

ஸ்ரீ ராமசந்திர பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ம த்

வால்மீகி ராமாயணம்

பால காண்டம்

தமிழ் வசனம்

Dr. J. PARTHASARATHI'S
LIBRARY

சென்னை ஸம்ஸ்கிருத காலேஜ் உபாத்யாயர்
ஸி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், பி. எ., அவர்களால்
எழுதப்பெற்றது.

இரண்டாவது பதிப்பு.

சென்னை
சுதேசமித்திரன் பிரிஞ்சு பிரஸ்,
1925.

சுண்ட]

[விலை ரூ. 3.

முகவுரை.

“ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், துஷ்டர்களை நாசஞ் செய்வதற்கும், தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும், நான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் அவதாரஞ் செய்கிறே”னென்று, கீதையில் பகவான் சொன்னபடி அவதரித்த ராமசந்திர மூர்த்தியின் புண்ய சரித்தரத்தை லோகத்தில் பரவச் செய்வதற்கு யாதொரு காரணமும் வேண்டியதில்லை. ஆனாலும் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தை இதுவரையில் பலர் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருப்பதால், இந்த மொழிபெயர்ப்பின் அவசியத்தைப் பற்றிச் சில விஷயங்களைத் தெரிவிப்போம்.

1. இதுவரையில் வழங்கும் மொழிபெயர்ப்புகள் மூலத்திற்குப் ப்ரதிபதமாய் எழுதப்பட்டவை; ராமாயணத்தின் ஆழ்ந்த அர்த்தங்களை வெளிப்படுத்தவில்லை; அந்தக் காவ்யம் செய்யப்பட்ட காலத்திலிருந்த ஜனங்களுக்கு ஸாதாரணமாயும் ஸுலபமாயும் தெரியக் கூடிய அநேக விஷயங்களும் ஆசாரங்களும் கொள்கைகளும் தற்கால ஜனங்களுக்குத் தெரிய நியாயமில்லை.

2. அவை அநேகம் மறைந்தும் அநேகம் மாறியிருக்கின்றன. ஒரே விஷயத்தைப் பலவிடங்களில் பலவிதமாப்ச் சொல்லியிருக்கிறது. புராணங்களும் பாரதமும் இதர ராமாயணங்களும் ராமனுடைய அவதார சரித்தரத்தை வர்ணிக்கின்றன; ஆனால், கதாபாகங்கள் வேறுபடுகின்றன; பத்ம புராணத்தில் சொல்லப்படும் கல்பாந்தர ராமாயணத்திற்கும் வால்மீகி ராமாயணத்திற்கும் பல பேதங்களுண்டு. அத்தயாத்ம ராமாயணத்திலும் யோகவாலிஷ்டத்திலும் சொல்லப்படும் சில கதைகள் வால்மீகியால் சொல்லப்படவில்லை. ராமன் அயோத்யையில் பட்டாபிஷேகம் பெற்ற பிறகு நடந்த விஷயங்களை ஆனந்த ராமாயணம் 8 காண்டங்களில் சொல்லுகிறது. வால்மீகி ராமாயணத்தை ஆதாரமுடைய பல காவ்யங்களும் நாடகங்களும் சம்புகளும் ராமகதையை வெவ்வேறு விதமாய்ச் சொல்லுகின்றன; ஆனால், ஒவ்வொன்றிற்கும் புராணம் முதலிய ஆதாரங்களுண்டு.

3. நமது பால்யத்தில் மூத்தோர்களிடத்திலிருந்து நாம் கேட்டிருக்கும் ராமாயண ஸம்பந்தமான பல கதைகள் வால்மீகியால் சொல்லப்படவில்லை.

4. மற்ற காவ்பங்களைப் போல் ராமாயணம் படிப்பதற்கு மாத்திரம் ஏற்பட்டதல்ல; பாடிக்கேட்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு நாளிலும் 20 ஸர்க்கங்களைப் பாடவேண்டும். ஆகையால் நடந்த விஷயங்களை வால்மீகி ஞானக்கண்ணால் பார்த்து அப்படியே வர்ணிப்பதாலும், ஒவ்வொரு நாளிலும் சொன்ன கதையை முடித்து, மறுநாளில் முன் கதையைச் சொல்லி ஆரம்பிப்பதாலும், பலவிடங்களில் சொன்ன விஷயங்களே மறுபடியும் சொல்லப்படுகின்றன. ஒன்றை ஆரம்பித்து முடிப்பதற்குமுன் மற்றவை சொல்லப்படுகின்றன. ஆகையால், அவைகளை அங்கங்கே ஒழுங்குபடுத்தி க்ரமமாய் மொழிபெயர்த்திருக்கிறேன்.

5. ராமாயணத்தைப் பதம்புகமாய் மொழிபெயர்ப்பதால் அதின் உட்கருத்தும் ரஹஸ்யபார்த்தமும் பூர்ணமாய்க் தெரியாதென்று ஏற்படுகிறது. அதுவுமன்றி விபரீதமான அர்த்தங்களும் செய்யப்படும்.

வால்மீகியின் கருத்தை அறிந்த வ்யாக்யானக்காரர்களுடைய நூல்களாலும், பல பாஷைகளில் வழங்கும் இதர ராமாயணங்களாலும், பாரதத்தாலும் புராணங்களாலும் கருக்கமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ராமசரித்தாலும், அதே விஷயத்தைப்பற்றி பிற்காலத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கும் காவ்ய நாடக சம்பூ முதலியவைகளாலும், வால்மீகியின் ஆழ்ந்த கருத்தை வெளியிட்டு விஸ்தரித்துப், பூர்வாபர விரோதங்களை ஸமாதானஞ் செய்து, பூர்ணமான தாத்பர்யத்தை அறிய வேண்டும்.

மேலும், த்ராவிட தேசத்தில் விளங்கின ஆழ்வாராதிகள் வால்மீகி ராமாயணத்தை மோஷோபாயமென்றும், வேதாந்தத்தின் முக்யபாகமென்றும், சரணாகதி க்ரந்தமென்றும், எண்ணிப், பல உத்தம க்ரணங்களை அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள். அது கேவலம் காவ்யமென்றாவது இதிஹாஸமென்றாவது அவர்கள் நினைக்கவில்லை. அது உபதேச க்ரந்தமென்றும், குருவால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டு ரஹஸ்யபார்த்தங்களுடன் சிஷ்யனுக்கு விதிப்படி உபதேசிக்கப்படவேண்டுமென்றும் எச்சரித்திருக்கிறார்கள். அப்படி உபதேசம் பெற்றவர்களே அதைப் படித்துப் பிறர்க்கு அர்த்தஞ்சொல்லத் தகுந்தவர்கள்.

மேலும், க்ரந்தங்களில் எழுதி வெளிப்படுத்தாத பல ரஹஸ்யமான உபதேசங்களும் ராமாயண தத்வார்த்தங்களும் குரு சிஷ்ய பரம்பரையாய் வந்துகொண்டிருக்கின்றன.

1. மொழிபெயர்க்கும் முறை.

ஒரு பாஷையிலுள்ள க்ரந்தத்தை வேறொரு பாஷையில் எப்படி மொழிபெயர்க்கவேண்டும்? பதத்திற்குப் பதம் வைத்து ஒன்றுவிடாமல் அர்த்தத்தை விளக்கவேண்டுமென்றும், மூலத்தின் பாஷையை அறியாதவர்கள் மொழிபெயர்ப்பை வைத்துக் கொண்டு மூலத்தைப் பூர்ணமாய் அர்த்தஞ் செய்யும் சக்தியை மொழி பெயர்ப்பு கொடுக்க வேண்டுமென்றும் சிலருடைய கொள்கை. மூலபாஷையின் வ்யாக்ரணமும் டிகண்டுவும் கலந்ததே மொழிபெயர்ப்பென்று அவர்களுடைய முடிவு. உத்தமமான மொழிபெயர்ப்பின் லக்ஷணமென்னவென்றால், அது மொழிபெயர்ப்பாகவே தோன்றவே கூடாது. ஸ்வதந்த்ரமாய் அந்நகப் பாஷையில் செய்யப்பட்ட தூலாகவே தோன்றவேண்டுமென்று நான் எண்ணுகிறேன். மூலத்திலுள்ள பதங்களுக்கு வேறு பாஷையில் ப்ரதிபதம் வைப்பதால் கவியின் கருத்தும் பாவங்களும் தத்வார்த்தங்களும் எண்ணமும் வெளிப்படாது. ஸரியான மொழி பெயர்ப்பும் ப்ரதிபதமும் ஒன்றிற்கொன்று ஒவ்வாது. மூலத்தின் பதங்களையும் அவ்வயத்தையும் ச்லோகக் கணக்குகளையும் ஒன்று விடாமல் அப்படியே மொழிபெயர்ப்பில் காட்டியிருக்கிறதாவென்று பார்க்கக்கூடாது. கவியின் கருத்து பூர்ணமாய் வெளிப்படுகிறதா

2. யார் மொழி பெயர்க்க வேண்டும்?

ராமாயணம் முதலிய ஆர்ய க்ரந்தங்களை மொழி பெயர்ப்பவர் ஆர்யகைவே இருக்கவேண்டும்; ப்ராஹ்மணனாயிருக்கவேண்டும்; ஆர்யர்களின் மேன்மையையும் உத்தம குணங்களையும் ஞானத்தையும் ஸர்வகாருண்யத்தையும் ஆண்மையையும், ஸத்யத்தையும் நாகரிகத்தையும் உணர்ந்து நம்பவேண்டும்; ஆர்யர்களின் வைதிக லௌகிக க்ரந்தங்களையும் ஸம்ப்ரதாயங்களையும் ஆசாரங்களையும் கொள்கைகளையும் நன்றாகப் பரிசோதித்து அறிந்திருக்கவேண்டும். ஆர்ய மதத்தைத் த்வேஷிக்கிறவனும், ஆர்ய மதத்திற்குத் த்ரோஹஞ் செய்கிறவனும், ஆர்யமதத்திலிருந்துகொண்டே அதைத் தூவித்து இதர மதங்களைச் ச்லாஷித்துத் தழுவுகிறவனும், அதிகாரிகளின் தயவை எதிர்பார்த்தோ, கோபத்திற்குப் பயந்தோ, விஷயங்களைத் தோன்றினபடி மாற்றுகிறவனும் மொழிபெயர்ப்பிற்குத் தகுந்தவனல்ல. ஸம்ஸ்கிருதம் தமிழ் முதலிய தேசபாஷைகளில் நிபுணராய், வைஷ்ணவ மத ப்ரவர்த்தகர்களால் செய்யப்பட்ட* திவ்ய ப்ரபந்தம் முத

ஸ்ய ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களில் பயிர்ச்சியுள்ளவன யிருக்கவேண்டும். ராமாயண கதையை ப்ரஸங்கஞ்செய்யும் பெரியோர்களிடத்தில் பல தடவை கேட்டிருக்கவேண்டும்; தானும் அப்படிச் செய்திருக்கவேண்டும்.

3. ராமாயணம் உண்மையா ?

ராமாயண கதை சரிதரமா? உண்மையாய் நடந்ததா? அதைச் செய்தவர்களின் வம்ச சரிதரம் இருக்கிறதா? அது எழுதப்பட்ட வர்ஷம் மாஸம் தேதி என்ன? அது மஹாபாரதத்திற்கு முன்பு நடந்ததா? பிற்காலத்தில் நடந்ததா? நவக்ரஹங்களின் கதிகளையும் மாறுதல்களையும் ரூபகமாய் வர்ணிக்கும் ஜ்யோதிஷக்ரந்தமாய் ஆர்யர்கள் தக்ஷிணதேசத்தில் படையெடுத்துச் சென்றதைச் சொல்லும் கதையா? கலப்பையின் நுனியால் உண்டாக்கப்பட்ட பிளப்பே ஸ்லீதையா? பயிரிடுகிறவர்களைக் குறிக்கும் அடையாளமே ராமனா? ராமாயணம் வ்யவஸாய க்ரந்தமா? ரிக்வேதத்தில் இத்ரநுக்கும் விந்ரஸனா நுக்கும் நடந்த யுத்தத்தை ஆதாரமாய் வைத்துக் கொண்டு செய்யப்பட்ட க்ரந்தமா? இதைப்போன்ற பல கேள்விகளைக் கிளப்பிவிட்டு மேற்றிசை ஸம்ஸ்கிருத கித்வான்கள் தர்க்கஞ் செய்து பல நூல்களை எழுதியிருக்கிறார்கள். மேற்றிசைப் படிப்பால் மாத்தரம் தங்களை ஸர்வஞர்களாய் நினைத்துக் கர்வங்கொண்டு விளங்கும் நம்மவர்களில் சிலர், அந்த அபிப்பிராயங்களைப் பாடஞ் செய்து, புலியைப் பார்த்துப் பூனையும் குடிக்கொண்டதுபோல் பதின் மடங்காகக் கோஷிக்கிறார்கள். அந்த க்ரந்தத்தை எடுத்தாலும், இது சரிதரரூபமாவென்று அதைப் பொடிசெய்து பரீக்ஷிக்கும் நவ நாகரீகர்களான மஹான்களுக்கு நான் நன்மி செலுத்தவேண்டும். மேநாட்டு ஜனங்களின் அப்புதமான சரிதரங்கள் எவ்வளவு எட்டினாலும் 2,000 வர்ஷங்களுக்குமேல் செல்வமுடியவில்லை. இந்த அல்ப காலத்தைப்பற்றி எழுதப்பட்ட நூல்கள் மலைமலையாய்க் குவிந்திருக்கின்றன. அந்தக் குவியல்களில் 5,000 வர்ஷங்களுக்குப்பின் எவ்வளவு மிகுந்திருக்கும்? மேநாட்டார் சரிதரம் எழுதும் கிம்ஸையைப் பார்த்திருக்கிறோமே. ஸமீபத்தில் நடந்த போயர் யுத்தம் ஜர்மன் யுத்தம் முதலியவைகளைப்பற்றி வழங்கும் சரிதரங்கள் ஒன்றிற் கொன்று ஒவ்வாமல், ஒவ்வொன்றும் தானே நேரில் பார்த்துச் சொன்னதென்றும் மற்றவை பொய்யென்றும் ஸாதிக்கின்றன. மேலும், அந்தந்தத் தேசந்தார் ஒரே விஷயத்தை வெவ்வேறுகவே வர்ணிப்பார்கள்.

ஆர்யர்களுடைய கொள்கை அப்படியல்ல. மனிதனுடைய ஜீவ காலத்தில் நடக்கும் வ்யவஹாரங்களில், செய்கைகளைக்காட்டிலும் வார்த்தைகளே மேலானவை; வார்த்தைகளைக் காட்டிலும் எண்ணங்களே மேலானவை; அவைகளிலும் ஸர்வோத்தமமான நித்ய வஸ்துவைப்பற்றின எண்ணங்களே மேலானவை, முக்கியமானவை, ஆதரவுடன் காப்பாற்றத் தகுந்தவை. அவைகளே சரித்ரமாகும். இது மனிதனுக்கும் தேசங்களுக்கும் லோகத்திற்கும் பொதுவான தர்மம். ஆர்யர்களின் ஸர்வோத்தமமான எண்ணங்களும் கருத்துகளும் உபதேசங்களு மடங்கிய நூல்களே அனாதிகாலமாய் நாசமின்றி விளங்குகின்றன; இனிமேலும் விளங்குமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஒரு காலத்தில் நடக்கும் செய்கைகளுக்கும் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்கும் ஸரியான வர்ஷம் மாஸம் தேதிகளடங்கிய க்ரந்தம் சரித்ரமாகாது. ராமாயணம் கேவலம் ஜ்யோதிஷத்தையும் வ்யவஸாயத்தையும் ஜனங்களின் ஜயாபஜயங்களையும் ஸுக துக்கங்களையும் கல்பனைகளையும் வர்ணிக்கும் க்ரந்தமாயிருந்தால், நம்மவர்கள் அதை மந்த்ரசாஸ்த்ரமாயும், அபூர்வமான பலன்களைக் கொடுக்கக் கூடிய தாயும், புண்ய சரித்ரமாயும், உபதேச க்ரந்தமாயும், சரணுகதி சாஸ்த்ரமாயும், மோசேஷாபாயமாயும், மங்களகரமான கால்யமாயும் அனாதிகாலமாய்க் கொண்டாடுவார்களா? அக்ஞானத்தால் அப்படிச் செய்வதாய் ஒப்புக்கொண்டாலும், மஹா மந்த்ரங்களுக் கேற்பட்ட அபூர்வமான பலன்கள் அதினால் கிடைக்குமோ? தற்காலத்தில் வழங்கும் ஜ்யோதிஷ வைத்ய வ்யவஸாய சரித்ர க்ரந்தங்களைப் படித்துப் பூஜை செய்வதால் அந்தப் பலன்களையும் ஸித்திகளையும் பெறலாமே.

“என் திவ்யாவதாரத்தையும் சரித்ரத்தையும் பக்தியுடன் படித்துத் துஷ்ட நிக்ரஹத்தையும், சிஷ்ட பரிபாலனத்தையும், தர்மஸ்தாபனத்தையும் செய்வதற்காகவே ஒவ்வொரு யுகத்திலும் நான் அவதரிக்கிறேனென்ற தத்வத்தையும் பூர்ணமாயறிந்து நடக்கிறவன், இந்தத் தேஹத்திலிருந்து விடுபட்டவுடன் என்னை அடைகிறான். அவனுக்குப் புனர் ஜன்மம் கிடையா”தென்று கிருஷ்ணபரமாத்மாதேயில் செய்திருக்கும் ப்ரதிக்களுயே நமக்கு ஆதாரம்.

4. இந்த மொழிபெயர்ப்பு.

ராமாயணத்தை ஸரியாய் மொழிபெயர்ப்பதற்கு வேண்டிய மேற்சொன்ன குணங்கள் யாதொன்றும் என்னிடத்தில் இல்லை. பெண்பதை மற்றவர்களைக் காட்டிலும் நன்றாய் நானே அறிவேன்.

ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் பயிர்ச்சியில்லாத புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் சிறுவர்களும், வேதார்த்தங்களடங்கிய இந்தப் புண்ய சரித்ரத்தைத் தேசபாஷையில் படித்து, ஸ்ரீராமசந்த்ர மூர்த்தியிடத்தில் பக்தி மேலிட்டு, அவருடைய கருணைக்குப் பாத்ரமாகவேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன், வால்மீகியின் மஹா காவ்யத்தை ஸுலபமான தமிழ் நடையில் எழுதியிருக்கிறேன். மூலத்தின் பதங்களையும் கருத்தையும் கூடிய வரையில் ஸரியாப் மொழி பெயர்த்திருக்கிறேன். கவியின் வார்த்தைகளுக்கு ஆதாரமாயிருக்கும் பாவங்கள் படிப்பவர்களின் மனதில் தோன்றும்படி கூடிய வரையில் முயன்றிருக்கிறேன். மூலத்தைப் படித்துக் கேட்பவர்களின் மனதில் உண்டாகும் உணர்ச்சி, இந்த மொழிபெயர்ப்பைப் படித்துக் கேட்பவர்களின் மனதிலுண்டாக வேண்டுமென்பதே என் உத்தேசம். கோவிந்த ராஜருடைய வ்யாக்யானத்தை ஒட்டியே மூலத்தை அர்த்தஞ் செய்திருக்கிறேன். அதிலுள்ள விசேஷ அர்த்தங்களையும், பதப்ரயோஜனங்களையும் கூடியவரையில் மூலத்தில் சேர்த்தே எழுதியிருக்கிறேன். அதில் சேர்க்கமுடியாத விஷயங்களையும், மற்ற வ்யாக்யானங்களிலும் ராமாயணங்களிலும் ராமாயணத்தைப் பற்றின இதர பாஷா க்ரந்தங்களிலும் சுணர்ப்படும் அபூர்வ விஷயங்களையும் கூடிய வரையில் பூர்ணமான நோட்டுகளென்ற தனிபாகமாய் வெளியிட்டிருக்கிறேன்.

~~~~~

வ்யாக்யானங்கள்.

1. கோவிந்தராஜர்:—தன் வ்யாக்யானத்திற்கு ராமாயண பூஷணமென்று பெயரிட்டிருக்கிறார். பாதர் சிலம்பு பீதாம்பரம் அரைநூல்மலை முத்தாஷாரம் திலகம் க்ரீடம் கிரோமணிபென்று ஏழுகாண்ட வ்யாக்யானங்களுக்கும் பெயர் வைத்திருக்கிறார். கௌசிக கோத்ரத்தைச் சேர்ந்தவர்; அவருடைய ஆசார்யர் சடகோபர். திருப்பதியில் வெங்கடாசலபதி ஸந்நிதியில் ஒருநாள் நித்தர செய்யும்பொழுது பகவான் அவருக்கு ப்ரஸன்னமாய், ராமாயண வ்யாக்யானத்தைச் செய்துமென்று கட்டளையிட்டார். அதை மஹா பாக்யமென்று அவர் கிரஸால் வஹித்து ராமாயண பூஷணத்தை எழுதினார். இது வெகு விஸ்தாரமானது, விசேஷ பாண்டித்யம் வாய்ந்தது, எல்லோராலும் ப்ரமானமாய் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அருமையான ஸம்ப்ரதாய அர்த்தங்களும் விலையற்ற ரஹஸ்யோபதேசங்களும் அவரால் லோகத்திற்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. ஆனால்

அவருக்குள்ள வைவண்ணவ மதாபிமானத்தால் சில விடங்களில் சைவ முதத்தை அளவுக்கு மிஞ்சித் தகுந்த காரணமின்றி கண்டிக்கிறார்.

2. மஹேசதீர்த்தர்:—நாராயண தீர்த்தருடைய சிஷ்யர். ராமாயண தத்வ தீபிகையென்ற வ்யாக்யானத்தைச் செய்தவர். “விராதன், கரன், வாலி, ராவணன் முதலியவர்களின் வாக்யங்களி லுள்ள பரமார்த்தத்தை எனக்குத் தெரிந்தவரையில் வெளியிட்டு, மற்றவிடங்களில் மஹான்கள் அனுக்ரஹித்த அர்த்தங்களையே சேர்த்து எழுதியிருக்கிறே”னென்கிறார். பெரும்பாலும் கோவிந்த ராஜருடைய வாக்யங்களை அப்படியே எழுதியிருக்கிறார். மகா சிரோ மணியிலிருந்து அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்லுகிறார். ராம பண்டிதர் இவருடைய அபிப்பிராயத்தைத் திலக வ்யாக்யானத்தில் கண்டிருக்கிறார்.

3. ராம பண்டிதர்:—இவருடைய வ்யாக்யானத்திற்கு ராமாயண திலகமென்று பெயர். கல்கத்தாவிலும் மும்பாயிலும் தேவநாகரி லிபி யில் அச்சிடப்பட்டது. தென் இந்தியாவைத் தவிர இதர விடங் களில் ப்ரவித்தமாய்த் தெரிந்த ராமாயண வியாக்யானம் இது. தீர்த்தீயம் சதகமென்ற உரைகளிலிருந்து அடிக்கடி எடுக்கி றார். கோவிந்தராஜீயத்தைப்பற்றி ப்ரஸ்தாபமேயில்லை. க்ரந்த லிபியில் எழுதப்பட்டதால் இது பண்டிதருக்கு வடதேசங்களில் கிடைத்திருக்காது. தக்பிண தேசத்தில் தீர்த்தர் இதைப் படித்துத், தன் உரையை நாகரி லிபியில் எழுதியிருக்கலாம். பண்டிதர் ஊற்றமுள்ள அக்வைதி; தீர்த்தருடைய ரஹஸ்யார்த்தங்களை கேலிசெய்கிறார். க்ரந்த லிபியிலுள்ள ராமாயணத்தில், உத் தரகாண்டத்திற்கு கோவிந்தராஜரும் தீர்த்தரும் உரை செய்திருக் கிறார்கள். ஆனால் திலக வ்யாக்யானத்துடனிருக்கும் நாகரி பதிப்பில் தீர்த்தருடைய உரையையே திலக வ்யாக்யானமாய், ஒரு வார்த்தை யைக் கூட மாற்றாமல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. ஆனால் அத்வைத ரீதியாய் அதில் செய்யப்படும அர்த்தங்களையும், சதக வ்யாக்யானத்தை அடிக்கடி கண்டிப்பதையும் யோசித்தால், பண்டிதருடைய க்ரந்தமென்றே தோன்றுகிறது.

4. கதகம்:—இது திலக வ்யாக்யானத்தில் அங்கங்கே காணப் படுகிறதே யன்றிப் பூர்ணமாய் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

5. ராமானுஜீயம்:—மூலத்தின் பாடபேதங்களின் குண தோஷங்களையே இவர் விசாரிக்கிறார். சிலவிடங்களில் எழுதப்

படம் இவருடைய வ்யாக்யானத்தில் அதிக விசேஷமில்லை. விசிஷ்ட டாத்வைத மதஸ்தாபகரான ஸ்ரீமத் ராமானுஜாசார்யர் இவரல்ல.

6. தனிசலோகி:—பெரிய வாச்சான் பிள்ளையென்று வழங்கும் கிருஷ்ண ஸமாஹ்வயரால் எழுதப்பட்டது. மேற்சொன்னவைகளைப் போல் க்ரமமான வ்யாக்யானமல்ல. முக்யமான சில ச்லோகங்களை யெடுத்து, விஸ்தாரமாய் உபந்யாஸம் செய்கிறார். தென்னாட்டார்களுக்கு இதில் விசேஷ கௌரதை. ராமாயண சாஸ்த்ரிகளுக்கு இது ஜீவனாதாரம். தமிழும் ஸம்ஸ்கிருதமும் கலந்த மணிப்ரவாளமென்ற பழைய நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. தூரமான கல்பனைகளும் த்வன்யார்த்தங்களும் அதிகமாயுள்ளது. வைஷ்ணவ மதாபிமானத்தைக் காட்டுகிறது. இதின் பழைய பதிப்பில் பல ச்லோகங்களிருந்தன. பெரிய வாச்சான் பிள்ளை திவ்ய ப்ரபந்தத்திற்குச் செய்த உரையில் அங்கங்கே ராமாயண ச்லோகங்களை மேற் கோலாக எடுத்துக் காட்டும்பொழுது செய்த உபந்யாஸங்களையே தனி ச்லோகி யென்று பிற்காலத்தில் சேர்த்து அச்சிட்டார்கள். அந்தப் பதிப்பு கிடைப்பதரிதாயிற்று. சில வர்ஷங்களுக்கு முன் கும்பகோணத்தில் அபிநவபட்ட பாணரென்ற ஆர். வி. கிருஷ்ணமாசார்யர் அதையே சுருக்கிச் சில மாறுதல்களுடன் பதிப்பித்திருக்கிறார். இப்படியே பாகவத பாரத தனி ச்லோகிகளுமுண்டு. வால்மீகியில் காணப்படாத பல அரிய விஷயங்களும் மதோப தேசங்களும் பரம்பரா கதைகளும் தனி ச்லோகியில் சொல்லப்படுகின்றன.

7. அபய ப்ரதானஸாரம்:—விசிஷ்டாத்வைதமத ப்ரமுகரான ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகரால் செய்யப்பட்டது. ராமாயணம் சுரணாகதி க்ரந்தமென்றும், விபீஷணன் ராமனைச் சுரணமடைந்ததே அதற்கு உதாஹரணமென்றும், பல ப்ரமாணங்களால் விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்கிறார். இதுவும் மணிப்ரவாளத்தில் எழுதப்பட்டது.

8. தர்மாகூதம்:—இது வாணி விலாஸ் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. சிலபாகங்களே வெளியாயின. ராமாயணத்தில் பலருக்குத் தோன்றும் ஸந்தேஹங்களை ஒருவாறு நீக்குவதற்கு முயல்கிறது.

பதிப்புகள்.

1. கோவிந்தராஜ வ்யாக்யானத்துடன் க்ரந்த லிபியில் வெகு காலத்திற்குமுன் தென்னிந்தியாவில் அச்சிடப்பட்ட ப்ரதியே கூடிய வரையில் சத்தமானது. ப்ராசீன எட்டுப்ரதிகளுக்கு ஒத்த தென்று பெரியோரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இந்தப் பதிப்பு தற்காலத்தில் கிடைப்பதரிது.

2. ப்ரஹ்மஸ்ரீ ராஜா சாஸ்திரிகள் அவர்களால் கோவிந்தராஜீயம், திர்த்தியம், ராமானுஜீயம், டிகாசிரோமணி, தனி ச்லோகி, திலகம் முதலிய வ்யாக்யானங்களுடன் க்ரந்த லிபியில் ராமாயணத்தை 1907-ம் வர்ஷத்தில் அச்சிட்டார். இதில் பல பாடபேதங்களும் புதிய அத்யாயங்களும் காணப்படுகின்றன. இதுவும் தற்காலத்தில் கிடைப்பதரிது.

3. சில காண்டங்களை மாத்ரம் ச்லோகங்களுக்குப் பதவுரை பொழிப்புரை சிறிய குறிப்புகளுடன் வெகு காலத்திற்குமுன் பாரோ ஒருவர் ப்ரசுரித்தார். அதுவும் இப்பொழுது கிடைப்பதரிது. இவ்விதமான ஸுந்தரகாண்டத்தின் பதிப்பைப் பலர் பார்த்திருக்கலாம்.

4. வ்யாக்யானங்களில்லாமல் கேவலம் பாராயணத்திற்கு மாத்ரம் க்ரந்த லிபியில் பல பதிப்புகளுண்டு. ஸுந்தர காண்டத்தை மாத்ரம் தமிழ் அர்த்தத்துடன் அச்சிட்டிருக்கிறார்கள்.

5. தேவங்கர லிபியில் வடதேசத்தில் அச்சிட்டிருக்கும் ப்ரதிகளை நான் பரிசோதித்துப் பார்த்த வரையில் பல பாடபேதங்களும் அதிக அத்யாயங்களும் ச்லோகக் குறையும் காணப்படுவதால் ப்ரமாணமாய்க் கொள்வதற்கில்லை. மேநாட்டில் வழங்கும் மொழி பெயர்ப்புகள் இவைகளையே மூலமாய்க் கொண்டவை.

6. சும்பகோணம் மத்வலிலாஸ் புஸ்தகசாலையைச் சேர்ந்த பண்டிதர் டி. ஆர். கிருஷ்ணசாரியர் பல வர்ஷங்களுக்குமுன்

ராமாயணத்தைப் பாராயணத்திற்காக மூலத்தையும், பிறகு மேற்
சொன்ன வ்யாக்யானங்களுடன் விஸ்தாரமாகவும் அச்சிட்டிருந்
கிறார். இதற்கும் ப்ராசின க்ரந்த விபியில் அச்சிடப்பட்ட ப்ரதிக்
கும் பல பேதங்களுண்டு.

ஸ்ரீராமசந்த்ரமூர்த்தியின் மஹிமையையும் கல்யாண குணங்
களையும் எல்லோர்க்கும் வெளியிட வேண்டுமென்று, ஸீதா லக்ஷ்மண
பரத சத்ருக்ன ஹனுமத் ஸபேத ஸ்ரீராமசந்த்ரமூர்த்தியின் பாதார
விந்தங்களில் இந்தச் சொன்மாலையைப் பரமபக்தியுடன் ஸமர்ப்பிக்கி
றேன். அவர்களுடைய அபாரகிருபையாலும் பகவத் பக்தர்களுடைய
ஸஹாயத்தாலும் ஆதரவாலும் இந்த மொழிபெயர்ப்பை முடித்து
வெளியிடப் பெற்றேன்.

ராமாயணவிலாஸம், }
மைலாப்பூர். }

ஸி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸயங்கார், பி. ஏ.

ராமாயண பீடிகை.

ராமாயணம்.

ராமனுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லும் நூலென்று இந்தப் பதத்திற்கு அர்த்தம். இவ்விதமான எல்லா நூல்களுக்கும் இது பொதுவாயிருக்கவேண்டும்; ஆயினும் வால்மீகியால் செய்யப்பட்ட க்ரந்தத்திற்கே இது உரியதாய் வழங்குகிறது. 'கிருஷ்ணன் முதலிய பெயற்சொற்கள் ரூடம் அல்லது இடுகுறியெனப்படும். 'தாசரதி' (தசரதனுடைய புத்ரன்) முதலிய காரணப் பெயர்கள் யோகமெனப்படும். சேற்றில் முளைத்த அல்லி முதலிய பல பூஷ்பங்களுக்கும் பங்கஜமெனப் பெயர் தரும். ஆயினும் அது தாமரை மலர்க்கே உரியதாயிற்று. இதே காரண இடுகுறி (யோகரூடம்) எனப்படும். ராமாயணமென்ற பதம் இவ்விதமானதே. பலப் ப்ரஹ்ம விஷயமான ஸூத்ரங்களைச் செய்தும் வேதவ்யாஸனுடைய ஸூத்ரங்களுக்கே அந்தப் பெயர் வழங்குகிறது. இப்படியே பாணினியின் வ்யாகரண ஸூத்ரங்களுக்குப் பதஞ்ரலி செய்தஉரை, மஹாபாவ்ய மென்றும், கண்ணனால் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட சீதையே பகவத்கீதைபென்றும், தசரதனுடைய நான்கு புத்ரர்களில் ராமனுக்கே தாசரதிபென்றும் பெயர் வழங்குகின்றன.

II

ராமாயணத்தை இயற்றினவர்.

வால்மீகி மஹர்ஷியை வருணனுடைய பத்தாவது புத்ரனென்றும், பத்தாவது தலை முறையில் பிறந்தவரென்றும், வருணனுடைய புத்ரனான பிருகுஷின் வம்சத்தில் பிறந்தவரென்றும், பிருகுஷின் ஸ்லோதாரரென்றும், ப்ரசேதவின் புத்ரரென்றும், புராணங்களில் பலவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவருடைய பெயர் ரிக்ஷன். இவர் இப்பொழுது இந்த்ரனுடைய ஸபையில் விளங்குகிறார். இவர் தபஸ் செய்துகொண்டிருக்கையில் புற்று வளர்ந்து இவரை மறைத்துக் கொண்டது. பிறகு கடுமையாக மழை பெய்து, அது கரைந்து இவர்

வெளிப்பட்டார். இந்தக் காரணத்தால் வருணனுடைய புத்ரனென்று இவரைச் சொல்வதுமுண்டு. இவர் இந்த 24-வது சதுர்யுகத்தில் வேத வ்யாஸராயிருந்தார்.

இவருடைய சரிதம் ஆனந்த ராமாயணத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அத்யாத்ம ராமாயணத்தில், இவர் தன் வரலாற்றை ராமீனுக்குப் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்.

“கிருணு வென்ற மஹர்ஷி தபஸ் செய்துகொண்டிருக்கையில் அவருடைய கண்களிலிருந்து பெருகின வீர்யத்தை ஒரு பாம்பு புஜிக்க, அதின் வயிற்றில் நான் பிறந்தேன். பால்ய முதல் வேடர்களால் வளர்க்கப்பட்டேன். அவர்களுடைய ஆஹாரத்தையே தின்று ஆசாரத்தையே அனுஷ்டித்தேன். சூத்ர ஸ்தரீயை மணஞ் செய்து பல பிள்ளைகளைப் பெற்றேன். திருடர்களுடன் சேர்ந்து ப்ரயாணிகளைக் கொள்ளையடித்துக் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றினேன்.

ஒருநாள் ஸப்தர்ஷிகள் அந்தக் காட்டின் வழியாக வந்தார்கள். நான் அவர்களை வழிமறித்து, ‘என் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற இந்தக் தொழிலைக் கைக்கொண்டேன். உங்களுடைய பொருள்களைக் கொடுத்தவிட்டுப் போங்க’ என்று அபத்தினேன். அவர்கள் சற்றும் பயப்படாமல் ‘அப்பா, நல்லது, அப்படியே செய்கிறோம். அதற்குப் பதிலாக நீ ஒன்று செய்யவேண்டும். வீட்டிற்குப் போய் பெண்பிள்ளைகளைப் பார்த்து, “உங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக நான் செய்கிற கார்யங்களின் பயனில் உங்களுக்குப் பாகமுண்டல்லவா”வென்று கேள். அவர்கள் சொல்லும் பதிலை எங்களுக்குத் தெரிவிக்கும் வரையில் நாங்கள் இங்கேயே நிற்கிறோ’மென்று ப்ரதிக்கை செய்தார்கள். நான் அதைக் கேட்டு ஆச்சர்யமடைந்தேன். இதுவரையிலும் எவரும் இப்படிச் சொன்னதில்லை. வீட்டிற்குப் போய் மனைவி மக்களை அழைத்து, ரிஷிகள் சொன்னபடி கேட்டேன். அவர்கள் கைகொட்டிச் சிரித்து, ‘வெகு நேர்த்தி, எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டியது உன் கடமை. அதற்காக நீ எதைச் செய்தால் எங்களுக்கு என்ன ?’ நீ கொண்டுவரும் பொருள்களை நாங்கள் அனுபவிப்போம். அதை ஸம்பாதிப்பதில் நீ செய்யும் பாபங்களின் பயனில் எங்களுக்கு பாகமில்லை. உனக்குப் பித்துப்பிடித்ததா’வென்றார்கள்.

அதைக் கேட்டவுடன் எனக்கு ஒரு பெரிய இருள் நீங்கிற்று. என்னைப் பிடித்திருந்த ஆசாபாசமென்ற பிசாசம் அகன்றது. கர்ம க்ரோதமென்ற வ்யாதி ஒழிந்தது. ஸம்ஸாரத்தில் சொல்ல

முடியாத வெறுப்புண்டாயிற்று. ப்ராஹ்மணனாய்ப் பிறந்து கொடிய செயல்களால் உத்தம ஜன்மத்தைக் கெடுத்தேனே; மஹா பாபங்களைச் செய்தேனே; எனக்கு என்ன கதியென்று பச்சாத்தாபம் மேலிட்டது. தலையில் நெருப்புப் பிடித்தவரின்போல் ஓடி, எனக்கு இந்த வைராக்யத்தை உண்டுபண்ணுவதற்குக் காரணமான மஹர்ஷிகளின் பாதங்களில் விழுந்து கதறி, 'மஹா பாபியான என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். உங்களுக்குக் கெடுதிசெய்யவந்த என்னிடத்தில் கருணைகூர்ந்து, என்னைப் பிடித்திருந்த அக்ஞானம் அழியும்படி ஹிதோபதேசம் செய்தீர்கள். என் நிகழ்வருபத்தைக் கண்டுகொண்டேன். இதுவரையில் நான் செய்த மஹா பாபங்களுக்குப் பரிஹாரமென்ன? தாங்கள் ஆரம்பித்த பரமோபகாரத்தைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டுமென்றேன். அவர்கள் என்னை ஆசீர்வதித்து 'ரீ ப்ராஹ்மணன்; ஆயினும் ரீரன். கெட்ட நடத்தைபுள்ளவன்; ஸாதுக்கள் விலக்கக்கூடியவன். ஆனால் உன் பூர்வ ஜன்ம பாபத்தின் பயன் ஒழிந்தது. அதற்கடையாளமாக எங்களைப் பார்க்கும்படி நேர்ந்தது. எங்களுடைய ரேர்க்கையை அடைந்து, எங்களுடன் ஸம்பாஷித்து, எங்களுடைய கிருபா கடாசூத்திற்குப் பாத்ரமான பிறகு உனக்கு ஷோபமுண்டாவதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆனால் உனக்கு மோகூதமார்க்கத்தை உபதேசித்தோம். இந்த மந்த்ரத்தை நாங்கள் திரும்பி வருகிறவரையில் ஒரே மனதாய் ஜபித்துக்கொண்டிரு'வென்று உன் திவ்ய ராமத்தை மாற்றி மராவென்று உபதேசித்துச் சென்றார்கள். நான் அப்படியே ஆசையை விடுத்து மனதை நிலை நிறுத்தி பாவற்றையும் மறந்து, உன் தாரக ராமத்தை ஜபித்தேன். உன் ரூபத்தை த்யானம் செய்தேன். உன் அனந்த கல்யாண குணங்களை நினைத்தேன். வெகு காலஞ் சென்றது. என்னைச் சுற்றிக் காடும் புதரும் புற்றும் வளர்ந்தது. ஒருநாள் அந்த மஹர்ஷிகள் அங்கே வந்து என்னை வெளியில் வரும்படி அழைத்தார்கள். நான் த்யானங்கலைந்து வெளியில் வந்து அவர்களுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்து நின்றேன். அவர்கள் 'ஸாதுவே! ரீ, ராமதாரக மந்த்ரத்தை ஒரே மனதுடன் ஜபித்து அந்த மங்களமுர்த்தியை த்யானஞ்செய்தாய்; பாபத்தை அழித்தாய்; மஹா ஞானியானாய்; மஹர்ஷியானாய்; எங்களுக்கு ஸமமானாய்; ராமபக்தர்களில் ச்ரேஷ்டனாய். முதலில் ப்ராஹ்மணனாய்ப் பிறந்தாய். இப்பொழுது புற்றிலிருந்து வெளிப்பட்டாய். இதே உனக்கு இரண்டாவது பிறப்பு. இந்தக் காரணத்தால் உனக்கு வாஸ்கியென்று பெயர் வழங்கட்டுமென்று ஆசீர்வதித்துச் சென்றார்கள்'.

ராமாயண மஹிமை.

ஸ்ரீய: பதியாய், அவாப்த ஸைஸ்த காமனாய், ஸகல கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமாய், ஸர்வேச்வரனாய் விளங்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணன், வைகுண்டமென்ற திவ்யலோகத்தில் “ஜகத்பதியும் மனவிற்கெட்டாத ஸ்வபாவமுள்ளவருமான மஹாவிஷ்ணு, தன் கைங்கர்யத்திலேயே ஆனந்தமடைந்த பக்தகோடிகளோடும் மஹாலக்ஷ்மியுடனும் திருக்கோலம் கொண்டிருக்கிறார்” என்றபடி நவரத்ன மண்டபத்தில் நவரத்ன விம்மலாஸனத்தில் ஸ்ரீதேவி பூதேவி ரீளாதேவிகளுடன் கொலுவிருக்கிறார். நித்யஸூரிகளாலும் முக்தர்களாலும் எப்பொழுதும் பாதுகைவை பண்ணப்பட்டும், அவர்களைப்போல் தன் திவ்ய சரண கைங்கர்யத்திற்கு யோக்யர்களானாலும், மெழுகு உருண்டையில் தங்கப் பொடிகள் ஒட்டிக்கொள்ளுவதைப்போல் மஹா ப்ரளயத்தில் மூலப்ரகிருதியில் அடங்கியிருக்கும் அல்பஞான முள்ள ஜீவன்களைப் பார்த்து, “இப்படித் தங்கள் பூர்வ கர்மத்தால் ஸம்ஸாரக் கடலில் மூழ்கிச் சுழன்றுகொண்டு, துக்கப்படும் ஜீவர்க ளிடத்தில் மஹாவிஷ்ணுவிற்ரு அளவற்ற கிருபை அகாரணமாக உண்டாயிற்”றென்றபடி தபவு பிறந்தது. “கை கால் முதலிய அவயவங்களை யுடைய விசித்ரமான தேஹம், ஈச்வர கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுவதற்கே உண்டாக்கப்பட்டதெ”ன்றபடி அவர் ஜீவர்களுக்குத் தேஹங்களைக் கொடுத்து அனுக்ரஹித்தார்.

ஆயினும் நதியைக் கடக்கக் கொடுத்த ஓடத்தால் வெள்ளத்தின் வழியாக ஸமுத்ரத்தில் விழுகிறவர்களைப்போல், ஜீவன்கள் அந்தத் தேஹங்களால் விஷய ஸுகத்தில் ஆசைவைத்து அதிலேயே மூழ்கியிருந்தார்கள். அதைக் கண்டு அவர்களுக்கு நன்மை தீமையின் விவேகம் தெரிய, ஈச்வரன் வேதங்களால் தன் ஆக்கனையை வெளி பிட்டார்.

அப்பொழுதும் அவைகளின் அர்த்தத்தை உண்மையாக ஜீவன்கள் அறியவில்லை. வேறு விதமாயும் விபரீதமாயும் கொண்டார்கள். அவைகளை அலக்ஷ்யஞ் செய்தார்கள். அரசன் தன்கட்டளையை மீறின குடிகளைத் திருத்தத், தானே நேரில் போவதுபோல், மேலானவர்கள் செய்வதையே மற்றவர்கள் ஒட்டி நடப்பார்களென்றபடி, பகவான் தம்மங்களைத் தானே நடத்திக் காட்டி, ஜீவர்களையும் நடத்தச்செய்ய, ராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்ன ரூபமாக அவதாரஞ் செய்ய ஶினைத்தார்.

அப்படியிருக்கையில் ப்ரஹ்மாவும் தேவகணங்களும் துஷ்ட ராக்ஷஸர்களால் யாவார்க்கும் நேர்ந்த துக்கத்தைத் தீர்க்கும்படி அவரை ப்ரார்த்தித்தார்கள். மேலும், தன்னையே புத்ரனாக அடைய வேண்டுமென்று முன்பிறப்பில் தபஸ்செய்த தசரதருடைய வேண்டு கோளைப் பூர்த்திசெய்ய விரும்பினார். ஆகையால் ஸாதாக்களை ரக்ஷித்து, துஷ்டர்களைச் சிசுபித்துத், தர்மத்தை நிலைநிறுத்த ஒவ்வொரு யுகத்திலும் அவதாரம் செய்கிறேனென்று திருவாக்கருளிய படி, தசரதருக்கு நான்கு குமாரர்களாக அவதரித்தார்.

ராமனாக ராவணனை ஸம்ஹரித்து, பிதிருவாக்ய பரிபாலன முதலிய ஸாமான்ய தர்மத்தையும்; லக்ஷ்மணனாக இந்த்ரஜித்தைக் கொன்று, பகவானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதென்ற விசேஷ தர்மத்தையும்; பரதனாக மூன்று கோடி கந்தர்வர்களை அழித்துப், பகவானைத் தவிர வேறு கதையில்லைபென்ற தர்மத்தையும்; சத்ருக்களாக லவணஸூரனை நாசஞ்செய்து, பகவானுடைய பக்தர்களுக்குக் கீழ்ப்பாடித் திருப்பதென்ற தர்மத்தையும் தானே நடத்திக் காட்டினார்.

அந்தத் தர்மங்களும், அந்தத் திவ்ய சரித்ரங்களும் லோகத்தில் எப்பொழுதும் வழங்கவேண்டுமென்று, ஸகல லோகங்களுக்கும் சேஷமத்தைச் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ள ப்ரஹ்மதேவர், ராமனுடைய புண்பகரமான திவ்ய சரித்ரத்தை நூறு கோடி ச்லோகங்களால் செய்தார். அதை நாரதர் முதலிய பக்தர்களுக்கு உபதேசித்தார்; ராமதாரக மந்த்ரத்தை ஜபித்துப் பரிசுத்தரான வால்மீகி மஹாஷியால் பூலோகத்தில் கருக்கமாக அதைப் பரவச்செய்ய நாரதரை அவரிடத்திற்கு அனுப்பினார்.

ப்ரஹ்மாவால் விஸ்தாரமாகச் செய்யப்பட்ட ராம சரிதத்தை அவருடைய உத்திரவால் நாரதர் வால்மீகிக்கு உபதேசித்தார். வால்மீகி வேத வேதாந்தங்களால் அறியக்கூடிய பரம புருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தை அந்த உபதேசத்தால் ஸந்தேஹ விபரீதமின்றி அறிந்தார். தன்னிடத்தில் ஸந்தோஷமடைந்த ப்ரஹ்மாவால் அருளப்பட்ட திவ்ய திருஷ்டியால் ராமசரிதம் யாவையும் உள்ளங்கை நெல் விக்கனிபோல் பார்த்தார். வேதங்களின் அர்த்தத்தையே விவரிக்கும் ராமாயணமென்ற காவ்ய ரத்னமாக அதைச் செய்தார்.

ராமாயணம் புருஷார்த்தங்களை உபதேசிக்கிறது.

தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோகூதமென்ற புருஷார்த்தங்களை உபதேசித்து, முன் நடந்த சரிதத்தை வர்ணிப்பதே இதிஹாஸத்தின் லக்ஷணம். வால்மீகி ராமாயணம், வ்யாஸ பாரதம், கர்க்க ஸம்ஹிதை முதலியவை இவ்விதமானவை. ராமாயணம் பூர்வம் உத்தரமென்று இரண்டு கண்டங்களுள்ளது. ராமனுடைய சரிதம் முழுவதும் பூர்வ கண்டம். வலிஷ்டர் ராமனுக்குச் செய்த வேதாந்த உபதேசத்தை வால்மீகி பரத்வாஜனுக்கு உபதேசித்ததே உத்தர கண்டம். இதே யோகவாலிஷ்டம், ஞானவாலிஷ்டமெனப்படும். பூர்வ கண்டத்தில் தர்மம் அர்த்தம் காமமும், உத்தர கண்டத்தில் மோகூதமும் உபதேசிக்கப்படுகின்றன.

மனிதன் தனக்கு இயல்பாகவும் ந்யாயமாகவும் சாஸ்த்ரவிரோத மில்லாததுமான கார்யங்களைச் செய்வதே தர்மம். பொருள் அல்லது ப்ரயோஜனத்தை ஸம்பாதிப்பதே அர்த்தம், விருப்பம் அல்லது ஆசையைப் பூர்த்தி செய்வதே காமம்.

பிதாவின் கட்டளை ந்யாயமோ அந்யாயமோவென்று யோசிக்காமல், அதனால் துக்கம் முதலியவை உண்டானாலும் அதை நிறைவேற்றுவது புத்ரனுடைய கடமை யென்ற தர்மத்தின்படி தசரதனுடைய கட்டளைப்படி ராமன் காட்டிற்குச் சென்றார்.

ஸுஹோதரர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் காட்டவேண்டிய அன்பும், மூத்தவனிடத்தில் மற்றவர்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டிய முறையும், தசரத புத்ரர்களின் நடத்தையால் தெரிகிறது. ஸ்த்ரீகள் புருஷனைவிட்டுத் தனியேயிருக்கலாகாது; அவனுக்கு எந்தத் துன்பம் நேரிட்டாலும் மனைவி அவனுடனிருந்து அதை அனுபவித்து, அவனுக்குச் சச்சுநஷ செய்வதே ஸ்த்ரீ தர்ம மென்றதை, ராமன் லீதையைக் காட்டிற்கு அழைத்துப்போனதால் காட்டினார். ரிஷிகள் முனிவர்கள் முதலியவர்களுக்குத் துன்பம் நேரிடாமல் ரக்ஷிப்பது கூத்திரியர்களுடைய தர்மமென்பதை, தாடகை ஸுபாஹு மாரீசன் விராதன் முதலிய ராக்கூஸர்களை ராமன் கொன்றதால் அறிவித்தார், சக்ரவர்த்தியானாலும் பெரியோர்களை வணங்கி உபசரிப்பது கூத்திரிய தர்மமென்பதை ராமன் தண்டகாரண்ய ரிஷிகள் விச்வாமித்ரர் வலிஷ்டர் முதலியவர்களிடத்தில் காட்டினார்.

ஸாதுக்களுக்கும் தர்மங்களுக்கும் கெடுதி செய்கிறவன் அளவற்ற ஸைன்யம் சக்தி பலமுள்ளவனானாலும் வேருடன் நாசமடைவர்.

னென்ற ந்யாயம், ராவணை ராக்ஷஸர்களின் வதத்தால் தெரிவிக்கப் பட்டது. இதைப்போன்ற எண்ணிறந்த தர்மங்கள் வால்மீகியால் இந்தக் காவ்யத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ராமன் ராஜ்யத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் விட்டுக் காட்டுக்குச் சென்றதால் அர்த்தத்தைவிட தர்மமே பெரிதென்பதையும்; ஜடாபுலிற்ரு ராமன் உத்தரகிரியைகளைச் செய்து அவருக்கு உத்தம கதியைக் கொடுத்ததாலும், ராமன் லீதையைவிட்டுப் பிரிந்து துக்கம் நேரிட்டு அவனைத் தேடியலையும்பொழுது அவரை ஆதரித்து லீதையின் ஆபரணங்களைக் கொடுத்து அவருக்குத் தைரியத்தை யுண்டாக்கின ஸுகீர்வனுக்கு ராஜ்யத்தையும் பார்யையையும் கொடுத்ததாலும், தமயனுடைய உபத்ரவத்தால் ஊரைவிட்டுத் தன்னை வந்து சரணமடைந்த விபீஷணனுக்கு ராஜ்யத்தையும் தீர்க்கமான ஆபுஸையும் கொடுத்ததாலும், தனக்கு அல்ப உபகாரத்தை ஒருவன் செய்திருந்தாலும் தன்னால் கூடியவரையில் அதற்குப் பதில் செய்ய வேண்டியது கடமையென்பதையும், வால்மீகி ராமாயணத்தில் உபதேசித்திருக்கிறார்.

தசரதர் கைகேயியிக்கு வசப்பட்டு மூத்த புத்ரனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினதாலும், லீதையின் தூண்டுதலால் ராமன் மாரீசனைப் பின்தொடர்ந்து, அவனையே பறிகொடுத்துத் தபித்ததாலும், ஸ்வேனாதரனுடைய பார்யையைக் கவர்ந்ததால் வாலி உயிரையிழந்ததாலும்; லீதையை அபகரித்ததால் ராவணனுடைய வம்சமே அழிந்ததாலும் ந்யாய விரோதமாயும் அக்ரமமாயும் காமத்தை அனுஷ்டித்தால் தனக்கே நாசமுண்டாகுமென்பது, உபதேசிக்கப் பட்டது.

பூர்வகண்டத்தில் சில விடங்களிலேயே மோக்ஷஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் யோகம் ஞானம் ப்ரம்மம்ஸ்வரூபம் லக்ஷணம் முக்திமுதலியவை பூர்ணமாக விவரிக்கப்படவில்லை. அவைகளை உத்தரகண்டத்தில் உபதேசிக்கிறார். குசலவர்களென்ற சிறுவர்களுக்குச் செய்த உபதேசமான பூர்வகண்டத்தில் ஆத்ம தத்வத்தைப் பூர்ணமாக விசாரிப்பது உசிதமல்ல. பூர்வகண்டம் ஆறு காண்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு 24,000 ஸ்லோகங்களுள்ளது. ஆறுவது காண்டத்திலும் பூர்வகாண்டம் உத்தர காண்டமென்று இரண்டு பிரிவுகளுண்டு. அதே இப்பொழுது யுத்த காண்டமென்றும் உத்தர காண்டமென்றும் வழங்குகிறது.

உத்தர கண்டமாகிய ஞானவாஷிஷ்டம் 32,000 ச்லோகங்களுள்ளது. இதுவும் ஆறு காண்டங்களுள்ளது. கடைசி காண்டம், பூர்வம் உத்தரமென்று இரண்டு பிரிவுகளுள்ளது. இதை உப பூராணங்களில் ஒன்றாகக் கணக்கிடுவதற்குக் காரணமில்லை.

V

ராமாயணம் உத்தம காவ்யம்.

வேதத்தின் உபதேசம் அரசனுடைய ஆக்களுயைப் போன்றது. நாம் இஷ்டப்படி அதை மாற்ற முடியாது, அர்த்தஞ் செய்ய முடியாது; கீழ்ப்படிந்தே தீரவேண்டும்; பலத்தைப்பற்றி விசாரிக்கமுடியாது; செய்யாவிட்டால் கெடுதி நேரும்; செய்தால் ப்ரயோஜனம் கிடைக்கும்.

புராணமோ அப்படியல்ல. ஒன்றையும் விதிக்காது, விலக்காது. நண்பனைப் போல் உபதேசம் செய்யும். நன்மையைச் செய்து பலர் நன்மை அடைந்தார்கள்; தீமையைச் செய்து பலர் கெடுதி அடைந்தார்களென்றதை நம்மைப் போன்றவர்களின் சரித்தரங்களால் எடுத்துக்காட்டும். பயத்தால் நம்மை வற்புறுத்தும் வேதத்தைக் காட்டிலும் ப்ரியத்தால் செய்யும் புராண உபதேசமே மேலானது. காவ்யத்தின் ரீதியோ ஸ்த்ரீகளின் உபதேசத்தைப் போன்றது. தங்களுடைய விருப்பத்தைச் சொல்லால் வெளியிடாமல் பல வகைகளால் நாயகன் அறிந்து நடக்கும்படி செய்வதுபோல், காவ்யமும், வெளிப்படையான வார்த்தைகளால் குறிப்பிட்ட விஷயத்தை உபதேசிக்காமல், ஆழ்ந்திருக்கும் கருத்தால் உபதேசித்து மனதைக் கவருகிறது. கவியின் வார்த்தைகளைக்காட்டிலும் கருத்தையே புத்திமான்கள் தேடுகிறார்கள். குணங்களும் அலங்காரங்களும் பொருந்திக் கொஞ்சமும் தோஷமில்லாத பதச் சேர்க்கையே காவ்யமெனப்படும்.

ராமாயணமோ ஸர்வ விதத்திலும் உத்தமமான லக்ஷணம் வாய்ந்த காவ்யமென்று அதைச் செய்த வால்மீகி மஹர்ஷியே “இதே ஆதிகாவ்யம்; இனி லோகத்தில் வரும் கவிகளுக்கு இதே உத்தமமான ஆதாரம். படிப்பதற்கும் பாடுவதற்கும் இதே மதரமான”தென்று சொல்லியிருக்கிறார்.

அக்காலத்தில் விளங்கின மஹர்ஷிகள், அரசர்கள், ப்ரபுக்கள், ஸாமான்ய ஜனங்கள் இந்தக் காவ்யத்தைக் கேட்டு, “பாட்டின்

மாதுர்யத்தை என்னவென்று சொல்லோம்! அதிருக்கட்டும்; ச்லோகங்கள் எவ்வளவு இனிமையாயிருக்கின்றன! வெகு நாளைக்கு முன் நடந்த விஷயங்கள் இப்பொழுது கண்ணிற்கெதிரே நடப்பதுபோலிருக்கின்றன. இந்த மஹாகாவ்யம் மிகவும் ஆச்சரியகரமானது. எப்படி ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படியே முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது” என்று கொண்டாடினார்கள்.

சதுர்முக ப்ரஹ்மாவே “ராம சரித்ரத்தைப்பற்றின யாவும் உமக்குப் பூர்ணமாய்த் தெரியக்கடவது. நீர் செய்யும் காவ்யத்தில் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் ஸத்யமாயிருக்கும், பொய்யாகாது. பூமியில் மலைகளும் நதிகளுள்ள வரையில் ராமாயணமும் வழங்கும். ராமாயணம் வழங்கும் வரையில் நீர் பூலோகத்திலிருப்பீர். பிறகு உத்தமலோகங்களில் ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பீர்” என்று அனுக்ரஹித்தார்.

இதை உபதேசித்த நாரத மஹர்ஷி “இந்த ராமசரித்ரம் ஸகல பாபங்களையும் போக்கும்; ஸகல புண்யத்திற்கும் ஸாதனம்; வேதங்களுக்கு ஸமானம். இதைப் படிக்கிறவன் ஸகல பாதகங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான்; தீர்க்காயுளை அடைகிறான். இவ்வலகத்தில் புத்ர மித்ர பந்து பரிவாரங்களுடன் ஸகல போகங்களையும் அனுபவிக்கிறான். இறந்த பிறகு ஸவர்க்கத்தில் தேவர்களால் கொண்டாடப்படுகிறான்” என்று ப்ரதிக்கை செய்திருக்கிறார்.

பரமபுருஷனை ராமசந்த்ர முந்தியே அனாத பாடக்கேட்டு “இந்த ஸீதா சரித்ரம் விசேஷ மஹிமைபுள்ளது. எனக்கும் விசேஷமான ஆறுதலைக் கொடுக்கிற”தென்றார்.

காவ்யத்தின் நாயகனே அனந்த கல்யாணருண நிதியான பரமபுருஷன். நாயகியோ ஜகன்மாதாவான மஹா லக்ஷ்மி. விஷயமோ ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் உபதேசிப்பதே. யுத்த காண்டத்தில் மந்தோதரியின் வார்த்தையால் வால்மீகி “சுபத்தைச் செய்தவன் சுபத்தை அடைகிறான்; பாபத்தைச் செய்கிறவன் பாபத்தை அடைகிறான்” எனன்ற பரம தத்வத்தை உபதேசித்திருக்கிறார்.

இந்தக் காவ்யத்தில் நவாஸங்களும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ராமன் ஸீதையை விட்டுப் பிரியும்வரையில் ஸம்போக சிருங்காரமும், பிரிந்த பிறகு விப்ரலம்ப சிருங்காரமும், மந்தரை சூர்ப்பனகை மதுவனம் முதலியவைகளின் வர்ணனையால் ஹாஸ்யமும், தசரதருடைய துயரத்தால் கருணையும், லக்ஷ்மணனுடைய செயல்களால் வீரமும், ராவணாதி ராக்ஷஸர்களின் சரித்ரத்தால் ரௌத்ரமும், மாரீசன் முதலியவர்களின் கதையால் பயானகமும், கபந்தன் விராதன் ராக்ஷஸிகளுடைய கதைகளால் பீபத்ஸமும், யுத்தங்களில்

நேரும் ஸம்பவங்களாலும் வார்த்தைகளாலும் மாருதி முதலிய வானரர்களின் வீரச் செயல்களாலும் அற்புதமும், சரபங்கர் சபரி முதலியவர்களின் சரித்தரத்தால் சாந்தமும் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

VI

ராமாயண ரஹஸ்யார்த்தம்.

1.

வால்மீகியின் கேள்விகளால் பரமபுருஷன் யாரென்று விராரிக்கப்பட்டது. நாரதரின் பதிலால் ஸ்ரீராமனே அந்தப் பரவஸ்துவென்று உபதேசிக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மாவும் அதை ஆமோதித்தார். ராவண வதத்திற்குப் பிறகு ப்ரஹ்மா ருத்ரன் தேவர்களும் தங்களுடைய ஸ்தோத்ரத்தால் அதை வற்புறுத்தினார்கள். க்ரந்தத்தின் நடுவிலும் இந்தத் தத்வம் அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறது. “மஹாத்மாவும் உண்மையான பராக்ரமமுள்ளவருமான ராமனுடைய நிஜஸ்வரூபத்தை நானறிவேன்; வலிஷ்டரும் மற்ற தபஸ்விகளு மறிவார்கள்” என்று விசுவாமித்ரர் சொல்லியிருக்கிறார். “ஸாதுக்களுக்குத் தங்குமிடமாயும், ஆபத்தை அடைந்தவர்களுக்கு முக்யமான கதியாயும், துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் அதைப் போக்குவதற்கு அடையும் வஸ்துவாயும், கீர்த்திக்கு முக்யஸ்தானமாயு”மென்று தாரை வர்ணிக்கிறான். “ராமனால் கொல்லவேண்டுமென்று குறிக்கப்பட்டவனை ப்ரஹ்மாவும் ருத்ரனும் மஹேந்த்ரனும் காப்பாற்றமுடியா”தென்று மாருதி வர்ணிக்கிறார். ராவணனே “இந்த ராகவன் அழிவற்ற நாராயணனென்று நினைக்கிறே”னென்று ஒப்புக்கொண்டான். ப்ரஹ்மா உத்தர காண்டத்தில் “உன் சரித்தரத்தைச் சொல்லும் இந்தக் காவ்யமே உத்தமமானது. இதே ஆதி காவ்யம். காவ்யங்களால் கீர்த்தி அடையத் தகுந்தவன் உன்னைத் தவிர வேறொருவனுமல்ல. எல்லாம் உன்னையே ஆதாரமாகக் கொண்ட”தென்று துதிக்கிறார்.

பால் காண்டத்தில் மஹாவிஷ்ணுவே ஜகத்காரணமென்றும், அயோத்யா காண்டத்தில் ரக்ஷகனென்றும், ஆரண்ய காண்டத்தில் முக்தியை அளிக்கிறவரென்றும், கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் கல்யாண குண பரிபூர்ணரென்றும், ஸுந்தர காண்டத்தில் யாவற்றையும் ஸம்ஹரிக்கிறவரென்றும், யுத்த காண்டத்தில் வேத வேதாந்தத்தால் அறியப்படும் பொருளென்றும் காட்டப்படுகிறது.

2.

அவரை அடையும் ஸாதனமென்ன ? மனோவாக்கு காயங்களால் அவரைச் சரணாகதி செய்வதே.

i. தேவர்கள் ராவணாதி ராக்ஷஸர்களின் கொடுமையைத் தாங்காமல் மஹாவிஷ்ணுவையே சரணமடைந்தார்கள். ‘உங்களுடைய பயத்தைப் போக்குகிறே’னென்று அவரும் அபயதானஞ் செய்தார்.

ii. சரணமடைந்தவனைக் காப்பாற்றுவது உத்தம தர்மம். கருணையும் ஞானமும் சக்தியுமுள்ளவனையே சரணமடையவேண்டும். அது வீண்போகாதென்ற தத்வம், சுனச்சேபன் த்ரிசங்கு என்றவர்களின் சரித்ரத்தால் உபதேசிக்கப்படுகிறது.

iii. பிராட்டியைப் புருஷாகாரமாய் முன்னிட்டுக் கொண்டே பகவானைச் சரணமடைய வேண்டுமென்று லக்ஷ்மணன், லீதையை முன்னிட்டு ராமனுடைய பாதங்களில் விழுந்து, அவருடன் காட்டிற்குப்போக அனுமதி கேட்டார்.

iv. “ராமன் அயோத்யைக்குத் திரும்பிவராவிட்டால் இங்கேயே உயிரை விடுவே”னென்று பரதன் அவரைச் சரணமடைந்தார். ஆனால் தேவதைகளுக்குச் செய்த ப்ரதிக்கை முந்தினது. அதை நிறைவேற்றின பிறகு வருகிறேனென்று வாக்களித்து, அவனுடைய சரணாகதிக்கு ப்ரயோஜனமாகத் தன் மரவடிகளைக் கொடுத்தனுப்பினார்.

v. தண்டகாரண்ய வாஸிகளான மஹர்ஷிகள் தங்களை ராக்ஷஸர்களிடத்திலிருந்து காப்பாற்றும்படி ராமனைச் சரணமடைந்தார்கள். அதை அவர் அங்கீகரித்து நிறைவேற்றினார்.

vi. காகாஸூரன் எங்கும் சுற்றிக் கதியற்று அவரையே சரணமடைந்தான். ராமபாணத்திற்கு இரையாகாமல் பிழைத்தான்.

vii. சொன்ன வார்த்தை தவறின ஸுக்ரீவன் தலைமேல் கைகூப்பி ராமனைப் ப்ரார்த்தித்துச் சரணமடைந்தான். அவனுடைய அபராதத்தைப் பொறுத்தார்.

viii. “ராவணா! உனக்கு டேஷம் கிடைக்கவேண்டுமானால், கோரமான மரணம் விலகவேண்டுமானால், புருஷோத்தமனான ராமனைச் சரணமடை. அவர் தர்மத்தை அபிந்தவர்; தன்னை அண்டினவர்

களிடத்தில் பரம ப்ரீதியுள்ளவரென்பது லோகப்ரஸித்த”மென்று லீதை உபதேசிக்கிறார்.

ix. பெண்டு பின்னீ ராஜ்யம் யாவற்றையும் விட்டு, “ஸ்ர்வ லோக சரண்யனும், மஹாத்மாவுமான ராகவணீச் சரணமடைகிறே” எனென்ற விபீஷணனுக்கு ராமன் ஜயத்தையும் ராஜ்யத்தையும் ஸுகத்தையும் கொடுத்தார்.

x. “ராமனே ஜயிப்பான்; ராவணன் மர்வான். ஆகையால் ராக்ஷஸிகளே ! உங்களுக்கு ராமனால் பெரும் பயமுண்டு. அதிலிருந்து தப்பவேண்டுமானால் லீதையைச் சரணமடையுங்கள். அதிலேயே அவளுடைய க்ருபைக்குப் பாத்ரமாவீர்க” எனென்று த்ரிஜடை ஜானகியை ஹிம்ஸித்த ராக்ஷஸிகளை வற்புறுத்தினார். அவர்களுடைய மௌனத்தையே அங்கீகாரமாக லீதை ஒப்புக் கொண்டு, மாருதியிடத்திலிருந்து அவர்களைக் காப்பாற்றினார்.

xi. விபீஷணனுடைய சரணுகதியால் அவனுடன் வந்த நான்கு மந்த்ரிகளும் காப்பாற்றப்பட்டார்கள்.

3.

சரணுகதியின் பலன் பகவானுடைய கைங்கர்யமே.

i. தேவர்கள் பகவானைச் சரணுகதி செய்ததால், அப்ஸரஸ் முதலானவர்களிடத்தில் பிறந்து வானரருபிகளாய் ராமனுக்குக் கைங்கர்யஞ் செய்தார்கள்.

ii. ஸர்வ காலத்திலும் ஸர்வ தேசத்திலும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் ராமனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதையே லக்ஷ்மணன் புருஷோத்தமாகக் கொண்டார்.

iii. பரதன் ராமனுடைய பாதுகைகளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ததால் பிறகு அவருக்கு ஸாக்ஷாத் கைங்கர்யத்தைச் செய்யும் கைங்கர்யத்தைப் பெற்றான்.

iv. தண்டகாரண்ய ரிஷிகளின் சரணுகதிக்கு, ராமனைப் பார்ப்பது, பேசுவது, அவரை உபசரிப்பது, தங்களுடைய தபஸின் வீர்யத்தை அவருக்குக் கொடுத்து ராக்ஷஸ வதத்தை நிறைவேற்றுவதென்ற கைங்கர்யமே பலமாயிற்று.

v. ராமனைச் சரணமடைந்த ஸுகீவனுக்கு லீதையைத் தேடிச் கண்டுபிடிப்பதும், அவளுடைய வ்ருத்தாந்தத்தை ராமனுக்

குத் தெரிவிப்பதும், தன் ஸையங்கனால் ராஜஸ வதத்தில் ராமனுக்கு உதவி செய்வதுமான கைங்கர்யம் கிடைத்தது.

Vi. ராமனைச் சரணமடைந்த விபிஷணன் ராவணாதி ராஜஸர்களின் வதத்திற்குக் காரணமான மந்த்ராலோசனையைச் சொல்லி, அங்கங்கே தன்னாலியன்ற உதவி புரிந்தான். லங்கா ராஜ்யம் அவனுக்குக் கிடைப்பதற்கு முன் அந்தக் கைங்கர்யமே பலமாயிற்று.

4.

சரணாகதி வேறொருவரை முன்னிட்டுக் கொண்டே செல்பவனென்றும். பகவானிடத்தில் விளங்கும் கருணை ஜகன்மாதரான லீதையிடத்தில் விசேஷமாய்க் காணப்படுகிறது.

i. தனக்கு அபராதஞ் செய்த காகாஸுரனுக்கு லீதையே சிபார்சு செய்தான். அந்தச் சிபார்சில்லாமல் ராவணன் மாண்டான்.

ii. விபிஷணன் வானரர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டே ராமனைச் சரணமடைந்தான். ராமனும் ஸுக்ரீவனாலேயே அவனை அழைப்பித்தார்.

iii. ஸுக்ரீவனும் ஹனுமாரைக் கொண்டே ராமனைச் சரணமடைந்தான்.

5.

பகவானுக்கு நாம் தாஸ்களாய், சேஷர்களாயிருக்க வேண்டும்.

“நான் ராமனுடைய தம்பி, அவருடைய குணங்களால் அவருக்குத் தாஸனானே” எனன்றும், ‘என்னை வேலைக்காரனாக வைத்துக் கொள்ளும். இதில் தர்ம விரோதமில்லை. நான் உமது கைங்கர்யத்தால் க்ருதார்த்தனவேன். உமது உத்தேசமும் கிறைவேறு’மென்றும் லக்ஷ்மணன் சொல்லியிருக்கிறார்.

6.

நாம் பகவானுக்கு ஸ்வாதினமான வஸ்து :—ராமன் அடைய வேண்டிய பதவியை அவருடைய உடைமையான நான் அடையத்தகுமோ வென்று பரதன் வலிஷ்டருடைய வார்த்தையைத் தள்ளிவிட்டு அவரைக் கண்டித்தார். ராமன் எவ்வளவு நல்ல வார்த்தை சொல்லியும் லக்ஷ்மணன் தனக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் செய்து கொள்ள ஸம்மதிக்கவில்லை. அப்பொழுது ராமனுடைய கட்டளையைத் தலையால் தாங்கிப் பரதன் ஸம்மதித்தார்.

7.

பகவானைக் காட்டிலும் பாகவதர்களுக்கே நாம் அடிமை செய்ய வேண்டுமென்பதைச் சத்ருக்கன், பரதனிடத்தில் நடந்து காட்டினார். அவர் அம்மானுடைய வீட்டிற்குப் போகும் பொழுது சத்ருக்கனரைத் தன் கை கால் வஸ்தரம் முதலிய பொருள்களைப்போல் ஸ்வாதீனமாக நினைத்து அழைத்துக் கொண்டு போனார்.

8.

பரஸ்வரூபம் ராமனுடைய சரிதத்தாலும், ஜீவஸ்வரூபம் லக்ஷ்மணனுடைய சரிதத்தாலும், உபாய ஸ்வரூபம் சரணுகதி வர்ணனையாலும், பலத்தின் ஸ்வரூபம் விபீஷணன் முதலானவர்களின் கதையாலும், விரோதி ஸ்வரூபம் ராவணாதி துஷ்டர்களின் சரிதத்தாலும், ப்ரஹ்மம் ஜீவன் உபாயம் பலம் விரோதியென்ற அர்த்த பஞ்சகம் ராமாயணத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

9.

i. தேவதைகள் விஷ்ணுவையே சரணமடைந்ததால் ப்ரஹ்மாவும் பரமசிவனும் தங்களை ரக்ஷிக்க முடியவில்லையென்றும், அவர்களிடத்திலிருந்து வரங்களைப் பெற்ற ராவணனை அவர்கள் காப்பாற்ற முடியவில்லையென்றும்,

ii. தன் புத்ரர்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தை பிதாவான தசரதர் தடுக்க முடியவில்லையென்றும்,

iii. காகாஸுரனை ராமனுடைய பாணத்திலிருந்து தாம் தகப்பன் முதலிய பந்துக்கள் தப்புவிக்க முடியவில்லையென்றும்,

iv. ராவணனுடைய ஸஹோதரர்களும் புத்ரர்களும் மித்ரர்களும் அவனைக் காப்பாற்ற முடியவில்லையென்றும் வால்மீகி எடுத்துக்காட்டிப், பகவானையே சரணமடைந்த தேவதைகளும் பரதனும் ரிஷிகளும் ஸுக்ரீவனும் விபீஷணனும் பரமக்ஷேமத்தை அடைந்தார்களென்று அவரே கதி யென்ற தத்வத்தை உபதேசித்திருக்கிறார்.

10.

பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தையும் லக்ஷணத்தையும் கல்யாண குணங்களையும் குருவாலேயே அறிய வேண்டுமென்று ஹனுமார் லீலைக்கு ராமனை வர்ணித்ததால் தெரிகிறது.

11.

மோட்சத்திற்கு அதிகாரியும் ப்ராரப்தத்தால், வந்த சரீரம் போகும்வரையில் பகவானை அடையும் காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியதென்று “ராமன் சத்ரு ஸையத்தை அழித்து இந்த லங்கையைப் பாணங்களால் கலக்கி என்னை அழைத்துப் போவது அவருக்கு யோக்ய”மென்று ஸீதை உபதேசிக்குள். எப்படியென்றால் லங்கையே சரீரம்; ராவணனே அஹங்காரம், சும்ப கர்ணனே மமகாரம் (என்னுடைய தென்பது); இந்த்ரஜித் முதலியவர்களே காமக்ரோதங்கள்; விபீஷணனே விவேகம். இந்தத் தேஹத்தில் அடைக்கப்பட்ட ஸீதை யென்ற ஜீவனுக்குப் பகவான் அனுப்பின ஆசார்யனான மாருதியால் அவருடைய ஸ்வரூப ஞானம் கிடைத்தது. கர்மம் முடிந்த பொழுது அவர் சரீரத்தை அழித்து ஜீவனைத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டார்.

12.

நாம் ராமன் முதலிய ஸாதுக்களைப் போல் இவ்வுலகத்தில் நடக்கவேண்டும்; ராவணன் முதலியவர்களைப் போல் நடக்கக் கூடாது.

13.

கோஸல தேசத்து ஜனங்களுடைய விருத்தார்த்தத்தால், நமது வாழ்நாளைப் பகவானுடைய ஸந்திதியிலேயே கழிக்க வேண்டுமென்பது.

14.

ராமாயணம் த்வயமென்ற மந்த்ரத்தின் ரஹஸ்யத்தை உபதேசிக்கும்; ஆகையால் அதை எப்பொழுதும் பாராயணம் செய்யவேண்டும். ராமன் ஸீதைபுடன் விளங்கும் பால காண்டத்தில் ஸ்ரீமத்; அவருடைய கல்யாண குணங்களை வர்ணிக்கும் அயோத்யா காண்டத்தில் நாராயணஸ்ய; அவருடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை வர்ணிக்கும் ஆரண்ய காண்டத்தில் சரணேள; கிஷ்கிந்தா ஸுந்தர காண்டங்களில் சரணம்; புத்த காண்டத்தில் ப்ரபத்யே; உத்தர காண்டத்தில் த்வயத்தின் இரண்டாவது பாகம் முறையே வ்யாக்யானஞ் செய்யப்படுகின்றன.

15.

நாம் எப்பொழுதும் ஜபிக்க வேண்டிய மந்த்ரம் ராமாயணம். பகவானை ஜகத்திற்குக் காரணரென்று வேதார்த்தத்

தில் சொல்லி யிருக்கும் ஸ்வரூபம் பாலகாண்டத்திலும்; அவருடைய கல்யாண குணங்கள் அயோத்யா கிஷ்கிந்தா காண்டங்களிலும்; அவருடைய தேஜோமயமான திருமேனி ஆரண்ய காண்டத்திலும்; அவருடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தின் லக்ஷணம் ஸுந்தர காண்டத்திலும்; சரணாகதி தர்மம் புத்த காண்டத்திலும்; முக்தி பலம் உத்தர காண்டத்திலும், காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்தின் உட்கருத்திற் கிணங்க உபதேசிக்கப்படுகிறது. ஜாபாலியும் லக்ஷ்மணனும் சொன்ன குதர்க்கங்களை ராமன் கண்டித்ததால் வேத விரோதமான நாஸ்திக கொள்கைகளை நாம் ஆதரிக்கக்கூடாது என்று தெரிகிறது. நாகாஸ்த்ரம் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் முதலியவைகளால் ராமன் சுட்டுப்பட்டது, ராஜ்யத்தை இழந்தது, காட்டில் திரிந்தது, லீனையைப் பறிகொடுத்தது, மிருகங்களை அண்டினது முதலிய கதைகளால் 'கஷ்டங்கள் மஹான்களுக்கும் நேரும்; அவைகளால் மனங் கலங்காமல் வைராக்யத்தை அடைந்து, ஸுகதுக்கங்களை ஸமமாகப் பாவிக்க வேண்டுமென்று போதிக்கப்படுகிறது.

16.

ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமான மஹா விஷ்ணுவே ஸமுத்ரம்; பூமியின் பாரத்தைப் போக்கவேண்டுமென்று அவருக்குண்டான இச்சையே அலை; அதிலிருந்து தெறிக்கும் திவிலையே ஜீவாத்மா; அயோத்யையே ஹிருதயாகாசம்; ஸத்வகுண ப்ரதானமான சத்த அந்தக்கரணமே தசரதர்; ஸாத்விக புத்தியே கௌஸல்யை; துரியாவஸ்தையில் விளங்கும் ஆத்மாவே ராமன், ஜாக்ரதவஸ்தையில் விளங்கும் ஆத்மாவே லக்ஷ்மணன்; ஸ்வப்னவஸ்தையில் விளங்கும் ஆத்மாவே பரதன்; ஸுஷுப்திவஸ்தையில் விளங்கும் ஆத்மாவே சத்ருக்னன்; இவை ஒன்றின் பேதங்களே.

துரியாத்மா மனோவேகத்தால் இழுக்கப்படுகிறான்; ராமன் விச்வாமித்ரருடைய யாகத்தைக் காப்பாற்ற அயோத்யையை விட்டுப் போகிறார். மனவின் கெட்ட விருத்திகளை ஆத்மா நாசம் செய்கிறான்; ராமன் தாடகை ஸுபாஹு முதலியவர்களைக் கொன்றார். மனோவேகத்தை ஆத்மா அடக்குகிறான்; ராமன் சிவனுடைய வில்லை முறிக்கிறார். ஜீவன் மாயையுடன் ஸம்பந்தப்படுகிறான்; ராமன் லீனையை விவாஹஞ் செய்கிறார். பூர்வஜன்ம ஸம்ஸ்காரங்களை ஆத்மா வசப்படுத்துகிறான்; ராமன் பரசராமரை ஜயிக்கிறார். தாமஸகுண ப்ரதானமான புத்தி தூண்டும்பொழுது ஆத்மாவிற்கு ஸம்ஸாரம் நேருகிறது; கைகேயியின் உத்திரவால் ராமன் தண்ட

காரணயத்தில் ப்ரவேசிக்கிறார். டம்பத்தை ஆத்மா அழிக்கிறான்; ராமன் விராதனைக் கொன்றார். பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கையா லுண்டான நிலையற்ற தேஹத்தை அடைந்து ஆத்மா, ச்ரமபரிஹாரஞ் செய்துகொண்டு ஸுகமாகயிருப்பதாக வெண்ணுகிறான்; பஞ்ச வடிவில் பர்ணசாலையைக் கட்டிக்கொண்டு ராம லக்ஷ்மணர்களும் லீதையும் சிலகாலம் ஸுகமாய் வவிக்கிறார்கள். ஜீவன் ஆசை காமம் க்ரோதம் லோபம் மோஹமென்றவைகளை ஜயிக்கிறான்; சூர்ப்பனகை கரன் தூஷணன் த்ரிசிரஸ் மாரீசனென்றவர்களே இந்தக் குணங்கள். ஜீவன் சுத்தமாயையை விட்டுப் பிரிகிறான்; லீதையை ஆச்ரமத்தில் விட்டு ராமன் போகிறார். அந்த மாயையை அஹங்காரம் கவர்ந்துகொள்ளுகிறது; லீதையை ராவணன் அப ஹரிக்கிறான். ஆத்மாவிற்குத் துக்கம் ஒழிய ஆரம்பிக்கிறது; ராமன் பெருவயிறுள்ள கபந்தனைக் கொல்லுகிறார். உத்தம மான பக்தி ஜீவனுக்குக் கிடைக்கிறது; ராமன் மாருதியைச் சந்திக்கிறார். ஜீவனுக்கு விவேகம் பிறக்கிறது; ராமன் ஸுகீர்வனை ஸ்நேஹஞ் செய்கிறார். ஜீவன் அவிவேகத்தை ஒழிக் கிறான்; ராமன் வாலியை ஸம்ஹரிக்கிறார். ஜீவனுக்கு உத்ஸாஹமுன் டாகிறது; ராமனுக்கு விபீஷணனுடைய ஸஹாயம் கிடைக்கிறது. அக்ஞானத்தை தாண்டுவதற்கு உபாயம் ஆத்மாவிற்கு கைகூடுகிறது; ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதற்கு அணை போடப்படுகிறது. ஸத்வ ரஜஸ் தமஸென்ற முக்குணங்களால் அமைக்கப்பட்ட லிங்கதேஹத் தில் ஜீவன் வ்யவஹாரம் செய்கிறான்; மூன்று மலைச் சிகரங்களின் மேல் கட்டப்பட்ட லங்கையில் ராமன் பரிவாரங்களுடன் ப்ரவேசிக் கிறார். மதம் மாத்ஸர்யம் அஹங்காரமென்ற மூலகாரணங்களை ஜீவன் ஜயிக்கிறான்; சூம்பகர்ணன் இந்த்ரஜித் ராவணனென்ற ராக்ஷ ஸத் தலைவர்களை ராமன் ஸம்ஹரிக்கிறார். அஹங்காரத்தால் தாமஸ் ஸம்பீதமுள்ள அசுத்த மாயை அந்தத் தோஷம் ரீங்கிச் சுத்தமாகி றது; லீதை அக்னிப்ரவேசம் செய்கிறான். ஜீவன் லிங்கதேஹத்தை விட்டுப் பிரிகிறான்; ராமனும் லீதையும் லங்கையிலிருந்து திரும்பு கிறார்கள். ஜீவன் மறுபடியும் ஹிருதயாகாசத்தில் தன் ஸ்தானத்தை அடைகிறது; ராம லக்ஷ்மணர்களும் லீதையும் பரத சத்ருக்னர்களு டன் அயோத்யையில் ப்ரவேசிக்கிறார்கள். ஜீவன் தனக்கு இயற்கை யான நித்ய நிரதிசய சுத்த ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான்; ராமன் தனக்கு முன்பே கிடைக்கவேண்டிய கோஸல ராஜ்ய அதிகாரத்தில் அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டுத் தர்மமாய் ராஜ்ய பாலனஞ் செய்கிறார்.

லோகாபவாதத்திற்குப் பயந்து, லீதையை வால்மீகியின் ஆசீர்மத்திற் கருகில் விடுகிறார்; ஜீவன் ராஜஸ ஸம்பந்தமுள்ள மாயையி லிருந்து விடுபடுகிறான். வால்மீகியின் உபதேசத்தால் லீதையை ராமன் அங்கீகரிக்கிறார்; ஜீவன் ஸாத்விக மாயையுடன் சேருகிறது. ராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்னர்கள் பரிவாரங்களுடன் ஸரயூரதியில் பிரவேசிக்கிறார்கள்; ஜீவன் ஹ்ருதயாகாசத்தை மஹாகாசத்தில் லயப் படுத்தி ஸ்சிதானந்த ஸ்வரூபத்தை அடைந்து முக்திதசையில் விளங்குகிறது.

17.

நாறு யோஜனை விஸ்தாரமுள்ள ஸமுத்ரமென்பது, நான் என் னுடையதென்ற அபிமானமான ஸம்ஸார ஸமுத்ரமே. ஜீவனுடைய சரீரமே லங்கை. ஆத்மாவைத் தவிர ஸகல ப்ரபஞ்சமும் ஸ்தரீ யைப்போன்றது. அசோகவனமே அவித்யை. ஜீவனுடைய சுத்த ஸத்வகுணமுள்ள புத்தியே ஹனுமான். தாமஸ ராஜஸ ஸாத்விக குணங்களே கும்பகர்ணன் ராவணன் விபீஷணன். ஜீவனுக்குத் தாரக மந்த்ரத்தை உபதேசிப்பதே ஹனுமான் லீதைக்கு முத் திரை மோதிரத்தைக் கொடுத்தது, பகவானைத் தவிர மற்ற வஸ்துக் களுக்குத் தான் அடிமையென்ற எண்ணத்தை அடியோடே தொலைப் பதே லங்கையை எரித்தது. ஜீவனுடைய சோக மோகங்களை ஈச்வரனிடத்தில் முறையிடுவதே ஜானகியின் துயரத்தை ராம னுக்கு அறிவித்தது. சரீரத்திலுள்ள ஜீவனுக்குப் பகவானு டைய ஸ்வரூப தர்சனமே ராமன் லங்கைக்கு வந்தது. ராஜஸ தாமஸ குணங்கள் அழிவதே ராவண கும்பகர்ணாதிகளின் வதம். இவைகளின் விருத்திகளே ராக்ஷஸ மந்த்ரி பரிவாரங்கள். ஸத்வகுணம் சரீரத்தில் மேலோங்கி நிலைநிற்பதே விபீஷண பட் டாபிஷேகம். ஜீவனை ஞான மயமாகச் செய்வதே ராமன் லீதையை வருவித்தது. அது விரஜா நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, ஸலக்ஷ்ம சரீர வாஸனைகளை ஒழித்ததே லீதையின் அக்னி ப்ரவேசம். தேவ தாக்ரஹண யோக்யமான பஞ்சோபரிஷேதமய திவ்ய சரீரத்தால் மோக்ஷமடைவதே அக்னி பகவான் லீதையை ராமனிடத்தில் சேர்ப் பித்தது. ஜீவன் ஈச்வரனோடு ஒரே ஆஸனத்திலிருப்பதே லீதை ராமனுடன் புஷ்பக விமானத்தில் செல்வது. ஜீவன் ப்ரஹ்ம ஸ்வ ரூபத்தை அடைவதே ராம பட்டாபிஷேகம். மனஸ் சித்தம் முதலிய அந்தக்கரணங்களே ஸுக்ரீவன் அங்கதன் முதலியவர்கள். மன வின் ஸங்கல்பங்களே வானரக்கூட்டங்கள்; மனதின் ஸந்தோஷம் உத்ஸாஹ முதலிய விருத்திகளின் நாசமே மதுவனத்தை அழித்தது.

நான் என்னுடையதென்ற அபிமான ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதே ராமன் சேனைகளுடன் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவது.

18. ரஹஸ்யார்த்தம்

லக்ஷ்மணன், ப்ரணவத்தின் முதலாவது அக்ஷரமான அகாரத்தி லிருந்துண்டான விசுவனென்ற ஸ்தூல தேஹாபிமானி. சத்ருக்ஷன், உகாரத்திலிருந் துண்டான தைஜஸனென்ற ஸ்லக்ஷ்ம தேஹாபி மானி. பரதன், மகாரத்திலிருந்துண்டான ப்ராக்ருனென்ற காரண தேஹாபிமானி. ராமசுத்தரன் அர்த்தமாத்ரையின் ரூபமான ப்ரஹ் மானந்த ஸ்வரூபி. மூல ப்ரக்ருதியே லீலை. இவள் ராமனுடைய ஸந்நிதி விசேஷத்தால் ஸகல ஜகத்தையும் உண்டாக்கிக், கார்த்து அழிக்கிறாள். பரமசிவ சேஷத்ரமான வணிகர்ணிகையிலும் கங்கைக் கரையிலும் மரணமடையும் ப்ராணிகளின் வலது காதில் மஹாதே வன் ராமதாரக மந்த்ரத்தை மேற்சொன்ன விதமாக உபதேசித்து, அவர்களை முக்தர்களாகச் செய்கிறாள்.

19.

ராமதாரக மந்த்ரத்தில் நாராயண மந்த்ரமான அஷ்டாக்ஷரமும் பரமசிவ மந்த்ரமான பஞ்சாக்ஷரமும் கலந்திருக்கின்றன. “ ற் ” என்ற மெய்யெழுத்து உபாதி ஸம்பந்தமில்வாத ப்ரஹ்மத்தையும், “ ள ” யென்ற உயிரெழுத்து மாயையையும், இவ்விரண்டின் சேர்க் கை சுத்த தேஜோமயமான ஆத்மாவிற்கு மாயா ஸம்பந்தம் நோர் ததையும் காட்டுகிறது. “ ர ” என்றது அக்னி பீஜம் ப்ரகாசமென்ற அர்த்த முள்ளது, ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபியும் தேஜோமயமான பர மாத்மாவைக் குறிக்கிறது. அதின் உச்சாரணத்தால் ஸகல கர்மங் களும் ஸசல வாஸனைகளும் ஸகல உபாதிகளும் அழிகின்றன. ‘ ம ’ வென்ற அக்ஷரம் அமிருதபீஜம். காமக்ரோத மோஹங்கள் சாம்ப லாய் எரிந்து கிடக்கும் ஹ்ருதய வனத்தில் ப்ரஹ்மானந்தமென்ற அமிருத வர்ஷம் பொழிகிறது; சேஷமமும் முக்தியும் கிடைக்கும்.

20.

மஹா வாக்பத்திலுள்ள ‘ தத் ’ என்றது, ‘ ர ’ வென்றதாலும், ‘ த்வம் ’ என்றது ‘ ம ’ என்றதாலும், ‘ அவ்மி ’ யென்றது இவ்விரண்டின் சேர்க்கையாலும் உபதேசிக்கப்படுகிறது. ஆனால் இந்த மஹாவாக்யம் மோக்ஷத்தை மாத்ரம் கொடுக்கும். இதில் எல்லோருக்கும் அதிகார மில்லை. ராமதாரக மந்த்ரமோ இஹபரங்களில் உத்தம பலத்தைக் கொடுக்கும். எல்லோர்க்கும் அதில் அதிகாரமுண்டு. ஆகையால் மஹா வாக்யத்திற்கு மேலானது. (ராமதாபினி உபநிஷத், ராம ரஹஸ் யோபநிஷத்.)

21. ரஹஸ்யார்த்தம்.

ப்ரஹ்மாவான ஜாம்பவான் அகாரத்திலிருந்துண்டானார். உபேந்தரன் உகாரத்திலிருந்துண்டானவர். பரமசிவனான ஹனுமார் மகாரத்திலிருந்து உண்டானவர். சக்ரராஜாவான பிந்துவே சத்ருக்னர். நாரதரூபமான சங்கமே பரதன். கலா புருஷனான ஆதிசேஷனே லக்ஷ்மணன். கலைக்கு மேலான சித் ஸ்வரூபமுள்ளவளே லீதை. அதற்கும் மேலான பரமபுருஷனே இராமன் (தாரஸாரோபநிஷத்).

22. ரஹஸ்யார்த்தம்.

லீதையே மூலப்ரக்ருதி. 'ஸ், இ, த்' என்ற மூன்று அக்ஷரங்களுக்கு மாயையே அர்த்தம். இவள் சிலவேளை வ்யக்தமாவாள். அத்யயனஞ் செய்யும்பொழுது சப்தப்ரஹ்மமாய் ப்ரகாசிப்பதே இவளுடைய முதலாவது ரூபம். கலப்பையின் முனையில் தோன்றி லீதையாய் விளங்கினதே இரண்டாவது ரூபம். அவ்யக்தமாயிருப்பதே மூன்றாவது ரூபம்.

இவளுடைய இச்சாசக்தியே ஸ்ரீதேவி பூதேவி நீளாதேவி யென்று மூவகைப்படும். இந்த ஸ்ரீதேவியே லக்ஷ்மி. பூதேவி ஏழுத் திலங்கள், ஏழு ஸமுத்ரங்களுள்ள பதினான்கு லோகங்களுக்கும் ஆதாரம். ப்ரணவஸ்வரூபி.

ஸகல ப்ராணிகளையும் ஓஷதிகளையும் போஷிக்கும் மேகங்களாயும் லோகங்களுக்குக் கீழேயிருக்கும் ஜலமாயும் நீளாதேவி விளங்குகிறாள்.

மஹாவிஷ்ணுவின் முகத்திலிருந்து நாதமும், அதிலிருந்து பிந்துவும், அதிலிருந்து ப்ரணவமும், அதிலிருந்து வேதங்களு முண்டாகின்றன. அவைகளால் அறியப்படும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே க்ரீயாசக்தி. இன்னும் ஸாக்ஷாத்சக்தி, போகசக்தி, வீரசக்தி முதலியவை களைப்பற்றின விவரங்களை லீதோபநிஷத்தில் காண்க.

ராமனுடைய காலம்.

“இப்போது நடக்கும் ச்வேதவராஹ கல்பம் வைவஸ்வதமன் வந்தரம் 28-வது சதுர்டுகத்தில், இரண்டாவதான த்ரேதாபுகழும் மூன்றாவதான வாபரபுகழும் சேரும் ஸந்த்யாம்சத்தில் மஹாவிஷ்ணு தசரதருக்குப் புத்ரராய் ஸ்ரீராமனென்ற திவ்ய நாமத்துடன் அவதரித்து, லோகத்தை ரக்ஷிப்பா”ரென்று பாரதம் சாந்திபர்வத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

ராமாயணம் வேதத்தின் வ்யாக்யானமே.

வேதத்தின் ஸாரமே ப்ரணவம்; ப்ரணவத்தின் வ்யாக்யானமே காயத்ரீ. ஏழுகோடி மஹா மந்த்ரங்களில் அது முதன்மை வாய்ந்தது. அதின் 24 அக்ஷரங்களும் ராமாயணத்தின் 24,000 ச்லோகங்களில் ஒவ்வொரு ஆயிரத்தின் ஆதியக்ஷரங்களாக மஹர்ஷியால் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

ச்லோகக் கணக்கு.

மேற்சொன்ன 24,000 மூலத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. கோவிர்தராஜருக்கும் அவைகளுக்கே வ்யாக்யானஞ் செய்திருக்கிறார். ஆனால் கணக்கிட்டால் இப்பொழுது சுமார் 24,253 ச்லோகங்கள் காணப்படுகின்றன. காரணங்கள் :—

(1) ராமாயணம் செய்து பல சதுர்புகங்களானதால் பாட பேதத்தாலும், எழுதுகிறவர்களின் அஜாக்ரதையாலும் ச்லோகங்கள் ஏறக்குறைய மாறி யிருக்கலாம்.

(2) முதலில் உத்தேசித்தது அவ்வளவே; ஆனால் செய்யும் பொழுது அதிகமா யிருக்கலாம்.

(3) 24,000 என்றதற்கு, அதற்குக்குறையாம லிருக்கவேண்டுமென்றே அர்த்தம்.

(4) குறிப்பிட்ட தொகைக்குக் கொஞ்சம் மேலானாலும் அதைக் கவனிக்கக்கூடாது.

(5) ராமாயணம் 500 ஸர்க்கங்களென்றும் 24,000 ச்லோகங் களென்றும் வால்மீகியே சொல்லி யிருக்கிறார். ஆனால் இப்பொழுது 647 ஸர்க்கங்களும் 24,253 ச்லோகங்களும் காணப்படுகின்றன. ஆரண்ய உத்தர காண்டங்களில் சில ஸர்க்கங்கள் ப்ரகழித்தமென்று விலக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ராமாயணத்தைப் படிப்பதின் க்ரமமும் பயனும்.

“சூதாட்டக் கதையைக் காலையிலும், பெண்டுகளின் கதையை மத்யாஹ்னத்திலும், திருடனுடைய கதையை ராத்ரியிலும் படித்து ஸாதுக்கள் காலங்கழிக்கிறார்களென்று ஒரு பழமொழியுண்டு. பாரதம், ராமாயணம், பாகவதமென்றவைகளே இங்கு குறிப்பிடப் படுகின்றன. 20 ஸர்க்கங்களுக்கு குறையாமலும் மேற்படாமலும் ஒவ்வொருநாளும் படிக்கவேண்டுமென்று உத்தர காண்டத்தில் வால் மீகி குசலவர்களுக்கு உத்திரவிட்டிருக்கிறார். ஸூத்தர காண்டத்தைப் பாராயணஞ் செய்வதாலும், படித்து அர்த்தஞ் சொல்வதாலும், ஸப்த

ஸர்க்க பாராயணஞ் செய்வதாலும் ஸகல பீடைகளின் நிவிர்த்தியும், ஸகல அபீஷ்டங்களின் வித்தியும் உண்டாகும். (ஒவ்வொரு நாளும் ஏழு ஸர்க்கங்கள் வீதம் வாசித்துக்கொண்டே போய், ஆரம்பித்த விடத்தில் முடிப்பது. இதற்கு சுமார் 68 நாட்கள் செல்லும்). அல்லது, 20 ஸர்க்கங்கள் வீதம் வாசித்து, ராமஜனம் நக்ஷத்ரமான புனர்வஸுவில் ஆரம்பித்து, 25 தினங்களில் முடித்து அடுத்த புனர்வஸுக்கு முன் பட்டாபிஷேகம் செய்வதுமுண்டு.

சீரார்த்த காலங்களில் பால காண்டம் கங்காவதரண கதையைப் படிப்பதால் பிதிர்க்களுக்கு விசேஷ திருப்தி. யுத்த காண்டம் ஆதிதீப ஸ்ருதயத்தைப் பாராயணஞ் செய்வதால் ஸகல ரோக நிவிர்த்தி. ஸம்க்ஷேப ராமாயணத்தின் பாராயணத்தால் ஸப்த காண்ட பாராயணத்தின் பயன் கிடைக்கும். யுத்த காண்டம் நாக பாச விமோசன கதையைப் பாராயணஞ் செய்வதால் சத்ருபாதையும் கடன்களின் உபத்ரவமும் தீரும். ராமஜனம், ஸீதா விவாஹம், பாதுகா பட்டாபிஷேகம், ஸுக்ரீவ பட்டாபிஷேகம், அங்குலீய ப்ரதானம், விபீஷண பட்டாபிஷேகம், ராம பட்டாபிஷேகமென்ற பாகங்கள் மங்களகரமானவை. படிப்பவர்களுக்கும் உபந்யாஸஞ் செய்கிறவர்களுக்கும் விசேஷ ஸன்மானம் செய்து ஏழைகளுக்கும் ஏராளமாக போஜனம் போடவேண்டும். ராமாயணத்தின் முக்யபாகமான சரணாகதி தர்மத்தை விபீஷண சரணாகதி புகட்டுகிறது.

ராமாயணத்தைப் படிப்பதின் பயனைப்பற்றி விசேஷமாக முன்னுரையிலும், ஸம்க்ஷேபராமாயணத்தின் முடிவிலும், யுத்த உத்தர காண்டங்களின் முடிவிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பாலகாண்டம் ஸகந்தோபாக்யானத்திற்கு அங்கேயே விசேஷமான பல ச்ருதி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இகர ராமாயணங்கள்.

(1) ராமனுடைய காலத்திலேயே பல ரிஷிகள் அவருடைய சரிதத்தைச் செய்ததாகத் தெரிகிறது. ஆனால் சயவனர், போதாயனர், பரத்வாஜர் முதலியவர்கள் செய்த ராமாயணம் இப்பொழுது பூர்ணமாகக் கிடைக்கவில்லை. வால்மீகி ராமாயணத்தை எழுதின பிறகு அவை மறைந்துவிட்டன.

2. சதகோடி ராமாயணம்:—வால்மீகியால் ஆதியில் நூறு கோடி ச்லோகங்களால் செய்யப்பட்டது. 9-லக்ஷம் காண்டங்களும் 900-லக்ஷம் ஸர்க்கங்களுமுண்டு. தேவர்களும் தைத்யர்களும் நாகர்களும் இதைத் தங்களுடைய லோகங்களுக்குக் கொண்டுபோக முயன்

றார்கள். ஆனால் பூலோகவாஸிகள் ஸம்மதிக்கவில்லை. அந்தக் கலஹத்தை மஹாவிஷ்ணு ஸமாதானஞ்செய்து, ராமாயணத்தை மூன்று பங்காக்கி, ஒவ்வொரு கஷிக்காரருக்கும் 33-கோடி 33-லக்ஷம் 33-ஆயிரம் 333-சுலோகங்களுக்கும் 10-அக்ஷரங்களையும் பிரித்துக் கொடுத்தார். ஒவ்வொரு பாகத்திலுள்ள 10-அக்ஷரங்களாடங்கிய மூன்று மந்த்ரங்களை லக்ஷ்மி, ஆதிசேஷன், கருடனென்பவர்களுக்கு உபதேசித்தார். அவை முறையே வைகுண்டத்தில் தேவர்களுக்கும், பாதாளத்தில் நாகர்களுக்கும், பூலோகவாஸிகளுக்கும் உபதேசிக்கப்பட்டன. முடிவில் மிகுந்த 2 அக்ஷரங்களைப் பரமசிவன் எடுத்துக்கொண்டார். அதே 'ராம' வென்ற தாரக மந்த்ரம்.

பூலோகத்தின் பாகம் ஏழு தவீபங்களுக்கும் பிரிக்கப்பட்டது. நான்கு ச்லோகங்கள் மிகுந்தன. அவை ப்ரஹ்மாவால் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. அவைகளின் தாத்பர்யம். “ஜகத் உண்டாவதற்கு முன் நான் ஒருவனே இருந்தேன். ஸத் அஸத் என்றவைகளுக்கு மேலாக வேறில்லை. பிறகு எது மிகுந்ததோ அதே நான். தபஸ் தேஜஸ் என்றவைகளைப்போல் ஆத்மாவிடத்தில் எது தோன்றாதோ, விஷ்ணுவை விட்டு எது வேறாகத் தோன்றுமோ அதே மாயை. பல சரீரங்களில் மஹா பூதங்கள் எப்படிக் கலந்திருக்கின்றனவோ, அப்படி அவைகளில் நான் கலந்திருப்பதில்லை. எது இருந்தால் ப்ரபஞ்சம் ப்ரகாசிக்குமோ, எது இல்லாவிட்டால் அது அழியுமோ அதே பரதத்வம்”. மேற்சொன்னதே ஞானத்தின் ஸாரம். ஜம்பூத்வீபத்திற்குக் கிடைத்த பாகத்தை அதிலுள்ள 9 வர்ஷங்களுக்குப் பிரித்தார்கள். இப்படி மிகுந்த ‘ஸ்ரீ’ யென்ற அக்ஷரம் அவைகளுக்குப் பொதுவாகக் கொடுக்கப்பட்டது. பிறகு வேதவ்யாஸர் இந்தத் தவாபர யுகத்தில் நமது பாரத வர்ஷத்திற்குப் பாகமாகக் கிடைத்த ராமாயணத்தை ஆதாரமாக்கித், தான் 17 புராணங்களையும் உபபுராணங்களையும் பாரதத்தையும் செய்தார். அப்படியும் அவருடைய மனஸ் ஸமாதானமில்லாமல் கங்கைக் கரையில் உட்கார்ந்திருக்கையில், நாரதர் அங்கேவந்து, மேற்சொன்ன நான்கு ச்லோகங்களை உபதேசித்தார். அதினால் வ்யாஸருடைய மனஸ் சாந்தமாக, அந்த அர்த்தத்தையே பாகவத புராணமாகச் செய்தார். பிற்காலத்தில் வழங்கின ஸகல லௌகிக வைதிக க்ரந்தங்களும் இந்தச் சதகோடி ராமாயணத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டவை. பாரதத்திற்கும் இப்படி விஸ்தாரமாகவும் ஸங்க்ரஹமாகவும் ரூபம் சொல்லப்படுகிறது. [ஆனந்த ராமாயணம்]

(3) ஆனந்த ராமாயணம்:—இதில் 9 காண்டங்களும் 109 ஸர்க்களும் 12252 ச்லோகங்களுமுண்டு; வால்மீகி ராமாயண கதை ஸார காண்டத்திலும்; ராமனுடைய தீர்த்த யாத்ரை யாத்ரகாண்டத்திலும்; அவர் செய்த அச்வமேதம் முதலிய யாகங்கள், அவருடைய 108 நாமங்கள் யாக காண்டத்திலும்; ராமனுடைய ராஜ்யாதி காரம், ராமஸ்தவராஜம் விலாஸ காண்டத்திலும்; ராமரக்ஷை, ஸீதையைக் காட்டிற் கணுப்பினது, குசலவர்களின் பிறப்பு, ராமன் அவர்களுடன் யுத்தஞ் செய்தது, ஸீதையைச் சேர்த்துக் கொண்டது ஜன்ம காண்டத்திலும்; மூலகாஸுரவதம், ராமனுடைய திக்விஜயம், அவருடைய 1,008 திருநாமங்கள், வால்மீகியின் பூர்வ சரித்திரம் ராஜ்ய காண்டத்திலும்; லகுராமாயணம், ராமனுடைய பூஜை உபாஸனை முதலியவைகளின் விதி, ராமதோபத்ர சக்ரம், லக்ஷம் ராம நாமம் செய்த வ்ரதத்தின் பூர்த்தி, ஆஞ்ஜநேய ஸீதை லக்ஷ்மண பரதசத்ருக்னர்களின் கவசம், ஹனுமத்பதாகை, ஆனந்த ராமாயண ஸங்க்ரஹம் மனோஹரகாண்டத்திலும்; ராமனுக்கும் சந்த்ரவம்சத்து ராஜாக்களுக்கும் நடந்த யுத்தம் பூர்ணகாண்டத்திலும் சொல்லப்படுகின்றன. இது சதகோடி ராமாயணத்தின் பாகம்.

(4) அத்யாத்ம ராமாயணம்:—இது ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் அடங்கினதென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் அந்தப் புராணமோ வாயுவால் சொல்லப்பட்டது; வால்மீகியால் செய்யப் பட்டதல்ல. பவிஷ்யத் புராணத்தில், ராமாநந்தஸ்வாமிகள் பரமசிவனுடைய வரத்தாலும், கிருஷ்ணஸையத்தின் கட்டளையாலும் அத்யாத்ம ராமாயணத்தைச் செய்தாரென்று தெரிகிறது. இந்த ராமாயணம் பார்வதிக்குப் பரமேச்வரனால் உபதேசிக்கப்பட்டு, வால்மீகியால் சொல்லப்படாத பல உள்ளுறைப் பொருள்களை எடுத்துச் சொல்லுகிறது.

(5) அத்புத ராமாயணம்:—வால்மீகியால் பரத்வாஜனென்ற சிஷ்யனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. 27 அத்யாயங்களுள்ளது. ராமன் ஸீதையென்றவர்களின் அவதாரங்களுக்குப் பல காரணங்களும், ஆஞ்சநேயருக்கு ராமன் செய்த உபதேசமும், ஸஹஸ்ரமுக ராவணனை ஸீதை ஸம்பாரஞ் செய்தது முதலிய ஆச்சர்யகரமான விஷயங்களும் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

(6) அக்னிவேச்ய ராமாயணம்:—ராமாயணத்தின் முக்யமான, விஷயங்களை வர்ஷம் மாலம் திதிப்படி பஞ்சாங்க ரூபமாகக் குறிக்கும் சில ச்லோகங்களே நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன.

(7) ஸங்க்ரஹ ராமாயணம்:—நாராயண பண்டிதரால் செய்யப்பட்டது. வால்மீகி ராமாயணத்திற்கு அதிக பேதமில்லை.

(8) மூல ராமாயணம்:—இது த்வைதக் கரந்தங்களில் அடிக்கடி சொல்லப்பட்டாலும், இதன் ஸ்வரூபம் இன்னதென்றே தெரியவில்லை.

(9) யோகவாஸிஷ்ட ராமாயணம்:—அர்ஜுனனுக்கு புத்த ஸமயத்தில் தர்ம ஸந்தேஹம் உண்டானதுபோல், ராமன் வித்யாப்பாஸஞ்செய்து, தீர்த்தயாத்தரையிலிருந்து திரும்பிவந்தவுடன், யாவற்றிலும் வெறுப்புண்டு ஒன்றையும் கவனிக்காமல் கவலையில் ஆழ்ந்திருந்தார். அப்பொழுது விச்வாமித்ர மஹர்ஷி அவரை யாகஸம்ரக்ஷணத்திற்காக யாசிக்க வந்தார். ராமனுடைய ஸ்திதியைப் பற்றித் தசரதர் அவரிடத்தில் முறையிட, அவர் ராமனைத் தருவித்து விசாரித்தார். ராமன் தன் கொள்கையை விஸ்தாரமாக எடுத்துரைத்தார். விச்வாமித்ரர் அதைக் கேட்டு அங்கிருந்த வலிஷ்டரைப் பார்த்து, “முன்பு நாமிருவரும் விரோதித்துக் கொண்டிருந்தபொழுது ப்ரஹ்மா நமக்குத் தத்வத்தை உபதேசஞ்செய்து காமக்ரோதங்களை விலக்கித் தெளிவான ஞானத்தைக் கொடுத்தாரல்லவா? அந்த அருமையான விஷயங்களை இப்பொழுது ராமனுக்கு உபதேசிக்கலா” மென்றார். அதே யோகவாஸிஷ்டமென்றும், ஞானவாஸிஷ்டமென்றும் வழங்குகிறது. இதுவும் வால்மீகியால் பரத்வாஜருக்குச் சொல்லப்பட்டது.

(10) மற்ற ராமாயணங்கள்:—பரத்வாஜமஹர்ஷி, ச்யவனர், போதாயனர், பார்க்கவர், மாருதி, முதலியவர்களால் செய்யப்பட்ட ராமாயணங்களுண்டு என்று கேள்விப்படுகிறோம். அவை கிடைப்பதரிது. மஹாநாடகமென்று வழங்கும் க்ரந்தத்திலுள்ள சமத்காரமான ச்லோகங்கள் ஆஞ்ஜநேயரால் செய்யப்பட்டனவென்று சொல்லப்படுகிறது.

(11) ஸ்ரீதர ராமாயணம்:—பாகவதத்திற்கு உரை செய்த ஸ்ரீதரஸ்வாமிகளென்று இவரைச் சிலர் சொல்வதுண்டு. வால்மீகியால் சொல்லப்படாததும், கர்ண பரம்பரையாகப் பால்ய முதல் நாம் பெரியோர்களிடத்திலிருந்து கேட்டதுமான பல அரிய கதைகள் ஆனந்த ராமாயணத்திலும் இதிலும் காணப்படுகின்றன. ஸத்குரு ஸ்ரீத்யாக ராஜஸ்வாமிகளைப் போன்ற பெரியவர்களால் இவை ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருப்பதே நமக்குப் போதுமான ப்ரமாணம்.

(12) மந்திர ராமாயணம்:—லக்ஷ்மணரயரால் செய்யப்பட்டது. நாரதர் ராம சரிதத்தை வால்மீகிக்கு 156 ரிக்வேத மந்திரங்களால் உபதேசித்தாரென்றும், அவைகளை எல்லோரும் படிக்க அதிகாரமில்லாததால், வால்மீகியோ அவருடைய சிஷ்யர்களோ பிறகு அவைகளைச் சீலோகமாகச் செய்தாரென்றும், பரம்பரா கதை. மேற்சொன்ன மந்திரங்களை, யாகம், ப்ரஹ்மவித்யை, ராமாயண மென்றவைகளுக்கு அனுகுணமாக வ்யாக்யானஞ் செய்திருக்கிறார். இது வெகு அருமையான க்ரந்தம். கவனிக்கத் தகுந்தது.

(13) புராணங்கள்:—ஒவ்வொன்றிலும் பாரதத்திலும் ராமாயணக் கதை சில சில மாறுதல்களுடன் காணப்படுகிறது. பத்ய புராணத்தில் பல புதிய கதைகளும் சென்ற கல்பத்தில் நடந்த ராமாவதாரத்தின் சரிதரமும் சொல்லப்படுகிறது.

(14) ரகுவம்சம்:—காளிதாஸனால் செய்யப்பட்டது. 19 ஸர்க்கங்களுடன் திடீரென்று முடிகிறது. ஸூர்யவம்ச சக்ரவர்த்திகளில் திலீபன் முதல் அக்னி வர்ணன் வரையிலுள்ள அரசர்களின் சரிதரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. இதில் பெரும்பாலும் வால்மீகி ராமாயணத்தில் காணப்படவில்லை. முன்னிருந்த பெரியோர்களால் செய்யப்பட்ட பல சரிதரங்களை உபயோகித்துத் தான் எழுதியிருப்பதாகக் காளிதாஸன் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிறான். மேலும், ராம சரிதத்தில் பல விடங்களில் வால்மீகியின் வழி மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. தென்னாட்டில் வடமொழியைக் கற்பவர்கள் இதையே முதலில் படிப்பதுண்டு.

(15) பட்டிகாவ்யம்:—(ராவண வதம்) வலபி நகரத்தில் ஆண்டு வந்த தரஸேனனுடைய ஸதவில் விளங்கின பட்டிகவியால் செய்யப்பட்டது. 22 ஸர்க்கங்களுள்ளது. மஹா காவ்யம். ஒவ்வொரு ஸர்க்கத்திலும் ஒவ்வொரு வ்யாகரண ப்ரயோகம் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(16) கம்பராமாயணம்:—தைவப் புலமை வாய்ந்த கம்ப நாட்டாழ்வார் பாடினது. அவர் பல புராணங்களையும் ராமசரிதங்களையும் பரிசோதித்து இதைச் செய்திருக்கிறார். வால்மீகிக்கும் அவருக்கும் பல விடங்களில் வேற்றுமை காணப்படுகிறது. வடமொழியில் வால்மீகி ராமாயணத்திற்குள்ள பெருமை தென்மொழியில் இதற்குண்டு.

(17) ராமாநாடகம்:—சீர்காழி அருணாசலக்கவிராயரால் ஸுமார் 250 வருஷங்களுக்கு முன் பாடப்பட்டது. தரு, திபதை, கண்ணி,

விருத்தம், ஓரடி, கீர்த்தனை முதலிய பலவகைகளாக கேட்பவருடைய மனதைக்கவரும் வண்ணம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. தென்னாட்டில வெகு ப்ரஸித்தி பெற்றது..

(18) பாஸ்கர ராமாயணம்:—இது ஆந்த்ரபாஷையில் பாஸ்கர கவியால் செய்யப்பட்டது. அரிய கல்பனைகளும் விருத்தங்களும் பதச் சேர்க்கையும் பொருந்தினது. ஆயினும் சில விடங்களில் கடினமான பத ப்ரயோகங்களும், சிக்கலான கல்பனைகளும் காணப்படுகின்றன.

(19) துளஸீதாஸ் ராமாயணம்:—அல்லது ராமசரித்ர மானஸம். இது புஸுண்ட மஹர்ஷியால் கருடனுக்கும் யாக்ஞவல்க்யருக்கும் சொல்லப்பட்டது. யாக்ஞவல்க்ய ரிடத்திலிருந்து பரத்வாஜரும் அவருடைய சிஷ்ய பரம்பரையாய்த் துளஸிதாஸரும் இதைப் பெற்றார்கள். இவருடைய காலம் கி. பி. 1575—1624. ஹஸ்தின புரத தில் பிறந்து காசியில் வசித்தவர். மொகல் சக்ரவர்த்தியான ஷாஜ ஹானால் ஆதரிக்கப்பட்டவர். ஹிந்தி பாஷையில் இது ஏழு காண்டங்களாக எழுதப்பட்டது. பாலகாண்டம் விஸ்தாரமானது. உத்தரகாண்டத்தில் புஸுண்ட மஹர்ஷியின் கதையும் பக்தியின் லக்ஷணமும் சொல்லப்படுகின்றன.

(20) ஜைன ராமாயணம்:—ஜேறம சந்த்ராசார்யரென்ற ஜைன கவியால் எழுதப்பட்ட த்ரிஷ்ஷ்டி. செலாக புருஷ சரித்ரமென்ற தில் 7-வது பாகம் 10-வது அத்தியாயம். வால்மீகி ராமாயண கதைக்கும் இதற்கும் ஸம்பந்தம் ஸ்வல்பமே. இது மாகதி பாஷையில் எழுதப்பட்டது. சும்பகோணம் பாரதாசார்ய ரென்ற சாமண்ணாசார்ய ரால் வெகுகாலத்திற்கு முன்பு ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ச்லோக ரூபமாய் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. அந்த ஏட்டு ப்ரதியிலிருந்து என்னால் தமிழில் எழுதப்பட்டது.

(21) பௌத்த ராமாயணம்:—கௌதம புத்த பகவானால் அருளிச் செய்யப்பட்ட தர்மபதமென்ற நீதி க்ரந்தத்திற்கு புத்த கோஷர் எழுதின உரையிலும், அவர் ஸூத்ர நிபாதமென்ற வேறொரு க்ரந்தத்திற்கு எழுதின உரையிலும், மஹா வம்சமென்ற சரிதத்திலும் புத்தருடைய பூர்வஜன்ம கதைகளில் ஒன்றான தசரத ஜாதகத்திலும் ராமசரித்ம் வெகு விசித்ரமாகச் சொல்லப்படுகிறது. (இந்த பௌத்த, ஜைனராமாயணங்கள் சிறுநூலாகப் பதிப்பிக்கப்படும்.)

(22) மொல்லராமாயணம்:—மொல்ல என்ற ஓர் ஸ்த்ரீ ஆந்த்ர பாஷையில் செய்த ராமாயணமும் வழங்குகிறது.

ராமாயண ஸம்பந்தமான நூல்கள்.

நூலின் பெயர்.

கூத்தா.

1. ப்ரதிரகுவம்சம்   அதிராத்ரயஜ்வ
  2. ராகவபாண்டவீயம்   கவிராஜன்
- (இதிலுள்ள ச்லோகங்கள் ராமனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் பொருந்தும்படி ச்லேஷையாய்ச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ராவணர்ஜுனீயமென்ற காவ்யமும் இப்படியே).
3. ராமாயண மஞ்சரி   சேஷமேந்த்ரன்
  4. ராம சதகம்   ஸோமேச்வரன்
  5. ரகுனீர கத்யம்   வேதாந்ததேசிகர்
  6. ராமசந்த்ரோதயம்   வெங்கடாசார்யர்
  7. மஹாவீரசரித்ரம்   பவபுத்ரி
  8. உத்தரராம சரித்ரம்   ஷெ
  9. பாலராமாயணம்   ராஜசேகரன்
  10. அனர்க்கராகவம்   முராரி
  11. ப்ரஸன்னராகவம்   ஜயதேவர்
  12. உன்மத்தரராகவம்   பாஸ்கரன்
  13. உதாரராகவம்   ... ..
  14. மஹாநாடகம்   தாமோதரமிச்ரன்
  15. அபிராமணி   ஸுந்தரமிச்ரன்
  16. ஜானகிபரிணயம்   ராமபத்ரதீக்ஷிதர், சித்ரகவி, நர்ராயணப்பட்டர், லீதாராமன்
  17. ராமபாணஸ்தவம்   ராமபத்ரதீக்ஷிதர்
  18. குசகுமுத்வதீயம்   அதிராத்ரயஜ்வ
  19. அத்தபுதர்ப்பணம்   மஹாதேவன்
  20. ஹம்ஸஸந்தேசம்   வேதாந்ததேசிகர்
  21. ராகவவிஸம்   விச்வநாதகவிராஜர்
  22. ராமாயண சம்பு   போஜராஜன்
  23. ஆர்யராமாயணம்   மோரோபந்தர்
  24. கிரோஷ்டராமாயணம்   வாமனபண்டிதர்
  25. அபிநவராகவானந்தம்   மணிகா

நூலின் பெயர்.	கர்த்தா.
26. அப்புதராகவம்	வனமாலி
27. அஹல்பா ஸங்க்ரந்தனம்	... ..
28. அமோகராகவம்	... ..
29. ஆனந்தராகவம்	சூடாமணி
30. அச்வமேதம்	ஸாமதி ஜிதாமித்ரமல்லதேவர்
31. வாலிவதம் (ப்ரேங்கணம்)	... ..
32. தூதாங்கத நாடகம்	ஸுபடன்
33. கங்காவதரணம்	... ..
34. இந்துமதி பரிணயம்	... ..
35. ஜாமதக்னி விஜயம்	... ..
36. ஜானகீ கீதம்	ஹரி
37. ஜானகீராகவம்	... ..
38. குசலவ விஜயம்	வெங்கடகிருஷ்ணதீகழிதர்
39. ராகவாப்புதயம்	பகவந்தராய், கங்காதர, ராமசந்த்ர, வெங்கடேசுவரர்
40. ரகுநாதவிலாஸம்	யக்ஞநாராயணன்
41. ரகுநிலாசம்	ராமசந்த்ரன்
42. ராமாப்புதயம்	ராமதேவன், யசோவர்மன்
43. ராமாபினந்தம்	... ..
44. ராமசந்த்ரநாடகம்	... ..
45. ராமசரிதம்	... ..
46. ராமநாடகம்	... ..
47. ராமாபண நாடகம்	ஸோமேச்வரதேவன்
48. ராமோதயம்	ஸ்ரீவத்ஸலாஞ்சனன்
49. ஸேதுபந்தம்	காளிதாசன்
50. ஸீதானந்தம்	தாதார்பன்
51. ஸீதாராகவம்	... ..
52. ஸீதாஸ்வயம்வரம்	ஹனுமான்
53. ஸீதாவிவாஹம்	... ..
54. உதாத்ராகவம்	மயூரஜன்
55. விபீஷண நிர்ப்பத்ஸனங்க	... ..

ராமாயண விமர்சன.

(1) வீபர் பண்டிதர்:—ஆர்யர்கள் தங்களுடைய நாகரீகத்தை இந்தியாவிற்குத் தெற்கிலுள்ள பாகங்களில் பரவச்செய்த விருத்தாந்தமே ராமாயண கதை மூலமாகச் சொல்லப்படுகிறது. மற்றதெல்லாம் கல்பணியே. ரிக்வேதத்திலும் கிருஷ்ணஸூத்ரத்திலும் வயல்களுக்குத் தேவதையாகப் பூஜிக்கப்படும் சக்தியே ஸீதை யென்று சொல்லப்படுகிறது. பயிர்த்தொழிலைத் தென் தேசங்களில் பரவச் செய்யும் நாகரீகமுள்ள ஜாதியே ராமனென்று குறிப்பிடப்படுகிறது. பலராமனுக்கு கல்பை ஆபுதமாகச் சொல்லப்படுவதற்கு இதே காரணம். பிறகு இருவரும் வேறாகப் பிரிக்கப்பட்டார்கள். நாகரீகமற்ற ஜனங்களே குரங்குகளும் ராக்ஷஸர்களுமாகச் சொல்லப்படுகிறார்கள். தற்காலத்திலும் மனிதர்களைக் கொன்று தின்னும் ஜாதிகளிருக்கிறார்கள்.

ஸீதை பூமியிலிருந்து தோன்றிப் பூமியில் மறைந்தாளெனப்படுவதும் இந்தக் கொள்கையை வலுப்படுத்துகிறது.

(2) ரமேச சந்திர தத்த ரென்பவர் இந்தக் கொள்கையையே ஆதரிக்கிறார். ரிக்வேதத்தில் முக்ய தேவதையாகக் கொண்டாடப்பட்டுப், பயிர்கள் செழிக்காமல் மழையைத் தடுக்கும் விருத்ரன் முதலிய அஸுரர்களை யுத்தஞ் செய்து கொன்ற இந்த்ரனே ராமனென்று இந்தக் காவ்யத்தில் சொல்லப்படுகிறது. வைதிக தேவதைகள் ப்ரவீத்தி குறைந்து பெளராணிக தேவதைகளான விஷ்ணு ருத்ராதிர்கள் மேலோங்கின பிறகு இந்த விஷ்ணுவையே ராமனாகச் சொல்லப்படுகிறது.

(3) ஜாகோபி பண்டிதர்:—மேற்சொன்ன வைதிக கதையே ராமாயணத்திற்கு ஆதாரமென்று முடிவுசெய்கிறார். ஜனகர் பூமியை உழுதபொழுது கல்பையின் துணியில் ஸீதை தோன்றினதும், ராவணனுடைய புத்ரனுக்கு இந்த்ரஜித் அல்லது இந்த்ரசத்ருவென்று வைத்த பெயரும், ரிக்வேதத்தில் இந்த்ரனுக்குச் சத்ருவென்று விருத்ராஸுரனுக்கு வைத்த பெயரும் ஒன்றாயிருப்பதும்; இந்த்ரனுடைய பசுக்களைத் திருடிக்கொண்டு போன பணிகளென்ற அஸுரர்களை இந்த்ரன் யுத்தஞ்செய்து திருப்பிக் கொண்டுவந்ததும், வாயுதேவதையின் புத்ரனான மாருதியை ராமன் ஸஹாயமாய்க் கொண்டதுபோல் இந்த்ரன் விருத்ராஸுர யுத்தத்தில் மருத்துகளை உதவியாகக் கொண்டதும், இந்த்ரனுடைய

பசுக்களை அவைகளின் அடிச்சுவடுகளால் தொடர்ந்து ஸஸமென்ற ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டிச் சென்று கண்டுபிடித்து இந்த்ரனுக்குச் சொன்ன ஸரமையென்ற தேவநாயின் பெயரும், லீதையை அசோக வனத்தில் அடிக்கடி தேற்றின ஸரமையென்ற ராக்ஷஸியின் பெயரும் ஒன்றாயிருப்பதும் இந்தக் கொள்கைக்கு ஆதாரமாகச் சொல்லப் படுகின்றன.

(4) காசியில் வலிக்கும் பண்டிதரான கோவிந்ததாஸென்பவர், சென்ற வர்ஷத்தில் இயற்றின ஹிந்துமதமென்ற நூலில் ராமாயணத்தைப்பற்றி எழுதுகிறார்:—

(i) வருணையும் கங்கையும் காசியில் சேருமிடத்தில் 'வேதாந்திகாபாக்' கென்ற ஆசிராமத்தில் கவீந்த்ராகர்ய ஸரஸ்வதி பென்றவருடைய புஸ்தகசாலையில் அக்னிவேச்ய, சுக, அத்யாத்ம, மிருகண்டு, வாஸிஷ்ட, ஸங்க்ரஹ, காகபுஸுண்டி, வ்யாஸ, வால்மீகிக்ருத, நாடக ராமாயண, விரிஷண, ப்ரஹ்ம, சிவ, அகஸ்த்ய, சேஷ, ஆகம, கர்ம, ஸ்கந்த, பெளஸஸ்த்ப, அருண, பரத, தர்ம, அக்புத, காயத்ரீ யென்ற 43 ராமாயணங்கள் இருந்ததாகச் சொல்லுகிறார்.

(ii) ரித்ரமென்ற பதத்திற்குத் தற்காலத்தில் செய்யும் அர்த்தத்தின்படி ராமாயணம் சரித்ரமல்ல. கேவலம் காஷ்யமே.

(iii) தற்காலத்தில் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் ராமாயண பாடம் வால்மீகியால் சொல்லப்பட்ட ராமாயணபாடமல்ல. அநேக மாறுதல்களும் பரஸ்பர விரோதங்களும், கதாபுருஷர்களின் ஸ்வபாவத்திற்கொவ்வாத குறைகளும் காணப்படுகின்றன.

(iv) வால்மீகியின் காலத்தில் நாடு நகரம், ஏழை தனிகர், பண்டிதன் பாமரன் எல்லோரும் கேட்டனுபவிக்கக்கூடிய பொதுவான ஜனங்களின் பாவையில் பாடப்பட்ட ராமாயணம், தற்காலத்தில் காணப்படும் ஸம்ஸ்கிருத பாவையில் செய்யப் படவில்லை. அதற்குப் பிறகு அந்தந்த காலங்களில் வழங்கின பாவைகளில் பலரால் மாற்றியெழுதப்பட்டிருக்கிறது. 'அப்பொழுது சில கதாபேதங்களும் மாற்றிக் கலக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பாலகாண்டம்

விஷய அட்டவணை.

ஸர்க்கம் 1.

1—12

வம்கேழப ராமாயணம்

அவதாரிகை—ராமாயணத்தின் சுருக்கம்.—பலநூதி.

ஸர்க்கம் 2.

13—17

ராமாயணத்தின் உத்பத்தி

அவதாரிகை—வால்மீகி தமஸா நதிக்கரைக்குச் சென்றது.—வேடன் பஹியைக் கொன்றது—வால்மீகியின் சாபம்—ப்ரஹ்மாவின் வரவு—ராமாயணத்தைச் செய்யும்படி ஆக்ஷேபம்—ஞானதிருவழியும் பொய்யாத மொழியும் அழியாத கீர்த்தியும் அளிக்கப்பட்டது.

ஸர்க்கம் 3.

18—21

கதாஸங்க்ரஹம்

அவதாரிகை—வால்மீகி ராமாயண கதையை ஞானதிருவழியால் பார்த்தது.

ஸர்க்கம் 4.

22—25

ராமாயணத்தைப் பாடினது

அவதாரிகை—வால்மீகி குசலவர்களுக்கு ராமாயணத்தை உபதேசித்தது.—அவர்கள் பல விடங்களில் பாடினது—ரிஷிகளின் ஆதரவு—ராமனுடைய ஸபையில் தருவிக்கப்பட்டு அவர்கள் ராம சரிதத்தைப் பாடினது.

ஸர்க்கம் 5.

26—28

அயோத்யை

அவதாரிகை—வம்சமஹிமை—தேசவண்ணை—நகர வண்ணை—ஜனங்கள்—ஸைன்யம்—ஒழுக்கம்.

ஸர்க்கம் 6.

29—31

தசரதர்

அவதாரிகை—உத்தம குணங்கள்—நீதி—ஜனங்கள்—நான்கு வண்ணங்கள்—படை.

ஸர்க்கம் 7.

32—33

மந்த்ரிகள்

பெயர்—குணங்கள்—ராஜ்யத்தின் மஹிமை.

ஸர்க்கம் 8.

34—35

தசரதர் அச்வமேதஞ் செய்ய நிச்சயித்தது

அவதாரிகை—புத்ரோத்பத்திக்கு அதே ஸாதனம்—குருக்கள் அனுமதித்தது—யாகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய மந்த்ரிகளை ஆக்ஞாபித்தது.

ஸர்க்கம் 9.

36—37

ரிஷ்ய சிருங்கர்

அவதாரிகை—ஸுமந்த்ரர் பூர்வ கதையை அரசனுக்குச் சொன்னது — விபண்டகர்—ரிஷ்யசிருங்கர் — ரோமபாதனுடைய நாட்டில் பஞ்சம்—‘ரிஷ்ய சிருங்கரை அழைத்து வரவேண்டும்’—அவருக்கு சாந்தையைக் கொடுக்கவேண்டும்.

ஸர்க்கம் 10.

37—39

தொடர்ச்சி.

அவரை அழைத்து வர வேச்சையகளை அனுப்பினது. அவர்கள் அவரை ஏமாற்றி அழைத்துவந்தது—மழை—சாந்தையை அவருக்குக் கொடுத்தது.

ஸர்க்கம் 11.

40—41

தசரதர் ரிஷ்ய சிருங்கரை அழைத்துவந்தது

தசரதர் சாந்தையையும் ரிஷ்ய சிருங்கரையும் அனுப்பும்படி ரோமபாதரைக் கேட்டது—அயோத்யைக்கு அழைத்து வந்தது.

ஸர்க்கம் 12.

42—43

அச்வமேதம்

ரித்விக்குகள்—உத்யோஸ்தர்களை அரசன் கட்டளையிட்டது—ஸாங்க்ரஹிணி இஷ்டி—குதிரை பூப்ரதக்ஷிணஞ் செய்தது.

ஸர்க்கம் 13.

43—45

தொடர்ச்சி.

உத்யோகஸ்தர்களுக்கு வலிஷ்டர் இட்ட கட்டளை—ஸுமந்த்ரர் அரசர்களை அழைத்துவரச் சென்றது—தசரதர் யாகசாலையில் ப்ரவேசித்தது.

ஸர்க்கம் 14.

46—50

தொடர்ச்சி.

பூர்வக்ரிபைகள்—ஸவனங்கள்—பிரவர்க்யம்—உபஸத்---அன்ன தானம்—சாஸ்த்ரவாதம்—யூபங்களை நடத்தது—அக்னிவேதி—யாக பசுக்கள்—மஹிஷி குதிரையைப் பூஜித்தது—வபாஹோமம்—அங்க ஹோமம்—இதர யாகங்கள் — ரித்விக்குகளுக்குத் தக்பிணை —பூரி தக்பிணை அவபிருதம்.

ஸர்க்கம் 15.

50—53

தேவர்கள் மஹா விஷ்ணுவை ப்ரார்த்தித்தது.

அவதாரிகை--ரிஷ்ய சிருங்கர் புத்ரகாமேஷ்டியை நடத்தினது- தேவர்கள் ப்ரஹ்மாவிடத்தில் முறையிட்டது—அவர் அரபதானஞ் செய்தது—மஹா விஷ்ணு அங்கே வந்தது—ப்ரஹ்மாவும் தேவர்களும் அவரைத் துதித்தது—“ராவணாதி ராசுஸர்க்களை ஸம்ஹரிக்கப் பூமியில் அவதாரம் செய்கிறே”னென்றது.

ஸர்க்கம் 16.

53—55

புத்ர காமேஷ்டி

திவ்ய புருஷன் யாககுண்டத்திலிருந்து வெளிப்பட்டுப் பாயஸத்தை தசரதருக்குக் கொடுத்தது—அதனால் அவருடைய பாரியைகள் கர்ப்பந்தரித்தது.

ஸர்க்கம் 17.

55—57

தேவர்களுடைய அவதாரம்

அவர்களை ப்ரஹ்மா கட்டளையிட்டது—ஜாம்வான் — வாலி ஸங்கீ வர்கள்—தாரன் நளன் நீலன் கந்தமாதன் மாருதி முதலிய வர்கள்—அவர்களுடைய பராக்ரமம்.

ஸர்க்கம் 18.

57—63

ராம ஜனனம்

தசரதர் யாகத்தை முடித்து நகரத்திற்கு வந்தது—ராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்ளர்களின் ஜனனம்—நாமகரணம்—மற்ற ஸம்ஸ்காரங்கள்—வித்யாப்பாஸம் —உத்தம குணங்கள்—விச்வாமித்ரரின் வரவு—தசரதர் அவரைக் கொண்டாடினது—“எதை வேண்டுமானாலும் செய்கிறே”னென்றது.

ஸர்க்கம் 19.

63—64

“ராமனை அனுப்பும்”

“ப்ரதிக்கூத்யத் தவறக்கூடாது” — “என் யாகத்தைக்

கெடுக்கும் ராக்ஷஸர்களை ராமனே கொல்வான்” — “விசேஷ மங்கள் முண்டாகும்—அவனுடைய நிஜஸ்வரூபத்தை அறிவேன்.”

ஸர்க்கம் 20.

65—66

ராமனை அனுப்ப மாட்டேன்

“பாலன்—நானே வருகிறேன்—அருமைக் குழந்தை—ராவணனைச் சேர்ந்தவர்களை என்னாலும் எதிர்க்க முடியாது.”

ஸர்க்கம் 21.

67—68

தசரதர் ஸம்மதித்தது

விச்வாமித்ரருடைய கோபம்—ராமனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் விச்வாமித்ரரின் மஹிமையையும் வலிவீட்டர் தசரதருக்குச் சொன்னது—அவர் ராம லக்ஷ்மணர்களை அனுப்பினது.

ஸர்க்கம் 22.

69—70

பலை அதிபலை

பலை அதிபலையென்ற வித்யைகளை விச்வாமித்ரர் ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு உபதேசித்தது.

ஸர்க்கம் 23.

71—72

காமாச்ரமம்

காமதஹனம்—அங்குள்ள ரிஷிகள் உபசரித்தது.

ஸர்க்கம் 24.

73—74

தாடகா வனம்

ஸரயூவின் உத்பத்தி—தாடகாவனம்—விருத்ரவதம்—இந்தரனுக்குப் பரஹ்மஹத்யை நீங்கினது—மலதம் கருஷம்.

ஸர்க்கம் 25.

75—76

தாடகை

பிறப்பு—சாபத்தால் ராக்ஷஸி—“ராமா! ஸத்ஸீவதம் செய்ய லாம்”.

ஸர்க்கம் 26.

75—78

தாடகாவதம்

அவள் ராமனை எதிர்த்தது—அவளைக் கொன்றது—தேவர்கள் துதித்தது.

ஸர்க்கம் 27.

79—80

அஸ்த்ரோப தேசம்

பெயர்—விச்வாமித்ரர் அவைகளைக் கொடுத்தது—அவைகளை ராமன் ஒப்புக்கொண்டது.

ஸர்க்கம் 28.

80—81

உப ஸம்ஹாரங்களை உபதேசித்தது

பெயர்—ராமன் அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டது.

ஸர்க்கம் 29.

82—84

வித்தாச்ரமம்

அவதாரிகை—தேவர்கள் விஷ்ணுவை ப்ரார்த்தித்தது—அவரைப் புத்ரனாகப் பெறுவதற்குக் காச்யபர் தவஞ்செய்தது—வாமனாவதாரம்—வித்தாச்ரமம்.

ஸர்க்கம் 30.

84—85

யாக ஸம்ரக்ஷணம்

மாரீச ஸுபாஹு முதலியவர்கள் யாகத்தைக் கெடுக்க வந்தது — ராமன் மாரீசனை ஸமுத்ரத்தில் தள்ளி மற்றவர்களை ஸம்ஹரித்தது.

ஸர்க்கம் 31.

86—87

மிதிலைக்கு ப்ரபாணம்

அவதாரிகை—“ஜனகருடைய யாகத்தையும் பரமசிவனுடைய வில்லையும் பார்க்கலாம்”—சோணாந்தி.

ஸர்க்கம் 32.

88—89

குசநாபர்

குசர்—புத்ரர்கள்—ராஜ்யங்கள்—குசநாபருடைய பெண்கள்—வாயு அவர்களை மணஞ்செய்ய விரும்பினது—அவர்கள் மறுக்கக், குசநாபருடைய செய்யப்பட்டது—பிதாவிடத்தில் முறையிட்டது.

ஸர்க்கம் 33.

90—91

ப்ரஹ்மதத்தர்

அவர்களுடைய பொறுமையைப் பிதா மெச்சினது—ப்ரஹ்மதத்தர் ஸோமதையிடத்தில் குனி மஹர்ஷிக்குப் பிறந்தது—அவர்குசநாபருடைய பெண்களை மணஞ்செய்தது.

ஸர்க்கம் 34.

92—93

விச்வாமித்ர வம்சம்

காதி—விச்வாமித்ரர்—கௌசிகி நதியாக மாறினது.

ஸர்க்கம் 35.

93—94

கங்கை

அவதாரிகை—உத்பத்தி—தேவலோகத்திற்குச் சென்றது.

ஸர்க்கம் 36.

95—97

ஸ்கந்த ஜனனம்

தேவர்கள் வேண்டப், பார்வதி பரமேஸ்வரர்கள் தேஜஸைத் தேவத்தில் தரித்தது—சிவன் அதில் ஒருபாகத்தைப் பூமியில் விட்டது—பார்வதி தேவர்களையும் பூமியையும் சபித்தது.

ஸர்க்கம் 37.

97—98

ஸ்கந்த ஜனனம்

தொடர்ச்சி

தேவர்கள் ஸௌபதியை விருப்பினது—அக்னியின் புத்திரனே தகுந்தவன்—சிவதேஜஸை அக்னி கங்கையிடத்தில் விட்டது—அவள் அதை ஹிமயமலையின் அடிவாரத்தில் விட்டது—அதின் மலத்திலிருந்து பல தாதுக்கள் உண்டானது—கிருத்திகைகள் சிசுவை வளர்த்தது—கார்த்திகேயர் அஸுரர்களைக் கொன்றது.

ஸர்க்கம் 38.

99—100

ஸகரன்

பிருகுமஹர்ஷி அவனுக்குப் புத்ரர்களை அனுக்ரமித்தது—அஸமஞ்சன்—அறுபதாயிரம் புத்ரர்கள்—அஸமஞ்சனை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தினது.

ஸர்க்கம் 39.

100—101

ஸகரனுடைய யாகம்

இந்தரன் யாகக் குதிரையை மறைத்தது—அதைத் தேடும்படி ஸகரன் புத்ரர்களை ஆக்ஞாபித்தது—அவர்கள் ரஸாதலம் வரையில் வெட்டினது—ப்ராணிகள் ப்ரஹ்மாவிடத்தில் முறையிட்டது.

ஸர்க்கம் 40.

102—103

ஸகர புத்ரர்கள் அழிக்கப்பட்டது

“இது நடக்கவேண்டியதே”—அவர்கள் திக்கஜங்களை வணங்கினது—கபிலரை எதிர்த்தது—அவரால் சாம்பலானது.

ஸர்க்கம் 41.

103—104

அம்சமான்

ஸகரனால் அனுப்பப்பட்டது—ராஜபுத்ரர்கள் மடிந்ததைக் கண்டது—கங்கா ஜலத்தால் அவர்களுக்குத் தர்ப்பணஞ் செய்யவேண்டுமென்று கருடன் சொன்னது.

ஸர்க்கம் 42.

105—106

திலீபன்—பகீரதன்

கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டுவரத் திலீபன் தவஞ் செய்தது—பலீக்காததால் பகீரதன் தவஞ் செய்தது—ப்ரஹ்மா அவனுக்கு வரங்களைக் கொடுத்தது—“கங்கையைத் தாங்க, பரமசிவனை வேண்டுவா”யென்றது.

ஸர்க்கம் 43.

106—108

கங்கை பூமிக்கு வந்தது.

அவளுடைய கர்வம்—பரமசிவனுடைய ஜடையில் மறைந்து கிடந்தது—பகீரதன் அவரை வேண்டிக் கங்கையைப் பெற்று பூமிக்குக் கொண்டு வந்தது,—கங்கை அவரைப் பின்தொடர்ந்தது—ஜன்மஹூரிஷியின் யாகஸாம்கிரிகளை அடித்துக்கொண்டு போனது—அவருக்குப் புத்ரியானது.

ஸர்க்கம் 44.

109—110

ஸகரபுத்ரர்கள் உத்தமகதியை அடைந்தது

ப்ரஹ்மா பகீரதனை மெர்சினது—பல்குதி.

ஸர்க்கம் 45.

110—112

ஸமுத்ரமதனம்

அவதாரிகை—ராமலக்ஷ்மணர்கள் கங்கையைத் தாண்டினது—தேவாஸுரர்கள் ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்தது—பரமசிவன் விஷத்தைப் பூஜித்தது — கூர்மாவதாரம் — அப்ஸரஸ்கள்—வாருணி—ஸுராஸுரர்கள்—தேவாஸுர யுத்தம்—விஷ்ணு அஸுரர்களைக் கொன்றது.

ஸர்க்கம் 46.

113—114

மருத்துக்களின் உத்பத்தி

அவதாரிகை—இந்த்ரனைக்கொல்ல ஒரு புத்ரனைத் திதி வேண்டினது—வ்ரதம்—இந்த்ரன் அவளுடைய கர்ப்பத்தை ஏழு துண்டு களாய் வெட்டினது.

ஸர்க்கம் 47.

114—115

தொடர்ச்சி

அவைகளோ மருத்துகள்—விசால வம்சம்—ஸுமத்ரி ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பூஜித்தது.

ஸர்க்கம் 48.

115—118

அஹல்யை

அவதாரிகை—“இந்தக் குழந்தைகள் யார்?”—கௌதமருடைய சரிதம்—இந்த்ரன் அஹல்யையைக் கெடுத்தது—கௌதமர் அவர்களைச் சபித்தது.

ஸர்க்கம் 49.

118—120

அஹல்யா சாப விமோசனம்

தேவர்களிடத்தில் இந்த்ரன் முறையிடல்—பிதிர்க்கள் அவனுக்கு மேஷ விருஷணத்தைக் கொடுத்தது—அஹல்யா சாபவிமோசனம்—ராம லக்ஷ்மணர்கள் அவளை நமஸ்கரித்தது—அவளும் கௌதமரும் அவர்களைப் பூஜித்தது.

ஸர்க்கம் 50.

120—122

ஜனகர் அவர்களை உபசரித்தது

அவதாரிகை—விச்வாமித்ரரையும் ராஜகுமாரர்களையும் பூஜித்தது—“இந்தக் குழந்தைகள் யார்?”

ஸர்க்கம் 51.

122—124

வலிஷ்டரும் விச்வாமித்ரரும்.

அவதாரிகை—சதாநந்தர் ராமனுக்குச் சொன்னது — விச்வாமித்ரர் வலிஷ்டரிடத்திற்கு வந்தது.

ஸர்க்கம் 52.

124—126

வலிஷ்டர் விருந்து செய்தது

பரஸ்பரம் கேஷமம் விசாரித்தது—“உமக்கும் ஸையத்திற்கும் விருந்து செய்வேன்”—காமதேனுவின் கன்றை ஏவினது.

ஸர்க்கம் 53.

126—128

விச்வாமித்ரர் காமதேனுவை யாசித்தது.

சபை அவர்களின் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்தது—“இந்தக் கன்று எனக்கு வேண்டும்”—“கொடுக்க மாட்டேன்.”

ஸர்க்கம் 54.

128—129

சபை யுத்தஞ் செய்தது

விச்வாமித்ரர் சபையை அபஹரித்தது—அது முறையிட்டது—ஸையங்களை விருஷ்டிக்கும்படி வலிஷ்டர் சொன்னது—விச்வாமித்ரருடைய ஸேனை அழிந்தது—அவருடைய அஸ்த்ரங்களால் சபையின் ஸையம் மடிந்தது.

ஸர்க்கம் 55.

129—131

விச்வாமித்ர வலிஷ்ட யுத்தம்

வேறு ஸையங்களால் விச்வாமித்ரருடைய ஸையத்தை அழித்தது—அவருடைய புத்ரர்கள் வலிஷ்டரால் எரிக்கப்பட்டது—அவர் சங்கரனிடத்திலிருந்து திவ்யாஸ்த்ரங்களைப் பெற்று வலிஷ்டருடைய ஆச்ரமத்தை அழித்தது.

ஸர்க்கம் 56.

131—132

விச்வாமித்ரர் தோற்றது

வலிஷ்டர் ப்ரஹ்மதண்டத்தால் திவ்யாஸ்த்ரங்களை, நாசஞ் செய்தது—விச்வாமித்ரர் விட்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை வலிஷ்டர் தன் தேஜஸால் அடக்கினது.

ஸர்க்கம் 57.

132—134

தீரிசங்கு

அவதாரிகை—விச்வாமித்ரர் ராஜ் ர்ஷியானது—தீரிசங்கு சரீரத் துடன் ஸ்வர்க்கம் போக வேண்டினது—வலிஷ்டர் இணங்காததால் அவருடைய புத்தர்களை வேண்டினது.

ஸர்க்கம் 58.

134—137

தொடர்ச்சி

அவதாரிகை—அவர்கள் அவனைச் சண்டாளனாகச் சபித்தது—அவன் விச்வாமித்ரரைச் சரணமடைந்தது.

ஸர்க்கம் 59.

137—139

தொடர்ச்சி

அவதாரிகை—அவனுக்கு விச்வாமித்ரர் அபயங் கொடுத்தது—தான் செய்யும் பாகத்திற்கு வராதவர்களை அவர் சபித்தது.

ஸர்க்கம் 60.

139—142

தொடர்ச்சி

தன் தவமஹிமையால் அவர் அவ்வரசனை ஸ்வர்க்கத்திற்கு அனுப்பினது—இந்த்ரன் அவனைத் தள்ளினது—அவர் வேறு ஸ்வர்க்கத்தை விருஷ்டித்து அவனை வைத்தது.

ஸர்க்கம் 61.

142—143

சுனச்சேபன்

பிறகு அவர் புஷ்கர தீர்த்தத்தில் தவஞ் செய்தது—அம்பரீஷன் ரிகிரிடத்திலிருந்து சுனச்சேபனை நரபலியாக விலைக்கு வாங்கினது.

ஸர்க்கம் 62.

144—146

தொடர்ச்சி

அவன் விச்வாமித்ரரைச் சரணமடைந்தது—தன் கட்டளையை மீறின புத்தர்களை அவர் சபித்தது—அவர் உபதேசித்த மந்த்ரங்களால் சுனச்சேபன் காப்பாற்றப்பட்டது.

ஸர்க்கம் 63.

146—148

விச்வாமித்ரரும் மேனகையும்

அவதாரிகை—விச்வாமித்ரர் ரிஷியானார்—மேனகையின் வலை யில் அகப்பட்டார்—கடுந்தவத்தால் மஹரிஷியானார்.

ஸர்க்கம் 64.

148—150

விச்வாமித்ரர்—ரம்பை

அவருடைய தவத்தைக் கெடுக்க இந்த்ரன் ரம்பையை அனுப்பினான்—அவர் அவனைச் சபித்தார்.

ஸர்க்கம் 65.

150—154

விச்வாமித்ரர் ப்ரஹ்மர்ஷியானது

இந்த்ரன் அவரைப் பரீக்ஷித்தது—கடுந்தவத்தால் தேவர்கள் பயந்து ப்ரஹ்மாவைச் சரணமடைந்தது—அவர் ப்ரஹ்மர்ஷியானார்—வலிஷ்டரும் அதை அங்கீகரித்தார்.

ஸர்க்கம் 66.

154—155

வலீதை

அவதாரிகை—சிவனுடைய வில் — ஸீதைவின் உத்பத்தி—வில்லை வளைக்கமுடியாத அரசர்கள் ஜனகரால் முறிபட்டார்கள்.

ஸர்க்கம் 67.

156—158

ராமன் வில்லை முறித்தது

அதை ஸபைக்குக் கொண்டு வந்தார்கள்—தனுர் பங்கம்—ஜனகர் ராமனைக் கொண்டாடினார்—மந்த்ரிகளை அபிஷேகத்தைக்கு அனுப்பினார்.

ஸர்க்கம் 68.

158—160

தசரதர் ஸமாசாரத்தை அறிந்தது

தூதர்கள் அவரிடத்தில் ராமனுடைய வெற்றியைத் தெரிவித்தார்கள்—அவர் விவாஹத்தை அனுமதித்தார்.

ஸர்க்கம் 69.

160—161

தசரதர் மிதிலைக்கு வந்தது

ஜனகர் அவர்களை உபசரித்தார்.

ஸர்க்கம் 70.

162—164

இக்ஷ்வாகு வம்சம்

ஜனகர் தன் தம்பியைத் தருவித்தது—தசரதர் ஸபைக்கு வந்தது—வலிஷ்டர் இக்ஷ்வாகு வம்ச பரம்பரையை வர்ணித்தார்.

ஸர்க்கம் 71.

164—165

நிமி வம்ச பரம்பரை

ஜனகர் தன் வம்சத்தை வர்ணித்தார்—விவாஹ நிச்சயம்.

ஸர்க்கம் 72.

166—167

பரத சத்ருக்ணர்களின் விவாஹ நிச்சயம்

குஜத்வஜனுடைய புத்ரிகளை அவ்விருவர்க்காக விச்வாமித்ரர் கேட்டது—ஜனகர் ஸம்மதித்தார்—தசரதர் விவாஹ பூர்வ க்ரியைகளை நடத்தினார்.

ஸர்க்கம் 73.

168—170

வீதா விவாஹம்

ராஜபுத்ரர்களின் மாமன் மிதிலைக்கு வந்தார்—மஹர்ஷிகள் விவாஹ க்ரியைகளை நடத்தினார்கள்—ஜனகர் நான்கு கன்யைகளையும் தானஞ் செய்தார்—விவாஹமஹோத்ஸவம்.

ஸர்க்கம் 74.

171—172

பரசுராமர்

தசரதர் அயோத்யைக்குச் சென்றார்—பரசுராமர் வழியில் தடுத்தார்.

ஸர்க்கம் 75.

172—176

ராம ராம ஸம்வாதம்

தசரதர் பரசுராமரை ப்ராணபிக்ஷை கேட்டது — சைவ வைஷ்ணவ வில்லுகள்—விஷ்ணுவின் மேன்மை— “ராமா! இந்த வில்லை வளை.”

ஸர்க்கம் 76.

176—177

பரசுராம கர்வபங்கம்

ராமன் அவருடைய சக்தியை இழுத்துக்கொண்டது—அவருடைய வில்லை வளைத்துப் பாணத்தைப் பூட்டினார்—அதற்கு இரையாகப் பரசுராமரின் தவத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட லோகங்களை அழித்தார்—அவர் ராமனைக் கொண்டாடி மஹேந்திர பர்வதத்திற்குப் போனார்.

ஸர்க்கம் 77.

178—180

அயோத்யைக்கு வந்தது

நகரப்ரவேசம்—மஹோத்ஸவம்—ராஜபத்னிகள் லீதை முதலியவர்களை உபசரித்தது—பரத சத்ருக்ணர்கள் கேகய தேசத்திற்குச் சென்றது—ராமனும் லீதையும் கிருஹஸ்த தர்மத்தை அனுஷ்டித்தது.

உ
ஸ்ரீராமசுந்தர பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ம த் வால்மீகி ராமாயணம்.

பால காண்டம்.

ஸர்க்கம் 1.

ஸம் கேஷப ராமாயணம்.

அவதாரிகை.

நாரதர் வால்மீகிக்கு ராமசரிதத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார்.

(இப்பொழுது நடக்கும் ச்வேதவராஹ கல்பத்தில், வைவஸ்வதமர் வந்தரத்தில், 28-வது சதுர் யுகத்தில், த்ரேதாயுகத்தின் முடிவில், வால்மீகி யென்று ஒரு மஹர்ஷியிருந்தார். அவர் எண்ணிறந்த வர்ஷங்களாகக் கழிந்தவம் செய்து, பகவானுடைய கிருபையைப் பெற்றவர். அவருடைய ஆச்ரமத்திற்கு ஒரு நாள் ப்ரஹ்மாவின் புத்ரரான நாரதர், பகவானுடைய கட்டளையால் வந்தார்). அந்த நாரதர் தவத்திலும் வேதாயனத்திலும் ரீங்காத ப்ரீதிபுள்ளவர்; தேவர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டர்; பேசுந் திறமை வாய்ந்தவர்களுக்குள் மேலானவர்; சந்த ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்தின் தத்வத்தையறிந்தவர்களுக்குள் முதலானவர். அவரை வால்மீகி (விதிப்படி அர்க்பபாத்யங்களால் உபசரித்து, ஆஸனங் கொடுத்து, அவர் ஸுகமாப் உட்கார்ந்த பிறகு, தனக்கு வெகு காலமாயுள்ள ஒரு ஸந்தேஹத்தைக்) கேட்டார்.

“இப்பொழுது இந்த லோகத்திலுள்ளவர்களுக்குள் ஸகல கல்யாண குணங்களும் பொருந்தினவர் யார்? திவ்ய அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்

களின் பலத்தால் சத்ருக்களை ஜயிக்கும் ஸாமர்த்ய முடையவர் யார்? ச்ருதி ஸ்மிருதிகளில் உபதேசிக்கப்பட்ட தர்மங்களின் ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர் யார்? பிறர் (தனக்குச் செய்த' அபகாரங்களை முற்றிலும் மறந்து, அவர்கள்) செய்த அல்ப உபகாரத்தையே பெரியதாக நினைத்து ஸந்தோஷிப்பவர் யார்? ஆபத்துக் காலங்களிலும் தன் வர்ணச் சரம தர்மங்களை விடாதவர் யார்? நல்ல ஆசாரமுள்ளவர் யார்? எந்த ஸமயத்திலும் தான், கேட்டபடி, பார்த்தபடி, ஸத்யத்தையே, சொல்லுகிறவர் யார்? ஸகல ஜனங்களுக்கும் இஷத்திலும் பரத்திலும் அனுக்ஷமாண கார்யத்தையே செய்கிறவரும் செய்விக்கிறவரும் யார்? ஆத்மா அநாத்மாவின் உண்மையையும் பேதத்தையும் அறிந்தவர் யார்? லௌகிக வ்யவஹாரங்களிலும், ப்ரஜைகளை ஸந்தோஷப்படுத்துவதிலும் ஸமர்த்தர் யார்? ஜனங்கள் எப்பொழுதும் பார்ப்பதற்குப்ரியமான பார்வையையுடையவர் யார்? இந்த்ரியங்களையும் அந்தக்கரணத்தையும் வசப்படுத்தினவர் யார்? கோபத்தை ஜயித்தவர் யார்? எல்லோரும் பார்க்க விரும்பக்கூடிய தேஹ கார்தியுள்ளவர் யார்? (பிறருடைய குணங்களைக் கண்டு, பொறாமையால் தோஷங்களைக் கற்பித்து, அவர்களுடைய ஷேஷத்தை ஸஹிக்காமலிருப்பதென்ற) அஸூயையை விலக்கினவர் யார்? யுத்த ஸமயத்தில் யாருக்குக் கோபமுண்டானால் தேவாஸுரர்களும் நடுங்குகிறார்கள்?

(“இந்தக் குணங்களெல்லாம் ஒருவரிடத்தில் பொருந்தியிருப்பது அரிது. ஆனால் இந்த்ரியங்களுக்கு எட்டாத விஷயங்களைப் பார்த்து அறியக்கூடிய ஞானதிருஷ்டி, தங்களுக்கிருப்பது ப்ரஸித்தமாகையால்) அப்படிப்பட்ட மஹா புருஷன் இன்னொருன்று தாங்களே அறிந்து ரொல்லக்கூடியவர்கள். (இதை எனக்கு உபதேசிக்கலாமென்று தோன்றுனால்) கேட்க மிகுந்த ஆவல் கொண்டிருக்கிறேனெ”ன்றார்.

மூன்று லோகங்களிலும் நடக்கும் ஸகல விஷயங்களையும்றிந்த நாரதர் வால்மீகியின் 'வார்த்தையைக் கேட்டார். (இந்த விஷயத்தையே பிறர்க்கு உபதேசிக்க வேண்டுமென்று வெகு காலமாக ஸமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அதையே தெரிந்துகொள்ள விரும்பின உத்தம சிஷ்யன் தனக்கு நேர்ந்ததையும், அவன் கேட்ட கேள்விகளின் சாதார்யத்தையும், அவைகளில் ஜீவனுக்கு வேண்டிய ஸகல ஞானமும் அடங்கியிருப்பதையும் நினைத்து நினைத்து) அவர் ஸந்தோஷித்துப், பகவானுடைய திவ்ய சரணுரவிந்தங்களை மனஸால் த்யானித்து வணங்கி “வால்மீகே! பிறர் சொல்லும் விஷயத்தை

ஸந்தேஹ விபரீதமில்லாமல் க்ரஹித்து ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளக்கூடிய சக்தி உமக்குப் பூர்ணமாயிருக்கிறது. நீர் கேட்ட குணங்கள் ஒருவரிடத்தில் ஒன்றுசேர்ந்திருப்பது அரிது. ஆனாலும், அவ்விதமான புருஷனை ஏதோ தெரிந்தவரையில் வர்ணிக்கிறேன். ஸாவதானமாகக் கேளு”மென்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

“ஸூர்யனை ஆதிபுருஷனுடைய இக்த்வாகு வம்சத்தில் பிறந்த ஓரசன், ராமனென்று ஜனங்களால் பெயரிடப்பட்டு, வெகு கீர்த்தியுடன் இப்பொழுது அயோத்யையில் ஆண்டு வருகிறார். நீர் சொன்ன ஸகல கல்யாண குணங்களும் அவரிடத்தில் பொருந்தியிருக்கின்றன. இந்திரியங்களையும் மனஸையும் வரப்படுத்தினவர்; மஹாவீரன்; அபாரமான தேஹகாந்தியுள்ளவர்; அவருடைய சித்தம் ஆபத்திலும் ஸம்பத்திலும் ஒரேவிதமாகிருக்கும். ஒரு தடவை கேட்டதை எப்பொழுதும் மறக்காதவர். ப்ரஹ்மா, சங்கரன், இந்த்ரன், பிருஹஸ்பதி, சக்ராசார்யர் முதலியவர்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட ராஜரீதிகளைப் பூர்ணமாக அபிந்தவர். ஜனங்களின் மனஸைக் கவரும்படி பேசும் திறமையுள்ளவர். யாவரும் ஆசைப்படக்கூடிய அழகும் ப்ரகாசமும் பொருந்தினவர். காமம் கோபமென்ற ஸ்வபாவமான சத்ருக்களையும், வெளியில் ஸஞ்சரிக்கும் பகைவர்களை யும் அழித்தவர்; தன்னை அண்டின பக்தர்களுடைய சத்ருக்களை அழிக்கிறவர்.

சதைப்பற்றுள்ள உயர்ந்ததோள்களும், முழங்கால்வரையில் நீண்டு யானைத் துதிக்கையைப்போல் பருத்த கைகளும், மூன்று ரேகைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு வலம்புரிச் சங்கம் போன்ற கழுத்தும், சதைப்பற்றுள்ள கன்னங்களும், பிறர் எடுக்கமுடியாத வில்லை விளையாட்டாக எடுத்து வளைத்து நானேற்றும் சக்தியுள்ள அகன்ற மார்பும், வெளியில் தெரியாமல் அழுந்தியிருக்கும் தோள்களின் சந்தெலும்புகளும், அர்த்த சந்த்ரணைப்போல் வட்டமான நெற்றியும், சிங்கம் யானை புலி விருஷபத்தைப்போன்ற நடையும், அதிக உயரமில்லாமலும் அதிகக் குட்டையில்லாமலும் 96-அங்குல ப்ரமாணமுள்ள வைகளாக ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் ஒன்றோடொன்று சேராமலிருக்கும் அவயவங்களும், பளபளப்பான காந்தியும், சதைப்பற்றுள்ள உயர்ந்த மார்பும், மலர்ந்த செந்தாமரை இதழ்களைப்போல் நீண்டு அகன்ற கண்களும், இன்னும் ஸாமுத்திரிகா சாஸ்த்ரத்தில் சொன்ன ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருந்தினவர்.

நினைத்தமாத் திரத்தில் சத்ருக்களைக் கொல்லும் ஸாமர்த்யமுள்ளவர். தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களைப்பற்றி யாதொன்றையும் ஆலோசிக்காமல் ரக்ஷிப்பதென்ற தர்மத்தைப் பூர்ணமாக அறிந்து அனுஷ்டிப்பவர். தான் செய்த ப்ரதிக்கூலையைத் தவறாமல் நிறைவேற்றுகிறவர். ப்ரஜைகளுக்கு அனுகூலத்தையே செய்கிறவர். தன்னை அண்டினவர்களை ரக்ஷித்ததாலும், ராவணாதி ராக்ஷஸர்களை அழித்ததாலும், அவருடைய கிர்த்தி ஸகல லோகங்களிலும் பரவியிருக்கிறது. காமக்ரோத மில்லாதவராகையாலும், யோகாப்யாஸத்தின் மஹிமையாலும், மாயா சரீரத்தைத் தரித்தவராகையாலும் எப்பொழுதும் சுத்தர். ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்; தன் நிஜஸ்வரூபத்தை மறவாதவர்; பிதாவிற்கும் ஆசார்யர்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் கட்டுப்பட்டவர்; ப்ரஹ்மதேவனைப் போல் ப்ரஜைகளைப் பரிபாலிப்பவர். ஸகல ஐச்வரியமும் பொருந்தினவர். தகப்பன் குழந்தைகளைப் போஷிப்பதுபோல் ஸகல லோகங்களையும் ரக்ஷிப்பவர். காமக்ரோதங்களையும் தன் பக்தர்களுக்கு விரோதஞ் செய்பவர்களுடும் அழிக்கிறவர்.

இதர அரசர்களைப்போலிராமல், ப்ரஜைகளின் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்து எவ்விதத்திலும் காப்பாற்றுகிறவர். வர்ணச் சரம தர்மங்களை நிலை நிறுத்துகிறவர். தன் வர்ணத்திற்குரிய அத்யயனம், தானம், யாகம், ராஜரீதி முதலிய தர்மங்களை என்றும் கைவிடாதவர். அவரை அண்டினவர்களுக்குத் துக்கமில்லை; ஸகல அபீஷ்டங்களும் கேஷயமும் கைகூடும்; பயமற்று வாழ்வார்கள். வேத வேதாந்தங்களையும் அஸ்த்ர சாஸ்த்ரங்களுடைய ரஹஸ்யத்தையும் நன்றாக அறிந்தவர். சாஸ்த்ரங்களின் உட்கருத்தைக் கண்டவர். புத்தியால் க்ரஹித்த விஷயத்தை ஒரு பொழுதும் மறக்காதவர். லௌகிக வ்யவஹாரங்களில் தான் கேட்டதும் கேட்டிராததுமான விஷயங்களைப் பற்றி ஸயபோசிதமாய் மென்மேலும் புத்தி சொல்லக்கூடியவர். அவரைப் பார்ப்பவர்களுக்கும் த்யானிப்பவர்களுக்கும் இஹத்திலும் பரத்திலும் அனுகூலமே கிடைக்கும். எந்தத் துக்கத்தாலும் கலங்காத புத்தியுள்ளவர். லௌகிக வைதிக கார்யங்களில் ஸமர்த்தர். பூமியிலுள்ள நதிகள் ஸமுத்ரத்தையே போய் அடைவது போல், ஸநானம் ஹேமாம் ஜபம் முதலிய காரியங்களைச் செய்யும் பொழுது வலிஷ்டர் முதலிய ஸாதுக்கள் அவரைச் சூழ்ந்திருக்கிறார்கள். யாவரும் பூஜிக்கத் தகுந்தவர். சத்ரு மித்ரன் உதாஸீனன் முதலியவர்களிடத்தில் ஸயபுத்தியுள்ளவர். ஸாதுக்களுக்களால்

கர்வத்தையும் வருத்தத்தையும் அடையாதவர். பிறர் அவரை அடிக் கடி பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும், ஒருநாளும் பார்க்காத வஸ்துவைப் பார்த்ததுபோல் ஆச்சரியப்படக்கூடிய ரூபமும் குணங்களுமுள்ளவர். ஸமுத்ரத்தில் கிடக்கும் வஸ்துக்களைப் பிறர் பார்க்கமுடியாதது போல், அவருடைய அபிப்பிராயத்தைப் பிறர் அறியமுடியாது. என் றும் அசையாத ஹிமய மலையைப்போல், அவருடைய தைர்யம் என் றும் தளராது. பராக்ரமத்தில் விஷ்ணுவையும், ப்ரியமான பார்வையி ல் சந்த்ரனையும், கோபத்தில் ப்ரளய காலாக்கனியையும், பொறு மையில் பூமி தேவியையும், கொடுப்பதில் குபேரனையும், ஸத்யத்தில் தர்ம தேவதையையும் போன்றவர்.

அயோத்யா காண்டம்.

இப்படி அனந்த கல்யாண குணங்கள் பொருந்தினவரென்றும், வீணுகாத பராக்ரமமுள்ளவரென்றும், புவராஜாவிற்குரிய லக்ஷணங் கள் வாய்ந்தவரென்றும், அவருடைய பிதாவான தசரதர் நன்றாக வயிந்து, ப்ரஜைகளின் ப்ரார்த்தனைக்கிணங்கித், தன் மூத்த குமார னான ராமனுக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்ய நினைத்தார். அவருடைய பத்னிகளில் ஒருத்தியான கைகேயீ, முன்பு அவர் அஸூரர்களுடன் யுத்தஞ்செய்யும்பொழுது அவருக்குப் பரமோப காரத்தைச் செய்து, அதற்குப் பதிலாக அவரிடத்திலிருந்து இரண்டு வரங்களைப் பெற்றிருந்தார். ராமனுடைய அபிஷேகத் திற்காக நடக்கும் ஏற்பாடுகளைக் கண்டு பொறுமைகொண்டு, ராம னைக் காட்டிற்று அனுப்பவேண்டுமென்றும், தன் புத்ரான பரதனை புவராஜாவாக அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்றும் அரசனைக் கேட்டாள். தாங்கள் செய்த ப்ரதிக்கூலையை உயிரைக் கொடுத்தா வது நிறைவேற்றுவதே பரம தர்மமென்று அனுஷ்டித்து வந்த சிபி முதலிய இக்ஷ்வாகு வம்சத்து அரசர்களின் பரம்பரையில் வந்த தசரதர், குலதர்மமென்ற பாசத்தால் கட்டப்பட்டித், தன் அருமைக் குழந்தையான ராமனைக் காட்டிற் கணுப்பினார். ஸகல சத்ருக்களையும் தன் ஸங்கல்பத்தால் அழிக்கக்கூடிய சக்தி ராமனுக்குண்டு. ஆனால் தன் தகப்பன் கைகேயியிடத்தில் செய்த ப்ரதிக்கூலையையும் தான் அவரிடத்தில் செய்த ப்ரதிக்கூலையையும் காப்பாற்றவும், தன் தாயான அவளுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்யவும், பிதாவின் உத்தரவுப்படி வனத்திற்குச் சென்றார். ஸுமித்ரையின் புத்ரான லக்ஷ்மணன் ராமனுக்கு உயிர்க்குயிரானவர்; அவரிடத்தில் அள வற்ற ப்ரியத்தையும் பக்தியையும் வைத்தவர். அவரை வருந்தி

ப்ரார்த்தித்து அவருடன் சென்றார். அப்பொழுது ஸுமித்தர
“குழந்தாய்! இனி ராமனே உனக்குப் பிதா; லீதையே உனக்கு
மாதா; வனமே அயோத்யை; க்ஷேமமாய் ராமனுடன் சென்று,
அவருக்கு ஸகல கைங்கர்யங்களையும் செய்”யென்றார்.

ராமனுக்கு ப்ரியபார்யையான லீதையும் அவரை நிர்ப்பந்தஞ்
செய்து, சந்த்ரணீ ரோஹிணிதேவி அனுஸரிப்பதுபோல், அவருடன்
வனத்திற்குச் சென்றார். பகவானுடைய மாயையே ஜனகவம்சத்
தில் லீதையாய் அவருடைய இச்சைப்படி அவதாரமெடுத்தது.
அவள் ஸ்த்ரீகளுக்குரிய ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருந்தின
வள்; ராமனுக்குத் தகுந்த பத்னி. இப்படி லக்ஷ்மணனும் லீதை
யும் ராமனும் அயோத்யையை விட்டு வனத்திற்குப் போகும்
பொழுது, நகரத்து ஜனங்களெல்லாம் அவர்களுடன் வெகு தூரம்
சென்றார்கள். புத்ரவாத்தஸ்யத்தால் அவரை விட்டுப்பிரிய மனமில்
லாமல், தசரதரும் சிறிது தூரம் வந்தார்.

ராமன் கங்கைக் கரையிலுள்ள சிருங்கிபேர புரத்தில் தன்
தோழனான குஹ்ணைக் கண்டு, ஸுமந்த்ரரென்ற ஸாரதியை அங்கே
நிறுத்திவிட்டுக், குஹ்ணை அழைத்துக்கொண்டு, கால் நடையாக
அநேக வனங்களுக்கும் நதிகளுக்கும் தாண்டிப், பரத்வாஜருடைய ஆசீர்
மத்திற்கு வந்தார். அவருடைய உத்திரவால் சித்ரகூட பர்வதத்தில்
அழகான ஒரு பர்ணசாலையைக் கட்டி, தேவர்களைப் போலும் கந்தர்
வர்களைப் போலும் ராமனும் லக்ஷ்மணனும் லீதையும் வலித்துக்
கொண்டிருந்தார்கள்.

ராமன் சித்ரகூடத்திற்குப் போனபிறகு, அவரை விட்டுப்
பிரிந்த சோகத்தால் அவரைப்பற்றியே ப்ரலாபித்துக்கொண்டு தசர
தர் பரலோக மடைந்தார். பிறகு வலிஷ்டர் முதலிய மஹர்ஷிகள்
பரதனை அபிஷேகம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று பலவிதமாய்
வற்புறுத்தினார்கள். அவர் அந்த ராஜ்யத்தைப் பிறருடைய ஸஹாய
மில்லாமல் ஆளக்கூடியவர்; தசரதரால் அது தனக்குக் கொடுக்கப்
பட்டது; ஆயினும் அதை விரும்பவில்லை. எப்படியாவது ராமனை
நல்ல வார்த்தை சொல்லிக் காட்டிவிருந்து அழைத்து வரவேண்டு
மென்று சித்ரகூடத்திற்குச் சென்று, அவரை நமஸ்கரித்து வணக்கத்
துடன் “அண்ணா! தாங்கள் மஹாத்மா, வீண் போகாத பராக்க்ரம
முடையவர்கள்; நமது பிதா பரலோகமடைந்தார்; அவருக்குப் பிறகு
தாங்களே ராஜ்யத்தை ஆளவேண்டும். அதற்குத் தகுந்தவராக

பால காண்டம்

முத்த குமாரனாகத் தாங்களிருக்க, இராயவனான நான் 'ஆள்வது ராஜதர்மமல்லவென்று தங்களுக்குத் தெரியாதா? தாங்களே எங்களுக்கு அரசனாக இருக்கவேண்டு'மென்று ப்ரார்த்தித்தார். தனக்குப் பரியமான ஸகல வஸ்துக்களையும் கொடுத்தாவது பிறருடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவதே ராமனுடைய ஸ்வபாவம். ராஜ்யத்தில் இருப்பதைக் காட்டிலும் வனத்திலிருப்பதால் அவருடைய கார்தியும் தேஜஸும் அதிகரித்தது. பிதிருவாக்ய பரிபாலனத்தால் அளவற்ற கீர்த்தியைப் பெற்ற ரகுநாதன், அதற்குக் கொஞ்சமே னும் ஸம்மதிக்கவில்லை. அஹல்யையின் சாபத்தைப் போக்கினதன் திருவடிகளால் தொடப்பட்ட பாதுகைகளை பரதனுக்குக் கொடுத்து, ராஜ்யத்தைத் தர்மமாய்ப் பாலிக்கும் சக்தியை அதனால் அவனுக்கருளிக் "குழந்தாய்! உன் ப்ரார்த்தனைக் கிணங்கி பதினான்கு வருஷங்களுக்குப் பிறகு வருகிறே"மென்று அடிக்கடி உறுதி சொல்லி, அவனைத் திரும்பிப்போகச் செய்தார். தன் கோரிக்கை நிறைவேறாமல் மனம் கொந்து, பரதன் அவருடைய பாதங்களை வணங்கி, நக்திக்ராமத்திற்கு வந்து, மரவடிகளை விம்ஹாஸனத்தில் வைத்து, அவைகளை முன்னிட்டு ஸகல ராஜ்ய வ்யவஹரங்களையும் நடத்தி, ராமன் எப்பொழுது வருவாரென்று வழிபார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பிறகு "இங்கிருந்தால் பட்டணத்து ஜனங்கள் அடிக்கடி பார்க்க வருவார்கள"மென்று, ராமன் துஷ்ட மிருகங்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் நிறைந்த தண்டகாரணயத்தில் வெகு ஜாக்ரதையாய் ப்ரவேசித்தார். எப்படியாவது தன் ப்ரதிக்கையை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று உறுதியுள்ளவர்; இந்த்ரியங்களையும் மனதையும் வசப்படுத்தினவர்; மஹாலக்ஷ்மியான ஸீதை கூடவிருக்கையில் அவருக்குக் குறைவுண்டோ?

ஆரண்ய காண்டம்.

அந்தப் பெருங்காட்டில் புகுந்து, ராமன் விராதனென்ற ராக்ஷஸனுடன் யுத்தஞ்செய்து அவனைக் கொன்றார். தான் அவதாரஞ் செய்த கார்பத்தை நிறைவேற்றும் காலம் வந்ததால், அவருடைய கண்கள் ஸந்தோஷத்தால் மலர்ந்தன. பிறகு சரபங்கர், ஸூநிஷ்ணர், அகஸ்த்யர், அவருடைய தம்பி, வால்மீகி முதலிய மஹர்ஷிகளைத் தரிசித்தார். அகஸ்த்யரிடத்தில் இந்த்ரன் கொடுத்திருந்த வில்லையும் குறையாத இரண்டு அம்பறைகளையும் கத்தியையும் அவருடைய உத்திரவால் வெகு ப்ரீதியுடன் பெற்றுக்கொண்டார்.

ரிஷிக்ளின் ஆச்ரமங்களில் ராமனிருக்கையில் பல தபஸ்விகள் வந்து, “ராமா! கபந்தன் முதலிய அஸுரர்களையும் கரன் முதலிய ராக்ஷஸர்களையும் கொன்று, எங்களுடைய பயந்தீர்க்க வேண்டு” மென்று கேட்டார்கள். அக்னியைப்போல் ஜ்வலிக்கும் தேஜஸால் ஸகல சத்ருக்களையும் நாசஞ்செய்யக்கூடிய அந்த ரிஷிகளுக்கு, ராமன் “எக்காலத்தில் யாரைக் கொல்லக்கூடுமோ அவர்களைத் தவருமல் கொல்லுகிறே”னென்று வாக்களித்தார்.

அவர் பஞ்சவடியிலிருக்கும்பொழுது, ஜனஸ்தானத்தில் வலிக்கும் சூர்ப்பனகையென்ற ராக்ஷஸி, அவரையும் லீதையையும் உபத்ரவிக்க, அவளுடைய காதுகளையும் மூக்கையும் லக்ஷ்மணன் அறுத்தார். தன் ஸஹோதரனான கரனிடத்தில் அவள் முறையிட, அவன் த்ரிசிரஸ் தூஷணன் முதலிய ஸேனாபதிகளோடும் பதிநாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களோடும் ராமனை எதிர்த்தான். அவர்களை அவர் ஒண்டியாக அதிசீக்ரத்தில் கொன்றார். லங்கேசுவரனான ராவணன், தன் தங்கையை அவமானஞ் செய்ததையும் பந்துக்களைக் கொன்றதையும் கேட்டு அடங்காக் கோபங்கொண்டு, தனக்கு ஒத்தாசை செய்யும்படி மாரீசனை வேண்டினான். மாரீசன் “மஹாராஜா! நம்மைக் காட்டிலும் ராமன் பலவான். அவனுடன் நீ விரோதிப்பது உசிதமல்ல” வென்று பலவிதமாகத் தடுத்தான். ஆனால் ராவணனுக்குக் காலம் குறுகிவிட்டது; மாரீசனுடைய வார்த்தையை லக்ஷ்யஞ் செய்யாமல் அவனைப் பலவந்தமாக அழைத்துக்கொண்டு ராமனிருக்குமிடத்திற்கு வந்தான். ராமலக்ஷ்மணர்களை ஆச்ரமத்திலிருந்து வெகு தூரத்திற் கப்பால் கபடத்தால் மாரீசன் அழைத்துக்கொண்டு போனான்; அப்பொழுது ராவணன் லீதையை எடுத்துக்கொண்டு போனான். அதைத் தடுத்த ஜடாயுஸென்ற பக்ஷியைக் கொன்று விட்டு அவன் லீதையை லங்கையில் வைத்தான்.

ராமன் ஆச்ரமத்திற்குத் திரும்பி வந்து லீதையைக் காணாமல், சூறையிராயிருந்த ஜடாயுஸால் அவளுடைய வரலாற்றை அறிந்து, இந்த்ரியங்கள் கலங்கிப் புத்தி சிதறிப் ப்ரலாபித்தார். பிறகு ஒரு வாது தன் துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு, ஜடாயுவிற்கு ப்ரேதக்ரிபையுக்கேச் செய்து, லீதையைத் தேடிக்கொண்டு போனார். பயங்கரமான விகாரரூபமுள்ள கபந்தன் அவர்களைத் தடுக்க, அவனைக் கொன்று, அவன் சரீரத்தை எரித்தார். அதினால் அவன் சாபம் நீங்கி முன்போல் கந்தர்வனாய், தனக்கு நற்கதியைக் கொடுத்த ராமனுக்கு உபகாரஞ் செய்ய விரும்பி “இதற்கு ஸமீபத்தில் சபரி

யென்று ஓர் தபஸ்வியிருக்கிறார். தர்மங்களைப் பூர்ணமா யறிந்து அனுஷ்டிப்பவன். அங்கே போ”வென்றான். ராமலக்ஷ்மணர்கள் அப்படியே சென்று சபரியால் பூஜிக்கப்பட்டார்கள்.

கிஷ்கிந்தா கண்டம்.

ராமன் பம்பையென்னும் எரிக்கரையில் வந்து, ஹனுமானென்ற வானரனைக் கண்டு, அவனால் வானர ராஜனுள் ஸுக்ரீவனிடத்திற்கு அழைத்துப் போகப்பட்டார். தன் வரலாற்றை அவனிடத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொன்னார். ஸுக்ரீவன் தன்னைப் போல் கஷ்டப் படும் மஹாவீரன் தனக்கு மித்ரனாய்க் கிடைத்தபடியால் ஸந்தோஷித்து, ராமனுடன் அக்னி ஸாக்ஷியாக ஸ்நேஹஞ் செய்தான். “உனக்கும் உன் தமையனுக்கும் விரோதம் நேரக் காரணமென்ன” வென்று ராமன் கேட்ட, ஸுக்ரீவன் மனம் நொந்து, தன் வரலாற்றைத் தெரிவித்தான். “வாலியைக் கொல்லுகிறே”னென்று ராமன் உடனே அவனுக்கு வாக்களித்தார். வாலியைக் கொல்லும் சக்தி இவருக்குண்டோ வென்று ஸுக்ரீவன் ஸந்தேஹப்பட்டு, அவனுடைய பல பராக்க்ரமத்தை வர்ணித்து, அவனால் கொல்லப்பட்ட துந்துபியின் தேஹத்தைக் காட்டி ‘வாலி இதை அலக்ஷ்யமாக வீசியெறிந்தா’னென்றான். ‘நமது பலத்தை அறியாமல் ஸந்தேஹித்து இந்த அல்பகார்யத்தால் அதை பரீக்ஷிக்கிறானே’யென்று ராமன் ஸுக்ரீவனைப் பார்த்துச் சிரித்து, ‘அந்த எழும்புக்கூட்டைக் காலின் பெருவிரால் பத்து யோஜனை தூரத்திற் கப்பால் எறிந்தார். மேலும், அவனுக்குத் தன்னிடத்தில் நம்பிக்கையுண்டாக்க, ஒரு ச்ரேஷ்டமான பாணத்தால் ஏழு ஆச்சாமரங்களையும் ஸமீபத்திலுள்ள மலையையும் கீழ் லோகங்களையும் துளைத்தார். தங்க சிறமுள்ள ஸுக்ரீவன் ராமனுடைய பராக்க்ரமத்தையறிந்து, நம்பிக்கை யுண்டாய், வெகு ஸந்தோஷத்துடன் அவரைக் கிஷ்கிந்தைக்கு அழைத்துச் சென்று, விம்மலாகஞ் செய்து வாலியை யுத்தத்திற்கழைத்தான். அதைக் கேட்டு வாலி புறப்படுகையில், தாரை “ராமனுடைய உதனியால் ஸுக்ரீவன் உன்னைச் சண்டைக் கழைக்கிறான். போகக்கூடா” தென்று தடுத்தான். வாலி அவனை ஸமாதானஞ் செய்து, ஸுக்ரீவனுடன் யுத்தஞ் செய்தான். அப்பொழுது ராமன் அவனை ஒரே பாணத்தால் கொன்று, ஸுக்ரீவனுக்கு அந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தார். அவன் வானரத் தலைவர்களையழைத்து, லீதையைக் கண்டு பிடிக்கும்படி ஒவ்வொரு திக்குலும் அனுப்பினான்.

ஸமுத்தர காண்டம்.

தெற்கே போன வானரர்களில் பல பராக்ரமத்தால் சிறந்த மாருதி “ராவணன் லீதையை லங்கையிலுள்ள அசோகவனத்தில் வைத்திருக்கிறா”னென்று ஸம்பாதியென்ற பகையால் கேள்விப்பட்டு, நூறு யோஜனை தூரமுள்ள ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டினார். ராவணனுடைய ராஜதானியான லங்கைக்குப் போய், ராமனையே தியானஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் லீதையை அசோகவனத்தில் கண்டார். ராமனுடைய வரலாற்றை அவனுக்குச் சொல்லி, அவருடைய மோதி ரத்தை அடையாளமாகக் கொடுத்துத், “தங்களைச் சிறை மீட்க ராமன் பெரும் முயற்சி செய்கிறார். சீக்ரத்தில் தங்களை அழைத்துப் போவார். கவலை வேண்டா”மென்று ஸமாதானம் செய்தார்.

அந்த வனத்தின் வாசற்படியை அவர் இடிக்க, அதைக் கேட்டு யுத்தஞ்செய்ய வந்த ஐந்து ஸேனாபதிகளையும் ஏழு மந்திரி புத்ரர்களை யும் கொன்று, ராவண சூமாரண அக்ஷணத் தரையில் தேய்த்து, இந்தாஜித்தின் ப்ரஹ்மாவஸ்தாத்திற்கு மாத்ரம் தானாகக் கட்டுப்பட்டார். ப்ரஹ்மா தனக்குக் கொடுத்த வரத்தால் ஒரு முஹூர்த்தத் திற்குப் பிறகு தான் விடுபட்டதை அறிந்தும், ராவணனைப் பார்த்துப் பேசவேண்டுமென்று, தான் கட்டுப்பட்டிருப்பதாய்க் காட்டி, தன்னை இழுத்துக்கொண்டு போன ராக்ஷஸர்கள் செய்த ஹிம்ஸையைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தார். ராவணனுக்குப் பலவிதமாய் ஹிதோபதேசத்தைச் செய்து, ராக்ஷஸர்கள் தன் வாலில் வைத்த நெருப்பால் லீதையிருக்குமிடர் தவிர லங்கை முழுவதையும் கொளுத்தி, அந்த ப்ரிய ஸமாசாரத்தை ராமனுக்குச் சொல்லத் திரும்பிவந்து, அவரை பரதக்ஷிணஞ் செய்து, “கண்டேன் லீதையை” யென்று உண்மையைத் தெரிவித்தார்.

யுத்தகாண்டம்.

ராமன் வானர ஸைன்யத்துடன் ஸமுத்ரக் கரைக்கு வந்தார். தான் அழைத்தபோது ஸமுத்ரராஜன் வராததால், ஸூர்யனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் பாணங்களால் அவனைக் கலக்கினார். அந்த உபத்ரவம் தாங்காமல் அவன் பயந்து நேரில் வந்து, நளனென்ற வானரனால் தன்மேல் அனை போடும்படி சொல்ல, ராமன் ஸேது வைக் கட்டுவித்தார். அதின்மேல் லங்கைக்குப் போய், ராவணனை டீயும் அவனுடைய ஸைன்யத்தையும் யுத்தத்தில் கொன்றார். லீதையை மீட்டு “ராக்ஷஸனுடைய வீட்டில்” வெகு காலம் வலித்த

வளைச் சேர்த்துக் கொண்டானென்ற லோகாபவாதத்திற்குப் பயந்து வெட்கமடைந்து, எல்லோரும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில் கடுமையான வார்த்தைகளால் அவனைத் தூஷித்தார். அதைப் பொறுக்காமல் அந்த பதிவிரதா சிரோமணி அக்னியில் இறங்கினான். அந்தத் தேவதை லீதை. தோஷமில்லாதவனென்று உறுதிசொல்லி ராமனிடத்தில் ஒப்புவிக்க, அவர் ஜானகியை அங்கீகரித்தார். இப்படி அவளுடைய பதிவிரதா தர்மத்தை வெளிப்படுத்தினதற்காகத் தேவர்களும் ரிஷிகளும் மூன்றுலோகங்களிலுள்ள சராசரவஸ்துக்களும் ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். தேவர்கள் ராமனைக் கொண்டாட, அவருடைய தேஜஸும் கார்தியும் அதிகமாயின. விபீஷணனை லங்கைக்கு ராஜாவாக அபிஷேகம் செய்வித்துத், தன் ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றிக் கவலைதீர்ந்து ஆனந்தமடைந்தார்.

பிறகு தேவர்களிடத்திலிருந்து அபூர்வமான வரங்களைப் பெற்று, இறந்த வானரர்களைப் பிழைப்பித்து, வானர ஸைன்யத்தையும் ராக்ஷஸச் சிரேஷ்டர்களையும் புஷ்பகவிமானத்தி லேற்றிக்கொண்டு அயோத்யைக்கு வந்தார். வழியில் பரத்வாஜருடைய ஆச்ரமத்தில் தங்கி, மாருதியைப் பரதனிடம் அனுப்பினார். விசித்ரமான கதைகளைத் தன் நண்பர்களுக்குச் சொல்லிக்கொண்டு நந்திக்ராமத்திற்கு வந்து, பரத சத்ருக்கள்களை ஸந்தித்து, தான் தசரதருக்குச் செய்த ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றினபடியால் எல்லோரும் ஜடை முதலிய தபஸ்வி வேஷத்தை நீக்கினார்கள். பிறகு அயோத்யைக்கு வந்து ராமன் லீதையுடன் பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைப் பெற்றார்.

உத்தர காண்டம்.

ராமன் ராஜ்யத்தை ஆளும்பொழுது ஜனங்களுக்குப் புத்ரர்களும் பசுக்களும் கிருத்தியடையும்; தர்மம் அர்த்தம் காமமென்ற புருஷார்த்தங்கள் கைகூடும்; அவைகளுக்கு வேண்டிய ஸாதனங்கள் ஸுலபமாகக் கிடைக்கும்; ஏழ்மைத்தனத்தால் தேஹம் இளைத்தவனும், வ்யாதியாலும் கவலையாலும் வருந்தினவனு மிருக்கமாட்டான். பஞ்சத்தாலும் திருடனாலும் உபத்ரவமில்லை; பிரஜைகள் தர்மச் சிந்தையுள்ளவர்களாக ஸந்தோஷமாகக் காலங் கழிப்பார்கள். தனக்கு முன் புத்ரன் இறக்கும் துக்கத்தை ஒருவனும் அடைய மாட்டான். ஸத்ரீகள் ஸுமங்கலிகளாகவும் ஸந்தோஷமாகப் பர்த்தா விற்குப் புணியிடை செய்கிறவர்களாகவும் மிருப்பார்கள். நெருப்பாலும்

வேள்ளத்தாலும் பெருங்காற்றாலும் ஜ்வரத்தாலும் பயமில்லை. ராமனுடைய ராஜ்யத்தில் ஒருவனும் பசியால் வருந்த மாட்டான். நாடு நகரங்கள் தனதான்யங்களால் நிறைந்திருக்கும். கிருதயுகத்தில் வாழ்ந்ததுபோல் எல்லோரும் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமாகவிருப்பார்கள். அச்வமேதம் பஹுஸுவர்ணகம் முதலிய எண்ணிறந்த யாகங்களைச் செய்து, அவைகளில் பசுக்களையும் ரதனங்களையும் தனத்தையும் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு வேண்டியவரையில் ராமன் கொடுப்பார். காமரூபம் கான்யகுப்ஜம் முதலிய ராஜவம்சங்களை ஏற்படுத்தி விருத்தி செய்வார். நான்கு வர்ணத்தாரையும் தங்களுடைய தர்மங்களைக் குறைவற நடத்தும்படி செய்வார். இப்படி லோகத்தில் தர்மத்தை நிலை நாட்டிப், பதினேராயிரம் வருஷங்கள்வரையில் ராஜ்யபாலனஞ்செய்து, ஸ்ரீராமசந்த்ரன் தன்னடிச்சோதியாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்கு எழுந்தருளுவார்.

பலச்ருதி.

இந்த ராம சரிதம் ஸகல பாபங்களையும் போக்கும்; ஸகல புண்யத்திற்கும் ஸாதனம்; வேதங்களுக்கு ஸமம்; இதைப் படிக்கிறவன் ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான்; தீர்க்காயுளை அடைகிறான். இந்த லோகத்தில் புத்ர மித்ர பந்து பரிவாரங்களுடன் ஸகல போக போக்யங்களை அனுபவிக்கிறான்; இறந்த பிறகு ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்களால் போற்றப்படுகிறான். இதைப் பக்தியுடன் படிக்கும் ப்ராஹ்மணன், பேசுந்திறமையில் மேலாவான் (அருள்வாக்கையடைவான்); வேத வேதாந்தார்த்தங்களை நன்குகவறிவான். கூத்திரியன் இதைப் படித்தால் சக்ரவர்த்தியாவான். வைச்யன் இதைப் படித்தால் வர்த்தகத்தில் அளவற்ற லாபத்தை அடைவான். சூத்ரனும் தன் ஜாதிக்குத் தலைவனாவான்” எனென்றார்.

ஸர்க்கம் 2.

ராமாயணத்தின் உத்பத்தி.

அவதாரிகை.

இதைச் செய்தவர் ப்ரஹ்மாவின் வரத்தால் ஞானதிருஷ்டியையும் உண்மையான வாக்கையும் பெற்றவர்.

வால்மீகி தர்மசிந்தையுள்ளவர்; வெகு சாதூர்யமாய்ப் பேசக் கூடியவர்; ஆயினும், நாரதருடைய உபதேசத்தைக் கேட்டு “தேவர் ஷே! என் கேள்விக்கு ஸரியாகப் பதில் சொன்னீர்கள். நினைக்க நினைக்க ஆச்சர்யம் அ்திகமாகிற”தென்று சிஷ்யர்களுடன் அவரைக் கொண்டாடி விதிப்படி பூஜித்தார். நாரதர் அவரிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு, ஆகாச மார்க்கமாய்த் தேவலோகத்திற்குச் சென்றார்.

வால்மீகி கொஞ்ச நேரம் ஆச்ரமத்திலிருந்து, மாத்யாஹ்னிக ஸ்நானஞ் செய்யக் கங்கைக்கு அருகிலுள்ள தமஸாநதிக் கரைக்குப் போனார். அதின் ஜலத்தைக் கண்டு ஸமீபத்திலிருந்த தன் சிஷ்யனைப் பார்த்துப், “பரத்வாஜ! இந்த நதியைப் பார்த்தாயா? இறங்கும் துறைகளில் சேலில்லை. ஸாதுக்களின் மனஸ் காமக்ரோதங்களால் கலங்காமலிருப்பதுபோல், இதின் ஜலம் தெளிவாயிருக்கிறது. இந்தப் பரிசுத்தமான ஸ்தலத்தில் என் கடத்தை வைத்து நான் ஸ்நானம் செய்ய மரவுரியைக் கொடு. கங்கை இதற்கு ஸமீபத்திலிருந்தாலும் அங்கே போவதற்குள் ஸ்நானவேளை தாண்டிவிடும். தமஸையின் ஜலம் மிகவும் நன்றாயிருப்பதால் இங்கே ஸ்நானஞ் செய்கிறே”னென்றார். குரு சுச்ருஷையில் ப்ரீதியுள்ள பரத்வாஜர் கொடுத்த மரவுரியை வாங்கிக்கொண்டு, வால்மீகி இந்த்ரியங்களையும் மனஸையும் ஒருமைப் படுத்தி, ஸ்நான ஸந்த்யா ஜபதபங்களுக்குத் தகுந்த ஏகாந்த ஸ்தலத்தைத் தேடிக்கொண்டு கரையிலுள்ள காட்டில் சென்றார்.

சாபானுக்ரஹ சக்தியுள்ள அந்த ரிஷி, வனத்திற்கருகில் இரண்டு க்ரௌஞ்சு பசிகள் ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றைவிட்டுப்போன்று

கூணங்கூடப் பிரியாத தன்மையுள்ளவகளாகச், சரீர ல்யாதி மனக் கவலையின்றி, மதுரமாய்க் கூவிக்கொண்டு, மெய்மறந்து க்ரீடித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். பசு பகழிகளுக்கு ஸ்வபாவ விரோதி யான ஒரு வேடன், தனக்கு யாதொரு கெடுதியும் செய்யாத அந்தப் பகழிகளிலொன்றை, மஹர்ஷியை லக்ஷ்யஞ் செய்யாமல், அவர்க்கெதிரில் பாணத்தால் அடித்துக் கொன்றான். அந்த மஹா பாபி அவை ஸந்தோஷமாய் க்ரீடித்துக் கொண்டிருந்ததையும் கவனிக்கவில்லை. உடனே அது ஹிருதயம் பிளந்து, கரகரவென்று சுழன்று பூமியில் விழ்ந்து புரண்டது. ரக்தம் தாரையாய்ப் பெருகிற்று. கோழியைப்போல் சிவந்த கொண்டையுடன், காமத்தால் மதங்கொண்டு, இறக்கையை விரித்துக்கொண்டிருந்த தன் கணவன், அம்பால் அடிபட்டுத் துடிப்பதைக் கண்டு, பெண்பகழி அதைவிட்டு ஒரு நிமிஷங்கூடப் பிரியாததாலும், தன் ஆசையை நிறைவேறுவதற்கு முன் நாயகன் கொல்லப்பட்டதாலும், துக்கந்தாங்காமல், கேட்டோர் மனமுருகும்படி கதறிற்று.

இயற்கையாகவே ஸகல ஜந்துக்களிடத்திலும் வால்மீகிக்கு எல்லையற்ற தயையுண்டு; அவைகளுக்கு எப்பொழுதும் பரமஹிதத் தையே செய்பவர்; மஹா தர்மாத்மா. தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், திடீரென்று வேடனால் ஆண் பகழிக்கு நேர்ந்த மரணத்தையும், பெண் பகழிக்கு நேர்ந்த தீராத்துயரத்தையும் நினைத்து, அவருக்கு எல்லையற்ற இரக்கமுண்டாயிற்று. “ரதி காலத்தில் ப்ராணிகளை இந்த வேடன் அடித்தது பரம அதர்ம” மென்று, கதறும் பெண் பகழியைப் பார்த்துக் கருணைமீறி, வேடனிடத்தில் கோபங்கொண்டு “அடே, வேடா! இந்த க்ரௌஞ்ச பகழிகள் காமத்தால் மெய் மறந்து ஆனந்தமாய் க்ரீடித்துக்கொண்டிருந்ததையும் கவனிக்காமல், நீ ஆண் பகழியைக் கொன்றதால், பல வருஷங்கள் வரையில் இருந்தவிடத்திலில்லாமல் அலைக்கடவா”யென்றார்.

உடனே “பெண் பகழியின் துக்கத்தைப்பார்த்து எனக்கும் துக்கமுண்டாகி, எதையோ சொல்லிவிட்டேனே! காமக்ரோதங்களை அடக்கித் தபஸ் செய்யும் எனக்கு இது தருமா? என் தபஸைக் கெடுக்கும் கோபத்திற் கிடங்கொடுத்தேனே! இதற்குக் காரணமென்ன” வென்று தனக்குள் யோசித்தார். ‘மஹா புத்திமானாகையால் “பகழிக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தால் வருந்தும் என் வாக்கிலிருந்து திடீரென்று ஆண்டாள் வார்த்தைகள் பார்வைக்குச் சாபத்தைப்போலிருக்க

கின்றன; ஆனால், நான்கு பாதங்களும், ஒவ்வொன்றிலும் ஸமமான அக்ஷரங்கள் வாய்ந்திருக்கின்றன. தந்திரி வாத்யங்களுக்கும் லயத்திற்கும் ஒத்துப் பாடக் கூடியவை; ச்லோக லக்ஷணங்கள் யாவும் பொருந்தியிருப்பதால் கேவலம் பதங்களின் சேர்க்கையல்ல; இது ச்லோகமாகவே யிருக்கக் கடவதென்று நிச்சயித்து, அதைச் சிஷ்யனுக்குத் தெரிவித்தார். பரத்வாஜரும் அந்த உத்தம ச்லோகத்தைப் பக்திபுடன் சொன்னார்; அதனால் அவருடைய குரு மிகவும் ஸந்தோஷித்தார்.

பிறகு விதிப்படி ஸநாதன் செய்து, ஜபதங்களை முடித்துத், தன் ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பினார்; ஆனால், தன் வாக்கிலிருந்து தைவச் செயலாய் வந்த வார்த்தைகளைப் பற்றியே யோசித்துக்கொண்டிருந்தார். மஹாவித்வானான பரத்வாஜர் கடம் நிறைய ஜலத்தை எடுத்துக் கொண்டு வெகு வணக்கத்துடன் குருவைப் பின் தொடர்ந்தார். வால்மீகி ஆச்ரமத்திற்குப் போய் உட்கார்ந்து, சிஷ்யர்களுடன் பல புண்ய கதைகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் தர்மாத்மா வாகையால், தன் ஸ்வபாவத்திற்குள் அனுஷ்டானத்திற்கும் ஒவ்வாத அந்த வார்த்தைகளிலேயே அவருடைய மனஸ் நாடியிருந்தது.

வேறு உதவியின்றி ஸகல லோகங்களையும் விருஷ்டிக்கக் கூடிய சக்தியும் எல்லையற்ற தேஜஸும் நான்கு வேதங்கள் எப்பொழுதும் பெருகிக்கொண்டிருக்கும் நான்கு முகங்களும் விளங்கும் இந்த ப்ரஹ்மானந்தத்திற்கு அதிபதியான ப்ரஹ்மதேவர், தன் லோகத்திலிருந்தே ராமாயணத்தைப் பூமியில் பரவச் செய்யும் சக்தியுள்ளவார். ஆயினும், ராம மந்த்ரத்தின் மஹிமையால் உத்தம பதவியை அடைந்த வால்மீகியைப் பார்த்து மகிழ்வதற்கும், அந்த ராம பக்தரால் ராம சரிதத்தை லோகத்திற்கு உபதேசிப்பதற்கும் அப்பொழுது அங்கே வந்தார். தான் ப்ரார்த்திக்காமல் யாதொரு காரணமுமின்றித் தன் ஆச்ரமத்திற்கு வந்த ப்ரஹ்மானைப் பார்த்து வால்மீகி அளவற்ற ஆச்சர்யமடைந்தார். உடனே எழுந்து, எதிர்கொண்டழைத்துக், கைகூப்பி நமஸ்கரித்து, அர்க்ய பாத்யங்களால் விதிப்படி உபசரித்து, க்ஷேமம் விசாரித்து, ஆஸனத்தில் உட்காரும்படி ப்ரார்த்தித்தார். நான்முகன் அதை அங்கீகரித்து அவரையும் உட்காரச் சொன்னார், அப்பொழுதும் “தனக்கு யாதொரு கெடுதியும் செய்யாத பகவிகள் மதுரமான குரலுடன் ஆனந்தமாய் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கையில், கொஞ்சமேனும் இரக்கமின்றித் தன் ஜாதி தர்மத்தையும் மீறி அந்தத் துஷ்டவேடன் ஆண் பகவியைக் கொன்றானல்லவா! அதைப்

பார்த்து என் வாக்கிலிருந்து திடீரென்று சாபநுபமான வார்த்தைகள் வந்து, என் தபஸைக் குறைத்தனவல்லவா”வென்று வருந்தித், தனக்குள் அந்த ச்லோகத்தை படிக்கடி சொல்லிக்கொண்டே யிருந்தார். அதைப் பரஹ்மா கவனித்து “ஸரஸ்வதியை இவருடைய வாக்கிலிருக்கும்படி செய்து நான் இந்த ச்லோகத்தைச் சொல்லுவித்தே நென்பதை இவர் அறியவில்லை”யென்று சிரித்துக்கொண்டு, “மஹர்ஷே! இன்று நடந்த விருத்தாந்தமும் அதைப்பற்றி நீர் எண்ணுவதும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். நீர் சொன்ன வார்த்தைகள் ச்லோகமே. அதைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாம். அனந்த கல்யாண குணபரிபூர்ண ரான பகவான் ஸ்ரீராமனாக அவதரித்துத், துஷ்ட ராக்ஷஸர்களை ஸம்ஹரித்துத், ஸாதுக்களை ரக்ஷித்துத், தர்மத்தை நடத்திக் காட்டி நிலை நிறுத்தின புண்ய கதையை, ஸகல ஜனங்களும் கேட்டுப் பாபர்தீர்ந்து உத்தராகதியை அடைய வேண்டுமென்று, ராமசரிதத்தை உம்மால் செய்விக்க நிரூபித்தேன். என்னிஷ்டப் படியே ஸரஸ்வதி உமது வாக்கிலிருந்து இந்த வாக்யத்தைச் சொன்னாள். ஆகையால், ராமசரிதம் முழுவதையும் செய்யும். தர்மத் த்மாவும் புத்திமானும் வீரசிகாமணியும் ஸகல கல்யாணகுண ஸம்பன்னனுமான ராமனுடைய சரிதத்தை நாரதர் உமக்கு உபதேசித்தபடி சொல்லும்.

“ராமன் லக்ஷ்மணன் லீதை ராக்ஷஸர்கள் முதலிய இந்தச் சரிதத்தில் ஸம்பந்தப்படுகிறவர்கள் செய்தவையாவும், லோகத்திற்குத்தெரிந்ததும் தெரியாததும், உமக்குப் பூர்ணமாய்த் தெரியக் கடவது. நீர் செய்த காவியத்தில் ஒவ்வொருவார்த்தையும் உண்மையாயிருக்கும்; பொய்யாகாது; ப்ரயத்னல்லாமல் வெள்ளமாய் உமது வாக்கு பெருகும். நடந்த விஷயங்களை நடந்தபடி பார்க்கும் ஞான திருஷ்டியையும், அவைகளை உள்ளபடி வர்ணிக்கும் அருள்வாக்கையும் உமக்குக் கொடுத்தேன். ஆகையால், ஸகல பாபங்களையும் போக்கிப் பரமானந்தத்தைக் கொடுக்கும் ராமசரிதத்தை ச்லோகங்களால் நீர் செய்பலாம். பூமியில் மலைகளும் ஆறுகளுமுள்ளவரையில் நீர் செய்த ராமாயண கதையும் பூமியில் வழங்கும். இதே இந்தக் காவியத்தின் மஹிமை. நீர் செய்யும் ராமாயண கதை லோகத்தில் வழங்கும் வரையில், நீர் பூமியில் வலித்துக் கொண்டிருந்து, பிறகு என்னுடன் உத்தமலோகங்களில் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கக் கடவீர். இதனால் உமக்குக் கிடைக்கும் ப்ரயோஜனம் இதே”யென்று அனுக்ரமித்துப் பிதாமஹர் அங்கேயே

மறைந்தார்; அதைக் கண்டு வால்மீகியும் அவருடைய சிஷ்யர்களும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

பிறகு அவர்கள் அந்த மஹர்ஷியால் செய்யப்பட்ட மானி ஷாத்வென்ற ச்லோகத்தை வெகுப்ரீதியுடன் அடிக்கடி பாடினார்கள். நான்கு பாதங்களோடும் அவைகளில் ஸமமான அக்ஷரங்களோடும் வால்மீகியால் சொல்லப்பட்ட அந்த ச்லோகம், அடிக்கடி. பாடுவதால் எல்லோராலும் கொண்டாடத்தக்கதாயிற்று. பிறகு தன் உத்தேசம் தடையில்லாமல் நிறைவேற வேண்டிப் பகவானை ப்ரார்த்தித்து, “ராமாயணம் முழுவதையும் இப்படிப்பட்ட ச்லோகங்களால் செய்யக் கடவே”னென்று நிச்சயித்தார். விசால புத்தியுள்ள அந்த மஹர்ஷி, கிர்த்தியின் அவதாரமான ராமனுடைய சரிதத்தையும் குணங்களையும் வர்ணித்து, அர்த்தம் பதம் ஸமமான அக்ஷரங்கள் பொருந்திக், கேட்பவர்களின் மனதைக் கவரும் பல ச்லோகங்களால் அதைச் செய்து அழிவில்லாத கிர்த்தியைப்படைந்தார். ரகு குலத்தில் பிறந்த அரசர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டனான ராகவனுடைய சரிதரமும், அவர் தசமுகனை ஸம்ஹாரஞ் செய்ததும், வால்மீகி மஹர்ஷியால் காவ்ய ரூபமாகச் செய்யப்பட்டதை எல்லோரும் கேளுங்கள். அதில் பதங்களின் சேர்க்கையும், அக்ஷரங்களின் சேர்க்கையும், பதங்களின் கருத்தும், சாஸ்த்ரத்தை ஒட்டியிருக்கின்றன; ஒன்றிற்கொன்று ஏற்றத் தாழ்வில்லாமல் ஸமமாயும் மதுரமாயும் தெளிவான அர்த்தமுள்ள தாயுமிருக்கும் வாக்யங்களால் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

3. ஸர்க்கம்

க தா ஸ ங் கீ ர ஹ ம்.

(அவதாரிகை)

இந்தக் காவ்யத்தில் வர்ணிக்கப்படும் விஷயம் மீர்மலமான ஞான திருஷ்டியால் பார்க்கப்பட்டது; லோகோத்தமமான நாயகனுடைய குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது; ஆகையால் ஸர்வோத்தமமானது.

நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் தெளிவாய் விளக்கும் ராம சரிதத்தை வால்மீகி நாரதரிடத்தி லிருந்து கேட்டார்; ஆயினும் அந்தத் தர்ம சிந்தையுள்ளவர் அதை இன்னும் நன்றாய்த் தெரிந்து கொள்ள முயன்றார். விதிப்படி ஆசமனஞ் செய்து, கிழக்கு நுனியாய்ப் போடப்பட்ட தர்ப்பங்களில் உட்கார்ந்து, தன் குருவை மனஸால் நமஸ்கரித்துக் கைகப்பி, ப்ரஹ்மாவின் அனுக்ரஹத்தால் கிடைத்த யோகபலத்தால் பின்வருமாறு யோசித்தார். “ராமன், லக்ஷ்மணன், ஸீதை, தசரதர், ராஜபத்தினிகள், கோஸல ஜனங்கள் முதலியவர்களுக்கு நேர்ந்த யாவற்றையும்; அவர்களின் பேச்சு, ஸம் பாஷணை, நடை உடை பாவணை, வேடிக்கை வார்த்தை, கலஹம், கோபம், துக்கம் முதலியவைகளையும்; பிதிருவாக்ப பரிபாலனத்திற்காக ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் வனத்தில் வலித்த பொழுது அவர்களுக்கு நேர்ந்ததையும்; அதற்குமேல் நடக்கப் போவதையும், கையி லிருக்கும் நெல்லிக்கனியைப்போல் ஞானக்கண்ணால் பார்த்தறிந்தார். ராமனுடைய கல்யாண குணங்களைப் பார்த்தனுபவிக்கும்பொழுது அவருக்குப் பரமானந்த முண்டாயிற்று. தேஜஸ் அதிகரித்தது. லோகரக்ஷணத்திற்காக ரகுலத்தில் அவதரித்து ஸகல ப்ராணிகளின் மனதைக் கவர்ந்த ராமனுடைய சரிதத்தை, நாரதர் தனக்கு உபதேசித்தபடி, ராமாயணமென்ற மஹா காவ்யமாகச் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

ஸமுத்ரத்தில் கிளிஞ்சில் முத்துச்சிப்பி பாலடை முதலிய ஸாமான்ய வஸ்துக்களும், ரத்னங்கள் முதலிய விலையற்ற பதார்த்தங் களும் கலந்திருப்பது போல், தர்மம் மோக்ஷமென்ற - புருஷார்த்தங்

கள் இந்தக் காவ்யத்தில் ப்ரதானமாகவும், அர்த்தமும் காமமும் சுருக்கமாகவும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ச்லோகங்கள் கேட்பதற்கு மதுரமாக, அவைகளின் அர்த்தங்கள் மனதிற்கு விசேஷ ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கின்றன. ஸகல வேதங்களும் எந்தப் பரம புருஷனைத் துதிக்கின்றனவோ அவருடைய கல்யாண குணங்களே இதில் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

பால காண்டம்.

தசரதர் செய்த விசேஷ தபஸால் மஹா விஷ்ணுவே அங்குக்குப் புத்ரனாய் அவதாரஞ் செய்ததும்; சிறுவயதிலேயே மாரீசன் ஸுபாஹு முதலிய கோரராக்ஷஸர்களை ஜயிக்கும் பலம் விர்யம் எல்லோர்க்கும் அனுகூலமாகவிருப்பது, எல்லோருடைய பரிதிக்கும் பாத்ரமாகவிருப்பது, பிறர் செய்யும் குற்றங்களைப் பொறுப்பது, எப்பொழுதும் ப்ரஸன்னமாகவிருப்பது, புன் சிரிப்புடன் பேசுவது முதலிய உத்தம குணங்களும்; ராமலக்ஷ்மணர்கள் விச்வாமித்ரருடன் போனதும்; அப்பொழுது அவரால் சொல்லப்பட்ட விசித்ர கதைகளும்; மிதிமலையில் ராமன் பரமசிவனுடைய வில்லை முறித்ததும்; ராமலக்ஷ்மண பரத சத்ருக்கள்கள், லீதை ஊர்மிளை மாண்டவிச்ருத கீர்த்தி யென்றவர்களை மணம்புரிந்ததும்; ராமனுக்கும் பரசு ராமனுக்கும் ஸம்வாதமும் இந்தக் காண்டத்தில் சொல்லப்படுகின்றன.

அயோத்யா காண்டம்.

ராமனிடத்தில் சேர்ந்திருந்த ஸகல ராஜலக்ஷணங்களும்; அவரை யுவராஜாவாய் அபிஷேகஞ்செய்யத் தசரதர் செய்த முயற்சியும்; கைகேயி அதைத் தடுத்து ராமனைக் காட்டிந்கனுப்பினதும்; நகரத்து ஜனங்கள் ப்ரலாபித்ததும், தன்னுடன் வந்தவர்களை அவர்தமஸா நதிக்கரையில் கிட்டுப் போனதும்; கங்கைக் கரையில் குஹனைக் கண்டு ஸுமந்த்ரரை அங்கே நிறுத்திவிட்டதும்; கங்கையைத் தாண்டிப் பரத்வாஜரைத் தார்க்கித்ததும்; அவருடைய உத்திரவின் படி சித்ரகூட மலையில் லக்ஷ்மணனால் கட்டப்பட்ட பர்ணசாலையில் லீதையுடன் வலித்ததும்; புத்ரசோகம் தாங்காமல் தசரதர் உயிரை விட்டதும்; பரதன் ராமனிடத்திற்கு வந்து அயோத்யைக்கு வரும் படி ப்ரார்த்தித்ததும்; ராமலக்ஷ்மணர்கள் பிதாவுக்கு உத்தரக்ரியை களைச்செய்ததும்; ராமனுடைய மரவழிகளைப் பரதன் நந்திக்ராமத்தில்

அபிஷேகஞ் செய்து அவருக்காக அங்கே கார்த்துக்கொண்டிருந்த தும்; ராமன் அத்ரியின் ஆச்ரமத்திற்கு வந்ததும், அனஸூயை லீதைக்குச் சந்தனம் முதலியவைகளைக் கொடுத்ததும் இந்தக் காண்டத்தின் கதை.

ஆரண்ய காண்டம்.

அவர்கள் தண்டகாரண்யத்தில் புருந்ததும், விராதனுடைய வதமும்; சரபங்கர், ஸுதீக்ஷணர் அகஸ்த்யர் வால்மீகி ஜடாயுஸ் முதலியவர்களைத் தாசித்ததும்; பஞ்சவடியில் வலிக்கும்பொழுது ரூர்ப்பநகை வந்து அவர்களுடன் ஸம்பாஷித்ததும்; அவளுடைய காதையும் முக்கையும் லக்ஷ்மணன் அறுத்ததும்; அதற்காக யுத்தஞ் செய்ய வந்த கரன் தூஷணன் த்ரிசிரஸ் முதலிய ராக்ஷஸர்களை ராமன் கொன்றதும்; அதைக் கேட்டு ராவணன் மாரீசனுடன் அங்கே வந்து லீதையை எடுத்துப் போனதும்; ராமன் மாரீசனைக் கொன்றதும்; லீதையைக் காணாமல் ராமன் ப்ரலாபித்ததும் ஜடாயுஸ் உத்தம கதியடைந்ததும்; கபந்தனுடைய வதமும்; சபரீ மோக்ஷ மடைந்ததும்; ராஜபுத்ரர்கள் பமரா நதிக்குச் சென்றதும் இந்தக் காண்டத்தின் முக்கடம்.

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

ரிச்யமுக பர்வதத்தில் ராமன் ஸுக்ரீவனைக் கண்டு அக்னி ஸாக்ஷியாக அவனுடன் ஸ்நேஹஞ் செய்ததும்; அவனுக்கு நம்பிக் கையை உண்டாக்கினதும்; ஸுக்ரீவனுடன் வாலி யுத்தஞ் செய்யும் பொழுது ராமன் அவனைக் கொன்றதும், தாரையின் ப்ரலாபமும், ஸுக்ரீவ பட்டாபிஷேகமும்; அவனுடைய ப்ரதிக்கையும்; ராமன் மழைக்காலத்தில் ப்ரஸ்ரவண கிரியில் தங்கினதும்; ஸுக்ரீவன் தாமதிக்கிறுனென்று ராமன் கோபங்கொண்டதும்; வானராதிபதி ஸையங்களைத் தருவித்துப் பூலோகத்தை வர்ணித்து நான்கு திக்கு க்ஷிரலும் லீதையைத் தேட அனுப்பினதும்; ராமன் தன் போதி ரத்தை மாருதியிடத்தில் கொடுத்தனுப்பினதும்; தெற்கில் போன வானர்கள் குழையில் நுழைந்து தடுமாறினதும்; ஸமுத்ரக்கரையில் ப்ராயோபவேசஞ் செய்ததும்; ஸம்பாதியால் லீதையின் வர லாற்றை அறிந்ததும்; மாருதி மஹேந்த்ர பர்வதத்திலேயே ஸமுத்ரத்தைத் தாண்ட முயன்றதும் இந்தக் காண்டத்தில் வர்ணிக்கப்படு கின்றன.

ஸுந்தர காண்டம்.

மைநாகபர்வதம் அவரை உபசரித்ததும், அவர் விம்மியைக் கொன்று லங்கைக்குச் சென்று மலைய பர்வதத்தில் இறங்கி ராதிரியில் நகரத்திற்குச் சென்றதும், ஏகாந்தத்தில் ஆலோசித்ததும், தூங்கும் ராவணனைக் கண்டதும், பர்னசாலையில் தேடினதும், ராவணனுடைய ஸ்த்ரீகளைப் பார்த்ததும், அசோகவனத்தில் ஸ்த்ரீகளைக் கண்டதும், ராக்ஷஸிகள் அவளை உபத்ரவித்ததும், ராவணன் அவளிடத்தில் பேசினதும், அவள் தான் கண்ட ஸ்வப்னத்தைத் தரிசுடைக்குச் சொன்னதும், மாருதி அவளிடத்தில் ராமனுடைய மேதி ரத்தைக் கொடுத்ததும், அவளுடைய சூடாமணியை வாங்கிக் கொண்டு அசோகவனத்தை அழித்ததும், அதை ராக்ஷஸிகளால் அறிந்து ராவணன் அனுப்பின கிங்கரர்களை மாருதி கொன்றதும், ப்ரஹ்மாஸ்தரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டதும், லங்கையைக் கொளுத்திக் காஜித்ததும், மறுபடியும் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி மதுவனத்தை அழித்ததும், ராமனிடத்தில் சூடாமணியைக் கொடுத்துத் தேற்றினதும் இந்தக் காண்டத்தில் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

யுத்த காண்டம்.

ராம லக்ஷ்மணர்கள் வானர ஸைன்யத்துடன் ஸமுத்ரக் கரைக்குச் சென்றதும்; விபீஷணனுக்கு அபய ப்ரதானஞ் செய்ததும்; நான் ஸமுத்ரத்தில் அணை போட அதின் வழியாய் லங்கைக்குச் சென்று அதை முற்றுகொண்டு, விபீஷணன் சொன்ன உபாயங்களால் சும்பகர்ணன் இந்த்ரஜித் ராவணன் முதலிய ராக்ஷஸ சமீரஷ்டர்களுடைய ஸைன்யங்களையும் ஸம்ஹரித்து, லீதையை மீட்டதும்; விபீஷணனை லங்கையில் அபிஷேகஞ் செய்ததும்; எல்லோரும் புஷ்பக விமானத்திலேறி அயோத்யைக்கு வந்ததும்; ப்ரத சத்ருக்ளர்களைக் கண்டதும்; ஸ்ரீராமன் பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம் கண்டருளினதும்; வந்திருந்தவர்களை உபசரித்து ஊருக்கனுப்பினதும்; ராஜ்யபாலனமும் இந்தக் காண்டத்தின் விஷயம்.

உத்தர காண்டம்.

ராவணாதி ராக்ஷஸர்களின் விருத்தாந்தமும், ராமனுடைய ராஜ்ய பரிபாலன விமர்சையும், லோகாபவாதத்திற்குப் பயந்து அவர் லீதையைக் காட்டிற் கனுப்பினதும், அச்வமேதமும், இனி நடக்கும் வரலாறுகளும் வால்மீகி மஹர்ஷியால் தெளிவாய் இந்தக் காண்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ராமாயணத் ததப் பாடினது.

(அவதாரிகை)

ராமாயணமென்ற க்ரந்தம் ஸர்வோத்தமம்.

ராமன் ராஜ்யாபிஷேகம் பெற்று ஆண்டு வரும்பொழுது, ப்ரஹ்மாவின் கிருபையால் ஞானதிருஷ்டியை அடைந்த வால்மீகி, விசித்ரமான பதச்சேர்க்கையுள்ள ச்லோகங்களால் ராமசரிதத்தைச் செய்தார். இந்த மஹா காவ்யத்தில் ஏழு காண்டங்களும் ஐந்தாறு ஸர்க்கங்களும் 24,000 ச்லோகங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. பட்டாபிஷேகத்திற்குப் பின்பு நடந்தவைகளையும் இனி நடக்கப்போகிறவைகளையும் வர்ணித்து, “இந்தக் காவ்யத்தைக் கற்று ஜனங்களுக்கு வெளிப்படுத்தக்கூடியவர்கள் யாரெ”ன்று ஆலோசித்தார்.

தகுந்த சிஷ்யன் கிடைக்க வேண்டுமென்று ப்ரமாத்மாவை வேண்டிக், குசன் லவனென்று இரண்டு சிஷ்யர்கள் அவரை நமஸ்கரித்து, ராமாயணத்தைத் தங்களுக்கு உபதேசிக்கும்படி கேட்டார்கள். அவர்கள் ராஜகுமாரர்கள், னையமுள்ளவர்கள், ஆரம்பித்த கார்யத்தைக் கைவிடாமல் நடப்பவர்கள், குரு சக்ருஷையின் தர்மத்தை அறிந்தவர்கள், லோகங்களிலுள்ள பூர்ணமாய்க் கற்றவர்கள், வித்யைகளை அப்பவையாகக் கீர்த்தி பெற்றவர்கள். கற்றதை மறவாமல் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளக்கூடிய புத்தியுள்ளவர்கள், ஸஹோதரர்கள், மதுரமான சாரீரமுள்ளவர்கள், தன் ஆச்ரமத்தில் வலிப்பதால் தனக்கு மிகவும் பிரியமானவர்கள். ஆகையால் அவர்களை அங்கீகரித்து, ஸகல வேத சாஸ்த்ரங்களின் அர்த்தங்களை வெளியிடும் தன் காவ்யத்தை அவர்களுக்கு உபதேசித்தார். அதற்கு ராமாயணமென்றும், மஹிமைபுள்ள லீதாசரிதமென்றும், பொலஸ்த்யவதமென்றும் பெயர். படிப்பதற்கும் பாடுவதற்கும் மதுரமாக, த்ருதம். மத்யம் விலம்பிதமென்ற கால ப்ரமாணங்களுடையதாக ஷ்ட்ஜம் முதலிய ஏழு ஜாதி (ராக முறை)களால் அமைக்கப்பட்ட

தாக, தந்திரீ வாத்யங்களுக்கும் வயத்திற்கும் ஒத்ததாக, சிருங்காரம் கருணை ஹாஸ்யம் வீரம் பயானகம் ரோதரம் பீடிஸ்ஸம் அப்புதம் சாந்தமென்ற நவரஸங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தக் காவ்யத்தை அவர்கள் கற்றார்கள். ஸங்கீத சாஸ்திரத்தின் உண்மையை அறிந்த வர்கள்; வீணை முதலிய வாத்யப்ரின் வாசிப்பதில் நிபுணர்கள்; மந்திரம் மத்யம் தாரமென்ற ஸ்வரத்தின் உத்தத்தி ஸ்தானங்களை அறிந்தவர்கள்; மனுஷ்ய வேஷம் உண்ட கந்தர்வர்களைப் போன்ற வர்கள்; நிகரற்ற அழகும் உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருந்தினவர்கள்; நாடக லக்ஷணங்களில் நிபுணர்களானதால் பாடும்பொழுது உபயோகிக்கும் அபிநயக்ரமங்களை நன்றாக அறிந்தவர்கள்; பேசும்பொழுதும் இனிமையான குரலுடையவர்கள்; ராமனுடைய தேஹத்தின் ப்ரதிபிம்பங்களைப் போன்றவர்கள்; மனோவாக்கு காயங்களில் தோஷமற்றவர்கள்.

அவர்கள் குருவின் உபதேசப்படி ராமாயணம் முழுவதையும் மனவிலி நாட்டி, ரிஷிகளும் வேதியர்களும் ஸாதுக்களும் கூடியிருக்குமிடங்களில் அந்தத் தர்ம கதையை ஜாக்ரதையாட்ப் பாடிக்கொண்டு வந்தார்கள். ராமன் செய்த அச்வமேதயாகத்தில் வைதிகக்ரியை களுக்கு நடுவில் இளைப்பாறிக்கொண்டிருந்த மஹர்ஷிகளிடத்திலும் பாடினார்கள். மஹா புத்திமான்களும் பாக்க்யவான்களுமான தர்மச் சிறுவர்கள் பாடுவதைக் கேட்டு, ரிஷிகள் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் உதிர்த்து, “நல்லது, நல்ல” தென்று கொண்டாடினார்கள். தர்மவான்களான அந்த முனிகள் பரம ப்ரீதியடைந்து, “குழந்தைகளே! பாட்டின் மாதூர்யத்தை என்னென்று சொல்வோம்? அதிருக்கட்டும். ச்லோகங்கள் எவ்வளவு இனிமையாயிருக்கின்றன! வெகு நாளைக்கு உடந்த விஷயங்கள் இப்பொழுது கண்ணிற்கெதிரே நடப்பதைக்கு அறியுக்கின்றன” வென்று, ராமாயணத்தையும் வால்மீகியையும் குசலவர்க்கையும் புகழ்ந்தார்கள். மஹா தபஸ்விகளின் ஸந்தோஷத்தால் அவர்கள் உத்ஸாஹமடைந்து, ராக லக்ஷணங்களை அனுஸரித்து, ஸ்வரம்குறையாமல், கேட்பவர்களுக்கு ச்லோகங்களின் கருத்து நன்றாக விளங்கும்படி, மனோஹரமாகப் பாடினார்கள். ஒரு ரிஷி மிகவும் ப்ரீதியடைந்து எழுந்து, தன் கலசத்தை அவர்களுக்கு வெகும்தியாகக் கொடுத்தார். ஸங்கீதத்தின் குண தோஷங்களை அறிவதில் ப்ரவித்தியுள்ள மற்றொரு ரிஷி தன் மரவுரியைக் கொடுத்தார். ஒருவர் கிருஷ்ணஜினத்தையும் ஒருவர் முஞ்சிப்புல்லால் செய்த அரை தூலையும், ஒருவர் கமண்டலுவையும், ஒருவர் யக்ஞோபவீதத்தையும் (பூதூல்) ஒருவர் ஜப

மாலையையும், ஒருவர் தீர்ப்பாஸனத்தையும், ஒருவர் கோபினத்தையும், ஒருவர் கோடாலியையும், ஒருவர் காஷாயத்தையும், ஒருவர் தலைமயிர் கட்டும் கயிற்றையும், ஒருவர் விறகு கட்டும் கயிற்றையும், ஒருவர் யாக பாத்ரத்தையும், ஒருவர் விறகு கட்டையையும், ஒருவர் அத்திப் பலகையையும் கொடுத்தார்கள். சிலர் “உங்களுக்கு மங்கள முண்டாகட்டு”மென்றார்கள். சிலர் “நீண்டகாலம் வாழக்கடவீ” ரென்றார்கள். எல்லா ரிஷிகளும் பில் வரங்களைக் கொடுத்தார்கள்; அவர்களுடைய சொல் வீணாகாது.

ராஜவீதிகளிலும் தெருக்களிலுமுள்ள ஸகல ஜனங்களும் “வால்மீகி முனியால் செய்யப்பட்ட இந்த மஹா காவ்யம் மிகவும் ஆச்சர்யகரமானது. ஆரம்பிக்கப்பட்டபடியே முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இனி வரப்போகும் கவிதாவுக்கும் இதே முக்யமான ஆகாரம். எல்லாவித கானத்திலும் நிபுணர்களான முனி புத்ரர்களே! தீர்க்கமான ஆயுஸையும் ஆரோக்யத்தையும் கொடுப்பதால், ஸகல ஸ்வரங்களும் அமைந்திருப்பதால், கேட்பவர்களுக்கு மனோஹரமாக விருக்கும் இந்த ராமாயணத்தை நன்றாகப் பாடினீர்கள்”என்றார்கள்.

இப்படி எல்லோராலும் கொண்டாடப்படும் குசலவர்களைப் பற்றிச் சத்ருகுலகாலனை ராமன் கேள்விப்பட்டு, அவர்களைப் பரதனால் அழைப்பித்துப் பார்த்துத் தகுந்தபடி உபசரித்தார். அச்வமேத திஷைபெற்ற ரகுநாதன், யாதொரு கவையுமின்றித் தம்பிகளும் பந்துக்களும் மந்திரிகளும் சூழ்ந்திருக்கத், தசரதர் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து கொண்டுவந்த தங்க வம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருந்தார். நிகரற்ற அழகுவாய்ந்த அவ்விரு பையன்களை உற்றுப் பார்த்துத், தம்பிகளை நோக்கி “தேவதைகளைப்போல் தேஜஸ்விகளான இந்தச் சிறுவர்கள், விசித்ரமான பதங்களும் அர்த்தங்களுமடங்கிய ஓர் சரித்திரத்தைப் பாடுகிறார்கள். அதைக் கவனித்துக் கேட்போ”மென்று, கானவியையிலே நிகரற்ற குசலவர்களைப் பாடும்படி உத்திரவிட்டார்.

அவர்கள் ச்லாக்யமான ராகாலாபத்துடன், தந்தரீ வாத்யங்களுக்கும் ஸயத்திற்கும் ஒத்து, மதுரமாக, ச்லோகத்தின் அர்த்தம் கேட்பவர்களுக்கு நன்றாக விளங்கும்படி பாடினார்கள். அந்தக் கால மிருதம் கேட்பவர்களின் காதுகளால் புகுந்து மனதையும் அவயவங்களையும் ஆனந்தமடையச் செய்தது. அப்பொழுது ராமன் “ஜனங்களே! இந்தச் சிறுவர்கள் ரிஷி வேஷத் தரித்தாலும் உத்தம ராஜ

லக்ஷணங்கள் பொருந்தினவர்கள்; பாடகர்களாகிலும் மஹா தபஸ்விகள்; இவர்கள் பாடும் ஸீதா சரித்ரமோ விசேஷ மஹிமையுள்ளது. ப்ரியநாயகியை விட்டுப் பிரிந்த எனக்கும் அதிக ஆறுதலைக் கொடுக்கிறது. ஆகையால் இதை நன்றாகக் கேளுங்க” னென்றார். ராமனுடைய உத்திரவைப் பெற்றுக் குசலவர்கள், மார்க்கமென்ற ஸங்கீத முறைப்படி பாடினார்கள். நல்ல பதார்த்தத்தை ஒருவனே புஜிக்கக் கூடாதென்ற ந்யாயப்படி ராமன் ‘இந்த உத்தம கானத்தை நான் மாதரம் கேட்டு ஆனந்திக்கக்கூடாது; எல்லோரும் கேட்க வேண்டு” மென்று நினைத்தார். உன்னதமான ஆஸனத்திலிருந்தபடியால் தன்னை ஒண்டியாக நினைத்துக்கொண்டார். ஆனால் தீவிரென்று எழுந்தால் ஸபையிலிருப்பவர்களும் எழுந்திருப்பார்கள். அப்பொழுது ரஸபங்கம் நேரும். ஆகையால் ஆஸனத்திலிருந்து மெள்ள மெள்ள இறங்கி, ஸபையோர்களுடன் உட்கார்ந்து, அந்த ஸுகத்தை அனுபவிக்க விரும்பி அதில் மனதைச் செலுத்தி தன்னை மறந்தார்.

ஸர்க்கம் 5.

அயோத்யை.

(அவதாரிகை.)

கருணாமூர்த்தியான வால்மீகி, ராமாயண காவ்யத்தை ஆரம்பித்து, அது விக்னமில்லாமல் முடிவுபெற்று அழிவற்ற கீர்த்தியை அடையும்படி மங்களம் செய்கிறார். ஆசீர்வாதம் நமஸ்காரம் விஷயத்தைக் குறுப்பிடுவதென்ற மூன்று வகையில் இங்கே மூன்றாவது காணப்படுகிறது. க்ரந்தத்தின் விஷயத்தையும் ப்ரயோஜனத்தையும் தெரிவித்து, இதைக் கொண்டாட வேண்டுமென்று ஸாதுக்களை வேண்டுகிறார். இந்த ஸர்க்கத்தில் பகவானுடைய அவதாரத்திற்கு போக்யமானஸ்தலம் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

வழுந்விபங்களால் சூழப்பட்ட இந்தப் புனித முழுதும், மற்ற அரசர்களுக்கு ஸ்வாதீனமாயிருந்தது போலன்றி, வைவஸ்வத மனுவென்ற ப்ரஜாபதியின் காலம்முதல் ஜபசாலிகளான எந்த இக்தவாகு வம்சத்தரங்களால் ஆண்டுவரப்பட்டதோ; எந்த வம்சத்தில் ஸகரனென்ற அரசன் பிறந்து, தன் அறுபதாயிரம் புத்ரர்களால் ஸாகரத்தை வெட்டுவித்தானோ, அந்த மஹிமை பொருந்தின இக்தவாகு வம்சத்தில் அவதரித்த ராமனுடைய சரிதத்தைச் சொல்லும் இந்தக் காவ்யம் ராமாயணமென்று ப்ரவித்தி பெற்றது. ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கக்கூடிய இந்த க்ரந்தத்தை ஆரம்பம் முதல் முடிவுவரையில் க்ரந்தையுடன், கேவலம் நம்மைப்போன்ற மனுஷ்யன் செய்ததல்லவாவென்று அஸூயைப்படாமல் கேட்க வேண்டும்.

ஸரபூரதியின் இருகரையிலும் கோஸலமென்று ஒரு தேசமுண்டு. அது வெகு விஸ்தாரமுள்ளது; அளவற்ற தனதான்யங்களுள்ளது; அதில் எண்ணிறந்த ஜனங்கள் எப்பொழுதும் கவலையற்று ஆனந்தமாகக் காலங்கழிக்கிறார்கள்.

அதில் அயோத்யையென்று ஒரு நகரமுண்டு, மனுஷ்யர்களுக்கு அதிபதியான வைவஸ்வதமனுவால் அது அமைக்கப்பட்டது; ஸகல

லோகங்களிலும் ப்ரவிர்த்திபெற்றது; பனிரெண்டு யோஜனை நீளமும் மூன்றுயோஜனை அகலமுமுள்ளது; மேடுபள்ளமில்லாத ஸம்பூமியில் நேர்த்தியான தான்யங்கள் ஏராளமாயும் செழிப்பாயும் வளரக்கூடிய ஸ்தலத்தில் கட்டப்பட்டது. அதிலுள்ள ஜலம் கரும்பின் சாற்றைப் போல் ருசியுள்ளது. அதிலிருந்து பலவிடங்களுக்குப் போகும் வழிகளும், பலதேசங்களுக்குப் போகும் சாலைகளும், நிழல் அடர்ந்த மரங்களுடன் இருபுறத்திலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோட்டையைச் சுற்றியிருக்கும் அகிழ்க்கள் மிகுந்த ஆழமும் அகலமுமுள்ளவை; சத்ருக்கள் ப்ரவேசிக்க முடியாத அரண்களையுடையவை; கோட்டைச் சுவர்களில் சதக்கனி முதலிய ஆயுதங்களும் பலவித பரத்தரங்களும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயுதபாணிகளான வீரர்கள் இரவும் பகலும் கண்கொட்டாமல் அங்கே காவலிருக்கிறார்கள்; கோட்டைக்கதவுகள் மிகவும் உறுதியானவை. எக்காலத்திலும் பழங்களும் புஷ்பங்களும் நிறைந்த மரங்களுள்ள பலசோலைகளும் தோப்புகளும் தோட்டங்களும் முண்டு. ராஜவீதிகள் கோணமல் ஒழுங்காக நகரத்தின் எல்லை வரையில் போகின்றன. அங்கே தினந்தோறும் ஜலந்தெளித்துப் புஷ்பங்களை இறைப்பார்கள். கடைவீதிகள் அகலமாகவும் ஜனங்களுக்கு வேண்டிய வஸதபதார்த்தங்களால் நிறைந்தவையிருக்கின்றன. விலைபற்ற ரத்தனங்களிழைந்த பல அரண்மனைகளும் க்ரீடாக்ரஹங்களும் (விளையாட்டறைகள்) க்ரீடாபரவதங்களும் உபாபிகைகளும் அங்கங்கே காணப்படும். தனதான்யங்களாலும் நவரத்தனங்களாலும் ஆடையாபரணங்களாலும் நிறைந்து, அந்த நகரம் விமலானங்களைப் போன்ற அழகான வீடுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. உயரமான மேடைகளின்மேல் கட்டப்பட்ட வீடுகளின் உச்சியில் அழகுள்ள கொடிகள் பறக்கின்றன.

புண்யபுருஷர்கள் தமோ பலத்தால் அடைந்த விமானக்கூட்டங்களைப்போல் தூரத்திலிருந்து காணப்படுகிறது. சொக்கட்டான் பலகையைப்போல் நடுவில் ராஜ விருஹங்களும், சுற்றிலும் ராஜவீதிகளும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சில்கிகளாலும், அரரனுடைய கீர்த்தியைப் புகழும் ஸூதிரமாக நவந்தி வைதாளிகர்களாலும், ஸங்கீதத்திலும் நாட்யத்திலும் நிபுணர்களாலும், அரசனைக் காண்பதற்கும் கப்பங்கட்டுவதற்கும் பல தேசங்களிலிருந்து வந்த அரசர்களாலும், தீவுகளிலிருந்தும் மற்றக் தேசங்களிலிருந்தும் வாய்பாரத்திற்காக வந்த வைசயப் பிரபுக்களாலும் அது எப்பொழுதும் நிறைந்திருக்கும். பேரீ மிருதங்கம் மரத்தளம் வீணை புல்லாங்குழல்

முதலியவைகளின் நர்தம் எப்பொழுதும் கேட்கப்படும். உத்தம ஜாதி யானைகள், குதிரைகள், பசுக்கள், ஓட்டகங்கள், எருதுகள், கோவேறு கழுதைகள் பல கோடியுண்டு.

அதிலுள்ள ப்ராஹ்மணர்கள் வித்யைகளிலும் கலைகளிலும் நிபுணர்கள்; அக்னிஹோத்ரம் ஒளபாஸனம் வைச்வதேவம் முதலிய வைதிக்கிரியைகளை விதிப்படி அனுஷ்டிப்பவர்கள்; வேத வேதாங்கங்களைப் பூர்ணமாய்க் கற்றவர்கள்; சமம் தமம் ஸத்யம் முதலிய உத்தம குண ஸம்பன்னர்கள்; வலிஷ்டர் முதலிய மஹர்ஷிகளைப்போன்றவர்கள்.

அதிலுள்ள கூத்திரியர்கள் மஹாரதர்கள், அஸ்த்ர சஸ்த்ர வித்யையில் ஈடில்லாதவர்கள், ஸகல உபாயங்களையும்றிந்தவர்கள். துணையற்றவனையும் ஒரே புத்ரனையும் அடிப்பதில்லை. மறைந்திருந்து அடிப்பதுமில்லை. மதங்கொண்ட சிங்கம் புலியானை பன்றி முதலியவைகளைக் கைகளாலும் கூர்மையான ஆயுதங்களாலும் கொல்வார்கள்.

இப்படி அழகு வாய்ந்து நிகரற்ற காந்தியுடன் அயோத்யையென்ற உத்தம நகரம் பூமியில் ப்ரஸித்திபெற்றது.

ஸர்க்கம் 6.

த ச ர த ர்.

(அவதாரிகை)

பகவான் அவதரிக்கத் தகுந்த புருஷன்

மஹாதேஜஸுள்ள வைவஸ்வதமனு லோகத்தை ரக்ஷித்தது போல், தசரதர் அயோத்யையிலிருந்து ராஜ்யத்தை ஆண்டு வந்தார். அவர் வேதங்களைக் கற்று, அவைகளின் உட்கருத்தை நன்றாகவழிந்தவர்; சூரர்களையும் வித்வான்களையும் ஆதரித்து வெகுமதித்து வசப்படுத்தினவர்; வெகு காலத்திற்குப் பின் வரும் விஷயங்களை யோசிப்பவர்; மஹா தேஜஸ்வி; நகரத்திலும் நாட்டிலுமுள்ள ஜனங்களுக்கு மிகவும் ப்ரியமானவர்; இஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களில் அதி ரதர்; விதிப்படி யாகங்களைச் செய்தவர்; குளம் கிணறு வெட்டுவிப்பது, தோட்டம் போடுவது, ஆலயங்களைக் கட்டுவது முதலிய தர்ம கார்யத்தில் வெகு ஆசையுள்ளவர்; தன் குடிகளை வசப்படுத்தினவர்; மஹர்ஷிகளுக்கு ஏறக்குறைய ஸமமானவர்; ராஜசுரேஷ்டர்; மூன்று லோகங்களிலும் ப்ராமித்திபெற்றவர். எல்லையற்ற தேஹபலமுள்ளவர்; சத்ருக்களை ஜயித்தவர்; உத்தம மித்ரர்களுள்ளவர்; தனம் தான்யம் தங்கம் முதலிய உலோகங்கள் ரத்னம் பட்டு வஸ்த்ரம் முதலிய அபூர்வ வஸ்துக்களைச் சேகரிப்பதில் இந்த்ரனையும் குபேரனையும் போன்றவர்; ஸத்யத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுள்ளவர்; புருஷார்த் தங்களை ஒன்றிற்கொன்று தடைபடாமல் அனுஷ்டிப்பவர்; அவரால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட அயோத்யை, இந்த்ரனால் ஆளப்பட்ட அமராவதியைப் போல் விளங்கிற்று.

நகரங்களுக்குள் மேலான அயோத்யையில் வலிப்பவர்களெல் லோரும் ஸுகமாக வலிப்பதால் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமும் தர்மசிந்தையும் வாய்ந்தவர்கள். குருமுகமாகச் சாஸ்த்ரங்களைப் பல தடவை கற்றவர்கள். தங்களுக்குக் கிடைத்ததால் திருப்தியடைந்து பிறருடைய பொருளில் கொஞ்சமேனும் ஆசையில்லாதவர்கள்; உண்மையுரைப்பவர்கள். அல்பத்தனமுள்ளவர்களும், பசு குதிரை

தனதான்ய மில்லாதவர்களும், புருஷார்த்தங்களை அடையாத குடும்பிகளும் அதிலில்லை. காமத்திலேயே மிகுந்த ஆசையுள்ளவனும், தரன், தர்ம காரியம், புத்ரன், பார்பை, பெற்றோர், ஸ்வேஹாதரன், பந்துமுதலியவர்களை லோபத்தால் உபத்ரவிக்கும் கதர்யனும், கொடியவனும், பாடிப்பில்லாதவனும், நாஸ்திகனும் அதிலில்லை. எல்லா ஆண் பெண்களும் இந்திரியங்களை அடக்கி, இயற்கையாகவே நற்குணமும் ஆசாரமும் பொருந்தி, மஹரிஷிகளைப்போல் சுத்தமான மனதுள்ளவர்கள்; குண்டலம், தோள்வளை, கைவளை, தலைப்பாகை, ரத்னமாலை யில்லாதவனும், தைல ஸ்நானஞ்செய்து வாஸனை த்ரவ்யங்கள் கலந்த ரத்தனத்தை அணிந்து புஷ்பங்களைச் சூழக்கொள்ளாத வனும், ஸ்வல்ப ஸுகமுள்ளவனும், மனதை அடக்காதவனும், அக்னி ஹோத்ரங்களையும் பாகங்களையும் விதிப்படி செய்யாதவனும், பரஸ்தீகனிடத்தில் ஆசையுள்ளவனும், ஸ்வல்பமான வித்யையும் செல்வமுமுள்ளவனும், போதுமான ஆஹாரம் கிடைக்காதவனும், திருடனும் அந்த நகரத்திலில்லை.

வேதியர்கள் இந்திரியங்களையடக்கித், தானம் அப்யயனர் தானம் வாங்குவதென்றவைகளைக், குறைகளை விலக்கி நடத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். நாஸ்திகன், பொய்யன், சாஸ்த்ரமயியாதவன், அஸூபைக்காரன், இம்மை மறுமைக்கு வேண்டியவைகளை அடைய முடியாதவன், வேதவேதாங்கங்களைக் கற்காதவன், விருதங்களைச் செய்யாதவன், தானங்கொடாதவன், தீனன், மனவருத்தமுள்ளவன், நோயாளி, குருடி, ராஜபக்தியற்றவன் அவ்வரசனுடைய காலத்திலில்லை. நான்கு வர்ணத்தாரும் நன்மியுள்ளவர்களாக, உசிதமான தானங்கொடுப்பவர்களாக, தேவதைகளையும் அத்திகளையும் பூஜிப்பவர்களாகச், சூரர்களாக, ஸத்யந்தையும் தர்மத்தையும் விடாதவர்களாகத், தீர்க்காயுஸ்ள்ள பெண்டிரிள்ளையுடையவர்களாக விருந்தார்கள். கூத்திரியர்கள் வேதியர்களின் உத்திரவுப்படி நடந்தார்கள்; வைச்யர்கள் கூத்திரியர்களை அனுஸரித்தார்கள்; சூத்ரர்கள் மேன்குலத்தாரருக்குப் பணிவிடைசெய்தார்கள்.

முன்காலத்தில் மனிதர்களுக்கு நாதனான வைவஸ்வத மனுவைப் போல் தசரதர் அயோத்யையை ஆண்டார். எண்ணிறந்த யுத்தவீரர்கள் அதை ரக்ஷித்தார்கள். அவர்கள் அஸ்த்ரசஸ்த்ர வித்தையையில் நிபுணர்கள். பிறர் செய்த அவமான்த்தைப், பொறுக்காதவர்கள். கபடமற்றவர்கள்; எல்லையற்ற செளர்யமுள்ளவர்கள். ஆகையாக,

விம்ஹங்களால் நிறைந்த மலைக்குறைபைப்போல், சக்ருக்கள் நெருங்கமுடியாமல் அந்த நகரம் விளங்கிற்று.

காலாட்படைகளைத் தவிரக் காம்போஜம் பாஹ்லீகம் வனாபு விர்து வென்ற தேசங்களிலுண்டாகி, இந்த்ரனுடைய உச்சைச்சிரவ ஸைப் போன்ற உத்தம ஜாதிக்ருதிரைகள் கணக்கில்லாமல் அவ்வரசனுக்குண்டு.

விர்த்பம் ஹிமாசல முதலிய மலைகளில் நிறந்து, ஜராவதம் மஹாபதம் அஞ்சனம் வாமனமென்ற திக்கஜங்களின் குலங்களில் உண்டாகி, மலைகள் நடப்பதைப்போல் தோன்று, எப்பொழுதும் மதங்கொண்ட பல யானைகளுண்டு. பத்ரம், மந்த்ரம், மிருகம், பத்ர மந்த்ரம், பத்ரமிருகம், மிருகமந்த்ரமென்று பல வகுப்புகள் அவைகளிலுண்டு.

இவ்விதமான ஸைன்யங்களின் மிருதியால் அந்நகரத்திற்கு இரண்டு யோஜனை தூரம் வரையில் சக்ருக்கள் நெருங்கமுடியாது. அயோத்யையென்று பெயர் (புகுத்தத்தால் பிடிக்கமுடியாதது) அதற்குத் தகும்.

உறுதியான சுவர்கள், கோட்டை வாசல்கள், தாழ்ப்பாள்கள், விசித்ரமான வீடுகள், பலவகை ஜனங்களால் நிறைந்து, வலிப்பதற்கு யோக்யமாக, அயோத்யையென்று உண்மையான பெயருடன் விளங்கும் அந்நகரத்தை, மஹா தேஜஸ்வியும், சக்ரு குலகாலனும், தேவேந்த்ரனை எவ்விதத்திலும் ஒத்தவருமான தசரதர், நகூத்ரங்களைச் சந்த்ரன் ரக்ஷிப்பது போல் காப்பாற்றி வந்தார்.

மந்த்ரிகள்.

மஹா புத்திமான்மும் மஹா வீரனுமான தசரதருக்கு திருஷ்டி, ஜயந்தன், விஜயன், வர்த்தார்த்தன், அர்த்தஸாதகன், அசோகன், மந்த்ர்பாலன், ஸுமந்த்ரனென்று எட்டு மந்த்ரிகளுண்டு. மேலும் வலிஷ்ட வாம தேவர்கள் எப்படி அவருக்கு மிகவும் ப்ரதானர்களோ, அப்படி மற்ற ரித்விக்குகள் (யாகம் செய்விப்பவர்கள்) மந்த்ரிகளாகவும் பிரதானர்களாகவுமிருந்தார்கள். அவர்கள் ஆலோசனையில் ரிபுணர்கள், இங்கிதமறிந்தவர்கள், அரசனுக்கு அனுகூலமாயும் பிரியமாயுமிருக்கும் கார்யத்தையே எப்பொழுதும் செய்கிறவர்கள், கிர்த்திமான்கள், ராஜ கார்யத்தில் ஊக்கமுள்ளவர்கள், மனோ வாக்கு காயங்களில் சுத்தர்கள், யஜமான த்ரோஹமற்றவர்கள்; ஆன்வீக்ஷிக், தண்டம், வார்த்தா, த்ரயீயன்ற ராஜநீதி சாஸ்த்ரத்தில் கரைகண்டவர்கள்; அதர்மத்தைச் செய்வதில் வெட்கமுள்ளவர்கள்; சாஸ்த்ரங்களால் விலக்கப்பட்ட விஷயங்களில் இந்திரியங்களையும் மனதையும் செலுத்தாதவர்கள், ஐச்வரியும், புத்தி, தடையற்ற பராக்க்ரமம் வாய்ந்தவர்கள்; ராஜ கார்யங்களில் தீவ்ரதவர்கள்; சொன்னபடி செய்கிறவர்கள்; தேஜஸும் பொறுமையுமுள்ளவர்களென்று பெயர் பெற்றவர்கள்; எப்பொழுதும் சிரிப்புடன் பேசுகிறவர்கள், காமக்ரோத லோபங்களுக்கு உட்பட்டுப் பொய் சொல்லாதவர்கள்; எல்லாவிதத்திலும் பரீக்ஷிக்கப்பட்டு நம்பிக்கையுள்ளவர்கள்; தன் ராஜ்யத்திலும் மற்ற ராஜ்யங்களிலும் மூன்று காலங்களில் நடக்கும் விஷயங்களைத் தூதர்களாலும் சாரர்களாலும் உடனே அறிகிறவர்கள்; நன்றாக ஆலோசிக்கப்பட்டு நிச்சயஞ் செய்த விஷயத்தை ஸமயோசிதமாகத் தெரிவிப்பதில் ரிபுணர்கள்; தன் புத்ர மித்ர பந்துவானாலும் குற்றத்திற்குத் தகுந்தபடி தண்டிப்பவர்கள்; பொக்கிஷத்தையும் ஸையத்தையும் அடிக்கடி விருத்தி செய்வதில் நோக்கமுள்ளவர்கள்; சத்ருக்களைத் தடுக்கும் சக்தியும் அவர்களை ஆயிப்பதில் குறைவற்ற உத்ஸாஹ முமுள்ளவர்கள்; நீதிசாஸ்த்ரப்படி நடப்பவர்கள்; தங்களுடைய ராஜ்யத்தில் வலிக்கும் ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பவர்கள்; சத்ருவாயிருந்தாலும் குற்றஞ்செய்யாதவனை உபந்ரவிக்ஷாதவர்கள்; நான்கு வர்ணத்தாரை

பும் ஹிம்லிக்காமல், குற்றவாளிகளின் பலம் வயஸ் தேசம் கால் முதலியவைகளுக்குத் தகுந்தபடி அபராதங்களை விதித்துப் பொக்கிஷத்தை நிரப்புகிறவர்கள்; ஒரே மனதுள்ளவர்கள்; நேர்த்தியான வஸ்திர ஆபரணங்களால் எப்பொழுதும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள்; நன்னடத்தைபுடையவர்கள்; அரசனுடைய ஹிதத்தையே நாடி நீதி தவறாதவர்கள்; ஆசார்யர்களின் தோஷங்களைக் கவனிக்காமல் குணங்களுையே க்ரஹிப்பவர்கள். நடந்ததையும் நடக்கப்போவதையும் நிச்சயிக்கும் புத்திமான்களென்றும் பராக்ரமசாலிகளென்றும் எல்லாதேசங்களிலும் பெயர்பெற்றவர்கள்; ஸந்தி விக்ரஹ முதலிய குணங்களையும், ஸாமதான பேததண்டமென்ற உபாயங்களையும் அனுஷ்டிக்கும் காலத்தையறிந்தவர்கள்; ராஜ்ய வ்யவஹாரங்களை வெளியிடாதவர்கள்; மென்மேலும் தோன்றும் யுக்தியுடையவர்கள்; எப்பொழுதும் ப்ரியமாகப் பேசுகிறவர்கள்.

இவர்கள் ராஜ்ய கார்யங்களை நடத்தி வரும்பொழுது ப்ரஜைகள் தர்மத்திலேயே நோக்கமுள்ளவரானார்கள். இந்த உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மந்திரிகளுடன் தசரதர் கவலையின்றி ஆண்டு வந்தார். அவர் ராஜ்யத்தின் நடக்கும் ஸகல விஷயங்களையும் சாரர்களால் உடனேயறிந்து, பராக்ரமத்தால் சத்ருக்களை ஜயித்தார்; அதர்மத்தில் புத்தியைச் செல்லுத்தாமல் ராஜ நீதிப்படி குடிகளை ரக்ஷித்தார்; எல்லையின்றி கொடுப்பவரென்றும், ஸத்யந் தவறாதவரென்றும், மூன்று லோகங்களிலுமிப் ப்ரவித்தியுள்ளவர். உத்தம மித்ரர்களை ஸம்பாதித்துக் குடிகளுக்கு நேரக்கூடிய எல்லா உபத்ரவங்களையும் நீக்கினார்; அவரைப் போன்றவனும் அவருக்கு மேற்பட்டவனும் அக்காலத்தில் ஒரு அரசனுமில்லை. ஆலோசனையில் நிபுணர்களும், ராஜ்ய கார்யங்களில் ஸமர்த்தர்களும் புத்திமான்களுமான மந்திரிகளால் சூழப்பட்ட தசரதர், ஆயிரம் கிரணங்களுடன் உதிக்கும் ஸூர்யனைப்போல் ப்ரகாசித்து, இந்நீதரன் ஸவர்க்கத்தை ரக்ஷிப்பதுபோல் பூமியை ஆண்டு வந்தார்.

ஸர்க்கம் 8.

தசரதர் அச்வமேதஞ் செய்ய

நிச்சயித்தது.

அவதாரிகை.

பகவானுடைய ஆராதனமான அச்வமேதமே அவர் அவதாரஞ் செய்வதற்கு ஸாதனமாயிற்று.

தர்மாத்மாவும் இவ்விதமான மஹிமை பொருந்தினவருமான தசரதர், புத்ரபாக்பத்தை அடையப் பலஸாதனங்களை அனுஷ்டித்துப் பயன்படவில்லை. மனம் நொந்து இதற்கு என்ன செய்யலாமென்று யோசித்து, அதற்கு இடையூறாயிருக்கும் பாபங்களைப் போக்கக்கூடிய உபாயம் அச்வமேதமேயென்று மந்தரிகளிடத்தில் சொல்ல அவர்களும் அதை அங்கீகரித்தார்கள். பிறகு அரசன் “ஸுமந்த்ரே ! என் புரோஹிதரையும் ஆசார்பர்களையும் சீக்ரமாக அழைத்து வாரு” மென்றார். அவர் அதி வேகமாகச் சென்று புரோஹிதரான வலிஷ்டரையும் வேத வேதாங்கங்களில் கரைகண்ட ஸுயக்ஞர், வாம தேவர், ஜாபாலி, காசுப்பர் முதலியவர்களையும், மற்ற ப்ராஹ்ம னோத்தமர்களையும் அழைத்து வந்தார். தர்மவானான தசரதர் அவர்களை விதிப்படி பூஜித்து “ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டர்களே ! என் வம்சத்தை விருத்திசெய்வதற்குப் புத்ரனில்லாமல் புலம்பும் எனக்கு இந்த இராஜ்யமும் தனமும் அதிகாரமு மிருந்தும் என்ன ஸுகம்? புத்ரோத்பத்தியைத் தடுக்கும் பாபங்களைப் போக்க அச்வமேதமே தகுந்த உபாய மென்று எண்ணுகிறேன். ஆகையால் அதை விதிப்படி நடத்த ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்க” னென்றார்.

இப்படித் தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் ஒத்து மதுரமாக அரசன் சொன்ன வார்த்தைகளை அந்த உத்தம ப்ராஹ்மணர்கள் மிகவும் கொண்டாடி “மஹாராஜா ! தர்ம கார்யத்தில் தங்களுக்குச் சரத்தை உண்டானபடியால் இந்த அச்வமேதத்தால் நிச்சயமாகப்

புத்ரர்களை அடைவீர்கள். யாகஸாமக்ரிகளைச் சேர்த்து, அச்வமேதக் குதிரையைப் பூமிப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்ய அனுப்பலா” மென்றார்கள்.

தசரதர் அளவற்ற ஸந்தோஷத்தால் மலர்ந்த கண்களுடன் “மந்த்ரிகளே ! வலிஷ்ட மஹர்ஷியின் உத்திரவுப்படி யாகஸாமக்ரிகளை ஸம்பாதிக்க வேண்டும். யாகக் குதிரையைக் காப்பாற்றத் தகுந்தவர்களை ஏற்படுத்திப், பூமிப் ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்ய உபாத்யாயர்களுடன் அனுப்புங்கள். ஸரயூ நதியின் வடகரையில் யாகசாலை அமைக்கப்பட்டும், விக்னங்களை விலக்கச், சாந்தி ஹோமம் முதலியவை கல்பஸூத்ரப்படி நடக்கட்டும். பல ப்ரஹ்மராக்ஷஸர்கள் இவ்விதமான யாகங்களைக் கெடுக்க ஸமயம் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள். யாகக்ரீடையகனில் குற்றம் நேர்ந்தால் யஜமானனுக்குக் கெடுதி. இவ்வித அபாயங்கள் நேராவட்டால் அரசர்களெல்லோரும் இந்த யாகத்தை அடிக்கடி ஸாலபமாகச் செய்வார்களே. ஆகையால் இது விதிப்படி யாதொரு விக்னமில்லாமல் முடியும் வழியைத் தேடுங்கள். நீங்கள் எவ்விதத்திலும் திறமையுள்ளவர்க ளாகையால் உங்களிடத்தில் இதை ஒப்புவிக்கிறே”மென்றார். மந்த்ரிகள் “மஹாராஜ ! உத்திரவுப்படி செய்கிறே”மென்றார்கள். பிறகு ப்ரஹ்மணர்கள் அரசனை ஆசீர்வதித்து, அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு தங்களிருப்பிடஞ் சென்றார்கள். அரசன் “மந்த்ரிகளே ! ரித்விக்குகள் சொல்லுகிறபடி யாக ஸாமக்ரிகளை வித்தஞ் செய்யுங்க” மென்று உத்திரவிட்டனுப்பி ஸந்தோஷத்தால் மலர்ந்த முகத்துடன் அந்தப்புரத்திற்குப் போனார். தன் ப்ரிய பார்வையகளை அழைத்து, “நமக்குப் புத்ரபாக்யம் உண்டாவதற்கு அச்வமேதம் செய்யப்போகிறேன். நீங்களும் தீக்ஷை பெறவேண்டு”மென்றார். அதைக் கேட்டு அந்த ராஜபத்னிகளின் அழகிய முகங்கள் பனி நீங்கினவுடன் விளங்கும் தாமரைகளைப்போல் உபரகாசித்தன.

ஸர்க்கம் 9.

ரிஷ்யசிருங்கர்.

அவதாரிகை

ராமனுடைய அவதாரத்திற்குப் பூர்வாங்கமான புத்ரகாமேஷ்டியைச் செய்யத் தகுந்த அதிகாரி 9, 10, 11-வது ஸர்க்கங்களில் வர்ணிக்கப்படுகிறார்.

தசரதருக்கு ஸாரதியும் மந்திரியுமான ஸுமந்தரர் ஒருநாள் அவரிடத்தில் ரஹஸ்யமாக வந்து “மஹாராஜ! ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டர் தங்களிடத்தில் இப்பொழுது சொன்ன விஷயங்களை முன்னுகூலங்களை அறிந்த ஸனத்ருமாரர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

காச்யப்ருக்கு விபண்டகரென்று மஹா கீர்த்திமான ஒரு புத்ரருண்டு. அவருக்கு ரிஷ்யசிருங்கரென்ற ஒரு குமாரன் பிறப்பான். அவன் பால்யம் முதல் காட்டிலேயே வளர்ந்ததால் தன் பிதாவிற்குப் பணிவிடை செய்வதைத் தவிர வேறென்றையும் அறியான். அக்னிகார்பங்களையே கவனித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்த ரிஷிபுத்ரனுடைய பரஹ்மசர்பவிரகத்திற்குச் சில காலத்திற்குப் பின் கெடுதி நேரும்.

அந்த ஸமயத்தில் ரோமபாத மஹாராஜன் அங்க தேசத்தை ஆள்வான். மஹாபலவானும் விசேஷகீர்த்திசாலியுமான அவ்வரசனுடைய குற்றத்தால் அந்த ராஜ்யத்தில் பலவருஷங்கள் வரையில் மழை பெய்யாது. ஸகலப்ராணிகளும் சொல்ல முடியாத கஷ்டமடைவதைப் பார்த்து ரோமபாதன் மனம் வருந்தி, வயஸாலும் வித்தையை யாலும் பெரியோர்களான ப்ராஹ்மணர்களை வருவித்து “மஹாத்மாக்களே! சாஸ்த்ரங்களைக் கற்று லோகாசாரங்களில் நிபுணர்களான நீங்கள், இதற்குத் தகுந்த ப்ராயச்சித்தத்தை விதியுங்க” என்று வேண்டிக்கொள்வான். வேதங்களைக் கரைகடந்த அந்தப்புண்பாத்மாக்கள் “அரசனே! விபாண்டகருடைய புத்ரனுன ரிஷ்யசிருங்கரை எப்படியாவது இங்கே தருவித்தால் உடனே மழை பெய்யும். அவரைப்

பூஜித்து, உமது பெண் சாந்தையை அவருக்கு விதிப்படி கன்யா தானஞ் செய்பு” மென்பார்கள். அவரை அழைத்துவர ப்ராஹ்மணர்களே தகுமென்று நிச்சயித்துத், தன் புரோஹிதரையும் மந்த்ரிகளையும் மிகவும் வேண்டி மர்யாதையுடன் அனுப்புவான். அவர்கள் “மஹாராஜ! விபாண்டகர் எங்களைச் சபித்துவிடுவார். நாங்கள் போகமாட்டோம். தயவுசெய்யவேண்டு” மென்று பயத்தால் முகம் வாடி அரசனைப் ப்ரார்த்திப்பார்கள். அவர்கள் சொல்லும் உபாயப்படி வேசையைக் களை வனத்திற்கனுப்பி, அரசன் ரிஷிபுத்ரரைத் தருவிப்பான். உடனே மழை பெய்யும். ரோமபாதன் ஸந்தோஷமடைந்து சாந்தையை அவருக்கு மணஞ்செய்விப்பான். அந்த ரிஷியே தசரதருக்குப் புத்ரனுண்டாகும் உபாயத்தைச் செய்வாரென்று ஸனது குமாரர் சொன்னார். அதைத் தங்களுக்கு நான் தெரிவித்தே” நென்றார். தசரதர் அதற்கு ஸந்தோஷித்து “ரிஷ்யசிருங்கரைக் காட்டிலிருந்து அரசன் அழைத்து வந்ததை விரிவாய்ச் சொல்லு” மென்றார்.

ஸர்க்கம் 10.

(தொடர்ச்சி.)

ஸுமந்த்ரா “மஹாராஜ! புரோஹிதர்களும் மந்த்ரிகளும் அரசனை வணங்கி, ‘நாங்கள் சொல்லுகிறபடி செய்தால் கார்யம் நிச்சயமாய்க் கைகூடும். அந்த முனி காட்டிலேயே பிறந்து வளர்ந்தவர். நித்ய கர்மங்களிலும் வேதாத்யயனத்திலும் பிதாவிற்குப் பணியிடை. செய்வதிலும் ஆசை வைத்தவர். ஸ்த்ரீகளின் ஸ்வரூபத்தையும் லக்ஷணங்களையும் இந்த்ரிய ஸுகங்களையும் கொஞ்சமும் அறியாதவர். ருசியுள்ள பக்ஷணங்களாலும் வாஸனை த்ரவ்யங்களாலும், மதுரமான பாட்டாலும், அழகுள்ள ஸ்த்ரீகளாலும் ப்ராணிகளின் மனதைக் கவரக்கூடிய இந்த்ரிய ஸுகங்களாலும், மிருதுவான தேஹ ஸ்பர்சத்தாலும் இப்படிப்பட்டவரை மயக்கி, இங்கே அழைத்து வருகிறோம். இப்படிச் செய்ய நிச்சயித்து அழகுள்ள வேசிகளுக்கு வேண்டிய வஸ்த்ரங்களையும் ஆபரணங்களையும் தனத்தையும் வெகுமான்மாய்க் கொடுத்தனுப்புங்கள். அவர்கள் எப்படியாவது அந்த ரிஷியை அழைத்து வருவார்களென்றார்கள்.

அரசன் “அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி ரீங்களே ஏச்சரிக்கை செய் தனுப்புங்க”ளென்றார். அவர்கள் வேச்சையகளுடன் நேரில் பேச மாட்டோமென்று மந்த்ரிக்குக்கு உத்திரவிட, அவர்கள் வேச்சைய களைத் தருவித்து வேண்டிய வரையில் வெகுமதி செய்தனுப்பி னார்கள்.

அவர்கள் வனத்திற்குச் சென்று, விபண்டகருடைய ஆச்ரமத் திற்கருகில் மறைந்திருந்து, ரிஷி குமாரன் ஒண்டியாய் வெளியில் வரு வதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவரோ மஹா புத்தி மான்; எப்பொழுதும் ஆச்ரமத்திலேயே இருப்பவர்; பிதாவின் பணி விடையில் கவனமுள்ளவர்; பட்டணங்களையும் தேசங்களையும் அவை களிலுள்ள ப்ராணிகளையும் பொருள்களையும் பிறந்தது முதல் பார்த் தவரல்ல. ஒருநாள் தைவச் செயலாய் அந்தப் பெண்களிருக்கு மிடத்திற்கு வந்தார். அவர்கள் பார்ப்பவர்களின் மனதைக் கவரும் படி அலங்கரித்துக்கொண்டு, மதுரமாய் பாடிக்கொண்டு அவரிடத் திற்கு வந்து “மஹர்ஷே ! தாங்கள் யார் ? ஜன ஸஞ்சாரமில்லாத இந்த க்ரூரமான வனத்தில் ஏன் ஒண்டியாய் வவிக்கிறீ”ரென்றார் கள். தான் அதுவரையில் பார்க்காத ரூபமுள்ள அந்தப் பெண் களை நோக்கி ரிஷியகிருங்கர் “நான் விபண்டகருடைய புத்ரன். என் பெயர் ரிஷியகிருங்கன். அழகான கண்களையுடையவர்களே ! தவம், ஜபம், ஸ்ரோமம், வேதாத்யயனம் முதலியவைகளில் கொஞ்சம் பயிற்சி யுண்டு. எங்கள் ஆச்ரமம் ஸமீபத்திலிருக்கிறது. அங்கே வந்தால் விதிப்படி உங்களுக்குப் பூஜை செய்கிறே”ளென்றார். அவர்கள் அதற்கிணங்கி அவருடன் செல்ல, அவர் அர்க்யம் பாத்யம் பழங் கள் கிழங்குகள் முதலியவைகளால் வேச்சையகளை மிகவும் உபசரித் தார். வெகு ஆதரவுடன் அவர்கள் அதை அங்கீகரித்து, மஹர்ஷி வருமுன் அங்கிருந்துபோக விரும்பி “ஸ்வாமி ! நாங்கள் தங்களுக் காக கொண்டு வந்த பழங்களையும் கிழங்குகளையும் புஜிக்க வேண்டு” மென்று ருசியுள்ள மோதகங்களையும் பலவித பக்ஷணங்களையும் கொடுத்தார்கள். அபூர்வமான பழங்களென்றெண்ணி அவரும் அவைகளைத் தின்னு மிருந்த ஸந்தோஷத்தையும் ஆச்சர்யத்தையும் அடைந்தார். பிறகு அவர்கள் “ஸ்வாமி ! எங்களுடைய அனுஷ்டான வேளை தாண்டி விடும்; ஆச்ரமத்திற்குப் போகவேண்டும்; உத்திரவு கொடுங்க”ளென்று அவரை இறுகத் தழுவி, அங்கிருந்து போய் விட்டார்கள். அவர்களுடைய ரூபத்தாலும், மிருதுவான தேஹ ஸ்பர்சத்தாலும், அதிலிருந்து வீசும் மணத்தாலும், மதுரமான தின் பண்டங்களாலும், இனிய பாட்டாலும் அந்த ரிஷி புத்ரன் மனங்

கலங்கி, அவர்களை விட்டுப் பிரிந்ததைத் தாங்காமல், அவர்களையே நினைத்துக்கொண்டு இனி எப்பொழுது பார்ப்போமென்றிருந்தார். அவர்களை முதலில் கண்டவிடத்திற்கு மறுநாள் வந்து, அந்த வழியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

அந்தப் பெண்களும் அங்கே வந்து அவரிருப்பதைக் கண்டு, இவர் நமது வலையில் அகப்பட்டாரென்று மகிழ்ந்து, “ஸ்வாமி! தாங்களும் எங்களுடைய ஆச்ரமத்திற்கு வர வேண்டாயா? போவோம். தாங்கள் நேற்று புஜித்த பழங்களைப்போல் அங்கே பல உண்டு. தங்களை விசேஷமாப் உபசரிக்க விரும்புகிறோம், வாருங்க” என்றழைத்தார்கள். அவர்களுடைய வார்த்தையால் மயங்கி, ரிஷி புத்ரர் கட்டுப்பட்டவுடன் வேச்யைகள் அவரை அங்கு தேசத்திற்கு அழைத்துப் போனார்கள்.

அந்த ராஜ்யத்தில் அவர் அடிவைத்தவுடன் பெரும் மழை பெய்தது. ஸகல ப்ராணிகளும் ஸந்தோஷித்தன. எல்லோரும் வேண்டின மழையைக் கொண்டுவந்த அந்த ரிஷியை ரோமபாதர் மிகுந்த வணக்கமாக எதிர்கொண்டு நமஸ்கரித்து, விதிப்படி பூஜித்துக் கைகூப்பி, “ஸ்வாமி! தங்களை இப்படி ஏமாற்றி அழைத்து வந்தேனென்று தாங்களும் மஹர்ஷியும் கோபிக்காமல், என் குற்றத்தைப் பொறுக்கவேண்டு”மென்று ப்ரார்த்தித்தான்; அவரை ஆரண்மனைக்கு அழைத்துப் போய், சாந்தையென்ற தன் பெண்ணை அவருக்கு மணஞ் செய்வித்தான். ரிஷ்யசிருங்கர் அங்கே ஸகல லௌக்யங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு சிலகாலம் தங்கியிருந்தார்.

தசரதர் ரிஷ்யசிருங்கரை அழைத்துவந்தது.

“ராஜச்ரேஷ்ட! கேளும், ஸனத்ருமாரர் பின்வருவதையும் சொன்னார். ‘இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் தசரதனென்ற ஓர் தர்மாத்மா உண்டாவான். அவன் ஸத்பம் தவறாத தன் பெண்ணான சாந்தையை ரோமபாதனென்ற நண்பனுக்கு மகளாகக் கொடுப்பான்; பிறகு ஒரு ஸமயத்தில் அவனிடத்திற்குப் போய் ‘தர்மபுத்தியுள்ள மித்ர! வெகு காலமாய் எனக்குப் புத்ர பாக்யமில்லை. என் வம்சத்தை வளரச் செய்யும் குமாரன் பிறக்கும்படி. ஒரு யாகத்தைச் செய்யவேண்டும். சாந்தையின் கணவனான ரிஷ்யசிருங்கரிடத்தில் இதைச் சொல்லி, அவர்களை நீ அயோத்யைக்கு அனுப்பவேண்டு’மென்று கேட்டுக் கொள்வான். தசரதருடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றக்கூடியவர் ரிஷ்யசிருங்கரேயென்று அங்கராஜன் நிச்சயித்து, ஒருவருடனும் யோசிக்காமல் தன் பெண்ணையும் மருமகனையும் அயோத்யைக்கனுப்புவான். கிரீத்தியில் ப்ரியமுள்ள தசரதன் கவலையற்று மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அந்த ரிஷியை உபசரித்து “ஸ்வாமி! நான் புத்ரனைப் பெற்றுப் புண்ய லோகங்களையடையப் புத்ரகாமேஷ்டி செய்விக்கவேண்டு”மென்று கேட்டுக்கொள்வான். அந்த ரிஷி அதற்கிணங்கி இஷ்டியைச் செய்வார். அதனால் நான்கு புத்ரர்கள் பிறப்பார்கள். அவர்கள் அளவற்ற பராக்ரமசாலிகளாக, ஸகல லோகங்களிலும் கிரீத்திமான்களாக, ஸூர்ய வம்சத்தை வளரச் செய்கிறவர்களாக விளங்குவார்கள்”என்று, மூன்று காலங்களையும்றிந்த தேவச்ரேஷ்டரான ஸனத்ருமாரர் சென்ற கிருதயுகத்தில் சொன்னார். ஆகையால் தாங்கள் பந்துக்களையும் ஸன்யதத்தையும் அழைத்துக் கொண்டு அங்கதேசத்திற்குப் போய், அந்த மஹர்ஷியை நன்றாகப் பூஜித்து, ஸகல மரியாதையுடன் அழைத்து வரவேண்டு”மென்றார்.

தசரதர் அதை வலிஷ்டருடன் ஆலோசித்து, அந்தப்புர ஸ்திரீகளையும் மந்த்ரிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு, நாடு நகரம் வனம் மலை நதிகளைத் தாண்டி, அந்த முனிச்ரேஷ்டர் வலிக்கும் தேசத்திற்கு

வந்து, ரோமபாதருடைய அரண்மனையில் ரிஷ்யசிநுங்கர் அக்னியைப் போல் ஜ்வலிப்பதைக் கண்டார். ரோமபாதன் தன் ப்ரிய மித்ரன் வந்ததால் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியடைந்து, அவரை மிகவும் மரியாதையாக உபசரித்து, அவர் தனக்குப் பரம மித்ரனென்பதையும் சாந்தையின் பிதாவென்பதையும் அம்முனிவருக்குத் தெரிவித்தார். அதை அறிந்து மஹர்ஷி, தன் மாமனாரை விசேஷமாக உபசரித்தார்.

இப்படி ஆதரவுடன் பூஜிக்கப்பட்டு ஏழுநாள் வரையில் தசரதர் அங்கிருந்து, பிறகு “மித்ர! சாந்தையையும் ரிஷ்யசிநுங்கரையும் என்னுடன் அனுப்பவேண்டும்; அவர்களால் ஒரு பெரிய காரியம் எனக்கு ஆகவேண்டியிருக்கிற”தென்றார்.

ரோமபாதர் அதற்கு ஸம்மதித்து அம்முனிவரிடத்திற்குச் சென்று “ஸ்வாமி! தாங்களும் சாந்தையும் அயோத்யைக்குப் போய், தசரதருக்கு ஓர் பெரிய உபகாரஞ் செய்யவேண்டு”மென்று பரார்த்தித்தார். அந்த ரிஷி புத்ரன் அதை ஒப்புக்கொண்டார். பிறகு அவ்வரசர்கள் ஆலிங்கனஞ் செய்து, ப்ரீதிபுடன் கைகூப்பி உத்திரஞ் பெற்றுக்கொண்டார்கள்.

தசரதர் அதி வேகமாகச் செல்லக்கூடிய தூதர்களை அழைக்க “நீங்கள் அயோத்யைக்குப் போய் எங்களுடைய வரவைத் தெரிவித்த நகரத்தைச் சுத்தஞ் செய்து, ஜலந்தெளித்துத், தூபங்களாலும் மாலைகளாலும் தவஜங்களாலும் தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கச் சொல்லுங்க”என்று அனுப்பினார். அயோத்யா வாஸிகள் அப்படியே செய்யத், தசரதர் மஹர்ஷியை முன்னிட்டிக்கொண்டு, சங்கம் துந்துபி பேரீ முதலிய வாத்ய கோஷங்களுடன் அதில் ப்ரவேசித்தார். முனிச்ரேஷ்டரை அழைத்துவந்த அரசனைக் கண்டு குடிகள் அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். தசரதர் மஹர்ஷிக்கு விதிப்படி பூஜைசெய்து அந்தப்புரத்தில் இருந்தித், தன் குறைகள் யாவும் தீர்ந்து கோரிக்கைகள் யாவும் நிறைவேறினதாக எண்ணி ஸந்தோஷித்தார். வெகுகாலங் கழித்து அயோத்யைக்கு வந்த சாந்தையைக் கண்டு, அந்தப்புர ஸ்த்ரீகள் எல்லையற்ற ஆனந்தங்கொண்டார்கள். அரசனும் ராஜபத்னிகளாலும் வெகு ப்ரியத்துடன் ஆதரிக்கப்பட்ட சாந்தையும் முனிவரும் சிலகாலம் அங்கே ஸுகமாய் வலித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அச்வமேதம்.

வெகுசாலமான பிறகு, ஸகல ப்ராணிகளின் மனதைக் கவரும் வஸந்த ருது வந்தது. தசர் தருக்கும் அச்வமேதம் செய்ய எண்ண முண்டாயிற்று. தேவர்களைப்போல் ப்ரகாசிக்கும் ரிஷியை அவர் நமஸ்கரித்து “என் குலத்தை வளரச்செய்யும் புத்ரனுண்டாகும்படி அச்வமேதத்தை நடப்பித்து, அதின் முன்பாகமான ஸாங்க்ரஹணி பெய்ற இஷ்டியில் தாங்கள் ப்ரஹ்மாவாக விருக்கவேண்டு”மென்று கேட்டுக்கொண்டார். முனிவர் “அப்படியே ஆகட்டும். யாக ஸாமக்ரிகளைச் சேரும். யாகக்குதிரையைப் பூமி ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்ய அனுப்பு”மென்றார். அரசன் “ஸுமந்த்ரரே! வேதவேதாங்கங்களில் நிபுணர்களான ஸுயக்ஞர், வாமதேவர், ஜாபாலி, காச்யபர், வலிஷ்டர் இன்னும் மற்ற ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டர்களை இந்த யாகத்தில் ரித்விக்குகளாக வரித்து, வேதவிதிப்படி வாஹனங்களில் ஏற்றி அழைத்துவாரு”மென்றார். ஸுமந்த்ரர் அப்படிச் செய்யத், தர்மாத்மா வான அரசன் அவர்களை நன்றாகப் பூஜித்து “ப்ராஹ்மணேத்தமர்களை! புத்ரபாக்யமின்பி வருந்தும் எனக்கு இதர ஸுகங்களால் ப்ரயோஜனமென்ன? ஆகையால் அச்வமேதத்தை விதிப்படி செய்து, இடையூறான பாபங்களைப் போக்கி, ரிஷ்யசிருங்கருடைய மஹிமையால் என் எண்ணங்களை அடையப்போகிறே”னென்று தர்மார்த்தங்களுக்கு அனுகூலமாக மதுரமாகச் சொன்னார்.

அந்த மஹர்ஷிகள் நல்லது நல்லதென்று அதைக் கொண்டாடினார்கள். ரிஷ்யசிருங்கரும் மற்றப் ப்ராஹ்மணேத்தமர்களும் “மஹாராஜா! புத்ரனை அடைவதற்கு அச்வமேதம் செய்யவேண்டுமென்று இந்தத் தர்மமான புத்தி உமக்கு உண்டானதால் ப்ராக்ரமமுள்ள நான்கு புத்ரர்கள் உமக்கு . நிச்சயமாகப் பிறப்பார்கள். ஆகையால் யாகஸாமக்ரிகளைச் சேர்த்து, யாகக் குதிரையைப் பூமி ப்ரதக்ஷிணம் செய்யவிட்டு, மற்ற க்ரியைகளையும் நடத்தலா”மென்றார்கள்.

அதைக் கேட்டுத் தசரதர் மிகவும் ஸந்தோஷித்து “மந்த்ரிகளை! வலிஷ்ட மஹர்ஷியின் கட்டளைப்படி யாக ஸாமக்ரிகளைச்

சேருங்கள். தகுந்த சூரர்களோடும் உபாத்யாயர்களோடும் யாகக் குதிரையைப் பூமிப்ரதக்ஷிணஞ் செய்ய அனுப்புங்கள். ஸரயூ நதியின் வடகரையில் யாகசாலையைக் கட்டவேண்டும். விக்னங்களை விலக்கக்கூடிய சாந்தி முதலிய க்ரியைகள் கல்பஸூத்ரப்படி முறை தவறாமல் நடக்கட்டும். யாகத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் லக்ஷணங்களை யும் குணதோஷங்களையும் நன்றாகவறிந்த ப்ராஹ்மராக்ஷஸர்கள் இவ் விதமான யாகங்களைக் கெடுக்க ஸமயந் தேடிக்கொண்டிருப்பார்கள். யாதொரு குற்றமும் நேராமல் ஸூலமாயாக இந்த யாகத்தைச் செய்யக்கூடுமானால் எல்லா அரசர்களும் அடிக்கடி செய்வார்களே. ஆகையால் இந்த யாகம் யாதொரு குற்றமில்லாமல் சாஸ்த்ரப்படி நடப்பது உங்களுடைய பொறுப்பு. இந்த விஷயத்தில் உங்களுக்கு மிகுந்த திறமையிருப்பதால் இதை உங்களிடத்தில் ஒப்புவித்தே”மென்றார். மந்திரிகள் “தங்களுடைய ஆக்களுப்படி செய்யக் கார்த்திருக்கிறோ”மென்றார்கள். ஸாங்க்ரஹணி இஷ்டிமுதல், யாகக் குதிரையை அனுப்புவதுவரையில் நடந்தன.

பிறகு ப்ராஹ்மணர்கள் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த தசரதரைக் கொண்டாடி அந்த ராஜசுரேஷ்டரிடத்தில் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு தங்களுடைய விடுதிகளுக்குச் சென்றார்கள். அரசன் மந்திரிகளை அனுப்பிவிட்டுத் தன் அந்தப்புரத்திற்குப் போனார்.

ஸர்க்கம் 13.

(தொடர்ச்சி)

அடுத்த வஸந்தருது வந்தவுடன் பெளர்ணமியில் அரசன் யாகசாலைக்குப் போக விரும்பி, வவிஷ்டரை வணங்கி விதிப்படி பூஜித்து மிகுந்த வணக்கத்துடன் “மஹர்ஷே! தாங்கள் எனக்கு ஆசார்யர்; மேலும் பரமமீத்ரர்; ஆகையால், த்ரவியம் தேவதை க்ரியை முதலிய யாகத்தின் அங்கங்களில் யாதொரு தோஷமும் நேராமல், ராக்ஷஸர்கள் விக்னஞ் செய்ய இடங்கொடாமல், சாஸ்த்ர விதிப்படி வெகு ஜாக்ரதையாக இதை முடிக்கவேண்டும். இந்தப் பாரத்தைத் தாங்களே பொறுத்து நடத்தவேண்டு”மென்று கேட்டுக் கொண்டார். முனிவர் அதை அங்கீகரித்து, யாகங்களை நடத்துவதில் நிபுணர்களாக ஞானத்தாலும் வயதாலும் முதிர்ந்த ப்ராஹ்மணர்களையும், யாகத்ரவ்யங்களைத் தருவிப்பதற்கு அரசனால் நியமிக்க

கப்பட்டது. அதிகாரிகளையும் மற்ற வேலைக்காரர்களையும், யாகத்தில் உபயோகப்படும் செங்கல்லுகளைச் செய்கிறவர்களையும், யாகபாத்ரங்களைச் செய்யும் தச்சர்களையும், குளம் கிணறு வெட்டுபவர்களையும், சித்திரமெழுதுவோர்களையும், ரஸாபினயம் பாவ அபிநயம் முதலியவைகளில் திறமையுள்ளவர்களையும், கணக்கர்களையும், யாகப்ரபோகங்களை நன்றாய்விந்து சுத்தமான நடத்தையும் படிப்பு முள்ளவர்களையும் தருவித்து, “ரித்விக்குகளே ! அரசனுடைய உத்திரவுப்படி யாகத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் வெகு ஜாக்ரதையாய் நடத்தவேண்டும். சில்பிகளே ! யாகத்தில் உபயோகப்படும் அநேகமாயிரம் செங்கல்லுகளைச் சீக்ரமாய்ச் செய்யுங்கள். வேலைக்காரர்களே ! அரசர்கள் வலிக்கக் கூடிய பல விடுதிகளைக் கட்டுங்கள். அவை வெகு விசாலமாய்க் காற்று மழையைத் தாங்கக்கூடியவையாக இருக்கவேண்டும். அப்படியே ப்ராஹ்மணர்கள் தங்கக்கூடிய பல அழகான விடுகளைக் கட்டி, அவைகளில் ஸகல போஜன ஸாமான்களைக் குறைவில்லாமல் லையுங்கள். பட்டணத்து ஜனங்களுக்கும் நாட்டிலுள்ள குடிகளுக்கும் ஸமமான விடுதிகளை அமைப்புகள். அதிகாரிகளே ! எல்லோரையும் வெகு அன்புடன் பூஜித்து வேண்டிய வரையில் அன்னமிட்டுப், மந்தனம் புஷ்பம் தாம்பூலங்களால் உபசரிப்புகள். எதையும் அலக்ஷ்யமாய் ஆதரவின்மீது செய்யக்கூடாது. நான்கு வர்ணத்தாரையும் நகுந்தாடி மாயாதை செய்யவேண்டும். ஸ்வேனஹத் தாலாவது விரோதத்தாலாவது காமக்ரோதத்தாலாவது ஒருவரையும் அலக்ஷ்யஞ் செய்யக்கூடாது. யாக கார்யங்களில் முன்னின்று யாவற்றையும் நடத்தும் அதிகாரிகளையும் வேலைக்காரர்களையும் சில்பிகளையும் முறை தவறாமல் விசேஷமாய் உபசரிக்கவேண்டும். த்ரவ்யத்தையும் அன்னபானங்களையும் வேண்டியவரையில் கொடுத்து ஜனங்களைத் திருப்தி செய்யவேண்டும். என்னிடத்திலும் அரசனிடத்திலும் ரீங்கள் வைத்திருக்கும் ப்ரீதிக்கு அடையாளமாய், நான் சொன்னவைகளில் யாதொரு குறைவின்றி நடக்கவேண்டு” மென்று ஆக்ஞாபித்தார். அவர்கள் “மஹர்ஷே ! தாங்கள் சொன்ன படியே இதுவரையில் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். இனி நடக்க வேண்டிய கார்பங்களையும் குறைவின்றி நடத்துகிறோ”மென்றார்கள்.

பிறகு வலிஷ்டர் “ஸமந்த்ரரே ! ஸகல தேசங்களிலிருந்தும் தாம் சிந்தையுள்ள அரசர்களையும் நான்கு வர்ணத்தார்களில் ச்ரேஷ்டர்களையும் பூஜித்து வருவிக்கவேண்டும். விதேஹாதிபதியான ஜனகர் மஹாசூரர், வேதவேதாங்கங்களில் விபுணர், ப்ராஹ்ம

ஞானி, தசரதருக்கு வெகுநாளாய் பரமமித்ரர்; அவரை நேரில் அழைக்கவேண்டும். நமது அரசனுக்கு நண்பனும் எப்பொழுதும் ப்ரியமாய்ப் பேசும் காசிராஜனையும், தசரதருடைய மாமனான கேகயராஜனையும், அவருடைய புத்ரன் யுதாஜித்தையும், மஹா கீர்த்தி சாலியும் மிகுந்த டாக்யவானும் தசரதருக்கு அந்தரங்க மித்ரனுமான ரோமபாதரையும் நன்றாய்ப் பூஜித்து நீரே-அழைத்து வரவேண்டும். மேலும், சிழக்கு தேசத்தரசர்களையும் விரிந்து ஸௌவீர ஸௌரர ஷ்ட்ர முதலிய மேற்கு தேசங்களின் அரசர்களையும் தெற்கிலுள்ள வர்களையும் நம்மரசனுக்கு நண்பர்களான மற்றப் பூபதிகளையும் புத்ரமித்ரபந்து வர்க்க பரிவார ஸையங்களுடன் தூதர்களால் சீக்ர மாய் அழைத்து வாரு”மென்றார்.

ஸுமந்த்ரர் புத்திமான்களான தூதர்களை மற்ற விடங்களுக்கனுப்பி, நேரில் போய் அழைக்க வேண்டிய விடங்களுக்குத் தானே போனார். எல்லா வேலைக்காரர்களும் தங்களுக்கு நியமித்த கார்யங்களைக் குறைவின்று முடித்ததாக வலிஷ்டரிடத்தில் தெரிவித்தார்கள். அவர் வெகு ப்ரியத்துடன் “அதிகாரிகளே! பிறர்க்கு எதைக் கொடுத்தாலும் ஸந்தோஷமாய்க் கொடுக்கவேண்டும். அலக்ஷயமாய்க் கொடுத்தால் நமது யஜமானனுக்குக் கெடுதி வரும். ஆகையால் ஜாக்ரதையாய்க் கொடுங்க”என்று எச்சரித்தார்.

எல்லா அரசர்களும் ரத்னம் முதலிய உத்தம பதார்த்தங்களைக் காணிக்கையாக எடுத்துக்கொண்டு சில தினங்களுக்குள் வந்து சேர்ந்தார்கள். வலிஷ்டர் “மஹாராஜ! தங்களுடைய உத்திரவுப்படி எல்லா அரசர்களும் வந்து விட்டார்கள். தகுந்த மர்யாதையுடன் அவர்களை உபசரித்து விடுதிகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறேன். யாக பதார்த்தங்கள் யாவும் வித்தமாயின. யாகசாலை ஸகல பதார்த்தங்களாலும் நிறைந்து, மனஸால் விருஷ்டிக்கப்பட்டது போல் வெகு அழகாயிருக்கிறது. நேரில் பார்க்க வேண்டும். யாகஞ் செய்யப் புறப்படலா”மென்றார்.

பிறகு சுபகஷத்ரங்குடிய சுபதினத்தில் வலிஷ்டர் ரிஷ்ய சிருங்கர் முதலிய பெரியோர்களின் அனுமதிபெற்று அரசன் யாக சாலைக்குப் புறப்பட்டார். அங்கே ரிஷ்யசிருங்கரை முன்னிட்டுக் கொண்டு மற்ற ரிஷிகள் சாஸ்த்ரப்படி யாக கார்யங்களை ஆரம்பித்தார்கள்.

(தொடர்ச்சி)

பூமி ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்ய அனுப்பின குதிரை ஒரு வருஷம் ஸஞ்சரித்து இடையூறின்றித் திரும்பி வந்தது. அரசனுடைய உத்திரவுப்படி ஸரயூநதியின் வடகரையில் கட்டப்பட்ட யாகசாலை யில் வேத வேதாங்க நிபுணர்களான ரித்விக்குகள், ச்ரௌதஸூத்ரத்தையும் மீமாம்ஸா ந்யாயத்தையும் அனுஸரித்து, ப்ரவர்க்யம் உபஸதம் முதலிய க்ரியைகளைச் செய்து, இன்னும் அதி தேசத்தால் நேர்ந்த ஹோமம் முதலிய மற்ற யாக க்ரியைகளையும் குறைவற நடத்தினார்கள். பிறகு, ஸகல யாக புருஷர்களும் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் அந்தந்த க்ரியைகளுக்கு அதிஷ்டான தேவதைகளைப் பூஜித்து, காலை ஸவனத்தில் இந்த்ரனுக்கு யாக பாகத்தைக் கொடுத்தார்கள். பிறகு ஸகல பாபங்களையும் போக்கும் ஸோமராஜாவைத் துதித்து, மற்ற இரு ஸவனங்களையும் விதிப்படி செய்தார்கள். இந்த ஹோமங்களில் மறதியும் மாறுதலுமின்றி எல்லாம் சேஷம கரமாய்த், தகுந்த மந்த்ரங்களுடன் செய்யப்பட்டன.

அந்த யாகம் நடக்கும் வரையில் பசியால் வருந்துகிறவர்கள், வேலை செய்து களைத்தவர்கள், தாஹத்தால் ச்ரமப்பட்டவர்கள் ஒரு வருமில்லை. எல்லோரும் பூர்ண வித்வான்கள்; நூறு சிஷ்யர்களுக்குக் குறையாதவர்கள். வேதியர்களும் தபஸ்விகளும் திகம்பரர்களும் கிழவர்களும் நோயாளிகளும் பெண்டுகளும் சிறுவர்களும் எப்பொழுதும் இஷ்டப்படி போஜனஞ் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். பதார்த்தங்களின் ருசியால், பூஜித்து எழுந்தவுடன் மறுபடியும் பூஜிக்க ஆசையுண்டாயிற்று; வயிற்றிலோ இடமில்லை. அன்னபானங்களையும் ஆடையாபரணங்களையும் எண்ணிறந்த ஜனங்களுக்கு இடைவிடாமல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தும், இன்னும் கொடுக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் அரசனுக்கு உண்டாய், “அன்னபானங்களையும் பசுநயங்களையும் வஸ்த்ரங்களையும் ஆபரணங்களையும் வேண்டிய வரையில் கொடுங்கள் கொடுங்க” என்று உத்திரவு செய்தார். அதிகாரிகள் அப்படியே பலவிடங்களில் கொடுத்து வந்தார்கள். சமையல் விதிப்படி நன்றாய்ச் சமைக்கப்பட்ட பதார்த்தங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் மலைமலையாய்க் குவிக்கப்பட்டன. பல தேசங்களிலிருந்து கூட்டங் கூட்ட

மாய் வந்திருந்த பெண்களும் புருஷர்களும் அன்னபானங்களையும் பசுப்பங்களையும் புஜித்து அளவற்ற திருப்தியடைந்தார்கள்.

குண்டலம் முதலிய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பல ப்ராஹ்மணர்கள் தங்கள் இனத்தாருக்குப் பரிமாறினார்கள்; சிலர் அவர்களுக்கு உதவிசெய்தார்கள். ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் வேண்டியவரையில் புஜித்து “மஹாராஜா! பதார்த்தங்கள் சமைக்கப்பட்ட திறமையையும் அவைகளின் ருசியையும் குணத்தையும் சொல்லமுடியாது. பரிமாறுகிறவர்கள் எங்களுக்குச் செய்யும் உபசாரத்திற்கோ எல்லையிலலை. எங்களுடைய ஸந்தோஷத்தையும் திருப்தியையும் வர்ணிக்கமுடியாது. தங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களு முண்டாகட்டு” மென்று ஆசீர்வதித்தார்கள். அரசன் மிகவும் ஸந்தோஷித்தார்.

புத்திமான்களும், வாதஞ்செய்வதில் ஸமர்த்தர்களுமான ப்ராஹ்மணர்கள், ஒருவரை யொருவர் ஜயிக்க விரும்பி, யாகக்ரியைகளுக்கு நடுவிலுள்ள ஓய்வுகாலத்தில் பலவித பூர்வபக்ஷ வித்தாந்தங்களடங்கிய சாஸ்த்ர வாதங்களைச் செய்தார்கள். தர்ப்பங்களைப் பரப்புவதில் தேர்ந்த ப்ராஹ்மணர்கள் ஒவ்வொருநாளும் மூன்று ஸவனங்களிலும் உமாமுதலிய தேவதைகளை அதிஷ்டானமாயுடைய கார்யங்களைப் பெரியோர்களின் உத்திரவுப்படி செய்தார்கள். வைதிகக்ரியைகளை நடத்தினவர்களில் வேதவேதாந்த ரிபுணர்களாகச், சாந்த்ராயண முதலிய விரதங்களை அனுஷ்டிக்காதவர்களாகப், பல சாஸ்த்ரங்களைப் படிக்காதவர்களாக ஒருவருமில்லை. அரசனுடைய ஸபையிலிருப்பவர்களோ வாதத்தில் ரிபுணர்கள்.

யூபங்களை நாட்டவேண்டிய ஸமயத்தில் அக்னி வேதிக்குருகில் நறுவலிமரத்தால் ஒரு யூபமும், தெற்கில் தேவதாரு யூபமும், வடக்கில் மற்றொரு அவ்வித யூபமும், அம்மூன்றிற்கும் தெற்கில் மூன்று பில்வயூபங்களும், வடக்கில் அவ்விதம் மூன்றும், அந்த ஒன்பதற்கும் தெற்கில் மூன்று கறுங்காலி யூபங்களும், வடக்கில் அவ்வித மூன்றும், அந்தப் பதினைந்திற்கும் தெற்கில் மூன்று பலாச யூபங்களும், வடக்கில் அவ்விதம் மூன்றும் நாட்டப்பட்டன. இந்த இருபத் தொரு யூபங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு மார்பளவு தூரமுள்ளதாய், உறுதியாய்ச் சிற்பிகளால் பதிப்பிக்கப்பட்டன. போரை முதலிய தோஷங்களில்லாத கெட்டியான மரத்தால், எட்டுப் பட்டைகளுடன் 504 அங்குலம் உயரமுள்ளவைகளாக, வெகு வழ வழப்பாய் அவை இழைக்கப்பட்டன. ஞான விதிகளையும் ப்ரயோகங்களையும் அறிந்த

ப்ராஹ்மணர்கள் அவைகளை ஆபரணங்களாலும் வஸ்த்ரங்களாலும் மாலைகளாலும் சந்தனம் முதலியவைகளாலும் தங்கப்பட்டங்களாலும் அலங்கரித்து, யாகசாலையை விளங்கச் செய்தார்கள். அவை எவ் வேழாய்ப் புரக்கப்படும்பொழுது, ஆகாசத்தில் ஸப்தரிஷி மண்டலங் களைப்போல் விளங்கின.

யூபங்களை நடுவதற்கு முன், யாக ஸூத்ரத்தில் சொல்லியபடி செய்யப்பட்ட செங்கல்லுகளால் அக்னிவேதியை ப்ராஹ்மணர்கள் கட்டினார்கள். அது இறக்கைகளையும் வாலையும் கிரித்துக்கொண்டு கிழக்கு முகமாய்ப் பூமியை நோக்கும் கருடனைப்போல பதினெட்டு அடுக்குகளுடன் அமைக்கப்பட்டது. இறக்கைகளின் நடுவில் சிறிய தங்கப் பாளங்கள் இணைக்கப்பட்டிருந்தன.

அந்த யூபங்களில் இந்ந்ராதி தேவதைகளை உத்தேசித்து ஸர்ப் பிங்களும் பக்ஷிகளும் விதிப்படி கட்டப்பட்டன. பின்பு பசுவை அடிக்கும் க்ரியையில் அசுவமேதக் குதிரையும், ஆமை முதலிய ஜல ஜந்துக்களும், ஆடு முதலிய கிராம பசுக்களும் உபயோகப்பட்டன. முக்யமாய் 300 பசுக்களும், ப்ரதான பசுவான குதிரையும் யூபங் களில் கட்டப்பட்டன. பசுவை அறுக்கும் ராமித்ர ப்ரதேசத்தில் இறந்த அந்தக் குதிரையை அரசனுடைய மஹிஷிகள் மந்த்ரங்க ளுடன் ப்ரோக்ஷண முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து, இடமாக வும் வலமாகவும் சுற்றிவந்தார்கள். பட்டமஹிஷியான கொஸல்யை அதின் வயிற்றிற்கு மேலாக முன்று தங்க ஊசிகளால் ஆயுதம் நாட் டும் இடங்களைக் கீறினாள். பின்பு அவள் புண்யமடைய கிரும்பிப் பிணமென்று வெறுப்படையாமல், ஒரு ராத்ரி முழுவதும் அதன் ஸம்பத்திலிருந்தாள்.

பிறகு ஹோதா அத்வர்பு உத்காதா ப்ரஹ்மாவென்ற ப்ரதான ரித்விக்குகள், அரசனால் தக்ஷிணயாகக் கொடுக்கப்பட்ட மஹிஷி, வாஸுததை, பாலாக்ஷி, பரிவிருத்தியென்ற ராஜபத்னிகளின் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அவர்களுக்குப் பதிலாய் அளவற்ற த்ரவியத் தைப் பெற்று, அவர்களை அரசனிடத்தில் கொடுத்தார்கள்.

அத்வர்பு வெகு ஜாக்ரதையாய்ப் பசுவின் வபைக்குப் பதிலாகக் குதிரையின் தேஜனியென்ற உள் அவயவத்தை எடுத்துச், சுத்த மூன் மஞ்ஜுடன், நீர் கொச்சிலின் இலைகளால் செய்த தடுக்கில் வைத்து, விஜிபுடி மந்த்ரங்களுடன் ஹோமஞ் செய்தார். அரசன்

அந்தப் புகையை முகர்ந்து, ஸகல பாபங்களும் விலகிப் பரிசுத்தமானார். பிறகு பதினாறு ரித்விக்குகளும் அந்தப் பசுவின் அங்கங்களை விதிப்படி ஹோமஞ் செய்தார்கள்.

அந்த யாகத்தில் முக்ய தினங்கள் மூன்று. முதல் நாளில் நான்கு ஸ்தோமங்களுள்ள அக்னிஷ்டோமமும், இரண்டாவதில் உக்த்யமும், மூன்றாவதில் அதிராத்ரமும், மற்றநாள்களில் ஜ்யோதிஷ்டோமம் ஆயுஷ்டோமம் இரண்டு அதிராத்ரம் அபிஜித், விசுவஜித் அப்தோர்யாமமென்ற ஆறு க்ரதுக்களும் சாஸ்த்ரப்படி மிகவும் சேஷமகரமாய் நடந்தன.

ப்ரஹ்மாவால் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட இந்த மஹா யாகத்தை அரசன் ஸாங்கோபாங்கமாய்ச் செய்து, அளவற்ற ஸந்தோஷத்துடன், ஹோதா அத்வர்பு ப்ரஹ்மா உத்காதா என்றவர்களுக்கு முறையே கிழக்கு மேற்கு தெற்கு வடக்கு தேசங்களையும் தக்ஷிணையாகக் கொடுத்தார். அவர்கள் அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு “மஹாராஜ! எப்பொழுதும் வேதாத்யயனத்தையும் தபஸையும் செய்துகொண்டிருக்கும் எங்களுக்கு இந்தத் தேசங்களால் பயனில்லை. அவைகளைக் காப்பாற்றவும் சக்தியில்லை. இந்தப் பூமியை ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவர் தாங்களே. ஆகையால் ரத்னம் தங்கம் வெள்ளி பசு முதலியவைகளில் எதையாவது இதற்குப் பதிலாய்க் கொடுங்கள்” என்றார்கள். அரசன் பத்து லக்ஷம் பசுக்களையும் பத்து கோடி தங்கம் நாற்பது கோடி வெள்ளி நாணயங்களையும் அந்தத் தேசங்களுக்கு விலையாகக் கொடுத்தார்.

தங்களுடைய பாகங்களை ந்யாயமாய்ப் பிரிப்பதற்கு வலிஷ்டரையும் ரிஷ்யபசிருங்கரையும் அவர்கள் வேண்டி, வெகு ஸந்தோஷத்துடன் பாகங்களைப் பெற்று “அளவற்ற திருப்தியடைந்தோ” மென்று அரசனிடத்தில் சொன்னார்கள். பிறகு அவர் ஸபையி லிருந்து ப்ரஹ்மணர்களுக்குக் கோடி கோடியாய்த் தக்ஷிணை கொடுத்தார். தன்னருகில் வந்து தன்னைக் கேட்ட ஒரு ஏழை ப்ரஹ்மணனுக்குத் தன் கையிலுள்ள ஓர் விலையற்ற ரத்னகடகத்தைக் கொடுத்தார்.

இப்படி எல்லோரும் எல்லையற்ற திருப்தியடைந்தார்கள். அரசன் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக யாவரையும் ஸாஷ்டாங்கமாய் வணங்கினார். ரித்விக்குகளும் மற்ற ப்ரஹ்மணோத்தமர்களும் வேதவாக்யங்களால் அவரை மனப்பூர்வமாய் ஆசீர்வதித்தார்கள்.

புத்ரோத்தப்திக்கு இடையூறான ஸக்ல பாபங்களையும் போக்கி ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாய் ஸாமான்ய அரசர்களால் செய்யமுடியாத அச்வமேத மென்ற ஸர்வோத்தமமான யாகத்தை விதிப்படி செய்து தசரதர் பரமானந்த மடைந்தார்.

பிறகு அவர் ரிஷ்யசிருங்கரைக் கைகூப்பி வணங்கி, அளவற்ற திருப்தியுடன் “ஸ்வாமி ! எனக்குப் புத்ரனுண்டாகும்படி அனுக்ரஹிக்கவேண்டு”மென்று ப்ரார்த்தித்தார். அந்த முனிவர் “அரசனே ! கவலை வேண்டாம். நான்கு புத்ராள் பிறந்து உமது வம்சத்தை விளங்கச் செய்வார்கள். தகுந்த உபாயம் செய்கிறே” எனென்று ஒப்புக்கொண்டார்.

ஸர்க்கம் 15.

தேவர்கள் மஹா விஷ்ணுவைப் பிரார்த்தித்தது.

அவதாரிகை.

ராவணாதி ராக்ஷஸர்களால் தங்களுக்கு நேர்ந்த கொடுமையை நீக்கி ஷேமத்தைச் செய்யத் தேவர்கள் விஷ்ணுவைவேண்டினதும், தசரதருடைய ப்ரார்த்தனையை வெளிக்காரணமாய்க் கொண்டு ஸாதுக்களைக் கார்த்துத், துஷ்டர்களை அழித்துத், தர்மத்தை ஸ்தாபித் கப் பகவான் பூமியில் மனிதனுய்ப் பிறக்க உத்தேசித்ததும் சொல்லப் படுகின்றன..

ஸகல வேதசாகைகளையும் தரிக்கக்கூடிய புத்தியுள்ளவரும் வேதாத்யயனஞ் செய்து உட்கருத்தையும் ரஹஸ்யங்களையும் நன்றாய் நிந்தவருமான ரிஷ்யசிருங்கர், அரசனுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்ற எந்த க்ரியையைச் செய்யலாமென்று சற்று ஆலோசித்தார். பிறகு அதை நிச்சயித்துக்கொண்டு “பூபதே ! புத்ரபாக்யத்தைக் கொடுக்கும் ஓர் இஷ்டி அதர்வ வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உமக்காக அதைச் செய்விக்கிறே”னென்று புத்ரகாமேஷ்டியை ஆரம்பித்து, வேத விதிப்படி அக்னியில் ஓர் ஆஹுதி செய்தார்.

தசரதருடைய அசுவமேதத்தில் யாக பாகங்களைப் பெற வந்த ஸகல தேவர்களும் யாக ஸதவிலி க்ரமப்படி வீற்றிருந்து தங்களுக்குத் தலைவரான ப்ரஹ்மாவை “ஸ்வாமி ! ராவணனென்ற ராட்சஸன் கடுந் தபஸால் தங்களை ஸந்தோஷப்படுத்தி அபூர்வமான வரங்களைப் பெற்று, அந்தப் பலத்தால் எங்களை உபத்ரவிக்கிறான். தேவர்களால் மரணமில்லை யென்று அவனுக்கு வரங்கொடுத்திருக்கிறீர்கள். தங்களுடைய வார்த்தையைக் கௌரதை செய்து, அவனைச் சிஷிக் காமல் அவனுடைய அக்ரமங்களைப் பொறுக்கிறோம். தூர்ப்புத்தி யுள்ள அந்த ராட்சஸன் மூன்று லோகத்து ப்ராணிகளை நடுங்கச் செய்கிறான். மேலும் லோக பாலர்களை எதிர்த்து, இந்த்ரனைத் துரத்திவிட்டு, தானே ஸவர்க்கத்தை ஆள நினைக்கிறான். வரங்க ளால் மோகமடைந்து எவரிடத்திலும் பபமற்று ரிஷிகளையும் வேதி யர்களையும் யக்ஷர்களையும் கந்தர்வர்களையும் அஸுரர்களையும் மற்றவர்களையும் வாட்டுகிறான். அவனைக் கண்டவுடன் ஸூர்பன் கிரணங் களைச் சுருக்கிக் கொள்ளுகிறான். அவன் குன்றுகளில் விளையாடும் பொழுது மரம் கொடிகளிலுள்ள மலர்கள் உதிருமென்ற பயத்தால் வாயு இஷ்டப்படி விசுவதில்லை. மலைபோன்ற அலைகளால் பயங்கர மாய்க் கர்ஜிக்கும் ஸமுத்ரமும் அவனைக் கண்டால் அசைவதில்லை. கோர ரூபமுள்ள ராவணனிடத்தில் நாங்கள் எப்பொழுதும் பயந்து படும் உபத்ரவங்களைச் சொல்லமுடியாது. ஆகையால் அவனைக் கொல்ல ஏதாவது உபாயம் செய்ய வேண்டும்” மென்று வணக்கமாய் அந்தப் பெரிய காரியத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள்.

ப்ரஹ்மா “தேவர்களே! அவன் தேவ கந்தர்வ ராட்சஸர் முத லிய யாவராலும் மரணம் நேரக் கூடாதென்று என்னைக் கேட்டான். அப்படியே வரங்கொடுத்தேன். ஆனால் மனிதர்களை அலக்ஷ்யஞ் செய்து, அவர்களால் மரணம் கூடாதென்று கேட்கவில்லை. ஆகையால் அவனுக்கு மனிதனாலேயே மரணம் நேரும்; கவலை வேண்டாம்” மென்று ஸமாதானஞ் செய்தார். அமிருத தாரையைப்போல் இனி மையான அந்த வார்த்தையால் தேவர்களும் மஹர்ஷிகளும் அங் வற்ற ஸந்தோஷமடைந்தார்கள்.

அப்பொழுது ஸகல தேவர்களுக்கும் ப்ரபுவாய், ஸகல ப்ராணிகளிடத்தில் அந்தர்யாமியாய் விளங்கும் மஹா விஷ்ணு அவர்களுக்குத் தர்சனங் கொடுத்தார். துஷ்டர்களை அழித்து ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்கத் தகுந்த காலத்தை எதிர்பார்த்திருப்பவ ராகையால், அந்த ஸமயம் வந்ததென்று அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்து அபார

தேஜஸுடன் விளங்கினார். அண்டினவர்களை ரக்ஷிக்கச், சங்கசக்ர கதை கட்டும் சார்ங்கமென்ற திவ்யாயுதங்களை எப்பொழுதும் தரிக் கிறவர்; பீதாம்பரதாரி. தான் செய்ய வேண்டிய காரியத்தை யோசித் துக்கொண்டிருக்கையில் ப்ரஹ்மா அருகில் சென்றார்.

அப்பொழுது தேவர்களும் அவரை வணங்கிக் கைகூப்பி வினயத் துடன் துதித்து “லோகநாதா! ராவணனென்ற துஷ்டராக்ஷஸன் மூவுலகங்களையும் வருத்துகிறான். தேவர்களால் கொல்லமுடியாத வன். ஸ்வபாவத்தாலும் ப்ரஹ்மா கொடுத்த வரங்களாலும் வெகு கர்வங்கொண்டிருக்கிறான். தேவ கந்தர்வ யக்ஷ கின்னர மஹர்ஷிகளை ஹிம்வரிப்பதுமல்லாமல் எங்கள் நந்தவனத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் அப்ஸரஸ்களைக் கதறவடிக்கிறான். அவனைக் கொல்லவேண்டு மென்று நாங்களும் ரிஷிகளும் கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் மற்றவர்களும் தங்களைச் சரணமடைகிறோம். தேவ சத்ருக்களான ராவணன், இந்த்ரஜித், கந்தர்வர்கள், லவணன் முதலியவர்களை அழிக் கத் தாங்களே தயவுசெய்து பூமியில் பிறக்கவேண்டும். தர்மங்களைப் பூர்ணமாயறிந்து, யாசகர்களுக்கு வேண்டியவரையில் கொடுக்கும் அயோத்யாதிபதியான தசரதர் மஹர்ஷிகளைப் போன்றவர்; ஹ்மீஸ்ரீ கீர்த்தி தேவிகளைப்போன்ற அவருடைய மூன்று பத்னிகளிடத் தில் தாங்கள் நான்கு அம்சங்களாய் அவதரித்து, மனுஷ்ய ரூபத் துடன் துஷ்டராக்ஷஸர்களைக் கொல்லவேண்டும். தங்களைத்தவிர வேறுகதி எங்களுக்கில்லை”யென்றார்கள்.

ஸகல ப்ராணிகளால் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட தேவதேவனான விஷ்ணு, தன்னைச் சரணமடைந்த ப்ரஹ்மாத்மி தேவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். உங்களுக்குக் க்ஷேமமுண்டாகட்டும். நான் பூமியில் தசரத புத்ரனாய்ப் பிறந்து, தேவ கந்தர்வ ரிஷிகளையும் ஸகல லோகங்களையும் வாட்டும் துஷ்டனான ராவணனைப், புத்ர மித்ர பந்து பரிவார ஸைன்யங்களுடன் யுத்தத்தில் கொன்று, பதினேராயிர வருஷங்கள் வரையில் பூமியை ஆளுவே”னென்று அருளிச் செய்தார்.

இப்படித் தேவர்களுக்கு அபயங் கொடுத்து, அவர்கள் வேண்டினபடி. நான்கு அம்சங்களாய்த், தான் தசரதருக்குப் புத்ரர்களாய்ப் பூமியில் அவதரிக்க உத்தேசித்தார். அவருடைய நல்ல குணங்களை நினைத்து நினைத்து ஸந்தோஷத்தால் மலர்ந்த கண்களுடன் மஹா விஷ்ணு, தேசகால வஸ்துக்களால் எல்லையற்றவரும், பிறப்

பிறப்பற்றவரும், யாவரும் விரும்பக்கூடிய வருமானமும், தசரதரைப் பிதாவாய் அடைய நிச்சயித்தார்.

பிறகு தேவ கந்தர்வ ருத்ர யக்ஷ அப்ஸரகணங்கள் திவ்யமான ஸ்துதிகளால் அவரைக் கொண்டாடிப் “பகவானே! ராவணன் மஹா பராக்ரமசாலி; இயற்கையாய் எல்லையற்ற கர்வமுள்ளவன்; ப்ரஹ்மாவின் வரத்தால் மிகுந்த கொழுப்புள்ளவன்; லோகங்களைக் கதறச் செய்கிறவன்; ஸா துக்களையும் ரிஷிகளையும்வருத்திச், சொல்லமுடியாத பயத்தை உண்டாக்குகிறவன்; வெகு ப்ரலித்தன்; அவனைப் பந்து பரிவார ஸையங்களுடன் அழித்துத், தங்களை அண்டின எங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும். எங்களுடைய கவலையை நீக்கின்றிறகு, நாங்கள் அடைய முடியாததும் அழிவில்லாததும் காமக்ரோதங்களற்றதுமான தங்களுடைய ஸ்ரீ வைகுண்டத்திற்கு மறுபடியும் எழுந்தருளவேண்டு” மென்று ப்ரார்த்தித்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 16.

புத்ரகாமேஷ்டி.

பிறகு விஷ்ணு மேற்செய்யவேண்டிய கார்யத்தை நன்றாயறிந்தும் அறியாதவரைப்போல், “தேவர்களே! ராவணனைக்கொல்ல உபாயமென்ன? என் நிஜஸ்வரூபத்தோடு அவதாரம் செய்யவேண்டுமா? வேறு வழியுண்டா”வென்று கேட்டார். பிறப்பிறப்பற்ற புகவான் அப்படிச்சொல்லத் தேவர்கள் “லோகநாதா! அவன் வெகுகாலமாய்க் கடுந்தவஞ்செய்து தேவச்ரேஷ்டரான ப்ரஹ்மாவை ஸந்தோஷப்படுத்தித், தனக்கு ஒருவராலும் மரணம் நேரக்கூடாதென்று வரங்கேட்டான். ஆனால் மனுஷ்யர்களை அலக்ஷ்யஞ்செய்து” வரத்தில் சேர்த்துக் கேட்கவில்லை. ஆகையால் அவர்களைத் தவிர மற்றவர்களால் மரணமில்லையென்று வரமடைந்து வெகுகொழுப்புடன் ஸகல லோகங்களையும் வருத்திப், பரஸ்தீகளைப் பலவந்தஞ் செய்கிறான். மனுஷ்யனால் அவனுக்கு மரணமென்று விதித்திருக்கிறபடியால் தாங்கள் நரரூபத்துடன் அவனை யுத்தஞ்செய்து கொல்லுங்க” ளென்றார்கள்.

அந்த ஸமயத்தில் புத்ரகாமேஷ்டி செய்துகொண்டிருந்த தசரதருக்குக் குமாரனாய் பிறக்க நிச்சயித்து, மஹாவிஷ்ணு ப்ரஹ்மாவை

டத்தில் சொல்லிக்கொண்டு, தேவர்கள் பூஜிக்க, அங்கேயே நிறைந்தார்.

அந்த இஷ்டியில் ரிஷ்யபிருங்கர் ப்ரதான ஆஹுதி செய்த வுடன், ஆஹவனீய அக்னியிலிருந்து ஓர் பூதம் ஒப்பற்ற கார்தியுடன் ஜ்வலிக்கும் பெரிய சரீரத்துடன் கிளம்பிற்று. கறுப்பும் சிவப்பும் கலந்த நிறமுள்ள வஸ்த்ரத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டுச், சிவந்த முகமும், துந்துபியைப் போன்ற கம்பீரமான த்வனியும், வம்ஷத்தின் மயிரைப்போன்ற வீசை தாடியும், பர்வதத்தைப்போன்ற உருவமும், கொழுத்த புலியின் பராக்ரமமும், ஸூர்ய மண்டலத்தையும் அக்னி ஜ்வலையும்போன்ற கூசும்படியான ப்ரகாசமுடையதாய், உத்தம லக்ஷணங்கள் பொருந்தித் திவ்யபரணங்களால் விளங்கி, அந்த மஹா புருஷன், வெள்ளிமுடியுடன் பக்கங்களில் விசித்திரவேலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு தங்கப் பாத்ரம் நிறைய திவ்ய பாயஸத்தை இருகைகளால் பார்யையைப்போல் ப்ரியமாய் அணைத்துக்கொண்டு, “மஹாராஜ! நான் ப்ரஹ்மாவால் உம்மிடம் அனுப்பப்பட்ட நரனென்று அறியு”மென்றது.

தசரதர் கைகூப்பி வணங்கி “ஸ்வாமி! நல்வரவா! என்னால் ஆக வேண்டிய தென்ன” வென்றார். அந்தப் ப்ரஹ்மதூதன், “அச்வமேதத்தாலும் புத்ரகாமேஷ்டியாலும் தேவதைகளையே நீர் பூஜித்த படியால் இந்தத் திவ்யபாயஸம் உமக்குக் கிடைத்தது. பெருமையைப் பூரோக்யத்தையும் நீர் நெடுநாளாய் வேண்டும் புத்ரபாக்யத்தையும் இது கொடுக்கும். ஆகையால், இதை வாங்கி உமது பத்னி களுக்குப் புஜிக்கக்கொடும். நீர் செய்யும் முயற்சிகளின் பயனை இதனால் அடையலா”மென்றது.

அரசன் “உத்திரவுப்படி செய்கிறே”னென்று தேவர்களால் அனுப்பப்பட்ட திவ்ய பாயஸம் நிறைந்த தங்கப் பாத்ரத்தை வெகு ப்ரியத்துடன் வாங்கி, தலைமேல் வைத்து, ஆச்சர்யமான ரூபமுள்ள அந்தப் பூதத்தை நமஸ்கரித்து ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்தார். மஹா த்ரித்ரணுக்கு நவநிதி கிடைத்ததுபோல் அவருக்கு அது கிடைத்த வுடன் பரமானந்தமுண்டாயிற்று. தன் கார்யத்தை நிறைவேற்றி அந்தப் பூதம் அக்னியில் மறைந்தது.

தசரதர் புத்ரகாமேஷ்டியை முடித்து, அந்தப்புரத்திற்குப் போய்க், கௌஸல்யை முதலிய பார்யைகளை அழைத்து “இந்தப்பாயஸம் தேவர்களால் அனுப்பப்பட்டது. புத்ர பாக்யத்தைக் கொடுக்கும்

இதைப் புஜியுங்க” என்றார். சரத்கால சந்திர கிரணங்களால் ஆகாசம் விளங்குவதுபோல், ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைக் கேட்ட ராஜஸ்தீகளின் காந்தியால் அந்தப்புரம் விளங்கிற்று. மஹாராஜா, தனக்கு நான்கு புத்ரர்கள் பிறக்க வேண்டுமென்று, அந்தப் பாபஸ்தில் பாதியைக் கௌஸல்யைக்கும் நாலிலொரு பாகத்தை ஸுமித்ரைக்கும் எட்டிலொரு பாகத்தைக் கைகேயியிக்கும் கொடுத்தார். மிகுந்த எட்டிலொன்றைத் தன் ப்ரிய பார்பையான அவளுக்கே கொடுக்கலாமென்று நினைத்தார். ஆனால் அவளுக்கும் மூத்தவளான ஸுமித்ரைக்கும் பேதமிருக்காது. அப்படிச் செய்வது ந்யாயமல்ல வென்று யோசித்து ஸுமித்ரைக்கே அதைக் கொடுத்தார். இப்படி அவர் விபாகஞ் செய்ததை மஹிஷிகள் மெச்சிப், பாயஸத்தை வெகுப் பீதியுடன் பெற்றுக்கொண்டு புஜித்து, அக்னியையும் ஸூர்யனும் போல் காந்தியுள்ள கர்ப்பங்களைத் தரித்தார்கள். அனை அரசன் கவலை தீர்ந்து, தேவலோகத்தில் வித்தர்களாலும் லும் பூஜிக்கப்பட்ட மஹேந்த்ரனைப்போல் எல்லைபற்ற ஆதார்.

ஸர்க்கம் 17.

தேவர்களுடைய அவதாரம்

இப்படிப் பகவான் மஹாத்மாவான “தசரதருக்குப் புத்ர பிறக்க நிச்சயித்த பிறகு, யாவும்பிறந்த ப்ரஹ்மா தேவ அழைத்து “நம்மெல்லோருக்கும் ப்ர கேதமத்தைச் செ விரும்பிப் பகவான் பூமியில் மனுஷ்யா ரம் செய்யப்பேகிறா ராவனாதி ராஷஸர்களுடன் அவர் செய்யும்பொழுது அவருக்கு உதவிசெய்ய நீங்கள் அபஸ்ரஸ் களாலும் கந்தர்வ ஸ்தீகளாலும் புத்ர அவர்கள் நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக் களை அமிந்தவர்களும், வாயுவேகமுள்ள களும், அளவற்ற பல சாலிகளும், எ சக்தியுள்ளவர்களும், அமிருத பானஞ் மற்றவர்களும், நீதி சாஸ்த்ரங்களையும் னும், விஷ்ணுவிற்கு ஸமமான ப

வேண்டும். இந்தக் கார்யத்தை உத்தேசித்தே வெகு காலத்திற்கு முன் என் கொட்டாவிலிருந்து ஜாம்பவா நென்ற கரடியை விரிஷ்டி டித்திருக்கிறேன். அவன் நிகரற்ற பலசாலி”யென்றார்.

அவருடைய ஆக்களுப்படி அதுவரையில் புத்ரர்களை உண்டு பண்ணாத வானர்கள், தேவ கந்தர்வ வித்த வித்யாதர உரகசாரண ரிஷி கணங்களிலும் மற்ற தேவர்களிலும் தங்களுடைய அம்சங்களால் வானர ரூபமுடைய புத்ரர்களைப் பெற்றார்கள்.

வானராதிபதியாக மஹேந்தர மலையைப்போல் பெரிய தேஹத் தையுமுடைய வாலியை இந்தரனும், ஸுக்ரீவனை ஸுமீரயனும், சரேஷ்டனும் மஹா புத்திமானுமான தாரணத்தேவகுருவும், வம்பத்துகளும் பொருந்தின கந்தமாதனைக் குபேரனும், சுவகர்மாவும், பிதாவுக்கு ஸமமான தேஜஸுள்ளவ யாலும் காந்தியாலும் பராக்ரமத்தாலும் வானர்களை னு அக்னியும், மிகவும் அழகுவாய்ந்த மைந்த த்விதர்களை னும், ஸுஷேணனை வருணனும், சரபனை மழைக்கு பரகதயான பர்ஜனயனும், வேகத்தில் கருடனைப் ப் பெற்ற தங்களாலும் பிளக்கமுடியாத வஜ்ரதேஹம் யயும், எல்லை வாயுவும் பெற்றார்கள்.

பற்று மிகவு

புத்திர பாலமுடன் மேரு மந்தர மலைகளைப்போல் சபுஷ்டிய நகரத்திற்கு ஸமமான ரூபமும் பராக்ரமமும் சதி, நினைத்திருந்திருக்களை எடுக்கக்கூடிய எண்ணிறந்த கரடி குரங்குகளும் கொண்டை முஸுருகளும் நீண்ட வாலுள்ள ன்குகளும் ராவணாதி ராட்சஸர்களை அழிக்கப்பிறந்தன.

அவர்களில் சில
னர ஸ்திரீகள்
ந்தர்

கோலாங்குலங்களும், கரடிகளும், கின்
களும் வித்யாதரீகளும் நாக கன்யைகளும்
கள். சிலருக்கு தேவர்களும் ரிஷிகளும்
ஸுபர்ணர்களும் நாகங்களும் வித்தர்க
ளும் பிதாக்கள்.

வத்திலும் விம்மலத்தையும் புலியையும்
கம் பல் முதலியவைகளை ஆயுதமாய்க்
ர் அஸ்த்ரங்களைத் தடுக்கும் உபாய
களையும் அசைத்துப் பிடுங்குவார்கள்;

உறுதியான மஹா விருகூங்களையும் முறிப்பார்கள்; வேகத்தால் கடலைக் கலக்குவார்கள்; பூமியைக் காலாலுதைத்துப் பிளப்பார்கள்; ஏழு கடல்களையும் தாண்டுவார்கள்; ஆகாசத்தில் பறப்பார்கள்; மேகங்களைத் தாவிப் பிடிப்பார்கள்; மதங்கொண்டு திரியும் யானைகளை விளையாட்டாய்ப் பிடித்து எறிவார்கள்; லிம்ஹநாதஞ்செய்து பறவைகளைப் ப்ரக்னை தப்பிச் சுருண்டுவிழச் செய்வார்கள். இவ்வித மஹிமைபுள்ள பல ஸேனாபதிகள் எண்ணிறந்த புத்ரர்களை உண்டாக்கினார்கள். அவர்களும் பல ஸேனாபதிகளைப் படைத்தார்கள்; சிலர் ரிகூவான் முதலிய மலைதாழ்வரைகளிலும் காடுகளிலும் நதிக்கரைகளிலும் வலித்தார்கள்.

இந்த்ரனுக்கும் ஸூர்யனுக்கும் பிறந்த வாஹீ ஸூர்யர்கள் ஸேனாதரர்கள், வானராதிபதிகள்; நளன் நீலன் மாருதி ஸூர்யவர்கள் ஸேனத்தலைவர்கள்; அவர்களின் ஆக்கைக்குள் வலித்து கொண்டிருந்த வானரர்களையும் கரடிகளையும் கொண்டை முஸூரையும் வாவி புஜபலத்தால் காப்பாற்றிவந்தான்.

இப்படி மேகக்கூட்டங்களையும் மலைச்சிகரங்களையும்ப் பெயங்கரமான சரீரங்களுடன் பல ரூபங்களும் லக்ஷ, பொருந்தி, ராமனுக்கு உதவிசெய்யப் பூமியில் வளர்ந்து ரர்களால், காடு மலை கடல் தீபம் நதி நகரங்களுள் முழுவதும் வ்யாபிக்கப்பட்டது.

ஸர்க்கம் 18.

ராம ஜனனம்.

தசரத அக்ரவர்த்தி செய்த அச்வமேதம் முடிந்தது. தேவர்கள் பாகங்களைப் பெற்றுச் சென்றார்கள். அரசன் பார்பைகளுடன் யாருந்த அரசர்களுக்குத் தகுந்தபடி மரியாதைகள் வலிஷ்டர் முதலிய மஹர்ஷிகளை வணங்குதல் கொடுத்த வஸ்த்ராபரணங்களால் விளாஸந்தோஷமாய்த் தங்களுடைய தேசங்களுக் தசரதர் ஸைய பரிவார வாஹனங்க வலிஷ்டர் முதலிய பெரியோர்களை முன்வைக்கு வந்தார். ரிஷ்யசிருங்கரும் சார் தேசத்திற்குப் போனார்கள். இப்படி தனுப்பித், தன் எண்ணங்கள் யாவும் நீகும் புத்ரபாக்யத்தைப்பற்றி யே அயோத்யையில் ஸுகமாய் வலித்த

இப்படி யக்ளும் முடிந்து, ஆறுருதுக்கள் கடந்து, பனிரண்டாவதான சித்திரமாஸம் நவமி திதி அதிதி தேவதாகமான புனர்வஸு நகூத்தரம் கூடிய சுப தினத்தில், கடக லக்ஷத்தில், கௌஸல்யா தேவி, ஸகல லோகங்களுக்கு நாதனும், ஸகல சுப லக்ஷணங்கள் பொருந்தினவரும், ஸர்வ லோகங்களால் நமஸ்கரிக்கப் புகிறவரும், மஹாலக்ஷ்ணுவின் பாதி அம்சமுள்ள ம், இக்ஷ்வாகு குலத்தைப் பெருமைப் படுத்தப் டே அறவருமான ராமனென்ற புத்ர ரத்னத்தைப் பெற்றாள்.

அப்பொழுது ஸூர்யனும் அங்காரகனும் குருவும் னும் சனியும் முறையே தங்களுடைய உச்ச ானமாகிய மேஷம் மகரம் கடகம் மீனம் துலா ராசிகளிலிருந்தார்கள். குருவும் சந்திரனும் ரசித்தார்கள் வஜ்ரபாணியான தேவேந்திர ன் அதிதி தேவியைப்போல், கௌஸல் ற்ற தேஜஸுள்ள அந்தப் புத்ரனைப் ளங்கினாள்.

சுத்ரத்தில் மீன லக்ஷத்தில், வீண் மமுள்ளவரும் தெளிந்த புத்தியுள்ள நற்குணங்களும் பொருந்தினவரும் எட்டிலொரு அம்சமுமான பரதன் கில் பிறந்தார்.

9-ல்ய நகூத்தரத்தில் ஸூர்யோதயத் ேரர்களாய், ஸகல அஸ்தர்சஸ்தர ார்களாய் வீளங்கும் லக்ஷ்மணனும் மித்ரையிடத்தில் பிறந்தார்கள். ாரு அம்சம் லக்ஷ்மணனிடத்தி

லும் எட்டிலொரு அம்சம் சத்ருக்கன்னிடத்திலும் விளங்கிற்று. அவர்கள் இரட்டைப் பிள்ளைகள்.

நற்குணங்கள் பொருந்தி, ஒருவர்க்கொருவர் ஸமானமாய்ப், பூரட்டாதி உத்திரட்டாதி நகைத்தரங்களைப் போல் காந்தியுடைய அந்த நான்கு புத்ரர்கள் அவதாரம் செய்த பொழுது, கந்தர்வர்கள் மதுரமார்ப் பாடினார்கள்; அப்ஸரஸ்கள் ஆடினார்கள்; தேவதூதர் முழங்கிற்று; ஆகாசத்திலிருந்து புஷ்பமாரி முழித்தது. அயோத்யா வாஸிகள் மஹோத்ஸவங் கொண்டாடினார்கள். ஜனங்களாலும் நாட்யமாடுகிறவர்களாலும் ஆடுவிப்பவர்களாலும் பாட்டாலும் வாத்யகோஷங்களாலும் ஸூத மாகத வந்திகளாலும் ராஜவிதிகள் நிறைந்தன.

அப்பொழுது தசரதர் ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கணக்கில்லாமல் பசுக்களையும் த்ரவியங்களையும் தானங் கொடுத்தார். ஸூத மாகத வந்திகளுக்கு விசேஷ வெசுமானம் செய்தார்.

திருக்குமாரர்கள் பிறந்த பதின்மூன்றாவது நாளில், வலிஷ்ட மஹர்ஷி வெகு ஸந்தோஷத்துடன், கௌஸல்யையின் புத்ரனுக்கு ராமனென்றும், கைகேயியின் புத்ரனுக்குப் பரதனென்றும், ஸுமித்ரையின் புத்ரர்களுக்கு லக்ஷ்மணனென்றும் சத்ருக்கனென்றும் பெயர் வைத்தார். அப்பொழுது தசரதர் நகரத்திலும் நாட்டிலுமுள்ள ப்ராஹ்மணர்களுக்குத் திருப்தியாய் அன்னமிட்டு அளவற்ற ரத்னங்களைத் தருகிறாயாகக் கொடுத்தார்.

அந்த ராஜ குமாரர்களுக்கு அன்னப்ராசனம் செளளம் உபநயனம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்கள் காலந்தவறாமல் விதிப்படி செய்யப்பட்டன.

அவர்களுக்குள் த்வஜத்தைப்போல் விளங்கும் மூத்தவரான ஸ்ரீராமன், தன் பிதாவிற்கு அளவற்ற ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகிறவராய், ப்ரஹ்மாவைப் போல் எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் இஷ்டமுள்ளவராயிருந்தார். அந்தக் குமாரர்கள் வேத வேதாங்கங்களைப் பூர்ணமாகக் கற்றார்கள். சூரர்களாக, ஞானவான்களாக, ஸகல நற்குணங்களும் பொருந்தினவர்களாக, ஜனங்களுக்கு அனுகூலத்தைச் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ளவர்களாக வளர்ந்தார்கள். அவர்களில் ஸ்ரீராமன் அபாரமான காந்தியும் வீணுகாத பராக்ரமமுமுள்ளவர்: சந்த்ரனைப் போல் ஸகல லோகங்களுக்கும் ப்ரியமானவர்; யானையேற்றம், குதிரை யேற்றம், ரதம் ஓட்டுதல், வில்வித்யை முதலியவைகளில் நிபுணர். பெற்றோர்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதில் மிகவும் முயற்சியுள்ளவர்.

விசேஷ லக்ஷம் பொருந்தின லக்ஷ்மணன், குழந்தைப் பருவம் முதல் அனைவர்க்கும் ப்ரியமானவன்; தன் தமயனான ராமனிடத்தில் மனோவாக்கு காயங்களால் அளவற்ற ப்ரியம் வைத்தவர். லக்ஷ்மணன் ஸமீபத்திலில்லாவிட்டால் புருஷோத்தமனான ராமனுக்குத் தூக்கம் வராது; ருசியுள்ள அன்னத்தையும் அவரின் பிப் புஜிப்பதில்லை. தன் வலது கையும் வெளியில் ஸஞ்சரிக்கும் ப்ராணனுமாய் அவரை நினைத்திருந்தார். ராகவன் குதிரைமேலேறி வேட்டைக்குப் போகும்பொழுது, இனையாழ்வார் வில்லுங்கையுமாய் அவரை ரக்ஷித்துக்கொண்டு பிந்தொடர்வார்.

அவருக்குத் தம்பியான சத்ருக்னன் அப்படியே பரதனிடத்தில் எல்லையற்ற ப்ரியம் வைத்தான். தன் ப்ராணனைக் காட்டிலும் அவனிடத்தில் பரதனுக்கு அதிக ப்ரேமையுண்டு.

மிகுந்த அதிருஷ்ட சாலிகளும் ப்ரீதிவைக்கத் தகுந்தவர்களுமான நான்கு குமாரர்களுடைய தசரதர் தேவர்களால் சூழப்பட்ட ப்ரஹ்மாவைப்போல் வெகு ப்ரீதியடைந்தார். அவர்கள் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்று ஞானத்தையடைந்ததால் நற்குணங்கள் பொருந்தி, ஒரு வேளை அஜாக்ரதையால் கெட்ட கார்யங்களில் மனது சென்றாலும் அதினால் வெட்கமடைந்து, எல்லா விஷயங்களையும் அறிந்தவர்களென்ற கீர்த்தியையும் வெளவிக் கார்யங்களில் திறமையையும், வருங் காலத்தை அறியும் சக்தியையும், கண்ணைப் பறிக்கும் தேஜ

ஸையு முடையவர்களாயிருந்ததால், தசரதர் லோகாதிபதியான சதுர் முகனைப்போல் பரம ஸந்தோஷமடைந்தார். அவர்களும் மஹாராஜா தங்களிடத்தில் வைத்திருக்கும் ப்ரீதியைப் பார்த்து, வேதமோது வதிலும் வில்வித்தையிலும் பிதிரு சுச்சுருஷையிலும் கவலை வைத்து வெகு திறமையடைந்தார்கள்.

பிறகு தசரதர் ஒரு நாள் உபாத்யாபரையும் பந்துக்களையும் மந்திரிகளையும் வருவித்துத் தன் புத்ரர்களுக்கு மணம் செய்ய வேண்டியதைப்பற்றி ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், மஹா தேஜஸ்வியான விச்வாமித்ர மஹா முனி, அவரைப் பார்க்க விரும்பி அங்கே வந்து “காதியின் புத்ரனான விச்வாமித்ரன் தங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கிறானென்று அரசனிடத்தில் சித்ரமாயத் தெரிவிப்புகளென்று காவலாளிகளுக்குச் சொன்னார். அவர்கள் பய பக்தியுடன் பரபரப்படைந்து அரண்மனைக்குள் ஓடி, விச்வாமித்ரர் வந்திருப்பதை ராஜாவிற்குத் தெரிவித்தார்கள். அவர் பரமானந்தமடைந்து வெகு ஜாக்ரதையுடன் புரோஹிதரை முன்னிட்டுக்கொண்டு, இந்த்ரன் ப்ரஹ்மாவை உபசரிப்பதைப்போல் மஹர்ஷியை எதிர்கொண்டழைத்தார். கடுமையான வ்ரதங்களை அனுஷ்டிக்கும் அந்த முனிவர் தேஜஸால் ஜ்வலிப்பதைக் கண்டு முகமலர்ந்து, அரசன் புரோஹிதரால் அவருக்கு அர்க்ய பாத்யங்களைக் கொடுத்தார்.

விதிப்படி செய்யப்பட்ட அந்தப் பூஜையைக் கௌசிகர் அங்கீகரித்து, அரசனையும் நகரத்தையும் பொக்கிஷத்தையும் தேசங்களையும் பந்துக்களையும் மித்ரர்களையும் பற்றி ஷேஷம் விசாரித்தார். “மஹாராஜ! உம்மால் ஜயிக்கப்பட்டவர்கள் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறார்களா? யாகங்களால் தேவர்களையும் அதிதிபூஜை ராஜரீதி நான்குவித உபாயம் முதலியவைகளால் மனிதர்களையும் நன்றாய்த் திருப்தி செய்கிறீரா” வென்று கேட்டு, வலிஷ்ட வாம தேவ ஜாபாலி முதலியவர்களையும் விதிப்படி உபசரித்து ஷேஷம் விசாரித்தார். அதனால் அவர்கள் வெகு ஸந்தோஷமடைந்து, ராஜஸபைக்கு வந்து பூஜிக்கப்பட்டு உசிதமான ஆஸனங்களில் அமர்ந்தார்கள்.

பிறகு எல்லையற்ற உதார ஸ்வபாவமுள்ள தசரதர் ஸந்தோஷத்தால் தேஹம் புளகித்துக், கௌசிகரைத் துதித்து “ஜனன மரணங்களால் பிடிக்கப்படும் மனிதர்களுக்கு அவைகளைப் போக்கும் அமிருதம் கிடைத்தால் எப்படியோ (அல்லது, மரண மடைந்தவன் பிழைத்து வந்தால் எப்படியோ); பல வர்ஷங்களாய் மழையில்

லாமல் வாடினவிடத்தில் மேகங்கள் ஓயாமல் பெய்தால் ஜனங்களுக்கு எப்படி யிருக்குமோ; எவ்விதத்திலும் தனக்குத் தகுந்த பத்னியிடத் தில் வெகுகாலமாய்ப் புத்ரன் பிறக்காமல், அந்த ஆசையை விட்டவ னுக்குத் திடீரென்று அந்தப் பாக்யம் கிடைத்தால் எப்படியோ; கெட்டுப்போன நிதிகள் தானாய்க் கிடைத்தால் எப்படியோ; ப்ரியமான புத்ரன் முதலியவர்களுக்கு விவாஹ மஹோத்ஸவம் நேர்ந் தால் நமக்கு எப்படியோ; அவ்விதமான ஸந்தோஷத்தை, ஒருநாளும் எதிர்பாராத தங்களுடைய வரவால் அடைந்திருக்கிறேன். (அமி ருதத்திற்கு ஸமமான திவ்ய பாயஸம் தனக்கு எதிர்பாராமல் கிடைத் தது; தன் மிக்ரானு ரோமபாதனுடைய ராஜ்யத்தில் வெகு காலம் மழைபெய்யாமல் ரிஷ்ய சிருங்கர் அடிவைத்தவுடன் பெய்தது; தனக்கும் பார்யைகளுக்கும் புத்ரோத்தத்தியின் காலம் தான்டின பிறகும் எதிர்பாராமல் நான்கு பிள்ளைகள் உண்டாயின; இந்த ஆச்சர் யங்களை நினைத்து இப்படிச் சொன்னார்.) கேடமமாய் வந்தீர்களா? என் ஸந்தோஷத்திற்கோ எல்லையில்லை. தங்களுடைய இஷ்டத்தை எப்படி நிறைவேற்ற வேண்டும்? தங்களைவிட உத்தமமான பாத்ரம் எனக்குக் கிடைக்குமோ? என் பதன்மில்லாமல் நான் எதிர்பாராமல் என்னைத் தேடி வந்தீர்களோ. என் ஜன்மம் இன்றுதான் கடைத் தேறிற்று; என் வாழ்நாள் இன்றுதான் பயனடைந்தது. - தாங்கள் முதலில் அரசனாய் ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்தீர்கள். பிறகு கடுந்தவத்தால் ராஜர்ஷியாய் ப்ரஹ்மர்ஷி பதவியை அடைந்தீர்கள், எவ்விதத்திலும் தங்களை நான் பூஜிக்க வேண்டியவன்; யாதொன்றி லும் தங்களுக்கு ஆதாரமில்லை. தாங்கள் இங்கே வந்ததை நினைத்து நினைத்து எனக்கு ஆர்ச்சாயம் பொங்குகிறது. தங்களுடைய வர வால் நான் மிகவும் பரிசுத்தானேன். தங்களைத் தர்சித்ததால் புண்ய கேடத்ரங்களை அடைந்தவனானேன்; தாங்கள் எதையும் கொடுக்கக்கூடிய ப்ரபுவல்லவா? என்னை உத்தேசித்து இங்கே வந்த கார்பத்தைச் சொல்லவேண்டும். தங்களுடைய ஆக்களுயை நிறைவேற்றிக் தங்களால் அனுக்ரஹம் பெற விரும்புகிறேன். தாங் கள் எண்ணிவந்த கார்யம் ஏதானாலும் யோசிக்கக் கூடாது; குறை வில்லாமல் முடிக்கிறேன். தாங்கள் எனக்குத் தைவமல்லவா? தங் களுடைய வரவால் எனக்கு விசேஷ கேடமமும் நிகரற்ற தர்மமும் கிடைத்திருக்கின்றன” வென்றார்.

பெருந்தன்மையுள்ள தசரதர் வணக்கமாய்ச் சொன்ன வார்த்தைகள், உத்தமகுணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஒப்பில்லாத

கீர்த்தி யடைந்த கௌசிகருடைய மனவிற்கும் காதிற்கும் அபார
மான ஸுகத்தைக் கொடுத்தன,

ஸர்க்கம் 19.

“ராமனை அனுப்பும்”

ராஜச்ரேஷ்டரான தரதர் சொன்ன ஆச்சர்யகரமான வார்த்
தைகளைக் கேட்டு எல்லையற்ற தேஜஸையுடைய விவ்வாமித்ரர் ஸந்
தோஷத்தால் தேஹம் புனகித்து, “மஹாராஜ! இஷ்வாகுவம்சத்
தரசர்களின் மஹா குலத்தில் பிறந்து வமிஷ்டரால் ஒவ்வொரு
காரியத்திலும் உபதேசிக்கப்பெற்ற உமக்கே இந்த வார்த்தைகள்
தகும்; வேறொருவர்க்கும் தகாது. நான் எண்ணியிருப்பதை முடிப்ப
தாய் நிச்சயஞ் செய்யும். ராஜச்ரேஷ்ட! பிறகு தவறக்கூடாது.
சில பலன்களை உத்தேசித்து நான் ஒரு யாகஞ் செய்ய ஆரம்பித்
தேன். அது முடியும் ஸமயத்தில் ஸபாஹு மாஃசனென்ற
இரண்டு ராக்ஷஸர்கள் அங்கேவந்து மாம்ஸத்தையும் ரக்தத்தையும்
அக்னி குண்டத்தில் வர்ஷித்து யாகத்தைக் கெடுத்து விட்டார்கள்.
அவர்களோ மஹா வீரர்கள்; யுத்தங்களில் தேர்தவர்கள்; சினைத்த
ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்கள். இப்படிப் பலதடவை நேர்ந்து
என ச்ரமமெல்லாம் வீணாகி, உத்ஸாஹம் குறைந்து அவ்விடத்தை
விட்டு வந்தேன். யாக காலத்தில் சபிக்கக் கூடாதென்று ஏற்பட்டி
ருப்பதால் அவர்களை நானே சிஹிதமுடியவில்லை. மறுபடியும் யாகஞ்
செய்யப் போகிறேன். அதை ரக்ஷிக்க உமது முத்தபுத்ரனான
ராமன் என்னுடன் அனுப்பும். அவன் ஜில்பா தரிக்கும் சிறு
வயஸுள்ளவனானாலும் மஹா சூரன், வீணாகாத பராக்ரமமுடைய
வன். இயற்கையாயுள்ள திவ்ய தேஜஸாலும் என்னால் ரக்ஷிக்கப்படுவ
தாலும் அந்த ராக்ஷஸர்களைக் கொல்வானென்பதில் கொஞ்சமேனும்
ஸந்தேஹமில்லை. மேலும், முவுலகிலும் கீர்த்தி பெறும்படி அவ
னுக்குப் பலவிதமான சூக்ஷ்மத்தைச் செய்வேனென்று நிச்சயமாய்
நம்பும். இந்தச் சிறுவன் கோர ராக்ஷஸர்களைக் கொல்லமுடியுமா
யென்று ஸந்தேஹம் வேண்டாம். அவர்கள் ராமனுக்கெதிரில்
சூக்ஷ்ணங்கட நிற்கமுடியுமா? ராமனைத்தவிர வேறொருவரும் அவர்
களைக் கொல்லமுடியாது. அந்தப் பாபிகள் விரயத்தால் கொழுப
படைந்தவர்கள். ஆனாலும் காலபாசம் அவர்களைக் கழுத்தில் கட்டி

இழுக்கிறது. ராஜஸ்ரேஷ்டனும் மஹாத்மாவுமான ராமனுக்குமுன் அவர்கள் எம்மாத்தரம்? 'ஐயோ! அறுபதாயிரம் வருஷங்களுக்குப் பிறகு அபூர்வமாய்ப் பிறந்த அருமைக் குழந்தையை ராக்ஷஸர்களுடைய கையில் எப்படிக் காட்டிக்கொடுப்பே'னென்று புத்ரவாத்ஸல்யத்தால் தயங்கவேண்டாம்: அந்த ராக்ஷஸர்கள் இறந்தார்களென்றே நம்பும். அப்படிப் ப்ரதிக்கை செய்கிறேன். ஸாமான்யமான குழந்தை யென்று லோகத்தார்கள் ராமனை நினைத்திருக்கிறார்கள். அவனுடைய மஹிமை உமக்குத் தெரியாது. ராமன் மஹாத்மாவென்றும், வீணாகாத பராக்ரமமுள்ளவனென்றும் ஞான பலத்தால் அறிவேன். என் வார்த்தையில் நம்பிக்கையில்லாவிட்டால் இதோ விருக்கும் வலிஷ்டரைக் கேளும். உமக்குப் புரோஹிதர், மஹா தேஜஸ்வி, ஸத்யவான், ஹிதத்தையே உபதேசிக்கிறவர்; அதுவும் போதாவிட்டால் இதோ விருக்கும் மற்ற ரிஷிகளைக் கேளும். இவர்கள் கடுந்தவத்திலேயே ஆபுஸைப் போக்குகிறவர்கள். செய்த ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றுவதாலுண்டாகும் தர்மமும் கீர்த்தியும் என்றும் அழியாமலிருக்க வேண்டுமானால் ராமனை என்னுடன் அனுப்பும். உமது மந்த்ரிகளும் வலிஷ்டர் முதலிய மற்றவர்களும் இப்படிச் செய்ய அனுமதித்தால் ராமனை என்னுடன் அனுப்பும். அவ்விடத்தில் உமக்கு எல்லையற்ற ப்ரீதியுண்டென்பதை அறிவேன். ஆனால் அவனுக்கு யானொன்றிலும் பற்றில்லைபென்பதையும் அறிவேன். என் யாகத்திற்காக பத்துத் தினங்கள் மாத்தரம் செந்தாமரைக் கண்ணா ராக்ஷனை என்னுடன் அனுப்பும். அதற்குமேல் அவனை வைத்துக் கொள்வதில்லை. யாக காலம் தாண்டுவதற்கு முன் ராமனை என்னுடன் அனுப்பும். உமக்கு ஸகலக்ஷேமமுமுண்டாகட்டும். கவலைக்கு இடம் வேண்டா"மென்றார்.

தர்மாத்மாவான விச்வாமித்ரர் தர்மத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் ஒத்து இப்படிச் சொன்னார். தனக்கும் ராமனுக்கும் சுபத்தைக் கொடுக்கும் அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் தசரதர் "ஐயோ! ராமனை விட்டுப் பிரிய வேண்டுமே; இல்லாவிட்டால் ப்ரதிக்கை நலவின பாபம் நேருமே; விச்வாமித்ரருடைய கொடிய சாபத்திற்குட்படவேண்டுமே"யென்று தீவ்ரமான துக்கத்தில் மூழ்கிப் பங்குதார். கௌசிகருடைய சொற்கள் அயோத்யாதிபதியின் ஹிருதயத்தைப் பிளந்து மனதைக் கலக்கிப் புண்ணாக்கின. ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்திருந்தவர் கிடிகிடென்று நடுங்கினார்.

“ராமனை அனுப்பமாட்டேன்”

ராஜ ச்ரேஷ்டரான தசரதர் விச்வாமித்ரருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஒரு முஹூர்த்தம் வரையில் மூர்ச்சையடைந்தார். பிறகு ப்ரக்ஞை வந்து “மஹர்ஷே! மலர்ந்த செந்தாமரையைப் போன்ற திருக்கண்களுள்ள என் ராமனுக்கு இன்னும் பதினாறு வயஸ் முடியவில்லையே. ராத்ரியில் கபட யுத்தஞ் செய்யும் ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தஞ் செய்ய இவனுக்குத் திறமை எங்கே? மிகுந்த சூரர்களும் அஸ்தர வித்யையில் நிபுணர்களும் ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தஞ் செய்யக்கூடியவர்களும் பலர் என்னிடத்திலிருக்கிறார்கள். மேலும், என் அக்ஷௌஹிணி ஸைன்யம் தயாராயிருக்கிறது. இவைகளுடன் நானே வந்து வில்லுங்கையுமாய் ராக்ஷஸர்களுடன் உயிருள்ளவரையில் யுத்தஞ் செய்கிறேன். தங்களுடைய யாகம் விக்னமின்றி நிறைவேறும், கவலை வேண்டாம். ராமனோ குழந்தை; அஸ்தர வித்யையைப் பூர்ணமாயறியாதவன். சத்தரூ பலத்தையும் தனக்கும் பிறர்க்குமுள்ள பேதத்தையும் அறிய முடியாதவன். இதுவரையில் சண்டை செய்து வழக்கமில்லாதவன்; அஸ்தர பலமில்லாதவன்; கபட யுத்தஞ் செய்வதே ஸ்வபாவமாகவுள்ள ராக்ஷஸர்களுடன் இவனை யுத்தத்திற்கு அனுப்புவது நயாபமா? ”

இதிருக்கட்டும். தாங்கள் கேவலம் ரிஷியல்லவே. என்னைப்போல் அரசனாயிருந்து குடும்பத்தின் கஷ்ட ஸூகங்களை அறிந்தவரல்லவா? அறுபதாயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் புத்ரபாக்யமின்றி மிகவும் வருந்தினேன். பல வ்ரதங்களையும் நியமங்களையும் யாகயஞ்ஞங்களையும் செய்து என் ராமனைக் குழந்தையாக ஆடைந்தேன். நால்வரில் மூத்தவன்; தர்மமே அவனுக்குப் ப்ரதானம்; மற்றவர்களைவிட அவனிடத்தில் எனக்கு விசேஷப் ப்ரேமை. அவனை விட்டுப் பிரிந்தால் ஒரு முஹூர்த்தமாவது என்னுயிர் தாங்காது. ஆகையால் ராமனை அழைத்துப்போவது உசிதமல்ல. அப்படித் தாங்கள் பிடிவாதஞ் செய்தால் என்னையும் ஸைன்யத்தையும் அழைத்துப் போகலாம். நான் வந்தாலும் ராமன் வந்தாலும் ராக்ஷஸர்களுடன் எப்படி யுத்தஞ் செய்ய வேண்டும்? அவர்கள் யாருடைய புத்ரர்கள்?

பெயர் என்ன? ஸ்வரூபமும் ப்ராக்ரமும் எவ்விதமானது? அவர்களுக்கு யார் உதவி? ராக்ஷஸர்களுள்ளால் பலத்திலும் கர்வத்திலும் நிகரற்றவர்களல்லவா? அவர்களைப்பற்றி விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுங்க”னென்றார்.

கௌசிகர் “மஹாராஜ! ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணன் மூவுலகத்திலுள்ள ப்ராணிகளை ஹிம்லிக்கிறுனென்று கேட்டிருக்கலாமே. புலஸ்த்ய ப்ராஜாபதியின் வம்சத்தில் பிறந்தவன், விச்ரவவின புத்ரன், குபேரனுக்குத் தம்பி, ப்ராஹ்மாவிடத்தில் அபூர்வமான வரங்களைப் பெற்றவன். அவன் அபியாமலாவது அலக்ஷபத்தாலாவது கெடுக்காத யாகங்களை ஸுபாஹு மாரீசனென்ற அவனுடைய உறவினர் உத்திரவுபெற்று அழித்து, அந்தக் கார்யத்தை வெகு ஜாக்ரதையாய் நடத்தி வருகிறார்”னென்றார்.

அதைக் கேட்ட தசரதர் இடிவிழுந்ததுபோல் நடுங்கி, “மஹர்ஷே! அந்தக் துஷ்டனுடன் யுத்தஞ்செய்ய என்னால் முடியாது. ஸகல தர்மங்களையும் அபிந்த தாங்கள் என் குழந்தையிடத்தில் கிருபைசெய்யவேண்டும். பாக்பமற்ற எனக்குத் தாங்களே குரு, தாங்களே தைவம். தேவ தானவ கந்தர்வயக்ஷ பதக பன்னகர்கள் அவனுக் கெதிரில் நிற்கமுடியாதே. மனுஷ்யர்களைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? அவனை எதிர்க்கும் வீரர்களின் வீர்யத்தை அபஹரிக்கிறானே. அவனோடாவது அவனுடைய ஸைன்யங்களோடாவது யுத்தஞ்செய்ய என்னால் முடியாது. என் புத்ரர்கள் எனக்கு உதவியாயிருந்தாலும், என் ஸைன்யம் கூடவிருந்தாலும் என்னால் முடியாது. ராமன் தேவர்களைப்போல் அழகும் காந்தியுமுள்ளவன், பாலன், என் அருமைக் குழந்தை, யுத்தப்பயிற்சி யில்லாதவன்; அவனைக் கொடுக்கவேமாட்டேன். அவ் விரு ராக்ஷஸர்கள் ஸுந்தோப ஸுந்தர்களின் புத்ரர்களல்லவா? யக்ஷகன்யைக்குப் பிறந்த தைத்யர்களல்லவா? யுத்தத்தில் யமனை எதிர்த்தாலும் எதிர்க்கலாம், அவர்களை எதிர்க்க முடியுமோ? வீர்யசாலிகள், யுத்தங்களில் நன்றாய்ப் பழகினவர்கள்; அவர்களே தங்களுடைய யக்ஷங்களைக் கெடுக்க வந்தால் ராமனைத் தங்களுடன் அனுப்பவேமாட்டேன். ஆனால் அவர்களில் ஒருவனுடன் நானும் என் மித்ரர்களும் யுத்தஞ்செய்யத் தயாராயிருக்கிறோ”மென்றார்.

அதைக் கேட்டவுடன் விச்வாமித்ரருக்கு மஹா கோபமுண்டாயிற்று. யாகத்தில் நெய்த்தாரைகளால் அக்னி வளர்ந்து ப்ரகாசிப்பதைப்போல் அவ்ருடைய கோபம் ஜ்வலித்தது.

தசரதர் ஸம்மதித்தது.

இப்படிப் புத்ர ஸ்னேஹத்தால் மனந்தவர்த்து தசரதர் பிரலாபிப்பதைக் கேட்டு விசுவாமித்திரர் கோபமடைந்து “ஓய்! நான் உம்மை ஏதாவது வலுவில் வேண்டினேனு? எதைக் கேட்டாலும் உடனே கொடுப்பதாய் அடிக்கடி ப்ரதிக்ளைசெய்தது நீரே. கேட்கும்படி கட்டாயப்படுத்தி என்னைக் கேட்குப்தொன்னதும் நீரே. செய்த ப்ரதிக்ளையை இப்பொழுது தவறப்பார்க்கிறவரும் நீரே. ரகுசுலத்தில் பிறந்த அரசர்களுக்கு இது அழகல்ல. அந்த வம்சத்திற்கு ஏதோ அனர்த்தம் நேரிடப்போகிறது. பொய்யர்களைத் தண்டிக்கவேண்டிய நீரே பொய்சொன்னால் நான் என்ன செய்யக்கூடும்? இது உமக்கு நன்றாயிருந்தால் நான் திரும்பிப்போகிறேன். இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்தவனென்று பெரிய பெயர் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவரே! செய்த ப்ரதிக்ளையைப் பொய்யாக்கிப், பந்துக்களுடன் ஸுகமாய் வலித்துக்கொண்டிரு”மென்று அங்கிருந்து போகப் புறப்பட்டார்.

மஹாஞானியான விசுவாமித்திரர் கோபங்கொண்டதைக் கண்டு பூமி முழுதும் நடுங்கிற்று. தேவர்களுடைய மனவில் பயம் குடி கொண்டது. இப்படி ஸகல ஜகத்தும் பயத்தால் தத்தளிப்பதைக் கண்ட வாலிஷ்டர், மஹா புத்திமானும் நிகரற்ற தபஸ்வியுமானதால் “மஹாராஜ! இதென்ன? நீரும் இப்படிச் செய்யலாமோ? அண்டினவர்களைக் கைவிடாமல், செய்த ப்ரதிக்ளையை உயிரைக் கொடுத்தாவது நிறைவேற்றின சிபி ஹரிச்சந்திரன் முதலிய அரசர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறக்கும் பாக்யத்தைப் பெற்றிருக்கிறீர்; தர்மமே ரூபமெடுத்து வந்ததைப் போல் விளங்குகிறீர்; மஹா தையசாலி; சுத்தமான ஆசாரமுள்ளவர்; ஸ்ரீமான்; குலதர்மத்தை நீரே கைவிடலாமோ? ரகுசுலத்தில் பிறந்த தசரதர் தர்மாத்மாவென்று மூவுலகிலும் ப்ரவித்தியல்லவா? உமது கூத்தரிய தர்மத்தை அனுஷ்டியும். அதர்மத்தில் மனைஸ்ச் செலுத்தலாமோ? இப்படிச் செய்கிறேனென்று ஒருவன் சொல்லி, அதை முடிக்காவிட்டால், அவன் செய்யும் தானதர்மங்களும் யாக்யங்களுக்க

ளும் ஜபஹோம தர்ப்பணங்களும் தபஸும் நாமமடையுமே. ஆகையால் ராமனை இவருடன் அனுப்பும்.

“அவனுக்கு அஸ்த்ரப் பயிற்சி இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் ராக்ஷஸர்களால் கொஞ்சமேனும் பயமில்லை. ஜவலிக்கும் அக்னி தேவாமிருதத்தை ரக்ஷிப்பது போல், விசுவாமித்ரர் அவனை ரக்ஷிக்கும் பொழுது குறைவென்ன?

“இவர் ஸாதாரணமானவரா? தர்மமே உருவெடுத்து வந்த தென்று இவரைச் சொல்லலாம். வீரசிகாமணி; புத்தியில் யாரையும் மிஞ்சினவர்; தபவிற்கு எல்லை இவரே, முவுலகிலுமுள்ள சராசரங்களில் பலவகையான அஸ்த்ரங்களை அறிந்தவர் இவரே; வேறொருவர்க்குத் தெரியாததும், தேவாஸுர மகூத ராக்ஷ கந்தர்வ கின்னர உரக கணங்களுக்கும் தெரியாததுமான அஸ்த்ரங்கள் யாவும் இவருக்கு நன்றாய்த்தெரியும். முன்பு இவர் அரசனு யிருந்து ஆண்ட பொழுது பிருசாச்வருடைய புத்ரர்களான ஸகல அஸ்த்ர தேவதைகளையும் சங்கரனிடத்திலிருந்து பெற்றார். பிருசாச்வருக்கு ஜயையென்ற தகூப்ரஜாபதியின் புத்ரியிடத்தில் ஐந்துறு அஸ்த்ர தேவதைகளும், வேறொரு பெண்ணை ஸுப்ரபையிடத்தில் ஐந்துறு அஸ்த்ர தேவதைகளும் பிறந்தார்கள். அவர்கள் அஸுரர்களை அழிக்க விருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள்; நானு ரூபமுள்ளவர்கள்; நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்கள்; மஹாதேஜஸ்விகள்; ஜயத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவர்கள்; ஸுப்ரபையின் புத்ரர்களுக்கு வைத்த ஸம்ஹாரர்களென்ற பெயர் தரும். எல்லையற்ற பலசாலிகள்; அவர்களை அண்டமுடியாது. அனைவரும் இவருக்கு வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவைகளின் ரஹஸ்யத்தை இவரே நன்றாய்ந்தவர்; இதுவரையிலு மில்லாத அஸ்த்ரங்களையும் இவர் விருஷ்டிப்பார். மூன்று காலங்களையும் நன்றாய்ந்தவர்; இவருக்குத் தெரியாததில்லை. கௌசிகருடைய வீர்யமும் தேஜஸும் கிர்த்தியும் இவ்விதமென்று நீர் கேட்டபிறகும் ராமனை இவருடன் அனுப்புவதில் ஸந்தேஹிப்பது நியாயமல்ல. அந்தத் துஷ்ட ராக்ஷஸர்களை அழிப்பது இவருக்கு ஒரு பொருட்டல்ல; ஆனால், உமது புத்ரனுடைய விசேஷ கேசுமத்தையும் கிர்த்தியையும் கோறியே உம்மைத் தேடி வந்து இப்படி யாசிக்கிறார்”ரென்றார்.

வலிஷ்டருடைய வார்த்தைகளால் அரசனுடைய சித்தம் தெளிந்தது; முகம் மலர்ந்தது; கௌசிகருடன் ராமனை அனுப்ப நிச்சயித்தார்.

பலை. அதிபலை.

வலிஷ்டர் இப்படிச் சொன்னவுடன் தசரதர் ஸந்தோஷத் தால் முகமலர்ந்து ராமலக்ஷ்மணர்களை வருவித்தார். கௌஸல்யையும் தசரதரும் வலிஷ்டரும் அவர்களுக்கு ஸகல மங்களங்களுண்டாகும்படி வேதமந்த்ரங்களை ஜபித்து ரகசியங்களைக் கட்டி ஆசீர்வாதம் செய்தார்கள். பிறகு தன் அருமைக் குழந்தையான ராமனைத் தசரதர் இறுகத் தழுவி, உச்சி முகர்ந்து, ஸந்தோஷமாய் விசுவாமித்ரரிடம் ஒப்புவித்தார். செந்தாமரைக் கண்ணான ராமன் கௌசிகருடன் புறப்பட்டுப்போனபொழுது ஆகாசத்திலிருந்து புஷ்பமாரி பொழிந்தது; தேவதூதர்பி முழங்கிற்று. நகரத்திலும் சங்க தூதுபி முதலிய மங்கள வாத்யங்கள் கோஷித்தன.

கௌசிகர் முன்னே சென்றார்; ஜில்பாவைத் தரிக்கும் பாலஞ்ஞனும் அபார கிரீத்தி வாய்ந்த ஸ்ரீராமன் அவருக்குப் பின் சென்றார். லக்ஷ்மணன் வில்லுங் கையுமாய் அவரைப் பின்தொடர்ந்தார். மயில்தோகையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிகைகளுடன் கோதண்டத்தைக் கையில் பிடித்துப் பத்து திக்குகளையும் பாகாசிக்கச் செய்து கொண்டு அந்த ராஜகுமாரர்கள், மூன்று தலைகளுள்ள இரண்டு ஸர்ப்பங்களைப்போல் மஹாமுனியைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். கையில் வில்லும், முதுகில் அம்பறைகளும், விரல்களைக் காப்பதற்கு உடம்புத் தோனல் செய்த கூடுகளும் விளங்க, மஹா கார்த்தி பொருந்தி, ஒப்பற்ற ஸௌந்தர்யமுடன் ராம லக்ஷ்மணர்கள் அந்த ரிஷியுடன் போகையில், ப்ரஹ்மாவை அசுவின் தேவதைகளும், ப்ரமசிவனை ஸ்கந்தரும் விசாகரும் பின்தொடர்வதுபோல் தோன்றிற்று.

ஒன்றரை யோஜனை தூரம் சென்று ஸரயூவின் தென்கரைக்கு வந்தவுடன் கௌசிகர் “இந்த ராஜகுமாரர்கள் வெகுதூரம் நடந்து வழக்கில்லாதவர்கள்; காலந்தவறாமல் புஜிப்பவர்கள், சிறுவர்கள், வெகு தூரம் நடந்திருக்கிறார்கள்; போஜன வேளை நெருங்கிவிட்டது. பசி தாஹம் ச்ரமம் தாபம் முதலியவையில்லாமல் இவர்களைச் செய்யு

வேண்டு”மென்று இனிமையான குரலுடன் “ராம! குழந்தாய்! தர்ம சிந்தையுள்ளவனே! தாமஸமில்லாமல் ஆசமனஞ் செய். பலை அதி பலை யென்ற வித்யைகளைப் பெற்றுக்கொள். அவைகளை ஜபித்தால் பசிதாஹம் தேஹச்ரமம் தாபம் ரூபவிகாரம் முதலிய கெடுதிகள் நேராது. அஜாக்ரதையா யிருந்தாலும், அபத்தனா யிருந்தாலும், தூங்கினாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் உபத்ரவம் நேராது. புஜபலம் ஸாமர்த்யம் அழகு ஸௌபாக்யம் திறமை வஸ்துக்களின் உண்மையை அறிவது நிச்சயிப்பது தடையில்லாமல் பதில் சொல்வது முதலிய உத்தம குணங்களில் மூவுலகத்திலும் உனக்கு இணையி ராது. இந்த வித்யைகள் ப்ரஹ்மாவால் விரூஷ்டிக்கப்பட்டவை. ஸகல ஞானத்திற்கும் உண்டாகுமிடம்; அழியாதகீர்த்தியைக் கொடுக்கக்கூடியவை; தபோபலத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டவை. இவைகளைத் தரிக்கக்கூடிய பல குணங்கள் உன்னிடத்தில் விளங்குகின்றன. உண்மையாய் உன்னாலேயே உண்டாக்கப்பட்டவை. இவைகளை நீயே பெறத்தகுந்தவன்; நீ என்னிடத்திலிருந்து இவைகளைப் பெற்ற பிறகு பலவிதமாய் வளரும். ஆகையால் சீக்ரமாய் இவைகளைப் பெற்றுக்கொள்”என்றார்.

மஹா பராக்ரமசாலியான ராமன் ஆசமனஞ் செய்து சுத்தராய் மலர்ந்த முகத்துடன், ப்ரஹ்ம ஞானியான விச்வாமித்ரரிடமிருந்து அந்த வித்யைகளை உபதேசம் பெற்று, ஆயிரம் கிரணங்களுள்ள ஸூர்பன் சரத் காலத்தில் விளங்குவதுபோல் ப்ரகாசித்தார்.

ராஜகுமாரர்கள் மஹர்ஷியை ஆசார்பராய் எண்ணி, விதிப்படி பூஜித்தார்கள். அன்றிரவில் ஸரயூநதிக் கரையில் அவர்கள் ஸுகமாய்த் தூங்கினார்கள். இலைகளால் செய்யப்பட்ட படுக்கையில் படுத்தாலும், கௌசிகருடைய வார்த்தைகளால் அவர்களுக்கு அஸௌக்யமாவது ச்ரமமாவது கொஞ்சமேனும் தோன்றவில்லை.

காமாச்ரமம்

விடியற்காலையில் கௌசிகர் எழுந்து, ராஜகுமாரர்களை எழுப்ப அவர்கள் தூங்குமிடத்திற்கு வந்தார். ஸுகமாய் நித்ரை செய்யும் ராமனுடைய திருமுகமண்டலத்தின் காந்தியைப் பார்த்து, “இந்தப் புத்ர ரத்னத்தைப் பெற்ற கௌஸல்யை என்ன பாக்யம் செய்தானோ; என்ன தபஸ் செய்தானோ!” வென்று பார்த்துப் பார்த்து ஆச்சர்யமடைந்தார். பிறகு “கௌஸல்யை பல ஜன்மங்களில் செய்த புண்யமே ரூபமெடுத்தது போன்ற புருஷோத்தம, ராம! காலை ஸந்தைய நடக்கிறது. ஸூரியன் இருட்டை அழிப்பதுபோல் சத்ருக்களை அழிக்கும் காலம் உனக்கும் ஸமீபித்தது. அக்ஞான மென்ற இருள் நீங்கி உன் ஸ்வரூப ஞானம் எனக்குக் கிடைத்தது. உன் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைத் தாசிக்கப் பெற்றேன், நித்ரா ஸமயத்தில் உன் ஸௌந்தர்யத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்தேன். விழித்தபிறகு விளங்கும் லாவண்யத்தைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். மேலும், ஸர்வேச்வரனான நீ ஸகல தர்மங்களையும் ஏற்படுத்தி, ஜீவ கோடிகளை அனுஷ்டிக்கச் செய்கிறாய். நீயும் செய்து காட்டவேண்டுமல்லவா? அவைகளை காலத்தில் நீயே செய்யாவிட்டால் பிறர்க்குச் ச்ரத்தையிராது. காலை ஸந்த்யாவந்தன முதலிய நித்ய கர்மங்களைச் செய்ய எழுந்திருக்க வேண்டு” மென்றார்.

வெகு கம்பீரமாய் முனிவர் இப்படிச் சொல்ல, ராஜகுமாரர்கள் நித்ரை தெளிந்து ஸ்நானஞ் செய்து அர்க்யம் தர்ப்பணம் காயுதீ ஜபம் முதலிய காலைக்ரியைகளை முடித்தார்கள். அளவற்ற பராக்க்ரம சாலிகளானாலும் தபோநிதியான கௌசிகரைப் பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து அப்படிப்பட்ட ஸத்குரு கிடைத்ததைப்பற்றி மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து ப்ரயாணம் செய்யத் தயாரானார்கள்.

வெகுதூரம் சென்று, கங்கையும் ஸரயூவும் சேருமிடத்தில் ஒரு புண்யமான ஆச்ரமத்தையும் அங்கே வெகுகாலமாய்க் கடுந்தபஸ் செய்துகொண்டிருக்கும் மஹா தேஜஸ்விகளான ரிஷிகளையும் பார்த்து ராமன் மிகவும் ஸந்தோஷித்து; “ஸ்வாமி! இது யாருடைய

ஆச்ரமம்? இங்கே யார் வலிக்கிறார்கள்? க்ருபைசெய்து சொல்ல வேண்டுமென்றார்.

கௌசிகர் “ராகவ! முன்காலத்தில் சங்கரன் இங்கே இடை விடாமல் வெகு நியமத்துடன் கடுந்தபஸ் செய்துகொண்டிருந்தார். பார்வதி அவருக்குப் பணிவிடை செய்தாள். அவளிடத்தில் அவருக்கு ஆசையுண்டாகும்படி மனம்தன் முயற்சிசெய்ய, அவர் அதை அறிந்து அவனைக் கோபப் பார்வையால் எரித்தார். அதுமுதல் அவன் சரீரமின்றி அனங்கனென்று பெயர்பெற்றான். இங்கே அவனுடைய அங்கங்கள் அழிந்தபடியால் இவ்விடத்திற்கு அங்கதேச மென்று பெயர் வந்தது. ஸதாசிவன் தபஸ்செய்த ஸ்தலம் இதே. இவர்கள் அவருடைய சிஷ்யர்களே. பாபலேசமினித் தர்மஸ்வரூபிகளாய் இங்கேயே வலிக்கிறார்கள். இந்தப் புண்ய நதிகளுக்கு நடுவி லுள்ள இந்தக் கோத்தரத்தில் இன்றிரவு தங்கி காலையில் கங்கை யைத் தாண்டிவோம், ஸ்நானஞ்செய்து சுத்தர்களாய், ஜபம் ஹோமம் அக்னிஹோத்ரம் முதலிய க்ரியைகளை முடித்து, இந்தப் புண்யாச்ர மத்திற்குப் போவோ”மென்றார்.

அதற்குள் அங்குள்ள ரிஷிகள் தபோபலத்தால் இவர்களுடைய வரவையும் இனி நடக்கும் விஷயங்களையும் அறிந்து பரமானந்த மடைந்து கௌசிகரை அர்க்யபாத்யங்கவால் விதிப்படி பூஜித்து ராஜ குயாரர்களைத் தகுந்தபடி உபசரித்தார்கள். ஒருவர்க்கொருவர் கோஷமம் விசாரித்துக்கொண்டு மதுரமான வார்த்தைகளைப் பேசிக் கொண்டு எல்லோரும் ஸாயங்கால ஸந்த்யாவந்தனம் ஜபம் முதலிய க்ரியைகளை வெகு ஸாவதானமாய்ச் செய்தார்கள். பிறகு காமாச்ர மத்திலிருக்கும் ரிஷிகள் கௌசிகரையும் ராஜபுத்ரர்களையும் அங்கே அழைத்துப்போனார்கள். வெகு மனோஹரமான அந்த ஆச்ரமத்தைப் பற்றின் கதைகளை கௌசிகர் சொல்ல, ராம லக்ஷ்மணர்கள் கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்து அன்றிரவை ஸுகமாய்க் கழித்தார்கள்.

தாடகா வனம்.

ஸூர்யோதயமானவுடன் சத்ருகுல காலர்களான ராம லக்ஷ்மணர்கள் நித்ய கர்மங்களை முடித்து, விச்வாமித்ரரை முன்னிட்டுக்கொண்டு கங்கைக் கரைக்கு வந்தார்கள். அதற்குள் அங்குள்ள மஹர்ஷிகள் ஸகல ஸௌக்யங்களும் பொருந்தி, அங்குள்ள ஓடத்தைக் கொண்டு வந்து “மஹர்ஷே! ராஜபுத்ரர்களுடன் இதில் ஏறவேண்டும்; தாமஸம் செய்ய வேண்டாம்; யாதொரு கெடுதியுமின்று ஸுகமாய்ப் போய்வாருங்க” என்று இனி நடக்கும் தாடகாவத முதலியவைகளை மனவிலைவத்துக்கொண்டு வழியனுப்பினார்கள். கௌசிகர் அவர்களிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக் கங்கையைத் தாண்டினார். ஆற்றின் நடுகில் அலைகள் ஒன்றோடொன்று மோதுவதால் அதிக சப்தமுண்டானதைக் கண்டு ராம லக்ஷ்மணர்கள், “ஸ்வாமி! இந்தப் பயங்கரமான சப்தத்தின் காரணமென்ன” வென்றார்கள். கௌசிகர் “குபேரனுக்கிருப்பிடமான கைலாஸத்தில் மானஸமென்ற ஏரியைப் பரஹ்மாமனஸால் விரிவுஷ்டித்தார். அதிலிருந்து பெருகினதால் இதற்கு ஸரயூ வென்று பெயர். இந்த நதி அயோத்யைக்கு மேற்கில் ஆரம்பித்து வட கிழக்காய் ஓடி, அங்கதேசத்தைக் கடந்து இங்கே கங்கையில் விழுகிறது. இரண்டு நதிகளின் ஜலங்கள் மோதுவதால் இந்த ஓசையுண்டாகிறது. பக்திபுடன் இந்தப் புண்ய நதிகளை வணங்குங்க” என்றார்.

ராஜகுமாரர்கள் அப்படிச் செய்து, கங்கையைத் தாண்டி அப்புறம் போகும்பொழுது ஒரு பயங்கரமான காட்டைக் கண்டார்கள். கருங்காலி, அச்வகர்ணம், பில்வம், பாதிரி, இலந்தை முதலிய பல மரங்களடர்ந்து அது நுழைய முடியாமிருந்தது. பலவிதமான பக்ஷிகளும், பூமிக்குள்ளிருந்து கத்தும் புழுக்களும், யானை சிங்கம் புலிகாட்டுப்பன்றி முதலிய துஷ்டமிருகங்களும், காதிற்குக் கடுமையாயும் மனஸ் நடுங்கும்படியாயும் சப்தஞ் செய்தன. அதைக் கேட்டு அந்த ராஜகுமாரர்கள், “ஸ்வாமி! இது யாருடைய வன” மென்றார்கள்.

மஹாபராக்ரமிகளான தசரத புத்ரர்கள் இப்படிக் கேட்க அபாரமான தேஜஸுள்ள கௌசிகர், “கருத்ஸ குலதிலகனா ராம! குழந்தாய்! மலதம் கருஷுமென்ற இவ்விரு தேசங்களும் தேவர்களால் உண்டாக்கப்பட்டு தனதான்யங்கள் நிறைந்திருந்தன. முன்பு இந்த்ரன் விருத்ராஸுரனைக் கொன்ற பொழுது ப்ரஹ்மஹத்யா தோஷமும் கோரமான பசியும் அவனைப் பிடித்தன. அந்தத் தோஷத்தைப் போக்கத் தேவர்கள் கங்கை முதலிய புண்ய ஜலங்களாலும், மந்த்ரங்களால் பரிசுத்தமான கடங்களிலுள்ள நீராலும் அவனை ஸ்நானஞ் செய்வித்தார்கள். உடனே அந்த உபத்ரவங்கள் விலகின. அப்பொழுது இந்த்ரன் “என் சரீரத்திலுள்ள மலத்தை இவ்விரு தேசங்களும் போக்கிப்படியால் மலதமென்றும், பசியைப் போக்கிப்படியால் கருஷுமென்றும் விளங்கட்டு”மென்று அனுக்ரஹித்தான். தேவராஜன் சுத்தமானதைக் கண்டு தேவர்கள் மகிழ்ந்து, அவனுடைய வார்த்தையை நல்லது நல்லதென்று கொண்டாடினார்கள். அவர்களுடைய அனுக்ரஹம் பெற்ற அந்தத் தேசங்கள் தன தான்யங்களால் நிறைந்து எண்ணிறந்த ஜனங்கள் வெகுகாலம் ஸுகமாய் வலீக்கப்பெற்றன.

பிறகு ஸுந்தனென்ற யக்ஷன் தாடகையை விவாஹஞ் செய்தான். அவன் ஆயிரம் யானைகளின் பலத்தையுடையவன். அவனுடைய புத்ரனா மாரீசன் இந்த்ரனைப் போன்ற பலவானாய்ப் பெரிய வரையையும் மலைபோன்ற தேஹத்தையும் விகாரமான கைகளையும், நிகரற்ற பராக்ரமத்தையும் படைத்து, இவ்விரண்டு தேசங்களிலுமுள்ள ஜனங்களைப் பயமுறுத்தி, இதை வனமாக அடித்தான். இங்கிருந்து ஒன்றரை யோஜனை தூரத்திற்கப்பால் நாம் போகும் வழியில் அவனும் தாடகையும் வலிக்கிறார்கள். ஆகையால் இதற்குத் தாடகாவனமென்று பெயர். ராம! உனக்குக் கேடும் முண்டாகட்டும். கோரஸூரியான அந்த யக்ஷஸ்தரீயால் அழிக் கப்பட்டுப், பிறர் நெருங்க முடியாத இந்தத் தேசங்களுக்கு ஒரு வரும் வருவதில்லை. இந்த உபத்ரவமும் இன்னும் தீரவில்லை. ஆகையால், என் ஆக்ஷேபை முன்னிட்டுக்கொண்டு இந்தக் கொடிய வளை உன்பலத்தால் கொன்று, இங்கே எல்லோரும் உபத்ரவமின்றி ஸஞ்சரிக்கும்படி செய். இவ்விடம் கோரமான காடானதை உனக்குச் சொன்னே”னென்றார்.

எண்ணமுடியாத மஹிமைபுள்ள கௌசிகர் இப்படிச் சொல்ல நரச்ரேஷ்டனான ராகவன், “ஸ்வாமி! யகூதர்கள் அல்பவீர்புமுள்ள வர்களென்று கேள்வி. அந்த ஜாதியில் பிறந்த ஒரு கேவல ஸ்தீர்க்கு ஆயிரம் யானைபலம் எப்படிக்கிடைத்த” தென்றார். மட்டில் லாத தேஜஸுள்ள ரகுவீரன் ஒன்றுமறியாதவரைப்போல் இப்படிக்கேட்க முனிவர், “ராம! இந்த அபூர்வபலம் அவளுக்கு வரத்தால் கிடைத்தது. ஸுகேதுவென்ற யகூதன் வெகுகாலம் புத்ரனில்லாமல் வருந்திக், கடுந் தபஸாலும் சுத்தமான நடத்தையாலும் பக்தியாலும் வீரயத்தாலும் ப்ரஹ்மாவைத் திருப்தி செய்து, அவருடைய அனுக்ரஹத்தால் தாடகையென்ற பெண்மணியையும் அவளுக்கு ஆயிரம் யானை பலத்தையும் வரமாகப்பெற்றான். ஆனால் புத்ரனை அளிக்கவில்லை. அவளுக்கு யௌவனம் வந்து ரூபலாவண்யத்தில் நிகரற்று விளங்க, ஜம்பனுடைய மகனான ஸுந்தனுக்கு அவளைப் பார்வையாய் ஸுகேது கொடுத்தான். அவளுக்குப் பிறந்த மாரீசன் ஒருவராலும் எதிர்க்கமுடியாதவன்; பிறகாலத்தில் சாபத்தால் ராகுஸத் தன்மையை அடைந்தான். அகஸ்த்யருடைய சாபத்தால் ஸுந்தன் கொல்லப்பட்டபொழுது தாடகையும் மாரீசனும் பழிவாங்க விரும்பிக், கர்ஜித்துக்கொண்டு அவரை விழுங்க அதிவேகமாய் ஓடிவந்தார்கள். அதைக் கண்ட அகஸ்த்யர் கோபத்துடன் “நீ இந்த யகூத தேஹத்தை விட்டு ராகுஸர்களின் விகாரமான சரீரத்தை எடுக்கக் கடவாய்; நீயும் உன் மகனும் மனுஷ்யர்களைத் தின்றுகொண்டு ராகுஸர்களாவீர்க” என்றார். உடனே அவர்களுக்கு அந்தப் பயங்கரமான ரூபம் கிடைத்தது. அகஸ்த்யரை ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் அவர் ஸ்விக்கும் தேசத்தை மாத்திரம் அழித்து, அங்குள்ள ப்ராணிகளிடத்தில் தன் கோபத்தைச் செலுத்துகிறான்.

இந்த யகூதஸ்தீ வெகு கொடியவன், துஷ்டை; பலபராக்ரமத்தால் பிறரைக்கெடுப்பதே நோக்கமுள்ளவன்; பசுக்களும் ப்ரஹ்மணர்களும் கேதுமடையவேண்டி இவனைக் கொல். சாபத்தால் ராகுஸவியான இவனைக் கொல்ல உன்னைத்தவிர முயலுகத்திலும் வேறொருவரில்லை. ‘அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களைக் கற்று, தகுந்த சூரனிடத்தில் முதல் முதல்

அவைகளை உபயோகிக்காமல், கேவலம் ஒருஸ்தீயிடத்தில் உபயோகிப்பதில் என்ன கீர்த்தி? மேலும் ஸ்தீயன் ஸ்தீயைக் கொல்வது மஹா பாபமல்லவாவென்று தயங்காதே. நான்கு வர்ணத்தார்களின் ஸேஷமத்திற்காக அரசர் இவ்விதமான கார்பங்களைச் செய்யவேண்டியிருக்கும். ப்ரஜைகளையும் ஸாதுக்களையும் ரக்ஷிக்க அவர்கள் கொடிய கார்பங்களையும் அபவாதம் வரக்கூடிய செய்கைகளையும் பாபங்களையும் செய்தே தீரவேண்டும். ராஜ்யபாரத்தை ஒப்புக்கொண்டவர்கள் இப்பழைமையான தர்மத்தையே நடத்தி வருகிறார்கள். மேலும், இவனைக் கொல்வது அதர்மமல்ல. இவளிடத்தில் தர்மமே கிடையாது. முன்பு தானவராஜனான விரோசனனுடைய புத்ரி மந்தரை, பூமியை அழிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதற்காக இந்தரன் அவனைக் கொல்ல வில்லையா? பிருகு மஹர்வியின் பார்பையும் ஈக்ராசார்பருடைய தாயுமான க்யாதி இந்தரனைக் கொல்ல முயன்றபொழுது, விஷ்ணு அவனைச் சக்ரத்தால் நாசஞ் செய்யவில்லையா? இன்னும் பல மஹா தர்மாக்களும் புருஷ ச்ரேஷ்டர்களுமான ராஜபுத்ரர்கள், அதர்மத்தையே செய்துவந்த ஸ்தீகளைக் கொன்றிருக்கிறார்களென்றார்.

ஸர்க்கம் 26.

தாடகாவதம்.

இப்படி ஆழ்ந்த அர்த்தங்களுடன் விசேஷ தையத்தைக் கொடுக்கும் வார்த்தைகளைக் கௌசிகர் சொல்லத், தாசரதி அவரைக் கைகூப்பி வணங்கி “குருநாத ! என்னைத் தங்களுடன் அனுப்பின பொழுது ‘முனிச்ரேஷ்டருடைய ஆக்ஷேபத்தைத் தடை சொல்லாமல் ஸந்தேஹப்படாமல் உடனே கீழ்ப்படிய வேண்டுமென்று வலிவீட்டர் முதலியவர்களுக்கு முன்பாக என் பிதா உத்திரவு செய்திருக்கிறார். அது எனக்குப் ப்ரமாணம். மேலும், குசிக வம்சத்தில் பிறந்த ப்ரஹ்ம ஞானியான தாங்கர் சொல்லும் வார்த்தையும் பாப ஸம்பந்தமுண்டோ? கேவலம் புண்யமாயும் ஸகல புருஷார்த்தங்களுக்கும் ஒத்து மிருக்கும். பசுக்களுக்கும் ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் இந்தத் தேசங்களுக்கும் ப்ரமஸேஷமத்தை உண்டுபண்ணவேண்டி ஸ்தீ வதம்செய்யபிச்ச யித்தே”என்று கோதண்டத்தை வளைத்து நானேசை செய்தார். அது பத்துத் திக்குகளிலும் பரவி எதிரொலியுண்டாயிற்று. அவ் வணத்திலுள்ள ஜந்துக்களெல்லாம் நடுங்கின.

மஹா கோபியான தாடகை அதுவரையில் கேட்காத அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டுக், கோபம் இன்னும் அதிகரித்து, இன்னது செய்வதென்று அறியாமல், ஓசை கேட்ட இடத்தை நோக்கி ஓடிவந்தாள். ராகவன் “லக்ஷ்மணா! இவளுடைய சரீரமும் முகமும் எவ்வளவு விகாரமாயும் அளவுக்கு மிஞ்சியுமிருக்கின்றன! மாயா பலத்திற்கோ எல்லையில்லை. தைர்யமில்லாதவர்கள் இவளைப் பார்த்தவுடன் ஹிருதயம் வெடித்து இறப்பார்கள். இவளை ஜயிப்பது எளிதல்ல. துஷ்டையானாலும் பெண்ணாகையால் இவளைக் கொல்ல மனம் வரவில்லை. காது மூக்குகளை அறுத்துக், கைகால்களை வெட்டி, ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் சக்தியையும் பிறரை ஜயிக்கும் பலத்தையும் அழித்து, இங்கே வராமல் திருப்பி விடுகிறேன். இந்தத் தேசங்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டமும் நீங்கும்; குருவின் ஆக்ஞையும் நிறைவேறும்; ஸ்த்ரீயைக் கொன்ற தோஷமும் தொடராது. அந்தக் கார்யம் சூரர்களுக்குத் தகா”தென்றார்.

அதற்குள் தாடகை மஹாகோபத்துடன் பேரிடிபோல் கர்ஜித்துக் கைகளை உயரத் தூக்கி ராமனுக்கு நேரில் ஓடிவந்தாள். கடுந்தப் ஸால் ப்ரஹ்மரிஷியான கௌசிகருக்கு ராமனுடைய அபாரசக்தியும் மஹிமையும் நன்றாகத் தெரியும். ஆனாலும் அவளுடைய பரபரப்பைப் பார்த்து ‘ஹும்’ என்று அதுட்டி, ராமலக்ஷ்மணர்களுக்குக் கேஷமமும் ஜயமும் உண்டாகட்டுமென்று ஆசீர்வதித்தார். தாடகை அவர்களின் மேல் புழுதியை வாரியிறைத்து, மண்மாரி பெய்து, ஒரு முஹூர்த்தம் வரையில் ப்ரமிக்கச் செய்தாள். பிறகு மாயாபலத்தால் ஆகாசத்திலிருந்து கல்லுகளையும் பாறைகளையும் பொழிந்தாள். ராமனுக்குக் கோபமுண்டாயிற்று. சரமாரியால் கல்மாரியைத் தடுத்தது, தன்னை நோக்கி ஓடிவரும் தாடகையின் கைகளை அறுத்துத் தள்ளினார். கர்ஜித்துக்கொண்டு சற்றுக் களைத்துக், கைகளற்று, வெகு ஸமீபத்தில் வந்த அவளுடைய காது மூக்குகளை லக்ஷ்மணன் அறுத்தார். நீனைத்த ரூபங்களை எடுக்கக் கூடியவளாகையால் அவள், பலவிதமாகத் தோன்றித் திடீரென்று மறைந்து, மாயையால் அவர்களை மயக்கிக், கல்மாரி பொழிந்து கோரமாய் இரைந்துகொண்டு எங்கும் ஸஞ்சரித்தாள். எப்புறத்திலும் கல் மழை பெய்யக்கண்டு, கௌசிகர் இவளைக் கொல்லத் தகுந்த காரணம் இப்பொழுதே நேர்ந்ததென்று “ராம! இந்தப் பாபியிடத்தில் நீ இரக்கம் வைத்துப் போதும். இவளோ பரமதுஷ்டை; யாகங்களாக் கெடுக்கிறவள்; ஸந்த்யா காலத்தில் ராக்ஷஸர்களை ஜயிக்க முடியாது. இவளுடைய பலம் மானயபால் வரவர வளருகிறது

ஸந்த்யாகாலத்திற்கு முன் இவனைக் கொல்லவேண்டு”மென்று எச்சரித்தார்.

கண்ணுக்குத் தெரியாமலிருந்துகொண்டு கல் மழை பெய்யும் அவளுடைய சப்தமுண்டான விடத்தைக் குழிவைத்து ராமன் அம்புகளை எய்து அவளைத் தடுத்தார். தன் மாயாபலம் வீணானதைக் கண்டு பயங்கரமாகக் கத்திக்கொண்டு, இடி விழுவதுபோல் ராஜகுமாரர்களை நோக்கி அவள் ஓடிவந்தாள். ஓர் திவ்யாஸ்த்ரத்தால் ராமன் அவளை மார்பில் துளைக்க, அவள் சிமே விழுந்து உயிரை விட்டாள். பயங்கரமான தாடகை கொல்லப்பட்டவுடன் இந்த்ராதீதேவர்கள், ‘நல்லது நல்ல’தென்று ராமனைக் கொண்டாடி, ஸந்தோஷம் அடங்காமல் “மஹர்ஷே ! உமக்குப் பரம மங்கள முண்டாகட்டும், ராமனை இங்கே அழைத்து வந்து, தேவ சத்ருவான தாடகையை அழித்து, எங்களுக்குச் செய்த பரமோபகாரத்தால் நாங்கள் அடைந்த திருப்திக்கு எல்லையில்லை. ராகவனிடத்தில் தங்களுடைய அன்பிற்கு அடையாளமாகத் திவ்யாஸ்த்ரங்களை உபதேசியும், பிருசாச்வரென்ற ப்ரஜாபதியின் புத்ரர்களும், வீணகாத பராக்ரமிகளும், நிகரற்ற தங்களுடைய தபோபலத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டவர்களுமான அந்தத் தேவதைகளைத் தரிப்பதற்குத் தகுந்தவன் ராமனே. தங்களைப் பரமகுருவாய் நினைத்துப் பணிவிடை செய்வதில் அவனுக்கு வெகு திருப்தி. குருமுகமாக் கிடைத்த வித்யையே விசேஷ விரியமுள்ளது. தேவர்களுக்கு ஒரு பெரிய கார்யம் இவனால் நடக்கவேண்டிய தென்று உமக்குத் தெரியாதா”வென்று அவரிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு திரும்பிச் சென்றார்கள்.

ஸந்த்யா காலமாயிற்று. தாடகாவதத்தால் மிகவும் ஸந்தேஷ மடைந்த விச்வாமித்ரர் ராமனை உசசி முகர்ந்து “குழந்தாய் ! உன்னைப் பார்த்தவர்களுக்குப் பாபம் நீங்கி ஸகல மங்களங்களும் கிடைக்குமே; ஸகல தாபங்களும் தீருமே; ஆனந்த வெள்ளம் பெருகுமே; இந்த ராத்ரி இங்கே தங்கிக், காலை யில் என்னிடத்திற்குப் போகலா”மென்றார். அப்படியே அவர்கள் அவ்வனத்தில் வலித்தார்கள். அது சாபம் நீங்கிக், குபேரனுடைய சைத்ர ரதமென்ற தோட்டத்தைப் போல் வெகு ரமணியமாய் விளங்கிற்று.

யக்ஷ புத்ரியான தாடகையை ஸம்ஹரித்துத், தேவகணங்களால் கொண்டாடப்பட்டு, ரகுவீரன் அன்றுராத்ரி விச்வாமித்ரருடன் அங்கே வலித்தார். காலை யில் அந்த முனிவர் ராஜபுத்ரர்களை எழுப்பினார்.

அஸ்த்ரோபதேசம்.

மஹா கீர்த்திமானான விச்வாமித்ரர் “என்ன ஆச்சர்யம் ! ஸகல லோகநாதனும் ஸகல சக்திகளுக்கும் பிறப்பிடமுமான ராமனுக்கு, அல்பஞானமும் அல்ப சக்தியுமுள்ள நான் குருவாகி, அஸ்த்ரங்களை உபதேசிப்பது என்ன பரிஹாஸம் ! ஆனால் இதுவும் அவனுடைய திருவுளமே. அவருடைய லீலா விசித்ரத்தை யாரறிவாரெ”ன்று, தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டு, ராமனை மதுரமாய் அழைத்துத் “தாசரதி ! உன்னிடத்தில் எனக்குள்ள ப்ரீதிக்கு அளவில்லை. ஸகல மங்களங்களு முண்டாகட்டும். ஒப்புற்ற கீர்த்தியை அடைவாய். எனக்குத் தெரிந்த ஸகல அஸ்த்ரங்களையும் வெகு ப்ரீதியுடன் மனப்பூர்வமாய் உபதேசிக்கிறேன். தேவாஸூர கந்தர்வ உரக தைத்ய கணங்களையும் ஸகல சத்ருக்களையும் எதிர்த்து வசப்படுத்தி ஜயிக்கும் திவ்யாஸ்த்ரங்களை ஒன்று விடாமல் உபதேசிக்கிறேன். தண்ட சக்ரம், கால சக்ரம், தர்ம சக்ரம், விஷ்ணு சக்ரம்; ஐந்த்ரம், வஜ்ரம், சிவசூலம், ப்ராஹ்மம், ஐஜிகம், ப்ராஹ்மசிரஸ் என்ற அஸ்த்ரங்கள்; மோதகி சிகரீயென்ற கார்தியுள்ள கதாபுதங்கள், தர்மபாசம் காலபாசம் வருணபாசம், வருணஸ்த்ரம், நீரிடி, நெருப்பிடி; பினுகாஸ்த்ரம், நாராயணஸ்த்ரம், சிகரமென்ற ஆக்னேயாஸ்த்ரம், பரதமென்ற வாய்வ்யாஸ்த்ரம்; ஹயசிரஸென்ற அஸ்த்ரம், க்ரௌஞ் சாஸ்த்ரம், விஷ்ணு சக்தி, ருத்ர சக்தி, கங்கானாஸ்த்ரம், முஸலாஸ்த்ரம், காபாலாஸ்த்ரம், கங்கணஸ்த்ரம் (இவை அஸூரர்களுடையவை); நந்தனமென்ற கத்தியின் ரூபமுள்ள வித்யாதராஸ்த்ரம், மானவம் ப்ரஸ்வாபனம் ப்ரசுமனமென்ற கந்தர்வாஸ்த்ரம், ஸூரியாஸ்த்ரம்; தர்ப்பணம், சோஷணம், ஸந்தாபனம், விலாபனம், மதனமென்ற மனமதாஸ்த்ரங்கள், மோஹனமென்ற பைசா சாஸ்த்ரம், தாமஸாஸ்த்ரம், ஸௌமனஸ்த்ரம், ஸம்வர்த்தாஸ்த்ரம், மௌஸலாஸ்த்ரம், ஸத்யாஸ்த்ரம், மாயாதராஸ்த்ரம், தேஜப்ரபம் (பிறருடைய தேஜஸை அபஹரிக்கும்) சிகிரமென்ற சந்த்ராஸ்த்ரம், ஸுதாமனமென்ற த்வஷ்டாவின் அஸ்த்ரம், சீதேஷு வென்ற பகதேவதையின் அஸ்த்ரம், மானவாஸ்த்ரமென்றவைகளை என்னிடத்தி லிருந்து சீக்ரமாய்ப் பெற்றுக்கொள். - மஹா

னுபாவ! இவை நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவை: மஹாபலமுள்ளவை, உதார ஸ்வபாவமுள்ளவை” யென்றார். பிறகு அவர் ஆசமனஞ் செய்து, சுத்தராகக் கிழக்குமுகமாக விருந்து, ராமனுக்கு ஒவ்வொரு அஸ்தரத்தின் மந்த்ரங்களையும் உபதேசித்தார். அவையாவையும் தரிப்பது தேவர்களாலும் முடியாது. அவைகளைக் கொடுத்து, ஒவ்வொரு மந்த்ரத்தையும் உச்சரித்தவுடன், அந்தத் தேவதை ரூபமெடுத்து ராமனிடத்தில் வந்து நின்று, கைகூப்பி வணக்கமாய் ஸந்தோஷத்துடன் “ரகுவீர! நாங்கள் உன் ஆக்கஞ் செய் நிறைவேற்றக் கடமைப்பட்டவர்கள். உன்னிடத்தில் உதாரமான புத்தியை வைத்திருக்கிறோ” மென்றன. ராமன் அவைகளின் கைங்கர்யத்தை அங்கீகரித்து, ஸ்வாசீனப்படுத்திக்கொண்டதற்கு அடையாளமாய் அவைகளைத் தொட்டு, “நான் நினைத்தபொழுது வரவேண்டு” மென்று உத்திரவு செய்தனுப்பினார். பிறகு ஆசார்யனை மஹர்ஷியைப் பரதகூறின நமஸ்காரஞ் செய்து விதிப்படி பூஜித்துத், திவ்யாஸ்த்ரங்களைப் பெற்றதால் அதிகமான தேஜஸுடன், அங்கிருந்து போகப் புறப்பட்டார்.

ஸர்க்கம் 28

உபஸம்ஹாரங்களை உபதேசித்தது.

ரகுவீரன் கௌசிகரிடத்திலிருந்து அஸ்த்ரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு சுத்தராய், ஸந்தோஷத்தால் முகமலர்ந்து போய்க்கொண்டிருக்கையில் “ஸ்வாமி! நாங்கள் உபதேசித்த அஸ்த்ரங்களின் மஹிமையால் தேவாஸுரர்களாலும் எதிர்க்கக் கூடாதவனானேன். ஆனால் இவைகளைப் பரயோகித்த பிறகு மறுபடியும் உபஸம்ஹாரஞ் செய்யும் விதத்தை உபதேசிக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்தார். உடனே அந்த முனிவர் சுத்தராய், ப்ரீதிபுடன் உபஸம்ஹார மந்த்ரங்களைத் தெரிவித்து, ஸத்யவான், ஸத்யகீர்த்தி, திருஷ்டம், ரபஸம், ப்ரதிஹாரதரம், பராங்முகம், அவாங்முகம், லக்ஷாக்ஷம், விஷ்ணு, திருடாபம், ஸுநாபகம், ஜ்யோதிஷம், கிருசனம், நைராச்யம், விமலம், போகந்தரம், ஹரித்ரம், தைத்யம், ப்ரசமனம், சுசிர்பாஹு, மஹாபாஹு, நிஷ்குலி, விருசி, ஸார்ச்சிமாலி, திருதிமாலி, விருத்திமான், ருசிரம், பிதிருஸௌமனஸம், விதுதம், மகரம், கரவீரகரம், தனம், தான்யம், காமரூபம், காமருசி, மோஹம், ஆவரணம், ஜிரும்பணம், ஸர்வநாபம், ஸந்தானம், வரணமென்ற தேஜஸ்விகளான பிருசாச்வ

புத்ரர்களைப் பெற்றுக்கொள். காடருபிகளான இந்த மந்த்ரதேவதைகளைத் தரிக்க நீயே தகுந்தவ”னென்றார். ராமன், அப்படிச் செய்கிறேனென்று மனமகிழ்ந்து, அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டார். அவை ராமனை அடைந்து, கார்த்தியுள்ள திவ்ய தேஹங்களுடன் மனுஷ்யரூப மெடுத்து, ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவைகளாய்த் தோன்றின. சில நெருப்புத் தண்டுகளைப் போலும், சில புகை யைப்போலும், சில ஸூர்ய சந்த்ரர்களைப் போலும் காணப்பட்டன. யாவும் கைகூப்பி வணக்கமாய் மதுரமான குரலுடன் “நரச்ரேஷ்ட! இதோ வந்திருக்கிறோம். என்ன ஆக்ஷை? நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டு”மென்று தெரிவித்தன. ராகவன் “என் ரூபகத்திலிருங்கள். நான் கினைத்த பொழுது வந்து எனக்கு உதவி செய்யுங்கள். அதுவரையில் உங்களிஷ்டப்படி யிருங்க”னென்று விடைகொடுத்தனுப்பினார். அவை ராகவனை ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து, அப்படிச் செய்கிறோமென்று அவரிடத்தில் விடைபெற்று மறைந்தன. பிறகு கௌசிகருடைய அனுமதியால் அந்த அஸ்த்ரங்களை யும் உபஸம்ஹாரங்களையும் ராமன் லக்ஷ்மணனுக்கு உபதேசித்தார்.

இப்படி உபஸம்ஹார மந்த்ரங்களை மஹர்ஷியிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொண்டு, ப்ரயாணஞ் செய்கையில், ராமன் “ஸத்குருவே! அந்த மலைக்கு ஸமீபத்தில் கறுத்த நீருண்ட மேகம்போல் காணப்படும் மச்சோலை காட்டைச் சேர்ந்ததா? ஆச்ரமத்தைச் சேர்ந்ததா? பார்வைக்கு மிகவும் அழகாயிருக்கிறது. மான்களால் நிறைந்திருக்கிறது. நானாவிதமான பக்ஷிகள் மதுரமாய்ச் கூவுகின்றன. பயங்கரமான தாடகாவனத்தைத் தாண்டி அிட்டோமென்று எண்ணுகிறேன். இந்த ப்ரதேசம் வெகு அழகாயும் ஸுகமாயுமிருப்பதால் ஆச்ரம பூமியாகிறது. இது யாருடைய ஆச்ரமம்? ப்ராஹ்மணர்களைக் கொண்டு தங்களுடைய யக்ஞத்தை நாசஞ்செய்யும் அந்தத் துஷ்ட ராக்ஷஸர்கள் வலிக்கு மிடத்திற்கு வந்துவிட்டோமா? தங்களுடைய யாகம் நடக்கும் இடம் எது? அந்த ராக்ஷஸர்களைக் கொண்டு தங்களுடைய யாகத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டிய இடம் எது? ஸுகல விஷயங்களையும் அறிந்த தாங்கள் சொல்ல வேண்டும். கேட்க ஆவலாயிருக்கிறே”னென்றார்.

வித்தாச்ரமம்..

அவதாரிகை

வித்தாச்ரமத்தில் பகவான் எப்பொழுதும் விளங்குவதால், அங்கே செய்யும் தபஸைல்லாம் வித்தி யடையுமென்றும், பகவா னிருந்த திவ்ய சேஷத்ரத்திலேயே நாமும் வலிக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

மனுஷ்ய பாவனையால் ஒன்றும் தெரியாதவரைப்போல் தன்னைப்பற்றியே இப்படிக்கேட்ட ராமனுடைய அளவற்ற மஹிமையை அறிந்த விச்வாமித்ரர், இதுவும் ஒரு லீலையோ வென்று ஆச்சர்யப்பட்டு “மஹா பராக்ரமியான ராம! தேவாதி தேவனும் லோகநாதனுமான மஹாவிஷ்ணு, ஜகத்தை ரக்ஷிக்க இங்கே பல யுகங்கள் வரையில் ஒருவராலும் பார்க்கப்படாமல் தபஸ் செய்துகொண்டிருந்தார், வாமன ரூப மெடுத்த மஹாவிஷ்ணு இவ்விடத்தில் தபஸ் செய்து வித்தி படைந்ததால் இதற்கு வித்தாச்ரமமென்று பெயர்.

அதை அறிந்த காச்யபர் அவரைப் புத்ரனாக அடைய விரும்பித் தன் பார்வையான அதிதிபுடன் ஆயிரம் தேவ வர்ஷங்கனாக வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்து அவரை ப்ரார்த்தித்தார். அதன் முடிவில் பகவான் ப்ரஸன்னராகி, வரங்கொடுக்க அங்கே வந்தார். காச்யபர் அவரை ப்ரதக்ஷண நமஸ்காரங்களால் உபசரித்து “ஸ்வாமி! என் புண்ய விசேஷத்தால் தங்களைக் காணப்பெற்றேன். புருஷோத்தம! தங்கள் தபஸால் ஆராதிக்கப்படுகிறீர்கள்; தபவின் புயணைக் கொடுக்கிறீர்கள்; ஞானஸ்வரூபி; தபஸே தங்களுடைய ஸ்வபாவம்; இதர ப்ரயோஜனங்களை விரும்பாமல் தங்களை ஆரதித்ததால், தங்களுடைய தர்சனம் கிடைத்தது. ஸர்வ கர்மங்களாலும் பூஜிக்கப்படுகிறவர்; அவைகளின் பலன்களைக் கொடுப்பவர். ஞானஸ்வரூபி; ஆகையால் ப்ராகிருத குணங்களுக்கு எதிரான ஸத்யம் ஞானம் ஆனந்தமென்ற கல்யாண குணங்களால், விளங்குகிறவர்; இதே எனக்குப் பரம ப்ரயோஜனம். சேதன சேதன ப்ரபஞ்சம் யாவையும் தங்களுடைய சரீரத்தில் காண்கிறேன். உத்பத்தியற்றவருட அளவிடக்

கூடாதவருமான தங்கனையே சரண மடைகிறே” நென்றார். பாப லேசமுமற்ற காச்யபருடைய ஸ்தேதாத்ரத்தால் ஹரி ஸந்தோஷித்து “உனக்கு மங்கள முண்டாகட்டும். உத்தமமான வரங்களைப் பெறத் தகுந்தவனுகையால் வேண்டியதைக் கேரோ” என்று அனுக்ரஹித்தார்.

அப்பொழுது விரோசனனுடைய புத்ரனை பலியென்ற அஸுரராஜன் இந்த்ராதி தேவர்களை ஜயித்து ஸ்வர்க்கத்தைக் கைப்பற்றி முவுலகிலும் ப்ரவித்திபுடன் ஆண்டுவந்தான். பிறகு ஓர் யாகஞ் செய்ய ஆரம்பித்தான். அப்பொழுது தேவதைகள் இங்கே வந்து விஷ்ணுவை நமஸ்கரித்து “ஸ்வாமி விரோசன புத்ரனை பலி உத்தமமான யாகத்தைச் செய்கிறான். அது முடிவதற்குள் எங்களுடைய ப்ரார்த்தனையைத் தாங்கள் நிறைவேற்ற வேண்டும். எப்பொழுது எதை எவர் கேட்டாலும் தடையில்லாமல் உடனே கொடுத்திவருகிறான். எங்களுடைய நோதமத்தைக் கோபி, வர்மனராப் மாயாநுப மெடுத்து, எங்களுக்குப் பரம மங்களத்தைச் செய்யவேண்டு”மென்று ப்ரார்த்தித்தார்கள்.

அப்பொழுது காச்யபர் “ஸ்வாமி! எனும் அதிநிபும் தேவர்களும் ஒரே விஷயத்தை வேண்டுகிறோம். எனக்கும் அதிதிக்கும் புத்ரனாய் இந்த்ரனுக்குத் தம்பியாய் அவதரித்துச், சோகத்தால் வாடும் தேவர்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்பவேண்டும். தங்களுடைய உத்தேசமும் என் ப்ரார்த்தனையும் நிறைவேற்றினதால், இவ்விடத்திற்கு வித்தாச்ரம மென்று பெயருண்டாகும். எங்களை ரக்ஷிக்கு அவதாரஞ் செய்யப் புறப்படுங்க”மென்றார்.

அப்படியே ஹரி அதிதியிடத்தில் வாமனராகப் பிறந்து, பலி யாகஞ் செய்யுமிடத்திற்குப் போய், மூன்றடி நிலத்தை வேண்டிப் பெற்றார். இரண்டடிகளால் முவுலகையும் அளந்து, மூன்றாவதற்கு இடமில்லாமல் அவனைச் சிறையில் வைத்து த்ரிலோகங்களையும் இந்த்ரனுடைய வசத்தில் ஒப்புவித்து, ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் பரம மங்களத்தைச் செய்தார். ஸம்ஸார பாபங்களைப் போக்கும் இந்த ஆச்ரமத்தில் அவர் வலித்தார். எனக்கு அவரிடத்திலுள்ள பக்தியால் அவருடைய திருவுடிகள் பட்ட இவ்விடத்தில் வலித்து வருகிறேன். என் யாகத்தைக் கெடுக்கும் ராக்ஷஸர்கள் இங்கே வருகிறார்கள். நீ அவர்களை இங்கே கொல்லவேண்டும். இன்று வித்தாச்ரமத்திற்குப் போவோம். என்னைப்போல் உனக்கும் அங்கே அவ்வளவு ஸ்வாதீனமுண்டு”மென்று பேசிக்கொண்டே அவ்

விடம் சேர்த்தார்கள். தன் வாஸஸ்தானத்திற்கு வந்தவுடன், பனி நீங்கிப் புனர்வஸுவுடன் கூடின சந்தரனைப் போல் கௌசிகர் விளங்கினார். அங்குள்ள தபஸ்விகள் அவரை எதிர்கொண்டழைத்து உபசரித்து விதிப்படி பூஜித்து, ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு அதிதி பூஜை செய்தார்கள். ராஜகுமாரர்கள் சற்று நேரம் இளைப்பாறிப் பிறகு, “மஹர்ஷே! தங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களு முண்டாகட்டும். இன்றைக்கு யாகதீகைஷு செய்துகொள்ளுங்கள். தங்களுடைய யாகம் விக்கமின்றி நிறைவேறுவதால் இதற்கு விரித்தாச்ரமமென்ற பெயர் உண்மையாயிருக்கு”மென்றார்கள். கௌசிகர் அப்படியே இந்திரியங்களை அடக்கிக் கொண்டு யாகதீகைஷு பெற்றார்.

ராஜகுமாரர்கள் அன்று ராத்திரி முழுதும் வெகு ஜாக்ரதையாயிருந்து, அதிகாலையில் விழித்துக் கொண்டு, ஸந்தப்பாவந்தனம் ஜா முதலியவைகளை முடித்து, அக்னி ஹோதரன் செய்து ஸுகமாய் உட்கார்ந்திருக்கும் தங்களுடைய குருவை நமஸ்கரித்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 30.

யாக ஸம்ரகஷணம்.

உசிதமான காலத்திலும் இடத்திலும் பேசும் திறமையுள்ள அந்த ஷிரர்கள் “முனிச்ரேஷ்ட! ராக்ஷஸர்கள் எப்பொழுது வருவார்கள்? எப்பொழுது நாங்கள் ஜாக்ரதையாய் ரக்ஷிக்கவேண்டும்? அந்தக் காலம் தாண்டக்கூடா தல்லவா” வென்றார்கள். யுத்தாவேசத்தால் பரபரப்புள்ள ராஜகுமாரர்களைப் பார்த்து அங்கிருந்த ரிஷிகள் மகிழ்ந்து கொண்டாடி, “இன்று முதல் ஆறு இரவும் பகலும் நீங்கள் யாகத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டும். உங்களுடைய குரு யாகதீகைஷு பெற்றதால் பேசமாட்டா” ரென்றார்கள். பிறகு ராம லக்ஷ்மணர்கள் வெகு ஜாக்ரதையாய் விழித்துக்கொண்டிருந்து, அந்த ஆச்ரமத்தையும் கௌசிகரையும் ரிஷிகளையும் வில்லுங் கையுமாய்ப் பாதுகாத்தார்கள்.

ஆறாவது நாளில் ராமன் “தம்பி! இன்று ஸுத்யாஹஸ் என்ற முக்யமான தினம். ராக்ஷஸர்கள் வரும் காலமாயிற்று; வெகு ஜாக்ரதையாய் இருக்கவேண்டும்” மென்றார். யுத்தஞ்செய்ய ஆவலுள்ள ராமன் இப்படிச் சொல்லி முடிக்குமுன் அக்னிகுண்டம் ஜ்வலித்தது. ராக்ஷஸர்கள் வந்ததற்கு அதே அடையாளம். தர்ப்பம் சமஸம்

ஸ்ருக் ஸ்ருவம் ஸமித்துகள் புஷ்பங்கள் முதலியவை நகரத்திற் பக்கங்களிலும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. யஜமானனான கௌரவன் மற்ற ரித்விக்குகளுடன் யாகத்தை நடத்தினார். ராஜ புத்ரர்கள் சக்ஷிக்கிரந்தனென்ற தையத்தால் ரிஷிகள் பயமின்மி ஆழ்ந்துகளைக் கொடுத்து, ராக்ஷஸர்கள் நெருங்காமலிருக்க, ரக்ஷோகன மந்த்ரங்களை ஜபித்தார்கள். அதனால் ஸுபாஹு மாரீசர்கள் யாகசாலைக்குள் வர முடியாமல், ஆகாசத்தில் நின்று பெரிய மேகங்களைப் போல் கர்ஜித்து மாயா பலத்தால் கொழப்பபடந்து ரக்தமாரி பொழிந்தார்கள். யாகவேத ரக்தத்தால் சிவந்தது. ராஜபுத்ரர்களின் கண்களும் கோபத்தால் சிவந்தன. ராமன் அதிவேகமாய் ஓடி வந்து பார்த்தார். ராக்ஷஸர்கள் ஆகாசத்திலிருந்து பூமிக்கு வந்துகொண்டிருந்தார்கள். “லக்ஷ்மண! மாமஸத்தைத் தின்று ரக்தத்தைக் குடிக்கும் இந்தத் துஷ்டர்களின் மேல் மான வாஸ்த்ரத்தை விட்டுப் பெருங்காற்று மேகங்களைச் சிதர வடிப்பது போல் துரத்துகிறேன், பா”ரென்று வெகுப்ரகாசமுள்ள மானவாஸ்த்ரத்தை மாரீசனுடைய மார்பை நோக்கி விட்டார். அது அவனை நூறு யோசனைக்கிடரால் தள்ளிக்கொண்டு போய் ஸமுத்ரத்தில் அழுத்திற்று. ப்ரக்ஞையற்று மூச்சுத் திணறி அஸ்த்ரத்தால் அடிப்பட்டுப் பலமிழந்து அவன் தக்களிப்பதைக் கண்டு ராமன் “தம்சி! மானவாஸ்த்ரத்தில் மஹிபையைப் பார். என் எண்ணத்தை அறிந்து, இது மாரீசனைக் கொல்லாமல் பயக்கி இழுத்துக் கொண்டு போகிறது. யாகங்களை அழித்து, ரிஷிகளைக் கொன்று ரக்தத்தைக் குடிக்கும் இந்தத் துஷ்டராக்ஷஸர்கள் மாத்ரம் மிகுந்திருக்கிறார்கள். இவர்களை உயிருடன் விடக்கூடா”தென்று ஆச்சர்யமான ஆம்னே யாஸ்திரத்தை எடுத்து ஸுபாஹுவை மார்பில் அடித்தார். அவன் உடனே பூமியில் விழுந்திறந்தான். மற்றவர்களை வாயவ்யாஸ்த்ரத்தால் கொன்றார். இப்படி இரண்டு சிறுவர்கள் மலைபோன்ற ராக்ஷஸர்களை வெகு சீக்ரத்தில் அழித்ததைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மஹர்ஷிகள் ஆச்சர்யமும் ஸந்தோஷமும் தாங்காமல், தேவராஜன் அஸுரர்களை ஜயித்தபொழுது முனிவர்கள் பூஜித்ததுபோல் அவர்களைக் கொண்டாடினார்கள்.

தன் யாகம் விக்கமின்றி முடிந்ததையும், திக்குகள் உபத்ரவமின்றி விளங்குவதையும் கண்டு கௌசிகர், உடனே “ராம! மஹாப்ராக்ரமசாலி! மஹா கீர்த்திமானே! என் எண்ணங்களை நிறைவேற்றியாய். உன் பிதாவின் உத்திரவுப்படி நடந்தாய். உன்னிடத்தில் எனக்குள்ள பீர்திக்குக் கரையில்லை. வித்தாச்ரமமென்ற பெயர் இவ்விடத்திற்கு உன்னால் உறுதியாயிற்”றென்றார்.

மிதிலைக்கு ப்ரயாணம்.

அவதாரிகை

தாடகாதிராக்ஷஸர்க்களை ஸ்ரீலபமாப்க் கொல்லும் சக்தி விசுவா மித்ரருக்குண்டு. ஆனால் ராமனுடைய மஹிமையை லோகத்திற்கு வெளிப்படுத்தவும், அந்த ராக்ஷஸர்களுக்கு நேர்ந்த சாபத்தைத் தீர்த்து உத்தம கதியைக் கொடுக்கவும், ராமனை அழைத்து வந்து யாகந்தை ரக்ஷிப்பதென்ற வெளிப்படையான காரணத் தால் அவர்களைக் கொல்லுவித்தார். மேலும், ராவணாதி ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று பூபாரத்தைத் தீர்க்க ஸகல அஸ்த்ரங்களையும் ராமனுக் குபதேசத்தார். பராசக்தியின் சேர்க்கையின்மித் துஷ்ட நிக்ரஹம் முடியாது; அவதார கார்யம் நிறைவேறுது. ஜனககுமாரியாய்ப் பிறந்த லக்ஷ்மியை ராமனுடன் சேர்த்துவைக்க அவரை மிதிலைக்கு அழைத்துப் போனார். குருவால் உபதேசிக்கப்பட்ட வித்யையே பயன் பெறுமென்ற தர்மத்தை நடத்திக் காட்ட, ஸர்வக்ருணும் ஸர்வ சக்தனுமான ராமன் கௌசிகரைக் குருவாயடைந்து ஸகல சுச்ருஷையும்க் செய்து அஸ்த்ரங்களைப் பெற்றார்.

ராமலக்ஷ்மணர்களைத் தங்களுடைய கார்யம் நிறைவேறினதால் ஸந்தோஷித்து, அன்மராவில் அங்கே தங்கிக் காலையில் எழுந்து நித்ய கர்மங்களை முடித்துக், கௌசிகரும் மற்ற ரிஷிகளும் இருக்கு மிடத்திற்கு வந்தார்கள். கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியைப் போல் ஜ்வலிக்கும் அம்முனிவரை வணங்கி “ஸ்வாமி! இதோ தங்களுடைய வேலைக்காரர்கள் வந்திருக்கிறோம். வேண்டியதைச் செய்யும்படி கட்டளையிடலாம். என்ன உத்திர”வென்று மதுரமாயும் பெருந்தன்மையாயும் சொன்னார்கள். (உமது பக்திக்கு நாங்கள் அடிமைப் பட்டோம். உம்மைவிட்டு ஒரு ஸ்ரணமாவது பிரிந்திருக்க மனமில்லை. ராஜபுத்ரர்களை அடிக்கடி வேலையிடலாமாவென்று தயங்கவேண்டாம். பஞ்சகாலத்தில் கூடைநெல்லைக் கொடுத்து வாங்கின ராஜகுமாரனைப் பஞ்சம் தெளிந்தபிறகு அதே விலைக்குக் கேட்டால் கொடுப்பார்களா? வாங்கினவர்கள் எந்த வேலையைச் சொன்னாலும் தடையின்றி ஸந்தோஷத்துடன் செய்யவேண்டுமல்லவா?)

அங்குள்ள ரிஷிகள் கௌசிகருடைய அனுமதிபெற்று “பரம தர்மவானான ஜனகர் ஓர் யாகம் செய்கிறார். பகவத் கைங்கர்யமாயும் பலாபேகையின்றியும் அது செய்யப்படுவதால் பலத்தை விரும்பின சித்யகர்மங்களைக் காட்டிலும் மேலானது. ஆகையால் அதைப் பார்க்கப் போகிறோம். நரச்ரேஷ்ட ! நீயும் எங்களுடன் வந்தால் அவ்விடத்திலுள்ள அத்புத்மான வில்லைப் பார்க்கலாம். ஜனகருடைய முன்னோர்களில் ஒருவருக்கு யாகத்தில் தேவர்களால் அது கொடுக்கப்பட்டது; வெகுப் பரகாசமுள்ளது; அவ்வற்றப் பலமுள்ளது. பார்க்கப் பயங்கரமானது. தேவ கந்தர்வ அஸுர ராக்ஷஸர்களும் அதை நானேற்ற முடியவில்லை. மனுஷ்யர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? அதன் வீர்யத்தை அறிய வந்த மஹா பலவான்களான ராஜபுத்ரர்களும் அதை வளைக்க முடியவில்லை. அங்கே போனால் ஜனகருடைய அத்புத்மான யாகத்தையும் உத்தமமான வில்லையும் நீ பார்க்கலாம். தேவர்களால் யாகபலமாய்க் கொடுக்கப்பட்ட அந்த வில், கந்த புஷ்ப தூப தீப நைவேத்யங்களால் விசேஷமாய்ப் பூஜிக்கப்படுகிற தென்”றார்கள்.”

பிறகு கௌசிகர் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் மற்ற ரிஷிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டார். அங்குள்ள வனதேவதைகளை நோக்கி “உங்களுக்குக் கேதமமுண்டாகட்டும். இங்கிருந்து கங்கைக்கரையிலுள்ள இமயமலைச் சாரலுக்குப் போகிறேன்; இங்கே வந்த கார்யம் நிறைவேற்றி”றென்று அவைகளிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு, - வித்தாச்ரமத்தைப் ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து வடக்கில் சென்றார். மற்ற ரிஷிகள் அக்னிஹோத்ர ஸாமான்களை வண்டிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு போனார்கள். கௌசிகரிடத்திலுள்ள பக்தியால் அங்கிருந்த மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் வெகு தூரம் அவருடன் போயின. அவர் அவைகளையிறுத்தித், திரும்பிப்போகச் சொல்லி, அஸ்தமனம் வரையில் நடந்து சோணாந்திக் கரையில் தங்கினார்கள். ஸ்நானம் ஸந்த்யாவந்தனம் ஜபம் அக்னிஹோத்ரம் முதலிய சித்யகர்மங்களை முடித்துக், கௌசிகரை முன்னிட்டு நதிக்கரையில் உட்கார்ந்தார்கள். ராஜபுத்ரர்கள் அவர்களை வணங்கிக் கௌசிகருக் கெதிரில் உட்கார்ந்தார்கள். அப்பொழுது ராமன் “ஸ்வாமி ! வனங்களால் மிகவும் செழிப்பாய் விளங்கும் இந்தத் தேசம் யாருடையதென்று அறிய ஆவல்கொண்டிருக்கிறே”னென்றார். அந்த மஹாதபஸ்வி மற்றரிஷிகள் கேட்டுக்கொண்டிருக்க அந்தத் தேசத்தின் வரலாறு முழுவதையும் சொல்ல ஆரம்பித்தார். -

குசநாபர்

ப்ரஹ்மாவின் மனதால் உண்டாக்கப்பட்ட புத்ரர்களில் ஒரு வருக்குக் குசரென்று பெயர். மற்ற ப்ரஹ்ம புத்ரர்களைவிட ஞானம் செளர்யம் முதலிய நற்குணங்களில் மேலானவர். நாரதர் முதலிய வர்களைப்போல் ப்ரஹ்மலோகத்திலிராமல், ப்ரஜைகளை ஆளவிரும்பிப் பூமியில் வலித்தபடியால் அவருக்குக் குசரென்று பெயர். மஹாதபஸ்வி; ஸகல நியமங்களையும் வ்ரதங்களையும் அனுஷ்டித்தவர்; தர்ம ரஹஸ்யங்களை அறிந்தவர். விதர்ப்ப ராஜ புத்ரிபை மணஞ்செய்து, எவ்விதத்திலும் தன்னிப்போன்ற நான்கு புத்ரர்களைப் பெற்றார். குசாம்பர், குசநாபர், ஆதூர்த்தரஜஸ், வஸுவென்ற அவர்கள் தர்மாத்மாக்களாய், ஸத்யவான்களாய், உத்ஸாஹ முள்ளவர்களாய், தேஜஸால் ஜ்வலிப்பதைக் கண்ட பிதா, “ப்ரஜைகளை ரக்ஷியுங்கள், விசேஷ தர்மமுண்டாகு”மென்றார். அவர்களில் குசாம்பர் கௌசாம் பிபையும, குசநாபர் மஹோதயத்தையும், ஆதூர்த்தரஜஸ் தர்மாரண் யத்தையும், வஸுவென்பவர் கிரிவ்ரஜத்தையும் ராஜதானிகளாய் அமைத்துக்கொண்டார்கள். சோணாநதிக்கரையிலுள்ள இந்தத் தே சம் வஸுவின் ராஜ்யம். அதோ தெரியும் ஐந்து மலைகளால் இந்த ராஜ தானிக்கு கிரிவ்ரஜ மென்று பெயர். மகத தேசத்திலிருந்து ஓடிவரும் இந்தச் சோணாவென்ற நதம் (கிழக்கிலிருந்து மேற்கே போகும் ஆறு) மலைகளுக்கு நடுவில் மலையைப்போல் விளங்குகிறது. இதன் இருகரை களிலுமுள்ள நிலங்கள் மிகுந்த செழிப்புள்ளவை; புண்ய சேஷத்ரங்கள்.

குசநாபரென்ற ராஜர்வி கிருதாசியென்ற அபஸ்ரவிடத்தில் னூறு பெண்களைப் பெற்றார். அவர்கள் நிகரற்ற ரூபலாவண்யத் துடன் யௌவனமடைந்து, லஸ்த்ரங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் பரிமா த்ரவியங்களாலும் அலங்கரித்துக்கொண்டு, மழைகாலத்து மின்னல்களைப் போல் தோட்டங்களில் சென்று, பாடியும் ஆடியும் வாத்யங்களை வாசித்தும் ஆனந்தமாய் காலங் கழித்தார்கள். மேகங்களுக்கு நடுவிலுள்ள நகரத்தாங்களைப் போல் ப்ரகாசிக்கும் அந்த ரூபவதிகளை ஒருநாள் ஸர்வ வ்ரதப்பண்ண வாயுபகவான் கண்டு, அவர்களுடைய அழகாலும் உத்தமகுணத்தாலும்

லும் வசப்பட்டு “ராஜகுமாரிகளே ! உங்களிடத்தில் ஆசைவைத் தேன். என்னை விவாஹம் செய்து கொள்ளுங்கள். மனுஷ்யத் தன்மையை விட்டு எனக்குப் பார்வையாளாய்த் தீர்க்காயுளை அடை யுங்கள். யௌவனம் நீடித்ததல்ல. மனுஷ்யர்களுடைய யௌ வனம் அதி சீக்ரமாய்க் கழிந்துவிடும். ஆகையால் நீங்கள் தீர்க்காயு ளையும் அழிவற்ற யௌவனத்தையும் அடைந்து தேவகன்யைகளா யிருங்க”என்றார்.

தங்களைக் கேட்பவரின் மஹிமையும் பலமும் செய்கையும் விர்ய மும் தடையற்றவை யென்று அந்தப் பெண்களுக்குத் தெரியும். ஆனாலும் அவர் சொன்னதைக் கேட்டு, எல்லோரும் கைகொட்டிச் சிரித்துத், “தேவச்ரேஷ்ட ! ஸகல பூதங்களுக்குள் ஸஞ்சரிக்கிறீர். உமது ப்ரபாவத்தை நன்றாயறிவோம். எங்களை இப்படி அவமதிக்க லாமா ? நாங்கள் ஸாதாரண ஸ்த்ரீகளல்ல ; குரநாபருடைய புத்ரி கள். உம்மை உமது அதிகாரத்திலிருந்து நீக்கக்கூடியவர்களென்று அறியும். ஆனால் அப்படிச் செய்தால் எங்களுடைய தபஸ் வீணாகு மென்றிருக்கிறோம். எங்களுடைய பிதா உமக்கு மிருத்யுவாகாமல் பார்த்துக்கொள்ளும், துர்ப்புத்தி பிடித்தவரே ! அவரை அவமதிக்க வேண்டாம். அவர் எங்களை யாருக்குக் கொடுக்கிறாரோ அவரே எங்களுக்குப் பர்த்தா. பிதாவைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு யஜமானனில்லை, வேறு தைவமில்லை”யென்றார்கள்.

அதைக் கேட்டு வாபுசகவான் பரம கோபங்கொண்டு, தன் தடையற்ற சக்தியை அவர்களிடத்தில் ப்ரயோகித்து, அவர்களு டைய அங்கங்களில் ப்ரவேசித்து, அவைகளை ஒடித்தார். உடனே அவர்களுடைய தேஹங்கள் குன்றி விகாரமாயின. அவர் கள் மனம் நொந்து, கர்வமழிந்து, பயம் பிடித்து, வெட்கத்தால் தலை குனிந்து, கண்ணீர்ப் பெருகக் குசநாபரிடத்திற்குச்சென்று, பூமியில் விழுந்து கோவென்றலறினார்கள். தன் உயிர்க்குயிரான பெண்கள் இப்படிக்கூனிக் குறுகிக் கோணலாய் விகாரமடைந்து தீனமாய்ப் புலம்புவதைப் பார்த்து அரசன் மனம் பதறி, “குழந்தைகளே ! இதென்ன ? சொல்லுங்கள். தர்மத்தை இப்படி அவமானம் செய்தவர்கள் யார் ? உங்களைப் பலாத்காரம் செய்தவர்கள் யார் ? அங்கங்கள் கோணலாய் ஒன்றும் சொல்லாமல் பூமியில் விழுந்து புரளுகிறீர்களே. உங்களை இப்படி அலங்கோலப் படுத்தினவன் யாரெ”ன்று கேட்டு அவர்கள் பதில் சொல்வதை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

ப்ரஹ்மதத்தர்.

குசநாபர் இப்படிச் சொல்ல, அந்தப் பெண்கள் அவருடைய பாதங்களில் தலை வைத்து நமஸ்கரித்து, “ஸ்வாமி ! ஸர்வ பூதங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கும் வாயு எங்களை விவாஹம் செய்ய விரும்பிக் கேட்டார். நாங்கள் ஸம்மதிக்காததால் எங்களைப் பலாத்காரம் செய்தார். இது அதர்மமென்பதைக் கவனிக்கவில்லை. ‘நாங்கள் பிதாவிற்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள்; இஷ்டப்படி நடக்கக்கூடாது. எங்களிடத்தில் விருப்பமிருந்தால் எங்களுடைய பிதாவைக் கேளும். அவர் உமக்கு எங்களைக் கொடுத்தால் எங்களுக்கு ஆக்ஷேபமில்லை’யென்றோம். எங்களுடைய வார்த்தையைக் கொஞ்சங்கூட லக்ஷ்யம் செய்பாமல், அந்தப் பாபுத்தியுள்ளவர் எங்களை இப்படி உபத்ரவித்தார்”ரென்று தெரிவித்தார்கள்.

பரம தார்மிகரான குசநாபர் அதைக் கேட்டுக், “குழந்தைகளே! உங்கள் நடத்தையை மெச்சினேன். ரூப யௌவன பல பராக்கரம ஐச்வர்யங்களில் குறைவில்லாத புருஷன் ஸ்த்ரீகளை வலுவில் பிரார்த்திக்கும்பொழுது அவர்கள் உட்படாமலிருப்பது ஆச்சர்யம். மேலும், தேவச்ரேஷ்டனான வாயு பகவானே அப்படி பிரார்த்திக்கும்பொழுது அதற்கு உட்படாமலிருப்பது இன்னும் ஆச்சர்யம். தன்னைப்போல் உங்களையும் ஜனன மாணயில்லாமல் நித்ய யௌவன முள்ளவர்களாய்ச் செய்கிறேனென்று சொல்லியும் அவருக்கு உட்படா திருந்தது இன்னும் ஆச்சர்யம். நூறு பெண்கள் ஒரே மனஸாய் கலஹம் பொறுமை அஸூயையின்றி அப்படிச் செய்வது இன்னும் ஆச்சர்யம். பொறுக்கக்கூடாத அவமானத்தையும் கெடுதியையும் மடைந்தும், இந்த்ராதி தேவதைகளை அழிக்கும் சக்தியிருந்தும் கோபிக்காமல், குற்றவாளியை க்ரூரமாய்த் தண்டிக்காமல், எல்லோரும் பொறுத்திருப்பது இன்னும் ஆச்சர்யம். அபூர்வமான கார்யத்தைச் செய்தீர்கள். நமது குல தர்மத்தையும் கீர்த்தியையும் காப்பாற்றினீர்கள். ஸ்த்ரீ புருஷர்களுக்குப் பொறுமையைவிட மேலான ஆபரணமில்லை. மனுஷ்யர்கள் செய்த அபராதங்களைப் பொறுக்கவே மனம் வராது. தேவர்கள் மனிதர்களுக்குக் கெடுதிசெய்து தண்டிக்கக்கூடிய நிலைமையிலிருந்தால் அவர்களை மன்னிக்க மனம்

வருவது மிகவும் கஷ்டம். பொறுமையே தானம்; பொறுமையே யக்டும்; பொறுமையே ஸத்யம்; பொறுமையே கீர்த்தி; பொறுமையே தர்மம்; பொறுமையே ஜகத்தைக் காப்பாற்றுகிற”தென்று அவர்களைப் புகழ்ந்து அனுப்பி, அவர்களுக்கு விவாஹம் செய்யத் தகுந்த தேசகாலத்தையும் பர்த்தாக்களையும்பற்றி மந்த்ரிகளுடன் ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அக்காலத்தில் குளிபென்ற மஹர்ஷி ப்ரஹ்மராரியாய், பலா பேகைஷயின்றித் தபஸ் செப்துகொண்டிருந்தார். ஊர்மீளையின் மக ளான ஸோமதையென்ற கந்தர்வ ஸ்த்ரீ அவருக்குப் பணிவிடை செப்துகொண்டிருந்தாள். அவர் அதற்கு உகந்து “பெண்ணே! மங் களமுண்டாகட்டும். நான் உனக்கு என்ன செய்யவேண்டு”மென, அவள், “ஸ்வாமி! தாங்கள் மஹா தபஸ்வி; ப்ரஹ்மாவிற்கு ஸமானர்; ப்ரஹ்ம தேஜஸால் ஜ்வலிக்கிறீர்கள்; தங்களைப்போன்ற தேஜஸ்வி யான புத்ரனை அடைய விரும்புகிறேன். எனக்கு இதுவரையில் விவாஹமில்லை; ஒருவருடைய பார்வையுமல்ல”வென்று ப்ரார்த்தித் தாள். அவர் ப்ரஹ்மதத்தனென்ற புத்ரனை மனதால் விரிஷ்டித்து அவளுக்குக் கொடுத்தார். அவர் தேவராஜன் ஸ்வர்க்கத்தை ஆள் வதுபோல் காம்பீல்யா நகரத்தில் அரசுபுரிந்தார். அவருக்குத் தன் னூறு பெண்களையும் கன்யாதானம் செய்யத் தர்மவானான குசநாபர் நிச்சயித்து, அவரை உபசாரத்துடன் அழைத்துத், தன் புத்ரிகளை அவருக்குப் பார்யைகளாகக் கொடுத்தார். ப்ரஹ்மதத்தர் அவர்களை விதிப்படி பாணிக்ரஹணம் செய்தார். மஹேந்த்ரனை ஒத்த ஐச் வர்யமுடைய அந்த ராஜச்ரேஷ்டர் அவர்களைத் தொட்டவுடன் தேஹவிகாரம் நீங்கி உபத்ரவமின்றி அவர்கள் அளவற்ற காந்தி யுடன் விளங்கினார்கள். வாயுவால் அவர்களுக்கு நேர்ந்த பீடை நீங் கினதாலும், ஸர்வோத்தமமான வரன் தனக்குக் கிடைத்ததாலும் குசநாபர் பரமானந்த மடைந்தார். தன் உபாத்யாயர்களுடன் ப்ரஹ்மதத்தரையும் தன் பெண்களையும் விசேஷ கௌரதையுடன் காம்பில்யைக்கு அனுப்பினார். ஸோமதை தன் மகனுக்குத் தகுந்த விடத்தில் விவாஹமானதையும், தன் நாட்டுப் பெண்களின் ரூபலா வண்யத்தையும் செல்வத்தையும் குணங்களையும் நினைத்து நினைத்து அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்தாள். அதிப்ரீதியுடன் அவர்களை ஆலிங்கனம்செய்து அடிக்கடி தடவிக்கொடுத்து அவர்களின் பிதா வான குசநாபரைக் கொண்டாடினாள்.

விசுவாமித்ர வம்சம்.

இப்படி ப்ரஹ்மதத்தருக்குத் தன் புத்ரிகளை விவாஹஞ்செய்து கொடுத்த பிறகு குசநாபர், புத்ரனை அடையவிரும்பிப் புத்ரகாமேஷ்டி ரெய்தார். அவருடைய பிதா குசர் வந்து “எவ்விதத்திலும் உனக்கு ஸமமான புத்ரனுண்டாவான். தர்மாத்மாவான அந்தக் காதியால் லோகத்தில் அழியாத கீர்த்தியடைவா”யென்று ஆசீர்வதித்து ப்ரஹ்ம லோகம் சென்றார். சிலகாலத்திற்குப் பிறகு குச நாபருக்குக் காதியென்ற புத்ரன் பிறந்தார். அந்தப் பரம தர்மாத்மாவே என் பிதா. குச வம்சத்தில் பிறந்ததால் கௌசிகனென்று எனக்குப் பெயர். ஸத்யவதியென்று எனக்குத் தமக்கையுண்டு. அவள் ரிசேருக்குப் பார்யை. அரிய வ்ரதங்களின் மஹிமையாலும் பர்த்தாவிற்கு அனுக்லமாகர் செய்த பணிவிடையாலும் சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனான். பிறகு ஸகல ப்ராணிகளின் சேஷமத்தை உத்தேசித்து ஹிமயமலையில் நதியாய்த் தோன்றினான். அதின் ஜலம் புண்ய நீர்த்தம். அவ்விடத்திலுள்ள பரமப்ரீதியால் அங்கே மலைத்தாழ்வரையில் வலித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். மஹா புண்பவதி. ஸத்யத்திலும் தர்மத்திலும் நாடின மனஸுள்ளவன், பதிவிரதாரத்னம்; அபார மஹிமைபுள்ளவன். ஓர் வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்க அந்த நதியை விட்டு வித்தாச் ச்ரமத்திற்கு வந்தேன். உன் விர்ய மஹிமையால் என் எண்ணம் நிறைவேறிற்று. நீ கேட்டதால் இந்தத் தேச சரித்திரத்தையும் என் வம்சத்தையும் சொன்னேன்.

இரவில் விழித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டிய முன்பாகத்தை இப்படிக்கதைகளால் கழித்தோம். இனி நித்ரைசெய்யப் போ; ஸகல மங்களங்களு முண்டாகட்டும். இதற்குமேல் விழித்துக்கொண்டிருந்தால் நாளை வழிநடப்பில் ச்ரமமுண்டாகும். அதோபார்! மரங்கள் அசையவில்லை; மிருகங்களும் பகல்களும் தங்களிடங்களில் ஸுகமாய்த் தூங்குகின்றன. இருட்டால் திக்குகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. ஸந்த்யாவேளை மெதுவாய்ப் போய்விட்டது. ஆகாசத்தில் அச்வினி முதலிய நக்ஷத்ரக் கணங்களும் ஸாதாரண நக்ஷத்ரங்களும் காந்தியுள்ள நேத்ரங்களைப்போல்தோன்றுகின்றன. சந்த்ரன்கிரணங்களால் இருட்டடைப்போக்கி, ஸகலஜ்ஞானிகளுடைய மனஸை ஸந்தோஷிக்கச்

ரெய்துகொண்டு உதிக்கிறான். கோட்டான் முதலிய இரவில் ஸஞ்சரிக்கும் ஜந்துக்களும், மாப்ஸத்தைப் புஜிக்கும் பயங்கரமான யக்ஷர்களும் ராஷ்டஸர்களும், ஸஞ்சரிக்கிறார்கள்” என்றார். மற்ற ரிஷிகள் “நல்லது, நல்லது; குசிக வம்சம் எப்பொழுதும் தர்மத்திலேயே நோக்கமுள்ளது. அதில் பிறந்த புருஷ ச்ரேஷ்டர்கள் மஹாத்மாக்கள்; ப்ரஹ்மாவிற்கு ஸமானர்கள். அவர்களில் விச்வாமித்ரரென்ற தாங்கள் மஹாகீர்த்திசாலி; கௌசிகியென்ற புண்யநதி தங்களுடைய குலதீப”மென்று பலவிதமாய்க் கொண்டாடினார்கள். பிறகு ஸூர்யன் அஸ்தமிப்பதுபோல் கௌசிகர் நித்ரைசெய்தார். ராஜபுத்ரர்களும் அவரைக் கொண்டாடித், தாங்கள் கேட்ட புண்ய கதையால் ஆச்சர்யமடைந்து தூங்கினார்கள்.

ஸர்க்கம் 35.

கங்கை

அவதாரிகை

தன் திருவடி கவிலிருந்து உண்டான கங்கையின் மஹிமைபை ராமன் லோகத்தாருக்குத் தெரிவிக்கிறார்.

அன்றிரவில் கௌசிகர் ரிஷிகளுடன் அந்த நதிக்கரையில் தங்கிக், காலையில் ராமனை அழைத்து, “ராத்ரி கழிந்தது. ஸந்த்யாகாலத்தின் முன்பாகம் நடக்கிறது, எழுந்திரு. ப்ரயாணத்திற்கு வித்தமாக வேண்டு”மென்றார். உடனே ராஜபுத்ரர்கள் எழுந்து, நித்ய கர்மங்களை முடித்து, “ஸ்வாமி! இந்திரதயின் ஜலம் மிகவும் ரமணீயமாய் அதிக ஆழமின்றி மணல் திட்டிகளால் விளங்குகிறது. இதைத் தாண்ட ஓடம் வேண்டியதில்லை. எந்த வழியாகப் போகவேண்டு”மென்றார். மஹர்ஷி “அதோ ரிஷிகள் போகும் மார்க்கமே என்னால் குறிக்கப்பட்ட”தென்றார். எல்லோராலும் அந்த நதியைத் தாண்டி வெகு தூரம் நடந்து, நடுப்பகலில், தபஸ்விகளால் நிறைந்த கங்கைக்கரைக்கு வந்து, புண்ய நதியைத் தர்சித்து ஸந்தோஷித்து, அந்தப் பாபநாசகரமான சுப ஜலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து, தேவர்ஷி பிதிரு தர்ப்பணங்களை விதிப்படி செய்து, பஞ்சமஹாயக்ருத்தையும் அக்னி ஹோத்ரத்தையும் முடித்து, அமிருதத்தைப்போன்ற ஹவிஸைப்

புஜித்தார்கள். அன்னம் முதலிய நீர்ப்பறவைகளால் நிறைந்த கங்கைக்கரையில் சுத்தமான இடத்தில் கௌசிகரைச் சூழ்ந்து எல்லோரும் உட்கார்ந்தார்கள். அப்பொழுது ராமன் அவரை வணங்கி, “ஸ்வாமி! இந்தக் கங்கை எப்படி உண்டாயிற்று? த்ரிபதகாவென்று இதற்கு எப்படிப் பெயர் கிடைத்தது? முயல்கிலும் வ்பாபித்து எப்படி. ஸமுத்ரத்தை அடைந்தது? கிருபை செய்து சொல்லவேண்டு”மென்றார்.

கௌசிகர் மகிழ்ந்து “ராம! பர்வதராஜனும் ஸகல தாதுகளுக்கும் உண்டாகும் இடமுமான ஹிமவான், மேருவின் புத்ரிபான மனோரமையிடத்தில் கங்கை உபாயென்ற நிகரற்ற பெண்களைப் பெற்றார். அவர்கள் ரூபலாவணயத்தாலும் தற்குணங்களாலும் யாவரையும் மிஞ்சினவர்கள். தேவர்கள் தங்களுடைய ஸ்நாந பானம் ஆராதனை முதலிய காரியங்களுக்கும் தங்களுக்கு ஒரு ஸேனாபதி உண்டாவதற்கும் மூத்த பெண்ணை கங்கையைக் கொடுக்கும்படி ஹிமவானே வேண்டி னார்கள். லோகங்களின் ஸேனாபததை உத்தேசித்தும், கேட்பவருக்கு இல்லையென்று சொல்லக்கூடாதென்ற தர்மத்தாலும், அவர் லோகங்களைப் பரிசுத்தம் செய்பக்கூடியவனும் எவ்விடத்திலும் இஷ்டப்படி போகக்கூடியவனுமான கங்கையை அவர்களுடன் அனுப்பினார். லோகோபகார கார்யம் முடிந்ததென்று தேவர்கள் ஸந்தோஷித்து அவளை ஸ்வர்க்கத்திற்கு அழைத்துப் போனார்கள். இனையவள் பரமசிவனைக் கணவனாய் அடைய விரும்பிக் கடுந்தபஸால் அவரை ஸந்தோஷப் படுத்தினாள். ஹிமவான் அவளைப் புருஷோத்தமனான மஹாதேவனுக்கு விவாஹஞ் செய்வித்தார். அவள் ஸகல லோகங்களாலும் கொண்டாடப் பெற்றவள். சங்கரன் எவ்விதத்திலும் அவளுக்குத் தகுந்தவர். பர்வதராஜனுடைய இவ்விருண்டு குமாரிகளும் ஸகல ஜீவகோடிகளின் பூஜைக்குப் பாத்ரமானவர்கள்.

ராம! கங்கையின் உத்பத்தியையும் அவள் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குப் போனதையும் நீ கேட்டபடி சொன்னேன். இந்தத் தேவநதி, தேவலோகத்திற்குப் போய் ஸகல பாபங்களையும் போக்கிப் புனயத்தை அருளின”னென்று சொல்லி முடித்தார்.

ஸர்க்கம் 36.

ஸ்கந்த ஜனனம்.

ராம லக்ஷ்மணர்கள் அந்தப் புண்ப சரித்ரத்தை மிகவும் கொண்டாடி, “முனிச்ரேஷ்ட! தர்மத்தைக் கொடுக்கும் இந்த உபாக்யானத்தைத் தாங்கள் தயவுசெய்து சொன்னீர்கள். ஆனால் பர்வதராஜனுடைய மூத்த புத்ரியின் விருத்தாரந்தத்தை விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லவேண்டும். த்ரிபதகா வென்ற பெயர்பெற்ற கங்கை, பூலோகம் புவர்லோகம் ஸுவர்லோகங்களுக்குச் சென்ற காரணமென்ன? அவள் பூமிக்கு எப்படி வந்தாள்? எந்தச் செய்கைகளால் ஸகல நதிகளுக்கும்ச் ச்ரேஷ்டமானா” என்று கேட்டார்கள். அப்பொழுது கௌசிகர் அந்தச் சரித்ரம் முழுவதையும் ரிஷிகளுக்கும் ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கும் விஸ்தாரமாய்ச் சொன்னார்.

முன்காலத்தில் நீலகண்டர் பார்வதியை விவாஹஞ்செய்து, மஹா தபஸ்வியானாலும் அவளைப் பார்த்து ஆசைகொண்டு, அவளிடத்தில் புத்ரனை உண்டுபண்ண நினைத்தார். நூறு தேவ வர்ஷங்களாயும் புத்ரோத்தபத்திக்குக் காரண முண்டாகவில்லை. ப்ரஹ்மாத்ரி தேவர்கள் அதைக் கண்டு பயந்து, “இவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு பார்வதியிடத்தில் புத்ரனுண்டானால் அதை யாரால் தாங்கமுடியு”மென்று கவலைகொண்டு, சங்கரனை நமஸ்கரித்து, “மஹாதேவ! லோகங்களுக்கு எப்பொழுதும் மங்களத்தைச் செய்வதிலேயே கவலைபுள்ள சிவ! தேவர்கள் தங்களை நமஸ்கரிக்கிறோம். கிருபை செய்யவேண்டும். தங்களுடைய தேஜஸி விருந்துண்டாகும் புத்ரனை லோகங்கள் தாங்குமா? அவைகளுக்குப் பரம சேஷமத்தை விரும்பும் தாங்கள், பார்வதியுடன் வேதங்களால் கொண்டாடப்பட்ட தபஸைச் செய்யவேண்டும். நேஷி யிடத்தில் புத்ரனை உண்டாக்கக்கூடாது. தங்களுடைய தேஜஸை தேஜோய்யமான சரீரத்தில் அடக்கிக்கொள்ளவேண்டும். வெளியில் விட்டால் லோகங்கள் நாசமடையும். அப்படிச் செய்வது தங்களுக்குத் தர்ம”மென்று வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

ஸதாசிவன் அவர்களுடைய ப்ரார்த்தனைக்கிணங்கி “அப்படியே செய்கிறேன்; நானும் உமையும் இதுவரையில் கலங்கி வெளிப்

படாத எங்களுடைய தேஜஸை சரீரங்களில் தரிக்கிறோம். ஸ்கல் லோகங்களும் சேஷமத்தை அடையட்டும். ஆனால் இதுவரையில் ஸ்தானத்தை விட்டு நழுவின தேஜஸைத் தரிப்பதற்கு எவரை ஏற்படுத்துகிறீர்கள்” என்றார். அதற்குத் தேவர்கள், “ஸ்கலத்தையும் தரிக்கும் பூமியைத் தங்களுடைய தேஜஸைத் தரிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோ” மென்றார்கள். பிறகு சங்கரன் தன் தேஜஸைப் பூமியில் விட்டார். அதனால் காடு மலை நதி ஏரி நாடு நகரங்களுள்ள பூமி வ்யாபிக்காபட்டது. தேவர்கள் அக்னியைப் பார்த்துத், “தேவ! பூமி ஓர்நவரீன இதைத் தாங்க முடியாதென்று தோன்றுகிறது; சீக்ரத்தில் வெடித்துப் போவாள். ஆகையால் நீயும் வாயுவும் ருத்ரனுடைய தேஜஸில் ப்ரவேசியுங்க” என்று அடிக்கடி ப்ரார்த்தித்து, அவருடைய பயத்தைத் தீர்த்து ஸம்மதிக்கச் செய்தார்கள். அக்னியால் வ்யாபிக்கப்பட்ட அந்த தேஜஸ் வெண்மையான பர்வதமாயிற்று. வெகுசூலங் கழித்து அதில் ஸூர்யனைப் போலவும் அக்னியைப் போலவும் காந்தியுள்ள ஓர் நாணற்காடு உண்டாயிற்று. அங்கே மஹாதேஜஸ்வியான ஸ்கந்தர் அக்னிக்கும் கிருத்திகைகளுக்கும் புத்ரனாய் அவதரித்தார். இப்படித் தங்களுடைய கார்யம் நிறைவேறினதால் தேவர்கள் ஸந்தோஷமடைந்து, பார்வதி பரமேசுவரர்களின் எண்ணத்திற்கு விக்கனஞ் செய்ததால் அவர்களுக்குண்டான கோபத்தைத் தணிப்பதற்காக ஸ்தோத்ரஞ் செய்தார்கள். பார்வதி அதனால் சாந்தமடையாமல் “நீங்கள் எனக்கு ப்ரியமில்லாத கார்யத்தைச் செய்தபடியால் அதன் பலத்தை அனுபவியுங்க” என்று, ஜலத்தை எடுத்துக் கடுங்கோபத்தால் சண்கள் சிவக்க, “நான் புத்ரனை அடைவதற்காகச் செய்த யதனத்தை நீங்கள் கெடுத்தபடியால், இன்றுமுதல் உங்களுடைய பத்னிகளிடத்தில் புத்ரர்களை உண்டாக்கமாட்டீர்கள். இன்றுமுதல் உங்களுடைய பார்யைகளுக்குப் புத்ரபாக்ய மில்லாமற் போகட்டு”மென்று சபித்தாள். பிறகு பூமிதேவியைப் பார்த்து, “நீயும் இந்தக் கார்யத்திற்கு ஸஹாயமாயிருந்தபடியால் அநேக ரூபங்களை அடையக் கடவாய்; அநேகர்களுக்குப் பார்யையாகக் கடவாய். எனக்குப் புத்ரனுண்டாவதைத் தடுத்ததால் என் கோபத்திற்குப் புத்ரமாப்ப, புத்ரனுண்டாகும் ப்ரீதியை அடையாமலிருக்கக் கடவா”யென்று சபித்தாள்.

இப்படிச் சாபத்தால் வெட்கமடைந்து வருந்தும் தேவர்களைப் பார்த்து ருத்ரன் ஸஹிக்காமல், ஹிமயமலையின் வடமேற்கு பாகத்தில் சென்று, பார்வதியுடன் கடுமையான தபஸ் செய்து கொண்டிருந்தார். ராம! பர்வதராஜனுடைய இளைய புத்ரியான

பார்வதியின் விருத்தாந்தத்தை விஸ்தாரமாய்ச் சொன்னேன். இது இனி சொல்லப்போகும் கங்கையின் மஹாத்மிய சரித்தரத்திற்கு உபயோகமானது. அதைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

ஸர்க்கம் 37.

ஸ்கந்த ஜனனம்.

(தொடர்ச்சி)

இப்படிச் சங்கரன் தேவர்களுக்கு ஸேனாபதியாகாமல் கேவலம் தபஸில் மனதைச் செலுத்தினதைக் கண்டு, இந்த்ராதி தேவர்கள் ப்ரஹ்மாவை நமஸ்கரித்து, “எங்களுக்கு ஸேனாபதியாயிருக்கத் தாங்கள் அருளின மஹாதேவன், எங்களைக் கவனிக்காமல் சத்ருக்களினின்று ரக்ஷிக்காமல் ஹிமமலைச்சாரலில் கடுந்தவம் செய்கிறார். ஆகையால் இனிச் செய்யவேண்டியதை ஆலோசிக்கவேண்டும். அவரையாவது வேண்டி அழைத்துவாருங்கள்; அல்லது வேறொருவரையாவது ஏற்படுத்துங்கள். லோகங்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்வதே தங்களுடைய கவலையல்லவா? எல்லாமறிந்த தாங்களே எங்களுக்குக் கதியெ”ன்று ப்ரார்த்தித்தார்கள்.

ப்ரஹ்மா மதுரமான வார்த்தைகளால் தேவர்களை ஸமாதானஞ் செய்து, “உங்களுக்குப் பார்வையகனிடத்தில் ஸந்தி உண்டாகாதென்று பார்வதி சபித்ததை மாற்றமுடியாது. அது அப்படியே நடக்கும். இந்த ஆகாச கங்கையிடத்தில் அக்னியாலுண்டாகும் புத்ரனே உங்களுக்கு ஸேனாபதியாவான். பார்வதிக்குத் தமக்கையாகையால் அவள் அந்தப் புத்ரனைத் தரித்துப் பிரியத்துடன் வளர்ப்பாள். அதற்கு உமையும் ஸந்தோஷத்துடன் ஸம்மதிப்பாளா”ன்றார். தேவர்கள் பரம ப்ரீதியுடன் ப்ரஹ்மாவைப் பூஜித்து, கைலாஸ் பர்வதத்திற்குப் போய் அக்னியை அழைத்து “இந்த தேவகார்யத்தை நீயே முடிக்க வேண்டும். பரமசிவனுடைய தேஜஸைத் தாங்கி கங்கையிடத்தில் வி”டென்றார்கள். அக்னி அதற்கிணங்கிக் கங்கையைப் பார்த்து “நீ இந்தக் கர்ப்பத்தைத் தரிக்கவேண்டும். இது தேவர்களுக்குப் பிரியமான கார்ய”மென்றான். அவள் ஸம்மதித்துத் திவ்யமான ஸ்த்ரீ ரூபத்தைத் தரித்தாள். அதைக் கண்ட அவன் புத்திமயங்கித் தன் ஸகல அவயவங்களிலிருந்தும் அவளுடைய ஸகல அவயவங்களில் ருத்ர தேஜஸை விட்டான். அதினால் கங்கையின் ஸகல உபநதிகளும் நிறைந்தன. ஆனால் அவள் அதைத் தரிக்க முடியாமல் கொளுத்தப்

பட்டு மிகவும் வருந்தித் “தேவச் ச்ரேஷ்டா! தேவ புரோஹிதா! அக்னி தேவா! உன்னிடத்திலிருந்து பெற்ற தேஜஸை என்னால் தாங்க முடியா” தென்று முறையிட்டான். “அப்படியானால் ஹிமயமலையின் அடிவாரத்தில் அந்தக் கர்ப்பத்தை விடுவா” யென்று அக்னி சொன்னான். உடனே அவன் ஸகல நதிகளிலிருந்தும் அந்தக் கர்ப்பத்தை இழுத்து அக்னியால் எரிக்கப்பட்டு வெண்மைபான மலையாயிருக்கும் ருத்ரனுடைய தேஜஸில் விட்டான். அவளுடைய தேகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட ரக்தம், உருக்கி ஓடவிட்ட ஜாப்பூர்த மென்ற தங்கமாயும் வெள்ளியாயும், காரமான பாகங்கள் கறுத்த இரும்பாயும் தாமிரமாயும், அழுக்கு வஸ்துக்கள் தகரமாயும் ஈயமாயும் பரவி லோகத்தில் பல தாதுக்களாய் வழங்கின. அது முதல் அக்னியைப் போல் ஒளியுள்ள தங்கத்திற்கு ஜாதருபமென்று பெயராயிற்று. மரம் செடிகொடி புதர் புல் பூண்டு யாவும் தங்கமாயிற்று. இப்படி அவதரித்த அந்தக் கர்ப்பத்தை இந்ந்ராதி தேவர்கள் கண்டு மகிழ்ந்து, கிருத்திகைகளைப் பால் கொடுக்க நியமித்தார்கள். “இவன் எங்கள் புத்ரனாகக் கடவா” யென்று அவர்கள் தேவர்களிடத்தில் ஏற்பாடு செய்து கொண்டு பால்கொடுத்து வளர்த்து வந்தார்கள். அவர்கள் “இந்தக் குழந்தை உங்களால் வளர்க்கப்பட்டபடியால் கிருத்திகைகளின் புத்ரன் கார்த்திகேயனென்று லோகங்களில் போற்றப்படுவார். ஸந்தேஹமில்லை” யென்றார்கள். பிறகு அந்த தாய்கள் கர்ப்பமலங்களுடன் பிறந்த அந்தக் குழந்தைக்கு ஸ்நானஞ் செய்வித்தார்கள். அது அக்னியைப்போல் நிகரற்ற காந்தியுடன் விளங்கிற்று. கர்ப்பத்திலிருந்து விழுந்ததால் ஸ்கந்தரென்றும், கிருத்திகைகளால் வளர்க்கப்பட்டதால் கார்த்திகேயரென்றும் அதற்குப் பெயரிட்டார்கள். அப்பொழுது அந்த ஆறு கிருத்திகைகளுக்கும் பாலுண்டாயிற்று. அந்தக் குழந்தை ஆறு முகங்களை எடுத்துக்கொண்டு அதைக் குடித்தது. ஒரே நாளில் திவ்ய புருஷனாய் வளர்ந்து தன் வீர்பத்தால் தைத்யஸன்யங்களை ஜயித்தது. பிறகு அக்னி முதலிய தேவர்கள் அவரைத் தங்களுக்கு ஸேனாபதியாய் அபிஷேகஞ் செய்தார்கள்.

“ராம! நீ கேட்டபடி கங்கையின் வரலாற்றையும் ஸ்கந்தனுடைய பிறப்பையும் விஸ்தாரமாய்ச் சொன்னேன். இந்தப் புண்ய சரித்ரத்தைப் பக்தியுடன் கேட்கிறவனும், குமாரஸ்வாமி யிடத்தில் பக்தி வைப்பவனும், இவ்வுலகில் புத்ர பெளத்ரர்களுடன் ஸுகமாய் வெகு காலம் வலித்து, முடிவில் ஸ்கந்தருடைய லோகத்தை அடைவார்க” யென்றார்.

ஸகரன்.

ஆகாசத்தில் கங்கை உண்டானதைத் தெரிவித்து அவர் மனுஷ்ய லோகத்தில் வந்ததை தெரிவிக்கச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். “ராம! முன் காலத்தில் ஸகரன் அயோத்தியையில் ஆண்டான். மஹா சூரன், தர்மாத்மா, வெதுகாலம் புத்ரனில்லாமல் வருத்தமடைந்தான். விதர்ப்ப ராஜகுமாரியான கேசினி அவனுடைய முத்த பார்வையினைத் தரம்புத்தியுள்ளவன்; ஸ்த்யம் பேசுகிறவன். காசியப்ருடைய பெண்ணை ஸுமதி இளைய பார்வையினை; அழகில் நிகரற்றவன். ஹிமயமலைச் சாலில் பிருகுப்ரஸ்ரவணமென்ற புண்ய ஸ்தலத்தில் ஸகரன் பார்வையகளுடன் புத்ரனுக்காகத் தவஞ் செய்தான். தூறு வர்ஷங்களுக்குப் பிறகு பிருகுமுனி அவனுடைய தாஸை மெச்சிப் “புத்ரோத்பத்திக்கு விக்னமான பாபங்கள் விலகின. உத்தமபுத்ரர்களையும் நிகரற்ற கீர்த்தியையும் அடைவாய். உன் பார்வையகலில் ஒருத்திக்கு உன் வம்சத்தை விருத்திசெய்யும் ஒரே புத்ரன் பிறப்பான். மற்றொருத்திக்கு அபயபாதயிரம் புத்ரர்கள் பிறப்பார்கள்” னென்றார். அவர் வார்த்தை பொய்யாகுமா? ராஜ குமாரிகள் அவரைப் பணிந்து கைகூப்பிப் பரம ப்ரியத்துடன் “ஸ்வாமி! எங்களில் யாருக்கு ஒரே புத்ரன் பிறப்பான்? யாருக்குப் பலர் பிறப்பார்கள்? தங்களுடைய அனுக்ரஹம் நிகரமாகட்டும். அபிய விரும்புகிறே”மென்றார்கள். பிருகு பரம தர்மிகரானதால் “உங்களிடப்படிக் செய்கிறேன். இதில் ஒரு நியமமுமில்லை. வம்சத்தை விருத்திசெய்யும் ஒரே புத்ரனாவது, பலமபராக்ரமம் கீர்த்தி எல்லையற்ற உத்ஸாஹம் பொருத்தின பல புத்ரர்களாவது யாருக்கு வேண்டு”மென்றார். கேசினி ஒரே புத்ரனையும், ஸுமதி பலரையும் ப்ரார்த்தித்தார்கள். பிறகு அரசனும் பார்வையகலும் பிருகுவைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து, உத்திரவுபெற்று அயோத்தியைக்கு வந்தார்கள். கேசினிக்கு அஸமஞ்சஸென்ற ஒரு புத்ரனும், ஸுமதிக்கு வட்டமான மாம்ஸபிண்டமும் பிறந்தன. அந்தப் பிண்டத்தைப் பிளந்துபார்க்கையில் அறுபதாயிரம் புத்ரர்கள் வெளியில் வந்தார்கள். தாதிகள் அவர்களை நெய்க்குடங்களில் வைத்து வளர்க்க, அவர்கள் யௌவன வயதடைந்து, அமகுவும் பல பராக்ரமத்திலும் நிகரற்று விளங்கி

முத்தனான அஸமஞ்சஸ் நகரத்திலுள்ள குழந்தைகளைப் பிடித்து ஸரயு ஜலத்தில் போட்டு அவர்கள் முழுமும்பொழுது படும் உபத்ரவங்களைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படி ஜனங்களுக்குக் கெடுதிசெய்து ஸாதுக்களை உபத்ரவிக்கும் அந்தப் பாபியை ஸகரன் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்திவிட்டான். (இவன் மஹா யோகி. லோக வாழ்க்கையை விலக்குவதற்காக இப்படி வேஷம் போட்டான். பிறகு காணாமற்போன குழந்தைகளைப் பிடிக்கச் செய்தான்). அவனுடைய புத்ரான அம்சமான் எல்லாக்கும் ப்ரியனாய் எல்லோரிடத்திலும் ப்ரியமாய்ப் பேசுகிறவனாயிருந்தான். வெகுதூரம் கழித்து ஸகரன் யாகஞ்செய்ய வந்தான். உபாத்தபாயர்களையும் ரித்விக்குகளையும் முன்னிட்டு அச்வமேதத்தை ஆரம்பித்தான்” எனன்றார்.

ஸர்க்கம் 39.

ஸகரனுடைய யாகம்.

ப்ரஹ்மதேஜஸால் அக்னியைப்போல் ஜ்வலிக்கும் விசுவாமித்ரர் இப்படிச் சொல்ல, ராமன் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் “ஸ்வாமி! இதை விஸ்தாரமாய்க் கேட்க விரும்புகிறேன். என் முன்னோரான ஸகரன் யாகஞ் செய்த விதத்தைச் சொல்லவேண்டு”மென்றார். நாம் சொல்லப்போவதை இவர் எவ்வளவு ஆவலுடன் கேட்கிறார். “ஒன்றுந் தெரியாதவரைப்போல் காட்டுகிறாரே” என்று சிரித்துக் கொண்டு, முனிவர் “ராம! கேள். ஸகரனுடைய சரித்ரத்தை விஸ்தாரமாய்ச்சொல்லுகிறேன். சங்கரனுக்கு மாமனாகப் பத்ரராஜனுமான லிமவானும் அதற்குத்தெற்கிலுள்ள பிள்ளையாகிய அபதாயிரம் உடையின்றி ஒன்றை யொன்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு நடுவிருந்ததேசம் பக்ஞங்களைப் பற்றிப் பூமி. அங்கே ஸகரன் பக்ஞம் செய்தான். அம்சம் பற்றி மஹாரதன் யாகக் குதிரையைக் காப்பாற்றியமிகுபாடான். உக்த்ய தினத்தில் இந்தரன் ராசுஸ ரூபத்துடன் அதைக் கொண்டுபோனான். ரித்விக்குகள் “அரசனே! இந்தத் தினத்தில் யாகக் குதிரை காணாமற்போயிற்றே. அதைத் திருடினவனைக் கொன்று குதிரையைக் கொண்டுவர வேண்டும். யாகத்தில் இவ்விதமான அபராதம் நேர்தால் நம்மெல்லோர்க்கும் கெடுதியுண்டாகும், தகுந்த ஏற்பாடு செய்யு”மென்றார்கள். ஸகரன் அறுபதாயிரம் புத்ரர்களை

அந்த “ருத்ரதைசுவோ ! ஞானத்திலும் ஆசாரத்திலும் ரத்திரிலும் மேலானவர்களை இந்த யாகத்தை நடத்துகிறார்கள். ரக்ஷஸர்கள் முதலிய மந்த்ரங்கள் விதிப்படி ஜபிக்கப்படுவதால் ராக்ஷஸர்கள் இங்கே வர நியாயமில்லை. ஆகையால் இந்தப் பூமியில் ஓரிடம் பாக்கியின்றி தேடுகைகள். ஒவ்வொரு யோஜனையையும் ஜாக்ரதையாய்க் தேடிப் பாருங்கள். அப்படியும் காணவிட்டால் குதிரையிற் திருடனும் கிடைக்கும்வரையில் பூமியை வெட்டிப்பாருங்கள். ராக்ஷஸர்களைப் பெற்றிருப்பதால் உங்களுடன் வராதது. யாகத்தைக் கொண்டுவரும் வரையில் நானும் அம்சமானும் ரிதவிக், ரக்ஷஸர்களும் இங்கே இருக்கிறோம், போய்வாருங்க” என்று.

அந்த ஸகர புத்ரர்கள் சிசாவின் உத்திரவுப்படி ஒவ்வொரு யோஜனையையும் பூமியைக் தேடினார்கள். குதிரையைக் கிடைக்கவில்லை. வஜ்ரம்போன்ற நகங்களாலும் இடிகளைப் போன்ற சூலங்களாலும் பயங்கரமான கலப்பைகளாலும் பூமியைப் பிளந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்களால் கொல்லப்பட்ட நாகர்களும் அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் மற்ற ப்ராணிகளும் பெருங்கூச்சலிட்டார்கள். இந்த ஜமபூதவீபத்தை இப்படி அறுபதாயிரம் யோஜனை தூரம் ரஸாதலம் வரையில் வெட்டிப் பார்த்தார்கள். தேவ கந்தர்வ அஸுர பன்ன யக்ஷகணங்கள் நடுங்கிப் பயந்து, இதைன்ன விபரீதமென்று வாடின முகத்துடன் ப்ரஹ்மவிடத்திற்குப் போய் “ஸ்வாமி ! ஸகரபுத்ரர்கள் பூமியை வெட்டிப் பிளக்கிறார்கள். ரஸாதலத்திலுள்ள பல மஹாத்மாக்களைக் கொல்லுகிறார்கள். யக்ஞத்தைக் கொடுத்தவன் இவனே; குதிரையைக் கொண்டுபோனவன் இவனே யென்று எல்லா ஜந்துக்களையும் அழிக்கிறார்கள்” என்று முறையிட்டார்கள்.

ஸகரபுத்ரர்கள் அழிக்கப்பட்டது.

நப்போன்ற ஸகரபுத்ரர்களின் பலத்தாலும் கோபத்தாலும் 9௯. ௩௩ இங்கும் தேவர்களைப் பரஹ்மா ஸமாதானஞ் செய்து “இந்த தேவர்களை விரும்பித்த வாலு-தேவனுன பரமபுருஷன் அழிக்கப்பட்டான்” இதை நகித்து வருகிறார். அவருடைய ஸகர புத்ரர்களை எரிக்கும். பூமி இப்படி. வெட்டப் பட்ட ஸகர புத்ரர்கள் அல்பாடியஸாப் அழிவதும் ஒவ்வொரு தினமும் நடக்க வேண்டிய விஷயங்களே”யென்றார். தேவர் அதைக் கேட்டு ஆறுதலடைந்து திருமயிச் சென்றார்கள்.

ஸகரபுத்ரர்கள் பூமியைப் பிளக்கும் சப்தம் இடிவிழுவது போல் கேட்கப்பட்டது. அப்படியும் யாகக் குதிரையைக் காணாமல் அவர்கள் அரசனிடத்தில் வந்து, “ஸ்வாமி! பூமியில் ஓரிடம் விடாமல் தேடினோம், வெட்டிப் பார்த்தோம். தேவ தானவ ராஷ்டிர பிசாசு உரக கின்னர கணங்கள் முதலிய மஹா பலசாலிகளை நாசம் செய்தோம். குதிரையைப்பாவது அதைக் கொண்டுபோனவனைப் பாவது காணவில்லை. இனி என்ன செய்யப்பட்டு”மென்றார்கள் ஸகரன் வெகு கோபங்கொண்டு, “இன்னும் வெட்டுங்கள், இன்னும் தேடுங்கள். குதிரையையும் அதைக் கொண்டுபோனவனையும் எப் படியாவது கண்டுபிடித்து வாருங்க”என்று கட்டளை யிட்டான்.

அவர்கள் ரஸாதலத்திலிருந்து வெட்டிக்கொண்டே போனார்கள். அங்கே விருபாக்ஷனென்ற திக்கஜம் பர்வதத்தைப்போல் பூமியையும் அதிலுள்ள மலை நதிகளையெவையையும் தாங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். அந்தப் பரவலங்களில் ச்ரமத்தைப் போக்க அது தலைசை அனைக்கும் பெரிமூத பூகம்பம் உண்டாகிறது. அதைப் பரதக்ஷிண ~~கண்டார்க்கள்~~ ~~தெரிந்து~~ அங்கின் அப்பால் வெட்டிக் கொண்டே போகையில் ~~கண்டார்க்கள்~~ ~~மற்ற~~ ~~புத்திர~~ ~~மென்ற~~ திக்கஜம் பூமியைத் தாங்கிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். அதைப் பரதக்ஷிணஞ் செய்து பூஜித்து, மேற்கு திக்கில் ~~வெட்டி~~ ~~கொண்டு~~ போகையில் ஸௌமனஸமென்ற திக்கஜம் பெரிய மலை பூமியைத் தாங்கிக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டார்கள்.

நீ யாகக்

[illegible]

தக்பிணஞ் செய்து ஸேஷம் விசாரித்து “என் சிறிய தகப்பன் களெங்கே? யாகக் குதிரையை யார் கொண்டுபோனார்க” என்று கேட்டார். அது, “அஸமஞ்சவின் புத்ர! உன் கார்பம் நிறைவேறு யாகக் குதிரையுடன் சீக்ரமாய்த் திரும்பிவா” வென்றது. மற்ற திக் கஜங்களையும் கண்டு இப்படித் கேட்ட பொழுது அவைகளும் “குதிரையுடன் திரும்பிப் போவா”யென்றன. பிறகு அதிலேக மாய்ப் போ.

மேடுகளை எங்கள் எரிக்கப்பட்டு சாம்பல் மேடுகள் எங்கும் தாங்காமல் கோ வென்று கதையடிபட்டன. மீபத்தில் மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்த ராஜபுத்ரர்களுக்கு ஜல தர்ப்பணம் செய்ய விரும்பிச் சுற்றிப்பார்க்கையில் ஓரிடத்திலும் ஜலத்தைக் காண வில்லை. அப்பொழுது அங்கே தன் பிதாவிற்கு மாமனும், அரிஷ்டநேமியின் புத்ரனும், வேகத்தில் வாயுவைப் போன்றவருமான கருடன் நிற்பதைக் கண்டார். அவர் “குழந்தாய்! வருத்தப்படாதே. இவர்கள் இப்படி நாசமடைந்தது ஸகல லோகங்களுக்கும் ஹிதமே. கபில பகவானுடைய கோபாக்கினியால் இவர்கள் எரிக்கப்பட்டபடியால் பூலோகத்திலுள்ள ஜலத்தால் இவர்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்யத் தகாது. ஹிமவானுடைய மூத்த பெண்ணை கங்ஸையின் ஜலத்தால் தர்ப்பணஞ் செய். அதனால் நனைக்கப்பட்டால் இவர்கள் ஸகல பாபங்களும் நீங்கிப் புண்யாத்மாக்களாய் ஸ்வர்க்கமடைவார்கள். அந்த ஜலத்தால் சாம்பல் மேடுகளை நனைக்கவேண்டும். யாகக் குதிரையைக் கொண்டுபோ. உன் பாட்டனுடைய பாகத்தை நிறைவேற்ற” நென்றார்.

அப்படியே அம்சமான் யாகக் குதிரையுடன் அதிலேகமாய் ஸகரனிடத்திற்கு வந்து, நடந்த வரலாற்றையும் கருடன் சொன்ன யோஜனையையும் தெரிவித்தார். இடிவிழுந்ததைப்போன்ற அந்தத் துக்க ஸமாசாரத்தைக் கேட்டு ஸகரன் மனம் நெகந்தார். ஆயினும் ஆரம்பித்த யக்ஞத்தை விதிப்படி முடித்து அயோத்தயக்குப் போனார். பிறகு பதினாயிர வர்ஷ வரையில் அரசாள், கங்கையைப் பூமிக்கு வருவிப்பதால், ஓடி நிச்சயத்தையும் செப்பாமல் தேகதல மடைந்தார்.

திலீபன்—பகீரதன்.

ஸகரன் காலகதியை அடைந்த பிறகு ஜனங்கள் தர்மவானான அம்சமாணீப் பாட்டாபிஷேகஞ் செய்தார்கள். அவனுடைய புத்ரனே திலீபன். அவனிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்து அம்சமான், ஹிமயமலைச் சிகரத்தில் ஒரு புண்ய சேஷத்ரத்தில் முப்பத்திராயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் கடுந்தவம் செய்தும் கங்கையைப் பூமிக்கு வருவிக்க முடியாமல் ஸ்வர்க்க மடைந்தார். தன் பாட்டன்கள் கோரகதியை அடைந்ததைத் திலீபன் கேட்டுத், தூக்கத்தால் மனம் வாடிக்க, 'கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டு வருவதெப்படி? அந்த ஜலத்தால் என் பாட்டன்களுக்குத் தர்ப்பணஞ் செய்வதெப்படி? அவர்களுக்கு உத்தமகதி கிடைக்கும் உபாயமென்ன?' வென்று எவ்வளவு யோசித்தும் ஒரு முடிவும் ஏற்படவில்லை. அதே ஞாபக மாயிருந்த அந்தத் தர்மாத்மாவிற்குப் பகீரதன் பிறந்தான். திலீபன் எண்ணிறந்த யாச யக்ஞங்களை நடத்தி முப்பதாயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் ஆண்டு, பிறகு பகீரதனுக்குப் பாட்டங்கட்டி, தன் முன்னோர்களைக் கறையெற்ற வழி நெரியாமல் அதே கவலையாய்க் காலகதியடைந்து, தன் புணையகாமங்களால் ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சென்றார்.

பகீரதன் வெகு காலமாய்ப் புத்ரனில்லாமல் வருந்திக், கங்கையைப் பூமிக்கு எப்படியாவது கொண்டு வர நிச்சயித்து, மந்த்ரிகளிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்துக், கோகர்ணசேஷத்ரத்தில் கடுந்தவம் செய்தார். பஞ்சாக்கி மத்தியில் நின்று, கைகளை உயரத் தூக்கிக் கொண்டு, இந்த்ரியங்களையும் மனதையும் அடக்கி, மாஸத்திற்கு ஒருதடவை சிறிது ஆஹாரஞ் செய்து, பல்லாயிர வர்ஷங்களைக் கழித்தார். அந்தக் கோரமான தபஸால் ப்ரஹ்மா வெகு ஸந்தோஷ மடைந்து தேவர்களுடன் அங்கே வந்து "பகீரத! மஹானுபாவ! உன் தபஸால் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தேன். வேண்டிய வரங்களேக்கேளே"ன்றார். அந்த ராஜ ரிஷி அவரை வணங்கிக் கைகூப்பி, "ஸ்வாமி! தாங்கள் என்னிடத்தில் ஸந்தோஷ மடைந்தால், என் தபஸ் பயன் பெறுமானால், நான் கங்கா ஜலத்தால் செய்யும் தர்ப்பணம், சூம்பல் மீடாய்க் கிடைக்கும் ஸகரபுத்ரர்கள்.

அனைவரையும் நனைத்து அவர்களுக்கு உத்தம கதியைக் கொடுக்கட்டும். மேலும், இக்த்வாகு குலத்திற் பிறந்த எனக்கு, வம்சத்தை விருத்தி செய்யும் ஒரு புத்ரனை அனுக்ரஹிக்க வேண்டு”மென்றார். ப்ரஹ்மா, “இக்த்வாகு குலதிலக ! உன் எண்ணங்கள் நிறைவேறும். ஹிமவானுடைய மூத்த பெண்ணை கங்கை அந்த மலையில் வவிக் கிறாள். அவள் பூமிக்கு வந்தால் அவளுடைய வேகத்தைத் தாங்கக் கூடியவர் பரமசிவனே. அதற்காக அவரை ப்ரார்த்திக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் கங்கையின் வேகத்தால் பூமி பிளந்துவிடு” மென்றார். இப்படி அனுக்ரஹித்துக், கங்கையை அழைத்து “தருந்த காலம் வரும்பொழுது பகீரதனுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்” யென்று கட்டளையிட்டுத் தேவர்களுடன் தன்னுலகிற்குப் போனார்.

ஸர்க்கம் 43.

கங்கை பூமிக்கு வந்தது.

பிறகு பகீரதன் கால் கட்டைவிரலைப் பூமியில் ஊன்றிக், கைகளை உயர்த்துக்கிக் கொண்டு, யாதொரு பற்றுமின்றி, வாயுவே ஆஹார மாய்க் கட்டையைப் போல் அசையாமல் இரவும் பகலும் பரமசிவனைக் குறித்துத் தவளுசெய்தார். பிறகு மஹாதேவன் பார்வதியுடன் அவருக்கு ப்ரஸன்னமாய் “ராஜஸ்ரேஷ்ட ! உன் தபஸால் திருப்தி யடைந்தேன். உன்னிஷ்டப்படி பர்வதராஜ புத்ரியான கங்கை யைத் தலையில் தரிக்கிறே”னென்றார். அப்பொழுது ஸகல லோகங் களிலும் கொண்டாடப்பட்ட கங்கை, பெரிய ரூபத்துடனும் தாங்க முடியாத வேகத்துடனும் ஆகாசத்திலிருந்து பரமசிவனுடைய சிர வில் விழுந்தாள். “என் வேகத்தைத் தாங்கக் கூடியவர்களு முண்டோ ! இந்தச் சங்கரனையும் அடித்துக்கொண்டு பாதாளத்திற் குப் போவே”னென்றாள். அவளுடைய சர்வத்தை அறிந்து ருத்ரன் கோபங்கொண்டு அவளை மறைக்க நினைத்தார். அவருடைய புண்ய மான சிரவில் விழுந்தவுடன் ஜடாமண்டலமென்ற பெரும் வலையில் சிக்கிக்கொண்டு வெளியில்போக வழிதெரியாமல் பல வர்ஷங்கள் வரையில் அலைந்து திரிந்தாள். “பரமசிவனுடைய தலையில் கங்கை விழுவதைப் பார்த்தேன். உடனே பூமிக்கு வர வேண்டியதல்லவா ? இவ்வளவு காலமாயும் ஏன் இன்னும் வெளிப்படவில்லை. ஸர்வேச்வர னை சங்கரனையே சரணமடைய வேண்டு”மென்று மறுபடியும் அவ

ரைக் குறித்துத் தவம்செய்தார். அதனால் பகவான் ஸத்தோஷித்துப் ப்ரஹ்மாவால் விருஷ்டிக்கப்பட்ட பிந்து ஸரலில் அவளை விட்டார். அவள் அப்பொழுது ஏழு ப்ரவாகங்களாய்ப் பூமியில் விழுந்தாள். அவைகளில் ஹ்லாதினி பாவனி நளினியென்றவை கிழக்கிலும், ஸௌகந்திகாஷ்ட லீதா விந்துவென்றவை மேற்கிலும் ஒடின. ஏழாவதான ப்ரவாஹம் பகீரதரைப் பின் தொடர்ந்தது. அந்த ராஜச்ரேஷ்டர் திவ்யமான ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு முன்னே போனார். கங்கைக்கு த்ரிபதகாவென்ற பெயர் வந்த விதத்தைச் சொன்னேன். அவளுடைய அப்புதமான செய்கைகளைச் சொல்லுகிறேன்.

ஆகாசத்திலிருந்து சிவனுடைய சிரவிலும் அங்கிருந்து பூமியிலும்-விழுந்ததால் அந்த ஜலம் பயங்கரமான சரத்தித்துடன் வந்தது. மீன் ஆமை சிம்சுமாரம் முதலே முதலிய ஜல ஜந்துக்கள் அதில் துள்ளி விழுந்துகொண்டிருந்தபடியால் பூமி விளங்கிற்று, ஆகாசத்திலிருந்து கங்கை பூமிக்கு வரும் ஆச்சர்யத்தைப் பார்க்கத் தேவர்ஷி கர்தர்வ யசூஷ வித்த கணங்கள் நகரங்களைப் போன்ற விமானங்களிலும் குதிரைகளிலும் யானைகளிலும் கூட்டங் கூட்டமாய் அங்கே வந்தார்கள். அவர்களின் தேஹ காந்தியாலும் ஆபரணங்களின் ப்ரகாசத்தாலும் எண்ணிறந்த ஸூரியர்கள் விளங்குவது போல் ஆகாசம் மேகங்களில்லாமல் ஜ்வலித்தது. கங்கையில் மீன் சிம்சுமாரம் முதலிய ஜல ஜந்துக்கள் அங்குமிங்கும் துள்ளுவதால் மின்னல்கள் பாய்வதுபோலிருந்தது. நான்கு புறங்களிலும் பல விதமாய் வாரியிறைக்கப்பட்ட துரைகளாலும் நீர்த்திவிலைகளாலும், ஹம்ஸக்கூட்டங்களுடன் கூடிய வெண்மையான சரத்தகால மேகங்களால் ஆகாசம் நிறைந்ததுபோருலிந்தது. அந்த நதியின் ஜலம் சிலவிடங்களில் அதிவேகமாயும், சில விடங்களில் கோணலாயும், சிலவிடங்களில் நேராயும், பள்ளங்களில் கீழாயும், கல்லு முதலியவைகளால் தடுக்கப்பட்ட பொழுது மேல் முகமாயும், சிலவிடங்களில் மெதுவாயும், சில விடங்களில் அலைகளின் வேகத்தால் ஜலத்துடன் ஜலம் மோதிக் கொண்டு அடிக் கடி எதிர்த்து ஒடிக்கொண்டும் பூமியில் விழுந்தது. பரமசிவனுடைய தலையில் விழுந்து அங்கிருந்து பூமியில் வந்ததால், நிர்மலமாய்ப் பாபங்களைப் போக்கும் புண்ய தீர்த்தமாயிற்று. தேவர்களும் ரிஷிகளும் கந்தர்வர்களும் பூமியிலுள்ளவர்களும் “பரமசிவனே இதைத் தலையால் தாங்கினதால் இது மஹா பரிசுத்தமான தீர்த்தம். அவருடைய தேஹத்தில் பட்டுப் பூமியில் விழுந்ததால் இதற்கு

விசேஷ நத்தியுண்டாயிற்று” என்று அதில் ஸ்ரானஞ் செய்தார்கள். சாபத்தால் தேவிலோகத்திலிருந்து பூமிக்கு வந்தவர்களும் அதில் ஸ்ரானஞ் செய்து பாபங்கள் நீங்கிப் புண்ய லோகங்களுக்குப் போனார்கள். பூமியிலுள்ளவர்கள் அதில் ஸ்ரானஞ் செய்து பாபங்கள் விலகிப் பரமானந்தமடைந்தார்கள்.

ராஜர்ஷியான பகிரதர் திவ்யரதத்தில் ஏறிக் கொண்டு முன்னே சென்றார். கங்கை அவரைப் பின்தொடர்ந்தாள். தேவ ரிஷி தைத்ய தானவ ராக்ஷஸ கந்தர்வ யக்ஷ சின்னர உரக அப்ஸரஸ்களங்களும் ஜல ஜந்துக்களும் பகிரதரைப் பின் தொடரும் கங்கையைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். அவர் போதும் வழியெல்லாம் கங்கையும் போய் ஸமஸ்த பாபங்களையும் நாசஞ் செய்தது. வழியில் ஜன்ஹூரிஷி யாகஞ் செய்துகொண்டிருந்த விடத்தில் பரவி யாக பதார்த் தங்களை அடித்துக்கொண்டு போயிற்று. அவளுடைய கர்வத் தால் அந்த ரிஷி கோபங்கொண்டு அந்த ஜலம் முழுவதையும் குடித்து விட்டார். அந்த ஆச்சர்யத்தால் தேவரிஷிகளங்கள் ப்ரமித்து அந்த மஹாத்மாவைப் பல விதமாய் ப்ரார்த்தித்து, “ஸ்வாமி! கங்கையின் அபராதத்தைப் பொறுக்கவேண்டும். தங்களுடைய தேஹத்திலிருந்து வெளிப்படுவதால் அவள் தங்களுக்குப் பெண்ணாகட்டு” மென்றார்கள். அதனால் அவர் ஸந்தோஷித்து கங்காப்ரவாஹத்தைத் தன் காதின் வழியாய் வெளியில் விட்டார். அன்றுமுதல் அவளுக்கு ஜன்ஹவி (ஜன்ஹுவின் புத்ரி) யென்று பெயராயிற்று. பிறகு அவள் பகிரதரைப் பின்தொடர்ந்து ஸமுத்ரத்திற்கு வந்து அங்கிருந்து ரஸாதலத்திற்குப் போனாள். தன் முன்னோர்கள் எரிந்துகிடக்கு மிடத்திற்கு அவர் அவளை அழைத்துக் கொண்டு போய், அவர்கள் சாம்பலா யிருப்பதைக் கண்டு மிகவும் வருத்தப்பட்டார். அந்தப் புண்யஜலம் சாம்பல்மேட்டை நனைத்த வுடன் ஸகர புத்ரர்கள் பாபம் ஒழிந்து உத்தம லோகங்களை அடைந்தார்கள்.

ஸகர புத்ரர்கள் உத்தமகதிபை அடைந்தது.

அப்பொழுது ஸகல லோகங்களுக்கும் ப்ரபுவான ப்ரஹ்மா அங்கே வந்து “பகீரத! புருஷ ச்ரேஷ்ட! ஸகரனுடைய அறுபதாயிரம் புத்ரர்களைக் கரையேற்றினாய். அவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்களைப்போல் விளங்குகிறார்கள். ஸமுத்ரஜல முள்ளவரையில் ஸ்வர்க்கத்தில் ஆனந்தமாய் வலிப்பார்கள். இந்தக் கங்கை உனக்கு மூத்த பெண்ணாகட்டும். பாகீரதியென்ற பெயருடன் உலகத்தில் ப்ரவசித்தி யடைவாள். ஸ்வர்க்கம் பூமி பாதாளமென்ற மூளிடங்களில் சென்றதால் திரிபதகாவென்றும், உன்னால் கொண்டுவரப்பட்டதால் பாகீரதி பென்றும், இவளுக்குப் பெயர் வந்தது. உன் முன்னோர்களுக்கு இதில் தர்ப்பணஞ் செய்து அவர்களைக் கரையேற்றி உன் ப்ரதிக்களையை முடி. மஹா தர்மசீலனான ஸகரனும் அபார தேஜஸுள்ள அம்சமானும், ராஜ ச்ரேஷ்டனும் உத்தம குணவானும் மஹர்ஷிகளைப் போன்ற தேஜஸுள்ளவனும் தபலில் எண்ணப்போன்றவனுமான திலீபனும் இந்தக் கங்கையைப் பூமிக்குத் தருவிக்க எவ்வளவோ முயன்றார்கள். ஆனால் இந்தப் புண்ய ஜலத்தில் தர்ப்பணஞ் செய்து ஸகர புத்ரர்களைக் கரையேற்றுவதென்ற ப்ரதிக்களையை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. அந்த அஸாத்யமான கார்யத்தை நீ செய்தாய். லோகத்தில் அழிவற்ற கீர்த்தியடைந்தாய். ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டுவந்த படியால் தர்மத்திற்கு இருப்பிடமானாய். மற்ற நதிகளைப்போலின்றி எப்பொழுதும் ஸ்நானஞ் செய்யக்கூடிய இந்த நதியில் நீடும் ஸ்நானஞ்செய்து சுத்தனாய் விசேஷ புண்யத்தை அடை. உன் முன்னோர்களுக்கு இதில் தர்ப்பணஞ் செய். உனக்கு ஸகல மங்களங்களு முண்டாகட்டும் நான் ஸத்யலோகத்திற்குப் போகிறேன். நீடும் பூலோகத்திற்குப் போ”வென்று அனுக்ரஹித்து தன்னுலகிற்குச் சென்றார்.

பகீரதர் விதிப்படி கங்கையின் புண்ய ஜலத்தால் ஸகர புத்ரர்களுக்குத் தர்ப்பணம் முதலிய உத்தரக்ரீயைகளைச் செய்து தன் ப்ரதிக்களையை நிறைவேற்றினதால் அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்து அயோத்யைக்கு வந்து வெகுகாலம் அரசாண்டார். அவ்ருடைய காலத்

தில் ஜனங்கள் நோய் மனக்கவலையின்றி காப்பாற்றப்பட்டு ஸகல ஸௌக்யங்களும் பொருந்தி இருந்தார்கள்.

ராம ! கங்கையின் வரலாற்றை உனக்கு விஸ் தாரமாகச் சொன்னேன். உனக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். ஸந்த்யா காலம் கிட்டினதால் இங்கே நிறுத்துவோம். கங்கை பூமிக்கு வந்த இந்தப் புண்யசரித்ரத்தைக் கேட்பவன் ஸகல இஷ்டங்களையும் அடைகிறான்; ஸமஸ்த பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான்; ஆயு ஸும் கீர்த்தியும் வளர்கின்றன. புத்ர பொளத்ரார்களுடன் இவ்வுல கத்தில் ஸந்தோஷமாய் வலித்து இறந்த பிறகு ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறான். ப்ராஹ்மண கூத்தரிய வைச்யர்களில் இதைப் பிறர்க் குச் சொல்லுகிறவனுடைய பிதிருக்களும் தேவதைகளும் மிகுந்த பீதியடைகிறார்கள்” என்கிறார்.

ஸர்க்கம் 45.

ஸமுத்ர மதனம்

ராம ஸமுத்ரமணர்கள் ‘அந்தப் புண்ய சரித்ரத்தைக் கேட்டு “மஹர்ஷே! தாங்கள் சொன்ன சரிதம் வெகு ஆச்சர்யகரமானது. ஸகர புத்ரர்கள் ஸாகரத்தை வெட்டினதும், பகீரதர் கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டுவந்ததும் வெகு அற்புதமான கார்யங்க”’ என்று கொண்டாடி அன்றிரவு முழுவதும் அந்தக் கதையையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். காலையில் எழுந்து நித்யகர்மங்களை முடித்து உட்கார்ந்திருக்கும் கௌசிகரிடத்தில் வந்து “ஸ்வாமி ! தாங்கள் சொன்ன கதையைப்பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்த எங்களுக்கு ராத்ரி ஒரு கூணம் போல் கழிந்தது. இந்தப் புண்யநதியைத் தாண்டி அக்கரைக்குப் போவோம். தாங்கள் இங்கே வந்திருப் பதை அறிந்து ரிஷிகளுக்கு வேண்டிய ஸௌக்யங்களுள்ள ஓடம் தயாராயிருக்கிற” தென்றார்கள். பிறகு கௌசிகரும் ராஜபுத்ரர்களும் ரிஷிகளும் கங்கையைத் தாண்டி அதற்கு உதவியாய் வந்த ரிஷிகளை உபசரித்து அனுப்பிவிட்டுக், கங்கைக் கரையில் சற்று நேரம் உட்கார்ந்தார்கள். அங்கிருந்து விசாலா நகரம் காணப்பட்டது. பிறகு அவர்கள் அதை நோக்கி ப்ரயாணஞ் செய்தார்கள். போகும் பொழுது ராமன் ஸகலமும் தெரிந்தும் விச்வாமித்ரரை வணங்கிக் கைகூப்பி “இந்த விசாலையின் மஹிமை எவ்விதமானது ?

இதில் எந்த ராஜவம்சம் ஆண்டிருக்கிறது? கேட்க விரும்புகிறேன்”

அப்பொழுது கௌசிகர் விசாலா சரித்தரத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். “இங்கே நடந்த ஓர் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்கிறேன். அதற்கு ஸம்பந்தப்பட்ட இந்த்ரனுடைய கதையையும் சொல்லக்கேள். சென்ற கிருதயுகத்தில் திதியின் புத்ரர்களான தைத்யர்கள் மஹா பலவான்கள். அதிதியின் புத்ரர்களான தேவர்கள் வீரயவான்கள்; தார்மிகர்கள். ஒரு ஸமயத்தில் அவர்கள் பிறப்பு இறப்பு கிழத்தனம் நோய் கவலை முதலிய உபத்ரவங்களின்றி, பலத்திலும் புத்தியிலும் ஸுகுக்திலும் நிகரற்றிருக்கும் வழியை யோசித்து, பாற்கடலைக் கடைந்து அமிருதத்தை எடுத்துப் புஜிக்க நிச்சயித்தார்கள். அதற்கு மந்தர மலையை மத்தாகவும் வாஸுகி யென்ற நாகத்தைக் கயிறாகவும் உபயோகித்து, ஆயிர வர்ஷங்கள் கடைந்தார்கள். வாஸுகி அந்த ச்ரமத்தைத் தாங்க முடியாமல் க்ரூரமான விஷத்தைக் கக்கி மலைப்பாறைகளைக் கடித்தான். பிறகு ஹாலாஹல மென்ற மஹா விஷம் அக்னியைப்போல் ஜ்வலித்துக் கொண்டு ஸமுத்ரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு தேவர்களையும் மனிதர்களையும் லோகங்களையும் எரிக்கவாரம்பித்தது. அப்பொழுது தேவர்கள் சங்கரணைச் சரணமடைந்து, எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டு”மென்று முறையிட்டார்கள். பரம தார்மிகரான மஹாவிஷ்ணு சங்க சக்ரத் துடன் அங்கே வந்து ருத்ரனைப் பார்த்துப் புன் சிரிப்புடன் “தேவதைகள் ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்த பொழுது முதலில் உண்டான பதார்த்தம் உம்மைச் சேரவேண்டியது. நீர் தேவர்களில் முதல் வரல்லவா? ஆகையால் மற்றவர்கள் தங்களுக்குச் செய்யும் பூஜை யென்று இதை எண்ணி இந்த விஷத்தைப் புஜிக்கவேண்டு”மென்று மறைந்தார். தேவர்கள் பயந்து நடுங்குவதைக் கண்டு விஷ்ணுவின் வார்த்தையை அங்கீகரித்து ஹாலாஹலமென்ற கோரமான விஷத்தைப் பரமசிவன் புஜித்தார். பிறகு தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்தார்கள். மந்தரகிரி பாதாளத்தில் அமிழ்ந்து போயிற்று. தேவகணங்கள் மறுபடியும் விஷ்ணுவைச் சரண மடைந்து “ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் தாங்களே கதி; தேவர்களிடத் தில் தங்களுக்கு விசேஷ ப்ரீதி. இந்த மலையைத் தூக்கி நிறுத்தி, எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டு”மென்று ப்ரார்த்தித்தார்கள். அதைக் கேட்டுக் கேசவன் ஆமையின் ரூபத்தை எடுத்து, மந்தரகிரியைத் தன் முதுகில் தாங்கி ஸமுத்ரத்திலிருந்தார். அதின் நுணியை அசையாமல் கைகளால் பிடித்துக் கொண்டார். தேவர்களின் நடுவி

லிருந்தும் கடைந்தார். ஆயிரம் வர்ஷங்களுக்குப் பிறகு, தன்வந்த்ரி பகவான் தண்ட கமண்டலத்துடனும், ஸௌந்தர்ய நிதிகளான அப்ஸரஸ்களும் அதிலிருந்து வெளிப்பட்டார்கள். அப்ஸு, ஜலங்களிலிருந்து கடைந்தெடுக்கப்பட்ட ஸாரமான பதார்த்தமாகையால் அந்த ஸ்த்ரீகளுக்கு அப்ஸரஸ்களென்று பெயர். அவர்கள் அறுபது கோடி. அவர்களின் வேலைக்காரர்களுக்குக் கணக்கில்லை. தேவர்களும் தானவர்களும் அவர்களை மணஞ் செய்யவில்லை; அவர்களும் கணவர்களைத் தேடவில்லை. ஆகையால் எல்லோருக்கும் பொது ஸ்த்ரியானார்கள். பிறகு வருணனுடைய பெண்ணை வாருணியுண்டானார். தனக்கு ஒரு பர்த்தாவைத் தேடினார். தைத்யர்கள் அவளை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அதிதியின் புத்ரர்களான தேவர்கள் அவளை அங்கீகரித்தார்கள். ஸுராவென்ற அவளை ஒப்புக்கொள்ளாத தைத்யர்களுக்கு அஸுரர்களென்றும், அங்கீகரித்த தேவர்களுக்கு ஸுரர்களென்றும் பெயர் வந்தது. அவளை அடைந்ததால் தேவர்கள் மிகவும் ஸந்தோஷித்தார்கள். பிறகு உச்சைசர்வ ஸென்ற குதிரையும் கௌஸ்தபமென்ற மணியும், அமிருதமும் உண்டாயின. அப்பொழுது அதற்காக தேவாஸுரர்களுக்குக் கோரயுத்தம் நடந்தது. மூன்று லோகங்களும் பயத்தால் மெய்மறந்தன. இரண்டு பக்கத்திலும் எண்ணிறந்தவர்கள் அழிந்தார்கள். தைத்யர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் வரவர பலம் அதிகமாய்த் தேவர்களைக் கூட்டங் கூட்டமாய்க் கொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். அப்பொழுது மஹாவிஷ்ணு ஆச்சர்யமான சக்தியால் எல்லோரையும் மோஹிக்கச் செய்து, அந்த அமிருதத்தை எடுத்துக் கொண்டுபோனார். அழிவற்ற புருஷோத்தமனை எதிர்த்துச் சண்டை செய்த அஸுரர்கள் திவ்யாயுதங்களால் துளானார்கள். அவரைச் சரணமடைந்த தேவர்கள் அவருடைய கிருபையாலும் அமிருதபானத்தாலும், பலம் வீர்யம் உத்ஸாஹம் வளர்ந்து, தைத்யர்களைக் கூட்டங் கூட்டமாய்க் கொன்று, தங்களுடைய ராஜ்யத்தை அடைந்து ஸந்தோஷமாய் ஆரம்பித்தார்கள்.

மருத்துக்களின் உத்பத்தி.

தன் புத்ரர்கள் தேவர்களால் அழியக் கண்டு திதிதேவி மிகவும் வருந்தித் தன் பர்த்தாவான காச்யபரைப் பார்த்து, “உமக்கு அதிதியிடத்தில் பிறந்த புத்ரர்கள் என் பிள்ளைகளைக் கொன்றார்கள். வெகு காலம் தபஸ் செய்து இந்த்ரனைக் கொல்லும்படியான புத்ரனைப் பெற விரும்புகிறேன். பலவானாயும் பராக்ரமசாலியாயும் மஹா புத்திமானாயும் பிறரால் ஜயிக்கப்படாதவனாயும் இந்த்ரனைக் கொல்லக் கூடியவனாயுமிருக்கும் புத்ரனை எனக்கு அருளவேண்டு”மென்றார். புத்ரர்களைப் பறிகொடுத்துத் தபிக்கும் திதியிடத்தில் காச்யபருக்கு இரக்க முண்டாயிற்று. “பெண்ணே! அப்படியே ஆகட்டும். நான் உனக்கு ஒரு வ்ரதத்தை உபதேசிக்கிறேன். ஆயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் வெகு சுத்தியுடன் நீ அதைஅனுஷ்டித்து வந்தால் இந்த்ரனைக் கொல்லக்கூடிய புத்ரனை என்னால் அடைவாய். அவன் மூன்று லோகங்களையும் ஆள்வா”னென்று அவனைத் தடவிக்கொடுத்து வயிற்றைத் தொட்டு அனுக்ரமித்தார். “நீ நினைத்தபடி புத்ரனுண்டாகக் கடவ”தென்று ஆசீர்வதித்துத் தபோவனத்திற்குச் சென்றார்.

திதி பரமஸந்தோஷத்துடன் குசுலவனமென்ன கேசுத்ரத்தில் வெகு பாயங்கரமான தபஸைச் செய்ய ஆரம்பித்தாள். அப்பொழுது இந்த்ரன் வெகு வணக்கமாய் அவளுக்கு ஸகல பணி விடையையும் செய்து வந்தாள். பழம் கிழங்கு ஜலம் தர்ப்பம் விறகு நெருப்பு முதலிய பாவற்றையும் அந்தந்த ஸமயந்தவறாமல் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். அவளுடைய எண்ணங்களைத் தெரிவிப்பதற்கு முன் நிறைவேற்றினான். இரவும் பகலும் வெகு ஜாக்ரதையாய் அலுக்காமல் அவனிடத்தில் கட்டிக்கார்த்து, கைகால்களைப் பிடித்து விசிறிப், பலவித உபசாரங்களால் அவளுடைய மனதைக் கவர்ந்தான். பத்து வர்ஷங்கள் பாக்கியிருக்கையில் ஒருநாள் திதி, இந்த்ரனிடத்தில் தனக்குண்டான மிகுந்த திருப்தியால் அவன் தன் எண்ணத்திற்கு விரோதியென்பதை மறந்து, “குழந்தாய்! உன்னை ஜயிக்கும்படியான புத்ரனைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று உன் பிதாவை ப்ரார்த்தித்தேன். அவர். ஓர் வ்ரதத்தை உபதேசித்து, “இதை நீ ஆயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் சுத்தியுடன்

அனுஷ்டித்தால் உன் உத்தேசம் நிறைவேறு”மென்று ஆசீர்வதித்தார். பத்து வர்ஷங்களுக்குப் பிறகு உனக்கு ஸஹோதரன் பிறப்பான். உன்னை ஜயிப்பதற்காக அவனை வேண்டினேன். நீ எனக்கு செய்த பணிவிடையால் உன்னிடத்தில் விரோத புத்தி நீங்கிற்று. உனக்கும் அவனுக்கும் ஸ்நேஹம் செய்விக்க நிச்சயித்திருக்கிறே”மென்றான்.

பிறகு நடுப் பகலில் தூக்கத்தால் மெய்மறந்து தன் தலைமயிர் காலில் படும்படி தூங்கி விழுந்தான். அவன் அசுத்தமாயிருப்பதை அறிந்து, இந்தரன் நல்ல ஸமயமென்று மகிழ்ந்து சிரித்து, வெகு தைர்யமாய் அவளுடைய தேஹத்தில் புகுந்து அந்தக் கர்பத்தை ஏழு துண்டுகளாக்கினான். வஜ்ரத்தால் பிளக்கப்பட்ட அந்தச் சிசு, உபத்ரவம் தாங்காமல் அலறிற்று. திதி விழித்துக்கொண்டாள். இந்தரன் ‘அழாதே அழாதே’ யென்று சொல்லிக்கொண்டே அதை வெட்டினான். திதி “ஐயோ! என் குழந்தையைக் கொல்லாதே, கொல்லாதே” என்று ‘அலறினாள். தாயின் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு அவன் வெளியில் வந்து வஜ்ராயுதத்துடன் கைகூப்பி வணங்கி “அம்மா! தலைமயிர் காலில் விழும்படி தூங்கினதால் அசுத்தமானீர்கள். இந்தத் தோஷத்தைக் காரணமாய்க் கொண்டு தங்களுடைய தேஹத்தில் நான் புகுந்து, என்னைக் கொல்ல வளரும் சிபுஷை வஜ்ரத்தால் வெட்டினேன். மன்னிக்கவேண்டும். தன்னைக் கொல்ல வந்த பிசுவையும் கொல்லலாமென்று நியாயமுண்டல்லவா”மென்றான்.

ஸர்க்கம் 47.

(தொடர்ச்சி)

தன் கர்ப்பம் ஏழு துண்டானதைக் கண்டு திதி வெகு துக்கமடைந்து, இந்த்ரனை ஜயிக்குமுடியா தென்று நிச்சயித்து ஸமாதானஞ் செய்தாள். “என் பிசுவால் இப்படி நேர்ந்ததே ஒழிய உன் குற்றமல்ல. உன்னைக் காப்பாற்ற முயன்றது நியாயமல்லவா? ஆனால் உன்னால் வெட்டப்பட்ட துண்டுகளுக்கு ஓர் உபகாரம் செய். அவை ஏழு மருத்துக்களாய், ஏழு வாதஸ்கந்தங்களுக்குப் பாலகர்க்காகட்டும். கனன் ஸத்யலோகத்திலும், ஸ்பர்சனன் இந்த்ரலோகத்திலும், வாயு புவர்லோகத்திலும், அனிலன் பிராணன் ப்ராணேசுவரன் ஜீவனென்றவர்கள் பூமியில் நான்கு திக்குகளிலும் திவ்ய ரூபங்களுடன் ‘மாருதி’ (அழாதே) என்ற உன்னால் கொடுக்க

கப்பட்ட பெயருடன் ஸஞ்சரிக்கட்டும். அப்படிச் செய்வதால் உனக்குப் பரம ஷேஷமுண்டாகு”மென்றான். இந்த்ரன் தன் கார்ய முடிந்ததால் அவனை நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பி வணங்கி “அப்படியே யாகட்டும். தங்களுடைய புத்ரர்கள் மருத் கணங்களாய் எப்பொழுதும் விளங்கட்டு”மென்றான். இப்படி ஏற்படுத்தி இந்த்ரனும் திதியும் தங்களுடைய கார்யங்களை முடித்துக்கொண்டு திரும்பிப் போனார்கள். தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த திதிக்கு இந்த்ரன் பணி விடை செய்தவிடம் இதே.

இஷ்வாகுவிற்கு அலம்புஸாவென்ற அப்ஸரவிடத்தில் பிறந்த புத்ரன் விசாலன். அந்தப் பரமதர்மிகள் ஏற்படுத்தின நகரமே விசாலே. அவனுக்குப் பிறகு முறையே ஹேமசந்த்ரன், ஸுசந்த்ரன், தூம்ராசுவன், விருஞ்ஜயன், ஸஹதேவன், குசாச்வன், ஸோமதத்தன், சாகுத்ஸ்தன், ஸுமதி யென்ற பரம் பரம்பரை உண்டாயிற்று. மஹாதேஜஸ்விபான ஸுமதியே இப்பொழுது விசாலாதிபதி. இஷ்வாகுவின் அருளால் இந்த்ராஜாக்கள் நீண்ட ஆயுஸாலும் வீர்யத்தாலும் தர்மத்தாலும் விளங்குகிறார்கள். இந்த்ராத்ரி இங்கே ஸுகமாய் வலித்துக் காலையில் மிதிலைக்குப் போவோ” மென்றார். கௌசிகருடைய வரவையறிந்து ஸுமதி, பந்துக்களோடும் உபாத்யாயர்களோடும் அங்கே வந்து கைகூப்பி நமஸ்கரித்து “ஸ்வாமி! ஷேஷமாய் வந்தீர்களா? என் தேசத்தில் தாங்களே வந்து எனக்குத் தர்சனங் கொடுத்தால் என்னைப்போன்ற தன்பனில்லை. தங்களுடைய அனுக்ரஹத்திற்குப் பாத்ரமானே” எனன்றான்.

ஸர்க்கம் 48.

அஹல்யை.

இப்படி ஒருவர்க்கொருவர் ஷேஷம் விசாரித்த பிறகு செளசிகருக்கு அருகிலிருந்த ராஜ புத்ரர்களை ஸுமதி அடிக்கடி கவனித்துப் பார்த்து, அவர்களுடைய அழகாலும் தேஜஸாலும் வீர்யத்தாலும் ஆச்சர்யமடைந்து “ஸ்வாமி! தங்களுக்குப் புரமமங்கள் முண்டாகட்டும். இந்தக் குழந்தைகள் யார்? தேவதைகளைப்போல் பராக்கரம முள்ளவர்கள். யானையைப்போன்ற கம்பீரமான நடையையும், லிம் ஹத்தைப்போல் சத்ருக்களை அவமதிக்கும் நடையையும், புலிபிடிப்

போல் விரோதிகள் கண்டு நடுங்கும் நடையையும், விருஷபத்தைப் போல் கர்வமுள்ள நடையையு முடையவர்கள். தாமரையிதழ் போன்ற விசாலமான கண்களால் பார்ப்பவரின் மனதைக் கவருகிறார்கள். மஹாவீரர்கள் தரிக்கும் கத்தி வில் அம்பறை முதலியவைகளை இந்தச் சிறுவயதிலும் ஸுலபமாய்த் தரிக்கிறார்கள். அழகில் அசுவினி தேவர்களும் இவர்களுக்கிடோ? பால்பம் நீங்கி யெளவனம் ஆரம்பிக்கிறது. தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்கள் பூலோக வாஸிகளிடத்தில் கிருபை வைத்து இங்கே வந்தது போலிருக்கிறது பகலில் ஸூர்யனாலும் இரவில் சந்த்ரனாலும் ஆகாசம் விளங்குகிறது; ஆனால், ஸூர்ய சந்த்ரர்களைப் போன்ற இந்த ராஜகுமாரர்களால் என் தேசம் ஒரே காலத்தில் ப்ரகாசிக்கிறது. வெகு செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்ட குழந்தைகள் இந்தக் காட்டுமார்க்கங்களில் எப்படி நடந்து வந்தார்கள்? எதை உத்தேசித்து வந்திருக்கிறார்கள்? இவர்களின் திவ்ய மங்கா விக்ரஹத்தைப் பார்த்தால், ஸகல இச்சைகளும் நிறைவேறின மஹாபுருஷர்களென்று தோன்றுகிறது. ஆகையால் பிறருடைய கேஷமத்தை உத்தேசித்தே இங்கே வரவேண்டும். அவர்களைப் புத்ரர்களாயடையும் பாக்கத்தைப் பெற்ற மஹான்கள் யார்? அளவு உயரம் நடையுடை பார்வை பேச்சு செய்கை முதலிய லக்ஷணங்களில் இருவர்க்கும் பேதம் கண்டுபிடிப்பதரிது. ஜன ஸஞ்சாரமற்ற காடுகளின் வழியாய் ச்ரேஷ்டமான ஆயுதங்களைத் தரித்து இந்த ராஜகுமாரர்கள் வந்த காரணத்தை விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லவேண்டும். அவர்களை அண்டினவர்களுடைய கஷ்டத்தையும் துக்கத்தையும் தீர்க்க வந்தவர்களென்று பொதுவாய் அறிந்தேன். ஆனாலும் இன்னும் நன்றாய் அதின் விஷயங்களை அறிய விரும்புகிறேன்”னென்றான். அப்பொழுது கௌசிகர், தாடகை ஸுபாஹு மாரீசன் முதலிய ராக்ஷஸர்களை ராமலக்ஷ்மணர்கள் கொன்று வித்தாச் ச்ரமத்தில் தன் யாகத்தை நிறைவேற்றினதையும், மிதிலைக்குப் போவதையும் எடுத்துச் சொன்னார். அயோத்யாபதியான தசரத புத்ரர்கள் தனக்கு அதிதியாய்க் கிடைத்ததைப் பற்றி ஸுமதி மிகவும் மகிழ்ந்து அந்த வீரர்களை விதிப்படி பூஜித்தான். அவர்கள் அங்கே அன்றிரவில் தங்கி, காலை யில் மிதிலைக்குப் ப்ரயாணஞ் செய்தார்கள்.

அதற்கருகில் வந்தவுடன் அம்முனிவர்கள் அதின் அழகையும் செல்வத்தையும் பார்த்து நல்லது நல்லதென்று மெச்சினார்கள். போகும் வழியில் அந்நகரத்திற்கு ஸமீபத்தில் ஒரு ஆச்ரமம் சூன்ய மாயிருக்கக் கண்டு ராமன், “ஸ்வாமி! இந்தத் தபோவனம் வெகு

அழகாரும் ரம்யமாயுமிருக்கிறதே. ரிஷிகள் வலிக்கத் தகுந்தது. வெகு நாளாயுள்ளதாய்த் தோன்றுகிறது. ஆனால் இப்பொழுது இதில் தபஸ்விகள் ஏன் வலிக்கவில்லை? இது யாருடைய” தென்றார். அஹல்யையின் சாபம் தீரும் காலம் வந்ததென்று கௌசிகர் ஸந்தோஷித்து, “ராம! சொல்லுகிறேன், கேள். கௌதமரிஷி இங்கே வெகுகாலம் தவஞ்செய்தார். அவருடைய கோபத்தால் இந்தப் புண்ய ஸ்தலம் சபிக்கப்பட்டு, இப்படி அலங்கோலமாயிற்று. தேவர்களும் இங்கே வலிக்க விரும்புவார்கள். ஞானத்திலும் ஆசாரத்திலும் மேலான கௌதமர், தன் பார்வைய அஹல்யையுடன் இங்கே வெகுகாலம் வலித்தார். ஒருநாள் அவர் வீட்டிலில்லாத ஸமயம் பார்த்துத் தேவராஜன் அவருடைய ரூபந்தரித்து அங்கே வந்து “அஹல்யே! ஆசைக்கு வசப்பட்டவர்கள் ஸ்தீகர்களுக்கு ருதுகாலம் வரும் வரையில் எதிர் பார்க்கமுடியுமா? உன் அழகாலும் லாவண்யத்தாலும் மயங்கினேன். உன்னை அனுபவிக்க விரும்புகிறே”னென்றான். “கௌதமர் ஒருநாளும் இப்படிப் பேசினதுமில்லை. இவ்வித மாய்ச் செய்ய விரும்பினது மில்லை. இந்த்ரனைத் தவிர மற்றவர் இங்கே வரமுடியாது. அவன் தன்னிடத்தில் வெகுநாளாய் ஆசை வைத்திருக்கிறுனென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆகையால் கௌதம ரூபத்தைத் தரித்து வந்திருப்பவன் இந்த்ரனெ”ன்றறிந்தான். அழகே ரூபமெடுத்து வந்த எண்ணிறந்த அப்ஸரஸ்களுக்கு நாதனான தேவராஜன் அவர்களை அலக்ஷயஞ் செய்து தன்னை மேலாக எண்ணி ஆசைவைத்ததால் கர்வமடைந்து புத்தி மயங்கி அவனிடத்தில் ஆசைவைத்தான். பிறகு தன்னிஷ்டம் நிறைவேறினதால் ஸந்தோஷமடைந்து இந்த்ரனைப் பார்த்து, “உன் ஸ்நேஹத்தால் மிகவும் ஆனந்தமடைந்தேன். மஹர்ஷி வருவதற்குமுன் இங்கிருந்து புறப்பட்டுப்போ. உனக்கும் எனக்கும் இதனால் யாதொரு கெடுதியும் நேராமல் ஜாக்ரதையா யிருக்க வேண்டு”மென்றான். முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளுக்கு அபிபதியும் வஜ்ரபாணிபுமான எனக்கும் ஒருவரால் ஆபத்து நேருமென்று இவள் நினைத்தாளோபென்று, தேவ ராஜன் சிரித்து, “அஹல்யே! என் எண்ணம் நிறைவேற்றிற்று. போய் வருகிறே”னென்று அந்த ஆச்ரமத்திலிருந்து வெளியில் வந்தான். கௌதமர் எங்கே வந்து விடுவாரோவென்று பரபரப்புடன் அகிவேக மாய்ப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் அந்த மஹா தபஸ்வியே எதிரில் வரக்கண்டான். வெகுகாலமாய்க் கடுந்தவஞ் செய்து ஸம்பாதித்த மஹிமையால் தேவாஸுரர்களும் அவரை ஜயிக்க முடியாது. கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து, தர்ப்பம் ஸமித்து முதலியவைகளை எடுத்துக்

கொண்டு ஜ்வலிக்கும் அக்னியைப் போல் வந்தார். இந்த்ரனுக்கு நடுக்கமெடுத்தது, காந்தி குறைந்தது. தேவர்களுக்கு அரசனாயிருந்தும், முவ்வலகத்திலுள்ளவர்களுக்குத் தர்மத்தை நடத்திக் காட்ட வேண்டியவனாயிருந்தும் காமத்திற்கு இடங்கொடுத்து, தன் புண்பாச்ரமத்தில் தன் ரூபத்தைத் தரித்துத் தன் பார்வையைக் கெடுத்த தேவராஜனைக்கண்டு அந்தத் தபோநிதி அடங்காக் கோபங் கொண்டு “தூர்ப்புத்தி பிடித்தவனே! என் ரூபத்தைத்தரித்துச், செய்யக்கூடாத இந்தப் பாபத்தைச் செய்ததால் உனக்கு அதற்கு ஆதாரமான விருஷணங்கள் போகக்கூடவ” தென்று சபித்தார். உடனே அப்படியாயிற்று. பிறகு கௌதமர் அஹல்யையைப் பார்த்து “நீ காற்றைத்தவிர ஆஹாரமின்ம சாமபலில் படுத்துக்கொண்டு ஒரு வருடைய கண்ணிற்கும் தெரிபாமல் இங்கே பலவர்ஷங்கள் வரையில் இருக்கக் கூடவாய். இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசனான தசரத குமாரன் ஸ்ரீராமசந்த்ரன் இந்தக் கோரமான வனத்திற்கு வருவார். அவருக்கு அதிதி பூஜைசெய், உன் பாபங்கள் விலகும். நிஜ ரூபத்தை அடைந்து என்னுடன் சேர்வாய். லோபம் மோஹம் தீர்ந்து ஸந்தோஷத்துடன் என் பார்வையாயிருக்க யோக்யத்தை பெறுவா”யென்று வ்யபிசாரி களுக்கு நியமிக்கப்பட்ட ப்ராயச்சித்தத்தைச் சாப ரூபமாகச் சொல்லி, அதற்குப் பரிஹாரத்தையும் தெரிவித்து, இந்த ஆச்ரமத் தைவிட்டு வித்தசாரணர்கள் வலிக்கும் வெகு புண்ய ஸ்தலமான ஹிமயமலைச் சிகரத்தில் தபஸ் செய்யப் போனார். (வேறு விதமாக இந்தக் கதை உத்தரகாண்டத்தில் சொல்லப்படுகிறது.)

ஸர்க்கம் 49.

அஹல்யா சாப விமோசனம்.

மஹர்ஷியின் சாபத்தால் இந்த்ரன் விருஷணமற்றுப் பயத்தால் நடுங்கி முகம் வாடி, அக்னி முதலிய தேவதைகளிடத்திற்குச் சென்று “கௌதமருடைய தபஸை கெடுக்க அவருக்குக் கோப மூட்டிச் சபிக்கும்படி செய்யச்சொன்னீர்கள். உங்களுடைய கார்ய யாகவே நான் போய் அவருடையதபஸைக் குறைத்தேன். அதினால் விருஷணங்களை இழந்தேன். அவருடைய பார்வையான அஹல்யை கோரமான கதியை அடைந்தாள். தேவர்களே! உங்களுக்காக இவ் வளவுச் ச்ரமப்பட்டு ஆபத்தை அடைந்த என்னை விருஷணமுள்ள வனாகச் செய்யவேண்டு” மென்றான்.

அக்னி முதலிய தேவர்களும் ரிஷிகளும் பிதிருக்களிடத்திற்கு வந்து, “நம்மரசன் கௌதமருடைய சாபத்தால் விருஷணமற்றான். தங்களுக்கு யாகத்தில் கொடுக்கப்படும் பசுவின் விருஷணங்களை அவனுக்குக் கொடுங்கள். விருஷணமில்லாத பசுக்களால் உங்களுக்கு விசேஷ திருப்தியுண்டாகட்டும். அவைகளைக் கொடுக்கும் யஜமானர்களுக்கும் சேஷமமுண்டாகட்டு”மென்றார்கள். அப்படியே பிதிரு தேவதைகள் ஆட்டின் விருஷணத்தை இந்த்ரனுக்குக் கொடுத்தார்கள். கௌதமருடைய தபோபலத்தால் இந்த்ரனுக்கு அன்று முதல் மேஷலிருஷண நென்று பெயர் கிடைத்தது. பிதிரு தேவதைகள் விருஷணமில்லாத பசுக்களை அங்கீகரித்து யாகஞ் செய்கிறவர்களுக்குப் பூர்ண பலத்தைக் கொடுத்துவருகிறார்கள். ராம! அந்தப் புண்யாத்மாவான கௌதமருடைய ஆச்ரமத்திற்குப் போவோம், வா. கோரமான சாபத்திலிருந்து அஹல்யையை விடுவிக்கக் கடவா”மென்றார்.

அப்படியே ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்த மஹர்ஷியை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஆச்ரமத்தில் ப்ரவேசித்தார்கள். அஹல்யை அநேக வர்ஷங்களாய் அனுஷ்டித்த கடுந்தபஸால் நிகரற்ற க்ரந்தி பொருந்தித் தேவாஸுரர்களும் பார்க்கமுடியாத திவ்ய ரூபத்துடன் விளங்கினாள். ப்ரஹ்மாவின் மாயாசக்தியால் வெகுச் ச்ரமப்பட்டு விருஷ்டிக்கப்பட்டவள். பனியாலும் மேகங்களாலும் மறைக்கப்பட்ட பூர்ண சந்த்ரனப்போல், மரங்களும் கொடிகளும் இலைகளும் புஷ்பங்களும் அவளை மறைத்துக்கொண்டிருந்தன. புகையால் சூழப்பட்ட அக்னிக் கொழுந்தைப் போலும், ஜலத்தின் நடுவில் ப்ரதிபிம்பித்த ஸூரியாகாந்தியைப் போலும் விளங்கினாள். கௌதமருடைய சாபத்தால் ராமன் வரும் வரையில் மூன்றுலோகங்களிலு முள்ளவர்களாலும் பார்க்கப்படாமலிருந்தாள். சாபம் நீங்கும் காலம் வந்தபடியால் அவர்களால் காணப்பட்டாள். ராமலக்ஷ்மணர்கள் அவளுடைய பாத்தங்களில் நமஸ்கரித்தார்கள். அஹல்யையும் கௌதமருடைய வார்த்தையை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு, அர்க்யபாத்யம் முதலியவைகளைக் கொடுத்து அவர்களுக்கு விதிப்படி அதிதிபூஜை செய்தாள். ராமன் அதை அங்கீகரித்தார்; உடனே தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள்; தேவ தூதுபிகள் முழங்கின; கந்தர்வர்கள் பாடினார்கள், அப்ஸரஸ்கள் நாட்யமாடினார்கள், தபஸால் சுத்தி யடைந்து கௌதமரோடு சேர்ந்த அஹல்யையைத் தேவர்கள் கொண்டாடிப் பூஜித்தார்கள். கௌதமர் ராமனுடைய வரவை ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்து, அவ்விடம் வந்து, அஹல்யையுடன்

ராமனை விதிப்படி பூஜித்து, அங்கே வெகுகாலம் தபஸ் செய்து கொண்டிருந்தார். ராமன் அவர்களுடைய பூஜையைப் பெற்றுக் கொண்டு மஹர்ஷிகளுடன் மிதிலையை நோக்கிச் சென்றார்.

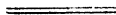

ஸர்க்கம் 50.

ஜனகர் அவர்களை உபசரித்தது.

அவதாரிகை

ராமன் ஸகல லோகங்களையும் பரிசுத்தஞ் செய்பக்கடியவரென்பதை அழல்யா விருத்தாந்தத்தால் உபதேசித்து, ஸூர்யாதி யான மஹர்ஷிஷ்டு அவரே யென்பதை ஸீதா விவாஹ விருத்தாந்தத்தால் வால்மீகி தெரிவிக்கிறார்.

பிறகு விசுவாமித்ரர் ராம லக்ஷ்மணர்களுடனும் மற்ற ரிஷிகளுடனும் அங்கிருந்து வடகிழக்காய் ஜனகருடைய யாகசாலையை நோக்கிச் செல்லும்பொழுது, ராமன், “மஹர்ஷே! ஜனகர் யாகத்திற்காகச் செய்திருக்கும் ஏற்பாடுகள் வெகு சலாக்யமானவை. வேதாத்யயனம் செய்த பராஹ்மண ச்ரேஷ்டர்கள் நானு தேசங்களிலிருந்து ஆயிரக் கணக்காய் வந்திருக்கிறார்கள். மஹர்ஷிகளுடைய பர்ணசாலைகள் அநேக வண்டிகளால் சூழப்பட்டு அங்கங்கே விளங்குகின்றன. நமக்கும் வலிப்பதற்கு ஓரிடத்தை ஏற்படுத்த வேண்டு”மென்றார். அப்படியே விசுவாமித்ரர் சுத்தமாய் ஜனக் கூட்ட மில்லாமல் ஜல ஸௌக்யமுள்ள ஓர் ஸ்தலத்தில் தங்கினார். அவர் வந்திருப்பதை அறிந்து, ஜனகர் தன் புரோஹிதரான சதாநந்தரை முன்னிட்டுக்கொண்டு, தீக்ஷை செய்துகொண்டவர்களுக்கேற்பட்ட எல்லையைத் தாண்டாமல் அந்த முனிச்ரேஷ்டரை எதிர்கொண்டழைத்தார்; அவருடைய ரித்விக்குகள் சாஸ்த்ர விதிப்படி அர்க்ய பாத்ய மதுவர்க்கங்களால் காதிபுத்ரரைப் பூஜித்தார்கள். அவர் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு அரசனையும் அவர் செய்யும் யாகத்தையும் அங்கு வந்த முனிவர்களையும் ரித்விக்குகளையும் புரோஹிதரையும் பற்றிக் தகுந்தபடி சேஷம் விசாரித்துக் கொஞ்சநேரம் அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

பிறகு ஜனகர் விச்வாமித்ரரை நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பித், “தாங்களும் இந்த மஹர்ஷிகளும் உத்தமமான ஆஸனங்களில் உட்காரவேண்டு”மென்று ப்ரார்த்தித்தார். அவர்களும் ரித்விக்குகளும் புரோஹிதரும் ஜனகரும் மந்த்ரிகளும் தகுந்த ஆஸனங்களில் உட்காரத்தபிறகு, அவ்வரசன் அந்த மஹர்ஷியைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! தாங்கள் மஹர்ஷிகளுடன் இங்கே வந்து எனக்குத் தர்சனங்கொடுத்த படியால், தேவதைகள் என்மேல் கிருபை செய்து என் யக்ஞத்தை இன்று பூர்த்தி செய்தார்கள்; அதிருக்கட்டும். தங்களைத்தரிசித்ததே நான் செய்யும் யக்ஞத்திற்குப் பலமென்றெண்ணுகிறேன்; தன்யனானேன்; தங்களுடைய அனுக்ரஹம் பெற்றேன். தாங்களும் இந்த முனிவர்களும் என் யக்ஞசாலைக்கு வந்தீர்களல்லவா? இந்த யாகம் முடிவதற்கு இன்னும் பன்னிரண்டு தினங்கள் செல்லுமென்று ரித்விக்குகள் சொல்லுகிறார்கள். பிறகு ஸுத்யாதினத்தில் தேவதைகள் தங்களுடைய பாகங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள இங்கே வருவதைப் பார்க்கலாம். அதுவரையிலிடுத்து யாகத்தை நடத்தி என்னை அனுக்ரஹிக்க வேண்டு”மென்று ப்ரார்த்தித்தார்.

பிறகு ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து, மஹர்ஷியை மறுபடியும் வணங்கிக் கைகூப்பிப, “பகவான்! தங்களுக்குப் பரம மங்கள் முண்டாகட்டும். இந்தக் குழந்தைகள் யார்? ப்ராக்ரமத்தில் தேவதைகளைப் போன்றவர்கள். கம்பீரமான நடையால் யானையையும், சத்ருக்களை அவமதிக்கக்கூடிய நடையால் விம்முத்தையும், விரோதிகள் கண்டு நடுங்கும் நடையால் புலியையும், கர்வமுள்ள நடையால் விருஷபத்தையும் ஒத்தவர்கள். தாமரை இதழ் போன்ற விசாலமான நேத்ரங்களால் பார்க்கிறவர்களின் மனதை அபஹரிக்கிறார்கள். இந்தச் சிறு வயவிலும் மஹாவீரர்கள் தரிக்கும் கத்தி வில் அம்பறை முதலியவைகளை ஸுலபமாய்த் தரிக்கிறார்கள். அழகில் அச்வினிதேவர்களும் இவர்களுக்கிடோ? பால்யம் நீங்கி யௌவனம் ஆரம்பித்திருக்கிறது. தேவலோகத்தில் வலிக்கும் தேவர்கள் பூலோகவாஸிகளிடத்தில் கிருபை செய்து இங்கே வந்ததுபோலிருக்கிறது. ஆகாசம் பகலில் ஸூரியனாலும் ராத்ரியில் சந்த்ரனாலும் விளங்குகிறது; ஆனால் ஸூரியசந்த்ரர்களைப்போன்ற இந்த ராஜகுமாரர்களால் இந்தத் தேசம் ஒரே காலத்தில் ப்ரகாசிக்கிறது. வெகு செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்ட குழந்தைகள் இந்தக் காட்டு மார்க்கங்களில் எப்படி நடந்து வந்தார்கள்? எதைக் குறித்து வந்திருக்கிறார்கள்? இவர்களுடைய திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தைப் பார்த்தால் ஸகல இச்சை

களும் நிறைவேறின மஹாபுருஷர்களென்று தோன்றுகிறது. ஆகையால் பிறருடைய சேஷமத்தை உத்தேசித்தே வந்திருக்கவேண்டும். இவர்களைப் புத்ரர்களால் அடையும் பாக்யத்தைப் பெற்ற மஹான்கள் யார்? அளவு உயரம் நடை உடை பார்வை பேச்சு செய்கை முதலிய லக்ஷணங்களில் இருவாக்கும் பேதம்கண்டு பிடிப்பது அரிது. ஜனங்கள் ஸஞ்சரிக்க முடியாத இந்த வனங்களின் வழியாய் இந்த ராஜகுமாரர்கள் ச்ரேஷ்டமான ஆயுதங்களைத் தரித்துக் கொண்டு வந்த காரணத்தை விஸ்தாரமாய் எனக்குச் சொல்ல வேண்டும். தங்களை ஆச்ரயித்தவர்களுடைய கஷ்டத்தையும் துக்கத்தையும் தீர்க்க வந்திருக்கிறார்களென்று பொதுவாய் அறிந்தேன். ஆனாலும் இன்னும் நன்றாய் அதின் விஷயங்களை அறிய விரும்புகிறேன்”என்றார். அப்பொழுது விச்வாமித்ரர் அவர்கள் தசரத சக்ரவர்த்தியின் புத்ரர்களென்பதையும், தான் செய்யும் யாகத்தை ரக்ஷிப்பதற்காகத் தன்னுடன் வந்து ராக்ஷஸர்களை ஸம்ஹரித்ததையும், விசாலா நகரத்திற்கு வந்ததையும், கௌதமருடைய ஆச்ரமத்தில் அஹல்யையின் ராபத்தைத் தீர்த்ததையும், கௌதமரை ஸந்தித்ததையும், மிதிலையிலுள்ள சிவதனுவின் ஸாரத்தைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக அங்கே வந்ததையும் தெரிவித்தார்.

ஸர்க்கம் 51.

வலிஷ்டரும் விச்வாமித்ரரும்.

அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சதானந்தரென்ற மஹாதபஸ்வி, “ராம! என் தாயைக் கோரமான சாபத்திலிருந்து விடுவித்த மஹாத்மா நீயல்லவா”வென்று அளவற்ற ஆச்சர்யமடைத்தார். பார்க்கப் பார்க்க ஆனந்தம் பெருகி மயிர்க் கூச்சலுண்டாயிற்று. ஸுகமாய் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கும் ராஜகுமாரர்களை மறுபடியும் கண்ணுரப் பார்த்து அந்தக் கௌதமகுமாரர் “முனிவரா! சாம்ஸில் படுப்பது வாயுபகூணம் முதலிய கடுமையான ப்ராபச்சித்தங்களை அனுஷ்டித்துவந்த மஹாகீர்த்திசாலியான என் தாயை இவருக்குக் காட்டினீர்களா? காட்டில் கிடைக்கும் பதார்த்தங்களால் அவள் இந்த மஹா தேஜஸ்வியை விதிப்படி பூஜித்தாளா? யாவரும் பூஜிக்கத் தகுந்த இந்த மஹாபுருஷன் அதை அங்கீகரித்தாரா? முன்பு இந்த்ரனால் என் தாய்க்கு நேர்ந்த கெடுதியை விஸ்தாரமாய்

இவருக்குச் சொன்னீர்களா? இவரைத் தர்சித்து ஸகல பாபங்களி லிருந்தும் விடுபட்டுப் பரிசுத்தையாய் என் பிதாவுடன் சேர்ந்து ஸந்தோஷித்தாளா? இந்த மஹா தேஜஸ்வி, அவரால் விதிப்படி அதிதி பூஜையைப் பெற்று இங்கே வந்தாரா? அவர் கோபந்தணிந்து சாந்தமாயிருக்கையில் ராமன் அவரை நமஸ்கரித்தாரா” வென்றார்.

பேசும் திறமையுள்ள கௌசிகர், “எந்தெந்தக் காலத்தில் யார் எதைச் செய்யவேண்டுமோ அதெல்லாம் நடந்தது; ஒன்றும் பிசகவில்லை. ஜமதக்னியுடன் ரேணுகை சேர்ந்ததுபோல் உமது மாதா மறுபடியும் கௌதமரை அடைந்தா”ளென்றார்.

அதைக் கேட்டுச் சீதானந்தர் “ராம, புருஷோத்தம! கேஷம மாய் வந்தீரா? ஒப்பற்ற மஹிமையுள்ள கௌசிகரை முன்னிட்டு இங்கே வந்தது உங்களுடைய பெரும் பாக்யத்தைக் காட்டுகிறது. இந்த மஹா தேஜஸ்வி தபஸால் ப்ரஹ்மர்ஷி பதவியை அடைந்தவர். இவருடைய செய்கை மனவிற் கெட்டாதது. இவர் உமக்குப் பரம அனுக்ரஹத்தைச் செய்யக்கூடியவ ரென்று அறியும். இந்த மஹா தபஸ்வியால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட உம்மைக்காட்டிலும் பாக்யவான் மூவுல கத்திலுமில்லை. குசிக வம்சத்திற்கு ரத்ன தீபம்போல் விளங்கும் இந்த மஹானுடைய சரிதத்தையும் தபஸையும் மஹிமையையும் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் சொல்லுகிறேன், கேளும.”

ப்ரஹ்மாவிற்கு குசரென்று ஓர் புத்ரர்; அவர் ஸகல வித்யை க ளிலும் நிபுணர்; தாம் ரஹஸ்யங்களை அறிந்து அனுஷ்டிப்பவர்; ப்ர ஜைகளின் நன்மையையே கோறினவர்; சத்ருக்களை ஜயித்தவர். வெகு காலம் அரசாண்டார். அவருடைய புத்ரன் குசாபரென்ற தார்மிகர். அவருடைய புத்ரன் காதியென்று ப்ரவித்தியடைந்தவர். அவருடைய புத்ரன் இந்த விச்வாமித்ர மஹர்ஷி. இவர் அநேக ஆயிர வர்ஷங்கள்வரையில் ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்தார். ஒருக் கால் சதுரங்க ஸையத்துடன் பூமியைச் சுற்றி வந்தார். நாடு நக ரம் ஆறு ஏரி மலை வனம் புண்பாச்ரமம் முதலியவைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு அகௌஷிணி ஸையத்துடன் வலிஷ்ட மஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்திற்குப் போனார். அது பலவகைப் பக்ஷிகளாலும் மிருகங் களாலும் நிறைந்து வித்த சாரண கந்தர்வ கின்னர தானவ ப்ரஹ்ம ர்ஷி தேவர்ஷி மஹர்ஷிகள் ஆனந்தமாய் வலிக்கக்கூடிய ஸ்தலம். மான்கள் பயமின்றி ஸஞ்சரித்தன. கடுந்தபஸ் செய்து சுத்தி அடைந்தஎண்ணிறந்த மஹாத்மாக்கள் அக்னியைப்போல் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு அங்கே வலித்தார்கள். சிலர் கிழங்கு வேர்

பழங்கோயும், சிலர் சருகுகளையும், சிலர் ஜலத்தையும், சிலர் காத்றையும் புஜிப்பவர்கள்; காமக்ரோதங்களை ஜயித்து ஞானேந்தரிய கர்மேந்தரியங்களை அடக்கி, நிர்மலமான அந்தக்கரணத்தை நிர்விகல்ப ஸமாதியில் நிறுத்தினவர்கள் பலர். ஜப ஹோம வ்ரத அனுஷ்டானங்களில் மனதை நாட்டினவர்கள் பலர். ப்ரஹ்மாவின் வாலிலிருந்துண்டான வால்கிலயர்களும், நகங்களிலிருந்துண்டான வைகாணஸர்களும் அங்கே இருந்தார்கள். இப்படி வலிஷ்டருடைய புண்யாச்ரமம் ப்ரஹ்மலோகத்தைப் போல் விளங்கிக் கொண்டிருப்பதை இந்த ராஜச்ரேஷ்டர் பார்த்தார்.

ஸர்க்கம் 52.

வலிஷ்டர் விருந்து செய்தது.

மஹா பலவானான விச்வாமித்ரர் மிகுந்த ஸந்தோஷ மடைந்து நிகரற்ற தபோ பலமுடைய வலிஷ்டரை விதிப்படி நமஸ்கரித்தார். அந்த மஹாத்மா இவரை நல்வரவு விசாரித்து ஆஸனங்கொடுத்து, வேர்க்கிழங்கு பழங்களால் அதிதி டுஜை செய்தார். அதைப் பெற்றுக்கொண்டு இவர் வலிஷ்டரையும் அவருடைய தபஸையும் அக்னி ஹோத்ரத்தையும் சிஷ்யர்களையும் ஆச்ரமங்களையும் மிருகங்களையும் பற்றி கேட்கும் விசாரித்தார். “எல்லாம் ஸௌக்கிய” மென்று வலிஷ்டர் பதில் சொல்லி, அரசன் ஸுகமாய் உட்கார்ந்த பிறகு அந்த ப்ரஹ்ம புத்ரர் “மஹாராஜ! தங்களுக்கு கேட்குமா? ஜனங்களைத் தர்மமாய் ஆண்டு வருகிறீரா? ராஜநீதி தவறாமல் தனத்தைத் தர்மமாய் ஸம்பாதித்து விருத்தி செய்து காப்பாற்றி நல்ல பாத்ரத்தில் உபயோகித்து, ஜனங்களைத் திருப்தி செய்கிறீரா? உமது வேலைக்காரர்களை நன்றாய் போஷிக்கிறீரா? அவர்கள் உமது உத்திரவுப்படி நடக்கிறார்களா? சத்ருக்களை ஜயித்தீரா? உமது ஸையம் நண்பர்கள் பொக்கிஷம் புத்ர பெளத்ரர்கள் பந்து பரிவாரங்கள் குறைவின்றி கேட்குமாயிருக்கிறார்களா? இப்படி இருப்பதே எனக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கு”மென்றார். இவர் “மஹர்ஷே! தங்களுடைய அனுக்ரஹத்தால் எனக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை”மென்று வணக்கமாய்ப் பதில் சொன்னார்.

பிறகு அவ்விரு தர்மவான்களும் வெகுநேரம் புண்ய கதைகளைப் பேசிக்கொண்டு அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். அது முடிந்த

வுடன் வலிஷ்டர் மலர்ந்த முகத்துடன் “மஹாராஜ! நீர் உத்தம ஸ்வபாவமுள்ளவர்; வர்ணச்ரம தர்மங்களைக் குறைவற அனுஷ்டிப்பவர்; வித்யை வீர்பம் நீதியால் வெகு ப்ரவித்தியடைந்தவர்; எங்களை ரக்ஷித்து எங்களுடைய தர்மத்தை நடப்பிக்கும் அரசன்; என்னைத் தேடிவந்த அதிதி; எனக்கு ப்ரியமான மித்ரன்; உம்மைப் பூஜிப்பதற்கு இந்தக் காரணங்களில் ஒன்றே போதும். ஆகையால் உமக்கும் ஸைன்யங்களுக்கும் தகுந்தபடி அதிதி பூஜை செய்ய விரும்புகிறேன். அளவற்ற பலத்தையும் மனதிற்கெட்டாத வீர்யத்தையும் படைத்தவர். ஆயினும் என் எண்ணத்தை நிறைவேற்றி என்னுலியன்ற உபசாரத்தை அங்கீகரிப்பீரென்று நம்புகிறேன்”

கௌசிகர் “ஸ்வாமி! தாங்கள் இதுவரையில் பழம் கிழங்கு வேர்களாலும், அர்க்யம் பாத்யம் ஆசமனீயத்தாலும் என்னை உபசரித்ததே போதும். ‘உனக்கு அதிதி பூஜை செய்ய விரும்புகிறேன்’ எனன்ற ப்ரியமான வார்த்தையே அந்த உபசாரத்தைப் பெறும் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. இது போகட்டும். ஸகல லோகங்களும் பூஜிக்கத் தகுந்த தாங்கள் என்னை ஒரு பொருட்டாயெண்ணி உபசரித்ததே போதும். மஹா புண்ய கர்மங்களின் பலனான தங்களுடைய தர்சனம் எனக்குக் கிடைத்ததைவிட நான் அதிகமாய் என்ன விரும்பப் போகிறேன். தங்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். உத்திரவு கொடுத்தனுப்பவேண்டும். என்னையும் தங்களுடைய நண்பனாய் நினைத்துக், கிருபாகடாஷ்டத்தால் பார்க்கவேண்டு”மென்றார். அப்பொழுதுமூன்று காலங்களையும் அறிந்த வலிஷ்டர், பிறகு நேரும் விஷயங்களைப் பார்த்து விச்வாமித்ரரைப் பலதடவை நிர்ப்பந்தித்துத், தன் அதிதி பூஜையைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டு மென்றார். கௌசிகர் “ஸ்வாமி! தாங்கள் இவ்வளவு தூரம் சொல்லும் பொழுது நான் தடுப்பது உசிதமல்ல. தங்களுக்கு வீண் சிரமத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமே யென்ற கவலையைத் தவிர வேறு ஆக்ஷேபமில்லை. இஷ்டப்படியே ஆகட்டு”மென்றார். அப்பொழுது அந்த மஹா தேஜஸ்வி விசித்ரமான நிறமுடைய சபலையென்ற பசுவைப் பார்த்துப் “பெண்ணே! சீக்ரமாய் வா. நான் சொல்வதைக் கேள். இந்த ராஜர்ஷிக்கும் இவருடைய ஸைன்யத்திற்கும் தகுந்தபடி விரும்பு செய்ய விரும்புகிறேன். யாருக்கு எது இஷ்டமோ அந்த அன்னம் பக்ஷ்யம் பானம் ரஸம் அறுசுவை பதார்த்தங்கள், கடித்துத் தின்னக்கூடிய முறுக்கு முதலியவை, குடிக்கக் கூடிய பானம் முதலியவை, நக்கிச் சாப்பிடக்கூடிய தேன் முதலியவை, உறிஞ்சக்கூடிய தயிர்

முதலியவை, பலவகை வாஸனை த்ரவியங்கள், புஷ்பங்கள் பூச்சுகள், தாம்பூலம் யாவும் நினைத்தவுடன் குறைவின்றி பொழிய வேண்டும். விரும்பின யாவற்றையும் உடனே கொடுக்கும் சக்தியுள்ள காமதேனுவல்லவா? எனக்காக இவை யாவையும் வெகு சீக்கரத்தில் ஷித்தஞ்செய்”யென்றார்.

ஸர்க்கம் 53.

விச்வாமித்ரர் காமதேனுவை யாசித்தது.

வலிஷ்டரோ ப்ரஹ்மாவின் புத்ரர்; பாப லேசமற்றவர்; புண்ய நிதி; தபஸால் நிகரற்ற தேஜஸுள்ளவர்; மந்த்ரங்களுக்கு உத்பத்தி ஸ்தானம். அந்த மஹாத்மா உத்திரவு செய்தவுடன் யார் எதை விரும்பினார்களோ அதைச் சபலை உடனே எல்லையில்லாமல் பொழிந்தது. கரும்பு ரஸங்கள், தேன், பொரி, மைரேய மென்ற பானம், பானகம், அப்பம், வடை, மலைபோன்ற உஷ்ணமான அன்னக் குவியல்கள், சித்ரான்னங்கள், பாயஸ வகைகள், ரெய் வாய்க்கால்கள், தயிர் ஏரிகள், ருசியுள்ள ரஸவகைகள், வெல்லப் பசுணங்கள் இன்னும் மனதால் நினைக்கக்கூடிய போஜன பதார்த்தங்களும் நினைத்தவுடன் கிடைத்தன. கௌசிகருடைய பெண்டு பிள்ளை, பந்து பரிவாரம், ஸைன்யம், மந்த்ரி புரோஹிதர் ப்ரஹ்மணர் ஸேனாபதி வேலைக்காரன் முதலிய அனைவரும், வலிஷ்டருடைய உபசாரத்தாலும் விருந்தாலும் அளவற்ற ஸந்தோஷ மடைந்து, வேண்டியவரையில் ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவித்தார்கள். விச்வாமித்ரர் அளவற்ற ஆனந்த மடைந்து வலிஷ்டரை நமஸ்கரித்து “ஸ்வாமி! எல்லோரும் தங்களைப் பூஜிக்கவேண்டியிருக்கத், தாங்களே என்னையும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் எல்லை மீறிப் பூஜித்தீர்கள். என்னைப் போன்ற கூத்திரியன் தங்களைப் போன்ற ப்ரஹ்மஞானியால் இப்படி உபசரிக் கப்படுவது பூர்வ ஜன்ம புண்யபலமின்றி வேறல்ல. தங்களுடைய தபோ பலத்தையும் மஹிமையையும் பார்க்கையில் ஒரு ப்ரார்த்தனை செய்ய விரும்புகிறேன். ஞானநிதியும் பேசுந் திறமையில் நிகரற்ற வருமான தங்களிடத்தில் நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன். அநேக லக்ஷம் பசுக்களைக் கொடுக்கிறேன். இந்தச் சபலையை ஏனக்குக் கொடுங்கள். உத்தம பதார்த்தங்கள் அரசனிடத்திலிருக்க

வேண்டுமென்பது ராஜ தர்ம மல்லவா? ஆகையால் இது என்னிடத் திலிருப்பதே ந்யாய”மென்றார்.

அபொழுது வவிஷ்டர் “மஹாராஜ! பசுக்களை லக்ஷ லக்ஷமாகும் கோடி கோடியாகும் கொடுத்தாலும் சபலையைக் கொடுக்கமாட்டேன். வெள்ளியை மலை மலையாய்க் குவித்தாலும் சபலையைக் கொடுக்கமாட்டேன். பெருந்தன்மையுள்ளவனை விட்டுக், கீர்த்தி பிரிந்திருக்குமா? அப்படி இந்தச் சபலை என்னிடத்தில் எப்பொழுதும் இருக்கும் பதார்த்தம். என்னை விட்டு இதைப் பிரிக்கமுடியாது. தேவதைகளுக்காகச் செய்யும் ஹவ்யங்களும், பிதிருக்களுக்காகச் செய்யும் கவ்யங்களும், காலை மாலையில் செய்யும் அக்னிஹோத்ரமும், ப்ராணனைக் காப்பாற்றும் வஸ்துவும், பூதபலியும், தர்ச பூர்ணமாஸங்களில் (அமாவாஸ்யை பெளர்ணிமை) செய்யும் ஹோமங்களும் இந்தச் சபலையால் நடக்கவேண்டியவை. ஸ்வாஹாகாரம், வஷட் காரமென்ற க்ரியைகளும் இதனால் நடக்கின்றன. இதன் பால் தயிர் நெய் முதலியவைகளைக் குடிப்பதால் பலம் சித்தசுத்தி புத்திக்கூர்பை மனவில் சாந்தி முதலியவை உண்டாகி, வேதாங்க வித்யை கலை சாஸ்த்ரங்கள் ஸுலபமாய்க் கிடைக்கின்றன. எனக்குள்ள தனதான்யமும் செல்வமும் ஸந்தோஷ காரணமும் இதே. இந்தக் காரணங்களாலும் உமக்குச் சொல்ல முடியாத பல காரணங்களாலும் சபலையை உமக்குக் கொடுக்கமாட்டே”மென்றார்.

அதைக் கேட்ட விசுவாமித்ரருக்கு ஆசை அதிகரித்தது. “பதினொராயிரம் மத யானைகளைத் தங்க அரைப்பட்டை சங்கிலி மாவட்டி அம்பாரி முதலியவைகளுடன் கொடுக்கிறேன். நான்கு வெள்ளைக்குதிரைகள் பூட்டித் தங்கச் சலங்கைகள் மதுரமாய் ஒலிக்கும் எண்ணுறு தங்க ரதங்களைக் கொடுக்கிறேன். காம்போஜம் பாரஹ்லீகம் முதலிய தேசங்களிலுண்டாகிக், சுந்தர்வ குலத்தில் பிறந்த பதினொராயிரம் உத்தம அச்வங்களைக் கொடுக்கிறேன். நாளு வர்ணங்களை யுடைய நல்ல யௌவனமுள்ள கோடிப் பசுக்களைக் கொடுக்கிறேன். இந்தச் சபலையை எனக்குக் கொடுக்கவேண்டு”மென்று பரார்த்தித்தார். வெகு சாதாரணமாயும் தந்த்ரமாயும் கௌசிகர் சொல்ல, வவிஷ்டர் “எவ்விதத்தாலும் சபலையைக் கொடுக்கமாட்டேன். ஸகல ரதங்களும் தனமும் ப்ராணனும் எனக்கு இதே. அமாவாஸ்யை பூர்ணிமை க்ரியைகளும் யாகயக்ருங்களுக்கும் வைதிக லௌகிக கார்யங்களும் இதனாலேயே நடக்கவேண்டும், ஏன் வீணாய் ச்ரமப்படுகிறீர்? நீர் கொடுக்கக்கூடியவைகளையும் கொடுக்க முடியாதவைகளையும் நினைத்தவுடன்

எல்லையில்லாமல் பொழியும் சபையை உமக்குக் கொடுப்பேனா”
வென்றார்.

ஸர்க்கம் 54.

சபலை யுத்தஞ் சய்தது.

வலிஷ்டர் அந்தப் பகவைக் கொடுக்கமாட்டாரென்று அறிந்து
விச்வாமித்ரர் அதைப் பலவந்தமாக இழுக்க ஆரம்பித்தார். அது
அழுதுகொண்டு வெகு துக்கத்துடன், “நான் இந்த மஹர்ஷிக்கு
யாதொரு அபராதமும் செய்யவில்லையே. அவருக்கு என்னிடத்தில்
மிகுந்த பீதி. எனக்கும் அவரிடத்தில் எல்லையற்ற பக்தி. ஆயினும்
என்னைக் கைவிட்டுப் பிறர் அபஹரிக்கும்படி ஏன் பார்த்துக்கொள்-
டிருக்கிறா”ரென்று அடிக்கடி பெருமூச்சுவிட்டு, ராஜஸேவகர்களை
மூலைக்கு மூலை உதறி அடித்து, வாயு வேகத்துடன் வலிஷ்டருடைய
பாதங்களில் விழுந்து, “ஸ்வாமி! ப்ரஹ்மபுத்ர! தாங்கள் என்னைக்
கைவிட்டீர்களோ? தள்ளி விட்டீர்களோ? இந்த ராஜ சேவகர்கள்
என்னைப் பலாத்காரம் செய்கிறார்களே. உத்திரவு செய்யுங்க”
என்று, மஹா மேகங்களையும் தூத்துரி முதலிய வாதியங்களையும்
போல கம்பீரமாய் கோவென்றலறிப் ப்ரலாபித்தது. வலிஷ்டர்
தன்னுடன் பிறந்தவனைப்போல் அருமையான சபலை சோகத்தால்
தரிப்பதைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல், “பெண்ணே! உன்னைக் கை
விடவில்லை. எனக்கு நீ யாதொரு அபராதமும் செய்யவில்லை. இந்த
மஹா பலவானான அரசன் பலக் கொழுப்பால் உன்னை இழுத்துக்
கொண்டு போகிறார். அவருடைய அக்ஷேபஹிணி ஸையமெங்கே?
காட்டில் தவம் செய்யும் என் பல மெங்கே? மேலும், இவர் நம்மை
ஆளும் அரசன். தபோபலத்தால் இவரைத் தண்டிப்பது ந்யாயமல்ல.
கூத்தரிய குலத்தில் பிறந்தவர்; பூபாலன்; விசாலமான ராஜ்யத்திற்கு
அதிபதி; அஸ்தர சஸ்தரபலம் பொருந்தினவர்; சதுரங்க ஸைய
மும் உதவியாயிருக்கிறது. என்னால் என்ன முடியு”மென்றார். சபலை
அவரை வணங்கி “ஸ்வாமி! தாங்கள் ப்ரஹ்ம புத்ரர்; ப்ரஹ்ம ரிஷி
களுக்குள் மேலானவர்; தபஸால் எல்லையற்ற தேஜஸ் உள்ளவர்;
ப்ராஹ்மணனுடைய தபோ பலத்திற்கு முன் கூத்தரியனுடைய பலம்
எம்மாத்ரம்? அதிலும் தங்களுடைய மஹிமையோ மனோவாக்கிற்
கெட்டாதது. தங்களைக்காட்டிலும் பலவான் யார்? விச்வாமித்திரர்
மஹா வீரனே. தங்களுடைய தேஜஸை நெருங்கமுடியுமோ? தங்க

ஞ்ஞடய மந்தர பலத்தால் என் சக்தி வளர்ந்திருக்கிறது. என்னை அனுப்புங்கள். இந்தத் துஷ்டனுடைய பலத்தையும் கொழுப்பையும் ஒரு கூணத்தில் அழிக்கிறே”னென்றது. வலிஷ்டர் “சத்ருக்களை ஜயிக்கும் ஸையத்தை உண்டாக”கென்று ஆக்ஞாபித்தார்.

உடனே அது “ஹும்பா”வென்று கத்திற்று. அந்தச் சப்தத் திலிருந்து எண்ணிறந்த பப்லவர்கள் உண்டாகி, கௌசிகருடைய ஸையத்தை அவருக் கெதிரிலேயே நாசஞ்செய்தார்கள். அவர் அடங்காக் கோபங்கொண்டு, கண் சிவந்து, ரதத்திலேறி அந்தப் பப்லவர்களை அஸ்தர சஸ்தரங்களால் கொன்றார். உடனே சபலை எண்ணிறந்த சகர்க்களையும் யவனர்களையும் விருஷ்டித்தது. அவர்களோ மஹா பலவான்கள். தங்கத்தாமரைத் தாதுவைப் போன்ற நிறமுள்ளவர்கள். நீண்ட பட்டாக் கத்திகளுடன் தங்க நிறமுள்ள ஆடையணிந்து, கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பு, பஞ்சப் பொதியில் பிடித்ததுபோல் கௌசிகருடைய ஸையத்தில் விழுந்து அதை எரித்தார்கள். அவர் கோபங்கொண்டு பல அஸ்தரங்களால் யவன காம்போஜ பப்லவர்களைத் துண்டு துண்டாய் வெட்டித் தள்ளினார்.

ஸர்க்கம் 55.

விச்வாமித்ர வலிஷ்ட யுத்தம்.

வலிஷ்டர் “ஹே, சபலை! உன் யோக பலத்தால் இன்னும் பல ஸையங்களை உண்டாக”கென்றார். அது ஹும்பாவென்று கத்திற்று; அதிலிருந்து காம்போஜர்களும், மடியிலிருந்து பப்லவர்களும், பெண் குழியிலிருந்து யவனர்களும், சாணத்திலிருந்து சகர்களும், மயிர்க்கால்களிலிருந்து ம்லேச்சர்களும் ஹாரீதர்களும் கிராதர்களும் உண்டானார்கள். அரசனுடைய சதுரங்கபலம் அடுக்கள் ஹிணிமுழுவதும் ஒரு கூணத்தில் அழிந்தது. பிறகு அவருடைய நூறு புத்ரர்கள் ஆயுதங்களுடன் கோபத்தால், ஜ்வலித்துக்கொண்டு வலிஷ்டரை எதிர்க்க ஒடி வந்தார்கள். மந்தர ஸ்வருபியான அந்த மஹர்ஷி அவர்களை “ஹும்”மென்று அதட்டினார். உடனே அவர்கள் சாம்பலானார்கள். தன் புத்ரர்கள் ஒரு நிமிஷத்தில் மடிந்ததையும் சதுரங்க ஸையம் அழிந்ததையும் கண்டு, அவ்வரசனுக்குச் சொல்ல முடியாத் வெட்கமும் கவலையுமுண்டாயிற்று. அலை ஓய்ந்த கடலைப்போலும், விஷப்பற்கள் பிடுங்கப்பட்ட, மஹா நாகத்தைப்

போலும், ராஜாவால் பிடிக்கப்பட்ட ஸூர்யனைப் போலும் திடீரென்று காந்தியை இழந்தார். புத்ரர்களையும் ஸைன்யத்தையும் பறி கொடுத்துக், கொழுப்பழிந்து உத்ஸாஹமற்று, மனந்தளர்ந்து, இற கொடிந்த பக்ஷியைப் போல் தீனரானார். மிகுந்திருந்த ஓர் புத்ரனிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்துக் “குழந்தாய்! இதை ராஜஜீதிப்படி ஜாக்ரதையாய் ஆளக்கடவா”யென்று கட்டளையிட்டுத், தேவ கந்தர்வ கின்னர கணங்கள் வலிக்கும் ஹிமபமலைச்சாரலில் வெகுகாலம் சங்கர னைக்குறித்துக் கடுந்தவம் செய்தார். தேவதேவரான உமாபதி, அவருடைய தபஸால் மகிழ்ந்து, அவருடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்ற ப்ரஸன்னரானார். “மஹாராஜ! எதை வேண்டித் தபஸ் செய்கிறீர்? கேட்ட வரங்களைக் கொடுக்கிறேன். என்ன வேண்டு”மென்றார். கௌசிகர் சங்கரனை வணங்கிக் கைகூப்பி “ஸ்வாமி! தாங்கள் என் தபஸால் திருப்தியடைந்தால், அங்கம் உபாங்கம் உப நிஷத் ரஹஸ்யம் முதலியவைகளுடன் தனுர்வேதத்தை எனக்கருள் வேண்டும். தேவ தானவ கந்தர்வ யக்ஷ ராக்ஷஸர்களுக்கும் மஹர்ஷி களுக்கும் எந்த அஸ்த்ரங்கள் தெரியுமோ அவை யாவும் எனக்குத் தெரிய வேண்டு”மென்று ப்ரார்த்தித்தார். அப்படியே ஆகட்டு மென்று சங்கரன் அனுக்ரஹித்துக், கைலாஸத்திற்குப் போனார்.

விச்வாமித்ரர் கூத்திரியர்; மேலும், அரசன்; மேலும் சங்கர னிடத்திலிருந்து திவ்யாஸ்த்ரங்களைப் பெற்று விட்டார். கர்வத்தால் மெய் மறந்தார். ஸமுத்ரம் பர்வகாலங்களில் பொங்குவதுபோல் அவருடைய வீர்யம் வளர்ந்தது. வலிஷ்டரைக் கொன்றுவிட்டே னென்று முடிவுசெய்தார். அதிவேகத்துடன் அவருடைய ஆச்ர மத்திற்குப் போய், தன் அஸ்த்ர பலத்தால் அதை ஒரு கூணத்தில் சாம்பலாக்கினார். அவர் வருவதைக் கண்டு அங்கிருந்த முனிவர்களும் வலிஷ்டருடைய சிஷ்யர்களும் மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் பயத்தால் நடுங்கி, மூலைக்கு மூலை சிதறி ஓடினதால், அந்தப் புண்ய ஸ்தலம் ஒரு கூணத்தில் சப்தமின்றி ப்ராணி ஸஞ்சாரமில்லாமல் பாலைவனம்போ லாயிற்று. “நீங்கள் சற்றேனும் பயப்படவேண்டாம். ஸூர்யன் பனியை நசுஞ்செய்வதுபோல் இந்தக் காதிபுத்ரனை இப்பொழுதே கொ ட்லுக்கிறே”மென்று வலிஷ்டர் எவ்வளவு துடித்தும் அவர்கள் நிற்க வில்லை. அந்த ரிஷிக்குக் கோபமுண்டாயிற்று. “மூடா! வெகு கால மாய் எண்ணிறந்த ஸாதுக்களுக்கு இருப்பிடமான இந்தப் புண்யாச்ர மத்தை அழித்தாயல்லவா? உன் கெட்ட நடத்தை உன்னையே கொ ட்லு”மென்று யம தண்டத்தையும் புகையற்றுக் கொழுந்துவிட்டெரி

பும் காலாக்கனியையும்போல் ஜவலிக்கும் தன் ப்ரஹ்ம தண்டத்தைக் கையிலெடுத்தார்,

ஸர்க்கம் 56.

விச்வாமித்திரர் தோற்றது.

அதைக் கேட்டு விச்வாமித்திரர் ஆக்னேயாஸ்த்ரத்தை எடுத்து, “ஓய் வலிஷ்டரே! ஓடாதேயும், நில்லும் நில்லு”மென்று அதட்டினார். அந்த ரிஷி ப்ரஹ்ம தண்டத்தை உயரத் தூக்கி வெகு கோபத்துடன் “கூதரீயப்பதரே! நான் ஓடவில்லை. இதோ நிற்கிறேன். உன் பலத்தை ஒளிக்காமல் காட்டு. உன் கொழுப்பையும் நீ பெற்ற அஸ்த்ரங்களின் சக்தியையும் இதோ நாசம் செய்கிறேன். உன் கூதரீயபல மெங்கே? மஹா தபஸால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட என் ப்ரஹ்மபலமெங்கே? அதின் மஹிமையை இப்பொழுது அறிவா”யென்று, நீர்த்தாரைகள் நெருப்பை அணைப்பதுபோல், ஆக்னேயாஸ்த்ரத்தை ப்ரஹ்மதண்டத்தால் நாசம் செய்தார். பிறகு வாருணம் ரௌத்ரம் ஐரத்ரம் பாசபதம் ஐஜிகம் மானவம் மோஹனம் காந்தர்வம் ஸ்வாபானம் ஜிரும்பனம் மாதனம் ஸந்தாபனம் விலாபனம் சோஷணம் தாரணம் வஜ்ரம் ப்ரஹ்ம பாசம் காலபாசம் வருணபாசம் பைநாகம் நீரிடி நெருப்பிடி தண்டம் பைசாசம் க்ரௌஞ்சம் தர்ம சக்ரம் காலசக்ரம் விஷ்ணுசக்ரம் வாயவம் மதனம் ஹயசிரஸ் இரண்டு வித சக்திகள், கங்காளம் முஸலம் வைத்யாதரம் காலம் த்ரிகுலம் காபாலம் கங்கணம் முதலிய பல அஸ்த்ரங்களை விச்வாமித்திரர் வலிஷ்டர்மேல் பொழிந்தார். அவை யாவையும் அந்த ப்ரஹ்மபுத்ரர் தன் ப்ரஹ்மதண்டத்தால் விழுங்கினார். அவைகளால் அவருக்கு யாதொரு கெடுதியும் நேராததைக் கண்டு ஸகல ப்ராணிகளும் ஆச்சர்யமடைந்தன. அவை பயனற்றதைக் கண்டு கௌசிகர் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்தார். அக்னி முதலிய தேவர்களும் தேவர்ஷிகளும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸ்களும் உரகர்களும், மூவுலகிலுள்ள ஸகல ஜந்துக்களும், “ஐயோ! ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகிக்கிறாரே! வலிஷ்டருக்கு என்ன கதி நேருமோ”வென்று பயந்து திகைத்தன. ப்ரஹ்ம வித்பையை அப்பவித்ததா லுண்டான நிகரற்ற தேஜஸால் நிறைந்த அந்த ப்ரஹ்மதண்டம், விச்வாமித்திரருடைய மஹா தோரமான ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தையும் விழுங்கிற்று. அப்பொழுது,

வலிஷ்டருடைய ரூபத்தைப் பார்த்து முஷலகிலுள்ள ப்ராணிகள் பயந்து நடுங்கின. மயிர்க்கால்களிலிருந்து ஸூர்யகிரணங்களைப் போன்ற நெருப்புப் பொறிகள் புகையின்றி சுற்றிலும் விழுந்தன. அவருடைய ப்ரஹ்ம தண்டம், ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தின் சக்தியை விழுங்கினதால், யமதண்டத்தைப்போலும், புகையற்ற காலாக்கனியைப் போலும் ப்ரகாசித்தது.

அப்பொழுது முனிகணங்கள் மந்த்ரநிதியான வலிஷ்டரைக் கொண்டாடி, “ப்ரஹ்மர்ஷியே ! தங்களுடைய பலம் வீணாகுமோ? கௌசிரால் விடப்பட்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தின் தேஜஸைத் தங்களுடைய மஹிமையால் அடக்கவேண்டும். விச்வாமித்ரர் மஹாதபஸ்வியானாலும் தங்களால் ஜயிக்கப்பட்டார். இந்த ஆஸ்த்ரங்களின் உஷ்ணத்தால் லோகங்கள் தபிக்கின்றன; கிருபை செய்யுங்கள். ப்ராணிகளுக்கு உபத்ரவமில்லாமல் காப்பாற்றுங்கள்” என்று வேண்டினார்கள். வலிஷ்டரும் தன் கோபத்தைத் தணித்துக்கொண்டார். கௌசிகர் தோல்வியடைந்து வெட்கத்தாலும் வருத்தத்தாலும் பெருமூச்செறிந்து, “கூத்ரிய பலத்தைச் சுடவேண்டும். ப்ரஹ்மதேஜவின் பலமே பலம். என்ன ஆச்சர்யம்! வெகுகாலமாகக் கடுந்தவம் செய்து சங்கரனை ஆராதித்து அவரிடத்திலிருந்து பெற்ற திய்யாஸ்த்ரங்களை இந்த ப்ராஹ்மணன், கேவலம் தபஸ்வி, ஓர் ப்ரஹ்மதண்டத்தால் கூணத்தில் அழித்து விட்டாரே! கூத்ரியனுக்குரிய காமக்ரோதங்களை விட்டு மஹாதபஸ் செய்து வலிஷ்டரைப்போல் ப்ராஹ்மணனாகி ப்ரஹ்மர்ஷி பதவியை அடைவே” எனன்று ப்ரதிக்கை செய்தார்.

ஸர்க்கம் 57.

த்ரிசங்கு.

இப்படி வலிஷ்டரால் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தை நினைத்து நினைத்து, மனங்கொதித்து அடிக்கடி பெருமூச்சுவிட்டுக், கௌசிகர் அந்த ப்ரஹ்மக்ஞானியிடத்தில் எல்லையற்ற த்வேஷ மடைந்தார். தன் மனைவியுடன் தெற்கே சென்று, இந்த்ரியங்களை அடக்கிக், கிழங்கு வேர் பழங்களையே புஜித்துக்கொண்டு கடுந்தவம் செய்தார். பிறகு அவருக்கு ஹவிஷ்யந்தன், மதுஷ்யந்தன், த்ரிடநேத்ரன், மஹாரதனென்ற அநேக புத்ரர்கள் பிறந்தார்கள்.

அவர்கள் ஸத்யத்திலும் தர்மத்திலும் மனம் நாடினவர்கள். இப்படிக்காமக்ரோதங்களை முற்றிலும் விலக்காமல் செய்த தபஸ் பூர்ணமாய்ப் பலிக்கவில்லை. ஆயிரம் வர்ஷங்களுக்குப் பிறகு ப்ரஹ்மா அங்கே வந்து, “குசிகபுத்ர! உன் தபஸால் ராஜர்ஷிகள் அடையும் லோகங்களை ஸம்பாதித்தபடியால் உன்னை ராஜர்ஷியாக அங்கீகரிக்கிறே”னென்று மதுரமாய் அனுக்ரஹித்துத் தேவர்களுடன் ப்ரஹ்ம லோகம் போனார்.

விச்வாமித்ரர் வெட்கத்தால் தலைகுனிந்து அளவற்ற அக்கத்தால் நொந்து தீனமாய், “நான் செய்த தபஸோ வெகு கோரமானது; அப்படியும் ராஜர்ஷி பதவி கிடைத்ததேயொழிய நான் விரும்பின ப்ரஹ்மர்ஷி பதவி கிடைக்கவில்லையே! இதுவரையில் செய்த தபஸ் பயனற்றதென்றே சொல்லலா”மென்று நிச்சயித்து, முன்னை விடக் கடும் ப்ரபத்தனங்களைச் செய்து அதிகோரமான தபஸை அனுஷ்டித்தார்.

அக்காலத்தில் இக்த்வாகு வம்சத்தில் வந்த த்ரிசங்கு அயோத்யையில் ஆண்டான். அவன் ஸத்யம் தவறாதவன்; இந்திரியங்களை அடக்கினவன்; தான் யாசெய்து அந்தச் சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகவேண்டுமென்ற எண்ண முண்டாயிற்று. தன் குல குருவான வலிஷ்டரிடத்தில் அதைத் தெரிவிக்க அவர், “குமந்தாய்! இதைச் செய்விக்க என்னால் முடியும். பலர் இவ்வழியால் ஸ்வர்க்கம் மடைந்திருக்கிறார்கள். மனித சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகிறெனென்று சுருதி சொல்லுகிறது. ஆனால் சென்ற கல்பங்களில் நடந்த விருத்தாந்தத்தை ஆலோசித்துப் பார்க்கும்பொழுது இவ்விதமான கர்மபலன் உனக்குக் கிடைக்காது. ஆகையால் இதைப்பற்றி நீ முயற்சி செய்யவேண்டா”மென்றார்.

அவ்வரசன் அதைக் கேட்டு தெற்கே சென்று வலிஷ்டபுத்ரர்கள் அக்னியைப் போல் ஜ்வலித்துக் கொண்டு தவஞ் செய்யுமிடத்திற்கு வந்தான். தன் குரு புத்ரர்களை நமஸ்கரித்துப் பூஜித்து, வலிஷ்டரால் தான் தடுக்கப்பட்டதை நினைத்து வெட்கத்தால் சற்றுத் தலை குனிந்து அந்த மஹாத்மாக்களைக் கைகூப்பி வணங்கி, “எல்லோரும் சரணமடையத் தகுந்த தங்களைச் சரணமடைகிறேன். என்னை ரக்ஷியுங்கள். ‘எங்கள் பிதா உன் குருவல்லவா? அவரைச் சர்ணமடை’யென்றால் அப்படிச் செய்தும் அவர் என்னை அங்கீகரிக்கவில்லை. மனுஷ்ய சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கம் போக ஒரு மஹாயக்ஞத்தைச் செய்ய விரும்புகிறேன். தாங்கள் அனுமதி கொடுத்து

நடப்பித்து என்னை அனுக்ரஹிக்க வேண்டும். தாங்கள் ப்ராஹ்ம னோத்தமர்கள். உத்தமமான தவஞ்செய்கிறவர்கள். குரு புத்ரர்கள். உங்களெல்லோரையும் அடிபணிந்து தலைவணங்கி வேண்டுகிறேன். குருவால் தடுக்கப்பட்ட எனக்குக் குரு புத்ரர்களைத் தவிர வேறு கதி யில்லை. இஷ்வாகு வமாத் தரசர்களுக்குப் புரோஹிதரான வலிஷ்ட ரே பரகதி. அரசர்களுக்கு எவ்வித ஆபத்து நேர்ந்தாலும் தீர்த்து வைப்பார். எதைக் கோறினாலும் அதை அனுக்ரஹிப்பார். அவர் என்னை ரக்ஷிக்காவிட்டால் அதற்கடுத்த தாங்களே எனக்குப் பரதேவ”மென்றான்.

ஸர்க்கம் 58.

(தொடர்ச்சி.)

அதைக் கேட்ட வலிஷ்ட புத்ரர்கள் அடங்காக் கோபங் கொண்டு, “அடே, துர்ப்புத்தி பிடித்தவனே! எங்கள் பிதா ஸத்யம் தவறாதவர். அவர் ஒரு விஷயத்தைச் செய்யக்கூடா தென்றால் அது எக்காலத்திலும் நடக்குமா? ஸத்யமே அவருடைய வார்த்தையாய் விளங்குகிறது. அதற்குக் கட்டுப்படாமல் அவரைக் கை விட்டு வேறு கிளையைப் பற்றத் துணிந்தாயோ? இஷ்வாகு வம்சத் தரசர்கள் யாவர்க்கும் புரோஹிதரான வலிஷ்டரே பரம குரு வென்றும் பரகதி பென்றும் ரீயே சொல்லிவிட்டு, அந்த மஹாத் மாவின் வார்த்தையை மீறத் துணிந்தாயல்லவா? எவனாவது ஸ்வபனத்திலும் அப்படிச் செய்ய முடியுமா? ப்ராஹ்ம புத்ரரான வலிஷ்ட பகவான் முடியாதென்ற யாகத்தை அவருடைய புத்ரர்களும் சிஷ்யர்களுமான நாங்கள் மாத்ரம் செய்யமுடியுமா? ரீ ராஜச்ரேஷ்டனென்று பெயர்பெற்றும் ஒன்றுந் தெரியாத மூடன். உன் குருவையே மறுபடியும் சரணமடை. மூவுலகத்திலுள்ள எவனுக்கும் எந்தப் பதனியும் கிடைக்கும்படி யாகம் செய்விக்க அவர்க்கே திறமையுண்டு. அவருக்கு விரோதமாக இந்த யாகத்தைச் செய்வித்து அவரை அவமானஞ் செய்ய எங்களுக்குச் சக்தியுண்டு என்று எண்ணினாயோ? அந்தக் கார்பத்திற்கு எங்களைத் தவிர வேறு மனுஷ்யர்கள் கிடைக்க வில்லையோ?போ”வென்றார்கள். இப்படி அவர்கள் கடுங்கோபத்துடன் சொல்லக் கேட்டு, த்ரிசங்கு சற்றும் கலங்காமல் “என் குலகுரு என்னைக் கைவிட்டார். ரிஷிபுத் தர்களான, ரீங்களும் கைவிட்டார்கள். ஆனால் இதற்காக என் எண்ணத்தை நிறைவேற்றாமல் விடுவதில்லை. வேறு யாரையாவது சரண

மடைந்து என் கார்யத்தை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். தபவின் மஹிமையாலும் பலத்தாலும் இப்படி ரீங்கள் சொல்லுவது உங்களுக்குத் தகும். போய்வருகிறேன். உங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டுமென்று அங்கிருந்து புறப்பட்டான். வலிஷ்ட புத்ரர்கள் அந்தக் கோரமான வார்த்தையைக் கேட்டு ஆச்சரியத்தால் மெய்மறந்தார்கள். தபோரிதியும் ப்ரஹ்ம புத்ரரும் மஹர்ஷியும் ஞானத்திலும் சக்தியிலும் சிகரற்றவருமான வலிஷ்ட பகவானைக் குலகுருவாயடைந்து, அவரை வேண்டாமென்று தள்ளிவிட்டு, வேறொருவரைச் சரணமடையப் போவதென்ற வார்த்தையே அவர்களுக்கு மஹா கோரமாய்த் தோன்றிற்று. “அடே, துஷ்டா! சண்டாளனாகக் கடவா”யென்று கடுங்கோபத்துடன் சுடுத்தார்கள். “இந்தப் பாபியைப் பார்த்தாலும் நமக்குப் பயமுண்டென்று பயந்து தங்களுடைய ஆச்சரமங்களில் புழுந்தார்கள்.

அன்று ராத்திரி முடிந்தவுடன் த்ரிசங்கு சண்டாளனான, தங்க வர்ணமுள்ள அவனுடைய ரதீர காந்தி அழிந்து கறுத்த நிறம் வந்தது. அவயவங்கள் மார்க்க விகாரமாயின; தலைமயிர் குறுகிப் பருத்து அலங்கோலமாயிற்று. அவன் தரித்த ரிதாம்பரம் சண்டாளர்கள் உடுக்கும் கறுத்த வஸ்தரமாயிற்று. பிணங்களுக்குப் போடும் மாலைகள் கழுத்தில் தொங்கின. பிணங்களை எரித்த சாம்பல் நிறமுள்ள பூச்சுகள் தேஹத்தில் காணப்பட்டன. க்ரீடகுண்டல ஹார கேடூர மணிமகுடம் முதலிய ஆபரணங்கள் யாவும் சண்டாளர்கள் அணியும் இருப்பு ஆபரணங்களாயின. மாட்பில் ப்ரகாசித்த யக்ஞோபவீதம் தோல் வாராயிற்று. அவனுடன் வந்த மந்த்ரிகளும் பரிவாரங்களும் நகரத்து ஜனங்களும் அந்தச் சண்டாளரூபத்தைக் கண்டு ஓடி விட்டார்கள். த்ரிசங்கு ஒண்டியாய் துக்கத்தால் நொந்து, வெட்கத்தால் மனம் குன்றி, ஊண் உறக்கமற்று, இரவும் பகலும் திரிந்தான்; ஆனால் அவனுடைய மனே தைரியம் மாத்ரம் குறையவில்லை.

முடிவில் விச்வமித்ரர் கந்திதபஸ் செய்துகொண்டிருக்குமிடத்திற்குப் போனான். அவனைக் கண்டவுடன் அவருக்கு எல்லையற்ற இரக்கமுண்டாயிற்று. “ஐயோ! இவன் நம்மைப்போன்ற அரசனல்லவா? ராஜ்யத்தையும் ஐச்வர்யத்தையும் போக போகியங்களையும் இழந்தான். வர்ணச்ரம பதவியையும் தேஜஸையு மிழந்தான். இஹத்திலும் பரத்திலும் பரம மங்களத்தைக் கொடுக்கும் ஸாதனங்களையு மிழந்தான். சண்டாளனாய்க் கோரரூபத்துடன்

இப்படித் திரிகுரு”என்று மனமுருகி, பரம தார்மிகரானதால் “ராஜபுத்ர! நீ அயோத்யாதிபதியான த்ரிசங்குவல்லவா? மஹா பாலவானல்லவா? யாருடைய சாபத்தால் உனக்கு இந்தக் கோரமான சண்டாளத் தன்மை வந்தது? நீ இங்கே வந்த கார்ப மென்ன” வென்றார்.

த்ரிசங்கு அவரை நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பி வணக்கத்துடன் வெகு சாதாரணமாய் “ஸ்வாமி! என் குல குருவான வலிஷ்டரும் என்னைக் கைவிட்டார். அவருடைய புத்ரர்களும் என்னைக் கைவிட்டார்கள். குருக்களைத் தேடி அடைவதும் சுச்ருஷை செய்வதும் உபாஸிப்பதும் தெற்கு? நம்மை ஆபத்துகளும் அபாயங்களும் வராமல் காப்பாற்றி நமக்கு ஸேஷத்தைக் கொடுப்பார்களென்ற எண்ணத்தாலல்லவா? அப்படி என் குருவும் குருபுத்ரர்களும் என்னை அனுக்ரஹிக்கவில்லை. அதுவுமன்றி இந்தக் கோரமான கதியை அடையும்படி சபித்தார்கள். ஸ்வாமி! இந்த மனுஷ்ய சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்தை அடைய விரும்புகிறேன். நூறு யாகங்களைச் செய்திருக்கிறேன். அப்படியும் இந்தப் பயன் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. வலிஷ்ட பாகவான் என்னைக் கைவிட யாதொரு பாபத்தையும் நான் செய்யவில்லை. எண்ணிறந்த யாகங்களைச் செய்தாலும், அவை யாவும் பொய் சொன்னால் அழியுமென்று ந்யாயமுண்டு. அப்படி இதுவரையில் நான் ஒரு பொய்கூடச் சொல்லவில்லை; சொல்லப் போவதுமில்லை. நான் அனுஷ்டிக்கும் சூத்திரிய தர்மத்தை ஸாக்ஷியாகக்கொண்டு ப்ரமாணம் செய்கிறேன். இந்தக் கஷ்டத்திலும் இன்னும் அதிக கஷ்டங்கள் நேர்ந்தாலும் பொய் சொல்ல மட்டேன். யக்ஞங்கள் யாவையும் செய்திருக்கிறேன். குடிகளைத் தர்மம் தவறாமல் ஆண்டிருக்கிறேன். பணிவிடையாலும் நற்குணங்களாலும் ஆசாரத்தாலும் மஹாத்மாக்களையும் பெரியோர்களையும் குருக்களையும் ஸந்தோஷப்படுத்தியிருக்கிறேன். நான் தர்மத்திலேயே புத்தியைச் செலுத்தினவன். இந்த யக்ஞத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று முயலுகிறேன். ஆனால் என் குருவுக்கு என்னிடத்தில் கிருபையில்லை. என்ன செய்வேன்? இந்த ஜன்மத்தில் செய்யும் தர்மானுஷ்டானமான புருஷ ப்ரயத்னங்கள் வீணென்றும், முன் ஜன்மங்களில் செய்த கர்மக் குவியலிலிருந்து இப்பொழுது அனுபவிக்க எடுக்கப்பட்ட ப்ராப்தமென்று சொல்லப்படும் தைவமே அவை களைக்காட்டிலும் பெரிதென்றும், ஸுக துக்கங்களை நமக்குக் கொடுக்கக்கூடியதென்றும் நன்றாயறிந்தேன். தைவமே மற்ற எதையும் அடக்கிவிடும். தைவத்தைத் தவிர வேறு கதியில்லை. சொல்ல

முடியாத துக்கத்தால் தபிக்கிறேன். தங்களுடைய கிருபையை அடைய ப்ரார்த்திக்கிறேன். என் யத்னங்களைக் கெடுத்தது தைவமே. அதையே எனக்கு அனுசூலமாயிருக்கச் செய்யவேண்டும். ‘ஒரு வேளை வலிஷ்டரே வந்து உன்னை அழைத்தால் என்ன செய்வாயென்றால், தங்களைச் சரணமடைந்த பிறகு வலிஷ்டர் வந்து என் மனோரதங்கள் யாவையும் நிறைவேற்றுவதாய் ப்ரதிக்ளை செய்து அழைத்தாலும், அவருடைய பிதாவான ப்ரஹ்மதேவர் வந்து அழைத்தாலும் போகமாட்டேன். தங்களுடைய பாதங்களே எனக்குக் கதி. வேறொருவரைச் சரணமடையமாட்டேன். தங்களுடைய கிருபா மஹிமையால் தைவம் எனக்கு அனுசூலமாவது நிச்சயம். தங்களுடைய புருஷப்ரபத்தனத்தால் தைவாலத்தை ஜயிக்க வேண்டு”மென்று ப்ரார்த்தித்தான்.

(புருஷ ப்ரபத்தனத்தையும் தைவத்தையும் பற்றின ப்லா பலத்தை பாரதம் அனுசாஸன பர்வம் 6-லும்; யோகவர்லிஷ்டம் 2, 4—9-லும்; மத்ஸ்யபுராணம் 221-லும்; கருட புராணம் 1-113-லும் காணலாம்.)

ஸர்க்கம் 59.

(தொடர்ச்சி.)

இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசனான த்ரிசங்கு சண்டாளனாகித், தன்னைச் சரணமடைந்து ப்ரார்த்தித்ததைப் பார்த்துக் கௌசிகர், “என் னையங்களையும் புத்ரர்களையும் அழித்துப், பரமசிவனிடத்திலிருந்து நான் பெற்ற திவ்யாஸ்த்ரங்களை வினாக்கி, எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க என்னை அவமானஞ் செய்த அந்த வலிஷ்டரே, என் இனத்தானை இந்த த்ரிசங்குவையும் சபித்துக், கோரமான கதியை அடையச் செய்திருக்கிறார். இவனைக் கைவிடக்கூடாது. இவனுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றி, இவனை அங்கீகரித்து ரக்ஷித்தால் அநெல்லாம் வலிஷ்டருக்குச் செய்த கெடுதியேயாகும். அவரால் செய்யமுடியாத யாகத்தைச் செய்து, சரீரத்துடன் இவனை ஸ்வர்க் கத்திற் கனுப்பினால், அதைவிட அவருக்கு அவமானமென்ன? கூத்தரிய பலத்தைக் காட்டிலும் ப்ராஹ்மண பலமே மேலென்று பெருமைபேசின அந்த வலிஷ்டருடைய பலத்தைவிட கூத்தரியனான என் பலமே மேலென்று காட்டுகிறேன். இதைவிட நல்ல ஸமயம் கிடைக்கா”தென்று நிச்சயித்து, “ராஜசரேஷ்ட! இக்ஷ்வாகு குல சக்ர வர்த்தியே! க்ஷேமமாய் வந்தாயா? நீ பரம தார்மிகனென்று எனக்

குத் தெரியுமே. உன்னை ரக்ஷிக்கிறேன், பயப்படாதே. புண்யாத் மாக்களான ஸகல ரிஷிகளையும் இங்கே வருவிக்கிறேன். நீ உத்தேசித்த யாகத்தைச் செய்ய அவர்கள் உதவியாயிருப்பார்கள். வலிஷ்ட ரூடைய சாபத்தால் ஏற்பட்ட இந்தச் சண்டாள ஔபத்தைப் ப்ராஹ்மாவும் மாற்ற முடியாது. ஆனால் நீ சண்டாளனுய் பிறக்க வில்லை. என் தபோமஹிமை யாவையும் உபயோகித்து ஒரு யாகஞ் செய்து உன்னை இந்தச் சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்திற்கு அனுப்புகிறேன். அந்த உத்தம பதவி உன் கையில் கிடைத்ததென்றே எண்ணுகிறேன். குசிக வம்சத்தில் பிறந்த என்னை நீ சரணமடைந்ததே போது” மென்றார். பிறகு பரம தர்மவான்களான தன் புத்ரர்களை அழைத்து, யாக ஸாம்கிரிகைகளை வித்தஞ் செய்யச் சொன்னார். “லோகத்திலுள்ள ஸகல ரிஷிகளையும் அவர்களுடைய சிஷ்யர்களையும் மித்ரர்களையும் நித்விக்குகளையும் வேதசாஸ்திர பிபுணர்களையும் என் கட்டளைபைத் தெரிவித்து அழைத்து வாருங்கள். யாராகாது என் வார்த்தையை அலக்ஷ்யஞ் செய்து ‘சண்டாளனுக்கு யாகஞ் செய்விக்கிற’ னென்று என்னை நிந்தித்தால், அதையும் மறைக்காமல் பூர்ணமாப் எனக்குச் சொல்லவேண்டு’மென்று வேலைக்காரர்களுக்கு உத்திரவிட்டார்.

அவர்கள் அப்படியே பல திக்குகளிலும் சென்று அவருடைய ஆக்ஷேபைத் தெரிவித்தார்கள். ப்ரம்ம ஓநானிகளும் வைதிகர்களும் பல தேசங்களிலிருந்து வந்தார்கள். கௌசிகருடைய வேலைக்காரர்கள் திரும்பி வந்து “ஸ்வாமி! தங்களுடைய உத்திரவால் ப்ராஹ்ம னோத்தமர்கள் பல தேசங்களிலிருந்து வருகிறார்கள். மஹோதயமும் வலிஷ்ட புத்ரர்களும் மாத்ரம் கோபத்தால் மனங்கலங்கிச், கண்கள் சிவக்க, வார்த்தை குறை யாகம் செய்விக்க ப்ராஹ்மணனுக்கே அதிகாரம். கூத்தரியனான கௌசிகன் யாகஞ்செய்விக்கப்போகிறானே? சண்டாளர்களுக்கு யாகஞ்செய்ய அதிகாரமுண்டோ? வலிஷ்ட சாபத்தால் சண்டாளனான த்ரிசங்கு யாகஞ்செய்யப் போகிறானே? சண்டாளனுக்கு கூத்தரியன் செய்விக்கும் யாகத்தில் இந்த்ராதி தேவதைகள் வந்து ஹவிர்ப்பாகங்களை வாங்கப் போகிறார்களோ? அந்த யாகசேஷத்தை ரிஷிகள் புஜிக்கப் போகிறார்களோ? சண்டாளனால் அகத்தமானவைகளைப் புஜிக்கும் ப்ராஹ்மணர்கள், தபவிலும் மஹிமையிலும் எவ்வளவு மேலானாலும், கௌசிகன் அவர்களை எவ்வளவு ரக்ஷித்தாலும், நல்ல கதி அடைவதைப் பார்ப்போ’மென்று வெகு நிஷ்டேரமாய்ச் சொன்னார்கள்” என்றார்கள்.

கௌசிகர் அதைக் கேட்டுக் கோபத்தை அடக்க முடியாமல் நெருப்புப் பொறிகள் கண்களிலிருந்து பறக்க, “நான் தோஷமற்ற வன்; உக்ரமான தபஸைச் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். அதின் மஹிமையால் சண்டாளனுக்கு யாகஞ் செய்வித்த தோஷமும் அழியுமென்ற ந்யாயத்தை அறிந்தும், இப்படி என்னைத் தூஷித்த வலிஷ்ட புத்ரர்கள் இப்பொழுதே காலபாசத்தால் கட்டுண்டு எமலோகம் போகட்டும்; எரிந்து சாம்பலாகட்டும். இதில் ஸந்தேஹமில்லை. எழு தூறு ஜன்மங்கள் வரையில் பிணங்களையும் நாயின் மாம்ஸத் தையும் தின்றுகொண்டு, இரக்கமறியாமல், முஷ்டிக (தொம்ப) ஜாதியில் பிறக்கட்டும். விகாரமான பேச்சும் ருபமும் செய்கையும் பொருந்தி, ஓரிடத்தில் தங்காமல் எங்கும் அலையும். தூஷிக்கத் தகாத என்னைத் தூஷித்த மஹோதய னென்ற தூர்ப்புத்தி பிடித்த வன், எல்லோராலும் தூஷிக்கப்பட்டு நிஷாதனாகட்டும். ப்ராணிகளைத் தபவின்றிப் பலவந்தமாகக் கொண்டு தின்று வெகுசாலம் வரையில் நீசனாயிருக்கட்டு”மென்று ஸகல ரிஷிகளும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில் கோரமாய் பிடித்தார்.

ஸர்க்கம் 60.

(தொடர்ச்சி.)

தன் தபோபலத்தால் வலிஷ்ட புத்ரர்களையும் மஹோதயபரையும் கெடுத்துக் கௌசிகர், “ரிஷிகளே ! இவன் இங்ஙவாகு வம்சத்தரசன்; த்ரிசங்கு வென்று ப்ரலித்தன்; மஹாதர்மாத்மா; ஏராளமாய்க் கொடுத்தவன்; மேலும் என்னைச் சரணமடைந்தவன். இந்தச் சரீரத் துடன் ஸ்வர்க்கம் போக ஒரு யாகத்தைச் செய்ய விரும்புகிறான். அப்படியே செய்விப்பதாய் வாக்களித்தேன். என் ப்ரதிக்கை விணுகாமல், நாமெல்லோரும் இந்த யாகத்தைச் செய்து இவனைச் சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்திற் கனுப்புவோ”மென்றார். மஹர்ஷிகள் ஒன்றுகூடி ஆலோசித்தார்கள். த்ர்மத்தை நன்றாய் நிந்தவர்களாகையால், “குசிகவம்சத்தில் பிறந்த இந்த விச்வாமித்ரர் கடுங்கோபி; இவர் சொல்வதைத் தவறாமல் நாம் நடக்கவேண்டியது அவச்யம். கொழுந்து விட்டெரிபும் அக்னியைப் போல் தேஜஸால் ஜ்வலிக்கிறார். கோபங்கொண்டால் நம்மைச் சபிப்பார். ஆகையால் இந்த இங்ஙவாகு வம்சத்தரசன் கௌசிகருடைய தபோபலத்தால் மனுஷ்ய சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்தை அடைய ஒரு யாகத்தைச் செய்ய ஆரம்பிப்போம். அதில் ரித்விக்குகளா யிருக்கவேண்டிய ஒவ்வொரு

வரும் உங்களுடைய வேலையை வெகு ஜாக்ரதையாய்ச் செய்யுங்கள்”
 னென்று எச்சரித்துக்கொண்டார்கள். யாகம் விதிப்படி நடந்தது.
 அதில் கௌசிகர் அத்வாரி. ரித்விக்குகள் கல்பஸூத்ர விதி தவறாமல்
 மந்த்ரங்களைச் சொல்லி அந்தந்த க்ரியைகளைச் செய்தார்கள். பிறகு
 கௌசிகர் இந்த்ராதி தேவதைகளை அழைத்து, ஹவிர்ப்பாகங்களைப்
 பெற்றுக்கொள்ளும்படி ப்ரார்த்தித்தார். “அதிகார மில்லாதவன்
 ந்யாய விரோதமாய்ச் செய்யும் க்ரியைகள் செய்யப்படாதவை”
 யென்ற விதிப்படி தேவதைகள் அவருடைய வார்த்தையை லக்ஷ்யஞ்
 செய்யவில்லை; வரவில்லை. மஹாதபஸ்வியான காதிபுத்ரர் கடுங்
 கோபங்கொண்டு கையிலிருந்து ஸ்ருவத்தைத் தூக்கி “த்ரிசங்குவே!
 உன்னை இந்த மனுஷ்ய சரீரத்துடன் தேவதைகள் வலிக்கும்
 ஸ்வர்க்கத்திற்கு அனுப்புவதற்குச் செய்த யாகம் தேவதைகளின்
 பிடிவாதத்தாலும் இறுமாப்பாலும் நிறைவேறவில்லை. போகட்டும்.
 இதுவரையில் கடுந்தபஸ் செய்து, நான் ஸம்பாதித்த வீர்யத்தைப்
 பார். மனுஷ்ய சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவது வெகு
 கஷ்டமான காரியம். இதுவரையில் நான் ஸம்பாதித்த தபஸுக்குப்
 பயனிருந்தால், என் தபோமஹிமையால் நீ இந்தச் சரீரத்துடன்
 தேவலோகம் போவா”யென்றார். உடனே ரிஷிகள் யாவரும்
 பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் த்ரிசங்கு அந்த மனுஷ்ய சரீரத்து
 டன் பூமியிலிருந்து தேவலோகத்திற்குப் போனான்.

அதைக் கண்ட தேவராஜன் தேவகணங்கள் சூழ “அடே,
 த்ரிசங்குவே! நீ ஸ்வர்க்கத்தில் வலிக்கத் தகுந்தவனல்ல. பூமிக்குத்
 திரும்பிப்போ. வலிஷ்ட மஹர்ஷியின் சாபத்தால் கொளுத்தப்
 பட்ட மூடா! தலைகீழாகப் பூமியில் விழுவா”யென்றான். உடனே
 த்ரிசங்கு தலைகீழாகப் பூமியை நோக்கி விழுந்தான். “விச்வா
 மித்ர மஹர்ஷே! தபோநிதியே! என்னைக் காப்பாற்று”மென்று
 கதறினான். அந்த வார்த்தைகள் அவருடைய காதில் விழுந்தவுடன்
 ப்ரளய காலாக்கியைப்போல் அவருக்குக் கோபம் ஜ்வலித்தது.
 “த்ரிசங்குவே! விழாதே! நில் நில்”லென்றார். உடனே அவ்வர
 சன் பூமியிலும் விழாமல் ஸ்வர்க்கத்திற்கும் போகாமல் அங்கேயே
 நின்றான். பிறகு அந்த மஹா முனிவர் ஆகாசவீதியில் தெற்கு திக்
 கில் வேறு ஸப்தரிஷி மண்டலத்தையும், வேறு இருபத்தேழு நக்சத்
 ரங்களையும் ஹிருஷ்டித்துத், தான் ரிஷிகளின் நடுவிலிருந்தே “இவை
 யாவும் வடக்குத்திக்கில் துருவனைச் சுற்றுவதுபோல் இந்தத் திக்கில்
 த்ரிசங்குவைச் சுற்றட்டி”மென்றார். பிறகு கோபம் தாங்காமல்
 “என்னை எதிர்க்கத் துணிந்த இந்த்ரனைப்போல் வேறு இந்த்ரனை

வீருஷ்டிக்ஷுட்டுமா? அல்லது இத்ரானில்லாமல் வேறு ஸ்வர்க் கத்தை வீருஷ்டிக்கட்டுமா? அதில் த்ரிசங்குவே இத்ரானியிருக் கட்டு”மென்று தேவகணங்களையும் வீருஷ்டிக்க ஆரம்பித்தார். அதைப்பார்த்து இத்ராத்ரி தேவதைகள் பயந்து நடுங்கித் தங்க ளுடைய லோகத்தைப்போன்ற வேறு லோகத்தையும் தங்களைப் போன்ற வேறு தேவதைகளையும் வீருஷ்டிக்கும் அபார சக்தியை யுடைய அந்தத் தபோரிதி இன்னும் என்ன செய்வாரோ? தன் புது வீருஷ்டி முடிந்தவுடன் தனக்குக் கீழ்ப்படியாத இத்ராத்ரி தேவர் களைச் சபித்து நாசஞ் செய்வாரோவென்று திகிலடைந்து, தேவா ஸூரர்களும் ரிஷிகளும் கௌசிகரைத் துதித்து ஸமாதானஞ் செய்து, கோபத்தைத் தணித்தார்கள். “ஸ்வாமி! தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமுண்டோ? ப்ராஹ்மண கூத்தரிய வைச்யர்கள் பாப லேசமின்றி எண்ண முடியாத புண்ய கர்மத்தால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைய வேண்டியதல்லவா? இந்த த்ரிசங்கு கூத்தரியனாய் பிறந்த வனே. ஆனால் வலிஷ்ட மகர்ஷியின் சாபத்தால் ஜாதியும் புண்யமும் தேஜஸும் அழிந்து சண்டாளனானான். இந்தச் சரீ ரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்திற்கு வரத் தகாதவனல்லவா? தபோரிதியான தங்களுடைய அனுபவம் இப்படியல்லவா”வென்று விரயத்துடன் தெரிவித்தார்கள்.

அப்பொழுது விச்வாமித்ரருடைய கோபம் ஒருவாறு தணிந் தது. தன்னை எதிர்க்கத் துணிந்த தேவர்கள் தன்னையே ப்ரார்த்தித்ததைக் கண்டு ஸந்தோஷமடைந்தார். ஆனால், தன்னை அண்டின த்ரிசங்குவைக் கைவிடவும் கூடாது. தான் செய்த ப்ரதிக்கையும் பொய்யாகக் கூடாது. தன்னை ப்ரார்த்தித்த தேவர்க ளின் வார்த்தை ந்யாயத்திற்கும் தர்மத்திற்கும் ஒத்திருந்தபடியால் அதற்கும் விரோதஞ் செய்யக்கூடாது. ஆகையால் “தேவர்களே! கவலைவேண்டாம். உங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களு முண்டாகட் டும். இவ்வரசனை ஸ்வர்க்கத்திற்கு அனுப்புவதாய் ப்ரதிக்கை செய் திருக்கிறேன். அது பொய்யாகக் கூடாது. இவன் இருக்குமிடமே ஸ்வர்க்கமாகட்டும். அதில் இவன் சரீரத்துடன் எந்நாளும் வலிக் கட்டும். என்னால் வீருஷ்டிக்கப்பட்ட நகூத்ரங்களும் ஸப்தர்ஷி மண்டலமும், பூமி முதலிய லோகங்களுள்ள வரையில் அழியாம லிருக்கட்டும். இதை நீங்கள் அங்கீகரிக்க வேண்டு”மென்றார். தேவர்கள் “தபோரிதியே! அப்படியே ஆகட்டும். ஆகாச வீதி யில் வைச்வானர மார்க்கத்திற்கு வெளியில் தங்களால் வீருஷ்டிக் கப்பட்ட நகூத்ரங்கள் என்றும் விளங்கட்டும். அவைகளுக்கு நடு

வில் தரிசங்கு தேஜஸால் தேவர்களைப் போல் எப்பொழுதும் ப்ர காசிக்கட்டும், ஆனால் குருவிற்குச் செய்த அபராதத்திற்கடையாள மாய் இப்பொழுதிருப்பது போல் தலை கீழாக இருக்கட்டும். அவனைச் சுற்றி நகூத்ரங்கள் ஸஞ்சரிக்கட்டும். எங்களுடைய ஸ்வர்க்கத்தில் வலிப்பதுபோல் அவனுக்கு விசேஷ கீர்த்தியும் ஆனந்தமு முண்டா கட்டும். அவனுடைய எண்ணமும் உங்களுடைய வார்த்தையும் எங்களுடைய கோறிக்கையும் நிறைவேற்றிடு”மென்றார்கள். பிறகு கௌசிகர் தரிசங்குவிற்குப் பதிலாக வேறு யஜமானனை வைத்து யாகத்தை முடித்தார். தேவதைகள் ஹவிர்ப்பாகங்களைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். அங்கே வந்த ரிஷிகளும் தேவகணங்களும் விச்வா மித்ரரை மிகவும் கொண்டாடித் திரும்பிப் போனார்கள்.

ஸர்க்கம் 61.

சுனச்சேபன்.

அந்த ரிஷிகள் அங்கிருந்து போனபிறகு விச்வாமித்ரர் அந்த வனத்திலிருப்பவர்களை அழைத்து, “நான் இந்தத் திசுக்கில் தபஸ் செய்ய வந்தேன். இதற்குப் பெரிய இடையூறு நேர்ந்தது. வேறு திசுக்குப் போவோம். மேற்கில் விசாலமான பல தபோ வனங்களுண்டு. அவைகளில் புஷ்கர தீர்த்தக்கரையில் வெகு புண்யமான ஒரு ஸ்தலமிருக்கிறது. அங்கே போய்க் கடுமையான தபஸ் செய்யவேண்டு”மென்று தன் பரிவாரங்களுடன் சென்று, கிழங்கு பழம் வேர்களைப் புஜித்துக்கொண்டு உக்ரமான தபஸ் செய்தார். (பாரதம், வனபர்வம் 82-ல் புஷ்கர மாஹாத்மயத்தைப் பார்க்க.)

அக்காலத்தில் அம்பரீஷனென்ற அயோத்யாதிபதி ஒரு யாகம் செய்ய ஆரம்பித்தான். அதில் இந்த்ரன் யாக பசுவைக் கொண்டு போய்விட்டான். ரித்விக்குகள் “மஹாராஜ ! உன் அஜாக்ரதையால் இந்தப் பசு இழக்கப்பட்டது. ப்ரஜைகளை அரசன் தர்மமாய் ரக்ஷிக்காவிட்டால் இவ்விதமான அபாயங்கள் நேர்ந்து நாசஞ் செய்யும், இந்தப் பாபம் போக, மஹா ப்ராயச்சித்தம் செய்யவேண்டும். அதே பசுவையாவது அதற்குப் பதிலாக மனுஷ்யனையாவது யாக தினத்திற்குக் கொண்டுவரவேண்டு”மென்றார்கள்.

அம்பரீஷன் தேசங்களிலும் நகரங்களிலும் பட்டணங்களிலும் புண்யாச்சரமங்களிலும் க்ராமங்களிலும் வெகு ஜாக்ரதையாய்த் தேடினான். எண்ணமுடியாத பசுக்களையும் தன தான்யங்களையும் கொடுப்பதாகச் சொன்னான்: நரபசு கிடைக்கவில்லை. பிருகுதுந்தமென்ற ஸ்தலத்தில் ரிசிகரென்ற ரிஷி பார்வையோடும் மூன்று புத்ரர்களோடும் வலித்துக் கொண்டிருப்பதை ஒருநாள் கண்டு, அவரை நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பி வணக்கமாய் சேஷமம் விசாரித்து, “ஸ்வாமி! நான் யாகம் செய்யும்பொழுது பசுவை யர்ரோ கொண்டுபோய்விட்டான். அதற்குப் பதிலாக ஒரு நரபசுவைத் தேடிக்கொண்டு அலைகிறேன். கிடைக்கவில்லை. முடிவில் தங்கனாயே சரணமடைகிறேன். தங்களுடைய மூன்று புத்ரர்களிலொருவரை எனக்கு யாகபசுவாகக் கொடுத்து, அதற்குப் பதிலாக இஷ்டமான பசுக்களையும் தனத்தையும் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். எப்படியாவது என்னைக் கிருதார்த்தனாகச் செய்யவேண்டும். புத்ரர்களைத் தானக் கொடுப்பதும் விற்பதும் சாஸ்த்ர விரோதமே. ஆனால் வம்சம் அழிவதாயிருந்தால் அதை நிலைநிறுத்தப் புத்ரனைக் கொடுப்பதுபோல் இந்தத் தர்மகார்யம் நஷ்டமாகாமல் முடியப், புத்ரனை விற்பதும் தோஷமல்ல”வென்றான். மஹா தேஜஸ்வியான ரிசிகர் “மஹாராஜா! வம்சத்தை விருத்திசெய்யும் மூத்த புத்ரனை ஒருநாளும் விற்கமாட்டே” நென்றார். அவருடைய மனைவி “மூத்த புத்ரனை விற்கமாட்டே” நென்று என் பர்த்தா சொன்னார். இளையவனிடத்தில் எனக்கு விசேஷ ப்ரியம். அவனை நான் விற்கமாட்டேன். பிதாவிற்கு மூத்த புத்ரனிடத்திலும் மாதாவிற்கு இளையவனிடத்திலும் அதிக ப்ரிய முண்டென்று உமக்குத் தெரியாதா?”வென்றாள். சுனச்சேப நென்ற இரண்டாவது புத்ரன் “மஹாராஜா! மூத்தவனை விற்கக் கூடாதென்று என் பிதாவும், இளையவனை சுனகனை விற்கக்கூடாதென்று என் மாதாவும் சொல்லிவிட்டார்கள். நடுவிலிருக்கும் என்னை விற்க அவர்கள் ஸம்மதித்ததாகத் தோன்றுகிறது. என்னை அழைத்துக்கொண்டு போ”மென்றான். உடனே அம்பரீஷன் கணக்கில்லாத பசுக்களையும் தனதான்யங்களையும் கொடுத்துச், சுனச்சேபனை விலைக்கு வாங்கி ரதத்திலேற்றி அதிவேகமாய் அயோத்யைக்கு வந்தான்.

ஸர்க்கம் 62.

(தொடர்ச்சி)

போகும் வழியில் புஷ்கர தீர்த்தக் கரையில் தங்கி, நடுப்பக்கைக் கழிப்போமென்று அரசன் ரதத்திலிருந்து இறங்கிச் சற்றுக் களைப் பாறினான். சுனச்சேபன் கவலைகொண்டு அங்குமிங்கும் அலைந்தான். ஓரிடத்தில் தன் மாமனான விச்வாமித்ரர் ரிஷிகளுடன் தபஞ்செய்து கொண்டிருக்கக் கண்டான். ப்ரயாணஞ் செய்த களைப்பாலும் பசி தாகத்தாலும் முகம்வாடி மனம்நொந்து கௌசிகருடைய மடியில் விழுந்து, “எனக்குத் தாயுமில்லை, தகப்பனும்மில்லை, பந்துவுமில்லை, இனத்தாருமில்லை. எல்லோரும் என்னைக் கைவிட்டார்கள். மாமா! முனிச்சேஷ்ட! தபோநிதியே! தர்மத்தை அனுஸரித்து என்னை ரக்ஷியுங்கள். தங்களைச் சரணமடைந்தேன். கஷ்டமடைந்தவர்க ளின் கஷ்டத்தைப் போக்குகிறவர்கள் தாங்களே. அண்டினவர்க ளின் கவலையையும் துக்கத்தையும் தீர்த்துப் பரமகேசுமத்தை அரு ளும் மஹானுபாவர் தாங்களே. என்னை வாங்கின அம்பரீஷனுடைய உத்தேசமும் நிறைவேறவேண்டும். நான் தீர்க்காயுஸூடன் மேலான தபஸைச் செய்து ஸவர்க்கத்தை அடையவும் வேண்டும். அநாதையான எனக்குத் தாங்களே நாதன். க்ருபாகடாக்ஷத்தால் அனுக்ரஹிக்கவேண்டும். என்னைப் பெற்ற தகப்பனே என்னைக் கைவிட்டதால், என் தாயுடன் பிறந்த தாங்களே எனக்குப் பிதாவாக இந்தக் கோரமான ஆபத்திலிருந்து என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டு”மென்று கதறினான்.

விச்வாமித்ரர் மனமுருகி அவனைப் பலவிதமாய்த் தேற்றித், தன் புத்ரர்களை அழைத்துப் “பிதாக்கள் எதை உத்தேசித்துப் புத் ரனைப் பெறுகிறார்களோ அந்தப் பரலோக விதத்தை அடையும் ஸமயம் இப்பொழுது நோந்திருக்கிறது. பிதா பிழைத்திருக்கும் வரையில் அவருடைய வார்த்தையை நிறைவேற்றுவதும், இறந்த பிறகு கயாஷேத்ரத்தில் அவருக்குப் பிண்டம் வைப்பதும், ஒவ் வொரு வர்ஷத்திலும் அவருடைய மரண தினத்தில் அவரை உத்தேசித்துப் பல ஜனங்களுக்கு அன்னம்போடுவதும் புத்ரர் களின் கடமை. அவைகளில் முதலாவதைச் செய்யும் ஸமயம் உங்களுக்கு வாய்த்திருக்கிறது. இந்தச் சிறுவன் ரிசேகருடைய புத்ரனென்று உங்களுக்குத் தெரியுமே. என்னைச் சரணமடைந் திருக்கிறான். இவனுக்கு ப்ராணபிஷேகம் கொடுங்கள். நீங்க ளெல்லோரும் புண்யங்களைச் செய்தவர்கள், தர்மத்தில் மனதைச்

செலுத்தினவர்கள். அம்பரீஷணுடைய யாகத்தில் உங்களில் ஒருவன் பசுவாயிருந்து அக்னியைத் திருப்தி செய்யுங்கள்: யாகமும் தடையில்லாமல் நடக்கும்; சுனச்சேபனுக்கும் ஆபத்து நீங்கும்; தேவதைகளுக்கும் திருப்தியுண்டாகும்; என் வார்த்தையும் நிறைவேறு” மென்றார். மதுஷ்யந்தன் முதலிய புத்ரர்கள் கர்வத்தால் புத்தி மயங்கிக் கைகொட்டிச் சிரித்து, “வெகு நேர்த்தி! தனக்குப் பிறந்த புத்ரனை விட்டு வழியில் போகிறவனுக்குப் பிறந்தவனைக் காப்பாற்றத், தன் மகனை இரைகொடுக்கும் நீரல்லவா? தோ, உமக்கு ந்யாயாந்யாயம் தெரியாமல் புத்தி பிசகினாலும் எங்களுக்கு அந்தக் கதி இன்னும் வரவில்லை. உத்தமமான அன்னத்தை எறிந்துவிட்டு, நாயின் மாம்ஸத்தைப் புஜிக்க யாராவது விரும்புவார்களா?” வென்றார்கள்.

தனக்குப் பிறந்த புத்ரர்களே தன் வார்த்தையை மீறித், தன்னைக் கேலிசெய்வதைக் கண்டு கௌசிகருக்குக் கோபம் பொரங்கிற்று; கண்கள் சிவந்தன. “துஷ்டர்களே! பெற்ற தகப்பனைத் தைவமாக எண்ண வேண்டுமென்று சுருதி சொல்லுகிறது. அவருடைய வார்த்தையை மீறி எதிர்த்துப் பேசுகிறோமே யென்ற பயம் உங்களுக்குக் கொஞ்சமேனும் இல்லையல்லவா? உயிருள்ளவரையில் பிதாவின் ஆக்ஞையை நிறைவேற்றவேண்டுமென்ற தர்மத்தையும் விட்டவர்களல்லவா? அவரிடத்தில் வைக்கவேண்டிய பக்தி கொஞ்சமேனும் உயிரினதிக், கேட்க வெறுப்பாகி, இப்படியும் சொல்லுகிறவர்களுண்டோ வென்று ஆச்சர்யத்தால் மயிர்கூச்சலெடுக்கும்படி பேசினீர்களல்லவா? என் வார்த்தை உங்களுக்கு நாயின் மாம்ஸத்தைப் போலிருக்கிறதோ? அதையே புசித்துக்கொண்டு வலிஷ்ட புத்ரர்களைப்போல் நீங்களும் தொம்பர்களாகி ஆயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் பூமியில் புதியகூட வீரிக”ளென்று கோரமாகச் சபித்தார்.

பிறகு தன் மருமகனை அழைத்தாப் “பயம்புடாதே. உனக்கு யாதொரு அபாயமும் நேராமல் மணி மந்தர ஒஷதிகளால் ரகசத் செய்கிறேன். விஷ்ணுவைத் தேவதையாபுடைய யூபஸ்தம்பத்தில் யாகபசுவாக உன்னைத் தர்ப்பைகளால் கட்டிச் சிவப்புமாலையாலும் வஸ்த்ரங்களாலும் சந்தனத்தாலும் அலங்கரித்துப் பலிகொடுக்கும் பொழுது, அக்கினிக்கு எதிரில் நின்று நான் உபதேசிக்கும் இந்த இரண்டு மந்த்ரங்களைச் சொல். இந்த்ரனும் உபநேத்ரனும் திருப்தியடைவார்கள். உன் எண்ணமும் நிறைவேறு”மென்றார்.

சுனச்சேபன் அந்தமந்தரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு பரமானந்த மடைந்து, தன் மாமனை நமஸ்கரித்து உத்திரவுபெற்று, அரசனிடத் திருகு வந்து, “ஏன் தாமஸிக்கவேண்டும்? அயோத்யைக்குப் போவேன். சீக்கிரமாய் யாகதீஷை பெற்று, யாகத்தைநடத்த லாமே” பென்றான். அம்பரீஷன் ஸந்தோஷித்து, அதிவேகமாய் அயோத்யைக்கு வந்து யாகத்தை ஆரம்பித்தான். ரித்விக்குகள் விதிப்படி ஸகல க்ரியைகளையும் நடத்திச் சுனச்சேபனை சிவந்த வஸ்த்ரங்களாலும் மாலைகளாலும் பூச்சுகளாலும் அலங்கரித்துத் தர்ப்பங்களால் யூபத்தில் கட்டினார்கள். அவனைப் பலிகொடுக்கப் பேரும் ஸமயத்தில் கௌசிகர் தனக்கு உபதேசித்த இரண்டு மந்த்ரங்களை அவன் உச்சரித்து, யாகபசுவைப் புஜிக்கும் இந்த்ரனை யும் யூபத்திற்குத் தேவதையான விஷ்ணுவையும் ஸ்தோத்ரஞ் செய்தான். தன்னையும் தனக்குப் பரபுவான விஷ்ணுவையும் ரஹஸ்மான பெயர்களால் இப்படித் துதித்த சுனச்சேபனிடத்தில் இந்த்ரன் பரம திருப்தியடைந்து அவனுக்குத் தீர்க்காயுஸைக் கொடுத்தான். யக்ஞத்தை விதிப்படி செய்வதாலுண்டாகும் பயனை விட பல மடங்கு அம்பரீஷனுக்குக் கிடைத்தது. தான் அதுவரையில் செய்த தபவின் பயன் தன் புத்ரர்களைச் சபித்ததால் அழிந்த படியால், கௌசிகர், “நான் இனி கோபத்திற் கிடங்கொடுப்பதில்லை” பென்று, நீச்சயித்துப் புஷ்கரத்தில் மறுபடியும் ஆயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் தபஸ் செய்தார். (ஐதரேயப்ராஹ்மணத்திலும் பாகவதத்திலும் சொன்னபடி த்ரிசங்குவின் புத்ரனை ஹரிச்சன் த்ரணையே இங்கே அம்பரீஷனென்றும், அஜீகர்த்தரையே ரிசிக ரென்றுப் சொல்லி யிருக்கிறது.)

ஸர்க்கம் 63.

விச்வாமித்ரரும் மேனகையும்.

இப்படிச் சிலங் துவத்தை முடித்து ஸ்நானஞ் செய்த பிறகுப் ப்ரஹ்மாதிரி தேவர்கள் அங்கே வந்து “விச்வாமித்ரரே! உமது தப ஸாலும் புண்யங்களாலும் நிஷியானீர். முன்பு ராஜர்ஷி பதவியை அடைந்தீர். இப்பொழுது கூத்தரியத் தன்மை நீங்கினதால் இந்தப் பதவியை யடைந்தீரே” என்று திரும்பிப் போனார்கள். ஆனால் தன் எண்ணம் இன்னும் நிறைவேடாததால் கௌசிகர் மனம் நொந்து மறுபடியும் கடுந்தவஞ் செய்து ஆரம்பித்தார்.

வெகு காலங்கழித்து ஒரு நாள் அந்தப் புஷ்கர தீர்த்தத்தில் மேனகை பென்ற அப்ஸரஸ் ஸ்நானஞ்செய்ய வந்தவள். ஒப்பில்லாத ரூபலாவண்யமுடைய அந்தப் பெண் நீருண்ட மேகத்தில் பாயும் மின்னலைப் போல், ஏரி ஜலத்தில் விளையாடுவதைக் கண்டு விச்வாமித்ரர் அவளிடத்தில் எல்லையற்ற ஆசைகொண்டு “பெண்ணே ! சேஷமமா ? இங்கே என் ஆச்ரமத்தில் என்னுடன் வலித்துக்கொண்டிரு. எனக்கு உன்னிடத்திலுள்ள ஆசைக்கு அளவில்லை. மன்மத பாணத்தால் புத்தி மயங்கியிருக்கும் என்னை அங்கீகரித்து என் தாபத்தைப் போக்குவா”பென்றார். அவள் அப்படியே பத்து வர்ஷங்கள் வரையில் அவருடன் ஸுகமாயிருந்தாள். பிறகு ஒரு நாள் திடீரென்று கௌசிகருக்கு அந்த மோகம் நீங்கிற்று. தான் யாரென்றும், எதற்காக அங்கு வந்தாரென்றும், தான் செய்த கடுந்தபஸ் காமத்திற்குஇடங் கொடுத்ததால் கெட்டதென்றும் உணர்ந்து நினைத்து நினைத்து வருந்தி, வெட்கத்தால் குன்றித், துக்கமும் கவலை யும் பீடிக்க, “ஐயோ ! என் தபஸைக் கெடுக்க இப்படித் தேவர்கள் உபாயஞ் செய்தார்களோ? பத்து வர்ஷங்கள் ஒரு இரவு பகலைப் போல் சென்றனவே! காமத்தாலும் மோகத்தாலும் புத்திமயங்கி இந்த விக்னத்தை நானே தேடி அழைத்துக்கொண்டே”எனென்று பச்சாத்தாபத்தால் வெந்து, அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டார். அவருடைய கோபத்தையும் வருத்தத்தையும் கண்ட மேனகை, ‘ப்ரளய காலாக்கியும் இவருடைய கோபத்திற்கு ஈடல் லவே, இவர் செய்த கடுந்தபஸைக் கெடுத்த என்னை என்ன செய்வாரோ’வென்று பயந்து நடுநடுங்கிக் கைகடப்பி நின்றாள். அவர் மனமிரங்கிப் “பெண்ணே ! உன்னிடத்தில் குற்றமென்ன? உன்னைக் கோபிக்க நியாயமில்லை. என் புத்தியைபல்லவா கண்டிக்கவேண்டு”மென்று மதுரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவளை அனுப்பினார்.

பிறகு அங்கிருந்து ஹிமாலயத்திற்குப் போய் தன் தமக்கையான கௌசிகி நதிக் கரையில் ஒரு புண்ய ஸ்தலத்தில் கோரமான தபஸ் செய்ய ஆரம்பித்தார். அந்த வ்ரதம் முடியும்வரையில் இந்த்ரியங்களை அடக்குவதாக ப்ரதிக்னைச் செய்துகொண்டார். ஆயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் உக்ரமான தபஸ் செய்த பிறகு தேவர்களுக்கும் பயமுண்டாயிற்று. அவர்கள் ப்ரஹ்மாவிடத்திற்குச் சென்று “ஸ்வாமி ! இந்தத் தபஸ்வி ப்ரஹ்மரிஷி பதவியை அடையட்டு”மென்றார்கள். அவர் தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் அழைத்துக் கொண்டு கௌசிகரிடத்திற்கு வந்து “குழந்தாய் ! உன் உக்ரமான தபஸால் வெகு திருப்தியடைந்தேன். மேனகை உன் தபஸைக்

கெடுத்தாள். அவளைச் சபிக்காததால் கோபத்தை ஜயித்தாய். ஆகையால் ரிஷிகளுக்குள் மஹானாய் மஹர்ஷி பதவியை அடையக் கடவா”யென்று மதுரமாய் அனுக்ரஹித்தார். ஸர்வலோகேச்வரன் இப்படிச் சொல்லக், கௌசிகருக்கு ஸந்தோஷமுமில்லை, துக்கமுமில்லை. ப்ரஹ்மாவை வணங்கிக் கைகூப்பி, “ஸ்வாமி! என் தபஸாலும் புண்யத்தாலும் மஹர்ஷியென்ற பெயரை நான் அடையத் தருமானால் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனென்று உங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டதல்லவா” வென்றார். ப்ரஹ்மா, “அப்படியல்ல; காமக்ரோதங்களை உண்டாக்கும் காரணங்கள் நேரும்பொழுது உன் மனம் கொஞ்சமேனும் கலங்காமல் விகாரமற்றிருந்தால் மாத்ரம் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனென்று சொல்லலாம். அந்த ஸ்திதியை அடைய நீ இன்னும் யதன்ம் செய்யவேண்டு”மென்று தேவர்களுடன் திரும்பிப்போனார்.

பிறகு கௌசிகர் கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு, யாதொரு பற்றுமின்றி காற்றையேபுஜித்துக்கொண்டு, கோடையில் பஞ்சாக்கிரி நடுவிலும், மழைகாலத்தில் கடும்மழை பெய்யுமிடங்களிலும், குளிர்காலத்தில் குளிர்ந்த ஜலத்திலும் நின்று இரவும் பகலும் ஓயாமல் கோரமான தபஸ் செய்துவந்தார். இப்படி ஆயிரம் வர்ஷங்களான பிறகு இந்த்ராதி தேவதைகளுக்கு மஹா பயமுண்டாயிற்று. தேவராஜன் ஸபைகூட்டித், தனக்கு ஹிதத்தையும் கௌசிகருடைய தவத்திற்குக் கெடுதியையும் உண்டாக்கும் யோசனையை ரம்பையிடத்தில் சொன்னான்.

ஸர்க்கம் 64.

விச்வாமித்ரர்—ரம்பை.

“ரம்பே! உன்னால் ஒரு பெரிய கார்யம் தேவர்களுக்கு நடக்க வேண்டியிருக்கிறது. கடுந்தபஸ் செய்யும் கௌசிகருடைய மனதில் ஆசையை உண்டாக்கி, நீ அவரை மயக்கவேண்டு”மென்றான் அது தன்னால் முடியாதென்ற ரம்பை, வெட்கமடைந்து கைகூப்பி, “மஹாராஜ! இந்த ரிஷி மஹாகோபஸ்வபாவமுள்ளவர். அவருடைய தபஸைக் கெடுக்க முயன்றால் என்னை க்ரூரமாய்ச் சபிப்பார். அதை நினைக்க எனக்கு வெகு பயமுண்டாகிறது. தயவுசெய்து என்னை மன்னிக்கவேண்டு”மென்று ப்ரார்த்தித்தாள். தேவராஜன் அவளை

ஸமாதானஞ்செய்து பயந்து நடுங்கிக் கைகூப்பித் தன்னை வேண்டும் அந்தத் தேவகன்யையைப் பார்த்து “ரம்பே! பயப்படாதே. உனக்கு எந்த ஆபத்தும் நேராது. நான் சொல்வதைச் செய். மரங்கள் தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழுக்கும் வஸந்த ருதுவில் ஸகல ப்ராணிகளின் மனதைக் கவரும் குயிலாய் நான் ரூபமெடுத்து மன்மதனுடன் உன் பக்கத்திலிருந்து உதவி செய்கிறேன். எல்லோரையும் மயக்கும் ரூபத்தை எடுத்து நீ அந்த ரிஷியின் தபஸைக் கெடுக்க வேண்டு” மென்றான்.

அப்படியே அவன் கௌசிகரிடத்திற்குப் போய், அவருடைய புத்தியைத் தபவிலிருந்து இழுத்துத், தன்னிடத்தில் செலுத்தப் பலவிதமாய் முயன்றான். மதுரமாய்ப் பாடும் குயிலின் சப்தம் அமிருததாரையைப் போல் அவருடைய காதில் விழுந்தது. புஷ்பங்களின் வாஸனையைக் க்ரஹித்துக்கொண்டு இளந்தென்றல் காற்று மிருதுவாயும் ஸுகமாயும் அவர்மேல் வீசிற்று. விச்வாமித்ரருடைய தபஸ்குலைந்தது. கண்களைத்திறந்து பார்த்தார். ரூபலாவண்பீமே அவதரித்து வந்தது போன்ற ரம்பை எதிரில் நிற்கக்கண்டார். புன்சிரிப்பாலும், பார்வையாலும், அங்கசேஷ்டைகளாலும், ஒய்யார நடையாலும் அவருடைய மனதைக் கவரத், தன் சக்திமுழுவதையும் உபயோகித்தார். அதை விச்வாமித்ரர் நன்றாய்க் கவனித்து ஆலோசித்து “மேனகையைப் போல் இவளும் வலுவில் என்னைத் தேடி வந்தாளா? அல்லது என் தபஸைக் கெடுக்க இந்த்ரன் இவளை அனுப்பினானா” வென்று ஸந்தேஹப்பட்டார். வெகு மதுரமான பாட்டாலும் காற்றாலும் வஸந்த காலத்தாலும் அது தேவராஜனுடைய செய்கையென்றறிந்து, ரம்பையிடத்தில் அவருக்கு அடங்காக் கோபமுண்டாயிற்று. “அடி துஷ்டே! காமக்ரோதங்களை ஜயிக்க விரும்பும் என்னை இப்படி மயக்கி, என் தபஸைக் கெடுக்க முயலும் நீ, பதினாயிர வர்ஷங்கள் வரையில் கல்லாகக் கடவாய். தபோநிதியாய் தேஜோராசியாய் விளங்கும் வலிஷ்டர் உன்னை இந்தச் சாபத்திலிருந்து விடுவிப்பா”ரென்று கோரமாய்ச் சபித்தார். பிறகு ‘தன் ப்ரபுவின் கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டு இப்படிச் செய்த வேலைக் காரியிடத்தில் நான் கோபிக்க ந்யாயமில்லை’யென்றறிந்து அந்தச் சாபத்திற்கு விமோசனத்தையும் சொன்னார். ஆனால் தன் கோபத்தை அடக்கமுடியாமல் ரம்பையைச் சபித்துத், தன் தபஸைக் குறைத்த தற்காக அவருக்குச் சொல்லமுடியாத பச்சாத்தாப முண்டாயிற்று. அதற்குள் ரம்பை கல்லானாள். கௌசிகர் கோபங்கொண்டவுடனே இந்த்ரனும் மன்மதனும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் ஓடிப்போனார்கள்.

கோபத்தால் தன் தபஸ் அழிந்ததையும் இந்திரியங்கள் தனக்கு வசப்படாததையும் நினைத்து நினைத்து, அந்த மஹாத்மாவிற்கு மென்மேலும் துக்கமுண்டாயிற்று. மனதில் கவலை. குடிக்கொண்டது. “இனிமேல் கோபத்திற்கு இடங்கொடுப்பதேயில்லை. பேசினால்லவா கெடுதி. ஆகையால் வாயைத் திறந்து ஒரு வார்த்தையையும் பேசுவதில்லை. பேசுவதற்கும் மூச்சுவிட வேண்டியது அவசியமல்லவா? ஆகையால் கேவல கும்பகத்தை அனுஷ்டித்து ப்ராணவாபுவை அடக்குவேன். எவ்வளவு வர்ஷங்களானாலும் மூச்சு விடுவதில்லை. இந்திரியங்களை அடக்கி, ஆஹாரமின்றிப், பேச்சு மூச்சின்றித், தேஹத்தை வாட்டி. ஒடுக்கி, ப்ராஹ்மரிஷி பதவியை அடையும் வரையில் உக்ரமான தபஸ் செய்வேன். ஆயிரம் பதினாயிரம் லக்ஷம் வருஷங்களானாலும் அப்படியே யிருப்பேன். என் தபோமஹிமையால் என் சரீரமும் அவயவங்களும் ப்ராணங்களும் விரியமும் புத்தியும் ஒன்றும் குறையா” தென்று ஆயிரவர்ஷங்கள் வரையில் மேற்சொன்னபடி தபஸ் செய்வதாய்த், திசை, செய்துகொண்டு, லோகத்தில் அதுவரையில் ஒருவரும் செய்யாத கோர தபஸைச் செய்ய நிச்சயித்து, எந்த இடையூறு நேர்ந்தாலும் அப்படிச் செய்யாமல் விடுவதில்லையென்று ப்ரதிக்கை செய்தார்.

ஸர்க்கம் 65.

விச்வாமித்ரர் ப்ரஹ்மர்ஷி யானது.

பிறகு வடக்கு திக்கை விட்டு மேற்கில் சென்று மௌனவ்ரதத் துடன் ஆயிரம் வர்ஷங்கள்வரையில் கோரமான தபஸைச் செய்தார். அதுவரையிலாவது அதற்குப் பிறகாவது ஒருவரும் அப்படிச் செய்யமுடியாது, செய்ததாயில்லை. தேஹம் கட்டையாய்க் கல்லைப் போல் இந்திரியச் செய்கைகள் ஒழிந்திருந்தது. அவருடைய தபஸைக் கலைக்கத் தேவர்கள் பலவிதமாய் முயன்றார்கள். ஆனால் அவர் காமக்ரோதங்களுக்கு இடங்கொடுக்கவேயில்லை. ஒரே உறுதியாய்க், கலங்காமல், ஆயிர வர்ஷங்கள் வரையில் தபஸைச் செய்து முடித்து, ஸ்நானஞ்செய்து புஜிக்கும் ஸமயத்தில் இந்த்ரன் ப்ராஹ்மண வேஷத்துடன் அங்கே வந்து, அந்த அன்னைத்தைத் தனக்குக் கொடுக்கவேண்டினான். தன் தபஸ் விரித்திப்பதற்குத், தன்னை யாசித்தவனுக்கு இல்லையென்று சொல்லாமல் கேட்டதைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று தெள்ளிகர்

நிச்சயித்து, சமைத்த அன்னம் முழுவதையும் மனப்பூர்வமாய்ப் பரம ஸந்தோஷத்துடன் அந்த ப்ராஹ்மணனுக்குக் கொடுத்தார். ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை. மௌன வரதத்தையே அனுஷ்டித்தார். மறுபடியும் சமையல் செய்வதற்கு வேண்டிய ஸாம க்ரிகளை ஸம்பாதித்து வைக்காததால் ஆஹாரமில்லாமலேயே முன்போல் தபஸ்செய்ய ஆரம்பித்தார்.

ப்ராண வாயுக்களை அடக்கி, மௌனமாய், ஆஹாரமின்றி அவர் தபஸ் செய்யும்பொழுது, தலையிலிருந்து புகையும் நெருப்பும் கிளம்பின. மூன்று லோகங்களிலுள்ள ப்ராணிகள் யாவும் அதனால் எரிபட்டுத் தடுமாறின. அப்பொழுது தேவ கந்தர்வ பன்னக அஸுர ராக்ஷஸ கணங்கள் அவருடைய தேஜோரூபமான அக்னியால் மூர்ச்சையடைந்து காந்தி குறைந்து துக்கம் மேலிட்டுத் தாங்கமுடியாமல், ப்ராஹ்மாவை நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பி, “ஸ்வாமி! கொள்கிரென்ற மஹா தபஸ்சியின் தபஸைக் கெடுக்க எங்களால் கூடியவரையில் முயன்றோம். அவருடைய மன தில் காமக்ரோதங்களை உண்டாக்க வேண்டியவரையில் முயன்றோம். ஆனால் எங்கள் இடையூறுகளால் அவர் செய்யும் தபஸ் மென்மேலும் வளர்கிறதே தவிரக் குறையவில்லை. எங்களால் கூடிய வரையில் அவரைப் பரிசுஷித்துப் பார்த்தோம். அவரிடத்தில் கொஞ்சமாவது தோஷத்தைக் காண முடியவில்லை. அவர் விரும்புவதைக் கொடுக்காவிட்டால் முவுலகையும் சராசரப் பொருள்களுடன் நாசஞ் செய்வார். பாருங்கள், திக்குகள் கலங்கித் தடுமாறுகின்றன. பதார்த்தங்கள் காந்தியற்றன. கடல்கள் பொங்கிக் கரைபுரளுகின்றன. மலைகள் துள்ளுதளாய்ப் பிளக்கின்றன. பூமி நடுங்குகிறது. காற்று கடுமையாய் அடிக்கிறது. இதற்கு என்ன பரிஹாரமென்று எங்களுக்குத் தோன்றவில்லை. கடவுள் ஒருவரிருந்தால் இப்படியெல்லாம் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறுமாவென்று ஜனங்கள் நம்பிக்கையற்று, கர்மானுஷ்டானங்களையும் தர்மங்களையும் கைவிட்டு, நாஸ்திகராகிறார்கள். முவுலகிலுள்ள ப்ராணிகள் பித்துப்பிடித்ததுபோல் சித்த ஸ்வாதீனமற்றிருக்கின்றன. கொள்கிருடைய தேஜஸ் ஸூர்யனுடைய காந்தியை அடக்கிவிட்டது. மூன்பு ப்ரளயகாலாக்கியால் மூன்று லோகங்களும் எரிக்கப்பட்டதுபோல், இவருடைய தேஜஸால் இப்பொழுது கொளுத்தப்படுகின்றன. இவர் ப்ரபஞ்சத்தை அழிக்க விரும்புவதற்குள் அவருக்கு வேண்டியதைக் கொடுத்துத் திருப்தி செய்யுங்கள். தேவராஜ்யத்தைக் கேட்டாலும் கொடுத்து விடுங்க” என்று ப்ரார்த்தித்தார்கள்.

ப்ராஹ்மா அதை ஒப்புக்கொண்டு தேவர்களுடன் கௌசிகர் தவஞ்செய்யு மிடத்திற்குப் போய், மதுரமான வார்த்தைகளால் அவரை அழைத்து “ப்ராஹ்மர்ஷே! உமக்கு ஸகல க்ஷேமமுமுண்டாகட்டும். உமது தபஸால் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்தோம். உக்ரமான தபஸால் ப்ராஹ்மணத் தன்மையை அடைந்தீர். என்னைத் தர்சித்ததின் பயனாக நீர் மருத்கணங்களுள்ளவரையில் ஜீவித் திருக்கக் கடவீர். ஸகல மங்களங்களையும் அடையக்கடவீர். இஷ்டமானவிடத்திற்குச் செல்லலா”மென்றார். கௌசிகர் அவரையும் தேவர்களையும் நமஸ்கரித்துத், தான் வெகுகாலமாய்ச் செய்த உக்ரமான தபஸ் தன் எண்ணப்படி பலித்ததால் பரமானந்தமடைந்து, “லோகேச்வர! ப்ராஹ்மண பதவியும் தீர்க்காயுஸும் எனக்குக் கிடைத்தால், ப்ராஹ்மஞானத்திற்கு ஸாதனமான ப்ரணவ வித்யையும் யக்ஞங்களுக்கு ஸாதனமான வஷ்ட்காரமும் அவைகளை உபதேசிக்கும் வேதவேதாங்கங்களும் என்னை அடையட்டும். வலிஷ்டர் முதலிய ப்ராஹ்மணர்கள், பிறர்க்கு ஆத்யயனஞ் செய்விக்கவும் யாகஞ் செய்விக்கவும் அதிகாரம் பெற்றிருப்பது போல் எனக்கும் அதிகாரம் வேண்டும். தாங்களும் தேவர்களும் ப்ராஹ்மண பதவியை எனக்கு அனுக்ரஹித்தீர்கள். ஆனால் நான் ப்ராஹ்மண ஜாதியில் பிறக்கவில்லை. தபஸால் அந்த ஸ்தானத்தை அடைந்தேன். வலிஷ்ட மஹர்ஷியோ ப்ராஹ்மணராய்ப் பிறந்தவர். தன் ப்ராஹ்மதேஜஸால் என் க்ஷத்ரிய பலத்தை அடக்கினவர். ப்ராஹ்மாவின் மாணஸபுத்ரர். ப்ராஹ்மஸ்வரூபத்தை உபதேசிக்கும் உபநிஷத்துகள் அடங்கின வேதங்களையும், க்ஷத்ரியர்களுக்கு வேண்டிய சாந்தி புஷ்டி சத்ருநாசம் ஜபம் முதலியவைகளைக் கொடுக்கும் தனுர்வேதத்தையும், அதர்வணவேதத்தையும் கரைகண்டவர். அவர் என்னை ப்ராஹ்மர்ஷியென்று ஒப்புக்கொள்ளட்டும். என் மனதிலுள்ள கோழிக்கை இதே. இதை நிறைவேற்றின பிறகு நீங்கள் இஷ்டப்படி போகலாம். இல்லாவிட்டால் மறுபடியும் தபஸ் செய்வே”மென்றார். உடனே தேவர்கள் வலிஷ்டரை ப்ரார்த்தித்து, “ஸ்வாமி! எங்களுடைய வார்த்தையை நிஜமாக்கவேண்டு”மென்றார்கள். அவர், “விச்வாமித்ரரே! நீர் ப்ராஹ்மர்ஷியே. இதில் ஸந்தேஹமில்லை. ப்ராஹ்மண ஜாதியில் பிறந்தவர்களுக்குரிய ஸம்ஸ்காரம் முதலிய ஸகல ப்ரயோஜனங்களும் உமக்குக் கிடைத்தன” மென்றார். அவருடைய வார்த்தையை தேவதைகளும் உறுதிசெய்து, அவ்விரு மஹர்ஷிகளுக்கும் ஸநேஹம் செய்வித்துத் திரும்பிப் போனார்கள்.

இப்படி இந்த மஹாத்மா உத்தமமான ப்ராஹ்மண பதவியை அடைந்து வலிஷ்டரைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! இவ்வளவுக்கும் தாங்களே காரணம். நான் எவ்வளவு தடுத்தும் எனக்கும் என் பரிவாரங்களுக்கும் விருந்து செய்வித்தீர்கள். அதற்கு ஸாதன மாயிருந்த காமதேனுவை நான் எவ்வளவு யாசித்தும் தாங்கள் கொடுக்கவில்லை. அதைப் பலாத்காரமாக அபஹரித்தேன். அதனால் நிம்மிருவருக்கும் யுத்தம் நடந்தது. என் ஸைன்யங்களும் புத்ரர்களும் கடுந்தபஸால் பரமசிவனிடத்திலிருந்து நான் அடைந்த திவ்யாஸ்த்ரங்களும் தங்களுடைய ப்ரஹ்மதேஜஸால் அழிந்தன. அதைக் கண்டு தங்களைப்போல் நானும் ப்ராஹ்மணனாய், ப்ராஹ்மதேஜோபலத்தை அடையவேண்டுமென்று ஆசையுண்டாயிற்று. தாங்கள் யாவையும் அழிந்தவர்கள்; இப்படிப் பின்வருவதைக் கண்டே என்னை விருந்திற்கு அழைத்தீர்களென்று இப்பொழுது தெரிகிறது. ஆகையால் தங்களால் நான் பரம உபகாரம் பெற்றே” என்று அவரை வெகு ப்ரியத்தோடும் பக்தியோடும் பூஜித்தார். தன் எண்ணங்கள் நிறைவேறி, மஹாதபஸ்வியாய் பூமியெங்கும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

“ராம! இந்த மஹாத்மா, கூத்திரியராய்ப் பிறந்து நான் சொன்ன வாறு ப்ராஹ்மண பதவியை அடைந்தார். அந்த முனிச்சரேஷ்டர் இவரே. தபஸை மூடாமெடுத்து வந்ததென்று இவரைச் சொல்லலாம். தாம் மார்க்கத்திலிருந்து கூண்பாவது விலகமாட்டார். வீர்யம் இவரிடத்திலேயே குடிக்கொண்டிருக்கிற”தென்று சதானந்தர், கௌசிகருடைய பூர்வசரிதத்தையும் மஹிமையையும் விஸ்தாரமாய் வர்ணித்தார்.

ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு முன்பாக ஜனகர், கௌசிகரைக் கைகூப்பி வணங்கித், “தாங்களும் இந்த இஷ்டவாகுகுல ராஜபுத்ரர்களும் என்யக்குத்திற்கு வந்ததால் தன்யனானேன், அனுக்ரஹம் பெற்றேன். மஹர்ஷே! தங்களைத் தரிசித்ததால் பரிசுத்தானேன். மஹானுபாவ! ப்ரஹ்மர்ஷிகளுக்குள் ச்ரேஷ்டரே! தங்களைத் தரிசித்ததால் அநேக உத்தமகுணங்களை அடைந்தேன். தாங்கள் செய்த மஹாதபஸையும், தங்களுடைய அனந்த கல்யாண குணங்களையும் நானும் ராம லக்ஷ்மணர்களும் இந்த ஸபையிலுள்ள வர்களும் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லக்கேட்டோம். பிதாமஹரான ப்ரஹ்மாவின் குணங்களையும் உமாபதியான சங்கரனுடைய குணங்களையும்போல் தங்களுடைய தபஸும் பலமும் குணங்

களும் வர்ணிக்கமுடியாதவை; மனதால் நினைக்கமுடியாதவை. ஆச்சர்யகரமான தங்களுடைய சரிதங்களைக் கேட்கக் கேட்கப் போதுமென்ற எண்ணம் எனக்கு உண்டாகவில்லை. ஆனால் ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கப்போகிறான்; ஸாயங்கால க்ரியைகளைச் செய்ய வேண்டும். காலையில் தாங்கள் எனக்கு மறுபடியும் தர்சனம் கொடுக்க வேண்டும். தபோநிதே! தங்களுக்குப் பரம மங்களமுண்டாகட்டும். என்னை உத்திரவு கொடுத்தனுப்பவேண்டுமென்றார். விச்வாமித்ரர் பரமஸந்தோஷமடைந்து, ஜனகரைக் கொண்டாடி, போக உத்திரவு கொடுத்தார். அவ்வரசனும் சதானந்தரும் பந்துக்களும் விச்வாமித்ரரைப் பரதகழிண்டு செய்து அங்கிருந்து போனார்கள். கௌசிகரும் அங்குள்ள மஹர்ஷிகளால் உபசரிக்கப்பட்டுத் தன் விடுதிக்குப் போனார்.

ஸர்க்கம் 66.

வலீதை.

காலையில் ஜனகர் நித்யகர்மங்களையும் யாககர்மங்களையும் முடித்து, ராம லக்ஷ்மணர்களுடன் விச்வாமித்ரரை யாகசாலைக்கு அழைப்பித்து விதிப்படிப் பூஜித்தார். பிறகு “மஹர்ஷே! நான் தங்களுடைய ஊழியன்; என்ன செய்யட்டும். கட்டளையிடுங்க”என்றார். அப்பொழுது கௌசிகர், “இதோவிருக்கும் ராம லக்ஷ்மணர்கள் தசரதருடைய புத்ரர்கள்; கூஷதரிய ச்ரேஷ்டர்கள்; பலபராக்ரமத்தால் ப்ரவலித்தார்கள். உம்மிடத்திலிருக்கும் சிவதனுஸைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள். அதை இவர்களுக்குக் காட்டும். உமக்குப் பரமக்ஷேமமுண்டாகட்டும். அதைப் பார்த்துத் திருப்தியடைந்து திரும்பிப்போகட்டு”மென்றார். ஜனகர், “இந்த வில் எனக்குக் கிடைத்த காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள்.

என் வம்சத்தின் ஆதி புருஷனான இமியிலிருந்து ஆரூவது அரசன் தேவராதர். அவரிடத்தில் தேவர்கள் இதைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றிவரச் சொன்னார்கள். முன்பு தகூ யாகத்தில் பரமசிவன் தேவர்களிடத்தில் கோபங்கொண்டு வில்லை வளைத்து நினைந்து “துஷ்டர்களே! இந்த யாகத்தில் நீங்கள் எனக்குப் பாகம் கொடுக்காததால் உங்களுடைய தலையை இதனால் பிளக்கிறே”என்றார். தேவர்கள் பயந்து நடுங்கி மனம்

தளர்ந்து, சங்கரனை நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்ரங்களால் ஸமாதானஞ் செய்தார்கள். அவருடைய கொபந்தணிந்தது. தேவர்களிடத்தில் பீதியடைந்து தன் வில்லை அவர்களுக்குக் கொடுத்தார். அவர்கள் அதைத் தேவராதரிடத்தில் வைத்தார்கள். பிறகு நான் யாகஞ் செய்ய கல்ப்பையால் யாகபூமியை உழுது சுத்திசெய்துகொண்டிருக்கையில் ஒரு பெண்குழந்தை அங்கிருந்து கிடைத்தது. அவள் பூமியிலிருந்து உண்டானதால் அவளுக்கு லீதையென்று பெயரிட்டி ஏன் பெண்ணாய் வளர்த்துவருகிறேன். இந்த வில்லை வளைத்து நானேற்று கிவவனுக்கு இவளை விவாஹஞ் செய்விப்பதாய் ப்ரதிக்கைஞ்செய்திருக்கிறேன். ஸ்த்ரீபுருஷ ஸம்பந்தமில்லாமல் பிறந்த இந்தப் பெண்ணைப் பல அரசர்கள் தங்களுக்குப் பார்வையாகக் கேட்டார்கள். பரமசிவனுடைய இந்த வில்லை வளைத்து நானேற்றுகிவவருக்கே இவளை மணஞ் செய்விப்பதாக ப்ரதிக்கைஞ்செய்திருக்கிறேனென்று அவர்களுக்குச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டேன். அவர்கள் மிதிலைக்கு வந்து சிவதனுவின் விர்யத்தைப் பரீக்ஷிக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஒருவராவது அதை எடுத்து நிறுத்தி வளைக்கமுடியவில்லை. அவர்களுடைய விர்யம் அல்பமென்றறிந்து, 'உங்களுக்கு லீதையை மனைவியாகக் கொடுக்கமாட்டே'னென்றேன். அவர்கள் கோபங் கொண்டு வில்லை வளைத்து லீதையை மணஞ்செய்யமுடியாவிட்டாலும், எல்லோரும் சேர்ந்து இவளை ஜயித்து இவளை அபஹரிப்போமென்று நிச்சயித்து மிதிலையை முற்றுகையிட்டார்கள். ஒரு வருஷம் வரையில் என்னால் கூடிய மட்டும் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தேன். என் கோட்டைகளும் அரண்களும் காவல்களும் யுத்த ஸாமக்ரிகளும் அழிந்தன. அப்பொழுது ஒன்றும் தோன்றாமல் துக்கமடைந்து கடுந்தபஸால் தேவர்களைத் திருப்திசெய்தேன். அவர்கள் எனக்குச் சதுரங்க பலத்தை அனுக்ரஹித்தார்கள். அதனால் என் சத்ருக்களை ஜயித்து மூலைக்கு மூலை துரத்தினேன். அவ்வரசர்கள் வில்லை வளைக்க முடியாமல் அவமானப்பட்டு என் பட்டணத்தைப் பிடிக்கமுடியாமல், என் ஸன்யங்களால் முறிபட்டு ஓடினார்கள். இந்த வில்லின் விருத்தாந்தம் இதே. தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் இந்தச் சிவதனுவை ராம லக்ஷ்மணர்களுக்குக் காட்டுகிறேன். இதை ராமன் வளைத்து நானேற்றினால் பூமியிலிருந்துண்டான லீதையை அவனுக்குப் பார்வையாகக் கொடுக்கிறேன்"னென்றார்.

ராமன் வில்லை முறித்தது.

ஜனகர் இப்படிச் சொல்ல கௌசிகர் “மஹாராஜ ! ராமனுக்கு அந்த வில்லைக் காட்டு”மென்றார். ஜனகர் தன் ஸமீபத்திலிருந்த உத்தியோகஸ்தர்களைப் பார்த்து, “கந்தபுஷ்பங்களால் பூஜிக்கப்பட்ட அந்த வில்லைச் சீக்ரத்தில் கொண்டுவருங்க”மென்றார். அவர்கள் நகரத்திற்குப் போய் அதை எடுத்து வந்தார்கள். தீர்க்கமான தேகத்தையும் அளவற்ற பலத்தையுமுடைய ஐயாயிரம் மனுஷ்யர்கள் அதை எட்டுச் சக்ரங்களுள்ள வண்டியிலேற்றி வெகு ச்ரமத்துடன் இழுத்துக்கொண்டுவந்தார்கள். அந்த இருப்புப் பெட்டியை மந்திரிகள் ஜனகருக்கு முன் வைத்து, “எல்லா அரசர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட இந்த ச்ரேஷ்டமான வில்லைப் பார்க்க வேண்டுமென்றிருக்கோ. இதோ கொண்டுவந்திருக்கிறோ”மென்றார்கள். ஜனகர் கைகூப்பிக் கௌசிகரை நமஸ்கரித்து அவரையும் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் பார்த்து “மஹர்ஷே ! இந்தச் சிவதனுஸை ஜனகவம்சத்தரசர்கள் வெகு காலமாய்ப் பூஜித்து வருகிறார்கள். லீதையை விவாஹஞ் செய்யவிரும்பின அரசர்களும் இதை எடுத்து வளைத்து நானேற்றமுடியாமல், இது எல்லை அற்ற வீர்யமுள்ளதென்று கொண்டாடினார்கள். தேவாஸூர ராக்ஷஸ கந்தர்வ யக்ஷ கின்னர உரககணங்களும் இந்த விஷயத்தில் அசக்தர்களென்று ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நம்மைப் போன்ற கேவல மனுஷ்யர்கள் இதை அசைக்கவும் முடியுமோ, தூக்க முடியுமோ, வளைக்க முடியுமோ, நானேற்ற முடியுமோ, டங்காரஞ் செய்யமுடியுமோ, பாணத்தைப் பூட்ட முடியுமோ? இப்படி மஹாவீர்யம் பொருந்தின இந்த வில்லை ராமலக்ஷ்மணர்கள் பார்க்க கட்டு”மென்றார்.

ஜனகர் இப்படிச் சொல்ல விச்வாமீதரர், “குழந்தாய், ராம ! இந்த வில்லைப் பா”மென்றார். ப்ரஹ்மரீஷியின் உத்தரவுப்படி ராமன் பெட்டியின் மூடியைத் திறந்து வில்லைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி ! இந்த ச்ரேஷ்டமான தனுஸைக் கையால் தொடட்டுமா? இதை எடுத்து வளைத்து நானேற்றலாமோ”மென்றார். ஜனகரும் கௌசிகரும், அப்படியே செய்யென்றார்கள். அந்த யாகஸதவிலுள்ள எண்ணிறந்த ஜனங்கள் ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்

துக்கொண்டிருக்கையில், ஸ்ரீராமன் அந்த ஒரு துணியைக் காலின் பெருவிரலால் அழுத்தினார். கழிமீசல் தலையில் அடிக்கப் பட்ட கிருஷ்ண ஸர்ப்பத்தைப்போல் அது உடனே நியர்ந்து நின்றது. அவர் அதை நடுவில் பிடித்து நிறுத்தி நானேற்றிக் காது வரையில் இழுத்தார். அபாரமான வீர்யம் பொருந்தின அந்தப் பரம சிவனுடைய வில் நடுவில் ஒடிந்தது. ஆகாசத்தில் வாயுக்கள் ஒன்றோடொன்று தாக்கிப் பூமியில் விழுவதுபோல் ஒரு பெரும் சப்தமுண்டாயிற்று. மஹா பர்வதங்கள் பிளக்கும்பொழுது நடுங்குவதுபோல் பூமி நடுங்கிற்று. ராம ஸ்ரீமணர்களுடும் விச்வாமித்ரரையும் ஜனகரையும் தவிர அங்குள்ளவர்கள் அந்தச் சப்தத்தால் மெய்மறந்து பூமியில் விழுந்தார்கள். சுற்றுநேரம் கழித்து அவர்கள் பரக்கை தெளிந்தவுடன் ஜனகர் விச்வாமித்ரரை வணங்கிக் கைகூப்பி “ஸ்வாமி! தசரத புகர்நுன ராமனுடைய வீர்யத்தைக் கண்டறிந்தேன். வெகு அப்புதுமையும் மனதால் நீனைக்கமுடியாமலுமிருக்கிறது. இதுவரையிலும் இப்படி ஓரிடத்திலும் பார்த்ததில்லை. ‘தேவாஸுரகணங்களும் சூதந்திரியவீரர்களும் ராஜச்ரேஷ்டர்களும் நெருங்கமுடியாத வில்லை இந்தச் சிறு பையன் எடுத்து வளைத்து நானேற்றமுடியுமோ? இல்லாவிட்டால் என் லீதை விவாஹமில்லாமல் போவாளே’வென்று நான் கவலைகொண்டு ஸந்தேஹப்பட்டதுண்டு. ஆனால் ராமனுடைய வீர்யம் இவ்விதமென்று நான் ஒரு பொழுதும் எண்ணினதேயில்லை. இது மனுஷ்யனால் ஸாத்யமல்ல. லோகத்தில் எனக்கு யாதொன்றிலும் அபேகைகூடியில்லை. எனக்கு யாதொன்றும் கிடையாது. ஆகையால் என் ஐசுவரியத்திற்கு எல்லையில்லை. மிதிலை நெருப்புப்பிடித்தெரிந்தால் என்னைச் சேர்ந்த யாதொன்றும் எரிக்கப்படவில்லையென்று வைராக்யமடைந்த நிகரற்ற கீர்த்திசாலிகளான ஜனக வம்சத்தில் பிறந்த லீதை, எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்ட ரகுநாதனைப் பர்த்தாவாக அடைந்தாள். ஸ்த்ரீபுருஷ ஸம்பந்தமில்லாமல் பூமியிலிருந்துண்டானதால் ஸ்வபாவத்திலேயே அவள் நிகரற்ற கீர்த்திசாலி. மேலும் என்னைப் பிதாவாப் அடைந்ததால் விசேஷ கீர்த்தி பெற்றாள். அவளுக்குக் கிடைத்த பர்த்தாவோ எவ்விதத்திலும் ஒப்பற்றவர். கைநிறைந்த பொன்னிலும் கண்ணிறைந்த கணவனை அதிகமென்ற பழமொழிப்படி, பெண்கள் விசேஷ ரூபலாவுண்யமுள்ள புருஷர்களுையே மணஞ்செய்ய விரும்புவார்கள். ராமனோ மன்மதனுக்கு மன்மதன். கன்யையின் தாய் எல்லையற்ற ஐசுவரியமுள்ளவனைத் தன் பெண் மணம்புரிய வேண்டுமென்று விரும்புவாள். ராமனுடைய ஐசுவரியமோ அளவற்ற

றது. அதிக புத்திமானும் வேத சாஸ்திரங்களில் டிபுணனும் சத்த
மான ஆசாரமுடையவனுமான புருஷனையே தன் புத்ரி மணஞ்
செய்ய வேண்டுமென்று பிதா விரும்புவார். ராமனோ புத்தி வித்யை
ஞானம் ஆசாரம் வீர்யம் பராக்ரமம் முதலியவைகளில் ஓப்பற்றவன்.
பல தலைமுறைகளாய்க் கீர்த்திபெற்றுச் சத்தமான ஆசாரமுள்ள குலத்
தில் ஸம்பந்தஞ்செய்யவேண்டுமென்று பந்துக்கள் விரும்புவார்கள்.
இசந்தவாகு வம்சத்திற்கு மேலான குலமுண்டோ? அதில் பிறந்த
அரசர்களைவிட குணசாலிகளுண்டோ? இவ்விதமான பெருமை
வாய்ந்த ராகவனைப் பர்த்தாவாயடைந்ததால் லீதையின் கீர்த்தி இன்
னும் அதிகமாயிற்று. புத்ரனாயிருந்தால் தான் ஸம்பாதித்த கீர்த்தி
யையே அடைவான். புத்ரியானதால் தான் பிறந்த வம்சத்திற்கும்
புருந்த வம்சத்திற்கும் மூவேழு தலைமுறைகள்வரையில் விசேஷகீர்த்
தியை ஸம்பாதிப்பாள். என் ப்ரதிக்கொரு நிறைவேறிற்று. வீரச்ரேஷ்ட
னுக்கே என் பெண்ணை மணஞ்செய்யிக்கும் பாக்யத்தைப் பெற்றேன்.
என் உயிர்க்குயிரான லீதையை ராமனுக்குப் பார்வையாகக் கொடுப்
பதில் எனக்குள்ள திருப்திக்கு அளவில்லை. தாங்கள் உத்திரவு
செய்தால் இப்பொழுதே என் மந்திரிகள் அயோத்யைக்கு அதிவேக
மாய் ரதங்களில் போய், இங்கே நடந்த யாவற்றையும் தசரதமஹா
ராஜனுக்குத் தெரிவிக்கட்டும். என் ப்ரதிக்கொருயையும்; இந்த ராஜ
குமாரர்கள் தங்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு இங்கே வந்ததையும், ராமன்
பரமசிவனுடைய வில்லை முறித்து லீதையை அடைந்ததையும் விஸ்
தாரமாய்ச் சொல்லட்டும். அதிசீக்ரத்தில் இந்த மஹாராஜாவை
யும் பந்து பரிவாரஸன்யங்களையும் இங்கே அழைத்துவரட்டு”
மென்றார். கௌசிகர் அதற்கு ஸம்மதிக்க, ஜனகர் மந்திரிகளை
அழைத்து, விவாஹ பத்ரிகைகளைக் கொடுத்துச், சொல்ல வேண்
டியவைகளை நன்றியெடுத்துச் சொல்லி, தசரதரை ஸகல மர்யாதைக
ளுடன் அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டார்.

ஸர்க்கம் 68.

தசரதர் ஸமாசாரத்தை அறிந்தது.

ஜனகரால் அனுப்பப்பட்ட மந்திரிகள் மூன்றுநாள் இரவுபகலாய்
ப்ரயாணஞ் செய்து, குதிரைகள் களைத்து, நான்காவது நாள் அயோத்
யைக்கு வந்தார்கள். அரண்மனை வாசலிலுள்ள காவற்காரரிடத்தில்,
“மிதிலாபதியான ஜனக மஹாராஜாவால் அனுப்பப்பட்ட தூதர்கள்

தங்களைத் தர்சிக்க விரும்புகிறார்களென்று அரசனுக்குத் தெரிவிக்கச் சொன்னார்கள். அவர்கள் அப்படியே செய்ய, அவருடைய உத்தரவால் மந்திரிகளை உள்ளே அழைத்துப் போனார்கள்.

வயஸ் முதிர்ந்து தேவேந்தரனைப்போல் விம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருக்கும் தசரதரைக் கண்டு, அவர்கள் இந்திரியங்களை அடக்கிக் கொண்டு, கைகூப்பி, வெகு ஜாக்ரதையாய், மதுரமான வார்த்தைகளால் “ஸ்வாமி! மிதிலாபதியும் எங்கள் ப்ரபுவுமான ஜனக மஹாராஜா, தாங்களும் தங்களுடைய அக்னி ஹோத்ரமும் உபாத்யாயரும் புரோஹிதரும் வேலைக்காரரும் சேஷமாவென்று அடிக்கடி வெகு பீதியுடன் விசாரிக்கிறார். பிறகு விச்வாமித்ர மஹர்ஷியின் அனுமதி பெற்றுத் தங்களுக்குப் பின்வருமாறு தெரிவிக்கிறார். ‘என்னிடத்திலிருக்கும் சிவதனுஸை நானேற்றுகிறவனுக்கே என் புத்ரியைப் பார்வையாகக் கொடுப்பேனென்று நான் ப்ரதிக்கைசெய்திருப்பது தங்களுக்குத் தெரியுமே.’ இப்படி யதன்ஞ் செய்து பலிக்காத அரசர்கள் ஒன்று கூடி மிதிலைப் பழுதுகையிட்டதும் அபஜயமடைந்ததும் தங்களுக்குத் தெரியுமே. விச்வாமித்ர மஹர்ஷியுடன் என் யாகத்தைப் பார்க்கவந்த தங்களுடைய புத்ரர்களான ராம லக்ஷ்மணர்களில், ராமன் அந்த வில்லை எடுத்து வளைத்து நானேற்றி முறித்தார். தகையாகத்தில் எதைக் கண்டு தேவர்கள் பரமசிவனிடத்தில் பயந்து நடுங்கி ஒடினார்களோ அதே வில்லை எண்ணிறந்த ஜனங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, ராமன் விளையாட்டாய் வளைத்து முறித்தார். நான் செய்த ப்ரதிக்கைப்படி ஸீதையை அவருக்கு விவாஹஞ் செய்துகொடுக்கவேண்டும். அதற்குத் தங்கள் அனுமதியை வேண்டுகிறேன். புரோஹிதர்கள் உபாத்யாயர்கள் மந்திரிகள் ராஜ்ய உத்யோகஸ்தர்கள் பந்து மித்ரபரிவார ஸையங்களுடன் உடனே புறப்பட்டு மிதிலைக்கு வந்து, நிகரற்ற கீர்த்திசாலிகளான ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து ஸந்தோஷிக்கவேண்டும். அது எனக்குப் பரமானந்தத்தைக் கொடுக்கும்; ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய விவாஹ மஹோத்ஸவத்தைத் தாங்கள் வந்து நடப்பித்து ஆனந்தமடைய வேண்டு மென்கிறார். விச்வாமித்ர மஹர்ஷியும் சதானந்த மஹர்ஷியும் இப்படிச் சொல்ல அனுமதிக்கொடுத்தார்கள்” என்னார்கள். தசரதருடைய பெருந்தன்மையாலும் மரியாதையாலும் ப்ரியத்தாலும் தைர்யமாய்ப் பரபரப்பில்லாமல் அமரிக்கையாய்த் தங்களுடைய ஸமாசாரத்தைத் தசரதருக்குத் தெரிவித்து, அவருடைய கௌரவத்தால் கட்டுப்பட்டு, அதிகமாய்ச் சொல்லாமல், நிறுத்திக்கொண்டார்கள்.

தூதர்களின் வார்த்தையைக் கேட்டுத் தசரதர் பரமானந்த மடைந்தார். வலிஷ்டரையும் வாமதேவரையும் மற்ற மந்த்ரிகளையும் பார்த்துக், “கௌஸல்யையின் கண்மணியான ராமசந்த்ரன் லக்ஷ்மணனுடன் விச்வாமித்ர மஹர்ஷியால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு மிதிலையிலிருக்கிறானாம். ஜனகர் அவனுடைய விரயத்தைப் பரீக்ஷித்தறிந்து தன் புத்ரியை அவனுக்கு விவாஹஞ் செய்துகொடுக்க விரும்புகிறாராம். அது தங்களுக்கு இஷ்டமானால் தாமஸமின்றி அதிசீக்ரமாய்ப் புறப்பட்டு மிதிலைக்குப் போவோ”மென்றார். மந்த்ரிகளும் மஹர்ஷிகளும் அதை ‘நல்லது நல்ல’ தென்று கொண்டாடினார்கள். பிறகு தசரதர் ஜனகருடைய மந்த்ரிகளைப் பார்த்து “இங்கிருந்து நானே தினத்தில் புறப்பட்டுப் போவோ”மென்றார். அவர்கள் வெகு பரிதிபுடன் உபசரிக்கப்பட்டு அன்றிரவில் அங்கே தங்கினார்கள்.

ஸர்க்கம் 69.

தசரதர் மிதிலைக்கு வந்தது.

மறுநாட்காலையில் தசரதர் பந்துமித்ர உபாத்தயாய மந்த்ரி வர்க்கங்கள் புடைசூழ, ஸ்பையில் வீற்றிருந்து, “ஸுமந்த்ரே! நமது பொக்கிஷத்தலைவர்கள் வேண்டியவரையில் ரத்னங்களையும் தனங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு, விவாஹமஹோத்ஸவத்திற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகளுடன் முன்னே போகட்டும். சகூரங்க ஸைன்யமும் ரதம் பல்லக்கு யானை குதிரை முதலிய வாஹனங்களும் என் உத்திரவானவுடன் புறப்படத் தயாராயிருக்கட்டும். வலிஷ்டர் வாமதேவர், ஜாபாலி, காச்யபர், தீர்க்காயுளுள்ள மார்க்கண்டேயர், காத்தியாயனர் முதலிய மஹாத்மாக்கள் எனக்கு ஸேஷமமுண்டாக முன்னே செல்லட்டும். என் ரதத்தை வித்தமாய் வைத்திரும். தாமஸஞ் செய்யவேண்டாம். ஜனகருடைய தூதர்கள் சீக்ரப்படுத்துகிறார்களென்றார்.

அப்படியே மஹர்ஷிகள் முந்தியும் தசரதர் நடுவிலும் ஸைன்யங்கள் பின்னுமாக அயோத்தையிலிருந்து புறப்பட்டு, நான்கு தினங்கள் ப்ரயாணஞ் செய்து விதேஹதேசத்திற்கு வந்தார்கள். அதைக் கேட்டு ஜனகர் காணிக்கைகளுடன் அவரை எதிர்கொண்டழைத்துத் தகுந்தபடி உபசரித்தார். தன் ப்ரதிக்கை நிறைவேற்றி, உத்தமகுலத்தில் தன்புத்ரிக்கு ஸம்பந்தம் கிடைத்ததால் பரமானந்த

மடைந்த அவ்வரசன் “மஹாராஜ! க்ஷேமமாய் வந்தீர்களா? தாங்கள் இங்கே வரப் பெற்றது, என் அதிருஷ்டவசமே. தங்களுடைய புத்ரர்கள் விரியத்தால் ஸம்பாதித்த நிகரற்ற கீர்த்தியைக் கேட்டு ஆனந்தமடைவீர்கள். தேவர்களால் சூழப்பட்டுத் தேவராஜன் வருவதுபோல், தர்மாத்மாவான வலிஷ்டபகவானும் மற்ற ப்ராஹ்மணோத்தமர்களும் நானிருக்குமிடத்திற்கு வந்தது என் பாக்யமே. வீரச்ரேஷ்டர்களும் மஹாத்மாக்களுமான ரகு குலத்தில் எனக்கு ஸம்ஸந்தங்கிடைத்ததால் என் புத்ரியின் விவாஹத்திற்கு நேரும் இடையூறுகளெல்லாம் நீங்கின. என் வம்சம் யாவரும் பூஜிக்கத் தகுந்ததாயிற்று. விவாஹ நிச்சயத்தைப்பற்றின வார்த்தைகளைக் காலையில் பேசிக்கொள்ளலாம். இன்னும் மூன்று நான்கு தினங்களில் இந்த யாகம் முடியும். உடனே ரிஷிகளின் அனுமதி பெற்று ப்ராஹ்மவிவாஹத்தை நடத்துவோ”மென்றார். அதற்குத் தசரதர் வெகுசாதுர்யமாய்த், “தர்மரஹஸ்யத்தை அபிந்தவர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டரே! என் புத்ரர்களின் விரியத்தால் ஸந்தோஷமடைந்து உமது பெண்களை அவர்களுக்கு விவாஹஞ் செய்துகொடுக்க நிச்சயித்திருப்பதைக் கேள்விப்பட்டேன். கூத்திரியனாகையால் நான் இதுவரையில் பிறர்க்குக் கொடுத்தவனை யல்லாமல் தானம் வாங்கினதில்லை. அந்த விஷயத்தில் எனக்கு அனுபவமில்லை. ஆனாலும் கொடுப்பவர்களின் ஸமயத்தை வாங்குகிறவர்கள் அனுஸரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறேன். உமது இஷ்டப்படி நடக்க வித்தமாயிருக்கிறே”மென்று தர்மத்திற்கு ஒத்து வணக்கமாயும் கீர்த்திகரமாயும் மறுமொழிசொன்னார். ‘தன் புத்ரர்களின் விரியத்தால் என் பெண்களை அடைந்து இஷ்டப்படி என் அனுமதியின்றி மணஞ்செய்து கொள்ளலாம். அப்படியிருந்தும் இவ்வளவு வினயமாய்த் தன் பதவி செல்வம் வயஸ் கீர்த்தி முதலியவற்றை லக்ஷ்யபஞ்செய்யாமல் என்னிடத்தில் பேசினாரே’ யென்று ஜனகருக்கு அடங்காத ஆச்சர்ய முண்டாயிற்று.

அங்கே வந்திருந்த மஹர்ஷிகள் ஒருவர்க்கொருவர் ஸந்தித்து, ப்ரியத்துடன் பேசிக்கொண்டு, அன்புரவை வெகு ஸந்தோஷமாய்க் கழித்தார்கள். தசரதர் ராம லக்ஷ்மணர்களுடும் விசுவாமித்ர மஹர்ஷியையும் கண்டு, பரமானந்தமடைந்து, ஜனகரால் உபசரிக்கப்பட்டு அங்கே வலித்துக்கொண்டிருந்தார். ஜனகர் யாககார்யங்களை விதிப்படி நடத்தித், தன்புத்ரிகளின் விவாஹத்திற்கு முன்பு நடக்கவேண்டிய அங்குரார்ப்பணம் முதலிய லௌகிக வைதிக கார்யங்களில் கவலை செலுத்தினார்.

இக்ஷ்வாகு வம்சம்.

மறுநாட்காலையில் ஜனகர் யாக க்ரியைகளை முடித்து ஸபா மண்டபத்தில் வந்து மஹர்ஷிகளுக்கு நடுவில் வீற்றிருந்து சதா நந்தரைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! எனக்கு அதிதார்மிகனை ஒரு தம்பி யுண்டு. அந்தக் குசத்வஜன் மஹாதேஜஸ்வி, கிர்த்திசாலி; ஜலத்தில் கோட்டைச் சுவர்போல் நாட்டப்பட்டிருக்கும் சூலங்களால் நிறைந்த இக்ஷுமதிநதியால் சூழப்பட்டு, புஷ்பகவிமானம்போல் ஸகல ஜனங் களின் கோயிக்கைகளை நிறைவேற்றும் ஸாங்காச்யமென்ற நகரத்தில் ராஜ்யபாலனம் செய்துவருகிறான். என் யாகத்திற்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களை அனுப்பிக்கொண்டு அதைக் காப்பாற்றுகிறானென்று தங்களுக்குத் தெரியுமே. என் புத்ரிகளின் விவாஹமஹோத்ஸ வத்தைப் பார்த்து அவனும் ஸந்தோஷிக்கவேண்டியதல்லவா? அவனைச் சேக்ரமாய் அழைத்துவரும்படி உத்திரவு செய்ய வேண்டு”மென்றார். உடனே சதானந்தர் நிபுணர்களான தூதர் களை வேகமாய்ச் செல்லும் குதிரைகளின்மேல் அனுப்பினார். மஹேந்த்ரனுடைய ஆக்களுயால் அவன் தம்பியான உபேந்த்ரனை அழைக்கப்போவதுபோல், அவர்கள் குஜத்வஜருடைய நகரத்திற்குப் போய், ஜனகருடைய கட்டளைபைத் தெரிவித்தார்கள். அவரும் உடனே புறப்பட்டு மிதிலைக்கு வந்து, மஹா தார்மிகரான ஜனகரை யும் சதானந்தரையும் நமஸ்கரித்து, அவர்களுடைய உத்திரவால் உத் தமமான விம்ஹாஸனத்தில் உட்கார்ந்தார்.

பிறகு, அந்த ஸஹோதரர்கள் ஸுதாமாவென்ற மந்த்ரியை அழைத்துச் “சத்ருக்களால் ஜயிக்கமுடியாதவரும் அளவற்ற தேஜ ஸுள்ளவருமான அயோத்யாதிபதியின் விடுதிக்குப் போய், அவரை யும் அவருடைய குமாரர்களையும் மந்த்ரிகளையும் மஹர்ஷிகளை யும் தகுந்த மரியாதையுடன் அழைத்துவரவேண்டு”மென்றார்கள். ஸுதாமா தசரதரிருக்கு மிடத்திற்குப் போய் அவரை நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பி, “அயோத்யாதிபதே! வீரச்ரேஷ்ட! தங்களுடைய மஹர்ஷி புரோஹித மந்த்ரி பந்து பரிவாரங்களுடன் தங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஜனகமஹாராஜா விரும்புகிறார்”ரென்றார். அப்படியே தசரதரும் மஹர்ஷிகளும் மந்த்ரி பரிவாரங்களும் பந்துக்

சுனும் ஜனகருடைய ஸபாமண்டபத்திற்கு வந்து, அவரால் தகுந்த படி உபசரிக்கப்பட்டார்கள். பிறகு காலதேசத்திற்கு உசிதமாய்ப் பேசுந் திறமையுள்ள தசரதர் ஜனகரைப் பார்த்து, “எங்களுடைய இக்த்வாகு வம்சத்திற்கு வலிஷ்ட பகவான் பாம குருவென்றும், ஸகல கார்யங்களிலும் முன்னிருந்து பேசுகிறவரென்றும் உமக்குத் தெரியுமல்லவா? விவாஹம் செப்துகொள்ளும் ஸ்த்ரீ புருஷர்களின் குலம் பத்துக் தலைமுறைவரையில் சுத்தமாயும் கிர்த்திபெற்ற தாபு மிருக்கவேண்டுமென்ற நபாயத்தால் இங்கிருக்கும் விர்வாமிதரர் முதலிய மஹர்ஷிகளின் அனுமதிபெற்று, அவர் என் வம்ச பரம்பரைபை க்ரமமாக எடுத்துச் சொல்வா”ரென்றார்.

பிறகு வலிஷ்டர் ஜனகரையும் சதானந்தரையும் ஸபையிலுள்ள வர்களையும் பார்த்து, “மனோவாக்கிற்கெட்டாத ஸ்வரூபத்தை யுடைய மஹாவிஷ்ணுவிடத்திலிருந்து ப்ரஹ்மா உண்டானார்; அவர் ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் உண்டாவதால் ப்ரவாஹ ரூபமாய் நித்யர்; இரண்டு பரார்த்தகாலம் ஆயுஸுள்ளவர்; அவரிடத்திலிருந்து முறையே மரீசி, காச்யபர், விவஸ்வானென்ற ஸூர்யன், வைவஸ்வதமனு, அயோத்யாதிபதிகளுக்கு மூலபுருஷனுன இக்த்வாகு, குக்ஷி, விகுக்ஷி, மஹாதேஜஸ்வியும் பராக்ரமசாலியுமான பாணன், அனரண்யன், பிருது, த்ரிசங்கு, யுலனாச்வன் (துர்துமாரன்), மார்தாதா, ஸுஸந்தி, த்ருவஸந்தி, ப்ரஸேனஜித்தென்ற ஸஹோதரர்கள், த்ருவஸந்தியின் புத்ரனுன பரதன், அவிதன் உண்டானார்கள். அவருடைய காலத்தில் ஹேஹயர்கள், தால ஜங்கர்கள், சசிபிந்துக்களென்ற அரசர்கள் அவரை புத்தத்தில் ஜயித்து ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தினார்கள். அவர் தன் இரு மனைவிகளோடும் மந்த்ரிகளோடும் ஹிமயமலைக்குப் போய், பிருகு மஹர்ஷிதபஸ் செய்யும் புண்ய ஸ்தலத்தில் வலித்தார். அவருடைய பத்னிகளில் ஒருத்தி, மற்றொருத்தியின் கர்ப்பத்தை நாசஞ் செய்ய நினைத்து, அவளுக்கு விஷங்கலந்த அன்னத்தைக் கொடுத்தாள். அதைத் தெரியாமல் காளிந்தி யென்ற பார்யை தின்றாள்; அவள் தனக்கு உத்தமமான புத்ரன் பிறக்கவேண்டுமென்று, அங்கே தபஸ் செய்துகொண்டிருந்த பிருகு வம்சத்தில் பிறந்த ச்யவன மஹர்ஷிக்குப் பணிவிடை செய்துவந்தாள். தேவர்களேப்போல் தேஜஸ்வியான அந்த முனிச்ரேஷ்டர் அவளிடத்தில் ஸந்தோஷமடைந்து, “நீ தெரியாமல் புஜித்த விஷத்தால் உன் கர்ப்பத்திலுள்ள சிசவுக்கு யாதொரு கெடுதியும் நேராது. மஹாபாக்ய சாலியே! அது நிகரற்ற பல பராக்ரமத்துடன் உன் வம்சத்தை விளங்கச் செய்யும்; கவலைப்படாதே”யென்றார். சில காலத்திற்குப்

பிறகு அவ்விதன் இறந்தான். அந்தத் துக்கத்தால் காளிந்தி மனங்கலங்கி யிருக்கையில் மஹா கீர்த்திமானுன ஒரு புத்ரனைப் பெற்றாள். கர்ப்பத்தில் அவனுக்கு விஷ ஸம்பந்தமிருந்தபடியால் ஸகரனென்று பெயர் வந்தது. அவனுக்குப் பிறகு அஸமஞ்சஸ், அம்சுமான், திலீபன், பகிரதன், சகுத்ஸ்தன், ரகு, ப்ரவீருத்தனென்றவர்கள் முறையே பிறந்தார்கள். இவன் ஒரு ஸமயத்தில் “நீ நரமாம்ஸத்தைத் தின்னும் ராட்சஸனாகக்கடவா”யென்று சபிக்கப்பட்டான். அதற்குப் பதிலாகச் சபிக்க ஜலத்தைக் கையிலெடுத்தபொழுது அது உசிதமல்ல வென்று அவனுடைய பத்னி தடுத்தாள். ஆகையால் அதைத் தன் கால்களில் விட்டவுடன் அவை நிறம் மாறின. ஆகையால் அவனுக்குக் கல்மாஷ பாதனென்று பெயருண்டாயிற்று. அவனுக்குப் பிறகு சங்கனன், ஸுதர்சனன், அக்னிவர்ணன், சீக்ரகன், மரு, ப்ரக ச்ருகன், அம்பரீஷன், நகுஷன், யபாதி, நாபாகன், அஜன், முறையே பிறந்து அரசாண்டார்கள். அஜனுடைய புத்ரனே இதோ! விருக்கும் தசரதர். இவருடைய புத்ரர்களே ராம லக்ஷ்மணர்கள்.

ஆதிமுதல் வீரர்களும் ஸத்யவாதிகளும் சுத்தர்களும் மஹாதர்மவீஷ்டர்களுமான இஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களின் குலத்தில் பிறந்த ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு உமது பெண்களை விவாஹஞ்செய்து கொடுக்கும்படி கேட்கிறோம். இவர்கள் எவ்விதத்திலும் ஒருவர்க்கொருவர்தகுந்த வரன்கள். ஆகையால் இதை நீர் அங்கீகரிக்கவேண்டு” மென்றார்.

ஸர்க்கம் 71.

நிமிவம்ச பரம்பரை.

அதைக் கேட்டு ஜனகர் கைகூப்பி “மஹர்ஷே! நல்ல குலத்தில் பிறந்தவன் விவாஹ காலத்தில் தன் வம்ச பரம்பரையை எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். அப்படியே என் குலக்ரமத்தைச் சொல்லுகிறேன். முன்காலத்தில் தர்மானுஷ்டானத்தாலும் பலத்தாலும் நன்னடத்தை யாலும் லோகங்களில் ப்ரவித்திபெற்ற நிமியென்ற ஒரு அரசனிருந்தார். அவருடைய புத்ரனுக்கு மிதியென்றும் ஜனகரென்றும் பெயருண்டு. இந்த மிதிநாகரத்தை ஏற்படுத்தினவர் அவரே. அவருடைய வம்சத்தில் முறையே உதாவஸு, நந்திவர்த்தனர், ஸுகேது, தர்மாத்மாவான தேவராதர், பிருஹத்ரதர், மஹாவீரர், ஸுதிருதி,

திருஷ்டகேது, ஹர்யச்வர், மரு, ப்ரதிந்தகர், கீர்த்திரதர், தேவமீடர், விபுதர், மஹீக்ரகர், கீர்த்திரதர், மஹாரோமா, ஸுவர்ணரோமா, ஹ்ரஸ்வரோமாவென்றவர்கள் பிறந்தார்கள். இவருக்கு ஸீரத்வஜனென்ற நானும் குசத்வஜனென்ற இந்த என் தம்பியும் புத்ரர்களாய்ப் பிறந்தோம். அவர் எனக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வித்துத் தபோவனத்திற்குப் போனார். மிகவும் வயஸ் சென்ற எங்கள் பிதா, உத்தம கதியடைந்த பிறகு நான் குசத்வஜனை வெகு அருமையாய்ப் போஷித்துத், தர்மந்தவறாமல் அரசாண்டேன்.

ஸாங்காச்ய நகரத்து அரசனான ஸுதன்வா, “உம்மிடத்திலிருக்கும் சிவதனுஸையும் நிகரற்ற ரூபவதியான வீதையையும் எனக்கு அனுப்பு”மென்று தூதர்களால் தெரிவித்தான். நான் அதற்கு ஒப்பாததால் அவன் மிதிலையை முற்றுகை போட்டான். அவனை யுத்தத்தில் கொன்று அவனுடைய ராஜ்யத்தை என் தம்பிக்குக் கொடுத்தேன். தேவகன்யையைப்போல் அழகுள்ளவளும், என்னால் வெகுப் பீதியுடன் வளர்க்கப்பட்டவளும் ராமனுடைய வீர்யத்தால் ஜயிக்கப்பட்டவளுமான வீதையை ராமனுக்கும், எனக்குப் பிறந்த ஊர்மிளையை லக்ஷ்மணனுக்கும் விவாஹஞ் செய்து கொடுக்கிறேன். இப்படி மூன்று தடவை உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன். இதில் ஸந்தேஹமில்லை. மஹாராஜ! தங்களுடைய குமாரர்களுக்குப் ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதத்தை முடிக்கும் ஸமாவர்த்தனத்தையும் விவாஹத்திற்குப் பூர்வாங்கமான நாந்தீச்ரார்த்தம் முதலிய வைதிக க்ரீயைகளையும் செய்யலாம். இன்று சந்த்ரன் மக நக்ஷத்ரத்திலிருக்கிறார். இதற்கு மூன்றாவது தினத்தில் உத்தர பங்குனி நக்ஷத்ரத்தில் தங்களுடைய புத்ரர்களின் கேஷமத்திற்காகக் கோதானம் பூதானம் திலதானம் ஹிரண்யதானம் முதலியவைகளைச் செய்யலாம். என் புத்ரிகளுக்குப் ப்ரமமங்களை முண்டாவதற்கு வேண்டிய வைதிக க்ரீயைகளை நானும் செய்கிறேன்”

பரத சத்ருக்களின் விவாஹ நிச்சயம்.

பின்பு விச்வாமித்ரர் வலிஷ்டருடன் ஆலோசித்துப் பராக்ரம சாலியான ஜனகரைப் பார்த்து, “ராஜச்ரேஷ்ட! இக்ஷ்வாகு நிமியென் றவர்களை மூல புருஷர்களாயுடைய வம்சத்தின் மஹிமை நினைக்கமுடியாதது; அளவற்றது; நிகரற்றது. மேலும், ராமனுக்கும் ஸீதைக்கும், லக்ஷ்மணனுக்கும் ஊர்மினாக்கும் நடக்கும் விவாஹம் இரண்டு வம்சங்களுக்கும் தகுந்தது. ரூபம் ஐச்வர்யம் முதலிய எல்லா விஷயங்களிலும் தம்பதிகள் ஒருவர்க்கொருவர் தகுந்தவர்கள். ஆனால் இதைப்பற்றி உம்மிடத்தில் ஒரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். தர்மாத்மாவான குசத்வஜருக்கு இரண்டு பெண்களிருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். ரூபலாவண்பத்தில் நிகரற்ற அந்தக் கன்யைகளைத் தசரத புத்ரர்களான பரதனுக்கும் சத்ருக்கனுக்கும் விவாஹம் செய்விக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தசரதருடைய நான்கு புத்ரர்களும், இந்த்ரன் யமன் வருணன் குபேரனென்ற லோகபாலர்களைப் போன்றவர்கள். பராக்ரமத்தில் தேவர்களுக்கு ஸமானர்கள். ரூபத்தாலும் யௌவனத்தாலும் எல்லோருடைய மனஸையும் கவர்கிறவர்கள். இவ்விரு வம்சங்களும் தோஷமற்றவை. ஆகையால் பரத சத்ருக்களுக்கு குசத்வஜருடைய பெண்களைப் பார்வையகலாகக் கொடுத்து அந்த ஸம்பந்தத்தையும் அங்கீகரிக்க வேண்டு”மென்றார். இப்படி வலிஷ்டரும் விச்வாமித்ரரும் சொல்ல, ஜனகர் கைகூப்பி, “முனிச்ரேஷ்டர்களே! என் குலம் இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்கு ஸமமென்று இந்த ஸம்பந்தத்தைச் செய்யும்படி ரிஷிச்ரேஷ்டர்களான தாங்கள் உத்திரவுசெய்ததால் என் குலம் தன்யமாயிற்று. தங்கள் ஆக்ஷேபப்படி நடக்க வித்தமாயிருக்கிறேன். குசத்வஜனுடைய புத்ரிகளை பரத சத்ருக்களுக்கு மணஞ் செய்விப்பதில் எனக்குப் பரம ஸந்தோஷம். நான்கு ராஜகுமாரர்களும் நான்கு ராஜபுத்ரிகளை ஒரேதினத்தில் பாணிக்ரஹணம் செய்யட்டும். ப்ரஜோதபத்தி ஸ்தானத்திற்கு அதி தேவதையான பகன், உத்தர பஸ்குனி நக்ஷத்ரத்திற்கும் தேவதை. ஆகையால் அந்தத் தினத்தில் விவாஹத்தை நடத்துவது சலாக்யமென்று ஜ்யோதிஷ வித்வான்கள் சொல்லுகிறார்கள்”என்று மதுரமாய்த் தெரிவித்

தார். பிறகு எழுந்து வணக்கத்துடன் கைகூப்பி “மஹர்ஷிகளே! ச்ரேஷ்டமான தர்மம் எனக்குக் கிடைக்கும்படி செய்தீர்கள். நானும் குசத்வஜனும் தசரதரும் உங்களுடைய சிஷ்யர்கள். எங்களுக்குரிய மூன்று வம்ஹாஸனங்களும் தங்களுடையவை. தசரதருக்கு இந்த மிதிலை எவ்வளவு ஸ்வாதீனமோ அவ்வளவு அயோத்யையும் எனக்கு ஸ்வாதீனம். ஆகையால் தாங்களே இவ்விடத்தில் ப்ரபுக்கள். இந்த வம்ஹாஸனங்களை அங்கீகரித்து மேல் நடக்கவேண்டிய கார்யங்களை ஆக்ஞாபிக்கலா”மென்றார். தசரதர் ஸந்தோஷமடைந்து “ஜனகரே! நீரும் உமது தம்பியும் நிகரற்ற குணசாலிகள். அநேக மஹர்ஷிகளையும் அரசர்களையும் நன்றாகப் பூஜித்திருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு ஸகல சேஷமங்களுமுண்டாகட்டும். விவாஹத்திற்குப் பூர்வாங்கமான கோதானம் நாந்தீச்ரார்த்தம் முதலிய வைதிக க்ரியைகளைச் செய்ய அரண்மனைக்குப் போய் வருகிறே”னென்று அவ்விரு முனி ச்ரேஷ்டர்களையும் முன்னிட்டிக்கொண்டு தன் விடுதிக்குச் சென்றார்.

அங்கே அவர் விதிப்படி நாந்தீச்ரார்த்தம் செய்து மறுநாட் காலையில் தன் குமாரர்களுக்கு விரத ஸமாவர்த்தனத்தை முடித்தார். ஏராளமாகப் பால் கொடுக்கும் பசுக்களைக் கன்றுகளுடனும், தங்கக் கட்டுகளுடைய கொம்புகளுடனும், பால் கறக்க வெண்கலப் பாத்தரங்களுடனும் ஒவ்வொரு ப்ராஹ்மணர்களுக்கு லக்ஷ லக்ஷமாய்த் தானஞ் செய்து, அளவற்ற த்ரவ்யங்களையும் கொடுத்தார். இப்படித் தன் குமாரர்களின் சேஷமத்தை உத்தேசித்து, வைதிக லௌகிக க்ரியைகளைக் குறைவறச் செய்து, பரம ஸந்தோஷமடைந்து, லோகபாலர்களால் சூழப்பட்ட ப்ராஹ்மதேவரைப் போல் தன் குமாரர்களுக்கு நடுவில் விளங்கினார்.

வலீதா விவாஹம்.

எந்தத் தினத்தில் தசரதர் தன் புத்ரர்களுக்கு வரத ஸமாவர்த் தனஞ் செய்தாரோ அன்று கேகய ராஜபுத்ரனும் பரதனுக்கு மாமனுமான புதாஜித் மிதிலைக்கு வந்து தசரதரைக் கண்டு கேஷமம் விசாரித்து, “மஹாராஜ! தானும் இன்னும் யாருடைய கேஷமத் தைக் கோறுகிறீர்களோ அவர்களும் ஸௌக்யமென்று கேகயாதிபதி வெகு ப்ரீதிபுடன் தெரிவிக்கிறார். என் மருமகனைப் பார்க்க விரும்பி அயோத்யைக்கு வந்தேன். நீங்களெல்லோரும் விவாஹ கார்யமாய் மிதிலைக்குப் போனதாய்க் கேள்விப்பட்டு இங்கே வந்தே” எனெ ன்றார். தனக்கு வெகு ப்ரியமான தன் மைத்துனனைக் கண்டு தசரதர் ஸந்தோஷித்துத் தகுந்தபடி உபசரித்தார்.

மறுநாட்காலையில் அவர் நித்யகர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு பந்து பரிவார மந்த்ரிவர்க்கங்களுடன் மஹர்ஷிகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு யாகசாலைக்கு ஸமீபத்திலுள்ள விவாஹ மண்டபத்திற் குப் போனார். அவருடைய குமாரர்கள் விவாஹத்திற்குப் பூர்வாங்க மான வைதிக லௌகிக கார்யங்களை முடித்து, வஸ்த்ராபரணங்க ளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, வலிஷ்டர் முதலிய மஹர்ஷிகளை முன் னிட்டுத் தசரதருடைய ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். பிறகு வலிஷ்ட டர் ஜனகரிடத்தில் வந்து, “ராஜ ச்ரேஷ்ட! அயோத்யாதிபதி தன் புத்ரர்களுக்கு ஸகல விவாஹ பூர்வாங்கங்களை முடித்துக், கன்யா தானஞ் செய்யும் உமது ஸௌகர்யத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக் கிறார். கொடுக்கிறவரும் பெற்றுக் கொள்ளுகிறவரும் எவ்விதத்தி லும் உத்தமமானவர்களாகையால், ஸகல கேஷமங்களு முண்டாகும். இந்த ச்லாக்யமான விவாஹத்தைச் செய்து உமது வார்த்தையை நிறைவேற்று”மென்றார். உத்தம தர்மங்களை அபிந்தவரும், வெகு கம்பீர ஸ்வபாவ முள்ளவருமான ஜனகர் அதைக் கேட்டு “என் அரண்மனை வாசலில் தங்களைத் தடுக்கும் காவலாளர்கள் யார்? இங்கே வருவதற்கு யாருடைய உத்திரவைக் கேட்கவேண்டும்? தங்களுடைய கிருஹத்தில் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கத் தடையென்ன? அயோத்யை உங்களுக்கு எவ்வளவு ஸ்வாதீனமோ அவ்வளவு இந்த மிதிலையும் ஸ்வாதீனமில்லையா? விவாஹ ஸம்பந்தமான

ஸகல மங்களகார்யங்களையும் என் புத்திரிகளுக்குச் செய்து முடித் தேன். கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்னி ஜ்வாலைகளைப்போல் அவர்கள் ஸகல வஸ்த்ரபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, மங்கள் வேஷத் துடன் அக்னி வேதிக்கு ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். நான் வித்தமாயிருக்கிறேன். உங்களுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அரண்மனையின் வாசலில் ஏன் தங்கவேண் டும்? காலதாமஸ மில்லாமல் வந்து விவாஹத்தை நடத்த வேண்டு” மென்றார். தசரதர் புத்ர மித்ர பந்து மந்திரி புரோஹித மஹர்ஷி பரிவாரங்களுடன் விவாஹ மண்டபத்தில் ப்ரவேசித்தார்கள். ஜன கர் அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி மரியாதை செய்து ஆஸனங் கொடுத்து “வலிஷ்டமஹர்ஷே! ஸகல லோகங்களுக்கும் பரமானந்தத்தைக் கொடுக்கும் ராமனுடைய விவாஹ மஹோத்ஸவத்தைத் தர்மஸ்வ ரூபியான தாங்களும் மற்ற ரிஷிகளும் நடத்தும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறே”னென்றார். வலிஷ்டர் அப்படியே ஆகட்டுமென்று, விச்வாமித்ரரையும் சதானந்தரையும் மற்ற மஹர்ஷிகளை முன்னிட் டிக்கொண்டு விவாஹ மண்டபத்தின் நடுவில் விதிப்படி வேதியை அமைத்து, அதைச் சந்தனம் புஷ்பம் தங்கப்பாலிகைகள் கிண்டிகள் சங்கபாத்ரங்கள், முளைத்த விதைகளுள்ள மடக்குகள், தூபத்தால் நிறைந்த பாத்ரங்கள், ஸ்ருக், ஸ்ருவம், மஞ்சள் கலந்த அக்ஷதைகள், நெல் பொரிகளும் அர்க்ய ஜலமும் நிறைந்த பாத்ரங்கள் முத லியவைகளால் அலங்கரித்தார். பிறகு அதன்மேல் கோணலில் லாத தர்ப்பங்களைப் பரப்பி மந்த்ரங்களுடன் அக்னி ப்ரதிஷ்டை செய்து தம்பதிகளின் க்ஷேமத்திற்காக ஹோமஞ் செய்தார். பிறகு ஜனக மஹாராஜா ஸர்வபரணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்ட லீதையை அக்னிக்கு ஸமீபத்தில் ராமனுக் கெதிரில் நிறுத்திக், கௌஸல்யையின் ஆனந்தத்தை விருத்தி செய்யும் ரகுவீரனைப் பார்த்து “இவள் பூமியிலிருந்து கிடைத்ததால் லீதையென்று பெய ருள்ளவள். (ஸ்த்ரீ புருஷ ஸம்பந்தமின்றி பரம சுத்தமாய் ஆச் சர்யகரமாய்ப் பிறந்தவள்); நான் வெகு ப்ரீதியுடன் இவளை என் பெண்ணாக வளர்த்து, ஸகல தர்மங்களையும் உபதேசித்திருக்கிறேன். நீ எந்தத் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க விரும்புகிறாயோ அதைத் தானும் கூட விருந்து அனுஷ்டிப்பாள். இவளை நான் உனக்குப் பார்வையாகக் கொடுக்கிறேன், பெற்றுக்கொள். உனக்கு ஸகல மங்களங் களுமுண்டாகட்டும். உன்கையால் இவளுடைய கையைப் பிடி. இவள் மஹா பதிவ்ரதை. மஹா பாக்யசாலி; உன் நிழலைப்போல் உன்னை விட்டுப் பிரியாதவ”ளென்று மந்த்ரங்களால் பரிசுத்தமான ஜலத்தை

அவருடைய கையில் வார்த்தார். அப்பொழுது தேவர்களும் மஹர்ஷிகளும் 'நல்லது, நல்ல'தென்று கொண்டாடினார்கள். 'தேவதூதர்பி முதலிய வாத்யங்கள் முழங்கின. ஆகாசத்திலிருந்து புஷ்பமாரி பொழிந்தது.

பிறகு ஜனகர், "லக்ஷ்மண! என்னால் கொடுக்கப்படும் ஊர்மிளையை காலதாமஸில்லாமல் பாணிக்ரஹணஞ் செய். உனக்கு ஸகல மங்களங்களு முண்டாகட்டு"மென்றார். பிறகு பரதனைப் பார்த்து "ரகுநந்தன! மாண்டவியைப் பாணிக்ரஹணஞ் செய்"யென்றார். பிறகு சத்ருக்னனைப் பார்த்து "ப்ராக்ரமசாலியே! சுருத கீர்த்தியைப் பாணிக்ரஹணஞ் செய். நீங்களெல்லோரும் ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதத்தைப் பூர்ணமாய் அனுஷ்டித்தவர்கள். மதுரமான ஸ்வபாவ முள்ளவர்கள். கிருஹஸ் தாச்ரமத்தை அனுஷ்டியுங்கள். காலதாமஸம் வேண்டா"மென்றார். உடனே அந்த நான்கு ராஜபுத்ரர்களும் வலிஷ்டருடைய அனுமதியால் அந்த நான்கு ராஜபுத்ரிகளைப் பாணிக்ரஹணஞ்செய்தார்கள். பிறகு அவர்கள் அக்னியையும் ஜனகரையும் ரிஷிகளையும் ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து தங்களுடைய ஸூத்ரப்படி தனியாய் அக்னி ப்ரதிஷ்டைசெய்து விவாஹ ஹோமத்தை நடத்தினார்கள். அந்த ஸமயத்தில் தேவதைகள் புஷ்பமாரி பெய்தார்கள். துந்துபி முதலிய வாத்யங்களை முழங்கினார்கள். கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸ்களும் மதுரமாய்ப் பாடினார்கள். மங்கள வாத்யங்களை வாசித்தார்கள். ஆனந்தமாய் நர்த்தனஞ் செய்தார்கள். ரகுல ச்ரேஷ்டர்களான அந்த ராஜகுமாரர்களுடைய விவாஹகாலத்தில் இவ்விதமான ஆச்சர்யங்கள் நடந்தன. இப்படி வாத்ய கோஷங்களுடன் ராஜபுத்ரர்கள் அக்னியை மூன்று தடவை ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து விவாஹ ஹோமத்தை முடித்துப், புத்ரிகளுடன் தங்களுடைய அரண்மனைக்குப் போனார்கள். தசரத மஹாராஜா தன் பந்து பரிவாரங்களோடும் மஹர்ஷிகளோடும் அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டே ஆனந்த பரவசராய்ப் பின்சென்றார்.

மறுநாட் காலையில் விச்வாமித்ர மஹர்ஷி தசரதரிடத்திலும் ஜனகரிடத்திலும் சொல்லிவிட்டு ராஜகுமாரர்களை மனப்பூர்வமாய் ஆசீர்வதித்து ஹிமயமலைக்குப் போனார். பிறகு தசரதர் ஜனகரிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டு அயோத்யைக்குப்போகப் புறப்பட்டார். அப்பொழுது மிதிலாபதி தன் புத்ரிக்குக் கன்யாதானமாய் அநேக லக்ஷம் பசுக்களையும் நேர்த்தியான கம்பளங்களையும் பட்டுகளையும் வஸ்திரங்களையும் பூர்ணமாய் அலங்கரிக்கப்பட்ட யானை குதிரை ரதம் காலாட்கள் வேலைக்காரர்கள் வேலைக்காரிகள் அளவற்ற தங்கம் வெள்ளி முத்து பவழம் ரத்ன முதலியவைகளையும் வெகு பீதிபுடன் கொடுத்தார். தசரதருடன் வெகுதூரம் வந்து, அவர் அடிக்கடி கேட்டுக்கொண்டபிறகு மிதிலைக்குத் திரும்பினார்.

பிறகு தசரதர் புத்ர மித்ர பந்துவர்க்க பரிவார ஸையங்களுடன் மஹர்ஷிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு அயோத்யைக்குத் திரும்பும்பொழுது காக்கை முதலிய பக்ஷிகள் கடுமையாகக் கத்தின. ஆனால் மிருகங்கள் பிரதக்ஷிணமாய்ச் சென்றன. அந்தக்கண்டு தசரதர் “வலிஷ்ட மஹர்ஷே! பாருங்கள். பக்ஷிகள் பயங்கரமாய்க் கத்துகின்றன. மிருகங்களோ ப்ரதக்ஷிணமாய்ச் செல்லுகின்றன. என் தேஹம் நடுங்குகிறது. மனதில் கவலை குடிகொண்டிருக்கிறது. இதின் பயனென்ன” வென்று கேட்டார். அந்த முனிச்ரேஷ்டர் “ஸமீபத்தில் நமக்கு ஏதோ ஆபத்து நேருமென்பதைப் பக்ஷிகள் தெரிவிக்கின்றன. ஆனால் அது நிவர்த்தியாகுமென்பதை மிருகங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆகையால் கவலைப்பட ந்யாயமில்லை”யென்றார்.

அவர்கள் அப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு பெருங் காற்றுக் கிளம்பி பூமியை நடுங்கச் செய்தது. பெரியமரங்கள் முறிந்து விழுந்தன. ஸூர்யனை இருள் மூடிற்று. திக்குகள் விளங்கவில்லை. ஸகல வஸ்துக்களும் புழுதியால் மறைந்தன. ஸகல ப்ராணிகளும் திகைத்து நின்றன. வலிஷ்டர் முதலிய மஹர்ஷிகளையும் தசரதரையும் ராஜகுமாரர்களையும் தவிர மற்றவர்கள் புழுதியால் மூடப் பட்டு மூர்ச்சையடைந்து அசைவற்று நின்றார்கள். இப்படி எங்கும்

பயங்கரமான இரூட்டில் பரசுராமர், ஜடாமண்டலத்துடன் மின்னற் கொடியைப் போன்ற வில்லையும் ச்ரேஷ்டமான பாணத்தையும் கையில் பிடித்துக்கொண்டு தோளில் சத்ருக்களை வேரறுக்கும் கோடாரியுடன் அவர்களுக்கெதிரில் தோன்றினார். பிறகு வம்சத்திலுதித்த ஜமதக்னி புத்ரரான அந்த ப்ராஹ்மணோத்தமர் ப்ரளய காலாக்கிரியைப் போல் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, ஸாமான்ய ஜனங்கள் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாதவராய்க், கைலாஸத்தைப் போல் பிறரால் ஜயிக்க முடியாதவராகத் தோன்றினார். த்ரிபுராஸுரர்களை ஸம்ஹரித்த பரமசிவனைப் போல் அவர், ராஜவம்சங்களைப் பலதடவை வேரறுத்தவர். பயங்கரமான ரூபத்துடன் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் ஜமதக்னி குமாரனைப் பார்த்து, ஜபஹோம நியமங்களால் ப்ரவீத்தியடைந்த வலிஷ்டர் முதலிய மஹர்ஷிகள் “இவருடைய பிதா கூத்திரியனால் கொல்லப்பட்டதற்காக இவர் கோபங்கொண்டு ராஜவம்சங்களைப் பலதடவை வேரறுத்துப், பழிக்குப் பழிவாங்கித், தன் ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றிக், கோபதாபங்களை விட்டு, ஸ்வபாவமான சாந்த குணத்தைக் கைக்கொண்டாரல்லவா? இவருக்கு இன்னும் கூத்திரிய வம்சத்தை அழிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமிருக்க ந்யாயமில்லையே”யென்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள். பிறகு அதிதிபூஜைக்கு வேண்டிய அர்க்யபாத்ய முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு அவரை மதுரமான வார்த்தைகளால் ‘ராமராம’ வென்று அழைத்தார்கள். அவர் அந்தப் பூஜையை அங்கீகரித்துத், தசரத புத்ரனான ராமனையே லக்ஷ்யஞ் செய்து, இப்படிச் சொன்னார்.

ஸர்க்கம் 75.

ராமராம ஸம்வாதம்.

“தசரத புத்ரனான ராம! தாடகை ஸுபாஹு மாரீசன் முதலிய ராகூஸர்களை நீ ஸம்ஹரித்தாயென்றும், அஹல்யையின் சாபத்தைத் தீர்த்தாயென்றும்; சிவதனுஸை எடுத்து வளைத்து முறித்தாயென்றும், உன் வீர்யமும் பலமும் அதிகமாகக் கொண்டாடப்படுவதைக் கேட்டேன். சிவதனுஸை முறித்தது வெகு ஆச்சர்யமான கார்யமே. அப்படி நடக்குமென்று மனதாலும் நினைக்க முடியாது. ஆகையால் அதின் உண்மையை அறிய நான் இந்த வில்

லுடன் வந்திருக்கிறேன். இந்த ச்ரேஷ்டமான ஆயுதம் ஜமதக்னி என்ற என் பிதாவால் எனக்குக் கிடைத்தது. நீ சிவதனுஸை முறித்தது உண்மையானால், இதை எடுத்து வளைத்து நானேற்றி, இந்த ச்ரேஷ்டமான பாணத்தைப் பூட்டு. அதனால் உன் பலத்தை அறிந்து உன் வீரபத்தை மெச்சி, உன்னுடன் யுத்தஞ்செய்வே” எனன்றார்.

ராமனுடைய ஆச்சர்யமான செய்கைகளையும் பராக்ரமத்தையும் நன்றியுறிந்தும், அவரிடத்தில் தான் வைத்த பீதியால் தசரதர் முகம் வாடித் தீனமாகக் கைகூப்பி, “ஸ்வாமி! தாங்கள் ப்ராஹ்மணோத்தமரல்லவா? அபாரமான கருணையென்பது தங்களுக்கு ஸ்வபாவகுணமல்லவா? கூத்திரிய வம்சங்களைப் பலதடவை வேரறுத்து ஒப்பற்ற கீர்த்திபெற்ற தங்களுக்கு இந்தக் குழந்தையை ஜயிப்பதால் அதிக கீர்த்தியுண்டோ? கூத்திரியர்களிடத்திலுள்ள கோபத்தை விட்டீர்களல்லவா? ஒன்றுத் தெரியாத இந்தச் சிறுவனுடன் தங்களுக்கு விரோதமேன்? இவர்கள் தங்களுக்கு ஒரு பொருட்டா? மேலும், அறுபதாயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் புத்ரனில்லாமல் நான் எண்ணிறந்த வ்ரதங்களையும் ந்யமங்களையும் அனுஷ்டானங்களையும் செய்து இவர்களை அடைந்திருக்கிறேன். இவர்களுக்கு அபயதானஞ் செய்யவேண்டும். வேதாத்யயனத்திலும் வ்ரதானுஷ்டானத்திலும் நோக்கமுள்ள பார்க்கவ குலத்தில் பிறந்து, ஸ்வபாவ குணங்களால் முன்னோர்களை மிஞ்சின தங்களுக்கு யுத்தம் முதலிய கூத்திரியதர்மங்கள் தகுமா? இருபத்தொரு தடவை அரசர்களை நிர்மூலஞ் செய்து, இந்தப் பூமியைக் காச்யபருக்குத், தானஞ் செய்தீர்கள். இனி நான் ஆயுதமெறிப்ப தில்லையென்று இந்த்ரனிடத்தில் ப்ரதிக்கைஞ் செய்தீர்களல்லவா? ‘இதுவரையில் என் ஜாதிக்கு விரோதமான தர்மத்தைக் கைக் கொண்டு, கோபத்திற் கிடங்கொடுத்தி, மிகுந்த ஜீவஹிம்ஸை செய்தேன். இனி என் ஸ்வதர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டு’மென்று பச்சாநாப மடைந்தீர்கள். தாங்கள் டெய்த ஜீவஹிம்ஸைக்கு ப்ராயச் சித்தமாய் ஒரு பெரிய யாகத்தை நடத்தி, அதில் அக்வர்புவான காச்யபருக்குத் தங்களால் ஜயிக்கப்பட்ட இந்தப் பூமி முழுவதையும் தக்ஷிணையாகக் கொடுத்து, மஹேந்த்ர பர்வதத்தில் சுடுந்தபஸ் செய்துகொண்டிருக்கிறீர்களல்லவா? ஐயோ! என் துரதிருஷ்டத் தால் என் வம்சத்தையும் நாசம் செய்ய வந்திருக்கிறீர்களே. ‘ஒரு புத்ரனிறந்தால் எல்லாம் போய்விடுமா’வென வேண்டாம். எனக்கும் என் பந்து மித்ர பரிவாரங்களுக்கும் இந்த மஹர்ஷிகளுக்கும் ராமனே ஜீவாதாரமென்பது ஸத்யம். அவனுக்கு ஏதாவது கெடுதி

நேர்த்தால் நாங்களெல்லோரும் மடிவோமென்பதில் ஸந்தேஹ மில்லை”யென்றார்.

அவருடைய வார்த்தையைக் கொஞ்சமேனும் லக்ஷ்யஞ் செய் யாமல் பரசுராமர் ராமனைப் பார்த்துப், “பூர்வ காலத்தில் விச்வகர்மா உத்தமமான இரண்டு வில்லுகளைச் செய்தான். அவை தைவத் தன்மையுள்ளவை, ஸகல லோகங்களிலும் ப்ரவித்தி பெற்றவை, வெகு உறுதியானவை, அளவற்ற பலமுடையவை, ஒப்பற்றவை, வெகு ச்ரமத்துடன் செப்பப்பட்டவை. த்ரிபுராஸுரர்களுடன் யுத் தஞ் செய்யச் சங்கரனிடத்தில் சேவதைகள் அவைகளில் ஒன்றைக் கொடுத்தார்கள். ஜனகருடைய ஸதவில் நீ வளைத்து முறித்த வில் அதே. என் கையிலிருக்கும் வில் இரண்டாவது. இதைத் தேவர்கள் மஹாவிஷ்ணுவிடத்தில் கொடுத்தார்கள். வெகு தேஜஸுடன் விளங்கும் இந்த வில், ருத்ரனுடைய வில்லிற்கு ஸமமான பலமுடையது. ‘இதை என்னிடத்தில் கொடுப்பதில் என்ன விசேஷ’மென்றால் சொல்லுகிறேன் கேள்.

த்ரிபுர ஸம்ஹாரமான பிறகு தேவர்களுக்கு ஒரு பெரிய ஸந்தேஹ முண்டாயிற்று. அதைத் தீர்க்க அவர்கள் ப்ரஹ்மா விடத்திற்குப் போய் “ஸ்வாமி! மஹா விஷ்ணுவே விசேஷ விர்யமுள்ளவர். வராஹாவதாரமெடுத்துப் பாதாளத்தி லிருந்து பூமியைக் கொண்டுவந்தது முதலிய பல அப்புதமான கார் யங்களே இதற்கு ப்ரமாணமென்று தாங்கள் இதுவரையில் பலதடவை கொண்டாடக் கேட்டிருக்கிறோம். ஆனால் இப்பொழுது ருத்ரன் அந்த விஷ்ணுவையே பாணமாய் வைத்துக்கொண்டு ஒரு வரும் ஜயிக்க முடியாத த்ரிபுராஸுரர்களை ஜயித்திருக்கிறார். விஷ்ணுவின் விர்யம் அதிகமா, சிவனுடைய விர்யம் அதிகமா” வென்றார்கள். ப்ரஹ்மா, “நான் எவ்வளவு தடவை உபதேசித்தும் இந்த விஷயம் இவர்களுடைய புத்தியில் படவில்லை. விஷ்ணு ருத் ரர்களின் விர்யத்தை பரத்யக்ஷியமாய் வெளிப்படுத்துவது நல்ல தென்மெண்ணி, மஹாவிஷ்ணுவிடத்திற்குப் போய் ‘ஸ்வாமி! த்ரிபுர ஸம்ஹாரகாலத்தில் நானே ப்ரதானமாயிருந்தேன். நானல்லவா வில்லாளி! இந்த விஷ்ணு கேவலம் எனக்குப் பாணமாயிருந்தவரல்லவா’வென்று பரமசிவன் தங்களைப்பற்றி வெகு குறை வாய்ப் பேசுகிறார்”ரென்றார். பிறகு மஹாதேவரிடத்திற்குப் போய், “ஸ்வாமி! த்ரிபுர ஸம்ஹார காலத்தில் நான் பாணத்தின் முனையா யிருந்து அவருக்கு ஒத்தாசை செய்யாவிட்டால் ஜயங்கிடைத்

திருக்குமா? அவ்வஸூரர்களைக் கொன்றது நானல்லவா” வென்று மஹாவிஷ்ணு தங்களைப்பற்றி வெகு இகழ்வாய்ப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார். இப்படி இருவர்க்கும் வெளிப்படையாய் விரோதத்தை மூட்டிவிட்டார்.

அவர்களும் சதுர்முகருடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து, அதை நிறைவேற்ற, ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கவேண்டுமென்று மஹா கோபத்துடன் ஸகல ப்ராணிகளும் பயத்தால் மயிர்க்கூச்சலடையும்படி யுத்தஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது மஹாவிஷ்ணு ஆயுதத்தைத் தொடாமலேயே ‘ஹூம்’ என்று ஒரு சப்தம் செய்தார். உடனே பரமசிவனுடைய வில் முறிந்தது. மூன்று நேத்ரங்களுடைய பரமசிவனும், த்ரிபுரங்களையெரித்த நெற்றிக்கண் பயன்படாமல், அந்தச் சப்தத்தால் ப்ரமித்து நின்றார். உடனே தேவர்களும் ரிஷிகளும் தேவகணங்களும் அவ்விரு மஹாபுருஷர்களுடும் நமஸ்கரித்து, யுத்தத்தை நிறுத்தும்படி ப்ரார்த்திக்க அவர்கள் அப்படியே சாந்தமடைந்தார்கள். பிறகு தேவர்களும் ரிஷிகளும் ‘நமக்கு இனி ஸந்தேஹமில்லை. நமது உத்தேசம் நிறைவேறிற்று. நமக்குப் பூஜ்யரான ப்ரஹ்மாவின் வார்த்தையைக் காட்டிலும் நாம் நேரில் பார்த்ததே விசேஷம். த்ரிபுர ஸம்ஹாரகாலத்தில் பரமசிவனுடைய வில்லில் மஹாவிஷ்ணுவின் வீர்யம் நிறைந்திருந்ததால் ஜபம் கிடைத்தது. இப்பொழுது அது விலகினதால் அவருடைய சக்தியால் முறிந்தது. ஆகையால் ருத்ர ணைக்காட்டிலும் விஷ்ணுவே மேலானவ’ரென்று முடிவுசெய்தார்கள்.

ருத்ரன் கோபமடங்காமல் தன் வில்லையும் பாணத்தையும் விதேஹ வம்சத்தில் பிறந்த தேவராதனென்ற ராஜர்ஷிக்குக் கொடுத்தார். மஹாவிஷ்ணு தன் உத்தமமான வில்லைப் பிரகுவம்சத்தில் பிறந்த ரிசீகரிடத்தில் ஒப்புவித்தார். அவர் அதைத் தன் புத்ரரான ஜமதக்னிக்குக் கொடுத்தார். மஹாதேஜஸ்வியும் தபோநிதியும் ஒப்பற்ற மஹிமையுள்ளவருமான என்பிதாவை, இந்த ஆயுதமில்லாதபொழுது ஒருநாள், கார்த்தவிர்யாஜூனன் ஸாதாரணமாக நினைத்து க்ருரமாகக் கொன்றான். அதுவரையில் ஒருவரும் கேட்டிராத அந்த மஹா பாபத்தால் நான் அடங்காக் கோபங்கொண்டு கூத்திரியர்களைப் பிறக்கப் பிறக்க இருபத்தொருதடவை வேரறுத்துப், பூமியை ஜயித்து, ஒரு பெரிய யாகஞ்செய்து அதில் காச்யப் மஹர்ஷிக்கு அதைத் தக்ஷிண யாகக் கொடுத்துவிட்டு, மஹேந்த்ர பர்வதத்தில் தபஸ் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். நீ பரமசிவனுடைய வில்லை முறித்ததை

அங்கே கேள்விப்பட்டு, உடனே அதிவேகமாய்ப் புறப்பட்டு வந்தேன். இந்த விஷ்ணு தனுஸ் பரம்பரையாய் என் பாட்டனிடத்திலிருந்து எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இதை எடுத்துவளைத்து நானேற்றி இந்த ச்ரேஷ்டமான பாணத்தைப் பூட்டு. என்னால் முடியாதென்று ப்ராஹ்மணனைப்போல் சொல்லாதே. மஹாவீர்யமுள்ள கூத்திரிய வம்சத்தில் பிறந்தவனென்பதை மறக்காதே. நான் சொன்னபடி நீ செய்தாலும் உன்னை விடுவதில்லை. உன் வீர்யத்தைப் பரீகழிக்க உன்னுடன் புத்தஞ் செய்வே” எனன்றார்.

ஸர்க்கம் 76.

பரசுராம கர்வபங்கம்.

ராமன் தன் பிதாஹிற்கெதிரில் உரக்கப் பேசக்கூடாதென்ற மர்யாதையை அனுஸரித்துப் பரசுராமரைப் பார்த்து மெதுவாய்ப், “பிருகுருலதிலக! தங்களுடைய வீரச் செயல்களைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். தகப்பனைக் கொன்றவர்களைக் கொன்று பழி தீர்க்க வேண்டியது குரானை புத்ரனுடைய கடமை; அதை ஒப்புக்கொண்டேன். இதுவனரையில் தங்களை எதிர்த்த கூத்திரியர்களைப்போல் பராக்ரமமற்ற அசுத்தனென்று என்னைபும் எண்ணி அவமதிக்கிறீர்கள். பிறர் செய்யும் அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டேன். பிறரை அடக்கும் சக்தி எனக்குண்டு. அதை இப்பொழுது பார்ப்பீர்கள்” எனன்று அதிகோபத்துடன் பரசுராமருடைய கையிலிருந்து வில்லையும் பாணத்தையும் வெகு லாகவமாக வாங்கி, வில்லை வளைத்து நானேற்றிப் பாணத்தைப் பூட்டி, “தாங்கள் சொன்னபடி செய்தேன். தாங்கள் பிருகு வம்சத்தில் பிறந்த ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டர்; என் குருவான விச்வாமித்ரருடைய ஸஹோதரி. தங்களுடைய பிதாவைப் பெற்றவன். ஆகையால் தங்களுடைய உயிரை வாங்கும் இந்தப் பாணத்தை ப்ரயோகிக்க முடியாமலிருக்கிறேன். இந்தப் பாணமோ விஷ்ணுவைச் சேர்ந்தது, சத்ருவை ஜயிக்காமல் திரும்பாது, பலத்தையும் கர்வத்தையும் அழிக்கும், யின் போகாது. தங்களுடைய தபோ பலத்தால் ஸம்பாதித்த உத்தம லோகங்களை அடையாமல் செய்யட்டுமா? அந்தத் தபவின் பயனை இதற்குப் பலிகொடுக்கிறீர்களா? அல்லது நினைத்த லோகங்களுக்குப் போகும் தங்களுடைய சக்தியை அழிக் கட்டுமா” வென்றார்.

தன் பூர்வாவதாரமான பரசுராமரிடத்திலிருந்து தன் வில்லையும் பாணத்தையும் வாங்குவதாய் வெளிக்குக் காட்டி, ராமன் அவரிடத்தில் முன்பு வைத்த சக்தியைத் தானே மறுபடியும் தன்னிடத்தில் வருவித்துக்கொண்டார். அந்த ஆச்சர்யத்தைப் பார்க்கப் பரஹ்மாதி தேவர்களும் மஹர்ஷி கந்தர்வ அப்ஸரஸ் வித்த சாரண கின்னர யக்ஷ நாக ராக்ஷஸ் கணங்களும் கூட்டங் கூட்டமாய் வந்தார்கள். ஸகல ப்ராணிகளும் அசைவற்று நின்றன. பரசுராமரிடத்திலிருந்து விஷ்ணு தேஜஸ் அவரை விட்டு விலகிற்று. ஒன்றுந் தேன்றாமல் இதென்ன ஆச்சர்ய மென்று அவர் ராமனை உற்றுப் பார்த்தார். தன் சக்தி குறைவதற்கு அவருடைய தேஜஸே காரணமென்று உணர்ந்து, மலர்ந்த செந்தாமரை இதழ்களைப்போன்ற நேத்ரங்களை உடைய ராமனை மஹா விஷ்ணுவென்றறிந்து மெதுவாய்க், “காச்ய பருக்கு இந்தப் பூமியை நான் தானம் செய்தபொழுது அவர் ‘என் ராஜ்யத்தில் வலிக்கக்கூடா’தென்றார். அவருடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு இந்தப் பூமியில் ஒரு ராத்ரிகூடத் தங்குவதில்லையென்று ப்ரதிக்ளைச் செய்தேன். ஆகையால், நான் நினைத்தவிடங்களுக்குப் போகும் சக்தியை அழிக்க வேண்டாம். மனோ வேகமாய் மஹேந்த்ர பர்வதத்திற்குப் போய்விடுகிறேன். என் தபஸால் ஸம்பாதித்த உத்தம லோகங்களை நான் அடையாமல் செய். தாம ஸம் வேண்டாம். நீ தேவாதி தேவனென்றும் அழிவற்றவென்றும் மதுகைடபர்களை ஸம்ஹரித்த மஹா விஷ்ணுவென்றும் அறிந்தேன். இந்த வில்லை வேறொருவர் எடுத்து வளைக்க முடியுமோ? உனக்குப் பரம மங்கலமுண்டாகட்டும். இதோ பார். தேவகணங்களும் பராபர வஸ்துவான உன்னை ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். லோகநாதனை உன்னால் ஜயிக்கப்படுவதில் எனக்குக் கொஞ்சமேனும் அவமானமில்லை. நீ பாணத்தைப் ப்ரயோகித்தவுடன் மஹேந்த்ர பர்வதத்திற்குப் போகிறே”ன்னென்றார். ராமன் அப்படியே செய்ய, உத்தமலோகங்களை அடைய அனுஷ்டித்த பரசுராமருடைய புண்யபலம் அழிந்தது. அதைக் கண்டு அந்த ஜமதக்னியின் குமாரர் அதிவேகமாய் மஹேந்த்ர பர்வதத்திற்குப் போய்விட்டார்.

உடனே திக்குகள் இருள் நீங்கிப் ப்ரகாசித்தன. ப்ரஹ்மாதி தேவகணங்களும் ரிஷிகளும் கோதண்டபாணியான ராமனைக் கொண்டாடினார்கள். இப்படிப் பரசுராமன் தசரத ராமனைப் புகழ்ந்து ப்ரதக்ஷிணம் செய்து தன்னிடத்திற்குச் சென்றார்.

அயோத்யைக்கு வந்தது.

பரசுராமர் போனபிறகு ராமனுடைய கோபம் தணிந்தது. மற்றவர்களால் பார்க்கப்படாமல் நின்ற வருணனிடத்தில் தன் கையிலிருந்த விஷ்ணுவின் வில்லையும் பாணத்தையும் கொடுத்தார். பிறகு வலிஷ்டர் முதலிய மஹர்ஷிகளை நமஸ்கரித்துத், துக்கத்தால் மெய்மறந்த தசரதரை நோக்கி, “ஸ்வாமி! பரசுராமர் போய்விட்டார். நாம் ஸைன்யத்துடன் அயோத்யைக்குப் போவோம். யாவரும் தங்களுடைய உத்திரவை எதிர்பார்க்கிறார்களே”என்றார்.

தசரதர் கவலைதீர்ந்து, எல்லையற்ற ஸந்தோஷமடைந்து, தானும் தன் புத்ரர்களும் இறந்து பிழைத்ததாக நினைத்தார். ராமனை இறுகத் தழுவி உச்சி முகர்ந்து ஸைன்யங்களும் பரிவாரங்களும் செல்ல உத்திரவுகொடுத்தார். அவர்கள் வருவதை அறிந்த அயோத்யா ஜனங்கள், கொடி தோரணம் த்வஜம் முதலியவைகளால் நகரத்தை அலங்கரித்தார்கள். ராஜவீதிகளில் ஜலம் தெளித்துச், சுத்தஞ்செய்து, மங்களகரமான கோலங்களால் அலங்கரித்து, மணமுள்ள புஷ்பங்களை இறைத்தார்கள். எல்லோரும் ஸநானஞ்செய்து வஸ்த்ராபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ப்ரஸன்னமான முகத்துடன் மங்கள வாத்பங்களைக் கோஷித்துக்கொண்டு அங்கங்கே கூட்டங் கூட்டமாக நின்றார்கள். ப்ராஹ்மணர்களும் பெரியவர்களும் நகரத்திலிருந்து வெகுதூரம் சென்று, வாத்பகோஷங்களாலும் ஆசிர்வாதங்களாலும், ‘ஜயவிஜயிபவ’ வென்ற ஸந்தோஷ சப்தங்களாலும் தசரதரை எதிர்கொண்டழைத்து வந்தார்கள். இப்படி புத்ர மித்ர பந்து பரிவார மந்த்ரி புரோஹிதர்களுடன் அரசன் சுப முஹூர்த்தத்தில் ராஜதானியில் ப்ரவேசித்தார். ப்ரஜைகள் உபசரிக்க வீதிகள் வழியாகப் பட்டணத்தை ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து, தசரதர் ஹிமபமலையைப் போன்ற தன் அரண்மனையில், ஸுகல இஷ்டபோகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு ஆனந்தமாகக் காலங்கழித்தார்.

கௌவில்யை ஸுமித்தரை கைகேயியென்ற ராஜமஹிஷிகளும், மற்ற ராஜ ஸந்தீகளும், லீதை ஊர்மீனை மாண்டவி ச்ருதகீர்த்தியென்ற ராஜபுத்ரிகளைத் தங்கள் அரண்மனைகளுக்கு அழைத்துப் போய் உபசரிப்பதில் கவலையாகவிருந்தார்கள். அந்தக் கண்களால் பட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மங்களகரமான ஸ்தோத்ரங்களையும் பாடல்களையும் பாடிக்கொண்டு வீட்டிலுள்ள தேவாலயங்களைக் கந்த

புஷ்பங்களால் பூஜித்தார்கள். பிறகு ராஜபத்னிகளையும் மற்ற பெரியோர்களையும் நமஸ்கரித்துத் தங்கள் அரண்மனைகளுக்குப் போய் ப்ராஹ்மணர்களை பசுக்களாலும் தனங்களாலும் தான்யங்களாலும் திருப்திசெய்து, தங்கள் பர்த்தாக்களுடன் ஸுகமாக வாழ்ந்தார்கள்.

ராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்னர்கள், கிருஷ்ணதாசர்மத்தை அனுஷ்டித்து, அஸ்த்ரஸ்த்ர வித்யைகளில் பூர்ணதிறமையை ஸம்பாதித்து, நிகரற்ற வீர்யசாலிகளாக குபேரனுக்குக் கிடைக்காத ஐச்வரியத்தைப் பெற்று, ப்ரியமான மித்ரர்கள் சூழ, மஹாராஜாவுக்கு ஸகல பணிவிடையையும் செய்துவந்தார்கள். எல்லா நீதிகளையும் அபிந்தவர்களானதால், அந்தந்த காலங்களில் தங்களுடைய குணங்களால் பிதாவைத் திருப்தி செய்தார்கள்.

இப்படிச் சிலகாலஞ் சென்றபிறகு தசரதர் “பரத! உன் மாமன் உன்னை கேகய தேசத்திற்கு அழைத்துப் போக வெகுநாளாய்க் கார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். மிதிலையில் ரிஷிகளுக் கெதிரில் அப்படியே செய்வதாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். அவருடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்ய”யென்றார். “என்னிடத்திலுள்ள ப்ரியத்தால் என்னைவிட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் போவென்று நேரில் சொல்லவில்லை. தன் எண்ணத்தை இப்படி வெளியிடுகிற”ரென்று அபிந்த பரதன், தகப்பனையும் ராஜ பத்னிகளையும் ராமனையும் நமஸ்கரித்து, லக்ஷ்மணனை ஆலிங்கனஞ் செய்து, அவர்களிடத்தில் சொல்லிக் கொண்டு, மாமனுடன் கேகய தேசத்திற்குப் போனார். எப்பொழுதும் அவரை விட்டுப் பிரியாத சத்ருக்னன் அவருடன் போனார்.

பிறகு ராம லக்ஷ்மணர்கள் தேவேந்தரனைப் போன்ற தங்கள் பிதாவுக்கு உசிதமான பணிவிடை செய்து ஆராதித்தார்கள்; கொஞ்சங்கூட பேத புத்தியில்லாமல் ராஜபத்னிகளுக்கும் சுச்ருஷை செய்தார்கள். பெரியோர்களுக்கும் குருக்களுக்கும் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களைக் காலம் தவறாமல் விதிப்படி செய்தார்கள். மஹாராஜாவின் உத்தரவால் குடிகளுக்கு நேரும் கெடுதிகளைப் போக்கி கேஷமத்தைக் கொடுக்கும் கார்யங்களைச் செய்துவந்தார்கள். ஆகையால் தசரதரும் ப்ராஹ்மணர்களும் வைச்யர்களும் தேசத்து ஜனங்களும் ராமனுடைய நடத்தையாலும் ஸ்வபாவத்தாலும் அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். ஸகல ஜீவகோடிகளைக் காட்டிலும் ஸ்வயம்புவான ப்ராஹ்மாமேலாக விளங்குவதுபோல் மற்ற தசரத புத்ரர்களைக்காட்டிலும் ராமன கீர்த்திசாலியாய், விண்போகாத ப்ராக்ராம முடையவராக விளங்கினார்.

பிதருசுச்ருஷை, ராஜ்யபாலனம், தேவதாராதனம் முதலிய கடமைகளில் ராமன் மனதைச் செலுத்தினாலும் கிருஷ்ணதாசர்மத்தை

மறக்கவில்லை. ஸ்சீபுருஷ ஸம்பந்தமில்லாமல் தைவத்தன்மை வாய்ந்து பிறந்த லீதைபுடன் அந்தந்த நுதுக்களுக்குத் தன்கற்படி ஸுகங்களை அனுபவித்து அவளிடையிருப்பத்திற்கு அதிதமாகவே அவளுக்கு ஸுகத்தைக் கொடுத்துவந்தார். அவளிடத்தில் தன் மனனை நாட்டி அவளுடைய ஹிருதயத்தைக் கவரும்படி நடந்து கொண்டார். தனக்குப் பூஜ்யரான பிதாவால், விவாஹம் செய்து வைக்கப்பட்டவளென்ற விஷயமே, அவளிடத்தில் ராமனுக்கு விதேஷ பீதிக்குக் காரணம்; பதிசச்சுருஷை முதலிய உத்தம குணங்களாலும், நிகரற்ற ரூபலாவண்யத்தாலும், அமானுஷ்யமான பிறப்பாலும், ப்ரஹ்மஞானிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஜனக வம்சத்தைச்சேர்ந்ததாலும், அந்த பீதி வரவர எல்லையில்லாமல் வளர்ந்தது. ராமன் தன் பர்த்தாவென்ற முக்ய காரணத்தாலும், தன் பிதாவால் விவாஹம் செய்விக்கப்பட்டவராகையாலும், மன்மதனைப் பழிக் கும் ரூபலாவண்ய முள்ளவராகையாலும், குலம் சீலம் செல்வம் பராக்ரமம் கீர்த்தி விக்யை பலம் கருணை முதலிய அனந்த கல்யாண குணங்களுக்கு நீதியாகையாலும், அவளிடத்தில் லீதைக்குள்ள ப்ரேமை, ராமன் அவளிடத்தில் வைத்த ப்ரியத்தைக் காட்டிலும் இருமடங்காயிற்று. லீதையின் நடை உடை பாவனை பாவை இங்கிதம் சேஷ்டை முதலியவைகளால் அவளுடைய ஹிருதயத்திலுள்ள ப்ரியையை ராமன் நன்றாய் அறிந்தார். அவளுடைய அபிப்பிராயத்தையும் லீதை பூர்ணமாய்க் தெரிந்துகொண்டு அதற்குத் தகுந்தபடி நடந்தாள். மிதிலா நகரத்தில் ஜனககுலத்தில் பிறந்ததால் ஸுகூபம் புத்தியுள்ளவள்; தேவகன்யைகளைப்போல் ஒப்பற்ற அழகுள்ளவள்; ஸாக்ஷாத் மஹா லக்ஷ்மியே அவதாரஞ் செய்தது போல் விளங்குகிறவள். ராமனுடைய மனோபாவத்தை அறிவதில் அவரைக் காட்டிலும் திறமையுள்ளவள்.

தசரத சக்ரவர்த்தியின் புத்ரனானதால் எல்லையற்ற ஸுகங்களை அனுபவிப்பதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்களில் ராமனுக்குக் குறைவில்லை. பிறருடைய மனதை ஸந்தோஷப்படுத்துவதில் நிகரற்ற திறமையுள்ளவார்; லீதை யிடத்தில் தன் ஸகலத்தையும் வைத்தவார்; ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் தனக்கு மேலான லீதைபுடன் சேர்ந்தே அவளுக்கு அபரிமிதமான அனந்தத்தைக் கொடுத்து, தேவாதி தேவனான மஹா விஷ்ணு ஸ்ரீதேவிபுடன் வைகுண்டத்தில் விளங்குவது போல் விளங்கினார்.

(பால காண்டம் முற்றிற்று.)

ஸீதா லக்ஷ்மணபாத சத்ருக்க ஹனுமத் ஸமேத

ஸ்ரீராம சந்திர பாபாஹ்மணே நம:

சுதேசமித்திரன் பிரஞ்சு பிரஸ், சென்னை.

உ
ஸ்ரீராமசுந்தர பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ம த்

வால்மீகி ராமாயணம்

அயோத்யா காண்டம்

தமிழ் வசனம்

சென்னை ஸம்ஸ்கிருத காலேஜ் உபாத்தியாயர்.

ஸி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் பி. எ., அவர்களால்
எழுதப்பெற்றது.

இரண்டாவது பதிப்பு.

சென்னை
சுதேசமித்திரன் பிராஞ்சு பிரஸ்,
1925.

காப்பரைட்]

[விலை ரூ. 5-8-0]

அயோத்யா காண்டம்.

விஷய அட்டவணை.

ஸர்க்கம் 1.

1—6

ராம பட்டாபிஷேக நிச்சயம்.

ராமனுடைய ரூபம் புத்தி யுத்தி ஆசாரம் வித்யை பராத்ரமம் வீர்யம் செளர்யம் பெருந்தன்மை முதலிய கல்யாண குணங்கள்—தசரதர் அவருக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் செய்ய நினைத்து மஹா ஜனசபையைக் கூட்டுகிறார்.

ஸர்க்கம் 2.

6—11

மந்த்ராலோசனை.

அவர் தன் நிச்சயத்தைத் தெரிவிக்கிறார்கள்—ஜனங்கள் ஸம்மதிக்கிறார்—அரசன் அவர்களுடைய மனஸைப் பரீக்ஷிக்கிறார்—ஜனங்கள் ராமனுடைய கல்யாண குணங்களை வர்ணிக்கிறார்கள்.

ஸர்க்கம் 3.

12—16

பட்டாபிஷேக ப்ரயத்னம்.

அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யும்படி அரசன் வலிஷ்டரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறார்—ராமனைத் தருவித்து ராஜ நீதியை உபதேசிக்கிறார்.

ஸர்க்கம் 4.

16—19

கௌஸல்யையின் ஸந்தோஷம்.

மறுபடியும் ராமனைத் தருவித்து அவருக்கு அபிஷேகஞ்செய்வதாக ப்ரதிக்ஷை செய்கிறார்—அந்த ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தை ராமன் கௌஸல்யைக்குத் தெரிவிக்கிறார்—அவளுடைய ஆசிர்வாதம்!

ஸர்க்கம் 5.

19—21

வலிஷ்டர் ராமனிடத்திற்குப் போனது.

வலிஷ்டர் ராமனுடைய அரண்மனைக்குப் போய் அபிஷேகத் திற்கு முன்பாக நடக்கவேண்டிய வைதிக கார்யங்களை நடத்துகிறார்.

ஸர்க்கம் 6.

21—23

ராமன் அபிஷேகத்திற்கு ஸித்தமானது.

ஐனங்கள் நகரத்தை அலங்கரித்து உத்ஸவம் கொண்டாடு கிறார்கள்.

ஸர்க்கம் 7.

23—26

மந்தரை கைகேயியைக் கலைத்தது.

அபிஷேக ஸமாசாரத்தை மந்தரை கேட்டுக் கைகேயியிக்கு ஆபத் நேர்ந்ததைப்பற்றி அவளை எச்சரிக்கிறாள்—கைகேயி அவளைக் கோபிக்கிறாள்.

ஸர்க்கம் 8.

26—30

(தோடர்ச்சி)

ஸர்க்கம் 9.

31—36

கைகேயி மந்தரைக்கு வசப்பட்டது.

கைகேயி மந்தரைக்கு வசப்பட்டு யோசனை கேட்கிறாள்—முன் கொடுத்த வரங்களை மந்தரை ஞாபகப்படுத்தி அவைகளைக் கேட்கச் சொல்லுகிறாள்—கைகேயி அவளை மெச்சி வெகுமதித்து கோபஅறையில் படுக்கிறாள்.

ஸர்க்கம் 10.

36—40

கைகேயி தசரதரை வசப்படுத்தினது.

அரசன் கைகேயியின் விட்டிற்குப் போய் கோப அறையில் அவளைக் கண்டு ஸமாதானஞ்செய்யப் பார்க்கிறார்.

ஸர்க்கம் 11.

40—44

கைகேயி கேட்ட வரங்கள்.

எதைக் கேட்டாலும் கொடுப்பதாக அரசன் கோர ப்ரமாணம் செய்கிறார்—பரதனுக்கு அபிஷேகமும் ராமனுக்கு வனவாசமு மென்ற வரங்களைக் கேட்கிறாள்.

ஸர்க்கம் 12.

44—57

தசரத கைகேயீ ஸம்வாதம்.

தசரதர் சோகத்தால் மூர்ச்சையடைந்து அவனைப் பலவிதமாக வேண்டிப் புத்தியை மாற்றப்பார்க்கிறார்—அவள் தசரதரைக் கோபிக்கிறாள்—அவர் மறுபடியும் அவனை நயத்தாலும் பயத்தாலும் ஸமாதானஞ்செய்ய முயலுகிறார்.

ஸர்க்கம் 13.

58—61

(தோடர்ச்சி)

ஸர்க்கம் 14.

62—67

தசரதர் ராமனைக் காட்டிற்று அனுப்ப நிச்சயித்தது.

ராமனைத் தருவிக்கும்படி கைகேயீ அரசனை நிர்ப்பந்திக்கிறாள்—வலிவீரர் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டுத் தசரதருடைய அந்தப் புரத்திற்கு வந்து தன் வரவைத் தெரிவிக்கிறார்—தசரதர் கைகேயியை ஸமாதானஞ் செய்ய முடியாமல் ராமனை அழைத்து வரும்படி ஸுமந்த்ரரை அனுப்புகிறார்

ஸர்க்கம் 15.

67—70

ஸுமந்த்ரர் ராமனை அழைத்துவரச் சென்றது.

அரசனைக் காணாமல் ஜனங்களுக்கு ஸந்தேஹ முண்டாகிறது—ஸுமந்த்ரர் மறுபடியும் தசரதரைத் துதித்து எழுப்புகிறார்—அரசன் அவரை ரானிடத்திற்கு அனுப்புகிறார்—ராமனுடைய அரசன்மனை.

ஸர்க்கம் 16.

70—75

ராமன் தசரதரிடத்தில் வந்தது.

ஸுமந்த்ரர் ராமனைத் தாசித்து அரசனுடைய உத்திரவைத் தெரிகிக்கிறார்—ராமன் புறப்படும்பொழுது லீதை செய்த மங்களாசாஸனம்—ஜனங்கள் ராமனுக்கு ஸகல சேஷமங்களையும் பிரார்த்திக்கிறார்கள்.

ஸர்க்கம் 17.

75—77

(தோடர்ச்சி)

* ராமன் ஜனங்களுக்குத் தகுந்தபடி மரியாதை செய்து அரசனிடத்திற்கு வருகிறார்.

ஸர்க்கம் 18.

77—81

கைகேயீ ராமனைக் காட்டிற்ரு அனுப்பினது.

தசரதர் துக்கம் மேலிட்டுத் தன்னுடன் பேசாததைப் பார்த்து மன் கைகேயீயைக் காரணத்தைக் கேட்கிறார்—அரசன் செய்த ருதிக்கொருயை நிறைவேற்றும்படி கைகேயீ அவரை வற்புறுத் துகிறார்—ராமன்செய்த கோர ப்ரமாணம்—காட்டிற்குப் போகும்படி கைகேயீ அவரை உத்தரவு செய்கிறார்.

ஸர்க்கம் 19.

82—86

ராமன் கேளஸல்யைக்குத் தெரிவிக்கச் சென்றது.

ராமன் ஸந்தோஷத்துடன் ஸம்மதிக்கிறார்—அப்பொழுதே ஸ்ப்பட வேண்டுமென்று கைகேயீ நிர்ப்பந்திக்கிறார்—ராமன் கேள ஸல்யை யிடத்திற்குப் போகிறார்.

ஸர்க்கம் 20.

86—91

கேளஸல்யா ராம ஸம்வாதம்.

தன் தாய்க்கு ராமன் நடந்த வரலாற்றைச் சொல்லுகிறார்— வள் வெகுவாக ப்ரலாபித்து ராமனைத் தடுக்கிறார்.

ஸர்க்கம் 21.

92—99

ராமன் கேளஸல்யையை ஸமாதானஞ் செய்தது.

லக்ஷ்மண னும் கொஸல்யையும் சொன்ன காரணங்கள்—ராமன் னாளஸல்யையை ஸமாதானஞ் செய்கிறார்.

ஸர்க்கம் 22.

99—102

ராமன் லக்ஷ்மணனை ஸமாதானஞ் செய்தது.

பிதா செய்தது ந்யாயமே.

ஸர்க்கம் 23.

103—108

லக்ஷ்மணன் ராமனைத் தடுத்தது.

விதிபை மதியால் வெல்லும்—ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கிறேன்.

ஸர்க்கம் 24.

108—111

கேளஸல்யை ஸம்மதித்தது.

தான் காட்டிலிருக்கும்பொழுது தன் தாய் அனுஷ்டிக்கவேண் தார்மத்தை ராமன் எடுத்துச் சொல்லுகிறார்.

ஸர்க்கம் 25.

112—115

கேளஸல்யை ராமனுக்கு மங்களாசீர்வாதம் செய்தது.

கொளஸல்யை ராமனுக்குச் செய்த மங்களாசீர் வாதம்.

ஸர்க்கம் 26.

115—119

ஸீதா ராம ஸம்வாதம்.

ராமனுடைய துக்கத்தைப் பார்த்து லீதை ப்ரலாபிக்கிறாள்—
ராமன் நடந்த வரலாற்றைத் தெரிவித்துத் தான் காட்டிலிருக்கும்
பொழுது அவள் நடக்கவேண்டிய விதத்தை உபதேசிக்கிறார்.

ஸர்க்கம் 27.

119—122

(தோடர்ச்சி)

பதிவ்ரதைகளின் தர்மத்தை லீதை எடுத்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஸர்க்கம் 28.

122—124

(தோடர்ச்சி)

லீதை காட்டில் வலிப்பது அஸாத்யமென்பதற்கு ராமனுடைய
காரணங்கள்.

ஸர்க்கம் 29.

124—127

(தோடர்ச்சி)

தன்னை அழைத்துப் போகாமலிருக்க முடியாதென்பதற்கு
லீதையின் காரணங்கள்.

ஸர்க்கம் 30.

128—134

ராமன் லீதையை அழைத்துப்போக ஸம்மதித்தது.

ராமனுக்கு ரோஷமுண்டாகும்படி லீதை பேசுகிறாள்.

ஸர்க்கம் 31.

134—139

ராம லக்ஷ்மண ஸம்வாதம்.

தன்னையும் அழைத்துப் போகவேண்டுமென்பதற்கு லக்ஷ்மணன்
சொன்ன காரணங்கள்—ராமனுடைய ஆசேஷம்—லக்ஷ்மணன்
அவரை ஒப்புக்கொள்ளச் செய்தது.

ஸர்க்கம் 32.

139—143

யாத்ரா தானம்.

ராமன் தன் செல்வத்தைப் புரோஹிதர்களுக்கும் ப்ரஹ்மணர்
களுக்கும் பரிவாரங்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் தானம் கொடுத்தது.

ஸர்க்கம் 33.

143—146

அயோத்யா ஜனங்களின் துக்கம்.

ராமன் லக்ஷ்மணன் லீதை அரசனிடத்தில் உத்திரவு கேட்கப் போனபொழுது ஜனங்கள் ப்ரலாபித்துக் கைகேயியை நிந்திக் கிறார்கள்.

ஸர்க்கம் 34.

146—152

ராமன் உத்திரவு கேட்டது.

ராமன் தங்களுக்கு உத்திரவு கொடுக்கும்படி கேட்கிறார்—அரசன் ஸம்மதிக்கிறார்—ராமன் அப்பொழுது செய்த ப்ரதிக்கை.

ஸர்க்கம் 35.

152—156

ஸுமந்த்ரர் கைகேயியைக் கண்டித்தது.

கைகேயியின் தாய் மிகவும் கொடியவள்.

ஸர்க்கம் 36.

156—159

ஸித்தார்த்தர் கைகேயியைக் கண்டித்தது.

ஸித்தார்த்தருடைய கோபமான வார்த்தைகள்—தசரதர் ஸகல பரிவாரங்களையும் ராமனுடன் அனுப்புவேனென்கிறார்—கைகேயி அழைவகளைக் கேட்டு மிகவும் கோபிக்கிறாள்.

ஸர்க்கம் 37.

160—163

வலிஷ்டர் கைகேயியைக் கண்டித்தது.

வலிஷ்டர் அவளைக் கண்டிக்கிறார்—அவள் அதை லக்ஷ்யஞ் செய்யாமல் ராமனுக்கும் லீதைக்கும் மரவுரியைக் கொடுக்கிறாள்.—வலிஷ்டர் கோபத்துடன் தடுக்கிறார்.

ஸர்க்கம் 38.

163—166

தசரதர் கைகேயியைக் கண்டித்தது.

தசரதா கண்டித்ததைக் கைகேயி லக்ஷ்யஞ் செய்யவில்லை.—ராமன் தன் தாயைப்பற்றி அரசனை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஸர்க்கம் 39.

166—170

ராமன் வனம்போக உத்திரவு பெற்றது.

லீதைக்கு வேண்டிய பொருள்களை அரசன் கொடுத்தனுப்புகிறார்—கௌஸல்யை அவளுக்குப் பதிவ்ரதா தர்மத்தை உயதேசிக் கிறாள்—ராமன் ராஜபத்னிகளிடத்தில் உத்திரவு கேட்கிறார்.

ஸர்க்கம் 40.

171—175

ஸுமன் வனத்திற்குப் புறப்பட்டது.

ஸுமித்ரை லக்ஷ்மணனுக்குச் செய்த உபதேசம்—அவர்கள் காட்டிற்குப் போகும்பொழுது ஜனங்களுடைய துக்கம்.—அரசனும் ஸ்த்ரீகளும் பின் தொடர்கிறார்கள்—ஸுமந்தரர் ரதத்தை வேகமாக ஓட்டுகிறார்.

ஸர்க்கம் 41.

175—178

நகரத்து ஜனங்களின் ப்ரலாபம்.

அந்தப்புரத்து ஸ்த்ரீகளின் ப்ரலாபம்—அயோத்யையில் நடந்த அலங்கோலம்— ஜனங்களுடைய நிலைமை—ராமனுடைய மித்ரர்களின் கதி.

ஸர்க்கம் 42.

179—184

தசரதருடைய ப்ரலாபம்.

கௌஸல்யையின் விட்டிற்குப் போய் அரசன் அவளிடத்தில் ப்ரலாபிக்கிறார்.

ஸர்க்கம் 43.

184—186

கௌஸல்யையின் ப்ரலாபம்.

கௌஸல்யை அரசனைக் கோபிக்கிறாள்.

ஸர்க்கம் 44.

186—190

ஸுமத்ரை கௌஸல்யையைத் தேற்றினது.

ஸுமித்ரை ராமனுடைய நிஜஸ்வரூபத்தை அவளுக்கு உபதேசிக்கிறாள்— அவ்விருவாக்குமுள்ள தாரதம்யம்.

ஸர்க்கம் 45.

191—195

நகரத்து ஜனங்கள் ராமனுடன் சென்றது.

ராமன் ஜங்களைத் தடுக்கிறார்—ப்ராஹ்மணர்கள் செய்த ப்ரார்த்தனை—அவர்கள் தமஸா நதி வரையில் வருகிறார்கள்.

ஸர்க்கம் 46.

195—198

நகரத்து ஜனங்களை ராமன் விட்டுப்போனது.

ராமன் ஜனங்களை ஏமாற்றி விட்டுப் போகிறார்—காரணம்.

ஸர்க்கம் 47.

198—199

நகரத்து ஜனங்கள் ப்ரலாபித்தது.

ஜனங்கள் வெகு நேரம் ப்ரலாபித்து அயோத்யைக்குத் திரும்பி வருகிறார்கள்.

ஸர்க்கம் 48.

199—203

நகரத்து ஸ்தரீகளின் ப்ரலாபம்.

நகரத்திலுள்ள ஸ்தரீகள் ராமனிடத்தில் வைத்த அன்பு—
அவர்களுடைய ப்ரலாபம்.

ஸர்க்கம் 49.

203—204

ராமன் ராஜ்யத்தைத் தாண்டினது.

க்ராமத்து ஜனங்களின் துக்கம்—ராஜ்யத்தின் எல்லைக்கு ராமன்
வருகிறார்—வேட்டையாடுவதின் தர்மம்.

ஸர்க்கம் 50.

205—209

சிருங்கிபேர புரம்.

ராமன் நகரதேவதையை நமஸ்கரிக்கிறார்—கங்கையின் வர்
ணனை—லீதை செய்த ப்ரார்த்தனை—குழமன் அவர்களுக்குச் செய்த
உபசாரம்—ராகனுடைய ஸந்தோஷம்—அவர்கள் கங்கைக் கரையில்
தங்குகிறார்கள்.

ஸர்க்கம் 51.

209—212

லக்ஷ்மணன் ப்ரலாபித்தது.

லக்ஷ்மணன் தூங்காமல் தன் தகப்பனையும் ராஜபத்னிகளையும்
அயோத்யையையும் பற்றிக் குழமனிடத்தில் துக்கிக்கிறார்.

ஸர்க்கம் 52.

212—220

ராமன் கங்கையைத் தாண்டினது.

ஸுமந்தரர் தன்னையும் அழைத்துப்போக ப்ரார்த்திக்கிறார்—
ராமன் அவரிடத்தில் சொல்லியனுப்பின விஷயம்—ஸுமந்தரரை
ஸமாதானஞ்செய்து அனுப்புகிறார்—ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஜடையைத்
தரிக்கிறார்கள்—மத்ஸ்யதேசத்தில் போகிறார்கள்.

ஸர்க்கம் 53.

220—224

ராமன் லக்ஷ்மணனைப் பரீக்ஷித்தது.

கைகேயியையும் தசரதரையும் ராமன் குற்றஞ் சாட்டுகிறார்—
லக்ஷ்மணன் திரும்பிப்போக ஸம்மதிக்கவில்லை—ஆலமரத்தடியில்
தங்கினது.

ஸர்க்கம் 54.

224—226

ராமன் பரத்வாஜரைத் தர்சித்தது.

பரத்வாஜரைத் தர்சிக்கிறார்கள்—அவர் செய்த உபசாரம்—
சித்ரகூடத்தில் வலிக்கலாமென்றது.

ஸர்க்கம் 55.

227—229

சித்ர கூடம்.

சித்ரகூடத்திற்கு வழி காட்டுகிறார்—போகும்பொழுது லீதை காளிர்தி நதி தேவதையை ப்ரார்த்திக்கிறாள்—யமுனையைத் தாண்டுகிறார்கள்—ஆலமரத்தடியில் தங்குகிறார்கள்—லீதை அந்த விருகூ தேவதையை ப்ரார்த்திக்கிறாள்.

ஸர்க்கம் 56.

229—233

பர்ணசாலை.

சித்ரகூட வர்ணனை—வால்மீகியின் ஆச்ரமம்—பர்ணசாலை கட்டப்படுகிறது—வைதிக க்ரியைகளைச் செய்து அதில் ப்ரவேசிக்கிறார்கள்.

ஸர்க்கம் 57.

233—237

ஸுமந்த்ரர் அயோத்யைக்கு வந்தது.

ஜனங்கள் அவரிடத்தில் ராமனுடைய வரலாற்றைக் கேட்டது—ராமனை நினைத்து அவர்கள் புலம்பினது—ராஜபத்தினிகளின் ப்ரலாபம்—கௌஸல்யை தசரதரைக் கோபிக்கிறார்கள்.

ஸர்க்கம் 58.

237—241

ராமன் தேரிவித்த ஸமாசாரம்.

ராமன் லக்ஷ்மணன் லீதை சொல்லியனுப்பின விஷயங்கள்.

ஸர்க்கம் 59.

241—244

தசரதருடைய பச்சாத்தாபம்.

அயோத்யை படும் கஷ்டம்—தசரதர் மூர்ச்சை அடைகிறார்.

ஸர்க்கம் 60.

245—247

ஸுமந்த்ரர் கௌஸல்யையை ஸமாதானஞ் செய்தது.

தசரதர் தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு மன்னிப்புக் கேட்கிறார்.

ஸர்க்கம் 61.

247—251

கோஸல்யை தசரதரிடத்தில் கோபித்தது.

ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் லீதையையும் எங்களையும் ஜனங்களையும் கெடுத்தீர்—என்ன அடைந்தீர்?

ஸர்க்கம் 62.

251—253

கௌஸல்யையின் பச்சாத்தாபம்.

தசரதர் கைகூப்பி ப்ரார்த்திக்கக் கௌஸல்யை நடுங்கி அவரை மன்னிப்புக் கேட்கிறாள்.

ஸர்க்கம் 63.

253—257

தசரதர் முன் செய்த பாபம்.

வேட்டையாடும்பொழுது ஒரு ரிஷிசுமாரனை யானையென்று நினைத்துக்கொண்டார்.

ஸர்க்கம் 64.

258—265

தசரதருடைய மரணம்.

ரிஷி குமாரனுடைய பிகா தசரதரைப் புத்ரசோகத்தால் இறக்
கும்படி சபித்தார்—தசரதர் அப்படியே நடுராத்திரியில் மரணமடை
கிறார்.

ஸர்க்கம் 65.

265—268

அந்தப்புரத்து ஸ்த்ரீகளின் ப்ரலாபம்.

அரசனை எழுப்பும் முறை—ராஜஸ்த்ரீகள் தசரதர் இறந்தா
ரென்று அறிகிறார்கள்.

ஸர்க்கம் 66.

268—271

கௌஸல்யை ப்ரலாபித்தது.

கௌஸல்யை கைகேயியை நிர்திக்கிறாள் — அரசனுடைய
தேஹத்தைத் தைலத்தில் காப்பாற்றி வைக்கிறார்கள்.

ஸர்க்கம் 67.

272—275

அரசனில்லாத ராஜ்யம்.

வேறு அரசனை நியமிக்கும்படி ஜனங்கள் வலிஷ்டரை வேண்டு
கிறார்கள்—அரசனில்லாத ராஜ்யத்தின் கஷ்டங்கள்.

ஸர்க்கம் 68.

275—277

துதர்கள் பரதனை அழைக்கப் போனது.

அயோத்தியிலிருந்து கேகய தேசத்திற்குப் போகும் மார்க்
கத்தின் வர்ணனை.

ஸர்க்கம் 69.

277—278

பரதன் கண்ட ஸ்வப்னம்.

அரசனுக்காவது ராஜபுத்ரர்களுக்காவது ஏதோ கெடுதி நே
வேண்டும்.

ஸர்க்கம் 70.

278—281

பரதன் அயோத்தியக்குப் புறப்பட்டது.

வலிஷ்டருடைய உத்திரவைத் துதர்கள் பரதனுக்குத்
தெரிவிக்கிறார்கள்—பரதன் அயோத்தியக்குப் புறப்படுகிறார்.

ஸர்க்கம் 71.

281—284

பரதன் அயோத்தியக்கு வந்தது.

கேகய தேசத்திலிருந்து அயோத்தியக்குப் போகும் மார்க்கம்.

ஸர்க்கம் 72.

284—288

பரத ஐகேயீ ஸம்வாதம்.

நானே உனக்கு இந்த ராஜ்யத்தை ஸம்பாதித்தேன்—ராமனைக்

காட்டிற்கு அனுப்பினேன் — இந்த வரன்களை அரசன் கொடுக்கச் செய்தேன்—ஸௌக்யமாக ஆள் லாம்.

ஸர்க்கம் 73.

289—291

(தோடர்ச்சி)

நான் ராஜ்யத்தை விரும்பவில்லை—ராமனுக்கே அது உரியது—
அரசன் செய்தது உசிதமல்ல—ராமனைத் திரும்பி அழைத்து வரு
வேன்—நீ மஹா பாபி — உன் வயிற்றில் பிறந்தேனே !

ஸர்க்கம் 74.

291—294

(தோடர்ச்சி)

காமதேனுவின் கதை.

ஸர்க்கம் 75.

295—299

பரதனுடைய கோர ப்ரமாணம்.

கௌஸல்யை பரதனைக் குற்றஞ்சாட்டுகிறாள்—அவர் கோர
மான சபதஞ் செய்கிறார்—கௌஸல்யை அவரைத் தேற்றுகிறாள்.

ஸர்க்கம் 76.

299—301

தசரதனுடைய உத்தரக் கிரியைகள்.

பரதன் பிதாவைக் குறித்துப் புலம்புகிறார்.

ஸர்க்கம் 77.

301—303

(தோடர்ச்சி)

ஸஞ்சயனம் — ராஜகுமாரர்களின் ப்ரலாபம் — ஸபிண்டகர
ணம்—வலிஷ்டர் தேற்றுகிறார்.

ஸர்க்கம் 78.

303—305

மந்தரைக்குக கிடைத்த வேதமதி.

சத்ருக்கன் தசரதரையும் லக்ஷ்மணனையும் கண்டிக்கிறார்—
மந்தரைரை அடிக்கிறார்—பரதன் தடுக்கிறார்.

ஸர்க்கம் 79.

305—307

“இந்த ராஜ்யம் எனக்கு வேண்டாம்.”

ஜனங்கள் பரதனை அரசனாக வேண்டுகிறார்கள்—அவர் மறுத்து
வணத்திற்குப் போக நிச்சயிக்கிறார்.

ஸர்க்கம் 80.

307—308

காட்டிற்கு மார்க்கம் ஏற்பட்டது.

வேலைக்காரர்களின் உத்ஸாஹம்.

ஸர்க்கம் 81.

309—310

ராஜ ஸபை.

ஜனங்களும் தலைவர்களும் பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டக் கூடு
கிறார்கள்.

ஸர்க்கம் 82.

310—314

பரதன் காட்டிற்குப் போகப் புறப்பட்டது.

ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளும்படி வலிஷ்டர் பரதனுக்குச் சொன்ன காரணங்கள்—பரதன் அவரை எதிர்த்துப் பேசி ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல் ராமனையே அழைத்துவருவதாக நிச்சயிக்கிறார்—ஜனங்களின் ஸந்தோஷம்.

ஸர்க்கம் 83.

314—316

பரதன் கங்கைக் கரைக்கு வந்தது.

பரதனுடைய ப்ரயாண வர்ணனை.

ஸர்க்கம் 84.

317—318

பரதன் குஹனை ஸந்தித்தது.

குஹனுக்குப் பரதனிடத்திலுண்டான ஸந்தேஹம்—யுத்தத்திற்கும் ஸமாதானத்திற்கும் வித்தமாகவே அவன் பரதனிடத்தில் வருகிறான்.

ஸர்க்கம் 85.

318—320

குஹனுடைய ஸந்தேஹ நிவிர்த்தி.

குஹன் பரதனை உபசரித்துத் தன் ஸந்தேஹத்தைத் தெரிவிக்கிறான்—பரதன் தன் உண்மையான பான்மையை எடுத்துச் சொல்லி ராமனைப்பற்றிப் புலம்புகிறார்.

ஸர்க்கம் 86.

321—324

ராமனுடைய வரலாற்றைக் குஹன் சொன்னது.

இங்கே 51-வது ஸர்க்கத்தின் விஷயமே மறுபடியும் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

ஸர்க்கம் 87.

324—326

(தோடர்ச்சி).

பரதன் மூர்ச்சையடைகிறார் — கௌஸல்யை அவரைத் தேற்றுகிறாள்—ராமனுடைய வனவாஸ வர்ணனை.

ஸர்க்கம் 88.

326—329

பரதன் ப்ரலாபித்தது.

தன் பிதாவும் மாதாவும் செய்த அந்நியத்தையும் தன் பாபத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

ஸர்க்கம் 89.

329—331

பரதன் கங்கையைத் தாண்டினது.

ஆற்றைத் தாண்டும் வர்ணனை—பரத்வாஜனுடைய ஆச்ரமம்.

ஸர்க்கம் 90.

332—334

பரதன் பரத்வாஜரைத் தர்சித்தது.

பரத்வாஜர் பரதனிடத்தில் ஸந்தேஹப்படுகிறார்—பரதன் தன் உட்கருத்தைத் தெரிவிக்கிறார்—அந்த மஹர்ஷி பரதனை விருந்துக்கு அழைக்கிறார்.

ஸர்க்கம் 91.

334—341

பரத்வாஜர் செய்த விருந்து.

தேவதைகளையும் கந்தர்வர்களையும் பரத்வாஜர் கூப்படுகிறார்—அவர்கள் வந்து பரதனுக்கும் ஸன்யத்திற்கும் பரிவாரத்திற்கும் அவர்கள் நினைத்ததையெல்லாம் கொடுத்து விருந்துசெய்விக்கிறார்கள்.

ஸர்க்கம் 92.

341—344

பரதன் சித்ரகூடத்திற்குப் போனது.

பரதன் மஹர்ஷியை வணங்கி ராமனுடைய இருப்பிடத்தைக் கேட்டறிக்கிறார்—ராஜபத்தனிகளை அவரிடத்தில் காட்டி வர்ணிக்கிறார்—கைகேயீ குற்றமற்றவளென்று பரத்வாஜர் தேவரஹஸ்யத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்.

ஸர்க்கம் 93.

344—346

பரதன் ராமனிருக்குமிடத்தைத் தேடினது.

ராமனுடைய ஆச்ரமத்தைத் தேடும் விதம்.

ஸர்க்கம் 94.

346—348

சித்ரகூடத்தின் அழகு.

நகரத்தில் வலிப்பதைவிட இதே ச்லாக்யம்.

ஸர்க்கம் 95.

348—350

மந்தாகினீ நதி.

ராமனும் லீதையும் ஜலக்ரீடை செய்தது.

ஸர்க்கம் 96.

350—353

பரதனுடைய ஸேனையைக் கண்டு லக்ஷ்மணன் கோபித்தது.

பரதன் மஹா த்ரோஹி—நம்மைக் கொல்லவருகிறான்—அவனையும் ஸேனையையும் எரித்துவிடுகிறேன்.

ஸர்க்கம் 97.

353—356

ராமன் லக்ஷ்மணனை அடக்கினது.

பரதன் மஹா ஸாது—நம்மை அழைக்க வருகிறான்—கோபத்திற்கு இடங்கொடாதே—லக்ஷ்மணன் வெட்கமடைகிறார்.

ஸர்க்கம் 98.

356—357

பரதன் ராமனுடைய ஆச்ரமத்தைத் தேடினது.

பரதனுடைய கோறிக்கை—ராமனுடைய ஆச்ரமம் காணப்படுகிறது.

ஸர்க்கம் 99.

357—361

பரதன் ராமனைத் தர்சித்தது.

அந்த ஆச்ரம வர்ணனை—போகும் வழியிலுள்ள அடையாளங்கள்—ராமனைக் கண்டு பரதன் ப்ரலாபிக்கிறார்.

ஸர்க்கம் 100.

361—374

ராமன் பரதனுக்கு ராஜநீதியை உபதேசித்தது.

“ஏன் வந்தாய், பரத? எல்லோரும் கேட்குமா?” பெரியோர் களுடையபூஜை—மந்த்ரிகள்—ஆலோசனை—ஸேவகர்கள்—தண்டனை—ராஜத்ரோஹி—ஸேனாபதி—யுத்தவீரன்—சம்பளங் கொடுப்பது—தூதர்கள்—பரீக்ஷிக்க வேண்டியவர்கள்—தூரத்தப்பட்டவர்கள்—நாஸ்திகர்கள்—அயோத்யை—ராஜ்யம்—வைசியர்கள்—சூத்ரர்கள்—ஸ்த்ரீகள்—யானைகள்—தர்சனங்கொடுப்பது—கோட்டைகள்—ஆதாயம்—ந்யாய விசாரணை—வணக்கம்—புருஷார்த்தங்கள்—பதினான்கு தோஷங்கள்—பத்து வ்யஸனங்கள்—ஐந்து அரண்கள்—ஏழு ராஜ்ய அங்கங்கள்—நான்கு உபாயங்கள்—எட்டுவித வருமானம்—மூன்று புருஷார்த்தங்கள்—மூன்று வித்கையகள்—ஆறுவித ராஜநீதி—ஐந்து வித தைவிக கஷ்டங்கள்—ஐந்துவித மானுஷ்ய கஷ்டங்கள்—ஸ்நேஹஞ் செய்யத் தகாதவர்—ஐந்துவித ப்ரகிருதிகள்—ராஜ்யமண்டலம்—ராஜநீதியை அனுஷ்டிப்பதின் பயன்.

ஸர்க்கம் 101.

374—375

தசரதருடைய மரணத்தை அறிந்தது.

“தங்களை விட்டுப் பிரிந்ததே அதற்குக் காரணம்.”

ஸர்க்கம் 102.

375—379

ராம லக்ஷ்மணர்கள் உத்தரகீரியைகளைச் செய்தது.

ராமனுடைய ப்ரலாபம்—ஸீதையையும் லக்ஷ்மணனையும் துக்கம். விசாரிக்கிறார்—தர்ப்பணம்—ஸபிண்டகரணம்—பரதனுடைய ஸைன்யங்கள் ராமனைப் பார்க்கிறார்கள்.

ஸர்க்கம் 103.

379—381

ஜனங்கள் ராமனைத் தர்சித்தது.

ஆச்ரமத்திற்குப் போகும் வழியிலுள்ள அடையாளங்களைப் பார்த்துக் கௌஸல்யை வருந்துகிறாள்—ராஜபத்னிகள் ராமனைக் காண்கிறார்கள்—கௌஸல்யை ஸீதையைத் தேற்றுகிறாள்.

ஸர்க்கம் 104.

381—384

பரதன் சரணுகதி செய்தது.

ஏன் வந்தாய் பரத?—தாங்கள் அயோத்யைக்குத் திரும்பிவர வேண்டுமென்று நான் பிதாவிடத்தில் செய்த ப்ரதிக்கூத்யை மீற மாட்டேன்.

ஸர்க்கம் 105.

385—390

ராமன் பரதனுக்குத் தம்மத்தை உபதேசித்தது.

பரதன் மறுபடியும் ப்ரார்த்திக்கிறார்—ராமன் தைவத்தின் மஹிமையையும் காலகதியையும் ப்ராணிகளின் உத்பத்தி நாசத்தையும் எடுத்துரைக்கிறார்.

ஸர்க்கம் 106.

390—393

பரதன் ராமனை மறுபடியும் ப்ரார்த்திக்கிறார்.

பரதன் மறுபடியும் பல காரணங்களை எடுத்துச் சொல்லுகிறார்.

ஸர்க்கம் 107.

393—395

ராமன் பரதனை ஸமாதானஞ் செய்தார்.

உண்மையான காரணம் இன்னதென்று ராமன் தெரிவிக்கிறார்—விவாஹகாலத்தில் தசரதர் செய்த ஒப்பந்தம்—புத்ரனுடைய லக்ஷணம்.

ஸர்க்கம் 108.

395—397

ஜாபாலி மஹர்ஷியின் உபதேசம்.

சார்வாகமதம் — யாருக்கு யார் ஸம்பந்தம்? — ப்ரத்யக்ஷமே உண்மை—பரலோகம் கிடையாது.

ஸர்க்கம் 109.

398—402

ராமன் ஜாபாலியைக் கண்டிப்பது.

என்னை எல்லோரும் நிந்திப்பார்கள்—பரலோகம் எப்படிக்கிடைக்கும்?—ஸத்யமே மேலானது—செய்த ப்ரதிக்ஷையைத் தவறமாட்டேன். பரலோகமே நிச்சயம்—உம்மை விலக்கிவிட்டேன்—தர்மமே யாவற்றையும் ஸாதிக்கும்—ஜாபாலி உண்மையைத் தெரிவிக்கிறார்.

ஸர்க்கம் 110.

402—404

வஸிஷ்டர் ஸூரிய வம்சத்தை வர்ணித்தது.

மூத்தவனுக்கே ராஜ்யம் கிடைத்து வருகிறதென்று வஸிஷ்டர் நிரூபிக்கிறார்.

ஸர்க்கம் 111.

405—408

ராமனைத் திருப்ப முடியவில்லை.

வஸிஷ்டர் ராமனை வற்புறுத்துகிறார்—ராமனுடைய பதில்—பரதன் ப்ரார்ப்போய் வேசஞ் செய்கிறார்—ராமன் அதைக் கண்டித்து அவனை ஸமாதானஞ் செய்கிறார்—“ராமனுக்குப் பதிலாத நானே வனவாஸஞ் செய்கிறேன்”—ராமன் ஆசேஷிக்கிறார்.

ஸர்க்கம் 112.

409—412

ராமன் பரதனுக்குத் தன் மரவடிகளைக் கொடுத்தது.

ரிஷிகள் ராமனுடைய முடிவை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள்—பரதன் ஆசேஷிக்கிறார்—ராமன் உறுதியாக ப்ரதிக்ஷை செய்கிறார்

சரீமனுடைய மரவடிகளைப் ப்ரார்த்திக்கிறார்—ராமன் அவைகளைக் கொடுக்கிறார்—பரதன் செய்த ப்ரதிக்ளை—எல்லோரும் திரும்பிப் போகிறார்கள்.

ஸர்க்கம் 113. 412—413

பரதன் அயோத்யைக்கு வந்தது.

பரத்வாஜருக்குப் பரதன் நடந்த விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவிக்கிறார்.

ஸர்க்கம் 114. 414—416

அரசனில்லாத நகரம்.

பரதன் அதைக் கண்டு அடங்காத்துயரமடைகிறார்.

ஸர்க்கம் 115. 416—418

பாதுகா பட்டாபிஷேகம்.

இவைகளே ராமசந்த்ரமூர்த்தி — இவைகளே ராஜ்யத்தை ஆளும்—நான் கேவலம் அவைகளுக்கு ஸேவகன்—ராமன் குறிப்பிட்ட நாளில் வராவிட்டால் ப்ராணனை விடுவேன்.

ஸர்க்கம் 116. 419—421

ரிஷிகள் சித்ரகூடத்தைவிட்டுப் போவது.

ராமன் காரணத்தைக் கேட்கிறார்—“ராம! உன்னைப்பற்றி ரிஷிகளுக்குக் கரன் முதலிய ராசூஸர்களால் பயம் உண்டாகிறது—ரீயும் எங்களுடன் வா.”

ஸர்க்கம் 117. 421—423

ராமன் அத்ரி மஹர்ஷியைத் தர்சித்தது.

அத்ரி மஹர்ஷி அவர்களை உபாசரித்தது—அனஸூயையின் மஹிமை—லீதைக்கு அவள் பதிவ்ரதா தர்மத்தை உபதேசிக்கிறாள்.

ஸர்க்கம் 118. 424—427

லீதை தன் விவாஹத்தை அனஸூயைக்கு வர்ணித்தாள்.

லீதையின் உத்பத்தி—சிவனுடைய வில்—ராமன் அதை முறித்தது—விவாஹ வர்ணனை—ராமனுடைய மஹிமை.

ஸர்க்கம் 119. 427—428

ராமன் தண்டகாரணயத்தில் ப்ரவேசித்தது.

திவ்ய சந்தனத்தையும் வஸ்த்ரத்தையும் ஹாரத்தையும் அனஸூயை லீதைக்குக் கொடுக்கிறாள்—அங்குள்ள ரிஷிகள் தங்களை ராசூஸர்களிடத்திலிருந்து ரக்ஷிக்கும்படி ராமனைப் ப்ரார்த்திக்கிறார்கள்—அரண்ய ப்ரவேசம்.

அயோத்யாகாண்டம் குறிப்புகள்.

அயோத்யா காண்டம்.

ஸர்க்கம் 1.

ராம பட்டாபிஷேக நிச்சயம்.

குற்றமற்றவரும் நித்ய சத்ருக்களான காமக்ரோதம் முதலியவைகளை ஜயித்தவருமான சத்ருக்கன், மாமன் வீட்டிற்குப் போகும்பரதனால் ப்ரீதியுடன் அழைத்துப் போகப்பட்டார். பரதன் தன் மாமனான யுகாஜித்தால், உத்தமமான குதிரைகள் ஆபரணங்கள் போர்வைகள் போஜனம் முதலிய உபசாரங்களால் புத்ரனைப்போல் ப்ரீதியுடன் ஆதரிக்கப்பட்டாலும், சத்ருக்கனிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹத்தால் மாத்ரம் அங்கே வலித்துக்கொண்டிருந்தார்.

இப்படி இஷ்டமான வஸ்துக்களால் விசேஷ ப்ரியமடைந்து ஸுகமாக அங்கே வலிக்கும்பொழுது, சூரர்களான அவ்விருவரும், “நமது பிதா வயஸ் சென்றவராயிற்றே. இனி ராஜ்யபாலனஞ் செய்ய அவரால் முடியாதே. ராமனுக்கு ஒருவேளை பட்டாபிஷேகம் செய்வாரோ தெரியவில்லையே. இந்த ஸமயத்தில் ஸமீபத்திலிருந்து பிதாவிற்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டியிருக்க, அந்தக்காலம் நமக்குத் தவறிப் போகிறதே”யென்று தசரதரை அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்வார்கள். உத்தமமான புத்ரர்களை அடைந்ததால் அளவற்ற தேஜஸுள்ள அவ்வரசனும் “இந்த்ரன் வருணன் முதலியவர்களைப் போல் குறைவில்லாத ஸ்நேஹமுள்ள பரத சத்ருக்கனர்களைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கிறோமே. பலவகையான ஸம்பத்துகள் நிறைந்திருந்தாலும் என் அருமைக் குழந்தைகள் ஸமீபத்திலில்லாதது ஓர் பெரிய குறைவே”யென்று, அவர்களை அடிக்கடி நினைப்பது வழக்கம்.

நான்கு குமாரர்களிடத்திலும் அரசனுக்குத் தன் ஃரீரத்திலிருந்துண்டான நான்கு கைகளிடத்திலும் போல் ப்ரீதி ஸமமே. ஆனாலும் ப்ராணிகளுக்குள் ப்ராஹ்மதேவர் எப்படியே, அப்படி அந்த நால்வருக்குள் ராமன் உத்தம குணங்களுடன் கூடியிருக்கால் தசரதருக்கு அவரிடத்தில் அதிக ப்ரீதி.

நித்யரான மஹாவிஷ்ணு, கர்வமடைந்த ரர்வணனைக் கொல்லத் தேவர்களால் வேண்டப்பட்டு, ராமனாகப் பூமியில் வந்தார். இந்தரனைப் புத்ரனாக அடைந்த அதிதியைப்போல் கௌஸல்யையும் வெகு தேஜஸுள்ள ராமனால் விளங்கினாள். இம்மாதிரியான புத்ரனை அடைந்தவர்கள் கௌஸல்யைத் தவிர பூமியில் வேறொருவருமில்லை. மிகுந்த அழகுள்ளவர்; பராக்ரமமுள்ளவர்; அஸூயையில்லாதவர்; இங்கிதம் ஸ்வபாவம் நடை முதலியவைகளில் தசரதரை ஒத்தவர். ஒருவரும் கடுமையான வார்த்தையை அவரிடத்தில் சொல்லமாட்டார்கள்; அப்படிச் சொன்னாலும் அவர் பதில் சொல்வதில்லை. பேசும்போதெல்லாம் மிருதுவாகவே பேசுவார். எப்பொழுதும் சாந்த ஸ்வபாவமுள்ளவர்; ஆகையால் ஒருவன் தனக்கு எப்பொழுதாவது எக்காரணத்தாலாவது ஸ்வல்ப உபகாரம் செய்திருந்தாலும் அதைப் பெரிதாக எண்ணி மிகவும் ஸந்தோஷிப்பார். ஆனால், ஸகல ஜகத்திற்கும் அவரே ஆத்மாவாகையாலும் மனதை வசப்படுத்தினதாலும், பிறர் தனக்கு எண்ணமுடியாத அபகாரங்களைச் செய்தாலும் அவைகளை நினைப்பதேயில்லை.

ஒவ்வொரு நாளும் அஸ்தர் வித்யையை அப்பவித்த ஸமயம் போக மிகுந்த காலத்தில், அனுஷ்டானம் நல்லறிவு வயஸ் இம்முன்றிலும் முதிர்ந்து நல்லோராயிருக்கும் பெரியோர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பார். அவர் எப்பொழுதும், எல்லா ஜனங்களும் எப்படி ஸுகமாக வலிப்பார்களென்ற யோசனையுள்ளவர்; இன்பமாகப் பேசுகிறவர்; மிகவும் தாழ்ந்தவர்களிடத்திலும் தானே முந்திப் பேசுவார். அண்டினவர்களுடைய சத்ருக்களை நாசஞ் செய்யும் பராக்ரமமுள்ளவர்; அப்படி யிருந்தும் கர்வமில்லாதவர். உண்மையில்லாத கதைகளை ஒரு பொழுதும் சொல்வதில்லை. பெரியோர்களை எதிர்கொண்டழைத்து நன்றாய்ப் பூஜிப்பார். ஸகல ஜனங்களிடத்திலும் அதிக ப்ரீதியுள்ளவர். அவர்களும் அவரிடத்தில் அப்படியே ப்ரீதி வைத்திருந்தார்கள். எல்லோரிடத்திலும் தயையுள்ளவர். பிறருடைய துக்கத்தைப் பொறுக்காதவர். கோபத்தை ஜயித்தவர். வேதத்தின் உட்கருத்தை அறிந்தவர்களைப் பூஜிப்பவர். தினர்களிடத்தில் தயையுள்ளவர். தர்மத்தைப் பொதுவாயும் விசேஷமாயும் அறிந்தவர். எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் அபயங்கொடுக்கிறோமென்ற வ்ரதமுள்ளவர். பிறருடைய பொருளை விரும்பாதவர். தன் வம்சத்திற்குத் தகுந்த தயை தாகூண்யம் அண்டினவர்களைக் காப்பாற்றுவது, துஷ்டர்களை சிவப்பது முதலிய சூத்தரிய தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதே பெரிதென்றும், அதே

கீர்த்தியையும் ஸ்வர்க்காதி புண்ய லோகங்களையும் கொடுக்குமென்றும் நினைப்பவர். யாவற்றையும் அறிந்தவராகையால், சூது சொக்கட்டான் முதலிய வினா விளையாட்டுகளில் காலத்தைக் கழிப்பதில்லை. தர்ம விரோதமான விண் பேச்சில் ஆசையற்றவர். லௌகிக வ்யவஹாரத்திலும் வைதிக வ்யவஹாரத்திலும் தடையில்லாமல் பிருஹஸ்பதியைப்போல் மென்மேலும் கஷி சொல்லக்கூடியவர். மனோ வ்யாதி தேஹ வ்யாதியில்லாதவர், யௌவன புருஷன், எல்லோரும் புகழும் பேசந் திறமையுள்ளவர்; அதிக சரீர பலமுடையவர்; அத்தயனம் செய்யும் தேச காலங்களை நன்றாயறிந்தவர். ஒரு தடவை பார்த்தவுடன் ஒருவனுடைய பலம் இவ்வளவென்று நன்றாக அறியக்கூடியவர். தனக்கு அபகாரஞ் செய்தவனிடத்திலும் விரோத புத்தியில்லாதவர். ஆசார்யரிடத்தில் வித்யையைக் கற்று, வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்து ஸமாவர்த்தனம் செய்தவர். வேதங்களின் அர்த்தத்தை விதிப்படி நன்றாகக் கற்றுணர்ந்தவர், அஸ்த்ர சஸ்த்ர வித்யையில் தன் பிதாவைக் காட்டிலும் மிகுந்த திறமையுடையவர். இவருடைய வம்சம் மிகவும் பரிசுத்தமானது.

இவர் ஸகலக்ஷேமங்களுக்கும் இருப்பிடம். குற்றமற்றவர், வேதத்தில் ச்ரத்தையுள்ளவர். எந்நாளும் கலங்காத புத்தியுள்ளவர். மிகவும் கஷ்டமான நிலைமையிலும் உண்மையையே பேசுகிறவர். எண்ணமும் பேச்சும் செய்கையும் ஒத்திருப்பவர். தர்மங்களைப் பூர்ணமாக அறிந்த பெரியோர்களான ப்ராஹ்மணோத்தமர்களால் நல்ல மார்க்கத்தில் நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவர். பகலின் முன்பாகத்தின் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய தர்மார்த்த காமங்களை நன்றாக அறிந்தவர். அறிந்த விஷயத்தை ஒருபொழுதும் மறக்காதவர். மென்மேலும் தோற்றமுள்ள புத்தியுள்ளவர்; லௌகிக கார்யங்களில் மிகவும் ஸமர்த்தர்; வணக்கமுள்ளவர். பிறரால் அறியமுடியாத எண்ணத்தையுடையவர். ஆலோசித்த கார்யம் முடியும் வரையில் பிறர்க்குத் தெரியாமல் மறைத்து வைத்துக்கொள்வார். சிறந்த மந்த்ரிகளுடையவர். அவருடைய கோபமாவது ஸந்தோஷமாவது விண்போகாது. நல்ல பாத்ரமறிந்து தானஞ் செய்வதற்கும் ந்யாயமாய் ஸம்பாதிப்பதற்கும் தகுந்த காலத்தை நன்றாயறிந்தவர். தேவதைகளிடத்திலும் ஆசார்யரிடத்திலும் மிகுந்த பக்தியுள்ளவர்; அண்டினவர்களிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுள்ளவர்; கலக்கமில்லாத நிர்ஹமான தத்வஞானமுள்ளவர்; மூடர்களுடன் சேராதவர்; கடுமையாகப் பேசாதவர்; சோம்பலில்லாதவர்.

மல் எப்பொழுதும் சாஸ்த்ரவிசாரம் செய்துகொண்டிருப்பவர்; சாஸ்த்ரங்களின் உண்மையை அறிவதில் ஜாக்ரதையுள்ளவர்.

பிறருடைய குற்றங்களையும் தன் ராஜ்யத்திலும் சத்ருராஜ்யத்திலுமுள்ள தோஷங்களையும் நன்றாயறிந்தவர். வேதவேதாங்கங்களை யும் ஸகலவித்யைகளையும் அப்பயலித்தவர். எல்லா விஷயங்களின் முடிவான கருத்தை அறிந்தவர். பார்த்தவுடன் அவரவர்களின் ஸ்வபாவ தாரதமயத்தை நன்றாயறிந்தவர். நீதிசாஸ்த்ரப்படி மித்ரர்களை யும் ஸாதுக்களையும் சேர்ப்பதிலும், அவர்களைக் காப்பாற்றுவதிலும் வெகுஸாமர்த்தமுள்ளவர். கெட்டவர்களை சிஷிக்கும் ஸமயமறிந்தவர். தேன் வண்டுகள் புஷ்பங்களைக் கசக்காமல் எப்படி ரஸத்தை எடுக்குமோ, அப்படி ஜனங்களுக்குக் கஷ்டமில்லாமல் அவர்களிடத்திலிருந்து தனத்தை ஸம்பாதிக்கும் வகையை அறிந்தவர். தன் வரவில் பாதினையாவது கால்பாகத்தையாவது முக்கால் பாகத்தையாவது செலவழிக்கலாமே ஒழிய, வரவிற்கு அதிகமாகச் செலவுசெய்யக் கூடாதென்ற ராஜநீதியை அறிந்தவர். பலவகையான சாஸ்த்ர ஆராய்ச்சியிலும் ஸம்ஸ்கிருத ப்ராகிருத பாஷைகளில் காவ்ய நாடகம் முதலியவைகளிலும் மிகவும் தேர்ந்தவர். தர்மார்த்தங்களுக்கு விரோதமில்லாத காமஸூகத்தை அனுபவிப்பவர். செய்யவேண்டிய கார்யங்களில் உத்ஸாஹக் குறைவில்லாதவர். இன்பமாகக் காலங்கழிப்பதையே ப்ரயோஜனமாகவுடைய சித்ரவேலையிலும் ஸங்கீதத்திலும் பல வாத்யங்களை வாசிப்பதிலும் திறமையுள்ளவர். தன் செல்வத்தை ஐந்து வகையாகப் பிரிக்கவேண்டுமென்ற நீதியை அறிந்தவர். யானை குதிரை முதலியவைகளை ஏறிப் பழக்குவதில் திறமையுள்ளவர். வில்வித்யையின் ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்களுக்குள் சிறந்தவர். லோகத்திலுள்ள அதிரதர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவர். சத்ருக்களை நோக்கித் தானே பயமில்லாமல் போய், ஸையத்தின் முன்னின்று, தன் பலங்களைக் காப்பாற்றிச், சத்ருக்களுடைய வ்யூஹங்களைப் பிளந்து, தன் ஸையத்தை அதற்குள் செலுத்திப், பகைவர்களை முறியடிப்பதில் மிகுந்த ஸாமர்த்த்யமுள்ளவர். ஸையங்களைப் பல வ்யூஹங்களாகப் பிரிப்பதில் நிபுணர். தேவாஸூரர்களும் அவரை ஒருபொழுதும் ஜயிக்கமுடியாது.

அஸூலையை விலக்கினவர். கோபத்தை ஜயித்தவர். கர்வமில்லாதவர். பிறர்க்குக் கிடைக்கும் லாபத்தைப்பற்றிப் பொருமையில்லாதவர். ப்ராணிகளை அவமதிக்கும் ஸ்வபாவமில்லாதவர். இவ்வளவு உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்

பட்டுப், பூமி தேவியைப்போல் பொறுமை வாய்ந்த ராமன், மூவுலகத் தாருக்கும் 'ப்ரியமானவர். புத்தியில் ப்ருஹஸ்பதியை ஒத்தவர்; பராக்ரமத்தில் மஹேந்த்ரணைப் போன்றவர். இம்மாதிரி ராமன் எல்லா ஜனங்களுக்கும், பிதாவான தசரதருக்கும், ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் உத்தமகுணங்களால், ஸூர்யன் ஆயிரம் கிரணங்களுடன் விளங்குவதுபோல் ப்ரகாசித்தார். ஆகையால் அண்டினவர்களைக் காப்பாற்றுகிறதென்ற வ்ரதத்தையும் வீண்போகாத பராக்ரமத்தையு முடையவரும், லோக பாலர்களைப் போன்றவருமான ராகவன், தங்களுக்கு அரசனாக வேண்டுமென்று ஜனங்கள் ஆசைகொண்டார்கள்.

அப்பொழுது தசரத சக்ரவர்த்தி, தன் புத்ரன் உத்தமகுணங்களால் நிகற்றறவனென்று நினைத்து, “வயஸ் முதிர்ந்த நமக்கு இனி ஆகவேண்டியதென்ன? நாம் உயிரோடிருக்கையில் ராமன் அரசனாகவேண்டியதே நமக்கு மிகுந்த ப்ரீதியைக் கொடுக்கும். ஆகையால் அவனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்து, அவனை அரசனாக எப்பொழுது பார்ப்பேன்? நமது குழந்தை ராமன், தனவான்களுக்கு மீமன் மேலும் ஐச்வர்யம் பெருகவேண்டுமென்று விரும்புகிறவன். செல்வங்குறைந்தவர்களிடத்தில் மிகுந்த தயைவைத்து உதவிசெய்கிறவன். தாபத்தைப் போக்கி ஜலத்தைப் பொழிவதால் மேகத்தினிடத்தில் ஜனங்கள் எப்படி ப்ரியப்படுகிறார்களோ அப்படி, நம்மைவிட ராமனிடத்தில் விசேஷ ப்ரியம் வைத்திருக்கிறார்கள். மேலும், பராக்ரமத்தில் யமனையும் இந்த்ரனையும், புத்தியில் ப்ருஹஸ்பதியையும், தைர்யத்தில் ஹிமயமலையையும் ஒத்திருப்பதால் என்னைவிட மிகுந்த குணசாலி. நமது குழந்தை ராமனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்து இந்த முதிர்ந்த வயவில் அதனலுண்டாகும் ஆனந்தத்தை அனுபவித்துப் பிறகு ஸ்வர்க்கமடையவேண்டு”மென்று தன் மனதில் தீர்மானித்துக் கொண்டார்.

அரசர்களிடத்தி லில்லாத மேற்சொன்ன அளவற்ற லோகோத்தமமான நற்குணங்கள் யாவும் ராமனிடத்தி லிருப்பதைப் பற்றித் தன் மந்த்ரிகளுடன் யோசித்து, ராமனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுக்க நிச்சயித்தார்.

மேலும், அரசருக்கு வரும் கெடுதியைக் காண்பிக்கும் மூன்று வகையான அபசகுனங்களையும் தனக்கு கிழத்தனத்தால் நோர்ந்திருக்கும் சக்திக்குறைவையும் ராமனுக்குச் சிக்ரமாக அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்பதற்குக் காரணமாக மந்த்ரிக

ளிடத்தில் சொன்னார். பூர்ண சந்த்ரனைப்போன்ற ராமனுடைய முகத்தைப் பார்த்தவுடனே எல்லா ஜனங்களும் தானும் துக்கம் நீங்கி மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைவதால், ப்ரஜைகள் கேதமமாமிருக்க வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டதென்றெண்ணி ராமாபிஷேகத்தைச் சீக்ரப்படுத்தினார். தூதர்களை அனுப்பி அநேக பட்டணங்களிலும் தேசங்களிலும் வலிக்கும் ஜனங்களையும், முக்யமான அரசர்களையும் சீக்ரமாக வருவித்தார். ஆனால் கேகயதேசத்தரசனும் ஜனகரும் வெகுதூரத்திலிருந்ததால் பிறகு கேட்டு ஸந்தோஷமடையட்டுமென்று அவர்களுக்கு ஸமாசாரம் அனுப்பவில்லை. தசரதர் வந்த அரசர்களுக்குத் தகுந்த விடுதிகளை ஏற்படுத்தி, உத்தமமான போஜனம் விலையற்ற ஆபரணங்கள் முதலியவைகளால் உபசரித்தார். தான் ஸபையில் வந்திருந்து, அவர்களைப் பார்க்கத் தயாராயிருக்கக், கேகயராஜனையும் ஜனகரையும் தவிர மற்ற அரசர்கள், ப்ரஹ்ம ஸபைக்கு வரும் தேவர்களைப்போல் அந்த ஸபாமண்டபத்தில் புகுந்து, அரசனுக் கெதிரில் வணக்கத்துடன் தகுந்த ஆஸனங்களில் உட்கார்ந்தார்கள். அப்பொழுது அவரால் வெகுமதிக்கப்பட்ட நகரவாஸிகள் அவர் என்ன சொல்லப் போகிறாரென்று, அவருடைய வார்த்தையைக் கேட்பதில் மிகுந்த ஆவலுடன் ஸமீபத்தில் நெருங்கி உட்கார்ந்தார்கள். தேவர்களால் சூழப்பட்ட மஹா பராக்ரமமுள்ள தேவேந்த்ரனைப்போல் அவர்களுக்கு நடுவில் தசரதர் ப்ரகாசித்தார்.

ஸர்க்கம் 2.

மந்த்ராலோசனை.

பின்பு ஸபையிலிருக்கும் எல்லோரையும் அழைத்துத், தான் பேசுவதைக் கேட்பதில் கவனிக்கும்படி அவர்களைச் செய்து, எல்லோருக்கும் அனுக்ஷமாயும் அதிக ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாயும் தெளிவாயும் பின்வருமாறு சொன்னார். அவருடைய குரல் பேரிவாதயத்தின் சப்தத்தைப்போல் கம்பீரமாயும் திக்குகளில் எதிரொலி உண்டாக்கக்கூடியதாயும், மேகத்தின் கர்ஜனையைப் போலும், ராஜ லக்ஷணங்கள் பொருந்தினதாயும், கேட்க மிருதுவாயும் இனிமையாய்மிருந்தது. “அரசர்களே, ஜனங்களே ! என் முன்னோர்களான ரகுமுதலிய கிர்த்திபெற்ற அரசர்கள், இந்தக் கோஸல ராஜ்யத்தைத் தங்கள் புத்ரனைப் போல் மிகுந்த அன்புடன்

காப்பாற்றிவந்த விஷயம் உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியுமே. அந்த வம்சத்தில் பிறந்த நான், விசேஷ ஸுகத்தை அனுபவிக்கத் தகுந்த என் ராஜ்யத்திற்குக் கேட்பதைச் செய்ய விரும்புகிறேன். ஏதோ என் புத்திக்கும் சக்திக்கும் தகுந்தபடி நீதிநெறிதவறாமல் சோம்பலில்லாமல் முன்னோர்களின் மார்க்கத்தை விடாமல் ஜனங்களை இவ்வளவு காலமாகக் காப்பாற்றிவந்தேன். நீங்களும் வெகு ஸந்தோஷமடைந்திருக்கிறீர்கள்.

ஆனாலும் வெண்குடையின் கீழிருந்து ஜனங்களுக்கு நன்மையையே செய்துவந்து அரசாண்ட எனக்கு வயஸ் முதிர்ந்துவிட்டது. யயாதி முதலியவர்களைப் போல் எனக்கு விஷயத்தில் ஆசையில்லை. அறுபதாயிரம் வர்ஷங்கள் ஜீவித்திருந்து தளர்ந்துபோன இந்தத் தேஹத்திற்கு ஓய்வு வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். செளர்யம் முதலிய குணங்களால் நிறைந்தவர்கள் நிர்வஹிக்கக்கூடியதும், இந்திரியங்களை ஜயிக்காமல் விஷயத்தையே நாடினவர்கள் வஹிக்கமுடியாததும், பலவகையான ஒத்தாசைகளை அபேக்ஷித்ததும், தர்மத்தை நிலைபெறச் செய்வதுமான இந்தப் பெரிய பாரத்தை வெகுகாலமாகத் தாங்கிவந்ததால் மிகவும் களைத்திருக்கிறேன். இப்பொழுது இங்கிருக்கும் ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டர்கள் முதலிய எல்லோருடைய ஸம்மதமிருந்தால், என் புத்ரனை அரசனாகச் செய்து ஸுகமாயிருக்கலாமென்று நினைக்கிறேன். புலராஜாவா யிருக்கத் தகுந்தவனென்று நான் குறிப்பிடும் என் மூத்தகுமாரனான ராமன், சத்ருக்களை ஜயித்தவன்; அவர்களுடைய நகரங்களைப் பிடித்தவன்; இந்தப் பராக்ரமத்தில் இந்த்ரனை ஒத்தவன்; எல்லா குணங்களிலும் என்னைப்போன்றவன், தர்ம சிந்தையுள்ளவர்களுக்குள் உத்தமன்; புருஷ ச்ரேஷ்டன். புஷ்ய நக்ஷத்ரத்துடன் சேர்ந்த சந்த்ரனைப்போல் மிகுந்த தேஜஸுள்ளவன். அவனுக்குப் புஷ்ய நக்ஷத்திரங்கூடின சபதினத்தில் யௌராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ்செய்ய ஆசைகொண்டிருக்கிறேன். லக்ஷ்மணனுக்கு மூத்தவனும் அளவற்ற தேஜஸுள்ளவனுமான ராமன் பூமிக்குத் தகுந்த அரசன். இவனை அரசனாக அடைந்தால் முன்று லோகங்களும் நன்றாக ரக்ஷிக்கப்படும். ராமனை அரசனாகச் செய்து, இந்தப் பாரத்தை அவனிடத்தில் ஒப்புவித்து, அதனால் பூமிக்குக் கேட்பத்தை உண்டுபண்ணி, நானும் கவலையற்றிருக்க விரும்புகிறேன். நன்றாக யோசித்து இதை ஆரம்பித்தேனென்றும் இது தகுந்த ப்ரயோஜனத்தைக் கொடுக்குமென்றும் உங்களுக்குத் தோன்றினால் அனுமதிக்கொடுக்கலாம். இது உசிதமல்லவென்று

றால், வேறு என்ன செய்யலாமென்று அதையும் சொல்லுங்கள். இப்படிச் செய்வதே உசிதமென்று எனக்குத் தோன்றினாலும் மத்யஸ்தர்களான உங்களுடன் நன்றாய் யோசித்துச் செய்வது இன்னும் அதிக பலத்தைக் கொடுக்கு”மென்றார்.

இதைக் கேட்டு மற்ற அரசர்கள், மழைபெய்யப் போகும்மேகத் தைப் பார்த்து மயில்கள் களிப்பதுபோல் அவரைப் புகழ்ந்தார்கள். ஜனங்களுடைய ஸந்தோஷத்தாலுண்டான பெரிய சப்தம் எதிரொலியால் அந்த ஸபையின் விமானத்தை அசைப்பதுபோல் பரவிற்று.

பிறகு வலிஷ்டர் முதலிய ப்ராஹ்மணர்களும் அரசர்களும் நகரத்து ஜனங்களுடனும் நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களுடனும் நன்றாய் ஆலோசித்துத், தனக்குக் கிழத்தனம் நேர்ந்தபோது யுவராஜாவை நியமிப்பதே தர்மமென்று நினைத்திருக்கும் தசரதருடைய எண்ணத்தைத் தேசகால சேஷ்டைகளால் நன்றாக அறிந்து, தனக்குள் ஒவ்வொருவரும் யோசித்துப், பிறகு எல்லோரும் ஒரே எண்ணத்துடன், “மஹாராஜ! தாங்கள் அநேக ஆயிரவர்ஷங்களாக இந்த ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றிவந்து வயஸ் முதிர்ந்திருக்கிறீர்கள். ஆகையால் தங்களுடைய புத்ரனான ராமனை யுவராஜாவாக அபிஷேகம் செய்யுங்கள். ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றுவதில் தாங்கள் இந்தத் தளர்ந்த வயதிலும் வெகு ஜாக்ரதையுடையவர்கள். ஆனாலும் மலை போன்ற பட்டத்து யானைமேல், வெண்குடையால் சற்று மறைக்கப் பட்ட முககாந்தியுடன், ரகுவீரன், மஹா பலசாலியாய் மூழங்கால் வரையில் நீண்ட திருக்கைகளுடன் பலனிவரும் காஷியைப் பார்க்க ஆவல்கொண்டிருக்கிறோம். எங்களுக்கு ஆசையிருந்தாலும் அதைப் பூர்த்திசெய்வது தங்களைச் சேர்ந்த”தென்று தெரிவித்தார்கள்.

அவர்களுடைய எண்ணத்தைத் தசரதர் நன்றாக அறிந்தும் அறியாதவரைப்போல், “அரசர்களே! நான் சக்ரவர்த்தியாக உங்களைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதும், ராமனை யுவராஜாவாக அபிஷேகஞ் செய்துப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசைப்படுவதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. உண்மையாகச் சொல்லுங்க” ளென்றார்.

அப்பொழுது அவ்வரசர்களும் பட்டணத்து ஜனங்களும், “மஹாராஜ! மற்றவர்களிடத்திலில்லாத பல உத்தம குணங்கள் தங்கள் புத்ரனான ராமனிடத்திலிருக்கின்றன. தேவர்களைப்போன்ற வரும் புத்திமானும் கேட்பவர்களுக்கும் நினைப்பவர்களுக்கும் சொல்லு

கிறவர்களுக்கும் ஆனந்தத்தையும் ப்ரீதியையும் கொடுக்கக்கூடிய வருமான ராகவனுடைய கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகிறோம், கேளுங்கள்.

ராமன் வீண்போகாத பராக்ரமமுள்ளவர்; உத்தமகுணங்களால் மழைந்த்ரணைப் போன்றவர்; இக்த்வாகு வம்சத்தில் பிறந்த அரசர் களைவிட மேலானவர்; உத்தம புருஷர்; ஸத்யத்திலும் தர்மத்திலும் நோக்கமுள்ளவர்; தர்மத்தையும் அதின் பயனான ஸம்பத்தையும் பிறர் களை எதிர்பார்க்காமல் கொடுப்பவர்; சந்த்ரணைப் போல் ஜனங்களுக்கு ஸுகத்தைத் தருபவர்; பொறுமையில் பூமிதேவியைப் போன்றவர்; புத்தியில் ப்ருஹஸ்பதியையும், பராக்ரமத்தில் சசியின் பர்த்தாவான மழைந்த்ரணையும் ஒத்தவர்; ஸாமான்ய தர்மத்தையும் விசேஷ தர் மத்தையும் அறிந்தவர். அவருடைய ப்ரதிக்ளை வினாவதில்லை. தான் மஹானாயிருந்தும் தனக்குத் தாழ்ந்த புத்தியுள்ளவர்களுடன் இடைவிடாமல் நெருங்கிப் பழகும் ஸ்வபாவமுள்ளவர் பிறரிடத்தில் காரணமில்லாமல் தோஷங்களை ஏற்படுத்தும் அஸூலையை விலக் கினவர்; அண்டினவர்களின் குற்றத்தைப் பொறுப்பவர்; குற்றம் செய்யாதவர்கள் கோபித்தாலும் துக்கமடைந்தாலும் அவர்களை ஸமாதானஞ் செய்பவர்; ப்ரியமாகப் பேசும் ஸ்வபாவமுள்ளவர்; பிறர் செய்த உபகாரம் கொஞ்சமானாலும் அதை அதிகமாய் நினைப்ப வர்; கெட்ட விஷயங்களில் ஆசையற்றவர்; அண்டினவரை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவர்; மிகவும் கஷ்டமான நிலையிலும் முன் ஒப் புக்கொண்ட கார்யத்தை விடாமல் செய்துகொடுப்பவர்; அண்டின வர்களுக்கு வசப்பட்டவர்; பிறர் தன்னிடத்தில் அஸூலையை வைத் தாலும் அதை லக்ஷ்யம் செய்யாதவர்; பொய்யைச் சொல்லாமல் எல்லோரிடத்திலும் ப்ரியமாகப் பேசுகிறவர்; ஞானம் வயஸ் ஆசார மென்றவைகளில் முதிர்ந்த ப்ராஹ்மணர்களை எப்பொழுதும் வணங்கு கிறவர். ஆகையால் ஒளதார்யம், பராக்ரமம், சத்ருக்களை ஜயிக்கும் திறமை முதலிய குணங்கள் மென்மேலும் அவரிடத்தில் வளர் கின்றன.

தேவர்கள் அஸூரர்கள் மனிதர்கள் முதலியவர்களுக்குத் தெரிந்த அஸ்த்ர சாஸ்த்ரங்கள் யாவையுமறிந்தவர். சாஸ்த்ரப்படி குருவிடத்தில் வேத வேதாந்தங்களைப் படித்து, வ்ரதங்களை அனுஷ் டித்து ஸமாவர்த்தனஞ் செய்தவர். ஸாமகானத்திற்கு உபயோக மான ஸங்கீதத்தில் மிகுந்த தேர்ச்சி அடைந்தவர். இவருடைய குலம் மிகவும் பரிசுத்தமானது; தானும் மஹா சுத்தர். எக்காலத்தி

லும் கலங்காத மனமுள்ளவராகையால் சிறந்த புத்திமான். நல்ல குலத்தில் பிறந்தவர்களும், மிகுந்த படிப்பாளிகளும், வணக்கமுள்ளவர்களும், தர்மத்தின் கருத்தை நன்றாக எடுத்துச் சொல்வதில் திறமை யுள்ளவர்களுமான ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டர்களால் பழக்கப்பட்டவர். க்ராமங்கள் நகரங்களைப்பற்றிச் சத்ருக்களுடன் போராட வேண்டியிருந்தால் லக்ஷ்மணரை அழைத்துக்கொண்டு, யுத்தத்திற்குப் போய், பகைவரை ஜயிக்காமல் திரும்புவதில்லை. யுத்தம் முடிந்த பிறகு, யானை ரதம் முதலிய வாஹனங்களிலேறிப் பட்டணத்திற்கு வந்து, ஜனங்களை அழைத்து, “உங்கள் குழந்தைகள் பார்யைகள் சிஷ்யர்கள் ஸௌக்யமாக இருக்கிறார்களா? அக்னிகார்யங்கள் விதிப் படி நடக்கின்றனவா? உங்கள் வேலைக்காரர்களும் சிஷ்யர்களும் உங்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைக் காலத்தில் சோம்பலில்லாமல் செய்கிறார்களா” வென்று தகப்பன் குழந்தைகளை விசாரிப்பது போல் பலவிதமாகக் கேட்கும் விசாரிப்பார். தனிகளே ஏழையோ யாராயிருந்தாலும், ஏதாவது துக்கம் நேர்ந்தால், ராமன் “நமது ஆளுகைக் குட்பட்ட இவர் கஷ்டப்படுவதற்கு நமது தவறே காரணமென்றெண்ணி மிகவும் வருத்தமடைந்து, அதை மறக்கமாட்டார். அப்படியே யாருக்காவது புத்ரோத்ஸவம் முதலிய சபங்கள் நேர்ந்தால், மகனுக்கு வாய்ந்த கேட்கத்தைப் பார்த்துத் தகப்பன் எப்படி ஸந்தோஷமடைவானோ அப்படி மகிழ் கிறவர்.

மிகவும் கஷ்டமான நிலையிலும் பொய்சொல்லாதவர்; வில் லாளிகளில் ச்ரேஷ்டர்; பெரியோர்களை ஸேவிப்பவர்; இந்த்ரியங்களை அடக்கினவர்; புன்சிரிப்புடன் பேசுகிறவர்; எந்த ஆபத்திலும் தர் மத்தை விடாதவர்; ஜனங்களுக்குக் கேட்கத்தை நன்றாகச் செய்கிற வர்; ஸாதுக்கள் வெறுக்கும் வீண்பேச்சில் ஆசையில்லாதவர்; மென் மேலும் யுக்தியாய்ப் பேசுவதில் தேவகுருவைப் போன்றவர். அழகான புருவங்களும், சிவந்து நீண்ட திருக்கண்களுமுடையவர். மஹா விஷ்ணுவின் அவதாரம்போன்றவர். யுத்தத்தில் மரணம் நேரு வதில் பயமற்றிருப்பது (சௌர்யம்), தான் கலங்காமல் பிறர்களைப் பயந்து ஓடச்செய்வது (வீர்யம்), சத்ருக்கள் எவ்வளவு பலமுள்ள வர்களா யிருந்தாலும் அவர்களுடைய ஸைன்யங்களில் புருந்து வ்யூ ஹங்களைத் துளைத்து தேவாஸுரர்களுடும் ஜயிக்கக்கூடிய மிகுந்த உத்ஸாஹமுள்ளவராயிருப்பது (பராக்க்ரமம்) முதலிய குணங்களால் லோகத்தில் ப்ரகாசிப்பவர். ஜனங்களைக் காப்பாற்றும் வழிகளை நன் ருக அறிந்தவர்; விஷய ஸுகங்களில் சபலமில்லாதவர்; முயலுகத்

தையும் ரக்ஷிப்பதில் ஸமர்த்தர். அப்படியிருக்க இந்தப் பூமியை ரக்ஷிப்பது அவருக்குப் பெரிதல்ல.

அவருடைய கோடும் ஸந்தோஷமும் வீணாகாது. தண்டிக்க வேண்டியவர்களைத் தவறாமல் தண்டிப்பார். குற்றமில்லாதவரிடத்தில் கோபிக்கமாட்டார். எவனிடத்தில் ஸந்தோஷப்படுகிறாரோ அவனுடைய எண்ணங்களை நிறைவேற்றுகிறவர்; பொறுமையுடைய முக்யமாக உடையவைகளும், எல்லா ஜனங்களாலும் விரும்பக்கூடியவைகளும், பரியத்தை உண்டாக்கக் கூடியவைகளுமான குணங்களால் அநேகமாயிரம் கிரணங்களால் ஸூரியன் விளங்குவதுபோல் ப்ரகாசிக்கிறார். அரசனே! தங்களுக்கு மிகுந்தக் கேஷமத்தை உண்டாக்கும்பொருட்டு, மரீசிக்குக் காச்யபர் பிறந்ததுபோல், புத்ரனுக்கிருக்கவேண்டிய உத்தம குணங்களுடன் இவர் தைவானுகரஹத்தால் அவதரித்திருக்கிறார். தேவாஸூர கந்தர்வ உரக மஹர்ஷிகணங்களும் நகரவாலிகளும் வேறுதேசத்து ஜனங்களும் அந்தப் புரத்திலிருப்பவர்களும் யாவரும், ப்ரஸித்திபெற்ற நன்னடத்தை யுள்ள ராமன், மிகவும் பலவானாக வ்யாதியில்லாமல் வெகுகாலம் ஜீவித்திருக்கவேண்டுமென்று கடவுளைப் ப்ரார்த்திக்கிறார்கள். யௌவன மதத்தால் விவேகமற்ற சிறு பெண்களும், யௌவன ஸ்திரீகளும், வயஸ்சென்றவர்களும், காலே மத்யாஹ்னம் மாலை யென்ற மூன்று லோகங்களிலும் தவறாமல், ஸாவதானமாகக், கீர்த்திசாலியான ராமனுக்கு யௌராஜ்யம் கிடைக்கவேண்டுமென்று எல்லா தேவதைகளையும் நமஸ்கரிக்கிறார்கள்; எந்த அல்ப தேவதையையாவது மறந்து விட்டால் அது எங்கே கெடுத்துவிடுமோ வென்ற பயத்தால், ஒன்றையாவது பூஜிக்காமல் விவதில்லை. ப்ரபுவே! அவர்களுடைய ப்ரார்த்தனையைத் தாங்கள் தயவுசெய்து முடித்துக் கொடுக்கவேண்டும். நீலோத்பல புஷ்பத்தைப்போல் கறுத்த திருமேனியுள்ளவரும் சத்ருக்களை ஜயிக்கும் வல்லமையுள்ளவருமான தங்கள் புத்ரரத்னம், யுவராஜாவாக விம்ஹாஸனத்தில் உட்காருவதைப் பார்த்து ஆனந்திக்க விரும்புகிறோம். கேட்டதைக் கொடுப்பவரே! எல்லா ஜனங்களுக்கும் அனுகூலத்தையே செய்பவரும் பெரியோர்களும் ஆசிரயிக்கக் கூடியவரும், மஹா விஷ்ணுவைப் போன்றவருமான தங்கள் புத்ரனான ராகவனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்து எங்களனைவருக்கும் அனுகூலத்தை அருளவேண்டும்; தாமஸிக்க வேண்டா” மென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

பட்டாபிஷேக ப்ரயத்னம்.

இப்படிக்கைகளைத் தலையில் கூப்பிக்கொண்டு அரசனை வேண்டின ஜனங்களை, அவர்களுடைய யோக்யதைக்குத் தகுந்தபடி பார்ப்பது வேண்டியது கைகூப்புவது முதலியவைகளால் தசரதர் உபசரித்து “ஜனங்களே! என் மூத்த குமாரனான ராமனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்து பார்க்க வேண்டுமென்று நீங்கள் விரும்புவதால் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தேன். நிகரற்ற மஹிமை பெற்றே” என்று இனிமையாயும் அனுசூலமாயும் பேசி அவர்களை அனுக்ரஹித்து, அவர்கள் கேட்கும்படி வலிஷ்டரையும் வாமதேவரையும் பார்த்துப், “பனிரெண்டு மாஸங்களுக்குள் இந்தச் சித்ரை மாஸம் சிறந்தது. இப்பொழுது எல்லா மரங்களும் புஷ்பிக்கின்றன. இதே ராமன் பிறந்த மாஸம். அவனுக்கு அபிஷேகம் செய்ய வேண்டுமென்று யோசிக்கும்போது இந்த மாஸம் நேர்ந்திருக்கிறது. ஆகையால் இதற்கு வேண்டிய யாவற்றையும் வித்தஞ் செய்ய வேண்டு” மென்றார்.

அரசன் சொல்லி முடித்தவுடன், வெகுதாலமாய் எதிர்பார்த்திருந்த ராமபட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம் ஸம்பித்த ஸந்தோஷத்தால் ஜனங்களுடைய உத்ஸாஹ த்வனி அதிகரித்தது. பிறகு அது கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்க் குறைந்து அடங்கிற்று. அப்பொழுது அரசன் அபிஷேக ஸாமக்ரிகைகளைச் சேகரிக்கும்படி உத்திரவுசெய்ய வலிஷ்டரிடம் தெரிவித்துக்கொண்டார், அந்த மஹர்ஷி தனக்கெதிரில் கைகூப்பி வணக்கத்துடன் நிற்கும் ஸாமந்தரர் முதலிய அதிகாரிகளை நோக்கி, “தங்கம் ரத்னங்கள் நெல் பயறு ஓஷதிகள் வெண்மையான புஷ்பமாலைகள் பொரி தேன் நெய் புது வஸ்திரங்கள் ரதம் ஆயுதங்கள் சதுரங்க லைன்யம் உத்தம லக்ஷணமுள்ள யானைகள் வெண்சாமரங்கள் தலஜங்கள் வெள்ளைக் குடை அக்னியைப்போல் ப்ரகாசிக்கும் நூறு தங்கக்குடங்கள் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கொம்புகளுள்ள காளை, எல்லா அவயவங்களுள்ள புலித்தோல், சந்தனம் புஷ்பங்கள் முதலிய த்ரவியங்களைக் காலையில் அரசனுடைய அக்னிஹோத்ரசாலையில் வித்தஞ் செய்யவேண்டும். பட்டணத்தின் கோட்டை வாசற்படிகளையும், அரசனுடைய அந்தப்புறங்கள் அரண்மனை வாசற்படிகளையும், வாஸனையுள்ள புஷ்பமாலைகளாலும் சந்தனம்

புஷ்பம் முதலியவைகளாலும் அலங்கரிக்கவேண்டும். காலையில் அநேகமாயிரம் ப்ராஹ்மணேத்தமர்களுக்கு இஷ்டப்படி தயிர் பால் முதலிய வ்யஞ்சனங்களுடன் சிறந்த அன்னமும், நெய் தயிர் பொரி பூர்ணமான தக்ஷணைகளும் வேண்டியவரையில் ஆதரவுடன் கொடுக்கப்பட்டும். ஸூர்யோதயத்தில் ஸ்வஸ்திவாசனம் நடக்கவேண்டும். ப்ராஹ்மணர்களுக்கு அதைப்பற்றி ஞாபகம் செய்து தகுந்த ஆஸனங்கள் போடப்பட்டும். வீடுகளில் த்வஜங்கள் கட்டப்பட்டு ராஜ வீதிகளில் ஜலந்தெளிக்கப்பட்டு புஷ்பங்கள் வாரியிறைக்கப்பட்டும். தாளங்கொட்டி ஜீவிக்கும் நட்டுவன் முதலியவர்களும் வேசிகளும் நன்றாய் அலங்கரித்துக்கொண்டு, அரசனுடைய அரண்மனையில் இரண்டாவது கட்டில் தயாராயிருக்கட்டும். தேவாலயங்களிலும் நாற்சந்திகளிலும் அந்தந்த தேவதைகளைப் பூஜிக்க, யானைகள் அன்னம் மோதகம் முதலிய பக்ஷணங்களுடன் ப்ராஹ்மணர்கள் அங்கங்கே தனித்தனியாய் ஜாக்ரதையாயிருக்கட்டும். படைச் சேவகர்கள் நல்ல உடுப்புகளைத் தரித்துக்கொண்டு நீண்ட கத்திகளுடன் அபிஷேகம் நடக்கும் அரண்மனையில் தயாராயிருக்கட்டு”மென்று வெகு ஸமர்த்தர்களான அவ்விரு மஹர்ஷிகளும் இப்படி ஆக்ஞாபித்து, மற்ற வேலைக்காரர்கள் வேலைக்காரிகளைத் தருவிக்கவேண்டியது முதலிய மேற்கார்யங்களையும் அரசனுடைய அனுமதியால் செய்து முடித்து, மிகுந்த ஸந்தோஷத்தால் மயிர்க் கூச்சலடைந்து, தசரதரிடத்தில் வந்து, ‘தங்களுத்திரவுப்படி எல்லாம் செய்யப்பட்டன’ வென்று தெரிவித்தார்கள்.

பிறகு மஹாகாந்தி பொருந்தின அசுரன் “ஸுமந்த்ரரே நல்ல நடத்தையுள்ள நமது குழந்தை ராமனைச் சீகரத்தில் அழைத்து வாரு”மென்றார். ஸுமந்த்ரர், அப்படியே போகிறேனென்று, அரசனுடைய உத்திரவை அங்கீகரித்து ராமனை அழைத்துவரப் போனார்.

நான்கு திக்குகளிலுமிருந்து அந்த ஸபையில் வந்திருக்கும் அரசர்களும் மிலேச்ச தேசத்தரசர்களும், காடுகளிலும் மலைகளிலும் வலிப்பவர்களும், தேவர்கள் இந்த்ரனைச் சூழ்ந்திருப்பதுபோல், தசரதரைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள்.

ஸார்வபௌமனான இந்தச் சக்ரவர்த்தி, மருத்துகளுக்கு நடுவிலிருக்கும் இந்த்ரனைப்போல், மேல்மாடியிலிருந்து விதியைப் பார்க்கையில் தேரேறிவரும் தன் புத்ரனைக் கண்டார். அடிக்கடிப் பார்த்தும் போதுமென்று திருப்தியடையவில்லை. ராமன் அழகில் கந்தர்வ ராஜனைப்போன்றவர். அழகிருந்தாலும் பராக்ரமம் சேர்ந்திருக்காது;

ராமனோ மஹாபராக்க்ரமசாலியென்று லோகத்தில் ப்ரவித்திபெற்றவர். பார்ப்பதற்கு அழகாயும் பராக்க்ரமசாலியாயு மிருந்தாலும் உத்தம புருஷ லக்ஷணங்கள் பொருத்தியிருப்பதரிது; ராமனோ முழங்கால் வரையில் நீண்ட திருக்கைகளையுடையவர். இவை பொருந்தியிருந்தும் தகுந்தபடி தேஹபலம் வாய்ந்திருக்காது; ராமனோ நிகரற்ற தேஹபலமும் மதயானையின் நடையும் ஆண்மையும் சக்தியுமுடையவர். இவை யாவுமிருந்தும் பார்ப்பவர்களின் மனதிலுள்ள தாபத்தையும் துக்கத்தையும் போக்கும் தன்மை சேர்ந்திருப்பதரிது; ராமனோ சந்த்ரணைப்போல் பார்க்கப் பார்க்க அழகு பொருந்தினவர். பார்ப்பவர்களின் கஷ்டங்களையும் குறைகளையும் தன் அமிருததிருஷ்டியால் நீக்கி, எல்லையற்ற ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவர். அவரை எவ்வளவு தடவை பார்த்தாலும் போதுமென்று தோன்றாது. உத்தம லக்ஷணங்களும் அழகும் வாய்ந்த புருஷனைக்கண்டு ஸ்த்ரீகளுடைய மனம் களிக்கும். அழகு பெருந்தன்மை கல்யாணகுணங்கள் முதலியவைகளால் தன்னைப்பார்க்கும்புருஷர்களுடைய கண்களையும் மனதையும் ராமன் கொள்ளை கொள்ளுகிறவர்.

கோடைகாலத்து வெயிலில் தபிப்பவர்கள் மழையைப் பெய்து குளிர்ச்சியைக் கொடுக்கும் மேகத்தை எவ்வளவு தடவை பார்த்தாலும் திருப்தி அடையாததுபோல், தன்னை நோக்கி வரும் ராமனைப் பார்த்துப் பார்த்து தசரதர் திருப்தி அடையவில்லை. அதற்குள் ராமனுடைய ரதம் தசரதருடைய அரண்மனை வாசலில் வந்தது. ஸுமந்த்ரர் கைலாகுகொடுத்து ரகுநீரனை ரதத்திலிருந்து இறக்கினார். மஹாராஜா இருக்குமிடத்தை நோக்கி ராமன் போகும் பொழுது தானும் கைகப்பி வணக்கமாய்ப் பின்சென்றார். கைலாஸ சிகரத்தைப்போன்ற மாடியில் ராமன் ஸாரதியுடன் ஏறிக் கைகப்பிப் பிதாவின் ஸமீபத்திற்குப் போய், தன் பெயரைச் சொல்லி விதிப்படி நமஸ்கரித்தார். தன்னை வணங்கிக் கைகப்பிப் பக்கத்தில் நிற்கும் தன் அருமைக்குழந்தையை, அரசன் கைகளைப் பிடித்து ஸமீபத்தில் அழைத்து இறுகத்தழுவி, ரத்னங்களிழைத்த உயர்ந்த ஆஸனத்தில் உட்காரச் சொன்னார். அப்படியே ராமன் உட்கார், உதிக்கும் ஸூர்யனுடைய க்ரணங்களால் தங்கமயமான மேருமலையைப்போலும், சரத்காலத்தில் உதித்த சந்த்ரனால் க்ரஹநக்ஷத்ரங்கள் நிறைந்த ஆகாசத்தைப்போலும், அவருடைய தேஜஸால் அந்த ஸபை மிகவும் விளங்கிற்று. தசரதரும் வஸத்ராபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, கண்ணுடியில் தோன்றும் தன் சரீரத்தைப் போன்ற தன் அருகிலிருக்கும் குமாரனைப் பார்த்து மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தார்.

புத்ரனைப் பெற்றவர்களுக்குள் சிறந்த அவ்வரசன் புன்சிரிப்புடன், “ராம ! நீ எனக்கு எவ்விதத்திலும் ஒத்த முத்த பத்னியிடத்தில் வம்சத்திற்குத் தகுந்தவனாய்க், குணங்களால் சிறந்தவனாய்ப் பிறந்த அருமைக் குழந்தையல்லவா? உன் நல்ல குணங்களால் ஜனங்களெல்லோரும் உன்னிடத்தில் திருப்தி அடைந்திருக்கிறார்கள். புஷ்ய நக்ஷத்ரமும் சந்திரனும் சேரும் நாளையதினத்தில் இந்த ராஜ்யத்தை உனக்குக் கொடுக்க நிச்சயித்திருக்கிறேன். நீ ஸ்வபாவத்திலேயே உத்தம குணங்களுள்ளவன். பெரியோர்களிடத்தில் வணக்கமுள்ளவன். ஆனாலும் புத்ர ஸ்நேஹத்தால் உனக்கு அனுகூலமான விஷயத்தை உபதேசிக்க விரும்புகிறேன். முன்னிவிட அதிக வணக்கமுள்ளவனாயும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனாயும் மிருக்க வேண்டும். காமக்ரோதங்களா லுண்டாகும் ஏழு வகையான வ்யஸனங்களை ஒழித்துக், கீழ்ப்பட்ட வேலைக்காரர்களை மந்திரிகள் முதலிய மேலதிகாரிகள் மூலமாயும், மந்திரி முதலியவர்களை நேரிலும் ஆந்நாடிக்க வேண்டும். தூதர்களால் சுத்ருக்களின் ராஜ்ய ஸமாசாரத்தை அறிவதுபோல், ஒவ்வொரு நாளும் ஸபையிலிருந்தும் நேரிலும் அபியக்கூடிய விஷயங்களை அறியவேண்டும். தன் ராஜ்யத்திற்குப் போதுமான அநேக கோடி தான்யங்களையும், பலவகையான ரத்னங்களையும் ஸைன்யங்களுக்கு வேண்டிய பல விதமான ஆயுதத்தையும் ஏராளமாய்ச் சேர்த்துக் குடிகளை ஸந்தோஷப்படுத்தவேண்டும். மேற்சொன்ன வழிகளால் அவர்கள் திருப்தி அடைந்து அரசனிடத்தில் விஸ்வாஸம் வைப்பார்கள். அதனால் மந்திரிகளும் நண்பர்களும், தேவர்கள் அமிருதத்தை அடைந்து ஆனந்திப்பதுபோல், இவ்வளவு குணசாலியான அரசனை அடைந்தோமேயென்று ஸந்தோஷிப்பார்கள். ஆகையால் நீயும் மனஸை அடக்கி இம்மாதிரி நடக்கவேண்டு”மென்று, காச்யபர் இந்நீதித்தலில் சொல்லுவதுபோல் ஹிதத்தை உபதேசித்தார். அப்பொழுது ஸமீபத்திலிருந்து அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ராமனுடைய மித்ரர்கள் அதிவேகமாகப் போய்க் கௌஸல்யைக்கு அதைத் தெரிவித்தார்கள். அந்த உத்தம பத்னி, இப்படித் தனக்குப் பிரியமான விஷயங்களைச் சொன்னவர்களுக்கு தங்கம் ரத்னங்கள் பசுக்கள் முதலியவைகளை வெகுமதியாகக் கொடுத்தாள்.

ராமன் பிதாவை நமஸ்கரித்து உத்திரவுபெற்றுத் தேரிலேறி, வழியில் ஜனங்களால் கொண்டாடப்பட்டு வெகு காந்தியுள்ள தன் அரண்மனைக்கு வந்தார்.

பட்டணத்து ஜனங்கள் அரசனுடைய உத்திரவைக் கேட்டு, வெகுநாளாய் வேண்டிக்கொண்டிருந்த லாபம் கிடைத்ததுபோல் ஸந்தோஷித்து அவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு திரும்பிப் போய், “இந்த ராம பட்டாபிஷேக மழைநாள்வம் இடையூறில்லாமல் முடியவேண்டு”மென்று தங்கள் தங்கள் தைவங்களைப் பூஜித்து வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

ஸர்க்கம் 4.

கௌஸல்யை வந்தோஷித்தது.

நகரத்து ஜனங்கள் வீட்டிற்குப் போனபிறகு அரசன் நன்றாக ஆலோசித்து “செந்தாமரை யிதழ்களைப்போல் சிவந்து நீண்டு அழகிய கண்களுள்ள நமது குழந்தை ராமனுக்குப் புஷ்யநக்ஷத்ரத்தில் நாளையதினத்தில் யௌராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்துவிடுவே”மென்று முடிவுசெய்தார். பின்பு அங்கிருந்து உள்ளே போய், “ஸுமந்த்ரரே! ராமனை மறுபடியும் இங்கே அழைத்துவாரு”மென்று கட்டளையிட்டார்.

அப்படியே ஸுமந்த்ரர் ராமனுடைய அரண்மனைக்குப் போனார். அங்குள்ள காவற்காரர்கள் அவருடைய வரவை ராமனுக்குத் தெரிவிக்க, “இதென்ன! உத்தேசித்த கார்யத்திற்கு ஏதாவது இடையூறு நேர்ந்ததோ”மென்று அவருக்கு ஸந்தேஹமுண்டாயிற்று. ஸுமந்த்ரரை உள்ளே வருவித்து “நீர் மறுபடியும் வந்த காரணமென்ன? நன்றாகச் சொல்லு”மென்றார். ஸுமந்த்ரர், “ராமா! உமது பிதா உம்மைப் பார்க்கவிரும்பி அழைத்து வரச்சொன்னார். அதைத் தெரிவித்தேன். அங்கே போவதும் போகாமலிருப்பதும் தங்களிஷ்ட”மென்றார். ஸாரதியின் வார்த்தையைக் கேட்ட ராமன் வெகு பரபரப்புடன் வேகமாக அரண்மனைக்குப் போனார்.

ராமனுடைய வரவைக் காவற்காரர்கள் தசரதருக்குத் தெரிவிக்கத், தன் குழந்தையிடத்தில் சிறந்த ப்ரியமான வார்த்தையைச் சொல்லவிரும்பி உள்ளே அழைத்துவரச் சொன்னார். ராமன் அங்கே போய் அரசனிருக்குமிடத்திற்குத் தூரத்திலேயே அவரை நோக்கிக் கைகப்பி வெகு வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்தார். தசரதர் பக்ரணை

வாரியனைத்து, அழகான ஆஸனத்தில் உட்காரச் சொல்லி, “ராமா! நான் அறிவிலும் வயவிலும் மிகவும் முதிர்ந்தவன். பலவித போகங்களை வேண்டியவரையில் அனுபவித்தேன். பல யாகங்களைப் பலமுறை விதிப்படி தக்ஷிண பூரி போஜனம் முதலியவைகளுடன் செய்தேன், வேண்டிய வஸ்துக்களை இஷ்டப்படி பிறருக்குக் கொடுத்தேன். வேதங்களை அத்யயனஞ்செய்தேன். குரங்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய பலவித ஆனந்தங்கள் என்னால் இஷ்டப்படி அனுபவிக்கப்பட்டன. யாகயக்ஞங்களைச் செய்ததால் தேவர்களுடைய கடனையும், வேதாத்யயனத்தால் ரிஷிகளுடைய கடனையும், புத்ரர்களைப் பெற்றதால் பிதிருக்களுடைய கடனையும், தானத்தால் ப்ராஹ்மணர்களுடைய கடனையும், ஸுகங்களை அனுபவிப்பதால் ஆக்மாவின் கடனையும் தீர்த்தேன். நீ எனக்குத் தகுந்த புத்ரன். உலகத்தில் நிகரில்லாதவன். இப்பொழுது இந்த ராஜ்யத்தை உன்னிடத்தில் ஒப்புவிப்பதைத் தவிர நான் செய்யவேண்டிய காரியம் வேறொன்று மில்லை. ஆகையால் நான் சொல்வதைத் தவறாமல் கேட்கவேண்டும். நமது தேசத்து ஜனங்களனைவரும் இப்பொழுதே நீ அரசனாகவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். மேலும், இனி வரும் கெடுதியைக் காட்டும் கெட்ட ஸ்வப்னங்கள் எனக்கு நேருகின்றன. இடிபுடன் குறைக்கொள்ளிக் கட்டைகள் முதலியவை ஆகாசத்திலிருந்து விழுகின்றன. என் நகரத்தரத்தை ஸூர்யன் அங்காரகன் ராஹு முதலிய க்ருகரஹங்கள் பிடித்துக்கொண்டிருப்பதாக ஜ்யோதிஷ மறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இவைகளை யோசித்தால் அரசனுக்கு மரணமாவது அதற்கு ஸமமான ஆபத்தாவது நேருமென்று தோன்றுகிறது. ஜனங்களுடைய புத்தி எப்பொழுதும் ஒரே விதமாயிராது. என் புத்தி மாறுவதற்கு முன் உனக்கு அபிஷேகஞ்செய்யிக்கிறேன். இப்படிச் செய்யவேண்டுமென்று எனக்கு இப்பொழுது தோன்றுகிறது. சந்த்ரன் இன்று புனர்வஸுலிவிருப்பதாயும் புஷ்யத்திற்கு நாளைப் போவதாயும், அபிஷேகத்திற்கு அதே தகுந்த ஸமயமென்றும் நிபுணர்கள் சொல்லுகிறார்கள். உத்தேசித்த கார்யத்தை நாளைக்கே முடிக்கவேண்டும். ஆகையால் இன்று ராத்ரி நீயும் ஸீதையும் தரையில் படுத்துக்கொண்டு உபவாஸமிருக்கவேண்டும். இவ்விதமான கார்யங்களுக்குப் பலவகை இடையூறுகள் நேரும். உன் மித்ரர்கள் இன்று உன்னை ஜாக்ரதையாகக் காப்பாற்றட்டும். உன் தம்பி பரதன் வெகு நல்ல எண்ணமுள்ளவனே; இந்திரியங்களை ஜயித்தவன்; தயையுள்ளவன். ஆனாலும் அவன் அம்மான் வீட்டுக்குப் போய் வெகு நாள்யிற்று. ஸாதுக்களாயும் தர்மசிந்தையுள்ளவர்தான்

களாயும் பிறரால் கலைக்கமுடியாதவர்களாயுமிருப்பவர்களின் மன ஸூம் மாறிவிடும். ஆகையால் பரதன் ஊருக்கு வருவதற்குமுன் இந்தக் கார்யத்தை முடிப்பது நல்ல”தென்று சொல்லி ராமனுக்கு விடைகொடுத்தார். அவர் பிதாவுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து தன் அரண்மனைக்குப் போனார்.

பிறகு அரசனால் சொல்லப்பட்ட விஷயத்தைத் தன் தாய்க்குத் தெரிவிக்க விரும்பி, உடனே அவளுடைய அர்தப்பிரத்திற்குப் போனார். அங்கே கௌஸல்யை, புஷ்யநக்ஷத்ரங்குடின் சுபதினத்தில் ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடக்கப்போகிறதென்று கேட்டுப், பட்டாடைத் தரித்துக்கொண்டு சுத்தமாய்த், தன் இஷ்ட தேவதையை நினைத்து மௌனமாகக் கண்களை மூடிக்கொண்டு, ராமனுக்கு ராஜ்ய லக்ஷ்மி கிடைக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்து, ப்ராணயாமத்தால் மஹாவிஷ்ணுவை த்யானஞ் செய்துகொண்டிருந்தாள். ஸூமித்ரையும் லக்ஷ்மணனும் லீதையும் கூடவிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது ராமன் அவ்வளவு நியமத்துடனிருக்கும் தன் தாயை வணங்கி “அம்மா! ஜனங்களை நான் ஆண்டுவரவேண்டுமென்றும் ராஜ்யத்தை எனக்கு நாளை கொடுக்கப்போகிறேனென்றும், லீதையும் நானும் இன்றுராத்ரி உபவாஸமிருக்கவேண்டுமென்றும், ரித்விக்குகள் உபாத்யாயர்கள் மூலமாகப் பிதா செய்த கட்டளைப்படி, நாளை நடக்கும் அபிஷேகத்திற்காக வேண்டிய மங்கள கார்யங்களை எனக்கும் லீதைக்கும் செய்விடுங்க”னென்றார். அப்பொழுது கௌஸல்யை வெகு காலமாய் எதிர்பார்த்திருந்த அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக், “குழந்தாய்! ராம! சிரஞ்ஜீவியாயிரு. உன் எதிரிகள் நாசமடையட்டும். நீ ராஜ்யத்தை அடைந்து என் பந்துக்களையும் ஸூமித்ரையின் பந்துக்களையும் ஸந்தோஷப்படுத்து. உன் பிதாவான தசரதர் உன் குணங்களால் ஸந்தோஷ மடைந்தார். நல்ல நக்ஷத்ரத்தில் பிறந்தாய். வெகு காலமாய் மஹாவிஷ்ணுவைச் சூறித்து நான் செய்து வரும் வ்ரதம் முதலிய த்பேஸை உனக்கு இஷ்வாகு ராஜ்யம் கிடைக்கச் செய்தது. வெகு ஸந்தோஷமடைந்தே”னென்றார்.

பிறகு ராமன் பக்கத்தில் கைகப்பி வணக்கமாய் நிற்கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துப் புன் சிரிப்புடன் “என் இரண்டாவது ப்ராணானுகிற உனக்காகவே இந்த ராஜ்ய லக்ஷ்மி எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. ஆகையால் ராஜ்யபாலனஞ் செய்வது உன் வேலை. ஸூமித்ரையின் புத்ர! தாயின் உத்திரவுப்படி இஷ்டமான பிதாவுந்

களையும் விலையற்ற ரத்னாபரணங்கள் வஸ்த்ரங்கள் முதலியவைகளையும் அனுபவிக்கலாம். இந்த ராஜ்யமும் நான் பிழைத்திருப்பதும் எல்லாம் உனக்கே, வேறில்லை”யென்றார்.

பிறகு லீதையும் தானும் பெரியோர்களை வணங்கி அனுமதி பெற்றுத் தங்கள் அரண்மனைக்குப் போனார்கள்.

ஸங்ககம் 5.

வலிஷ்டர் ராமனிடத்திற்குப் போனது.

ராமனை வீட்டிற்கனுப்பிவிட்டு, மறுநாள் நடக்கவேண்டிய அபிஷேகத்திற்காகத் தசரதர் புரோஹிதரை நோக்கி “மஹர்ஷே! ஸம்பத் ராஜ்யம் முதலியவை ராமனுக்குக் கிடைக்கும்படி, இன்று செய்யவேண்டிய வ்ரதம் உபவாஸம் முதலியவைகளை அவன் தன்பத்தியுடன் தவறாமல் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்; அதற்காகத் தாங்கள் அவனுடைய அரண்மனைக்குப் போய் ஏற்பாடுசெய்யப் ப்ராத்நிக்கிறே”யென்றார்.

எல்லா மந்த்ரங்களை அறிந்தவரும் பலவகையான வ்ரதங்களை செய்தவருமான வலிஷ்டர், அப்படியே செய்கிறேனென்று, ப்ராஹ்மணர்களுக்குத் தகுந்த தேரிலேயி, வெளுத்த மேகத்தைப்போல் விளங்கும் ராமனுடைய அரண்மனையில் மூன்று சுட்டுகள்வரையில் ரதத்தில் போனார்.

ராமன் அவருடைய வரவை அறிந்து, அவருக்கு உபசாரம் செய்யச் சீக்ரமாய் வெகு பரபரப்புடன் ரதத்தின் சமீபத்தில் வந்து கைலாகு கொடுத்து முனிசரேஷ்டரைத் தேரிலிருந்து இறக்கினார். தன்னை வணங்கி நிற்கும் ராமனை நோக்கி வலிஷ்டர் சேஷமம் விசாரித்து, “உன் பிதா உன்னிடத்தில் ஸந்தோஷமடைந்து, நஹ்ஷன்யயாதிக்கு அபிஷேகம் செய்ததுபோல், நாளை இந்த ராஜ்யத்தை உனக்குக் கொடுக்கப்போகிறார். அதற்காக நீயும் லீதையும் இன்று உபவாஸமிருக்கவேண்டு”மென்று அவருக்கு ப்ரியமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, விதிப்படி மந்த்ரபூர்வகமாய் உபவாஸமிருக்கச் செய்தார். பிறகு ராமனால் முறைதவறாமல் உபசரிக்கப்பட்டு அவருக்கு விடைகொடுத்து அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

எப்பொழுதும் தனக்கு ப்ரியமான வார்த்தைகளைச் சொல்லும் மித்ரர்களுடன் ராமன் சிலநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து, அவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு, அவர்களுக்கு விடைகொடுத்து, அந்தப்புரத்திற்குப் போனார். அப்பொழுது மலர்ந்த தாமரைகளாலும், அவைகளிலுள்ள தேனைக் குடித்து மதங்கொண்ட பக்ஷிகளாலும், அழகிய தாமரையோடை விளங்குவதுபோல், ராமனுடைய அந்தப்புரம் வெகு ஸந்தோஷமடைந்த ஆண் பெண்களால் விளங்கிற்று.

பிறகு வலிஷ்டர் அரசனுடைய அரண்மனைபோன்ற ராமனுடைய க்ருஷ்ணத்திலிருந்து வெளியிலிருந்து ராஜவீதியில் போகையில், அங்கே ஜனங்கள் கும்பல் கும்பலாக வெகு குதூஹலத்துடன் இடைவிடாமல் நிற்கக்கண்டார். வெகு ஸந்தோஷமாய் ஒருவரோ டொருவர் பேசும் சப்தம் அலைகள் ஒன்றோடொன்று மோதினதாலுண்டாகும் த்வனியைப்போலிருந்தது. அன்று அந்த நகரத்தில் எல்லா வீடுகளிலும் த்வஜங்கள் எடுத்துக் கட்டப்பட்டன. வீதிகள் குப்பையில்லாமல் சுத்தஞ் செய்யப்பட்டு, ஜலந் தெளித்து அழகாயிருந்தன. மேலும், எங்கும் வாழை கமுகு முதலிய குலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந் நகரத்தில் வவிக்கும் பெண்கள் குழந்தைகள் வயஸ் சென்றவர்கள் முதலிய எல்லா ஜனங்களும், தங்களுக்கு அலங்காரமாயும் ஸந்தோஷத்தை விருத்திசெய்வதாயுமிருக்கும் அந்த மஹோத்ஸவத்தை அனுபவிக்க ஆசைகொண்டு, ஸூர்யோதயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். இப்படியிருக்கும் ராஜவீதியைப் பார்த்துக்கொண்டு, அங்கே கூடியிருக்கும் ஜனங்களுக்கு நடுவில் வலிஷ்டர் இருபக்கத்திலும் அவர்களை ஒதுக்கிக், கும்பலாய் நிற்கச்செய்வவரைப்போல் மெள்ள மெள்ள அரசனுடைய அரண்மனைக்கு வந்தார். வெண்மையான மேகம்போன்ற மாடிமேலேறி அங்கே தேவகுரு இந்த்ரனைப் பார்த்ததுபோல் தசரதரைக் கண்டார்.

அரசன் உடனே வலிஷ்டாஸனத்திலிருந்து எழுந்திருக்க அப்பொழுது அவருடன் ஸபையில் உட்கார்ந்திருந்த எல்லோரும் எழுந்து மஹர்ஷியை உபசரித்தார்கள். அரசன் “ராமனுக்கு உபவாஸம் செய்கித்தாயிற்று”வென, “ஆயிற்”மென்று வலிஷ்டர் பதிவரைத்தார்.

பிறகு அரசன் புரோஹிதரிடத்தில் விடைபெற்று, அங்குள்ள வர்களை விடைகொடுத்த தனுப்பிவிட்டு, வலிஷ்டம் தன் மலைக்குறையில் புகுவதுபோல் அந்தப்புரத்தில் ப்ரவேசித்தார். அப்பொழுது

வெகு அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட பெண்களால் நிறைந்து, மஹேந்த்ரனுடைய கிருஹத்தைப்போன்ற அந்த அரண்மனை, பல நகூத்ரங்கள் நிறைந்த ஆகாசம் சந்த்ரனுடைய காந்தியால் விளங்குவது போல், தசரதனுடைய தேஹகாந்தியால் ப்ரகாசித்தது.

ஸர்க்கம் 6.

ராமன் அபிஷேகத்திற்கு வித்தமானது.

புரோஹிதர் சொன்னபடி ராமன் ஸ்நானஞ்செய்து, சுத்தமான மனஸுடன் விசாலமான நேத்ரங்களைபுடைய லீதையோடு ஸ்ரீமந் நாராயணனை உபாஸித்தார். அவரை உத்தேசித்து, ஹவிஸ் நிறைந்த பாத்ரத்தை உயரத் தூக்கி, மந்த்ரங்களை விதிப்படி உச்சரித்து, ஜ்வலிக்கும் அக்னியில் ஹோமஞ்செய்து, அதன் மிகுதியையும் தனக்கு ஷேஷத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியதும் மிகவும் ப்ரியமுமான நெய்யாகிற ஹவிஸையும் புஜித்து, ஆசமனஞ்செய்து தர்ப்பாஸனத்தில் லீதையுடன் மனஸை அடக்கிக்கொண்டு மௌனமாகத், தன் வீட்டிலிருக்கும் ஸ்ரீரங்கநாத ஸ்வாமியின் அழகான பூஜாகிருஹத்தில் தூங்கினார்.

ஸூர்யோதயத்திற்கு ஒரு ஜாமம் முன்பே விழித்துக் கொண்டு, கிருஹத்தை நன்றாக அலங்கரிக்கச் செய்தார். அப்பொழுது ஸூத மாகத வந்தி முதலியவர்கள் மதுரமான வார்த்தைகளால் ராமனைத் துதித்தார்கள். அவர் காலையில் ஸந்த்யா வந்தனஞ்செய்து ஒரே மனஸுடன் காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்தை ஜபித்துச், சுத்தமான புது வஸ்த்ரமுடுத்து, நமஸ்காரம் ஸ்தோத்ரம் முதலியவைகளால் மஹாவிஷ்ணுவைப் பூஜித்து, ப்ராஹ்மணர்களை ஸ்வஸ்திவாசனம் செய்யச் சொன்னார். கம்பீரமாயும் மதுரமாயிருந்த ப்ராஹ்மணர்களின் புண்யாஹவாசன சப்தமும் வாத்யகோஷமும் நகரமெங்கும் பரவிற்று.

எல்லா ஜனங்களும் அபிஷேகத்திற்காக ராமன் லீதையுடன் முதல் நாள் உபவாஸமிருப்பதைக் கேட்டு, மதுநாள் நிச்சயமாய் அபிஷேகம் நடக்குமென்று மகிழ்ந்தார்கள். மேலும், பொழுது விடிந்தவுடன் அந்த உத்ஸவத்திற்காக நகரத்திலே செய்யவேண்டிய அலங்காரங்களைச் செய்துமுடித்தார்கள். வெண்மையான மேகங்

களைப்போன்ற தேவாலயங்கள், நாற்சந்தி மண்டபங்கள், வீதிகள், புத்தர்களின் ஆலயங்கள், மதிள்கவர்களின்மேல் கட்டப்பட்ட நாற்கால் மண்டபங்கள், பலவகையான சிறந்த வஸ்துக்களால் நிறைந்த வ்யாபாரிகளின் கடைகள், விசேஷ தனவான்களான குடும்பிகளின் ஸகல ஐச்வர்யம் பொருந்தின வீடுகள், மரங்கள் ஸபைகள் முதலிய உயரமானவிடங்களில் கொடித்துணியுள்ள த்வஜங்களும் அவையில்லாதவைகளும் எடுத்துக்கட்டப்பட்டன. அபிரயஞ்செய்யும் நட்டுவர்கள் அபினயமின்றி நர்த்தனஞ் செய்பவர்கள் பாடகர்கள், காத்திற்கும் மனதிற்கும் இனிமையாகப் பாடும் ஓசை எங்கும் கேட்கப்பட்டது.

ராமனுக்கு அபிஷேககாலம் நெருங்கினபொழுது ஜனங்கள் நாற்சந்திகளிலும் ஸ்தரீகள் வீடுகளிலும் அதைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். வீட்டுவாசலில் கூட்டங் கூட்டமாய் விளையாடும் குழந்தைகளும் அபிஷேக கதையையே சொல்லிக் கொண்டு காலங்கழித்தன.

ராஜவீதி புஷ்பங்கள் தூவப்பட்டு, தூபங்கள் போடப்பட்டு, நேர்த்தியான மணமுள்ளதாகவும் அமுகுள்ளதாகவும் செய்யப்பட்டது. எல்லாவிதிகளிலும் பந்தல்போட்டு மேல்விடப்பட்டிடி, வாழை தென்னை பாக்குக் குலைகள் தொங்கவிட்டிருப்பதால் ஸூர்யகிரணம் தெரியாமல், ப்ரகாசத்திற்காக தீபஸ்தம்பங்கள் அங்கங்கே நாட்டப்பட்டன. இப்படி நகரத்தில் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்து விட்டு, ஜனங்கள் ராமனுடைய அபிஷேக மஹோத்ஸவத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, வீதிகளிலும் நாற்சந்தி மண்டபங்களிலும் கூட்டங் கூடி “இக்த்வாகு குலத்தில் பிறந்த தசரதமஹாராஜா தனக்குக் கிழத்தனம் வந்துவிட்டதென்று தன் புத்ரனுன ராமனை ஸமயமிந்து ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்யப்போகிறார். ராமன் நம்மெல்லோருக்கும் அரசனாகப்போகிறபடியால் நாம் தேவதைகளின் கிருபையைப் பெற்றோம். உலகத்தில் இது உயர்ந்தது, இது தாழ்ந்ததென்று நன்றாயறிந்தவர்; கர்வமற்றவர்; வித்வான்; தர்மஸ்வபாவமுள்ளவர்; தன் ஸஹோதரர்களிடத்தில் வெகு ப்ரீதியுள்ளவர்; ஆகையால் நம்மையும் உடன் பிறந்தவர்களைப் போல் விசுவாஸத்துடன் வெகுகாலம் வரையில் காப்பாற்றுவார். அவருடைய அபிஷேகத்தைப் பார்க்கும்படி செய்யும் தர்மசின்னையுள்ள தசரதமஹாராஜனுன புண்யசாலி வெகுகாலம் ஸுகமாக வாழட்டு”மென்று அரசனைக் கொண்டாடினார்கள். அப்பொழுது

அங்கே ஹனுமன்களின் சபகம் பர்வகாலங்களில் பொங்கும் ஸமுத்ரத் தின் ஹைசயப்போலிருந்தது. இந்நகரனுடைய கிரகவக்கைப் போல் வெகு அழகான அந்த நகரமென்ற ஸமுத்ரம், ராமாபிஷேகத்தைப் பார்க்கப் பல திசைகளிலிருந்து வந்த ஜனங்களென்ற ஜல் ஜந்துக்களால் நிறைந்து, அவர்கள் இப்படிப் பேசும் த்வனியால் பர்வகாலங்களில் இரைவதுபோல் கோஷித்துக்கொண்டிருந்தது.

ஸர்க்கம் 7.

மந்தரை கைகேயியைக் கலைத்தது.

ஏதோ ஒரு தேசத்திலுண்டானவளும், தாய் தந்தை இன்னை ரென்று தெரியாதவளும், கைகேயியுடன் வெகுகாலமாக வலிப்பவளும், கேகய ராஜன் வீட்டிலிருந்து வந்த வேலைக்காரியுமான மந்தரை யென்பவள், சந்தரன் போல் வெண்மையான மாடியில் தைவச் செயலாயேறி அயோத்யா நகரத்தை முழுவதும் பார்த்தாள். ராஜ வீதிகள் குப்பையில்லாமல் சுத்தஞ் செய்து ஜலந்தெளித்து அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. சிறந்த கொடிகளும் த்வஜங்களும் எடுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தன. உத்ஸவகாலத்தில் ஜனக்கூட்டம் அதிகமாகையால் அவர்கள் நகரத்தில் போய் வருவதற்கு அனுகூலமாக மதிகள் சுவரை இடித்து வழிகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. ஜனங்கள் மங்கள ஸ்நானம் செய்து அழகாக அலங்கரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். கையில் புஷ்பமாலைகளையும் மோதங்கள் முதலிய காணிக்கை பதார்த்தங்களையும் ராமனுக்காக வைத்துக்கொண்டு ப்ராஹ்மணர்கள் வேதபாராயணம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள், வாத்யகோஷம் எங்கும் கேட்கப்பட்டது. ஜனங்கள் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் கூட்டங் கூட்டமாக எங்கும் நின்றிகொண்டிருந்தார்கள். யானை குதிரை பசு காளை முதலியவைகளும் ஆனந்தத்தால் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன. தேவாலாயங்களின் வாசல்கள் வெள்ளையடிக்கப்பட்டிருந்தன. இதைப் பார்த்து மந்தரை மிகவும் ஆச்சர்யமடைந்தாள்.

அதிக ஸந்தோஷத்தால் மலர்ந்த கண்களுடன் வெண்பட்டை அணிந்து ஸயிபத்தில் நின்ற ஒரு தாதியை மந்தரை, “அட! தெளஸல்யை தனத்தைச் சேர்ப்பதில் அதிக ப்ரியமுள்ளவளா”

யிற்றே. மென்மேலும் விருத்தியை உத்தேசித்தது, ஜனங்களுக்கு ஏன் தனத்தைக் கொடுக்கிறாள்? அவளுக்கு இவ்வளவு ஸந்தோஷ முண்டான காரணமென்ன? அரசன் ஸந்தோஷமடைந்து என்ன செய்யப்போகிறார்” மென்றாள்.

அந்தத் தாதி அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு “கோபம் முதலியவைகளை ஜயித்துப் பாபமற்றவரும், பட்டாபிஷேகத்திற்குத் தகுந்த குணசாலியுமான ராகவனுக்கு நாளை புஷ்ப நக்ஷத்ரத்தில் யௌவராஜ்யாபிஷேகம் செய்ய மஹாராஜா நிச்சயித்திருக்கிறார். ஜனங்கள் இவ்வளவு ஆனந்தமடைவதற்கு அதே காரண” மென்றாள்.

அதைக் கேட்ட மந்தரைக்கு மிகுந்த பொறாமை பிறந்தது. கைலாச சிகரத்தைப்போன்ற மாடியிலிருந்து வேகமாக இறங்கி, கெட்ட எண்ணம் மேலிட்டுக், கோபாக்கினியால் எரிபட்டுக், கைகேயி படுத்தத்தாங்குமிடத்திற்கு வந்து, “அட, ஒன்றுமறியாதவளே! என்ன துக்கம்? எழுந்திரு. உனக்குப் பெரும் பயம் வந்துவிட்டது. உன்னை பிடிக்கப்போகும் துக்கங்களை ஏன் தெரிந்துகொள்ளவில்லை? நீயே பாக்கியசாலி யென்றும் அதனால் அரசனுக்கு வேண்டியவளென்றும் உன்னைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறாய். அவனுக்கு உன்னிடத்தில் உண்மையான ப்ரியமில்லை யென்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆற்றின் ஜலம் கோடையில் வற்றுவதுபோல், உன் லௌபாக்யம் நலயற்றதே” யென்றாள்.

இப்படிக் கெட்ட எண்ணத்துடன் மிகவும் கோபங்கொண்டு மந்தரை கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்லக்கேட்டுக், கைகேயியிக்கு அதிக துக்கமுண்டாயிற்று, “அட, மந்தரே! உனக்கு சேஷமக்குறைவு ஏதாவது நேர்ந்ததோ? உன் முகம் வாடியிருப்பதால் வெகு துக்கப் பட்டவளாகத் தோன்றுகிறது. என்ன காரண” மென்றாள்.

இப்படி மதுரமாய்க் கேட்ட கைகேயியைப் பார்த்து, ராமனுக்கு நடக்கும் அபிஷேகத்தைப்பற்றி அவள் விசாரிக்காததால் மந்தரைக்குக் கோபம் பொங்கிற்று. பேசுந்திறமையுள்ளவள். ஆகையால் கைகேயியிக்கு ராமனிடத்திலுள்ள ப்ரியத்தைக் குறைத்துத் தன் புத்ரனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்காததால் அவள் துக்கமடையும்படி அவளுடைய சேஷமத்தை விரும்பியே, “தேவி! மஹாராஜா ராமனுக்கு யௌவராஜ்ய அபிஷேகஞ் செய்யப்போகிறார். ஆதையால் உனக்குப் பெரிய ஆபத் நேர்ந்துவிட்டது. இதைத் தடுப்பது இப்பொழுது ஸாத்யமல்ல, உன்னிடத்தில் எனக்கு அந்தரங்க ப்ரிய முண்டல்லவா.

ஆழந்தெரியாத துக்கக்கடலில் முழுகி, நெருப்பின் நடுவில் அகப்பட்டுக் கொண்டவனைப்போல் தபித்து, உனக்கு அனுகூலஞ்செய்ய உண்ணிடத்தில் வந்தேன். நீ சேஷமமாயிருந்தால் எனக்கும் சேஷமம். உன் சேஷமங்குறைந்தால் நான் பெருந்துக்கத்தை அனுபவிக்கவேண்டும். நீ ராஜவம்சத்தில் பிறந்தவன்; அரசனுடைய மஹாவி; ஆனால் ராஜதர்மம் வெகு கடுமையென்பது ஏன் தெரியவில்லை? நீயோ நல்ல மனஸுள்ளவன்; உன் புருஷனோ மஹாவஞ்சகன்; தர்மசிறந்தபுள்ளனைப்போல் வேஷம் போடுகிறான். ப்ரியமாகப் பேசுகிறான்; ஆனால் க்ரூரமான நடத்தையுடையவன். இது உனக்குத் தெரியாது. உண்மையில் உனக்குக் கெடுதியை உண்டாக்கும் வார்த்தைகளை ழிதம் போல் ஸமயத்திற்குத் தக்கபடி பேசிக்கொண்டிருந்தானல்லவா? இப்பொழுது கௌஸல்யையின் மகனான ராமனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து அபிவிருத்தி செய்யப்போகிறான்.

“வரும் கெடுதியை அறியாத முட்டாளே! அரசனுடைய கெட்ட எண்ணம் தெரிந்ததா? பரதனை உன் தகப்பன் வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டான். நாளை காலையில் ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்ய நீச்சயித்துவிட்டான். அவன் உனக்குப் புருஷனென்று பெயர் மாத்ரமே. அவன் உனக்கு ஜன்ம சத்ரு. ஆகையால் அவனை நீ இதுவரையிலேயே விட்டிருக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்யவில்லை. பாம்புக்குட்டியின் அழகைக் கண்டு ஆசைப்பட்டு, அது விஷஜீதுவென்பதை மறந்து, அதை மடியில் வைத்துக் கொண்டு கொஞ்சி விளையாடும் பெண்ணைப்போல், நீயும் கபடமின்றி, உண்மையில் உன் சத்ருவும், வெளிக்கு மாத்ரம் உனக்கு ப்ரியமாகவும் அனுகூல பர்த்தாவாகவும் நடிக்கும் தசரதனை முற்றிலும் நம்பி, அவனிடத்தில் எல்லையற்ற ப்ரீதி வைத்திருக்கிறாய். பாம்பையும் சத்ருவையும் கவனிக்காவிட்டால் அவை என்ன செய்யும்? அதே இன்றைக்கு உனக்கும் உன் புத்ரனுக்கும் தசரதனால் நேரும். கையற்றவனே நீ எப்பொழுதும் ஸுகத்தை அனுபவிக்கத் தகுந்தவன். அப்படியிருக்க, உனக்கு ழிதத்தையே தேடுகிறவனைப் போல பாசாங்கு செய்யும் மஹா பாபியான தசரதன், ராமனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்து, உன்னைபும் உன் குழந்தையையும் பந்துக்களையும் நிரமூலம் செய்வான். செய்யவேண்டியதை இப்பொழுதே தாமஸமின்றிச் செய். இனியாவது மோசம் போகாதே. அவனை வசப்படுத்தும் சக்தி உனக்குண்டல்லவா. அந்த உபயோகித்து உன் புத்ரனையும் உன்னையும் என்னையும் காப்பாற்ற” நென்றான்,

படுத்துக்கொண்டிருந்த கைகேயி இதைக்கேட்டு, ராமாபிஷேக ஸமாசாரத்தால் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தாள். சரத்தகாலத்து சந்த்ரணிப் போல் அழகுள்ள முகத்துடன், ராமனுக்கு ராஜ்யம் கிடைத்தால் தனக்கு அனுகூலமென்று நினைத்துப், படுக்கையை விட்டெழுந்தாள். வெகுகாலமாக எதிர்பார்த்திருந்த ஸந்தோஷ கரமான கார்யம் தைவச் செயலாக ஸம்பித்ததென்று ஆச்சர்யமும் ஆனந்தமும் உண்டாயிற்று. ஒரு விலையற்ற ரத்னபரணத்தை மந்தரைக்கு வெகுமதியாகக் கொடுத்து, ராமனிடத்திலும் பரதனிடத்திலும் எனக்குப் பேதபுத்தியில்லை. ஆகையால் அரசன் ராமனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்வதைப்பற்றி எனக்கு வெகு ஸந்தோஷம். இதைக் காட்டிலும் எனக்கு ப்ரியமான விஷயம் வேறொன்றுமில்லை. இதைச் சொன்ன உனக்கு நான் என்ன செய்யட்டும். எதைக் கேட்டாலும் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறேன், கே'ளென்றாள்.

ஸர்க்கம் 8.

(தொடர்ச்சி)

அதைக் கேட்டு மந்தரைக்குக் கைகேயியிடத்தில் அஸூயை பிறந்தது. தான் அவளுக்கு ஹிதமாகச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்கவில்லையென்று கோபமும், ஆபத் நேரப்போகிறதே யென்ற துக்கமும் பொங்க, “அட! அறிவற்றவளே! துக்கக் கடலின் நடுவில் நீ தத்தளிக்கிறாயென்று உனக்குத் தெரியவில்லையே. தகாத காலத்தில் என்ன ஸந்தோஷமோ எனக்குத் தெரியவில்லை. ராமாபிஷேகமென்ற பெரிய துக்கம் நேர்ந்துவிட்டது. நீயும் துக்கப்படவேண்டும். ஸந்தோஷப்படுகிறாயே. அதைக் காணக் காண எனக்குத் துக்கம் அடங்கவில்லை. பைத்யம் பிடித்த யஜமானனைப் பார்ப்பது போல் உன்னைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் எனக்குச் சிரிப்பு வருகிறது. ராமன் உனக்கு சக்களத்தி பிள்ளை யல்லவா? அவன் உனக்கு யமனல்லவா? அவனுக்கு உண்டாகும் பெருமையைப் பற்றி புத்தியுள்ளவள் கொஞ்சமாவது ஸந்தோஷப்படுவாளா? உனக்குப் பிடித்திருக்கும் துர்ப்புத்தியை நினைத்தால் எனக்குத் துக்கம் அதிகரிக்கிறது. என்ன ஆபத் நேரப்போகிற தென்றால் சொல்லுகிறேன், கேள்.

“இந்த ராஜ்யம் ராமனுக்கும் பரதனுக்கும் பொதுவல்லவா? ஆகையால் பரதனுல் ராமனுக்குப் பெரும் பயம் நேரும். அதை

நினைக்கும்பொழுதே எனக்கு மிகுந்த துக்கமுண்டாகிறது. ராமனுக்குப் பயமானால் பரதனுக்குக் கெடுதி என்னவென்று கேட்கிறாயோ? லோகத்தில் பாம்பு புலி முதலிய துஷ்ட ஜந்துக்கள் நம்மைக் கண்டு பயந்து, அவைகளை நாம் எங்கே கொன்று விடுவோமோ வென்று முந்தியே நம்மைக் கொல்லப் பார்க்கின்றன. அப்படி, பரதனிடத்தில் பயப்படும் ராமனாலேயே பரதனுக்குக் கெடுதி நேரும். லக்ஷ்மணனுக்கும் சத்ருக்ளனுக்கும் இந்த ராஜ்யம் பொதுவானாலும், மஹா பராக்ரமசாலியான லக்ஷ்மணன், ராமனை மனோ வாக்கு காயங்களால் எப்பொழுதும் ஆச்ரயித்திருக்கிறபடியால் ராமனுக்கு அவனிடத்தில் பயமில்லை. அதே காரணத்தால் பரதனுக்குச் சத்ருக்ளனால் பயமில்லை. ‘லக்ஷ்மணனும் சத்ருக்ளனும் தங்களுடைய ஸஹோதரர்களை ஆச்ரயித்திருந்தாலும் ராஜ்யத்தை ஆளவேண்டுமென்ற ஆசை எல்லோருக்குமிருக்கும்ல்லவா’ வென்றால், ராமன் முந்திப் பிறந்தவன்; ராஜ்யம் முதலில் அவனுக்குக் கிடைக்கும்; பிறகு வரிசையாகப் பிறந்த பரத லக்ஷ்மண சத்ருக்ளர்களுக்கு க்ரமமாகக் கிடைக்கும். ஆகையால் தனக்கு அடுத்த பாத்யமுள்ள பரதனைக் கொல்லவே ராமன் முயல்வான். ஆனால் “ராமனுக்கு முதலில் ராஜ்யம் கிடைக்கும்பொழுது பரதனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்குமோ” வென்ற ஸந்தேஹம் ராமனுக்கு உண்டாக ந்யாயமில்லையோவென்றால், ராமன் விவேகி; ராஜநீதியில் நிபுணன்; செய்யவேண்டிய கார்யத்தைத் தகுந்தகாலத்தில் செய்கிறவன். உன் புத்ரனான பரதன் மேற் சொன்ன குணங்களில்லாதவன். ராமன் என்ன செய்வானோ வென்று நடுங்குகிறேன்.

கௌஸல்யை வெகு அதிகருஷ்டசாலி; நானாப் புஷ்ய நக்சத்ரத்தில் அவளுடைய புத்ரனான ராமன் ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டர்களால் யுவராஜாவாக அபிஷேகஞ் செய்யப்படுவான். கௌஸல்யை விசேஷ ஐச்வரியத்தையும் கீர்த்தியையும் அடைந்து சத்ருக்களில்லாமல் விளங்குவாள். அப்பொழுது நீ வேலைக்காரியைப்போல் கைகூப்பி அவளுக்குப் பணிவிடை செய்வாய். ஆகையால் கௌஸல்யையால் உனக்கும் அனர்த்தம் நேரும். நீ மாத்ரமல்ல; உன்னைச் சேர்ந்த நானும் மற்றவர்களும் அவளுக்கு ஊழியம் செய்யவேண்டும். உன் புத்ரனான பரதன் ராமனுக்கு அடிமையல்லவா? பரதனுக்கு ஐச்வரியம் குறையும்பொழுது அவனுடைய வேலைக்காரிகள் (உன் நாட்டுப் பெண்கள்) துக்கப்படுவார்கள். ராமனுடைய வேலைக்காரிகள் (உத்தமமான ஸ்த்ரீகள்) அதிகமான ஸந்தோஷப்படுவார்கள்” என்னுள்.

(இங்கே ‘உன் நாட்டுப் பெண்க’ளென்று பரதனுடைய ஸ்த்ரீகளைச் சொன்னதால் அவனுக்குப் பார்வையுடையென்றும், அப்படியே ‘ராமனுடைய ஸ்த்ரீகள்’ என்றதற்கும் பார்வையுடையென்றே கருத்தென்றும், ராமன் ஏகபத்னி வரதனென்பதற்கு அர்த்தம். பட்டமழிவியாக லீதையை விவாஹஞ்செய்து கொண்டாலும் அரசர்களுடைய வழக்கத்தை அனுஸரித்துப் போகத்திற்காகப் பலரை விவாஹம் செய்துகொண்டிருக்கலாமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். வேலைக்காரிகளென்று கோவிந்தராஜ வ்யாக்யானத்தின் கருத்து).

இப்படிப் பிறருடைய மனஸைக் கலைக்கும்படியான யுக்திகளை மந்தரை சொல்லியும் கலங்காத புத்தியையுடைய பெருந்தன்மை வாய்ந்த கைகேயீ, ராமனிடத்தில் வெகு த்வேஷத்துடன் பேசும் மந்தரையைப் பார்த்து ராமனுடைய குணங்களை வர்ணிக்க ஆரம்பித்தாள். “ராமன் நீ சொல்லுகிறபடியிருந்தால் நீ ஏற்படுத்தும் தோஷங்களும் அவனிடத்திலிருக்கும். அப்படி இல்லவேயில்லை. அவன் தர்மத்தை அறிந்தவன்; பெரியவர்களால் பழக்கப்பட்டவன்; செய்த நன்மையை மறவாதவன்; ஸத்யம் தவறாதவன்; சுத்தன், தசரதருக்கு முந்த புத்ரன். ஆகையால் யுவராஜாவாகத் தகுந்தவன்.

நீ சொன்னபடி ராமனுக்கும் அவனுடைய ஸ்நேஹாதரர்களுக்கும் இந்த ராஜ்யம் பொதுவென்ற காரணம் பொருந்தாது. மேலும், தீர்க்காயுஸையுடைய ராமன், தகப்பன் பிள்ளையைக் காப்பாற்றுவது போல் தன் ஸ்நேஹாதரர்களையும் வேலைக்காரர்களையும் ப்ரீதியுடன் காப்பாற்றுகிறான். ஆகையால் ராமனிடத்திலிருந்து பரதனுக்குக் கொஞ்சங்கூட பயம் நேராது. அப்படியிருக்க ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கப்போகிறதென்று கேட்டவுடன் ஏன் இப்படித் தபிக்கிறாய்?

ராமன் நூறு வர்ஷங்கள்வரையில் ஆண்ட பிறகு முன்னோர்களின் ராஜ்யம் பரதனுக்குக் கிடைப்பது நிச்சயம். ஆகையால் தனக்குப் பின் அரசனாகும் பரதனுக்கு இப்பொழுதே யௌராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வான். ந்யாயமாக நடக்கவேண்டிய ராம பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம் இப்பொழுது நடக்கும். இனி பரதனுக்கும் ராஜ்யாபிஷேகம் நடக்கும். இப்படியிருக்க உனக்கு ஏன் இவ்வளவு துக்கம்?

ராமனுக்கு அபிஷேகமானால் எனக்கு அபாயமென்கிறாய். ராமனிடமிருந்து எனக்கு ப்ரீதி அதிகம். அவனும் தன் தாயைக்காட்டி

லும் என்னிடத்தில் அதிக ப்ரியமும் வணக்கமும் வைத்துப் பணி விடை செய்கிறான்.

ஊறு வர்ஷங்களுக்குப் பிறகு பரதனுக்கு ஒருவேளை ராஜ்யம் கிடைக்காவிட்டாலும் போகட்டும். ராமனுக்கு ராஜ்யம் கிடைத்தால் பரதனுக்குக் கிடைத்ததுபோலல்லவா? ராமன் தன் உடன்பிறந்த வாகளைத் தன்னைப்போல் எண்ணுகிறான்”என்றான்.

மந்தரை அடங்காத துயரங்கொண்டு உஷ்ணமாகப் பெரு மூச்சுவிட்டு, “அடி, கெடுதியை நன்மையென்று நினைக்கிறவனே! பரதனுக்கு ந்யாயமாய்க் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யம் கிடைக்காமலிருப்பதும், அவன் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்படுவதுயான கரை தெரியாத ஆபத் ஸமுத்திரத்தில் நீ மூழ்கிக்கொண்டிருக்கிறாயென்று உன் புத்திக்குறைவால் அறியவில்லை. ஊறு வர்ஷங்களுக்குப் பிறகு பரதனுக்கு ராஜ்யம் வருமென்று உனக்குச் சொன்னவர் யார்? ராமன் நானேக்கு அரசனாவான். அவனுக்குப் பிறகு பட்டம் அவனுடைய புத்ரனுக்குக் கிடைக்கும். ஆகையால் பரதனுக்கு அது கிடைக்க ஒரு பொழுதும் ந்யாயமில்லை. சீக்ரத்தில் கோரிப்பவனே! ஒரு அரசனுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகளெல்லோரும் பட்டத்திற்கு வருகிறதில்லை. அதனால் பெரிய அனர்த்தம் நேரும். அரசர்கள் முத்தபுத்ரனிடத்திலும் குணசாலிகளான மற்ற வர்களிடத்திலும் ராஜ்ய கார்யங்களை ஒப்புவிக்கிறார்கள்.

ராஜ்யம் கிடைக்காமற் போவதுமாத்தரமல்ல. நீ எண்ணுவது போல் ராஜ்யாங்காரத்தின் ஸுகமம் இப்பொழுது கிடைக்காது. பரதனிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவனே! உன் புத்ரன் ராஜவம்சத்திலிருந தும், ராஜ்ய ஸுகத்திலிருந்தும் முற்றிலும் நீக்கப்படுவான். முத்தவ னிருக்கும்பொழுது இனையவனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்காதல்லவா! அதற்கென்ன யுக்தியென்றால் அதைச் சொல்லவே வந்தேன். உனக்கோ அது தெரியவில்லை, சக்களத்தியின் பெருமையை உத்தே சித்து உன் ஸந்தோஷத்திற்கு அடையாளமாக எனக்கு ஆபரணத் தைக் கொடுக்கவருகிறாய். ராமன் இந்த ராஜ்யத்தைச் சத்ருபயமின்றி அடைந்தபிறகு பரதனைத் துரத்திவிடுவான். ஒரு வேளை இவ்வுல கத்திலிருந்தே நீக்கிவிடுவான். இதற்கு அனுகூலமாய் நீயும் செய்த கெடுதி என்னவென்றால், பரதனை அவனுடைய அம்மான் விட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டாய். மரம் செடி முதலியவைகளும் பக்கத்திலிருப்பவை களையே ப்ரியமாகத் தழுவுகின்றன. பரத சத்ருக்களாக உன்னை உ

விருந்தால் அரசனுக்கு அவர்களிடத்தில் அதிக ப்ரீதியுண்டாகும் அதையும் நீயே கெடுத்துவிட்டாய். லக்ஷ்மணன் ராமனை அண்டியிருப்பதுபோல், பரதனை அண்டியிருக்கும் சத்ருக்கன் இங்கேயிருந்தால், பரதனில்லாவிட்டாலும் அவன் மூலமாகப் பரதனிடத்தில் அரசனுக்கு ப்ரீதியுண்டாகும். இப்பொழுது அதுவுமில்லை, விறகு விற்ப்பிழைக்கும் சிலர், காட்டில் விறகுக்குத் தகுந்த ஒரு விறகுசூத்தை வெட்டப் போகையில் அதைச் சுற்றி முள்ளுகளடர்ந்த புதர்களைக் கண்டு அதை வெட்டவில்லையென்று கேட்டிருக்கிறேன் ராமன் லக்ஷ்மணனைக் காப்பாற்றுவான்; அவனும் ராமனையே காப்பாற்றுவான்; அவ்விருவர்களுக்குமுள்ள ஒற்றுமை அச்வினிதேவதைகளின் ஸ்நேஹத்தைப் போன்றதென்று லோகப்ரஸித்தம். ஆகையால் லக்ஷ்மணன் ராமனுக்குத் தீங்குசெய்ய நினைக்கவே மாட்டான். **ராஜ்யம்** பரதனுக்குக் கெடுதி செய்யாமலிருக்கமாட்டான். ஆகையால் **பரதன்** அவனுடைய மாமன் வீட்டிலிருந்தே காட்டிற்குப் போகட்டும். இங்கே வந்தால் நிச்சயமாய் இறப்பான். **ராஜ்யக்ரமத்தில் பரதன்** அரசனனால் உனக்கும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் விசேஷ மேன்மை. இது எனக்கு நல்லதென்று தோன்றுகிறது. உனக்கும் ஹிதம். ராமனுக்குச் சக்களத்தி பிள்ளையாகையால் ஸ்வபாவ சத்ருவாயிருக்கும் உன் புத்ரனே பாலன்; தனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய **ராஜ்யமும்** போய் ஸகல இஷ்டங்களும் நிறைவேறின ராமனுடைய வசத்திலகப்பட்டு எப்படிப் பிழைப்பான்? காட்டில் ஸ்நேஹத்தால் **தூர்த்தப்பட்டு**, அதின் கையில் அகப்பட்ட மதயானையைப் போல் **ராமனுடைய** வசத்திலகப்பட்ட **பரதனை** காப்பாற்ற இதே ஸமயம்.

தசரதனுக்கு ப்ரியமானவனென்ற **கர்வத்தால்** இதுவரையில் நீ அவமதித்த கௌஸல்யை, இப்பொழுது தன் மகன் அரசனாய் வந்தபிறகு தன் மனதிலிருக்கும் வைரத்தை ஏன் தீர்த்துக்கொள்ள மாட்டாள்? அதிகமாய்ச் சொல்வதில் பயனென்ன? ஸமுத்ரங்கள் குழ, மலைகள் நகரங்கள் நிறைந்து விளங்கும் இந்தப் பூமிக்கு ராமன் எப்பொழுது அரசனவானே, அப்பொழுது நீயும் பரதனும் கெடுதலாயும் அவமானத்தையும் அடைவது நிச்சயம். ராமனுக்கு ராஜ்யம் கிடைத்தால் பரதனுக்கு மரணம் கிடைப்பது நிச்சயம். ஆகையால் ராஜ்யம் உன் புத்ரனுக்கே கிடைப்பதற்கும் உன் சத்ருவான ராமன் காட்டிற்குப் போவதற்கும் ஏதாவது உபாயம் செய்”யென்றாள்.

கைகேயீ மந்தரைக்கு வசப்பட்டது.

இதைக் கேட்ட கைகேயீ, ராமனுடைய உத்தமகுணங்களை நன்றாய் அறிந்தும், தேவர்கள் தங்களுடைய கார்யத்தை முடித்துக் கொள்ள விரும்பி அவளுடைய மனஸைக் கேடுத்ததால் மந்தரையின் காரணங்களை ஒப்புக்கொண்டாள். தான் கௌஸல்யைக்கு வேலைகாரியாக விருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் கோபம் முடிந்தில் ஜ்வலித்தது. உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டு, “அம், கைகேயீ இந்த நிமிஷத்தில் ராமனைக் காட்டிற்றுத் துரத்திப் பரதனுக்கு வசப்பட்டங் கட்டுகிறேன். நீ கூர்மையான புத்தியுடையவளென்று எனக்குத் தெரியும். பரதன் இப்பொழுதே ராஜ்யத்தை அடைய வேண்டும். ராமனுக்கு அது ஒருக்காலும் கிடைக்கக்கூடாது. அதற்குத் தகுந்த உபாயத்தை ஆலோசனை செய்”யென்றாள்.

உடனே மந்தரை ராமாபிஷேகத்தைக் கெடுக்க நிச்சயித்துக், கைகேயீ தான் சொன்னபடி செய்ய ஒப்புக்கொண்டதால் மிகவும் ஸந்தோஷித்து, “உன் புத்ரனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கும் உபாயத்தையே இதோ சொல்லுகிறேன். ஆனால் என்னைக் கேட்கிறாயே, உனக்கு ஞாபகமில்லையா? ஞாபகமிருந்தும் மறைக்கிறாயா? உனக்கு ஹிதமான விஷயத்தை என்னிடத்திலிருந்து கேட்க விரும்புகிறாயா? அப்படியானால் சொல்லுகிறேன் கேள்; கேட்டு நன்றாக ஆலோசனை செய்”யென்றாள்.

அப்பொழுது கைகேயீ வெகு பரபரப்புடன் எழுந்து படுக்கையில் உட்கார்ந்தபடியே “மந்தரே! பரதனுக்கு எப்படியாவது ராஜ்யம் கிடைக்கவேண்டும். ராமனுக்கு ஒரு நாளும் கிடைக்கக் கூடாது. ஏதாவது உபாயத்தைச் சொல்”லென்றாள்.

அப்பொழுது மந்தரை, “முன்னொரு காலத்தில் தேவாஸுர யுத்தம் நடந்தபொழுது அபஜய மடைந்த தேவர்கள், தசரதனை உதவிசெய்யும்படி வேண்டினார்கள். அப்பொழுது மஹாராஜ தன்னைச் சேர்ந்த மஹர்ஷிகளையும் உன்னையும் அழைத்துக்கொண்டு இவ்வுலகில் தண்டகாரணயத்தில் மீனக்கொடியையுடைய சம்பாஷணையுள்ள மஹாஸூரன் அரசாளும் வைஜயந்த புரத்தை நோக்கிச் செல்லில். இனி

செய்யத் துணியமாட்டான். நீ கோபங்கொண்டால் உன்னைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் முடியாது. உன் ப்ரியத்தை ஸம்பாதிப்பதற்குத் தன் ப்ராணனை விடச்சொன்னாலும் விடுவான். உன் சொல்லைத் தாண்டமுடியாது. அடி சோம்பேறி! ஈச்வரனை உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அழகின் சக்தியை நன்றாகத் தெரிந்து கொள் அவன் உனக்கு முத்து தங்கம் ரத்னம் இன்னும் விலையயர்ந்த எதைக் கொடுத்தாலும் அவைகளில் ஆசைவைக்காதே. முன்பு தேவாஸுர புத்தத்தில் உனக்குக் கொடுத்த இரண்டு வரங்களையும் இப்பொழுது ஞாபகஞ் செய். அவன் சொன்ன வார்த்தை தவறமாட்டான். ஆகையால் நமது எண்ணம் பலிக்கும்; நிச்சயம். அவன் உன்னைத் தூக்கியெடுத்து, உனக்கு அந்த இரண்டு வரங்களைக் கொடுத்தேனென்றால், அவனை அப்படியே ப்ரதிக்ளை செய்யச்சொல்லி, ராமனைப் பதினான்கு வர்ஷங்கள் வரையில் காட்டிற்கு அனுப்பும்படிக்கும், பரதனை இந்தப் பூமிக்கு அரசனாகச் செய்யும்படிக்கும் சொல். ராமன் பதினான்கு வர்ஷங்கள்வரையில் ராஜ்யத்தி லில்லாவிட்டால் பரதன் பரவிர்த்தியையும் அபிவிருத்தியையு மடைந்து, ராஜ்யத்திலுள்ள ஐசவர்யம் ஸையம் முதலியவைகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, பிறகு தான் உள்ளவரையில் ஸுகமாக அரசாளுவான். ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பவேண்டுமென்ற வரத்தை ஏற்படியாவது கேட்டு வாங்கு. இப்படிச் செய்தால் உன் புத்ரனுக்கு ஸகல சூழ்மமுமுண்டாகும். ராமன் காட்டிற்குப் போய்விட்டால் ப்ராணைகளுக்கு அவனிடத்தில் இப்பொழுதுள்ள ப்ரீதி அற்றுப் போம். அவனை ஒருவரும் ஆசிரயிக்கமாட்டார்கள். உன் பரதன் ஸகல சத்ருக்களையும் ஜயித்து மஹாராஜாவாக விருப்பான். பரதன் புத்திமானாகையால் ராமன் காட்டிலிருந்து திரும்பி வரும்பொழுது ராஜ்யத்திலுள்ளவர்களின் மனஸைக் கவர்ந்து, தன் நண்பர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு அசைக்கமுடியாமலிருப்பான். நமது உத்தேசத்தை முடிக்கவேண்டிய ஸமயம் வந்துவிட்டது. பயமில்லாமல் நீ அரசனை ஸ்வாதினஞ்செய். ராமாபிஷேகத்திற்கு நடக்கும் ஏற்பாடுகளை நிறுத்” தென்று உபதேசித்தான்.

இப்படித் தனக்குக் கெடுதியான விஷயத்தை மந்தரை ஹிதமென்று சொன்னதை நம்பி மிகவும் ஸந்தோஷித்துக், கட்டிற்கடங்காக பெண்ககிரையைப்போல் கைகேயி ஆவேசங்கொண்டு, “மந்தரே! கூனிகளுக்கு ஸுகூதமபுத்தியிருப்பது ஸஹஜம். ஆனால் லோகத்திலுள்ள கூனிகளில் உன்னைப்போல் ஸுகூதமபுத்தியுள்ளவர்கள் கிடையாது. என்ன ஆச்சர்யம்! எனக்கு இதுவரையில் கெண்

யாமற் போயிற்றல்லவா? நீ ஒருத்தியே எனக்கு விதத்தைத் தேடுகிறவள். என் ஸ்ரீமத்தில் எப்பொழுதும் கவலையுள்ளவள். தசரதருடைய வாஸ்தவ அபிப்ராயம் எனக்கு இதுவரையில் தெரியவில்லை. கோணலான அங்கங்களுடன், பார்க்க விகாரமாய் வெறுப்புண்டாகும்படி லோகத்தில் பல கூனிகளிருக்கிறார்கள். தாமரைப் புஷ்பம் காற்றால் வளைந்திருந்தால் அதன் அழகு குறையுமா? அப்படி இயற்கையான அழகுள்ள உன் தேஹம் கூனலால் கொஞ்சம் வளைந்திருந்தால் உன் அழகு குறையுமோ? உன் மார்பு தோள்கள்முதல் வெகு உயரமாக இருக்கின்றது. அதற்குக் கீழே அழகான தொப்புளையுடைய உன் வயிறு வெட்கங்கொண்டதுபோல் இருந்தவிடம் தெரியாமல் அடங்கியிருக்கிறது. உன் முகம் களங்கமில்லாமல் சந்த்ரனைப்போல் விளங்குகிறது. சலங்கைகள் கட்டின அரைநூல் மாலை இடுப்பில் மதுரமாகச் சப்திக்கிறது. கணுக்கால்கள் நன்றாக அமைந்திருக்கின்றன; பாதங்கள் நீண்டிருக்கின்றன; துடைகளும் நீண்டு வெண்பட்டால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனக்கு முன்பு நீ நடந்து போகும்பொழுது, பெண் அன்னம் நடப்பதுபோல் விளங்குகிறாய். அஸுரராஜனை சம்பரணித்திலுள்ள எண்ணிறந்த மாயைகளும், அவனுக்குத் தெரியாத பல மாயைகளும், ராஜநீதிகளும், விசித்ரமான கெட்ட யோஜனைகளும், வருங்கார்பத்தை நன்றாக அறியும் யுக்தியும், மூக்கைப் போலிருக்கும் உன் மார்பு முண்டில் அடங்கி யிருக்கின்றன. மந்தரே! இதோ என் தங்கஹாரத்தை உனக்குப் போடுகிறேன், வாங்கிக்கொள். ராமன் காட்டிற்குப் போய் பரதனுக்கு ராஜ்யம் கிடைத்து, என் எண்ணம் நிறைவேறி, என் மனது ஸந்தோஷமடையும் பொழுது, உருக்கியோடவிட்ட உத்தமமான கங்கக் தால் ஒரு கவசத்தைச் செய்து, உன் மார்பிலிருக்கும் முண்டை அலங்கரிக்கிறேன். நேர்த்தியான சந்தனத்தில் கலப்பில்லாத கங்கக்கைச் சேர்த்து அரைத்து உன் தேஹத்தில் பூசுகிறேன். அநேக ரதனங்கள் இழைத்து, திலகத்தைப்போன்ற ஆபரணத்தை உன் நெற்றியில் தொங்க விடுகிறேன். அழகான ஆபரணங்களையும் நேர்த்தியான வஸ்த்ரங்களையும் தரித்துக்கொண்டு தேவதையைப் போல் ஸஞ்சரிப்பாய். ஒப்பில்லாத அழகுடன், சந்த்ரனைப் பழிக்கும் முகத்துடன், நம்மைத் தவேஷிப்பவர்களின் கர்வத்தை அடக்கி, உன் காலில் விழ்செய்வாய். நீ எனக்கு ஊழியஞ் செய்வதுபோல் எண்ணிறந்த கூனிகள், ஸ்கல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, எனக்கு ஊழியஞ் செய்வார்களென்றாள்.

இப்படித் தன் யஜமானியால் துதிக்கப்பட்ட மந்தரை, அக்னி குண்டத்தில் ஜ்வலிக்கும் நெருப்பைப்போல் வெண்மையான பிடுக்கையில் பிடித்திருக்கும் கைகேயியைப் பார்த்து, “அடி! கண்கெட்ட பிறகு ஸூர்ய நமஸ்காரம் செய்வதுண்டா? ஏரி கரையை உடைத்த பிறகு அணைபோடுவதுண்டா? எழுந்திரு, செய்யவேண்டியதைச் செய். கோப அறைக்குப் போ. அரசனுடைய வரவை எதிர்பார்த்திரு” வென்றாள்.

இப்படி மந்தரையால் தூண்டப்பட்டு அவளுடன் கோபக்ருஹத் திற்குப் போய்க் கைகேயி, தன்னைப்போல அழகுள்ளவர்கள் ஒருவருமில்லையென்ற காவம் மேலிட்டு, அநேக ஆபரணங்களையும் ஹாரங்களையும் கழற்சி எறிந்துவிட்டுத், தங்கப்ரதிமையைப்போல் விசாலமான நேத்ரங்களுடன் மந்தரையின் கெட்ட போதனைக்குட்பட்டித், தரையில் படுத்துக்கொண்டு “மந்தரே! ராமன் வனத்திற்குத் துரத்தப் பட்டான், பரதனுக்கு ராஜ்யம் கிடைத்ததென்று கேகய ராஜனான என் பிதாவிடத்தில் போய்ச் சொல்; அல்லது, கைகேயி கோப அறையில் உயிரை விட்டாளென்றாவது சொல். தங்கம் ரத்னம் ஆபரணம் எதுவும் எனக்கு வேண்டாம். ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடந்தால் அந்த நிமிஷத்திலேயே என் உயிர் போய்விடும்” மென்றாள்.

இப்படிச் சொன்ன பரதனுடைய தாயான கைகேயியை, அவனுக்கு விதமாகவும் ராமனுக்கு விரோதமாகவுமிருக்கும் மஹா க்ருரமான வார்த்தைகளால் பிடிவாதத்தை விடாமலிருக்கும்படி மந்தரை உறுதிப்படுத்தினாள். “ராமனுக்கு ராஜ்யம் கிடைத்தால், நீயும் உன் புத்ரனும் கதியற்று அழைவீர்கள். ஆகையால் கல்யாணி! பரதனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கும்படி எப்படியாவது முயற்சி செய்” யென்றாள்.

மந்தரையின் வார்த்தைகளாகிற பாணங்களால் அடிக்கடி துளைக்கப்பட்ட ராஜபத்னி, “எனக்கு ப்ரியமில்லாத கார்யத்தைத் தசரதர் செய்யத் துணிந்தாரல்லவா” வென்று ஆச்சர்யத்தால் விரிதயத்தின்மேல் கையை வைத்து, ராமாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ததைப்பற்றி அவரிடத்தில் அடங்காக் கோபங்கொண்டு, “மந்தரே! ராமன் பல வர்ஷங்கள்வரையில் காட்டில் வலிப்பான். என் பரதன் ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிப்பானென்றாவது, இந்தக் கோப அறையிலிருந்தே நான் யமனுடைய வீட்டிற்குப் போனேனென்றாவது, என் தகப்பனை கேகயராஜனிடத்தில் சொல். ராமன் இங்கிருந்து காட்டிற்குப் போகாவிட்டால்

டால், போர்வைகள் ஹாரங்கள் வாஸனை தர்வயங்கள் தைலங்கள் அன்னபானங்கள் முதலியவைகளால் எனக்கு ஆகவேண்டியதென்ன? என்னுயிர் போனாலுமென்ன” வென்று க்ருரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லித், தன் ஆபரணங்கள் யாவற்றையும் கழற்றிவிட்டு, அடிபட்டு விழுந்த கின்னரிபக்ஷியைப்போல், வெறுந்தரையில் படுத்துக்கொண்டாள். வரவர அதிகரிக்கும் கோபமாகிற இருட்டால் மூடப்பட்ட முகத்துடன் ஹாரம் முதலிய ஆபரணங்களில்லாமல், சொல்லமுடியாத துக்கத்தை அடைந்து கைகேயி, இருளால் மூடப்பட்ட நகைத் தரங்கள் மறைந்த ஆகாசத்தைப்போல் தோன்றுினாள்.

— — — — —

ஸர்கம் 10.

கைகேயி தசரதரை வசப்படுத்தினாள்.

— — — — —

பாபுத்தியுள்ள மந்தரையால் விபரீதமாகப் போதிக்கப்பட்டுத் தான் செய்யவேண்டிய கார்யத்தை மனவில் நன்றாக நிச்சயித்துக் கைகேயி, “அம், மந்தரே! நீ சொன்னது மிகவும் யுக்தமே. அப் படியே செய்கிறே” எனென்று நாககன்யையைப்போல் உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, விஷநேதாய்த்த பாணத்தால் அடிக்கப் பட்ட கின்னரி பக்ஷியைப்போல் பூமியில் படுத்திருந்தாள். தான் உத்தேசித்த கார்யம் பலிக்குமோ பலிக்காதோவென்று ஸந்தேஹ முண்டாகச, சற்று நேரம் ஆலோசனை செய்து, தனக்கு நேஷம் கிடைக்கும் வழியை நிச்சயித்துக்கொண்டாள். அவளுக்குத் தோழியும் தன் எண்ணத்தை முடிக்கவேண்டுமென்ற நிச்சயமுடையவளுமான மந்தரை, தன் யஜமானியின் உறுதியைக் கேட்டு, இனி நமது கார்யம் முடிந்துவிட்டதென்று ஸந்தோஷித்தாள். அப்பொழுது கைகேயி, ‘என் எண்ணம் நிறைவேற்றிவிட்டால் உயிரை விடுவே’ எனென்று நிச்சயித்துக், கோபத்தால் புருவங்களை நெரித்து, அழுக்குப் படிந்த ஒற்றை வஸ்தரத்துடன், ஜடையை அவிழ்த்து ஒன்றாகச் சேர்த்து முடிந்து, வெறுந்தரையில் கிடக்கும்பொழுது, அழகிய கின்னரிபக்ஷி இறந்துகிடப்பகடோரால் கோன்றிற்று.

தன்மேலிருந்த ஆபரணங்களைக் கழற்றிப் பெட்டியில் வைக் காமல், தான் அடங்காக் கோபத்துடனிருந்ததற்கு அடையாளமாய் அவைகளைச் சற்றிலும் விசியெய்ந்தாள். அந்த மாலைகளும் ஹாரங்

களும் ஆபரணங்களும் ஆகாசத்தில் நகைந்தார்கள் ப்ரகாசிப்பது போல் பூமியை அலங்கரித்தன.

இப்படியிருக்கையில் தசரதர், அபிஷேக கார்யங்களைச் செய்ய உத்தரவிட்டு ஸபையோர்களின் அனுமதி பெற்றுக் கைகேயியின் அந்தப் புரத்தை நோக்கி வந்தார். ‘பட்டாபிஷேகம் இப்பொழுதே நிச்சயமாயிற்றல்லவா. கைகேயிக்கு இதுவரையில் தெரிந்திருக்க ந்யாயமில்லை. ஆகையால் என் ப்ரிய பார்யைக்கு இந்த ஸமா சாரத்தை நானே சொல்லவேண்டு’மென்று வெளுத்த மேகங்களால் நிறைந்து, ராகுவென்ற க்ரூர க்ரஹத்தால் வியாபிக்கப்பட்ட ஆகாசத் தில், மஹா காந்தியுடைய சந்த்ரன் உதிப்பதுபோல் அந்தப்புரத்திலு் புகுந்தார்.

அங்கே கிளி மயில் க்ரௌஞ்சம் ஹம்ஸம் முதலிய பக்ஷிகள் மதுரமாகச் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன. விணை வேணு மிருதங்கம் தாளம் முதலியவைகளின் நாதம் எங்கும் கேட்கப்பட்டது. கூனிக ளும் குள்ளர்களும் இங்குமங்கும் அலைந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஜம் பகம் அசோக முதலிய மரங்களால் நிறைந்து, பல லதாகிருஹங்களும் (கொடி வீடு), விசித்ர கட்டடங்களும் அங்கே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. யானைத் தந்தத்தாலும் வெள்ளியாலும் தங்கத்தாலும் இழைக்கப்பட்ட பல மேடைகளும் ஆஸனங்களும் போடப்பட்டிருந்தன. விசித்ரமான எருக்களைப்போட்டுப் பயிராக்கினதால் எக்காலத்திலும் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்த மரங்களும் ஓடைகளும் அதை அலங்கரித்தன. பலவகை அன்ன பானங்களும் பக்ஷயங்களும் எப்பொழுதும் வித்தமாயிருந்தன. விலையற்ற ஆபரணங்களை அணிந்த மஹா ஸௌந்தர்யமுள்ள பெண்களால் நிறைந்து தேவ லோகம்போல் விளங்கிற்று.

இப்படி ஸகல ஐச்வர்யத்துடன் விளங்கும் கைகேயியின் ஆரண் மனைக்குள் சென்று தசரதர் பார்த்தார். வழக்கமான படுக்கையில் அவனைக் காணவில்லை. அப்பொழுது அவர் காமத்தை உண்டாக்கும் பதார்த்தங்களால் சூழப்பட்டு கீழிப்பதற்குத் தகுந்த காலமாகையால் மன்மத பாணங்களால் டிக்கப்பட்டு கைகேயியைத்தேடி அவனைக் காணாமல் அங்கேயிருந்த அந்தப்புர அதிகாரியை “கைகேயி எங்கே?” யென்று கேட்டார். “இதுவரையில் நான் அந்தப்புரத்திற்கு வருகிறேனென்று தெரிந்தவுடன் கைகேயி அழகாய் அலங்கரித்துக் கொண்டு புன்சிரிப்புடன் என்னை எதிர்கொண்டழைப்பது வழக்க மல்லவா? ஒருதடவையாவது தவறினதில்லை. இதுவரையில் கைகேயி

இல்லாமல் இந்த அரண்மனையில் நான் வந்ததில்லையே”யென்று மிகுந்த துக்கமடைந்தார். அவள் புத்தி கெட்டுத், தன் பிடிவாதத்தை நிறைவேற்ற முயன்றிருப்பதை அவர் அறியவில்லை. ஆகையால் முன்போல் கைகேயி எங்கே போயிருக்கிறாளென்று கேட்டார். அந்த அதிகாரி மிகவும் பயந்து கைகூப்பி “ஸ்வாமி! மஹாராணி எக் காரணத்தாலோ வெகு கோபத்துடன் கோப அறையை நோக்கி வேகமாகச் சென்று”ரென்று தெரிவித்தான். கைகேயி கோபித்துக் கொண்டு கோப அறைக்குப் போனாளென்றதைக் கேட்டவுடன், அவளைக் காணாததால் உண்டான துக்கத்தையிட அவருக்கு அதிக வருத்தமுண்டாயிற்று. அதனால் இந்திரிய ஸ்வாதீனமின்றி மயங்கினார்.

உடனே கோப அறைக்கு ஒடிப்போய், அங்கே வெறுந்தரையில் அலங்கோலமாகக் கிடக்கும் தன் ப்ரியமான பார்யையைக் கண்டார். அறுபட்டுக் கிழே விழுந்திருக்கும் கொடியைப்போல் மிகுந்த அழகுள்ளவளாகவும், தன் பூர்வ ஜன்ம புண்யங் குறைந்து ஸ்வர்க் கத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்திருக்கும் தேவதையைப்போல் ஆச்சர்யத்தையும், பிறரால் ஹிம்லிக்கப்பட்ட கின்னர ஸ்தரீயைப்போல் மிகுந்த இரக்கத்தையும் பார்ப்பவர்களுக்கு உண்டுபண்ணுகிறவளாகவும், ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து கிழே தள்ளப்பட்ட அப்ஸரஸைப்போல் அதிக ஸௌந்தர்யமுள்ளவளாகவும், ஜனங்களை மோஹிப்பதற்காக அனுப்பப்பட்ட மாயையைப்போல் தேஹகாந்தி மங்கினவளாகவும் காணப்பட்டு, விஷந்தோய்த்த பாணத்தால் காட்டில் அடிபட்ட பெண் யானையைப் போல் அவள் தபித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

கேகய ராஜபுத்ரி, தசரத சக்ரவர்த்திக்கு ப்ரிய பார்யை, இவளும் இப்படிக் கிடக்கத் தகுந்தவளா? தசரதரோ வயஸ் சென்றவர்; கைகேயியோ பால்யம் வாய்ந்தவள். தசரதரோ புண்யாத்மா; கைகேயியோ மஹாபாபத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று நிச்சயித்தவள். ஆகையால் பூமண்டல சக்ரவர்த்தியாயிருந்தும், அதிக புத்தி மானாயிருந்தும் அவளிடத்தில் வைத்த ப்ரியத்தால் ஒன்றுந் தோன்றாமல், அவள் வருத்தப்படுவதைப் பார்க்க ஸஹிக்காமல் தபித்தார். கபடமற்றவர், அவளுடைய அழகால் புத்திமயங்கினவர்; ஆகையால் இவள் கௌஸல்யைக்குச் சக்களத்தியல்லவா; ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய ஸம்மதிப்பாளா; இப்பொழுது இவளுடைய கோபத்திற்குக் கஹணம் அதைத் தவிர வேறில்லையென்று அவர் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

பாணத்தாலடிபட்ட டெபண் யானையை ஆண் யானை தன் துதிக் கையால் தடனகமகாம்பபதுபோல், தசரதர் கைகேயியைத் தடவிக் கொடுத்தது, “இவள் எதுவேண்டுமென்று என்னிடத்தில் கோபங் கொண்டிருக்கிறாளோ, என்ன செய்வாளோ, என்ன சொல்வாளோ” வென்று மனதில் திகிலடைந்தார். தாமரை யிதழ்களைப்போன்ற அவளுடைய கண்களைப் பார்த்தவுடன் எல்லையற்ற ஆசைகொண்டு அவளுக்கு வசப்பட்டு, “என் அன்பிற்குரியவளே! என்னிடத்தில் நீ கோபங்கொள்ளக் காரணம் ஏதோ தெரியவில்லையே. உன்னை யாராவது நிந்தித்தார்களா? உன்னை யாராவது அவமானஞ் செய் தார்களா? நான் உனக்கு ஏதாவது அபராதஞ் செய்ததுண்டா? உன்னிடத்தில் அளவற்ற பீதிவைத்தவனல்லவா. நான் உயிரோ டிருக்க பிசாசு பிடித்து சித்தஸ்வாதீனமற்றவளைப்போல் வெறுந் தரையில் புழுதிபடியப் படுத்திருக்கிறாயே. அதைப் பார்க்கையில் என் மனம் தபிக்கிறது.”

“உனக்குச் சரீரத்தில் ஏதாவது அஸௌக்யமுண்டா, சொல். என்னால் விசேஷ மர்யாதையையும் வெகுமானத்தையும் பெற்று, என்னிடத்தில் பீதியும் விச்வாஸமும் நிறைந்த பல வைத்ய சாஸ்த்ர நிபுணர்கள் என் ராஜ்யத்திலுண்டு. இதோ அவர்களைத் தருவித்து உன் சரீர அஸௌக்யத்தை ஒரு கூணத்தில் போக்கச் சொல்லட்டுமா?”

“நீ கோபங்கொண்டிருந்தால் உனக்கு ப்ரியமில்லாத கார்யத்தைச் செய்தவன் யார்? அவனுக்குத் தகுந்த சிகைக் கொடுக்கிறேன். அல்லது உனக்கு யாராவது உபகாரஞ் செய்து, அவனுக்குத் தகுந்த பதில் உபகாரஞ் செய்யவில்லையே யென்ற வருத்தமா. உன்னிஷ்டப்படி அவனுக்குப் பஹுமானஞ் செய் கிறேன். அழாதே. தேஹத்தை வீணாகக் கெடுத்துக்கொள் ளாதே. என்ன செய்யவேண்டும், சொல். கொல்லத் தகாதவனைக் கொல்லட்டுமா? கொல்லவேண்டியவனை விடுதலை செய்யட்டுமா? ஏழையைக் கோடிச்வரனாகச் செய்யட்டுமா? கோடிச்வரனை ஏழையா கச் செய்யட்டுமா? நீ எதையாவது வேண்டுமென்று விரும்பினால் நானும் என்னைச் சேர்ந்த யாவரும் உனக்கு ஸ்வாதீன மல்லவா, உன் எண்ணத்திற்கு எதிராக நடக்கப் பொறுப்பேனா? என்னுயிரைக் கொடுத்தாவது உன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுகிறேன், சொல். உன்னிடத்தில் எனக்குள்ள பீதிக்கு எல்லி கிடையாது என்று தெரிந்திருந்தும், உன் எண்ணத்தை

மாட்டேனோ வென்று நீ ஸந்தேஹப்படலாமா ? என் அதிகாரத்தையும் சக்தியையும் பலத்தையும் பூர்ணமாக அறிந்தும் உன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதில் என்னைப்பற்றி உனக்கு ஸந்தேஹமென்ன ? ஸூர்யனுடைய ரதம் செல்லும் வரையிலுள்ள பூமி என் அக்ஷைக்குட்பட்டது. கிழக்கிலும் தெற்கிலுமுள்ள வீரந்தூ, மஸளவீர, ஸௌராஷ்டிர, வங்க, அங்க, மகத, மத்ஸ்ய, காசி, கோஸல மென்ற தேசங்களிலுள்ள தங்கம் வெள்ளி முதலு ரத்னம் முதலிய தனத்தையும், தான்யத்தையும் நேர்த்தியான போர்வை முதலிய அபூர்வமான பொருள்களையும் தருவிக்கிறேன். உனக்கு எது வேண்டுமோ அதைக் கேள். தரையில் படுத்துக்கொண்டு தேஹத்தை ஏணிப்படி வருத்துகிறாய்? எழுந்திரு, எழுந்திரு, எதற்காகப் பயப்படுகிறாய், உண்மையைச் சொல். நான் இதுவரையில் செய்திருக்கும் புண்யத்தின் மேல் ஆணை வைத்துச் சொல்லுகிறேன். ஸூர்யன் பனியை நாசஞ் செய்வது போல் உன் மனதிலுள்ள கவலையையும் பயத்தையும் நீக்கத் தவறமாட்டே”னென்று ப்ரார்த்தித்தார்.

கைகேயீ அதைக் கேட்டுக், கொஞ்சம் ஸமாதான மடைந்தாள். தசரதருடைய மனதிற்கு ப்ரியமில்லாத விஷயத்தைச் சொல்ல விரும்பிக், கோரமான ப்ரதிக்கை செய்யும்படி அவரை நிர்ப்பந்திக்க ஆரம்பித்தாள்.

ஸர்க்கம் 11.

கைகேயீ கேட்ட வரங்கள்.

“உனது பர்த்தாவைக் கோரமான ப்ரதிக்கை செய்யும்படி நிர்ப்பந்தித்துப் பிறகு இந்த இரண்டு வரங்களையும் கே”னென்று மந்தரையால் உபதேசிக்கப்பட்டதைக் கைகேயீ ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டு, தசரதர் மன்மத பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டு, காம விகாரதிற்கு வசப்பட்டு, கேட்டதைக் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறாரென்று அறிந்து, பூமண்டலாதிபதியான மஹாராஜாவுக்கு என்னிஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்ய ஸாத்யமில்லாமற் போமாவென்ற நிச்சயத்துடன், “எனக்குத் தேஹத்தில் யாதொரு அஸௌக்யமுமில்லை. நீர் சொன்ன பொருள்கள் யாதொன்றும் வேண்டாம். எனக்கு உம்மால் ஆகவேண்டிய காரியம் ஒன்றுண்டு. வெறுப்பதற்கும்

கெடுப்பதற்கும் சக்தி உம்மிடத்தில் எல்லையில்லாமல் வாய்ந்திருக்கிறது. என் கார்யத்தை முடித்துத் தரவேண்டும். அப்படிச் செய்ய இஷ்டமிருந்தால் நான் சொல்லும் விதமாய் ப்ரதிக்ஞையெய்யும். பிறகு என் மனதிலுள்ள விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கிறேன்” எனென்று கொடிய வார்த்தைகளைச் சொன்னான்.

அதைக் கேட்டவுடன் தசரதர், “இவளுடைய கட்டளைப்படி நான் நடக்கத் தயாராயிருக்கையில் என்னிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாத வளைப்போல் ப்ரதிக்ஞையெய்யச் சொல்லுகிறாளே. இவள் விரும்பக்கூடிய விஷயத்தை முடிப்பது எனக்கு ஒரு பொருட்டா? நான் பயந்தபடி இவளுக்குத் தேஹத்தில் அஸௌகர்யமில்லாமல் போனது என் பாக்ய”மென்று, புன்சிரிப்புடன் அவளுடைய முகத்தை நன்றாய் ஆசைதீரப் பார்க்கவேண்டுமென்று, அவளுடைய தலையிறைப் பிடித்துத் தூக்கியெடுத்துத் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு, அவ னிடத்தில் வைத்திருக்கும் எல்லையற்ற ப்ரீதியால் என்ன சொல்லுகிறேன்மென்று யோசிக்காமல், “அழகில் ஈடற்றவளென்று கர்வங் கொண்டவளே! ஸ்த்ரீகளுக்குள் உன்னைக்காட்டிலும் எனக்கு ப்ரியமானவர்களுமுண்டா? புருஷர்களில் நரச்ரேஷ்டனை ராமனைக் காட்டிலும் எனக்கு ப்ரியமானவர்களுமுண்டா? சத்ருக்களால் ஜயிக்க முடியாதவனும், என் உயிர் நிலையும், புருஷோத்தமனும் மஹாத்மாவுமான ராமன் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன்; உனக்கு என்ன வேண்டும்? ஒரு முஹூர்த்த காலமாவது எவனைப் பார்க்காமலிருந்தால் ஷிச்சயமாக என் உயிர்தரிக்காதோ, அந்த ராமன் மேல் ஆணையிட்டு, உன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதாகப் ப்ரதிக்ஞையெய்கிறேன். என் தேஹத்தையும் ப்ராணனையும், பரதன் முதலிய மற்றப் புத்ரர்களையும் எனக்கு ப்ரியமான பந்துக்களையும், மற்ற ப்ராணிகளையும் இழக்க ஸம்மதிப்பேன். ராமனை மாத்ரம் விட்டுப் ப்ரிய ஸம்மதிக்க மாட்டேன். உன் மனோரதத்தை நிறைவேற்றுகிறேன்என்று அந்த ராமன் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். உன்னிஷ்டப்படி நடக்கத் தவறினால் பிழைத்திருப்பேனா? என் வார்த்தையும் எண்ணமும் ஒன்றேயென்று நன்றாகத் தெரிந்துகொள். நீ வேண்டும் விஷயத்தைச் சொல்லி என்னைக் காப்பாற்று. இதற்கு மேல் உனக்கு எது ஹிதமென்று தோற்றுகிறதோ அதைச் சொல். பார்ப்பவர்களுக்கும் மனதையும் கவரும் உன் அழகின் மஹிமையையும் என் சக்தியையும் பூர்ணமாய் நீ அறிந்தும், இப்படி என்னிடத்தில் ஸந்தேஹிப்பவனாவது ந்யாயமா? நீ எதை விரும்புகிறாயோ அதை முடித்

துக் கொடுக்கிறேனென்று நான் இதுவரையில் செய்த புண்யத்தின் மேலும் ஆணையிடுகிறே”னென்றார்.

கைகேயியோ மந்தரையால் போதிக்கப்பட்டபடி, ராமனைக் காட்டிற் கனுப்பிப் பரதனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்ற பிடிவாதத்தை நிறைவேற்றுவதில் நோக்கமுள்ளவள். “தசரதர் நான் எண்ணினபடி ப்ரதிக்கை செய்துவிட்டார். எனக்கு வசப்பட்டார். என் எண்ணம் எதாயிருந்தாலும் அதை முடிப்பாரென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை”யென்ற நிச்சயத்தாலும், பரதனிடத்திலுள்ள எல்லையற்ற பரியத்தாலும் மனமகிழ்ந்தாள். “உன் கோறிக்கையை எப்படியாவது நிறைவேற்றுகிறே”னென்று ராமன்மேல் ஆணை வைத்துச் சொன்னதால் அவளுக்கு ஸந்தேஹம் தீர்ந்தது. தசரதருக்குப் பரம சத்ருக்களும் சொல்லத் துணியாத வார்த்தைகளை, அவருடைய உயிரைக் கொள்ளைகொள்ள வந்த யமனைப்போன்ற மஹா கோரமான சொற்களைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். ஆனால் சற்றுத் தயங்கினாள். ‘இவர் இப்படி ப்ரதிக்கை செய்தாலும், நான் கேட்கப்போகும் விஷயமோ வெகு கோரமானது. அதைக் கேட்டபிறகு ‘இதை நான் ஒரு நாளும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இது என்னால் முடியாதெ’ன்றுவிட்டால் என் எண்ணமும் கோறிக்கையும் வீணாகுமே. ஆகையால் இவர் செய்த ப்ரதிக்கையை இன்னும் உறுதிப்படுத்தவேண்டு’மென்று லோகத்தில் மனிதர்களின் எண்ணங்களுக்கும் வார்த்தைகளுக்கும் செய்கைகளுக்கும் எப்பொழுதும் ஸாக்ஷியாயிருக்கும் தேவதைகளை அழைத்து, “மஹாராஜ! நீர் ராமன்மேலும் உமது புண்யத்தின் மேலும் ஆணையிட்டு நான் கேட்கும் வரங்களைக் கொடுப்பதாகச் சொன்னீர். அது வாஸ்தவமானால் அக்னி முதலிய முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளும், சந்திர ஸூரியர்களும், ஆகாசமும் பூமியும், நவக்ர ஹங்களும், ராத்ரியும் பகலும், திக்குகளும் ஸவர்க்கமும், கந்தர்வர்களும் ராக்ஷஸர்களும், ராத்ரியில் வலிக்கும் ஜந்துக்களும், வீடுகளில் வலிக்கும் தேவதைகளும், மற்ற ப்ராணிகளும் உமது ப்ரதிக்கையைக் கேட்கட்டும். தேவதைகளே! ஸத்யம் தவறுதவரும் மஹா தேஜஸ்வியும் தம்ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவருமான இந்தத் தசரதர், நான் கேட்கும் வரங்களைக் கொடுப்பதாக ப்ரதிக்கைசெய்திருக்கிறார். நீங்களெல்லோரும் நன்றாகக் கேளுங்கள். நீங்களெல்லோரும் இதற்கு ஸாக்ஷிக, (இதைத் தவறில் நீங்கள் அவரை ஸர்வ விதத்திலும் தண்டிக்க வேண்டுமென்பது கருத்து)”னென்று உரக் கக் கூவினாள். மஹா பராக்க்ரமசாலியான தசரதரைத் தன் வசப்

படுத்தினான். அவர் செய்த ப்ரதிக்கையைத் தவற முடியாமல் தாம் பாசத்தால் அவரைக் கட்டினான். காமத்தால் மோஹிதனு எதைக் கேட்டாலும் கொடுப்பாரென்ற நிச்சயத்தால் “மஹாராஜா வெகுநாளிக்கு முன்பு நடந்த ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேளும். சம்பரனென்ற அஸுரனுடன் நீர் யுத்தம் செய்யப் போனீர். ராத்ரியில் நடந்த சண்டையில் அவன் உம்மை அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களால் காயப்படுத்தி மூர்ச்சையடையச் செய்தான். அப் பொழுது நான் வெகு ஜாக்ரதையாய் விழித்துக்கொண்டிருந்து உமது ரதத்தை அங்கிருந்து அபாயமில்லாதவிடத்திற்கு ஓட்டிக் கொண்டு போய்ப், பலவித சிகிச்சை செய்து உமது உயிரைக் காப்பாற்றினேன், ஞாபகமிருக்கிறதா? நீர் ஸந்தோஷித்து எனக்கு இரண்டு வரங்களைக் கொடுத்தீர். நான் அவைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளாமல் உம்மிடத்திலேயே வைத்து, எனக்கு ஸமயம் வரும் பொழுது கேட்பதாகச் சொன்னேன். பூமண்டலாதிபதியே! ஸத்யம் தவறாதவரே! அந்த இரண்டு வரங்களையும் இப்பொழுது கேட்கிறேன். அவைகளைக் கொடுப்பதாக முன்பு ப்ரதிக்கை செய்திருக்கிறீர். இப்பொழுதும் நான் எதைக் கேட்டாலும் கொடுக்கிறேனென்று மறுபடியும் ப்ரதிக்கை செய்திருக்கிறீர். தர்மத்தை அனுஸரித்துச் செய்த ப்ரமாணத்தை, நான் வரங்களைக் கேட்ட பிறகு கொடுக்கமாட்டேனென்று, மறுத்தால், உம்மால் கொடிய அவமானம் செய்யப்பட்டவளாவேன். என்னுயிரை வைத்துக்கொள்ளமாட்டேன். இப்பொழுதே பலவந்தமாய் இறப்பே”னென்றான்.

கைகேயியின் வார்த்தைகளால் அரசன் அவளுக்கு வசப்பட்டார். வேடனுடைய பாட்டால் மான் இழுக்கப்பட்டு, அவன் விரித்திருக்கும் வலையில் சிக்கி, உயிரை இழப்பது போல், “உன் கோரிக்கை எதனாலும் நிறைவேற்றுகிறேன். அந்த இரண்டு வரங்களையும் கொடுத்தேன்; கேட்கலா”மென்றார்.

ஐயோ, பாவம்! தனக்குக் கொடிய துக்கமும் ப்ராணநாசமும் அதனால் நேரப் போகிறதென்று அவருக்குத் தெரியவில்லையே. இப்படிக்காமத்தால் மோஹித்துக், கேட்ட வரங்களைக் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கும் தன் கணவனைப் பார்த்துக், கைகேயி, “நாதா! எனக்குத் தாங்கள் முன்பு கொடுத்த இரண்டு வரங்களைக் கேட்கிறேன். நான் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேளுங்கள். ராமனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்வதற்காக எந்த ஸாமான்கள் சேர்க்கப்பட்டு ஸித்தமாக விருக்கின்றனவோ, அவைகளால் என் புத்ரனுள் பரதனுக்கு

யுவராஜ்யாபிஷேகம் செய்விக்கவேண்டும். பூபதியே! முன் டதேவாஸுர யுத்தத்தில் என்னிடத்தில் நீர் ஸந்தோஷித்துக் கொடுத்த வரங்களில் இரண்டாவதைக் கேட்க இதே ஸபயம் ராமன் ராஜ்யத்தை விட்டு, மான் தோல் மரவுரி ஜடை முதலியவை களைத் தரித்துத் தபஸ்வியாகப் பதினான்கு வர்ஷங்கள் வரையில் தண்டகாரணயத்தில் வஸிக்கவேண்டும். தாமஸம் செய்யக்கூடாது. என் பரதன் யுவராஜாவாக இந்தப் பூமியை யாதொரு உபத்ரவ மின்றி இப்பொழுதே அனுபவிக்கவேண்டும். என் கோழிக்கை இதே. இதைப் பூர்த்திசெய்வதாக நீர் ப்ரதிக்கை செய்திருக்கிறீர், ஞாபகமிருக்கட்டும். நீர் கொடுத்த வரத்தைக் கேட்கிறேனே யல்லாது புதிதாக ஒன்றையும் கேட்கவில்லை. அந் யாயமாக உம்மை நிர்ப்பந்தஞ்செய்யவில்லை. நீர் ப்ரதிக்கை செய்த படியால் மாத்ரம் கேட்கிறேன். கடன் வாங்கினவனைக் கடன் கொடுத்தவன் கேட்கும்பொழுது அவனுக்கு வருத்தமுண்டாகும். ஆனால் அது தோஷமா? ராமன் இன்றைக்கே காட்டிற்குப் போவதை நான் பார்க்கவேண்டும். ராஜேச்வர! நீர் செய்த ப்ரதிக்கையைத் தவறாமல் நிறைவேற்றும். இப்படிச் செய்து, நீர் பிறந்த இஷ்வாகு குலத்தையும், ஆதிகாலம் முதல் உமது முன்னோர்கள் அனுஷ்டித்து வந்த ஆசாரத்தையும், சொன்ன சொல்லைத் தவறாமல் நிறுப்பதென்ற முக்ய லக்ஷணத்தையுடைய உமது சுந்தரிய தர்மத்தையும் காப்பாற்றிக்கொள்ளும். மனிதர்கள் உத்தம கதியை அடைவதற்கு ஸத்யத்தைக் காப்பாற்றுவதே முக்யமான ஸாதனமென்று மஹா தபஸ்விகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்”என்றார்.

ஸர்க்கம் 12.

தசரத கைகேயீ ஸம்வாதம்.

கைகேயியின் வார்த்தைகள் தசரதருடைய காதில் இடிவிழுந்ததைப் போல் தாக்கின. அவர் ப்ரக்கையற்றுத் துக்க ஸமுத்ரத்தில் முழுகினார். “ராமாபிஷேகத்திற்கு விசுன்னஞ்செய்து எனக்கு இவ்வளவு வருத்தத்தை உண்டாக்குவது இதுவரையிலும் நற்குணமுள்ள கைகேயியிக்கு லக்ஷணமல்லவே. அவன் இப்படிச் செய்ய மாட்டானே, ஆகையால் இது உண்மையல்ல. நான் ஸ்வப்னங்காணுகிறேனா? அப்படியுமல்ல. இப்பொழுது துங்கவில்லை; கிழித்துக்

கொண்டேயிருக்கிறேன். அல்லது எனக்குச் சித்தப்பிரமையா? அதற்கு யாதொரு காரணமு மில்லையே. அல்லது பூர்வஜன்மத்தில் அனுபவிக்கப்பட்ட விஷயத்தின் ஞாபகமா? அப்பொழுதும் இந்த அவஸ்தை நேர ந்யாயமில்லையே. அல்லது, தேஹத்தில் வ்யாதி மேலிட்டுப் பைத்யம் பிடித்திருக்கிறதா?" வென்று பலவிதமாய் யோசித்தும் ஆறுதலடையவில்லை. பிறகு சற்று ப்ரக்ஞை தெளிந்து கைகேயியின் வார்த்தைகளாகிற பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டுப் புண்ணடைந்து, புலியைக் கண்ட மாணப்போல் இந்திரிய ஸ்வாதின மற்றவராய்க், கொடிய விஷமுள்ள ஸர்ப்பம் பிடாரனால் யந்த்ரத்தில் அடக்கப்பட்டு, மந்த்ரத்தால் சக்தியற்று உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு சீறுவதுபோல், தசரதர் தரையில் உட்கார்ந்து கொண்டு "சீ, சீ, இதைன்ன பிழைப்"பென்று சோகம் மேலிட்டு மறுபடியும் மூர்ச்சையடைந்தார்.

வெகுநேரம் கழித்து ப்ரக்ஞை வந்தது. மஹாகோபத்துடன் கைகேயியைப் பார்வையால் எரிக்கிறவர்போலப் பார்த்து, "அடி, கொடியவளே! கெட்ட எண்ணமுள்ளவளே! என் குலத்தைக் கெடுக்க வந்தவளே! மஹாபாபி! நானுவது ராமனுவது உனக்குச் செய்த பாபமென்னடி? தன் தாயைப்போல் உன்னிடத்தில் விச் வாஸமும் மர்யாதையும் வைத்த ராமனுக்கே இப்படிக் கெடுதியை விளைவிக்க ஏன் தொடங்கினாய்? ஐயோ! உன்னைச் சொல்வதில் பயனில்லை. இது நானே தேடிக்கொண்ட அனர்த்தம். லோகத்தில் கொடிய விஷமுள்ள பாம்பை யாராவது வீட்டில் கொண்டுவந்து வைத்துக்கொள்வார்களா? உன்னை நல்ல குலத்தில் பிறந்த நன் னடத்தையுள்ள ராஜபுத்திரியென்று மோசம்போய்த், தெரியாமல் என் னீட்டில் அழைத்துக்கொண்டேன்; அதே என் நாசத்திற்குக் காரணமாயிற்று.

எல்லா ஜனங்களும் ராமனுடைய கல்யாண குணங்களை ஒரே மனஸாகப் புகழ்கிறார்களே. எந்தக் குற்றத்தை முன்னிட்டு என் அருமைக் குழந்தையைத் தள்ளிவிடுவேன்? கௌஸல்யையை விட்டுவிடுவேன். ஸுமித்ரையைப் போகச்சொல்வேன். என் ஐச் வர்யத்தை இழப்பேன். உயிரையும் கொடுப்பேன். என்னிடத்தில் அளவற்ற ப்ரீதியை வைத்திருக்கும் ராமனைமாத்ரம் ஒருபொழுதும் தள்ளிவிடமாட்டேன்.

என் மூத்த புத்ரனை ராமனைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு ப்ரீதி வளர்கிறது. அவனை ஒரு நிமிஷம் பார்க்காமலிருந்தாலும்

அயோத்யா காண்டம்.

என்னுயிர் போய்விடும். ஸூர்யனில்லாமல் லோகங்கள் இருக்குமுடியும்; ஜலமில்லாமல் பயிர்களிருக்கமுடியும்; ராமனில்லாமல் என் தேவத்தில் ப்ராணன் நிற்காது.

மஹா பாபத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று கொடிகட்டினவனே! போதும், இத்துடன் நிறுத்து. இந்தப் பிடிவாதத்தை விடு. என் தலையால் உன் பாதங்களைத் தொட்டு ப்ரார்த்திக்கிறேன். தயவுசெய்து இனியாவது இந்த எண்ணத்தை விடு. மஹா கோரமான இந்தப் பாபத்தை நினைக்கவும் எப்படித் துணிந்தாய்?

ஒருவேளை பரதனிடத்தில் எனக்கு ப்ரீதியிருக்கிறதா இல்லையா வென்று அறிய இப்படிச் சொன்னாயோ? பரதனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்ய வேண்டுமென்று மாத்ரமல்லவோ அப்பொழுது கேட்கவேண்டும். ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்க வேண்டியதில்லையே. “தர்மத்தில் ராமன் எல்லாரைக் காட்டிலும் மூத்தவன்; ஆகையால் அவனே எனக்கு மூத்த புத்ரன்; பரதன் அவனுக்குப் பிறகே”யென்று நீ இதற்குமுன் ராமனைப்பற்றிச் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கும் இப்பொழுது அவனைக் காட்டிற்கு அனுப்ப வேண்டுமென்பதற்கும் விரோதம் தோன்றுகிறதே. ஆகையால் என்னை ஸந்தோஷப்படுத்தவாவது, அல்லது ராமன் உனக்குப் பணிவிடை செய்ததற்காகவாவது அப்படிச் சொல்லியிருக்கவேண்டும். ராமனுக்கு அபிஷேகமாகப்போகிறதென்று கேட்டவுடன் நீ மிகுந்த சோகத்தை அடைந்து, என்னைக் கொடுமையாக நிர்ப்பந்தித்து வருத்தப்படுத்துகிறாய். பிறருடைய போதனைக்கு உட்பட்டுக் கோப அறையில் படுத்திருக்கிறாய். இதைப் பார்த்தால் என்னைப் பரீட்சிப்பதற்காகச் சொன்ன வார்த்தைகள் அல்லவென்று தோன்றுகிறது.

நற்குணமுள்ளவர்களுக்குத் திடீரென்று காரணமில்லாமல் விபரீத புத்தியுண்டாவது குலத்திற்கு நாசத்தை விளைவிக்கும். இது வரையில் நீதி தவறாமலிருந்தவனே! உனக்கு இந்தத் துர்ப்புத்தி உண்டானதைப் பார்த்தால் என் குலத்திற்குப் பெரும் நெடுதி நேரப் போகிறதென்று எண்ணுகிறேன்.

என்னிடத்தில் உசிதமில்லாமலாவது என் மனதிற்கு விரோதமாயாவது இதுவரையில் நீ நடந்ததில்லை. ஆகையால் முன்பின் யோசிக்கும்பொழுது நீ சொல்வதை நம்ப முடியவில்லை. பெண்ணே! “நாகவன் மஹாத்மாவான பரதனுக்கு ஸமமல்லவா” வென்று நிபல

தடவை என்னுடன் சொல்லவில்லையா? அதற்கு உன் வார்த்தைகளே ஸாக்ஷி. ஆகையால் நீ இப்பொழுது சொல்வதை நம்பமாட்டேன்.

தர்மாத்மாவும் கீர்த்திசாலியுமான அந்த ராமனைப் பதினான்கு வர்ஷங்கள் வனத்திற்குப் போகச் சொல்ல உன் மனஸ் எப்படி ஸம் மதித்தது? அவன் தர்மத்திலேயே நாடின மனஸையுடையவன்; காட்டிற்கு அனுப்பும்படியான தோஷம் அவனிடத்தில் காணப்பட வில்லை; மிகுந்த செல்லத்தில் வளர்ந்தவன்; ம்ருதுவான சரீரம் வாய்ந் தவன். அவனை வனத்திற்குத் துரத்த உன் மனஸ் எப்படித் துணிந் தது? அதர்மத்தைச் செய்ய நீ பயந்தவளல்லவா? அந்தப் பயம் இப் பொழுது எங்கே போயிற்று? கோரமான வனத்திற்கு ராமனை அனுப்பவேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடிக்கிறாயே. அது இருக் கட்டும். ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் அவன் ப்ரியமானவன்; அவன் காட் டிற்குப்போக அவை ஸம்மதிக்குமோ?

உனக்குப் பணிவிடை செய்வதில் ராமன் கொஞ்சமாவது தவ றுவதில்லையே. பரதனைக் காட்டிலும் அவன் எப்பொழுதும் உனக்கு விசேஷ சுச்ருஷை செய்கிறுனல்லவா? அப்படியிருக்கப் பரதனிடத் தில் என்ன விசேஷத்தைக் கண்டாய்? நர ச்ரேஷ்டனான ராமனைக் காட்டிலும் அதிகமாக உனக்கு ஊழியஞ் செய்கிறவர்கள் யார்? உன் னிடத்தில் அதிக மர்யாதையையும் வணக்கத்தையும் வைத்து உன் சொற்படி நடக்கிறவர்கள் ராமனைத் தவிர யார்? அப்படியிருக்க, அவனைக் காட்டிற்குத் துரத்த எப்படி உன் மனம் துணிந்தது?

இந்த ராஜ்யத்தில் கோடானு கோடி பெண்டுகளிருக் கிறார்கள். அவர்களில் யாராவது 'ராமன் செய்யத்தகாத கார்யத்தைச் செய்தான். அதனால் அவனுக்கு அபகீர்த்தி'யெ ன்று சொல்லக் கேட்டாயா? இந்தத் தேசத்தில் பல்லாயிரம் வேலைக்காரர்களுண்டு. எவனாவது அஸூயையால் காரண மின்றி ராமனுக்கு அபகீர்த்தி உண்டாகும்படி நிந்திக்கிறானா? ராமன் சுத்தமான மனஸுடன், ஸகல ப்ராணிகளையும் தன் எண்ணத்தா லும் வார்த்தையாலும் நடத்தையாலும் ஸமாதானஞ்செய்து, தேசத்து ஜனங்களுக்கு விரும்பினதை கொடுத்து வசப்படுத்திக் கொள்ளுகிறான். ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் ஹிதத்தையே தேடுவதால் ஸவர்க்கம் முதல் வைகுண்டம் வரையிலுள்ள லோகங்களை ஸ்வா தீனப்படுத்துகிறான். எல்லையின்றி தானங்கொடுத்து ஏழைகளை வசப்படுத்துகிறான். பெரியோர்களுக்கு உகந்த பணிவிடை செய்து, அவர்கள் தனக்கு ஹிதோபதேசம் செய்யும்படி வசப்படுத்துகிறான்,

யுத்தத்தில் தன் வில்லைக்காட்டுவதாலேயே சத்ருக்களை ஜயித்து வசப்படுத்துகிறான். ஆகையால் தபை, தானம், வித்யை, பார்க்ரமமென்றவைகளில் வீரன், உண்மைபேசுதல், பரலோகத்தைக் கொடுக்கும் தானம், சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட ஆஹாரநியம் முதலிய தடஸ், இவ்வுலகத்தில் பிறர்க்கு ப்ரியத்தை உண்டுபண்ணும் தானம், எல்லோர்க்கும் மித்ரனாயிருப்பது, ஸ்நானம், ஜபம் முதலியவைகளால் சுத்தமாயிருப்பது, பிறருடைய அபிப்ராயத்தை ஒட்டி நடப்பது, தத்வஞானம், குருசச்ச்ருஷை முதலிய உத்தம குணங்கள் ராமனிடத்தில் எப்பொழுதும் குடிகொண்டிருக்கின்றன. இந்த லக்ஷணங்களுள்ளவனும், தேவதைகளைப் போன்றவனும், மஹர்ஷிகளுக்கு ஸமமான தேஜஸை உடையவனும், எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ப்ரியனுமான ராமனிடத்தில் த்வேஷங்கொண்டு, அவனைக் காட்டிற்கு அனுப்பவேண்டுமென்று எப்படிக் கேட்கிறாய்?

ராமன் எல்லா ப்ராணிகளிடத்திலும் ப்ரியமாகப் பேசுகிறவன். அப்படியிருக்க, எனக்கு ப்ரியமில்லாத விஷயத்தை என்னிடத்தில் சொல்லுவானென்று ஒருபொழுதும் நினைக்கக் கூடக்காரணமில்லை. என் உயிரைக்காட்டிலும் ப்ரியமான ராமனிடத்தில் அவனுக்கு ப்ரியமில்லாத விஷயத்தை உன்னை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காக எப்படிச் சொல்வேன்? பொறுமை, அடக்கம், தானம், ஸத்யம், தர்மம், நன்றி, ப்ராணிகளுக்குக் கெடுதி செய்யாமலிருப்பது முதலிய உத்தமகுணங்கள் விளங்கும் ராமனைத்தவிர, என்னை ரகழிப்பவர்கள் யார்? அவனை எப்படித் தள்ளிவிடுவேன்?

கைகேயி! எனக்கோ வயஸாய்விட்டது. வெகு நாள் பிழைத்திருக்கமாட்டேன். என் நிலைமையைப் பார்த்தால் யாருக்கும் இரக்கமுண்டாகும். சிழவனுதால் சொன்னதையே சொல்லிக் கொண்டிருப்பவன். ஆகையால் என்னிடத்தில் தயவு செய். ஸமுத்ரங்களால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமியிலிருக்கும் பதார்த்தங்கள் யாவையும் தருகிறேன். ராமனிடத்தில் கோபம் வைக்காதே. கைகேயி! நீ எனக்கு வயவில் சிறியவள்; ஆனாலும் உன்னைக் கைகூப்பி நமஸ்கரிக்கிறேன். உன் கால்களைத் தொட்டு வேண்டுகிறேன். ராமனுக்கு அபயதானம் கொடு. என்னை அதர்மத்திற்கு ஆளாக்காதே. நான் ராமனுக்குச் சொன்ன வார்த்தையைத் தவறும்படி செய்யாதே”யென்று ப்ரார்த்தித்தார்.

இப்படித் துக்கத்தால் எரிக்கப்பட்டுப் பிதற்றிக்கொண்டு மூர்ச்சையடைந்தார்; பிறகு எழுந்திருந்து, தள்ளாடிக்கொண்டு,

ராமனை விட்டுப் பிரிய வேண்டுமேயென்ற ஞாபகம் வந்தவுடன் துக்க ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கிக் கரைகாணாமல்தபித்தார். ராமாபிஷேகத்திற்கு ஸம்மதித்தவென்ற கரையில் தன்னைச் சேர்க்கும்படி கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்ட தனது பர்த்தாவைப் பார்த்துக் கைகேயி, வெகு கோபத்துடன் அதிக க்ரூரமான வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். “ஓய் மஹாராஜ! உம்மைப்போன்ற பல ராஜர்ஷிகள் கூடின விடத்தில் வார்த்தை வரும்பொழுது ‘தசரதரே! உமது உயிரைக் காப்பாற்றின கைகேயிக்கு என்ன உபகாரஞ் செய்தி’ரென்று கேட்டால், ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த நீர் என்ன பதில் சொல்வீர்? நீர் தர்மம் தவறாதவனென்று எப்படி நிரூபிப்பீர்? ‘யாருடைய தயவால் நான் பிழைத்திருக்கிறேனோ, தன்னுயிரைக் கொடுத்து யார் என்னைக் காப்பாற்றினாளோ அவளுக்கு அப்பொழுது இரண்டு வரங்களைக் கொடுத்துத் திருப்தி செய்தேன். பிறகு அவைகளைக் கேட்டாள். கொடுக்க மறுத்துவிட்டே’னென்று சொல்வீரோ? என்ன, ராஜச்சேரஷ்ட! வரங்களை முன்பு கொடுத்துவிட்டு, இப்பொழுது அதற்கு விரோதமாக ஏன் பேசுகிறீர்?

லோகத்தில் ஒரு ஜாதியைச் சேர்ந்த ஒருவன் செய்த பிசகு அதிலுள்ள மற்றவர்களையும் பிடிக்கும்ல்லவா? எல்லோரும் இப்படியேயென்றல்லவோ பெயர் வரும். இப்பொழுது. உலகத்திலுள்ள அரசர்களுக்கும் உம்மால் அபகிர்த்தி நேரப்போகிறது.

முன் காலத்தில் ஒரு புறவுக்கும் கழுகிற்கும் விவாதம் நேர்ந்த பொழுது, சிபி சக்ரவர்த்தி புறவின் மாம்ஸத்திற்குப் பதிலாகத் தன் மாம்ஸத்தை அறுத்துக் கொடுத்துக் கழுகைத் திருப்திசெய்ய வில்லையா? கண்ணில்லாத ஒரு ப்ராஹ்மணன் அலர்க்கனென்ற ராஜர்ஷியைப் ப்ரார்த்தித்தான். ‘நீர் கேட்ட வரங்களைக் கொடுக்கிறே’னென்று அரசன் ப்ரதிக்ளை செய்தான். அலர்க்கன் ‘அப்படியானால் உன் கண்களை எனக்குக் கொடு’வென்றான். அரசன் உடனே தன் கண்களைப் பிடுங்கிக் கொடுத்து உத்தம கதியை அடைய வில்லையா? ஒரு ஸமயத்தில் தேவதைகள் ‘ஸமுத்ரராஜா! நீர் எல்லையைத் தாண்ட வேண்டா’மென்று ப்ரார்த்தித்தார்கள். அவர் அதற்கு ஸம்மதித்து அன்றுமுதல் தான் செய்த ப்ரதிக்ளையைக் காப்பாற்றவில்லையா? இப்படி உமது முன்னோர்கள் நடந்திருக்க, அதை மறக்கலாமா? செய்த ப்ரதிக்ளையைத் தவறலாமா?

கெட்ட எண்ணமுள்ளவனே! நீ தர்மத்தை விட்டு, ராமனை அரசனாக்கி, கௌஸல்யையுடன் எப்பொழுதும் ஆனந்தமாகத்

காலங்கழிக்க எண்ணங்கொண்டிருக்கிறாயல்லவா? நான் கேட்ட வரங்கள் தர்மமானாலும் ஸரி, அதர்மமானாலும் ஸரி; ஸத்யமாயிருந்தாலும் ஸரி, அஸத்யமாயிருந்தாலும் ஸரி; நீ எனக்குச் செய்த ப்ரதிக்ஞையை விட்டுக்கொடுக்கவே மாட்டேன். ராமனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்தால் உன்னெதிரிலேயே விஷத்தைக் குடித்து இப்பொழுதே இறப்பேன். கௌஸல்யையைக் காட்டிலும் உனக்கு நானே அதிக ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறவனல்லவா? அப்படியிருக்க, புவராஜாவான ராமனுடைய தாயை எல்லா ஜனங்ளும் கைகப்பி வணங்குவதை நான் பார்ப்பதைக்காட்டிலும் உயிரை விடுவது நல்லம். பரதன்மேலும் என்மேலும் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். நராதீபதியே! ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினாலொழிய என் மனஸ்கிருப்தி அடையா” தென்று சொல்லிக், தசரதர் எவ்வளவு கெஞ்சியும் பதில் சொல்லவில்லை.

அவர் “ராமனை வனத்திற்கு அனுப்புவது, பரதனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்வ” தென்ற வெகு கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஒரு முஹூர்த்தம்வரையில் இந்திரியங்கள் கலங்கி ஒன்றும் பேசாமல், தனக்கு அதுவரையிலும் ப்ரியமாயிருந்து திடீரென்று ப்ரியமில்லாமல் நடக்கும் தன் பார்வையை இமைகொட்டாமல் பார்த்தபடியே யிருந்தார். அவளுடைய வார்த்தைகள் வஜ்ரம்போல் அவளுடைய ஹிருதயத்தைப் பிளந்து, கோரமான துக்கத்தையும் சோகத்தையும் உண்டாக்கின. தான் செய்த கோரமான ப்ரதிக்ஞையும் அவளுடைய பிடிவாதத்தையும் நினைத்து “ராமா” வென்று அலறிப் பெருமூச்சுவிட்டு, வெட்டப்பட்ட மரம்போல் பூமியில் விழுந்தார். கலங்கின மனஸையுடையவனைப் போலும், பைத்தம் பிடித்தவனைப் போலும், ஜன்னி முதலிய ரோகங்களால் ஸ்வபாவம் மாறினவனைப் போலும், வ்யாதிகளால் பிடிக்கப்பட்டவனைப் போலும், மந்த்ரத்தால் வீர்யமிழந்த ஸர்ப்பத்தைப் போலும் அவரைப் பார்க்கையில் தோன்றிற்று.

பிறகு வெகு வணக்கமாய்ப் “பெண்ணே! உனக்கு ஹிதத்தைப் போல் தோன்றும் இந்த அனர்த்தத்தைப் போதித்தது யார்? பிசாசு பிடித்தவனைப்போல் புத்தி தப்பி இம்மாதிரி வெட்கமில்லாமல் என்னிடத்தில் பேசுகிறாயே. உன்னை விவாஹம் செய்யுங் காலத்தில் நீ சிறுபெண். கெட்ட நடத்தைபுள்ளவளென்று அப்பொழுதே அறிய முடிவதில்லை. இப்பொழுதோ வயஸான பிறகு உன் ஸ்வபாவம் வெளிப்படுகிறது. யாரிடத்திலிருந்து பயமுண்டாகி இந்த

வரங்களைக் கேட்கிறாய்? பரதனுக்கும் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் உன் கணவனுள் எனக்கும் ப்ரியமான கார்யத்தை நீ செய்ய விரும்பினால், இந்தக் கெட்ட எண்ணத்தை விடு. முன் ஜன்மத்தில் நீ கோடிய பாபத்தைச் செய்தவள்; அதனால் இந்த ஜன்மத்தில் அல்ப புத்தியைப் படைத்திருக்கிறாய். ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்ப வேண்டுமென்ற பாபத்தைச் செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறாய். ஆகையால் உனக்குத் தயவு எங்கே? என்னிடத்திலாவது ராமனிடத்திலாவது, நீ எந்தக் காரணத்தால் உனக்குத் துக்கமும் அனர்த்தமும் நேர்ந்ததென்று சொல்லக்கூடும்?

இவ்வளவு ச்ரமப்பட்டும், இவ்வளவு பாபத்தை ஸம்பாதித்தும், ஜனங்களுடைய கோபத்தையும் த்வேஷத்தையும் சாபத்தையும் இவ்வளவு கட்டிக்கொண்டும் உன் எண்ணம் நிறைவேறாது. ராமன் இந்த ராஜ்யத்திலிருந்தால் பரதனு மிருப்பான்; ராமனில்லாவிட்டால் பரதனுமிருக்கமாட்டான். ராமனைவிடப் பரதன் மஹா தார்பிகனல்லவா? ஆகையால் நான்கு புத்ரர்களுக்கும் இந்த ராஜ்யத்தை ஸமமாகப் பிரித்துக்கொடுக்கிறேன். அல்லது பரதனுக்கே அபிஷேகஞ் செய்விக்கிறேன். ராமன்மாத்ரம் வயஸ்சென்ற என்னருகில் இருக்கும்படி ஒப்புக்கொள். இப்படிச் செய்யாவிட்டால் உன் எண்ணம் நிறைவேறாது. என்னை வீணாய் ஹிம்ஸைசெய்து கொல்லுவதுதான் மிஞ்சும்.

காட்டிற்குப் போவென்று நான் சொன்னவுடன், ராகுவால் பிடிக்கப்பட்ட சந்த்ரனைப்போல் காந்தி குறைந்த ராமனுடைய சந்த்ரமண்டலம்போன்ற முகத்தை எப்படிப் பார்ப்பேன்? மந்த்ரிகள், மித்ரர்கள், தேசத்து ஜனங்கள், இதர தேசத்து ராஜாக்கள், ப்ராஹ்மணர்கள், ரிஷிகள் மற்றவர்களுடன் நன்றாக ஆலோசித்துப், பலவிதமாகப் பரீக்ஷித்து நிச்சயித்த இந்த அபிஷேகத்தைச், சத்ரு ஸையங்கள் என் னுஸையத்தை அழிப்பதுபோல், உன் பிடிவாதம் அழிப்பதை எப்படிப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன்? பல தேசங்களிலிருந்து வந்திருக்கும் அரசர்கள் என்னைப்பற்றி என்ன சொல்வார்கள்? ‘தசரதனுக்கு அறுபதாயிரம் வர்ஷங்களாயும் விவேகமில்லை. ஏதோ அதிருஷ்டவசத்தால் இதுவரையில் ஆண்டுவருகிற’னென்றல்லவா சொல்லுவார்கள்?

வயவிலும் குணங்களிலும் வித்யையிலும் பெரியோர்கள் நாளைக் காலையில், “ராமன் எங்கே? ஏன் அபிஷேகம் நடக்கவில்லை” என்று கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வேன்? ‘முன்காலத்தில் கைகேயியிக்கு’

இரண்டு வரங்களைக் கொடுத்தேன். அதைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டி, ராமனைக் காட்டிற்கனுப்பிப் பரதனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்யப் போகிறேனென்று உண்மையைச் சொன்னால், ராமனுக்கு நானே அபிஷேகஞ் செய்யப்போகிறேனென்று செய்த பரதிக்கை நெபாய் யாகுமல்லவா?

ராமன் காட்டிற்குப் போன பிறகு கௌஸல்யை “என் புத்ரன் உமக்கு என்ன அபராதஞ் செய்தான், ஸ்வாமி!”யென்றால், அவளுக்கு இந்த அந்யாயத்தைச் செய்துவிட்டு என்ன பதில் சொல்வேன்? அவளுடைய உத்தம குணங்களை அலக்யஞ்செய்தேனே. எனக்குப் புனிவிடை செய்யும்பொழுது தான் பட்டமஹிஷியென்பதை மறந்து, வேலைக்காரியைப்போல் நடப்பான். சொக்கட்டான் முதலியவைகளை ஆடும்பொழுது, தோழனைப்போல் ஸமமாகப் பழகுவான். தர்மகார்யங்களைச் செய்யும்பொழுது தான் பட்டமஹிஷியென்ற கர்வத்தால் மௌனமாயிராமல், பார்ப்பை நடக்கவேண்டியபடி நடப்பான். நான் மற்ற பார்ப்பைகளை விவாஹஞ்செய்துகொண்ட பொழுது, அவர்களிடத்தில் ஸ்ஹோதரிகளைப்போல் பழகுவான். என் சரீரத்தைப் போஷிக்கும் விஷயத்தில் என் தாயைப்போல் நடப்பான். என்னிஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்வதிலேயே எப்பொழுதும் நோக்கமுள்ளவன். எனக்குப் பிறகு என் புத்ரனிடத்தில் ப்ரீதிவைத்தவன். எப்பொழுதும் ப்ரியமாகப் பேசுகிறவன். வெகு மானம்பெறத் தகுந்தவன். என் மூத்த பார்ப்பை. உனக்குத் தோழ முண்டாகுமோவென்ற பயத்தால் அவனைத் தகுந்தபடி இதுவரை யில் நான் நடத்தினதேயில்லை. நான் உனக்கு இதுவரையில் செய்த உபகாரங்களெல்லாம் எனக்கு அபகாரமாகவே முடிந்தன. வ்யாகியால் பீடிக்கப்பட்டவன் பத்யமில்லாத உணவைப் புஜித்தால் ரோகம் வளர்ந்து கஷ்டப்படுவதைப்போல், உன் துர்க்குணங்கள் ஸம்யத்தில் வெளிப்பட்டு எனக்குக் கஷ்டத்தை விளைவிக்கின்றன. இதை நீனைக் கும்பொழுது என் தேஹம் எரிகிறது.

நான் ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்துவதை ஸுமித்ரை பார்த்தால் பயந்து “என் புத்ரர்களுடும் எப்பொழுது துரத்திவிடுவானே” வென்று என்னைக் கொஞ்சமாவது நம்புவாளா?

ஜயோ, பாவம்! நான் யமலோகஞ்சென்றேன்; ராமன் வனத்திற்குச் சென்றானென்ற இரண்டு கோரமான வார்த்தைகளும் ஸீதையின் காதில் ஒரே காலத்தில் விழுமே. ஹிமாலயத்தின் தாழ்வரையில் ஸ்விக்கம் சின்னர ஸ்க்ரீ, தன் கண்வளை விட்டுப் பிரிந்

தால் எப்படி வருந்துவாளோ அப்படி, என்னையும் ராமனையும் பரி
கொடுத்துத், துக்கத்தால் லீதை உயிரை விடுவாளே.
ராமன் காட்டிற்குப் புறப்படுவதையும், ஜானகி துக்கப்படுவதை
யும், பார்த்த பிறகும் என்னுயிர் நிற்குமா? ராமனைக் காட்
டிற்கும் என்னைப் பரலோகத்திற்கும் அனுப்பிவிட்டு நீ விதவை
யாய் உன் புத்ரனுடன் இந்த ராஜ்யத்தை ஆளப்போகிறாயென்
பது நிச்சயம். ராமனை வனத்திற்குத் துரத்திவிட்டும் நான் பிழைத்
திருப்பேனா? விஷங்கலந்த சாராயத்தின் பளபளப்பைக் கண்டு
ஆசைப்பட்டு, அதைக் குடித்துப் பிறகு உபதர்வப்படுகிறவனைப்
போல், உன் அழகைக் கண்டு ஆசைப்பட்டு, நீ பதிவ்ரதையென்றும்
நன்னிடத்தையுள்ளவளென்றும் எண்ணி, உன்னை விவாஹஞ் செய்
தேன். இப்பொழுது ஸமயம் நேர்ந்ததால் நீ கெட்டவளென்றும், பதி
வீர்தா தர்மமற்றவளென்றும் காட்டிக்கொண்டாய். எனக்குப் பரியத்தை
கொடுக்கும் பொய்வார்த்தைகளால் என்னை மயக்கி வசப்படுத்தினாய்.
வேடன் தன் பாட்டால் மானை இழுத்து வலையில் கட்டிக்கொள்வ
தைப்போல், என்னையும் சீக்கிரத்தில் கொல்லப்போகிறாய். கள்ளைக்
குடித்த ப்ராஹ்மணனை ஜனங்கள் எப்படி வெறுப்பார்களோ,
அப்படிப் புத்ரனை விற்று ஸதீயின் பரியத்தை ஸம்பாதிக்கும்
என்னையும் இந்தத் தேசத்திலுள்ள தர்மவான்கள் தெருத் தெரு
வாய் வெறுப்பார்கள். எனக்கு இதுவரையில் இந்தக் கஷ்டம்
நேர்ந்ததில்லை. என்ன துக்கம், என்ன ஸங்கடம்? பூர்வ ஜன்மத்தில்
செய்த கர்மபலன்கள், இந்த ஜன்மத்தில் தொடர்வது போல்,
உனக்கு வெகு காலத்திற்குமுன் நான் செய்த ப்ரதிக்கைடுகள் இப்
பொழுது என்னை ஹிம்லிக்கின்றன.

மஹா பாபியான நான் வெகுகாலமாய் உன்னை அக்ஞானத்தால்
என் ஸௌக்யத்திற்காக வைத்துக் காப்பாற்றி வந்தேன். நீ என்
னைக் கொல்லவந்திருக்கிறாயென்று அறியவில்லையே. தன்னைத்
தூக்குப் போடும் கயிற்றை ஒருவன் வெகு ஜாக்ரதையாகக் காப்
பாற்றிவருவதுபோல், நான் என்னுடைய மிருத்யுவைத் தேடி
அழைத்து வந்து, அதனிடத்தில் விசேஷ ப்ரியம் வைத்து, மற்ற
வர்களை அலக்ஷயஞ்செய்து, அதற்கு ஸகல உபசாரங்களையும்
செய்துவந்து, முடிவில் அதனால் நாசமடையப்போகிறேன்.
ஐயோ! மஹா பாபி! இவ்வளவு காலமாய் உன்னுடன் விளையாடிக்
கொண்டிருந்தும் நீ எனக்கு யமனென்று அறியாமற்போனேனே.
சிறு குழந்தை அறியாததனத்தால் கருநாகத்தைத் தொடுவது
போல் நானும் அவிலேகத்தால் உன் கையைப் பிடித்தேன். 'தசரத

மஹாராஜா கேவலம் சிறுபிள்ளையைப் போல் முட்டாளாய் விட்டான். ஆசைக்கு அடிமையானான். ஸகல நற்குணங்களும் பொருந்தின தன் மூத்த புத்ரனை, ஒரு ஸ்திரீயின் ப்ரீதியை ஸம்பாதிக்க எவனாவது காட்டிற்குத் துரத்துவானு'வென்று ஸகல ப்ராணிகளும் என்னைத் தூஷிக்குமே. ஆனால் அது எனக்குத் தரும். மஹாத்மாவான என் ராமன் தகப்பனில்லாத பிள்ளையைப் போல் என்னாலேயே துரத்தப் பட்டானல்லவா ?

நான் வேதத்தின் காண்ட வ்ரதங்களாலும், ப்ரஹ்மசாரிக்குரிய தர்மங்களை அனுஷ்டித்ததாலும், குரு சுச்சுறவை முதலியவைகளாலும் தேஹத்தை ஒடுக்கி, இந்திரியங்களையும் மனஸையும் அடக்கி, எவ்வளவோ சரம்பபட்டேன். அப்படியும் கிருஹஸ்தாச்ச்ரமத்தை அடைந்த பிறகு ஸ்த்ரீ போகத்தில் இச்சைவைத்து, யாவற்றையும் இழந்து கொடிய கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறேன்.

“நீ காட்டிற்குப் போகவேண்டு”மென்று நான் சொன்னவுடன் ராமன் ஒரு வார்த்தைகூடப் பதில் சொல்லாமல் ஸந்தோஷமாக ஒப்புக்கொள்வான். அப்படி அவன் பதில் சொன்னால் பார்வைக்கு அது அதர்மமாகத் தோன்றினாலும், என் கட்டளையை மீறினதாகத் தோன்றினாலும் எனக்கு மிகுந்த ப்ரீதியை உண்டாக்கும். ஆனால் என் புத்ரன் அப்படி ஒருநாளும் செய்யமாட்டானே. சுத்தமான மனஸையுடைய ராகவன் என் கபடமான எண்ணத்தை அறிய மாட்டான். வனத்திற்குப் போவென்றால், அதை உண்மையாகவே நினைத்து “அப்படியே செய்கிறே னெ”ன்பான்.

ரகுநாதன் காட்டிற்குச் சென்றால் ஸகல ப்ராணிகளும் சீ சீ யென்று என்னைக் காபியுமீழும். அதை நான் எப்படிப் பொறுப் பேன்? இறந்த பிறகும் நரகத்தை அடைவேனென்பதில் ஸந்தேஹ முண்டோ? ராமன் வனத்திற்குப் போனபிறகு எனக்கு வேண்டியவர்களிடத்தில் இன்னும் என்ன அந்யாயஞ்செய்ய யோசித்திருக்கிறாய்? ராமன் காட்டிற்குப் போனால் லக்ஷ்மணன் பின் தொடர்வான்; சத்ருக்கன் பரதனோடிருக்கிறான்; கௌஸல்யை இறப்பாள். அவளையும் என்னையும் ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் இழந்து அந்தத் துக்கத்தை ஸுவிக்காமல் ஸுமித்ரையும் உயிரை விடுவாள். ஆகையால், என்னையும் கௌஸல்யையையும் ஸுமித்ரையையும், உன் புத்ரனைத் தவிர மற்ற மூவர்களையும் துக்கமென்ற நரகத்தில் தள்ளிவிட்டு நீ, ஸுகமாயிரு. இதுவரையில் ஒருவராலும் அசைக்க முடியாமல், ஸகல உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு.

யாதொரு தோஷமின்றி வெகுகாலமாய் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த இசுத்வாகு வம்சம், நானும் ராமனும் போனபிறகு அலங்கோலமாகும்.

ராமனைக் காட்டிற் கு அனுப்புவது பரதனுக்கு இஷ்டமானால், நான் இறந்தபிறகு அந்தப் பாபி என் உத்தரக்கிரையகளைச் செய்ய வேண்டாம். அல்ப ஸ்வபாவமுள்ளவளே! ஜன்ம சத்ருவே! கேசய ராஜனுடைய பெண்ணே! இப்பொழுதாவது உன் மனது குளிர்ப்பட்ட உன்னெண்ணம் நிறைவேற்றிற்று? புருஷோத்தமனான ராமனைக் காட்டிற் குத் துரத்திவிட்டு, என்னையும் கொன்று, விதவையாய் நீயும் உன் மகனான பரதனும் இந்த ராஜபத்தை ஆளுங்கள். பார்வைக்கு மாத்தரம் நீ ராஜபுத்திரி; உன்னால் எனக்கு ஒப்பில்லாத அபகீர்த்தி நேரும்; லோகத்தில் ஸகல ஜனங்களும் என்னை அவ மதிப்பார்கள்; பாபியைக் கண்டால் ஸகல ப்ராணிகளும் அல்பபதார்த்த மென்று விலகுவதுபோல் என்னைக் கண்டு ஒதுங்குவார்கள்; இம்மூன்று தோஷங்களும் ஒரே ரூபமெடுத்து வந்ததுபோல் நீ என் வீட்டில் வலித்துக்கொண்டிரு.

இதுவரையில் எப்பொழுதும் யானை குதிரை ரதம் முதலிய வாஹனங்களில் மஹாராஜாவைப்போல் செல்லும் வழக்கத்தையுடைய என் குழந்தை ராமன், கோரமான வனத்தில் கால் நடையாக எப்படி ஸஞ்சரிப்பான்? சமையற்காரர்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு, ராமனுக்கு ப்ரியமான அன்னபானங்களை வித்தஞ் செய்து, குண்டலம் முதலிய ஆபரணங்களுடன் விளங்கிக்கொண்டு பரிமாறுவார்களே. அப்படிப்பட்ட ராமன், கசப்பு புளிப்பு துவர்ப்பு முதலிய ரஸங்கள் பக்வமாகாமல் வனத்தில் கிடைக்கும் ஆஹாரங்களைப் புசித்து எப்படிப் பிழைக்கப்போகிறான்? விலையுயர்ந்த நேர்த்தி யான வஸ்த்ரங்களைத் தரித்துக், காம்பரிந்த மல்லிகைப் புஷ்பங்கள் பரப்பின ஹம்ஸதாளிகா சயனத்தில் படுத்துப், பாடகர்களும் கட்டியக்காரர்களும் கதை சொல்லுகிறவர்களும் சூழ்ந்திருக்க, ஸுக மாக நித்திரை செய்யும் என் ராமன், இப்பொழுது காஷாயத்தையும் மரவுரியையும் மான்தோலையுந் தரித்துக், கல்லு முள்ளுகள் நிறைந்த பூமியில் படுத்துக், காட்டுமிருகங்களின் பயங்கரமான சப்தம் செவியில் துளைக்க எப்படி நித்திரைசெய்வான்?

என்ன ஆச்சர்யம்! ராமன் வனத்திற்குப் போகவேண்டுமென்றும் பரதனுக்கு அபிஷேகமாகவேண்டுமென்றும் 'இந்த யோசனை எவருக்குத் தோன்றிற்று? ஒருவரும் நினைக்காததும், இவ்வளவு

கொடியதுமான இந்த சூழ்ச்சியை யார் உத்பததி செய்தார்கள்? சீட்டி ஸ்திரீகளைச் சூடவேண்டும். ஸீயா! எல்லா ஸ்திரீகளையும் நித்தித்தேனே. பரதனுடைய தாயான கைகேயி மாத்ரமல்லவா அதற்குப் பாத்ரம்? அடீ, கெடட எண்ணம் படைத்தவளே! உள் னிஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்வதிலேயே நோக்கமுள்ளவளே! கொடிய ஸ்வபாவ முள்ளவளே! என்னை ஹிம்ஸைசெய்வதிலேயே ஸந்தோஷமுள்ளவளே! என்னிடத்திலாவது, எப்பொழுதும் எல்லோர்க்கும் ஹிதத்தைச் செய்யும் ராமனிடத்திலாவது உனக்கு என்ன குற்றம் தோன்றிற்று, சொல்? அவன் கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்தாலேயே பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளைக் கைவிடுவார்கள். (அரச ணைப்போல் ப்ரஜைகளும் நடக்கும்ல்லவா?) பார்யைகள் தங்களிடத் தில் ப்ரியமுள்ள பர்த்தாக்களைக் கைவிடுவார்கள். (உன்னைப் பார்த்து அவர்களும் கற்றுக்கொள்வார்கள்.) உன்னிடத்தில் ஸகல ப்ராணிக ளுக்கும் அடக்கமுடியாத கோபமுண்டாகும். ராமன் தேவகுமா ரனைப்போல் ஸ்வபாவத்திலேயே வெகு ஸௌந்தர்யமுள்ளவன். அலங்காரங்களால் அது இன்னும் விருத்தியடையும். இந்த நகரத்திலி ருந்து அவன் மதம்பிடித்த யானையைப்போல் நடந்துபோவதை நான் நினைத்தாவது ஸந்தோஷப்படுவேன். அவனைப் பார்க்கும் பாக்யத்தை நான் செய்யவில்லையே. இந்தக் கண்களால் ஒருதடவை அப்படிப் பார்த்துவிட்டால், ஒரு பெரும் பாரத்தைப்போல் என்.தேஹத்தில் சுமந்திருக்கும் இந்த அறுபதாயிரம் வர்ஷங்களையும் உதறிவிட்டு யௌவனத்தை அடைய மாட்டேனே?

ராமன் காட்டிற்குப்போனவுடன் நான் இறப்பது ஆச்சர்யமல்ல. ஸூரியன் உதிக்காமல் இவ்வுலகத்தில் ப்ராணிகள் பிழைக்கலாம்; இந்த்ரன் மழையைப் பெய்யாமல் பயிர்கள் வளரலாம்; ராமனைப் பார்த்தவர்களும் பார்க்காதவர்களும் அவன் காட்டிற்குப் போவதைப் பார்த்தவுடன் உயிரையிழக்காமல் இருக்கமாட்டார்களென்று நிச்சய மாகச் சொல்வேன்.

நான் சாகவேண்டுமென்று நீ ப்ரார்த்திக்கிறவள்; என் ஹிதத்தை விரும்பாதவள்; என் சத்ரு; என்னைக் கொல்லவந்த மிருத்யு; வெகுகாலமாக உன்னை என் வீட்டில் வளர்த்துவந்தேனல் லவா? என்ன ஆச்சர்யம்! கொடிய விஷமுள்ள நாகத்தைப் புத்தி மயங்கி மடியில் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். அது என்னைக் கடித் துக் கொல்லப்போகிறது. நீயம்பாகனம் என் பந்துக்களை அமித்த ஹிட்டு, என் சத்ருக்களின் சூழ்மத்தால் ஸந்தோஷமடைகாதே.

ராமலக்ஷ்மணர்களும் நானுமில்லாத இந்த நகரத்தையும் இந்த ராஜ்யத்தையும் ஆளுங்கள்.

க்ஷ்ணரமான நடத்தைபுள்ளவளே! உன் கணவனிடத்தில் வைக்க வேண்டிய மரியாதையை மறந்து, இப்படிப் பேசத்துணிந்தாயல்லவா? உன் பற்கள் தூள் தூளாக உதிரவில்லையே! ராமன் ஒருநாளும் ஒருவருக்காவது ஹிதமில்லாமல் ப்ரியமில்லாமல் பேசினதுண்டா? கொடிய வார்த்தைகளை அவன் அறியவே அறியான். ஸகல உத்தம குணங்களும் பொருந்தினவனென்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள்; எல்லோரிடத்திலும் ப்ரியமாகவே பேசுகிறான். அவனிடத்தில் தோஷங்களைக் கற்பிக்கிறாயே! கேகயராஜனுடைய குலத்தைக் கெடுக்கவந்தவளே! நீ துக்கத்தால் உருகிப்போனாலும் ஸரி; நீ என்ன கோபித்தாலும் ஸரி; நீ செத்தாலும் ஸரி; நீ ஆயிரம் சுக்கல்களாய் வெடித்து மண்ணோடு மண்ணானாலும் ஸரி; என்ரு ஹிதமில்லாத இத்தக் கொடிய கார்யத்தை உன் வார்த்தையைக் கேட்டுச் செய்யவேமாட்டேன். நீ கத்தியைப்போல் கொடியவள்; தப்பு ஸ்தோத்தரஞ் செய்கிறவள்; சொல்ல முடியாத கெட்ட நடத்தைபுள்ளவள்; உன் குலத்தை நாசஞ்செய்கிறவள்; என்னுயிரை வேரோடு அறுத்துவிடவேண்டுமென்று நிச்சயித்திருக்கிறவள்; ஆகையால் நீ பிழைத்திருப்பதில் எனக்கிஷ்டமில்லை. உனக்குச் சாவு வரக்காணோமே!

நானும் உயிரோடிருக்கமாட்டேன். என் அருமைக் குழந்தையை விட்டுப் பிரிந்து எனக்கென்ன ஸுகம்? அப்படிப் பிழைத்திருந்தாலும் இது முதல் உன்னிடத்தில் வெறுப்பேயொழிய ப்ரியமுண்டா குமோ? ஆகையால், நீ எனக்கு யாகொரு உபதீபவத்தையும் சொல்ல வேண்டாம். உன் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வணங்கிப் பார்க்க திக்கிறேன். என்னிடத்தில் தயவு செய்”யென்று தசரதர் பூமணடன் சக்ரவர்த்தியாயிருந்தும், அவனை அடக்கத் திறமையின்றி, அவனிடத்தில் எல்லையற்ற ப்ரியத்தை வைத்து அதனால் அவளுக்கு வசப்பட்டு, அநாதையைப்போல் “நீ உயிரோடிருக்க எனக்கிஷ்டமில்லை. உன் பாதங்களைத் தொட்டுப் பராதிக்கிறேன்; தயவுசெய்”யென்று தகாத வார்த்தைகளைப் பிதற்றினார். கொஞ்சமேனும் மரியாதையில்லாமல் காலை நீட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் கைகேயியின் பாதங்களைப் பிடிக்க முயன்று கிழே குனிந்தார். உடனே சோகம் மேலிட்டு மூர்ச்சையடைந்து, அவைகளைத் தொட முடியாமல், வேரற்ற மரம் போல் பாயிலில் விமர்சகர்.

(தொடர்ச்சி)

தசரதர் இவ்விதமான துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தகுந்தவரா? வெறுந்தரையில் கிடந்து புரளத்தகுந்தவரா? அவரைப் பார்க்கையில், முன்பு யயாதி சக்ரவர்த்தி ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்த தன் புண்யம் அழிந்தபிறகு தேவதைகளால் அங்கிருந்து தள்ளப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்து கிடப்பதைப் போல் காணப்பட்டது. பாபமே ரூபமெடுத்த கைகேயி, தன் எண்ணம் நிறைவேறாததால் லோகாபவாதத்திற்கும் தன் கணவனுக்கும் கொஞ்சமேனும் பயப்படாமல், முன்பு தனக்கு அவர் கொடுத்த வரங்களை நிறைவேற்றும்படி அவரை மறுபடியும் நிர்ப்பந்திக்க ஆரம்பித்தாள். “மஹாராஜ! நான் ‘ஸத்யத்தையே பேசுகிறவன். ‘சொன்ன சொல்லைத் தவறாதவ’னென்று நீயே உன்னைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறாய். அப்படியிருக்க, எனக்குக் கொடுத்த இரண்டு வரங்களுக்கு என்னிடத்தில் ஏன் கடன்பட விரும்புகிறாய்”யென்றான்.

அதைக் கேட்டுத் தசரதர் ஒரு முஹூர்த்தம் வரையில் மூர்ச்சை அடைந்து, புத்தி சிதறிப், பிறகு தெளிந்து கடுங்கோபத்துடன் “நீசஸ்வபாமுள்ளவனே! பரம சத்ருவே! என்னையும் கொன்று, புருஷோத்தமனான ராமனையும் காட்டிற்குத் துரத்தி விட்டு, உன் எண்ணங்கள் நிறைவேறி ஸுகமாயிரு. தேவதைகள் ஸ்வர்க்கத்தில் என்னைப் பார்த்து ‘ஓய், தசரதரே! மதிக்கெட்ட ஒரு பெண்ணின் வார்த்தையைக் கேட்டு, அவளுடைய பரியத்தை ஸம்பாதிக்க விரும்பி, ஸுகல கல்யாணகுணங்களும் பொருந்தின உமது மூத்தபுத்ரனை எப்படிக் காட்டிற்கு அனுப்பினீ’ரென்று என்னைக் கேட்டால் நான் எப்படிப் ப்ராணனை வைத்துக்கொள்வேன்? ‘முன் காலத்தில் கைகேயியிக்குச் செய்த ப்ரதிக்கையை நிறைவேற்ற ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினே’னென்று உண்மையைச் சொன்னால், ‘ராம! உன்னை யுவராஜாவாக அபிஷேகஞ்செய்கிறே’னென்று அவனுக்குச் செய்த ப்ரதிக்கை பொய்யாகுமே. ஆகையால் ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புவதால் எனக்கு இஹத்திலும் ஸுகமில்லை, பரத்திலும் ஸுகமில்லை.

அறுபதாயிரம் வர்ஷங்கள்வரையில் புத்ரனில்லாமல் நான் எண்ணிறந்த வ்ரதங்கள் ஜபங்கள் தவங்கள் ஹோமங்கள் தானதர்

மங்கள் யாக யக்ஞங்களைச் செய்து, மஹா பாக்யசாலியான ராமனைப் புத்ரனாகப் பெற்றேன். அந்தக் குழந்தையைக் காட்டிற்குத் தூரத் தச் சொல்லுகிறேன். எப்படி ஸம்மதிப்பேன்?

ராமனோ மஹாகுரன்; ஸகல வித்யைகளிலும் கரைகண்டவன்; கோபத்தை ஜயித்தவன்; பொறுமையே அவதாரஞ்செய்ததுபோன்றவன். செந்தாமரை இதழ்களைப்போன்ற நேத்ரங்களையுடைய என்னருமைக் குழந்தையை எப்படி நான் ராஜ்யத்தைவிட்டுத் தூரத்து வேன்? கருநெய்தல் புஷ்பத்தின் நிறத்தைப்போன்ற தேஹகாந்தியுள்ளவன்; முழங்கால்வரையில் நீண்ட திருக்கைகளையுடையவன்; மஹா பலசாலி; ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ப்ரியமானவன். அப்படிப்பட்ட என்னருமைக் குழந்தையைக் கோரமான தண்டகாரண்பத் திற்குப் போவென்று எப்படிச் சொல்வேன்? ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கத்தகுந்த மஹா புத்திமானான ராமன் துக்கத்தை அனுபவிப்பதை எப்படிப் பார்ப்பேன்? அவனுக்கு இந்தத் துக்கத்தை உண்டுபண்ணாமல் நானிறந்தால் அதே எனக்கு விசேஷ ஸுகத்தைக் கொடுக்கும். அட, க்ருரஸ்வபாவமுள்ளவளே! ஆபத்திலேயே நாடின மனஸையுடையவளே! வீண்போகாத பராக்ரமசாலியான என்னருமைக் குழந்தை ராமனுக்கு, லோகத்தில் எவரும் ஸம்மதிக்காத இந்த வனவாஸத்தைச் செய்விக்க ஏன் விரும்புகிறாய்? ஐயோ! லோகத்தில் ப்ராணிகள் உள்ளவரையில் அபகீர்த்தியும் அவமானமும் என்னை விடாதே”யென்று சித்தஸ்வதினமின்றித் தசரதர் புலம்பிக்கொண்டிருந்தார்.

ஸூர்யன் அஸதமித்தான்; ராத்ரி ஆரம்பித்தது. சந்திரமண்டலத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மூன்று ஜாமங்களுள்ள அந்த இரவு, துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டு பரலாபிக்கும் தசரதருக்கு ஒரு யுகத்தைப்போல் தோன்றிற்று. உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு, மஹா ரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவரைப்போல வயஸ் சென்ற அந்தத் தசரத மஹாராஜா, ஆகாசத்திலிருந்து கண்களை எடுக்காமல், கேட்பவர்களின் மனவிற்குத் தாங்காத துக்கமுண்டாகும்படி ப்ரலாபித்தார்.

“நக்ஷத்ரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராத்ரியே! தயவுசெய்து விடியாமலிரு. உன்னைக் கைகூப்பி நமஸ்கரிக்கிறேன். அப்படியும் வேண்டாம். ராத்ரிகாலத்தில் இரக்கமற்ற மஹா பாபியான இந்தக் கைகேயியைப் பார்க்காமலிருக்க முடியாது. பொழுது விடிந்தால் ப்ரஜைகள் என் தர்சனத்திற்கு வருவார்கள். பிறகு இவன் என்

கண்ணில் படமாட்டாள். ஆகையால் ராத்ரியே! சீக்ரமாய் விடியக்கடவாய். இவ்வளவு கஷ்டத்திற்கும் காரணமான இந்தத் துஷ்டையைப் பார்க்க எனக்கு விருப்பமில்லை”யென்று துக்கித்தார். பிறகு வேறு கதையில்லையென்றறிந்து, கைகேயியைக் கைகூப்பிப் ப்ரார்த்தித்து, ஸமாதானஞ் செய்ய முயன்றார்.

“பெண்ணே! இதுவரையில் நன்னடத்தை புள்ளவனென்று பெயரெடுத்துவிட்டேன்; வபஸ் மேஸிட்டுவிட்டது; வெதுகாலம் பிழைத்திருக்கமாட்டேன்; மனதோ மிகவும் நொந்திருக்கிறது; உன்னைத் தவிர எனக்கு வேறு கதையில்லை. மேலும், நான் உன் அரசனல்லவா? நீ நல்ல ஸ்பாவமுள்ளவளன்றோ? ராஜமஹிஷியென்று உன்னத பதவியை என்னால் பெற்றாயல்லவா? இவைகளை யோசித்து என்னிடத்தில் தயவுசெய்.

முன்பு உனக்கு வரங்களைக் கொடுத்தபொழுது வேறு யார்க்குத் தெரியாது. அவைகளை இப்பொழுது நீ வேண்டாமென்றால் உன்னைப் பரிஹாஸஞ் செய்கிறவர்கள் எவருமில்லை. உன்னை நிர்ப்பந்திப்பவர்கள் ஒருவருமில்லை. நீ விட்டுக்கொடுக்கலாம். ராமனிடத்தில் நான் செய்த ப்ரதிக்ஞையோ அவ்விதமல்ல. ப்ரஜைகர், ஜாதித் தலைவர்கள், ப்ராஹ்மணர்கள், ரிஷிகள், பரதேசத்து அரசர்கள் முன்பாக ராஜசபையில், ‘ராமனுக்கு நானே யெளவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்விக்கிறே’னென்று ப்ரதிக்ஞை செய்திருக்கிறேன். அதைத் தவறினால் அவர்களெல்லோரும் என்னைப் பற்றி என்ன எண்ணுவார்கள்? நீயோ சிறு பெண்; ஒருவேளை பிறர் சொல்வதைக் கேட்டு இப்படிப் பிடிவாதம் பிடிக்கலாம். அதைப்பற்றி நான் வருந்தவில்லை; போகட்டும். இப்பொழுதாவது என் ப்ரார்த்தனையை ஒப்புக் கொண்டு நிறைவேற்று. நீ எனக்கு மிகவும் வேண்டியவளல்லவா? அழகிய கண்களை யுடையவளல்லவா? என்னிடத்தில் நீ கோபித்தாலும் ராமனிடத்திலாவது கிருபைசெய். நான் உனக்குச் சொன்ன வார்த்தைப்படி இந்த ராஜ்யம் உனதே. ஆனால் என்னிடத்திலும் அவனிடத்திலும் கிருபைசெய்து, நீ இதை அவனுக்கு தானாக கொடு. உன் கையால் இதைப் பெற்றுக்கொண்டு அவன் க்ஷேமமாக வெகுகாலம் ஆளட்டும். அப்படிச் செய்வதால் உனக்கு இவ்வுலகத்தில் அழிவற்ற சிரித்தியும், பரலோகத்தில் மஹா புண்யமு முண்டு. பருத்த துண்டுகளை உடையவளே! ஸுந்தரமான முகத்தையும் பார்வையையுமுள்ளவளே! இப்படிச் செய்தால் என் ப்ரார்த்தனையும் நிறைவேறும்; ராமனும் ஸந்தோஷிப்பான்; ஸகல ப்ராணிகளும்

உன்னைக் கொண்டாடுவார்கள்; நல்லவர்கள் திருப்தி அடைவார்கள். ஒருவேளை பரதன் வருத்தப்படுவானேயென்று யோசிக்கிறாயா? அவன் மஹாத்மாவல்லவா? தர்மவானல்லவா; ராமனிடத்தில் அளவற்ற பீரீதிவைத்தவனல்லவா? அவன் அதைக் கேட்டு ஸந்தோஷிப்பாரென்பதற்கு ஸந்தேகமே யில்லை”யென்று பலவிதமாட்ப்ரார்த்தித்தார்.

அவர் சுத்தமான மனஸை உடையவர்; கைகேயியோ கெட்ட எண்ணமுள்ளவள். துக்கத்தாலும் தூக்கமில்லாததாலும் அவருடைய கண்கள் சிவந்திருந்தன; கோபத்தாலும் தன்னெண்ணம் நிறைவேறவில்லையென்ற வருத்தத்தாலும் அவருடைய கண்களும் சிவந்திருந்தன. ராமனை விட்டுப் பிரிவதை நினைக்கும்போதெல்லாம் அவருடைய கண்களிலிருந்து நீர் பெருகிற்று, தன் கணவனை வசப்படுத்த இன்னும் முடியவில்லையல்லவாவென்று நினைக்கும்பொழுதெல்லாம் கைகேயியிக்குத் துக்கத்தால் கண்ணீர் பெருகிற்று. கேட்பவர்களின் மனஸ் உருகும்படி அவர் நயமாயும் பயமாயும் பேசிக் கைகேயியின் மனதைத் திருப்ப எவ்வளவோ முயன்றார்; க்ருரமாயும் மிருதுவாயும் தர்மோபதேசமாயும் பேசி, அரசனுடைய மனஸைத் திருப்பித் தன் கார்யத்தை முடிக்கக், கைகேயியும் மஹாப்ரயத்னஞ் செய்தான். ஆனால் கடினமான மனதையும் கொடிய ஸ்வபீர்வத்தையும் உடையவளாகையால் அவருடைய ப்ரார்த்தனையைக் கொஞ்சமேனும் லக்ஷயஞ் செய்யவில்லை. அந்தக் கண்டு தசரதர் மூர்ச்சை அடைந்து பிறகு தெளிந்து, “இதுவரையில் பதிவ்ரதையாய், நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவளாய், என் பீரீதிக்குப் பாத்ரமாயிருந்த கைகேயியும் இப்பொழுது என்னை எதிர்த்துப்பேசி, நான் எவ்வளவு ப்ரார்த்தித்தும் ஒரே பிடிவாதமாயிருப்பவளும் ஒன்றுதானே வென்று அவளை உற்றுப்பார்த்தார். உடனே, ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புவதென்ற விஷயம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. துக்கம் மேலிட்டுப் ப்ரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்தார். இப்படி உத்தம ஸ்வபாவமுள்ள தசரதர் அன்று இராத்ரி முழுவதும் வருத்தத்தால் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு காலத்தைக் கழித்தார்.

பிறகு பொழுது விடிந்தது; சங்கம் வீணை படஹம் முதலிய வாத்தியங்களுடன் ஸூதர்களும் மாகதர்களும் வந்திகளும் அவரை எழுப்ப ஆரம்பித்தார்கள்; ஆனால் வேண்டாமென்று அவர்களைத் தடுத்துவிட்டார்.

தசரதர் ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்ப நிச்சயித்தது.

புத்ரனை விட்டுப் பிரிய வேண்டுமே யென்; சோகத்தால் தன் கணவன் பீடிக்கப்பட்டு, ப்ரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்து புரளுவதைப் பார்த்தும் அந்த மஹாபாபி, அவர் அபார கீர்த்தி பெற்ற இஃஷ்வாகு குலத்திற் பிறந்த சக்ரவர்த்தியல்லவாவென்பதையும் கொஞ்சங்கூட யோசிக்காமல், “ஓம்! நீ கேட்ட வரங்களைக் கொடுக்கிறேனென்று ப்ரதிக்கைஞ் செய்தீர். பிறகு அதை நிறைவேற்றாமல் கொடிய பாபத்தை ஸம்பாதித்தீர். தரையில் கிடந்து எதற்காகப் புரளுகிறீர்? சொன்ன வார்த்தையைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்பதை மறக்கக்கூடாது. உண்மை பேசுவதே உத்தமமான தர்மமென்று தர்ம ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஸத்யமென்ற தர்மத்தை ஒட்டியே நடக்கச் சொல்லி நானும் உம்மை வழியறித்துகிறேன். ஒரு கழுகுக்கு ப்ரதிக்கைஞ் செய்து சிபிராஜன் தன் தேவத்தை அதற்கு அறுத்துக் கொடுத்து உத்தம கதியை அடைந்தார். மஹா தேஜஸ்வியான அலாக்கரென்ற ராஜர்ஷி வேதங்களில் கரைகண்ட ஒரு ப்ராஹ்மணன் தன்னை யாசித்தபொழுது, தன் கண்களைப் பிடுங்கி அவனுக்கு ஸந்தோஷமாய்க் கொடுத்தார். ஸமுத்ரராஜன் தான் சொன்ன வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு, ஒரு பொழுதும் தன் எல்லையைத் தாண்டுவதில்லை. அது அவனுக்கு ஸுலபமான கார்யமல்லவா? லோகத்தில் ஸகல ப்ராணிகளும் எதை முக்யமாக அடைய விரும்புகிறார்களோ அந்த ப்ராஹ்மம், ஸத்யரஹ்மாயக விளங்குகிறது. தர்மமும் ஸத்யத்தில் வேருன்றி யிருக்கிறது. அழிவற்ற வேதங்களும் ஸத்யத்தையே ப்ரதானமாக உபயோகிக்கின்றன. ஸத்யத்தால் ஒருவன் முக்யமான பரயோஜனத்தை அடைகிறான். தர்மவானு யிருக்கவேண்டுமென்று நீ விரும்பினால் ஸத்யத்தைக் கைவிடவேண்டாம். நீ ஸாது சரேஷ்ட ரல்லவா? ஏதைக் கேட்டாலும் கொடுப்பவரல்லவா? ஆகையால் நான் கேட்ட வரங்கள் வினாகவேண்டாம். உயது தர்மம் வளர்வதற்கும் உமக்குப் ப்ரியமான என் ப்ரார்த்தனையை நிறைவேற்றுவதற்கும், உமது புத்ரனான ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பும். ஒரு தடவை கொண்டு தடவை, மூன்று தடவையும் எச்சரிக்கிறேன்.

அப்படிச் செய்யாமல் நீர் என்னை அலுத்தும் புண்ணினால் உமக்கெதி ரிலேயே ப்ராணனை விடுவே” எனென்றாள்.

தன் கார்யம் ஜயிக்குமென்ற நிச்சயமுள்ள கைகேயி இப்படித் தூண்ட, முன்பு உபேந்தரனாய் அவதரித்த மஹா விஷ்ணுவால் போடப்பட்ட பாசத்திலிருந்து மஹாபலி தப்ப முடியாமல் தவித் தது போல், தசரதர் தன் ப்ரதிக்கை யென்ற பாசத்திலிருந்து தப்ப முடியாமல் தவித்தார். துக்கத்தடிக்கும் சக்ரங்களுக்கும் நடுவில் அகப்பட்ட எருதைப்போல் கலங்கின மனதுடன், காந்தி குறைந்த முகத்துடன், கண்கள் பஞ்சடைந்து குருடணைப்போல் சற்று நேரம் தத்தளித்தார். பிறகு, கூத்திரியனானதாலும் மஹா புத்திமானானதாலும் துக்கத்தை அடக்கித், தையத்தைக் கைப்பற்றி, “அடி, பாபி! முன் காலத்தில் அக்கினி ஸாக்ஷியாய் மந்த்ரங்களுடன் நான் உன் கையைப் பிடித்தேனல்லவா? அதையும் உன்னால் எனக்குப் பிறந்த புத்ரனையும் இத்துடன் விட்டேன். ராத்ரி முடிந்தது; ஸூரியன் உதித்தது. ரிஷிகளும் ப்ராஹ்மணர்களும் ராமனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யும்படி என்னைச் சிக்ரப்படுத்துவார்கள். அதற்காகச் சேர்க்கப் பட்ட பதமர்த்தங்களாலேயே என் ப்ரேதக்ரியைகளை நடத்தலாம். இந்த அபிஷேகத்தை நீ தடுத்தால், மஹா பாபியான நீயும் உன் மகனும் எனக்குத் தர்ப்பணம் முதலிய உத்தர க்ரியைகளைச் செய்ய வேண்டாம். ராமனுக்கு அபிஷேகமாகுமென்று ஸந்தோஷத்தால் முகமலர்ந்த ப்ரஜைகளை இதுவரையிலும் பார்த்துவிட்டு, இப் பொழுது அவர்கள் ஸந்தோஷ மற்றுத் துக்கத்தால் தலைகுனிந்து நிற்பதைப் பார்க்க எப்படி ஸஹிதம்” எனென்றாள்.

தசரதர் இப்படிச் சொல்லிக்கொண் டிருக்கையில் சந்த்ரனும் நகூத்தரங்களும் விளங்கும் ராத்ரி முடிந்து, பொழுது விடிந்தது. ஒருவிதத்தில் தசரதருக்கு விசேஷ துக்கத்தை அது கொடுத்தாலும், இடைவிடாமல் ராமனுடைய ஞாபகத்தை உண்டாக்கினதால் அது அவருக்குப் புண்யதினமென்றே சொல்லவேண்டும். அப்பொழுது ஸமயோசிதமாகப் பேசும் கைகேயி, கோபத்தால் மெம்மறந்து அரசனை மறுபடியும் க்ரூரமான வார்த்தைகளால் துணைக்க ஆரம்பித்தாள். “விஷத்தைப் புஜித்ததால் உண்டாகும் ரோகத்தைப் போல் உமது வார்த்தைகள் எனக்குத் தாங்க முடியாத வருத்தத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. உமது புத்ரனான ராமனை இந்த கூணமே வருவிக்கவேண்டும். இன்னும் என்னை வருத்தப் படுத்த வேண்டாம், என் புத்ரனுக்கு இந்த ராஜ்யத்தில் அபி

ஷேகஞ் செய்வித்து, ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பி, எனக்குச் சத்ரு வில்லாமல் செய்து, உமது ப்ரதிக்கொருயை நிறைவேற்று”மென்றாள்.

கூர்மையான மாவெட்டியால் குத்தப்பட்ட உத்தமமான யானையைப்போல் அந்த வார்த்தைகளால் தசரதர் துளைக்கப்பட்டு அதைப் பொறுக்க முடியாமல், “ப்ரதிக்கொருயை நிறைவேற்றுவதென்ற தர்ம பாசத்தால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறேன். எனக்குச் சித்தஸ்வாதீனமில்லை. என்ன செய்வேன். ஆனாலும், தர்மந் தவறாத என் மூத்த புத்ரனை, என்னருமைக் குழந்தையை இன்னுமொரு தரம் பார்க்க விரும்புகிறே”னென்று கதறினார்.

பொழுதும் விடிந்தது; ஸூர்யனும் உதித்தான். ராமாபிஷேகத்திற்கு ஏற்படுத்தின புண்ய நக்ஷத்ரமும் முஹூர்த்தமும் ஸமீபித்தன. அப்பொழுது உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வலிஷ்ட மஹர்ஷி, தன் சிஷ்யர்கள் பின்தொடர, அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஸாமான்களை வலிஷ்டர் செய்துவிட்டு நகரத்தில் ப்ரவேசித்தார். வீதிகள் ஜலந் தெளித்துச் சுத்தஞ்செய்யப்பட்டிருந்தன; அழகான கொடிகளும், தோரணங்களும் எடுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தன; புஷ்பங்கள் வாரியிறைக்கப்பட்டிருந்தன; மாலைகள் அங்கங்கே தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன; ஸகல வஸ்துக்களாலும் நிறைந்த கடைகள் திறக்கப்பட்டிருந்தன. ராமாபிஷேகத்தைப் பார்க்க ஆவல்கொண்ட ஸகல ஜனங்களும் அதைப்பற்றியே ஸந்தோஷமாகக் கூடிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். சந்தனம் அகில தூபம் முதலிய வாஸனை தரவயங்களால் எங்கும் பரிமளமாயிருந்தது. வலிஷ்டர் நகரத்திற்கு வெளியில் ஸரயூ நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, அனுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, இந்த்ரனுடைய ராஜதானியைப்போன்ற அந்த நகரத்தின்வழியாய் அரசனுடைய அரண்மனைக்கு வந்தார். அங்கே ப்ராஹ்மணர்களும் நகரத்து ஜனங்களும் நாட்டுப் புரத்து ஜனங்களும், யாக யக்ஞங்களில் நிபுணர்களாய் ராஜஸதலில் வழக்கமாயிருக்கும் ப்ராஹ்மணர்களும் தசரதருடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைத் தாண்டி அந்தப்புரத்திற்கு ஸமீபத்தில் போகும்பொழுது ஸுமந்த்ரமென்ற ஸூரதி அங்கிருந்து வெளியில் வருவதைக் கண்டார். அரசனுக்கு முக்ய நண்பரான ஸுமந்த்ரரைப் பார்த்து வலிஷ்டர் ஸந்தோஷத்துடன், “மஹா புத்திமானே! நான் இங்கே வந்திருப்பதாகத் தசரதருக்குத் தெரிவி. ராமாபிஷேகத்திற்காகத் தந்தக் குடங்களில் ஸமந்த்ர ஜலமும் கங்கா ஜலமும் தருவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஊதும் பரமரக்கால்

செய்த பலகையும், ஸகல தான்யங்களின் விதைகளும், வாஸனா த்ர வ்யங்களும், ரத்னங்களும், தேன் தயிர் ரெய் பொரி, தர்ப்பம் புஷ்பங்கள் பால், எட்டு அழகுள்ள கன்யைகள், மதம்பிடித்த யானை, நான்கு குதிரைகள் பூட்டின ரதம், உத்தமமான கத்தி, வில், பல்லக்கு முதலிய வாஹனங்கள், சந்த்ரனைப் போன்ற வெள்ளைக்குடை, வெண்சாமரங்கள், தங்கக் கெண்டி, தங்கஹாரங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்ட வெள்ளி ரிஷபம், நான்கு தந்தங்களையுடைய வலிஹம், மஹா பலமுள்ள அச்வம் (குதிரை) புலித்தோலால் மூடப்பட்ட வலிஹாஸனம், ஹோமத்திற்காக அக்னி, வாத்யங்கள், வேச்யைகள், புரோஹிதர்கள், ப்ராஹ்மணர்கள், பசுக்கள், புண்ய மிருகங்கள் பக்ஷிகள் முதலிய யாவும் வித்தமாயிருக்கின்றன. பட்டணத்திலும் நாட்டுப் புறத்திலும் ஜனத்தலைவர்களும், ஒவ்வொரு தெருவிலுள்ள வ்யாபாரிகளும் தலைவர்களும், நானா தேசத்து அரசர்களும், இன்னும் அநேக ஜனங்களும், ராமனுக்கு ஹிதத்தையே சொல்லிக்கொண்டு மஹாஸந்தோஷத்துடன் அபிஷேக ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பொழுதும விடிந்தது. புண்ய நக்ஷத்ரமும் முஹூர்த்தமும் ஸமீபித்துவிட்டன. அதில் ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடக்க வேண்டும். அதற்காக மஹாராஜாவைச் சீக்கிரப்படுத்து” மென்றார்.

உடனே ஸுமந்த்ரர் தசரதரை ஸ்தோத்ரஞ் செய்துகொண்டு அந்தப்புரத்தில் நுழைந்தார். அவர் அரசனுக்கு ப்ரியமான மித்ரன்; வயஸ் சென்றவர்; எப்பொழுதும் தடையின்றி அந்தப்புரத்தில் ப்ரவேசிக்க உத்திரவு பெற்றவர். ஆகையால் அந்த ஸாரதியை அங்கிருந்த காவற்காரர்கள் தடுக்காமல், அரசனுடைய ஆக்கைப்படி உள்ளே போகவிட்டார்கள். தசாதர் இருக்கும் ஸ்திதியையும், அவர் அனுபவிக்கும் கஷ்டத்தையும் அறியாதவரானதால், அவருடைய ஸமீபத்தில் போய்க் கைகூப்பி, அந்த ஸமயத்தில் தகுந்தபடி அவருக்கு விசேஷ ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய வார்த்தைகளால் ஸ்தோத்ரஞ் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

“ஸூர்ய சந்த்ரர்கள் உதிக்கும்பொழுது மிகுந்த தேஜஸ்வாய்ந்த ஸமுத்ர ராஜன் ஸந்தோஷத்தால் பொங்குகிறார், அப்படி நீரும் உமது தர்சனத்தால் எங்கள் மனதை ஸந்தோஷப்படுத்தும். இந்த ஸமயத்தில் தேவேந்த்ரனை மாதலியென்ற ஸாரதி, ஸ்தோத்ரஞ்செய்து, அதனால் அவர் உத்ஸாஹ மடைந்து, அஸுரர்களை ஜயித்தார்; அதுபோல் நானும் தங்களை ஸ்தோத்ரத்தால் எழுப்புகிறேன். வேதங்களும் வேதாங்கங்களும் ஸகல விய்யை

களும் ப்ரஹ்மாவை எழுப்புவதுபோல் நானும் தங்களை எழுப்புகிறேன். ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஆதாரமான பூமியை ஸுலாய சந்தரர்கள் எழுப்புவதுபோல் நான் தங்களை எழுப்புகிறேன். மஹாராஜ! எழுந்திருக்க வேண்டும். ராமாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஸகல அலங்காரங்களையும் தரித்துக்கொண்டு, மஹா கார்தியுள்ள தேஹத்துடன், மேருபர்வதத்தில் உதிக்கும் ஸுலாயனைப்போல் எங்களுக்குத் தர்சனங்கொடுக்க வேண்டும். சந்த்ரன் ஸுலாயன் சிவன் குபேரன் வருணன் அக்னி இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகள் தங்களுக்கு ஜயத்தைக் கொடுக்கட்டும். ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஸந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணும் ராமாபிஷேகத்தை அழைத்துவரும் ராத்ரி முடிந்தது. அபிஷேகத்திற்காகத் தாங்கள் கட்டளையிட்டபடி ஸகல கார்யங்களையும் செய்துமுடித்திருக்கிறோம். மஹாராஜா! தாங்கள் எழுந்து இனிமேல் நடக்க வேண்டிய கார்யத்தை உத்திரவு செய்ய வேண்டும்; ஸகல பதார்த்தங்களும் வித்தகமாயின. பட்டணத்து ஜனங்கள் நாட்டுப்புறத்து ஜனங்கள், வ்யாபாரிகள், ப்ராஹ்மணர்கள் இன்னும் மற்றவர்களுடன் வலிஷ்டபகவான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஆகையால் ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடக்கும்படி சீக்ரம் உத்திரவாக வேண்டும். பாலகனில்லாத பசுமந்தையைப் போலும், தலைவனில்லாத ஸேனையைப் போலும், சந்த்ரனில்லாத ராத்ரியைப்போலும், நாயகனான விருஷபயில்லாத பசுக்களைப் போலும், ப்ரஜைகள் மஹாராஜாவைக் காணாமல் கலங்குகிறார்கள். ஆகையால் தயவு செய்து அவர்களுக்குத் தர்சனங் கொடுக்கவேண்டுமென்று ஸுமந்த்ரர் மனஸுக்குத் திருப்தியாய், ஸகல மங்களங்களுக்கும் ஹேதுவாய் ஸமயோசிதமாய்த் துதித்தார். ஆனால் அது தசரதருக்கோ புண்ணில் ஈயத்தைக் காய்ச்சி ஊற்றினதுபோலிருந்தது. மஹா தர்மிகராய், ஸகல ஐச்வர்யங்கள் பொருந்தினவராயிருந்தும், புத்ர சோகத்தால் ஸந்தோஷமற்றுத்துக்கத்தால் கண்கள் சிவந்து “ஸுமந்த்ரரே! சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் என் ஹிருதயத்தை உமது வார்த்தைகள் இன்னும் அதிகமாகப் புண்படுத்துகின்றன”வென்று பரிதாபமான குரலுடன் மறுமொழிசொன்னார்.

அதைக் கேட்டு ஸுமந்த்ரர் திடுக்கிட்டுத், துக்கத்தால் சோர்ந்திருக்கும் மஹாராஜாவை உற்றுப்பார்த்து ஒன்றும் பேசாமல் கைகூப்பிக்கொண்டு அங்கிருந்து போகப் புறப்பட்டார். ஆதலால் துக்கம் மேலிட்டு ஒன்றுஞ் சொல்ல முடியாமல் துடித்ததைக் கண்டு கையே, ராஜ கீதியை அனுஸரித்துத் தன் உத்தேசத்தை முடிப்பதில்

கவனமுள்ளவளாக “ஸுமந்தரே! மஹாராஜா ராமனுக்கு நடக்கப்போகிற அபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டு ஸந்தோஷத்தால் தூக்கமில்லாமல் கண்விழித்துக் களைத்திருக்கிறார். இப்பொழுதுதான் சற்றுக் கண் அயர்ந்தார். மஹாகீர்த்திமானான ராமனை இப்பொழுதே போய் அழைத்துவாரும். வேறு யோசனை வேண்டாம்; சீக்ர”மென்றாள். தன்னை இப்படி வெகு விரைவாகப் போகும்படி அனுப்பினதால் ஏதோ ராமனுக்கு விசேஷ ஸ்ரேமம் நேரப்போகிறதென்று தனக்குள் மகிழ்ந்து, அந்த மாயாவியான கைகேயி செய்த உத்திரவைத் தசரதர் செய்த தென்றே எண்ணி, அதிவேகமாக ராமனுடைய அரண்மனைக்குச் சென்றார். ஸமுத்திரத்தின் மடுவைப்போன்ற அநக அநதப்புரத்திலிருந்து வெளியில் வருமடொழுது, வாசலில் நானுதேடித்து அர்சர் களும் பட்டணத்திலுள்ள விசேஷ தனிகாகளும் காணிக்கைகளை வைத்துக்கொண்டு கூட்டங் கூட்டமாக நிற்பதைக் கண்டார்.

ஸர்சும 15.

ஸுமந்தரர் ராமனை அழைத்துவரச் சென்றது.

அப்பொழுது வேதங்களைக் கரைகண்ட ப்ராஹ்மணர்களும் ராஜ புரோஹிதர்களும் மந்த்ரிகளும் ஸேனைத்தலைவர்களும் நகரத் தலைவர்களும் ராமனுடைய அபிஷேகத்தைப்பற்றி ஸந்தோஷத்துடன் ஸபைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். ஆகாசத்தில் மேகங்களின்றி ஸூரியன் நிர்மலமாய் விளங்கினான். புஷ்ய நக்ஷத்ரத்துடன் கூடின தினம் ஆரம்பித்தது. ராமனுக்கு ஜன்ம லக்ஷ்மண கற்கடகம் ஸமீபித்தது. அபிஷேகத்திற்காகத் தங்கக் குடங்களில் புண்யதீர்த்தங்கள்; கங்கையும் யமுனையும் சேருமிடத்திலிருந்தும், மற்றப் புண்யநதிகள், மடுக்கள், கிணறுகள், ஏரிகளிலிருந்தும், கோதாவரி காவேரியைப்போல் கிழக்கே ஓடுகிற நதிகளிலிருந்தும்; நைமிசாரண்யத்திலுள்ள ப்ராஹ்மாவர்த்தம் நுத்ராவர்த்தமென்ற பூமிக்குள்ளிருந்து மேலே கிளம்பும் ஜலப்ரவாஹங்களிருந்தும்; தெற்கிலிருந்து வடக்கே ஓடுகிற கண்டகி சோணை பத்ரா முதலிய நதிகளிலிருந்தும், நான்கு ஸமுத்தரங்களிலிருந்தும் கொண்டுவரப்பட்ட தீர்த்தங்கள்; நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட பீடம்; அழகிய புஷ்பதோல் பரப்பின ரதம்; வெள்ளிக் குடங்களிலும் தங்கக் குடங்களிலும் பொரி; அரசு ஓளதும்பரம் முதலிய மரங்

களின் பால்; தாமரை இதழ்கள் முதலியவை கலந்த புண்ய ஜலம்; தேன் தயிர் நெப் பொரி தாப்பம் புஷ்பங்கள் பால்; ஸகல ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட நன்னடத்தைபுள்ள வேச்யைகள்; ரத்னங்களிழைத்துத், தங்கப்பிடிபோட்டுச் சந்தரகிரணங்களைப்போல் விளங்கும் ச்ரேஷ்டமான சாமரங்கள்; சந்தரமண்டலத்தைப்போல் ப்ரகாசிக்கும் வெண்குடை; வெள்ளை ரிஷபம்; வெள்ளைக் குதிரை; அரசர்கள் ஏறத் தகுந்த மதம் பெரும்பாணை; ஸகல ஆபரணங்களால் விளங்கும் மங்களாகரமான எட்டுக் கன்யைகள்; நான்குவித வாத்யங்கள்; வந்திகள் மாகதர்கள் முதலியவர்களையும், இக்ஷ்வாகு வம்சத் தரசர்களுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்யும்பொழுது ஸம்பாதிக்கவேண்டிய மற்ற ஸாமான்களையும் உத்யோகஸ்தர்கள் அரசனுடைய உத்திரவுப்படி விரித்தஞ்செய்து, அரண்மனை வாசலில் வந்து கூடி, அவரைக் காணாமல், “நாங்கள் வந்திருப்பதை யார் தெரிவிப்பார்கள்? அவரைக் காணோமே. ஸூர்யன் உதயமாயிற்றே. ராமாபிஷேக முஹூர்த்தம் ஸமீபித்து விட்டதே”யென்று பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது ஸுமந்தரா அங்கிருந்த ஸார்வபௌமர்களையும் சிற்றரசர்களையும் பார்த்து, “அரசனுடைய உத்திரவால் ராமனை அழைத்துவர வேகமாகப் போகிறேன். நீங்கள் மஹாராஜாவாலும் ராமனாலும் விசேஷமாகப் பூஜிக்கத் தகுந்தவர்கள். ஆகையால் நீங்கள் விசாரித்ததாக மஹாராஜாவை கூேஷமம் விசாரிக்கிறேன். இவ்வளவு நேரமாயும் தர்சனம் கொடுக்காததற்குக் காரணத்தையும் கேட்கிறேன்”எனன்று மறுபடியும் அந்தப்புரத்தை நோக்கிச் சென்றார். அரசர்களைப்பற்றின ஸகல விஷயங்களையும் வெகுதாலமாக நன்றாயறிந்தவர். தடையின்றித் தசரதர் இருக்குமிடத்திற்கு ஸமீபத்தில் போய் அங்கே போட்டிருந்த திரைக்கு எதிரே நின்றுகொண்டு, அந்த ஸமயத்திற்கேற்ற ஆசீர்வாத வசனங்களால் ஸ்தோத்ரஞ் செய்தார். “ஸூர்யசந்தரர்கள், சிவன், குபேரன், வருணன், அக்னி, இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகள் உமக்கு எப்பொழுதும் ஜயத்தைக் கொடுக்கட்டும். ராத்ரிப்பொழுது கழிந்து ஸூர்யோதயமாயிற்று. உத்திரவுப்படி எல்லாம் தயாராயிருக்கின்றது. தயவு செய்து எழுந்து மேலே டுடக்க வேண்டியதைக் கட்டளையிடவேண்டும். ப்ராஹ்மணர்களும் ஸேனத்தலைவர்களும் நகரத்தலைவர்களும் தங்களுடைய தர்சனத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எழுந்திருக்கவேண்டு”மென்றார்.

இப்படி ராஜ நீதியை நன்றாய் நிந்த ஸுமந்த்ரர், ஸ்தோத்ரஞ் செய்தது தசரதருடைய காதில் விழ, அவர் விழித்துக்கொண்டு, “ஸுமந்த்ரரே! ராமனை அழைத்து வரும்படி கைகேயீ உம்மை அனுப்பினால்லவா? இன்னும் ஏன் என் கட்டளைப்படி அழைத்து வரவில்லை? தூங்குகிறேனென்று நினைக்கவேண்டாம். சித்ரமாகப் போய் ராமனை அழைத்துவாரு”மென்று மறுபடியும் உத்திரவு செய்தார்.

ஸுமந்த்ரர் தலை வணங்கி, ராமனுக்கு எதோ விசேஷ சேஷம் நேரிடப்போகிறதென்று ஸந்தோஷித்து அந்தப்புரத்திலிருந்து புறப்பட்டார். கொடிகள் த்வஜங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராஜ வீதிகளின் வழியாகப் போகும்பொழுது ஸகல ஜனங்களும் ராமனுடைய அபிஷேகத்தைப் பற்றியே ஆனந்தமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு கைலாஸ சிகரத்தையும் இரத்தரனுடைய அரண்மனையையும் போன்ற ராமனுடைய இருப்பிடத்திற்கு ஸமீபத்தில் வந்தார். விசித்ரமாக வேலைசெய்யப்பட்ட பெரிய கதவுகளால் அது அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கங்கே தங்க பரதிமைகள் காணப்பட்டன; முத்துமலைகளும் ரத்னமலைகளும் கட்டப்பட்ட பல மேடைகள் போடப்பட்டிருந்தன. சரக்காலத்து மேகத்தையும் மேருமலையின் குகையையும்போல் முத்துகள் நவரத்னங்கள் முதலிய விலையுயர்ந்த பதார்த்தங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுச் சந்தனம் அகில் முதலிய வாஸனைத் தரவயங்களால் பரிமளம் வீச, தர்தரபர்வதத்தின் சிகரத்தைப் போல் ப்ரகாசித்தது. அன்னங்களும் மயில்களும் சக்ரவாகங்களும் இனிமையாகக் கூவிக்கொண்டிருந்தன. வாசற் சுவர்களிலும் தூண்களிலும் செந்நாய் யாளி முதலிய மிருகங்கள் விசித்ரமாக வேலை செய்யப்பட்டிருந்தன; சுவர்களில் ஆபூர்வமான சித்ரங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன. அதன் காந்தி பார்ப்பவர்களின் மனதையும் கண்களையும் கவர்ந்தது. ஸூர்ய சந்த்ரர்களின் மண்டலங்களைப்போலும், சூபேரனுடைய கிருஹத்தைப்போலும், மஹேந்த்ரனுடைய அரண்மனையைப்போலும், மேருமலையின் கொடிமுடியைப்போலும் தோன்றிற்று. ஆபூர்வமான பக்திகள் கூடுகளில் வளர்க்கப்பட்டன. வெளியில் இதரதேசத்து ஜனங்கள் ராமாபிஷேகத்தால் ஸந்தோஷமடைந்து காணிக்கைகளுடன் கைகட்டிக்கொண்டு, ராமன் வெளியில் வரும் ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பெரிய மேகம் போன்ற வங்க வாணஸினையில் கிரகசுமாதியில் பிறந்த வல்ப சரீரமுள்ள கூனர்கள் அங்குமிங்கும் ஸந்தரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படி ஜனங்களால் நிறைந்த ராமனுடைய அரண்மனையைப் பார்த்துக்கொண்டே உள்ளே ஞானமுந்தார். அங்கே, ராமனுடைய ஆக்கைக்குக் கட்டுப்பட்டு அவருக்குப் பரியமான பலர், அவருடைய அபிஷேகத்தைப்பற்றின சேஷமகரமான வார்த்தைளைப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படிப் பல கட்டுகளைத் தாண்டி, அந்தப் புரத்திற்கு அருகில் வந்தார். அதின் வாசலில் பலர் காணிக்கைகளையும் கப்பங்களையும் வைத்துக்கொண்டு நின்றார்கள். ராமனுடைய யானையான சத்ருஞ்ஜயன் மதம் பிடித்து அங்குசத்தையும் லக்ஷ்யஞ் செய்யாமல், தன் சரீரத்தின் முன்பாகத்தை உயர்த்திக்கொண்டு, பெரிய மேகங்களால் மூடப்பட்ட பர்வதத்தைப்போல் அழகுடன் நின்றது. ராமனுக்குப் பரியமான மந்திரிகள் நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டு, யானை குதிரை ரதங்களில் கார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவைகளைத் தாண்டிப் பெரிய மலையின் சிகரத்தில் தங்கியிருக்கும் மேகங்களையும் உத்தமமான விமானங்களையும் போன்ற வீடுகளால் நிறைந்த ராமனுடைய அந்தப்புரத்தில், மஹா ரத்னங்கள் நிறைந்த ஸமுத்ரத்தில் மகர மீன் தடையின் மீச் செல்வதுபோல், ஸுமந்தர ரேன்ற ஸாரதி, ஸ்ருவராலும் திசுக்கப்பட்டாமல் போனார்.

ஸர்க்கம் 16.

ராமன் தசரதரிடத்தில் வந்தது.

வெகு காலத்திற்கு முன் நடந்த விஷயங்களை அறிந்த ஸுமந்தர் ஜனங்களால் நிறைந்த அந்தப்புரத்தின் வாசலைத் தாண்டி, ஜனக் கூட்டமில்லாத வேறொரு கட்டில் புருந்தார். அங்கே பல சிறுவர்கள் ஆயுதபாணிகளாய், நன்றாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ராமனிடத்தில் விசேஷப் பரியம் வைத்து ஒரே மனஸுடன் ஜாக்ரதையாகக் காவலிருந்தார்கள். மேலும், தொண்ணூற்றைந்து வயஸுக்கு மேலான கிழவர்கள், கையில் பிரம்பை வைத்துக்கொண்டு, ராமன் தன் வில்லால் லோகத்தை ரகிப்பதுபோல் ராமனை ரகித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவருக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதற்காக ஆடையாபரணங்களால் தங்களை நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு, தசரதரைப் போல் ரகுவீரரிடத்தில் பரியம் வைத்து, அவன் தன் பிதாவின் அரண்மனையில் ஸ்ரீரணபானதிகளை முடித்துக்கொண்டு தன் அந்தப்புரத்திற்குத் திரும்பிவந்தவுடன், அவரை மடியில் வைத்துக் கொண்டு உச்சிதுகார்து போகச்சொல்லார்கள். அகலை

ராமனுடைய தேஹத்திலிருந்த குங்குமம் பூச்சுகளாலும், கஸ்தூரி முதலிய வாஸனைத் தரவங்களாலும் அவர்களுடைய தேஹம் பூசப்பட்டிருந்தது. ராமனுடைய அலங்காரத்தைக் காட்டிலும் இது விசேஷமானது. இவர்கள் பெண்களிருக்கு மிடத் திற்குத் தலைவர்களாக வாசலில் காவலிருப்பவர்கள். ஸுமந்தர் வருவதைக் கண்டு அவர்கள், ராமனுக்குப் பரியத்தைச் செய்ய விரும்பி, ஆஸனங்களிலிருந்து வெகு பரபரப்புடன் எழுந்தார்கள். ஸாரதி அவர்களைப் பரதக்ஷிணஞ்செய்து மிகவும் வணக்கமாக “ஸுமந்தர் வாசலில் வந்திருக்கிறார்களென்று ராமனுக்குச் சீக்ரம் தெரிவிப்புக” என்றார். அவர்கள் உள்ளே சென்று, லீதையுடன் ஸுகமாக உட்கார்ந்திருக்கும் ராமனிடத்தில் அதைத் தெரிவித்தார்கள். தன் தகப்பனுக்கு முக்ய நண்பரான ஸுமந்தர் வந்திருப்பதை அறிந்து, அரசனுடைய ப்ரீதியைப் பெற விரும்பி, ராமன் ஸாரதியைத் தன்னிடத்திற்கு அழைத்துவரும்படி உத்தரவு செய்தார்.

ஸுமந்தர் உள்ளே போய் ஜகன்னாதனை ராமனைத் தர்சித்தார். ராகவன் சூபேரனைப்போல் எல்லையற்ற ஐச்வர்யமுள்ளவர்; சூபேரன் தன்னை அண்டினவர்களுக்கு வேண்டியதைக் கொடுப்பதுபோல் ராமன் தன் அருகிலிருப்பவர்களுக்குத் தன் திருமேனியின் ஸௌந்தர்யத்தை அனுபவிக்கும் பாக்யத்தைக் கொடுப்பவர். லீதையுடன் ஸ்ரீமந் நாராயணனை த்யானஞ்செய்துகொண்டிருந்தபடியால் அந்தஸமயத்திற்குத்தகுந்தபடி, திவ்யமான மாலைகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டுக் கைகூப்பிக் கொண்டிருந்தார். மிகவும் தாழ்ந்த பதவியிலிருக்கும் ஸுமந்தர், ஸர்வோத்தமரான ராமனைத் தர்சிக்க என்ன பாக்யஞ் செய்தாரோ? பலவிதமான ரத்னங்களால் விளங்கி, ராமனுடைய ஐச்வர்யத்திற்குத் தகுந்த அபூர்வமான பொருள்களாலும் ப்ரதியைகளாலும் ப்ரகாசிக்கும் தங்கக்கட்டிலில், மலர்ந்த புஷ்பத்தைப்போல் மிருதுவான ராமனுடைய தேஹத்திற்குத் தகுந்த விரிப்புகளின் மேல், தங்கமலையில் கறுத்தமேகம் தங்கியிருப்பதுபோல் விளங்கும், கௌஜிதகீ உபநிஷத்தில் பர்யங்கவீத்யையில் வர்ணித்தபடி முக்தர்களாலும், நித்ய ஸூரிகளாலும் அனுபவிக்கப்படும் திவ்யஸேவையை, ஸாரதியான ஸுமந்தர் அனுபவித்தார். பகவான் பக்தர்களுக்குக் கட்டுப்படுவதற்கு எல்லையுமுண்டோ? அவருடைய தேஹத்தில் குங்குமம் கலந்து, பன்றியின் ரத்தம்போல் சிவந்த சந்தனம் பூசப்பட்டிருந்தது! லீதையின் கைகளால் சாற்றப்பட்டதால் விசேஷ கார்த்தியுடன் கூடி, அவருடைய கைகளால் தொடப்பட்டு மிருந்த சுத்தியையும் குளிர்ச்சியையும் அடைந்தது. இவ்விதமான ஸௌந்

தர்யத்தை அனுபவிப்பதைத் தடுக்கும் காரணங்களை அழிப்பவரும் அவரே. சித்ரை மாஸம் பெளர்ணமியில் சித்ரை ஈக்ஷத்ரம் சந்த்ரனுடன் கூடியிருப்பதுபோல், லீதை அவருடைய பக்கத்தில் சாமரம் வீசிக்கொண்டிருந்தாள். அதைப் பார்த்த ஸுமந்த்ரரின் கண்கள் ஸபலமாயின. அபரிமிதமான தேஜஸுடன் விளங்கும் ஸுமந்த்ரனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் அந்தப் புருஷோத்தமனைத், தன் துவ்யமங்கள ஸ்வரூபத்தின் அனுபவமென்ற வரத்தைக் கொடுக்கும் லோகநாதனை, ஸுமந்த்ரர் ஸாஷ்டாங்கமாய்ப் பணிந்து, தன் தேஹத்தை ஸபலமாகச் செய்தார். பிறகு கைகப்பித் துதித்துத் தன் வாக்கை ஸபலமாகச் செய்துகொண்டு, ஸர்வ காலங்களிலும் ஸர்வதேசங்களிலும், ஸர்வ அவஸ்தைகளிலும் அவருடைய க்ஷேமத்தை விசாரித்துக், “கௌஸல்யையின் பாக்ய ரூபமே! தங்களுடைய பிதாவும் கைகேயீயும் தங்களைப் பார்க்க விரும்புகிறார்கள்; சீக்ரம் வரவேண்டு”மென்று தெரிவித்தார்.

மஹா தேஜஸ்வியான ராமன் அதைக் கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்து, அவருக்கு விசேஷ மரியாதை செய்து “லீதே! என் தகப்பனும் தாயும் என் அபிஷேகத்தைக் குறித்து ஏதோ யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்று நினைக்கிறேன். தான் வயஸ்சென்றவராகையால், பரதன் வரும் வரையில் கார்த்திருப்பது உசிதமல்லவென்று நினைத்திருக்கும் அரசனுடைய எண்ணத்தை வெகு ஸுலக்ஷ்ம புத்தியுள்ள கைகேயி தெரிந்துகொண்டு, எனக்கு ப்ரியமான கார்யத்தைச் செய்ய விரும்பி, என் அபிஷேகத்தைச் சீக்ரப்படுத்தும்படி தூண்டிவிடுகிறாளென்று நினைக்கிறேன். இதை நிச்சயமென்றே நம்பு. அவள் என்னிடத்தில் அதிக ப்ரீதி வைத்திருக்கிறாள். லோகத்திற்கு ஹிதத்தைச் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணங்கொண்டவள். என் க்ஷேமத்தையும் விருத்தியையும் கோறுகிறவள். மஹா ராஜாவின் இஷ்டத்தை அனுஸரிக்கிறவள். ஆகையால் நிச்சயமாக என் அபிஷேகத்தைச் சீக்கிரப்படுத்துகிறாள். மஹாராஜாவும் அவருடைய ப்ரியபார்பையும் என் க்ஷேமத்தையே ப்ரார்த்திக்கும் ஸுமந்த்ரரை இங்கே அனுப்பினது நல்லகார்யமே. அந்தப்புரத்தில் மஹாராஜாவைச் சூழ்ந்திருக்கும் ப்ரிவாரங்கள் என் க்ஷேமத்தைக் கோறுவதுபோல் அவர் அனுப்பின தூதரும் என் நன்மையையே தேடுகிறவர். இன்றைக்கே என் பிதா என்னை இந்த ராஜ்யத்தில் இளவரசனாக அபிஷேகஞ்செய்வார். ஆகையால் அதிவேகமாக அங்கே போய் அவரைத் தர்சனஞ்செய்யவேண்டும். நீ ப்ரிவாரங்களுடன் இங்கேயிருந்துகொண்டு காலத்தாவேடிக்கை

யாகப் போக்”கென்று, தன் கழுத்தில் அணிந்த முத்துஹாரத்தைக் கழற்றி அவளுடைய கழுத்தில் போட்டு, அவளுடைய பாதங்களைத் தொட்டு அவளை ஸமாதானப்படுத்தினார். (இது பட்டர் சாதித்த அர்த்தம்). ராமனைப்போல் ஸீதைக்குக் கர்ப்பவாஸ துக்கமில்லை; யாக பூமியை உழும்பொழுது கலப்பை துணியிலிருந்து தோன்றினவள்; அவரைவிட மேலானவள்; ஆகையால் ரகுபதி அவளிடத்தில் அப்படிப் பீதிவைத்தது தகும். ராமன் கொடுத்த முத்துமாலைக்குப் பதிலாகத் தன் கண்களென்ற கருநெய்தல் புஷ்பங்களால் செய்யப்பட்ட மாலையை அவருக்குச் சாற்றினான். எப்பொழுதும் தன்னை விருதயத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ராமனை விட்டுப் பிரிய ஸலிக்காமல் தான் போகத் தகுந்த எல்லைவரையில் பின்பென்றாள். “இவ்வளவு ஸௌந்தர்யத்திற்கும் அலங்காரத்திற்கும் திருஷ்டி தோஷம் படாமலிருக்கவேண்டுமே, குறைவு நேராமலிருக்கவேண்டுமே”மென்று கவலைகொண்டு, மங்களமான ஆசீர்வாதங்களை த்யானித் துக்கொண்டே போனாள். “ப்ரஹ்மா இந்த்ரனுக்கு ஸ்வர்க்கலோக அபிஷேகம் செய்வித்ததுபோல், இதுவரையில் ஷத்திரிய ச்ரேஷ்டர்க ளால் அனுபவிக்கப்பட்ட இந்த ராஜ்யத்தை அரசன் தங்களுக்குக் கொடுத்துப், பிறகு தனது காலத்தில் ராஜஸூயமாகத்தில் அபிஷேகத்தையும் செய்யட்டும். தங்கள் யாகநிஷ்ட பெற்று, வெண் ணெய்யால் பூசப்பட்ட தேஹத்துடன், மான்தோலை உடுத்து, மஹா சுத்தராய், வ்ரதங்களை அனுஷ்டிப்பதில் நோக்கமுள்ளவராய், சொலிந்துகொள்வதற்காக மான் நொமைக் கையில் வைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து மகிழு விரும்புகிறேன். ஏதாவது ஒரு வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று வலிஷ்டமஹர்ஷி தங்களை உத்திரவு செய்தால் ‘நான் ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டவன்; என் தேஹம் அதிக ச்ரமத்தைத் தாங்காதென்றல்லவா இப்படிச் சொல்லுகிறா’ரென்று, சொன்னதற்கு நான்குமடங்கு அதிகமாக உபவாஸமிருக்கிறவர்களல்லவா? ‘வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்கும் பொழுது ஸ்த்ரீகளைத் தொடக்காடது. உன் தாம்பத்தியான ஸீதையைத் தொட்டால் தோஷமில்லையெ’ன்று வலிஷ்டர் சொன் னால் அதையும் நம்பாமல், என் வஸ்த்ரம் உமது தேஹத்தில் பட்டா லும் ஸ்நாநஞ்செய்கிறவரல்லவா? ஆனால் இப்பொழுது நடக்க வேண்டிய அபிஷேகத்தை நான் விரும்பாதவளல்ல. கிழக்கில் இந்த்ரனும், தெற்கில் யமனும், மேற்கில் வருணனும், வடக்கில் குபேர னும் தங்களைக் காப்பாற்றட்டு”மென்று தனக்குள் ஆசீர்வாத வாக் யங்களை உச்சரித்தாள்.

ராமனும் வீரதைக்கு அனுமதிக்கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய மங்களகாரியங்களை முடித்துக்கொண்டு, மலைக்குறையில் வலிக்கும் விம்ஹம் வெளியில் வருவதுபோல், அந்தப்புரத்திலிருந்து ஸுமந்த்ரருடன் வரும்பொழுது, வாசலில் லக்ஷ்மணன் கைகூப்பி வணக்கத்துடன் நிற்கக்கண்டார். பிறகு நடுக்கட்டில் தன் நண்பர்களையும் தன் தர்சனத்திற்காகக் கார்த்திக் கொண்டிருப்பவர்களையும் கண்டு, தகுந்தபடி மரியாதைசெய்து, அக்னியைப்போல் விளங்கும் தன் வெள்ளிரதத்தில் ஏறினர். அது மேகத்தின் த்வனியைப்போன்ற சப்தத்துடன், வெகு விசாலமாகத், தங்கத்தாலும் ரத்னங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, புலித் தோலால் மூடப்பட்ட ஆஸனங்களுடன், ஸுமீர்யணப்பீடால் ஜ்வலித்தது. கண்களைக் கூசச்செய்தது. யானைக்குட்டி கைப்போன்ற உத்தமமான குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. பச்சை ஸ்பர்சமுள்ள குதிரைகள் கட்டின் ரதத்தில் தேவராஜன் ஏறுவதுபோல் ராமன் அதிலேறி, அதிவேகமாக அரசனுடைய அரண்மனைக்குச் சென்றார். நீருண்ட மேகம் ஆகாசத்தில் கர்ஜித்துக்கொண்டு போவது போலும், உதயகிரியிலிருந்து சந்த்ரன் கிளம்புவதுபோலும், ராமன் தன் அரண்மனையிலிருந்து வெளியில் போடும்பொழுது, லக்ஷ்மணன் ஒரு கையால் குடைபிடித்துக்கொண்டு, மற்றொரு கையால் சாமரம் போட்டுக்கொண்டு, ராமனுக்குப் பின்னால் ரதத்தில் நின்று அவரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருந்தார்.

அங்கங்கே கூடியிருந்த தொன்றந்த ஜனங்கள், அவர்களைக் கண்டு ஸந்தோஷத்தால் ஆரவாரஞ் செய்தார்கள். உத்தமமான குதிரைகளிலும் யானைகளிலும் பலர் ஏறி ராமனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். அநேக வீரர்கள் ஆயுதபாணிகளாய் நேர்த்தியான ஆடையாபரணங்களுடன் ராமனுடைய க்ஷேமத்தைக் கோறி, அவருக்கு முன்பாகச் சென்றார்கள். வாத்ய கோஷமும் துதிக்கிறவர்களின் கோஷமும் சூரர்களின் விம்ஹநாதமும் அந்த வீதியில் ராமன் புறப்படுமபொழுது கேட்கப்பட்டன. எண்ணிறந்த பெண்கள் அழகான அலங்காரங்களுடன், வீதியிலும் உப்பரிகையிலும் நிற்குகொண்டு, அவர் மேல் புஷ்பங்களை வாரியிறைத்து, அவருக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகும்படி “கௌஸல்யை யின் ஆனந்தத்தைப் பெருக்குகிறவரே! உமது முன்னோர்களால் ஆளப்பட்டு வந்த இந்த ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளப் புறப்பட்டுப் போம். உமது கார்யம் வித்தியாகி நீர் விம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருப்பதைப் பார்த்து உமது தாய் மகிழ்வாளென்பதில் ஸந்தேஷ

முண்டோ? உலகத்திலுள்ள பெண்டுகளைக்காட்டிலும் ஸீதை மஹா பாக்யவதி. முன் ஜன்மத்தில் விசேஷ தபஸைச் செய்து, இப்பொழுது ரோஹிணிதேவி சந்த்ரனை அடைந்திருப்பதுபோல், உமக்கு ப்ரியமான பார்வையாயிருக்கும் பாக்யத்தைப் பெற்றிருக்கிறா”ளென்று கொண்டாடும் வார்த்தைகள், ராமனுடைய காதில் மதுரமாக விழுந்தன.

“இதோ போகும் ராமன் தசரதருடைய ப்ரீதியால் அகண்டமான ஐச்வர்யத்தை அடையப்போகிறார். இவரே இனி நமக்கு அரசன். அப்பொழுது நமது எண்ணங்கள் யாவும் நிறைவேறும். இவர் நம்மை எப்பொழுதும் ஆண்டுவந்தால் எவனுக்காவது எந்த அஸௌக்யமும் நேராது. இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள ஜனங்களுக்குக் கிடைக்கும் விசேஷ லாபம் இதே”யென்று, வழியில் கூட்டங் கூட்டமாக நின்ற ஜனங்கள் ஸந்தோஷம் மேலிட்டுத் தங்கள் யோக்யதைக்குத் தகுந்தபடி பேசுவதையும் ராமன் கேட்டார். நாற்சந்திகள் ஆண்ட பாணிகளாலும் பென்யாணிகளாலும் ரதங்களாலும் நிறைந்திருப்பதையும், பொன் வெள்ளி முத்து ரத்னம் முதலிய விலையற்ற பொருள்களால் கடைகள் நிறைந்திருப்பதையும் பார்த்துக்கொண்டே, குதிரைகளும் யானைகளும் ஸந்தோஷத்தால் சப்திக்க, ஸூதர்களும் மாகதர்களும் வந்திகளும் ‘ஜயவிஜயிபவ’வென்று கொண்டாட, மங்கள வாச்யங்கள் முழங்க, ப்ராஹ்மணச் சீர்ப்படர்கள் ஆசீர்வதிக்க, ராஜ விதியின் வழியாய்க், குபேரனைப் போல், தன் பிதாவின் அரண்மனையை நோக்கி வந்தார்.

ஸர்க்கம் 17.

(தொடர்ச்சி)

நகரமெங்கும் கொடிகளும் தோரணங்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன; சந்தனம் அகில் முதலிய வாஸனைத் த்ரவியங்களின் பரிமளம் எங்கும் வீசிற்று. ப்ரபுக்களின் ஆரண்யனைகள் வெளுத்த மேகக் கூட்டங்களைப்போல் ப்ரகாசித்தன. விலே யுயர்ந்த பட்டுகள் வஸ்த்ரங்கள் போர்வைகள் துளையிடாத முத்துகள் ஸ்படிகங்கள் பல விதமான பக்ஷணங்கள் நிறைந்த கடைகளாலும் ஸகல பாக்யங்களாலும் ராஜவிதி அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஜனங்கள் இடைவெளியின்றி நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். ஸ்வர்க்கத்தில் தேவதைகள் செல்லும் வழியைப்போன்ற அந்த ராஜவிதியின் வழியாக ராமன் அவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே போனார். தயிர் அகூழதை

ஹவிஸ் பெரி சந்தனம் அகில் தூபங்கள் மாலைகள் முதலியவைகளால் நற்சந்திகள் விளங்கின. 'எங்களுக்கு ராஜாவாக அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டு, உமது முன்னோர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட ஆகாரத்தை ஒட்டி, உமது பிதாவும் பூர்வ ராஜாக்களும் எங்களைக் காப்பாற்றினதுபோல், நீரும் காப்பாற்றும். எங்களுக்கு நீர் அரசனான மிகுந்த ஸுகத்துடன் வாழ்வோம். உமக்கு அபிஷேகமாகி, நீர் அரண்மனைக்குத் திரும்பிப் போவதைப் பார்ப்பதை விட வேறென்றும் எங்களுக்கு வேண்டாம். இந்த லோகத்தில் அன்னபானாதிகளால் நாங்கள் அனுபவிக்கும் ஸுகத்தாலும், ஜபம் ஹோமம் த்யானம் முதலிய பரலோக ஸுகத்திற்கு ஸாதனங்களாலும் எங்களுக்கு என்ன ப்ரயோஜனம்? இந்த ராஜ்யத்தில் உம்மை இவ்வரசனாகப் பட்டங்கட்டவேண்டுமென்பதைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு ஆசை கிடையா"தென்று அவருடைய நண்பர்கள் பலவிதமாய் ஆசீர்வதித்தார்கள்.

அப்படித் தன்னைத் துதிக்கும் வார்த்தைகளைக் கேட்டும் கர்வமின்றி, அவர்களுக்குத் தகுந்த டி. பார்த்துத், தலையசக்கிப், புருவத்தைத் தூக்கி, மறுமொழி ரொல்லிக், கைகூப்பித், தலைவனங்கி மர்யாதை செய்துகொண்டே ராமன் ராஜவீதியில் சென்றார். அவரைப் பார்த்த ஜனங்கள் அவர் போனபிறகும் அவ்விடத்திலிருந்து தங்களுடைய கண்களையும் மனதையும் திருப்ப முடியாமல், பார்த்த கண்கள் பார்த்த வண்ணமாய், பார்த்த விடமெல்லாம் ராமனாகவே அவர்களுக்குத் தோன்ற, அங்கேயே நின்றனொண்டிருந்தார்கள். அவர் எதிரிலிருக்கும் பொழுது எப்படியென்று சொல்ல வேண்டுமோ? தன்னைப் பார்த்தவுடன் பார்ப்பவர்களைக் கரையில்லாத அமிருதக் கடலில் முழுகச் செய்யும் ஸௌந்தர்யத்தையுடைய ராமனைத் துதிப்பதற்கும் உபசரிப்பதற்கும் அவருடன் பேசுவதற்கும் பாக்கியம் பெறவிட்டாலும், எவனுக்குக் கேவலம் பார்ப்பதற்குக்கூடப் ப்ரபுத்தமில்லையோ, எவனை ராமன் தன் குளிர்த்த பார்வையால் அனுக்ரஹிக்கவில்லையோ, அந்தப் பாபியைக் காலமுள்ளவரையில் ஸகல் ப்ராணிகளும் நிந்திக்கும். (ராமனைப் பார்க்கவேண்டுமென்று விரும்பாதவர்களில்லை. அதற்கு அவகாசம் கிடைக்காமல் பலர் இருப்பார்களென்று கவலை கொண்டே, ராமன் அடிக்கடி எல்லோரும் தன்னைப் பார்க்கும்படி வீதிகளில் ஸஞ்சரிப்பார். ஒருவன் அவரைப் பார்க்காவிட்டாலும், பார்க்க முடியாவிட்டாலும், அவருடைய எல்லையற்ற கிருபையாலும் ஞர்னத்தாலும் அவர் அவனைப் பார்க்காமலிருப்பதில்லை. அதையும் தடுக்கும் மஹா பாபத்தைச் செய்தவன் எவனோ

மென்று ஊழித்துக் கொள்ளலாம்). ஆனால் ஒருவன் எல்லோராலும் கடுமையாய்த் தூஷிக்கப்பட்டாலும் தான் செய்தது ஸரியென்றே எண்ணுவான். தன்னைத் தானே மெச்சாமலிருக்கமாட்டான். இவனுக்கோ அந்தத் திருப்தியில்லை. ராமனைப் பார்க்காததாலும் லோகத்தாரால் நிந்திக்கப்படுவதாலும் தன் அந்தக்கரணமும் அவனை நிந்திக்கும். அவர் ஸகல வர்ணத்தாரிடத்திலும் பேத புத்தியின்றி அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி கிருபைசெய்து முக்தி வரையில் அவர்கள் வேண்டும் ஸுகங்களைக் கொடுக்கிறார். ஆகையால் அவரிடத்தில் அவ்வளவு பீரீதிவைத்து அவரைப் பிந்தொடர்வது ஆச்சரியமா?

நித்சந்திகள் தேவாலயங்கள் புண்ய விருத்திகள் ஸபைகள் முதலியவைகளைப் பரதக்ஷிணஞ்செய்துகொண்டு, அநேக ரத்தங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு வந்ததமானமென்று பெயருள்ள வீடுகளால் விளங்கித், தேவோத்தரனுடைய அரண்மனையைப் போன்ற தன் பிதா இருக்குமிடத்திற்கு வந்தார். மேகக்கூட்டங்களையும் கைலாஸத்தின் சிகரத்தையும் வெண்மையான விமானங்களையும் போன்று அது கோபுரங்களால் ஆகாசத்தை மறைத்தது. வில்லாளிகளால் கார்க்கப்பட்ட மூன்று கட்டுகளை ரதத்துடன் தாண்டி, அப்பால் நடந்து இரண்டு கட்டுகளைத் தாண்டித், தன்னுடன் வந்தவர்களை அங்கே நிறுத்தித், தான் அந்தப்புரத்தில் சென்றார். ஸகல ஜனங்களும் “ராமனுக்கு ஏதோ விசேஷ நேஷமும் நேரப்போகிறது. சீக்ரமாகத் திரும்பி வருவார். அரிஷேகம் நடக்கு”மென்று சந்த்ரோதயத்தை எதிர்பார்க்கும் ஸமுதரத்தைப் போல் அவர் வெளியில் வருவதை ஸந்தோஷத்துடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 18.

கைகேயீ ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினது.

ராமன் உள்ளே போய்த், தன் பிதா வாடின முகத்துடன் கட்டிலில் படுத்திருப்பதையும், பக்கத்தில் கைகேயீ நிற்பதையும் பார்த்தார். அரசனுடைய பாதங்களில் வணங்கிப், பிறகு மிகுந்த வினயத்துடன் கைகேயியின் பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்தார். தசரதர் “ராம”வென்று ஒரு தடவை கூப்பிட்டார். அதற்குமேல் பேச முடியவில்லை; நீர் பெருகிக் கண்களை மறைத்தது; ராமனைப் பார்க்க

முடியவில்லை. இவ்வளவு பயங்கரமான நிலைமையில் தன் பிதா இருந்ததை ராமன் அதுவரையில் பார்த்ததில்லை. நடந்துபோகும் பொழுது ஒருவன் திடீரென்று கருநாகத்தின்மேல் அடிவைத்தது போல் ராமனுடைய மனஸ் திகிலடைந்தது. எண்ணமுடியாத துக்கங்கள் நேர்ந்தாலும் அவருடைய மனஸ் கலங்காது. ஆனால் தசரதருக்கு அப்போது நேர்ந்த துயரத்திற்கு ஒருவேளை தான் காரணமாயிருக்கலாமோவென்ற ஸந்தேஹம் அவருக்குத் தோன்றினதால் பயந்தார். அரசனே துக்கத்தால் இளைத்து, இந்திரியஸ்வாதீனமும் ஸ்தோஷமுமின்றிப், புண்பட்டுக் கலங்கின மனஸுடன் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருந்தார். அலைகள் நிறைந்து ஒருவராலும் கலக்கமுடியாத கடல் கலங்கினதுபோலும், ஸூரியனைக் க்ரஹணம் பிடித்ததுபோலும், பொய்சொன்னதால் தன் தேஜஸ் அழிந்த ரிஷிபைப்போலும் தோன்றின தன் பிதா, ஒருநாளுமில்லாத துக்கத்தால் தபிப்பதைக் கண்டு, அது தன்னால் நேர்த்திருக்கலாமென்றே எண்ணிப், பர்வகாலங்களில் ஸமுத்ரம் கொந்தளிப்பது போல், ராகவனுடைய மனம் தத்தளித்தது. தசரதருடைய சேஷ மத்தையே அவர் எப்பொழுதும் நாடினதால் 'என்ன ஆச்சர்யம்! அரசன் என்னைக் கண்டவுடன் ஸந்தோஷிக்கவில்லையே. இதற்கு முன் நான் இல்லாதபொழுது என்னிடத்தில் கோபங்கொண்டாலும், என்னைக் கண்டவுடன் அதை மறந்து மதுரமாகப் பேசுவாரே. அப்படிப்பட்டவர் இன்றைக்கு என்னைப் பார்த்தவுடன் இவ்வளவு துக்கப்படுவதே' எனென்று வருத்தத்தால் சொந்து, முகம் வாடினார். பிறகு கைகேயியை வணங்கி "அக்ஞானத்தால் நான் ஏதாவது அபராதஞ் செய்து அதனால் என் பிதா என்னிடத்தில் கோபித்துக் கொண்டிருக்கிறாரா? ப்ரார்த்திக்கிறேன், சொல்லுங்கள். அப்படியானால் தாங்களே அவரை ஸமாதானஞ் செய்யவேண்டுமல்லவா? எப்பொழுதும் என்னிடத்தில் விசேஷ ப்ரீதியுடனிருப்பவர், இப்பொழுது ஸந்தோஷமின்றி, முகம்வாடி, என்னுடன் பேசாததற்குக் காரணமென்ன? புண்ய பாபங்களை அனுபவிப்பதற்கே இந்தச் சரீரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது; எப்பொழுதும் நாம் ஸுகத்தையே அனுபவிப்பது னாத்யமல்ல. ஆகையால் என் பிதாவிற்கு ஏதாவது வ்யாதி பீடிக்கிறதா? அல்லது மனதில் ஏதாவது கவலைகொண்டிருக்கிறாரா? பார்த்தவர்களுக்கு ஆனந்தத்தை உண்டாக்கும் பரதனுக்காவது, மஹா பலவானான சத்ருக்ஷனுக்காவது, என் தாய்களுக்காவது ஏதாவது சேஷமக்குறைவுண்டா? எனக்கு அரசன்; அவரை ஸந்தோஷப்படுத்துவதே என் கடமை; எனக்குப் பிதா, அவருடைய கட்ட

னையை நிறைவேற்றுவதே எனக்கு உத்தமமான தர்மம். இப்படியிருக்க, ஸாதாரண காலத்தில் இதைச் செய்யாமல் ஒரு கூணங்கூட உயிரோடிருக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை. மஹாராஜா என்னிடத்தில் கோபங்கொண்டிருக்கிறாரென்றால் இன்னும் சொல்லவேண்டுமோ? இந்த லோகத்தில் மனிதன் தன் தேஹத்திற்குக் காரணமான பொருள் ஏதென்று விசாரித்தால் தகப்பனைத் தவிர வேறில்லை பென்று தெரியும். ஆகையால் அவரே ப்ரத்யக்ஷ தைவம். அவருடைய உத்திரவை நிறைவேற்றுவதே ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்குமென்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்? அல்லது, தாங்கள் ப்ரீதியாலோ கோபத்தாலோ ஏதாவது கடுமையாக என் தந்தையிடத்தில் பேசி அவருக்கு இந்த வருத்த முண்டாயிருக்கிறதா? அம்மா! உண்மையைச் சொல்லவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன். இது வரையிலும் நேராத துக்கம் சக்ரவர்த்திக்கு நேரக் காரணமென்ன” வென்றார்.

ராமனிடத்தில் யாதொரு குற்றமும்இல்லை; அவருக்கு மிகுந்த கஷ்டத்தை உண்டாக்கி, ந்யாய விரோதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறோமென்ற பயமும் வெட்கமும் கைகேயியிக்குக் கிடையாது. தனக்கும் பரதனுக்கும் ஷேஷமத்தை உண்டாக்க வேண்டுமென்ற காரணத்தால் மற்ற யாவையும் மறந்தாள். “ராம! உன்னிடத்தில் மஹாராஜாவுக்குக் கோபமும்இல்லை; வேறொரு மனவருத்தமுமில்லை. ஏதோ ஒரு விஷயத்தை உன்னிடத்தில் சொல்ல விரும்புகிறார். ஒருவேளை நீ அப்படி நடக்கமாட்டாயோவென்ற பயத்தால் சொல்லத் தயங்குகிறார். உன்னிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதிவைத்திருப்பதால் உனக்கு வருத்தத்தை உண்டாக்கும் வார்த்தையைச் சொல்ல முடியாமல் தயிக்கிறார். இவர் எனக்கு முன்காலத்தில் ஒரு ப்ரதிக்ஷை செய்திருக்கிறார், அதை நீ நிறைவேற்றவேண்டும். மேலும், என்னைக் கட்டாயப்படுத்தி எனக்கு வரங்களைக் கொடுத்து, இப்பொழுது அல்ப மனுஷ்யனைப்போல் பச்சாத்தாப்பப்படுகிறார். ஏரியின் கரை உடைந்து ஜலம் வடிந்தபிறகு அணைபோடப்போவதைப்போல், முன்பு வரங்களைக் கொடுத்து இப்பொழுது அவைகளைக் கேட்டால் வருத்தப்படுவதில் பயனென்ன? தர்மமே இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கு வேரென்று பெரியோர் உபதேசிக்கிறார்கள். ஆகையால் இவர் உனக்காக என்னிடத்தில் கோபித்து ஸத்யத்தை விடாமலிருக்கும்படி, செய்வது உன் பொறுப்பு. இவர் எனக்கு ப்ரதிக்ஷைசெய்து கொடுத்த விஷயம் நன்மையோ தீமையோ அப்படியே நடக்கிறேனென்ற நீ உறுதியாய்ச் சொன்னால் அவருக்குப் பதிலாக நானே

அதைச் சொல்லுகிறேன். உன்னிடத்திலிருக்கும் விசேஷ ப்ரீதி பால் இவர் அதைத் தன் வாயால் ஒருபொழுதும் சொல்லமாட்டா” மென்றாள்.

அதைக் கேட்டு ராமன் “ஹா, என்ன கஷ்டம்! என் பிதாவும் அரசனும் பூஜ்யருமான தசரதருடைய வார்த்தைப்படி நான் நடப்பேனே வென்ற ஸந்தேகத்திற்கு ஆளானேனல்லவா”வென்று சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அடைந்தார். அரசன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் “அம்மா! சீ சீ! என் ஜன்மத்தைச் சுடவேண்டும். ஸந்தேஹத்தைக் காட்டும் ‘செய்தா’லென்ற வார்த்தையை என்னைப்பற்றித் தாங்கள் உபயோகிப்பது ந்யாயமா? இவர் எனக்குப் பூஜ்யர், பிதா, அரசன், என் சேஷமத்தையே கோறுகிறவரல்லவா? இவர் ஒரு வார்த்தைசொன்னால் நெருப்பில் குதிக்கமாட்டேனா? கொடிய விஷத்தைத் தின்கமாட்டேனா? ஸமுத்ரத்தில் விழமாட்டேனா? ஆகையால், என் பிதாவின் மனதிலுள்ள எண்ணத்தை இப்பொழுதே தெரிவிக்கவேண்டும். எதாயிருந்தாலும் அதை முடித்துக்கொடுக்கிறேனென்று கோரமான ப்ரதிக்கொருசெய்கிறேன். (இன்ன தென்று விசாரிக்காமல், முன்பின் யோசிக்காமல், லாபநஷ்டங்களைக் கவனிக்காமல் எதைக் கேட்டாலும் கொடுக்கிறேனென்றும் நிறைவேற்றுகிறேனென்றும் முன்பு ப்ரதிக்கொருசெய்வதும் பிறகு கஷ்டப்படுவதும், விசுவாமித்ரருக்கும் கைகேயிக்கும் தசரதர் செய்த ப்ரதிக்கொருயாலும், மேற்சொன்ன ராமனுடைய ப்ரதிக்கொருயாலும், அவர்களுடைய முன்னோர்களான சிபி ஹரிச்சந்தரன் அலர்க்கன் முதலியவர்கள் செய்த ப்ரதிக்கொருயாலும், இது அந்த வம்சத்திற்கே பொதுவான தர்மமென்று தோன்றுகிறது). நான் ப்ரதிக்கொருசெய்ய வேண்டுமென்பது அவச்யமல்லவென்று தங்களுக்குத் தெரியாதா? ராமனுடைய வார்த்தைக்கும் இரண்டுண்டோ”வென்றாள்.

அப்பொழுது கபடலேசமில்லாமல் ஸத்யம் தவறாத ராமனைப் பார்த்து, மஹா பாபியான கைகேயி, “முன்பு தேவதைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் டுத்தம் நடந்தது. அதில் உன் பிதா மிகவும் காய மடைந்து உயிரை இழக்கும் நிலைமையிலிருந்தார். நான் வெகு ச்ரமப்பட்டு அபாயத்திற்குட்பட்டு, அவரை இரண்டுதடவை காப்பாற்றினேன். அவர் அதற்காக என்னிடத்தில் ஸந்தோஷ மடைந்து இரண்டு வரங்களைக் கொடுத்தார். இப்பொழுது ஸமயம் நேர்ந்ததால் அவைகளைப் பூர்த்திசெய்யும்படி கேட்கிறேன். நான் பிதா செய்த ப்ரதிக்கொருயும், நீ இப்பொழுது செய்த ப்ர

திக்கொண்டும் பொய்யாகக் கூடாதென்று உனக்கிஷ்டமிருந்தால் நான் சொல்வதைக் கேள். உன் அபிஷேகத்திற்காக வித்தமாகவிருக்கும் பொருள்களாலேயே பரதனை இப்பொழுதே யுவராஜாவாடி அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டும். நீ உனக்காக ஏற்பட்டிருக்கும் அபிஷேகத்தைக் கைக்கொள்ளாமல், மான்தோல் மரவுரீ ஐடை முதலியவைகளைத் தரித்துப், பதினான்கு வர்ஷங்கள் வரையில் தண்டகாரணயத்தில் வலிக்கவேண்டும். என் பரதன் அயோத்தியிலிருந்து எண்ணிறந்த ரதங்களாலும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் நிறைந்த இந்தப் பூமண்டலத்தை ஆளவேண்டும். மதுராராஜா உன்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் ப்ரியத்தாலும் இரக்கத்தாலும் துக்கத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டு முகம் வாடி, மனங்கலங்கி, உன்னைப் பார்ப்பதற்கும் இஷ்டமில்லாதவராயிருக்கிறார். சொன்ன சொல்லைத் தவறாதவர்களென்று பெயரெடுத்த ரகு குலத்தில் பிறந்தவனே! உன் பிதா செய்த ப்ரதிக்கொளையை நிறைவேற்று; ஸத்யத்தைக் கைப்பற்று; கோரமான நரகத்தில் அவரை விழாமல் காப்பாற்றி” மென்று கட்டளையிட்டான்.

இந்தக் கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட தசரதர், “ஐயோ! நான் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே கைகேயி இப்படிச் சொல்லவும், அதை நான் தடுக்க முடியாமலிருக்கவும், ரகுநீரனுடைய பரம சத்ருக்களும் அவனுக்குச் செய்யத் துணியாடி அந்நியத்தை, என்னுயிரைக் காட்டிலும் எனக்கு ப்ரியமான என் குழந்தைக்கு நானே செய்யவும் நேர்ந்ததல்லவா” வென்று சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அடைந்து துடித்தார். ஆனால் ராமனுக்கே முகத்தில் வாட்டமாவது துக்கக் குயியாவது உண்டாகவில்லை.

“என்ன கஷ்டம்! எனக்கு ந்யாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய தும்பிதாவால் ப்ரதிக்கொளையைச் செய்யப்பட்டதுமான இந்த இராஜ்யத்தை அபிஷேகமாகும் ஸமயத்தில் நான் இழந்து, சக்களத்தியின் பிள்ளைக்கு அபிஷேகஞ் செய்துவைக்க ஸம்மதித்துப், போக போகியங்களையும் ஸுகங்களையும் அதிகாரத்தையும் விட்டுப், பதினான்கு வர்ஷங்கள் வரையில் ப்ரபங்கரமான வனத்தில் திரியும்படி நேர்ந்ததல்லவா” வென்று மனதிலாவது துக்கமிருந்தாலல்லவா வெளியில் தெரியும்? என்றும் அழியாமல், எல்லையின்றி, ஈடின்றி விளங்கும் கேவலமான உனத்தல்வரூபியான புருஷோத்தமனுக்

ராமன் கௌஸல்பைக்குத் தெரிவிக்கச் சென்றது.

தனக்கு ப்ரியமில்லாததும், மரணத்திற்கு இணையான துக்கத் தைக் கொடுப்பதுமான கைகேயியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொஞ்சமேனும் ராமன் வருத்த மடைபாமல், “அம்மா ! அப்படியே ஆகட்டும். ஜடை மான்தோல் மரவுரி முதலியவைகளைத் தரித்துக் கொண்டு காட்டில் வலிக்கிறேன். என் பிதா செய்த ப்ரதிக்ஞையைக் காப்பாற்றுவது என் கடமைல்லவா? ஆனால் என் ஸ்வபாவம் அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். எந்த ஆபத்தாலும் அவருடைய மனம் கலங்காது; மஹா பராக்ரமசாலி. அப்படிப்பட்டவர் எப்பொழுதும்போல் என்னைக் கண்டவுடன் என் ஸ்ரீதோஷமடையவில்லை? இதை மாத்ரம் எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். சொன்ன வார்த்தையை நிறைவேற்றுவேனோவென்று என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். தங்களுக் கெதிரில் இன்னும் ஒருதடவை சொல்லுகிறேன். மான்தோல் மரவுரி ஜடை முதலியவைகளைத் தரித்துக் கொண்டு வனத்தில் வலிக்கிறேன். மஹாராஜா என் லிதத்தையே தேடுகிறவர்; எனக்கு ஆசார்யா, என் பிதா; தாங்கள் செய்த உபகாரத்தை மறக்காதவர்; என்னைக் காப்பாற்றும் அரசன். அவர் எவ்விதமாகக் கட்டளையிட்டாலும் நான் அதை விசாரிக்காமல் ப்ரியத்துடன் நிறைவேற்றக் கடமைப்பட்டவனல்லவா? ஒன்று மாத்ரம் என் மனஸைப் புண்ணுக்குகிறது. பரதனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டியதைப்பற்றி மஹாராஜா என்னிடத்தில் நேரில் என் உத்தரவு செய்யவில்லை? “உனக்கு வருத்தமுண்டாகுமோ வென்ற காரணத்தால் நேரில் சொல்லவில்லை” பென்றால், பரதன் எனக்கு உடன் பிறந்தானல்லவா? என்னைக் காட்டிலும் அவனிடத்தில் ப்ரீதி வைத்தவர்கள் யார்? ஜனக மஹாராஜாவினுடைய ஸ்பையில் பரமசிவனுடைய வில்லை முறித்து லையை நான் அடைந்த பொழுது, அவள் தனக்கு வேண்டுமென்று பரதன் கிரும்பியிருந்தால் பரம ஸ்ரீதோஷத்துடன் கொடுத்திருக்கமாட்டேனா? அவனைத் திருப்தி செய்யும் விஷயத்தில் இந்த இராஜ்யமும் ஐசுவர்யமும் என்னுயிரும் எனக்கு ஒரு பொருட்டா? அப்படியிருக்க, என் பிதாவும் அரசனும் ஆசார்யனுமானவர், தானே அவனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்தவைக்க வேண்டுமென்று உத்தரவு செய்திருக்கிறார், அவர்

தங்களுக்குச் செய்த ப்ரதிக்கூரையை நான் நிறைவேற்றக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். தாங்களும் அப்படியே இஷ்டப்பட்டிருக்கிறீர்கள். இவ்வளவு காரணங்கள் போதாதா? ஐயோ! மஹாராஜா கண்ணீர் பெருகப் பூமியைப் பார்த்தவண்ணமேயிருக்கிறாரே! எப்படியாவது அவரை ஸமாதானப்படுத்தும்படி வேண்டுகிறேன். இப்பொழுதுதே அவருடைய உத்திரவால் பல தூதர்கள் அதிவேகமாய்ச் செல்லும் குதிரைகளில் ஏறி, கேசய மஹாராஜாவின் இராஜதானிக்குப் போய் பரதனை அழைத்துவரட்டும். நான் இஃதா இங்கிருந்தபடியே தண்டகாரணயத்திற்குப் புறப்படுகிறேன். பதினான்கு வர்ஷங்கள் அங்கேயே வலிக்கிறேன். என் பிதாவின் கட்டளையைப்பற்றி ஆலோசிப்பேனே.”

ராமனே சொன்ன சொல்லைத் தவறாதவர். ஆகையால் அவர் கார்டிற்குப் போவது நிச்சயமென்று கைகோர் மிகவும் ஸந்தோஷித்து, அவரைச் சேகரப்படுத்தினான். “நீ சொல்வது ஸரி; பரதனை அவனுடைய மாமன்விட்டிலிருந்து அழைத்து வரத் தூதர்கள் வேகமுள்ள குதிரைகளின் மேல் இப்பொழுதே போகட்டும். வனத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று இவ்வளவு ஆசைப்படுகிற நீ, இங்கே தாமசிப்பது உசிதமல்ல. ஆகையால் நீ சேக்ரமாக இங்கிருந்தே வனத்திற்குப் புறப்படு. மஹாராஜா வெட்கத்தால் உன்னுடன் நேரில் பேசவில்லையே தவிர வேறில்லை. நீ அதைப் பற்றி வருத்தப்படாதே. இந்த நகரத்தை விட்டு நீ கட்டிவந்துப் புறப்பட்டுப் போனாலுமாய் அவர் ஸ்நானஞ் செய்யமாட்டார், புஜிக்கமாட்டார்” என்று.

இந்தக் கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் தசரதர் துக்கிட்டுப் பயந்து “ஐயோ! இதென்ன அந்நாயம்? இந்த அபவாதத்தையும் நான் கேட்கவேண்டியிருக்கிறதோ”வென்று துக்கத்தால் மூர்ச்சையடைந்து, தானிருந்த தங்கக்கட்டிலின்மேல் விழுந்தார். ராமன் பாய்ந்து ஓடி அவரைத் தூக்கியெடுத்தார். கைகேயியின் க்ருரமான வார்த்தைகள், உத்தமமான குதிரையைச் சவுக்கால் அடிப்பதுபோல், அதிசேக்ரமாக வனத்திற்குப் போகுமாடி அவரைத் துரத்தின. ஆனால் அவருக்குக் கொஞ்சமேனும் வருத்தமுண்டாகவில்லை. அம்மா! ஐச்வரியத்தில் ஆசைவைத்தவனென்று என்னைப் பற்றித் தாங்கள் எண்ணுவது ந்யாயமா? இந்த இராஜ்யத்திலுள்ள ப்ரஜைகளை வசப்படுத்திக்கொண்டு அரசாளவேண்டுமென்று எனக்கு உள்ளளவுமில்லை. ‘பரதன் வரும்வரையில் நான் இங்கே தங்கினால்

அவனுக்கு என்னிடத்திலுள்ள பக்தியால் தனக்கு ராஜ்யம் வேண்டா மென்று ஒருவேளை எனக்கே கொடுத்துவிட்டா லாகாதாவென்ற உத்தேசத்துடன் இங்கேயிருக்கிறேனென்று தாங்கள் ஸந்தேஹப் படுவதுபோல் தோன்றுகிறது. தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென் பதைத் தவிர எனக்கு வேறு நோக்கமில்லை. வனத்திலிருக்கும் ரிஷி களைப்போல் நான் லோகவிஷயங்களில் பற்றில்லாதவன். இது தங்க ளுக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கட்டும். மஹாராஜாவிற்கு ப்ரியமான காரியத்தை நான் செய்யமுடிந்தால் என்னுயிரைக் கொடுத்தாவது அதைச் செய்வேனென்று தாங்கள் நம்பவேண்டும். பிதாவிற்குச் சசுருஷைச் செய்வதையும், அவருடைய சொற்படி நடப்பதையும் விட உத்தமமான தர்மம் வேறுண்டோ? மஹாராஜா உத்திரவு செய்யாவிட்டாலும் என்ன? தாங்கள் ஒரு வாதை சொன்னால், கோரமான வனத்தில் பதினான்கு வாக்ஷங்கள் ஸந்தேஹமாய் வலிக்கமாட்டேனோ? ஸகல் வீஷயங்களிலும் என்னை அதிகாரஞ் செய்யத் தங்களுக்கு ஸ்வாதீனமில்லையா? நான் தங்களுடைய ஆக்ஷேப யைத் தலையால் தாங்கி நடத்துகிறவனல்லவா? இந்த அல்லப் விஷ யத்தை மஹாராஜா விடத்தில தாங்கள் யாதிக்கவேண்டுமா? அதை யோசித்தால், பெருநதன்மை ஸத்யம் முதலிய உத்தம குணங்கள் என்னிடத்தில் இருக்கக்கூடுமென்ற எண்ணமே தங்களுக்கில்லை யென்று நினைக்கிறேன். என் தாயிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக் கொண்டு, ஸீதையை ஸமாதானஞ் செய்துவிட்டுக், காட்டிற்குப் புறப் பட்டுப் போகிறேன். அதுவரையில் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இந்த இராஜ்யத்தைப் பரதன் ஆளும்படிக்கும் என் பிதாவிற்குக்குறை வின்னு அவன் சசுருஷை செய்யும்படிக்கும் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டியது. நமது முன்னோர்கள் அனுஷ்டித்துவந்த தர் மம் இதே”யென்றார்.

அதைக் கேட்டுத் துசரதர் தாங்கமுடியாத துக்கத்தால் மோதப் பட்டுக் கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருக, வாய்விட்டலறிஞர். பிறகு சோகத்தால் பரக்ஷையற்றிருந்த தன் பிதாவின் பாதங் களையும் பொல்லாத கைகேயியின் பாதங்களையும் ராமன் தொட்டு நமஸ்கரித்து, ப்ரதக்ஷணஞ் செய்து, அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளி யில் வந்தார். அப்பொழுதும் அவருடைய முகக்காந்தி குறையவே யில்லை. அங்கே தன் மிதராகளைக் கண்டு, அவ்விதனியும் கூடாத் தொண்டு, தன் அரண்மனைக்குப் போனார். லக்ஷ்மணன் அடங்காங் கோபத்தால் சீறிக்கொண்டு, கண்ணுங் கண்ணீருமாய் ராமனைப் பின் தொடர்ந்தார். உத்தமமான பதார்த்தங்கள், மங்கள் த்ரவ்யங்கள், கேவாலயங்கள் நாற்சந்திகள் யாவையும் ப்ரதக்ஷணஞ்செய்து

போகவேண்டுமென்ற தர்மத்தின்படி, தன் அபிஷேகத்திற்காகச்
 சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் பொருள்களை வலஞ்செய்து கண்ணெடுத்துப்
 பாராமல், அவைகளாலேயே பரதனுக்கு அப்பொழுதே அபிஷேக
 மாக வேண்டுமென்று ப்ரரத்தித்துக்கொண்டு மெள்ளமெள்ள
 நடந்தார். எப்பொழுதும் அழியாத காதலியுள்ளதாயும், எல்லோர்க்
 கும் ப்ரியத்தைக் கொடுப்பதாயும் விளங்கும் சந்த்ரனுடைய
 அழகை ராத்ரி எப்படிச் குறைக்கதோ, அராடி, இந்தியமான
 ஆனந்த ஸ்வரூபமாயிருக்கும் லோகநாதனுடைய ஒப்பில்லாத
 காதலியைப் பட்டாபிஷேகம் நடக்காமல் ராஜ்யத்தை இழந்த
 தென்ற கெடுதி கொஞ்சமேனும் குறைக்கவில்லை. இந்தப்
 பூமன்டலத்திற்கு அரசனாயிருப்பதை வேண்டாமென்று தள்ளி
 விட்டுக் காட்டிறகுப் போகவிருப்பின ராமனுடைய மனஸ், ஸுக
 துக்கங்கள் யாவையும் ஸம்மாகப் பார்த்து, அவைகளால் கலக்கமாட
 யாத மஹாயோகிகளின் மனதைப்போல் களங்கமற்றிருந்தது.
 வெண்குடை வாமரம் முதலிய ராஜ்யாலங்காரங்களை வேண்டா
 மென்று தடுத்துவிட்டுக், காலடையாகத், தன் மித்ராக்களை
 யும் பட்டணத்து ஜனங்களையும் நிறுத்திவிட்டுப் பிறர் படுப
 துக்கத்தை பார்ப்பதால் தனக்குண்டாகும் துக்கத்தை மன
 வில் அடக்கிக்கொண்டு, இந்த்ரியங்களைச் சிதறவிடாமல், தன்
 குயக்கு அநாத துக்கமான விஷயத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டி, அவ
 னுடைய அரண்மனைக்கு வந்தார். லக்ஷ்மீ ஸமேதரும் ஸத்யந்தவ
 மு, தவருமான ராமனுடைய முகத்திலாவது நடத்தையிலாவது
 யாதொரு மாறுதலையும் அவரை குழந்திருந்த ஜனங்கள் காண
 முடியவில்லை. சரத்காலத்தில் உதித்த சந்த்ரனுடைய தேஜஸ் எப்
 படிச் குறையாதோ அப்படித் தனக்கு ஸ்வபாவமாகவுள்ள ஸந்த்ரா
 வத்தை ராமன் கொஞ்சமாவது இழக்கவில்லை. ஸுக துக்கங்களால்
 கலங்காதவரும் மஹா கோத்திசாலியும் அந்தக் கஷ்டதசையிலும் எல்
 லா பராணிகளுக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவருமான ராமன், மதுர
 மான வார்த்தைகளால் எல்லோர்க்கும் மய்யாதசெய்து, தன் தாயின்
 அந்தப்புரத்திற்குப் போனார்.

உத்தம குணங்களில் அவரைப் போன்றவரும் மஹாபராட்ரம்
 சாலியுமான லக்ஷ்மணன், தன் துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு பின்
 கொட்டந்தார். அங்கே தனக்கு அபிஷேகம் நடக்கப் போகிறதென
 பதைப்பற்றி ஸந்தோஷித்துக்கொண்டிருந்த ஜனங்களைப் பார்த்து
 ராமன், “ஐயோ! இவ்வளவு ஆனந்தத்தை அனுபவித்துக்கொண்
 டிருக்கும் என் மித்ரர்களுக்கு மஹா துக்கத்தையும் பல கஷ்டங்களையும்

யும் உண்டாக்கும் விஷயத்தை நான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறதே. இந்த ஸமயத்தில் நானும் ஏன், முதத்திலாவது நடத்தையிலாவது துக்கக்குமியைக் கொஞ்ச மேனும் காட்டினால் அவர்கள் வருத்தம் தாங்காமல் இறப்பாக” என்று நினைத்து, யாதொரு விகாரத்தையும் அடையவில்லை.

ஸர்க்கம் 20.

கௌஸல்யா ராம ஸம்வாதம்.

கைகேயியின் அந்தப்புரத்திலிருந்து கைகபபி ராமன் வெளியில் வரும்பொழுது, அங்கிருந்த பெண்கள் யாவரும் மரிதாபமாகத் துக்கப்பட ஆரம்பித்தார்கள். “தன் பிதா சொல்லாமலிருக்கையிலேயே அந்தப்புரத்தில் செய்யவேண்டிய ஸகல கார்யங்களையும் குறைவின்றி ராமன் செய்துவந்தாரே. லோகத்தில் எல்லாப் பராணிகளும் அடையவேண்டிய வஸ்துவாயும், அதை அடைவதற்கு ஸாதனமாயிருக்கும் ராமன், இன்றைக்குக் காட்டிற்குத் துரத்தப்படுகிறான். பிறந்தது முதல் கௌஸல்யையிடத்தில் பத்தி வீசுவாஸம் மாயாதையுடன் பணிவிடைசெய்வதுபோல், நம்மிடத்திலும் பணிவிடை செய்து வருகிறவரல்லவா? பிறர் தண்ணீர் கடுமையாகப் பேசினால் தான் கோபிக்கிறதில்லையே. கோபத்தை உண்டாக்கும் கார்யங்களையும் செய்கிறதில்லையே. கேவலம் ஆக்ரஹத்தால் கோபிக்கிறவர்களையும் இனிமையாகப் பேசி ஸமாதானப்படுத்துவாரே. அப்படிப்பட்ட ராமன் இன்றைக்குக் காட்டிற்குத் துரத்தப்படுகிறார். நமது ராஜா கேவலம் புத்தியில்லாதவா. எல்லாப் பராணிகளுக்கும் அதாரமான ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு அதனால் ஸகல லோகங்களுக்கும் நாசத்தை உண்டாக்கப்போகிறாரல்லவா? வென்று, அங்குள்ள ராஜஸ்தீர்கள் யாவரும் கன்றையழிந்த பசுவைப்போல் வாய்விட்டுக் கதறி மஹாராஜாவை நீடித்ததாகள். அப்படி அந்தப்புரத்திலுண்டான பயங்கரமான அழுகைக்குரல் தசரதருடைய காதினிலிழ்ந்து, புத்திரனைவிட்டுப் பிரிந்த சோகத்தால் தபித்துக் கொண்டிருந்தவர், வெடித்ததாலும் துக்கத்தாலும் இருந்தவிடத்திலேயே மூர்ச்சைபடைந்தார்.

அங்கிருந்து வெளியில் போய்க்கொண்டிருக்கும் ராமனும் அதைக் கேட்டு மிகுந்த வருத்தமடைந்து, அவர்களுடைய துக்

கத்தைத் தீர்க்க வழியில்லாமல் அதைத் தான் அதிகப்படுத்தாமலாவது இருக்கவேண்டுமென்று தன் துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு, யானையைப்போல் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, இந்திரியங்களைச் சிதராமல் லக்ஷ்மணனுடன் தன் தாயின் அந்தப்புரத்திற்கு வந்தார் அங்கே வாசலிலிருந்த காவரகாரர்களுக்குத் தலைவன் மிகுந்த வயஸ் சென்றவர். இன்னும் பலர் தன்னைப் பூஜிக்கக், கையில் பிரம்புடன் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர்கள் யாவரும் ராமனைக் கண்டவுடன் வெருவேகமாக எழுந்து 'ஐய விஜயீபவ!' வென்று ஆசீர்வதித்தார்கள். முடிவாவது கட்டைத் தாண்டி இரண்டாவது கட்டில், மஹாராஜா வால் பஹுமானிக்கப்பட்டு, வேதங்களில் கரைகண்ட ப்ராஹ்மணர்கள் இருக்கக்கண்டார். வயஸ் முதிர்ந்த அவர்களை நமஸ்கரித்து முன்னுலகு கடடில் கன்யைகளும் வயஸ்சென்ற ஸ்த்ரீகளும் காவல்காரை துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். அவர்கள் ராமனை ஸந்தோஷத்தோடு ஆசீர்வதித்து செய்து, உள்ளே போய் அவருடைய வரவைக் கௌஸல்யைக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

தன் மகனுடைய கேஷமத்தை வேண்டி அவன் ராத்ரிமுழுவதும் நியமத்துடன் இருந்து, விடிந்தவுடன் மஹாவிஷ்ணுவை விதிப்படி ஆரதித்துக்கொண்டிருந்தான். எப்பொழுதும் வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டிருந்த அந்த ராஜமஹிஷி, வெண்பட்டை உடுத்திக்கொண்டு, எல்லா மங்களபதார்த்தங்களுடன் ப்ராஹ்மணர்களை முன்னிட்டு அக்னியில் மந்த்ரங்களுடன் ஹோமஞ் செய்துகொண்டிருந்தான். தேவபூஜைக்காகத் தயிர் அருந்தை நெய் மோதகங்கள் ஹவிஸ் பொரி வெண்ணெயான மாலைகள் பர்யஸம் எள்ளன்னம் ஸமீத்துகள் பூணுகுடும் முதலியவை வைக்கப்பட்டிருந்தன தன் மகனுக்கு கேஷமத்தைக் கொடுக்கும்படி அவன் தேவதைகளைக் குறித்து ஊலத்தால் தர்ப்பணஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். எப்பொழுதும் வ்ரதங்களையே அனுஷ்டிப்பதால் அவளுடைய தேஹம் இளைத்திருந்தாலும், அவளுடைய காந்தியால் தேவதைகளைப் போலிருந்தாள். பல நாள்சளாகக் காணாத தன் அருமைக் குழந்தை, தன் அந்தப்புரத்திற்கு வந்ததால் மகிழ்ந்து, பெண்குதிரை தன் குட்டியைக் கண்டு தாவுவதுபோல், ராமனை எதிர்கொண்டழைத்தாள், ராமன் தன் தாயை பரதகிண நமஸ்காரஞ் செய்து நின்றார். கௌஸல்யையும் தன் புத்ரனை ப்ரியத்தோடு கட்டியணைத்து உச்சி முகர்ந்து, அவரிடத்திலுள்ள ஆசைகளைச் சொல்ல வாரம்பித்தான். "வயலில் முதிர்ந்தவர்களும் தர்மவான்களும் மஹாத்மாக்களுமான உன் முன்னோர்களான ராஜர்ஷிகளைப்போல் நீண்ட, ஆயுஸையும்

ஒப்பற்ற கீர்த்தியையும் குலதர்மத்தையும் அடையக்கடவாய். உன் பிதா, செய்த ப்ரதிக்ஞையைத் தவறாதவர். உன்னிடத்தில் சொன்ன படி, இன்றைக்கே உன்னை இளவரசனாக அபிஷேகஞ்செய்வார். தர்மங்கள் யாவையும் அறிந்தவரல்லவா” வென்று ராமனை ஆஸனத்தில் உட்காருவித்து, “இங்கேயே நீ போஜனஞ்செய்யவேண்டு” மென்றாள்.

அவர் ஸ்வபாவத்தில் வணக்கமுள்ளவர், கௌஸல்யையிடத்தில் அவருக்குள்ள பக்திக்கு எல்லையில்லை. அவளால் கொடுக்கப்பட்ட ஆஸனத்தில் உட்காராமல் அதை அங்கீகரித்துத் தொட்டுக், கைகப்பித் கொஞ்சம் வெட்கத்துடன், “அம்மா! தங்களுக்கும் லீதைக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் மிகுந்த துக்கத்தைக் கொடுக்கும் ஒரு பெரிய பயம் நேர்த்திருக்கிறது. மஹாராஜா என் அபிஷேகத்தை நிறுத்திவிட்டார்; பரதனை இளவரசனாகச் செய்யப்போகிறார். நான் பதினான்கு வாஷ்டங்கள் வரையில் தண்டகாரணயத்தில் வலிக்க வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டிருக்கிறார். இப்பொழுதே இங்கிருந்தே புறப்பட்டுப் போகிறேன். தங்களிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொள்ள வந்திருக்கிறேன். மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காட்டில், தேன் கிழங்கு பழங்கள் முதலியவைகளைத் தின்று மாம்ஸத்தை விலக்கித் தபஸ்வியாக வலிக்கப்போகிறேன். (ஆனால் ராம லக்ஷ்மணர்கள் மாம்ஸத்தைப் புஜித்ததாகச் சிலவிடங்களில்சொல்லப் படுகிறது). எனக்கு ரத்னங்களாலிழைத்த இந்த ஆஸனத்தால் என்ன ப்ரயோஜனம்? விஷ்டரமென்ற வைதிக ஆஸனத்தையே நான் இப்பொழுது உபயோகிக்க வேண்டுமல்லவா” வென்றாள்.

அதைக் கேட்டவுடன், காட்டிலுள்ள ஸாஸ்மரத்தின் கிளை கோடாரியால் வெட்டித் தள்ளப்பட்டதுபோலும், தேவலோகத்திலிருந்த தேவதை பூமியில் தள்ளப்பட்டதுபோலும், கௌஸல்யை ப்ரதிக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுகாள். ஒருநாளும் துக்கத்தை அனுபவிக்காத தன் தாய், அடியற்ற வாழைமரம்போல வீழ்ந்ததைக் கண்டு, ராமன் ஸமீபத்தில் ஓடித் துக்கியெடுத்து, அதிகப பரதத்தைச் சுமந்து ச்ரமம் தீரக் கீழே விழுகது புரண்டு எழுகத பெண் குதிரையைப்போல், புழுதிபடிகத அவளுடைய தேஹத்தைக் கைகளால் தடவிக்கொடுத்தாா. பிறகு அவள் பரக்ஞை தெளிரது, அதுவரையில் ஸுகததையே அனுபவித்துவந்தவளாகையாலும் துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தகாதவளாகையாலும், லக்ஷ்மணன் கேட்டுக்கொண்டிருக்க ராமனைப் பார்த்துத், “குழந்தாய்! எனக்கு

ரீ புத்ரனாகப் பிறக்காதிருந்தால் இவ்வளவு துக்கமுண்டாகாது. புத்ரனில்லையென்று துக்கத்தைத் தவிர மலடிக்கு வேறில்லை. எனக்கோ புத்ரன் பிறந்தான்; அவனை விட்டுப் பிரிவதால் புத்ரனைப் பெற்று வளர்த்த துக்கமும், விட்டுப்பிரியும் துக்கமும், பிள்ளையில்லாத மலடி அனுபவிக்கும் துக்கமும் நேர்ந்திருக்கின்றன. மலடியின் தல்கட்டம் கேவலம், தேஹத்தைப் பற்றினதே; நான் அனுபவிக்கும் வருத்தமோ தேஹம் இந்திரியங்கள் மன்ஸு யாவற்றையும் பற்றினது.

நான் இந்தப் பூமண்டல சக்ரவர்த்தியான அயோத்யாதிபதியின் பட்டமலிஷி. ஆனால் அதற்குத் தகுந்த ஐசுவர்யம் ஆபரணம் அதிகாரம் முதலியவை எனக்கில்லை. என் கணவனும் என்னிடத்தில் அதிகப் பீதி வைக்கவில்லை. ரீ பிறந்த பிறகு அவருக்கு உன்னிடத்திலுள்ள பீதியால் நான் அவ்விரண்டு ஸுகத்தையும் அடைபலாமென்ற எண்ணத்தால் இதுவரையில் பிழைத்திருக்கேன். இனி இதைவிட அதிக துக்கத்தை அனுபவிக்கவேண்டியிருக்குமே. இயற்கையாக நான் அனுபவிக்கவேண்டிய ஸுகம் எனக்கில்லை; அது போகட்டும். என்னைப்போல் ஸ்வதந்த்ரர்களாயில்லாத கேவலம் சக்களத்திகள் என் கணவனுடைய மனஸைக் கலைத்து, அவருக்கு என்னிடத்திலிருக்கக்கூடிய பீதியைக் குறைக்கும்படியான க்ருர வார்த்தைகளை இனிமேல் சொல்வார்கள். ஆனால் இதுவரையில் சொல்லவில்லையோவென்றால், ஜடையாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர்கள். இனிமேல் ஸ்பஷ்டமாக என்னைப் பார்த்துக் கோபத்துடன் 'என்னுடைய பர்த்தாவிற்கெதிரில் நிற்காதே, போ' வென்பார்கள். பரிஹாஸமாக 'மலடிக்கும் உத்ஸவங்களும் ஸந்தோஷமும் எதற்கென்பார்கள். சக்ரவர்த்தி என் வீட்டிலிருக்கும் பொழுது அஸூயைகொண்டு அவரைப் பலாத்காரமாக 'இங்கே உனக்கென்ன வேலை? என் அந்தப்புரத்திற்குப் போவோம், வா' வென்று இழுப்பார்கள். அவர்களுடைய பிறப்பையும் ஸ்திதியையும் யோக்யதையையும் கவனித்தால் இந்த வார்த்தைகளை என்னைப் பார்த்துச் சொல்லத் துணிவார்களா? இப்பொழுது எனக்கு நேர்ந்த கெளரவக் குறைவையும் கஷ்டத்தையும் பார்த்தல்லவா அப்படியே பேசத் தையமுண்டாகும்? ஸ்த்ரீகளுக்கு இதைவிடக் கஷ்டமுண்டோ? என துக்கத்திற்கும் அழுகைக்கும் எல்லையெயில்லை; சொல்லவும் முடியாது. மஹா புராணமசாலி, மூத்த புத்ரன், அடுத்த படியில் மஹாராஜாவாகவேண்டியவன். ரீ இங்கிருக்கும்பொழுதே இந்தத் துக்கங்கள் எனக்கு நேர்ந்திருக்கின்றன. ரீயும் இங்கிருந்து

போய்விட்டால் கேட்கவேண்டுமோ? அதைவிட நான் உயிரை விடுவது நல்லது. ஒவ்வொரு நாளும் என் கணவன் என்னை அவமதிக்கிறார். மற்றவர்களைவிட நான் யேலான பதவியிலிருக்கவேண்டியது. அனால் இப்பொழுது கைகேயியின் வேலைக்காரிகளுக்கு ஸமமாக நடத்தப்படுகிறேன். நன்றாய் யோசித்தால் அவர்களுக்கும் கீழ்ப்பட்டவள்; ஏனென்றால், அவர்கள் கைகேயியின் பரியத்திற்கு பாத்ராகளல்லவா?

இதுவரையில் எவனாவது எனக்குச் சுரூபைச் செய்து என்னிடத்தில் பரியமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தால், அவனும் கைகேயியின் புத்ரன் என்ன செய்துவிடுவானேவென்று பயந்து, இனி என்னிடத்தில் பேசவேமாட்டான். கைகேயிக்கு அப்பொழுதும் என்னிடத்தில் கோபம். என் விஷயமாகக் கடுமையான வார்த்தைகள் அவர்களுடைய வாயில் வருமேயொழிய வேயில்லை. இப்படிப்பட்ட கஷ்டமும் நேர்ந்துவிட்டால் ரொல்லவும் வேண்டுமோ? அவருடைய முகத்தைப் பார்க்க நான் எப்படி ஸஹிப்பேன்? நீ பிறந்த இந்தப் பதினேழு வர்ஷங்களாய் எவ்வளவோ கஷ்டங்களைப் பொறுமையுடன் அனுபவித்துவந்தேன். நீ சீக்ரமாக யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்யப்படுவாய். அப்பொழுதாவது எனக்கு ஸுகம் நேருமென்றல்லவா இருந்தேன்? இனிமேல் அந்த நம்பிக்கையற்றுச், சக்களத்திகளின் க்ரூரமான வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு, தேஹம் இளைத்து, அவர்கள் செய்யும் அவமானங்களை வெகுதாலம் பொறுக்க முடியுமா? அந்தத் துக்கத்திற்கு முடிவும் கிடையாதல்லவா?

எனக்கோ பால்பழம் பலமும் அழகும் சென்றுவிட்டன. இனிமேல் மஹாராஜாவுக்கு என்னிடத்தில் ப்ரீதியுண்டாகக் காரணமில்லை. பூர்ணசந்த்ரனைப்போல் காந்தியுள்ள உன் முகத்தைப் பார்க்காமல் வெகுநினைமாகப் பிழைக்க என்னால் முடியாது.

வேறொன்றும் ஆச்சர்யமில்லை. கணக்கில்லாத வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்துக், தேவதைகளைப் பூஜித்து, உபவாஸங்களைச் செய்து, எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு உன்னைப் பெற்று வளர்த்தேன். எல்லாம் வீணுயிற்றல்லவா? என் பாக்யம் அவ்வளவே.

மமைகாலத்தில் பெரிய அறியல் திடீரென்று வெள்ளம் பெருகிவந்தால் கரைகள் உடைவதுபோல், திடீரென்று எனக்கு நேரத் இந்தப் பெரும் துக்கத்தால் என விருதயம் தளராமல் கிடையா யிருப்பதைப் பார்த்தால் அதற்கு நாசமில்லையோ? இவ்

வளவு துக்கங்களையும் பொறுக்கும் என் தேஹம் இரும்பால் செய்யப் பட்டதோ? மனுஷ்யர்களுக்கு ஏற்பட்ட காலத்திற்குமுன்பு மரணம் நேராதென்பது நிச்சயமென்று இதனால் தோன்றுகிறது. சாவே எனக்குக் கிடையாதோ? அல்லது யமலோகத்தில் எனக்கு இடமே யில்லையோ! அழுதுகொண்டிருக்கும் பெண்மனை விம்மலம் கௌவிக் கொண்டுபோவதுபோல், இந்த ஊனமே யமன் என்னைக் கொண்டு போகமாட்டானா? நமக்கு ஏற்பட்ட காலத்திற்கு முன் நமது இஷ்டப் படி மரணம் நேருமென்றிருந்தால், கன்றை விட்டுப் பிரிந்த பசுவைப் போல் உன்னை விட்டுப் பிரிந்தது நிறைத்திருப்பதைவிட யமனுடைய வீட்டிற்கு இப்பொழுதே போவேன்.

ஐயோ! என் குழந்தைக்கு சேஷமுண்டாக வேண்டுமென்று நான் செய்த வ்ரதங்களும் தானங்களும் தயானங்களும் பூஜைகளும் உவ்ரதத்தில் விதைத்த தானயதைப்போல் வீணயிற்றல்லவா? எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் இதே அதிக துக்கத்தை உண்டாக்கு கிறது.

நீ வனத்திற்குப் போனபிறகு நான் இங்கே என்ன செய்வேன்? உன்னுடன் நானும் காட்டிற்கு வருகிறேன். தேஹத்தில் பலமற்று, வயஸ்சென்ற பசு, தான் மிகுந்த பரிதிவைத்திருக்கும் கன்றின் பின் போமேயன்றி, அதை விட்டுப் பிரிந்திருக்குமா? வென்று அந்தக் கொடிய துக்கத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல், ராமனைப் பார்த்துப், பிரிவதாலும் சக்களத்திகளாலும் தனக்கு இனிமேல் நேரக்கூடிய கஷ்டங்களை நினைத்தும், ஸத்யமென்ற பாசத்தால் ராமன் கட்டுப் பட்டு மேற்சொன்ன துக்கங்களைத் தீர்க்க முடியாமலிருப்பதை யோசித்தும், பெண்கின்னர பகி, தன் குஞ்சு வேடனுடைய வலையில் கட்டுப்பட்டுத் தப்பிப்பதைப் பார்த்துக் கதறுவதுபோல் வாய் விட்டழுகாள்.

ராமன் கௌஸல்யையை ஸமாதானஞ்செய்தது.

அப்படி ப்ரலாபிக்கும் கௌஸல்யையைப் பார்த்து லக்ஷ்மணன் மிகுந்த வருத்தத்துடன் அந்த ஸாயத்திற்குத் தகுந்தபடி பின் வருமாறு பேசினார். (அவளுடைய துக்கத்தை மாற்றுவதற்கே யல்லாது உண்மையான கருத்து இதல்லவென்று தெரிகிறது.)

“அம்மா! ஒரு ஸ்திரீயின் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டுத், தனக்கு நயாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய ராஜ்யத்தை விட்டு ராமன் காட்டிற்குப் போவது உசிதமென்று எனக்கும் தோன்றவில்லை. ‘கைகேயியின் உத்திரவால் நான் போகவில்லை; அரசனுடைய கட்டளையாலல்லவா போகிறே’ நென்றால், அவரோ மிகவும் வயஸ்சென்றவர்; இந்தரிய ஸுகங்களில் ஆசையை ஒழிக்க முடியாதவர். ஆனால் “பரிசுத்தமானவனை இந்திரியங்கள் என்ன செய்யமுடியு” மென்றால், இப்பொழுது அவர் ஒரு ஸ்திரீயிடத்தில் எல்லையற்ற ஆசைகொண்டிருக்கிறார். ஆகையால் அவருடைய புத்தி விபீதமாயிருக்கிறது. இது அந்யாய மென்று அவருக்கு விவேகமில்லை. தான் மிகவும் ப்ரீதிவைத்த ஒரு ஸ்திரீயை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காக, எல்லையற்ற அதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கும் ஒரு மஹாராஜா என்னதான் சொல்லமாட்டார்? என்னதான் செய்யமாட்டார்?

“ராமனிடத்தில் எந்தக் குற்றத்தையாவது தோஷத்தையாவது கண்டு வனத்திற்கு அனுப்பியிருக்கக்கூடாது”வென்றால், ராஜத்ரோஷம் முதலிய கொடிய குற்றங்களை ராமன் செய்தாரா? அல்லது கோரமான பாபங்களைச் செய்தாரென்றாவது சொல்ல முடியுமா? அவருக்குப் பரமசத்ருவானாலும், அல்லது ஏதாவது குற்றஞ் செய்து அதற்காக அவரால் தண்டிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவர் இல்லாதவிடத்திலும் அவரைப்பற்றித் தோஷத்தைக் கற்பிக்கக் கூடிய மனிதனை இந்த லோகத்தில் காணேன். அப்படியிருக்க அவருக்கெதில் எவனாவது சொல்லத் துணிவானே?

“இது நான் ஊஹமாகச் சொல்லும் விஷயமல்ல. எல்லோருக்கும் வெளிப்படையாகத் தெரிந்ததே. ராமனோ தேவதைகளைப் பேரில் பரம சத்தா; அவருடைய மனஸும் வார்த்தையும் நடத்தையும்

ந்யாயமான வழியிலேயே எப்பொழுதும் நடக்கும்; குடிகளின் இஷ்டத்தை அனுஸரிக்கிறவர்; பெரியோரால் பழக்கப்பட்டவர்; இந்திரியங்களை அடக்கினவர்; கைகேயி முதலிய சத்ருக்களுக்கும் பரியமானவர்; தர்மஸ்வரூபி: மேற் சொன்ன குணங்களில்லாவிட்டாலும் ஸகல தோஷங்களிருந்தாலும், மூத்த புத்ரனென்ற நபாயத்தால் ராஜ்யத்திலிருந்து விலக்கத்தகாதவர். இப்படியிருக்கத், தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும் எந்த மனிதனாவது யாதொரு காரணமு மில்லாமல் அவரை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்துவானா?

“அது போகட்டும். அரசனுக்குப் பால்யம் திரும்பியிருக்கிறது; காமத்திற்கு வசப்பட்டிருக்கிறார். அப்படிப்பட்டவருடைய வார்த்தையை ராஜ நீதியிந்த எந்தப் புத்ரனாவது சுவனிப்பானா! (சித்தஸ்வாதீனமில்லாதவனுடைய வார்த்தையும் செய்கையும் செல்லாதது போல் காமத்திற்கும் கோபத்திற்கும் வசப்பட்டவனும் பைத்யக் காரனும் குடிவெறியனும் ஒன்றே). ஆகையால் அண்ணா! இந்த விஷயம் பிறர்க்குத் தெரிவதற்குள் இந்த ராஜ்யத்தை ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொள்ளும். நான் கையில் வில்லை எடுத்துப் பக்கத்தில் நிற்குகொண்டு தங்களைக் காப்பாற்றும்பொழுது எவனாவது நம்மை மீறமுடியுமா? கொல்லவந்த யமனை ஜயித்தாலும் ஜயிக்கலாம்; நம்மை நெருங்கவும் முடியுமோ? இந்த நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் அனைவரும் சேர்ந்து நம்மை எதிர்த்தாலும், என் கூர்மைபான பாணங்களால் இதை மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாமல் செய்யமாட்டேனோ? பரதனுக்கு நண்பர்களையும் உதவி செய்கிறவர்களையும், யாராயிருந்தாலும் ஒரு நொடியில் நாசஞ் செய்கிறேன். கொட்டினால் தேள், கொட்டாவிட்டால் பிள்ளைப்பூச்சியல்லவா? ஏழையைக் கண்டால் மோழையும் பாயாதோ?

நமது பிதா கைகேயியால் தூண்டப்பட்டி, நமது சத்ருக்களுக்கு உதவி செய்தால், அந்தத் துஷ்டனை யன் சிறையில் வைக்கக்கூடாது, ஏன் கொல்லக்கூடாது? எல்லையற்ற கர்வத்தைபடைந்து, இதைச் செய்யலாம், இதைச் செய்யக்கூடாதென்ற விவேகமின்றிக் கெட்ட வழியில் நடப்பவரை, நமக்குக் குருவானாலும் பிதாவானாலும் சித்தித்து அந்த வழியிலிருந்து விலக்கவேண்டுமென்று மனுமுதலிய தர்மசாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன.

உமக்குத் தர்மமாய்க் கிடைக்க வேண்டிய இந்த ராஜ்யத்தைக் கைகேயிக்குக் கொடுக்கத் துணிந்ததற்கு என்ன காரணம்? தன் னைன்யங்களால் உம்மை ஜயித்துத் துரத்திவிடலாமென்றோ? அல்

லது, முன்பு கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரன்களைப் பூர்த்தி செய்வ தென்ற காரணத்தாலோ? அங்விரண்டும் இங்கே செல்லாது. உம்மையும் என்னையும் விரோதித்துக்கொண்டு பரதனுக்கு இந்த ராஜ்யத் தைக் கொடுக்க இவரால் முடியுமா? ராமன் என் ஸ்நேஹாதாரர், என் னால் பூஜிக்கத்தகுந்தவர். அவரிடத்தில் உண்மைபான ப்ரீதியை வைத்திருக்கிறேன். நான் பேசும் ஸ்வயத்தையும் கையில் பிடித் திருக்கும் வில்லையும் கொடுத்திருக்கும் தானங்களையும் செய்திருக்கும் தேவபூதங்களையும் ஸாக்ஷிவைத்து ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். பயங்கரமான காட்டிற்கு ராமன் போனாலும் ஸரி; ஜ்வலிக்கும் நெருப் பில் குதித்தாலும் ஸரி, அவருக்கு முன் என்னை அங்கே பார்க்கலாம். தாங்கள் படும் கஷ்டத்தை என் வீர்யத்தால் அழிக்கிறேன். என் பராக்ரமத்தைத் தாங்களும் அண்ணனும் இன்றல்லவா பார்க்கப் போகிறீர்கள்”என்றார்.

அதைக் கேட்டுக் கொஸல்யை சோகத்தால் மனங்கலங்கி அழுதுகொண்டு, “குழந்தாய்! தம்மி லக்ஷ்மணன் ரொன்ன வார்தைகள் காதில் விழந்தனவா? இதற்குமேல் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று உனக்குத் தோன்றுகிறதே! அப்படிச் செய். பிதாவின் கட்டளையை எப்படி மீறி நடப்பே”என்று சொல்லலாம். ஆனால் இது அவர் செய்த கட்டளையல்ல; எனக்கு விரோதியான கைகேயி செய்த கட்டளை; மேலும் தர்மவிரோதமானது. அப்படியிருக்க அதைக் கேட்டுத், துக்கத்தால் தபிக்கும் என்னை அநாதையாய் விட்டு நீ காட்டிற்குப் போவது நியாயமா?

நீ ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்தவன்; உன் பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறதென்ற தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க விரும்புகிறாய். ஆனால் அதைக்காட்டிலும் மேலான தர்மம் ஒன்றுண்டு, கேள். லோகத்திலுள்ள மற்ற யாவற்றையும் காட்டிலும் தாயே ஒரு வனுக்கு மேலான வஸ்துவென்று தர்மஸாஸ்த்ரங்கள் உபதேசிக்கின்றன. ஆகையால் நீ இங்கிருந்தே எனக்குப் பணிவிடைசெய். இதைவிட சரேஷ்டமான தர்மமில்லை. முன் காலத்தில் காச்யபர் இந்திரியங்களை அடக்கித், தன் வீட்டிலிருந்தே தன் மாதாவுக்கு ஒப் பற்ற சுச்ருஷை செய்துவந்தார். அந்த சரேஷ்டமான தபஸால் உத்தமலோகங்களை அடைந்து ப்ரஜாபதிகளில் ஒருவரானார்.

உன் பிதா உனக்கெப்படியோ நானும் அப்படியல்லவா? உனக்கு அவர் எப்படிப் பூஜ்யரோ நானும் அப்படியல்லவா? அவருடைய கட்டளையை எப்படி நிறைவேற்றவேண்டுமோ அப

படியே என் கட்டளையையும் நிறைவேற்றவேண்டுமல்லவா? நீ காட்டிற்குப் போவதில் எனக்கிஷ்டமில்லை. அதற்கு அனுமதி கொடுக்க மாட்டேன். நீ இல்லாமல் எனக்கென்ன ஸுகம்? உன்னைவிட்டு நான் பிழைத்திருக்கவும் வேண்டுமோ? உன்னுடனிருந்து நான் புல்லைத் தின்றுகொண்டிருந்தாலும் அதே எனக்கு நல்லது. நான் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, நீ என்னைவிட்டுக் காட்டிற்குப் போனால், நான் பட்டினியிருந்து ப்ராணனை விடுவேன். முன் காலத்தில் ஸமுத்ரராஜன் தன் தாய்க்குத் துக்கத்தை உண்புண்ணின பாபத்தால் ப்ராஹ்மணனைக் கொன்றவர்கள் அடையும் நரகத்தை அடைந்தான். நீயும் இந்த லோகத்தில் என்றுமழியாத துக்கத்தை அடைவா”பென்றுள்.

இப்படித் தீனமாய்த் தன் தாய் ப்ரலாபித்ததைக் கேட்டுத் தர்மாத்மாவான ராமன், தர்மத்தை அனுஸரித்து “நான் என் பிதாவின் ஆக்களுயையும் நிறைவேற்றவேண்டும்; தங்களுடைய கட்டளையையும் கீழ்ப்படியவேண்டும்; ஆனால் ஒரே காலத்தில் இரண்டையும் அனுஷ்டிக்கமுடியாது. மேலும். அவருடைய கட்டளையோ முந்தினது. அதையே இப்பொழுது நிறைவேற்றவேண்டும். அதை மீறக்கூடாது. ஆகையால் நான் வனத்திற்குப் போகவேண்டும். தங்கள் பாதத்தில் நமஸ்கரிக்கிறேன். சிறுபைசெய்து அனுமதி கொடுக்கவேண்டும்.

“இப்படிச் செய்து உன் தாய்க்குத் துக்கத்தை உண்புண்ணலாமாவென்றால், முன்காலத்தில் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த கண்டு மஹர்ஷி, தன் தகப்பன் உத்திரவால் ஒரு பசுவைக் கொன்றார். அவர் தபஸ்வியல்லவா? ஞானியல்லவா? நமது குலத்தில் ஸகரனென்ற ஓர் அரசனிருந்தார். தன் 60,000 புத்ரர்களை இந்தப் பூமி முழுதையும் வெட்டும்படி கட்டளையிட்டார். அதை நிறைவேற்றி அதனால் அவர்கள் சாம்பலாயெரிக்கப்பட்டார்கள். அப்படி உயிரைக் கொடுத்தாவது என் பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்ற வேண்டி யிருக்கப், பதினான்று வர்ஷங்கள்வரையில் காட்டிலிருப்பது ஒரு பெரிய கஷ்டமா? தன் பிதாவின் ஆக்களுயால் பரசுராமர் தன் தாயான ரேணுகையைக் கோடாரியால் வெட்டிக் கொன்றார். அப்படி யிருக்கத் தங்களுக்குச் சிலகாலம் துக்கத்தை உண்புண்ண வேண்டுமெயென்று தயங்கலாமா? இதைப்போல் தேவதைகளுக்கு ஸமமான இன்னும் பலர் தங்கள் பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். நானும் அப்படியே செய்ய விரும்புகிறேன்.

இது நான் ஒருவன் மாத்ரம் அனுஷ்டிக்கும் தர்மமல்ல. பிறரால் அனுஷ்டிக்கப்படாததல்ல. நான் இப்பொழுது சொன்ன பெரியோர்கள் இப்படியே பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். நமது முன்னோர்கள் இதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பெரியோர் நடந்த வழியிலேயே நானும் நடக்கிறேன். லோகத்திலுள்ள எல்லோரும் அனுஷ்டிக்கும் மேலான தர்மம் இதேயன்றி நான் ஸ்வயபுத்தியால் கல்பித்ததல்ல. தங்களுக்கு வருத்தத்தை உண்டாக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் செய்கிறதாமல்ல. பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதால் மாதாவிற்குக் கொஞ்சம் துக்கம் நேர்ந்தாலும் அதனால் கெட்டவன் உலகத்தில் இதுவரையிலுமில்லை”யென்றார். நன்றாகப் பேசும் திறமையுள்ளவர்களுக்குள் மேலானவரும், வில்லாளிகளுக்குள் ஒப்பில்லாதவருமான ராமன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து “உனக்கு என்னிடத்திலிருக்கும் எல்லையற்ற ப்ரீதியையும் பராக்கரமத்தையும் தையத்தையும் ஒருவராலும் தாங்கமுடியாத தேஜஸையும் அறிவேன். ஸத்யத்தின் ரஹஸ்யத்தையும் சாந்தியின் ரஹஸ்யத்தையும் அறியாமல் என் தாய் மிகுந்த வருத்தப்படுகிறாள். தர்மரஹஸ்யத்தை அறிந்த நீயும் இப்படிச் சொல்வது ஸரியல்ல. ஸத்யம் தர்மத்திலேயே வேருன்றியிருக்கிறது. ஆகையால் புருஷார்த்தங்களில் ஸத்யமே மேலானது. இப்பொழுது என் மாதாவின் வார்த்தையைக் காட்டிலும் பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றுவதால் அந்த தர்மம் கிடைக்கும். தர்மத்தில் ஆசையுள்ளவன் பெற்றோர்களுக்காவது ப்ராஹ்மணர்களுக்காவது ஒரு விஷயத்தை ப்ரதிக்கைசெய்து விட்டுப் பிறகு தவறுவானா? இப்பொழுது என் பிதாவின் உத்திரவால் கைகேயி என்னை வனம் போகச் சொன்னாள். அவருடைய ஆக்ஷேபையை மீறி நடக்க நான் சக்தியற்றவன். ஆகையால் ‘நமது தகப்பனாயிருந்தாலும் அவரைக் கொன்றுவிட்டு, இந்த ராஜ்யத்தை ஆளுவோ’மென்ற கேவல கூத்திரியர்களுக்குரிய க்ருரமான புத்தியை விடு. நாஸ்திகர்களைப்போல் தர்மத்திற்கு ஒவ்வாத நீதியை மாத்ரம் அனுஸரிக்காதே. பிறருக்கு ஹிம்ஸையை யுண்டுபண்ணும் நான் நடப்பதைப் பா” ரென்று லக்ஷ்மணனிடத்திலுள்ள மிகுந்த வாத்ஸல்யத்தால் இப்படிச் சொல்லி, மறுபடியும் கௌஸல்யையை நமஸ்காரஞ் செய்து கைகப்பிக்கொண்டு, “அம்மா! தாங்களும் நானும் ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் ஸுமித்ரையும் என் பிதாவின் ஆக்ஷேபைக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டியது புராதன தர்மம். முதலில் அவர் உத்திரவுசெய்தபடியால் அப்படிப் பதினான்கு வாஷங்கள் வரையில் காட்டில்

வலித்து விட்டுப் பிறகு தங்களுடைய கட்டளைப்படி, தங்களுடைய பக்கத்திலிருந்து சுச்சுரைஷசெய்வேன். முன் காலத்தில் யயாதி ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்து பிறகு ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனதுபோல், நானும் கொஞ்ச காலம் கஷ்டத்தை அனுபவித்து என் ப்ரதிக்களையை நிறைவேற்றி மறுபடியும் தங்களைத் தர்சனஞ் செய்கிறேன். ஆகையால் தாங்கள் துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு எனக்கு உத்திரவு கொடுக்கவேண்டும். நான் கேஷமமாய்ப் போய் வருவதற்கு வேண்டிய மங்கள கார்யங்களைச் செய்யவேண்டும். என் ப்ராணன் மேல் ஆணை வைத்துக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்பொழுது என் அபிஷேகத்திற்காகச் செய்திருக்கும் ஏற்பாடுகளை நிறுத்தி விட்டுத், துக்கத்தை வெளியில் காட்டாமல் தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக நான் வனத்திற்குப் போவதை அங்கீகரிக்கவேண்டு” மென்றார்.

ராமன் இப்படித் தர்மத்தை அனுஸரித்தும் கொஞ்சங்கூட வருத்த மில்லாமலும் உறுதியாயும் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கௌஸல்யை துக்கத்தால் மூர்ச்சைபடைந்தாள். பிறகு ப்ரக்ஞை தெளிந்து “சூழந்தாய் ! நமக்குள்ள சரீர ஸம்பந்தத்தாலும் உன்னைப் பெற்று வளர்த்ததாலும் உன் பிதாவுக்கு ஸமமாக நீ என்னைப் பூஜிக்கவேண்டும். சொல்லமுடியாத துக்கத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் என்னை விட்டு நீ காட்டிற்குப் போகக் கூடாது. அதற்கு ஸம்மதிக்க ட்டேன். நீ இல்லாமல் இந்த லோகத்தில் நான் பிழைத்திருந்தென்ன ? பிதிருலோகத்திலாவது, ஸ்வர்க்கத்திலாவது, ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் மேல் லோகங்களிலாவது நான் இருந்தாலும் என்ன ஸுகம் ? உன்னருகில் ஒரு முஹூர்த்தமிருப்பதற்கு இவைபெல்லாம் ஈடாகுமா ” வென்றாள்.

யானையைப் பிடிக்கிறவர்கள், பந்தங்களுடன் அது போகும் வழியில் ராதரியில் நின்று தடுந்தாலும், அதின் கோபம் அதிகரிக்குமேயல்லாது, தான் குறிவைத்த பாதையிலிருந்து திரும்புமோ? அப்படித் தன் தாய் வெகு தீனமாக ப்ரலாபிப்பதைக் கேட்டுத், தர்மமார்க்கத்தை விடும்படி நம்மை இன்னும் நிர்ப்பந்திக்கிறாள்ல்லவா வென்று ராமனுடைய கோபம் மறுபடியும் ஜ்வலித்தது. அவர் சோகத்தால் ப்ரக்ஞையற்றிருப்பதையும் லக்ஷணன் துக்கத்தால் தடுப்பதையும் பார்த்தும், தர்மத்தில் நாடினமனஸையுடைய ராமன், தர்மத்தை அனுஸரித்து மறுமொழி சொன்னார். இப்படி நான்கு பக்கங்களிலும் தர்மத்தால் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு, அவைகளில்

உத்தமமான தர்மம் எதென்று கண்டுபிடித்து, அதை ஒரே உறுதியாய் அனுஷ்டித்தவர்கள் ராமனைத் தவிர இந்த மூன்று லோகங்களிலும் வேறுண்டோ? இப்படிப் பேசத் தகுந்தவர் அவரே. “லக்ஷ்மண! உனக்கு என்னிடத்திலுள்ள பக்தியையும் உன் பராக்ரமத்தையும் நன்றாக அறிவேன். ஆனால் என் அபிப்பிராயத்தைப் பூர்ணமாக அறியாமல் நீயும் என் தாயும் எனக்கு வீண் வருத்தத்தை உண்டாக்குகிறீர்கள். தர்மத்தைப்பற்றிச் சருக்கமாக ஆதுவரையில் சொன்ன வார்த்தைகளை விஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறேன் கேள். ஒருவனுடைய பார்வையிலாவது கட்டளைப்பாடி நடப்பதால் தர்மத்தையும், அவனுடைய பரிதிக்குப் பாத்ரமாயிருப்பதால் காமத்தையும், நல்ல புத்ரனைப் பெறுவதால் அர்த்தத்தையும் ஸம்பாதிக்கிறான். ஒரே ஸ்திரீ மூன்று புருஷார்த்தங்களையும் கிடைக்கச் செய்கிறான். இப்படியே தர்மார்த்த காமமென்ற புருஷார்த்தங்கள், தர்மத்தால் கிடைக்கும் ஸுகத்திற்கு உபாயங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன. தர்மம் ஒன்றையே நன்றாக அனுஷ்டித்தால் இம் மூன்றும் கிடைக்கும். இதைப்பற்றி எனக்குக் கொஞங்கூட ஸந்தேஹமில்லை. மேற்சொன்ன புருஷார்த்தங்கள் எதனால் கிடைக்காதோ அதை ஆரம்பிக்கக்கூடாது. எந்தக் காரியத்திலிருந்து தர்மம் விளையுமோ அதையே செய்யவேண்டும். கேவலம் அர்த்தத்தையே நாடுகிறவனை லோகத்தார் அனைவரும் வெறுக்கிறார்கள். கேவலம் காமத்தையே நாடுவதும் அப்படியே. இப்பொழுது நான் செய்யவேண்டிய தர்மம் என்னவென்று யோசிப்போம். தனுர்வேதம் ராஜநீதி முதலியவைகளை எனக்கு உபதேசித்தால் மஹாராஜா எனக்கு ஆசார்யர். என்னைக் காப்பாற்றும் அரசன். என்னைப் பெற்ற பிதா. வயஸால் பெரியவர். அப்படிப்பட்டவர் கோபத்தாலோ ஸந்தோஷத்தாலோ காமத்தாலோ ஏதாவது ஒன்றைக் கட்டளையிட்டால் க்ருரமான தன்மையையும் நடத்தையையுமுடைய வனைத் தவிர, சொன்னவார்த்தையை நிறைவேற்றுவதென்ற தர்மத்தை அறிந்த வேறு யாராவது அதை நிறைவேற்றாமலிருப்பானா? நான் க்ருர ஸ்வபாவமுள்ளவனல்ல. என் பிதா செய்த ப்ரதிக்கூலையை என்னால் கூடிபவரையில் நிறைவேற்றுவேன்.

அவர் நம்மிருவர்க்கும் ப்ராபு. என் தாய்க்கும் அப்படியே. அவளுக்கு அவரே உத்தம கதி. அவள் புண்யலோகங்களை அடைவதற்கு அவரே ஸாதனம். நமது முன்னோர்களைக் காட்டிலும் அவர் விசேஷமாய்த் தர்மத்தை அனுஸரித்து, நெறிதவறாமல் ராஜ்யபாலனஞ் செய்துவரும்பொழுது, என் தாய் திக்கற்ற ஒரு ஸாதாரண

ஸ்திரீயைப்போலவும், புருஷனை இழந்தவளைப்போலவும் என்னுடன் வனத்திற்கு வருவது உசிதமா? அம்மா! நான் வனத்திற்குப் போகிறேன். உத்திரவு கொடுங்கள். நான் திரும்பி சேஷமமாய் வந்து சேர்வதற்கு மங்களகார்யங்களைச் செய்யுங்கள். யயாதி மஹாராஜா ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து தள்ளப்பட்டு ஸத்யத்தைச் சொன்னதால் மறு படியும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனதைப்போல், நானும் பதினான்கு வர்ஷங்கள் முடிந்தவுடன் திரும்பி வருகிறேன். தர்மமாகக் கிடைக்காத இந்த ராஜ்யத்திற்கு ஆசைப்பட்டு கீர்த்தியென்ற விசேஷப்ரயோஜனத்தைத் தள்ளிவிட என்னால் முடியாது. நமது ஜீவகாலம் வெகு ஸ்வல்பம். மின்னற்கொடியைப்போல் நிலையற்றது. அதில் அதர்மத்தைச் செய்தாவது இந்த பூமியை ஆளவேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்கில்லை”யென்று புருஷோத்தமனான ராமன் தன் தாயை ஸமாதானப்படுத்திக், கைகேயியின் சொற்படி அங்கிருந்து சீக்ரமாகப் புறப்பட்டு வனத்திற்குப்போக நிச்சயித்து, லக்ஷ்மணனுக்குத் தன் உண்மையான அபிராப்யத்தைத் தெரிவித்துத், தன் தாயைப் ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து உத்தரவுபெற்றுக்கொள்ள உத்தேசித்தார்.

ஸர்க்கம் 22.

ராமன் லக்ஷ்மணனை ஸமாதானஞ் செய்தது.

ராமனுடைய மனஸ் அவருக்கு வசப்பட்டது. ஸகலப்ராணிக் விடத்திலும் அவர் செலுத்தும் சக்தி அந்த ஸமயத்தில் அவருடைய வார்த்தைகளால் வெளிப்பட்டது. லக்ஷ்மணன் ராமனுக்கு அந்த ரங்கமானவர்களில் மேலானவர்; அதிகப் பொறுமையில்லாதவர். கோபத்தால் அவருடைய கண்கள் சிவந்து பரந்தன. அப்படியிருந்தும் தனக்கு மித்ரனும் தம்பியும் ப்ரியமானவனுமான காரணத்தால் ராமன் எல்லாவற்றையும் மறந்து, அவருக்கெதிரில் நின்றுகொண்டு “லக்ஷ்மண! நீ ஸ்வபாவத்தில் அதிக தைர்யசாலியல்லவா? அரசு விடத்திலுள்ள கோபத்தையும் என்னைப்பற்றின வருத்தத்தையும் உனக்குள் அடக்கு. அபிஷேகத்திற்காக எல்லாம் தயாராயிற்றே. இப்பொழுது அது நடக்காவிட்டால் நமக்கு அவமானமல்லவா”வென்றால், அது நமது பலஹினத்தால் ஏற்படவில்லையே. மேலும் நமது பிதா செய்த ப்ரதிக்ஷணயை நிறைவேற்றி அவர் உத்தமகதியை

அடையும்படி செய்கிறோமென்று மிகவும் ஸந்தோஷப்படவேண்டும். ஆகையால் என் அபிஷேகத்திற்காகச் செய்யப்பட்ட ஏற்பாடுகளை நிறுத்திவிட்டு நமது பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய். எனக்கு அபிஷேகமாவதற்கு நீ எவ்வளவு உத்ஸாஹத்தோடிருக்கிறாயோ அப்படி, அதை நிறுத்தி நான் வனத்திற்குப்போகும் விஷயத்தில் வேண்டிய ஏற்பாடுகளை அவ்வளவு உத்ஸாஹத்துடன் செய். எனக்கு அபிஷேகமாகவில்லையென்று என் தாய்க்கு மிகுந்த வருத்தம். நான் திரும்பி வருவேனோ வரமாட்டேனோவென்ற பெரிய ஸந்தேஹம். ராமன் பிதாவின் கட்டளையை வெகு ஸுலபமாக நிறைவேற்றி, அதிசீகரத்தில் வனத்திலிருந்து திரும்பிவருவான், இதைப்பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டாமென்று நீ அவளுக்குச் சொல்லி அவள் வருத்தப்படாமல் செய்யவேண்டும். இந்த ஸந்தேஹத்தால் அவள் துக்கப்படுவதை ஒரு கணனங்கூட நான் பார்க்கப் பொறுக்கமாட்டேன்.

நான் இதுவரையில் தெரிந்தாவது தெரியாமலாவது என் தாய்க்குக்கும் பிதாவுக்கும் அல்ப விஷயத்திலும் பரியமில்லாமல் நடந்ததில்லை. நமது பிதா எப்பொழுதும் நிஜத்தையே பேசுகிறவர்; செய்தப் பரதிக்கொரு தவறாதவர்; வீணாகாத பராக்ரமமுடையவர். இப்பொழுது தனக்கு உத்தமகதி கிடைக்காதோவென்ற பயம் அவருக்கில்லாமல் நாம் செய்ய வேண்டும். இந்த அபிஷேகம் தடுக்கப்படாமலிருந்தால் தான் கொடுத்த வரங்கள் வீணாகுமென்று அவருடைய மனஸ் தபிக்கும். அதைப் பார்த்து நானும் தபிப்பேன். ஆகையால் என் அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை நிறுத்தி இப்பொழுதே காட்டுக்குப் போகிறேன்.

கேசய ராஜனுடைய புத்ரி தன் எண்ணம் நிறைவேற்றத் தன் புத்ரனை பரதனை யாதொரு கவலையுமில்லாமல் அபிஷேகஞ் செய்யட்டும். நான் மான்தோல் மரவுரி ஜடை முதலியவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு வனத்திற்குப் போனால், கைகேயியின் மனஸ் ஸந்தோஷப்படும். ராஜ்யத்தை விட்டு வனத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்ற புத்தி எனக்கு ஸ்திரமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதை மாற்ற முடியாது. ஆகையால் நீ என்னை வருத்தப் படுத்துவது யுத்தமல்ல. நான் வனத்திற்குப் போகிறேன். தாமஸஞ் செய்யாதே.

நான் இப்படிச் செய்வதற்குத் தர்மமே முக்ய காரணமென்று இதுவரையில் சொன்னேன். ஆனால் அதைவிட மேலான காரணம் ஒன்றுண்டு. இந்த ராஜ்யத்தை இழந்து நான் காட்டிற்குப்போவதற்கும்

மறுபடியும் அடைவதற்கும் காரணம் ஈச்வரனே, கைகேயியல்ல. வீணாய் அவளைத் தூஷிப்பதில் ப்ரயோஜனமென்ன? கைகேயிக்கு இவ்விதமான எண்ணமுண்டானதற்குக் காரணமும் ஈச்வரனே, இல்லாவிட்டால் நீ எண்ணுகிறபடி அவளுக்கு என்னை ஹிம்ஸிக்க வேண்டுமென்ற புத்தி ஏன் உண்டாகவேண்டும்? எனக்கு ஏன் தாய்களிடத்தில் தாரதம்யமாவது பேதபுத்தியாவது கொஞ்ச மேனும்மில்லை யென்று உனக்குத் தெரியாதா? அப்படியே கைகேயிக்கு என்னிடத்திலும் பரதனிடத்திலும் பேதபுத்தியில்லை யென்று உனக்குத் தெரியுமே. அப்படியிருக்க ஏன் அபிஷேகத்தை நிறுத்தவேண்டுமென்றும் என்னைக் காட்டிற் கனுப்பவேண்டுமென்றும் வெகு க்ரூரமான கெட்ட வார்த்தைகளை அவள் ரொல்வதை யோசித்தால், ஈச்வரனால் அவளுடைய புத்தி மாற்றப்பட்டிருக்கிற தென்ற காரணத்தைத் தவிர வேறு எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவளோ நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவள்; உத்தமமான ராஜகுலத்தில் பிறந்தவள். அதற்குத் தகுந்த தயை பெருந்தன்மை முதலிய ச்ரேஷ்டமான குணங்களை உடையவள். அப்படிப்பட்ட கைகேயி கெட்ட ஸ்வபாவத்தைக் கைக்கொண்டு, தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்து நற்குணங்கள் ஏதுமில்லாத அல்ப ஸ்த்ரீயைப் போல் ஏன் நடக்க வேண்டும்? வேறு யாரிடத்திலாவது சொன்னாலும் பாதகமில்லை. தன் கணவனிடத்திலேயே ஏன் சொல்ல வேண்டும்? தோழிகளிடத்தில் சொல்லி அனுப்பினாலும் பாதகமில்லை. தானே ஏன் நேரில் சொல்ல வேண்டும்? அந்த ஷணம் வரையில் தானும் மஹாராஜாவும் எல்லையற்ற ப்ரீதிவைத்திருந்த எனக்கு மிகுந்த கஷ்டத்தை உண்டாக்கும் வார்த்தைகளைச் சொல்லுவாளா? ஜாடையாகச் சொல்லவுமில்லை. ஸ்பஷ்டமாகப் பல தடவை சொல்லியிருக்கிறாள். இந்த விஷயங்களை யோசித்தால் இவ்வளவும் ஈச்வரனுடைய செயலென்றே நிச்சயமாகிறது. எண்ண முடியாத சக்தியுள்ள ஈச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தை எந்த ப்ராணியும் தடுக்கமுடியாதென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஏன் கையில் கிடைத்த ராஜ்யம் தவறிப்போனதும், என்னிடத்தில் அவளுக்கு இதுவரையிலிருந்த ப்ரியம் முற்றிலும் மாறினதும் இந்தக் காரணத்தாலேயே.

“ஆனால் தைவச் செயலை மனுஷ்ய ப்ரயத்னத்தால் வெல்லக் கூடாதாவென்றால், அது கொடுக்கும் பயன்களால் அதின் ஸ்வரூபத்தை அறிய வேண்டுமே தவிர, அதை நேரில் பார்த்தவர்களுண்டா? எவனாவது தைவத்தை எதிர்க்க முடியுமா? ஸூகம் துக்கம், சாந்தி கோபம், லாபம் நஷ்டம், உத்பத்தி நாசம் முதலிய

அயோத்யா காண்டம்.

காரணம் தெரியாத யாவற்றிற்கும் தைவமே காரணம். கடுமை யான தபஸ் செய்துகொண்டிருந்த விசுவமித்ரா முந்லிய ரிஷிக ளும் தைவத்தால் டீடிக்கப்பட்டுக் காமக்ரோதங்களை அடக்க முடியாமல் ஸமாதி குலைத்து, தங்களுடைய மேன்மையான பதவியிலிருந்து நழுவிவிடுக்கிறார்கள். நாம் ஒரு காயத்தை ஆரம் பித்திருக்கும்பொழுது அதைத் தடுத்து, நாம் எண்ணாத வேறொரு காயத்தை எடுத்துவைப்பது தைவசமேயலே. இந்த நிச்சயத்தை உடையவனாய், எனக்கு எது நேர்த்தாலும் மனது கலங்காமலிருப்ப தால் இப்பொழுது இந்த அபிஷேகம் தடைப்பட்டாலும் அதனால் எனக்குக் கொஞ்சங்கூட வருத்தமுண்டாகவில்லை.

“நீயும் வருத்தப்படாமல் எண்ணிப்போல் நடந்துகொண்டு என் அபிஷேக கார்யங்களை நிறுத்து. அதற்காகக் கொண்டுவந்திருக்கும் கடங்களிலுள்ள ஜலத்தால் நான் தபஸ்விபாவதற்கு முந்திச் செய்ய வேண்டிய வ்ரதஸ்நானம் நடக்கட்டும். வேண்டாம்; ஒருவேளை நான் இந்த ராஜ்யத்திற்காக ஆசைப்பட்டுக் கபடமாக அபிஷேகஞ் செய்து கொண்டேனென்று கைகேயிக்குத் தோன்றினாலும் தோன்றலாம். ஆகையால் அபிஷேகத்திற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட ராஜத்ரவ்யம் எனக்கு அவசயமில்லை. நானே நதியிலிருந்து ஜலத்தைக் கொண்டு வருது வ்ரத ஸ்நானம் செய்கிறேன்.

“லக்ஷ்மண! நமக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கவில்லையே, ஐர்வர் யத்தை இழந்தோமேமென்று கொஞ்சங்கூட வருத்தப்படாதே. ராஜ்யத்தை ஆளுவதும் காட்டிலிருப்பதும் எனக்கு ஒன்றே. அப் படியும்ல்ல. யோசித்துப்பார்த்தால் ராஜ்யபாலனத்தாலுண்டான கவலைமும் கஷ்டமும் பாபமும் வனவாஸத்திலில்லை. இதுவரையில் பார்க்காத பொருள்களைப் பார்க்கலாம். ஆகையால் அரசாக்கியைக் காட்டிலும் வனவாஸமே மேலானது.

“லக்ஷ்மண! ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன் கேள். தைவத் தின் சக்தி எல்லையற்றதென்று உனக்குத் தெரியுமே. அந்தத் தைவத்தால் ஏவப்பட்டிருப்பதால் கைகேயி நமக்கு ஹிதமில்லாத வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறாள். அப்படியிருக்க என் அபிஷே கத்தை அவள் தடுத்தாளென்று நாம் ஸந்தேஹப்படுவது நியாய மில்லை”யென்றார்.

லக்ஷ்மணன் ராமனைத் தடுத்தது.

ராமன் இப்படிச் சொல்ல லக்ஷ்மணன் தான் அதற்கு ஸம்மதிக்காததற்கு அடையாளமாகத் தலையைக் கீழே குனிந்துகொண்டு, “நமது தமயன் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் உறுதியாயிடுக்கிறாரேயென்று ஸந்தோஷத்தையும் “ராஜ்யத்தைவிட்டுப் போகிறாரே”யென்று துக்கத்தையும் அடைந்தார். ஆனால் அந்த அபிப்பிராயத்தை வார்த்தையால் தெரிவிக்கவில்லை; அந்த எண்ணமும் அடுத்த ஸூதனத்தில் மாறிவிட்டது. அதிக கோபங்கொண்ட ஸ்ரீமதும் புருவத்தை நெறிப்பதுபோல், தன் புருவங்களை நெறித்துப், பெட்டியில் அசுரப்பட்ட ஸர்ப்பத்தைப்போல் சீழிக்கொண்டு, மனதிலுள்ள கோபத்திற்கு அடையாளமாகத் தலையை மேலும் கீழும் அசைத்துக் கொண்டு, யானையின் துதிக்கைபோன்ற தன் கையை ஆட்டிக் கொண்டு, குறுக்குப் பார்வைபாக ராமனைப் பார்த்து,

“பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றாவிட்டால் தர்மத்திற்குக் குறைவுநேரும்; நான் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்காவிட்டால் பிறரும் அதைக் கைவிடுவார்கள். பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்றாதவன் நம்மை ரக்ஷிப்பானேவென்று ஜனங்கள் என்னிடத்தில் ஸந்தேஹப்படுவார்களென்றும் காட்டிக்குப் போவதில் தாங்கள் இவ்வளவு பரபரப்புடனிருப்பது யுத்தமல்ல. விராயமிலாதவர்களும் சித்தப்பரமையுள்ளவர்களும் சூத்திரியர்களில் சீழ்ப்பட்டவர்களும் மாத்தரம் வாஸ்தவமாகச் சக்தியற்ற விதியை அனுஸரித்து அதற்குக் கட்டுப்படுவார்கள். தாங்கள் ஸூத்திரிய ச்ரேஷ்டர்; விதியை விவில்கும் சக்தியை இயற்கையாகவே உடையவர்; கலங்காத புத்தியையுடையவர்; இப்படியிருக்க, விதியை ஒருவராலும் வெல்லமுடியாதென்று அந்தக் கையாலாகாத பதார்த்தத்தை மொசவது ந்யாயமல்ல. மனோபலமில்லாதவர்களுக்கு விதியென்பது பிழைபுகு வழியென்று பிருஹஸ்பதி சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் கையாலாகாதவர்களை விதியை அனுஸரிக்கவேண்டும். புருஷ ப்ரயத்னத்தை விதி வெல்லாது. அதைக் கொண்டாடலாமா?

பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றாமலிருந்தால் அதர்மம் நேருமென்று பயப்படுகிறீர்கள். தங்களுக்குத் த்ரோஹம் நினைத்த

அந்தப் பாபிகளான் கைகேயி தரரதரிடத்தில் தங்களுக்கு ஏன் ஸந்தேஹமுண்டாகவில்லை? அவர்கள் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவில்லையா வென்றால், தர்மானுஷ்டானமென்ற வேஷத்தால் தங்களுடைய துர்க்குணங்களையும் கெட்ட நடத்தைகளையும் மறைத்துக்கொள்ளும் ஸாமர்த்யமுள்ள எவ்வளவோ ஜனங்கள் இவ்வுலகத்தி லிருக்கிறார்கள். தாங்கள் தர்மாத்மாவானதால் அவர்களிடத்தில் தங்களுக்கு ஸந்தேஹமுண்டாவதில்லை. அவர்களைத் தங்களைப்போல் நினைக்கிறீர்கள். தங்களுடைய அபிஷேகத்தைத் தடுக்க அவர்கள் நன்றாக யோசித்து, அவர்கள் இப்படி நடக்கிறார்களென்று தங்களுக்கு ஏன் தெரியவில்லை? வெரு காலத்திற்கு முன்பாகவே அவர்கள் இப்படிக்கலந்து யோசனை செய்யாவிட்டால், எப்பொழுதோ கொடுத்த வரங்களைக் கைகேயி இதுவரையில் மறந்து கேட்காமலிருப்பாளா? 'ராமன் எனக்கு மூத்த புத்ரன், இந்த ராஜ்யம் அவனுக்கு ந்யாயமாப்க் கிடைக்கவேண்டியது. ஆனால் எனக்கு உன் புத்ரனை பரதனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்ற விருப்பம். அவன் ராமனுக்கு இளையவனாகையால் அப்படிச் செய்ய ஜனங்கள் ஸம்மதிக்கமாட்டார்கள். ஆகையால் அதற்கு வேறு உபாயம் செய்வோம், ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்வதாக எல்லா ஜனங்களுக்கு முன்பாக நான் ப்ரதிக்கை பண்ணுகிறேன். பிறகு நீ முன் காலத்தில் நான் கொடுத்த வரங்களைப் பூர்த்திசெய்யும்படி என்னைக் கட்டாயப்படுத்து. நான் அதற்கு இஷ்டமில்லாதவன்போல் நிர்ப்பந்தத்தின்மேல் ஒப்புக்கொள்வதாகக் காட்டிக் கொண்டு ஸம்மதிக்கிறேன். அப்பொழுது ராமனைப் பல வர்ஷங்கள் வரையில் காட்டிற்கு அனுப்பி, நமது குழந்தை பரதனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்வோ'மென்று நமது பிதா கைகேயியுடன் கலந்துத்ரோஹமாகச் செய்த யோசனை யென்று தங்களுக்கு ஏன் இன்னும் தோன்றவில்லை? மூத்த புத்ரனிருக்கையில் இளையவனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்வது இவ்வுலகத்தில் எவனுக்காவது இஷ்டமாகுமா? அதிலும் நான் ஸம்மதிப்பேனா? பொறுத்துக்கொண்டிருக்கமாட்டேன். தாங்கள் என்னை மன்னிக்கவேண்டும்.

“தாங்கள் மஹா புத்திமானல்லவா? தர்மானுஷ்டான மென்ற ஒரு காரணத்தால் 'அபிஷேகம் செய்து கொள்ளமாட்டேன்; வனத்திற்கேபோவேன். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் மஹாபாபம் நேரு'மென்று பிசகான அபிப்ராயங்கொண்டிருக்கிறீர்கள். அந்தத் தர்மம் எனக்கு விரோதி. கைகேயியின் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டுத், தர்ம விரோதமாயும் ஸகல ஜனங்களும் நிந்திக்கும் வார்த்தைகளை

நமது பிதா சொல்லவும், ஒருவராலும் தடுக்கக்கூடாத சக்தியை யுடைய தாங்கள் அவைகளை நிறைவேற்றுவதாக நிச்சயிப்பதும் எப்பொழுதாவது நேருமா? ஆகையால் தங்களுக்குச் சித்த ப்ரமை தவிர வேறில்லை. அவர்கள் கபடமாகத் தங்களுடைய அபிஷேகத்தை நிறுத்துவதற்காகச் செய்த ஏற்பாட்டை உண்மையென் றெண்ணி மோசம் போகிறீர்களென்பதை நினைக்க நினைக்க, எனக்குத் துக்கம் மேலிகிறது. தர்மத்தை இப்படி அனுஷ்டிப்பதில் இவ் வுலகத்தில் ஒருவர்க்கும் ஸம்மதமிராது. அவர்கள் பெயருக்கு மாத்ரம் நமக்கு மாதாபிதாக்களே ஒழிய வேறல்ல. சத்ருக்க ளென்பதே உண்மை. நமக்குக் கெடுதியைத் தேடுகிறவர்கள், காமத்திற்கு அடிமைகள்; ஆகையால் அவர்களுடைய கட்டளையை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று எவனாவது நினைப்பானு?

“அவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட புத்தி தோன்றினது விதியால் நேர்ந்தது, கைகேயியின் குற்றமல்லவெ”ன்று சொன்னால் அந்த ஸமாதானத்தை ஒப்புக்கொள்ளமுடியுமா? எனக்கும் ஸரியாகத் தோன்றவில்லை. பயந்தவர்களும் விர்யமில்லாதவர்களுமே தைவத் தைப் பின்பற்றுவார்கள். வீரர்களும் மன உறுதியுள்ளவர்களும் அதை லக்ஷ்யம் செய்யமாட்டார்கள். தன் பலத்தால் விதியை வெல்லக்கூடியவனிடத்தில் அதின் ஆட்டம் கொஞ்சமேனும் பலிக் காது. அவனுக்கு ஆகவேண்டிய கார்யத்தையும் அது கெடுக்காது. விதியைக் காட்டிலும் புருஷ ப்ரயத்னம் பலமுள்ளதென்பதைக் காட்ட இன்று ப்ரத்யக்ஷமாக ஒரு உதாஹரணத்தைப் பாருங்கள். விதியின் பலமும் புருஷ ப்ரயத்னத்தின் பலமும் இன்று நன்றாக விளங்கும். அவைகளுக்குள்ள பேதத்தையும் தாரதமயத்தையும் எல்லோரும் தெளிவாய் அறிவார்கள். விதியே தங்களுடைய அபிஷேகத்தைத் தடுத்ததென்று தாங்களும் இன்னும் பல ஜனங்களும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். அந்தத் தைவம் என் பலத்தால் இன்று ஜயிக்கப்பட்டு என்ன பாடு படுமென்பதை எல்லோரும் பார்ப் பீர்கள். மதம்பிடித்துச் சங்கிலிகளை அறுத்துக்கொண்டு மாவெட்டி யால் குத்துவதையும் லக்ஷ்யஞ் செய்யாமல் தன்னிஷ்டப்படி ஓடும் யானையைப் போல், தடையில்லாமல் செல்லும் தைவத்தை, என் புத்தி யென்ற பாசத்தால் அடக்கித் திருப்பிக்கொண்டிருக்கிறேன். லோகபாலர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும், இந்த மூன்று லோகங்களி லுள்ளவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் தங்களுடைய அபிஷேகத்தைத் தடுக்கமுடியாது. அப்படியிருக்க, நமது பிதா அதைத் தடுக்கப் போகிறாரோ? தங்களுடைய அபிஷேகத்தைத் தடுத்துத், தங்

களைக் காட்டிற்ரு அனுப்பவேண்டுமென்று ரஹஸ்யமாய் யோசனை செய்தவர்களையே இந்த ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தி, அந்தக் காட்டில் பதினான்கு வர்ஷங்கள் வலிக்கும்படி செய்கிறேன். தங்களுடைய அபிஷேகத்தை நிறுத்தவேண்டுமென்றும், அவர்களுடைய புத்ரனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்றும் அவர்கள் கொண்டிருக்கும் ஆசையை இன்று வேரறுக்கிறேன். தைவத்துடன் விரோதித்துக்கொண்டு ஒருவன் தப்பினாலும் தப்பலாம்; என்னை விரோதித்துக்கொண்டு உயிரோடிருக்க முடியுமா?

“தாங்கள் வனத்திற்கா போகவேண்டும்? போவது நிச்சயமே; ஆனால் இப்பொழுதல்ல; இந்தக் காரணத்தாலல்ல. நமது முன்னோர்களான ராஜர்ஷிகள் வெகுகாலம் வரையில் ராஜ்யத்தை ஆண்டு, வயஸ் சென்ற பிறகு வானப்ரஸ்தாச்ரமத்தைக் கைக்கொண்டு, ராஜ்யத்தைப் புத்ரர்களிடத்தில் ஒப்புவித்து, ‘நமது குடிகளை உன் குழந்தையைப்போல் பரிபாலிக்கவேண்டு’மென்று கட்டளையிட்டு, வனத்திற்குப் போய்த் தவஞ்செய்வது வழக்கம். அப்படியே தாங்களும் அநேக ஆயிரவர்ஷங்கள்வரையில் ராஜ்யபாலனஞ் செய்துவிட்டுப் பிறகு வனத்திற்குப் போவீர்கள், அப்பொழுது தங்களுடைய புத்ரர்கள் ராஜ்யத்தை ஆள்வார்கள்.

நமது பிதா ஸ்திரமான சித்தமுள்ளவரல்ல. ராஜ்யம் அடிக் கடி மாறுமென்று தங்களுக்கு ஸந்தேஹ முண்டாகித், தங்களுக்கு ராஜ்யம் வேண்டாமென்றால், ஸமுத்ரத்தை அதன் கரை கார்ப்பது போல் நான் இந்த ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றுவேன். இப்படியே ப்ரதிக்கொடுக்கிறேன். தவறினால் வீரர்கள் அடையவேண்டிய ஸ்வர்க்கம் எனக்குக் கிடைக்காமல் போகட்டும்,

ஆகையால் இப்பொழுது தயாராயிருக்கும் பதார்த்தங்களால் அபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளும் விஷயத்தில் தங்கள் மனஸைச் செலுத்த வேண்டும். அதைத் தடுக்கும் அரசர்களை நெருங்க விடாமல் துரத்த நான் ஒருவனே போதும். இந்தக் கைகள் வெறும் அழகுக்கோ? என் வில்லும் இடுப்பில் கட்டியிருக்கும் கத்தியும் என் அம்பறையில் நிறைந்திருக்கும் பாணங்களும் வெறும் அலங்காரத்திற்கோ? விளையாடவோ? அல்லது பெருமைக்கோ? இந்த நான்கும் நமது சத்ருக்களை வேரறுக்க ஸாதனங்களல்லவா? எனக்குச் சத்ருவென்று ஒருவன் ஏற்பட்டால் அவன் உயிரோடிருக்கப் பொறுக்கமாட்டேன். அவன் வஜ்ராயுதத்தைத் தரித்த இந்த் ரஸ்யிருந்தாலும் ஸரி; மின்னலைப்போல் ப்ரகாசிக்கும் என் கத்தியால்

அவனுடைய ப்ராணனை வாங்கிவிடுவேன். பாருங்கள், இன்றைக்கு என் கையால் வெட்டப்பட்ட யானைகள் குதிரைகள் மனிதர்களுடைய கைகால்கள் தலைகள், பூமியில் விழுந்து, அடர்ந்த காட்டைப்போல் ஸஞ்சரிக்கமுடியாமல் அதைச் செய்துவிடும். என் கத்தியால் வெட்டித் தள்ளப்பட்ட யானைகள், கொழுந்துவிட்டெரியும் மலைகளைப் போலவும், மின்னல்களுடன் கூடின மேகங்களைப்போலவும், பூமியில் விழும். நான் கையில் வில்லையெடுத்து யுத்தஞ்செய்ய நின்றால் இந்த லோகத்திலுள்ள புருஷர்களுக்குள் எவனாவது தன்னைச் சூரனென்றும் ஆண்பிள்ளையென்றும் சொல்லிக்கொள்ளத் துணிவானா? எல்லோரும் ஸ்த்ரீகளைப்போல் ஓடி ஒளிந்துகொள்வார்களல்லவா? ஒரு ஸமயத்தில் ஒரே யுத்தவீரனைப் பல பாணங்களால் அடிப்பேன்; ஒரு ஸமயத்தில் ஒரே பாணத்தால் அல்பவிர்யமுள்ள பல சத்ருக்களை அடிப்பேன். இப்படி யானைகளையும் குதிரைகளையும் வீரர்களையும் மர்மஸ்தானங்களில் பாணங்களால் துளைப்பேன். 'நீ ஒருவனுய்ப் பலரை எப்படி ஜயிப்பாயெ'ன்று தங்களுக்கு ஸந்தேஹம் வேண்டாம். நான் உபதேசம்பெற்ற அஸ்த்ரங்களின் மஹிமை இன்று வெளிப்படும். நமது பிதாவின் அதிகாரத்தை அவரிடத்திலிருந்து பிடுங்கித் தங்களுக்குக் கொடுக்கப்போகிறேன். என் இரண்டு கைகளும் சந்தனம் பூசிக்கொள்ளவும் ஆபரணங்களைத் தரிக்கவும் தானங்களைக் கொடுக்கவும் மித்ரர்களைக் காப்பாற்றவும் இதுவரையில் உபயோகப்பட்டன. அவை இன்றைக்குத் தங்களுடைய அபிஷேகத்திற்குத் தடை செய்கிறவர்களை அழிப்பதில் உபயோகப்படும். ஆகையால் தங்களுடைய விரோதியான எவனுடைய உயிரையும் கீர்த்தியையும் மித்ரர்களையும் நாசஞ் செய்யவேண்டும்? நான் தங்களுடைய ஊழியன். தங்களுடைய உத்திரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இந்தப் பூமண்டலம் தங்களுடைய ஆளுகைக்குள் வருவதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டு'மென்றார்.

ரகுலதிலகன் “குழந்தாய்! நமது பெற்றோர்கள் பிழைத்திருக்கும் வரையில் அவர்களுடைய கட்டளைப்படி நடக்கவேண்டும்; அவர்கள் இறந்தபிறகு ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் அதே திதியில் பல ஜனங்களுக்கு அன்னம் போடவேண்டும்; கபா கேதத்ரத்தில் அவர்களை உத்தேசித்துப் பிண்டம் போடவேண்டும். இம்மூன்று கார்யங்களையும் செய்வதால் ஒருவனுக்குப் புத்ரனென்று பெயர் கிடைக்கிறது. ஸ்மிருதிகள் இதையே உபதேசிக்கின்றன. ஆகையால் நமது பிதாவின் வார்த்தையை மீறமாட்டேன். எப்படியானாலும் அதை நிறைவேற்றப்போகிறேன். லோகத்தில் ஸாதுக்கள் அனுஷ்டிக்கும் மார்ச்

கம் இதே”யென்று தான் முன்பு விஸ்தாரமாக உபதேசித்த தர்மத்தை இப்பொழுது சுருக்கமாகச் சொல்லி, லக்ஷ்மணனுடைய கண்ணீரைத் துடைத்து, அடிக்கடி ஸமாதானஞ் செய்தார்.

ஸர்க்கம் 24.

கௌஸல்யை வம்மதித்தது.

‘ராமன் தர்மத்திலிருந்து விலகமாட்டான். அவனுடைய பிதாவின் வார்த்தைப்படி நடப்பானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லையென்று கௌஸல்யை நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொண்டு, அந்த ஸமயத்தில் கண்ணீர்விடுவது அபசகுனமென்றெண்ணி அடக்கிக்கொண்டு “எனக்கும் தசரதருக்கும் அருமைக் குழந்தையாய்ப் பிறந்த நீ இதுவரை பில் துக்கத்தையே அறியாதவன்; காட்டிற்குப் போய், அங்கே உதிர்ந்து கிடக்கும் நெல்லுகளை ஒவ்வொன்றாய்ப் பொறுக்கித் தின்று எப்படிப் பிழைப்பாய்? உன் வேலைக்காரர்களும் பரிசாரர்களும் நேர்த்திபான அன்னத்தைப் புஜித்து ஸுகமாயிருக்கிறார்களே. அவர்களுக்குப் பரபுவான நீ, காட்டில் பழங்களையும் கிழங்குகளையும் வேர்களையும் தின்று எப்படிப் பிழைப்பாய்? ‘ராமன் தசரதருக்கு மூத்தபுத்ரன்; அவனிடத்தில் அவருக்கு எல்லையற்ற ப்ரீதி. உத்தம் குணங்கள் பாவும் பொருந்தினவன். அப்படியும் அவனை அவர் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்திவிட்டா’ரென்று ஒருவன் கேட்டால் அதை அவன் நம்புவானா? அப்படி நம்பினாலும், ராமனுக்கே ஆபத் நேரும்பொழுது, நமது கடதி என்னமோ வென்று திகிலடையமாட்டானா? எல்லாப் ப்ராணிகளுக்கும் ஆனந்தத்தை உண்டிபண்ணும் நீயே காட்டிற்குப் போகும்படி நேர்ந்ததை யோசித்தால், எல்லோர்க்கும் ஸுக துக்கங்களைக் கொடுக்கும் சக்தி தைவமே; அதை விட மேலானது ஒன்றுமில்லையென்று தோன்றுகிறது. உன்னை விட்டுப் பிரிவதாலுண்டாகும் சோகமென்ற நெருப்பு, சிசிரருதுவில் வனத்திலிருக்கும் புல் பூண்டுகளை காட்டுத்தி எரிப்பதுபோல், என்னை எரிகிறது. அதற்கு என் தேஹமே இருப்பிடம். உன்னைப் பராகாமலிருப்பதென்ற காரற்றல் அது வளர்கிறது. உன்னை நினைத்துப் ப்ரலாபிப்பதால் உண்டாகும் துக்கமே அதைப் போஷிக்கும் ஸமித்துகள். ஆறாகப் பெருகும் கண்ணீரே அதில் ஹோமஞ் செய்யப்படும் ஆஹுதிகள். உன்னைப்பற்றின உவலையாலுண்டாகும் உஷ்ணமே அதிலிருந்து கிளம்பும் பகை.

இவைகளைச் சேர்த்துவைக்கும் புருஷ ப்ரயத்னமே என் பெருமூச்சு கள்; அதை அணைக்கும் ஜலத்தைப் போன்றவனே நீ. அந்த ஜலமில் லாமல் இந்தப் பாடும் நெருப்பு வர வர வளர்ந்து என்னை நாசஞ் செய்யப்போகிறது, தன் கன்றைப் பசு பிந்தொடர்வது ஆச் சர்யமா? நீ எங்கே போகிறாயோ அங்கே நானும் வருவே” எனென்றான்.

ராமன் “அம்மா! தாங்கள் ஒன்றை யோசிக்கவேண்டும். நானும் காட்டிற்குப் போய்த், தாங்களும் என்னுடன் வந்து, கைகேயி யால் வஞ்சிக்கப்பட்ட என் பிதாவைக் கைவிட்டால் அவர் பிழைக்க மாட்டாரென்பது நிச்சயம். ஸாதாரணமான ஸ்த்ரீகளுக்கே பாததர் வைக கைவிடுவது வெகு க்ரூரமான செய்கை; தாங்களோ அதை மனதால் நீனைப்பதும் பிரகு. என் பிதாவான சக்ரவர்த்தி உயிரோ டிருக்கும் வரையில் தாங்கள் அவருக்குச் சசுநவைஷ் செய்யவேண் டியது. இதே நமது மனனோர்களின் நித்யமான தாம்”மென்றான்.

கௌஸல்யை மஹா தர்மசிறதையுள்ளவள்; ஆகையால் ராம னுடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு அப்படியே செய்வதாய் ஒப்புக் கொண்டாள். பிறகு அவர் அவளுடைய மனதில் குடிக்கொண்ட துக்கத்தை நீக்கிப், புத்தியை ஸ்தரப்படுத்துவதற்காகத் “தாங்களும் நானும் மஹாராஜாவின் ஆக்ஷேபங்களுக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டிய தல்லவா? அவர் நம்மை ஆளும் அரசன்; நம்மைப் போஷிக்கும் ப்ரபு; நமக்குத் தர்மத்தை உபதேசிக்கும் குரு; குணங்களால் எல்லோரையும் காட்டி லும் மேலானவர்; எல்லோர்க்கும் அதிபதி பதினான்கு வர்ஷங்களை ஒரு ஶுணத்தைப்போல் காட்டில் விளையாட்டாகக் கழித்துவிட்டு, மறுபடியும் தங்களுடைய பாதங்களில் பணிவிடை செய்வே” எனென்றான்.

கௌஸல்யை ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புவதற்கும் தான் அயோத்யையிலிருப்பதற்கும் ஸம்மதித்தான். ஆனால் அவரிடத் தில் தான் வைத்திருக்கும் ப்ரீதியையும், தன் சக்களத்திகளின் துஷ்ட ஸ்வபாவத்தையும் நீனைத்து நீனைத்துக் கண்ணீர் பெருக, “ராம! இந்தத் துஷ்ட ஸ்த்ரீகளின் நடுவில் நான் இருக்கவே மாட்டேன். காட்டிலிருக்கும் மிருகங்களைப்போல் என்னுடன் ஆனந்தமாகக் காலங்கழிப்பேன். என்னால் உனக்குக் கொஞ்சங் கூடக் கஷ்டம் நேராது. உன் பிதாவின் உத்திரவுப்படி காட்டிற்குப் போகவேண்டுமென்று உனக்கிஷ்டமிருந்தால் என்னையும் கூடிக் கொண்டுபோ”வென்றான்.

பிறர்க்கு ஏதாவது துக்கம் நோந்தால் ராமனுடைய மனதும்
 துக்கத்தால் மிகவும் துடிக்கும். ஆனால் பிரதாவின கட்டளையை
 குறைவேற்றுவதென்ற தர்மத்திற்கு எங்கே குறைவு வருமோ
 வென்று பயந்து, கௌஸல்யையின் துக்கத்தைப் பார்த்துத் தானும்
 துக்கப்படாமல், மனோதர்யத்தால் தன் துயரத்தை அடக்கிக்
 கொண்டார். அப்பொழுது தன் தாய் தான் வனத்திற்குப் போக
 ஸம்மதித்தவுடன், அவளுடைய துக்கத்தைச் சற்று ஆற்றுவதற்காக
 தன் துக்கத்தை வெளியிட்டு அழுதுகொண்டு “ஸதீகள் பிழைத்
 திருக்கும் வரையில் பர்த்தாவே அவர்களுக்குத் தைய்வம்; பர்த்தாவே
 ப்ரபு. இப்பொழுது தங்களுக்கும் எனக்கும் மஹாராஜாவே ப்ரபு:
 பூமண்டலாதிபதியான அவர் நம்மை ரக்ஷிக்கும்பொழுது நாம்
 அநாதைகளல்ல. மேலும், சக்களத்திகள் தங்களுக்குக் கொஞ்ச
 மாவது கெடுதி செய்ய நயாயமில்லை. எனக்குப் பதிலாக இந்த
 ராஜ்யத்தை ஆளப்போகிற பரதன் தாமாத்மா; தர்மத்தை அனுஷ்
 டிப்பதிலேயே ப்ரியமுள்ளவன்; எல்லோரிடத்திலும் ப்ரியமாகப்
 பேசுகிறவன். அபபடியிருக்கத், தங்களிடத்தில் விசேஷ பக்தி
 யுடன் சசநுஷை செய்வான். நான் காட்டிற்குப் போனபிறகு
 மஹாராஜா என்னை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் கொஞ்சங்கூட
 வருத்தமடையாமல் தாங்கள் வெகுஜாக்ரதையுடன் பார்த்துக்
 கொள்ளவேண்டும். அவரோ வயஸ் முதிர்ந்தவர்; இந்தக் கொடிய
 சோகத்தால் அவர் இறக்காமல் எப்பொழுதும் வெகு ஜாக்ரதையாய்த்
 தாங்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டும். ஸதீகள் வ்ரதங்களையும்
 உபவாஸங்களையும் அனுஷ்டித்து மஹா புண்யங்களை ஸம்பாதித்தா
 லும், கணவனுக்குச் சசநுஷை செய்யாவிட்டால் பாபிகளின்
 கதியை அடைவார்கள். தேவபூஜைகளைச் செய்யாவிட்டாலும்
 பெரியோர்களை நமஸ்கரிக்காமற் போனாலும் வ்ரதங்களை அனுஷ்டிக்கா
 மலிருந்தாலும் பர்த்தாவிற்குச் சசநுஷையைச் செய்துவந்தால்
 அவர்களுக்கு உத்தம லோகங்கள் கிடைக்கும். ஸதீகள் தங்
 களுடைய கணவன்களுக்குச் சசநுஷை செய்வதே மேலான தர்ம
 மென்று சநுதிகளும் ஸ்மிருதிகளும் உபதேசிப்பதற்கு இதே கார
 ணம், முன்னோர்களின் ஆசாரமும் இதே.

“புத்தியைச் செலுத்த வேறு விஷயமில்லாமல் தாங்கள் சும்மா
 லிருந்தால் துக்கம் மேலிம. ஆகையால் ப்ராஹ்மணசரீரேஷ்டர்
 களை முன்னிட்டு நான் சேஷமமாய்ப் போய்வருவதற்காக சாரதி
 ஹோமம் புஷ்டி ஹோமம் இன்னும் மற்ற மங்களகாரயங்களைச்
 செய்வியுங்கள். ரதனம் தாம்பூலம் புஷ்பம் முத்தியிவைகளால்

தேவதைகளையும் ப்ராஹ்மணர்களையும் ஆராதியுங்கள். ஸ்நானம் ஜபம் உபவாஸம் முதலிய நியமங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு, மது மாம்ஸங்களை விலக்கிச் சூத்தமான அன்னத்தைப் புஜித்துத், தங்களுடைய நாதனுக்குப் புணிவிடைசெய்வதில் கவனத்தைச் செலுத்துங்கள். நான் திரும்பிவருங்காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருங்கள். இப்படிச் செய்தால் தர்மரத்தமாக்களில் ச்ரேஷ்டரான என் பிதா பிழைத்திருப்பதையும் நான் இங்கே திரும்பி வருவதையும் பார்க்கும் பாக்யத்தைச் செய்வீர்கள்” என்று.

புத்ரனை விட்டுப் பிரிய வேண்டுமெனென்ற துக்கத்தால் கண்ணீர் பெருகக் கௌஸல்யை “காட்டிற்குப் போகவேண்டுமென்ற புத்தி உனக்கு உறுதியாக உண்டாயிருக்கிறது. என்னால் அதை மாற்றமுடியவில்லை. காலபலத்தை யாரால் ஜயிக்க முடியும்? குழந்தாய்! சாவதானமாய்ப் போய்வா. உனக்கு எப்பொழுதும் கேஷமமுண்டாகட்டும், ஜயமுண்டாகட்டும். நீ திரும்பிவந்தாலன்றி என் சோகம் தீராது. உன் பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றி, உன் இஷ்டத்தையும் பூர்த்திசெய்து, மஹா கீர்த்தியடைந்து நீ திரும்பி வந்தபிறகே நிகரற்ற ஸுகத்தை அனுபவிப்பேன். என் வார்த்தையையும் தள்ளிவிட்டுக் காட்டிற்குப் போகவேண்டுமென்று ஒரே பிடிவாதமாயிருக்கும்படி உன்னைத் தூண்டிவிடும் விதியின் பலத்தை யாரால் அறியமுடியும்? மஹாபராக்கரமசாலியே! கேஷமமாகப் போய்வா. சீக்ரத்தில் திரும்பிவந்து, மதுராமன் வார்த்தைகளால் என் மனதை ஸந்தோஷப்படுத்து. ஒரு நிமிஷங்கூட உன்னைவிட்டுப் பிரிய என் மனது ஸஹிக்கவில்லையே. நீ காட்டிலிருந்து மான்தோல் மரவுரி ஜடைகளுடன் திரும்பிவரும் காலம் இந்தக் க்ஷணமாகவே இருக்கக்கூடாது”வென்று துக்கித்தாள். பிறகு ராமன் காட்டிற்குப் போகத் தீர்மானித்திருக்கிறாரென்று தெரிந்துகொண்டு, மிகுந்த ப்ரீதியுடன் அவருடைய கேஷமத்தை உத்தேசித்துச் செய்யவேண்டிய மங்களகார்யங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

கௌஸல்யை ராமனுக்கு மங்களாசீர்வாதம் செய்தது.

தன் துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு, தான் அதுவரையில் அழுதுகொண்டிருந்ததாலுண்டான அசுத்தத்தைப் போக்க ஐசமனஞ் செய்து சுத்தமாய்க் கௌஸல்யை “ரகுருலதிலக ! காட் டற்குப் போகாமல் உன்னைத் தடுக்கமுடியவில்லையே; ஆகையால் போய்வா. பதினான்கு வர்ஷங்களுக்குப் பிறகு திரும்பிவந்து முன் னோர்களின் ஆசாரப்படி ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்துகொள். எந்தத் தர்மத்தை நீ பரீதியுடன் பூர்ணமாக அனுஷ்டிக்கிறாயோ அந்தத் தர்மமே உன்னைக் காப்பாற்றட்டும். (ப்ராஹ்மணர் முதலிய முன்று வர்ணத்தார்களை ஆசீர்வாதஞ் செய்யும்பொழுது வேதமந்த்ரங்களைச் சொல்வதுபோல், நான்காவது வர்ணத்தாரை ஆசீர்வதிக்கும்பொழுது அவைகளுக்குப் பதிலாக இந்தச் ச்லோகத்தையே சொல்வது ஸம்ப்ராதாயம்.) நாற்சந்திகளிலும் தேவாலயங்களிலும் நீ நமஸ்கரிக்கும் தேவதைகளும் மஹர்ஷிகளும் காட்டில் உன்னை ரக்ஷிக்கட்டும். விச்வாமித்ர மஹர்ஷியால் உனக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட அஸ்த்ரங்கள் பாவும் உத்தமகுணங்களுள்ள உன்னை எப்பொழுதும் காப்பாற்றட்டும். நீ பெற்றோர்களுக்குச் செய்யும் சுச்சூருஷையும் நீ பேசும் ஸக்யமும் உன்னைக் காப்பாற்றட்டும்; உனக்குத் தீர்க்காயுஸைக் கொடுக்கட்டும். ஸமித்துகள் தர்ப்பங்கள் பவித்ரங்கள் அக்னிகுண்டங்கள் தேவபூஜாஸ்தானங்கள் குன்றுகள், மரங்கள் செடிகள், குட்டையான மரங்கள், மடுக்கள், பக்ஷிகள் ஸர்ப்பங்கள் விலம்புறங்கள் உன்னைக் காப்பாற்றட்டும். ஸாத்யர்கள் விச்வேதேவர்கள் மருத்துகள் மஹர்ஷிகள், தாதா விதாதா பூஷா பகன் அர்யமா முதலிய பனிரெண்டு ஆதித்யர்கள், இந்த்ரன் யமன் வருணன் குபேரன் முதலிய லோகபாலர்கள், பக்ஷங்கள் மாஸங்கள் ருதுக்கள் வர்ஷங்கள் பகல் ராத்ரி முஹூர்த்தங்கள் முதலியவைகளின் அதிஷ்டான லோகங்களும் உனக்கு எப்பொழுதும் மங்களங்களைச் செய்யட்டும். தந்தையுமும் போகமும் வேதசாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படும் தர்மமும் உன்னை நான்குபுறங்களிலும் காப்பாற்றட்டும். ஸனக்குமாரரும் ஸோமனும் பிருஹஸ்பதியும் ஸப்தர்ஷிகளும் நாரதரும் உன்னை எப்பொழுதும் காப்பாற்றட்டும். மஹாப்ரஸித்தியுள்ள திக்பாலர்களும் நான் செய்யும் ஸ்தோத்ரத்தால் ஸந்தோஷித்து உன்னைக் காப்பாற்றட்டும்.

கடற்கரையிலிருக்கும் மலைகளும் ஸமுத்ரமும், குபேரனும் வருணனும், ஸ்வர்க்கமும் ஆகாசமும், பூமியும் நதிகளும் நகூதரங்களும் க்ரஹங்களும் க்ரஹதேவதைகளும் ராத்ரி பகல்களுக்கு அபிமானி தேவதைகளும் இரண்டு ஸந்த்யாதேவதைகளும் உன்னைப் காப்பாற்றட்டும். ருதுக்கள் மாஸங்கள் வர்ஷங்கள் கலைகள் கால்டைகளின் அதிஷ்டானதேவதைகள் உனக்கு ஷேஷமத்தைக் கொடுக்கட்டும். காட்டில் நீ தபஸ்வியாக வலிக்கும்பொழுது ஆதித்யர்களும் ஸாத்யர்களும் உனக்கு ஸுகத்தைக் கொடுக்கட்டும். ராக்ஷஸர்களாலும் பிசாசங்களாலும் க்ரூர நடத்தைபுள்ளவர்களாலும் மாம்ஸத்தைப் புஜிக்கும் ஜந்துக்களாலும் உனக்குப் பயமுண்டாகவேண்டாம். வானரங்கள் தேன்கள் காட்டு ஈக்கள் கொசுக்கள் ஊரும் ஜந்துக்கள் புழுக்கள் காட்டில் உனக்குக் கெடுதிசெய்யாமலிருக்கட்டும். பெரிய யானைகள் வில்ஹங்கள் புலிகள் கரடிகள் பன்டிகள் எருமைகள் பயங்கரமான காட்டுமாடுகள் உனக்குத் தீங்குசெய்ய வேண்டாம். நரமாம்ஸத்தைத் தின்னும் மற்ற ப்ராணிகளும் நான் செய்யும் பூஜையால் திருப்தியடைந்து உனக்குக் கெடுதிசெய்யாமலிருக்கட்டும். நீ போகும் வழிகளில் உனக்கு ஷேஷமுண்டாகட்டும். உன் பராக்ரமம் வீணாகாமல் நீ உத்தேசித்த ப்ரயோஜனத்தை அடைவாய். நீ விரும்பும் ஸகல பொருள்களும் உனக்கு வனத்தில் கிடைக்கட்டும். பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் உனக்கு விரோதிகளாயிருக்கும் தேவதைகளும் உனக்கு ஷேஷமத்தை உண்டாக்கட்டும். பிருஹஸ்பதி ஸோமன் ஸூரபன் குபேரன் யமன் அக்னி வாயு ஹோமப்புதை, ரிஷிகளிடத்திலிருந்து நீ அப்யவித்த மந்த்ரங்கள் இவையெல்லாம் வனத்தில் நீ ஸநானஞ் செய்யுங்காலத்தில் உன்னைக் காப்பாற்றட்டும். ஸகல லோகத்திற்கும் ப்ரபுவான ப்ரஹ்மாவும் ஸகல ப்ராணிகளையும் போஷிக்கும் நாராயணனும், மற்ற ரிஷிகளும் வனத்தில் உன்னை ரக்ஷிக்கட்டு”மென்று மாலைகளாலும் கந்தங்களாலும் அவர்களுக்குத் தகுந்த ஸ்தோத்ரங்களாலும் தேவதைகளோப் பூஜித்தான்.

பிறகு மஹாத்மாவான ஒரு ப்ராஹ்மணனால் அக்னியை மூட்டி, ஹோமத்திற்காக நெய் ஸமித்துகள் வெள்ளைக்கடுகு வெள்ளைமலைகள் முதலானவகளை ஸம்பாதித்து, ராமனுக்கு ஷேஷமுண்டாவதற்காக அதில் விதிப்படி ஹோமஞ் செய்தான். உபாத்யாயரும் ராமனுக்கு ஸகல உபத்ரவங்களும் நீங்கி ஆரோக்ய முண்டாகவேண்டுமென்று ஹோமஞ்செய்து, மிகுந்த ஹவிஸால் ஹோமகுண்டத்திற்கு வெளியில் லோகபாலர் முதலியவர்களுக்குப் பலிவைத்தார். ப்ராஹ்மணர்களுக்குத் தேன் நெய் தயிர் அக்ஷதை முதலியவைகளைக்

கொடுத்து, ராமனுக்கு ஊனத்தில் சேஷமமுண்டாகும்படி ஸ்வஸ்தி வாசனம் செய்வித்தாள். பிறகு உபாத்யாயருக்கு வேண்டியவரையில் தக்ஷிணையைக் கொடுத்துக் கௌஸல்யை “குழந்தாய்! தேவேந்த்ரன் விருத்ராஸுரனைக் கொன்று ஸகல தேவதைகளாலும் உண்ணங்கப் பட்டபொழுது, அவனுக்கு உண்டான சேஷமும் உழக்கும் உண்டாகட்டும். கருடன் அமிருதத்தைக் கொண்டுவரப் புறப்பட்டபொழுது அவருடைய தாயான வினதை அவருக்கு எந்த சேஷமத்தை ப்ரார்த்தித்தாளோ அது உனக்கும் உண்டாகட்டும். அமிருதத்திற்காக ஸமுத்ரத்தைக் கடையும்பொழுது தைத்யர்களை நாசஞ்செய்யும் பொருட்டு இந்த்ரனுக்கு அதிதி எந்த சேஷமத்தை அனுக்ரஹித்தாளோ அது உனக்கும் உண்டாகட்டும். அளவற்ற தேஜஸுள்ள மஹாவிஷ்ணு லோகங்களை மூன்றடியால் அளக்கப்போகையில் அவருக்கு நேர்ந்த சேஷமம் உனக்கும் உண்டாகட்டும். ருதுக்களும் ஸமுத்ரங்களும் உனக்குப் பரம மங்களத்தைச் செய்யட்டு”மென்று அவருடைய தலையில் அக்ஷதைகளைப் போட்டு, நேர்த்தியான கந்தத்தை அவருடைய தேஹத்தில் பூசி, ப்ரஹித்தமான வீர்யத்துடன் கூடின விசல்பகரணியென்ற மூலிகையைக் குளிகையாகச் செய்து, ரக்ஷையாகக் கையிற் கட்டி அதற்குத் தகுந்த மந்த்ரங்களை ஜபித்தாள்.

மனலில் மிகுந்த துக்கமிருந்தாலும் ஸந்தோஷித்தவளைப்போல் காட்டிக்கொண்டு ராமனைத் தன் ஸமீபத்தில் அழைத்து உச்சிமுகர்ந்து ஆலிங்கனஞ்செய்து தழதழத்த வார்த்தைகளால் “நீ உத்தேசித்த காரியத்தை நிறைவேற்ற ஸௌக்யமாகப் போய்வா. உன் எண்ணங்கள் யாவையும் பூர்த்தி செய்து நோயில்லாமல் மறுபடியும் அயோத்யைக்கு வந்து நமது முன்னோர்கள் அனுஷ்டித்த க்ஷத்ரிய தர்மத்தைக் கைக்கொண்டு ஸுகமாயிருப்பதைப் பார்ப்பேன். காட்டில் என் மகனுக்கு என்ன நேருமோ வென்ற கவலை தீர்ந்து, உன்னை மறுபடியும் பார்த்த ஸந்தோஷத்தால் முகம் மலர்ந்து, பூர்ண சந்த்ரன் உதிப்பது போன்ற உன்னை மறுபடியும் காண்பேன். பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றிக் காட்டிலிருந்து வந்து, விம்ஹாஸனத்தில் உட்கார்ந்து அதிகாரஞ் செய்வதைப் பார்ப்பேன். வனவாஸஞ் செய்து திரும்பி வந்து உன் பதவிக்குத் தகுந்த அலங்காரங்களுடன் எனக்கும் ஸீதைக்கும் ஸகல மனோரதங்களையும் பூர்த்தி செய். என்னால் பூஜிக் கப்பட்ட தேவதைகளும் சிவன் முதலியவர்களும், மஹர்ஷிகளும் பூதங்களும் அஸுரர்களும், உரகர்களும் திக்குகளும் நீ வனத்திற்குப் போகும்பொழுது உனக்கு ஸகல மங்களங்களையும் கொடுக்கட்டு”

மென்று கண்களில் நீர்தளும்ப விதி ப்ரகாரம் ஆசீர்வாதஞ்செய்து முடித்து, ராமனுக்கு ரகச்யமாக அவரை ப்ரதக்ஷணஞ்செய்து, மிகுந்த ப்ரீதியுடன் அடிக்கடி ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டாள்.

ராமன் ஸ்வபாவத்திலேயே மஹாதேஜஸ்வீ. கௌஸல்யையின் ஆசீர்வாதத்தாலும் ரகச்யமான அவருடைய தேஜஸ் விருத்தியாயிற்று. பிறகு எந்த அபத்திலும் தர்மம் தவறாமல் நடந்து கொண்டதனால் மஹாகாத்தியை யடைந்த ராமன், தன் தாயின் பாதங்களில் அடிக்கடி நமஸ்கரித்து, லீதைக்கு அந்த ஸமாசாரத்தைத் தெரிவிக்கத் தன் அநதப் புரத்தை நோக்கி வந்தார்.

ஸர்க்கம் 26.

லீதா ராம ஸம்வாதம்.

இப்படிக் கௌஸல்யையால் மங்களாசீர்வாதஞ் செய்யப்பட்டு ராமன் அவளுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து, தர்ம மார்க்கத்தை அனுஸரித்து வனத்திற்குப் போகப் புறப்பட்டார். அவா ராஜவீதியின் வழியாக மஹாகாந்தியுடன் வரும்பொழுது அங்கிருந்த ஜனங்களின் மனதைத் தன் உத்தம குணங்களால் கவர்ந்தார். அப்பொழுது லீதையும் ராமாபிஷேகத்திற்காகச் செய்ய வேண்டிய வ்ரதங்களையும் உபவாஸங்களையும் அனுஷ்டித்துக்கொண்டு, பட்டாபிஷேகத்திற்கு நேர்ந்த இடையூறுகளை அறியாமலிருந்தாள். ராமனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் நடக்கப்போகிறதென்றே அவளுக்கு நிச்சயம். தேவபூஜையை முடித்து ஸந்தோஷமான மனஸுடன், ராஜ்யாபிஷேகமானவர்களுடைய பாதங்களில் அவர்களுடைய பட்டமணிவிகள் கந்த புஷ்பங்களால் அாசசனைசெய்யவேண்டுமென்ற ராஜ தாமத்தை அறிந்தவளாகையால், வெண்குடை சாமரம் பதராஸனம் மங்களாவாத்யங்கள் யானைகள் குதிரைகள் ரதங்கள் காலாட்கள் பரிவாரங்களுடன் ராமன் வருவதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்; அப்படியிருக்கையில் ராமன் தன் அநதப்புரத்தில் ப்ரவேசித்தார்.

அங்கே தன் பரிவாரங்கள் அபிஷேகத்திற்காகச் செய்யும் விசேஷமான அலங்காரங்களையும் அவர்கள் கொண்டிருக்கும் ஆனந்தத்தையும் பார்த்து, வெட்கத்தால் சற்றுத் தலைகுனிந்தார். தன்

கணவன் துக்கத்தால் வாடின முகத்துடன், கவலையால் இந்திரிய ஸ்வாதினமின்றி வருவதைக் கண்டு, லீதை ஆஸனத்திலிருந்து திடீரென்று எழுந்து, 'நமது பர்த்தா எப்பொழுதும்போலில்லாமல் ஸந்தோஷமற்றுத் தலை குனிந்து ஏன் வருகிறு'ரென்று யோசித்து நடுங்கினான். ராமனுக்கு அதுவரையில் வருத்தமென்பதே கிடையாது. தான் சொல்லப்போகும் வார்த்தையால் லீதைக்கு நேரும் துக்கத்தை நினைக்க அவருக்கு அடங்காத துயரமுண்டாயிற்று. தன் மனோதைரயத்தை இழந்து, 'ஒரு நாளும் துக்கத்தை அறியாத லீதை, நான் காட்டிற்குப் போய்விட்டால் என்ன கஷ்டப்படுவாளோ, எப்படிக் காலங்கழிப்பாளோ'வென்று ஏக்கம் மேலிட்டது. முகத்தில் காந்தி குறைந்தது. 'கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தை இழந்தேன். நானும் காட்டிற்குப் போகும்படி ஆயிற்'றென்று இவளுக்கு எப்படி சொல்வேனென்ற சோகத்தால் உடம்பு வியர்த்தது. தன் மனதிலுள்ள க்லேசத்தை அவர் அடக்கமுடியாததைக் கண்டு லீதை,

“ப்ராணநாதா! மிகுந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கவேண்டிய காலத்தில் தாங்கள் இப்படித் துக்கப்படுவதென்? ப்ராஹ்மணச்ரேஷ்டர்கள் பிருஹஸ்பதியைத் தேவதையாபுடைய புஷ்ய நக்ஷத்ரத்துடன் இன்றைக்குச் சந்த்ரன் கூடியிருக்கிறாரென்றும், அதில் ஏதாவது காரியத்தை ஆரம்பித்தவர்களுக்கு மங்களமுண்டாகுமென்றும், தங்களுடைய அபிஷேகத்திற்கு அதே தகுந்த முஹூர்த்தமென்றும், சொல்லியிருக்கிறார்களல்லவா? அப்படியிருக்கத், தாங்கள் ஸந்தோஷிக்காமல் வருத்தப்படக் காரணமென்ன? நுரையைப் போல் வெண்மையாய் நூறு தங்கக் கம்பிகளுள்ள குடையால் மறைக்கப்பட்டுத், தங்களுடைய முகமண்டலம் ப்ரகாசிக்கக் காணேனே. தாமரை மலர்களைப்போன்ற கண்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தங்களுடைய முகத்திற்கு இருபுறத்திலும் சந்த்ரனையும் ஹம்ஸபக்ஷியையும் போல் ப்ரகாசிக்கும் சாமரங்கள் போடுவதைக் காணேனே. வந்திஸூத மாகத வைதாளிகள் மங்களவாக்யங்களால் தங்களுடைய கீர்த்தியை இனிமையாகக் கொண்டாடும் சப்தம் மதுரமாய்க் காதில் விழவில்லையே. பட்டாபிஷேகம் பெற்ற தங்களுடைய சிரவில்தேனும் தயிரும் கலந்த புண்ய ஜலத்தால், வேதங்களைக் கரைகண்ட ப்ராஹ்மணர்கள் மந்த்ரங்களுடன் அபிஷேகஞ் செய்த அடையாளத்தைக் காணவில்லையே. நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களும், நகரத்து ஜனங்களும், வீதித் தலைவர்களும், ராஜ்ய உத்யோகஸ்தர்களும், மந்த்ரிகளும் அழகாக அலங்கரித்துக் கொண்டு, தங்களைப் பின்தொடரக் காணவில்

லையே? நான்கு உத்தம அச்வங்கள் பூட்டித் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட புஷ்யரதம், தங்களுக்கு முன்பு ஏன் போகவில்லை? ஸகல உத்தம லக்ஷணங்கள் பொருந்தின பட்டத்து யானை, கறுத்த நீருண்ட மேகம் தங்கின மலை நடந்து வருவதைப்போல் தங்களுக்குமுன் ஏன் போகவில்லை? வீரர்களுக்கு முன்னால் கொண்டிபோகப்பட வேண்டிய நவரத்தனங்களிழைத்த பத்ராஸனம் தங்களுக்கு முன்னால் ஏன் கொண்டிபோகப்படவில்லை? அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் வித்தமாக விருக்கின்றனவல்லவா? தங்களுடைய முககாந்தி இப்பொழுது ஏன் குறைந்திருக்கிறது? ஸந்தோஷக் குறிகொஞ்சுமாவது காணப்படவில்லையே”யென்று இப்படிப் பலவிதமாய் ப்ரஸாபித்தான்.

அதைக் கேட்டு ராமன் “ஸீதே! மஹா பூஜ்யரான என் பிதா, என்னைக் காட்டிற் கணுப்பியிருக்கிறா”ரென்று சொன்னார். ஆனால் ஐயோ! இந்தத் துக்க ஸயாசாரத்தை சொல்லிவிட்டோமே; ஸீதைக்கு என்ன ஆபத்து நேருமோவென்று பயந்து, அவளைத் தையப் படுத்த விரும்பி, “ஸீதே! ஸகல தர்மங்களு மறிந்த மஹாநூனியான ஜனகமஹாராஜாவின் புத்ரியே! ராஜ தர்மங்களையும் வர்ணாசிரம தர்மங்களையும் ஸந்தேஹ விபரீதமில்லாமல் பூர்ணமாக அறிந்தவளே! உத்தமமான தர்மத்தைக் குறைவற அனுஷ்டிப்பதில் நிகரற்றவளே! இது நேர்ந்த விதத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேள். எனக்கு இன்று அபிஷேகம் செய்யவேண்டுமென்று என் பிதா ஸகல ஏற்பாடுகளையும் செய்திருந்தார். அப்பொழுது என் தாயான கைகேயி, முன்னொரு காலத்தில் தனக்கு அவரால் கொடுக்கப்பட்ட இரண்டு வரங்களை அவருக்கு ஞாபகஞ் செய்து, அவைகளை இப்பொழுது கொடுக்கும்படி வேண்டினாள். அவர் அப்படியே ப்ரதிக்கை செய்தார். நான் காட்டில் பதினான்கு வர்ஷங்கள் வரையில் வலிக்க வேண்டுமென்றும், பரதனை யுபராஜாவாகச் செய்ய வேண்டுமென்றும் கேட்டாள். என் பிதாவோ ஸத்யந் தவறாதவர்; தர்ம பாசத்தால் கட்டுப்பட்டவர். அப்படியே செய்ய ஒப்புக்கொண்டார். பிதாவின் வார்த்தையைப் பரிபாலனஞ் செய்வது எனக்கு முக்ய தர்மம். பதினான்கு வர்ஷங்கள் வரையில் வனத்தில் வலிக்கப் போகிறேன். ஆகையால் உன்னைப் பார்த்து உன்னிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டு போக வந்தேன்.

லோகத்தில் மிகுந்த ஐச்வர்யத்தை அடைந்து உயர்ந்த பதவியி லிருப்பவர்கள், தங்களுக்கெதிரில் வேறொருவனை ஸ்தோத்ரஞ்செய்வதைக் கேட்கப் பொறுக்கமாட்டார்கள். உன்னைப் பரதன் நமஸ்

காரஞ்செய்ய வரும்பொழுது என் குணங்களை நீ அதிகமாகப் புகழக் கூடாது. லக்ஷ்மணன் சத்ருக்களையுடைய மனைவிகளுக்கு எவ்வித ஸௌக்யங்களும் மரியாதைகளும் நடக்கின்றனவோ அவைகளை விட அதிகமாக உனக்கு நடக்கவேண்டுமென்று நீ எதிர்பார்க்கக் கூடாது. மற்றப் பந்துக்களைப்போல் அவனிடத்தில் நீயும் எப் பொழுதும் ப்ரியமாயும் அனுக்லமாயும் நடக்கவேண்டும். மஹா ராஜா அவனை இளவரசனாகச் செய்திருக்கிறார். அவனே நமக்கு அரசன்; ஆகையால் அவனுக்கு ப்ரியமுண்டாகும்படி நாம் நடக்க வேண்டும்.

என் பிதா செய்த ப்ரதிக்களையை நிறைவேற்ற நான் பதினான்கு வர்ஷங்கள் கோரமான வனத்தில் வலிக்கப் போகிறேன். உறுதியான மனதுள்ளவனே! இதுவரையிலும் நீ வைத்த ப்ரீதி மாறாம லிருக்கவேண்டும். நான் மஹர்ஷிகள் நிறைந்த வனத்திற்குப் போன பிறகு நீ வ்ரதங்களையும் உபவாஸங்களையும் அனுஷ்டித்துக் கொண்டு புண்யமாகக் காலத்தைக் கழிக்கவேண்டும். விடியற்காலையில் எழுந்து தேவதைகளுக்கு விதிப்படி பூஜைசெய்து, என் பிதா வும் நமக்கு அரசனுமான மஹாராஜாவை நமஸ்கரிக்கவேண்டும். என் தாய் கௌஸல்யையோ வயது சென்றவள்; என்னை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் தபிப்பாள். நீ உத்தமமான தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க விரும்பினால் அவளுக்கு விசேஷ மரியாதை செய்யவேண்டும். என் மற்றத் தாய்களிடத்தில் ப்ரீதியையும் ஸ்நேஹபாவத்தையும் காட்டி நடக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு யாதொரு குறைவும் நேராமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். என்னிடத்தில் அவர்கள் எப் பொழுதும் இவ்விதமாகவே நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் என் மனதில் அவர்களுக்கும் என் தாயான கௌஸல்யைக்கும் யாதொரு பேதமுமில்லை. ப்ரதனை உன் தமயினைப்போலும், சத்ருக்களை உன் புத்ரனைப்போலும் எண்ணு. என்னுயிரைக் காட்டிலும் அவர்கள் எனக்கு அருமையானவர்கள்.

ப்ரதனுக்கு இஷ்டமில்லாத விஷயத்தை நீ ஒரு பொழுதும் செய்யக்கூடாது. அவன் உங்களுடைய அரசன்; பிறர்க்குக் கீழ்ப்படாதவன். இந்தத் தேசத்திற்கு அதிபதி; இந்தக் குலத்திற்கும் தலைவன். சோம்பலில்லாமல் அரசர்களுடைய இஷ்டப்படி நாம் நடந்து கொண்டால் அவர்கள் நம்மிடத்தில் தயவுவைக்கிறார்கள்; இல்லாவிட்டால் கோபிக்கிறார்கள்; தங்களுக்கே பிறந்த புத்ரர்களானாலும் தங்களுக்கு கெடுதி செய்தால் அவர்களை விலக்கி விடுகிறார்கள். தங்க

ஞுக்கு பந்துக்க எல்லாதவர்களையும் திறமையுள்ளவர்களாயிருந்தால் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆகையால் தர்மத்தில் மனதை நாட்டு, வீணாகாத வரதங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு பரதனுக்கு அனுசூலமாக நடந்து இங்கேயே நான் வரும்வரையில் இரு. ப்ராணநாயகி வனத்திற்குப் போகிறேன். நீ இங்கேயே இருக்கவேண்டும். நான் இப்பொழுது சொன்ன உபதேசத்தை எவர்காவது கெடுத்தியும் மனவருத்தமுமில்லாமல் நீ அனுஷ்டிக்க வேண்டு”மென்று பார்வையின் தர்மத்தை உபதேசிப்பது போல் காட்டி, அவளுடைய மனதிலிருக்கும் அந்தரங்கத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவும் அவளுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கவும் இப்படிச் சொன்னார்.

ஸர்க்கம் 27.

(தொடர்ச்சி)

ஸீதை பிறரிடத்தில் ப்ரியமில்லாமல் பேசினாலும் பிறர் அவளிடத்தில் ப்ரியமாகப் பேசத் தகுந்தவள். அப்படியிருக்க, எப்பொழுதும் ப்ரியமாகவே பேசுகிறவளென்றால் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ராமன் இப்படி க்ருரமான வார்த்தைகளைச் சொன்னவுடன் அவரிடத்தில் தான் வைத்திருந்த ப்ரியத்தால் கோபங்கொண்டு “ராம! இவ்வளவு அல்பமான வார்த்தைகள் உமது வாயிலிருந்து இன்று வந்ததேன்? நாளை ஸ்த்ரீ. அவைகளைக் கேட்க எனக்கே சிரிப்பு வருகிறது. இதுவரையில் இப்படிக் காணவில்லையே. தாங்கள் உத்தம கூத்தரியனுடைய புத்தர். என்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் ப்ரீதிக் குவிரோதமான வார்த்தைகளைச் சொல்வது ஆச்சரியத்தை உண்டுபண்ணுகிறது.

நாத! லோகத்தில் கணவனுடைய பிதா மாதா உடன்பிறந்தவள் புத்தர் நாட்டுப் பெண் இன்னும் மற்ற பந்துக்கள் பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்த புண்ய பாபங்களின் பலன்களை அனுபவித்துக்கொண்டு, நன்மையோ தீமையோ அவர்களுக்குத் தகுந்த கார்யங்களைச் செய்கிறார்கள். ஆனால் பர்த்தாவின் சரீரத்தில் ஸம்பாகமான பார்வையாத்ரம் அவனுடைய பாக்யத்தின் பலனை அனுபவிக்கிறார். ஆகையால் தங்களை வனத்திற்குப் போகும்படி கட்டளையிட்டிருந்தால் என்னையும் அப்படிக் கட்டளையிட்டதற்கு அதிகமே. பார்வைய நமது பாதி பாகமென்ற கருதி வாக்யத்தைக் கேட்டதில்லையா? இவ்வுலகிலும் பரலோகத்திலும் ஸ்த்ரீகளுக்குக் கதி யார்? பிதாவா, மாதாவா, புத்

ராஜா, தேஹமா, தோழிகளா? இல்லை. பர்த்தா ஒருவனே. ஆகையால் தங்களுடைய பாக்யத்தில் எனக்கும் பாகமுண்டு; தாங்களே எனக்குக் கதி; தாங்கள் பயங்கரமான வனத்திற்குப் போகப் புறப்பட்டால் தாங்கள் நடக்கும் வழியிலுள்ள கூர்மையான புல்லுகளை மிதித்து ம்ருதுவாகச் செய்துகொண்டு தங்களுக்கு முன்னால் நடப்பேன்.

இவள் நம்முடன் வந்தால் மிகுந்த பாக்யத்தை அடைவாளேயென்று என்னிடத்தில் பொறாமைபுண்டோ? நான் வேண்டாமென்று தடுக்க, இவள் கேவலம் ஸ்திரீ, காட்டிற்கு வருவேனென்று எப்படிச் சொல்வாளென்ற பொறாமை என்னிடத்தில் தங்களுக்கு வேண்டாம். 'நீ இங்கே ஸுகமாக இருவென்று நான் சொன்னாலும் நான் தங்களுடன் வந்தே தீருவேனென்று பிடிவாதம் பிடிக்கிறா'ளென்று என்னிடத்தில் தாங்கள் கோபங்கொள்ளக்கூடாது. 'என் வார்த்தையை அலகூய்ந் செய்கிறாள்; ஸுகமாக இங்கே காலங்கழிப்பதை விட்டுப் பழம் கிழங்கு வேர் முதலியவைகளைத் தின்று பிழைக்கிறேனென்கிறா'ளென்ற கோபம் தங்களுக்கு என்னிடத்தில் வேண்டாம். தகாததென்று சாஸ்த்ரத்தால் விலக்கப்பட்டிருக்கும் தீர்த்தத்தை ஒருவன் எயிந்துவிடுவதுபோல், தங்களுக்குத் தகாத சர்வதையையும் ரோஷத்தையும் விலக்கிவிடுங்கள்.

“நானே ஒண்டி; பயங்கரமான காட்டில் இந்தப் பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு எப்படிப் போவே”னென்று ஸந்தேஹமுண்டாகிறதோ? தாங்கள் வீரசிகாமணியென்று எனக்குத் தெரியாதோ? ஆகையால் கவலையில்லாமல் என்னையும் அழைத்துப்போங்கள்.

தங்களைவிட்டுப் பிரிந்ததும் நான் உயிரை வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய கொடிய பாபத்தைச் செய்யவில்லையே. தாங்கள் என்னை இங்கே விட்டுப் போகும்படியான பாபத்தையும் செய்யவில்லையே. தாங்கள் என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோனால், தங்களுக்கு ஸுகமேயொழிய துக்கமில்லை. (இங்கே ஸீதை ராமனுடைய அவதார காரியத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு அது தன்னாலேயே நிறைவேறவேண்டுமென்பதைக் குறிப்பிடுகிறாள்). பாலைவனத்தில் ப்ரயாணம் செய்கிறவர்கள், தங்களுக்கு வேண்டிய ஜலத்தைக் குடித்துவிட்டு மிகுந்ததைக் கொட்டமாட்டார்கள். பிறகு வேண்டியிருக்குமென்று பர்த்தர்களில் நிரப்பிக்கொண்டு போகிறார்கள். அப்படிச் செய்வதால் அவர்களுக்கு ஸுகமேயன்றி வேறல்ல. அப்படியே என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டும்.

‘இந்த ராஜபோகங்களை விட்டுக் காட்டிற்கு வரவேண்டுமென்று ஏன் விரும்புகிறாயென்று கேட்கிறீர்களா? ஸ்த்ரீகளின் உத்தம தர்மம் இன்னதென்று நான் அறியேனா? ஸார்வபௌம சக்ரவர்த்திகளின் அரண்மனைகளில் வலிப்பதையும், ஸ்வர்க்கத்தில் தேவதைகளின் விமானங்களில் வலிப்பதையும், அணிமாதி அஷ்டவசித்திகளை அடைந்த யோகிகளைப்போல் தங்கள் யோகபலத்தால் லோகங்களில் ஸஞ்சரிப்பதைக் காட்டிலும், தன் கணவனையே தைவமாக எண்ணி, அவன் எந்த ஸ்திதியிலிருந்தாலும் அவனுடைய பாதங்களில் பணிவிடைசெய்வதே பதிவ்ரதைகளின் லக்ஷணமல்லவா?

இதற்கு முன்பே என் பெற்றோர்கள், நான் பர்த்தாவிடத்தில் நடந்துகொள்ளவேண்டிய விதத்தை எனக்கு அடிக்கடி உபதேசித்திருக்கிறார்கள். நான்கு வர்ணத்தார்களும் நான்கு ஆச்ரமத்தார்களும் உத்தமமான பலனை அடைவதற்கு இன்ன ஸாதனங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆகையால் இப்பொழுது அவைகளை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டாம்.

மனித ஸஞ்சாரமின்றி யானே புலி கரடி நிறைந்த காட்டில் ஸந்தோஷத்துடன் வலிப்பேன். மூன்று லோகங்களிலுள்ள ஐச்வர்யத்தையும் லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் வனத்திலும் என் பிதாவின் அரண்மனையிலிருப்பதுபோலவே எண்ணித், தங்கள் சுத்ரநவையைப் எப்பொழுதும் ஸ்மரித்துக்கொண்டு காலங்கழிப்பேன். தாபஸ்விகளின் வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு, இந்த்ரியங்களை அடக்கித், தேன்பாயும் சோலைகளுள்ள வனங்களில் தங்களுடன் அபூர்வமான காஷிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு ஆனந்தமாகக் காலங்கழிப்பேன். தங்களை ஒருவன் சரணமடைந்தால், அவனுக்குத் தங்களுடன் யாதொரு ஸம்பந்தமில்லாவிட்டாலும் அவனைக் காப்பாற்றுகிறீர்கள். தங்களையே நம்பியிருக்கும் என்னைக் காப்பாற்றுவது பெரிதா? தங்களுடன் இன்றைக்கு நான் வரப்போகிறேன். நான் வருவதாக நிச்சயஞ்செய்த பிறகு என்னைத் தடுக்கமுடியாது. பழம் கிழங்கு வேர் முதலியவைகளைத் தின்று ஜீவிப்பேன். என் ஆஹாரத்திற்காகத் தங்களுக்கு யாதொரு ச்ரமத்தையும் கொடுக்கமாட்டேன். தாங்கள் என்னருகிலிருந்தால் கொஞ்சமாவது பயில்லாமல் நதிமலை குறை காடு முதலியவைகளையும் அன்னம் நீர்க்கோழி முதலிய பறவைகளால் நிறைந்து தாமரை முதலிய மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓடைகளையும் பார்க்கவும் அவைகளின் லக்ஷணங்களையும் குணங்களையும் தாங்கள் எடுத்துச் சொல்வதைக் கேட்கவும் எனக்கு

தங்களுடன் ஸ்ரீராமனுடன் செப்த வரதங்களை அனுஷ்டித்த ஆனந்தமாய்க் காலம் கழிப்பேன். வனத்தில் அநேகமாயிரம் பர்ஷங்கள் நான் வலித்தாலும் தங்களுடனிருந்தால் எனக்குக் காலம் போவதே தோன்றாது. தாங்களில்லாமல் நான் ஸ்வர்க்கத்தில் வலித்தாலும் அது எனக்கு வெறுப்பையே கொடுக்கும். மான்கள் குரங்குகள் பாணிகள் முதலிய மிருகங்களால் நிறைந்து மனிதர்கள் ஸஞ்சரிக்க முடியாத பயங்கரமான வனத்திற்குப் போய் அங்கே தங்களுடைய பாதங்களையே கதியாக நம்பி இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு வலிப்பேன். தங்களைத் தவிர வேறொரு எண்ணமும் என் மனதிலில்லை. நான் தங்களிடத்திலேயே ப்ரீதி வைத்தவன்; தாங்கள் என்னை இங்கே விட்டுப்போனால் ப்ராணனை விடுவேனென்பது நிச்சயம். ஆகையால் என் ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரித்து என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டும். நான் தங்களுடன் வருவதால் தங்களுக்கு விசேஷமான பாரமில்லையே”யென்று ப்ரார்த்தித்தான்.

இப்படி வேண்டியும், தர்மத்திலேயே நாடின மனஸுள்ள ராமன், லீதை கஷ்டப் படுவதைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல் அவனை அழைத்துப்போக இஷ்டப்படவில்லை. ஆகையால் வனத்தில் வலிப்பதால் நேரும் பலவிதமான கஷ்டங்களையும் ஆபத்துகளையும் எடுத்துக்காட்டி வனவாஸத்தில் அவருடைய புத்தி செல்லாமலிருக்க முயற்சி செய்தார்.

ஸர்க்கம் 28.

(தொடாசகி)

லீதை இப்படிச் சொன்னாலும், தர்மத்தில் நாடின மனஸுள்ள ராமன், வனத்தில் வலிப்பதாலுண்டாகும் கஷ்டங்களை நினைத்து அவனை அழைத்துப்போக இஷ்டப்படவில்லை. லீதையின் கண்ணிலிருந்து நீர் பெருகிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து அவனை ஸமாதானப்படுத்தி, வனத்திற்கு வராமல் நிறுத்துவதற்காக, “லீதே ! நீ உத்தமகுலத்தில் பிறந்தவன்; தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதிலேயே நோக்கமுள்ளவன். இங்கிருந்துகொண்டே உன் குலதர்மத்தின்படி நடந்துவா. உன் மனஸ்போனபடி யெல்லாம் நடக்க உத்தேசிப்பது ஸரியல்ல, நான் சொன்னபடி செய்வது உனக்கு நலம். வனத்

தில் வலிப்பதால் நேரும் பலவிதமான கஷ்டங்களை எடுத்துச் சொல்லுகிறேன், கேள்.

வனமென்றால் என்ன தெரியுமா? துஷ்ட ஜந்துக்களாலும் கல்லு முள்ளுகளாலும் அடிக்கடி ஆபத்துகள் நேரக்கூடியதாய் மனிதர்கள் ஸஞ்சரிக்கமுடியாத இடம். ஆகையால் என்னுடன் அங்கே வருவதென்ற எண்ணத்தை விடு. உன்னை அழைத்துப் போவதால் எனக்கு அதிக ச்ரமமுண்டாகுமென்ற காரணத்தால் இதைச் சொல்லவில்லை. உன் ஸ்மிதத்தை உத்தேசித்தே சொல்லுகிறேன். வனத்தில் எப்பொழுதும் துக்கமேயன்றி ஸுகமே கிடையாது.

மலைக்குறைகளில் வலிக்கும் விம்மலங்களின் கர்ஜனைகள், மலையருவிகள் விழும் ஓசையுடன் கலந்து விருத்தியாகிக், கேட்க மிகவும் பயங்கரமாக விருக்கும். மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத விடங்களில் பயமின்றித் திரியும் விம்மலம் புலி முதலிய பெரிய மிருகங்கள் நம்மைப் போன்ற ப்ராணியை அதற்கு முன் பார்த்ததில்லை; ஆகையால் உடனே பாய்ந்து நம்மைக் கொல்ல்பார்க்கும். காட்டாறுகளில் முதலைகள் நிறைந்திருக்கும்; மிருக ஆழமாகவும் சேலுள்ளவைகளாக வுமிருக்கும்; மதம் பிடித்த யானைகளும் அவைகளைத் தாண்ட முடியாது. காட்டுவழிகளில் நடக்கும்பொழுது கொடிகள் காலிலும் கழுத்திலும் மாட்டிக்கொண்டு கீழே தள்ளும். முள்ளுகள் தேறமெங்கும் கீறும்; காட்டிலுள்ள கோழிகள் விகாரமாகக் கூவிக் கொண்டிருக்கும்; புதிதாக அவைகளைக் கேட்பவர்களுக்குப் பயமுண்டாகும்.

காடுகளில் படுப்பதற்குக் கட்டில்கள் கிடையாது; தரையிலேயே படுக்கவேண்டும்; மிருதுவான பஞ்சுமெத்தைகள் கிடையாது; மரங்களிலிருந்து தானாக உதிர்ந்து விழுந்த சருகுகளின்மேல் படுக்கவேண்டும். பகல் முழுவதும் பழம் கிழங்கு முதலிய ஆஹார பதார்த்தங்களைத் தேடுவதற்கே காலம் போதாது. இளைப்பாற அவகாசம் எங்கே கிடைக்கும்? காடுகளில் வலிக்கும் காட்டுமனிதர்களைப்போல் நாமும் இரவில் வெறுந்தரையில் படுக்கவேண்டும். காட்டிலுள்ளவர்கள் இரத்தியங்களை அடக்கிக்கொண்டு மரங்களிலிருந்து தானாக உதிர்ந்த பதார்த்தங்களை காலையிலும் மாலையிலும் புஜிப்பதுபோல் நாமும் இதர பதார்த்தங்களை விரும்பாமல் அவைகளாலேயே திருப்தியடையவேண்டும். நமது சக்திக்குத் தகுந்தபடி அடிக்கடி உபவாஸமிருக்கவேண்டும்; ஜடையை வளர்க்கவேண்டும்; மரவுரியை உடுக்கவேண்டும்; ஒவ்வொரு நாளும் தேவதைகளையும்

பிதிருக்களையும் அதிதிகளையும் விதிப்படி பூஜிக்கவேண்டும். காலையிலும் நடுப்பகலிலும் மாலையிலும் ஒவ்வொரு நாளும் ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டும்; தபஸ்விகளுக்கு ஏற்பட்ட நியமங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆகையால் வனத்தில் வலிப்பது கஷ்டமென்று தெரிகிறதா?

ஒவ்வொரு நாளும் நாமே புஷ்பங்களைப் பறித்துவந்து ரிஷிகள் ஏற்படுத்தியிருக்கும் விதிப்படி அக்னிகுண்டத்தில் பலியிடவேண்டும். சாஸ்த்ரவிதிப்படி ஆஹார நியமத்தை அனுஷ்டித்துக் கிடைத்தவைகளால் திருப்தியடையவேண்டும். வனத்தில் அடிக்கடி பெருங்காற்றடிக்கும்; ராத்திரிகளில் மையிருட்டாகவிருக்கும்; பசியோ ஸவிக்கமுடியாது; மலைப்பாம்புகள் பருத்த சரீரங்களுடன் கொழுப்படைந்து நாம் நடக்கும் வழிகளில் படுத்துக்கிடக்கும்; நீர்ப்பாம்புகளோ ஆறுகளின் ஓட்டத்தைப்போல் நாம் போகும் வழிகளில் கோணலாக ஊர்ந்துகொண்டு செல்லும். விளக்குவெட்டுப்பூச்சிகளும் தேள்களும் புழுக்களும் காட்டு ஈக்களும் கொசுக்களும் இரவும் பகலும் நம்மை உபத்ரவிக்கும். தீர்ப்பைகளும் நாணல்களும் முள்ளுமரங்களும் நாம் போகும் வழிகளில் நிறைந்து நம்மை ஹிம்மிக்கும். காட்டில் வலிப்பவர்களுக்குப் பலவிதமான தேஹச்ரமங்களும் பயங்களும் நேரும்; கோடும் லோபம் காமம் முதலியவைகளை விலக்கித் தவம் செய்வதிலேயே மனதை நிறுத்தவேண்டும். பயத்தை உண்டாக்கும் விஷயங்களைக் கண்டு நாம் பயப்படக்கூடாது. ஆகையால் காட்டில் வலிப்பது மஹாகஷ்டம். காட்டிற்கு வந்தது போதும். உன்னால் வனத்தில் வலிக்கமுடியாது. நன்றாக யோசித்துப் பார்த்தால் நான் இதுவரையில் ரொன்னவைகளைத் தவிர இன்னும் அநேக கஷ்டங்கள் தோன்று”மென்றார்.

இப்படி ராமன் தன்னைக் காட்டிற்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோக விரும்பாததைப்பார்த்து லீஸைக்கு மிகுந்த துக்கமுண்டாகி அவருடைய காரணங்களை ஒப்புக்கொள்ளாமல் பின்வருமாறு பதில் சொன்னார்.

ஸர்க்கம் 29.

(தொடர்ச்சி)

லீஸை கண்களில் நீர்தளும்ப ராமனைப் பார்த்து மிருதுவாய் “காட்டில் வலிப்பதால் பல கஷ்டங்கள் நேருமென்றும், அவைகளை நான் பொறுக்கமுடியாதென்றும் சொன்னீர்கள். ஆனால் என்

உயிர்க்குயிரான தங்களுடன் நானிருந்தால் அவைகளே எனக்குக் குயிலின் பாட்டைப்போலும் உத்தமமான சந்தனத்தைப் போலும் தென்னல் காற்றைப்போலும் ஸுகத்தையும் ஆனந்தத்தையும் கொடுக்குமே யன்றித் துக்கத்திற்கு ஒருபொழுதும் காரணமாகாது. ஸிம்ஹம் புலி யானே சரபம் மான் முதலிய மிருகங்களும் பക്ഷிகளும் தங்களைக் கண்டவுடன் ஒதுங்கும். இவ்விதமான ப்ராணியை அவை பார்த்ததேயில்லை. பயமுண்டாகும் வஸ்துக்களைப் பார்த்துப் பயப்படாதவர்கள் யார்?

நானும் தங்களுடன் வனத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று தங்களுடைய மாதாபிதாக்கள் உத்திரவு செய்திருப்பதாக இதுவரையில் தெரிவித்தேன். தங்களை விட்டுப்பிரிந்தால் நான் பிழைத்திருக்க மாட்டேன். மேலும், என் பிதா என்னைத் தங்களுக்கு விவாஹஞ் செய்துகொடுக்கும்காலத்தில் 'இதோவிருக்கும் ஸீதை தாங்கள் அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தைக் கூடவிருந்து அனுஷ்டிப்பாள். தங்களுடைய நிழலைப்போல் எப்பொழுதும் தங்களை விட்டுப் பிரியமாட்டா' என்று சொன்னரல்லவா? தாங்கள் இப்பொழுது ஆசிரயிக்கும் தபஸ்விகளின் தர்மத்தை நானும் கூட இருந்து அனுஷ்டிக்கவேண்டுமல்லவா? தங்களுடைய நிழல் தங்களைவிட்டுப் பிரியும்பொழுது என்னையும் இங்கே வைத்துவிட்டுப் போகலாம். நான் தங்களுடன் இருக்கையில், தேவர்களுக்கு அரசனான இந்த்ரனாலும் என்னைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கத் துணிவானா? 'பார்த்தாவை விட்டுப் பிரிந்த ஸ்திரீ உயிரை வைத்துக்கொள்ளவும் வேண்டுமோ'வென்று தாங்களை எனக்குப் பலதடவை உபதேசிக்கவில்லையா?

"இதிருக்கட்டும்; நான் தங்களை விவாஹஞ்செய்துகொள்வதற்குமுன் என் பிதாவின் விட்டிலிருக்கையில் ஜ்யோதிஷசாஸ்த்ர நிபுணர்களான ப்ராஹ்மணர்கள் - 'இந்தப் பெண்ணிற்குக் காட்டில் வவிக்கவேண்டிய யோகம் ஜாதகரீதியாக ஏற்பட்டிருக்கிற'தென்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். மேலும், ஸாமுத்திரிகா சாஸ்த்ரத்தில் திறமைவாய்ந்த ப்ராஹ்மணர்களும் அப்படியே சொல்வதைக் கேட்டுக், காட்டில் வவிக்கவேண்டுமென்ற உத்ஸாஹத்துடன் எப்பொழுது மிடுங்கிறேன். இப்படி அவர்கள் சாஸ்த்ரரீதியாகக் குறிப்பிட்ட வனவாஸம் பூர்வகர்மத்தின் பலனை; நான் என் ப்ராரப்த கர்மத்தின் பலனை அனுபவிக்காமல் முடியுமா? ஆனால், தங்களுடன் வனத்திற்குப் போவேனெயொழிய நான் மாத்ரம் போகமாட்டேன். நான் வனத்தில் சில காலம் வவிக்கவேண்டுமென்று ப்ராஹ்மணர்களும்

சொல்லியிருக்கிறார்கள்; அதற்குத் தகுந்த ஸமயமும் இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கிறது. ஆகையால் நான் தங்களுடன் வருகிறேன். ப்ராஹ்மணர்களின் வார்த்தையைப் பொய்யாக்கலாமா? காட்டில் வலித்தால் பல கஷ்டங்களை அனுபவிக்கவேண்டுமென்று எனக்கும் தெரியும். ஆனால் அந்த அனுபவம் நமக்கல்ல. இந்திரியங்களையும் மனஸையும் வசப்படுத்தாதவர்களைப் பற்றியல்லவா சொல்லப்பட்டது? மேலும், நான் என் பிதாவின் வீட்டில் கன்யையாக வலித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு தாபலி என் தாயைப் பார்த்து, 'தங்களுடைய பெண்ணிற்குக் காட்டில் வலிக்கும்படியான யோகம் ஏற்பட்டிருக்கிற'தென்றாள். அவளோ மஹா ஸாது; ஸாமான்யமானவளல்ல.

இது போகட்டும்; எவ்வளவோ தடவை நான் தங்களை இது வரையில் தபோவனத்திற்கு நானும் தாங்களும் வேடிக்கையாகப் போய்க், கங்கைக்கரையிலிருக்கும் மஹர்ஷிகளின் ஆசிரமங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்திருக்கிறேன். என்னிடத்தில் தாங்கள் தயவுபுரிந்து அப்படியே ஆகட்டும். தகுந்த ஸமயம் வரும் பொழுது உன்னை அழைத்துப்போகிறே'மென்று சொல்லவில்லையா? அந்த ஸமயம் எப்பொழுது நேருமென்று ஒவ்வொரு நிமிஷமும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். வீரசிகாமணி! தங்களுக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். தாங்களும் நானும் வனத்தில் வேடிக்கையாகக் காலத்தைக் கழிக்கவேண்டுமென்றும், அப்பொழுது நான் தங்களுக்கு ஸகல பணிவிடைகளையும் செய்யவேண்டுமென்றும் எவ்வளவோ ஆசைகொண்டிருக்கிறேன்.

சர்வஹய முதலிய தோஷங்களற்றவரே! தங்களிடத்தில் எல்லையற்ற ப்ரீதியை வைத்து, நானும் தங்களுடன் வனத்தில் வலித்தால் ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுவேன். 'நீ இங்கேயே இருந்து குலதேவதையை ஆராதித்தால் அந்தப் பயன் கிடைக்காதா' வென்பீர்கள். உண்மையே; ஆனால் ஸ்த்ரீகளுக்குக் கனவனே குலதேவம். வேறு தேவமுமுண்டோ? இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் எப்பொழுதும் தங்களுடன் சேர்ந்திருப்பதே எனக்குப் பரமக்ஷமத்தைக் கொடுக்கும். இதே விஷயத்தைப்பற்றி மஹாஞானிகளான ப்ராஹ்மணர்கள் 'இவ்வுலகத்தில் ஒரு ஸ்த்ரீ, குலாசாரத்தின் படி, அவளுடைய பெற்றோர்களால் ஒரு புருஷனுடைய கையில் தாரைவார்த்து ஒப்புவிக்கப்பட்டு, இந்த லோகத்தில் தான் இருக்கும் வரையில் பதிவ்ரதா தர்மத்தைக் குறைவில்லாமல் அனுஷ்டித்துவந்

தால், இறந்தபிறகும் அவன் தன் பர்த்தாவை விட்டுப் பிரியவே மாட்டா'னென்ற வேத வாக்யத்தைச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். இது தங்களுக்குத் தெரியாதென்று நான் உபதேசிப்பதாக எண்ணக் கூடாது. என்னை அழைத்துக்கொண்டு போவதற்குச் ச்ருதிப்ரமாணமும் இருக்கிறதென்று தெரிவித்துக்கொண்டேன்.

இப்பொழுதும் என்னை எந்தக் காரணத்தால் வனத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போகமாட்டேனென்று தாங்கள் சொல்லமுடியும்? நான் தங்களுடைய பார்வையல்லவா? என் நடத்தையில் இது வரையில் தங்களுக்கு ஏதாவது தோஷம் தோன்றிற்று? நான் தங்களுையே கதியென்றும் தைவமென்றும் நம்பி உபாவிக்கவில்லையா? தங்களிடத்தில் என்னைக் காட்டிலும் அதிகமான பக்தி வைத்தவர்கள் யார்? ஸுகம் நேர்ந்தபொழுது தலைதெரியாமல் துள்ளுவதும், கஷ்டம் நேர்ந்தபொழுது கடகடவென்று புரண்டு அழுவதும் எப்பொழுதாவது என்னிடத்திலுண்டா? தாங்கள் அனுபவிக்கும் ஸுக துக்கங்களில் எனக்கும் ஸமமான பாகமுண்டல்லவா? நான் படும் கஷ்டத்தைத் தாங்கள் பார்க்கவில்லையா? இப்படியெல்லாமிருக்க என்னை வனத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போவது நியாயமென்று ஏன் தங்களுக்குத் தோன்றவில்லை? தங்களை விட்டுப் பிரியவேண்டுமென்ற எண்ணத்தாலேயே இவ்வளவு வருத்தப்படும் என்னைத் தங்களுடன் அழைத்துப்போகாமலிருந்தால் விஷத்தைக் குடிப்பேன், நெருப்பில் விழுவேன், ஜலத்தில் குதிப்பேன். எப்படியாவது ப்ராணனைப் போக்கிக்கொள்வே"னென்று பலவிதமாக ப்ரார்த்தித்தாள்.

அப்பொழுதும் ராமன் “மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத கோரமான வனத்திற்கு ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவித்து வழக்கப்பட்டிருக்கும் இவளை எப்படி அழைத்துக்கொண்டு போவ”தென்று அதற்கு ஸம்மதிக்கவில்லை. அதைக் கண்டு லீதையும் மிகுந்த கவலை அடைந்து, கண்ணீர் தாரைதாரையாய் பூமியில் சொரிய, ஒன்றுந் தோன்றாமல் நின்றாள். ராமன் அவளை எவ்வளவு தடுத்தாலும் எவ்வளவு ஸமாதானஞ் செய்தாலும் அவள் ஒன்றிற்கும் இணங்கவில்லை.

ராமன் லீதைபை அழைத்துப்போக ஸம்மதித்தது.

அப்பொழுது லீதை, தன்னை ராமன் எப்படியாவது காட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன், “இவர் ‘மஹாகுரர யிருந்தாலும் நம்மைச் சேர்ந்தவரல்லவா’ வென்ற ஸ்நேஹத்தாலும், நம்மை அழைத்துப்போக ஆசைபிக்கிற ரல்லவாவென்ற கோபத்தாலும் அடியிற்கண்டபடி அவரை க்ருரமாக நிந்தித்தாள்.

“என்னை இங்கே விட்டு நீர் காட்டிற்குப் போனதாக என் பிதா வான ஜனகமஹாராஜா கேள்விப்பட்டால் என்ன எண்ணுவார் தெரியுமா? நீரோ உமது தேஹத்தின் அழகாலேயே பிறரை மோஹிதம் செய்துவிட்டு, அதைத் தவிர உம்மிடத்தில் வேறு யோக்யதை இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. ‘ஜனகர் முதலிய வர்கள் கர்மத்தாலேயே வித்தியடைந்தார்கள்’ என்று சொன்ன படி, என் பிதா, கர்மானுஷ்டானத்தில் மிகுந்த ஊக்கமுள்ளவர்; ஆகையால் பார்வையை விட்டு க்ருஹஸ்தன் ஒரு நிமிஷமாவது பிரியக் கூடாதென்ற கொள்கையையுடையவர். மேலும், பல தேசங்களையும் பல கோடி ஜனங்களையும் ஸ்நேஹமாகக் காப்பாற்றுகிறவர்; உம்மைப்போல் ராஜ்யானுபவமில்லாமல் பிறருடைய கஷ்ட ஸுகங்களை அறியாதவரல்ல. ஒருத்தியைக் காப்பாற்றச் சக்தியில்லாமல் என்னை இங்கே விட்டுப் போனீரென்ற வார்த்தை அவருடைய காதில் விழுந்தால், ‘ஐயோ, மோசம்போனேனே. அப்பொழுதே தெரியாமல் போயிற்றே. இவனை உண்மையாகப் புருஷனென்றே எண்ணி என் பெண்ணை இவனுக்கு விவாஹஞ் செய்து கொடுத்துவிட்டேனே, இப்பொழுதல்லவா நினும் வெளியாயிற்று? அவன் பார்வைக்குப் புருஷனெயொழிய உண்மையாகப் பெண்பிள்ளையே யென்று எண்ணமாட்டாரா? தெரிந்திருந்தால் என்னை உமக்கு ஒருநாளும் விவாஹஞ் செய்துகொடுத்திருக்க மாட்டாரே.

ஐயோ! லோகத்து ஜனங்கள் என்ன மோசம் போகிறார்கள்! ‘ஆயிரம் கிரணங்களுள்ள ஸூர்யனிடத்தில் நிகரற்ற தேஜஸ்

விளங்குவதைப் போல ராமனிடத்தில் ஒப்பில்லாத தேஜஸும் விரியும் விளங்குகின்றனவென்று சொல்லுகிறார்கள். அது முற்றிலும் பொய்; அறியாததனத்தால் அப்படிச் சொல்வதே. ராமனிடத்தில் யாதொரு அபூர்வமான சக்தியும் அப்படி விளங்குவதை நான்காணேன். அது மாத்தரமல்ல, ஸாமான்ய மனுஷ்யனிடத்தில் காணப்படும் சக்தி கூட அவரிடத்தில் கிடையாது.

எண்ணிறந்த பாபங்களைச் செய்தாவது ஒருவன் தன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று மனு சொல்லியிருக்கிறார். அப்படித் தாங்கள் யாதொரு பாபத்தையும் செய்பக்கானேமே. அப்படியிருக்க எந்த மஹாபாதகத்தைத் தாங்கள் எனக்காகச் செய்து இவ்வளவு வருத்தப்படுகிறீர்கள்? நான் வேறுகதியற்றவன்; தங்களைத் தவிர வேறொருவரையும் சரணமடைந்ததில்லை. என்னை விட்டுத் தாங்கள் போக விரும்புவதைப் பார்த்தால், 'இவளைக் கூட்டிக் கொண்டு போனால் நம்மை யாராவது உபத்தவிப்பார்களென்று யாரைக் கண்டோ பயப்படுகிறதைப் போலிருக்கிறது. தங்களுடைய கோபம் ப்ரளய காலாக்கிரமிப்போல் பாவற்றையும் கொளுத்தி விடுமல்லவா? தங்களுக்கும் பயமுண்டாகும்படி செய்கிறவர்கள் யார்? (இங்கே ராவணன் லீதையை அபஹரிப்பதும் ராமனால் கொல்லப்படுவதும் குறிக்கப்படுகின்றன).

த்யுமத்ஸேனனுடைய புத்ரனான ஸத்யவாஜனை அவனுடைய பார்பையான ஸாவித்ரி பின் தொடர்ந்தது போல், நானும் தங்களுடைய கட்டளைக்கு வரப்பட்டவனென்று அறிந்துகொள்ளுங்கள். லோகத்தில் குலத்தைக் கெடுக்கவந்த பல பெண்களுண்டு; நான் அவர்களைப் போன்றவளல்ல. தங்களைத் தவிர வேறு புருஷனை நான் மனஸால் நினைத்ததாவதுண்டா? நினைக்கப் போகிறதா முண்டா? ஆகையால் தங்களுடன் நானும் வருகிறேன். நான் பதிவ்ரதை. எனக்குத் தங்களைத் தவிர வேறு தைவயில்லையென்று எவ்வளவு தடவை நான் ப்ரமாணஞ் செய்தாலும் என்னிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாமல், 'பரதனிடத்தில் இப்படிப் பேசவேண்டும், இப்படி நடக்கவேண்டுமென்று போதிப்பதைப் பார்த்தால், அது பால்யத்தில் தன்னை விஷாஹஞ் செய்து தன்னுடன் பல வர்ஷங்களாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பார்பையைத் தானே பிறரிடத்தில் ஒப்புவித்து அதனால் ஜீவனம் செய்கிற வனைப்போல தாங்கள் என்னைப் பரதனிடத்தில் தானஞ்செய்ய நினைத்திருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. ராம! தாங்கள் எவரு

க்கு ஹிதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறீர்களோ, எவருக்காக என்னைக் கட்டுப்படுத்தப் பார்க்கிறீர்களோ அவருக்குத் தாங்களே வேண்டியவராக நடந்துகொள்ளுங்கள்; தாங்களே பரிசாரகனாக இருங்கள்; நான் அப்படி இருக்கவேண்டிய அவச்யமில்லை. என்னை அழைத்துப் போகாமல் தாங்கள் வனத்திற்குப் போகவே கூடாது. தாங்கள் காட்டிற்குப் போனாலும் ஸரி; தபஸ் வியானாலும் ஸரி; ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனாலும் ஸரி, தங்களுடன் நானும் இருக்கவேண்டிய தென்ற ஒரு விஷயம் மாத்ரம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

இங்கே யிருக்கையில் தோட்டங்களில் உலாவும்பொழுது எனக்குக் களைப்புண்டாவதுபோல் காட்டில் தங்களுடன் நடக்கும் பொழுதும் எனக்குக் கொஞ்சமாவது களைப்புண்டாகுமென்று தாங்கள் நினைக்கவே வேண்டாம். நான் தங்களுடன் இருந்தால் கூர்மையான தர்ப்பை நாணல் முள் செடிகள் மரங்களெல்லாம் எனக்குப் பஞ்சைப்போலவும் வாழைக்குருத்தைப்போலவும் மிருதுவாகவே யிருக்கும். பெருங்காற்றால் என்மேல் அடிக்கப்பட்ட புழுதி எனக்கு நேர்த்தியான சந்தனத்தைப்போலிருக்கும். காட்டில் இளம்புல் வளர்ந்திருக்கும் தரைகளில் நான் உட்கார்ந்து அனுபவிக்கும் ஸுகத்தைக் காட்டிலும் இங்கே நேர்த்தியான ஆஸனங்களிலும் கம்பாங்களிலும் உட்காருவதால் அதிக ஸுகம் கிடைக்குமோ. தங்களால் தேடிக்கொண்டெவரப்பட்ட பழம் கிழங்கு வேர் முதலியவை, கொஞ்சமாயிருந்தாலும் அதிகமாயிருந்தாலும் அமிருதத்தைப் போல் எனக்கு ருசிக்கும். அந்தந்தக் காலங்களிலுண்டாகும் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு என் பெற்றோர் களையாவது வீட்டைப்பாவது நினைக்கவே மாட்டேன்.

நான் தங்களுடன் வனத்திலிருக்கும்பொழுது தங்களுக்கு என்னால் கொஞ்சமாவது கஷ்டம் நேராது. என்னை வைத்துக் காப்பாற்றுவதில் தங்களுக்குக் கொஞ்சங்கூட ச்ரமமிராது. நான் தங்களுடனிருப்பதே எனக்கு ஸ்வர்க்கம்; தங்களை விட்டுப் பிரிந்திருப்பதே நரகம். நான் தங்களிடத்தில் வைத்திருக்கும் ப்ரீதி இவ்வளவென்று இதுவரையில் தங்களுக்குத் தெரியுமே. ஆகையால் என்னையும் அழைத்துப் போகவேண்டும். நான் தங்களுடன் வனத்திற்கு வருவதில் எனக்குச் சற்றேனும் பயமில்லை. இப்படிச் சொல்லியும் தாங்கள் என்னை அழைத்துப் போகாவிட்டால் இப்பொழுதே விஷத்தைக் குடித்து ப்ராணனை விடுவேனெயன்றி

என்னைத் தவேஷிக்கும் பரதன் முதலியவர்களுடைய வசத்தில் இருக்கவேமாட்டேன். (இங்கே பரதனைப்பற்றி லீதையின் மனோபாவத்தைக் கவனிக்கவும்).

தாங்கள் என்னை இங்கே விட்டுப் போனால் நிச்சயமாக இறப்பேன். அப்படியிருக்கத் தாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே உயிரைவிடுவது நல்லது. இந்தத் துக்கத்தை ஒரு நிமிஷங் கூட என்னால் பொறுக்கமுடியவில்லையே. பத்துவர்ஷங்கள், பிறகு மூன்று வர்ஷங்கள், பிறகு ஒரு வர்ஷம் ஆகப் பதினென்று வர்ஷங்கள் வரையில் பொறுக்க முடியவே முடியா” தென்று இப்படி இந்தரிய ஸ்வாதீனமற்று மனங்கலங்கித் தன் கணவனை இறுகத்தழுவிக்கொண்டு, கேட்பவரின் மனதுருகும்படி வாய்விட்டுப் ப்ரலாபித்தாள். காட்டில் பெண்யானை விஷந்தோய்த்த பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டதுபோல் ராமனுடைய வார்த்தைகளால் துளைக்கப்பட்டு வெகுநேரம் அடக்கிக்கொண்டிருந்த தன் கண்ணீரை, அரணியிலிருந்து நெருப்புக் கிளம்புவதுபோல் பெருக்கினாள். தாமரை மலர்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் கீழேவிழுந்து தெறிப்பதுபோல அவளுடைய கண்களிலிருந்து ஜலத்துளிகள் ஸ்படிகமணிகளைப்போல உதிர்ந்தன.

துக்கத்தால் ப்ரக்ஞையற்ற தன் பார்வையை ராமன் மிகுந்த ப்ரீதியுடன் தழுவி, அவளுடைய துக்கத்தை ஆற்றுவதற்காக “லீதே! நீ துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் எனக்கு ஸ்வர்க்கமும் ஒரு பொருட்டா? ஸ்வயம்புவான நாராயணனிடத்திலிருந்தும் எக்குக்குக் கொஞ்சமும் பயமில்லை. நான் உன்னை விட்டுப் பிரிந்து தனியேயிருக்கப் பொறுக்கமாட்டேன். உன்னை அழைத்துப் போவதில் எனக்குப் பயமேயில்லை. உன்னைக் காப்பாற்றச் சக்தியுண்டு. அப்படியிருந்தும் உன் உண்மையான அபிப்ராயம் எனக்குத் தெரியாததால் இதுவரையில் உன்னை வனத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போக ஸம்மதிக்கவில்லை. (உன் நிழலைப்போல் உன்னை விட்டுப் பிரியமாட்டாளென்றும் பதிவ்ரதையென்றும் நீ அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவளென்றும் ஜனகர் விவாஹகாலத்தில் லீதையைப்பற்றிச் சொன்னதை ராமன் மறந்தாரா? அல்லது-நம்ப வில்லையா? அயோத்யையில் பனிரெண்டு வர்ஷங்கள்வரையில் அவளுடன் நெருங்கிப் பழகியும் அவளுடைய மனோபாவத்தை அறிய வில்லையென்று நாம் எண்ணலாமா? ஒருதடவை பார்த்தமாத்ரத்தில் ஒருவனுடைய பலாபலத்தை இவ்வளவென்று நான்குத் தெரிந்து

கொள்ளச்சூடியவரென்று முதலாவது ஸர்க்கத்தில் சொன்னதற்கு இது எப்படிப் பொருந்தும்?)

இதைத்தவிர வேறு காரணம் கிடையாது. என்னுடன் வனத்தில் வலிக்கவேண்டுமென்றே நீ விருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறாய். எந்த ஆபத்திலும் கலங்காத மனதையுடையவன் தன் கிர்த்தியைக் கைவிடுவானா? அப்படியே நானும் உன்னைக் கைவிடமாட்டேன்; கைவிடவும் முடியாது. என் முன்னோர்களான ராஜர்ஷிகள் வானப்ரஸ்தர்களாய் பாராயகளுடன் வனத்தில் வலித்திருக்கிறார்கள். எங்கள் குலதர்மத்தை இப்பொழுது அனுஷ்டிக்கிறேனெயல்லாது வேறில்லை. ஆகையால் ஸுவர்ச்சலாதேவி ஸூர்யனைப் பின்பொடர்வதுபோல் நீயும் என்னுடன் வா. என்பிதா கைகேயிக்குப் பரதிக்ளைச் செய்துகொடுத்து, அதை நிறைவேற்றும்படி என்னைக் கட்டளையிட்டிருக்கிறா. ஆகையால் நான் காட்டிற்குப் போகாமலிருக்கமுடியாது; போகவே வேண்டும். நமது பெற்றோர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவர்களுடைய கட்டளைகளை நிறைவேற்றுவதே உத்தமமான தர்பம். அதை அனுஷ்டிக்காமல் ஒரு நிமிஷங்கூடப் பிழைத்திருக்கமாட்டேன். கல்கதி அடைவதற்கு, நைவந்தை ஆராதித்துக்கொண்டு இங்கேயே இருக்கக்கூடாதுவென்றால், நைவந்தை தன்னை ஆரதிப்பவர்களுக்கு வசப்பட்டதல்ல, ஸ்வதந்தரமானது. மேலும் நம்மை நேரில் கட்டளைவிடவதுமில்லை. நமது பெற்றோர்களும் குருவும் தங்களை ஆரதிப்பவர்களுக்கு ஸ்வாதீனப்பட்டவர்கள். நம்மை நேரில் ஆக்ஞப்பிக்கிறவர்கள். அவர்களை விட்டுத் நைவந்தை ஆரதிப்பது என்ன நியாயம்? (இந்தக் கொள்கையைப் பலர் ஒப்புமாட்டார்கள்). நாய் தகப்பன் குரு இம் மூவர்களையும் ஆரதித்தால் நமக்கு மூன்று லோகங்களும் கிடைக்கும். அதைப்போன்ற பரிசுத்தமான வஸ்து வேறொன்றுமில்லை. ஆகையால் மற்றவைகளைக் காட்டிலும் இம்மூவரையும் நாம் ஆரதிக்கவேண்டும். ஸத்யத்தைப் பேசுவது, தானங்கொடுப்பது, உபசரிப்பது, ஏராளமான தகவிகளைக் கருடன் யக்ஞங்களைச் செய்வது இவையெல்லாம் பெற்றோர்களுக்கு நாம் செய்யும் சுரளுஷையப்போல் நமக்கு கேதமத்தைக் கொடுக்காது. ஸவர்க்கவாஸம்தனம் தான்யம் வித்யை புத்ரர்கள் போகங்கள் இன்னும் நாம் விரும்பக்கூடிய எதுவும் பெற்றோர்களையும் குருவையும் பூஜிப்பதால் கிடைக்குமென்பதில் ஸந்தேஹமேயில்லை. பெற்றோர்களுக்குப் பணிவிடைசெய்வதில் மனஸை நாட்டி, யாவும் அதே பென்று நம்பியிருக்கும் மஹாத்மாக்கள், தேவலோகங்கள் கந்தர்வலோகங்கள் கோலோகங்கள் ப்ரஹ்மலோகம் முதலியவைகளை ஸூலப

மாக அடைகிறார்கள். என் பிதா ஸத்யந்தவருதவர்; தர்மமார்க்கத்தில் நடக்கிறவர்; அவர் என்னை என்ன கட்டளையிடுகிறாரோ அப்படியே நடப்பேன்; இதுதான் நமது முன்னோர்களுடைய தர்மம். (இப்படியே ராமன் குருவின் கட்டளை எதாயிருந்தாலும் அதைச் சிஷ்யன் உடனே நிறைவேற்றவேண்டியதே தர்மமென்று, விச்வாமித்ரர் தாடகையைக் கொல்லும்படி அவருக்குக் கட்டளையிட்டபொழுது நடத்திக் காட்டியிருக்கிறார்). உன் உண்மையான அபிப்ராயத்தை நான் அறியாததால் உன்னை என்னுடன் வனத்திற்கு அழைத்துப் போக வேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாகவில்லை. இப்பொழுது என்னுடன் நீ வனத்தில் வலிக்க நிச்சயித்திருக்கிறாயென்று எனக்குத் தெரிந்தபடியால் உன்னை அழைத்துப்போக வித்தமாயிருக்கிறேன். நீ என்னுடன் வனத்தில் வலிக்கவேண்டுமென்று முன்னமே தைவத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. (இது ராமனுக்கு எப்படித் தெரியுமென்று விவங்கவில்லை. தெரிந்திருந்தால் விதையை அழைத்துக் கொண்டுபோக ஏன் ஆரோழபிக்கவேண்டும்?). ஆகையால் என்னுடன் வா; நான் அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தை நீயும் சேர்ந்து நடத்து. பர்த்தவா! உன் போகவேண்டுமென்று யத்தனஞ்செய்வது மிகவும் உத்தமமானது; எனக்கும் என் குலத்திற்கும் ஒத்தது. ஆகையால் நான் வனத்திற்குப் போவதற்குமுன் செய்யவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய். நீ இல்லாமல் ஸ்வர்க்கமும் எனக்கு வெறுப்பாயிருக்கும். ரத்னங்களைப் ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் ஆஹ்மரங்களை எழைகளுக்கும் கொடு, தாமஸிக காதே, சீக்ரப்படுத்து. விலையற்ற ஆபரணங்களையும் நேர்த்தியான வஸ்துந்ரங்களையும் இன்னும் தங்கம் வெள்ளி முதலியவைகளால் செய்யப்பட்ட பலவகையான ப்ரதிமைகள் முதலிய விநாயாட்டுக் கருவிகளையும் படுக்கைகளையும் வாஹனங்களையும் முதலில் ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்துப் பிறகு அவர்களுடைய உத்திரவால் நமது வேலைக் காரர்களுக்கும் கொடு”வென்றார்.

தன் பர்த்தா தனக்கு அனுகூலமாக இருக்கிறாரென்றும் தான் அவருடன் வனத்திற்குப் போக அவர் ஸம்மதித்தாரென்றும் அறிந்து, லீதை மிகவும் ஸந்தோஷித்து அப்படியே செய்ய ஆரம்பித்தான். ஸ்வபாவத்திலேயே தாராளமான மனஸையுடையவன்; மேலும் தன் பர்த்தா தங்களுடைய ஐச்வர்யம் முழுவதையும் (கேட்பவர்களுக்குக் கொடுத்துவிடும்படி கட்டளையிட்டார்; மேலும் தான்

ராமனுடன் வனத்திற்குப் போகிறோமென்ற ஆனந்தத்தால் மெய் மறந்தாள். ஆகையால் தர்மாத்மாக்களான ப்ராஹ்மணர்களுக்குத் தனம் தான்யம் ரத்னம் வஸ்த்ரம் படுக்கை வாஹனம் முதலியவை களைக் கணக்கில்லாமல் கொடுக்க ஆரம்பித்தாள்.

ஸர்க்கம் 30.

ராம லக்ஷ்மண வஸ்வாதம்.

கௌஸல்யையின் அந்தப்புரத்திலிருந்து ராமனுடன் அங்கே வந்திருந்த லக்ஷ்மணன், மேற்சொன்ன ஸம்பாஷணையைக் கேட்டுத் “தன் சரீரத்தின் பாதியான லீதைக்கே வனத்திற்குப் போக உத்தரவு கிடைப்பது இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டதே ! இப்படியிருக்க என் விஷயத்தைப்பற்றிக் கேட்கவேண்டியதில்லை”யென்று தாங்க முடியாத துக்கத்தை அடைந்து, கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பெருக நின்றார். தன் தமையனுடன் தானும் வனத்திற்குப் போகவேண்டுமென்ற ப்ரயோஜனத்தைத் தவிர வேறென்றையும் அவர் விரும்ப வில்லை. அதை அடைய அவருக்கு வேறொரு உபாயமும் தோன்ற வில்லை. ஸாக்ஷாத் பகவானும் தனக்குத் தமையனுமான அவர், தன்னைத் தள்ளமுடியுமா ! அந்தத் தையத்தால் அவரைச் சரண மடைய நிக்சயித்தார். தான் சரணாகதி செய்வதற்கு அனுசுலமான விஷயங்களை ஸம்பாதித்து அதற்குப் ப்ரதிகுலமான விஷயங்களை அதற்கு முன்பே விலக்கினவர். முதலில் தனக்குப் புருஷகார மாக (சிபார்சாக) லீதையைச் சரணமடைந்து அவள் மூல மாக “என்னை மித்ரனாக வந்தடைந்தவனை ஒருபொழுதும் நான் கைவிடமாட்டேன்; ஸகல ப்ராணிகளிடத்திலிருந்தும் அவனுக்குப் பயமில்லையென்று வாக்களிக்கிறேன். இதே நான் கொண்ட பெரிய வ்ரத’மென்ற பகவானுடைய திருவடிகளை மஹாவிச்வாஸத்துடன் நயஸ்கரித்துத், தான் சரணாகதி செய்வதற்குப் ப்ரயோஜனமான கைந் கர்யத்தை ப்ரார்த்தித்தார்.

“தாங்கள் வனம் போவதில் எனக்கிஷ்டமில்லை. ஆனாலும் அப்படிப் போவதாக நிக்சயம் செய்துவிட்டால் நானும் தங்களுடன் வருகிறேன். காட்டில் துஷ்ட மிருகங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் இடங்களில் தங்களுக்கு முன்னே வில்லுங்கையுமாக ஜாக்ரதையாகச் செல்வேன். பல விதமான பஹிகளாலும் மிருகங்களாலும் நிறைந்த வனங்களில்

தாங்கள் என்னுடன் ஸஞ்சரிக்கலாம்; எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் எந்த ஸமயத்திலும் தங்களுக்கு ஸகல கைங்கர்யங்களையும் நானே செய்யும்படி ஆக்ஞாபிக்கப் பார்த்திடுக்கிறேன். 'தாங்களில் லாமல், தேவதைகளுடைய புரம் அயோத்யையென்று சொல்லப்படும் பரமபதமும் எனக்கு வேண்டாம். கிழத்தனம் மரணமில்லாத கைவல்யமென்று சொல்லப்படும் பதவியும் எனக்கு வேண்டாம். பதினான்கு லோகங்களாடங்கிய இந்தப் பரஹ்மாண்டத்தின் அதிகாரமும் வேண்டாம். தங்களுடைய கைங்கர்யமில்லாத மோக்ஷமே எனக்கு வேண்டாமென்றிருப்பவனுக்கு மற்ற பதவிகள் ஒரு பொருட்டா' வென்றார்.

இப்படித் தன்னுடன் வனத்திற்கு வர நிச்சயஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் லக்ஷ்மணனை ராமன் பலவிதமாய் ஸமாதானஞ் செய்தும் தடுத்தும் அவர் அதற்கு ஒப்பவில்லை. "அண்ணா! 'இன்றைக்கு என் அபிஷேகத்திற்காகச் செய்திருக்கும் ஏற்பாடுகளை நிறுத்தி அதற்குமேல் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் சீக்ரமாகச் செய்' பென்றும் 'நீ என்னைப்போல் வருத்தப்படாமலிரு; அபிஷேகத்திற்காக நடக்கும் ஏற்பாடுகளை நிறுத்' தென்றும், ஸீதே! பரதனும் சுத்ருக்னனும் என் உயிரைவிட எனக்குப் பரிபமானவர்கள். ஆகையால் அவர்களை நீ உன் தமயனைப் போலவும் புத்ரனைப்போலவும் நினைத்து மிகுந்த ஜாக்ரதையுடன் நடக்கவேண்டு'மென்றும் தாங்கள் சொல்ல வில்லையா? அதில் என்னைச் சேர்த்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆகையால் நானும் தங்களுடன் வனத்திற்கு வரலாமென்று ஸம்மதித்ததற்கு அதிகமென்றே தோன்றுகிறது. அப்படியிருக்க, இப்பொழுது அதை மறந்து என்னை வரவேண்டாமென்று தடுப்பதற்குக் காரணமென்ன? முதலில் உத்திரவு செய்துவிட்டீர்கள்; நானும் அதை நம்பித் தங்களுடன் புறப்படத் தயாராயிருக்கிறேன். இப்பொழுது திடீரென்று தடுப்பதைப் பார்த்தால் நான் தங்களுக்கு ஏதாவது அபராதஞ்செய்திருக்கிறேனென்றும், பால்யம் முதல் தங்களுக்குப் பரமமிதரனும் தங்களுடைய கிழலைப்போல் தங்களுடைய அண்டினவனுமான என்னை எந்தக் காரணத்தால் தாங்கள் தள்ளு கிறீர்களென்றும் எனக்குப் பெரிய ஸந்தேஹமுண்டாயிருக்கிறது. இதைத் தீர்க்கும்படிப் பார்த்திடுக்கிறேன்" எனன்றார்.

கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, தன்னை அழைத்துப் போகவேண்டுமென்றுப் பார்த்தித்துத் தனக்கு முன்னே புரப்படத் தயாராயிருக்கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து மிகுந்த தேஜஸ்வியான ராமன், "லக்ஷ்

மனா! நீ எனக்குப் பரமமிதர்ன்; தர்மத்திலேயே நாடின மனஸுடையவன்; மஹாவீரன்; ஸாதுக்களுடைய மார்க்கத்திலேயே நடப்பவன்; என் அன்பிற்குரியவன்; என்னுயிரைப்போல் எனக்கு அருமையானவன்; எல்லா விதத்திலும் எனக்குக் கட்டுப்பட்டவன்; என்னுடன் பிறந்தவன்; எனக்குத் தோழன். ஆகையால் என் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற எந்த உத்தம குணங்கள் வேண்டுமோ அவை உன்னிடத்தில் நிறைந்திருக்கின்றன. நீயும் என்னுடன் இன்று காட்டிற்கு வந்து விட்டால் கௌஸல்பையையும் ஸுமித்ரையையும் காப்பாற்ற யார் இருக்கிறார்கள்? (தசரதரும் பரதனும் சத்ருக்னனும் இருப்பதை மறந்தாரோ? அல்லது அவர்கள் அப்படிச் செய்யத் தவறுவார்களென்று ஸந்தேஹமோ?) உன்னை இப்பொழுது தடுப்பதற்கு இதே காரணம்; முன்பு உனக்கு அனுமதி கொடுத்தது அந்த ஸமயத்தில் செய்ய வேண்டிய பரிஹாரமே தவிர வேறல்ல.

‘ஆனால் அவர்களைக் காப்பாற்ற மஹாராஜா இல்லையோ’ வென்றால், மேகமானது பூமியில் பெய்வது போல் இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள ஸகல ஜனங்களின் விருப்பங்களைப் பூர்த்தி செய்யும் மஹாராஜா மனமத பாசங்களால் கட்டப்பட்டுப் பிறருடைய இஷ்டப்படி நடக்கிறார். (அப்படித் தன் தகப்பனைப்பற்றி சொல்வது உசிதமா? காமவசத்தால் அவர் செய்த ப்ரதிக்களையும் உத்திரவும் மாத்திரம் எப்படிச் செல்லும்?) அச்வபதியின் புத்ரியான கைகேயி இந்த ராஜ்யத்தை அடைந்தால், நம்மை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் கஷ்டப்படும் நமது தாய்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்யவே மாட்டான். (‘நீ உன் தாயை இப்படிச் குற்றஞ்சாட்டுவது ந்யாயமல்ல’ வென்று பரதனைக் கண்டித்த ராமனே இப்பொழுது அவனைக் குற்றஞ்சாட்டுவதென்?)

‘பரதன் காப்பாற்றாமல் விடுவானா?’ வென்றால் அவனும் கைகேயியிக்கு உட்பட்டவன்; அவளுடைய கட்டளைபை மீற முடியாது; அவள் தன் சக்களத்திகளை ஹிம்ஸை செய்வதைத் தடுக்க முடியாது. ஆகையால் பரதன் இந்த ராஜ்யத்திற்கு அதிபதியானாலும் துக்கத்தால் தடுக்கும் கௌஸல்யையையும் ஸுமித்ரையையும் நினைக்கவே மாட்டான். (‘லக்ஷ்மண! லோகத்தில் உடன்பிறந்தவர்களெல்லோரும் பரதனைப் போலாவார்களா’ வென்றும், ‘பரதன் கெட்ட எண்ணத்துடன் என்னிடத்தில் வருகிறானென்று நீ சொல்வது முற்றிலும் பிச’கென்றும் அவனைக் கண்டித்த ராமன், பரதனுடைய ஸ்வபாவத்தை அறியாதவரோ? ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல் தன்னையே தேடிக்கொண்டு வனத்திற்கு வருவானென்று அவருக்குத் தெரியாதோ?)

‘நான்தான் அவர்களை எப்படிச் காப்பாற்றுவே’ மென்றால், மஹாராஜாவின் அனுமதியைப் பெற்றுவது, அதுவும் கிடைக்கா விட்டால் உன் ஸாமர்த்யத்தாலாவது கௌஸல்யையைக் காப்பாற்று. நான் இப்பொழுது சொன்ன விஷயத்தைக் குறைவில்லாமல் நிறைவேற்று. தடுத்துச் சொல்லாதே.

‘தங்களுடைய கைங்கர்யமே எனக்குப் பரதானம்; இவைகளால் என்ன பரயோஜன’மென்றால், நீ என்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் பீதிக்கு, நமது பெரியோர்களுக்கும் தாய்க்கும் நீ திருப்தியாகப் பணிவிடை செய்வதே அடையாளம். தர்மத்தை அறிந்தவனே! பெரியோர்களைப் பூஜிப்பதால் ஒப்பற்ற மேன்மையான தர்மம் ஸூலபமாகக் கிடைக்கும். என்னை வேண்டி இப்படிச் செய். நீயும் நானும் லீதையுமில்லாவிட்டால் நமது தாய்க்குக்கு என்ன ஸுகம்? (ராமன் செய்யவேண்டிய மாதிரு சுச்சுருஷையை அவருடைய ஸ்தானத்திலிருந்து லீதை செய்யக்கூடாதா? ராமன் அப்படி ஏன் அவளை உத்திரவு செய்யவில்லை? தன்னுடன் வனத்திற்கு வரக்கூடாதென்று அவளுக்குச் சொன்ன காரணங்களில் அது காணப்படவில்லை.)

மென்மேலும் யுக்தியாய்ப் பேசுவதில் பிருஹஸ்பதியைப் போன்றவரென்ற ராமனையும், பதில் சொல்லும் சாதூர்யத்தால் ஸந்தோஷிக்கச் செய்யும் திறமையுள்ளவர் லக்ஷ்மணன். ஆகையால் மதுரமான வார்த்தைகளால் ராமனுடைய ஆக்ஷேபங்களைப் பரிஹாரஞ்செய்ய ஆரம்பித்தார்.

“அளவிடக்கூடாத பலபராக்ரமங்கள் பொருந்தின ராமனுடைய தாயல்லவா கௌஸல்யை? அவளை நாம் காப்பாற்றாவிட்டால் ராமனுடைய கோபமும் மஹாபாபமும் பெரிய ஆபத்தும் நமக்கு நேரு” மென்ற பயத்தால் பரதன் நமது தாய்களை நன்றாய்ப் பூஜிப்பார். இதில் கொஞ்சங்கூட ஸந்தேஹமில்லை. மேலும், கௌஸல்யாதேவி என்னைப்போன்ற அநேகமாயிரம் ஜனங்களைக் காப்பாற்றுவாள். அவளை அடுத்திருக்கும் பரிஜனங்களுக்கு அநேகமாயிரம் க்ராமங்களைக் கொடுத்திருப்பதை நாம் பார்த்ததில்லையா? தன்னையும் என் தாயையும் என்னைப்போன்றவர்களையும் காப்பாற்றுவது அவளுக்கொரு பொருட்டல்ல, எனக்குத் தங்களுடைய சேஷ(தாஸ)னயிருப்பதே ஸ்வரூபம். அந்தப் பதவிக்கு அடையாளமான கைங்கர்யத்தைத் தங்களுக்கு ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தையிலும் செய்ய அனுமதிக்கொடுக்கள். என்னிடத்தில் ஸேவகனுக்கு வேண்டிய குணங்களிருக்கின்றன. தங்களிடத்திலோ ஸ்வாமிக்குத் தகுந்த குணங்களிருக்கின்றன,

ஆகையால் நான் தங்களுடன் வருவதில் சேஷ சேஷி தர்மத்திற்கு யாதொரு விரோதத்தையும் காணேன். அப்படிச் செய்வதால் தங்களுக்கு யாதொரு ச்ரமமில்லாமல் பழம் கிழங்குவேர் முதலிய ஆஹார பதார்த்தங்கள் குறைவில்லாமல் கிடைக்கும். எனக்கும் தங்களுடைய கைங்கர்ய மென்ற பலமும் வித்திக்கும். வில் அம்பு மண்வெட்டி கூடை முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு தங்களுக்கு முன்பு வழிகாட்டிக்கொண்டே போவேன். வனத்தில் கிடைக்கக்கூடிய பழம் கிழங்கு வேர் தான்யம் தேன் முதலிய தபஸ்விகளுக்கு யோக்யமான பதார்த்தங்களை ஒவ்வொருநாளும் ஸம்பாதித்துக் கொடுப்பேன். தாங்கள் லீதையுடன் மலைத்தாழ்வரைகளில் ஆனந்தமாகக் காலங்கழிக்கலாம். ஸர்வசேஷியாய்ப் பிராட்டியுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் தங்களுக்கு எந்தத் தேசத்திலும் எந்தக் காலத்திலும் எவ்விதமான கைங்கர்யத்தையும் சேஷனான நானே செய்வே”னென்று ப்ரார்த்தித்தார்.

ராமனும் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து, “ஜனக மஹாராஜாவின் யக்ஞத்தில் மஹாத்மாவான வருணனால் நம்மிருவாக்கும் நேரில் கொடுக்கப்பட்ட பயங்கரமான இரண்டு வில்லுகளையும், சத்ருக்களால் பிளக்க முடியாத இரண்டு கவசங்களையும், குறையாத இரண்டு அம்பறைகளையும், தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸூர்யனைப்போல் ப்ரகாசிக்கும் இரண்டு கத்திகளையும், நமது குலகுருவான வலிஷ்ட மஹர்ஷியின் வீட்டிலிருந்து எடுத்துவா. (இப்படி வருணன் ஆயுதங்களைக் கொடுத்தாரென்று பாலகாண்டத்தில் சொல்லப்படவில்லை. ஸர்க்கம் 77-ல் பரசுராமர் போனபிறகு தன் கையிலிருந்த விஷ்ணுவின் வில்லைபும் பாணத்தையும் மற்றவர்களால் பார்க்கப்படாமல் நின்ற வருணனிடத்தில் ராமன் கொடுத்தாரென்று மாத்ரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.) அவை அங்கே பூஜைசெய்வதற்காக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நீயும் உன் பந்துக்களிடத்திலும் நண்பர்களிடத்திலும் சொல்லிக்கொண்டு வனத்திற்குப். போகத் தயாராகவிருக்க வேண்டு”மென்று கட்டளையிட்டார்.

லக்ஷ்மணன் அப்படியே வலிஷ்ட மஹர்ஷியின் வீட்டிற்குப் போய் அங்கே கந்த புஷ்ப தூபதீப ரைவேத்யங்களால் பூஜிக்கப் படும் ச்ரேஷ்டமான ஆயுதங்களை அவருடைய அனுமதியைப் பெற்று எடுத்துக்கொண்டு வந்து ராமனுக்குக் காட்டினார். ராமனும் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து, “லக்ஷ்மணா ! நல்ல ஸமயத்தில் வந்து சேர்ந்தாய். என்னுடையிருந்து என் ஐச்வர்யம் யாவையும் ப்ராஹ்மணர்

களுக்கும் தபஸ்விகளுக்கும் தானஞ் செய்யவேண்டும். இந்த நகரத்தில் பலர் பெரியோர்களுக்கு ஒப்பற்ற பணிவிடை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் நம்மை அண்டியிருப்பவர்களுக்கும் வழக்கமாகக் கொடுப்பதைக்காட்டிலும் அதிகமாகக் கொடுக்கவேண்டும். ப்ராஹ்மணோத்தமரும் வலிஷ்டமஹர்ஷியின் புத்ரருமான ஸுயக்ஞரைச் சீக்ரத்தில் அழைத்துவா. இந்த நகரத்திலுள்ள ஸகல ப்ராஹ்மணர்களிடத்திலும் உத்திரவுபெற்றுக்கொண்டு பிறகு வனத்திற்குப் போக விரும்புகிறேன்”என்றார்.

ஸர்க்கம் 32.

யாத்ராதானம்.

ராமன் ப்ராஹ்மணர்களுக்குத் தானங்கொடுக்கிறாரென்ற புண்ய கரமான வார்த்தையைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன், தன்னை அழைத்துப் போக ராமன் ஸம்மதித்ததைப் பற்றி அடங்காத ஆனந்தமடைந்தார். பிறகு அவருடைய உத்திரவுப்படி ஸுயக்ஞருடைய வீட்டிற்குப் போய் அக்னிஹோத்ர சாலையில் அவரைக் கண்டு நமஸ்காரஞ் செய்து, “மித்ர! வாரும். லோகத்தில் ஒருவரும் செய்யத் துணியாத கார்யத்தைச் செய்த என் தமயனுடைய வீட்டிற்கு வந்து பாரு”மென்றழைத்தார். ஸுயக்ஞர் காலையில் செய்யவேண்டிய அக்னிஹோத்ரத்தை முடித்துவிட்டு ஸகல லக்ஷ்மீயும் விளங்கும் ராமனுடைய அர்தப்புரத்திற்கு லக்ஷ்மணனுடன் வேகமாகப் போனார்.

மஹாஞானியான ஸுயக்ஞரைக் கண்டு ராமனும் லீதையும் பரபரப்புடன் எழுந்து கைகூப்பி, ஹோமாக்னியை உபசரிப்பது போல ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து நமஸ்கரித்தார்கள். உத்தமமான தங்கத் தோள்வளைகளையும் தங்கச்சரட்டில் கோர்க்கப்பட்ட நவரத்னங்களையும் குண்டலங்களையும் கைவளைகளையும் புஜகீர்த்திகளையும் இன்னும் பல அபூர்வமான ரத்னங்களையும் ராமன் ஸுயக்ஞருக்குக் கொடுத்து உபசரித்தார். பிறகு லீதை ஞாபகம் செய்ய “மித்ர! இந்த ஹாரத்தையும் தங்கக் கொடியையும் ஒட்பாணத்தையும் தங்களுடைய பார்யைக்கு லீதை கொடுக்க விரும்புகிறேன்; அதை அங்கீகரிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன். மேலும், நான் வனத்திற்

குப் போகும் ஸமயத்தில் விசித்ரமாய் வேலைசெய்யப்பட்ட இந்தக் கேயூரங்களையும் தோள்வளைகளையும் தங்களுடைய பத்னிக்குக் கொடுக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறார். பலவித ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விலையுயர்ந்த மேல்விரிப்புடைய இந்தக் கட்டிலைத் தாங்கள் அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார். என் மாமா எனக்குக் கொடுத்த சத்ருஞ்ஜயனென்ற யானையையும் இன்னும் ஆயிரம் யானைகளையும் தங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்” எனன்றார். ஸுயக்ஞர் அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு ராமலக்ஷ்மணர்களையும் லீதைபையும் ஆசீர்வதித்தார்.

பிறகு ப்ரஹ்மா தேவராஜனைக் கட்டளையிடுவதுபோல் ராமன் மிகுந்த ப்ரியத்துடன் “லக்ஷ்மண ! அகஸ்த்யருடைய புத்ரரையும் விச்வாமித்ரருடைய புத்ரரையும் இங்கே வருவித்து, லோகத்தில் பயிர்களை ஜலத்தால் போஷித்து வளர்ப்பதுபோல், அந்த ப்ராஹ்மணோந்தமர்களுக்கு ரத்னங்களைக் கொடுத்துத் திருப்தி செய். அநேகமாயிரம் பசுக்களையும் தங்கம் வெள்ளி நவரத்னங்களையும் வேண்டிய வரையில் கொடு.

யஜுர்வேத தைத்திரீயசாகையை அத்யயனஞ் செய்பவர்களுக்கு ஆசார்யரான ஒரு ப்ராஹ்மணோத்தமர் ஒவ்வொரு நாளும் என் தாயின் வீட்டிற்கு வந்து, மிகுந்த பக்தியுடன் அவளுக்கு ஆசீர்வாதஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறார். அவர் மஹாவித்வான்; வேதங்களின் ரஹஸ்யத்தை அபிந்நவர். வாஹனங்கள் பட்டுகள் போர்வைகள் வேலைக்காரர்கள் முதலியவைகளை வேண்டியவரையில் அவருக்குக் கொடு. நமது வீட்டில் வெகுநாளாய் பழகிக்கொண்டிருக்கும் நமது மந்த்ரியும் ஸாரதிபுமான சித்ரரத்னரென்பவருக்கு எண்ணிறந்த ஆடுமாடுகளையும் ரத்னங்களையும் வஸ்த்ரங்களையும் தான்யங்களையும் கொடுத்துத் திருப்திசெய். வேதத்தில் கடம் காலாபமென்ற பாசங்களை அத்யயனஞ் செய்துகொண்டு பல ப்ரஹ்ம சாரிகள் என்னால் ஆதரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். எப்பொழுதும் வேதாத்யயனஞ் செய்துகொண்டிருப்பதால் ஆஹாரந் தேட அவர்களுக்குப் பொழுதில்லை; இயற்கையாகவே சுறு சுறுப்பில்லாதவர்கள்; ருசியான பதார்த்தங்களில் விருப்பமுள்ளவர்கள்; பெரியோர்கள் மெச்சும் நன்னடத்தைபுள்ளவர்கள். ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட எண்பது வாஹனங்களையும், தான்யங்களைச் சுமக்க ஆயிரம் எருதுகளையும், நிலங்களை உழுவதற்கு இருநூறு மாடுகளையும், பால் நெய் தயிர்க்காக ஆயிரம் பசுக்களையும் அவர்களுக்குக் கொடு. மேகலை யென்ற அரைநூல் மாலையைத் தரிக்கும் அநேக ப்ரஹ்ம

சாரிகள் தங்களுக்கு விவாஹம் செய்விக்கவேண்டுமென்று என் தாயை அண்டியிருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஆயிரம் பசுக்களைக் கொடு. அதனால் கௌஸல்யை திருப்தியடையட்டு”மென்று கட்டளையிட்டார். ராமனால் குறிப்பிடப்பட்ட தனம் முதலியவைகளை அந்த ப்ராஹ்மணர்களுக்கு லக்ஷ்மணன் குபேரனைப்போல் தானே கொடுத்தார்.

பிறகு தாரைதாரையாய்க் கண்ணீர் பெருகிக்கொண்டு நிற்கும் பரிவாரங்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஸௌக்யமாய்ப் பிழைப்பதற்குப் போதுமான தனத்தை ராமன் தானே கொடுத்து, “நாங்கள் திரும்பிவரும்வரையில் என் அரண்மனையையும் லக்ஷ்மணனுடைய வீட்டையும் சூன்யமாய் வைக்காமல் நீங்கள் அங்கிருந்து பாதுகார்க்கவேண்டு”மென்றார். பிறகு தன் பொக்கிஷத் தலைவனைத் தருவித்து, “என் ஐச்வர்யம்முழுவதையும் இங்கே கொண்டு வா”வென்று உத்திரவு செய்தார். அவைகளை வேலைக்காரர்கள் குப்பல்களாகக் குவித்தார்கள். பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் அவைகளை ப்ராஹ்மணச் சிறுவர்களுக்கும் கிழவர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் போதுமானவரையில் கொடுத்தார்கள்.

அப்போது காக்கரிவியின் வம்சத்தில் பிறந்த ஒரு ப்ராஹ்மணன் அங்கே வந்தார்; அவருக்குத் த்ரிஜடரென்று பெயர். ஏழ்மைதனத்தால் தேஹம் முழுவதும் மஞ்சள் வர்ணம் படர்ந்திருந்தது; வயல்களில் சிந்திக்கிடக்கும் நெல்லுகளை ஒவ்வொன்றாகப் பொறுக்கி ஜீவனஞ் செய்கிறவர்; மிகவும் வயஸ் சென்றவர்; தன் பெண்டு பிள்ளையுடன் காட்டில் வலிப்பவர் (தசரதர் நீதி தவறாமல் எல்லா ப்ராஜைகளும் மகிழும்படி ராஜ்யபாலனஞ் செய்துவரும்பொழுது இப்படி இருப்பதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை.)

இளம்பெண்ணை அவருடைய பார்வையே குழந்தைகளை அவருக்குக் காட்டி “ஸ்வாமி! நாம் ஏழ்மைத்தனத்தை எவ்வளவு காலம் பொறுக்கமுடியும்? தங்கள் கையிலுள்ள கோடாலி கலப்பை மண் வெட்டி முதலியவைகளை எறிந்துவிட்டு நான் சொல்லுகிறபடி கேளுங்கள். தங்களுக்கு ஏதாவது திரவ்யம் கிடைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமிருந்தால் தர்மமே அவதாரமெடுத்திருக்கும் ராமனைத் தர்சனஞ்செய்யுங்க”ளென்றான். அவர் தன் பத்னியின் வார்த்தையை ஒப்புக்கொண்டு தன் கந்தை வஸ்த்ரத்தை மறைத்துக் கொண்டு ராமனுடைய அந்தப்புரத்திற்குப் போகும் வழியால் அங்கே வந்து சேர்ந்தார். பிறகு அங்கிரஸ் முதலிய மஹர்ஷிக

ருக்கு ஸமமான தேஜஸுள்ள அந்த ப்ராஹ்மணரை ஐந்தாவது கட்டு வரையில் ஒருவரும் தடுக்கவில்லை. அவர் ராமனுக்கு அருகில் போய், “ராஜபுத்ர! இந்த உலகம் முழுவதையும் உன் கீர்த்தி வ்யாபித்திருக்கிறது; நான் பெரிய குடும்பி; அவர்களைப் போஷிக்க என்னிடத்தில் வேண்டிய தனமில்லை. காட்டில் உதிர்ந்த நெல்லுகளைப் பொறுக்கி ஒவ்வொரு நாளும் ஜீவனம் செய்கிறேன். ஆகையால் என்னிடத்தில் கிருபைசெய்ய வேண்டு”மென்றார்.

இந்த ப்ராஹ்மணன் பெரிய குடும்பி; மஹாதரித்திரன். இவருக்குத் தனத்தில் எவ்வளவு ஆசையிருக்கிறதென்று பரீக்ஷிக்க விரும்பிப் புன்சிரிப்புடன் வேடிக்கையாக “ஸ்வாமி என் பசுக்களில் ஒரு ஆயிரங்கூட இன்னும் தானங்கொடுக்கப்படவில்லையே. தங்கள் கையிலிருக்கும் கழியைச் சுழற்றி எறியுங்கள். அது எங்கே விழுகிறதோ அதுவரையிலிருக்கும் பசுக்கள் தங்களுடைய”தென்றார். (ராமன் இதுவரையில் ஏன் இவரைக் கவனிக்கவில்லை).

உடனே அந்த ப்ராஹ்மணன் வெகு பரபரப்புடன் தன் வஸ்தரத்தை இடுப்பில் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு, தன் முழுபலத்துடன் கழியைச் சுழற்றி எறிந்தார். அது ஸரயூரதிக்கு அக்கரையில் அநேகமாயிரம் பசுக்களுக்கு நடுவில் விழுந்தது. அப்பொழுது ராமன் அந்த ப்ராஹ்மணரை மிகுந்த ப்ரியத்துடன் ஆனிகனஞ்செய்து, ஸரயூரதிக்கரையிலிருந்த அந்த மாட்டுமந்தைகள் யாவற்றையும் த்ரிஜடருடைய வீட்டில் ஒட்டிக்கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்படி இடையர்களுக்கு உத்தரவுசெய்து, “ஸ்வாமி! தாங்கள் என்னிடத்தில் கோபிக்காமலிருக்க ப்ரார்த்திக்கிறேன். தங்களுடைய ஒப்பற்ற பலத்தை அறிய விரும்பியே கழியைச் சுழற்றி எறியும்படி தங்களைச் சொன்னேன். வேடிக்கையாகச் செய்ததே தவிர வேறல்ல. இன்னும் ஏதாவது வேண்டியிருந்தால் கேட்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன். தங்களுக்கு யாதொரு தடையும் வேண்டியதில்லை. ப்ராஹ்மணர்களுடைய உபயோகத்திற்காகவே - என் ஐச்வரியம் முழுவதையும் ஸம்பாதித்திருக்கிறேன். தங்களைப்போன்ற மஹான்களுக்கு அது உபயோகப்பட்டால் அது எனக்கு அளவற்ற கீர்த்தியையும் ஸந்தோஷத்தையும் கொடுக்கு”மென்று அவரை ஸமாதானஞ்செய்தார். த்ரிஜடரும் அவருடைய பார்ப்பையும் அந்த மாட்டுமந்தைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து, கீர்த்தி பலம் ப்ரீதி ஸுகம் முதலிய மங்களங்கள் குறைவில்லாமல் விருத்தியாக வேண்டுமென்று மனப்பூர்வமாய் ராமனை ஆசீர்வதித்தார்கள்.

பிறகு ராமன் தன் பராக்ரமத்தால் தர்மமாக ஸம்பாதிக்கப் பட்ட அளவற்ற ஐச்வர்யத்தைத் தன் மித்ரர்களுக்கும் பரிவாரங்க ளுக்கும் தகுந்த உபசாரத்துடனும் மர்யாதையுடனும் கொடுத்தார். அங்கிருந்த ப்ராஹ்மணர்களாவது, ப்ராஹ்மணர்களாயிராத மித்ரர்களாவது, ப்ராஹ்மணனாயும் மித்ரனாயுமிராத வேலைக்காரர்களாவது, இம் மூன்றுமில்லாத பிச்சைக்காரர்களாவது ராமனால் தங்களுடைய யோக்யதைக்கும் ஆசைக்கும் தகுந்தபடி கொடுக்கப்பட்ட தானத் தால் திருப்தியடையாதவர்களில்லை.

ஸர்க்கம் 33.

அயோத்யா ஜனங்களின் துக்கம்.

ராமலக்ஷ்மணர்களும் லீதையும் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு அளவற்ற தனத்தை மனப்பூர்வமாகக் கொடுத்துப், பிறகு மஹாராஜாவிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொள்ளப் போனார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் தரித்த கத்தி வில் முதலிய ஆயுதங்கள் லீதையால் அலங்கரிக்கப் பட்ட மாலைகளாலும் சந்தனங்களாலும் மிகவும் விளங்கின.

அவர்கள் வீதிவழியாகப் போகும்பொழுது பட்டணத்து ஜனங்கள் ஏழடுக்கு மேடைகளிலிருந்தும் தனவான்களின் உப் பரிகைகளிலிருந்தும் அரண்மனைகளிலிருந்தும், உச்சஸாஹமும் ஸந் தோஷமும்பற்று ராமனைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தார்கள். ஜனங் கள் இடமில்லாமல் நெருக்கமாக வீதிகளில் நின்றுகொண்டிருந் தார்கள். குடை சாமரம் ரதம் முதலியவைகளில்லாமல், பரிவாரங் கள் முதலிய ராஜமர்யாதைகளின்றி, ராமன் நடந்து போவதைப் பார்த்து, எல்லோரும் துக்கந்தாங்காமல், பற்பல விதமாய்ப் பேச ஆரம்பித்தார்கள். “ஐயோ! நமது ராமன் வெளியில் புறப்படும் பொழுது எண்ணிறந்த சதுரங்க ஸைன்யங்கள் அவருக்குப்பின்னால் போகுமே. இன்று லக்ஷ்மணனையும் லீதையையும் தவிர அவருடன் போவதற்கு ஒருவருமில்லையே. ராமனும் அளவற்ற ஐச்வர்யத்தை ஸம்பாதித்து அனுபவித்தவர்; தன்னை அண்டினவர்களின் கோழிக் கைகளைக் குறைவின்றிப் பூர்த்திசெய்கிறவர்; பெற்றோருக்குப்பணி விடைசெய்வது, அவர்களுடைய சொற்படி நடப்பதென்ற தர் மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் நோக்கமுள்ளவர்; ஆகையால் தன் பிதா செய்த ப்ரதிக்ஞையைப் பொய்யாக்க அவருக்கிஷ்டமில்லை. ஆகா

சத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் ப்ராணிகளும் லீதையை இதுவரையிலும் பார்க்கமுடியுமா? அவனையே இன்றைக்கு வீதியில் நிற்கும் ஸடல் ஜனங்களும் பார்க்கும்படி ஆயிற்றே. குங்குமம் செம்பஞ்ச சிவப்பு சந்தனம் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அவளுடைய தேஹத்தில் மழையும் வெயிலும் பனியும் தாக்கிக் காந்தியைக் குறைத்து விடுமே. இவர்கள் தசரதரிடத்தில் உத்திரவுபெற்றுக்கொள்ளப் போகும் பொழுது அவருக்கு ஸத்வகுணம் மேலிட்டு 'நீங்கள் காட்டிற்குப் போகக்கூடா'தென்று சொல்லத் தவறமாட்டார். தன் நான்கு புத்தர்களில் மிகவும் அருமையான ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்த மனஸ் வருமா? யாராயிருக்கட்டும்; தன் புத்தன் பரம துஷ்டனாயிருக்கட்டும்; அவனை வீட்டிலிருந்து துரத்துவானா? அப்படியிருக்க தன் நடத்தையால் ஸகல ப்ராணிகளுடைய மனதையும் கவரும் ராமனைக் காட்டிற்குப் போகச்சொல்லவும் முடியுமா? பிறர்க்கு ஹிம்ஸைசெய்யாமலிருப்பது, தயை, இந்திரியங்களை வசப்படுத்துவது, மனதை அடக்குவது, வேதசாஸ்த்ரங்களை நன்றாகக் கற்பது, அவைகளின் விதிப்படி நடப்பதென்ற ஆறு குணங்களும் புருஷோத்தமனான ராமனை அலங்கரிக்கின்றன.

ஜலத்தாலேயே பிழைக்கும் பதார்த்தங்கள் கருங்கோடையில் ஜலமில்லாவிட்டால் எப்படித் தபிக்குமோ, அப்படி மேற்சொன்ன உத்தம குணங்கள் பொருந்தின ராமனுக்கு அஸௌக்யத்தை உண்டாக்குவதால் குடிகளெல்லோரும் சொல்லமுடியாத உபத்ரவத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்த மரத்தின் வேரை அறுத்துவிட்டால் அது எப்படிப் பட்டுப்போமோ, அப்படி ஜகந்நாதனை ராமனுக்கு உண்டாகும் உபத்ரவத்தால் உலகம் முழுவதும் பீடிக்கப்படுகிறது. மஹா தேஜஸ்வியும் தர்மஸ்வரூபியான ராமன் எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் வேரைப்போன்றவன்; மற்ற ஜீவகோடிகள் புஷ்பங்களும் பழங்களும் இலைகளும் கிளைகளுமாவார்கள். ஆகையால் நாமும் பெண்டு பிள்ளைகள் பந்துக்களுடன் லக்ஷ்மணனைப்போல் ராமன் எங்கே போகிறாரோ அங்கே அவருடன் போவோம்; நமது தோட்டங்களையும் வயல்களையும் வீடுகளையும்விட்டு ஸுகதுக்கங்களை ஒரே விதமாக அனுபவிக்கும் தர்மஸ்வரூபியான ராமனைப் பின்செல்வோம். நமது வீடுகளில் புதைத்திருக்கும் தனங்களையும் அவைகளில் சேர்த்துவைத்திருக்கும் தான்யங்களையும் ஆபரணங்களையும் ஆடுமாடுகளையும் நம்முடன் கொண்டுபோய் விடுவோம். அந்த வீடுகள் கொஞ்சந் கொஞ்சமாக இடிந்து விழுந்துவிடும். ஆஸனங்களும் படுக்கைகளும்ல்லாமல் புழுதியால் மூடப்பட்டு ஏங்கே

பார்த்தாலும் எலிவளைகளும் பாம்புப்புற்றுகளும் நிறைந்திருக்கும். அந்த எலிகளும் பாம்புகளுமே அங்கே ஸஞ்சரிக்கும். குப்பைகளை எடுத்துச் சுத்தஞ்செய்து, புழுதி அடங்குவதற்காக ஜலந் தெளித்து வைப்பவர்கள் யார் இருப்பார்கள்? ஹோமங்கள் ஜபங்கள் மந்த்ரங்கள் பலிகள் யாகங்கள் முதலிய வைதிகக்கிரியைகள் நடக்காது. அப்பொழுதே கிருஹதேவதைகள் அவ்விடம் விட்டுப்போகும்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. பஞ்சம் கொள்ளினோய் முதலியவைகளால் தேசம் பீடிக்கப்படும்பொழுது அங்குள்ள ஜனங்கள் கலங்கி அலங்கோலமாக விடுவாசல்களை விட்டு வேறு தேசங்களுக்கு ஓடிப்போவதுபோல், இந்த நகரத்திலும் எங்கே பார்த்தாலும் உடைந்த பாத்ரங்கள் சிதறிக்கிடக்கட்டும். இவ்விதமான வீடுகளால் நிறைந்த அயோத்யாநகரத்தில் கைகேயி கோபமாக ஆளட்டும். ராமன் எந்த வனத்தில் தங்குகிறாரோ அவ்விடமே நகரமாகும்; நாம் விட்டுப்போகும் இந்த நகரமே காடாகும். நாமிருக்கும் வனத்தில் துஷ்டமிருக்கங்கள் குறைகளை விட்டு ஓடிப்போகும்; மலைக்காழ்வரைகளிலிருக்கும் மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் நம்மைக்கண்டு பயந்து அங்கே தங்காது. சிங்கங்களும் யானைகளும் நாமிருக்கும் காட்டிலேயே தலை காட்டாது. அவை நாம் போகும் காட்டை விட்டு நாம் முன்னிருந்த இந்த நகரத்திற்கு வரட்டும். புல்லைத் தின்று பிழைக்கும் மான் முதலிய ஜந்துக்களும், மாம்ஸத்தைத் தின்று பிழைக்கும் புலி முதலிய மிருகங்களும், பழங்களைத் தின்று பிழைக்கும் காக்கை முதலியவைகளும் க்ரூரமான ப்ராணிகளும் பக்ஷிகளும் பயமில்லாமல் இங்கே ஸஞ்சரிக்கும். இந்தத் தேசத்தில் கைகேயி தன் புத்ரனோடும் பந்துக்களோடும் ஸுகமாக வாழட்டும். நாமெல்லோரும் ராமனுடன் காட்டில் ஆனந்தமாகக் காலங்கழிப்போ”மென்று இப்படிப் பலவிதமாக ஜனங்கள் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது ராமனுடைய காதில் விழுந்தது. அப்பொழுதும் அவருடைய மனதில் யாதொரு கலக்கமுமில்லை. மதம்பிடித்த பாணையைப்போல் மெதுவாக நடந்துகொண்டு கைலாஸ பர்வதத்தின் சிகரத்தைப் போன்ற தன் பிதாவின் அரண்மனையை நோக்கி வந்தார். அங்கே அநேக வீரர்கள் காவல்காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைத் தாண்டி உள்ளே போய் ஸுமந்த்ரர் மிருந்த துக்கத்துடன் ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்தார். தயரத்தில் முழுகியிருந்த ஸுமந்த்ரரை எல்லையற்ற ஆனந்தஸ்வரூபியான ராமன் பார்த்துப் புன்சிரிப்புடன் “ஸுமந்த்ரரே! நான் தர்சனத்திற்காக கார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேனென்று மஹாராஜாவிற்குத் தெரியப்படுத்து”மென்று, பிதாவின் ப்ரஜித்

ஞாயை நிறைவேற்றுவதற்காக வனம் போகவேண்டுமென்று நிச்சயித்து, அதற்குமுன் மஹாராஜாவிடத்தில் உத்திரவுபெற்றுக் கொள்ளவேண்டி ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் அங்கே நின்றார்.

ஸர்க்கம் 34.

ராமன் உத்திரவு கேட்டது.

எவ்விதமான விகாரமற்றவரும் தாமரையிதழ்களைப்போன்ற கண்களையுடையவரும் நீருண்ட மேகத்தைப்போன்ற தேஹ காந்தியுள்ளவரும் சிறுத்த இடை பொருந்தினவருமான ராமனால் ஸுமந்தர் இப்படிச் சொல்லியனுப்பப்பட்டித், தசரதரிருக்கும் அந்தப்புரத்தில் புகுந்து மஹாராஜாவைப் பார்த்தார். சக்ரவர்த்தியோ துக்கத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு கலங்கின மனதுடையவராய், ராமனையே எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டிருந்தார். ஸுமந்தரோ மஹாபுத்திமான்; ஆனாலும் ராமனுக்குநேர்ந்த கஷ்டத்தால் இந்தரிய ஸ்வாதினமற்றுக் கைகூப்பிக்கொண்டு முதலில் 'ஜயவிஜயீபவ'வென்று வாழ்த்திப் பிறகு, 'இவ்வளவு துக்கத்துடனிருக்கிறவர் என்ன சொல்வாரோ' வென்று பயந்தார். அதனால் தழதழத்த குரலுடன் "ஸ்வாமி! தங்களுக்கு பரிய புத்ரரான ராமன் இதோ வாசலில் வந்து, தங்களுடைய தர்சனத்திற்காகக் கார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் தங்களைப் பார்க்கும்படி அனுமதி கொடுக்கவேண்டும். ஸூர்யன் கிரணங்களால் சூழப்பட்டிருப்பதுபோல் ஸகல உத்தம குணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த மஹாபராக்க்ரமசாலி இப்பொழுது காட்டிற்குப் போகிறார். தாங்கள் அவரைப் பார்க்கவேண்டுமென்று தெரிவித்தார்.

தசரதர் ஸ்வபாவத்திலேயே தர்மாத்மா; அவருடைய ஹிருதயம் ஸமுத்ரத்தைப்போல் கம்பீரமானது; ஆகாசம் சுத்தமானவிடங்களிலும் அசுத்தமான ஸ்தலங்களிலும் ஸஞ்சரித்தாலும் அவைகளின் தோஷம் எப்படி அதை அணுகாதோ அப்படி லோகவிஷயங்களில் அவர் கலந்திருந்தாலும் ஒன்றிலும் பற்றில்லாதவர். அந்த ஸமயத்தில் தான் செய்த ப்ரதிக்கஞையைத் தவறக்கூடாதென்ற தர்மத்தை அனுஸரித்து ஸுமந்தரைப் பார்த்து "ஸுமந்தர்! இங்கே

யிருக்கும் என் பார்வையகளைச் சீக்கிரமாக வரும்படி சொல். தர்மத்திலேயே நாடின மனஸுள்ள என் குழந்தையை நான் அவர்களால் குழப்பட்டவனாகப் பார்க்க விரும்புகிறேன்”என்று கட்டளை யிட்டார்.

உடனே ஸுமந்தர் அந்தப்புரத்திற்குள் போய் சக்ரவர்த்தியின் பார்வையகளைப் பார்த்து, “மஹாராஜா தங்களை வரும்படி உத்திரவு செய்திருக்கிறார்; சீக்ரமாக வர வேண்டுமென்று தெரிவித்தார்.

அப்படியே தசரதருடைய முன்னுற்றைம்பது பார்வையகளும் கொஸல்வையை முன்னிட்டுக்கொண்டு, ராமன் வணத்திற்குப் போகிறாரென்ற துக்கத்தால் கண்கள் கலங்கித் தங்கள் பர்த்தா இருக்குமிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். தன் பார்வையகள் யாவரும் வந்திருப்பதைப் பார்த்துத் தசரதர்! “ஸுமந்தர்! குழந்தையை அழைத்து வா”வென்றார். உடனே ஸுமந்தர் வெளியில் போய், ராம லக்ஷ்மணர்களுமும் லீதையையும் அரசுனிருக்குமிடத்திற்கு அழைத்துப் போனார். அப்பொழுது தசரதர், தன் குழந்தை கைகூப்பிக் கொண்டு வணக்கத்துடன் வருவதைத் தூரத்திலேயே பார்த்துத் திடீரென்று தாவி எதிர்கொண்டு ஆலிங்கனஞ் செய்யப்போனார். அவருடைய பார்வையகளும் சோகத்தால் வாடின முகங்களுடன் அவரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். கண்ணீரால் கண்கள் மறைந்து, ராமனிருக்குமிடம்வரையில் போகமுடியாமல் கொஞ்ச தூரத்திலேயே கீழேவிழுந்து மூர்ச்சை யடைந்தார். உடனே ராமனும் லக்ஷ்மணனும் வேகமாகத் தாவி அவரைத் தாங்கிக்கொண்டார்கள். தங்களுடைய பர்த்தா துக்கத்தால் ப்ரக்ஞையற்றிருப்பதைப் பார்த்து ராஜஸ்த்ரீகள் “ஹாஹா ராமா”வென்று கதறினார்கள்; தலையிலும் மார்பிலும் அடித்துக்கொண்டார்கள்; அவர்களுடைய அழுகைக் குரலும் அவர்களுடைய ஆபரணங்களின் ஒலியும் கலந்து காதிற்கு மிகவும் வெறுப்பாகவிருந்தது. ராமலக்ஷ்மணர்கள் லீதையுடன் சக்ரவர்த்தியைக் கைகளால் தழுவித் தாங்கிப் படுக்கையில் உட்காரு வித்தார்கள்.

பிறகு ஒரு முஹூர்த்த நேரத்தில் தசரதருக்கு ப்ரக்ஞை வந்தது. துக்க ஸமுத்திரத்தில் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கும் தன் பிதாவை ராமன் பார்த்துக் கைகூப்பி மிகவும் வணக்கமாக “மஹா ராஜ! தாங்கள் எனக்குச் சுவரன்; நான் தண்டகாரணயத்திற்குப் போக வித்தமாக விருக்கிறேன். என்னை அனுக்ரகஞ் செய்து உத்

அயோத்யா காண்டம்.

திரவு கொடுக்கவேண்டும். லக்ஷ்மண்ணையும் லீதையையும் என்னுடன் வரக்கூடாதென்று உண்மையான காரணங்களைச் சொல்லி எவ்வளவோதடுத்துப் பார்த்தேன். அவர்கள் ஒரே பிடிவாதமாக என்னுடன் வர விரும்புகிறார்கள். எங்களை விட்டுப் பிரியவேண்டியிருக்கிறதென்று தாங்கள் வருத்தப்படவேண்டாம். உத்திரவுகொடுத்தனுப்ப வேண்டு”மென்று ப்ரார்த்தித்தார்.

அப்பொழுது தசரதர், பயங்கரமான வனத்திற்குப் போகத் தனக்கு உத்திரவு கொடுக்கும்படி கொஞ்சங்கூட வருத்தப்படாமல் ப்ரார்த்திக்கும் ராமசந்த்ரமூர்த்தியைப் பார்த்து, “ராம! நான் கைகேயியிக்கு வரங்களைக் கொடுத்து அவளால் ஏமாற்றப்பட்டேன். ஆகையால் நான் செய்வது ஒன்றும் ந்யாயமல்ல. என் புத்தி என் ஸ்வாதீனத்திலில்லை. இப்பொழுது நீ என்னை விலக்கி இந்த அயோத்யைக்கு அரசுகை விடு”னென்றார்.

மஹாபுத்திமானான தசரதர் பல விஷயங்களை மனவிலை வைத்துக்கொண்டு இப்படிச் சொன்னார். ராமனோ தர்மரஹஸ்யத்தை நன்றாய் அறிந்து அதை அனுஷ்டிப்பதில் ச்ரேஷ்டர். ஆகையால் அவர் தவறுவாரா? மோசம் போவாரா? மிகவும் வணக்கமாகக் கைக் கூப்பி, “ஸ்வாமி! தங்கள் இன்னும் அநேகமாயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் இந்தப் பூமண்டலத்தை ஆண்டுகொண்டிருக்கவேண்டும்” நான் காட்டில் வலிக்கப் போகிறேன். தாங்கள் ஸத்யர் தவறுவதற்கு நான் காரணமாகக்கூடாது. ஒன்பது வருஷங்கள், பிறகு ஐந்து வருஷங்கள் காட்டில் விளையாட்டாகக் கழிந்துவிடும். ப்ரதிக்கொரு நிறைவேயின்வுடன் திரும்பி வந்து தங்களுடைய பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ் காரஞ் செய்யும் பாக்யத்தை அடைவே”னென்றார்.

தசரதர் ஒரு புறத்தில் தான் செய்த ப்ரதிக்கொரு யென்ற பாசத்தால் கட்டுப்பட்டிருந்தார்; ஒரு பக்கத்தில் அவரைக் கைகேயி “ராமன் இன்றைக்கே காட்டிற்குப் போகவேண்டும்; அவன் இங்கே தங்கும்படி விடக்கூடா”தென்று ரஹஸ்யமாய் நிர்ப்பந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்; ஒரு பக்கத்தில் தன் ப்ரண்ணைக்காட்டிலும் ப்ரியமான குழந்தையைக் காட்டிற்கு அனுப்பவேண்டியிருக்கிறதே யென்ற துக்கத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. * கண்ணீர் சொரிய அழுகையால் வார்த்தை குரூர, “ராம! போய் வா. இப்படிச் செய்வதால் உனக்கு இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் உத்தமமான சேஷமும் கிடைக்கட்டும். நீ போகும் வழியில் உனக்கு மங்கள் முண்டாகட்டும், யாதொரு ஜந்துக்களாலும் உனக்குப் பய

மில்லாமலிருக்கட்டும். ஆகையால் ஸாவதானமாகப் போய்த் திரும்பி வா. நீ ஸத்யந்தவறாத ஸ்வபாவத்தை உடையவன்; தர்மத்தில் நாடின மனஸை உடையவன்; ஒரு கார்யத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று நீ நிச்சயித்த பிறகு உன் புத்தியை யாராவது மாற்ற முடியுமா? ஆனால் இன்று ராத்ரி நீ புறப்பட்டுப் போவதில் எனக்குக் கொஞ்சமேனும் இஷ்டமில்லை; போகவேகூடாது. இன்று இங்கே தங்கியிருந்து என்னையும் உன் தாயையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, ஸகல ஸௌக்யங்களையும் அனுபவித்துக் காலையில் உன் இஷ்டப்படி புறப்பட்டுப் போ. உன்னை ஒரு ராத்ரி முழுவதும் பார்க்கும் பாக்யமாவது எனக்குக் கிடைக்குமல்லவா? குழந்தாய்! நீ செய்யும் கார்யத்தை எந்த விதமாக யோசித்துப் பார்த்தாலும் எனக்கு மயிர்க்கூச்சலுண்டாகிறது. எனக்குப் பரலோகத்தில் நல்ல கதி கிடைக்கவேண்டுமென்று, நீ ஸ்வாதீனமாக அனுபவிக்கவேண்டிய ஸகல ஸௌக்யங்களையும் இந்த லோகத்தில் விட்டு இப்பொழுது மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காட்டிற்குப் போகத் துணிந்தாயே. இது நான் இஷ்டப்பட்டுச் செய்த கார்யமென்று நீ எண்ணக்கூடாது. ஸத்யத்தின்மேல் ஆணைவைத்துச் சொல்லுகிறேன். சாம்பல் மூடின நெருப்பப்போல் இதோ நிற்கும் கைகேயியைப் பார்த்தாயா? நான் அவளுக்கு ஸ்வாதீனமாயிருக்கிறேனென்ற காரணத்தால் மனதில் க்ரூரமான யோசனைகளை வைத்துக்கொண்டு இப்படி என்னை ஏமாற்றிவிட்டாள். இவள் நமது குலாசாரத்தைக் கெடுக்கவந்தவள். இவள் என்னை மோசஞ்செய்து வாங்கின வரங்க ளால் பரதனுக்கு அபிஷேகமாகும்படிக்கும், நீ காட்டிற்குப் போகும் படிக்கும் நேர்ந்திருக்கிறது. இந்தக் கைகேயி உன்னைக் கட்டளை யிட்டதை நீ தலையால்தாங்கி அதை நிறைவேற்ற விரும்புகிறாய். உன் உத்தமகுணத்தை நான் மெச்சவும்முடியுமோ? அப்படிச் சொல்லவும் ந்யாயமில்லை. நீ எனக்கு மூத்த புத்ரன்; நான் நல்லகதி அடைய வேண்டுமென்று உன்னையே நம்பியிருக்கிறேன். அந்தப் பொறுப்பு உன்னுடையதல்லவா? உன் பிதா செய்த ப்ரதிக்ஷையைத் தவறக் கூடாதென்றும் பொய் சொல்லக்கூடாதென்றும் உனக்குக் கவலையி ருப்பது ஆச்சர்யமல்ல. அப்படிச் செய்வதற்கு உன்னைக் காட்டிலும் அதிகமான பாத்தியம் எவருக்குமில்லை”யென்றார்.

இப்படித் துக்கம் மேலிட்டுப் புத்தி கலங்கி “ஒரு ராத்ரியாவது தங்கிவிட்டுப் போகலாகாதா” வென்று மனஸுருகும்படி தங்களுடைய பிதா சொன்ன வார்த்தைகளை ராமலக்ஷ்மணர்கள் கேட்டவுடன், “ஐயோ! ஒரு ராத்ரிப்பொழுதாவது நமது பெற்றோர்களை

ஸந்தோஷப் படுத்தும் பாக்யத்தைச் செய்யாமல் போனோமே” யென்று வருந்தினார்கள். அப்பொழுது ராமன் தசரதரைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! ஸகல போகபாக்யங்களையும் இங்கே இன்றைக்கு நான் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தால் நாளைக்கு வனத்தில் அந்த ஸௌக்யங்களை யார் கொடுப்பார்கள்? இங்கிருந்து கொஞ்சகாலம் ஸுகத்தை அனுபவிப்பதைக்காட்டிலும் வனத்திற்குப் போவதே மேலென்று தோன்றுகிறது. இந்தப் பூமியிலுள்ள தேசங்களையும் அவைகளின் ப்ரஜைகளையும் தன தான்யங்களையும் இதோ விட்டேன்; அவைகளைப் பரதனுக்குக் கொடுங்கள். நான் காட்டில் தங்கியிருக்க நிச்சயஞ் செய்து விட்டேன்; என் புத்தி மாறாது. எதைக் கேட்டாலுமில்லையென்று சொல்லாமல் கொடுக்கும் ஸ்வபாவம் தங்களுக்கு வாய்ந்திருக்கிறது. கைகேயியிடத்தில் ந்யாயமான காரணத்தால் ஸந்தோஷித்துச் சில வரங்களைக் கொடுத்தீர்கள். அவைகளைக் குறைவில்லாமல் நிறைவேற்றுவர்கள். சொன்ன சொல்லைத் தவறாதவரென்ற கிர்த்தி நிலைநிற்கட்டும். நான் தங்களுடைய வார்த்தைகளைப் பரிபாலனஞ்செய்துகொண்டு, வனத்தில் பதினென்ற வர்ஷங்கள் தபஸ்விகளுடன் காலத்தைப் போக்குகிறேன்.

‘என்னை விலக்கி நீ அரசுகை ஆ’ளென்று என்னைப் பார்த்து என்ன வார்த்தை சொன்னீர்கள்! என்ன பாபம்! இந்த கூணத்திலேயே கொஞ்சங்கூட யோசிக்காமல் இந்த ராஜ்யத்தைப் பரதனுக்குக்கொடுங்கள். ஏதோ ஸுகத்தை அனுபவிக்கவேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன் நான் இந்த ராஜ்யத்தை விரும்பினதாகத் தாங்கள் எண்ணலே கூடாது. தங்களுடைய ஆக்கனையை நிறைவேற்றுவதாலுண்டாகும் புண்யமும் ஸுகமும் அதனால் கிடைக்குமா? தாங்கள் எதற்காகத் துக்கப்படவேண்டும்? தாங்கள் கண்ணீர் விடுவது தகாது. ஸகல நதிகளுக்கும் அதிபதியான ஸமுத்ரராஜன் எப்பொழுதாவது சுலங்கினாரென்று யாராவது கேட்டதுண்டா? எனக்கு ராஜ்யம் வேண்டாம், ஸுகம், வேண்டாம், லீதை வேண்டாம், இந்தப் போகபோக்யங்கள் வேண்டாம், ஸ்வர்க்கம் வேண்டாம், உயிரும் வேண்டாம்; தாங்கள் சொன்ன வார்த்தை பொய்யாகக் கூடாதென்று ஒரு விஷயம் மாதாம் நிறைவேறவேண்டும். தாங்கள் எனக்குப் ப்ரதயக்ஷமான தைவமல்லவா? நான் ஸம்பாதித்த புண்யத்தின் மேலும், நான் பேசும் ஸத்யத்தின் மேலும் தங்களுக்கெதிரில் ஆணைவைத்துச் சொல்லுகிறேன். இவ்விடத்தில் ஒரு கூணங்கூட என்னால் இருக்க முடியாது. இதைப்பற்றித் தாங்கள் வருத்தப்படக் கூடாது. காட்டில் வலிப்பதாக நான் செய்த நிச்சயம் ஒரு பொழுதும் மாறாது.

தங்களுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்கு மாத்ரம் நான் வனம்போகவில்லை. கைகேயியிடத்தில் நான் வனத்திற்குப் போகிறேனென்று ப்ரதிக்ளை செய்திருக்கிறேனல்லவா? அதை நிறைவேற்ற வேண்டாமா? வனத்தில் என்ன கஷ்டங்களை நாங்கள் அனுபவிக்கப் போகிறோமோ யென்று தங்களுக்கு வருத்தமே வேண்டாம். விசித்ரமான பக்ஷிகளும் ம்ருகங்களும் நிறைந்திருக்கும் வனத்தில் ஆனந்தமாகக் காலத்தைக் கழிப்போம். பிதாவென்றால் தேவதைகளுக்கும் தைவமல்லவா? ஆகையால் தங்களைப் பரம தைவமாக நினைத்துத் தங்களுடைய ஆக்ஞையை நிறைவேற்ற விரும்புகிறேன். பதினான்கு வர்ஷங்களான பிறகு என்னை மறுபடியும் பார்ப்பீர்கள். ஆகையால் இப்பொழுது தாங்கள் வருத்தப்படுவது உசிதமல்ல. தாங்கள் மற்றவர்களைக் கண்ணீர்விட்டு வருத்தப்படக் கூடாதென்று தையஞ்சொல்லித் தடுக்கவேண்டியிருக்கத், தாங்களே இப்படித் தபித்தால் மற்றவர்களுக்கு என்ன கதி? இந்த நகரத்தை விட்டேன்; இதைப் பரதனுக்குக் கொடுங்கள். இந்தத் தேசத்தை விட்டேன்; இதைப் பரதனுக்குக் கொடுங்கள். இந்தப் பூமியை விட்டேன்; இதைப் பரதனுக்குக் கொடுங்கள். நான் தங்களுடைய ஆக்ஞையை நிறைவேற்றிக்கொண்டு காட்டில் பல வர்ஷங்கள்வரையில் வவிக்க உத்தேசித்து இப்பொழுதே இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போகிறேன். நான் ப்ரதிக்ளை முடிகிறவரையில் திரும்பிவரமாட்டேன். மலைகள் நதிகள் நகரங்கள் தனதான்யங்கள் ப்ரஜைகள் நிறைந்த இப்பூமண்டலத்தைப் பரதன் கேசுமமாக ஆளட்டும். அதில் எனக்குக் கொஞ்சமேனும் ஆசையில்லை. தாங்கள் செய்த ப்ரதிக்ளை பொய்யாகாமல் நிறைவேற்றவேண்டும். ஒப்பற்ற போக போக்யங்களிலாவது என் ஸௌக்யத்திலாவது நான் மனஸ் வைத்தவனல்ல. பெரியோர்களால் மெச்சப்பட்ட பிதிருவாக்ய பரிபாலனமென்ற தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்ற ஓர் விஷயத்தில் மாத்ரம் என் மனஸ் நாடியிருக்கிறது. ஆகையால் என்னைப்பற்றித் தாங்கள் கொஞ்சங்கூட வருத்தப்படக்கூடாது. தாங்கள் செய்த ப்ரதிக்ஞையைப் பொய்யாகச் செய்துவிட்டு, இந்த ராஜ்யத்தாலாவது ஸகல போக போக்யங்களாலாவது ஸீதையாலாவது என் உயிராலாவது என்ன ப்ரயோஜனம்? தாங்கள் செய்த ப்ரதிக்ளை பொய்யாகக்கூடாது. வனத்தில் நாங்கள் கஷ்டப்படுவோமென்று தாங்கள் ஸ்வப்னத்திலும் நினைக்கக் கூடாது. பழம் கிழங்குகளைப் புஜிப்பேன்; மலைகளையும் ஆறுகளையும் ஏரிகளையும் பார்த்து ஆனந்தப்படுவேன்; விசித்ரமான காடுகளில் ஸஞ்ஸரித்துக்கொண்டு ஸுகமாகக் காலத்தைக் கழிப்பே”னென்று ஸுமாதானஞ் செய்தார்.

தசரதரும் தன் அருமைக் குழந்தையான ராமனைக் கட்டியனைத் துத் துக்கத்தால் மனம் தளர்ந்து ப்ரக்ஞையுற்று மூர்ச்சையடைந்து அசைவில்லாமல் கிடந்தார். ராஜ ஸ்த்ரீகளும் துயரம் மேவிட்டு வாய் விட்டுக்கதறினார்கள். ஸுமந்தரரும் அந்தக் கஷ்டத்தைத் தாங்க முடியாமல் அழுதுகொண்டு மூர்ச்சையடைந்தார். அந்தப்புரத்தில் எங்கேபார்த்தாலும் 'ஹா, ஹா, ஐயோ, ஐயோ'வென்ற சப்தங்களைத் தவிர வேறு ஒன்றும் கேட்கப்படவில்லை. ஆனால் கல்நெஞ்சுடைய அந்தக் கைகேயி மாத்ரம் வருத்தப்படவில்லை. அவளுடைய முகத்தில் ஸந்தோஷம் ப்ரகாசித்தது.

ஸர்க்கம் 35.

ஸுமந்தர் கைகேயியைக் கண்டித்தது.

ஸுமந்தர் அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, தலையை அசைத்துக்கொண்டு, கோபத்தால் கைகளை ஒன்றோடொன்று அறைந்து, பற்களைக் கடகடவென்று கடித்துக் கண்கள் சிவக்கத், தேஹத்தின் நிறம் மாறச், சொல்லமுடியாத துக்கத்தை அடைந்தார். கைகேயியிடத்தில் தசரதருக்குக் கொஞ்சமாவது ப்ரீதியில்லையென்று நன்றாக அறிந்துகொண்டு, கூர்மையான பாணங்களுக்கு ஸமமான வார்த்தைகளால் அவளுடைய ரஹஸ்யமான கெட்ட யோசனைகளையும் தூர்க்குணங்களையும் வெளிப்படுத்தினார். 'அட துஷ்டே! இதோ விருக்கும் தசரத மஹாராஜா சராசரங்கள் அடங்கிய ஸகல ஜகத்திற்கும் அதிபதி; உனக்கும் அதிபதி; மேலும் உன்னைப் பாணிக்ரஹ ணஞ் செய்த பர்த்தா. அவரையே அலக்ஷ்யஞ்செய்து கைவிட்ட பிறகு நீ எந்த அக்ரமத்தைத்தான் செய்ய மாட்டாய்? நீ உன் பர்த்தாவைக் கொன்றுவிட்டாய்; காலக்ரமத்தில் உன் குலத்திலுள்ள எல்லோரையும் கொல்வாயென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. தசரதமஹா ராஜா ஸமான்யரா? மஹோந்த்ரனை ஜயித்தாலும் ஜயிக்கலாம், இவரை ஜயிக்கமுடியாது. ஹிமயபர்வதத்தை அசைத்தாலும் அசைக்கலாம், இவரை அசைக்க முடியாது; ஸமுத்ரத்தைக் கலக்கினாலும் கலக்கலாம், இவருடைய மனனைக் கலக்கமுடியாது. இப்படிப்பட்ட தசரத சக்ரவர்த்தியை நீ உனது கொடுமையான வார்த்தைகளாலும் செய்கைகளாலும் கதற அடிக்கிறாயல்லவா? இந்த ஒரு காரணம் போதாதா? இவர் இக்ஷ்வாகு குலசிகாமணி, மஹா ப்ராக்ரமசாலி; உன்னைக்

காப்பாற்றுகிறவர்; நீ கேட்ட வரங்கள் பயங்கரமாயிருந்தாலும் அவைகளைத் தடையில்லாமல் கொடுத்திருக்கிறார்.

இதெல்லாம் போகட்டும்; உன்னை அக்னிஸாகியாகப் பாணிக்ரஹணஞ் செய்து உன் பாப புண்யங்களுக்குப் பாதீயப்பட்ட வரல்லவா? அப்படிப்பட்டவரை அலக்ஷ்யஞ்செய்யாதே. அது உன்னை வேருடன் அறுத்துவிடும். பதிவ்ரதை தன் புத்ரர்களை விலக்கினாலும் விலக்கலாம்; புருஷனுடைய அபிப்ராயத்தை அனுஸரிகாமலிருப்பது மஹா பாதகம். அநேக கோடி புத்ரர்களைக் காட்டிலும் பர்த்தா அதிகமல்லவா?

இக்ஷ்வாகு குலத்தில் இதுவரையிலும் தகப்பனுக்குப் பிறகு வயலின் க்ரமப்படி மூத்தபுத்ரனுக்கே ராஜ்யம் கிடைத்துக்கொண்டு வருகிறது. நீயோ இப்பொழுது சக்ரவர்த்தி உயிரோடிருக்கும் பொழுதே அந்த ராஜதர்மத்தைக் கெடுக்கப் பார்க்கிறாய். உன் புத்ரான பரதன் அரசனாகட்டும், இந்தப் பூமியை ஆளட்டும்; ராமன் போருமிடத்திற்கு நாங்களும் போகிறோம். நீ செய்யும் அக்ரமத்தைப் பார்த்தால் உன் ராஜ்யத்தில் ப்ரஹ்மணன் முதலிய ஸாதூக்கள் ஒரு நிமிஷங்கூடத் தங்கமாட்டார்கள். நீ இவ்வளவு அந்யாயத்தைச் செய்தும், இந்தப் பொறுமைபுள்ள பூமிதேவி வெடித்து, உன்னைப் பாதாளத்தில் அழுத்தவில்லையென்று எனக்கு ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது. அக்னிஜ்வாலையோடு கூடிய பயங்கரமான யமதண்டத்தைப்போன்ற வார்த்தைகளால் ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்துவதில் ஒரே பிடிவாதமாயிருக்கும் உன்னை வலிஷ்டர் முதலிய மஹாத்மாக்களான ப்ரஹ்மரிஷிகள் நாசஞ்செய்யாமலிருப்பது என்ன ஆச்சர்யம்!

மதுரமான பழங்களைத் தரும் மாமரத்தைக் கோடாலியால் வேருடன் வெட்டிவிட்டு, வேப்பமரத்திற்கு வெகு ச்ரமப்பட்டுப்பாத்திகட்டி, எருப்போட்டுப் பாலூற்றி வளர்ப்பவன் எவ்வளவு புத்திமாலா யிருக்க வேண்டும்! அனந்த கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமான ராமசந்தரனை அந்யாயமாகக் காட்டிற்குத் துரத்திவிட்டு மஹா துஷ்டையான உன் பீதியை ஸம்பாதிப்பதற்கு இவ்வளவு ச்ரமப் படும் இந்தத் தசரத சக்ரவர்த்தியின் புத்தியைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுகோ?

உன்னைச் சொல்வதில் ப்ரயோஜனமென்ன? வேப்பமரத்தி னிருந்து தேன் ஒழுகுமா? தாயைப் பார்த்தால் பெண்ணைப் பார்த்து

வேண்டுமா ? (தாயைக் குளத்தங்கரையில் பார்த்தால் பெண்ணை ழீட்டில் பார்க்கவேண்டாமென்ற பழமொழியும் உண்டு). உன் தாயிடத்தில் இல்லாத நல்ல குணங்கள் உன்னிடத்தில் எப்படியிருக்கும்? அவளுடைய தூர்க்குணங்கள் உன்னை எப்படி விடும்? உன் தாய் மஹா துஷ்டையென்பது லோகப்ரவீத்த மல்லவா ? முன்பு ஒரு ஸமயத்தில் ஒரு கந்தர்வன் உன் பிதாவிற்கு ஒரு வரத்தைக் கொடுத்தான். அதன் மஹிமையால் எல்லா ஜந்துக்களின் அபிப்ராயத்தையும் ஸுலபமாய் அவர் அறிய முடியும். ஒருநாள் இரவில் அவர் கட்டிலில் உன் தாயுடன் படுத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது சுவற்றிலிருந்து அதன் கீழே ஒடிக்கொண்டிருந்த ஏறும்புகள் பேசினதைக் கேட்டு ஆச்சர்யம் தாங்காமல் அடிக்கடி சிரித்தார். அதைக் கேட்டு உன் தாய் அவர் ஏதோ தன்னைப் பார்த்தே கேலியாகச் சிரிக்கிறாள் என்று கடுங்கோபமடைந்து, “ஓய் ! இப்பொழுது எதற்காகச் சிரித்தீர் ? உண்மையைச் சொல்லு”மென்றாள். அச்வபதி “சொல்வதில் யாதொரு ஆக்ஷேபமில்லை. ஆனால் அதைச் சொன்ன நிமிஷத்திலேயே என் தலை சக்கலாக வெடித்து இறப்பே”மென்றாள். அவள் “ஸரி, ஸரி; நீர் சிரித்ததற்குக் காரணம் எனக்குத் தெரியும். அதைச் சொல்லக் கூடாதென்றே இப்படிச் சாக்குப் போக்குச் சொல்லி என்னை ஏமாற்றப் பார்க்கிறீர். நீர் இருந்தாலும் ஸரி, இறந்தாலும் ஸரி; என்னைப் பார்த்துச் சிரித்த காரணத்தை ஒளிக்காமல் இப்பொழுதே சொல்லத்தான் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் உமக்கெதிரில் உயிரை விடுவே”மென்றாள். இப்படிப் பிடிவாதம் பிடித்தவளைப் பார்த்துக் கேசயராஜனுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. தனக்கு வரத்தைக் கொடுத்த கந்தர்வனிடத்திற்குப் போய் நடந்த ஸங்கதியைத் தெரிவித்து, “ஸ்வாமி ! இதற்கு என்ன யோசனை”யென்று கேட்டார். அவன் “அவள் சாகட்டும், நாசமாகட்டும்; நீர் ஒருநாளும் அவளுடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு அனர்த்தத்தைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டா”மென்றார். பிறகு உன் பிதா கவலை தீர்ந்து, உன் தாயைத் தகுந்தபடி தண்டித்துத் தள்ளிவிட்டுக் குபேரனைப் போல் ஸந்தோஷமாகவிருந்தார். (இதே விதமான கதை அரபிக் பாஷையிலுள்ள 1001 ராத்ரிகளென்ற கதாஸாகரத்தில் காணப்படுவது மிகவும் ஆச்சர்யமே.) நீயும் உன் தாயைப்போல் கெட்ட மார்க்கத்திலேயே திருஷ்டியுள்ளவளாய் மஹா பாபத்தைச் செய்யும்படி சக்ரவர்த்தியை நிர்ப்பந்திக் கிறாய். லோகத்தாளுடைய வார்த்தை பொய்யாகுமா ? தாயைப் போல் பெண்; தகப்பனைப் போல் பிள்ளையென்ற வசனம் உண்மையே,

பிடிவாதம் பிடிக்காதே; உன் பர்த்தா சொல்வதைக் கேள். நானீக்கு ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடக்கட்டும். லோகத்திலுள்ள எல்லா ப்ராணிகளிடத்திலும் தயைவைத்து அவைகளைக் காப்பாற்று. மஹா பாபிகளின் வார்த்தையைக் கேட்டு, மூத்தவனிருக்கும் பொழுது அவனைத் தள்ளிவிட்டு இனையவனுக்குப் பட்டங்கட்டுவ தென்ற ராஜதர்ம விரோதமான கார்யத்தைச் செய்யும்படி, மஹேந் த்ரணைப்போன்ற வரும் ஸகல ப்ராணிகளை ரக்ஷிக்கிறவருமான உன் பர்த்தாவை உபத்ரவஞ்செய்யாதே. ‘அப்படியானால் எனக்கு அவர் கொடுத்த வரங்களுக்கு என்ன கதி’ யென்றால், தசரதசக்ர வர்த்தியோ புனயாத்மா, அளவற்ற ஐச்வர்யமுடையவர், மஹா பராக்ரமசாலி, இந்தப் பூமண்டலத்திற் கதிபதி; எல்லையற்ற கருணை பொருந்தினவர். ஒன்றைக் கொடுப்பதாக ப்ரதிக்கொடுத்து விட்டுத் தவறுவாரா? ஆகையால் அவைகளுக்குப் பதிலாக உனக் குப் போதுமான வரையில் தங்கம் வெள்ளி ரத்னங்கள் ஆபரணங் கள் வாஹனங்கள் வேலைக்காரர்கள் தான்யங்கள் தேசங்கள் இன் னும் என்ன வேண்டுமோ அவை யாவற்றையும் உனக்குக் கொடுக்க வித்தமாக விருக்கிறார். ஆகையால் ராமனுக்கு நானேக்கே அபிஷே கம் கொடுக்கும்படி அனுமதிக்கொடு. அவர் சக்ரவர்த்திக்கு மூத்த புத்ரர்; ராஜ்ய வ்யவஹாரங்களில் நிகரற்ற ஸாமர்த்யமுள்ளவர்; நன்னடத்தை யுள்ளவர்; துஷ்டர்களைச் சிசுபித்து ஸாதுக்களை ரக்ஷிப் பதால் கூத்தரிய தர்மத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்கிறவர். ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் யாதொரு அசௌகர்யமும் நேராமல் தன்னுயிரைப் போல் காப்பாற்றுகிறவர், மஹா பராக்ரமசாலி. இந்த அயோத்யை நீ அவருக்குக் கொடுத்த ராஜ்யமாக இருக்கட்டும்.

அப்படி யில்லாமல் வயஸ் சென்ற தகப்பனை விட்டு ராமன் வனத்திற்குப் போனால் லோகத்தில் மிகுந்த அபகீர்த்தி உனக்கு நேருமென்று தெரியாதா? ராமனைத் தவிர வேறொருவர் இந்த ராஜ்யத்தில் அரசனாக இருக்க முடியுமா? அப்படியிருந்தால் எவனு வது இங்கே ஒரு நிமிஷமாவது தங்குவானா? ஆகையால் வீணாகக் கவலைப்படாதே. ராமனை இந்த ராஜ்யத்தை ஆளட்டும். அவருக்குப் பட்டாபிஷேகமானால் தசரதர் தன் முன்னோர்களின் ஆசாரத்தை அனுஸரித்துத் தவஞ்செய்ய வனத்திற்குப் போவா”ரென்று இப் படி ஸுமந்த்ரர் தசரதருக் கெதிரில் நயமாயும் கடுமையாயும் பலவித மாகக் கைகேயியின் மனஸைத் திருப்ப எவ்வளவோ முயற்சி செய் தார். ஆனால் அவர் எவ்வளவுதான் தர்மோபதேசம் செய்யட்டும்; எவ்வளவு தான் தூஷிக்கட்டும்; எவ்வளவுதான் ப்ரார்த்திக்கட்டும்;

அவளுக்குக் கொஞ்சங்கூட வருத்தமுண்டாகவில்லை. அவளுடைய நிச்சயம் மாறவுமில்லை. அவளுடைய முகத்தில் கோபக்குறி தணியவுமில்லை.

ஸர்க்கம் 36.

வலித்தார்த்தர் கைகேயியைக் கண்டித்தது.

கைகேயீ ஸுமந்த்ரருடைய வார்த்தையை அலக்யஞ்செய்ததைக் கண்டு “ஐயோ! அறியாமல் முன்பு வரங்களைக் கொடுத்த இப்பொழுது கஷ்டப்படுகிறேனே”யென்று துக்கித்துக் கண்களில் நீர் பெருகப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு “ஸுமந்த்ரரே! நமது சதுரங்க ஸைன்யத்தை ராமனுக்குக் காவலாகப் போகும்படி வலித்தஞ் செய்யும். ரூபத்தாலும் நடத்தையாலும் பேச்சாலும் பிறருடைய மனஸை அபஹரிக்கும் சக்தியுள்ள வேச்யைகளும் கோடஸ்வரர்களான வ்யாபாரிகளும் ஸைன்யத்துடன் போகட்டும். ராமனிருக்கு மிடத்தில் ஸகல பதார்த்தங்களும் நிறைந்த கடைவீதிகள் ஏற்படவேண்டும். ராமனை ஆச்ரயித்துக்கொண்டிருக்கும் எல்லோரும், எவருடைய விர்யத்தைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக ராமன் பழகுகிறானே அவர்களெல்லோரும் ஸைன்யத்துடன் அனுப்பப்பட்டும். அந்தச் சூரர்களுக்கு வேண்டியவரையில் ஜச்வர்யம் கொடுக்கப்பட்டும். முக்யமான ஆயுதங்களும் எண்ணெய் நெய் முதலிய பதார்த்தங்கள் நிறைந்த பல வண்டிகளும், காடுகளில் வழிகாட்டுவதற்கு வேடர்களும் ராமனுடன் போகட்டும். விம்ஹம் புலி யானை முதலிய துஷ்ட ம்ருகங்களை வேட்டையாடிக்கொண்டு, காட்டுத்தேனைக் குடித்துக் கொண்டு, அநேக புண்ய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டு, ராமன் இந்த ராஜ்யத்தையே நினைக்காமலிருக்கட்டும். என் தான்யக் களஞ்சியமும் பொக்கிஷமும் ராமன் போகுமிடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டும். மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாதவிடத்தில் அவன் என்ன செய்வான்? புண்யஸ்தலங்களில் யாகயக்ஞங்களைச் செய்துகொண்டு, வேண்டியவரையில் தக்பிணைகளைக் கொடுத்துக்கொண்டு ரிஷிகளுடன் ராமன் ஸுகமாகக் காலம் கழிக்கட்டும். மஹா பராக்ரமசாலியான பரதன், அயோத்யையில் சிறப்புடன் ஆளட்டும்; நான் இப்பொழுது சொன்ன ஏற்பாடுகளுடன் என் குழந்தை ராமன் காட்டிற்குப் புறப்பட்டான்”மென்றார்.

அதைக் கேட்டுக் கைகேயீக்குப் பெரும் பயம் பிடித்தது; பேச முடியவில்லை, முகம் வாடிற்று; மிகுந்த வருத்தத்துடன் தசரதரைப் பார்த்து, “ஓய், மஹாயோக்யரே! உத்தமமான ஸுரபானத்தின் ஸாரத்தைக் குடித்துவிட்டு அடிவண்டலைப் பிறருக்குக் கொடுப்பது போல், இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள குடிகள் யாவரையும் தனதான்யங்களாகவும் ஐச்வர்யங்களாகவும் ஸைன்யங்களாகவும் ராமனுடன் அனுப்பி விட்டுச், சூன்யமான தேசத்தையா பரதனுக்குக் கொடுக்கப்போகிறீர்? இந்தத் தானம் வேண்டா”மென்று ஸர்ப்பத்தைப்போல் சீறினாள்.

இப்படி வெட்கத்தை முற்றிலும் துறந்து, ஒருவரையும் லக்ஷ்யஞ் செய்யாமல் மிகவும் க்ரூரமான வார்த்தைகளைக் கைகேயி சொல்லத் தசரதர் “துஷ்டே! தாங்கமுடியாத பாரத்தை ஏற்றி அதை இழுக்கமுடியாமல் எருது கஷ்டப்படும்பொழுது எவனாவது அதைக் குத்துவானா? நான் உனக்கு வரங்களைக் கொடுத்து அதற்குப்ரயோஜனமாகப் பரதனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்வது, ராமனுக் காட்டிற்கனுப்புவதென்ற தாங்கமுடியாத பாரத்தைச் சுமற்றிக்கொண்டேன். உன் கட்டளைப்படி ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பிக்கொண்டிருக்கிறேனே; மறுபடியும் இப்படி ஹிம்ஸை செய்கிறாயே”யென்றார்.

கைகேயி “இப்பொழுது நான் உமக்குச் செய்கிற உபத்ரவம் இன்னதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஓய்! நீர் முன்னே கொடுத்த வரங்களைப் பூர்த்தி செய்யும்படி கேட்கிறேனா, அல்லது புதிதாக எதையாவது கேட்கிறேனா? சொல்லு”மென்றாள். அதற்குத் தசரதர் “அட, அல்பஸ்வபாவமுள்ளவளே! நீ வரங்களைக் கேட்கும்பொழுதே இதெல்லாம் உனக்கேன் தோன்றவில்லை? ஸேனையை அனுப்பக்கூடாது, த்ரவியத்தை அனுப்பக்கூடாதென்று உனக்கு வேண்டிய விஷயங்களை அப்பொழுதே ஏன் பார்த்திக்கவில்லை? அந்த ஸமயத்தில் மறந்துவிட்டு, இப்பொழுது குறுக்கே விழுந்து தடுத்தால் ஆகவேண்டிய கார்யம் நிற்குமா”யென்றார். (ராஜ்யமென்றால், அதில் ஸகல அங்கங்களும் கூடினதென்றதை தசரதர் அறியாதவர்போல் வாயடி அடிப்பது ஆச்சர்யமே.)

தசரதர் இப்படி மஹாகோபத்துடன் சொல்வதைக் கேட்டு கைகேயிக்கும் அடங்காத கோபமுண்டாயிற்று. “ஓய்! என்னிடத்தில் வீண்பெருமை பேசிக்கொள்ளுகிறீரோ? உமது குலவிருத்தார்த்தத்தை நான் அறியேனோ? உமது வம்சத்திலேயே ஸகரனென்ற ஒரு அரசன், தன் மூத்த புத்ரனான அஸமஞ்ஜஸை ராஜ்யத்தி

விருந்து ஒண்டியாகத் துரத்தவில்லையோ? அப்படியே ராமனையும் துரத்துவதற்குத் தடையென்ன? இது உங்கள் குலாசாரந்தானே. நான் முன்பே கேட்காமலிருந்தாலென்ன? இப்பொழுதுதான் ஏன் அப்படிச் செய்யக்கூடா”தென்றான். தசரதர் “ஐயோ! இப்படியும் ஒரு ஸ்திரீ உண்டா? அந்நியமாய் என்னை வஞ்சித்து ப்ரதிக்ளை செய்யச்சொல்லி, என்னை மஹா பாபத்திற்குள்ளாக்கி, அதுவும் போதாமல் தான் முன்னே கேட்காத விஷயங்களையெல்லாம் இப்பொழுது கொடுக்கும்படி நிர்ப்பந்திக்கிறானே”யென்று நினைத்து, “ஓ, ஓ! வாயைழு”மென்றார். அங்கிருந்த அனைவரும் வெட்கத் தால் தலைகுனிந்தார்கள். ஆனால் கைகேயீமாத்ரம் அதைக் கொஞ்சங்கூட லக்ஷ்யஞ் செய்யவில்லை.

அங்கிருந்தவர்களுக்குள் வித்தார்த்தரொன்ற ஒரு ப்ரதானி, கைகேயியின் வார்த்தையைக் கேட்டு மிகவும் கோபங்கொண்டார். அவர் வயஸ் சென்றவர்; கபடமற்றவர்; தசரதரால் விசேஷ மர்யாதை பெற்றவர். இப்படிக் கைகேயி சொல்லும் அபவாதத்தைக் கேட்டுப் பொறுக்காமல் “அஸமஞ்சஸென்ற ராஜபுத்ரன் தெருவில் கிளையாடிக்கொண்டிருக்கும் பிள்ளைகளைப் பிடித்து, ஸரயூநதியில் தள்ளி, அவர்கள் இறக்கும்பொழுது படும் அவஸ்தையைப் பார்த்து ஸந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். பட்டணத்து ஜனங்களெல்லோரும் அவனிடத்தில் கோபங்கொண்டு அரசனிடத்திற்குப்போய் “ஸ்வாமி! இந்த ராஜ்யம் க்ஷேமமாக இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறீரா? அப்படியானால் இரண்டில் ஒன்று செய்யும். உமது புத்ரனான அஸமஞ்சஸை இந்தத் தேசத்திலிருந்து துரத்திவிடும். இல்லாவிட்டால் நாங்கள் இங்கிருந்து வேறு தேசத்திற்குப் போகிறோம். எங்களுக்கு உத்திரவு கொடு”மென்றார்கள். அதைக் கேட்டு ஸகரன் “ஏன் இப்படி பயப்படுகிறீர்கள்? என்ன விசேஷம் நடந்த”தென்றான். ஜனங்கள் “உமது புத்ரனுக்குப் பைத்யம் பிடித்திருக்கிறது. தெருவில் கிளையாடும் எங்களுடைய குழந்தைகளைப் பிடித்து ஸரயூநதியில் தள்ளி, அவர்கள் முழுகும்பொழுது சூழிழியிடும் சப்தத்தைக் கேட்டுக் கைக்கொட்டிச் சிரிக்கிற”னென்றார்கள். அவர்களுடைய இஷ்டப்படி ஸகரனும் தன் குமாரனான அஸமஞ்சஸையும் அவனுடைய பார்வையையும் பரிவாரங்களையும் வண்டிகளிலேற்றி, அவன் உயிரோடிருக்கும்வரையில் அந்த ராஜ்யத்திற்குள் வரக்கூடாது என்று கண்டிப்பாக உத்திரவு செய்து துரத்திவிட்டான். அவனும் தான் செய்த கார்யத்திற்குப் பிராயச்சித்தமாக மண்வெட்டி கோடாலி கூடை முதலியவைகளுடன் காடுகளிலும் மலைகளிலும் திரிந்து

கொண்டு காலத்தைக் கழித்தான். அப்படி ராமன் என்ன பாபத்தைச் செய்தான்? எதற்காக அவனைக் காட்டிற்குத் தூரத்தவேண்டும்? எங்களுக்குத் தெரிந்தவரையில் ராமனிடத்தில் யாதொரு தோஷமுமில்லை. சந்த்ரனிடத்தில் கல்மஷத்தைக் கண்டுபிடித்தாலும் பிடிக்கலாம்; ராமனிடத்தில் தோஷத்தைக் கண்டுபிடிப்பது அஸாத்யம். அதிருக்கட்டும்; ஒருவேளை எங்களுக்குத் தெரியாமல் ராமனிடத்தில் ஏதாவது தோஷமிருக்கலாம். அப்படியிருந்தால் சொல். இப்பொழுதே அவனைக் காட்டிற்குத் தூரத்திவிடுவோம். ஒருவன் பிறர்க்கு யாதொரு கெடுதியும் செய்யாமல் ஸாதுக்களின் மார்க்கத்திலேயே நடந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது அவனைக் கைவிடுவது பெரிய ஆபத்தை உண்டாக்கும். அப்படிச் செய்வது தர்மத்திற்கு நேர்விரோதமல்லவா? தேவேந்த்ரனைப்போல் பலமும் பராக்க்ரமும் தேஜஸும் ஒருவனுக்குப் பொருந்தியிருந்தாலும், இப்படிப்பட்ட அக்ரமத்தைச் செய்தால் சாம்பலாக எரிக்கப்படுவான். ஆகையால், ராமனுடைய அபிஷேகத்தைத் தடுக்காதே; லோகத்திலுள்ளவர்கள் உன்னை நிந்திப்பதற்கு இடங்கொடுக்கலாமா”வென்று வெகு சாதூர்யமாக அவளுடைய பிடிவாதத்தை மாற்றப்பார்த்தார்.

வித்தார்த்தருடைய வார்த்தையைக் கேட்டுத் தசரதர், இந்த நல்ல புத்தியைக் கைகேயி ஒருபொழுதும் அனுஸரிக்கமாட்டா என்று நிச்சயித்துத் துக்கம் மேலிட்டுக், குரல் ஒங்கி “அடி, பாபஜந்துவே! வித்தார்த்தனுடைய வார்த்தைகள் உன் காதில் ஏறுமா? எனக்கு ஹிதமான விஷயம் இன்னதென்று உனக்குத் தெரியவில்லையே. அது போகட்டும். உனக்காவது எது ஹிதமென்று தெரிந்துகொண்டாயா? நீசமான நடத்தையையும் யோசனையையும் தவிர உனக்கென்ன தெரியும்? ஸாதுக்களுடைய நடத்தைக்கும் உனக்கும் எவ்வளவோ தூரம். நான் இந்த ராஜ்யத்தையும் ஸகல ஐச்வர்யத்தையும் போகபோக்யங்களையும் விட்டு, ராமனுடன் போகிறேன். நீயும் பரதசக்க்ரவர்த்தியும் இந்த ராஜ்யத்தில் உங்களுடைய இஷ்டப்படி வெகு காலம் ஸௌக்யமாக ஆண்டுகொண்டிருங்க”என்றார்.

வலிஷ்டர் கைகேயியைக் கண்டித்தது.

வித்தார்த்தருடைய சொல்லைக் கேட்டு ராமன், தசரதரைப் பார்த்து மிகவும் வணக்கமாய் “ஸ்வாமி! நான் போகபோக்யங்களை விட்டேன்; அவைகளில் எனக்கு ஆசையில்லை; காட்டில் வலிக்க வேண்டியவன்; எனக்கு ஸைன்யத்தாலும் ஐசுவர்யத்தாலும் என்ன ப்ரயோஜனம்? உத்தமமான யானையை ஒருவனுக்குத் தானக் கொடுத்த பிறகு அதைக் கட்டும் கயிற்றில் ஒருவன் ஆசையைப் பாடு? யானையே போகும் பொழுது கயிறு ஒருபொருட்டா? தாங்கள் எனக்குக் கொடுக்கிறதாக உத்தேசித்த பொருள்கள் யாவையும் நான் பரதனுக்குக் கொடுத்துவிட்டேன். நான் உடுக்கவேண்டிய மரவுரியை வேலைக்காரர்கள் கொண்டுவரட்டும். அதினாலு வர்ஷங்கள் வரையில் காட்டில் வலிக்கவேண்டிமல்லவா? கூடை மண்வெட்டி கோடாவி முதலியவைகளையும் கொண்டுவரட்டு”மென்றார்.

உடனே கைகேயி கொஞ்சமேனும் வெட்கமில்லாமல் தானே மரவுரியைக் கொண்டுவந்து “இதை உடுத்துக்கொள்” என்றாள். ராமன் அவைகளைக் கைகேயியிடத்திலிருந்து வாங்கித், தான் உடுத்திருந்த விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்களை அவிழ்த்துவிட்டு முனிவர்கள் தரிக்கும் மரவுரியை உடுத்தார். லக்ஷ்மணனும் அப்படியே செய்தார். இதை யாவற்றையும் தசரதர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். பிறகு ஸீதை தனக்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட மரவுரியைப் பார்த்து, விலையற்ற ஆடைகளைத் தரித்து வழக்கமுள்ளவளாகையால் வேடனுடைய வலையைக் கண்டு நடுங்கும் மாணப்போல் நடுங்கினாள்; அவைகளை உடுக்கத் தெரியாமல் கையில் வைத்துக்கொண்டு தயங்கினாள். மஹாபதிவ்ரதையாகையால் தன்பர்த்தா அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தைத் தானும் அனுஷ்டிக்க விரும்பிக், கண்களில் நீர் தளும்பக், கந்தர்வ ராஜனைப்போல் அழகு பொருந்தின ராமனைப் பார்த்து “நாதா! வனத்தில் வலிக்கும் முனிவர்கள் மரவுரிகளை எப்படி உடுத்துக் கொள்ளுகிறார்களோ தெரியவில்லையே”யென்று ஒரு மரவுரியைக் கழுத்தில் வைத்துக் கட்டப்போய்க் கட்டித்தெரியாமல் வெட்க மடைந்து நின்றாள். உடனே ராமன் அவளுடைய கையிலிருந்து

அந்த மரவுரியை வாங்கி அவள் உடுத்தியிருந்த வெண்பட்டின்மேல் அதைக் கட்டினார்.

தசரத சக்ரவர்த்தியின் குமாரனான ராமன், ஜனகமஹாராஜா வின் குமாரியான லீதைக்குத் தன் கைகளால் தபஸ்விகள் தரிக்கும் மரவுரியைக் கட்டுவதைப் பார்த்து, அந்தப்புரத்திலிருந்த ஸ்த்ரீ களெல்லோரும், இந்தக் கோரத்தைப் பார்க்கும்படியும் நேர்ந்த தல்லவாவென்று கதறியழுதார்கள். “ராமா! உன் பிதா இவளை வனத்திற்குப் போகும்படி கட்டளையிடவுமில்லை; இந்த மஹாபாபி கைகேயீ அப்படி வரங்கேட்கவுமில்லை. ஆகையால் நீ பிதிருவாக்யபரி பாலனஞ் செய்து வனத்திலிருந்து திரும்பி வரும் வரையில் இவளை யாவதுநாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். குழந்தை லக்ஷ்மணன் உன்னுடன் வனத்திற்குப் போகட்டும். நிர்மானுஷ்யமான காட்டில் தபஸ்விகளைப்போல் இவள் வலிக்கத் தகுந்தவளா? தர்மஸ்வரூபியே! நீ இங்கேயிருந்து எங்களுடைய கண்களுக்கும் மனஸிற்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்க இஷ்டப்படாவிட்டாலும் லீதையாவது இங்கிருக்கட்டும். எங்களுடைய ப்ரார்த்தனையை எப்படியாவது நிறைவேற்ற வேண்டு”மென்று கெஞ்சினார்கள். ஆனால் லீதை அதைக் கேட்டுத், தன் பர்த்தாவை விட்டுத் தான் தனியாக இருக்க ஸம்மதிக்காமல் தனக்கு மரவுரியைக் கட்டி விடும்படி ராமனை வேண்டினாள். ராமனும் அப்படியே செய்தார்.

அப்பொழுது இந்தவாகு குலத்திற்குப் பரம்பரையாக குருவான வலிஷ்ட பகவான், லீதைமரவுரியைத் தரித்ததைப் பார்த்து, அவளைத் தடுத்து “அட, கைகேயீ! மர்யாதையை மீறி நடக்கத் துணிந்தாயல்லவா? தூர்ப்புத்தி பிடித்தவளே! பிறந்த குலத்திற்கும் புகுந்த குலத்திற்கும் மிருத்புனைப்போன்றவளே! சக்ரவர்த்தியை வஞ்சித்தது போதாதா? வரவரக் கட்டுக்காவலில்லாமல் உனக்குத் தோன்றினபடியெல்லாம் நடக்க ஆரம்பித்துவிட்டாய். நன்னடத்தை இன்னதென்று அறியாதவளே! லீதை காட்டிற்குப் போகக்கூடாது. ராமனுக்கு ந்யாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய வம்ஸஹாஸனத்தில் அவள் இருந்து ராஜ்யத்தை ஆளட்டும். பத்தினியென்பது தன்னில் பாதி யென்ற வேதவாக்யம் கிருஹஸ்தர்களுக்காக வழங்குகிறதல்லவா? ஆகையால் ராமனைச் சேரவேண்டிய இந்தப் பூமியை இவளே ஆளவேண்டியது. ராஜ்யத்தைப் பரதனே ஆளவேண்டுமென்பதே கைகேயீ பெற்ற வரமென்பதை ஏன் மறந்தார்? அப்படி இஷ்டப்படாமல் லீதை ராமனுடன் வனம் போக விரும்பினால்

நாமும் அவர்களுடன் காட்டிற்குப் போவோம். இந்த ராஜ்யத்தின் அதிகாரிகளும் மற்ற ஜனங்களும் குடும்பங்களுடன் தாங்கள் ஸம்பாதித்த ஐச்வர்யங்களையும் ஆடு மாடுகளையும் குதிரைகளையும் வேலைக்காரர்களையும் வாஹனங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ராகவன் போருமிடத்திற்குப் போகட்டும். பாதனும் சத்ருக்ஷனும் மரவுரியைத் தரித்துக்கொண்டு தங்களுடைய தமயனுக்கு ஊழியஞ் செய்வார்களேயல்லாது இங்கே இருக்கமாட்டார்கள். அப்பொழுது இந்த ராஜ்யம் ஜனங்களற்றுச் சூன்யமாக இருக்கும். உன்னையும் மரங்களையும் தவிர வேறொன்றுமிராது. நீ கெட்ட நடத்தைபுள்ளவன், குடிகளை நாசஞ்செய்யப் புகுந்தவன்; ராமனில்லாத ராஜ்யமும் ராஜ்யமாகுமா? ராமன் வலிக்குமிடமே அயோத்யை.

பரதன் தசரதருக்குப் பிறந்தவனுனால் அவரைப்போன்ற நடத்தைபுள்ளவனாக இருப்பான். ப்ரீதியுடன் கொடுக்கப்படாத இந்த ராஜ்யத்தை அரசரான ஸம்மதிப்பானா? உன்னைத் தாயென்றழைக்க மனஸ் வருமா? அவனுடைய பிதாவான உன் பாத்நாவைக் கொன்ற உன்னுடன் வலிக்கத் துணிவானா? மூத்தவனிருக்கையில் இளையவன் பட்டங்கட்டிக்கொள்ளக் கூடாதென்ற ராஜதர்மத்தை நன்றாக அறிந்தவன் உன்னிடத்தில் ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொள்வானா? நீ பூமியிலிருந்து ஆகாசத்தில் தானிக் குதித்தாலும் அவன் தர்ம விரோதமாக நடக்கமாட்டான். உன் புத்ரனுக்கு எல்லைபற்ற ஸூகத்தையும் லாபத்தையும் ஸம்பாதித்து வைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தாலல்லவா இவ்வளவு அக்ரமங்களை ரெய்கறாய்? பார். நீ செய்தது உன் புத்ரனுக்கு ஹிதமில்லை யென்று உனக்கே தெரியும். ராமன் காட்டிற்குப் போகும்பொழுது எந்த ப்ராணியாவது அவனுடன் போகாமலிருக்குமா? பார். கைகேயீ! பசுக்கள் மிருகங்கள் பक्षிகள் மரங்கள் யாவும் ராமன் வனத்திற்குப் போகும்பொழுது அவ்வேனையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். இந்த ஆசனாயத்தை நீயும் இன்று பார்ப்பாய். ஆகையால் ஸீதையின் கையிலிருந்து இந்த மரவுரியை வாங்கி எறிந்துவிட்டு, உத்தமமான வஸ்த்ரங்களையும் ஆபரணங்களையும் உன் நாட்டுப்பெண்ணுக்குக் கொடு. இவள் மரவுரியைத் தரிக்கவேண்டுமென்று என்ன ஈதிரே. கேகயராஜனுடைய புத்ரியே! ராமன் வனத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று மாத்ரமல்லவா நீ வரங்கேட்டாய். ஸீதை எப்பொழுதும்போல் ஸகல அலங்காரங்களுடனும் உத்தமமான வாஹனங்களுடனும் பரிசாரகர்களோடும் நேர்த்தியான ஆடைகளோடும் இன்னும் வேண்டிய மற்ற

றப் பொருள்களோடும் ராமனுடன் வனத்திற்குப் போகட்டு”
மென்று எல்லையற்ற மஹிமையுள்ள வலிஷ்டபகவான் சொன்னான்.
அப்பொழுதும் லீதை மரவுரியைத் தரிகாமலிருக்க இஷ்டப்படவில்லை. தன் பர்த்தாவைப்போல தானும் தபஸ்விகளுடைய வேஷத்துடன் காட்டில் வலிக்கவேண்டுமென்பது அவளுடைய கருத்து. (கைகேயியை விவாஹஞ் செய்தபொழுது, அவளுக்குப் பிறக்கும் புதரனுக்கே ராஜ்யம் கிடைக்க வேண்டுமென்று அவளுடைய பிதா தசரதரிடத்தில் உறுதி வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். இது ராமனுக்கும், வலிஷ்டருக்கும் ஸுமந்த்ரா வித்தார்த்தர் முதலிய மந்தரிகளுக்கும் தெரிந்த விஷயமே. இது முதலாவது பாத்யம்; ராஜா வரங்களைக் கொடுத்தது இரண்டாவது பாத்யம், எதைக் கேட்டாலும் கொடுப்பதாய் ராஜா மறுபடியும் பரமானஞ் செய்தது மூன்றாவது பாத்யம், ராமனும் அபாடியே செய்தது நான்காவது பாத்யம். ஆகையால், ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்ய அரசன் ஏற்பாடு செய்தது, ராமன் வலிஷ்ட பந்தரிகளை அதைத் தடுக்காததும், எல்லோரும் கைகேயியைத் துஷிபதம ஆராயமே.)

ஸர்க்கம் 38.

தசரதி கைகேயியைக் கண்டித்தது.

லோகநாதனு ந ராமன் நாதனாக அடைந்தும் லீதை அனாதையாகப் போல மரவுரியை உடுப்பதைக் கண்டு அங்கிருந்த ஜனங்கள் அனைவரும் “ஓ ஓ, என்ன காயம் செய்தீ”ரென்று தசரதரை நிரித்தார்கள். அவரும் அந்தச் சபதத்தைக் கேட்டார். அதுவரையில் குடிகளின் மனம் கோணுமல ஆண்டுவந்தவா, அவர்களிடத்திலிருந்து ஸ்தோத்ரத்தைத் தவிர வேறொன்றையும் கேட்டிராதவர். ஆகையால் “இன்னும் நான் எதற்காகப் பிழைத்திருக்கவேண்டும்? தர்மத்திலாவது சி. சதியிலாவது இனிமேல எனக்குக் கொஞ்சங்கூட ஆசையில்லை. இப்படிப்பட்ட அநயாயத்திற்கு ஆளாகி, லோகந்தாரால் நிர்த்திக்கப்பட்ட பிறகு எது எப்படிப் போனாலென்ன”வென்று நிச்சயித்தார். பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு “அட, கைகேயீ! மஹா பாபி! லீதை மரவுரிகளை உடுத்துக்கொண்டு காட்டிற்குப் போகக்கூடாது. அவளோ சிறு பெண், இதுவரையில் ஸுகமாக வளர்ந்தவள்; ஸுகல போகபோக்யங்களையும் அனுபவித்தவள்; அதிக

செல்வமாக வளர்க்கப்பட்டவள்; இவள் வனத்தில் வவிக்கத் தகுந்த வளல்ல வென்று வவிஷ்டப்பகவான் சொன்னது உண்மையே. யாதொரு பாபத்தையும் அறியாத இவள், பர்த்தாவின் தர்மத்தை அனுஸரிக்க வேண்டிய தென்ற ஒரு வரதத்தைத் தவிர வேறுவிதமான தபஸைச் செய்து வழக்கப்பட்டவளல்ல; வஞ்சனை அறியாதவள்; இவள் யாருக்கு என்ன கெடுதி செய்திருக்கிறாள்? ஜனக் மஹாராஜாவுக்குப் பெண்ணாகப் பிறந்து, தபஸ்வியைப் போல் பயங்கரமான காட்டில் மான்தோல் மரவுரிகளை உடுத்துக்கொண்டு எதற்காக வவிக்கவேண்டும்? ஆகையால் விகாரமான மரவுரியை எறிந்து விட்டும். உனக்கு இப்படி நான் ப்ரதிக்கொடுத்துக்கொடுத்தேனோ? அவள் காட்டிற்குப் போக விரும்பினால், அவளுக்கு வேண்டிய வஸ்துபரணங்களுடன் போகட்டும். எனக்கு மரணம் நெருங்கிவிட்டது. நீ கேட்டதைக் கொடுக்கிறேனென்று நான் ப்ரதிக்கொடுத்துத்ததற்கு அதே காரணம். அது இப்படிக்கே மரமாக முடிந்தது போதாதா? நீ அக்ஞானத்தால் மயக்கப்பட்டு ஸீதையையும் காட்டிற்குத் துரத்தப்பார்க்கிறாய். இது எப்படி முடியும் தெரியுமா? மூங்கில் தன்னிடத்திலிருந்து உண்டான புஷ்பத்தால் தானே அழிவதுபோல், என் அந்யாயமே என்னைக் கொளுத்தி விடும். நீசஸ்வபாவமுள்ளவனே! ராமன்தான் உனக்குச் சத்ரு; அவன் உனக்கு அபராதஞ் செய்ததாக வைத்துக்கொள்ளோம்; உன் பரதனுக்குப் பட்டங்கிடைப்பதற்கு அவன் இடையூறாக இருப்பதாக வைத்துக்கொள்ளோம். காட்டில் பிறந்து வளர்ந்த மான்குட்டியைப் போல் மிரண்ட கண்களையுடைய ஸீதையைப் பார். அவளுக்குக் கொஞ்சமாவது கபடம்தெரியுமா? பிறர்க்கு அபராதஞ்செய்வ தென்ற வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே நடுங்குகிறவள்; தன் பர்த்தாவைத் தவிர வேறு தைவத்தை அறியாதவள்; அவனுக்குப் பணியிடை செய்வதைத் தவிர வேறு தர்மத்தை அறியாதவள். இப்படிப்பட்டவள் உனக்கு எந்த ஸமயத்தில் எவ்விதமான அபராதத்தைச் செய்திருப்பாள்? பாபஸ்வரூபமே! உன் ஆத்மா உள்ளவரையில் நீ நரகத்தில் கிடந்து துடிப்பதற்கு ராமனைக் காட்டிற்குப் போகச் சொன்ன ஒரு பாபம் போதாதா? லக்ஷ்மணனையும் ஸீதையையும் காட்டிற்குத் துரத்தி, அதனால் சொல்ல முடியாத பாபங்களை ஸம்பாதிப்பதில் உன் நோக்கமென்ன? (லக்ஷ்மணனைப் பற்றித் தசரதர் பேசுவதேயில்லை. இந்தவிடத்தில் ஏதோ தவறாய் அவனுடைய பெயரைச் சொல்லிவிட்டார்போலும். காட்டிற்குப் போகையில் அவனுடன் பேசுவதில்லை; ஆசீர்வதிக்கவியில்லை; வருந்தவியில்லை. ஆச்சர்யம்!) இதற்காக நீ எந்நக்கதியை அடையப்

போகிறாயோ, எந்த நரகங்களை அனுபவிக்கப் போகிறாயோ எனக்குத்தெரியாது. நான் உனக்குச் செய்த ப்ரதிக்ளை பென்ன? அபிஷேகத்திற்கு வித்தமாயிருந்த ராமனை இங்கே வருவித்து நீ சொன்னதென்ன? 'இப்பொழுது உனக்கு நடக்கப்போகிற அபிஷேகத்தை வேண்டாமென்று நிறுத்தி, மான்தோல் மரவரிகளைத் தரித்துக்கொண்டு வனத்தில் பதினான்கு வர்ஷங்கள்வரையில் நீ வலிக்கவேண்டு'மென்று சொல்லவில்லையா? அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நான், ராமன் காட்டிற்கு போவதற்குமாத்தரம் ஸம்மதித்தேனா? மற்ற யாராவது போவதற்கும் ஸம்மதித்தேனா? ஸீதையும் மரவரியை உடுத்துக்கொண்டு காட்டில் வலிக்கவேண்டுமென்று ஊரம்புகிற நீ, நான் உனக்குச் செய்த ப்ரதிக்ளையைத் தாண்டிக், கோரமான நரகங்களை அடைய முயலுகிறாயா'மென்று மஹாத்மா வான தசரதர் ப்ரலாபித்துக்கொண்டு துக்க ஸமுத்திரத்தின் கரையைக் காணாமல் புத்திரசோகத்தில் ஆழ்ந்து ப்ரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்தார்.

பிறகு மூர்ச்சை தெளிந்து வெட்கத்தால் தலைகுனிந்து உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ராமன் வனத்திற்குப் புறப்பட்ட வித்தமாகி, "மஹாராஜா! தர்மாத்மா! இதோவிருக்கும் என் தாய் கௌஸல்யாதேவி மஹா கிரீத்திசாலி; மிகவும் வயஸ் சென்றவள்; உத்தமமான நடத்தையுள்ளவள்; ஸத்யத்தைக் காப்பதே மேலான தர்மமென்று நன்றாக அறிந்தவள். ஆகையால் அவளுடைய எல்லையற்ற வருத்தத்தைக் காட்டிக்கொள்ளாவுமில்லை; தங்களிடத்தில் கோபிக்கவுமில்லை, தங்களை நிந்திக்கவுமில்லை. தாங்கள் கேட்டவர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லாமல் வரங்களைக் கொடுக்கிறவரல்லவா? நானும் ஒரு வரம் கேட்கிறேன்; தயவுசெய்து அங்கீகரிக்கவேண்டும். என் தாய் என்னைவிட்டுப் பிரிந்ததாலுண்டாகும் துக்கத்தைத் தாங்க மாட்டாள். அவள் இதுவரையில் இவ்விதமான கஷ்டத்தை அனுபவித்தவளல்ல. அவள் பட்டமலிஷியென்று இதுவரையிலுமே தாங்கள் அதிக மர்யாதையோடும் ஆதரவோடும் நடத்தி வருகிறீர்கள். இது உண்மையோ? இனிமேல் நான் ப்ரார்த்திக்கிறதற்காக அதிக மர்யாதையோடும் ஆதரவோடும் அவளை நடத்தவேண்டியது. அவள் என்னை நினைத்து நினைத்து, என்னை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் மரணமடையாமல் அவளைப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்று தங்களைப் ப்ரார்த்திக்கிறேன். அவள் ஒன்றுமறியாதவள்; இனிமேல் அவளுக்குத் தங்களைத் தவிர வேறு கதியில்லை. அவளுடைய சத்ருக்களின் கையில் அவளைக் காட்டிக் கொடுக்கக்கூடாது. தங்களுடைய

ப்ரியத்தாலும் மர்யாதையாலுமே அவள் நான் திரும்பி வரும் வரையில் உயிரை வைத்துக் கொள்ளவேண்டியவள். இன்னும் ஒருதரம் ப்ரார்த்திக்கிறேன். என்னைப் பார்க்காமல் ஒரு முஹூர்த்த மாவது இருப்பதற்கு அவள் பொறுக்கமாட்டாள். தேவேந்த்ரனுக்கு ஸமமான பராக்ரமமுள்ளவரே! நான் வனத்திலிருக்கையில் என்னை நினைத்து, என்னைக் காணாமல், அந்தத் துக்கத்தால் அவள் உயிரை விடாமலிருக்கவேண்டும். நான் காட்டிலிருந்து திரும்பிவந்து என் தாயை யமனுடைய பட்டணத்தில் போய்த் தேடும்படி வைக்காமலிருப்பது தங்களுடைய பொறுப்பு”பென்றார். (தசரதர் கௌஸல்யையிடத்தில் நடந்துகொண்ட விதத்தை ராமன் வெகு சாதாரணமாய் வெளியிட்டுக் கண்டிக்கிறார்.)

ஸர்க்கம் 39.

ராமன் வனம்போக உத்திரவு பெற்றது.

கபஸ்விகளின் வேஷத்தைத் தரித்த ராமன் இப்படிச் சொல்லத், தசரதரும் அவருடைய பார்வையாளரும் அதைப் பார்க்கப் பொறுக்காமல் துக்கத்தால் ப்ரக்ஞையற்றார்கள். தசரதர் ராமனைப் பார்க்க முடியாமல் அவருடைய கண்ணீர் தடுத்தது. ராமனுடன் பேசமுடியாமல் நெஞ்சடைத்தது. ஒரு முஹூர்த்தம்வரையில் இம்யாகிரி துக்கம் மேலிட்டு அசைவற்றிருந்து மறுபடியும் தன் புத்ரனை நினைத்துப் புலம்ப ஆரம்பித்தார். “ஐயோ! முன் ஜன்மங்களில் கணக்கில்லாத பசுக்களை அவைகளின் கன்றுகளை விட்டுப் பிரித்தேனோ? யாதொரு அபராதமும் செய்யாத ஜந்துக்களைக் க்ரூரமாக வதைத்தேனோ? இல்லாவிட்டால் இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் எனக்கு நேருமா? எந்தக் கர்மத்தை அனுபவிப்பதற்கு இந்தத் தேஹம் எடுக்கப்பட்டதோ அந்தக் கர்மத்தை அனுபவித்த பிறகல்லவா எனக்கு மரணம் நேரும்? கைகேயியிடத்தில் இப்படி உபத்திரவப் படுவதைவிட உயிரை விடுவது நலம். ஆனால் தேஹத்தை விட்டுப் ப்ராணன் அகாலத்தில் போகாதல்லவா? கொழுந்துவிட்டுடையும் அக்னிக்கு ஸமமான தேஜஸையுடைய ராமன், விலையற்ற தன் உடைகளைக் கழற்மிவிட்டுக் காட்டில் வலிக்கும் தபஸ்விகள் உடுக்கும் மரவுரியைத் தரிப்பதை நான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தும் எனக்கு மரணம் வரக்கானோமே? என்ன ஆச்சரியம்! ஒரு

ஸ்தீ தன் லாபத்தைத் தேடி ஒரே பிடிவாதம் பிடிக்கிறான்! அதனால் எவ்வளவு ஜனங்கள் சொல்லமுடியாத கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறார்கள்” களென்று அதற்குமேல் பேச முடியாமல் கண்ணீரால் கண்கள் மறைந்து “ராமா” வென்று கதறி மூர்ச்சை அடைந்தார். சில நேரம் கழித்து பரக்கை வந்தது; கண்ணீர் பெருக ஸுமந்தரரைப் பார்த்து, “உத்தமமான குதிரைகள் பூட்டின ரதத்தைச் சீக்கிரத்தில் வித்தஞ் செய்துகொண்டு வாரும். அதில் ராமனை ஏற்றி இந்த நகரத்திற்கு வெளியில் தெற்கே அழைத்துக்கொண்டு போம். ஸாதுவும் வீரனுமான ராமன், தன் மாதாபிதாக்களால் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்படுவதைப் பார்த்தால், குணவான்கள் உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு இவ்விதமான துக்கத்தைத் தவிர வேறு ப்ரயோஜன மில்லைபென்று தோன்றுகிறது. ஆகையால் நல்ல குணங்கள் வேண்டுமென்று ஆசைப்படுவதும் அவைகளை ஸம்பாதிக்கவேண்டுமென்று கஷ்டப்படுவதும் வீண் ச்ரம”மென்றார். (இவ்வளவும் தான் முன்பின் யோசிக்காமல் ஆசைக்கு வசப்பட்டுச் செய்த ப்ரதிக்கையால் வந்த கேடென்று இவர் அறியவுமில்லை; அறிந்தாலும் சொல்லவுமில்லை).

அதற்குள் ஸுமந்தர் தசரதருடைய அபிப்ராயப்படி ச்ரேஷ்டமான குதிரைகள் பூட்டின ரதத்தை வித்தஞ்செய்து ராமனிடத்தில் வந்து ‘ஸ்வாமி! தாங்கள் புறப்படுவதற்கு எல்லாம் வித்தமாயிருக்கிற’தென்று தெரிவித்தார். பிறகு தசரதர் தன் பொக்கிஷத்தலைவனை வருவித்து “ஸ்ரீவோத்தமமான ஆடைகளையும் ஆபரணங்களையும் லீதை காட்டில் வவிக்கவேண்டிய காலத்திற்குத் தகுந்தபடி கணக்கிட்டுச் சீக்ரமாக இங்கே கொண்டுவரவேண்டு”மென்று கட்டளையிட்டார். அந்த அதிகாரி காலதேசங்களை நன்றாக அறிந்தவர்; மனோவாக்குக் காயங்களில் சுத்தமானவர்; பொக்கிஷத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பதார்த்தத்தின் குணங்களையும் அளவையும் நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொண்டவர். ஆகையால் மஹாராஜாவின் உத்தரவுப்படி ஸகல வஸ்துக்களையும் லீதைக்கெதிரில் கொண்டுவந்து வைத்தார். லீதையோ மற்றவர்களைப்போல் மனுஷ்ய ஸம்பந்தத்தால் பிறக்காதவர்; ஸாமுத்திரிகா சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியிருக்கும் லக்ஷணப்படி அமைந்த அங்கங்களை உடையவர். அந்த விசித்ரமான ஆபரணங்களால் தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டபொழுது முன்னிவிட அதிகமாக விளங்கினான். ஆயிரம் கிரணங்களையுடைய ஸூர்யன் உதிக்கும்பொழுது ஆகாசம் ப்ரகாசிப்பதுபோல் அவருடைய தேஹகாந்தியால் அந்த அந்தப்புரம் ப்ரகாசித்தது. பிறகு கௌஸல்யாதேவி,

அவனை அதிக ப்ரீதியுடன் ஆலிங்கனஞ்செய்து உச்சிமுகூர்த்த
 "குழந்தாய்! உத்தம தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறாய்.
 லோகத்திலுள்ள துஷ்டஸ்த்ரீகளின் நடத்தை எப்படியென்றால்,
 தங்களுடைய கணவன் தனவானாயிருக்கும்பொழுது தங்களுக்கு
 எவ்வளவு மய்யாதைசெய்யட்டும்; ஆடையாபரணங்களைக் கொடுத்த
 தத் தங்களை எவ்வளவு திருப்திசெய்யட்டும்; தங்களிடத்தில் எவ்
 வளவு ப்ரியமாயிருக்கட்டும்; ஆனால் அதே புருஷர்களுக்குக் கஷ்டம்
 நேர்ந்து, செல்வம் குறைந்து, தங்களை ஸர்கோஷப்படுத்தச் சக்தி
 யில்லாதபொழுது, முன் செய்த யாவற்றையும் ஒரு நிமிஷத்தில்
 மறந்து விடுவார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் பர்த்தாவை இவ்வளவு
 தான் 'அலக்ஷ்யம் செய்வார்களென்பதற்கு எல்லையிலலை. முத
 லில் அளவற்ற ஸுகங்களை அனுபவித்திருந்தாலும், பிறகு
 அல்ப அஸௌக்யமாவது ஆபத்தாவது நேர்ந்தாலும் போதும்;
 உடனே தங்களுடைய கணவன்களைத் தூஷிப்பதும் அவர்களை
 விட்டு விலகுவதும் துஷ்ட ஸ்த்ரீகளின் ஸ்வபாவம். சிறு பெண்கள்
 பெரும்பாலும் பெயர் சொல்வதிலேயே ப்ரீதியுள்ளவர்கள்; அடிக்கடி
 மாறும் தன்மையுள்ளவர்கள்; அவர்களுடைய ஹிருதயத்தை ஒரு
 வரும் கண்டிப்பிக்கமுடியாது; பாபத்தைச் செய்வதிலேயே நோக்க
 முள்ளவர்கள்; முன்னிருந்த ப்ரீதியை ஒரு நிமிஷத்தில் மறந்து
 த்வேஷம் வைப்பார்கள்; அவர்கள் பதிவ்ரதைகளல்ல. அப்படிப்
 பட்டவர்களுக்குப் பர்த்தா, உத்தம குலத்தில் பிறந்தவனாயிருக்கட்
 டும்; தங்களுக்கு மிகுந்த உபகாரம் செய்தவனாயிருக்கட்டும்;
 ஸகல வித்யைகளிலும் நிகுணனாயிருக்கட்டும்; தங்களுடைய விருப்
 பப்படி ஆடை ஆபரணங்களால் தங்களைத் திருப்திசெய்தவனானால்
 என்ன? தங்களை அக்னி ஸாக்ஷியாக விவாஹஞ் செய்தவனானால்
 என்ன; இவையெல்லாம் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தாது. தனத்தைத்
 தவிர அவர்களுக்கு வேறு தைவமில்லை, வேறு பர்த்தா இல்லை.
 அடிக்கடி மாறும் ஸ்வபாவமுள்ளவர்களல்லவா? கணவனுக்குக்
 கெடுதிசெய்வதும் சோரபுருஷனுக்கு நன்மைசெய்வதமே அவர்
 களுக்கு ஸஹஜம்; ஆனால் தங்களுடைய குலத்திற்கு உசிதமான
 ஆசாரத்தைக் கைவிடாமல், ஸத்யமென்ற மார்க்கத்திலிருந்து விலகா
 மல், பெரியோர்களால் ஸன் மார்க்கத்தை உபதேசிக்கப்பட்டு, காம
 க்ரோதங்கள் அடங்கின மனதுடனிருக்கும் பதிவ்ரதைகளுக்குப்,
 பர்த்தாவே எல்லா லோகங்களிலும் ச்ரேஷ்டமான பதார்த்தம்;
 அவரைக் காட்டிலும் பரிசுத்தமான வஸ்து இல்லை. என் புத்ரனான
 ராமன் இதுவரையில் லோகோத்தமமான பதவியில் இருந்தவன்;

இப்பொழுது கர்மவசத்தால் 'ராஜ்யத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டிருக்கிறான். இதை ஒரு காரணமாகக்கொண்டு நீ அவனை அலக்ஷ்யஞ் செய்யக்கூடாது. அவன் ஏழையாயிருந்தாலும், தனவானாயிருந்தாலும், அவனை உன் தைவத்தைப்போல் நீ எண்ணி நடக்கவேண்டு' மென்றாள்.

இப்படித் தனக்கு உத்தம தர்மத்தை உபதேசிக்கும் கௌஸல்யாதேவியை ஸீதை வணக்கமாகக் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து, “அம்மா ! தாங்கள் கட்டளையிட்டபடி கொஞ்சமும் தவறாமல் செய்கிறேன். பர்த்தாவிடத்தில் இவ்விதமாக நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற தர்மத்தை நன்றாக அறிந்திருக்கிறேன். என் பெற்றோர்கள் எனக்குப் பால்யத்திலேயே அதை உபதேசித்திருக்கிறார்கள். தாங்கள் என்னைப் பதிவ்ரதையல்லாத கெட்ட பெண்களுடன் சேர்த்துப் பேசக்கூடாது. சந்த்ரனுடைய கார்தி அவனை விட்டு எப்படி விலகாதோ அப்படி என் மனஸ் பதிவ்ரதையினின் தர்மத்தை விட்டு விலகாது. தந்தி யில்லாத வீணை சப்தத்தைக் கொடுக்குமா ? சக்ரங்களில்லாத ரதம் ஓடுமா ? அப்படியே ஸ்த்ரீகளுக்கு எவ்வளவு புத்தர்களிருந்தாலும் பர்த்தா இல்லாவிட்டால் ஸுகமுண்டா ? நம்மைப் பெற்ற மாதாபிதாக்களும் நாம் பெற்ற குழந்தைகளும் நமக்கு இவ்வுலகத்தில் ஸுகத்தையும் சேஷமத்தையும் மாத்ரம் கொடுக்க முடியும். அது ஒரு பெரிதா ? இஹபர லோகங்களில் சேஷமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவர்கள் பர்த்தாவைத் தவிர வேறுண்டா ? எவளாவது அவரைப் பூஜிக்காமலிருப்பாளா ? நான் பதிவ்ரதாதர்மத்தை அனுஷ்டிக்க நிச்சயித்தவன். என் தாயைப்போன்ற மஹாபதிவ்ரதையினிடத்திலிருந்து அந்தத் தர்மத்தின் லக்ஷணங்களைப் பொதுவாயும் விசேஷமாயும் கேட்டிருக்கிறேன். ஆகையால் என் பர்த்தாவை ஸ்வப்னத்திலாவது அவமதிப்பேனா ? ஸ்த்ரீகளுக்குக் கணவனே தைவமல்லவா”வென்றாள். இந்த வார்த்தைகள் கௌஸல்யையின் மனஸைக் கவர்தன. ஒருபுறத்தில் தன் அருமைக்குழந்தை பதினான்கு வர்ஷங்கள்வரையில் தன் கண்ணில்படாமல் காட்டில் கஷ்டப்படுவானெயன்ற துக்கம்; மற்றொரு புறத்தில் தன் நாட்டுப் பெண் இவ்வளவு ஸாதுவாயும் பதிவ்ரதையினுக்குள் சிறந்தவளாயுமிருப்பது என்ன பாக்யம் ! அவள் சொல்லும் வார்த்தைகள் மதுரமாகவும் தர்மத்தை அனுஸரித்துமிருக்கின்றனவென்று ஆனந்தம்; இவ்விரண்டாலும் கௌஸல்யைக்குக் கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாகப் பெருகிறது.

பிறகு ராமன் கைகூப்பி வணக்கமாக, எல்லா ஸ்த்ரீகளாலும் பூஜிக்கப்பட்ட கௌஸல்யாதேவியை ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து, “அம்மா ! துக்கப்படவேண்டாம். என் பிதாவை ஜாக்ரதையாகப் பாதுகாக்கவேண்டியது தங்களுடைய கடமை. நான் வனத்தில் வலிக்கவேண்டிய பதினான்கு வர்ஷங்களும் பதினான்கு சிமிஷங்களாகப் பறந்துபோய்விடும். தங்களுக்குத் தூங்கியெழுந்ததுபோலிருக்கும். அதிசீக்ரத்தில் மஹாராஜாவின் ப்ரதிக்கூருயை நிறைவேற்றிக், கைகேயியின் இஷ்டத்தையும் பூர்த்திசெய்து, மறுபடியும் என் ஸ்நேஹிதர்களுடன் தங்களைத் தர்சனஞ்செய்வே”னென்றார்.

இப்படித் தன் அபிப்ராயத்தைச் சுருக்கமாகத் தெரிவித்துக், கௌஸல்யையைப்போல் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் மற்ற 350 ராஜஸ்த்ரீகளைப் பார்த்து, ராமன் மிகுந்த மர்யாதையோடு கைகூப்பிக் கொண்டு, பெரியோர்களிடத்தில் நடந்துகொள்ளவேண்டிய தர்மத்தை அனுஸரித்துத், “தேவிகளே! நானே சிறுவன்; என் பால்யம் முதல் தங்களுடைய புத்ரனைப்போல் ப்ரியமாகவும் செல்வமாகவும் என்னை வளர்த்துவந்தீர்கள். நீண்டகாலம் உங்களுடன் நெருங்கிப் பழகினதாலும் அறியாததனத்தாலும் உங்களுக்கு ஏதாவது ப்ரியமில்லாத கார்யத்தைச் செய்திருப்பேன்; தயவுசெய்து அதை மன்னிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன். அப்படிச் செய்வதாகச் சொன்ன லொழிய என் மனஸுக்கு ஸமாதானம் வராது. நான் வனத்திற்குப் போக உத்திரவுகொடுக்க வேண்டு”மென்று சொல்ல, அவருடைய முனிவேஷத்தையும் தீனமான ஸ்திதியையும் பார்த்துத், தசரதருடைய பார்யைகள் துக்கத்தைத் தாங்கமுடியாமல் க்ரௌஞ்சபக்ஷிகளைப்போல் வாய்விட்டுக் கதறினார்கள். அதுவரையில் மேகங்கள் கர்ஜிப்பதைப்போல் பேரீ மிருதங்கம் முதலிய மங்களவாத்யங்களின் நாதத்தைத் தவிர வேறொன்றையும் கேட்டிராத அந்த அந்தப்புரத்தில் அப்பொழுது எங்கே பார்த்தாலும் அழுகையும் ப்ரலாபமுமே கேட்கப்பட்டன.

ராமன் வனத்திற்குப் புறப்பட்டது.

பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்களும் லீதையும் வணக்கமாகக் கைகூப்பித் தசரதைப் ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து, பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்தார்கள். ஸகல தர்மங்களையும்றிந்த ராகவனும் லீதையும் அவரிடத்தில் உத்திரவுபெற்றுக்கொண்டு, துக்கத்தால் புத்தி மயங்கியிருக்கும் கௌஸல்யாதேவியை நமஸ்கரித்தார்கள். லக்ஷ்மணனும் தன் தமயன் செய்ததைப்போல் கௌஸல்யையை நமஸ்கரித்து, தன் தாயான ஸுமித்ராதேவியின் பாதங்களில் தன் தலையை வைத்து வணங்கினார்.

ஸுமித்ரை அழுதுகொண்டு தன் அருமைக்குழந்தையை உச்சி முகர்ந்து, அந்த மஹாவீரனுடைய க்ஷேமத்தைப் ப்ரார்த்திக்கிறவளாகையால் “குழந்தாய்! நீ மித்ரர்களிடத்தில் விசேஷ ப்ரீதி வைக்கிறவன்; ஸகல லோகங்களையும் ரக்ஷிப்பதற்குக் கௌஸல்யைஎப்படி ஒரு புத்ரனைப் பெற்றானோ, அப்படியே நானும் எவ்விடத்திலும் எந்த ஸமயத்திலும் நகரத்திலும் வனத்திலும் ஸகலவிதமான கைங்கர்யங்களையும் ராமனுக்குச் செய்வதற்காகவே உன்னைப் பெற்றேன். ஆகையால் விசித்ரமான பொருள்களால்நிறைந்த வனங்களில் ராமன் லீதையுடன் ஸஞ்சரிக்கும்பொழுது அவருடைய அழகு நடை பார்வை பேச்சு முதலியவைகளால் ப்ரமித்து, அவரைக் காப்பாற்றுவதில் அஜாக்ரதையாகவிராதே. ராமன் செல்வத்துடனிருந்தாலும் கஷ்டத்தை அனுபவித்தாலும் உனக்கு அவனே கதி. இனியவன் எப்பொழுதும் மூத்தவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டு நடந்து, அவனுக்கு ஸகல விதமான பணிவிடையையும் செய்வவேண்டும். லோகத்தில் ஸாதுக்கள் அனுஷ்டிக்கும் தர்மம் இதே. இந்த இக்ஷ்வாகுகுலத்தில் பிறந்தவர்களும் ஆதிமுதல் அனுஷ்டித்துவரும் தர்மமும் இதே. கேட்பவர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லாமல் தானங்கொடுப்பதும்; யாக தீகூத செய்துகொள்ளுவதும், யுத்தத்தில் பின்வாங்காமல் உயிரை விடுவதும் கூதந்தியனுக்கு அழகு. ஆகையால் உன் உயிரைக் கொடுத்தாவது ராமனை ரக்ஷிக்கவேண்டும். தாமஸஞ்செய்யாதே; சீக்ரமாகப் புறப்பட்டுப்போ. இனிமேல் ராமனை உனக்குப் பிதா: லீதையை உனக்குத் தாய்: அவர்கள் வலிக்கும் வனமே உனக்கு அயோத்யை:

ராமனுடைய உத்திரவுப்படி நடப்பதே உனக்குப் பரமஸுகம்: ஸ்ரீமமாகப் போய்வா”வென்று ஹிதத்தை உபதேசித்து அனுமதி கொடுத்தனுப்பினான்.

பிறகு மாதலியென்ற ஸாரதி தேவேந்திரனிடத்தில் தெரிவிப்பதுபோல் ஸுமந்தர் கைகப்பி வணக்கமாக “ராஜபுத்ர! ஒப்பற்ற கீர்த்திசாலியே! உனக்கு ஸகலமங்களங்களுமுண்டாகட்டும், ரதத்தில் ஏறலாம். எங்கே கொண்டுபோய் விடவேண்டுமென்று உத்திரவாகிறதோ அங்கே அதிசீகரத்தில் கொண்டுபோய் விடுகிறேன். கைகேயியால் கட்டளை யிடப்பட்ட நீங்கள் வனத்தில் வலிக்கவேண்டிய பதினான்கு வர்ஷங்களில் இது முதலாவது நாள். இன்றைக்கு இங்கிருந்து புறப்பட்டுப்போகவேண்டுமென்று கைகேயி சொல்லவில்லையா”வென்று தெரிவித்தார்.

அப்பொழுது லீதை, வஸ்தராபரணங்களால் தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு, ஸூர்யனையும் அக்னியையும்போல் ப்ரகாசிக்கும் அந்தத் தேரில் முதலில் ஏறினான். ராமலக்ஷ்மணர்கள் பிறகு ஏறினார்கள். காட்டில் வலிக்கவேண்டிய காலத்தைக் கணக்கிட்டுத் தசரதர் லீதைக்குக் கொடுத்த வஸ்தரங்களையும் ஆபரணங்களையும் ராமலக்ஷ்மணர்களின் ஆபுதங்களையும் கவசங்களையும் தோலால் மூடப்பட்ட கூட்டையையும் மண்டவட்டியையும் வேலைக்காரர்கள் தேர்த்தட்டில் வைத்தார்கள். உடனே ஸுமந்தர் வாயுவேகத்தையுடைய உத்தமமான குதிரைகளை நடத்தினார்.

பல வர்ஷங்கள்வரையில் காட்டில் வலிப்பதாக ராமன் இப்படி நகரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு போகும்பொழுது அயோத்யையிலுள்ள ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும், யானை குதிரை முகவிய மிருகங்களும் துக்கத்தால் மூர்ச்சையடைந்தன. ஜனங்களெல்லாரும் சித்தம் கலங்கி, இந்தரிய ஸ்வாதீனமில்லாமல் தபித்தார்கள். மதம் பிடித்த யானைகள் துக்கம் மேலிட்டு வெறிகொண்டன. குதிரைகள் ஒன்றும் தோன்றாமல் அங்குமிங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. அவைகளின் மேல் போடப்பட்டிருந்த ஆபரணங்களின் சப்தம் அந்த நகரமெங்கும் பரவிற்று. கோடைகாலத்தில் உஷ்ணத்தைத் தாங்காமல் குளிர்ந்த ஜலமிருக்கு மிடத்தை நோக்கி ப்ராணிகள் ஓடுவதுபோல், அயோத்யையிலுள்ள ஆண்களும் பெண்களும் சிறுவர்களும் கிழவர்களும் ராமனையே பின்தொடர்ந்தார்கள். ரதத்தின் இருபுறத்திலும் பின் பக்கத்திலும் ரதத்திற்கு எதிரிலும் கூட்டங் கூட்டமாகக், கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருகப் பெருமூச்சுவிட்.

டுக்கொண்டு, “ஸுமந்த்ரரே ! குதிரைகளின் கடிவாளங்களைப் பிடித்து நிறுத்தும்; ரதம் மெள்ளப் போகட்டுமே. ராமனுடைய முகத்தைக் கொஞ்ச காலமாவது பார்த்துக்கொண்டிருப்போம். இனி அந்தப் பாக்யம் எங்களுக்குக் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ. ராமனுடைய தாயின் ஹிருதயம் இரும்பா ? தேவகுமாரனைப் போன்ற புத்ரன் காட்டிற்குப் போவதைப் பார்த்தும் இன்னும் வெடிக்கவில்லையே ! பாக்யசாலியென்றால் லீதையையே சொல்லவேண்டும். ஸூர்யனுடைய ப்ரகாசம் மேருமலையை விட்டு நீங்காமலிருப்பது போலப், பதிவ்ரதா தர்மத்தை அனுஷ்டித்து ராமனை விட்டுப் பிரியாமல் அவருடைய நிழலைப்போல் அவரைப் பின்தொடர்கிறான். லக்ஷ்மண ! நீயல்லவா கொடுத்துவைத்தவன்? செய்யவேண்டியதைச் செய்தவன். தேவதைகளைப்போல் அளவற்ற காந்தியுள்ளவரும், எந்த ஸமயத்திலும் ப்ரியமாகப் பேசுகிறவருமான உன் தமயனுக்கு ஸகல கைங்கர்யங்களையும் செய்யும் பாக்யத்தைப் பெற்றாயே. இதனால் நீ அடையப்போகும் நேஷமம் இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது. நீ ராமனைப் பின்தொடர்வதே உத்தமமான லோகங்களுக்குப் போகும் வழி”மென்று சொல்லிக்கொண்டு, தங்களுக்கு ப்ரியமான ராகவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லும் ஜனங்கள், அவரை விட்டுப் பிரிந்திருக்கப் பொறுக்காமல் கண்ணீர் விட்டழுதார்கள்

பிறகு தசரதரும் அவருடைய மனைவிகளும் ராமனைப் போக விட மனவிலல்லாமல், “எங்கள் அருமைக் குழந்தையை இன்னுமொரு த்ரம் பார்க்காமலிருப்போமா”வென்று அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளியில் ஓடிவந்தார்கள். யானைகளுக்குத் தலைவனான ஆண்யானை வேடர்களால் வலையில் கட்டுப்பட்டுத் தபிக்கும்பொழுது பெண்யானைகள் கதறுவதைப்போல், தசரதருடைய அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்த்ரீகள் வாய்விட்டலறும் சப்தத்தை அவர் கேட்டார். ராமனுடைய பிதா; குடிகளுக்கு அரசன்; இக்ஷ்வாகு குலத்திற் பிறந்தவர்; ஸகல ஐச்வர்யங்களும் பொருந்தினவர்; இப்படியிருந்தும் ஸகல ஜனங்களுக்கும் சொல்லமுடியாத துக்கம் தன்னால் நேரிட்டதைப் பார்த்துப், பூர்ண சந்த்ரனுடைய கிரணங்கள் க்ரஹண காலத்தில் எப்படி மங்குமோ அப்படி அவருடைய தேஜஸ் முற்றிலும் குறைந்தது. எல்லையற்ற தைர்யத்தையுடைய ராமசந்த்ரன், தன் பிதா தன்னைப் பின்தொடர்வதைப் பார்த்து, “ஸுமந்த்ரரே ! குதிரைகளை வேகமாக நடத்து”மென்றார். ஸுமந்த்ரர், என்ன செய்வார் ? ரதம் வேகமாகச் செல்லட்டுமென்ற ராமனுடைய உத்திரவைக் கவனிப்பாரா ? ரதத்தை,

நிறுத்துமென்று நகரத்து ஜனங்கள் கதறுவதைக் கவனிப்பாரா? ஒரேகாலத்தில் இரண்டையும் செய்யமுடியாமல் தயங்கினார்.

ரதத்தால் கிளப்பப்பட்ட புழுதி, ப்ரலாபிக்கும் ஜனங்களின் கண்ணீரால் அடங்கிப்போயிற்று. எங்கே பார்த்தாலும் ஹா ஹா வென்ற சப்தமும், ஜனங்களுடைய ப்ரலாபமுமே கேட்கப்பட்டன. எங்கே பார்த்தாலும் ஜனங்கள் ப்ரமித்து ஒன்றும் தோன்றாமல் நின்றார்கள். சிலர் துக்கம் மிதமிஞ்சினதால் பேசமுடியாமல் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். தாமரை ஓடையில் மீன்கள் அங்குமிங்கும் ஓடுவதால் புஷ்பங்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் விழுவதுபோல் ராமனைவிட்டுப் பிரியப் பொறுக்காத அந்த நகரத்திலுள்ள பெண்களின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகிற்று. இப்படிப் பட்டணத்து ஜனங்கள் அனைவரும் ஒரே ஞாபகமாகத் துக்கிப்பதைப் பார்த்துத் தசரதரும் வேரற்ற மரத்தைப்போல் கீழே விழுந்தார். அப்பொழுது சக்ரவர்த்தி துக்கத்தால் மூர்ச்சை அடைந்ததைப் பார்த்து ராமனைப் பின்தொடரும் ஜனங்கள் பயத்தால் கூச்சலிட்டார்கள். சிலர் 'ஹா ராமா'வென்று கதறினார்கள். சிலர் 'ஹா கௌஸல்யாதேவி'யென்று கதறினார்கள். அந்தப்புரத்து ஜனங்களில் புலம்பாதவர்களில்லை. அந்த அழுகையைக் கேட்டு ராமன் திரும்பிப்பார்த்துத் தசரதரும் கௌஸல்யையும் பைத்யம் பிடித்தவர்களைப்போல் தள்ளாடிக்கொண்டு தன்னைப் பின்தொடர்ந்து வருவதைக் கவனித்தார். கயிறுகளால் இறுக்கிக் கட்டப்பட்டுத் தப்பமுடியாமல் குதிரைக்குட்டி பரிதாபத்துடன் தன் தாயைப் பார்ப்பதுபோல், ராமனும் தர்மமென்ற கயிற்றால் கட்டப்பட்டு அவர்களைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தார். உத்தமமான வாஹனங்களில் வழக்கமாகப் போகிறவர்கள் கால்நடையாக ஓடிவருவதையும் ஸகல ஸௌக்யங்களையும் அனுபவித்தவர்களும் துக்கமென்பதையே அறியாதவர்களும் சோகத்தால் தடுப்பதையும் பார்த்துப் பொறுக்காமல் அதை நீக்கச் சக்தியற்றவராய் "ஸுமந்த்ரரே! குதிரைகளை அதிவேகமாக ஓட்டு"மென்றார். கலங்காத மனஸ்புடையவரானாலும் கூர்மையான மாவெட்டியால் குத்தப்பட்ட யானையைப்போல் அந்தத் துக்கத்தைப் பொறுக்கமுடியவில்லை. கன்றுக்குட்டி கட்டப்பட்டிருக்குமிடத்தை நோக்கி அதின் தாய் அதனிடத்தில் வைத்திருக்கும் ப்ரியத்தால் அடிக்கடி ஓடிவருவதைப்போல் கௌஸல்யை ரதத்தை நோக்கி ஓடிவந்தாள். கௌஸல்யை ரதத்தின் பின்னால் அழுதுகொண்டு 'ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண! ஹா லீதே'யென்று அலறிக்கொண்டு ஓடிவருவதை ராமன் அடிக்கடி பார்த்தார். 'ரதத்தை நிறுத்து'

மென்று தசரதர் கட்டளையிட்டார். 'ரதத்தை வேகமாக ஒட்டு' மென்று ராமன் கட்டளையிட்டார். ரதத்தின் நான்கு சக்கரங்களின் நடுவில் அகப்பட்ட மனிதனைப்போல் 'ஸுமந்த்ரர்' மிகுந்த ஸங்கட மடைந்தார். ராமன் அதைப் பார்த்து "ஸுமந்த்ரரே! நான் சொல்வதைக் கேளும். ரதத்தைச் சீக்ரமாக நடத்தும்; மறுபடியும் மஹ ராஜாவைப் பார்க்கும்பொழுது, 'நான் ரதத்தை நிறுத்தச் சொன்னதை ஏன் கவனிக்கவில்லையென்று உம்மைக் கோபித்தால், உங்கள் வார்த்தை காதில் விழவில்லையென்று சொல்லும். அது பொய்யல்லவாவென்றால், இந்தத் துக்கத்தை இனிமேல் வெகுகாலம் என்னால் பொறுக்கமுடியாது. நான் செய்த ப்ரதிக்ளைக்கு அபாயம் நேரு"மென்றார்.

ஸுமந்த்ரரும் ராமனுடைய வார்த்தையை அனுஸரித்துத், தங்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்த ஜனங்களிடத்தில் ராமனை உத்திரவு பெற்றுக்கொள்ளச் செய்து, அதுவரையிலுமே வேகமாய்ப் போய்க் கொண்டிருந்த குதிரைகளை இன்னும் வேகமாக ஒட்டினார். அப்பொழுது அந்தப்புரத்து ஜனங்களும் நகரத்து ஜனங்களும் 'ராமனைப் ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து திரும்பினார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய தேஹங்கள்மாத்ரமே திரும்பின; அவர்களுடைய மனஸ் ராமனைப் பின்தொடர்ந்தது; அவர்களுடைய கண்ணீர்த்தாரை நிற்கவில்லை. மந்தரிகள் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்தவர்களாகையால் அப்பொழுது "கேசுமமாகத் திரும்பி வரவேண்டுமென்று நாம் விரும்புகிற வனை வெகுதூரம் பின்தொடர்ந்து செல்லக்கூடாதென்பது பெரியோர்களின் அனுஷ்டான"மென்று தசரதருக்குத் தெரிவித்தார்கள். அதை அங்கீகரித்து மஹாராஜா அங்கந்தளர்ந்து துக்கத்தால் மனங்குன்றித் தீனமாக ராமனைப் பார்த்தபடியே தன் பத்தனிகளுடன் அங்கே நின்றுகொண்டிருந்தார்.

ஸங்கம் 41.

நகரத்து ஜனங்களின் ப்ரலாபம்.

இப்படி லோகநாதனுள் ராமன், தன் மாதா பிதாக்களிடத்தில் கைகூப்பி அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு நகரத்தைவிட்டுப் புறப்படும் பொழுது, அந்தப்புரத்து ஸ்த்ரீகள் வெகு பரிதாபமாக ப்ரலாபிக்க ஆரம்பித்தார்கள், "ஒரு கதியில்லாத ஏழைகளான எங்களுக்கு

இதுவரையில் யாதொரு அஸௌக்யமும் நேராமல் எல்லா இஷ்டங்களையும் பூர்த்திசெய்து காப்பாற்றிவந்த ரகுநாதன் எங்களை விட்டுப் போகிறானே, என்ன செய்வோம்? நாங்கள் யாரைச்சரணமடைவோம்? எங்களுக்குக் கதியார்? தன்னைக் காரணமில்லாமல் பிறர் எவ்வளவு துஷித்தாலும் அவன் கொஞ்சங்கூடக் கோபிக்கிறதில்லை. கோபத்தை உண்பெண்ணக்கூடிய விஷயங்களை விலக்கிக். கோபிக்கிறவர்களை எவ்விதத்திலும் ஸமாதானம் செய்வான். ஸுக துக்கங்களால் மாறாத எவ்வாறவத்தையுடைய மஹாத்மா எங்கே போகிறானே? தன் தாயான கௌஸல்யையிடத்தில் நடப்பதுபோல் எங்களிடத்திலும் பேத மில்லாமல் நடந்துவரும் அந்த மஹாத்மா எங்கே போகிறானே? கைகேயியின் ஹிம்ஸையைப் பொறுக்காமல் மஹாராஜா, ஸர்வலோக ரக்ஷகனை ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்தினாரே! அவன் எங்கேபோகிறானே? எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ப்ரியமாயும் ஸத்யந்தவ்ருதவனாயும் தர்மவானாயுமிருக்கும் ராமனைக் காட்டிற்கனுப்பின நமது மஹாராஜா எவ்வளவு புத்திவீன”ரென்று எல்லாப் பெண்டுகளும் கன்றையிழந்த பசுவைப்போல் துக்கந்தாங்காமல் வாய்விட்டுக் கதறினார்கள். அது வரையிலேயே புத்ரசோகத்தால் தபித்துக்கொண்டிருந்த தசரதருடைய காதில் அவர்களின் ப்ரலாபம் விழுந்து மூர்ச்சையடையச் செய்தது.

அன்று அயோத்யையில் அக்னி ஹோத்ரங்கள் நடக்கவில்லை. ராமன் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியல்லவா? அவருக்குநேர்த கஷ்டத்தைப்பார்த்து உலகம் முழுவதும் துக்கத்தால் தபித்தது. ஹோமகுண்டங்களில் அக்னிகள் மறைந்தன. ஹோமம் செய்கிறவர்கள் துக்கத்தால் மெய்மறந்தார்கள். ஓளபாஸனம் பஞ்சயக்ஞம் முதலிய நித்யகர்மங்களையும் கிருஹஸ்தர்கள் செய்யவில்லை. நகரத்து ஜனங்கள் வழக்கமாகச் செய்யும் வேலைகளைவிட்டு ஒன்றுந்தோன்றாமல் ப்ரமித்தார்கள். ஸூர்யனும் தேஜஸை இழந்து மறைந்தான். யானைகள் தீனியை உட்கொள்ளவில்லை. பசுக்கள் கன்றுகளுக்குப் பால் கொடுக்கவில்லை. வெகுநாளாகப் புத்ரனில்லாமல் அன்று புத்ரனை ப்ரஸவித்த ஸ்த்ரீக்கும் ஸந்தோஷம் கொஞ்சமாவதில்லை. இஷ்வாகு குலத்திற்கு கூடஸ்தரான த்ரிசங்குவென்ற நக்ஷத்ரமும் அங்காரகனும் குருவும் புதனும் சந்த்ரனை வெகு க்ரூரதிருஷ்டியுடன் பார்த்தார்கள். நக்ஷத்ரங்கள் கிரணங்களை இழந்தன; நவக்ரஹங்களின் தேஜஸ் அழிந்தது. இஷ்வாகு வம்சத்து அரசர்களின் குல நக்ஷத்ரமான விசாகம் புகையால் மூடப்பட்டதுபோல் ஆகாசத்தில் மங்கலாக ப்ரகாசித்தது. அலைகள் பொங்கின ஸமுத்

ரத்தைப்போல் மஹாமேகங்கள் காற்றால் வேகமாக அடிக்கப்பட்டு ஆகாசத்தில் பரவின. ராமன் காட்டிற்குப் போகும்பொழுது அந்த நகரமெங்கும் துக்கம் தாங்கமுடியாமல் கிடுகிடு என்று நடுங்கிற்று. எல்லா திக்குகளும் இருட்டால் மூடப்பட்டுக், கஷ்டத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் வஸ்தரத்தால் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு அழுவதுபோலிருந்தது. அச்வினி முதலிய நக்சத்ரங்களும், நவக்ரஹங்களும், த்ருவன் ஸப்த ரஷிமண்டலம் முதலியவைகளும் கண்ணிற்குத் தெரியவேயில்லை. அந்த நகரத்திலுள்ள ஜனங்களுக்கெல்லாம் எதோ ஒரு சொல்லமுடியாத ஏக்கம் திடீரென்று உண்டாயிற்று. ஆஹாரம் முதலிய எந்தக் காரியத்திலும் ஒரு ப்ராணியும் ஞாபகத்தை வைக்கவில்லை. அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்கள் யாவரும் முடிவில்லாத கஷ்டத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு, உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, ராமனைப் பற்றியே வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ராஜவீதிகளில் நடக்கும் ஜனங்கள் அழுத வண்ணமாகவே யிருந்தார்கள். ஒரு வருடைய முகத்திலாவது ஸந்தோஷக்குறியில்லை. எங்கே பார்த்தாலும் துக்கமயமாகவே யிருந்தது. காற்று குளிர்ச்சியுடன் அடிக்கவில்லை. சந்த்ரன் பார்ப்பவர்களுக்கு ஆனந்தத்தை உண்டாக்கவில்லை. ஸூரியன் ப்ரகாசிக்கவில்லை. ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் துக்கத்தில் முழுகியிருந்தது.

“ராமன் வனத்திற்குப் போகும்பொழுது கௌஸல்யை அவரை எந்தப் பாடு பட்டாவது தடுக்கவேண்டியதல்லவா? அப்படிச் செய்யவில்லையே. லோகத்தில் பெற்ற தாய்களையும் நம்பக்கூடா” என்று அயோத்யையிலுள்ள புத்ரர்கள் யாவரும் தங்களுடைய தாய்களைக் கைவிட்டார்கள். ‘கௌஸல்யை எவ்வளவு ப்ரார்த்தித்தும் அதை லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் பிடிவாதமாகக் காட்டிற்குப் போனாரல்லவா? அவரே அப்படிச் செய்தபொழுது லோகத்திலுள்ள புத்ரர்கள் பெற்ற தாய்களின் வார்த்தையை என்ன லக்ஷ்யஞ்செய்யப்போகிறார்கள்’ என்று தாய்கள் புத்ரர்களிடத்திலுள்ள ஆசையை விட்டார்கள். தன்னிடத்தில் எல்லையற்ற பிரியம் வைத்துத், தன் கோடுக்கைகளை யெல்லாம் கட்டளைகளாக எண்ணிப் பூர்த்தி செய்துவந்த தசரதரைக் கைகேயி இவ்வளவு உபத்திரவித்து மரணம் நேரிடும்படியான ஆபத்தில் வைத்ததைப் பார்த்துப், பர்த்தாக்கள் யாவரும் ‘நாம் பெண்டுகளை நம்பினால் மோசம் வரும், உயிர்த்தப் மாட்டோ’மென்று பயந்து மனைவிகளைக் கைவிட்டார்கள். மூத்த மஹிஷியாயும் லோகோத்தமரான ராமனைப் பெற்றவளாயுமிருக்கும் கௌஸல்யையை

அலக்ஷ்யஞ்செய்து, மஹா துஷ்டையான கைகேயியின் வார்த்தைக்கு உட்பட்டு ராமனைக் காட்டிற்கனுப்பத் துணிந்த தசரதருடைய க்ருர ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்து 'நமது பர்த்தாக்கள் இனிமேல் பாபஞ் செய்வதற்குப் பயந்து இனி நம்மை ந்யாயமாக நடத்தமாட்டார்கள்' னென்று பார்வையகள் தங்களுடைய பர்த்தாக்களிடத்தில் ப்ரியம் வைப்பதை ஒழித்தார்கள். ராமன் ராஜ்யத்தை இழந்து காட்டிற்குப் போவதற்குக் காரணமான பரதனைப்பார்த்து உடன்பிறந்தோர் ஒருவரிடத்தில் ஒருவர் ப்ரியம்வைப்பதை விட்டார்கள். இப்படி ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய பந்துக்களிடத்தில் நம்பிக்கையற்று, 'நமக்கு ஸகல பந்துக்களும் ராமனே; மற்றவர்களால் நமக்கென்ன ப்ரியோஜன'மென்று நினைத்தார்கள்.

ராமன் வனத்திற்குப் போக உத்திரவு கேட்கும்பொழுது சக்ர வர்த்தியும் ஸம்மதித்தார். கௌஸல்யையும் முடிவில் ஸம்மதித்து ஆசீர்வதித்தாள். ஆனால் ராமனுடைய மித்ரர்கள் அப்படிச் செய்ய வில்லை. தன் பெற்றோரிடத்தில் சொல்லாத ரஹஸ்யங்களையும் ராமன் அவர்களிடத்தில் ரொல்லாமலிருக்கமாட்டார். ராமன்மேல் காற்றடிக்காமல் தங்களுடைய ப்ராணனைக் கொடுத்தாவது அவரைக் காப்பாற்றுகிறவர்கள். ராமன் காட்டிற்குப் போகிறுநென்ற வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் மூர்ச்சையடைந்து கீழேவிழுந்தவன் எவனும் மறுபடியும் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்தானென்பது கிடையாது. ஒரு பெரிய பர்வதத்தைப்போல் சோகம அவர்களை அழுத்தும்பொழுது எப்படி எழுந்திருக்க முடியும்? ஆகையால் சோகத்தால் புத்திமயங்கிப் ப்ரக்ஞையற்றுக்கிடந்தார்கள். இல்லாவிட்டால் ராமனுடைய காலைப் பிடித்துக்கொண்டாவது காட்டிற்குப் போகாமல் அவரைத் தடுத்திருக்கமாட்டார்களா? மூன்று லோகங்களுக்கும் அதிபதியான இந்த்ரனில்லாத பூமி பயத்தால் நடுங்குவதுபோல், தன் ரக்ஷகன் தன்னை விட்டுப் போனபொழுது, மஹாத்மாவான ராமனில்லாத அயோத்யை; பயத்தாலும் சோகத்தாலும் கிடுகிடுன்றுநடுங்கி, யானை குதிரை ஸையம் முதலியவைகளின் மூலமாக வாய்விட்டலறிற்று.

தசரதருடைய ப்ரலாபம்.

ராமன் போகும் வழியில் ரதத்தால் கிளப்பப்பட்ட புழுதி காணப்படும்வரையில் சக்ரவர்த்தி அவ்விடத்திலிருந்து தன் கண்களை எடுக்கவில்லை. ‘தசரதன் இன்னும் கொஞ்ச நேரம் தன் ப்ரியமான புத்ரனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்படி என்னால் கூடிய உதவியைச் செய்கிறே’னென்பதுபோல் அந்தப் புழுதியும் வரவர வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. அதுவும் அடங்கினபொழுது தசரதர் புத்ர சோகம் தாங்காமல் நின்றவிடத்திலேயே விழுந்தார். கௌஸல்யை அவருடைய வலது புஜத்தைப் பிடித்து உடனே தூக்கி எடுத்தாள். பரதனிடத்தில் தன் ப்ரீதி முழுவதையும் வைத்த கைகேயீ இடது பக்கத்தில் வந்து நின்றாளேயல்லாது, கௌஸல்யையைப்போல் தசரதரைத் தூக்கியெடுக்க முயற்சிசெய்யவில்லை. சக்ரவர்த்தியோ ஸ்வபாவமாகவே எல்லோரிடத்திலும் வணக்கமாயும் மய்யாகையாயும் நடக்கிறவர்; தர்ம மார்க்கத்தை விடாதவர்; நீதியின் வழியை அனுஸரிக்கிறவர். அப்படியும் கைகேயீனிடத்திலுள்ள த்வேஷத்தால் “அடி, துஷ்டே! என்னைத் தொடாதே; எனக்கு எதிரில் நிற்காதே; எனக்கு நீ பார்வையுமல்ல பந்துவுமல்ல; உன்னை அண்டிப் பிழைப்பவர்களுடன் எனக்கு ஸம்பந்தம் வேண்டாம். அவர்களுக்கு நான் ப்ரபுவல்ல. எனக்கு அவர்கள் வேலைக்காரர்களுமல்ல. உன்னை அக்கனி ஸாக்ஷியாக நான் விவாஹம் செய்திருந்தாலும் அதனால் எனக்கு கிடைத்திருக்கும் இஹபர ஸௌக்யங்களை இதோவிட்டேன். பரதன் இந்த ராஜ்யத்தைப்பெற்று ஸந்தோஷமடைந்தால் அந்த மஹா பாபி எனக்குச் செய்யும் உத்தர க்ரியைகள் என்னைச் சேரவேண்டா” மென்று கோபத்துடன் சொன்னார்.

பிறகு கௌஸல்யை புழுதிபடிந்த தேஹத்தையுடைய தன் கணவனைத் தூக்கி எடுத்து மெள்ள மெள்ள அரண்மனைக்கு அழைத்துப் போனாள். தசரதர் தன் ப்ரியமான புத்ரன் காட்டில் வலிக்கும் தபஸ்விகளின் வேஷத்தைத் தரிததுப் போவதை நினைத்து நினைத்துத், தர்மாத்மாவானதால், பணத்திற்காக ஆசைப்பட்டு ப்ராஹ்மணனைக் கொன்றவனைப்போலவும், கொழுந்து விட்டொரியும் நெருப்பைக் கட்டிஅணைப்பவனைப்போலவும் தபித்தார். போகும்பொழுது ரதத்தின்

சுவடுகளில் அடிக்கடி திரும்பித்திரும்பி உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டே போகும் மஹாராஜா, ராஜாவால் பீடிக்கப்பட்ட சந்தரணைப்போல் தோன்றினார். தன் புத்ரன் அப்பொழுது நகரத்திற்கு வெளியில் போயிருப்பானென்று தெரிந்துகொண்டு அவனை நினைத்து, “என் குழந்தையை இங்கிருந்து காட்டிற்குக் கொண்டிப்போகும் ரதத்தின் சுவடுகள் மாதிரம் காணப்படுகின்றன. அந்த மஹாத்மாண்வக் காணோமே. நேர்த்தியான சந்தனங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேஹத்துடன் ஸுகமான தலையணைகளின்மேல் சாய்த்துகொண்டு, அழகு வாய்ந்த வேலைக்காரிகள் விசிறி போட நித்திரைசெய்தவன், இன்று ராத்ரியில் எங்கேயோ எந்த மரத்தடியிலேயோ எந்தக் கல்லையோ எந்தக் கட்டையையோ தலையணைபாக வைத்துக்கொண்டு படுப்பான். மலைச்சாரலிலிருந்து யானை துங்கி எழுந்திருப்பதுபோல், புழுதிபடிந்த தேஹத்துடன் தரையிலிருந்து பரிதாபமாகப் பெரு மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு எழுந்துபோவான். லோகநாதனாலும் தற்காலத்தில் அநாதையைப்போல் எழுந்துபோவதைக் காட்டில் வலிப்பவர்கள் பார்க்காமலிருப்பார்களா? ஜனகமஹாராஜனுடைய பரியமாண பெண் ஜானகி, இன்று கல்லும் முள்ளுமுள்ள காட்டில் நடந்து கஷ்டப்படுவாள். ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்தவ்ளையல்லாது கஷ்டமென்பதை ஸ்வப்பனத்திலும் நினைக்கத் தகாதவள். காடுகளை இதுவரையிலும் பார்த்ததேயில்லை. மயிர்க் கூசசலையுண்டாக்கும் மிருகங்களின் கம்பீரமான சரீரங்களைக்கேட்டுப் பயத்தால் நடுங்குவாளே. மஹா பாபி, கைகேயீ! ராமனில்லாமல் ஒரு நிமிஷமாவது என்னால் பிழைக்க முடியாது. நீ என்னைக் கொன்று விட்டுக் கைம்பெண்ணை இந்த ராஜ்யத்தில் உன்னிஷ்டப்படி அரசாண்டுகொண்டிரு”வென்று இப்படி ப்ரலாபித்துக்கொண்டு, பிணத்தைக் கொளுத்திவிட்டு ஸ்நானஞ்செய்து வீட்டுக்குத் திரும்பி வருகிறவர்களைப்போல் தசரதரும் அவரைச் சூழ்ந்த ஜனங்களும் அசுபமான அந்த நகரத்தில் புருந்தார்கள். அதுவரையில் மஹாராஜா வெளியில் வரும்பொழுது அவரைப் பார்க்க, வீட்டுவரசல்களிலும் நாற்சந்திகளிலும் ஜனங்கள் கூட்டங்கூட்டமாக நிற்பார்கள். இக் காலத்தில் அங்கே ஒரு ப்ராணியுமில்லை; கடைகளும் கோவில்களும் அடைக்கப்பட்டிருந்தன. நடக்கச் சக்தியுள்ள ஜனங்களெல்லாரும் ராமனுடன் போய்விட்டார்கள். சோகத்தால் மூர்ச்சையடைந்தவர்களும் ராமனைவிட்டுப் பிரிந்ததால் பலமற்றவர்களும் ராஜவீதிகளில் அங்கங்கே காணப்பட்டார்கள். மற்றவிடங்களில் ஜன ஸஞ்சாரமேயில்லை. பட்டணத்தில் ஸகல ப்ராணிகளும் ராமனையே நினைத்துத்

துக்கப்படுவதைப் பார்த்துக்கொண்டே தானும் புலம்பிக்கொண்டு தசரதர், ஸூர்யன் மெகக்கூட்டத்தில் மறைவதுபோல் தன் அரண்மனையில் புருந்தார். மஹா ஸர்ப்பங்கள் நிறைந்த ஒரு பெரிய மடுவில் எவரும் இறங்கப் பயந்துகொண்டிருக்கையில் ஒரு காலத்தில் கருடபகவான் அதிலிருக்கும் ஸர்ப்பங்களைக் கொண்டு ஒருவர்க்கும் பயமில்லாமல் செய்து, அதில் தாராளமாக ஸஞ்சரிக்கும்படி தூண்டினதுபோல், அதுவரையில் ராமன் இருந்ததால் சத்ருக்கள் எவரும் ஸ்வப்னத்திலும் ப்ரவேசிக்கத் துணியாத அந்த அயோத்யை, அப்பொழுது ராமலக்ஷ்மணர்களும் லீதைபுயில்லாததால் எவரும் தடையில்லாமல் ப்ரவேசிக்கும்படியான இடமாயிற்று.

பிறகு தசரதர் நூல் தழதழத்து வார்த்தைகள் குளற ஹீன ஸ்வரத்துடன் “ராமனைப் பெற்ற பாக்யசாலியான கௌஸல்யையின் வீட்டிற்கு என்னைச் சீக்கிரத்தில் கொண்டுபோய்விடுங்கள். அதைத் தவிர மற்றவிடங்களிலிருந்தால் என் ஹிருதயத்திலுள்ள தாபம் தணியா”தென்றார். உடனே வழிகாட்டுகிறவர்கள் வெகுவணக்கமாக அவரைக் கௌஸல்யையின் அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துப் போய் அங்கே காவலிருந்தார்கள். அங்கே போய்க் கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டபிறகும் அவருக்கு ஆறுதலுண்டாகவில்லை. சந்த்ரனில்லாத ஆகாசத்தைப்போல் ராமலக்ஷ்மணர்களும் லீதைபுயில்லாத அந்த அந்தப்புரம் காந்தியற்றது. தசரதர் நான்கு புறத்திலும் பார்த்துப் பார்த்து, மிகுந்த கையசாலியானாலும், கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு “ஹா ராம! என்னை இப்படிப் பரிதபிக்கப் போனாயோ? நீ வனத்திலிருந்து திரும்பிவரும்பொழுது உன்னைப் பார்த்து ஆலிங்கனஞ் செய்யும் பாக்யத்தைச் செய்தவர்களுடைய ஜன்மமல்லவா ஜன்ம”மென்று ப்ரலாபித்தார்.

[இவ்விடத்தில் குலசேகர ஆழ்வார் இதை அடியிற்கண்டவாறு வர்ணிக்கிறார்.

(1) வன்தாளினினை வணங்கி, வளநகரம் தொழுதேத்த, மன்னனாவான் நின்றாயை, அரியணைமேலிருந்தாயை, நெடுங்கானம் படர்போகுவென்றான். எம் மிராமா! ஒ! உன்னைப் பயந்த கைகேயீ தன் சொற்கேட்டு நன்றாக மானிலத்தை ஆளவித்தேன் நன்மகனே! உன்னை நானே.

(2) வெவ்வாயேன், வெவ்வரைகேட்டு, இருநிலத்தை வேண்டி தேடி, விரைந்து வென்றிடவாயக் களிஞ்ஞழிந்து தேரொழிந்து

மாவொழிந்து வனமே மேவி, நெய்வாய வேல் நெடுங்கண் நேரிழையும், இளங்கோவும் பின்பு போக, எவ்வாறு நடந்தனை? எம்மிராமா! ஓ! எம்பெருமான்! என் செய்கேனே?

(3) சொல்லணைமேல் வரி நெடுங்கண் கௌசலை தன் குலமதலாய்! குனிவில்லேந்தும் மல்லணைந்த வரைத்தோளா! வல்லிணையேன் மனமுருக்கும் வகையே கற்றாய். மெல்லணைமேல் முன்னுயின்றாய். இன்னிப்போய் வியன்கான மரத்தின் நீழல் கல்லணைமேல் கன்னுயிலக் கற்றனையோ? காஞ்சுதா! கரியகோவே!

(4) வா, போகு, வா, இன்னும் வந்து ஒருகால் கண்டு போ. மலராள்கூந்தல் வேய்போலும் எழில் தோளி தன்பொருட்டா விடை போன்றன் வில்லைச் செற்றாய். மாபோகு நெடுங்கானம், வல்லிணையேன் மனமுருக்கும் மகனே! இன்று நீ போக என் நெஞ்சம் இரு பிளவாய்ப் போகாதே நிற்குமாறே.

(5) பொருந்தார் கைவேல் துதிபோல் பரல்பாய, மெல்லடிகள் குருதிசோர, விரும்பாத காண்விரும்பி வெயிலுறைப்ப, வெம்பகிரோய் கூர, இன்று பெரும்பாவியேன், மகனே! போகின்றாய். கேகயர்கோன் மகளாய் பெற்ற அரும்பாவி சொற்கேட்ட அருவியேன், என் செய்கேன்? அந்தோ! யானே.

(6) அம்மாவென்று உகந்தழைக்கும் ஆர்வச்சொல் கௌாதே, அணிகேசர் மார்வம் என் மார்வத்திடை அழுந்தத் தழுவாதே, முழுசாதே, மோவாதுச்சி, கைம்மாவின் நடையன்ன மென்னடையும் இக மலம்போல் முகமும் காணாது, எம்மானை என் மகனை இழந்திட்ட இழிதகையேன் இருக்கின்றேனே.

(7) முன்னொருநாள் மழுவாளி சிலைவாங்கி அவன் தவத்தை முற்றும் செற்றாய், உன்னையும் உன்னருமையையும் உன் மோயின் வருத்தமும் ஒன்றாகக் கொள்ளாது, என்னையும் என் மெய்யுரையும் மெய்யாகக்கொண்டு, வனம் புக்க வெந்தாய், நின்னையே மகனாகப் பெறப்பெறுவேன் ஏழ்பிறப்பும், நெடுந்தோள் வேந்தே!]

இப்படியிருக்க ப்ரளய காலத்த ராத்ரியைப் போல் கோர் மான இருட்டுடன் இரவு ஆரம்பித்தது. தசரதருக்குத் துக்கம் வரவர அதிகரித்தது. இரவில் கௌஸல்யையைப் பார்த்து “என் கண்களின் ப்ரகாசம் அழிந்தது. நீ இருக்கு

மிடம் தெரியவில்லை. உன் கையால் என்னை நன்றாகத் தொடு. ராமனுடன் வளத்திற்குப் போன என்கண்கள் இன்னும் திரும்பிவரவில்லை. அறுபதாயிரம் வர்ஷங்கள்வரையில் வ்ரதங்களையும் உபவாஸங்களையும் செய்துபெற்ற என் அருமைக் குழந்தையைப் பார்த்த கண்கள், அவனுடைய அழகிலேயே ஈடுபட்டு அவனுடன் போயின. போனவை திரும்பிவருமா? அவனைப் பார்க்கும் பாக்பம் எனக்கில்லா விட்டாலும் அவனைப் பெறும் பாக்யத்தைச் செய்த உன்னைப்பாவது பார்க்கலாமல்லவா? அதற்கும் உபபோகாபடாமல் என் சண்கள் வினா யின். கைகேயியின் முகத்தைப் பார்த்த மஹாபாபம் போகவேண்டுமானால் ராமனுடைய முகத்தைப் பார்க்கவேண்டும். அது கிடைக்காததால் உன் முகத்தையாவது பார்க்கவேண்டுமென்று ஆவல் கொண்ட எனக்கு அதுவும் கொடுத்துவைக்கவில்லை. இந்திரியங்கள் விஷயங்களை அறிவதே அவைகளிருப்பதற்கு அடையாளம். ரீயிருப்பதைப் பார்க்கமுடியாததால் எனக்குக் கண்ணென்ற இந்திரியம் போயிற்றென்பது நிச்சயம். இப்படியே உணர்ச்சி யென்ற இந்திரியமும் இருக்கிறதா போயிற்றாவென்று பார்த்துச்சொல். உன் கைகளால் என்னைத் தொட்டுப்பார். எனக்கு உணர்ச்சியிருந்தால் அந்த இந்திரியசக்தி போகவில்லையென் றறிந்துகொள்வேன். ராமனைப் பார்க்காமல் தபிக்கும் எனக்கு ராமனைப் பெற்ற உன்னைத் தொட்டால் அந்தத் தாபம் நீங்கும். ராமனைப் பார்க்காவிட்டாலும் ராமனுடைய மாதாவான உன்னைப் பார்த்துப் பேசித் தொடுவதால் அதற்கு ஸமமான ஸுகம் கிடைக்கும். 'முன்பு கைகேயியுடன் ரஹஸ்யமாக எதையோ ஆலோசித்து என் மகனான ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டார்; இன்றைக்கு என்னிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவரைப்போல் காட்டிக்கொண்டு இன்னும் என்ன கெடுதிசெய்ய நினைத்திருக்கிறாரோவென்று ஸந்தேஹப்படாதே. அறியாத்கனத்தால் ஏதோ செய்துவிட்டானென்று என்னை மன்னித்துக் கைகளால் ப்ரீதியுடன் தொடு. (ஸச்சிதானந்தஸ்வரூபியாயும் அனந்தனாயும் விளங்கும் பரப்ரஹ்மமான ராமமூர்த்தியின் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தில் என் கண்கள் பதிந்து ஸபலமாகி, அந்த ஆனந்தத்தையே அனுபவித்துக்கொண்டு திரும்பிவர மனமில்லாமல் அங்கேயே தங்கின. அவரை அடைந்தவர்கள் திரும்புவதுமுண்டோ? அப்படியே மற்ற இந்திரியங்களுக்கும் அந்தப் பாக்பம் கிடைத்துவிட்டால் என்னைக் காட்டிலும் தன்யன் வேறொருவருமில்லை. முதலில் உணர்ச்சியென்ற இந்திரியத்திற்கு அந்த உத்தமகதி கிடைத்ததா இல்லையாவென்று கொள்ளுமே! நீ பார்த்துச் சொல்லென்பது கருதுது).

இப்படி ராமனைப் பற்றிப் புலம்பும் தன் பர்த்தாவைப் பார்த்து, அவருடைய ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்து பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு கெல்ஸல்யை தானும் பரிதாபமாகப் ப்ரலாபிக்க ஆரம்பித்தான்.

ஸர்க்கம் 43.

கௌவல்யையின் ப்ரலாபம்.

“சட்டையுரித்த கிருஷ்ணஸர்ப்பம், தன்னிடத்திலிருக்கும் க்ரூரமான விஷத்தை ஒருவனைக் கடித்துக் கக்கிவிட்டு, இன்னும் யாரைக் கடிக்கலாமென்று தேடித் திரிவதுபோல், வெகு க்ரூரமான கைகேயீயும், கபடமென்ற விஷத்துடன் ராமனைக் கடித்துக் காட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு, இன்னும் யாரைக் கெடுப்போமென்று அலைகிறாள். ஒரு வீட்டிற்குள் ஸர்ப்பம் புகுந்தால் அந்த வீட்டிலிருப்பவர்களும் வெளியிலிருப்பவர்களும் அதைக் கண்டு நடுங்குவார்கள். அப்படியே ராமனைக் கெடுத்துவிட்டு இனிமேல் என்னை ஹிம்லிக்க ஆரம்பிப்பாள்.

ராமன் இந்த ராஜ்யத்தை ஆளக்கூடாது, பரதனே ஆளவேண்டுமென்று உமக்குத் தோன்றினால், பரதனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செட்டியும். ஆனால் ராமனைக் காட்டிற்கு ஏன் அனுப்பவேண்டும்? ஆனால் பரதனுக்கு அவனால் கெடுதி நேருமல்லவாவென்றால், ராமனைப் பரதனுக்கு அடிமையாபிடுக்கும்படி செய்கிறேன். அப்பொழுதும் ராகவீணப் போஷிக்கும் பாரம் பரதன்மேல் காக்கு மல்லவாவென்றால், நான் அந்த ச்ரமத்தையும் பரதனுக்கு வைக்கவில்லை. ராமன் இந்த நகரத்தில் வீடுவீடாகப் பிச்சையெடுத்துப் பிழைக்கும்படி சொல்லுகிறேன். எப்படியாவது அவன் என் ஸமீபத்திலிருந்தால் போதும். அக்னிஹோத்ரம் செய்கிறவர்கள் அமாவாஸ்யை பெளர்ணிமைகளில் ஆரிசியால் செய்யப்பட்ட புரோடாசத்தைத் தேவதைகளுக்கும் பிதிருக்களுக்கும் கொடுக்கும் பொழுது, அந்த ஆரிசியுடன் கலந்திருக்கும் உயியை ‘இதை ராகுஸர்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்; இது ராகுஸர்களுடைய பாகம். என்னுடையதல்ல’வென்று அதை ஒதுக்கிவிடுவதுபோல், ராமனுக்கு நயாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்திலிருந்து அவனைக் கபடமாகத் தூரத்திவிட்டு, ராகுஸபாகத்தைப்போல் தூரத்தில் தள்ளிவிட்டீர் (க்ரூரமான காட்டுமிருகங்களுக்குப் பாகமாகக் கொடுத்தீர்).

உத்தமமான யானைப்போன்ற நடைபயிடுடைய அந்த மஹா வீரன் லீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் காட்டிற்குப் போவதில் ஸந்தேஹமில்லை.

ஒருநாளும் காட்டில் வலிக்கும் துக்கத்தை அறியாத குழந்தைகளைக் கைகேரீயின் வார்த்தையைக் கேட்டு வனத்திற்குத் தூரத்தினீரே! அங்கே அவர்கள் என்ன கஷ்டப்படுவார்களோ? அதை நினைத்திரா? ராமனோ பெளவனபுருஷன்; லீதையோ பெளவனஸ்கீரீ; ச்ரேஷ்டமான ஆடைகள் ஆபரணங்கள் ஆஸனங்கள் வாஹனங்கள் பொஜனங்கள் பரிவாரங்களுடன் இஷ்டப்படி அவர்கள் காலத்தைக் கழிக்கவேண்டிய ஸமயம் இதல்லவா? அப்படியிருக்க, மனிதர்களின் நாட்டமில்லாத பயங்கரமான காட்டில் மேற்கொன்ன ஸாதனங்கள் பாதுயின்றி, அநாதைகளைப்போல், காய் கிழங்குகளைத் தின்றன்கொண்டு, மான்தோல் மரவுரி ஜடைகளைத் தரித்துக் கொண்டு, மரத்தடியில் படுத்துக்கொண்டு, துஷ்டமிருகங்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் எந்த ஆபத் நேருமோவென்று எப்பொழுதும் பயந்துகொண்டிருக்கும்படி, இங்கே தங்கக்கூடாதென்று கூரத்தினீரே! உத்தமமான புண்பத்தை ஸம்பாதித்தீர். ராமலக்ஷ்மணர்களையும் லீதையையும் நான் மறுபடியும் பார்த்து என் துக்கம் தீரும் நல்ல நாள் இப்பொழுதே வரக்கூடாதா? மஹாகாந்தி பொருந்தின இந்த அயோத்யையில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் தூங்கியெழுந்தவர்களைப்போல் உத்ஸாஹத்துடன் ப்ரவேசிப்பதையும் இங்கே வலிக்கும் ஜனங்கள் த்வஜங்களையும் தோரணங்களையும் மாலைகளையும் ஸந்தோஷத்துடன் எடுத்துக் கட்டி, பர்வகாலங்களில் ஸமுத்ரம் கோஷிப்பதுபோல், உத்ஸவங்கொண்டாடுவதையும் நான் எப்பொழுதாவது பார்ப்பேனே? பகவை முன்னிட்டுக்கொண்டு காளை வருவதுபோல், லீகையைத் தனக்கு முன்னே ரதத்தில் வைத்துக்கொண்டு எப்பொழுது இந்த நகரத்தில் ராமன் ப்ரவேசிப்பான்? அநேக கோடி ஜனங்கள் ராஜவீதிகளில் சிந்துகொண்டு, என் குழந்தைகள் வரும் வழியில் பெரிபை வாரியிறைப்பதை நான் எப்பொழுது பார்ப்பேன்? ராமலக்ஷ்மணர்கள் அழகான முண்டலங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, உன்னதமான சீசரங்களையுடைய மலைகளைப்போல், ரதத்தில் தங்களுந் முன்னே ஆயுதங்களை வைத்துக்கொண்டு அயோத்யையில் புகுவதை நான் எப்பொழுது பார்ப்பேன்? ப்ரஹ்மணக் கன்யைகள் ஒவ்வொருவார்க்கும் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் கொடுத்துக்கொண்டு மங்களாகரமாக இந்த நகரத்தை ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்வதை நான் எப்பொழுது பார்ப்பேன்?

தேவதைகளைப்போல் இருபத்தைந்து வயஸுள்ளவனும் ஞானத் தால் முதிர்ந்தவனுமான என் ராமன், மாஸத்தில் மும் மாரி பெய்வது ஜனங்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டிபண்ணுவதுபோல், எப்பொழுது இங்கே திரும்பிவந்து என் துக்கத்தைப் போக்குவான்? நான் முன்ஜன்மங்களில், கன்றுக்குட்டிகள் பசியுடன் பால்குடிக்கப்போகும் ஸமயத்தில் பசுக்களின் முலைகளை அறுத்தேனோ? இல்லாவிட்டால் மஹாவீரனான இந்தப் புத்ரனை அடைந்தும் இவ்வளவு துக்கத்தை அனுபவிப்பதற்குக் காரணமென்ன? இளங்கன்றையுடைய ஒரு பசு, தன் பீகிக்குப் பாத்ரமான அதை ஒரு வரிமஹம் கொன்றால் எப்படித் தபிக்குமோ, அப்படி என் ஒரே புத்ரனைக் கைகேயியால் பறிகொடுத்துத் தபிக்கிறேன். ஸகல சாஸ்த்ரங்களில் நியுணனும் ஸகல கல்யாணகுணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும் என் ஒரே புத்ரனுமான ராமனை விட்டுப்பிரிந்து நான் எப்படி உயிர்தரிப்பேன்? மஹா பல பராக்ரமசாலியான என் பிள்ளையைப் பார்க்கப் பாக்யமில்லாத நான் உயிரோடிருக்கவேண்டுமென்று தைவத்திற்கே இஷ்டமில்லை. கோடையில் ஸூரியன் தன் கிரணங்கள் யாவையும் ப்ரயோகித்துப் பூமியைக் கொளுத்துவது போல், என் குழந்தையை விட்டுப் பிரிந்ததால் உண்டாகும் துக்கம் என்னைக் கொளுத்துகிற”தென்றான்.

ஸர்க்கம் 44.

ஸுமத்ரை கௌஸல்யையைத் தேற்றினது.

இப்படி ப்ரலாபிக்கும் கௌஸல்யையைப் பார்த்து எப்பொழுதும் தர்மத்திலேயே ஆழ்ந்த மனஸுள்ள ஸுமித்ரை, “அம்மா! நீ ஸகல குணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட புருஷோத்தமனைப் புத்ரனாக அடைந்திருக்க இப்படி என் ப்ரலாபிக்கவேண்டும்? இப்படி அழுவது ந்யாயமல்ல. புருஷோத்தமனுக்கு எப்பொழுதாவது எவ்விடத்திலாவது அபாயம் நேருமா? உன் புத்ரனோ மஹா பலவான். அப்படியிருந்தும் தனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தைத் தள்ளிவிட்டுக் காட்டிற்குப் போயிருக்கிறான். காரணமென்ன? மஹாத்மாவும் ஸத்யவானுமான தன் பிதாவின் வாக்யத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்ய வேண்டுமென்ற தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதற்காகவல்லவா? அது எப்

பொழுதும் பெரியோர்களால் ஆசரிக்கப்படும் உத்தமமான தர்மமல்லவா? பரலோகத்தில் அளவற்ற ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய தல்லவா? இப்படியிருக்க இதைப்பற்றித் துக்கப்படலாமா? மஹாபரிசுத்தனும் ஸகல பூதங்களிடத்திலும் கருணை வைத்தவனுமான ஏன் புத்ரன் லக்ஷ்மணனும் ராமனுக்குக் கைங்கர்யஞ்செய்வதென்ற உத்தமமான தர்மத்தையும் பிதாவிடத்தில் வைக்கவேண்டிய பக்தியையும் அனுஷ்டிக்கிறான். அந்த மஹாத்மாவிற்கும் இதனால் பரம லாபம் கிடைக்கும். காட்டிலிருப்பதாலுண்டான துக்கங்களை இயற்கையாயும் ராமனால் சொல்லப்பட்டும் அழிந்த ஜானகியும் எப்பொழுதும் ஸுகத்தையே அனுபவிக்கத் தகுந்தவளானாலும் தர்மாத்மாவான உன் புத்ரனுடன் வனத்திற்குப் போயிருக்கிறான். கிரீத்தியென்ற கொடியை உலகத்தில் தூக்கி விளங்கும்படி உன் புத்ரன் செய்கிறவன். (அவனுடைய கிரீத்தி லோகமெங்கும் பரவும்). தர்மமும் ஸத்யமும் வ்ரதமுமே அவனுக்குத் தனம். எந்த உத்தமமான ஸுகம் அவனுக்குக் கிடைக்காது?

ராமன் மனோ வாக்குக் காயங்களில் மஹாசுத்தன், மஹாத்மா, மேன்மை வாய்ந்தவனென்று உண்மையாக அழிந்த ஸூர்யன் தன் கிரணங்களால் ராமனைத் தொடுவதற்கும் துணியமாட்டான். நான் பூர்வ ஜன்மங்களில் செய்த புண்யத்தால் உன், புத்ரனான ராமன் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவென்றறிவேன். பூர்வ ஜன்மங்களில் அவரை ஆராதித்ததால் எனக்குக் கிடைத்த ஞானத்தால், அவருடைய மஹிமையை அறிவேன். 'இவரிடத்திலுள்ள பயத்தால் ஸூர்யன் உதிக்கிற'னென்ற வேதவாக்யத்தின்படி இவருக்கு ஸகல வித கைங்கர்யத்தையும் செய்வதற்கு ஸூர்யன் ஸமயத்தைத் தேடிக்கொண்டிருப்பான். பரமாத்மாவிடத்தில் பயத்தை வைத்திருக்கும் ஸூர்யன் ராமனுடைய தேஹத்தில் எப்பொழுதாவது தன் கிரணங்களால் உபத்ரவத்தை உண்டாக்குவானா? 'பாபலேச முயில்லாதவர்; ஸகலத்திற்கும் ப்ரபு; ஸகலத்திற்கும் அந் தர்யாமி; புருஷோத்தம'னென்ற வேதலக்ஷணங்களுடைய ராமனுடைய நிஜஸ்வரூபத்தை ஸூர்யன் முதலிய தேவதைகள் உண்மையாக அறியாமலிருப்பார்களா? வாயுபகவான் எந்தக் காலத்திலும் ராமனுக்கு ஹிதமான சிகோஷணத்துடன் காட்டிலிருக்கும் ஸகல வாஸனைகளையும் க்ரஹித்துக்கொண்டு ஸுகமாக விசுவார். 'இவரைக் கண்டு பயந்து வாயு விசுகிற'ரென்று உபநிஷத்தில் சொல்லவில்லையா? ராமன் ராத்ரிகாலங்களில் படுத்திருக்கொண்டிருக்க

சும்பொழுது, பிதா ப்ரியத்துடன் தன் புத்ரனை ஆலிங்கனஞ் செய்வதுபோல், சந்த்ரன் தன் குளிர்ந்த கிரணங்களால் அவரை ஸந்தோஷப்படுத்துவான். முன்னொரு காலத்தில் ராமன் தண்டகாரணயத் திற்குப் போய்ச் சம்பராஸுரனுடைய ராஜதானியான வைஜயந்த மென்ற நகரத்தை முற்றுகையிட்டு அவனைக் கொன்றபொழுது ப்ரஹ்மா ஸந்தோஷப்பட்டு அவனுக்குத் திவ்யமான அஸ்த்ரங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார். (இந்தக் கதை இதற்குமுன் சொல்லவேண்டிய விடத்தில் காணப்படவில்லை. நசரதர் அந்த அஸுரனுடன் யுத்தஞ்செய்தாரென்று கைகேயியிக்குக் கொடுத்த வரங்களின் வரலாற்றால் தெரிகிறது. இப்படி வால்மீகி பலவிடங்களில் அதற்கு முன் நடந்த விருத்தாந்தங்களைக் குறிப்பிடுவதால் அவை நடந்ததென்றே நாம் ஊஹித்துக்கொள்ளவேண்டும். சத்ருக்களுடன் யுத்தஞ்செய்து அவர்களுடைய நகரங்களைப் பிடித்து ஜபசாலியாய்த் திருமபிவருவதைப்பற்றிப் பொதுவாக இந்தக் காண்டம் 2-வது ஸர்க்கத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கதை இதைத்தவிர வேறு ஓரிடத்திலும் சொல்லப்படவில்லை). இப்படிப்பட்ட சூரன் காட்டிலிருந்தாலும் வீட்டிலிருப்பதைப்போல் யாதொரு பயமுமில்லாமல் தன் புஜபலத்தால் தன்னையும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு வலிப்பன். ஆனால் 'ராமன் திரும்பிவருவதற்குள் பரதனுடைய அதிகாரம் ஸ்திரப்பட்டுவிடும்; அப்பொழுது ராமனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்காதே, என்ன செய்கிற'தென்றால், சத்ருக்கள் யாரானாலும் ராமனுடைய பாணங்கள் போகும் வழியில் நின்று பிழைத்தார்களென்று கேட்டதுண்டா? அப்படிப்பட்டவருக்கு இந்தப் பூமியை அடைவது ஒரு பொருட்டா? ஸர்வ லக்ஷணங்களும் பொருந்தின ஸௌந்தர்யமும் சத்ருக்களை நாசஞ்செய்யும் ஸௌந்தர்யமும் எல்லையற்ற பராக்க்ரமமும் வாய்ந்த ராமன், காட்டிலிருந்து திரும்பிவந்து ஒரு கூணத்தில் இந்த ராஜ்யத்தை வசப்படுத்திக் கொள்வான். ராமன் மஹாத்மா; ஸகல லோகத்தையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்யும் ஸூர்யனையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்கிறவன் அவனே; ஸகல பதார்த்தங்களையும் எரிக்கும் அக்னியையும் எரிக்கக்கூடியவன் அவனே. யாவற்றிற்கும் ஈச்வரனான ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஈச்வரன் அவனே; ஸகல ஸம்பத்தையும் கொடுக்கும் மஹாலக்ஷ்மீக்கும் ஸம்பத்தைக் கொடுக்கிறவன் அவனே; யாவற்றிற்கும் ஆதாரமான பூமி தேவிக்கும் ஆதாரமானவன் அவனே; நாம் விருப்பம் கிர்த்தியும் விருபக்கூடிய பொருள் அவனே; நாம் பூஜிக்கும் தேவதைகளும் பூஜிக்கும் தைவம் அவனே; ஸகல ப்ராணிகளிலும் ச்ரேஷ்டமானவர்

அவனே. இப்படி அனந்தமான கல்யாண குணங்கள் பொருந்தின ராமனுக்கு அயோத்யையிலாவது தண்டகாரணயத்திலாவது கெடுதி பைச் செய்யக்கூடிய விஷயங்கள் ஒன்றுமில்லை. அந்தப் புருஷோத்த மன், பூதேவி லீதாதேவி விஜயலக்ஷ்மியென்ற மூன்று பட்டமணிஷி களுடன் சீக்கிரத்தில் பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைக் கண் டருளுவார். (தான் அவதாரஞ் செய்ததற்குக் காரணமான ராவ னுதி ராஜ்ஜஸர்களை ஸம்ஹாரஞ்செய்து விஜயசாலியாக லீதையை அவனிடத்திலிருந்து மீட்டுக்கொண்டு பூமண்டலாதிபதியாக விளங்கு வார்). லக்ஷ்மியின் அவதாரமான லீதை ராமனுடன் போயிருக் கையில் ராஜ்யலக்ஷ்மி வேறொருவனை அடையுமா? சத்ருக்களால் ஜயிக்கமுடியாத ராமன் மரவுரியைத் தரித்துக்கொண்டு தேவதை யைப்போல் இந்த நகரத்தை விட்டுப் போகும்பொழுது அயோத்யை யிலுள்ள ஜனங்கள் யாவரும் அதைக் கண்டு துக்கத்தால் கண்ணீர் விட்டு மூர்ச்சை யடைந்தார்கள். ஆனால் ராஜ்யலக்ஷ்மியான லீதை அவனுடன் போகும்பொழுது அவனுக்கு எதுதான் கிடைக்காது? வில்லாளிகளுள் ச்ரேஷ்டனான லக்ஷ்மணன் ஆயுதபாணியாக ராம னுக்குமுன் போகும்பொழுது அவனுக்குக் கிடைக்காததுமுண்டோ?

வனவாஸம் நீங்கி ரகுநாதன் திரும்பிவருவதைப் பார்ப்பாய். அவருக்காக வருத்தப்படாதே; அவரைப்பற்றின அக்ஞானத்தை விடு. நான் சொல்வதே உண்மை. ஆகாசத்தில் சந்த்ரன் உதித்தது போல் உன் புத்ரன் தன் சிரஸை உன் பாதங்களில் வைத்து நமஸ்கா ரஞ் செய்வதை நீ சீக்ரத்தில் பார்ப்பாய். அவன் இந்த நகரத்திற்கு மறுபடியும் வந்து, ஸகல வைபவங்களுடன் அபிஷேகஞ் செய்யப் படும் திருக்கோலத்தைக் கண்டு நீயே ஆனந்தக் கண்ணீர் விடுவாய். ராமனிடத்தில் துக்கமாவது சோகமாவது அசுபமாவதுதோன்றிற்று? இல்லை. ஆகையால் ராமனும் லக்ஷ்மணனும் லீதையுடன் அதிசீக் ரத்தில் உன்னைப் பார்ப்பார்கள். நீ புலம்பக்கூடாது; மனதில் வருத் தப்படக் கூடாது. மற்ற யாவரையும் நீ தேற்றி ஸமாதானப்படுத்த வேண்டுமல்லவா? நீயே இப்படி வருத்தப்பட்டால் அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? ராமனைப் புத்ரனாக அடைந்தும் நீ துக்கப்படுவது எனக்கு ஆச்சர்யமா யிருக்கிறது. ஸாதுக்களுடைய மார்க்கத்தையே அனுஸரிக்கும் ராமனைவிட மேலானவன் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் யாரிருக்கிறார்கள்? ராமன் லீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் வன வாஸஞ் செய்து திரும்பி வந்து உன்னை நமஸ்கரிக்கும்பொழுது, மேகக் கூட்டங்கள் மழைக்காலத்தில் தாரை தாரையாக மழை பெய்வது போல் நீயும் .. ஆனந்தக்கண்ணீர் விடுவாய். எல்லோரு

டைய மனோரதங்களையும் பூர்த்திசெய்விக்கும் உன் புத்ரன் வனத்திலிருந்து திரும்பிவந்து, பருத்து மிருதுவாயிருக்கும் புஜங்களால் உன் பாதங்களைப் பிடித்து நமஸ்கரிப்பதை நான் பார்ப்பேன். உன் புத்ரன் தன் மித்ரர்களுடன் உன்னை நமஸ்காரஞ் செய்யும்பொழுது, மலைச்சிகரங்களில் மேகக் கூட்டங்கள் தாரை தாரையாய் மழை பெய்வதுபோல், நீயும் ராமனுடைய தேஹத்தை ஆனந்தக் கண்ணீரால் நனைப்பாயென்றார்.

ஸமயோசிதமான வார்த்தைகளால் பிறருடைய துக்கத்தைப் போக்குவதில் ஸுமித்ரை மிகுந்த ஸாமர்த்யமுள்ளவள், தோஷ லேசமு மில்லாதவள். இப்படிப் பலவிதமாகக் கௌஸல்யையின் துக்கத்தைப் போக்க முயன்றாள். கௌஸல்யைப்போல் ஸுமித்ரை தசரதருடைய பஹிஷி; கௌஸல்யை ராமனைக் காட்டிற் கனுப்பினதுபோல் அவளும் லக்ஷ்மணனைக் காட்டிற் கனுப்பினாள். கௌஸல்யையைப்போல் ஸுமித்ரையும் தசரதருடைய பீதையை அடையவில்லை. ஆனால் ராமன் தன்னை உத்திரவுகேட்கும் பொழுது கௌஸல்யை அவரைப் பலவிதமாகத் தடுத்துப் ப்ரலாபித் தான். லக்ஷ்மணன் காட்டிற்குப் போவதற்குத் தன்னை உத்திரவு கேட்க வந்தபொழுது ஸுமித்ரையோ கொஞ்சங்கூட வருத்தப்படவில்லை; தாம்த்திற்கொத்த ஹிதோபதேசங்களைச் செய்து, எல்லையற்ற ஷேஷத்தைக் கொடுக்கும் பகவத் கைங்கர்யமென்ற பரம ரஹஸ்யமான உபாயத்தை அனுஷ்டிக்கும்படி கட்டளையிட்டு, ஸந்தோஷத்துடன் அனுப்பினாள். கைகேயி தன்னைச் சந்ரமாசுர ததுவாளோடுவென்று கௌஸல்யைக்குப் பயமுண்டு; ஸுமித்ரைக்கோ அந்தப் பயம் கொஞ்சமேனுமில்லை. தன்னிடத்தில் அரசன் ப்ரிய மில்லாமல் கைகேயியிடத்தில் ப்ரியத்துடனிருக்கிறாரென்று கௌஸல்யைக்கு வெகு துக்கம்; ஸுகதுக்கங்களையும் மாணவமானங்களையும் சத்ருமித்ரர்களையும் ஸமமாகப் பார்க்கும் ஞானியான ஸுமித்ரைக்கு அந்த அக்ஞானரூபமான துக்கமே யில்லை. பரமாத்மாவான ராமனைப் புத்ரனாக அடைததும் கௌஸல்யைக்கு அவருடைய நிஜஸ்வரூபத் தெரியவில்லை. ராமன் பரமாத்மாவென்பதை நன்றாக அறிந்து ஸுமித்ரை அவரை ஆராதிப்பவள். ஆகையால் அவளுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்கக் கேட்க, சரத்காலத்தில் ஸ்வல்ப ஜலமுள்ள மேகங்கள் சிதறுவதுபோல் கௌஸல்யையின் தேஹத்திலுள்ள தாபமும் மனவிலுள்ள துக்கமும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் மறைந்தன.

நகரத்து ஜனங்கள் ராமனுடன் சென்றது.

அந்தப்புரத்து ஜனங்களும் மந்திரிகளும் தசரதரும் நின்று விட்ட பிறகும், பட்டணத்து ஜனங்கள் ராமனிடத்தில் வைத்த ப்ரீதியால் அவர் வனத்தை நோக்கிச் சென்றபொழுது அவருடைய ரதத்தைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். மஹாபராக்ரமசாலியான ராமன் போகுமிடத்தில் அவர்களுக்கும் பயமுண்டா? பூர்ண சுந்தரனைக் கண்டால் ஜனங்களுக்கு ஆனந்தம் எப்படி அடங்காதோ அப்படி மஹாகீர்த்திசாலியும் ஸகல கல்யாண குணங்களும் பொருந்தினவருமான ராமனைக் கண்டால் அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்களுக்கும்புண்டாகும் ஆனந்தத்திற்கு எல்லையிலலை. அவர்கள் 'ராமா! திரும்பு, திரும்பு'பென்று அடிக்கடி ப்ரார்த்தித்தார்கள்; அவரோ பிதாவின் வாக்யத்தையே நிறைவேற்ற விரும்பி வனத்தை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தார். அந்தத் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பது அவசியமானதால் அவர்கள் கோபினபடி அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போக முடியாது. ஆனால் அவர்களிடத்தில் தான்வைத்திருக்கும் பரம ப்ரீதியால், தன் புத்ரர்களைப்போல் அவர்களை நினைத்துச் சொல்ல முடியாத ஆசையுடன் அடிக்கடி பார்த்து, அவர்களுக்கு ஹிதமான வார்த்தைகளைச், சொல்ல விரும்பி "என்னிடத்தில் எந்த ப்ரீதியையும் வெகுமானத்தையும் நீங்கள் வைத்திருக்கிறீர்களோ அதை இனிமேல் பரதனிடத்தில் வைப்புகள். எனக்கு ப்ரியத்தை உண்டுபண்ணும் விஷயம் அதே. 'பரதன் கைகேயியின் புத்ரனல்லவா? அவருடைய துர்க்குணங்களும் இவனிடத்திலும் இருக்குமல்லவா? எங்களுடைய ப்ரார்த்தனைக்கு ப்ரயோஜனம் எங்களை அவன் கையில் காட்டிக்கொடுப்பதுதானா'"வென்றால், பரதன் சுத்தமான ஆசாரத்தையுடையவன், தர்மாத்மா; உங்களுக்கு இந்த லோகத்தில் அனுபவிக்கவேண்டிய ஸகல ஸுகங்களுக்கும் பரலோகத்தில் அடைய வேண்டிய நல்லகதிக்கும் எல்லா ஸாதனங்களையும் ஸம்பாதித்துக்கொடுப்பான். வயலில் சிறுவனானாலும் ஞானத்தில் முதிர்ந்தவன். சாந்தமான ஸ்பாவத்தையும் மிருதுவான மாதிரியையும் உடையவனானாலும் மஹாவீரன், யாதொரு பயமும் உங்களுக்கு நேராமல் உங்களைக் காப்பாற்றுவான். ஸகல ராஜ லக்ஷணங்களும் பொருந்தின

வன். ஆசையால் உங்களுக்கு யுவராஜாவாக அவனை இருக்கத் தகுந்தவனென்று சக்ரவர்த்தி நியமித்திருக்கிறார். நானும் லக்ஷ்மணனும் சத்ருக்னன் முதலியவர்களும் மஹாராஜாவின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டியவர்கள். என் வனத்திலிருக்கையில் அவர் என்னை நினைத்து வருத்தப்பட்டாமலிருக்கும்படி நீங்கள் நடந்து கொள்ளவேண்டும். அதே எனக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டாக்கும் வழி”யென்றார்.

ஆனால் பித்திருவாக்யத்தைக் காப்பாற்றுவதென்ற தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதிலேயே நிசரயமுள்ளவராய் ராமன் பிரிக்கொண்டிருநவதைப்பார்த்து ஜனங்களுக்கு வரவர, ராமனே நமக்கு ராஜாவாயிருக்கவேண்டுமென்ற ஆசை மேலிட்டு “ராமா! மூத்த புத்ரனான உன்னையே இந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டுவரும்படிக்கும் எங்களை ரக்ஷிக்கும்படிக்கும் தசரதர் நியமித்தாரல்லவா? அந்த ஏற்பாட்டையே நிறைவேற்றுவது உன் கடமை. உன் பிதா செய்த ப்ரதிக்ளை அதே. அதின்படி நடப்பதே உனக்குப் பித்திருவாக்யபரிபாலன”மென்று அடிக்கடி ப்ரார்த்தித்தார்கள். வேடன் தன் வலையில் மிருகங்களைக் காட்டித், தான் போசுமிடமெல்லாம் இழுத்துக்கொண்டு போவது போல் ராமலக்ஷ்மணர்கள், தங்களுடைய உத்தம குணங்களால் அயோத்யா ஜனங்களைக் கட்டி கண்ணுங் கண்ணீருமாகப் பார்ப்பவர்கள் பரிதபிக்கும்படி தாங்கள் போசுமிடமெல்லாம் இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள்.

ராமனைப் பின்தொடர்ந்தவர்கள் மூன்று விதம். வயலில் மூத்தவர்களும் ஞானத்தில் முதிர்ந்தவர்களும் தபோபலத்தால் முதன்மையானவர்களுமே. அவர்களில் வயலில் மூத்தவர்கள் வேகமாகப்போகும் ரதத்தைத் தொடரமுடியாமல், அதிக வயஸால் தலைகள் ஆட வரவரத் தூரத்திலிருந்து “எங்களுக்கு ப்ரியமான ராமனை எங்களிடத்திலிருந்து வேகமாகக் கொண்டுபோகும் உத்தமமான குதிரைகளே! ரதத்தைத் திருப்பங்கள்; காட்டை நோக்கிப் போகக்கூடாது. எங்களுடைய வார்த்தை உங்களுடைய ப்ரபுவுக்கு ஹிதமே தவிர வேறல்ல”வென்று ப்ரார்த்தித்தும் அவை வேகமாகவே போய்க்கொண்டிருந்தன. அதைக் கண்டு அவர்கள் “கேட்கும் சக்தி ஸகல ப்ராணிகளுக்குமுண்டல்லவா? மேலும் உங்களுடைய காதுகள் விஸ்தாரமானவை; எங்களுடைய ப்ரார்த்தனை அவைகளில் விழுந்த பிறகும் நீங்கள் அப்புறம் போகக்கூடாது. .. உங்களுடைய யஜமானன் மஹாசுத்தர், மஹா

வீரர், செய்த ப்ரதிக்ஞையைத் தவறுதவர். நீங்கள் தர்மத்தை அனுஸரித்து நடந்தால் அவரை அயோத்யையை நோக்கித் திருப்பிக் கொண்டுபோகவேண்டுமேயல்லாது இங்கிருந்து காட்டிற்குக் கொண்டுபோவது நியாயமல்ல”வென்று இப்படித் துக்கத்தால் ப்ரலாபிக்கும் அந்த ப்ராஹ்மணர்களைக் கண்டு, “இவர்கள் சொல்வதைக் கேட்ட பிறகும் நாம் ரதத்திலிருப்பது நியாயமல்ல”வென்று அதிசீக்ரமாகத் தானும் லக்ஷ்மணனும் லீதையும் ரதத்திலிருந்து இறங்கினார்கள். ப்ராஹ்மணர்களை ஸமாதானஞ் செய்யாவிட்டால் தன்வ்ரதத்திற்குக் கெடுதிநேருமென்றெண்ணி, அவர்கள் வரும்வரையில் தான் மெள்ள நடந்துபோனார். தசரதரையும் அந்தப்புரத்து ஜனங்களையும் மந்திரி முதலியவர்களையும் ரதத்திலிருந்தே கைகப்பி நிறுத்திவிட்டார். ஆனால் ப்ராஹ்மணர்களை அப்படி நிறுத்த முடியவில்லை. அவர்களிடத்தில் ராமனுக்கு மிகுந்த ப்ரீதி. அவருடைய உண்மையான ஸ்வரூபம் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அவர்களுக்கே விசேஷமாகத் தெரியும்; ஆகையால் அவர்கள் அவரிடத்தில் வைத்திருந்த பக்திக்கு எல்லையிலலை. அந்த ஸமயத்தில் அவர்கள் படும்கஷ்டத்தையும் அவர்களுடைய மனதிலுள்ள துக்கத்தையும் பார்த்துத் தாங்காமல், இவர்களை ரதத்திலிருந்தே நிறுத்துவது மஹா அபசார மென்று நினைத்து, அவர்களிடத்தில் தனக்கு இயற்கையாயுள்ள ப்ரீதியாலும் கருணையாலும் ரதத்திலிருந்து இறங்கினார். ஆனால் அயோத்யையை நோக்கித் திரும்பிப் போகவில்லை. வனத்தையே நோக்கியே நடந்தார்.

ராமன் ரதத்திலிருந்து இறங்கினவுடன் ப்ராஹ்மணர்கள் “நமது ப்ரார்த்தனை பலித்தது; நம்மிடத்தில் ரகுநாதன் கருணைவைத்துக் காட்டிற்குப் போவதை நிறுத்தி அயோத்யைக்குத் திரும்பிவிட்டார்” ரென்று அடங்காத ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். ராமன் ரதத்திலிருந்து இறங்கின பிறகும் வனத்தை நோக்கியே போவதைக் கண்டு மனம் பதறிப் பயந்து, ‘நமது துக்கமும் ப்ரலாபமும் இவனை நிறுத்த முடியவில்லையே; உன்னுடன் நாமும் வனத்திற்கு வருகிறோமென்ற பெரிய பாரத்தை இவன் மேல் வைத்தால் அப்புறம் போக முடியா’தென்று, ‘ப்ராஹ்மணர்களுக்குரிய ஸகல மந்த்ர தந்த்ரங்களும், ஞானம் யோகம் முதலிய ஸகல தர்மங்களும், இந்த ப்ராஹ்மணக் கூட்டத்தின் ரூபத்தை எடுத்து ப்ராஹ்மணச் ச்ரேஷ்டர்கள் பூஜிக்கத் தகுந்த உணைப் பின்தொடர்கின்றன. நாங்கள் ஹோமஞ் செய்யும் அக்னிகளும் ஆரணிகளில் அடங்கி, எங்களுடைய தோள்

களின் மேலிருந்து உன்னைப் பின்தொடர்கின்றன. நாங்கள் வாஜுபேய யாகங்களைச் செய்து பெற்ற வெள்ளைக் குடைகள் உனக்குப் பின்னால் கூட்டங் கூட்டமாக சரத்காலத்தில் வெளுத்த மேகக்கூட்டங்களைப்போல் வருவதைப் பார். இந்தக் கடும் வெயிலில் குடையில் லாமல் உன் தேஹம் தபிக்கிறது. எங்கள் வெள்ளைக் குடைகளால் உனக்கு நிழலைக் கொடுக்கிறோம். இதுவரையில் எங்கள் புத்தியை வேத மந்த்ரங்களைக் கற்பதிலும் அவைகளின் ரஹஸ்யமான அர்த்தத்தை அய்வதிலும் உபயோகித்துக்கொண்டிருந்தோம். இப்பொழுது அது நீ வனத்திற்குப் போவதிலேயே நாடியிருக்கிறது; வேதாத்யயனம் முதலியவைகளில் போகவில்லை. ஆனால் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு முக்ய தனமாயிருக்கும் வேதாத்யயனத்தை விட்டு, உங்களையே நம்பியிருக்கும் பெண்டுகளையும் பிள்ளைகளையும் விட்டு, என்னுடன் காட்டிற்கு வரலாமாவென்றால், அந்த வேதங்கள் எங்கள் ஹிருதயத்தில் எப்பொழுதும் குடியிருக்கின்றன; அத்தய்யனஞ் செய்யாததால் அவைகளுக்கு யாதொரு கெடுதியும் நேராது. அவர்களுடைய பதிவ்ரதா தர்மமே பெண்டுகளை ரக்ஷிக்கும். நீ வனத்திற்குப் போக நிச்சயிப்பது உனக்கு ஹிதமான கார்யமல்ல; திரும்பி வருவதே நல்லது, பிதிருவாக்ய பரிபாலன தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பது உன் கருத்தல்லவா? நாங்கள் அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தை நீ இல்லாவிட்டால் எப்படி நடத்த முடியும்? ஆகையால் எங்களுடைய கர்மானுஷ்டர்னதைக் கெடுத்துவிட்டு நீ தர்மத்தை ஸம்பாதிக்க உத்தேசிப்பது பிசகு. நாங்களோ ப்ராஹ்மணர்கள்; ஞானத்திலும் வயவிலும் தபவிலும் முதிர்ந்தவர்கள்; அப்படியிருந்தும் உன்னை விட்டுப் பிரிய மனமில்லை.

நாங்கள் இவ்வளவு சொல்லியும் திரும்பாமல் இன்னும் போய்க் கொண்டிருக்கிறாயல்லவா? தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் மாறாத புத்தியுள்ளவனென்று உனக்கு எண்ணமல்லவா? பார். அன்ன பக்ஷிகளைப்போல் வெளுத்த எங்கள் தலையிர்கள் புழுதியில் படுப்படி ஸாஷ்டாங்கமாக உனக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து நகரத்திற்குத் திரும்பும்படி ப்ரார்த்திக்கிறோம். இங்கிருக்கும் பலர் உன்னையே நம்பி யாகயக்ஞங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்; நீ இல்லாவிட்டால் அவை எப்படி நடக்கும்? அவைகளைக் கெடுத்த தோஷமும் உன்னையே சேரும்.

நாங்கள் ப்ரார்த்திப்பதிருக்கட்டும். மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் அசேகனமான பொருள்களும் உன்னைத் திரும்பும்படி ப்ரார்த்திக்

கின்றன. அவைகளுக்கு உன்னிடத்திலிருக்கும் பக்தியையும் பரிதியையும் உத்தேசித்தாவது அவர்களுடைய ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரிக்கலாகாதா? பார். ‘அயோத்யையிலிருக்கும் ஜனங்கள் ராமனுடன் போகும் பாக்யத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். அது நமக்கு ஏன் இல்லாமல் போகவேண்டு’மென்று இந்த மரங்களும் எங்களுடன் வரப் பார்த்தன; ஆனால் பூமியில் வேரோடியிருப்பதால் நடக்கமுடியாமல் அங்கேயே நின்றுவிட்டன. அவைகளின் கிளைகளில் காற்று வீசும் சப்தம் ‘ஐயோ! ராமனுடன் பட்டணத்து ஜனங்களைப்போல் நாங்களும் போகமுடியவில்லையே’மென்று பெருங்குரலுடன் அழுவதுபோலிருக்கிறது. ராம! ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் நீ அந்தர்யாமியல்லவா? ஸகல ப்ராணிகளிடத்திலும் பரம கருணை வைத்தவனல்லவா? ஆகையால் தேஹத்தில் வலிக்கும் ஆத்மா கஷ்டப்படும்பொழுது தேஹம் கஷ்டப்படுவது ஆச்சர்யமா? மரத்திலிருக்கும் பக்ஷிகளைப் பார; இரையெடுக்கவில்லை; வெளியில் ஸஞ்சரிக்கவுமில்லை. மரத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கவுமில்லை. அசைவற்று இருந்தவிடத்திலேயே உட்கார்ந்திருக்கின்றன”வென்றார்கள்.

இப்படி ப்ராஹ்மணர்கள் ப்ரலாபித்துக்கொண்டு ராமனைப் பின்தொடர்ந்துபோகையில் “ராம! ப்ராஹ்மணர்களின் வார்த்தையைத் தள்ளாதே; அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போ”மென்று தடுப்பதைப்போல் தமஸா நதி அவர்களுக் கெதிரே போனதாக குறுக்கிட்டது. அப்பொழுது ஸுமந்த்ரர் மிகவும் களைத்திருந்த குதிரைகளை ரதத்திலிருந்து அவிழ்த்து இளைப்பாறுவதற்காகப் பூமியில் விழுந்து புரளும்படி விட்டு, ஆற்றில் குளிர்பாட்டி நீர் குடிக்கச் செய்து தினிபோட்டுத் தமஸா நதிக்கரையில் உலாத்தினார்.

ஸர்க்கம் 46.

நகரத்து ஜனங்களை ராமன் விட்டுப்போனது.

தமஸா நதிக்கரையில் அவர்கள் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கையில் ராமன், “லக்ஷ்மண! நமது வனவாஸத்தில் முதல்நாள் ராத்ரி இதே. இனிமேல் லீதை கால்நடையாக வனத்திற்கு எப்படிப் போய்ச் சேருவாளென்று நீ கவலைப்படக்கூடாது. பார். இந்த வனங்கள் ப்ரகாசமற்றிருக்கின்றன. பெரிய துக்கத்தால் ப்ரலாபிக்கின்றனபோலும். அதற்கேற்றபடி பிறுக்க

களும் பகல்களும் தங்கள் இருப்பிடங்களுக்குப் போய்த் தங்குவதற்குமுன் கூச்சலிடுவதைப் பார்த்தால் வனங்கள் வாய்விட்டழுவதுபோல் தோன்றுகின்றது. இன்றைக்கு அயோத்யையிலுள்ள ஆண் பெண்கள் அனைவரும் நம்மை நினைத்து வருத்தப்படுவார்களென்பது நிச்சயம். நமது மஹாராஜா உத்தம குணங்கள் பொருந்தினவராகையால் அவரிடத்தில் ஜனங்களுக்கு மிகுந்த பரிதி. நம்மிடத்திலும் பரத சத்ருக்களிடத்திலும் அப்படியே. நம்மைவிட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் நமது பெற்றோர்கள் அடிக்கடி அழுது கண்டெரியாமல் போவார்கள். அதை நினைக்கும்பொழுதெல்லாம் எனக்கு மிகுந்த துக்கமுண்டாகிறது. ஆனால் பரதன் தர்மாத்மா; ஸமயோசிதமான வார்த்தைகளால் நமது பெற்றோர்களை ஸமாதானஞ் செய்வானென்பதை நினைத்து ஒருவாறு ஆறுதலுண்டாகிறது. பரதன் கைகேயியைப்போல் க்ருரமான ஸ்வபாவமுடையவனுயிராமல் அதிகக் கருணையுள்ளவனென்று எனக்குத் தெரியுமாயினால் நமது பெற்றோர்களைப்பற்றி நான் அதிகமாக துக்கப்பட இடமில்லை.

ஸீதை என்னுடன் வர நிர்வயித்தபொழுது அவளுக்கு உதவிக்கு ஒருவருநிலையெய்தி வருத்தப்பட்டான். நீ என்னுடன் வந்ததால் அதற்கு அவசியமில்லாமல் செய்துவிட்டாய். நீ என்னுடன் வந்ததைப்பற்றி எனக்குள்ள ஸந்தோஷத்திற்கு எல்லையில்லை. நமது வனவாஸத்தில் இதே முதலாவது தினம்; மேலும் நாம் இருக்கும் இடமோ புண்புண்புணம். ஆகையால் இந்த ராத்ரி தீர்த்தத்தைக் குடித்துவிட்டு உபவாஸமிருப்பது நல்லது. காட்டில் கிடைக்கக் கூடிய ஆஹாரங்கள் இங்கேயும் வேண்டியவரையில் கிடைக்கும். ஆனாலும் நமக்கு அவை தேவையிலையென்று “ஸுமந்த்ரே! குதிரைகளை ஜாக்ரதையாகப் பார்த்துக்கொள்ளு”மென்று உத்திரவு செய்தார்.

அவர் குதிரைகளைக் கட்டி அவைகளுக்கு வேண்டியவரையில் புல்லைப் போட்டார். ஸூரியன் அஸ்தமித்ததைக் கண்டு ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் செய்து, தானும் லக்ஷ்மணனும் தாஸாநதிக்கரையில் மிருதுவான இடங்களால் ராமனுக்குப் படுக்கையைப் போட்டார்கள். பிறகு ராமனும் லீதையும் அதன்மேல் படுத்தி நித்திரைசெய்தார்கள். லக்ஷ்மணனும் ஸுமந்த்ரரும் அன்று ராத்ரிமுழுவதும் தூங்கவில்லை. ராமனுடைய சுலயாண குணங்களை லக்ஷ்மணன் வர்ணித்துக்

கொண்டே யிருக்கையில் ஸுமந்தரர் பக்தியுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்; அதற்குள் ஸுமர்யனும் உதித்தான்.

இடைச்சேரிகளால் நிறைந்த தமஸாகதிக்கரையில் ராமனும் அயோத்யா ஜனங்களும் அந்த ராத்ரியில் தங்கி நிரைசெய்தார்கள். விடியற்காலையில் ராமன் எழுந்திருந்து ஜனங்கள் தூங்கிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, “லக்ஷ்மண ! இவர்கள் வீடுவாசல் பெண்டு பிள்ளைகளையும் மறந்து நம்மிடத்திலேயே ப்ரீதிவைத்துத் தரையிலும் மரத்தடியிலும் புதித்துத் தூங்குவதைப் பார். இவர்கள் தங்களுடைய ப்ராணனைக் கொடுத்தாவது நம்மை அயோத்யைக்குத் திரும்பச் செய்வார்கள்; நம்மை விடப்போகிறதில்லை. இவர்கள் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே நாம் ரதத்திலேயே வெகுதூரம் போய்விடுவோம். என்னிடத்தில் இவ்வாறு ப்ரீதிவைத்திருக்கும் குடிகள் தரையிலும் மரத்தடியிலும் பதித்துக்கிடப்பதை இன்னுடையோருதரம் பார்க்க என்னால் முடியாது. ப்ரஜைகளின் துக்கத்தைத் தீர்க்கவேண்டியது அரசர்களின் கடமையல்லவா ? தங்களுக்காக அவர்கள் வருத்தப்படும்படி செய்வது மஹா பாப”மென்றார். கேவலம் தர்மமே அவநாரமெடுத்து வந்ததுபோன்ற ராமஸூத்திரியைப் பார்த்துலக்ஷ்மணனும் “இப்படிச் செய்வது நல்லதென்றே எனக்கும் தோன்றுகிறது. சீக்ரமாக ரதத்திலேயு”மென்றார். உடனே ராமன் “ஸுமந்தரரே! நாம் இங்கிருந்து இப்பொழுதே போகவேண்டும்; ரதம் தயாராகட்டு”மென்றார். ஸுமந்தரர் அப்படிச் செய்ய அவர்கள், சுழல்களுடன் அதிவேகமாக ஓடும் தமஸாகதியைத் தாண்டினார்கள்.

அக்கரையில் ரதத்திலிருந்து இறங்கிக் கால்நடையாகக், காட்டில் வலிக்கும் பயமுள்ள ஜந்துக்களும் பயமில்லாமல் போகும்படியான ஓர் வழியைப் பிடித்துக்கொண்டு, ஜனங்களை மயக்குவதற்காக, “ஸுமந்தரரே! ஜனங்கள் நான் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போய் விட்டேனென்று எண்ணும்படி நீர் ரதத்திலேயே வடக்குமுகமாகக் கொஞ்சதூரம் ரதத்தை நடத்திக்கொண்டுபோம். பிறகு ஜனங்கள் இதைக் கண்டுபிடிக்காமலிருக்கும்படி அவ்வளவு ஜாக்கிரதையாகத் திரும்பிவரவேண்டும். நானும் ரதத்தில் வந்தால் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போகக்கூடாதென்ற வரதத்திற் று விரோதமாகு”மென்றார். ஸுமந்தரர் அப்படியே செய்து திரும்பிவந்தார். பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்களும் லீதையும் ரதத்திலேயே நல்ல சகுனத்திற்காக அதை

வடக்குமுகமாகக் கொஞ்சதூரம் திருப்பிப் பிறகு வனத்தையோக்கி அதிவேகமாகச் சென்றார்கள்.

ஸர்க்கம் 47.

நகரத்து ஜனங்கள் ப்ரலாபித்தது.

பொழுது விடிந்தவுடன் ஜனங்கள் விழித்துக்கொண்டு ராக வனைக் காணாமல் துக்கம் மேலிட்டு மனங்கலங்கி ப்ரக்ஞையற்றார்கள். கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருக அங்குமிங்கும் பார்த்துக் கொண்டு, ராமன் போகும் வழியில் ரதத்தின் தூளியைக் கூடக் காண முடியவில்லை. பிறகு அவரைப் பார்ப்போமென்ற நம்பிக்கையற்று “இந்தப் பாழும் தூக்கம் எங்கே வந்தது? நீண்ட கைகளையும் விசால் மான மார்பையுமுடைய அந்த மஹானுபாவனைப் பார்க்க முடியாமல் நம்மை மயக்கிக் கெடுத்ததல்லவா? ராமன் ஏன் இப்படிச் செய்தான்? அவனிடத்தில் எல்லையற்ற ப்ரீதிவைத்திருக்கும் நம்மைத் தள்ளி விட்டுக் கோரமான காட்டிற்குப் போகிறானே! ராமனில்லாமல் நாம் எதற்காகப் பிழைத்திருக்கவேண்டும்? ஆகையால் இங்கேயே உப பாஸமிருந்து ப்ராணனை, விடுவோம்; அல்லது, வடக்குத் திக்கை நோக்கிநடந்துகொண்டே போய்த், தேஹம் தாங்காமல் கிழே விழுட் டும். (இதே மஹா ப்ரஸ்தானமென்று சொல்லப்படும். இந்த வ்ர தத்தால் பிற்காலத்தில் பாண்டவர்கள் தேஹங்களை விட்டார்கள்). அல்லது இங்கிருக்கும் உலர்ந்த கட்டைகளாலும் இலைகளாலும் பெரிய நெருப்பை வளர்த்து நாமெல்லோரும் அதில் விழுந்து உயிரை விடுவோம். நாம் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போனால் எல்லோரும் நம்மைக் கேட்பதற்கு என்ன பதில் சொல்வோம்? ‘அஸூயை யின்றிப் ப்ரியமாய்ப் பேசும் மஹா ப்ராக்ரமசாலியான ராமனை நாங்கள் வனத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனோம்’மென்று சொல்ல முடியுமா? நாம் மாத்ரம் திரும்பிப்போனால் அயோத்யையிலிருக்கும் பெண்களும் குழந்தைகளும் சிழுவர்களும் நம்மைப் பார்த்து ராமனைக் காணாமல் ஏக்கங்கொள்வார்கள். இந்திரியங்களை வசப்படுத்திக் கொண்ட அந்த மஹாத்மாவுடன் பட்டணத்திலிருந்து புறப்பட் டோமே; அவனில்லாமல் மறுபடியும் அந்தப் பட்டணத்தில் நாம் மாத்ரம் எப்படி ப்ரவேசிப்போம்’மென்று, கன்றையிழந்த பசுக்களைப்போல் ஸைக்களைத் தூக்கிக்கொண்டு துக்கத்தால் ப்ரலாபித்தார்கள். பிறகு

கொஞ்சதூரம் அவர் போனவழியிலேயே போனார்கள். அங்கே ஓரிடத்தில் புல்தரையில் ரதத்தின் சுவடுகள் மறைந்துவிட்டன. அதைக் கண்டு அவர்களுடைய துக்கம் இன்னும் அதிகமாயிற்று. “இனி நாம் என்ன செய்வோம்? தைவமே நமக்கு விரோதியாயிருக்கிற” தென்று ஆசையொழிந்து, திரும்பிவிட்டார்கள். தேஹம் களைத்து மனம் குன்றி அவர்கள் போனவழியாகவே திரும்பித், துக்கத்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தப் பட்டணத்தில் துழைந்தார்கள்.

அங்கே வீடுகள் பெருக்கி மெழுகி அலங்கரிக்கப்படாமலிருந்தன. அதைக் கண்டு அவர்களுடைய கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருகிற்று. ராமனில்லாத அந்த நகரம், ஆழமான மடுக்களி லிருந்த ஸர்ப்பங்களைக் கருடன் தூக்கிக்கொண்டுபோன பிறகு ப்ரகாசமற்ற நதியைப்போலும், சந்த்ரனில்லாத ஆகாசத்தைப் போலும், ஜலம் வற்றின ஸமுத்ரத்தைப் போலும், துக்கத்தில் முழுகி யிருக்கும் அவர்களுடைய கண்களுக்குத் தோன்றிற்று. ஸகல ஐச் வர்யங்களாலும் விளங்கின தங்கள் வீடுகளுக்குப் போய், அங்கே பித்துப் பிடித்தவர்களைப்போல் திகைத்து நின்றார்கள். தங்கள் பந்துக்களையாவது நண்பர்களையாவது மற்றப் பட்டணத்துஜனங்களை யாவது அவர்கள் அடையாளங் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

ஸர்க்கம் 48.

நகரத்து ஸ்த்ரீகளின் ப்ரலாபம்.

ராமனுடன் போய் அவரில்லாமல் திரும்பி வந்த அந்த நகரத்து ஜனங்கள் இன்னதென்று தெரியாத வ்யாதியால் பீடிக்கப்பட்டவா் களைப்போலும் இன்னதென்று சொல்லமுடியாத துக்கத்தால் தபிப்பவர்கள்போலும் அழுதுகொண்டு, நமக்குச் சாவு வரக் காணோமேயென்று புலம்பும்பொழுது, அவர்களுடைய தேஹத் திலுள்ள பஞ்ச ப்ராணன்களும் வெளியில் கிளம்பிப் போவதற்குத் தயாராயிருந்தன. ஒவ்வொருவரும் தன் வீட்டிற்குப் போய்த் தன் பெண்டு பிள்ளைகளைப் பார்த்து, ராமனைத் திரும்பி அழைத்துவர முடியாமற் போயிற்றேயென்று வருத்தப்பட்டு அழுதார்கள். ப்ரிய மான மித்ரர்களைக் கண்டும் அவர்களுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகவில்லை; அபூர்வமான பதார்த்தம் கிடைத்தபோதிலும் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி

கிடையாது. தனத்தை ஸம்பாதிப்பதிலேயே மிகுந்த நோக்கமுள்ள வ்யாபாரிகளும் கடைகளைத் திறக்கவில்லை. பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்த புண்யங்களுடைய பலமாக விளங்கும் பெண்டு பிள்ளைகளும் விளங்கவில்லை. ஒளபாஸனம் வைச்வதேவம் அக்னி ஹோத்ரம் முதலிய வைதிகக்ரிபைகளுக்காவது ஆஹாரத்திற்காவது கிருஹஸ்தர்கள் சமையல் செய்யவேயில்லை. வெகு காலத்திற்கு முன்பு காணாமற் போன விலையற்ற பொருள் அப்பொழுது கிடைத்தாலும், அவ்வற்ற புதையல் கிடைத்தாலும் ஸந்தோஷப்படுகிறவர்கள். ஒருவருமில்லை. வெகுகாலம் மலடியாயிருந்து உத்தமமான புத்ரனைப் பெற்ற தாய்க்கும் கொஞ்சமாவது ஸந்தோஷமேயில்லை.

ஒவ்வொரு வீட்டிலுள்ள ஸ்த்ரீகள் ராமனை அழைத்து வராமல் திரும்பி வந்த தங்களை பர்த்தாக்களைப் பார்த்துத் துக்கந்தாங்காமல் அழுதுகொண்டு, கூர்மையான மாவெட்டியால் யானையைக் குத்துவது போல், ஏற்கனவே புண்பட்ட அவர்களுடைய மனதை க்ரூரமான வார்த்தைகளால் துளைத்து அவர்களை நிந்தித்தார்கள். “ராமனைப் பார்க்கும் அதிருஷ்டமில்லாதவர்களுக்கு வீடுவாசல் பெண்டு பிள்ளைகள் தனதான்யங்கள் போகபோக்யங்கள் எதற்கு? ஸம்ஸார ஸாகரத்திலிருந்து ஸகல ஜகத்தையும் கரையேற்றுவதற்காகப் பகவான் பரம கருணையுடன் மனுஷ்ய ரூபமெடுத்து, நாமிருக்கும் தேசத்திலும் நாமிருக்கும் நகரத்திலும் அவதரித்து, அநேக வர்ஷங்களாக ஸேவை ஸாதித்துக்கொண்டிருந்தார். லோகநாதனிடத்தில் பக்தி வைத்து அவரை ஆராதிக்காமல் கேவலம் பெண்டு பிள்ளைகளிடத்தில் ட்ரீதிவைத்துக் காலத்தைக் கழிப்பவர்கள் மஹாபாபிகள். ஜனனமரணமென்ற ஸம்ஸாரஸமுத்தரத்திலிருந்து அவர்கள் கரையேறுவதேயில்லை. ஸத்புருஷன் இந்த லோகத்தில் யாரென்றால் லக்ஷ்மணனே. பாருங்கள், ராமனைப் பிந்தொடர்ந்து அவனுக்கு ஸமஸ்த கைங்கர்யங்களையும் செய்யும்படியான பாக்யத்தைப் பெற்றானல்லவா? பெண்களுக்குள் லீதையைக் காட்டிலும் பாக்யசாலி யார்?

அதிருக்கட்டும். அவர்கள் பாக்யத்தை நம்மால் வர்ணிக்க முடியாது. அறிவில்லாத நதிகள் வனங்கள் செய்த முன்பாக்யத்தைப் பாருங்கள். ராமன் ஸ்கானஞ் செய்யும் நதிகளும் ஏரிகளும் தாமரையோடைகளும் மஹா புண்யம் செய்தவை. அழகிய மரச்சோலைகளையுடைய வனங்களும் நதிகளும், ஜலந்தங்கினவிடங்களும், உன்னத சிகரங்களையுடைய மலைகளும், ராமன் அவைகளில் தங்கும்பொழுது அவ

னுடைய காந்தியை விருத்திசெய்யும். ராமனிருக்குமிடம் வனமோ மலையோ, தன்னிடத்திற்குப் பிரியமான அதிதி வந்ததுபோல, அவனை உபசரிக்காமலிருக்க முடியாது. ராமன் பரமாத்மாவென்று மரங்கள் அறிந்து, புஷ்பங்களில் மொய்க்கும் வண்டிகளின் சப்தமென்ற மந்த்ரோச சாரணத்துடன், கிளைகளென்ற கைகளில் பூங்கொத்துகளை எடுத்துக்கொண்டு, ராமனை ஆர்ச்சினைசெய்யாமலிராது. மலைகள் ராமனிடத்தில் வைத்தப் பிரியத்தால், அவனைக் கண்டவுடன், அகாலமானாலும், விசித்ரமான அருவிகளையும் நீர்த்தாரைகளையும் அவனுக்குக் காட்டி, நேர்த்தியான புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் ருசிபுள்ள சுத்தமான ஜலத்தையும் கொடுக்கும். மிருதுவான புஷ்பங்களாலும் தளிர்களாலும் மரங்கள் தங்களடியில் படுக்கையை விரித்து, அங்கே வந்து உட்காரும்படி ராமனையும் லீதையையும் மெல்லிய காற்றால் கூப்பிட்டுத் தாபத்தைப் போக்கும்.

ராமனிருக்குமிடத்தில் பயமுண்டா, அபாயமுண்டா? அவன் சூரனல்லவா, மஹாபராக்ரம சாலியல்லவா? தசரத சக்ரவர்த்தியின் புத்ரனென்றாலேயே போதாதா? ஆகையால் அவன் வெகு தூரம் போவதற்கு முன் அவனுடன் சேருவோம். அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாவிற்குப் பாதஸேவை செய்வது உத்தம கதியை அடைய ஸாதனமாகும். நமக்கு அவனே நாதன்; அவனை விட்டால் நமக்கு வேறு கதியில்லை; அவனே நமக்கு ஆதாரம். லீதைக்கு ஸகல கைங்கர்யங்களையும் நாங்கள் செய்கிறோம்; அப்படியே ராமனுக்கு எல்லாப் பணிவிடையையும் நீங்கள் செய்யுங்கள். ராமன் காட்டிலிருந்தாலும் உங்களுடைய கோழிக்கைகள் பாவையும் பூர்த்திசெய்து யாதொரு அபாயமுமின்றி காப்பாற்றுவான். எங்கள் கார்யத்தில் லீதையும் அப்படியே செய்வாள்.

இந்த நகரத்தில் ஸாதுக்கள் வலிப்பது நியாயமல்ல. இங்கே யிருந்தால், ராமனைவிட்டுப் பிரிந்ததால் அமுதுகொண்டிருக்கும் ஜனங்களின் சப்தத்தைத் தவிர எங்கே பார்த்தாலும் வேறொன்றும் கேட்காது. கொஞ்சகாலத்திற்குள் புத்திமயங்கிப் பைத்யம் பிடிக்கும். யாருக்காவது இங்கே யிருக்க மனம் வருமா? இந்த ராஜ்யம் கைகேயியைச் சேர்ந்தால், நாதனில்லாத தேசத்தைப்போல், அதர்மத்திற்கு இடமாகும். நாம் அதில் உயிரோடிருப்பது கஷ்டம். பெண்டு பிள்ளைகளையும் தனத்தையும் வைத்துக் கொண்டிருப்பதைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஐச்வர்யத்தை விரும்பிக் கணவனையும் பிள்ளையையும் கைவிட்ட கைகேயி உயிரோடிருக்கும்வரையில், அவள்

நமக்கு எல்லையின்றித் தானங்களைக் கொடுத்து அவளுடைய ராஜ்யத்தில் காப்பாற்றினாலும் இருக்கமாட்டோம். எங்கள் குழந்தைகளின் மேல் ஆணைவைத்து இப்படிச் சொல்லுகிறோம். சக்ரவர்த்திதிருமகனுள் ராமனை இரக்கமின்றிக் காட்டிற்குத் தூரத்தின் அந்தத் துஷ்டையை அடுத்து ஸுகப்படுகிறவர்கள் யார்? தர்மத்தை வெறுக்கும் அந்தப் பாபியின் அன்னத்தைப் புஜித்து நல்ல கதியை அடைகிறவன் யார்? கைகேயியின் மூலமாக இந்த ராஜ்யம் நாதனில் லாமல் ஆதாரமில்லாமல் ஸகல துக்கங்களாலும் பீடிக்கப்பட்டுச் சக்ரத்தில் நாசமடையும். ராமனும் காட்டிற்குப் போனபிறகு சக்ரவர்த்தி உயிரோடிருக்கமாட்டார். அவரே உயிரிழந்தபிறகு நாசமென்பதைத் தவிர வேறில்லை. நீங்கள் செய்த புண்பங்களின் பயன் ஒழிந்துவிட்டது. உங்கள் பாபங்களின் பயனை இப்பொழுது அனுபவிக்கிறீர்கள். நீங்கள் பாக்யமில்லாதவர்களென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ராமனென்ற மஹாதனத்தைப் பறிகொடுத்தபோதே தெரியாதா? ஆகையால், ஒன்று ராமனிடத்திற்குப் போங்கள்; இல்லாவிட்டால், விஷத்தைக் குடித்துப் ப்ராணனை விடுங்கள்; அல்லது இருந்த விடம் தெரியாமல் எங்கேயாவது போய் ஒளிந்துகொள்ளுங்கள். 'பிதிருவாக்ய பரிபாலனம் செய்யவும் கைகேயியின் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்யவுமே ராமன் காட்டிற்குப் போனான்ல்லவா? அதில் தோஷமென்ன' வென்றால், அந்த மஹா பாபி கைகேயி தசரதரை ஏமாற்றியல்லவா ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பியிருக்கிறான்? கசாப்புக் கடைக்காரனுடைய கையில் பசுவைக் காட்டிக் கொடுப்பதைப் போல், தசரதா நம்மைப் பரதன் கையில் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டாரல்லவா? பூர்ண சந்த்ரனைப்போன்ற முகத்தையும், நீருண்ட மேகத்தைப் போல் கறுத்த திருமேனியையும், பருத்த தோள்களையும், முழங்கால் வரையில் நீண்டிருக்கும் கைகளையும், தாமரைமலரைப்போன்ற கண்களையும், மதங்கொண்ட யானையைப் போன்ற நடையையுமுடைய ராமனுடைய ஸௌந்தர்யத்தைக் காட்டிலுள்ளவர்களல்லவா பார்த்து ஸந்தோஷிப்பார்கள்? ராமன் எப்பொழுதும் மதுரமாகப் பேசுகிறவன்; ஆனால் ஸத்யத்தை ஒருக்காலும் விடாதவன்; யாரிடத்திலும் தானே முதலில் பேசுவான்; எப்பொழுதும் சிரித்த முகத்துடன் விளங்குவான்; அவனைப் பார்ப்பவர்களுக்குச் சந்த்ரனைப்போல எப்போதும் ஆனந்தத்தை உண்டாக்குவான், மஹா சூரன். அந்தப் புருஷோத்தமனை நாம் இன்னும் ஒரு தடவை பார்ப்போம்" வென்றார்கள்.

மரணத்தை உண்டுபண்ணும் பயம் ஒருவனுக்கு நேர்ந்தால், வெட்கத்தை விட்டு அலுவலவதைப்போல், அந்த நகரத்து ஸ்த்ரீகள் துக்கத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில் ஸூர்யனும் அஸ்தமித்தான்; ராத்ரியும் ஆரம்பித்தது. அப்போது அந்த நகரத்தில் ஹோமாக்னிகள் ஓரிடத்திலாவது ப்ரகாசிக்கவில்லை. வேதாத்யயனம் புராணம் யாதொன்றும் கேட்கப்படவில்லை. எங்கும் மையிருளால் மூடப்பட்டதுபோல் தோன்றிற்று. வ்யாபாரிகள் கடைகளைத் திறக்கவில்லை. ஸந்தோஷமென்பது அந்த நகரத்தை விட்டே ஓடிப்போயிற்று. நகரத்தரங்களில்லாத ஆகாசத்தைப்போல் அது பார்க்க வெறுப்பாயிருந்தது. அதிலுள்ள பெண்டுகளுக்குத் தங்களுடைய குழந்தைகளைவிட ராமனிடத்தில் அதிக ப்ரீதி. தாங்கள் பெற்ற பிள்ளைகளும் உடன்பிறந்தோரும் காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டதுபோல் மனம்வாடிப் புத்திமயங்கிப் புலம்பியழுதார்கள். பாட்டு ஆட்டம் உத்ஸவம் யாதொன்றும் காணப்படவில்லை வற்றின ஸமுத்ரத்தைப்போல் பார்க்க அருவருப்பாக விருந்தது.

ஸர்க்கம் 49.

ராமன ராஜ்யத்தைத் தாண்டினது.

தன் பிதாவின் கட்டளையை மனதில் வைத்துக்கொண்டு அந்த ராத்ரியிலேயே ராமன் வெகுதூரம் சென்றார். பொழுது-ஹிந்த பிறகு அவர்கள் ஸந்த்யாவந்தனம் செய்துவிட்டு உத்தரகோஸ லத்தின் எல்லையைச் சேர்ந்தார்கள். நடுவதற்கு -- வித்தமாக உழப்புட்டிருந்த க்ராமங்களையும் புஷ்பங்களுடன் விளங்கும் வனங் களையும் பார்த்துக்கொண்டே வெகுதூரம். அதிவேகமாகப் போனார்கள். வழியிலுள்ள பெரிய க்ராமங்களிலும் சிறிய க்ராமங்களிலும் வலிக்கும் ஜனங்கள், “நமது அரசன் விவேகமற்றவர். எவனாவது இந்தக் கிழவயலில் காமத்திற்கு அடிமையாக இந்த அக்ரமத்தைச் செய்வானா? கைகேயியின் க்ரூர ஸ்வபாவத்திற்கு எல்லையுமுண்டோ? மஹாபாபி; பாபத்தைச் செய்வதிலேயே நோக்க முடையவன்; கடுமையாகப் பேசுகிறவன்; மட்டு மாயாதையில்லாத வன்; தர்மாத்மாவும் இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவரும் கருணா மூர்த்தி யம் மஹாஞானியும் லோகோத்தமனுமான இந்தப் புத்ரனைக் காட்டிற் குத் துரத்தினானே! அவ்ளல்லவர் பெண்பிள்ளை! ஜனக மஹாராஜா

வின் புத்ரியான லீதை, ஸ்வபாவத்திலேயே மஹாபாக்யசாலி ! எப்பொழுதும் ஸுகத்தையே அனுபவிக்கத்தகுந்தவள்; எப்பொழுதும் ஸுகத்தையே அனுபவித்தவள்; அவள் இப்பொழுது எப்படி துக்கத்தை அனுபவிப்பாள் ? ராமன் தனக்குப் பிறந்த பிள்ளையல்லவா? ப்ரஜைகளுக்கு உயிரல்லவா? அவனிடத்தில் தோஷமிருக்க ந்யாயமுண்டோ? ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பவேண்டுமென்ற புத்தி தசரதருக்கு எப்படிப் பிறந்தது? மனம் எப்படித் துணிந்தது? மிருகங்களுக்குத் தங்கள் குட்டிகளிடத்திலுள்ள ப்ரீதி கூட இவருக்கில்லையே!”யென்று சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டு கோஸல தேசத்தைத் தாண்டிப் போனார்கள்.

அவர்கள் பிறகு வேதசுருதியென்ற புண்யநதியைத் தாண்டி, வெகுதூரம் தெற்கே போய், ஸமுத்ரத்தில் விழும் கோமதியையும் தாண்டி, அதின் கரையில் ஜலம் தங்கியிருக்குமிடங்களின் மந்தை மந்தையாகப் பசுக்கள் மேய்வதைக் கண்டார்கள். பிறகு வெகு தூரம் ப்ரயாணம் செய்து மயில்களும் அன்னங்களும் நிறைந்த ஸ்யந்திகா வென்னும் நதியைக் கடந்தார்கள். அங்கே ராமன் “லீதே! கோஸல ராஜ்யத்தின் எல்லை இதே. இதுவரையிலுள்ள தேசங்களும் அவைகளின் தனதான்யங்களும் முன் காலத்தில் வைவஸ்வத மனுவால் இஷ்வாகு சக்ரவர்த்திக்குக் கொடுக்கப்பட்டன”வென்று, “ஸுமர்த் ரரே! நான் மாதாபிதாக்களுடன் இன்னும் ஒருதரம் ஸரபூரதியின் புஷ்பத் தோட்டங்களிலும் காடுகளிலும் திரிந்து, எப்பொழுது வேட்டையாடுவேன்? ஆனால் வேட்டையில் மிகுந்த ப்ரியமுள்ளவனென்று என்னை எண்ணவேண்டாம். காலாகாலமில்லாமல் ஒரு வன் வேட்டையாடிக்கொண்டிருந்தால், ராஜ்யபாலனமென்ற கூத்தரிய தர்மம் நாசமாகுமல்லவா? ஆகையால் க்ரூரமான மிருகங்கள் ஜனங்களை விலங்குகுமபொழுது வேட்டையாடுவது ந்யாயம். பாரும், சூதாடுவது அக்ரமம். ஆனால், ராஜஸூய யாகத்தில் அது ஒரு ப்ரதானமான பாகமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதல்லவா? அப்படியே வேட்டையும் அரசர்களுக்கு ஒரு பொழுதுபோக்கு. அடிக்கடி அசைந்து கொண்டிருக்கும் சூயை லக்ஷ்யம் வைத்து அடிப்பது வில்லாளிகளுக்கு மிகவும் இஷ்டம். என் முன்னோர்களான ராஜர்ஷிகள் எப்பொழுதாவது பொழுதுபோக்காக வைத்துக்கொண்டிருந்த வேட்டை எனக்கும் ஒரு விநோதமாகவிருக்கிற”தென்று போகும் வழியில் பல விஷயங்களைப்பற்றி மதுரமாகப் பேசிக்கொண்டு அவர்கள் வெகு தூரம் போனார்கள்.

சிருங்கிபேரபுரம்.

ராமன் நகரத்திலிருந்து புறப்படும்பொழுது முன்னோர்களின் ஆசாரத்தின்படி நகர தேவதையை நமஸ்கரித்து உத்திரவுபெற்றுக் கொள்ளவேண்டியது. வேறு கார்பங்களில் மனஸ் நாடியிருந்தபடியால் அப்படிச் செய்யமுடியவில்லை. ஆகையால் தக்பிண்கோஸலத்தின் எல்லைக்கு வந்தவுடன், அவர் ரதத்தை நிறுத்தி, அயோத்யா தேவதையை நமஸ்கரித்துப், பதினான்கு வர்ஷங்கள் வரையில் வன வாஸம் செய்வதாகத் தான் ஆரம்பித்த கார்பம் விசுனமின்றி முடியும் படி அனுக்ரஹிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்தார். “நகரங்களுக்குள் ச்ரேஷ்டமான அயோத்யையே! இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களால் ஆளப்பட்ட நகரமே! உன்னிடத்தில் வலிக்கும் தேவதைகளையும், உன்னைக் காப்பாற்றும் தேவதைகளையும், உன்னையும் நமஸ்கரித்து உத்திரவு பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். நான் பிதிருவாக்ய பரிபாலனம் செய்து, மறுபடியும் இங்கே வந்து, என் பெற்றோர்களுடன் சேர்ந்து உன்னைப் பார்க்கும்படி அனுக்ரஹிக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அங்கேயிருக்கும் ஜனங்கள் வாடின முகத்துடன் கண்ணீர் பெருக நிற்பதைக் கண்டார். அதைப் பார்த்து மனமுருகிக் கண்ணீர்தளும்ப மிகவும் பரிதாமாகக் கைகளைக் உயர்த்துக்கி “என்னிடத்தில் நீங்கள் வைத்திருக்கும் மரியாதையும் இரக்கமும் அளவுக்கு மிஞ்சினவை. ஆனால் என்னைப் பார்ப்பதாலுண்டாகும் துக்கத்தை அவை, விருத்திசெய்யுமேயல்லாது குறைக்காது. ஆகையால் நீங்கள் போகலாம். உங்களுடைய வேலையைக் கவனியுங்களே” என்று. அவர்களும் ராமனைப் ப்ரதக்பிண நமஸ்காரம் செய்து, கோரமாகப் புலம்பிக்கொண்டு, அவரை இன்னும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்ற ஆசையால் மெள்ள மெள்ளப் பின்தொடர்ந்துவந்தார்கள். அவர்கள் எவ்வளவு பார்த்தும் திருப்தியடையாமல் ப்ரலாபித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஸூரியன் ராத்ரியால் மறைக்கப்படுவதுபோல், சாமன் கண்ணிற்கு மறைந்தார்.

அந்தக் கோஸல ராஜ்யம் தனதான்யங்களால் நிறைந்தது. நன் னடத்தையுள்ளவர்களும் தானதாமங்களில் நோக்கமுள்ளவர்களும்

வலிக்குமிடம். அங்கே யிருப்பவர்களுக்குப் பயமென்பதே கிடையாது. பார்க்க வெகு அழகாயிருக்கும். தேவாலயங்களாலும், யாகங்கள் நடந்த இடங்களைக் காட்டும் பூபஸ்தம் பங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டது. பூர்த்தேட்டங்களும் மரச்சோலைகளும் மாட்டு மந்தைகளும் நிறைந்து, ஸ்வமொரு க்ராமமும் அயோத்யைக்கு ஸமமாகவேயிருந்தது. மிகுந்த நீர்வளமுடையது. அதில் வசிப்பவர்கள் தேவஸ்யாதி மனோவ்யாதியில்லாதவர்கள். ப்ராஹ்மணர்களின் வேத கோஷம் எப்பொழுதும் கேட்கப்படும். இப்படி யாதொரு குறையுமில்லாமல், ஸகல ஐச்வர்யங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு, ஸந்தோஷமாகக் காலங்கழிக்கும் ஜனங்களால் நிறைந்த அந்தக் கோஸல தேசத்தின் பின்பு ராமன் அதிவேகமாகப் போனார். பூலோகத்தில் எவரும் ஆசைப்படக்கூடிய இந்த ராஜ்யத்தை உபயோகமற்ற துரும்புபோல் அலங்குடியமாக உதயிவிட்டு வனத்திற்குப் போன ராமசந்த்ரனுடைய நதர்யத்தை நினைக்கவும் முடியுமா?

பிறகு கோஸல ராஜ்யத்திற்குத் தெற்கில் போய்க்கொண்டிருக்கையில், கங்காநதிக்கரைக்கு வந்தார்கள். அது ஸ்வர்க்கம் பூமி பாதாளமென்ற மூன்று லோகங்களிலும் ஒடும் நதி; அதின் ஜலம் சுத்தமாயும் பாசியில்லாமலு மிருக்கும்; ஸகல பாபங்களையும் போக்கக்கூடியது; ரிஷிகளால் எப்பொழுதும் தேடப்பட்டது; பல அழகான ஆசிரமங்கள் அதின் கரையில் கட்டப்பட்டிருந்தன. அதின் மடுக்களில் ஜலக்ரீடை செய்ய அப்ஸரஸ்கள் அந்தர்தக் காலங்களில் வருவார்கள். தேவர்கள் தானவர்கள் கந்தர்வர்கள் கின்னரர்கள் கந்தர்வ பத்னிகள் அதிகமாக வலிக்குமிடம். தேவதைகள் விளையாடும் அழகான மலைகளையும் தோட்டங்களையுமுடையது. தேவதைகளைப் பூஜிக்க அதிலுள்ள புஷ்பங்களை ஸ்வர்க்கம் முதலிய லோகங்களுக்குக் கொண்டுபோவார்கள். அதின் ஜலம் கற்பாறைகளில் விழும் ஒசை ஒரு அழகுள்ள பெண்கைக்கொட்டிச் சிரிப்பதுபோலிருக்கும்; அதில் மிதிக்கும் நுரை அவளுடைய புன் சிரிப்பைப் போன்றது. மேடுபள்ளங்களில் ஜலம் விழுந்து ஒடும்பொழுது அவளுடைய கறுத்த பின்னலைப்போலிருக்கும்; அதின் நீர்ச்சுழல்கள் அவளுடைய தொப்புள் சுழிகளைப் போலிருந்தன. வெகு ஆழமானவிடங்களில் ஒடும்பொழுது மிருதங்கத்தின் ஒசையைப்போல் வெகு கம்பீரமாகவும், கற்பாறைகளின் மேல் ஒடும்பொழுது இடியின் சப்தத்தைப்போல் பங்கரமான ஒசையுடனும், அதின் ஸ்ரானங்கெய்

பும் தேவதைகளால் ப்ரகாசித்தது. அப்பொழுது மலர்ந்த கரு நெய்தல் புஷ்பங்கள் சிலவிடங்களில் அடர்ந்திருந்தன. சிலவிடங்களில் விஸ்தாரமான மேடுகளும், சிலவிடங்களில் பளபளப்பான மணல்திட்டிகளு மிருந்தன. சிலவிடங்களில் அன்னங்களும் சக்ரவாகங்களும் நீர்க்காக்கைகளும் ஸந்தோஷத்தால் மதங்கொண்டு கூச்சலிட்டன. சிலவிடங்களில் கரையிலுள்ள மரங்கள் அதற்கு மாலை போட்டதுபோல் தோன்றின. மலர்ந்த நீலோத்பலங்களும் தாமரைகளும் ஆம்பல்களும் செங்கழுநீர்களும் சில சில விடங்களில் ஜலத்தை மறைத்தன. புஷ்பங்களிலுள்ள தூளிகள் பரவிச் சில விடங்களில் மதங்கொண்டதுபோல் சிவந்திருந்தது. சிலவிடங்களில் கொஞ்சங்கூட அழுக்கின்றி ஸ்படிகத்தையபோல் சுத்தமாக ப்ரகாசித்தது. அதின் பக்கத்திலுள்ள காடுகளில் திக்கஜங்களும் வேததைகளுக்கு வாழ்நமான யானைகளும் மதயானைகளும் வீறிட்டுக்கொண்டிருந்தன. பழங்கொலும் புஷ்பங்களாலும் துளிக்கொலும் அடர்ந்த கொடிகளாலும் பக்ஷிகளாலும் ப்ரகாசித்து, ஓர் உத்தம ஸ்திரீதன் அழகிற்கேற்ற அலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டு விளங்குவதுபோலிருந்தது. முகலைகளும் நீர்க் குரங்குகளும் பாம்புகளும் அதின் ஜலத்தில் சிடந்தன. மஹாவிஷ்ணுவின் திருவடிகளில் பிறந்து, ஸமுத்ரராஜனுக்குப் பார்பையாகப், பாபலேசமுமின்றிப், பிறருடைய பாபத்தை நாசஞ் செய்யும் அந்தத் தைவரதியின் கரையில் சிருங்கிபேரபுரமென்ற விடத்தைநோக்கி ராமலக்ஷ்மணர்களும் லீகையுமும் போனார்கள். அந்தப் புண்ய நதியைப் பார்த்து ராமன் “ஸுமந்த் ரரே! ரதத்தை நிறுத்தும். இன்று இங்கேயிருப்போம். அநேகம் பழங்கள் காய்கள் தளிர்கள், புஷ்பங்களுடன் கங்கைக் கரையில் ஒரு பெரிய புங்கைமரம் காணப்படுகிறதல்லவா? அதின் அடியில் தங்குவோம். தேவ தானவ கந்தர்வ மனுஷ்ய மிருக பக்ஷிகணங்களால் போற்றப்பட்டு இத்தப் புண்ய நதியைத் தரிப்போம்”மென்றார். ஸுமந்தர் அப்படியே ரதத்தை அங்கே ஓட்டிக்கொண்டுபோய் நிறுத்தி, அவர்கள் ரதத்திலிருந்து இறங்கினவுடன் குதிரைகளை அவிழ்த்து விட்டு, மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருக்கும் ராமனுக் கருகில் வணக்க மாய்க் கைகூப்பி நின்றார்.

அந்த தேசத்திற்கு அரசனை குழைன் ராமனுக்கு உயிர்த் தோழன்; நிஷாத ஜாதியில் பிறந்தவன்; மஹா பலசாலி. ராமன் தன் தேசத்திற்கு வந்திருப்பதை அறிந்து, வயஸ்சென்ற மந்திரிகளோடும் பந்துக்களோடும் ராமனைத் தார்க்க வந்தான். ராம லக்ஷ்மணர்களுள்

அவன் வருவதைத் தூரத்திலேயே கண்டு எழுந்து எதிர்கொண்டு உபசரித்தார்கள். ராமன் தபஸ்விகளின் வேஷத்தைத் தரித்ததைக் கண்டு வெகு துக்கமடைந்து, எல்லையற்ற ப்ரியத்துடன் அவரைக் கட்டியணைத்து, “ராம! உனக்கு அயோத்யை எவ்வளவு ஸ்வாதீனமோ அப்படி இந்தத் தேசமுமென்று நினைக்கவேண்டும். நான் உன் அடிமை. கட்டளைப்படி நடக்க வித்மாயிருக்கிறே”னென்று, அர்க்யபாத்யங்கொல் உபசரித்தான்; மதுரமுள்ள பலவித மாம்ஸங்களையும் ஆஹார பதார்த்தங்களையும் கொண்டுவந்து வைத்தான். மஹா பலவானே! இங்கே சூக்ஷமமாய் வந்து சேர்ந்தீர்களா? இந்தக் “காடு முழுவதும் உங்களுடையது. நாங்கள் உங்களுடைய வேலைக் காரர்கள்; நீங்கள் எங்களைப் போஷிப்பவர்கள். இங்கே கிடைக்கும் ஸகலவித ஆஹாரங்களையும் வாஹனங்களையும் ஆஸனங்களையும் குதிரைகளுக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களையும் என்னிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொண்டு, உங்களுடைய ராஜ்யத்தை ஆளவேண்டு”மென்று ப்ரார்த்தித்தான்.

தன் இஷ்ட தைவமான ராமமுர்த்தி தன்னைத் தேடி வந்ததைக் கண்டு, குஹன் பரமானந்த ஸமுத்ரத்தில் முழுகித், தான் தனதென்ற யாவையும் அவருக்கு அர்ப்பணஞ்செய்து, அவரிடத்தில் ஸகல பாரத்தையும் வைத்து, அவரைச் சரணமடைந்து, அவருடைய கைங்கர்யமென்ற உத்தமபலத்தை யாசித்தான்.

குஹன் இப்படிச்சொல்ல, ராமன் வெகு ஸந்தோஷத்துடன், யானைத் துதிக்கையைப்போல் நீண்டு பருத்த புஜங்களால் அரணை இறுகத் தழுவி, “யாதொரு குறைவுமின்றி உபசரித்தாலும் சிலர் அதனால் திருப்தி அடைகிறதில்லை. நாங்கள் அவ்விதமானவர்களல்ல. நீ கால்நடையாக எங்களைப் பார்க்க வந்ததாலும், ‘இந்த ராஜ்யம் தங்களுடையது. நான் தங்கள் அடிமையென்ற ப்ரியமான வார்த்தையாலும் திருப்தியடைந்தேன். இதே எல்லாவிதத்திலும் உபசரித்ததற்கு மேலாயிற்று. நீயும் உன் பந்துக்களும் ரோகயில்லாமல் ஸுகமாக இருக்கிறீர்களா? உன் ராஜ்யத்தில் சூக்ஷமமா? உன் மித்ரர்கள் ஸுகமாயிருக்கிறார்களா? உன் செல்வம் வளர்கிறதா? உன்னைப் பார்க்க எனக்கு வெகு ஸந்தோஷமுண்டாகிறது. இப்பொழுது நீ எனக்குச் செய்த உபசாரங்கள் யாவற்றையும் ஒப்புக் கொண்டு திருப்தியடைந்தேன். ஆனால் இப்பொழுது பிறரிடத்தில் எதையும் நான் பெற்றுக்கொள்வதும் அனுபவிப்பதும் என் விரதத்திற்கு விரோதம். நான் பிதிருவாக்ய பரிபாலனஞ்செய்ய ஸூரபரி

மான் தோல் பவித்ரம் அரைதூல் முதலியவைகளைத் தரித்துக் கொண்டு, வனத்தில் வாஸஞ் செய்து, பழம் கிழங்கு வேர் முதலியவைகளைத் தின்று தவஞ்செய்யவேண்டும். மஹாராஜாவிற்கு இந்தக் குதிரைகளிடத்தில் வெகு ப்ரிதி; எனக்கும் அப்படியே; இவைகளுக்கு வேண்டியவைகளைக் கொடு; எங்களுக்கு வேறென்றும் வேண்டாம். இதைச் செய்தால் எங்களுக்கு ஸகலவிதமான பூஜைகளையும் செய்த திருப்தியுண்டாகு”மென்றார்.

குறன் தன் வேலைக்காரர்களால் குதிரைகளுக்கு வேண்டியவைகளைக் கொடுப்பித்தான். பிறகு ராமன் மரவுரியை உத்தரீயமாக உடுத்துக்கொண்டு, மேற்குமுகமாக நின்று ஸந்த்யாவந்தனஞ் செய்து, லக்ஷ்மணன் கொண்டுவந்த சுத்தமான கங்காஜலத்தைக் குடித்தார். ராமனும் லீதையும் பூமியில் படுத்துக்கொண்ட பிறகு லக்ஷ்மணன் அவர்களுடைய கால்களைச் சுத்தஞ்செய்து மரத்தடியில் வந்தார். மஹாபுத்திமானும் மஹா கீர்த்திசாலியும் மஹா தர்மாத்மாவும் ஒருநாளும் துக்கத்தை அறியாதவரும் எப்பொழுதும் ஸுகத்தையே அனுபவிக்கத் தகுந்தவருமான ரகுவீரன் லீதையுடன் தூங்கும்பொழுது, குறன் ராமனுடைய கல்யாண குணங்களைப்பற்றி லக்ஷ்மணனிடத்திலும் ஸுமந்தரரிடத்திலும் பேசிக் கொண்டு வில்லுங் கையுமாகப் பாதுகாத்தான்.

ஸர்க்கம். 51.

லக்ஷ்மணன் ப்ரலாபித்தது.

ராமனிடத்தில் லக்ஷ்மணன் வைத்திருந்த பரம ப்ரீதியாலும் பக்தியாலும் அவரை வெகு ஜாக்ரதையுடன் ரக்ஷித்துக்கொண்டு விழித்திருப்பதைக் கண்டு குறன் மிகவும் வருத்தமடைந்து, “குழந்தாய்! உனக்காக ஸுகமான படுக்கையை இதோ போட்டிருக்கிறேன். நீ இதில் படுத்துச் சற்று உன்னிஷ்டப்படி இளைப்பாறலாம். நானோ காட்டில் பிறந்து வளர்ந்தவன்; எனக்குக் கஷ்டங்களை அனுபவிப்பது இயற்கை. விழித்துக்கொண்டிருப்பதால் எனக்குச் ச்ரமமில்லை. என்னுடனிருக்கும் வேட்களுக்கும் அப்படியே. நாங்கள் விழித்துக்கொண்டு ராமனை ஜாக்ரதையாகப் பாதுகார்க்கிறோம்” சீயோ ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டவன்; உனக்கு

இந்த வேலை தகுதியில்ல. இந்த லோகத்தில் ராமனைக் காட்டினும் ப்ரியமான வஸ்து எனக்கில்லை. நான் சொல்வது ஸத்யம்; வேண்டுமென்றால் ஸத்ய தேவதையின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். இவனுடைய கிருபையால் இந்த லோகத்தில் மிகுந்த கீர்த்தியையும் தர்மத்தையும் மட்டில்லாத ஐச்வர்யத்தையும் அடையலாமென்று நம்பியிருக்கிறேன். என் அருமைத் தோழனான ராமனும் லீதை யும் தூங்கிக்கொண் டிருக்கும்பொழுது நானும் என் பந்துக்களும் வில்லுங்கையுமாக நான்கு புறத்திலும் கார்த்துக்கொண்டிருப் போம். எப்பொழுதும் இந்த வனத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண் டிருக்கும் எனக்கு இங்கே தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. எதிரிகள் சதுரங்க பலத்துடன் வந்தாலும் அவர்களைத் துரத்தி அடிப்பதற்கு நானும் பந்துக்களும் ஸைன்யங்களும் போது”மென்றான்.

லக்ஷ்மணன், “தர்மத்திலிருந்து விலகாத மனஸையுடைய நீ கார்த்துக்கொண் டிருக்கும்பொழுது எங்களுக்குப் பயமேது? சக்ர வர்த்தி திருமகனும் பிராட்டியும் வெறுந்தரையில் படுத்துத் தூங் டும்பொழுது எனக்குத் தூக்கம் வருமா? தேஹஸௌக்யத்திலா வது உயிரைக் காப்பாற்றுவதிலாவது எனக்கு ஞாபகமேயில்லை. தேவாஸுரர்கள் ஒன்று சேர்ந்து எதிர்த்தாலும் என் அண்ண னுடைய பாணத்திற்கு முன் நிற்கமுடியுமா? அந்த மஹாவீரன் ஸீதா தேவியுடன் தரையில் புல்லின்மேல் ஸுகமாகப் படுத்துத் தூங்கும் கோரத்தைப் பார்!

இவரைப் புத்ரனாக அடைய மஹாராஜா காயத்ரி முதலிய மஹா மந்த்ரங்களைக் கோடி கோடியாக ஜபித்தார்; இந்த்ரியங்களை அடக்கிக், கிருச்ரம் சாந்த்ராயணம் முதலிய கடுமையான வ்ரதங்களை வெகுகாலம் அனுஷ்டித்தார். வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட யாக யக்ஞங்களை ஒன்றுவிடாமல் பலமுறை செய்தார். இவ்வளவு கஷ்ட டப்பட்டு, அறுபதாயிரம் வருஷங்களுக்குப் பிறகு தன்னைப்போன்ற ஒரு அருமைக்குழந்தையைப் பெற்றார். அவனையும் ராஜ்யத்தை விட்டு வனத்திற்குத் துரத்தின பிறகு அவர் பிழைத்துமிருப்பாரா? இந்தப் பூமிதேவியே நாதனில்லாமல் விதவையானொளன்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. மஹாராஜாவின் அந்தப்புரத்திலிருக்கும் ஸ்திரீ கள் தேஹத்தில் சக்தியிருக்கும்வரையில் கதறி ச்ரமத்தால் மெய்மறந்து இப்பொழுது படுத்துத் தூங்குவார்கள். இனிமேல் அந்தப்புரம் யாதொரு சப்தமுமில்லாமல் ஓய்ந்திருக்கும்.

கௌஸல்யையும் என் தாயும் மற்ற ராஜபத்தினிகளும் மஹாராஜாவும் இதுவரையிலேயே உயிரை விட்டிருப்பார்கள். அப்படியில்லாவிட்டாலும் இன்று ராத்ரிக்குமேல் பிழைத்திருக்கமாட்டார்கள். ஒருவேளை சத்ருகன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையால் என் தாய் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருந்தாலு மிருக்கலாம். வீரசிகாமணியைப் புத்ரனாகப் பெற்ற கௌஸல்யை அப்படி உயிரை வைத்துக்கொண்டிருக்கமாட்டாளே. அதை நினைக்கும்பொழுது எனக்குத் தாங்கமுடியாத துக்கமுண்டாகிறது. லோகத்திலுள்ளவர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்த அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்கள் யாவரும் மஹாராஜாவிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதி வைத்தவர்கள். அவருக்கு மரணம் நேர்ந்ததைக் கேட்டால் துக்கந் தாங்காமல் உயிரை விடுவார்கள். ராமன் அவருக்கு மூத்த புத்ரர்; ஸகல உத்தம குணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்; எங்கள் நால்வரிலும் அவருக்கு மிகவும் அருமையானவர். அவரைப் பார்க்காமல் அரசசனுடைய தேஹத்தில் ப்ராணன்கள் நிற்குமா? அவர் இறந்த பிறகு கௌஸல்யை உயிரோடிருப்பாளா? கௌஸல்யை இறந்த பிறகு என் தாய் பிழைத்திருக்கமாட்டாள். 'நமக்கு இவ்வளவுநாள் கழித்து ஓர் அருமைக்குழந்தை பிறந்தது; யாதொரு அபாயமுமின்றி வளர்ந்தது; நல்ல குலத்தில் விவாஹமாயிற்று; இனிமேல் இந்த ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்வான்; நாம் கவலையற்றிருக்கலா'மென்று மேலும் மேலும் பெருகும் கோரிக்கைகளெல்லாம் வீணாகி, இனிமேல் பிழைத்திருக்க யாதொரு காரணமில்லாமல் அரசன் உயிரை விடுவார். இந்தப் பதினான்கு வருஷங்களுக்குப் பிறகாவது ராஜ்யத்தை ராமனிடத்தில் ஒப்புவித்து, ஸந்தோஷப்படலாமோ வென்றால், அவ்வளவுகாலம் அவர் புத்ரசோகத்தைத் தாங்குவாரென்று தோன்றவில்லை. அப்பொழுது அருகிலிருந்து அவருடைய உத்தரக்ரியைகள் யாவற்றையும் செய்பவர்களே புண்யாத்மாக்கள்; எங்களுக்கோ அந்தப் பாக்யமில்லை,

ஹா! அயோத்யையைப்போல் அழகான நகரம் இந்த ப்ரபஞ்சத்திலுண்டா? நேர்த்தியாக அமைக்கப்பட்ட நாற்சந்திகளையும், கோணலின்றி அழகாகப் போடப்பட்ட வீதிகளையும், தனவான்களின் வீடுகளையும், அரசர்களின் அரண்மனைகளையும் நந்தவனங்களையும் பூர்த்தோட்டங்களையும் மரச்சோலைகளையும் நினைக்கும்பொழுது துக்கம் மேலிகிறது. நிகரற்ற அழகுவாய்ந்த வேச்யைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, உத்தமமான யானை குதிரை சதங்களால் நிறைந்த

மங்கள் வாதியங்கள் கோஷிக்கத், தேஹவ்யாதி மனோவ்யாதியில்லாத
ப்ரஜைகளால் விளங்கித், தேவாலயங்களில் அடிக்கடி நடக்கும் உக்ஸ
வங்களாலும் வீடுகளில் நேரும் மங்களகாரியங்களாலும் ப்ரகாசித்துக்
கொண்டு, ஸகல ஸௌக்யத்திற்கும் ஷோமத்திற்கும் ஸுகத்திற்கும்
இருப்பிடமான அயோத்யையில் வலிக்கப்பெற்றவர்கள் மஹா பாக்ய
சாலிகளென்று சொல்லவும் வேண்டுமா? நாங்கள் வனவாஸஞ்செய்து
திரும்பிவரும்வரையில் மஹாராஜா பிழைத்திருப்பாரா? மஹா தர்
மாத்மாவான அந்த மஹாத்மாவை நாங்கள் பார்ப்போமா? என்
தமையன் செய்த ப்ரதிக்கைப்படி வனவாஸம் யாதொரு அபாய
மின்றி முடிந்து, அரசனுடைய ப்ரதிக்கையையும் நிறைவேறி, நாங்க
ளெல்லோரும் சேர்ந்து அயோத்யையில் ப்ரவேசிப்போமா”வென்று
இப்படி லக்ஷ்மணன் ப்ரலாபித்துக்கொண்டிருக்கையில் பொழுதும்
விடிந்தது. அரசனிடத்திலும் ராஜபத்னிகளிடத்திலும் ராமனிடத்
திலும் லக்ஷ்மணன் வைத்த மிகுந்த ப்ரீதியால் இப்படி நிஜத்தைச்
சொல்லி வருத்தப்படுவதைக்கேட்டுக் குஹனுக்கும் துக்கம் மேவிட்
டது. தாங்கமுடியாத ஜ்வரத்தால் தபிக்கும் யானையைப்போல் கண்
களில் நீர்பெருகத் துக்கத்தான்.

ஸர்க்கம் 52.

ராமன் கங்கையைத் தாண்டினது.

~~~~~

பொழுது விடிந்தவுடன் மஹா கிரீத்திசாலியும் மஹா சூரனு
மான ராமன், “குமுந்தாய், லக்ஷ்மண! அருணோதயகாலமாயிற்று;
ராத்ரி முடிந்தது. இதோபார்; கருங்குயில் கூவுகிறது; காட்டிலிருக்
கும் மயில்களின் சப்தம் நாம் நகரத்தில் வளர்க்கும் மயில்களின்
சப்தத்தைவிட கம்பீரமாயிருப்பதைக் கவனித்தாயா? கங்கையின்
வேகத்தையும் அகலத்தையும் பார்த்தால் ஓடமில்லாமல் இதைத்
தாண்டமுடியாதென்று நினைக்கிறேன். ஆகையால் அதற்கு வேண்
டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்”யென்றார். லக்ஷ்மணன் ஸுமந்த்ரரையும்
குஹனையும் அழைத்துவந்து ராமனுடைய கட்டளையைத் தெரிவித்
தார். அப்படியே செய்கிறேனென்று குஹன் தலைவணங்கித், தன்
மந்த்ரிகளை அழைத்துச் “சீக்ரத்தில் கங்கையைத் தாண்டக்கூடிய
ஒரு நேரத்தியான ஓடம் இறங்கும் துறையில் தயாராக கிருக்கட்டும்
அது உறுதியான துடுப்பு. சுக்கான் முதலிய கருவிகளுள்ளதாயும்

திறமையுள்ள மாலுமியால் நடத்தப்பட்டதாயும் இவர்கள் அசையாமல் ஸுகமாகப் போகக்கூடியதாய் மிருக்கட்டு”மென்று உத்திரவிட்டான். அவர்கள் அப்படியே செய்து அவனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். பிறகு குழைன் கைகப்பி வணக்கமாய், “ராம! தங்கள் உத்திரவுப்படி நேர்த்தியான ஓடம் வித்தமாயிருக்கிறது. இனிமேல் தங்களுடைய கட்டளை என்ன? இந்த வேகமான நதியை வெகு சீக்கிரத்தில் தாண்டலாம். ஓடத்தில் ஏறும்படி ப்ரார்த்திக்கிறே”மென்றான், ராமன் “நீ இவ்வளவு செய்ததே போதும். மண்வெட்டி கூடையுடையபரணங்கள் ஆயுதங்கள் முதலிய ஸாமான்களை ஓடத்தில் வை”மென்றார். பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் கவசந்தரித்து அம்பறைகளையும் கத்திகளையும் கட்டி, இறங்கும் துறையை நோக்கி நடந்தார்கள்.

அப்பொழுது ராமன் ரதத்தை விரும்பாததைப் பார்த்து, ஸுமந்த்ரர் தலைவனாங்கிக் கைகப்பி “ஸ்வாமி! நான் என்ன செய்யட்டும். எனக்கென்ன உத்திர”மென்றார். ராமன் அவரை வலது கையால் தொட்டு “ஸுமந்த்ரரே! அதிசீகரத்தில் வெகு ஜாக்ரதையாக மஹா ராஜாவிடத்திற்குத் திரும்பிப்போம். அவருடைய உத்திரவால் நாங்கள் இதுவரையில் ரதத்தில் வந்தோம். இனிமேல் ரதத்தை விட்டுக் கால்நடையாக வனத்திற்குப் போவோம். ஆகையால் நீர் இவ்விடத்திலேயே நிற்கலா”மென்றார். தன்னை அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போகும்படி உத்திரவு கொடுத்தனுப்பினதை அறிந்து ஸுமந்த்ரர் வெகுதுக்கத்துடன், “ஸ்வாமி! தாங்கள் லீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் அல்ப மனுஷ்யர்களைப் போல் இப்படி வனத்தில் வலிக்கும்படி நேர்ந்ததில் எவருக்காவது ஸம்மதமுண்டா? தங்களுக்கே இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் நேர்ந்ததைப் பார்த்தால் ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதத்திலாவது வேதாத்யயனத்திலாவது தயையிலாவது நீதியிலாவது யாதொரு ப்ரயோஜனமுமிருப்பதாய் எனக்குத் தோன்றவில்லை. அப்படி யிருந்தால் ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருந்தின தங்களுக்கு அந்தப் பயன் ஏன் கிடைக்கவில்லை? மஹாவிஷ்ணு மூன்று அடிகளால் மூன்று லோகங்களையும் அளந்ததுபோல், தாங்கள் லக்ஷ்மணனோடும் லீதையோடும் வனத்தில் வசிப்பதால் மூன்று லோகங்களையும் ஜயித்து நிகரற்ற கீர்த்தியை அடையப்போகிறீர்கள். தங்களுக்கு அபிஷேகம் நடந்து நாங்களெல்லோரும் ஸுகமாக வாழ்வோமென்று முதலில் நினைத்தோம்; அந்த எண்ணம் நிறைவேறாமல் “கீக்கேயி” எங்களை எமாற்றினான். ஜனங்களை வனத்திற்கு அனுத்த;

துக்கொண்டு போவதுபோல் காட்டில் தூங்கும்படி செய்து, அவர்களுக்குத் தெரியாமல் வனத்திற்கு வந்துவிட்டார்கள்; அந்த விஷயத்தில் தங்களால் ஏமாற்றப்பட்டார்கள். என்னையாவது கூடவரும்படி அனுக்ரஹஞ்செய்வீர்களென்று நம்பியிருந்தேன்; வரக்கூடாதென்று இப்பொழுது கண்டிப்பாய்த் தடுத்திவிட்டார்கள். இந்த விஷயத்திலும் தங்களால் வஞ்சிக்கப்பட்டேன். எல்லாவிதத்தாலும் நான்கள் கெட்டோம். இதுவும் போதாதென்று மஹாபாபியான கைகேயியின் கையில் எங்களைக் காட்டிக்கொடுக்கப்போகிறீர்கள். நான்கள் துக்கத்தையே அனுபவிக்கவேண்டுமென்று ஏற்பட்டதென்றார், இப்படித் தன் உயிருக்கு ஸமமான ராமனை இனிமேல் பார்ப்பது அரிதென்று முடிவு செய்து ஸுமத்ரர் துக்கந்தாங்காமல் வெகு நேரம் வரையில் வாய்விட்டழுதார்.

அழுகையை நிறுத்தி ஆசமனஞ்செய்து சுத்தரானபிறகு, ராமன் அவரைப் பார்த்து “இசைவாகுவம்சத்தரசர்களுக்கு உம்மைப் போன்ற மித்ரன் கிடைப்பது அரிது. மஹாராஜா என்னைப்பற்றி வருத்தப்படாமலிருக்கும்படி செய்வது உமது கடமை. சக்ரவர்த்தி மிகவும் வயஸ்சென்றவர், இதுவரையில் அகண்டமான ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்தவர்; ஸுகல ஸுகங்களையும் அனுபவித்தவர்; அவருடைய மனோரதங்களெல்லாம் வயர்த்தமாயின; இந்த ஸமயத்தில் கொடிய புத்ரசோகம் நேர்த்திருக்கிறது; ஆகையால் உம்மை இவ்வளவு எச்சரிக்கை செய்கிறேன். நமக்குப் பெரியோர்களையும் ப்ரபுக்களையும் அவர்கள் இஷ்டப்படியே நாம் அனுஸரிக்கவேண்டியதேயொழிய, அவர்களை மம்முடைய வழியில் கட்டுப்படுத்தித் திருப்பமுடியாது. ஆகையால், சக்ரவர்த்தி கைகேயியிக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காக எதைக் கட்டளை யிட்டாலும் அதைத் தாமவிக்காமல் உடனே செய்யவேண்டியது. ‘ப்ரீதியாலாவது கோபத்தாலாவது அவர்கள் எந்தக் காரியத்தைச் செய்தாலும் அதை ஒருவனும் தடுக்கக் கூடா’தென்பதற்காகவே அவர்கள் அரசர்களென்றும் மற்றவர்களை ஆளுகிறார்களென்றும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சக்ரவர்த்திக்கு வெறுப்பு உண்டாகாமலிருக்கும்படிக்கும் துக்கத்தால் அவர் வாடாதபடிக்கும் நடந்துகொள்ளும். அவர் நம்மெல்லோர்க்கும் அரசன்; மிகவும் வயஸ்சென்றவர்; இந்தரியங்களை அடக்கினவர்; உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்; இதுவரையில் துக்கத்தை அனுபவிக்காதவர். ‘அயோத்யையில் வலிக்க முடியவில்லையே யென்றும் காட்டில் வலிக்கும்படி நேரிட்டதெயென்றும்’ நானாவது ஸக்தமனனாவது லீனத

யாவது வருத்தப்படுகிறோமென்று நினைத்துத் தாங்கள் வருத்தப் படக்கூடாது. பதினான்கு வர்ஷங்கள் முடிந்த பிறகு நாங்கள் வெகு சீக்ரமாகத் தங்களைத் தர்சனம் பண்ணுகிறோ”மென்று நான் நமஸ்காரஞ்செய்து விக்ஞாபனம் செய்துகொண்டதாகத் தெரிவிக்கவேண்டும். பிறகு என் தாயையும் அவளுடன் இருப்பவர்களையும் கைகேயியையும் நான் கேதமம் விசாரித்ததாகச் சொல்லும். உத்தம புருஷனான லக்ஷ்மணனும் லீதையும் நானும் கௌஸல்யையின் பாதங்களில் நமஸ்கரித்ததாகச் சொல்லும். பரதனைச் சீக்ரமாக வருவித்து அரசனுடைய இஷ்டப்படி அவனுக்கு யௌராஜ்ய அபிஷேகஞ்செய்யவேண்டுமென்றும், அப்படிச் செய்தால் என்னைவிட்டுப் பிரிந்த துக்கம் நீங்குமென்றும் நான் சொன்னதாக அரசனிடத்தில் சொல்லும். பரதனிடத்தில் “நீ மஹாராஜாவை எவ்வளவு பக்தியோடும் மரியாதையோடும் நடத்துகிறாயோ அப்படியே ராஜபத்னிகளிடத்திலும் பேதமில்லாமல் நடக்கவேண்டும். உன் தாயான கைகேயி உனக்கு எப்படியோ அப்படியே சத்ருக்ஷனுடைய தாயான ஸுமித்தரையும் என் தாயான கௌஸல்யையும் உனக்குப் பூஜ்யர்கள். நமது பிதாவின் இஷ்டப்படி யுவராஜவாக ஆண்டுவரும் நீ இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸுகத்தையும் ச்ரேயஸையும் ஸுலபமாக ஸம்பாதிக்கலா”மென்று சொல்லு”மென்றார்.

இப்படி ராமன் ஸுமந்த்ரரைத் திரும்பிப் போகும்படி உத்திரவு கொடுத்தார். அவர் துக்கம் மேலிட்டு ராமனிடத்தில் பாலயம் முதல் பழகின காரணத்தால் “நான் சில விஷயங்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்; அவை உபசாரமாகச் சொல்வதல்ல, நான் தங்களுடைய ஸேவகனென்பதை மறந்து இவ்வளவு தைர்யமாகச் சொல்லத் துணிந்ததற்குத், தங்களிடத்தில் நான் வைத்திருக்கும் ப்ரீதியும் பக்தியுமே காரணம்; இதை அறிந்து என்னை மன்னிக்கவேண்டும். ஒருவன் வெகு அருமையாக வளர்த்துவந்த ஒரே புத்ரனைப் பறக்கொடுத்துப்பிப்பது போல், தாங்களில்லாமல் துக்கப்படும் அயோத்யையில் நான் ஒண்டியாக எப்படிப் போவேன்? இந்த ரதத்தில் தங்களுடன் என்னைப் பார்த்த ஜனங்கள் தாங்களில்லாமல் நான் மாத்திரம் இந்த ரதத்தில் திரும்பி வருவதைப் பார்த்தால், துக்கத்தால் ஹிருதயம் வெடித்து இறப்பார்கள். புத்தத்தில் தலைவன் இறந்து, அவனுடைய ரதத்தில் ஸாரதி மாத்ரம் இருக்கக் கூண்டால் அவனுடைய ஸைன்யம் எப்படிச் சிதறிப்போமோ அப்படித்

தாங்களில்லாத இந்த ரதத்தைப் பார்த்தால் தங்களுடைய குடிகள் எங்கிப்போவார்கள். தாங்கள் வெகு தூரத்திலிருந்தாலும் அவர்கள் எதிரிலிருப்பதாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதே எண்ணத்தால் என் உறக்கத்திலும் அவர்களுக்கும் கவனமில்லை. தாங்கள் நகரத்திலிருந்து வெளியில் வரும்பொழுது அவர்கள் பட்ட பாட்டைப் பார்த்திருக்கலாமே. அவர்களுடைய துக்கத்தையும் மனக்குழப்பத்தையும் வர்ணிக்க முடியுமா? தாங்கள் புறப்படுமபொழுது ஜனங்கள் பெருங்கூச்சலிட்டதைக் கேட்கவில்லையா? இப்பொழுது தாங்களிடையிலாமல் நான்மாதிரி திரும்பிப்போனால் என்ன செய்வார்களோ தெரியவில்லை. கொளஸல்பையிடத்தில் நான் என்ன ஸமாசாரத்தைச் சொல்வேன்? 'தங்கள் புத்ரனை அம்மான் விட்டிற்குக் கொண்டுபோய்விட்டேன்; தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டா'மென்று சொல்லலா? (ராமனுக்கு அம்மானும் கொளஸல்பைக்கு ஸ்வேனாதரனும் ஒருவன் இருப்பதாய் இதனால் தெரிகிறது. 32-வது ஸர்க்கத்தில் 'என் மாமா எனக்குக் கொடுத்த சத்ருஞ்ஜயனென்ற யானையைத் தங்களுக்குக் கொடுக்கிறே'னென்று ஸுயக்ருபரிடத்தில் ராமன் சொல்வதைத் தவிர, ராமாயணத்தில் இவரைப் பற்றி வேறு ப்ரஸ்தாபமேயில்லை. பரதனுடைய மாமனான யுதாஜித் விவாஹத்திற்கு வந்ததைப்போல் இவரும் ஏன் வரவில்லை?) அப்படிப் பிரியமான வார்த்தையைச் சொன்னால் அது பொய்யாகும்; பொய்யைச் சொல்லலாமா? அல்லது 'உங்களுடைய புத்ரனை நான் காட்டிற்குக் கொண்டுபோய் விட்டுவந்தே'னென்று நிஜத்தைச் சொன்னால் ராஜபத்னி துக்கத்தால் உடனே உயிரை விடுவாள். அப்பொழுது என்ன செய்வேன்? ஆகையால் ஒன்றும் சொல்லாமல் விருப்பதே நலம்.

நான் திரும்பிப்போக ஸம்மதித்தாலும் இந்தக் குதிரைகள் திரும்பிப்போக ஸம்மதிக்காது. தங்களையும் ஸீதையையும் லக்ஷ்மணனையும் இதுவரையிலும் கொண்டுவந்த இந்தக் குதிரைகள் தாங்களில்லாத ரதத்தை இழுக்கவே இழுக்காது. ஆகையால் தாங்களில்லாமல் நான் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போக முடியாது. என்னையும் தங்களுடன் வனத்தில் வலிக்கும்படி உத்திரவு செய்யவேண்டும். நான் இவ்வளவு ப்ரார்த்தித்தும் தாங்கள் என்னைக் கைவிட்டால் அந்தக் க்ஷணத்திலேயே நான் ரதத்துடன் அக்னியில் விழுந்து ப்ராணனை விடுவேன். வனங்களில் தங்களுடைய தபஸுக்கு விரோதஞ் செய்யும். ஜந்துக்களை இந்த ரதத்திலிருந்தே தடுப்பேன். தாங்கள் இக்ஷ

வாரு குலத்தில் அவதரிக்கப் போகிறீர்களென்று எனக்கு முன்னமே தெரியும். ஆகையால் நான் முக்யமான மந்திரியானாலும் தங்களுக்கு ரதம் செலுத்தும் கைங்கர்யம் எனக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்ற ஆசையால் லோகத்தாரால் இழிவாக நினைக்கப்பட்ட ரதம் ஒட்டும் தொழிலைக் கற்றேன். தங்களுடைய அனுக்ரஹத்தால் அந்தக் கைங்கர்யம் எனக்குக் கிடைத்தது. இனிமேல் தாங்கள் வனத்தில் வலிக்கும் போதும் தங்களுக்குக் கைங்கர்யஞ் செய்யும் பாக்யத்தை அனுக்ரஹிக்க வேண்டும். காட்டில் எப்பொழுதும் தங்களுக்கு ஸமீபத்தில் இருக்க விரும்புகிறேன். தாங்கள் வனத்தில் வலிக்கும் பொழுது தங்களுக்குப் பணிவிடைசெய்வதால் இந்தக் குதிரைகளுக்கும் உத்தமகதி கிடைக்கும். காட்டில் தங்களுடனிருந்து தங்களுக்கு ஸகல ஊழியத்தையும் தலைப் பொறுப்பாகச் செய்கிறேன். எனக்கு அயோத்யையும் வேண்டாம், தேவலோகமும் வேண்டாம், மோக்ஷமும் வேண்டாம். பாபிகள் ஸ்வர்க்கத்தில் ப்ரவேசிக்க முடியாது. அப்படி மஹாபாபியான நான் தாங்களில்லாமல் அயோத்யையில் எப்படி ப்ரவேசிப்பேன்? தாங்கள் வனவாஸம் செய்யும் வரையில் தங்களுடனிருந்து பிறகு தங்களை இந்த ரதத்திலேயே அயோத்யைக்குக் கொண்டிப்போகவேண்டுமென்று நான் மிகவும் ஆசைப்படுகிறேன். தங்களுடனிருக்கும்பொழுது பதினான்கு வர்ஷங்களும் பதினான்கு நிமிஷங்களாகப் பறந்துவிடும். தங்களை விட்டுப் பிரிந்தால் ஒவ்வொரு கூணமும் ஒரு யுகமாகும். வேலைக் காரர்களிடத்தில் தங்களைப்போல் விச்வாஸம் வைத்தவர்களுண்டா? என் யஜமானனுடைய புத்ரனான தாங்கள் வலிக்குமிடத்தில் நானுமிருக்க விரும்புவது ந்யாயமல்லவா? என்னைத் தள்ளிவிடக் கூடா தென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன். தாங்கள் எங்கே யிருந்தாலும் தங்களுடன் இருக்க நிச்சயித்து விட்டே”னென்று பலவிதமாக ஸுமந்த்ரர் கெஞ்சிக் கேட்டார்.

ராமன் ஸகல ப்ராணிகளிடத்திலும் ஸ்வபாவத்திலேயே கருணையுள்ளவார்; தன்னை அண்டி தன்னைத் தவிர வேறு கதியில்லையென்ற வேலைக்காரர்களிடத்தில் விசேஷ ப்ரீதியையும் கருணையையும் வைத்தவர். ஆகையால், “ஸுமந்த்ரரே! ப்ரபுக்களிடத்தில் விச்வாஸம் வைத்தவர்களில் உம்மைப்போன்றவர்களை நான் பார்த்ததில்லை. உமக்கு என்னிடத்திலுள்ள ப்ரீதியையும் அறிவேன். முக்யமான காரணங்களில்லாவிட்டால் உம்மை அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போகச் சொல்லுவேனா? நீர் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போன

வுடன் 'ராமன் வனத்திற்குப் போய்விட்டா'னென்று கைகேயியிக்கு நிச்சயமுண்டாகும். அதனால் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்து தர்மாத்மாவான சக்ரவர்த்தியைப் பொய்யாக எண்ணமாட்டாள்; பரதனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கும்; அப்பொழுது கைகேயியின் மனோரதங்கள் சிறைவேறும். இந்தக் காரியம் முதலில் முடியவேண்டியது. ஆகையால் நீர் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போம். நான் சொல்லியனுப்பின வார்த்தைகளை அவர்களிடத்தில் சொல்லு"மென்று அவரைப் பலமுறை ஸமாதனஞ் செய்தார்.

பிறகு குஹணைப் பார்த்துத் "தோழா! நான் இங்கேயே வலிக்க வேண்டுமென்று நீ விரும்புவது ஸரியல்ல; இவ்விடத்தில் ஜனக்கூட்டம் அதிகம்; நான் ஆச்ரமத்தில் அவச்யம் வலிக்கவேண்டும். என் பிதாவின் ஆக்ஞையும் அப்படியே. 'பதினான்கு வர்ஷங்கள்வரையில் ஜடை மரவுரி மான்தோல்களைத் தரித்துக்கொண்டு தண்டகாரணயத்தில் வலிக்கவேண்டு'மென்று கைகேயி சொல்லவில்லையா? காட்டில் வலிக்கும் தபஸ்விகளும் ஆசார்யப்படுமி நியமங்களை அனுஷ்டித்து, என் பிதாவிற்கும் லீதைக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் பரலோகத்தில் எல்லையற்ற நன்மையை ஸம்பாதிப்பேன். ஆகையால் தோழா! ஜடை தரிக்கவேண்டும். சக்ரமாக ஆலம்பாலைக் கொண்டு வா"வென்றார்.

குஹன் அப்படியே செய்ய ராம லக்ஷ்மணர்கள் ஜடையைத் தரித்து வைகாணஸ விதிப்படி வானப்ரஸ்த தர்மத்தைக் கைக்கொண்டார்கள். முழங்கால்வரையில் நீண்ட திருக்கைகளுடன் ஸர்வ லக்ஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராமன் ஜடையைத் தரித்தார். என்ன கஷ்டம்! அந்த நிலைமையிலும் ராமலக்ஷ்மணர்கள் மஹர்ஷிகளைப் போல் விசேஷ தேஜஸுடன் விளங்கினார்கள். பிறகு ராமன் குஹணை அழைத்துத் "தோழா! ஸையம் பொக்கிஷம் கோட்டை தேசம் முதலியவைகளை ஜாக்ரதயாகக் காப்பாற்றி வா"வென்று புத்திசொல்லி அவனுக்கு உத்திரவு கொடுத்து கங்கைக் கரைக்குப் போனார். அங்கே ஓடும் தயாராயிருப்பதைக் கண்டு "லக்ஷ்மண! பெருந்தன்மையையுடைய லீதையை ஓடத்தில் ஜாக்ரதயாக ஏற்றி நீயும் ஏ"நென்றார். ராமனுடைய அபிப்ராயத்தை அறிந்த லக்ஷ்மணனும் அப்படியே செய்தார். பிறகு ராமன் அதிலேயே ஆற்றைக் கடக்கும்பொழுது, யாதொரு அபாயமும் நேராமலிருக்க, ப்ராஹ்மணர்களும் ஸூத்ரியர்களும் ஜபிக்கவேண்டிய மந்த்ரங்களை ஜபித்தார். தானும் லீதையும் லக்ஷ்மணனும் அந்த நதியில் ஆசமனஞ்செய்து சாஸ்த்ரவிதிப்படி அதை ப்ரீதியோடும் ஸந்தோஷத்தோடும் நமஸ்

கரித்தார்கள். பிறகு ஸாமந்த்ரருக்கும் குமனுக்கும் அவனுடைய ஸைன்யத்திற்கும் அனுமதி கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, ராமன் ஓடத்திலுட்கார்ந்து அதை நடத்தச் சொன்னார்.

ஓடத்தை வெகு வேகமாக வேலைக்காரர்கள் நடத்திக்கொண்டு போகையில், கங்கையின் நடுவில் அது வந்தபொழுது, லீதை கைகப்பி “சக்ரவர்த்திதிருமகனான என் பர்த்தா வனத்தில் பதினான்கு வர்ஷங்கள் வரையில் வலித்துத் தன் ப்ரதிக்கையை நிறைவேற்றி, என்னோடும் ஸஹோதரரோடும் திரும்பி அயோத்யைக்கு வரும்படி தாங்கள் அனுக்ரஹஞ்செய்யவேண்டும். அப்பொழுது என்னிஷ்டப்படி நான் தங்களைப் பூஜிக்கிறேன். தாங்கள் ஸ்வர்க்கம் பூமி பாதாளமென்ற மூன்று லோகங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கிறவர்கள். ப்ரஹ்மலோகத்திலுண்டானவர்கள்; ஸமுத்ர ராஜனுடைய பார்யை; மஹாதேவி; தங்களை நமஸ்கரித்துத் துதிக்கிறேன். என் நாதன் ஷோபமாகத் திரும்பிவந்து ராஜ்யத்தை அடைந்தால் அநேக லக்ஷம் பசுக்களையும் வஸ்த்ரங்களையும் உத்தமமான அன்னங்களையும் ப்ரஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்துத் தங்களைத் திருப்திசெய்கிறேன். நான் அயோத்யைக்குத் திரும்பிவந்தவுடன் பலவித மாம்ஸங்களாலும் பல்லாயிரம் தேன்குடங்களாலும், தங்களையும் இங்கே வலிக்கும் தேவதைகளையும் மணிகர்ணிகை முதலிய புண்யதீர்த்தங்களையும், காசி முதலிய புண்யஸேதரங்களையும் பூஜிக்கிறேன். புண்யாத்மங்களான என் பர்த்தாவும் அவருடைய ஸஹோகாரும் என்னுடன் வனவாஸம் செய்துவிட்டு அயோத்யைக்கு ஷோபமாகத் திரும்பிப் போகவேண்டு”மென்று ப்ரார்த்தித்தான். அதற்குள் படகு அக்கரை சேர, உடனே அவர்கள் அதிலிருந்து இறங்கினார்கள்.

பிறகு ராமன் “இனிமேல் மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத வனத்தில் நாம் ஒண்டியாயிருக்கவேண்டும். ஆகையால் லீதையை வெகு ஜாக்ரதையாகக் காப்பாற்றவேண்டும். நீ முன்னால் நட; லீதை உனக்குப் பின் வரட்டும்; நான் உங்களிருவருக்கும் காவலாகக் கடைசியில் வருகிறேன். இனிமேல் நாம் ஒருவர் ஒருவரைக் காப்பாற்றவேண்டும். இதுவரையில் நாம் அதிகமாக ச்ரமப்படும் படியான ஸமயம் ஒன்றும் நேரவில்லை. வனவாஸத்தின் கஷ்டம் இன்றைக்குத்தான் லீதைக்குத் தெரியும். மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாமல் க்ராமங்கள் தோட்டங்களில்லாமல், மேடுபள்ளங்களும் ஆழமான குழிகளுமுள்ள காட்டில் இன்றைக்கு பரவேசிக்கப் போகிறா”ளென்றார்.

அதைக் கேட்ட லக்ஷ்மணன் முன்னால் நடந்தார்; பிறகு லீதையும் பிறகு ராமனும் வந்தார்கள். ராமன் கங்கைக்கரையைத் தாண்டி அப்புறம் நடந்து போவதை ஸ்ரீமந்தரர் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். பிறகு வெகுதூரத்தில் சென்று விட்டதால் அவர்கள் கண்ணிற்கு மறையத், துக்கத்தை அடக்க முடியாமல் வாய்விட்டழுதார். “ராமன் லோகபாலர்களுக்கு ஸமமான பராக்ரமமுடையவர்; ஸகல ப்ராணிகளின் மனோரதங்களையும் பூர்த்தி செய்கிறவர்; ஆனாலும் மஹாத்மாவானதால் ஸாதாரண மனுஷ்யனைப் போல் பிறருடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு அதிக கஷ்டங்களை அனுபவித்தார். கங்கையைத் தாண்டித் தனதான் யங்களாலும் ஸந்தோஷமுள்ள குடிகளாலும் விளங்கும் மத்ஸ்ய தேசத்தில்வந்து, அங்கே காட்டுப்பன்றி ரிச்யம் பிருஷுதம் மஹாருரு வென்ற சுத்தமான மிருகங்களைக் கொண்டு அவைகளின் மாம்ஸத்தை எடுத்துக்கொண்டு, ஸாயங்காலத்தில் ஒரு பெரிய மரத்தடியில் போஜனஞ் செய்ய உட்கார்ந்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 53.

ராமன் லக்ஷ்மணனைப் பரீக்ஷித்தது.

ஸந்த்யாவந்தனஞ் செய்து போஜனமானவுடன் ராமன், “லக்ஷ்மண ! நாம் தேசத்தை விட்டு வெளியில் வந்து வலிப்பதில் இது தான் முதலாவது ராத்ரி. இன்று ஸ்ரீமந்தரர் நம்முடனில்லை; நீ அதைப்பற்றி வருத்தப்படக்கூடாது. இன்றுமுதல் ராத்ரிகளில் நாம் விழித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்; லீதையைக் காப்பாற்றும் பாரம் நமதாயிற்றல்லவா? நாம் கொண்டுவரும் புல்லுகளாலும் இலைகளாலும் படுக்கையைப் போட்டு இந்த ராத்ரி எப்படியாவது காலங்கழிப்போ”மென்று உத்தமமான படுக்கைகளில் படுத்து வழக்கப்பட்ட ராமன், வெறுந்தரையில் இலைகளின்மேல் படுத்துக், “சூழந்தாய், லக்ஷ்மண ! இப்பொழுது மஹாராஜா துக்கத்தால் தூக்கம் வராமல் மிகவும் கஷ்டப்படுவார். ஆனால் கைகேயியோ ஸகல ஆசைகளும் நிறைவேறி ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கவேண்டியது. ராஜ்யம் பரதனுக்கு ஸ்திரமாகக் கிடைக்கவேண்டுமென்று ஆசையை வைத்து ஒருக்கால் நமது பிதாவைக் கொன்றாலும் கொல்வாள். * (கைகேயியை நிர்தித்த பரதனைக் கண்டிக்கும் ராமன். இப்

படிப் பலதடவைகளில் அவனைப்பற்றி வெகு க்ருரமாகப் பேசுவது ஆச்சர்யம். தைவமே அவளுடைய மனதை மாற்றினதென்று லக்ஷ்மணனுக்கு உபதேசிக்கிறார். விவாஹகாலத்தில் அவளுடைய மகனுக்கு ராஜ்யம் கொடுக்கப்பட்டதென்றும் அவளுடைய பாத்யம் ந்யாயமென்றும் 107-வது ஸர்க்கத்தில் சொல்லுகிறார். இதற்கு ஸமாதானமென்ன?) அவரோ இப்பொழுது அநாதை; மிகவும் வயஸ் சென்றவர்; காமத்திற்கு வசப்பட்டவர்; கைகேயியிடத்தில் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். நானும் ஸமீபத்திலில்லை. ஐயோ! என்ன செய்வார்? எனக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தையும், தர்மார்த்தங்களை அலக்ஷ்யன் செய்து காயத்தையே விசேஷமாக நமது பிதா நாடியிருப்பதையும் யோசித்தால், தர்மம் அர்த்தமென்ற புருஷார்த்தங்களைக் காட்டிலும் காமமே மேலானதென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

நமது பிதா செய்ததைப் பார். ஒருவன் எவ்வளவு மூடனானும் ஒரு ஸத்தீயை ஸந்தோஷப்படுத்தத், தன்னிஷ்டப்படி நடக்கும் புத்ரனைக் காட்டிற்குத் துரத்துவானா? பரதன் தன் பார்பையுடன் தனதான்யங்களால் நிறைந்த கோஸல்ராஜ்யத்தை ஸுகமாக ஏக சக்ரதிபதியாய் ஆள்வான். தசரதர் இன்னும் எவ்வளவு நாள் இருக்கப்போகிறார்? நானோ காட்டிற்கு வந்துவிட்டேன்; அப்பொழுது இந்த அகண்டமான ராஜ்யத்திற்கு அவன் ஒருவனே அதிகாரி. தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் கைவிட்டு எவன் காமத்தையே நாடுகிறானோ அவன் நமது பிதாவைப்போல் துக்கத்தையே அனுபவிப்பான். தசரதரைக் கொல்வதற்கும் என்னைக் காட்டிற்குத் துரத்துவதற்கும் பரதனுக்கு ராஜ்யம் கிடைப்பதற்குமே கைகேயி வந்து சேர்ந்தாளென்று எண்ணுகிறேன்.

புதிதாக ஐச்வர்யமும் அதிகாரமும் கிடைத்த கொழுப்பால் அவன் புத்திகெட்டு இப்பொழுதே கௌஸல்யையும் ஸுமித்ரையையும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களென்று உபத்திரவிக்க ஆரம்பித்திருப்பார். கௌஸல்யை எனக்குத் தாயானதால் என்மூலமாய்க் கஷ்டப்படுவது ந்யாயம். ஆனால் ஸுமித்ரை அப்படிக் கஷ்டப்படக் கொஞ்சமும் ந்யாயமில்லை ஆகையால் பொழுது விடிந்தவுடன் தாமஸன் செய்யாமல் இங்கிருந்தே அயோத்யைக்குப் போ. நாம் இன்னும் வெகு தூரம் வந்துவிடவில்லை. நானும் லீதையும் தண்டகாரணயத்திற்குப் போகிறோம். கௌஸல்யை நாதனில்லாமல் தப்பிப்பதற்கு நீயாவது அவளுடனிருந்தால் ஆதரவாக வீறுக்கும்,

கைகேயீ எதைச் செய்தாலும் செய்வாள். ஹீனமான கார்யமென்ற வது லோகத்தார் வெறுப்பார்களே யென்றவது அந்யாயமென்றவது பார்க்கமாட்டாள். தர்மவானான பரதனிடத்தில் அடைக்கலமாக நீ என் தாயை ஒப்புவிக்கவேண்டும்.

கௌஸல்யை பூர்வ ஜன்மத்தில் தாய்களையும் பிள்ளைகளையும் அக்ரமமாகப் பிரித்திருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் தன் புத்ரனை விட்டுப் பிரிந்து கஷ்டப்பட ந்யாயமில்லை. என்னைப் புத்ரனாக அடைய எவ்வளவோ ச்ரமப்பட்டாள்; எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு என்னை வளர்த்தாள். மதாபிதாக்கள் புத்ரர்களைப் பெறுவதின் ப்ரயோஜனம், தங்களுக்குத் தேவையில் சக்திருறையும்பொழுது பணி விடை செய்வதைத் தவிர வேறென்ன? அப்படி ச்ரமப்பட்டதின் பயனை அடையவேண்டிய காலத்தில் அவளுக்கு அதுவும் கைகூடாமல் போயிற்றே. சீ சீ! என் ஜன்மத்தைச் சுடவேண்டும். லோகத்தில் எவளும் என்னைப்போன்ற பிள்ளையைப் பெறாமலிருக்கவேண்டும். லக்ஷ்மண! என்னைப் பெற்று வளர்த்த தாய்க்கு நான் செய்யும் உபகாரம் என்னவென்றால் முடிவில்லாத பெருந் துக்கத்தை அவளுக்கு உண்டாக்கினதே. இப்படிப்பட்ட புத்ரன் பிறக்கவிட்டால் என்ன நஷ்டம்? லக்ஷ்மண! நமது அரண்மனையில் கௌஸல்யை வளர்த்து வந்த சாரிகையென்ற ஒரு பகியைப் பார்த்திருக்கிறாயல்லவா? அது தன்னருகிலுள்ள கிளியைப்பார்த்து 'உன் ஜன்ம சத்ருவான பூனியின் காலைக்கொத்'தென்று சொல்லிக்கொண்டேயிருக்கும். அதைக் கேட்டுக் கௌஸல்யை மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைவாள். அறிவில்லாத அநத ப்ராணியால் என் தாய்க்குக் கிடைக்கும் பரிதியும் என்னால் கிடைக்கவில்லை. (கௌஸல்யையின் சதருக்களின் காலைக் கடியென்று அது சொல்லும், என்னை அதைவிட எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு அவள் வளர்த்தாள். சத்ருக்கள் அவளை உபத்ரவிக்கும் பொழுது அதைத் தடுக்க ஒரு வார்த்தைகூட நான் சொல்லமுடியாமற் போயிற்று.

அல்ப பாக்யமுள்ளவரும் புத்ரனிருந்தும் இல்லாதவரும் க்லேசத்தால் வாடினவருமான கௌஸல்யைக்கு நான் பிள்ளையாகப் பிறந்தும் என்னால் அவளுக்கு என்ன ப்ரயோஜனம்? சோகஸாகரத்தில் மூழ்கிக் கரை காணாமல் தத்தளிப்பதைத் தவிர வேறல்ல. எனக்குக் கோபம் வந்தால் நான் ஒருவனே என் பாணங்களால் இந்த ராஜ்யத்தையோ அல்லது இந்தப் பூமியையோ ஒண்டியாக ஜயித்து வசப்படுத்த முடியாதா? ஆனால் நான் இப்பொழுது என்

விர்யத்தைப் ப்ரயோகித்தால் அவச்யம் தர்மஹானி நேரும். 'ராமன் தர்மத்தை விட்டு அதர்மத்தைக் கைக்கொண்டா'னென்ற லோகாபவாதத்திற்கும் இறந்த பிறகு பரலோகம் கிடைக்காதென்ற பயத்திற்கும் கட்டுப்பட்டல்லவா சம்மாவிருக்கிறேன்? இல்லாவிட்டால் இந்தக் கூணமே எனக்கு அபிஷேகம் நடக்காதா" வென்று பலவிதமாய் அந்த மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காட்டில் ராமன் தனியாகப் ப்ரலாபித்துக்கொண்டு கண்ணீர் பெருக மௌனமாக விருந்தார்.

ஜ்வாலை அணைந்த நெருப்பைப் போலும் அலைகள் ஓய்ந்த ஸமுத்ரத்தைப் போலும் ராமன் ப்ரலாபித்து முடிந்த பிறகு லக்ஷ்மணன் அவரை ஸமாதானஞ் செய்ய நீனைத்து "அண்ணா! ஆயுதமெடுத்தவர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டரே! தாங்கள் வெளியில் வந்துவிட்ட பிறகு அயோத்யை காந்தியற்றுச், சந்த்ரனில்லாத ராத்ரியைப்போல் பார்க்க விகாரமாயிருக்குமென்று சொல்லவும் வேண்டுமா? புருஷ சரேஷ்ட! தாங்கள் இப்படித் துயரப்படுவது தகாது. இதனால் லீதைக்கும் எனக்கும் மிகுந்த துக்கமுண்டாகிறது. ஸகல லோகங்களுக்கும் எப்பொழுதும் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கிறவரென்ற பெயரையும் ஸ்வபாவத்தையும் தாங்கள் பெற்றிருக்கத், தங்களுக்காகப் பிறர் துக்கப்படலாமா? ஜலத்தில் வலிக்கும் மீனை அதற்குப் ப்ராணாதாரமான ஜலத்திலிருந்து வெளியில் போட்டால் பிழைக்காது. அப்படி நானும் லீதையும் தங்களை விட்டு ஒரு நிமிஷங்கூடப் பிழைத்திருக்கமாட்டோம். விடியற்காலையில் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போவென்று தாங்கள் சொன்னதற்கு என் பதில் இதே. தாங்கள் என்னுடனில்லாமல் தசரதர் சத்ருக்கன் ஸுமித்ரை முதலிய யாரையாவது ஸ்வர்க்கத்தையாவது பார்ப்பதற்கும் எனக்குக் கொஞ்சமேனும் இஷ்டமில்லை"யென்றார்.

பிறகு அவர்கள் அந்த ஆலமரத்தடியில் படுக்கைகளைப் போட்டுப் படுத்துக்கொண்டார்கள். லக்ஷ்மணன் இப்படித் தன்னிடத்தில் எல்லையற்ற ஸ்நேஹத்துடன் மனதிலுள்ளதை ஒளிக்காமல் சொன்னதை மிகுந்த ஆதரவுடன் ராமன்கேட்டுப், பதினான்கு வர்ஷங்களும் லக்ஷ்மணனோடு காட்டில் வலித்துக்கொண்டு தபஸ்விகளின் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதாக நிச்சயஞ்செய்துகொண்டார். மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காட்டில் ராத்ரியில் க்ருரமான ஜந்துக்களின் நடுவில் அந்த மஹாபலசாலிகள் இருந்தாலும் சற்றும் பயப்படவில்லை, ஸந்தேஹப்படவு மில்லை. ராமன் தசரதரைப் பற்றி இப்படிப் பேசுவதும் ராஜ்யத்தில் ஆசையை வெளிப்படுத்துவதும் அவர்முன்

சொன்ன வார்த்தைகளுக்குப் பொருந்தவில்லை. இதை அறிந்த கோவிந்தராஜர், இது லக்ஷ்மணனைப் பரீக்ஷிப்பதற்குச் சொன்ன தென்று வ்யாக்யானஞ் செய்கிறார். அப்படித் தோன்றவில்லை. ராமாயணத்தில் வால்மீகி ராமனை வர்ணிக்கும்பொழுது கேவலம் யாதொரு தோஷமும்ற்ற சுத்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபமென்று வர்ணிக்க வில்லை. ஒரு மனுஷ்யன் லோகவிஷயங்களில் எப்படி நடப்பா னென்பதையே ராமன் நடத்திக் காட்டுகிறார். ஈசவரனாகவே நடந் தால் ராமாயணக்கதையே நடக்காது. யுத்த காண்டத்தில் ராம னுடைய வாக்யமே இதற்கு ஆதாரம்).

ஸர்க்கம் 54.

ராமன் பரத்வாஜரைத் தர்சித்தது.

அந்த ராத்ரி ஆலமரத்தடியில் தங்கி விடியற்காலையில் அங்கி ருந்து புறப்பட்டார்கள். காட்டிற்குள் துழைந்து, கங்கையும் யமு னையும் சேருமிடமான ப்ரயாகையை நோக்கிப் போய்ப், பல தேசங் களையும் பல பூமிபாகங்களையும் அதுவரையிலும் பாராத பல அபூர்வ வஸ்துக்களையும் பார்த்துக்கொண்டு, அங்கே வலிக்கும் ஜனங்களால் உபசரிக்கப்பட்டு அஸ்தமிக்கும் வரையில் ப்ரயாணஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது ராமன் “லக்ஷ்மண! ப்ரயாகையைச் சுற்றிலும் புகை வெகு தூரம் வரையிலும் ஆகாசத்தில் பரவியிருப்பதைப் பார். அது ஹோமப் புகையா யிருக்கவேண்டும். இங்கே யாரோ ஒரு ரிஷி வலிப் பதுபோல் தோன்றுகிறது. இரண்டு ப்ரவாஹங்கள் ஒன்றோடொ ன்று மோதும் பெருஞ்சுப்தம் கேட்கப்படுகிற தல்லவா? கங்கையும் யமுனையும் சேருமிடத்திற்கு வந்துவிட்டோமென்றெண்ணுகிறேன். காட்டு ஜனங்கள் பரத்வாஜ மஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்திற்கு வெளியில் விற்குகளை உடைத்துப்போட் டிருப்பதைப்பா”ரென்று ஒரு முஹூ ர்த்தம் வரையில் நடந்து அஸ்தமிக்கும்பொழுது இருந்திகளும் சேரு மிடத்தில் பரத்வாஜருடைய ஆசரமத்திற்கு வந்தார்கள். ஆசரம மிரு கங்களும் பக்ஷிகளும் வேற்று மனுஷ்யர்களைக் கண்டு ஓடின. ஸாயங் காலம் அக்னி ஹோத்ர வேளையானதால் அது முடியும்வரையில் ஆச்ர மத்திற்குச் சற்று தூரத்தில் நின்றார்கள். மஹர்ஷியைத் தர்சிக்க விரும்பி அவர்கள் ஆச்ரமத்திலிருந்து அகஸ்மாத்தாக வெளியில் வந்த ஓர் சிஷ்யனுல் தங்களுடைய வரவை அவருக்குத் தெரிவித்து

அவருடைய அனுமதியால் ஆச்ரமத்திற்குள் போய்ப், பரத்வாஜர் அக்னிஹோத்ரஞ் செய்து சிஷ்யர்களுடன் வீற்றிருக்கக் கண்டார்கள்.

கடுமைபான வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு எப்பொழுதும் பகவானுடைய சரணத்திலேயே நாடின மனஸுள்ளவராய்த், தபோபலத்தால் மூன்று காலங்களையும் மறிந்த அந்த மஹாத்மாவைப் பார்த்துக் கைகப்பி நமஸ்கரித்து ராமன் “ஸ்வாமி! நாங்கள் தசரத சக்ரவர்த்தியின் புத்ரர்கள்; நான் ராமன்; இவன் லக்ஷ்மணன்; இவள் ஜனகராஜனுடைய புத்ரி, என் பார்வைய; மஹா பதிவ்ரதை; இவளுடைய பெயர் லீதை; சானும் என்னுடன் வனத்தில் வலிக்க வேண்டுமென்று மிகவும் ப்ரார்த்தித்து வந்திருக்கிறான். லக்ஷ்மணன் என்னிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதி வைத்திருப்பதால், என் பிதா என்னைக் காட்டிற்குப் போகும்படி ஆக்ஞாபித்தபொழுது என்னுடையிருக்க விரும்பித் தானும் வந்திருக்கிறான்; இவன் ப்ரதிக்ளை தவறாதவன். பிதாவின் கட்டளைப்படி நாங்கள் வனத்திலிருந்து கொண்டு, பழங்களையும் கிழங்குகளையும் புஜித்துக்கொண்டு, பிதிருவாக்ய பரிபாலன தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க உத்தேசிக்கிறே” மென்றார்.

பரத்வாஜர் அதைக் கேட்டு அர்க்யம பாத்யம் முதலிய அதிதி பூஜைகளைச் செய்து, ஆஹாரத்திற்கு வேண்டியவைகளைக் கொடுத்துப், படுக்க ஒரிடத்தை ஒழித்துவிட்டார். அவருடைய தபோமஹிமையால் அங்கிருக்கும் மிருகங்களும் பகலிகளும் மனிதர்களிடத்தில் பரம விச்வாஸத்துடன் பழகிக்கொண்டிருந்தன. அவைகளும் சிஷ்யர்களும் தன்னைச் சூழ அந்த ரிஷி, “கேஷ்மமாக வந்தீர்களா” வென்று விசாரித்தார். “தங்களுடைய அனுக்ரஹத்தால் வந்தோ” மென்று அவரால் கொடுக்கப்பட்ட ஆஸனங்களில் அவர்கள் உட்கார்ந்தார்கள். பிறகு மஹர்ஷி “ராம! இந்திரியங்களுக் கெட்டாத உன்னையே என் ஹிருதயத்தில் எப்பொழுதும் த்யானஞ் செய்து கொண்டிருந்தேன். இவ்வளவு காலங்கழித்தாவது உன்னை இந்த ஆச்ரமத்தில் தார்க்கக் கிடைத்தது. என் பாக்யத்தை என் னென்று சொல்வேன்! உன்னை யாதொரு காரணமுமின்றித் தசரதர் காட்டிற்குத் துரத்தின ஸமாசாரம் என் காதில் விழந்தது. கங்கையும் யமுனையும் சேரும் இவ்விடம் புண்ய ஸ்தலம், ஜனக்கூட்ட மில்லை, பார்வைக்கு அழகாயிருக்கும். ரீங்கள் இங்கேயே வலிக்கலா” மென்றார். ராமன் “ஸ்வாமி! நாங்கள் இங்கேயிருந்தால் அயோத்யா

ஜனங்கள் எங்களைப் பார்க்க விரும்பி வெகு ஸம்பத்திலிருப்பதால் அடிக்கடி இங்கே வருவார்கள். ஆகையால் எனக்கு இங்கே வலிக்க இஷ்டமில்லை. ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்ட இந்த லீதை ஸந்தோஷத் துடன் வலிக்கத் தகுந்த வேறொரு ஆச்ரமத்தைப் பார்த்து சொல்ல வேண்டும். அங்கே மற்ற ஜனங்களுடைய போக்குவரத் திருக்கக் கூடா”தென்றார்.

பரத்வாஜர் “இங்கிருந்து பத்து க்ரோச தூரத்தில் சித்ரக்கூட மென்று ஓர் மலைபுண்டு. அது கந்தமாதன பர்வதத்தைப்போன்றது; மஹர்ஷிகள் வலிக்குமிடம், புண்ய ஸ்தலம்; எங்கே பார்த்தாலும் அழகாயிருக்கும். வானரங்களும் கரடிகளும் அங்கே மிகவும் அதிகம். அந்த மலைச் சிகரங்கள் எதுவரையில் தெரியுமோ அதுவரையில் வலிக்கும் ப்ராணிகளுக்குப் புண்யம் வளர்கிறது, பாபத்தில் மனஸ் செல்வதேயில்லை. அங்கே பல ரிஷிகள் வெகுகாலம்வரையில் கடுந்தவம்செய்து ஸ்தூல சரீரத்துடன் ஸவர்க்கத்திற்குப் போயிருக்கிறார்கள். அது ஏகாந்தமாகவும் வலிக்கத் தகுந்ததாகவு மிருக்குமென் றெண்ணுகிறேன். இஷ்டமிருந்தால் இங்கேயே வலிக்கலா”மென்று பலவித உபசாரங்களால் அவர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தினார். அவரோ தர்மங்களை அறிந்தவர்; ராமனிடத்தில் மிகுந்த பக்தி வைத்தவர்.

புண்ய கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு அந்த ராத்ரியை அங்கே ஸுகமாகக் கழித்து ராமன் மறுநாட்காலையில் பரத்வாஜரிடத்திற்குப் போய் “ஸ்வாமி! தங்களுடைய ஆச்ரமத்தில் நேற்று ராத்ரி ஸுகமாகத் தங்கியிருந்தோம். இனிமேல் தாங்கள் குறிப்பிட்ட விடத்திற்குப் போக எங்களுக்கு உத்திரவு கொடுக்கவேண்டு”மென்றார். அதற்கு மஹர்ஷி, “தேன் பழம் கிழங்குகள் நிறைந்த சித்ரகூட மலைக்குப் போ. அது நீ இருக்கத்தகுந்த விடம். அங்கே அழகான மரங்கள் நிறைந்த மரச்சேலைகளும் -மயில்களும் மான்களும் யானைகளும் பார்க்கப்பார்க்க ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும். மலை மலைச்சாரல் உள்ளத்தாக்கு காட்டாறுகளையும், கோகிலம்செட்டுக்குருவி முதலியவை பலவிதமாய்ச் சப்திப்பதையும் பார்த்துக்கொண்டு அந்த மலைத்தாழ் வரைகளில் ஆனந்தமாய் வலியுங்க”ளென்றார்.

சித்ரகூடம்.

பிறகு அவர்கள் பரத்வாஜரை ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு, அங்கிருந்து சித்ரகூடத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். அந்த மஹர்ஷி அவர்களைத் தன் குழந்தைகளைப் போலெண்ணி, மங்களாசீர்வாதஞ் செய்து, கொஞ்சதூரம் வரையில் கடவந்தார். “ராம! நீங்கள் கங்கையும் யமுனையும் சேருமிடத்திற்குப் போய், அங்கிருந்து காளிநீதி நதிக்கரை வழியாக மேற்கே திரும்பி, அந்த வேகமான ஆற்றைத் தெப்பத்தால் தாண்டுங்கள். பிறகு ஒரு பெரிய ஆலமரம் தோன்றும். அதற்குச் ச்யாமமென்று பெயர். அங்கே பல வித்தர்கள் வவிக்ஷிஞர்கள். லீதை அதைக் கைகூப்பி நமஸ்கரித்துத் தனக்கு வேண்டியவைகளை அங்கே ப்ரார்த்தித்துக் கொள்ளட்டும். அவர் அதிகமாகக் களைத்திருந்தால் அங்கேயே தங்குங்கள், இல்லாவிட்டால் அப்புறம் போகலாம். அங்கிருந்து ஒரு க்ரோசம்தூரம் போனால் பலாசம் இலந்தை முதலிய மரங்களாலும் அழகிய மூங்கில்களாலும் நிறைந்த ஒரு கறுத்த காடு தோன்றும். சித்ரகூடத்திற்குப் போகும் வழி அதே. நான் பலதடவை அந்த வழியாகப் போயிருக்கிறேன். அது மிகவும் அழகான மெல்லிய மணல் படிந்திருக்கும். காட்டுத்தீயின் உபதரவமிருக்கா”தென்று வழி காட்டி ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பினார்.

அவரை நமஸ்கரித்து ‘அப்படியே செய்கிறே’மென்று அவரிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு போனார்கள். கொஞ்சநேரங் கழித்து ராமன் “லக்ஷ்மண! பரத்வாஜபகவான் நம்மிடத்தில் கிருபைவைத்தது நாம் செய்த மஹா புண்யத்தின் பயனென்றறி”யென்று இப்படிப் பேசிக்கொண்டு, லீதையை முன்னிட்டுக் காளிநீதி நதிக்கரைக்கு நடந்துவந்தார்கள். அதின் வேகமான ப்ரவாஹத்தைக் கண்டு, இதை எப்படித் தாண்டுவோமென்று சற்றுத் தயங்கியோசித்தார்கள். அப்பொழுது லக்ஷ்மணன் கட்டைகளை வெட்டி, உலர்ந்த மூங்கில்களைக் குறுக்கே வைத்து, உசீரக் கொடிகளால் இறுகக் கட்டி, அதில் லீதை ஸாகமாக உட்காருவதற்கு நீர் நொச்சில் நாவல் முதலிய மரங்களின் கிளைகளை வெட்டி ஓரிடத்தில் பரப்பினார். அங்

தத் தெப்பத்தில் மஹாருபவதியான லீதையை ராமன் கைலாசு கொடுத்து ஜாக்ரதையாக ஏற்றினார். தன் கணவன் தன்னைத் தொட்டு ஏற்றும் பொழுது அவள் சற்று வெட்கமடைந்தாள். அவளுடைய பக்கத்தில் ஆடையாபரணங்களையும் ஆபுதங்களையும் கூட மண் வெட்டி முதலியவைகளையும் வைத்துத், தாங்களும் ஏறிக்கொண்டு ராஜபுத்ரர்கள் அந்த நதியைத் தாண்டினார்கள், ஆற்றின் நடுவில் போய்க்கொண்டிருக்கும் பொழுது லீதை “தேவி! எங்களுக்குக் கேஷமமுண்டாகட்டும். என் பர்த்தாவின் ப்ரதிக்கை நிறைவேறி அவர் அயோத்யைக்குக் கேஷமமாகத் திரும்பிப்போனால் அநேக மாயிரம் பசுக்களாலும் கன்றுக்குடங்களாலும் உன்னைப் பூஜிக்கிறே” எனென்று நதி தேவதையைப் ப்ரார்த்தித்தாள். பிறகு அவர்கள் தெற்குக்கரைக்கு வந்து முன்போல ஒரு தெப்பத்தைக் கட்டி அதிலேயே வேகமான ப்ரவாகமுள்ள யமுனையைத் தாண்டினார்கள்.

அங்கிருந்து கொஞ்சதூரம் நடந்து, கறுத்த இலைகள் நிறைந்து குளிராத நிழலைக் கொடுக்கும் சயாமமென்ற ஆலமரத்தடியில் வந்தார்கள். அப்பொழுது லீதை “மஹாவிருஷமே! உனக்கு நமஸ்காரம். என் பர்த்தாவின் ப்ரதிக்கை நிறைவேற்றவேண்டும். கொளலையையும் ஸ்ரீமித்ரையையும் நான் மறுபடியும் பார்க்கவேண்டு”மென்று கை கூப்பி ப்ரார்த்தித்துப் ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்தாள். அப்படித் தனக்காக வெகு ப்ரேமையுடன் லீதை வேண்டினதைப் பார்த்து ராமன் “லக்ஷ்மண! நீ லீதைக்கு முன்பாக நட. நான் ஆபுதபாணியாக அவளுக்குப் பின்னால் வருகிறேன். அவள் எந்தப் பூவையாவது பழத்தைப் பாவது வேறு எதையாவது வேண்டுமென்றால் அதை உடனே கொண்டு வந்து கொடுக்கவேண்டு”மென்றார். இரண்டு மதம்பிடித்த பாணிகளுக்கு நடுவில் ஒரு மெய்யான நடப்பதுபோல் லீதை ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு நடுவில் போனாள். அதுவரையிலும் வளத்தையே பார்த்தவன்ல்ல; ஒவ்வொரு மரத்தையும் செடியையும் கொடியையும் பூவையும் காட்டி, “இதின் பெயரென்ன, இதின் குணமென்ன?” வென்று லீதை ராமனைக் கேட்பாள். அழகிய நானாவித மலர்களாலும் பழங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட மரங்களைப் பார்த்து, எது வேண்டுமென்று லீதை சொன்னாலோ அதை லக்ஷ்மணன் உடனே கொண்டு வந்துகொடுப்பார். விசித்ரமாக மணல் பாய்ந்திருக்கும் ஜலத்தையும், அதில் விளையாடும் அன்னம் முதலியவைகளையும் பார்த்து லீதை மிகவும் ஆனந்தமடைந்தாள். ராமலக்ஷ்மணர்கள் அங்கிருந்து இரண்டு க்ரோசதூரம் நடந்து யமுனைக் கரையிலுள்ள காடுகளில் ஸஞ்சரிச்

கும் பல மிருகங்களைக் கொன்று, அன்று போஜனஞ் செய்தார்கள். பிறகு அந்த ரமணியமான காட்டில் வேடிக்கையாகச் சற்றுநேரம் ஸஞ்சரித்து, அபூர்வமான விருகங்களையும் மிருகங்களையும் லீதைக்குக் காட்டிக்கொண்டு, அஸ்தமிக்கும்பொழுது யமுனைக்கரைக்குத் திரும்பி வந்து அங்கே லீதைக்கு இஷ்டமான ஓரிடத்தில் படுக்கை போட்டார்கள்.

ஸர்க்கம் 56.

பர்ணசாலை.

மறுநாட்காலையில் ராமன் லக்ஷ்மணனை எழுப்பிக் “குழந்தாய் ! இந்த வனத்திலுள்ள ஜந்துக்கள் மதுரமாய்ச் சப்தஞ்செய்வதைக் கேள். நாம் ப்ரயாணஞ்செய்யுங் காலம் பெருங்கிவிட்ட”தென்றார் (பதினான்கு வர்ஷங்கள் வரையில் அன்னபான மின்றுத் தூக்கமில்லாமல் கடுமைபாண வ்ரதத்தை அனுஷ்டிப்பவனே இந்த்ரஜித்தைக் கொல்லக்கூடியவனென்று அந்த ராக்ஷஸன் வரம்பெற்றதாகவும், ஆகையால் லக்ஷ்மணன் வனவாஸ காலம்முழுவதும் தூங்குகிறதில்லை யென்றும் வழங்கும் பரம்பராகதைக்கு வால்மீகியின் ஆதாரமில்லை.) உடனே லக்ஷ்மணன் தூக்கந்தெறிந்து, வழி நடந்த இளைப்பையும் சோம்பலையும் விட்டெழுந்தார். ஸ்நாகம் ஜபம் முதலிய காலீக்கார்யங்களை முடித்துப், பரத்வாஜா காட்டின வழியாகச் சித்ரகூட்டத்தை நோக்கி நடந்தார்கள். போகும்பொழுது ராமன் “லீதே ! பார். இந்தக் கிம்சுக மரங்கள் வஸந்தகாலத்தில் மலர்களால் மறைந்து கொழுந்து விட்டெரிவதுபோல் நான்கு புறங்களிலும் காணப்படுகின்றன. மலர்ந்த புஷ்பங்களால் நிறைந்த பல்லாத மரங்கள் பழங்களாலும் இலைகளாலும் பாரந்தாங்காமல் வீளைந்திருக்கின்றன. இவைகளை உபயோகிப்பவர்கள் எவருமில்லை. இந்தக் காஷிகளைப் பார்த்துக்கொண்டே ஸுகமாக வெகுதூரம் கழிப்பேன். தேனீக்களால் சேர்க்கப்பட்ட தேன்குடுகள் ஒவ்வொரு மரத்திலும் பைகளாகத் தொங்குவதைப் பார். லக்ஷ்மண ! இதோ உதிர்ந்த புஷ்பங்களால் போடப்பட்ட மிருதுவான படுக்கைகளையுடைய அழகிய வனங்களிலிருந்து ஓர் நச்சுக்குருவி கத்துவதைப் பார், அதைக் கேட்டு மயில், எதிரொலிசெய்கிறது. அதோ சித்ரகூடமில்லின்

உன்னதமான் சிகரங்கள் தெரிகின்றன. அதனடியிலுள்ள ஸம் பூமியில் பரவியிருக்கும் காட்டில் அடர்ந்த மரங்களின் கீழே விநோதமாக ஸஞ்சரிப்போ”மென்று பேசிக்கொண்டு பலவிதமான பழங்களாலும் கிழங்குகளாலும் ருசியுள்ள ஜலத்தாலும் பக்ஷிகளாலும் மிருகங்களாலும் விளங்கும் அந்த மலைப் பரதேசத்திற்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது ராமன் “குழந்தாய்! இந்த மலை பார்க்கப் பார்க்க வெகு அழகாயிருக்கிறது. பலவித மரங்களும் கொடிகளும் கிழங்குகளும் பழங்களும் சுத்தமான ஜலமும் இங்கே கிடைக்கும். மஹாத்மாக்களான பல ரிஷிகள் இவ்விடத்தில் இருப்பார்கள். நாமும் இங்கே வலிக்கலா”மென்றார். பிறகு அவர்கள் வால்மீகி மஹர்ஷியின் ஆசிரமத்திற்குப் போய் அவரைக் கண்டு நமஸ்கரித்தார்கள். அவர் தன்னிடத்திற்கு வந்த அதிதிகளை விதிப்படி பூஜித்து “உட்காருங்கள்; க்ஷேமமாக வந்து சேர்ந்தீர்களா”வென்று விசாரித்தார்கள். அதற்கு ராமன் “ஸ்வாமி! நான் தசரத சக்ரவர்த்தியின் புத்ரன் ராமன்; இவன் என் தம்பி லக்ஷ்மணன்; இவன் என் பார்வைய லீதை; நாங்கள் பிதாவின் ஆக்ஷேப யால் பதினான்கு வர்ஷங்கள் வரையில் காட்டில் வலிக்க உத்தேசித்து வந்திருக்கிறோ”மென்றார்.

பிறகு “லக்ஷ்மண! வீடு கட்டுவதற்கு ஏற்ற உறுதியான நாவல் முதலிய மரக்கட்டைகளை வெட்டிக்கொண்டு வந்து நாம் வலிப்பதற்கு ஒரு குடிசையைக் கட்டு. இங்கே சிலகாலம் தங்க விரும்புகிறே”மென்றார். அப்படியே லக்ஷ்மணன் சீக்ரமாக ஒரு பர்ணசாலையைக் கட்டினார். அது காற்றுமழைக்கு அசையாமல் கெட்டியாயும் அழுத்தமான சுவர்களோடும் நேர்த்தியான அறைகளோடும் கதவுகளுக்குப் பதிலாகப் பாய்களையே தொங்கவிட்டு மிருந்தது. இதெல்லாவற்றையும் தான் ஒண்டியாகவே வெகு சாதாரண மாயும் அழகாயும் செய்து முடித்து, இன்னும் என்ன கட்டையைிடப்போகிறாரென்று இளையாழ்வார் ஆவலாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ராமன் அதைக் கவனித்துக் “குழந்தாய்! இந்தப் பர்ணசாலையின் அந்தந்த திக்குகளில் வலிக்கும் அதிஷ்டான தேவதைகளுக்கு மாணுடைய மாம்ஸத்தைக் கொண்டுவந்து யாக்குச் செய்யவேண்டும். நாம் தீர்க்கமான ஆயுளை விரும்பினால் ஒரு வீட்டில் ப்ரவேசிப்பதற்கு முன் அங்கே வலிக்கும் பூதப் பேரேத பிசாசுகளுக்குத் தீருப்பதியுண்டாவதற்கு சாஸ்தரத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்த ப்ரவேச சாந்திகளைச் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்வதால் மனிதனுக்கு வ்யாதியும் பயமும் பந்துக்களின் நாசமும் நேராத.

நீண்ட ஆயுஸையுடையவனாய் ஸ்வர்க்கத்தில் வனிப்பதைப்போல் ஸுகத்தை அனுபவிப்பான். இதனால் ப்ராணிவியம்ஸையென்ற தோஷமே நமற்கு நேராது. பக்ஞத்தில் பலியாகக் கொடுக்கப்பட்ட ப்ராணிகள் உத்தம லோகத்தை அடைவதால் அவைகளுக்கு நல்ல கதி கிடைக்கு”மென்றார்.

லக்ஷ்மணன் அப்படியே செய்ய, ராமன் “குழந்தாய்! இந்த மாம்ஸத்தை அக்னியில் சமை. இது ஸ்திரமான தினம். முஹூர்த்தமும் திதியும் நக்ஷத்ரமும் அப்படியே. இங்கே வெகு காலம் ஸுகமாக வாழ்வோமென்று இவை குறிப்பிடுகின்றன”வென்றார். அந்த மாம்ஸம் அக்னியில் சமைந்து ரக்தம் வற்றின பிறகு லக்ஷ்மணன் “அண்ணா! ஸகல அவயவங்களுடன் கூடிய இந்தக் கறுப்புமானுடைய மாம்ஸம் நன்றாகப் பக்குவமாயிற்று. பக்ஞவிகளைப் பூர்ணமாக அறிந்த தாங்கள் தேவதைகளுக்கு ஸமானர்கள்; தேவதைகளுக்குத் திருப்தியெய்யும் பக்ஞத்தை ஆரம்பிக்கலா”மென்றார். ராமன் ஸ்நானஞ்செய்து நியமத்துடன் கிருஹ ப்ரவேச காலத்தில் செய்ய வேண்டிய ஸகல க்ரியைகளையும் சுருக்கமாக விதிப்படி செய்து முடித்தார். ஸகல மந்த்ரங்களை அறிந்து ஸகல மந்த்ர ஸ்வரூபியான ராமனுக்குத் தெரியாத விஷயமுமுண்டோ? வீட்டிற்கு அதிஷ்டான தேவதைகளான அக்னி வருணன் முதலிய நாற்பத்தைந்து தேவதைகளை, ஹோமம் நைவேத்யம் பலி பூஜை முதலிய க்ரியைகளால் ஆராதித்துப் பரிசுத்தராய் அந்தப் பர்ணசாலையில் ப்ரவேசித்தார். அப்பொழுது மஹாதேஜஸ்வியான ராமச்சந்த்ரமூர்த்திக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷ முண்டாயிற்று. வைசுவதேவ பலிகளை வைத்து அதில் விஷ்ணு ஸம்பந்தமான யாகத்தையும் ருத்ர ஸம்பந்தமான யாகத்தையும் செய்தார். பிறகு வீட்டில் வலிக்கும்பொழுது நேரக்கூடிய அசுபங்களைப் போக்குவதற்குப், புண்யாஹவாசனம் கிருஹசாந்தி ஜபம் முதலியவைகளைக் குறைவில்லாமல் செய்தார். ருத்ர யாகம் செய்த படியால் தன்னையும் ஸகல ஓஷதிகளையும் ஜலத்தால் மறுபடியும் சுத்தஞ் செய்துகொண்டு ராத்ரி பகல்களில் ஸஞ்சரிக்கும் பாப கர்மங்களைச் செய்யும் க்ருரமான பூதங்களை உத்தேசித்து ஸர்வ பூதங்களுக்கும் பலியிட்டார். தபஸ்விகள் வலிக்கும் ஆசிரமத்திற்கு உசிதமான பலிபிடங்களையும் கந்தர்வர்கள் முதலிய தேவகணங்கள் வலிக்கும் சைத்ய ஸ்தானங்களையும் விஷ்ணு முதலிய தேவதைகள் வலிக்கும் பூஜா கிருஹங்களையும் ஏற்படுத்தி, அந்தத் தேவதைகளை மந்த்ர பூர்வமாக அங்கே ஸ்தாபித்தார். பிறகு காட்டில் கிடைக்கும் புஷ்பங்

களாலும் பழங்களாலும் பக்வமான மாம்ஸங்களாலும் ஜலதர்ப்பணங்களாலும் வேதத்தில் விதித்திருக்கும் ஜபங்களாலும் தர்ப்பங்களாலும் ஸமித்துகளாலும் பூதங்களைத் திருப்திசெய்து, ராம லக்ஷ்மணர்களும் லீதையும் சுபமுஹூர்த்தத்தில், மரக் கிளைகளாலும் இலைகளாலும் கூரைபோட்டுச் சாஸ்த்ர விதிப்படி கட்டப்பட்ட அந்தப் பர்ணசாலையில், ஸுதர்மா வென்ற தேவ ஸபையில் அமரர்கள் ப்ரவேசிப்பதுபோல் ப்ரவேசித்து, ஸுகமாக வலித்தார்கள். (இங்கே கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் ஒன்று. வால்மீகிமஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்திற்கு ராமன் வந்ததாயும் அவரால் விதிப்படி பூஜிக்கப்பட்டுக் கேதமம் விசாரிக்கப்பட்டதாயும் பிறகு ராமன் தங்களுடைய பெயர்களையும் தாங்கள் அங்கே வந்த காரியத்தையும் தெரிவித்ததாயும் சொல்லப்படுகிறது. பிறகு பர்ணசாலை கட்டுவதைப்பற்றி ராமன் லக்ஷ்மணனைக் கட்டளையிட்ட விஷயம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. இவ்விரண்டிற்கும் ஸம்பந்தமேயில்லை. பரத்வாஜர் ஸுதீக்ஷணர் அகஸ்த்யர் சரபங்கர் சபரி அக்பரி முதலிய ரிஷிகளின் ஆச்ரமங்களுக்கு ராமன் போன பொழுது அங்கே அவருக்கு நடந்த உபசாரத்தையும் அவர்கள் அங்கே ஸுகமாகத் தங்கியிருந்ததையும், பிறகு அந்தத் தபஸ்விகளிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு வேறிடத்திற்குப் போனதையும் விரிவாக வால்மீகி வர்ணிக்கிறார். அப்படியிருக்க இங்கேமாத்ரம் ராமன் தங்களுடைய பெயர்களைத் தெரிவித்துக்கொண்டபிறகு என்ன நடந்ததென்ற கதையைக் காணோம். அவர்கள் அங்கே தங்கியிருந்து அவரால் உபசரிக்கப்பட்டுப் பிறகு அவரிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு வெகுதூரம் போய்ப், பிறகு ஓரிடத்தில் பர்ணசாலையைக் கட்ட ஆரம்பித்திருக்கவேண்டும். அப்படி அவர்கள் வலித்த குடிசையோ வால்மீகியின் அருகிலிருந்ததென்று பின்வரும் கதையில் ஓரிடத்திலாவது சொல்லப்படவில்லை, வால்மீகிக்குத் தமஸா நதிக்கரையில் ஓர் ஆச்ரமமிருந்ததாக பாலகாண்டத்தில் தெரிகிறது. ராமாயணம் செய்யப்பட்டவிடம் அதே. லீதை தங்கியிருந்த விடம் அதே. குசலவர்கள் பிறந்தவிடம் அதே. தண்டகாரணயத்திலும் அவருக்கு ஒரு ஆச்ரமமிருந்ததாக இதனால் அறிகிறோம். இங்கே வால்மீகியின் ஆச்ரமத்தில் நடந்த விருத்தாந்தத்தையும் பிறகு லக்ஷ்மணன் பர்ணசாலை கட்டும்வரையில் நடந்த விருத்தாந்தத்தையும் வர்ணிக்கும் பாகம் மூலத்தில் காணப்படவில்லை. கோகிர்தராஜர் முதலிய வ்யாக்யானகாரர்களில் ஒருவராவது இதைக் கவனித்து இதற்குக் காரணமும் தெரிவிக்கவில்லை. அவர்களுடைய காலத்தில் இந்தப்பாகம் மூலத்திலிருந்தால் அதற்கு வ்யாக்யானஞ்

செய்திருக்கவேண்டும். தற்காலத்தில் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் ராமாயணத்தின் மூலபாடம் பூர்ணமல்ல; அடிக்கடி ஒரே விஷயத்தைத் திருப்பிச் சொல்வதும், ஒரே விஷயத்தை வெவ்வேறு விதமாகவும் விரோதமாகவும் பலவிடங்களில் சொல்வதும், ஒன்றிற்கு அதிகமான பலச்ருதிகள் சொல்லப்படுவதும், வ்யாக்யானக் காரர்களாலேயே ப்ரகழித்தமென்று ஒதுக்கப்பட்ட பல ச்லோகங்களும் ஸர்க்கங்களும் காணப்படுவதும், 5, 10, 20 ச்லோகங்கள் அடங்கிய ஸர்க்கங்கள் நடுவில் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதும், ஸம்ஷ்லேப ராமாயண கதையில் முக்யமான பாகங்கள் விடப்பட்டிருப்பதும், 3-வது ஸர்க்கத்தில் காணப்படும் ராமாயண ஸங்க்ரஹத்திற்கும் அதற்கும் ஒவ்வாதிருப்பதும், அந்தந்தவிடங்களில் சொல்லவேண்டிய விஷயங்களைச் சொல்லாமல் வெகுதூரத்திற்குப் பிறகு அவைகளைக் குறிப்பிடுவதும், வால்மீகியால் இயற்றப்பட்ட ராமாயணத்தின் மூல பாடம் அட்படியே நமக்குக் கிடைக்கவில்லையென்பதற்கு ஆதாரமாகும்.)

பல மிருகங்களாலும் பகடிகளாலும் விசித்ரமான புஷ்பங்களுள்ள மரங்களாலும் நிறைந்து, ஸர்ப்பங்கள் யானைகள் புலிகள் கரடிகள் மான்கள் முதலிய மிருகங்களின் சப்தத்தால் விளங்கும் அந்த வனத்தில், ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் இந்திரியங்களையும் மனஸையும் அடக்கிக்கொண்டு, தங்களிஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்துப், புஷ்பங்களைப் பறிப்பது ஜலக்ரீடை செய்வது முதலிய அந்தந்த காலத்திற்கேற்ற ஸுகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மஹாரமணியமான அந்தச் சித்ரகூடபர்வதத்தில் மால்யவதியென்ற புண்யநதிக்கரையில், ஒரு கவலையுமில்லாமல் ராமன் தபஸ்விகளின் தர்மத்தை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு அளவற்ற ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, அயோத்யையை விட்டுவந்த துக்கத்தை மறந்தார்.

ஸர்க்கம் 57.

ஸுமந்த்ரர் அயோத்யைக்கு வந்தது.

ராமன் நதியைத் தாண்டி அக்கரை சேர்ந்த பிறகு, குறும்ன மிகுந்த வருத்தத்துடன் அவர் கண்ணுக்கு மறையும்வரையில் அவருடைய குணங்களைப்பற்றி ஸுமந்த்ரருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தது.

பிறகு அவரை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குப் போனான். தூதர்களை அனுப்பி ராமலக்ஷ்மணர்கள் பரத்வாஜருடைய ஆச்ரமத்திற்குப் போனதையும் ப்ரயாகையில் அவருடன் தங்கியிருந்ததையும் சித்ரகூடத்தை நோக்கி ப்ரயாணஞ் செய்ததையும் அறிந்து ஸ்ரீமந்த்ரீடத்தில் தெரிவித்தான். பிறகு அவர் குஹனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு வெகு க்லேசத்துடன் குதிரைகளைப் பூட்டி அயோத்யைக்குப் போனார். (ராமனுக்கும் குஹப்பெருமானுக்கு முள்ள ஸம்பந்தத்தைப்பற்றித் திருமங்கைமன்னன், பெரிய திருமொழி 5-ம் பத்து 8-வது திருமொழி 1-ல் “ஏழை யேதன் கீழ்மகனென்னுதிரங்கி, மற்றவர்பின்னருள் சுரந்து—, மாழை மான்மட நோக்கி, யுன் தோழி, யும்பியெம்பியென் றெழிந்திலை— உகந்து, தோழன் நீ யெனக்கிங்கொழியென்ற சொற்கள் வந்தடி யேன் மனத்திருந்திட—, ஆழிவண்ண! நின்னடியினை யடைந் தேன், அணிபொழில திருவரங்கத்தம்மானே”யென்று சொல்லி யிருக்கிறார்.)

பரிமளமுள்ள காடுகளையும் ஆறுகளையும் ஏரிகளையும் க்ராமங்களையும் நகரங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு வேகமாக ப்ரயாணஞ் செய்து, மூன்றாவது நாள் ஸாயங்காலத்தில் ஸந்தோஷமற்ற அயோத்யையில் ப்ரவேசித்தார். பாழான நகரத்தைப்போல் ஜனஸஞ்சாரமில்லாமல் சப்தமில்லாமலிருப்பதைப் பார்த்து மிகவும் மனங்குன்றி “இதுவரையில் யானைகளும் குதிரைகளும் ஜனங்களும் அரசர்களும் நிறைந்திருந்த இந்த அயோத்யை ராமனைவிட்டுப் பிரிந்த துக்கமென்ற நெருப்பால் எரிக்கப்பட்டிரு சாம்பலாயிற்று”வென்று நினைத்துக் குதிரைகளை அதிவேகமாக நடத்திக் கோட்டைவாசற்படிக்கு வந்தார்.

ஸ்ரீமந்த்ரீ வ்ருவதைக் கண்டு ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாக “ராமனெங்கே, ராமனெங்கே?”யென்று நான்குபுறத்திலும் அவரைக் கேட்க ஆரம்பித்தார்கள். “ஜனங்களே! அந்த மஹாத்மாகங்கைக்கரையில் என்னை நிறுத்திவிட்டு, அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போவென்று உத்திரவு கொடுத்தனுப்பிவிட்டா”ரென்று மறுமொழி சொன்னார். ராமலக்ஷ்மணர்கள் கங்கையைத் தாண்டிப் போய்விட்டார்களென்று தெரிந்தவுடன் ஜனங்கள் கண்ணீர்பெருகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு “என்ன ஆச்சர்யம்! இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் நமக்கு நேரும்படியான ப்ரபத்தைச் செய்திருக்கிறோமா? என்ன ஜன்மமெடுத்தோம்! ஹா-ராம! எங்களை இப்படித் தவித்திட்டுப்

போத உனக்கு மனம் வந்ததா' வென்று கதறினார்கள். கூட்டங் கூட்டமாக நின்றுகொண்டு, "இதே ரதத்தில் ராம லக்ஷ்மணர்களை யும் வீரதையையும் பார்த்துவிட்டு, இப்பொழுது அவர்களில்லாமல் பாழடைந்திருக்கும் இதே ரதத்தைப் பார்க்கும்படி நேர்ந்த நமது ஜன்மத்தைச் சுடவேண்டும். ஒருவன் எங்கேயாவது தானங் கொடுத்தால் ராமன் தவறாமல் அவ்விடத்தில் போயிருந்து, ஸரியான தேசத்திலும் காலத்திலும் மனுஷ்யர்களுக்கும் அந்தத் தானம் கொடுக்கப்படுகிறதாவென்று கவனித்துக்கொண்டிருப்பான். எங்கே யாவது யாகய்க்குங்கள் நடந்தால் ராமன் அங்கே தவறாமல் போய், அந்த யாகம் ந்யாயமாக ஸம்பாதிக்கப்பட்ட த்ரவ்யத்தால் நடக்கிறதா வென்று கவனிப்பான். க்ரியைகளில் ஸந்தேஹம் ஏற்பட்டால் அதை நீக்குவான்; ஏதாவது மறந்திருந்தால் அதை ஞாபகஞ் செய்வான். எங்கேயாவது விவாஹம் நடந்தால் ராமன் அவ்விடத்திற்குத் தவறாமல் போய், இருதிருத்தாருடைய ஜாதி குலம் சிலம் ஐசுவர்யம் ஒத்திருக்கிறதாவென்றும், மணப்பிள்ளையும் பெண்ணும் எல்லா விதத்திலும் ஒத்திருக்கிறார்களாவென்றும் கவனிப்பான்; தனமில்லாததால் அந்த விவாஹம் நடக்காதென்றறிந்தால் வேண்டிய தனத்தைக் கொடுத்து நடப்பிப்பான். வைதிக க்ரியைகள் குறைவில்லாமல் நடக்கிறதாவென்று பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். இப்படியே நீண்ட காலம் வரையில் நடக்கும் யாகங்கள் முதலிய ஜனக்கூட்டங்களில் தானே போய் அவைகளை ஒழுங்காக நடத்துவான். அந்தத் தர்மாத் மாவை இன்னு மொருதரம் பாப்போமா? இந்த நகரத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் எது சூக்ஷ்மத்தை உண்டுபண்ணும், எது ப்ரியம், எது ஸுகத்தைக் கொடுக்குமென்று நன்றாக விசாரித்து, அவ்னவனுடைய மனோரதங்களைப் பூர்த்தி செய்து, குழந்தையைத் தகப்பன் ரக்ஷிப்பதுபோல் நம்மெல்லோரையும் ரக்ஷித்துவந்த நாதன் இப்பொழுது நம்மை விட்டுப்போகும் காலம் வந்ததல்லவா" வென்று அந்த நகரத்திலுள்ள ஸதரீகள் ராஜவீதிக்கு இருபுறத்திலுள்ள மெத்தைவீடுகளிலிருந்தும் கடைகளிலிருந்தும் ஜன்னல்களால் ராமனுடைய ரதத்தைப் பார்த்துப் ப்ரலாபிப்பதைக் கேட்டுக் கொண்டே ஸுமந்தரர் அரண்மனையை நோக்கிப் போனார்.

அந்த ஜனங்களைப் பார்க்க ஸதரீக்காமல் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு தசரதரிருக்குமிடத்திற்குப் போய் ரதத்தை விட்டிறங்கி வருகிற கட்டிகளைத் தாண்டினார். தசரதர் வெளியில் வராததைக் கண்டு ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாக அங்கே நின்றுகொண்டிருந்த

தார்க்கள். ராமன் திரும்பி வருவாரென்ற ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீராமனல்லோரும் ராமனில்லாமல் ரதம் சூன்ய மாயத் திரும்பிவரக் கண்டு துக்கந்தாங்காமல், ஹாஹாவென்று கதறினார்கள். “ஒன்றந்தோன்றாமல் பித்துப்பிடித்ததுபோல் ஒரு வரை யொருவர் மெயித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஸுமந்த்ரர் வந்ததை அறிந்து ராஜபத்தினிகள் தங்களுடைய விடுதிகளி லிருந்து அரசனுடைய அந்தப்புரத்திற்கு வந்து ஸுமந்த்ரர் என்ன சொல்லாரோவென்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். “ராமனுடன் இந்த நகரத்தைவிட்டுப் போனவர் ராமனில்லாமல் திரும்பி வந்தாரே. சொல்லமுடியாத துக்கத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் கௌஸல்யையிடத்தில் அவர்’ என்ன சொல்வாரோ பார்ப்போம். தன்னருமைக் குழந்தையான ராமனைக் காட்டிற்குப் போகவிட்டு அவள் பிழைத்திருப்பது வெகு ஆச்சர்யம். அவனைத் தவிர மற்றவர்கள் அப்படிச் செய்யமுடியா”தென்று, தசரதர் ஸமீபத்திலிருந்ததால் அவர்கள் மெதுவாகப் பேசிக்கொள்ளும் வார்த்தைகள் ஸுமந்த்ரருடைய காதில் விழுந்தன. அதைப் பொய்யென்று சொல்லமுடியுமா? கேட்கக் கேட்கத் துக்கம் வளர்ந்தது. பிறகு எட்டாவது கட்டில் நுழைந்து, அங்கே ராஜலக்ஷ்மீ விளங்காததையும் அரசன் புத்ரசோகத்தால் ப்ரக்ஞைதவறியிருப்பதையும் கண்டார். ஸமீபத்தில் போய்க் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து, ராமன் சொன்ன ஸமாசாரத்தைத் தெரிவித்தார். தசரதர் அதை மௌனமாகக் கேட்டுப் புத்ரசோகம் மேலிட்டுப் புத்தி சிதறி மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தார். அங்குள்ள ஜனங்களெல்லோரும் ‘ஹாஹா’ வென்று கதறினார்கள். கௌஸல்யையும் ஸுமிதரையும் ஓடிவந்து அவரை வாரியெடுத்துப் படுக்கையில் வைத்தார்கள்.

அப்பொழுது கௌஸல்யை துக்கம் தாங்காமல் “மஹாநுபாவ! ஒருவரும் செய்யாத துணியாத கார்யத்தைச் செய்த என் குழந்தை காட்டிலிருந்து அனுப்பின தூதன் வந்திருக்கிறார். ஏன் அவரிடத்தில் பேசாமலிருக்கிறீர்கள்? கைகேயியிக்கு வரங்களைக் கொடுக்கும் பொழுது ஸுலபமாகவும் ஸந்தோஷத்துடனும் கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு அதனால் ராமன் காட்டிற்குப்போக, இப்பொழுது அதைப் பற்றி வெட்கமும் வருத்தமும் படுவது என்ன ஆச்சர்யம்! இதெல்லாம் அப்பொழுது ரூபகமில்லையோ? எழுந்திரும்; எதுபோனாலும் போய்விட்டும்; யா என்ன கஷ்டப்பட்டால் தங்களுக்கென்ன?

ஸத்யம் தவறாமலிருந்ததால் மிகுந்த புண்யத்தை ஸம்பாதித்தீர்கள். அது போதாதா? துக்கத்தை அனுபவிப்பதில் பிறர் உதவிசெய்ய முடியுமா? என் துக்கத்தை நானே அனுபவிக்கவேண்டும். என்னைத் திருப்திசெய்யத் தாங்களும் துக்கப்படுவதுபோல் கூட்டிக் கொண்டால் என் துக்கம் தணியுமா? ஆகையால் அந்த வேஷம் வேண்டாம். துக்கப்படாமலிருந்தால் யாராவது தூஷிப்பார்களே யென்று பயந்து லோகாபவாதத்திற்குக் கட்டுப்பட்டுப் ப்ரலாபிக்கிறீர்களோ? அது வேண்டாம். இங்கே கைகேயீ இருக்கிறாளென்று நினைத்துப் பயந்து ராமனைப்பற்றின ஸமாசாரத்தைக் கேட்காமலிருக்கிறீர்களோ? அந்தப் பயம் வேண்டாம். கைகேயீ இவ்விடத்திலில்லை; தையமாய்ப் பேசுங்க”என்று கண்ணீர் நெஞ்சை அடைக்கப் பேசமுடியாமல் மூர்ச்சையடைந்து கிழே விழுந்தாள்.

கௌஸல்யை இப்படிப் ப்ரலாபிப்பதையும் மூர்ச்சை அடைவதையும் ஒன்றும் தோன்றாமல் தசரதர் உட்கார்ந்திருப்பதையும் கண்டு அங்கிருந்த ஸ்த்ரீகளெல்லோரும் பெருங்குரலிட்டு அழுதார்கள். அதைக் கேட்டு அங்கிருந்த மற்றவர்களும் ப்ரலாபிக்க, அதைக் கேட்டு வெளியிலிருந்த நகரத்து ஜனங்களும் ப்ரலாபிக்க, அரசனுடைய அரண்மனையிலும் நகரத்திலும் ஏங்கே பார்த்தாலும் அழுததைச் சப்தத்தைத் தவிர வேறொன்றும் கேட்கப்படவில்லை. ராமன் அயோத்யையை விட்டுக் காட்டுக்குப் போகும்பொழுது இருந்தது போல அநநகரம் அல்லோலகல்லோலமாய்த் ததகளித்தது.

ஸர்க்கம் 58.

ராமன் தெரிவித்த ஸமாசாரம்.

சற்றுநேரம் கழித்துச் சக்ரவர்த்தி மூர்ச்சை தெளிந்து, ராமனுடைய வரலாற்றைக் கேட்கவிரும்பி, அவரிடத்திலிருந்து வந்த ஸுமந்த்ரரைக் கூப்பிட்டு, ஸாரதி வணக்கத்துடன் எதிரே வந்து நின்றார். மிகவும் வயஸ்சென்றவராகக், காட்டிலிருந்து புதிதாகப் பிடிக்கப்பட்ட மிருகத்தைப்போல் தடித்துக்கொண்டு, வயர்தியால் பிடிக்கப்படும் யானையைப்போல் ராமனையே நினைத்துப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருந்த அரசன், அதிவேகமாய் ப்ரயாணஞ் செய்தபடியால் உடம்பெங்கும் புழுதிபடிந்து கண்களில் நீர்தளும்பத் தினமாக எதிரில் நிற்கும்

ஸாரதினைப் பார்த்து “ஸுமந்தர்! தர்மாத்மாவான என் குழந்தை எந்த மரத்தடியில் தங்கியிருக்கிறான்? வெகு ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டவனுக்கு வனத்தில் எந்தப் பதார்த்தம் ருசியாகவிருக்கும்? துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தகாதவனும் இந்தப் பூமண்டலத்திற்கு நாதனுமான என் புத்ரன், பூமியில் படுத்து அனாதையைப்போல் எப்படித் தூங்குவான்? வெளியில் புறப்படும்பொழுது சதுரங்க ஸையங்களால் பின்தொடரப்படுகிறவன் ஜனஸஞ்சாரமில்லாத வனத்தில் ஒண்டியாக எப்படி வலிப்பான்? மலைப்பாம்புகளும் கரு நாகங்களும் புலி முதலிய துஷ்டமிருகங்களும் நிறைந்த காட்டில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் லீதையுடன் எப்படி ஸஞ்சரிப்பார்கள்? வெகு செல்வமாக வளர்க்கப்பட்ட லீதையுடன் என் குழந்தைகள் ரதத்திலிருந்து இறங்கி எப்படி நடந்து ப்ரயாணஞ்செய்தார்கள்? ஸுமந்தர்! அச்வினி தேவதைகள் மந்தரபர்வதத்தில் ப்ரவேசிப்பதுபோல் என் குழந்தைகள் காட்டில் புகுவனதப் பார்த்தாயல்லவா? பாக்க்யசாலி நீயே. ராமன் என்ன சொன்னான்? லக்ஷ்மணன் என்ன சொன்னான்? வனத்திற்குப் போனபிறகு லீதை என்ன சொன்னான்? ராமன் உட்கார்ந்தது, படுத்தது, புஜித்தது முதலிய செய்கைகளை ஒன்றுவிடாமல் சொல். முன்னொருகாலத்தில் யயாதி ‘சக்ரவர்த்தி ஸவர்க்கத்திலிருந்து தள்ளப்படும்பொழுது ‘ஸாதுக்களிருக்குமிடத்தில் நான் போகவேண்டு’மென்று இந்த்ரனை ப்ரார்த்தித்தார். அப்படியே சிபி முதலிய மஹாத்மாக்கள் இருக்குமிடத்தில் விழுந்து, அவர்களுடைய மஹிமைபால தன துக்கநதிரந்து மறுபடியும் ஸவர்க்கத்திற்குப் போனார். அதுபோலவே நானும் ராமனுடைய கல்யாண குணங்களையும் சரித்திரத்தையும் கேட்டு உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வே”னென்றார்.

ஸுமந்தர் கண்ணீரால் வார்த்தை குன்றக் கைகப்பி “மஹா ராஜ! குலதர்மத்தைப் பரிபாலனம் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ள ராமசந்த்ரன் கைகப்பி நமஸ்கரித்துத் தங்களிடத்தில் பின்வருமாறு விக்ஞாபனஞ்செய்யச்சொன்னார். ‘ஸாரதியே! மஹாஞானியும் ஸகல ப்ராணிகளும் நமஸ்கரிக்கத் தகுந்தவருமான என் பிதாவின் பாதங்களில் சிரனை வைத்து, ஸாஷ்டாங்கமாக நான் நமஸ்காரஞ் செய்தே’னென்று சொல்லும்.

அந்தப்புரத்திலிருப்பவர்களுக்குத் தகுந்தபடி என் நமஸ்காரத் தையும் எல்லோருடைய ஷோமத்தை நான் விசாரித்ததையும் சொல்லும்.

என் தாயான கௌஸல்யையை நான் அடிபணிந்து கேட்கும் விசாரித்து ‘அம்மா! தாம்த்தை அனுஷ்டிப்பதிலேயே நோக்கங் கொண்டு அக்னி காரியங்களில் தவறாமலிருக்கவேண்டும். தேவதை களைப் பூஜிப்பதுபோல் சக்ரவர்த்தியின் பாதங்களில் ஸகலவிதமான பணிவிடைபையும் செய்யவேண்டும். மேன்மையான குலத்தில் பிறந்தவள், மஹாராஜாவிற்குப் பட்டமவிவியென்ற அபிமானத்தையும் கர்வத்தையும் விட்டு மற்ற ராஜபத்தினிகளிடத்தில் நடக்க வேண்டும்.’ அரசனிடத்தில் நடப்பதுபோல் கைகேயியிடத்திலும் நடக்கவேண்டும். பரதனைச் சக்ரவர்த்தியாக நினைத்து உபசரிக்க வேண்டும். ‘அரசர்கள் வயஸால் முத்தவர்களல்ல; செல்வத்தால் முத்தவர்க’ளென்ற ராஜதர்மத்தை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு, பரதன் தங்களுக்குச் சிறுவனானாலும் அவனுக்கு ஸகல மரியாதையும் செய்யவேண்டு’மென்று வெகுஜாக்ரதையுடன் சொல்லவேண்டும்.

பரதனை நான் கேட்கும் விசாரித்ததாகத் தெரிவித்து ‘எல்லா ராஜபத்தினிகளிடத்திலும் நீ ஒரே விதமாய் நடக்கவேண்டும். உனக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் நடந்தபிறகு சக்ரவர்த்தியை ராஜ்யத்திலேயே வைத்துக்கொண்டு ஸகல உபசாரங்களையும் குழைவில்லாமல் செய்யவேண்டும். அவர் மிகவும் வயஸ்சென்றவர். ஆகையால் எந்த விஷயத்திலும் அவருடைய வார்த்தைக்கு எதிர்சொல்லக்கூடாது. அவருடைய உத்திரவுப்படி நடந்துகொண்டு ஸகல போகங்களையும் உசிதமாக அனுபவித்துக்கொண்டிரு’வென்று சொல்லவேண்டு” மென்றார். பிறகு தன் தாய் பிறரால் உபதரவிக்கப் படுவானென்பதையும் தான் விரும்பத்திலிருந்து அவளுக்குப் பணிவிடைசெய்யக் கிடைக்கவில்லையென்பதையும் நினைத்துக் கண்ணீர் விட்டு, “என்னிடத்தில் விசேஷ பீதிவைத்திருக்கும் கௌஸல்யையை உன் தாயைப்போல் நீ உபசரிக்கவேண்டு”மென்று துக்கத்தால் கண்கள் சிவக்கக் கலகலவென்று கண்ணீர் உதிர்த்துப் பிறகு ஒன்றுந் தோன்றாமலிருந்தார். ராமன் சொல்லியனுப்பின ஸமாசாரம் இதே.

லக்ஷ்மணன் ராமனைப்போல் மனதிலிருக்கும் எண்ணங்களை மறைக்கமுடியாதவர்; ஆகையால் வெகு கோபத்துடன் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு “ராமனிடத்தில் எந்த அபராதத்தைக் கணிபிடித்துத் தசரதர் அவரைக் காட்டிற்கு அனுப்பினார்? அல்ப ஸ்வபாவ முள்ளகைகேயி கட்டியிட்டதை விசேஷமாய் நினைத்துத் தலையால் தாங்கி இந்த அந்நியத்தைச் செய்து, எங்கள் எல்லோரையும் இது வரையிலும் அனுபவிக்காத கஷ்டங்களுக்கு உட்படுத்தினாரே. பர

தனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு இப்படிச் செய்தாலும் வேறு எப்படி யிருந்தாலும் இது அந்யாயமே. வரங்களைக் கொடுக்கும்பொழுது ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புவதென்ற வது பரதனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பதென்றவது குறிப்பிட வில்லை. ஆனால் 'உனக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கிறே'னென்று முதலில் எல்லா ஜனங்களுக்கெதிரில் ராமனிடத்தில் ப்ரதிக்ளை செய்திருக்கிறார். கைகேயி கேட்கும்பொழுது 'ராஜ்யத்தை ராமனுக்குக் கொடுத்துவிட்டேன்; உன் புத்ரனுக்கும் கொடுக்கமாட்டேனெ'ன்று தடுத்திருக்கலாம். 'மூத்தபுத்ரனைக் காட்டிற்கனுப்புவது எப்பொழுதும் தகாது; மூத்த புத்ரனைத் தள்ளிவிடக்கூடாது; ஒரே புத்ரனையும் தள்ளிவிடக்கூடா'தென்று ஸ்மிருதிகள் முறையிடுகின்றன. நானும் எவ்வளவோ யோசித்துப்பார்த்தேன். ராமனைக் காட்டிற்கனுப்ப ஒரு காரணத்தையாவது கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அதற்குத் தகுந்த தோஷம் ஏதாவது ராமனிடத்திலிருந்தால் அவரைக் காட்டிற்குப் போகச்சொல்வது சாஸ்த்ரத்திற்கு ஒக்த விஷயம்; அப்படி யாதொன்றுமில்லை. ஆகையால் தசரதர், தன் மனம் போனபடியே செய்திருக்கவேண்டும். அல்லது தைவச்செயலால் சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரிக்காமல் நடந்திருக்கவேண்டும். மனம்போன படி செய்திருந்தால் இப்பொழுது அகைப்பற்றி ஏன் வருத்தப்பட வேண்டுமென்றால், புத்திபிசகித் தீர ஆலோசிக்காமல் ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினதால் இப்பொழுது இவ்வளவு துக்கப்படுகிறார். பெற்ற தகப்பனைத் தூவிக்கலாமாவென்றால், 'கர்வத்தால் தலைதெரியாமல் ந்யாயாந்யாய விவேகமற்று ஸன்மார்க்கத்திலிருந்து விலகினவன், தகப்பனானும் ஆசார்யனானும் அவனைத் தள்ளவேண்டு'மென்று சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. ஆகையால் நான் மஹா ராஜாவை என் பிதாவாக நினைக்கவில்லை. ராமனே எனக்கு ஸ்வேஹா தரன்; ராமனே என்னைப் போஷிப்பவர்; ராமனே எனக்குப் பந்து; ராமனே எனக்குப் பிதா. 'இயற்கையான பிதாவை விட்டு முக்யமில்லாத வேறொருவரைப் பிதாவாகக்கொள்வது ந்யாயமா'வென்றால், ராமன் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ப்ரியமானவர்; அவைகளின் ழிதத்தையே தேடுகிறவர்; அப்படியிருக்க அவரைக் காட்டிற்கு அனுப்பினதால் அரசன் அவைகளுக்கு ப்ரியமில்லாதவராயும் அவைகளின் நாசத்தைக் கோறுகிறவராயுமானார். கைகேயி பரதன் ஸ்விதர்கள் போன்றவர்களைத் தவிர மற்ற எவருக்காவது அவரிடத்தில் ப்ரியமிருக்குமா? தர்மவானும் குடிகள் யாவர்க்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவருமான ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்தி, ப்ராணிகளை

விரோதித்துக்கொண்ட தசரதர் 'ஸகல லோகங்களையும் ஸந்தோஷப் படுத்துகிறவ'ரென்று அர்த்தமுள்ள ராஜாவாக எப்படியிருக்கமுடியுமென்று தங்களிடத்தில் சொல்லச்சொன்னார்.

ராமனுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல் தன் மனதிலுள்ள எண்ணங்களை லக்ஷ்மணன் வார்த்தையால் வெளிப்படுத்தினார். லீதையோ அப்படிச் செய்யவில்லை. ஜனகமஹாராஜனுடைய புத்ரி, 'குணங்களாலும் நடத்தையாலும் விசேஷ கீர்த்திபெற்றவள்; மனதில் நிறைந்த சோகத்தால் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, வெகு கம்பீரமான ஹிருதயமுடையவளாகையால் பிசாசும் பிடித்தவளைப்போல் ஒன்றும் தோன்றாமல் திகைத்து நின்றாள். இப்படிப் பட்ட கஷ்டங்களை ஒருநாளும் அனுபவிக்கத் தகாதவள்; ஆகையால் ராமனுக்கு நேர்ந்த துக்கத்தைப் பார்த்துத் தாங்காமல் கண்ணீர் பெருக என்னிடத்தில் யாதொன்றையும் சொல்லவில்லை. வாடின முகத்துடன் கண்ணீரால் மறைக்கப்பட்ட நேத்ரங்களால் ராமனையும் பார்த்து அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போகும் என்னையும் பார்த்து "ஐயோ! இந்தக் கோரமான காட்டில் ரதமில்லாமல் ராமன் எப்படி நடந்து போவா"ரென்று நினைத்துக் கலகலவென்று கண்ணீருதிர்த்தாள். ராமன் கண்களில் நீர்தளும்பக் கைகூப்பிக் கொண்டு நின்றார். லக்ஷ்மணன் அவருக்குப் பணிவிடைசெய்து கொண்டிருந்தார். லீதை நினமாக அழுதுகொண்டு ரதத்தையும் என்னையும் பார்த்துக்கொண்டே நின்றாள்.

ஸர்க்கம் 59.

தசரதருடைய பச்சாத்தாபம்.

"நான் ரதத்தை அயோத்யையை நோக்கித் திருப்பினவுடன் அதில் பூட்டின குதிரைகள் கண்ணீர் பெருக 'ஐயோ! ப்ரஹ்மா இந்தரன் முதலிய தேவர்களுக்கும் கிடைக்காத பகவானுடைய கைங்கர்யம் பூர்வ ஜன்மங்களில் நாம் செய்த புண்யத்தால் நமக்குக் கிடைத்ததென்று எண்ணி யிருந்தோமே; தைவம் அதைப் பொறுக்காமல் கெடுத்துவிட்டது. இனி என்ன செய்வோம்? நமது ஜன்மம் வீணாயிற்றே"யென்ற மிகுந்த துக்கத்தால் வாடின; கல்நெஞ்சையுடைய நான் ராமனை விட்டுப் பிரிந்து அயோத்யைக்குத் திரும்பினே

லும் அவை திரும்பிவர ஸம்மதிக்கவில்லை. பலவந்தமாக அவைகளை நடத்திக்கொண்டு வந்தேன். அந்தத் துக்கத்தையும் அனுபவித்துக்கொண்டு ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கைகூப்பிவணங்கி அயோத்யைக்குத் திரும்பிவரப் புறப்பட்டேன். ஒருவேளை ராமன் என்னை மறுபடியும் தருவிப்பாரோவென்ற ஆசையால் ராமனுக்கு உயிர்த்தோழனான குஹனுடன் மூன்று நாள்களிருந்தேன். என் துக்கம் கொஞ்சம் தணிந்தது. கைகேயியை ஸந்தோஷப்படுத்த எண்ணித் தாங்கள் விசாரிக்காமல் செய்த காரியம் ஸகல லோகத்திற்கும் கஷ்டத்தை உண்டுபண்ணிற்று. ஸர்வபூதங்களுக்கும் ராமன் அந்தர்பாயி. தங்கள் ராஜ்யத்திலிருக்கும் மரம் கொடியு மொட்டி அரும்பு இலை இவைகளும் ராமனை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் வாடி உலர்ந்ததற்கு அதே காரணம். அவைகளுக்கு ராமன் ஜீவாதாரமல்லவா? நதிகளிலும் ஏரிகளிலும் குட்டைகளிலுமுள்ள ஜலம் கொதிக்கிறது. நீர்பாய்ச்சாமல் வளரும் உறுதியான காட்டு மரங்களும் தோட்டங்களில் நீர்பாய்ச்சி வளரும் மிருதுவான மரங்களும் உலர்ந்துபோயின. ஜந்துக்கள் இருந்தவிடத்தை விட்டு அசையாமல் உட்கார்ந்திருக்கின்றன. எப்பொழுதும் ஸஞ்சரிக்கும் வழக்கமுள்ள க்ருரமிருகங்களும் இப்பொழுது இரையெடுப்பதற்குக்கூட வெளியில் போகவில்லை. ராமனுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தால் வனத்திலுள்ள ப்ராணிகள் யாவும் சப்தஞ்செய்யாமல் ப்ரமைகொண்டு நிற்கின்றன. தாமரையிதழ்கள் வாடி ஜலத்தில் மூழ்கிவிட்டன. சுத்தமான ஜலம் கலங்கியிருக்கிறது. தாமரை ஓடைகளில் புஷ்பங்கள் கருகிப்போயின. மீன்களும் நீர்க்காக்கை முதலிய பறவைகளும் அசைவற்றுக்கிடக்கின்றன. ஜலத்திலும் தரையிலும் உண்டாகும் புஷ்பங்கள் மணமும் ப்ரகாசமுமறியிருக்கின்றன. ருசிபுள்ள பழங்களில் ரஸமில்லை. பக்ஷிகள் கூடுகளில் மூர்சையடைந்து கிடக்கின்றன. சோலைகளும் தோப்புகளும் லக்ஷ்மிகளையற்று விகாரமாகவிருக்கின்றன. நான் அயோத்யையில் புறம்பொழுது ஒருவனாவது ஸந்தோஷிக்கவில்லை. தங்கள் ரதத்தில் என்னுடன் ராமன் வராததைக் கண்டு ஜனங்கள் அடிக்கடி உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சுவிடுகிறார்கள். துக்கத்தால் கண்ணீர்பெருக ராஜவீதியில் நின்றனுகொண்டிருக்கிறார்கள். ராமனில்லாமல் சூன்யமான ரதத்தை உப்பரிகைகளிலும் அரண்மனைகளிலுமுள்ள பெண்கள் பார்த்துத் திடுக்கிட்டு ஹா ஹாவென்று கதறி ஒருவரை ஒருவர் ஏறிட்டுப்பார்த்து ஒன்றும் பேசாமல் கண்ணீர்விட்டழுகிறார்கள். அயோத்யையில் தங்களுக்கு நண்பர்களும் நண்பதல்பாதவர்களும் நடுவுநிலையிலிருப்பவர்களும் ஒருவர்

கொருவர் யாதொரு பேதமற்றிருக்கிறார்கள்; ராமனைவிட்டுப் பிரிந்த துக்கம் எல்லோர்க்கும் ஒரேவிதமே. ஜனங்கள் ஸந்தோஷமிழந்தார்கள்; யானைகளும் குதிரைகளும் துக்கத்தால் வாடின; எங்கே பார்த்தாலும் அழுகைக்குரலும் பெருமூச்சுமே நிறைந்தது. இப்படி ராமனுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தால் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் அயோத்யையைப் பார்த்தால் இதோவிருக்கும் கௌஸல்யைப்போல் அதுவும் லோகோத்தமமான புத்ரனை இழந்ததுபோலக் காணப்படுகிற” தென்று ஸுமந்தர் கண்ணீர் பெருக, குரல் தழதழத்து ஸகல் ப்ராணிகளும் படும் கஷ்டத்தைத் தீனமாக வர்ணிக்கையில், அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் தசரதர் “நாம் கேட்ட கேள்விகளுக்கு மறுமொழி சொல்லி, இன்னும் மற்ற விஷயங்களையும் விரிவாக உரைத்து “இதெல்லாம் உமது அந்யாயத்தால் விளைந்த ப்ரயோஜனமே”யென்று இவர் ஜாடையாகச் சொல்லுகிறாரென்று அறிந்து அதை ஒப்புக் கொண்டு “ஸுமந்தர்! கைகேயி என்னை வஞ்சித்து வரங்களைப் பெற்று அவைகளைக் கொடுக்குமபடி நிர்ப்பந்தித்தாள். நான் என்ன செய்வேன்? அவளோ மஹா பாபஸ்வபாவமுள்ள வம்சத்தில் பிறந்தவள். ஆகையால் ஒன்றுந்தோன்றாமல், நான் புத்திமான்கள் வயவில் மூத்தவர்கள் நண்பர்கள் மந்திரிகள் நகரத்து ஜனங்கள் யாருடனும் கலந்து ஆலோசிக்காமல், திடீரென்று கேவலம் ஒரு பெண்ணின் தூண்டுதலால், அவளுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்ய, இந்த அக்ரமத்தைச் செய்தேன். ப்ரத்யக்ஷமாக யாதொரு காரணமின்றி இந்தப் பெரும் துன்பம் நேர்ந்ததைப் பார்த்தால், இந்த இஷ்டவாகுசுலம் பூர்வஜன்மங்களில் செய்த மஹாபாபத்தால் நாசமடையும் காலம் ஸமீபித்ததென்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தோன்றுகிறது. ஸுமந்தர்! நான் உனக்கு இதுவரையில் எதாவது உபகாரம் செய்திருந்தால் அதற்குப் பதிலாக என்னை இப்பொழுது ராமனிருக்குமிடத்திற்குச் சீக்ரமாகக் கொண்டுபோய் விடு. என் ப்ராணன் வெளியில் போகக் கிளம்பிவிடும்போலிருக்கிறது. நான் இவ்வளவு கஷ்டத்தை அடைந்தும், என் அதிகாரம் செல்வது உண்மையானால், என்னை ரதத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு ராமனிருக்குமிடத்திற்குச் சீக்ரமாய்க் கொண்டுபோய் அவனைக் காட்டு. குருக்கத்திமலரின் மொட்டுகளைப்போன்ற பல்வரிசையுடைய அந்த மஹாவிரன் எங்கே! மரணம் நெருங்கியிருக்கும் நான் எங்கே! அவனைப் பார்க்கும் பாக்யம் என்னைப்போன்ற மஹா பாபிக்குக் கிடைக்குமா? அவனையும் லீதையையும் ஒரு தடவை பார்த்தால் நிச்சயமாகப் பிழைப்பேன். சிவந்த

கண்களையும் ரத்னகுண்டலங்கள் அணிந்த காதுகளையுமுடைய என் ராமனுடைய முகமண்டலத்தை நான் பார்க்காவிட்டால் யமலோகத் திற்குப் போகாமலிருக்கமாட்டேன். நான் இவ்வளவு கஷ்டப்படும் சமயத்திலும் இகழ்வாகுகுல திலகனுன ராமனைப் பார்க்கமுடியாமல் உயிரை விடுவதைக்காட்டிலும் அதிக துக்கமென்ன? ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண! ஹா ஜானகி! உங்களுக்கு என்ன கஷ்டம் நேர்ந்தது! நீங்களெல்லோரும் இருந்தும் அநாதையைப்போல் நான் உங்களைவிட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் உயிரைவிடுவது உங்களுக்குத் தெரியவில்லையே”யென்று உலையிலிட்ட மெழுகைப்போல் துக்கத்தால் தபித்தார். சோக ஸமுத்ரத்தில் ஆழ்ந்து “ராமனை விட்டுப் பிரிந்த துக்கமே மஹாஸமுத்ரம்; லீதையை விட்டுப் பிரிந்ததே அதற்குக் கரை; பெருமுகை விடுவதே பெரும் சுழல்கள், கண்ணீரே துரை; கைகளை அங்குமிங்கும் புரட்டுவதே பெருமீன்கள்; அழுகையே அதின் ஓசை; அவிழ்ந்துகிடக்கும் தலைமயிரே பாசி; கைகேயியே வடவாக்னி; என் கண்ணீருக்கு உத்பத்தில்தானம் அதே. மந்தரையின் மந்த்ரோதேசமே பெரும் முதலை. க்ருரமான கைகேயியிக்கு நான் கொடுத்த வரங்களை வரவரப் பெருகும் அலைகள்; ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினதே அதின் நீளம். இவ்விதமான சோக ஸமுத்ரத்தில் நான் மூழ்கி ராகவனில்லாமல் அதை எப்படித் தாண்டமுடியும்? ராமலக்ஷ்மணர்களை நான் பார்க்கவேண்டுமென்று எவ்வளவு வருந்தினாலும் பார்க்கக் கிடைக்கவில்லையே! இதைவிட அபசகுனம் வேறென்ன”யென்று பலவிதமாக ப்ரலாபித்துக் கொண்டு தசரதர் மூர்ச்சையடைந்து ஆஸனத்தில் விழுந்தார். இப்படி ராமனைக் குறித்து முன்னைவிட மஹாஜீனமாகக் கதறுவதைக் கேட்டு, முன்பு ராமனுக்கு என்ன கஷ்டம் உண்டாகுமோவென்று கௌஸல்யைக்கு பயமுண்டானதுபோல், அப்பொழுது நமது பர்த்தாவுக்கு என்ன நேருமோவென்று பயமுண்டாயிற்று. (ஸுமந்த்ரரிடத்தில் ராமன் லக்ஷ்மணன் லீதை என்ன ஸமாசாரம் சொல்லியனுப்பினார்களென்று முதலில் வால்மீகி வர்ணித்ததற்கும் பிறகு அவர் அதை அரசனிடத்தில் தெரிவிப்பதற்கும் சில பேதங்கள் காணப்படுகின்றன. லக்ஷ்மணனுடைய வார்த்தைகள் முதலில் காணப்படவில்லை யென்பதைக் கவனிக்கவும்.)

ஸுமந்த்ரர் கௌஸல்யையை ஸமாதானஞ் செய்தது.

கௌஸல்யை பிசாசும் பிடித்தவளைப்போல் தரையில் உட்கார்ந்து அடிக்கடி தேஹம் நடுங்க உயிரிழந்த ப்ராணியைப்போல் வாடி “ஸுமந்த்ரரே ! ரதத்தைத் திருப்பிச் சீகரத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்களும் லீதைபு மிருக்குமிடத்திற்கு என்னைக் கொண்டுபோய் விடும். அவர்களை விட்டு ஒரு கூணங்கூட நான் பிழைத்திருக்க மாட்டேன். தண்டகாரணயத்திற்கு என்னையும் கொண்டுபோய் விடும். அவர்களைப் பார்க்காவிட்டால் நான் யமலோகத்திற்குப் போவேனென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை” யென்று இப்படி ப்ரலாபிக்கும் பொழுது கண்ணீர் நெஞ்சையடைத்துப் பேசமுடியாமலிருந்தாள். அதைக் கண்டு ஸுமந்த்ரர் கைகூப்பி வணக்கமாகத் “தேவி! ராமனை விட்டுப் பிரிந்ததாலுண்டாகும் சோகத்தையும் ராமனுக்கு என்ன கஷ்டம் நேருமோ வென்ற எண்ணத்தையும் மனக்குழப்பத்தையும், ஐயோ ! ராமன் என்ன கஷ்டப்படுவானோவென்று நினைத்துத் தங்கள் தேஹம் தரிப்பதையும் தாங்கள் விடவேண்டும். தங்களுடைய புத்ரன் வருத்தமென்பதைக் கொஞ்சங்கூட அடையவில்லை. அயோத்யையி் விருப்பதைக் காட்டிலும் அதிக ஆனந்தத்துடன் காலங்கழித்துக்கொண்டிருக்கிறா. ஆகையால் தாங்கள் இப்படித் துக்கப்படுவது ந்யாயமல்ல. மஹானுபாவனை லக்ஷ்மணன் தர்மரஹஸ்யத்தை அறிந்தவன். ஆகையால் இந்திரியங்களை அடக்கிக் கொண்டு வெகு ஜாக்ரதையுடன் ராமனுடைய திருவடிகளில் ஸகல கைங்கர்யங்களையும் செய்து ஸமர்ப்பித்து உத்தம லோகங்களை ஸம்பாதிக்கிறான், ஜனஸஞ்சாரமில்லாத காட்டில் வலித்தாலும் லீதை அயோத்யையில் தன் அந்தப்புரத்திலிருப்பது போல், தன் மனம் ப்ராணன் பாவற்றையும் ராமனிடத்தில் நாட்டிப் பயமின்றி ஸந்தோஷப்படுகிறான். காட்டில் வலிப்பதால் அவளுடைய மனதில் க்லேசம் கொஞ்சமாவது உண்டாகவில்லை. பிறந்ததுமுதல் காட்டில் வளர்ந்தவள்போலும் வனவாஸமே தனக்குத் தகுந்த பதவி போலும் நடக்கிறாள். அயோத்யையிலிருக்கும்பொழுது அமுதிய தோட்டங்களுக்குப் போய் ராமனுடன் விநோதமாகக் கழித்தது போல், கோரமான ‘ஐரவண’ காலத்திலும் ஸந்தோஷமாய்

ஸஞ்சரிக்கிறாள். பூர்ணசந்தரீனப்போன்ற முகத்தையுடைய அந்த ராஜகுமாரி தன் மனதையும் புத்தியையும் ஆக்மாவையும் ராமனிடத்தில் வைத்துச் சிறுகுழந்தையைப்போல் முற்றிலும் கவலையற்று விளையாடுகிறாள். லீதையின் மனம் ராமனிடத்தில் லயித்திருக்கிறது. லீதையின் ப்ராணன்கள் ராமனிடத்தில் வேரூன்றியிருக்கின்றன. ராமனில்லாவிட்டால் அயோத்யாநகரமும் கோரமான வனத்தைப்போல் அவளுக்குத் தோன்றும். ராமன் தன்னுடனிருந்தால் பயங்கரமான காடும் அயோத்யையைப்போல் அவளுக்குத் தோன்றும். போகும் வழியிலுள்ள க்ராமங்களையும் நகரங்களையும் மரங்களையும் நதிகளின் ஓட்டங்களையும் பற்றின விஷயங்களை ராமனையாவது லக்ஷ்மணனையாவது கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுகிறாள். இந்த வனவாஸம் அவளுக்கு அயோத்யைக்கு ஸரீபத்திலுள்ள ஒரு தோட்டத்தில் விளையாடுவதுபோலிருக்கிறது. கைகேயியைப்பற்றி அந்தக் குழந்தை ஒரு விரோதமான வார்த்தையைச் சொன்னா”ளென்றா. உடனே “என்ன கார்யம் செய்தேன்! அயோத்யையிலிருந்து புறப்பட்டுப் போகும்பொழுது லீதை கைகேயியைப்பற்றி வெகு கடுமையாகச் சொன்ன வார்த்தைகளை இப்பொழுது சொன்னால் கௌஸல்யைக்கு பரியமாயிருக்குமென்று அஜாக்ரதையால் சொல்ல ஆரம்பித்ததுவிட்டேனே. ஆனால் வயஸ் சென்ற இந்தச் சக்ரவர்த்தியும் இவருடைய பார்வையும் இதைக் கேட்டால் உயிரைவிட்டாலும் விடுவார்களே. இதை எப்படியாவது மறைக்கவேண்டு”மென்று ஆலோசித்துக்கொண்டு, “அது வெகு சமீபக்காரமான வார்த்தை; பற்றுப் பொறுங்கள். ஞாபகஞ் செய்து கொள்ளுகிறேன். என்ன கஷ்டம்! மிகவும் வயஸாயிற்றல்லவா. நீங்கள் துக்கப்படுவதைப் பார்த்து எனக்கும் அது மறநதுவிட்ட”’ தென்று அந்தப் பேச்சை மறைத்துக் கௌஸல்யையின் தாபத்தைப் போக்கி ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும்படி இனிமையான வார்த்தைகளைச் சொல்லவாரம்பித்தாள். “வழிநடப்பாலும் காற்றுமழை வெயிலாலும் துஷ்ட மிருகங்களைப் பார்ப்பதாலும் சந்தரகிரணங்களைப்போன்ற லீதையின் கார்தி கொஞ்சமேனும் மாறவில்லை. மலர்ந்த செந்தாமரைமலர் பூர்ணசந்தரன் இவைகளைப்போல் கார்தியையுடைய லீதையின் முகத்திலிருந்து அதற்கு இயற்கையான தேஜஸும் அழகும் ஒரு நிமிஷமாவது மாறாது. அவருடைய வார்த்தையின் இனிமையை என்ன சொல்வேன்! செம்பஞ்சின் ரஸத்தால் இது வரையில் அலங்கரிக்கப்பட்ட பாதங்கள் இப்பொழுது அது இல்லாவிட்டாலும், காட்டில் மேடுள்ளங்களில் நடந்து நெருந்தால்

தாமரைமொட்டுகளைப்போல் மிகுந்த கார்திபொருந்தியிருக்கின்றன. ஆபரணங்களை அணிந்துகொள்வதில் அவளுக்கு மிகுந்த ஆசை. ஆகையால் எவ்விடத்திலும் எந்த ஸமயத்திலும் அவைகளைத் தரித்துக்கொண்டே யிருப்பாள். பாதச்சிலம்புகள் மதுரமாக ஒலிப்பதற்கு ஒத்து ஒய்யாரமாகவே நடக்கிறாள். யானையையாவது வலிமூத்தை யாவது புலியையாவது இன்னும் மற்றத் துஷ்ட மிருகங்களையாவது கண்டால் ராமனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு போவதால் கொஞ்சமேனும் பயமில்லை. நீங்கள் அவர்களைப்பற்றி வருத்தப்பட ந்யாயமேயில்லை. ராமன் பிதிருவாக்ய பரிபாலனஞ்செய்த இந்தச் சரித்ரம் ஸூர்யசந்த்ரர்களுள்ளவரையில் லோகத்தில் வழங்கும். அவர்கள் கொஞ்சமும் வருத்தமில்லாமல் ஆனந்தமாக மஹர்ஷிகள் அனுஷ்டித்த மார்க்கத்தில் மனவைச் செலுத்திக், காட்டில் கிடைக்கும் பழங்களையும் கிழங்குகளையும் தின்று, குதூஹலத்துடன் சக்ர வர்த்தியின் ப்ரதிக்களையை நிறைவேற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள” என்று ஸுமந்த்ரர் பல காரணங்களை எடுத்துக் காட்டினாலும், கௌஸல்யை துக்கந்தணியாமல் “ஹா ராம! என் அருமைக் குழந்தாய்! ஹா ரகுருவதிலகா!” வென்று புலம்புவதை நிறுத்தவில்லை.

ஸர்க்கம் 61.

கௌஸல்யை தசரதரிடத்தில் கோபித்தது.

தர்மாத்மாவும் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஆனந்தத்தை உண்டாக்குகிறவருமான ராமன் காட்டிற்குப் போனபிறகு கௌஸல்யை துக்கந்தாங்காமல், “நாத! நீர் மிகுந்த கருணையுள்ளவர், எல்லாரிடத்திலும் ப்ரியமாகப் பேசுகிறவரென்று மூன்று லோகத்திலும் கீர்த்திபெற்றிருந்தாலும், உமது புத்ரர்களும் லீதையும் ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டு இப்பொழுது கோரமான காட்டில் ஏப்படி கஷ்டத்தைப் பொறுப்பார்கள்? இந்த அபகீர்த்தியைக் கொடுக்கும் கார்யத்தை ஏன் செய்தீர்? கிழவயஸில் எண்ணிறந்த வ்ரதங்களையும் உபவாஸங்களையும் அனுஷ்டித்துப் பெற்ற லோகோத்தமனான மூத்த புத்ரனை, அபிஷேகமாகும் ஸமயத்தில் காட்டிற்கு அனுப்பியாவது தன் ப்ரதிக்களையை நிறைவேற்றினாரென்ற அபார கீர்த்தி மூன்று லோகங்களிலும் பரவியிருக்கட்டும். ராமன் கருணைநிதி; எவனுக்காவது வருத்தத்தைக் கொடுக்கும் வார்த்தையைச் சொல்லமாட்டான்;

‘எனக்குப் ப்ரஜைகளுக் கெதிரில் கொடுக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தைவிட மாட்டே’னென்று சொல்லாமல், நீர் கேட்டவுடன் ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து விட்டானென்ற மிகுந்த கீர்த்தியும் அவனுக்குக் கிடைக்கட்டும். ஆனால் எனக்கு என்ன கதி? என் பிள்ளையைப் பறி கொடுத்துவிட்டு நான் எப்படிப் பொறுப்பேன்? லீதைக்கு யௌவனம் இப்பொழுதுதான் ஆரம்பித்திருக்கிறது; செல்வமாக வளர்க்கப்பட்டவன்; ஸுகங்களை அனுபவிக்கத் தகுந்தவன்; காட்டில் குளிர் வெயில் காற்று மழை இவைகளை எப்படிப் பொறுப்பான்? இதுவரையில் விசித்ரமான அன்னங்களையும் பசுத்தங்களையும் மாம்ஸங்களையும் மற்றப் பதார்த்தங்களையும், சமையலில் நிபுணர்கள் ஜாக்ரதையாகப் பக்வஞ் செய்து பரிமாறப் புஜித்து வழக்கப்பட்டிருக்கும் அந்த ராஜபுத்ரி, காட்டில் கிடைக்கும் பொருள்களால் எப்படித் தேவத்தைப் போஷிப்பான்? மதுரமான வாத்யங்களாலும் பாட்டாலும் எழுப்பப்படும் வழக்கமுள்ள அந்த ராஜகன்பை, விம்மும் யானை புலி முதலிய க்ரூரமிருகங்களின் கோரமான சப்தங்கள் நான்கு புறத்திலும் காதைத் துளைக்க எப்படித் தூங்குவான்? இந்த்ரவில்லைப் போன்றவனும் முழங்கால் வரையில் நீண்ட கைகளுள்ளவனும் மஹாபராக்ரமசாலியுமான ராமன், இரும்புக் கட்டுகளுள்ள தடியைப் போல் கடினமான தன் கையைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு எங்கே தூங்குகிறானே? தாமரைமலரைப்போல் ப்ரகாசித்துத் தாமரை இதழ்களைப்போன்ற நேத்ரங்களுடன் தாமரைப்பூவின் வாஸனையுடைய ச்வாஸத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டுச், சுருண்டு கறுத்த தலையிர் நெற்றியில்விழும் அழகுவாய்ந்த அந்த முகமண்டலத்தைப் பார்ப்பது எப்பொழுதோ? அவனைக் காணாமல் இன்னும் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருக்கும் என் ஹிருதயம் ஆயிரம் சுக்கல்களாகப் பிளக்காததைப்பார்த்தால் வஜ்ராயுதத்தால் செய்யப்பட்டதென்றே நிச்சயமாகத் தோன்றுகிறது. என்னைச் சேர்ந்தவர்களை நீர் நகரத்திலிருந்து துரத்திக் காட்டிற்கு ஓடும்படி செய்ததைப்பார்த்தால் இதை விட க்ரூரமான காரியம் வேறென்றிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

பதினான்கு வர்ஷங்களுக்குப் பிறகு ராமன் அயோத்யைக்குத் திரும்பிவரும்பொழுது பரதனுக்கு ராஜ்யம் போய்விடுமோவென்று கவலைப்படவேண்டாம். பரதன் அனுபவித்த ராஜ்யத்தை அவன் திரும்பிக்கொடுத்தாலும் ராமன் வாங்குவானா? லோகத்தில் சிலர் பித்திருக்களுக்குச் ச்ரார்த்தஞ்செய்ய உத்தேசித்துப் ப்ராஹ்மணர்களை அந்நற்கு வரிக்கும்பொழுது, வித்யையாலும் வ்யஸாலும் குணத்தா

ஹும் ச்ரேஷ்டமான பராஹ்மணர்கள் ஸுலபமாகக் கிடைத்தாலும் அவர்களை ஒதுக்கிவிட்டுத், தங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கே தனினை முதலிய விசேஷ ப்ரயோஜனங்கள் கிடைக்கவேண்டுமென்று, அவர்களையே ப்ராஹ்மணர்களாக வரிக்கிறார்கள். சரார்த்தம் முடிந்த பிறகு முன்சொன்ன ப்ராஹ்மணச் ச்ரேஷ்டர்களை இஷ்டப்படுத்தியில் உண்ண அழைக்கிறார்கள். அந்த அன்னம் அமிருதத்திற்கு நிகரானாலும் அவர்கள் அங்கே போக நினைப்பார்களா? ப்ராஹ்மணர்கள் புஜித்த சேஷந்தானே; ருத்ரசேஷத்தைப்போல் விலக்கப்பட்ட தல்லவேயென்றால், அந்தப் புத்திமான்கள் வேண்டுமென்று, தங்களுக்குச் செய்த அவமானத்தைப் பொறுக்கவேமாட்டார்கள். உத்தமஜாதியில் பிறந்த ரிஷபம் வேறொன்று தின்று மிகுந்த புல்லைத் தின்க ஸம்மதிக்குமா? அப்படி முத்தபுத்ரனும் குணங்களால் மேலானவனுமான தான் ஆளவேண்டிய ராஜ்யத்தைத் தனக்கு இறையவன் பல வர்ஷங்கள்வரையில் ஆண்டு, பிறகு தன்னிடத்தில் ஒப்பு வித்தால் ராமன் அதைப் பெற்றுக்கொள்வானா? பூமண்டலசக்தி வர்த்தியான உமக்கு இந்த ந்யாயம் தெரியாதா? செந்நாய் நரி முதலிய அல்ப ஜந்துக்கள் கொன்று தின்ற மாம்ஸத்தின் மிகுதியைப் புலி கண்ணெடுத்துப் பார்க்குமா? அப்படிப் பிறரால் அனுபவிக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தை ராமன் மனதாலும் நினைப்பானா? சரு முதலிய ஹவிஸ்களும் புரோடாசமும் குசமென்ற புல்லும் பூபஸ்தம்பங்களும் ஒருதடவை உபயோகித்தபிறகு யாகத்திற்குப் பயன்படாது ஸுராபானத்தின் ஸாரமான பாகத்தை ஒருவன் குடித்துவிட்டு மிகுதியைக் கொடுத்தால் எவரும் வாங்கமாட்டார்கள். அப்படி யாகத்தில் ஒருவன் ஸோமபானத்தைச் செய்துவிட்டு அந்த யாகத்தைப் பிறர்க்குக் கொடுத்தால் அவர்கள் வாங்கமாட்டார்கள். அப்படிப் பரதனால் அடையப்பட்ட இந்த ராஜ்யத்தை ராமன் அனுபவிக்க விரும்பமாட்டான். மஹா பலமுள்ள புலி தன் வாலை மற்றொரு புலி தொட்டாலும் ஸவிக்காது. அப்படி ராமன் இந்த அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டான்.

‘நான் என்ன செய்வேன்? ராமன் பலசாலியாயிருந்தால் ராஜ்யத்தைப் பிறர்க்கைப்பற்ற விடுவானா? கையாலாகதவன்; பயந்து ஒடிப்போய்விட்டா’னென்கிறீரோ? அப்படியல்ல. இந்தப் பதினான்கு லோகங்களிலுள்ள ஜீவகோடிகள் யாவும் ஒன்று சேர்ந்து ராமனை யுத்தத்தில் எதிர்த்தாலும் அவனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியுமா? ஆனால் ராஜ்யத்தைக் கைவிட்டு ஏன் ஒடிப்போனென்

ரூல், தன் நடத்தையாலும் கட்டளையாலும் உபதேசத்தாலும் லோகத்திலுள்ளவர்களை ஸரியாகத் தர்மானுஷ்டானஞ்செய்யும்படி நடத்துகிறவன். தான் செய்த ப்ரதிக்ஞையை மீறி இந்த ராஜ்யத்தைப் பலத்தால் கைப்பற்ற விரைப்பானா? ராமனோ மஹாகுரன், மஹா பராக்ரமசாலி; தங்கக் கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பாணங்களை எய்தால் ஏழு ஸமுத்ரங்களையும் எட்டுக் குலபர்வதங்களையும் மஹாநதிகளையும் இந்த ப்ரபஞ்சத்தையுமே எரிக்கமாட்டானா? கொழுத்த வம்ஹங்களின் பலத்தையுடையவன்; விருஷபத்தின் கண்களைப்போன்ற நேத்ரங்களையுடையவன்; புருஷச்ரேஷ்டன்; அவனுடைய பராக்ரமத்தை மனதால் நினைக்கவும் முடியாது; வார்த்தைகளால் வர்ணிக்கவும் முடியாது.

மீன் தன் குஞ்சுகளைத் தின்கிறதுபோல் உமது முத்தபுத்ரனா! அந்த மஹாவீரனைக் கொன்றுவிட்டீரே! தர்மத்திலிருந்து நழுவாத உமது புத்ரனைக் காட்டிற்கனுப்பினது, நான்கு வர்ணத் தார்களால் அனுஷ்டிக்கப்படும் தர்மமாகவும் சாஸ்த்ரத்திற்கு ஒத்ததாகவும் புராதனமாகவு மிருந்தால் எவரும் ஆகேஷ்பிக்கமாட்டார்கள். ஆனால் எந்தத் தர்மமார்க்கந்தையும் சேர்ந்ததாகத் தோன்றவில்லையே!

ஸ்த்ரீகளுக்குக் கதி பர்த்தாவே; அவனில்லாவிட்டால் கதி புத்ரனே; அவனுமில்லாவிட்டால் தகப்பன் முதலிய பந்துக்களே கதி. இவர்களைத் தவிர வேறுகதி ஏற்படவில்லை. பால்யத்தில் தகப்பன் ரக்ஷிக்கவேண்டும்; யௌவனத்தில் கணவன் ரக்ஷிக்கவேண்டும்; கிழவயதில் புத்ரன் ரக்ஷிக்கவேண்டும்; ஸ்த்ரீகள் பிறர்க்கு அடங்கியிராமல் ஒருக்காலும் ஸ்வதந்த்ரமாக நடக்கமுடியாதென்று சாஸ்த்ரம் விதிக்கிறதல்லவா? இப்பொழுது நீரோ என் சக்களத்தியான கைகேயிக்கு வசப்பட்டிருக்கிறீர்; ஆகையால் நான் உம்மை இழந்ததுபோலாயிற்று. என் குழந்தையோ உம்மால் காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டான்; அவனையும் இழந்ததுபோலாயிற்று. என் பந்துக்களோ வெகு துரத்திலிருக்கிறார்கள்; கணவன் உயிரோடிருக்கும் பொழுது அங்கே எப்படிப் போகலாம்? ஆகையால் எவ்விதத்திலும் என்னைக் கெடுத்துக் கதியில்லாமல் செய்துவிட்டீர். நான்மாத்ரம் கெட்டாலும் பாதகமில்லை. இந்தக் கோஸல ராஜ்யத்தையும் நாசஞ் செய்தீர்; உம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆளும் ராஜ்யங்களையும் நாசஞ் செய்தீர்; என்னையும் என் மகளையும் நாசஞ்செய்தீர்; உம்மையும் நாசஞ்செய்துகொண்டீர்; உமது மந்த்ரிகளையும் நாசஞ்செய்தீர்;

இந்த நகரத்து ஜனங்களையும் நாசஞ்செய்தீர். இந்த மஹாபாபத் தைச் செய்து நீர் அடைந்த ப்ரயோஜனமென்ன? யாருக்குத் திருப்தி? உமது ஆசைநாயகியான கைகேயியிக்கும் உமது செல்வக் குழந்தையான பரதனுக்கும் மனஸ் குளிர்ந்ததல்லவா? அவர்கள் ஸந்தோஷப்பட்டால் அதே போதும்; யார் எப்படிப்போனால் உமக் கென்ன”வென்று கௌஸல்யை வெகு க்ரூரமான வார்த்தைகளால் கணவனைக் கண்டிக்கும்பொழுது தசரதர் அதைப் பொறுக்கமுடியாமல் மூர்ச்சையடைந்தார். அப்பொழுது ‘இவ்வளவு துக்கத்தை அனுபவிக்க நான் என்ன பாபம் செய்தே’னென்று நினைத்தார்.

ஸர்க்கம் 62.

கௌஸல்யையின் பச்சாத்தாபம்.

ராமனுடைய தாயான கௌஸல்யை இப்படி வருத்தத்துடனும் கோபத்துடனும் கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்வதைக் கேட்டுத் தசரதர், “இவள் சொல்வதில் பிசகில்லை. நான் கைகேயியின் வார்த்தையைக் கேட்டு இதுவரையில் ஒருவரும் செய்திராத அக்ரமத்தைச் செய்துவிட்டேன். இனி என்ன செய்வே”னென்று சுவலைகொண்டு துக்கம் மேலிட்டு இந்தியஸ்வாதீனமில்லாமல் மூர்ச்சையடைந்தார். வெகுநேரங்கழித்து ப்ரக்ஷுர தெளிந்து பெரு மூச்சு விட்டுக்கொண்டு, கௌஸல்யை பக்கத்திலிருப்பதைப்பார்த்துப் “பீண்யபாபங்கள் மிகவும் கடுமையாகச் செய்யப்பட்டால் அவைகளின் பயனை இந்த ஜன்மத்திலேயே அனுபவிக்கிறேமென்ற நயாயத்தால், எனக்கு ப்ரியமான புத்ரனை விட்டுப் பிரிந்து மஹாதுக்கத்தை அனுபவிக்கிறேன். முன் ஜன்மங்களில் இதற்குக் காரணமாக நான் செய்திருக்கக்கூடிய பாபமென்ன”வென்று மறுபடியும் ஆலோசித்தார். அப்பொழுது தான் முன்பு அக்ஞானத்தால் ஒரு முனிசுமாரனைச் சப்தவேதியென்ற பாணத்தால் கொன்றது ஞாபகத்திற்கு வர, அந்தத் துக்கமும் ராமனை விட்டுப்பிரிந்த துக்கமும் சேர்ந்து ஒரே காலத்தில் தாக்கி அவரை மறுபடியும் மூர்ச்சை யடைவித்தது.

பிறகு பயத்தால் நடுங்கி வெட்கத்தால் தலை குனிந்து வணக்கமாகக் கைகூப்பிக், “கௌஸல்யே! இதோ பார். கைகூப்பி உன்னை வேண்டுகிறேன், தயவுசெய். உனக்குக் கெடுத்தவர்களிடத்

திலும் த்வேஷம் வைக்காமல் ப்ரியமாகவிரும்பது உன் ஸ்வபாவ மல்லவா? பதிவ்ரதாதர்மத்தை அனுஷ்டிக்க விரும்பும் பெண் களுக்குப் பர்த்தா குணவாணானும் இல்லாவிட்டாலும் அவனே ப்ரத் யக்ஷமான தைவம். உன் மனஸ் எப்பொழுதும் தர்மத்திலேயே நாடி யிருக்கும். லோகத்தில் ஜனங்களுக்குள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகள் உனக்குத் தெரியாததல்லவே? எனக்கோ மஹா கஷ்டம் நேர்ந்திருக் கிறது. புத்ரசோகத்தால் தபித்துக்கொண்டிருக்கும் என்னைப் பார்த்து இப்படிக்கோரமான வார்த்தைகளைச் சொல்வது உனக்கே தகுமா?" வென்று அரசன் தீனமாகக், கேட்பவர்களின் மனஸ் உருகும்படி கெஞ்சுவதைக் கேட்டு, மழைகாலத்தில் கோமுகத்திலிருந்து மழை ஜலம் பொழிவதுபோல், கௌஸல்யையின் கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாக நீர் பெருகிற்று.

தசரதர் கூப்பிக்கொண்டிருந்த கைகளைப் பிடித்துத் தன் தலை மேல் வைத்துக்கொண்டு கோவென்று கதறித் "கோபத்தால் என்ன பாபஞ்செய்துவிட்டே"னென்று பயந்து, வெகு பரபரப்புடன் "நாதி ஸூரியில் விழுந்து தங்களை ஸாஷ்டாங்கமாக அடிபணிகிறேன். நான் செய்த அபராதத்தை மன்னித்து என்னிடத்தில் தயைவைக்கவேண் டும். தாங்கள் என்னைக் கைகூப்பி ப்ரார்த்தித்த க்ஷணத்திலேயே நான் அழிந்தேன். இவ்விதமான வார்த்தைகளையும் சொல்லி என்னை மறுபடியும் கொல்லவேண்டுமா? மஹாபுத்திமானும் எல்லோரும் கொண்டாடுகிறவனுமான தன் பர்த்தாவால் கைகூப்பி வேண்டிப் படும் பெண் இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் தன் நாசத்தைத் தேடிக்கொள்ளுகிறாள். நான் தர்மத்தெரியாதவனல்ல. தாங்கள் தர்மத்தை அறிகிறவர்களென்றும் ஸத்யம் தவறுதவாக்ளென்றும் எனக்குத் தெரியாதா? புத்ரசோகத்தால் புத்திஸ்வாதினமின்றி ஏதோ பிதற்றினேன், அதை மன்னிக்கவேண்டும். சோகம் நமது தைர்யத்தைக் கொள்ளுகொள்கிறது, நாம கற்றதும் கேட்டதும் சோகத்தால் விணுகிறது; சோகம் யாவற்றை யும் கெடுக்கிறது, அதைப்போன்ற பரமசத்ரு நமக்கில்லை. நமது சத்ரு திடீரென்று நம்மை அடித்தால் அதைப் பொறுக்கலாம்; ஆனால் திடீரென்று நமக்குச் சோகம் நேர்ந்தால் அப்பமாகவிரும்பா லும் அதைப் பொறுக்கமுடியாது. ஸந்தோஷமற்றுச் சோகம் மேலிட்ட எனக்கு ராமன் காட்டிற்குப் போய் இது ஐந்தாவது நாள், ஐந்து வர்ஷங்களைப்போலத் தோன்றுகிறது. அதையே நினைத்து நினைக்கா என் துக்கம் பொங்குகிறது. அடிகள் ஸாமக்காக்கில் விட

விழ அது பொங்குவதைப் பார்த்தகில்லையா” வென்று கௌஸல்யை சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் ஸூர்யன் அஸ்தமித்தான்; ராத்ரியும் ஆரம்பித்தது. அவளுடைய வார்த்தைகளால் தசரதர் சற்று ஆறுதலடைந்து துக்கத்தின் வேகத்தைத் தாங்காமல் அயர்ந்து தூங்கி விட்டார்.

ஸர்க்கம் 63.

தசரதர் முன் செய்த பாபம்.

பிறகு ஒரு முஹூர்த்தத்திற்குள் தசரதர் விழித்துக்கொண்டு அதே ஞாபகமாகத் துக்கத்தால் ஏங்கியிருந்தார். தேவேந்திரனைப் போன்ற ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் காட்டிற் கனுப்பினதுமுதல் ஸூர்யனை ராஹு பிடித்துக்கொண்டதுபோல் புத்ர சோகம் அவரைப் பிடித்துக்கொண்டது. ராமன் அந்த நகரத்தை விட்டுப் போன ஆறாவது நாள் நரோத்தரியில், தான் முன்பு செய்த பாபத்தை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு அதைக் கௌஸல்யைக்குச் சொல்லினைத்து “கௌஸல்யே ! இப்பொழுது உனக்கு என்னிடத்தில் கோபம் சற்றுத் தணிந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆகையால் இதைச் சொல்லத் துணிந்தேன். இந்த லோகத்தில் ஒருவன் பிறர்க்குச் செய்யும் நன்மையும் தீமையும் தவறாமல் அவனுக்குப் பயனைக் கொடுக்கிறது. கர்மங்களை ஆரம்பிக்கையில் அவைகளின் பயன் சிறிதா பெரிதாவென்றும், அவை கைகூடுமா தவறும்வென்றும் தெரிந்துகொள்ளாதவன் புத்தியற்றவன். மிகுந்த ச்ரமத்தால் அல்ல பயனை யடைகிறவனும், பயனற்ற செயலைச் செய்கிறவனும் புத்தியற்றவர்கள். ஸ்வல்ப ச்ரமத்துடன் மிகுந்த பயனை யடைகிறவனும், பயன்பெறும் செய்கையையே செய்கிறவனும் புத்திமான்கள். கைகேயியைத் திருப்திசெய்வதென்ற அல்ல பயனை அடைய விரும்பி, ராமனைக் காட்டிற்கனுப்புவதென்ற மஹா பாபத்தைச் செய்து, புத்ரசோகத்தால் தவிக்கிறேன். என்னைப்போன்ற மூடன் ஒருவனுமில்லை. ஒருவனுடைய தோட்டத்தில் ஒரு பலாசுமரமும் அதைச் சுற்றிப் பல தேன்மாமரங்களுமிருந்தன. மலருங்காலத்தில் பலாசுமரம் இலைதெரியாமல் அழகான புஷ்பங்களால் மறைந்திருந்தது. மாமரங்களின் மலர்களோ அழகிய நிறமுடையவை பல்ல. அதைப் பார்த்து அந்தப் புத்திமான் ‘இவ்வளவு அழகான புஷ்பங்களால் மறைந்திருக்கும் மரம் பழுக்குங்காலத்தில் இன்னும்

அழகான பழங்களால் நிறைந்திருக்கு மல்லவா? இந்த மாமரங்களின் மலர்களுக்குத் தகுந்தே பழங்களும் ருசியற்றிருக்கும். ஆகையால் இந்தப் பலாசமரத்தின் அழகைக் குறைக்கும் மாமரங்களை வளர்ப்பதில் என்ன 'ப்ரயோஜன'மென்று அவைகளை வெட்டி எறிந்து விட்டு, அந்தப் பலாசமரத்தை வெகு ஜாக்ரதையாக எருப்போட்டு ஜலம் ஊற்றி வளர்த்துவந்தான். பழுக்குங்காலம் வந்தவுடன் பலாசமரத்தில் புஷ்பங்களெல்லாம் உதிர்ந்து உபயோகமற்ற பழங்கள் மாத்திரம் நிறைந்திருந்தன. அயலானுடைய தோட்டத்திலோ மாமரங்கள் அமிருதத்தைப்போல் ருசியுள்ள பழங்களால் நிறைந்திருந்தன. அப்பொழுது அந்த மூடனுடைய துக்கத்தைச் சொல்ல முடியுமா? கர்மங்களின் பயன்களை அறியாமல் ஒருவன் ஆரம்பித்தால், பலாசமரத்தை ஜலம் ஊற்றி வளர்த்த முட்டாளிப்போல் வருத்தப்படுவான். நான் மாமரங்களை வெட்டி யெறிந்து பலாசமரத்திற்கு ஜலம் வார்த்தவன்; ராமனைப் பிறந்தது முதல் வளர்த்து வந்து பயனடையுங்காலத்தில் காட்டிற்குத் துரத்திவிட்டேன். இப்பொழுது வருத்தப்படுகிறேன். என்னைப்போன்ற புத்திசாலி உண்டா? ராமனுடைய அபிஷேகத்தைத் தடுத்து அவனைக் காட்டிற்கனுப்பிக், கைகேயியின் பரியத்தைப் பெற முயன்றேன்.

நான் பால்யத்தில் சப்தவேதனமென்ற வித்யையில் திறமையடைந்தேன். (மிருகங்கள் மறைந்திருந்தாலும் அவைகளின் சப்தத்தைக் குறியாக வைத்துப் பாணத்தால் அடிக்கும் வித்யை). எல்லோரும் என்னைக் கொண்டாடினதால் மிகவும் கர்வமடைந்து மஹாபாபத்தைச் செய்தேன். ஒரு குழந்தை அறியாமையால் விஷத்தைக் குடித்துக் கஷ்டப்படுவதுபோல நான் அந்தப் பாபத்தின் பயனை இப்பொழுது அனுபவிக்கலாயிற்று. ஒருவனுடைய பாபபுண்யங்கள் மறுபிறப்புகளிலாவது வேறுலோகங்களிலாவது பயனைக்கொடுக்கும். என் பாபமோ மஹா கோரமானது; இப்பொழுதே பளித்து விட்டது. லோகத்தில் புத்திபற்றவன் பலாசமலர்களின் அழகைப் பார்த்துப் ப்ரமித்து அவைகளின் பழங்களும் அப்படியேயிருக்குமென்று நம்புவதுபோல், நான் சப்தவேதனமென்ற பாணத்தைப் பெற்று, அதனால் அடையும் கீர்த்தியால் ப்ரமித்துப் பிற்காலத்தில் எனக்கு நேரும் பாதகத்தையும் துக்கத்தையும் அபகீர்த்தியையும் அறியாமற்போனேன்.

உன்னை விவாஹஞ்செய்வதற்குமுன் நான் யுவராஜாவாகவிருக்கும்பொழுது ஒரு மழைகாலம் வந்தது. அப்பொழுது ஜனங்

ஊளுக்கு மதமும் ஆசையும் வளரும். ஸூர்யன் பூமியிலுள்ள ரஸங்களைக் குடித்து ஜலத்தைத் தன் கிரணங்களால் எரித்துவிட்டுத் தெற்கே சென்றார். பிறகு உஷ்ணம் இருந்தவிடமே தெரியாமற் போயிற்று. கறுத்த மேகங்கள் வெளிப்பட்டன. தவளைகளும் சாதகபகிகளும் மரில்களும் அழைக் கண்டு மகிழ்ந்தன. பகடிகள் மழையால் நனைந்து ஸ்ரானம் செய்ததுபோல் மழைக்காற்றால் கஷ்டப்பட்டு மழைத்துளிகளிலிறைந்த மரத்தின் துளிகளில் மெள்ள மெள்ளப் போய் உட்கார்ந்தன. அதுவரையிலும் பெய்த மழையாலும் இன்னும் பெய்துகொண்டிருக்கும் மழையாலும் மதபாணிகள் வலிக்கும் மலைகள் மறைக்கப்பட்டு, அசைவற்று அலை ஓய்ந்த கடலைப் போல் காணப்பட்டன. மலையருவிகள் முதலில் கொஞ்சதூரம்வரையில் தெளிந்து ஓடிப், பிறகு வெளுத்த தாதுக்களையுடைய பூமியின் மேல் போகும்பொழுது சிவந்து, காட்டுத்தீயின் சாம்பலில் புரண்டு ஓடும் பல நிறமுள்ள ஸர்பங்களைப்போல் தோன்றின. அந்தக் காலத்தில் நான் வேட்டையாட நிச்சயித்து, ஆயுதபாணியாய் ரதத்தில் ஸரபூநதியின்கரை வழியாகப் போனேன். ராத்ரியில் காட்டெருமையாவது யானையாவது வேறு மிருகமாவது நீர் குடிக்க வரும் பொழுது அவைகளைக் கொல்லலாமென்று வெகு ஜாக்கரதையுடன் கார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், யானை நீர் குடிக்கும்பொழுது செய்யும் சப்தத்தைப்போல் ஓரிடத்திலிருந்து ஒரு சப்தமுண்டாயிற்று. மையிருட்டாயிருந்ததால் ஒன்றும் தெரியவில்லை. உண்மையாக அது குடத்தில் ஜலம் மெள்ளும்பொழுது உண்டாகும் சப்தம். நான் அதைக் கேட்டு ஏதோ ஒரு யானை நீர்குடித்துக்கொண்டிருக்கிறதென்று நினைத்து அந்த ப்ராணியிருக்குமிடத்தைக் குறிவைத்துக் காலஸர்ப்பத்தைப் போன்ற ஓர் பாணத்தை எய்தேன். அப்பொழுது விடியற்காலம். பாணத்தால் மர்மஸ்தானத்தில் அடிபட்டு “ஐயோ, செத்தே”னென்று அலறிக்கொண்டு ஓர் தபஸ்வி கீழே விழுந்த சப்தம் அங்கிருந்து உடனே உண்டாயிற்று.

“ஐயோ! நான் ஒரு தபஸ்வி; எவருக்காவது கெடுதி செய்த தில்லை; எனக்குச் சத்ருவே கிடையாது. ராத்ரியில் இந்த வேளையில் இங்கே ஜனஸஞ்சாரமிராதென்று ஜலமெடுக்க வந்தேன். பாணத்தால் என்னை அடித்தவன் யார்? யாருக்கு என்ன கெடுதி செய்தேன்? மனோவாக்குக் காயங்களால் பிறர்க்கு எவ்விதமான உபத்ரவத்தையும் செய்வதை ஒழித்து, இந்த வனத்தில் பழங்கோயும் கீழங்குகளையும் தின்று, தவஞ் செய்யும் ரிஷி. நான் இப்படி ஆயுதத்

தால் அடிபட்டு மரணமடைபக் காரணமென்ன, மான் தோல் மரவுரி ஜடைகளைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் என்னைக் கொன்று யாருக்கு என்ன ஆகவேண்டியிருக்கிறது? நான் யாருக்கு என்ன அபகாரம் செய்தேன்? யாதொரு பயனுமில்லாமல் கேவலம் கெடுதலையே உண்டு ண்ணும் இந்தப் பாபத்தை நல்லதென்று யாராவது ஒப்புக் கொள்வானா? குருபத்னியைக் கெடுத்தவனை யாராவது மெச்சுவானா? நான் இறப்பதைப்பற்றி எனக்கு வருத்தமேயில்லை. நான் இறந்தால் என் தாய்தந்தைகள் என்ன கதியடைவார்களோவென்றல்லவா வருத்தப்படுகிறேன்? அவர்கள் மிகவும் வயஸ் சென்றவர்கள்; வெகு காலமாக அவர்களைக் காப்பாற்றிவந்தேன்; நான் இறந்தால் அவர்கள் எப்படிப் பிழைப்பார்கள்? ஐயோ! அவர்களுக்கு நான் ஒரே புத்தராயிற்றே. எங்களெல்லோரையும் ஒரே பாணத்தால் கொல்ல முயன்ற பாபி யார்? கேவலம் மூடனும் சிச்சயபுத்தியில் லாதவனுமே இந்த அக்ரமத்தைச் செய்திருக்கவேண்டுமென்ற வார்த்தைகள் என் காதில் விழுந்தன.

தாம்த்திலிருந்து விலக்கக்கூடாதென்ற நோக்கமுடைய நான் பரிதாபமான இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் என் கையிலிருந்த கில்லும் பாணங்களும் நழுவி விழுந்தன. ராத்திரியில் இப்படி மனஸ் உருகும்படி, ப்ரலாபிப்பதைக் கேட்டு வருத்தமும் பயமும் மேலிட்டன. புத்தி சிதறிற்று. இந்திரியஸ்வாதினயில்லாமல் மெய் மறந்தேன். இந்தச் சப்தமுண்டான விடத்தைநோக்கித் தீனமான மனஸுடன் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டே போனேன். அங்கே ஓர் தபஸ்வி பாணத்தால் அடிக்கப்பட்டு அந்த வேதனையைப் பொறுக்காமல் கையிலிருந்த கடத்தைத் தூரத்தில் எறிந்துவிட்டு ஜடையை விரித்துக்கொண்டு பூமியில் புரளக்கண்டேன். அவனுடைய தேஹம் முழுவதும் ரகத்தால் பூசப்பட்டுப் புழுதிபடிந்திருந்தது. நான் பயந்து மனங்கலங்கி நிற்பதைப் பார்த்துத் தன் தேஜஸால் என்னை எரித்துவிடுவதுபோல் க்ருரமான பார்வையால் என்னை நோக்கி “அரசனே! காட்டில் தனியாக வலித்துக்கொண்டிருக்கும் நான் உனக்கென்ன கெடுதி செய்தேன்? என் தாய்தந்தைகளுக்காக ஜலம் கொண்டுபோக வந்தவனை ஏன் அடித்தாய்? ஏதோ விளையாட்டாக ஒரு பாணத்தால் என்னைக் கொன்றாயே; ஆனால் வயஸ் சென்று கண் தெரியாமல் பலஹினர்களான என் மாதாபிதாக்களையும் இதனால் கொன்றுவிட்டாயென்று உனக்குத் தெரியுமா? நான் சீக்ரத்தில் ஜலம் கொண்டுவருவேனென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்களே.

கொடுமையான தாழத்தை அவர்கள் எவ்வளவு காலம்தான் பொறுத்
துக்கொண்டிருப்பார்கள்? நான் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றும் பெரியோ
ரிடத்தில் கேட்டும் கடுத்தவஞ்செய்தும் என்ன பயன்? இப்படிப்
பூமியில் விழுந்து நான் புரளுவது என் பிதாவிற்குத் தெரியவில்லையே.
தெரிந்தாலும் என்ன செய்வார்? பல மற்றவர்; நடக்க முடியாதவர்.
ஒரு மரம் காற்றாலடிப்பட்டுப் பிளக்கும்பொழுது ஸமீபத்திலிருக்கும்
மரம் அதைக் காப்பாற்ற முடியுமா? தசரத! நீயே சீக்ரமாக என்
பிதாவிடத்திற்குப் போய் எனக்கு நேர்ந்ததைச் சொல். இல்லா
விட்டால் காட்டுத்தீ வனங்களை எரிப்பதுபோல் உன்னைக் கோபத்தால்
சாம்பலாக்குவார். அவருடைய ஆசிரமம் ஓடியிலிருக்கிறது. அவர்
உன்னைச் சபிக்காதபடி ப்ரார்த்தித்து ஸமாதானஞ்செய். இந்தக்
கூர்மையான அம்பு என் மர்மஸ்தானத்தில் பாய்ந்தது, ஆற்றில் ஜலம்
வேகமாக ஓடும்பொழுது சிறிய மணற்குன்றுகளை அறுப்பதுபோல்,
பொறுக்கமுடியாத துன்பத்தை உண்டாக்குகிறது. இந்தப்
பாணத்தைப் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டுப் போ”வென்றார். (ஸரயூ நதிச்
கரையில் அடிக்கடி வேட்டையாட வருவதால் அவரைப் பார்த்திருக்க
லாம்; அரசனென்றும் தசரதனென்றும் சொல்ல இதே காரணம்.)

பாணத்தைப் பிடுங்காமலிருந்தால் கஷ்டப்படுகிறார்; பிடுங்
கினால் உயிர்போய்விடுமே; இவர் இறந்தால் எனக்கு ப்ரஹ்மஹத்யா
தோஷம் நேருமே; என்ன செய்யலாமென்று பயந்து நான் வருத்தப்
படுவதைக் கண்டார். தன் மரணம் நெருங்கிவிட்டதென்றறிந்து
வெகு ச்ரமத்துடன் என்னைத் திருமடப் பார்த்துத் “தசரத! வினா
வருத்தப்படாதே. தைரியத்தை வருவித்துக்கொண்டு துக்கத்தை
அடக்கு. ப்ரஹ்மஹத்யாதோஷம் நேருமென்ற பயம் உனக்கு
வேண்டாம். நான் ப்ரஹ்மணனென்று நினைத்து வருத்தப்படாதே
என் தாய் சூத்ரஸ்தீ; என் பிதா வைசய”ரென்று சொல்லி, வேதனை
பொறுக்காமல் ப்ரக்ஞையற்றுப் பூமியில் கிடந்து புரண்டுகொண்
டிருந்தார். அப்பொழுது நான் அந்தப் பாணத்தைப் பிடுங்கி
எறிந்தேன். உடனே என்னைப் பார்த்துப் பயந்து அவர் ப்ராணனை
விட்டார். இப்படி மர்மஸ்தானத்தில் அடிப்பட்டுப் பெருமூச்சுவிட்
டுக்கொண்டு, ஜலத்தாலும் ரக்தத்தாலும் நனைந்த தேஹத்துடன்
பூமியில் கிடந்த அந்தத் தபஸ்வியைப் புர்த்து ப்ரலாபித்துச்
சொல்லமுடியாத க்லேசத்தை அடைந்தேன்.

தசரதருடைய மரணம்.

இப்படி அறியாத்தனத்தால் மஹா பாபத்தைச் செய்து இந் தீயங்கள் கலங்கி “என்ன செய்யலாம் ? போய் சொல்லுவோமா ? சொல்லாமலிருப்போமா ? எது நல”மென்று யோசித்தேன். பிறகு கடத்தில் ஜலத்தை எடுத்துக்கொண்டு ரிஷிகுமாரன் சொன்ன வழியாக அந்த ஆசிரமத்திற்குப் போனேன். அங்கே அவருடைய தாய்தந்தைகள் பலமற்று வயஸ்சென்று திக்கற்று இறக்கை யொடிந்த பக்ஷிகளைப்போல் இருந்தவிடத்தை விட்டு ஸஞ்சரிக்க முடியாமல், தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளச் சக்தியில்லாமல், தங்கள் குமாரனைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டும், அவன் எப்பொழுது வருவா னென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டுமிருந்தார்கள். அந்த ஆசையை நான் கெடுத்தவிட்டேனென்று அவர்களுக்குத் தெரியாது. அங்கே போனவுடன் பயமும் துக்கமும் மேலிட்டு ஒன்றுந்தோன்றாமல் நின்றேன்.

என் காலடிச் சபதத்தைக் கேட்டு அந்த முனிவர் “குழந்தாய் ! ஏன் தாமஸஞ் செய்கிறாய் ? கொண்டுவராத ஜலத்தைக் கொடு. இவ் வளவு நேரம் ஆற்றில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தாயோ ? உன் தாய் வெகு கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறாள். வெகு சீக்கரத்தில் உள்ளே வா. அவளாவது நானாவது உனக்கு இஷ்டமில்லாத கார்யத்தை இதுவரையிலும் செய்திருந்தாலும் அதை நீ மனதில் வைத்துக்கொள்ளாதே. நீ தபஸ்வியல்லவா ? கதியற்ற எங்களுக்கு நீயே கதி; கண்ணில்லாத எங்களுக்கு நீயே கண்; உன்னிடத்தில் எங்கள் உயிரை வைத்திருக்கிறோம். அப்படி யிருக்க நீ ஏன் பேச வில்லை”யென்றார்கள். எனக்குப் பயம் மேலிட்டது; வாய்குளரிற்று. ஆனாலும் மனோபலத்தாலும் பழக்கத்தாலும் என்னைத் தைரியப் படுத்திக்கொண்டு “நான் கூத்திரியன்; என் பெயர் தசரதன்; மஹாத் மாக்களான தங்கள் புத்ரன்ல்ல. நான் முன்ஜன்மத்தில் செய்த மஹாபாபத்தால் ஸாதுக்கள் நிர்திக்கும் ஒரு கொடிய கார்யத்தைச் செய்துவிட்டேன். ஆயுதபாணியாய் ஸரயூ நதிக்கரையில் வேட்டை யாட வந்தி, ராதிரியில் தண்ணீர் குடிக்க அங்கே வரும் மிருகங்களைப்

பாணத்தால் அடிக்க மறைந்திருந்தேன். அப்பொழுது யாணை தண்ணீர் குடிப்பதுபோல் எனக்குத் தோன்றின ஒரு சப்தம் என் காதில் விழுந்தது. அதை லக்ஷ்யம் வைத்து அம்பை எய்தேன். அது யாரோ அங்கே கடத்தில் ஜலத்தை மொள்ளும் சப்தம். ஐயோ வென்று ஓர் கோரமான சப்தம் அங்கிருந்து உண்டானதைக் கேட்டுப் பயந்து அங்கே ஒடிப்பார்த்தேன். ஒரு தபஸ்வி என் பாணத்தால் அடிபட்டுப் பூமியில் கிடந்து மரணாவஸ்தைப் படுவதைக் கண்டேன். யாணை யென்றண்ணி அதின் சப்தம் கேட்டவிடத்தில் குறிப்பு வைத்து அடிக்க, உங்களுடைய புத்ரனுக்கு அது மாணத்தை உண்டிபண்ணிற்று. அங்கே போய்ப் பரிதபித்துத் தயங்கி அவருடைய மார்பில் பாய்ந்த அம்பைப் பிடுங்கி எறிந்தேன். உடனே அவர் ஸவர்க்கத்திற்குப் போனார். ‘ஐயோ! என் பெற்றோர்கள் கிழவாகளாயிற்றே; கண்ணில்லாதவர்களாயிற்றே; என்ன செய்வே’ நென்று உங்களைப்பற்றியே ப்ரலாபித்துக்கொண்டு உயிரைவிட்டார். நான் நடந்ததைச் சொல்லிவிட்டேன். அறியாததனத்தால் தங்களுடைய புத்ரனைக் கொன்றுவிட்டேன். என்னிடத்தில் இருபை செய்யும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன்” நென்றேன்.

அந்த க்ரூரமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு அந்த ரிஷி, கொடுமையான புத்ரசோகத்தால் பிடிக்கப்பட்டுக், கைகூப்பி வணக்கமாக எதிரே கிற்கும் எண்ணிப்பாத்து, “இந்தக் கோரமான காரியத்தைச் செய்துவிட்டு நீ எங்குவிடத்தில் வந்து சொல்லாமலிருந்தால் எங்கள் சாபத்தால் உன் தலை பதினாயிரம் சுக்கலாய் வெடித்துப் போயிருக்கும். கூத்திரியன் புத்தி பூர்வகமாக வானப்ரஸ்தனைக் கொன்றால் அவன் தேவேந்திரனாலும் அந்தப் பதவியிலிருந்து தள்ளப்படுவான். ப்ரஹ்மஞானி தபஸ்செய்துகொண்டிருக்கையில் அவனை ஒருவன் பாணத்தால் அடித்தால் அவன் தலை ஏழு சுக்கல்களாய் வெடிக்கும். ஆனால் நீ அறியாததனத்தால் இப்படிச் செய்தாய். உடனே பச்சாத்தாபப் பட்டுப் பயந்து என்னிடத்தில் நீயே வந்து சொன்னாய். ஆகையால் நீ இதுவரையிலும் பிழைத்திருக்கிறாய். நீ தெரிந்து செய்தால் உன் இக்ஷ்வாகு வம்சமே அழிந்திருக்கும். உன் கதியைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? எங்களை அவிடத்திற்கு அழைத்துப்போ. தேஹம் வஸ்த்ரம் மரவுரி இவைகள் ரகத்ததால் நனைந்து பூமியில் உயிரில்லாமல் கிடக்கும் எங்கள் அருமைக் குழந்தையை இன்னுமொரு தடவை பார்க்க விரும்பு, கிறே” மென்றார்கள்.

நான் அப்படியே அவர்களை அங்கே அழைத்துக்கொண்டு போனேன். அவர்கள் அந்த ரிஷிகுமாரனைத் தொட்டுத் தடவிக் கொடுத்துத், துக்கம் தாங்காமல் அவன்மேல் விழுந்து அழுதார்கள். 'குழந்தாய்! எங்களுடன் பேசக்கூடாதா? நாங்கள் வந்தால் நமஸ் காரஞ் செய்யக்கூடாதா? பூமியில் விழுந்துகிடக்கிறாயே. எங்க னிடத்தில் கோபமா? நான் உனக்கு ப்ரியமானவனல்லவா? இதோ உன் தாய் வந்திருக்கிறாள், பார். எழுந்து எங்களை ஆலிங்கனஞ் செய். அமிருததாரையைப்போன்ற உன் வார்த்தைகளை நாங்கள் கேட்கச்செய். ராத்ரியின் பின்பாகத்தில் மதுரமாக வேதங்களையும் சாஸ்த்ரங்களையும் நீ அத்யயனஞ்செய்வதை இனி நான் கேட் பேனா? ஸந்த்யாவந்தனம் செய்து ஹோம கார்யங்களை முடித்து புத்ரஸோகம் எங்கே நேருமோவென்று பயந்திருக்கும் எங்களுக்கரு கில் வந்து உட்கார்ந்து அன்புடன் எவன் உபசரிப்பான்? கர்மா னுஷ்டானங்களைச் செய்வதற்கோ எங்களுக்குச் சக்தியில்லை, ஆஹாரத்தைத் தேடவும் எங்களுக்குச் சக்தியில்லை, கழியைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு போகிறவர்களுமில்லை யென்றறிந்து, காட்டிலிருந்து பழங்களையும் கிழங்குகளையும் கொண்டுவந்து ப்ரிய மான அதிதியைப்போல் எனக்கு எவன் போஜனஞ் செய்விப்பான். இதோ உன் தாய், மிகவும் வயஸ் சென்றவள், கண் தெரியாதவள், உன்னிடத்தில் விசேஷ ப்ரீதிவைத்தவள், துக்கத்தால் மெய்மறந் திருக்கிறாள். இவளை நான் இனி எப்படிக் காப்பாற்றுவேன், குழந் தாய்! யமனுடைய விட்டிற்குப் போகாதே, நில். நீயும் நானும் உன் தாயும் நாளைக்குச் சேர்ந்து போகலாம்; அதுவரையில் பொறு. நாங்கள் இந்த வனத்தில் அராதைகளாய்த், தீனர்களாய்க், காப் பாற்றுகிறவாகளில்லாமல் நீயுமில்லாமல் என்ன செய்வோம்? இதோ நாங்களும் உன்னுடன் வந்துவிட்டோம். யமனைக் கண்டு 'ஸ்வாமி! என் குழந்தை தங்கள் உத்திரவுப்படி உடனே வராததற்கு மன் னிக்கவேண்டும். எங்களுக்கு இவனைத் தவிர வேறு காப்பாற்றுவா ரில்லாததால் இவனை எங்களுக்குத் - திருப்பிக்கொடுக்கவேண்டு' மென்று ப்ரார்த்திப்பேன். தர்மாத்மாவான அந்த லோகபாலன் அராதையான எனக்கு அபயதானஞ்செய்யாமலிருக்கமாட்டான்.

இந்த அரசனால் உனக்கு நேர்ந்த அகாலமரணம் நீ முன் பிறப்பில் செய்த பாபத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமென்று நினைக்க நயாய மில்லை. யாதொரு பாபமும் செய்யாத நீ இந்தப் பாபியால் கொல் லப்பட்டாய், நீ செய்த புண்யத்தின் மழிமையாலும் நான் அனுஷ்ட

டித்து வரும் தவத்தின் மஹிமையாலும், பின்வாங்காமல் யுத் தஞ்செய்து கொல்லப்படும் சுத்தவீரர்கள் அடையும் உத்தம லோகங்களை அடையக்கடவாய். ஸகரன் சைப்யன் திலீபன் ஜனமே ஜயன் நஹுஷன் துந்துமாரன் முதலிய சக்ரவர்த்திகள் அடைந்த உத்தமகதியை அடைவாய். வேதாத்யயனத்தாலும் தவத்தாலும் ஸாதுக்கள் எந்த லோகங்களை அடைவார்களோ; பூமிதானஞ் செய்கிறவர்கள் எவ்வுலகங்களுக்குப் போவார்களோ; இடைவிடாமல் அக்னிஹோத்ரஞ் செய்கிறவர்கள் எந்த லோகங்களில் விளங்குகிறார்களோ; புத்ர ஸம்பத்துள்ள தனக்கு அனுக்லமான பார்வையிடத்தில் ஏகபத்னிவரதத்தை அனுஷ்டிப்பவன் எந்த லோகங்களை அடைவானோ; எண்ணிறந்த பசுக்களைத் தானஞ்செய்கிறவன் எந்த லோகங்களுக்குச் செல்வானோ; பெரியோர்களுக்குப் பணிவிடை செய்கிறவன் எந்த லோகங்களுக்குப் போவானோ, மஹாப்ரஸ்தானம் முதலிய வ்ரதங்களாலும், உத்தமலோகங்களை அடையக்கடவேனென்று ஸங்கல்பித்துக் கங்கையும் யமுனையும் ரேருமிடத்திலும் அக்னியிலும் தேஹத்தை விடுகிறவர்கள் எவ்வுலகங்களை அடைவார்களோ அந்த உத்தமகதியை அடைவாய். மஹாதபஸ்விகளான எங்கள் குலத்தில் பிறந்து உத்தம லோகங்களை அடையாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. நீயோ என் புத்ரன், உன்னைக் கொன்றவன் மஹா கோரமான கதியை அடையட்டு”மென்று இப்படி அடிக்கடி ப்ரலாபித்துத் தானும் தன் பார்வையும் தங்களுடைய புத்ரனுக்குச் செய்யவேண்டிய ப்ரேதக்ரியைகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அவரும் தன் புண்ய கர்மத்தின் மஹிமையால் தேஜோமயமான திவ்யரூபத்தை அடைந்தார். அப்பொழுது தேவேந்த்ரன் அங்கே வந்து ஸகல உபசாரங்களுடன் தன் விமானத்தில் அவரை ஸ்வர்க்கத்திற்கு அழைத்துப் போனான். போவதற்குமுன் வயஸ்சென்ற தன் பெற்றோர்களை நமஸ்கரித்துப் பலவிதமான ஸமாதானஞ்செய்து, “தங்களுக்கு நான் செய்த பணிவிடையின் மஹிமையால் உத்தமகதியை அடைந்தேன். தாங்களும் அதிசிக்கரத்தில் என்னுடன் வந்து சேருவீர்கள்”என்று ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனார்.

பிறகு வயஸ்சென்ற அந்தத் தபஸ்வி ப்ரேதக்ரியைகளை முடித்துவிட்டு, ஸம்பத்தில் கைகப்பிக்கொண்டு பயந்து நிற்குமென்னைப் பார்த்து ‘அரசனே! என்னையும் இப்பொழுதே கொல். ஒரே பிள்ளையையுடைய என்னைப் பிள்ளையில்லாதவனாகச் செய்தபிறகு இறப்பதில் எனக்கு வருத்தமேயில்லை. பாபமற்ற என் புத்ரனைக்

கொன்றதற்காக உன்னைச் சாம்பலாக எரிக்கவேண்டும். நீ அறியாத் தனத்தால் அவனைக் கொன்றதால் கோரமான துக்கத்தை அனுபவிக்கும்படி மாத்ரம் உன்னைச் சபிக்கிறேன். புத்ரனியிழந்த சோகத்தால் மரணமடையக்கடவாய். ஆனால் கூத்தரியனை நீ தெரியாத்தனத்தால் தபஸ்வியைக் கொன்றதால் மஹாபாதகம் உன்னைச் சேராது. ப்ராஹ்மணனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தகழிணியின் பலன் கொடுக்கிறவனை அடையும். அப்படி நான் அனுபவிக்கும் புத்ரசோகம் சீக்ரத்தில் உன்னைத் தொடரும். நீ அதனால் மரணமடைவா”யென்று பலவிதமாகப் ப்ரலாபித்தார். பிறகு கட்டைகளை அடுக்கி நெருப்பை மூட்டி, அதில் வயஸ்சென்ற அந்த இருவரும் கைகோர்த்துக் கொண்டு விழுந்து ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனார்கள். (இங்கே ஒரு விஷயம் கவனிக்கத்தக்கது. தசரதர் கொன்றவன் வைச்யபிதாவிற்கும் சூத்ரமாதாவிற்கும் பிறந்தவன். ஆகையால் ஸங்கராஜாதியைச் சேர்ந்தவன். அவனுடைய முன்னோர்கள் தவத்தால் உத்தமலோகங்களை அடைந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. அவன் வேதங்களை அத்யயனஞ்செய்ததாகவும் அக்னிஹேதூத்ரங்களைச் செய்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது. அக்காலத்தில் இந்த உரிமைகள் ப்ராஹ்மண கூத்தரிய வைசியர்களென்ற முப்பிறப்பினருக்கு உண்டென்று சொன்னாலும், கேவலம் வைச்யனல்லாமல் சூத்ரஸ்தரீயிடத்தில் பிறந்தவனுக்கு அந்த உரிமையுண்டா? சூத்ரஸ்தரீக்கும் தவஞ்செய்யும் உரிமையுண்டா? வானப்ரஸ்த ஆச்ரமத்தை அவர்கள் அனுஷ்டித்ததாகக் காண்கிறோம். ஆனால் ராமன் ராஜ்யபாலனரு செய்யும்பொழுது ஒரு ப்ராஹ்மணனுடைய புத்ரன் அகாலத்தில் மரணமடைய, அதற்கு அரசனுடைய அநீதியே காரணமென்று அந்தப் பிதா அரசன்மீது வாசலில் வந்து முறையிட்டார். ராமன் தன் ராஜ்யத்தில் அதர்மத்தைச் செய்கிறவன் யாரென்று தேடித் தண்டகாரணயத்தில் சம்பூகனென்ற சூத்ரன் தவஞ்செய்யக் கண்டு அவனைக் கொன்றார். உடனே அந்த ப்ராஹ்மணச் சிறுவன் பிழைத்தானென்று உத்தரகாண்டத்தில் 73-76 ஸர்க்கங்களில் கரண்கிறோம். இவ்விரண்டும் எப்படிப் பொருந்தும்?

என் ப்ராணனைப் போக்கும் இந்தப் புத்ரசோகம் நேரக் காரணம் என்னவென்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், சப்தவேதியென்ற பாணத்தை எய்ததால் என் பால்யத்தில் நேர்ந்த மஹாபாபம் என் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. வ்யாதியை விருத்திசெய்யும் புத்ரத்தங்களுடன் அன்னத்தை நோயாளி புஜித்தால் ரோகம்

மேலிட்டு இறப்பதுபோல், நான் செய்த பாப கர்மத்தின் பலன் என்னைச் சுற்றிக்கொண்டது. அந்த மஹானுடைய சொற்படி நான் இன்றைக்குப் புத்ரசோகத்தால் இறக்கப்போகிறேன். கௌஸல்யே! என் கண்களுக்கு உன்னைப் பார்க்கும் சக்தி போயிற்று; ஆகையால் என்னை நன்றாக உன்கையால் ஒரு தடவை தொடு” வென்றழுதார். மிகவும் பயந்து “நான் யாதொரு அபராதமும் செய்யாத ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்தினதும், கைகேயியின் சொல்லைக் கேட்டு நான் செய்த அக்ரமத்தை ஸந்தோஷத்துடன் அவன் அங்கீகரித்து அவன் காட்டிற்குப் போனதும், அந்த முனியின் சாபத்தின் பயனையன்றி வேறல்ல. இல்லாவிட்டால் தர்மத்தில் நோக்கமுள்ள எனக்கு ராமனுடைய விஷயத்தில் இவ்விதமான அகர்மபுத்தி ஏன் தோன்ற வேண்டும்? இதுவரையில் ஸாதுவாயும் ராமனிடத்தில் விசேஷப் பீதி வைத்தவளாயுமிருந்த கைகேயிக்கு அவனிடத்தில் த்வேஷபுத்தி ஏன் தோன்றவேண்டும்? தனக்கு இவ்வளவு அபகாரத்தைச் செய்த என்னிடத்தில் ராமனுக்கு அஸூயை கொஞ்சமேனும் ஏன் உண்டாகவில்லை? தன் புத்ரன் மஹா துஷ்டனானவனும், விவேகி அவனைக் காட்டிற்குத் துறத்துவானா? அப்படிச் செய்தால் அவனுக்குத் தகப்பனிடத்தில் கோபமுண்டாகாதா? ராமன் ஒரு தடவை என்னைத் தொட்டாலும் போதும். வேண்டாம், ஒரு தடவை என் கண்ணில் பட்டாலும் போதும். நான் பிழைத்திருப்பேன். யமலோகத்திற்குப் போகிறவர்கள் தங்கள் பந்துக்களைத் திரும்பவும் பார்க்கப் போகிறார்களா? நீ இருப்பது என் கண்ணிற்குத் தெரியவில்லை. எனக்கு ஞாபகம் தடுமாறுகிறது. யமதூதர்கள் என்னைப் புறப்படும் படி சீக்கிரப்படுத்துகிறார்கள். மஹா பராக்ரமசாலியும் தர்மத்து மாலுமான ராமனை நான் மரணமடையும்பொழுது பார்க்கமுடியவில்லையே. இதைவிட எனக்கு என்ன துக்கம்? ஸ்வல்ப ஜலத்தை வெயில் வற்றச் செய்வதுபோல், ராமனைப் பார்க்காத தாலுண்டான சோகம் என்னுயிரை வற்றச் செய்கிறது. குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் பூர்ண சந்தரனைப்போல் விளங்கும் ராமனுடைய முகத்தை இன்றைக்குப் பதினேந்தாவது வர்ஷத்தில் பார்ப்பவர்களை மனுஷ்யர்களு என்று சொல்லலாமா? எப்பொழுதும் யௌவனத்தை அனுபவிக்கும் தேவதைகளென்றல்லவா சொல்ல வேண்டும்? மலர்ந்த செந்தாமரையைப் போன்ற கண்களையும் வில்லைப்போல் அழகிய கறுத்த புருவங்களையும் ஆணிமுத்துகளையும் போன்று பல்வரிசைகளையும் மல்லிகைப்பூட்டுகளைப்போன்ற மூலக் கையுமுடையதாய், சரக்காலத்துச் சந்தரனையும் மலர்ந்த செந்தாமரையும்

அயோத்யா காண்டம்.

மறையையும் போன்று விளங்கி, மதுரமான வாஸனை வீசும் என் ராம னுடைய முகத்தை, அவன் வனவாஸஞ் செய்துவிட்டு, சுக்ரன் தன் னீருப்பிடத்தை மறுபடியும் அடைவதுபோல், அயோத்தியைக்குத் திரும்பி வரும்பொழுது பார்க்கப்போகிறவர்கள் என்ன பாக்யம் செய்தவர்களோ? கௌஸல்யே! துக்கம் தாங்காமல் என் ஹிரு தயம் பிளக்கிறது. சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலிய இந்திரியங்களால் பதார்த்தங்களை அறியமுடியவில்லை. தீபத்தில் தைலம் வற்றின பிறகு அதை ஆகாரமாகவுடைய வெளிச்சத்தின் கிரணங்கள் சித றிப்போவதுபோல் என் அங்கங்கள் தளர்ந்து மனஸ் தடுமாறும் பொழுது இந்திரியங்கள் அழிவது ஆசசர்யமல்ல. ஆற்றில் ஜலப்ர வாஹம் கரைகளை அறுப்பதுபோல், இந்தச் சோகம் ப்ரக்ஞையற்று அநாதையான என்னுயிரை வேகமாக அறுக்கிறது. பராக்ரமசாலி யான ராகவ! என் துக்கத்தைப் போக்கக்கூடியவனே? என் னிடத்தில் விசேஷ ப்ரீதி வைத்தவனே! என் நாத! என்னருமைக் குழந்தாய்! எங்கே போய்விட்டாய்? கௌஸல்யே! நான் பிழைக்க மாட்டேன். ஸுமித்திரே! உனக்குப் பெரிய கஷ்டம் நோந்தது. கைகேயீ! இங்ஹொரு குலத்தைக் கெடுக்க வந்தவனே! க்ரூரமான வனே! யமனுடைய ரூபங்கொண்டு என்னைக் கொல்லவந்தவனே” யென்று இப்படிக் கதறிக்கொண்டு, ராமனுடைய மாதாவும் லக்ஷ்மண னுடைய மாதாவும் ஸமீபத்திலிருக்கத், தன் அருமைக் குழந்தையைக் காட்டிற்குத் தூரத்திவிட்டு, அந்தக் துக்கத்தால் தீனமாக ப்ரலாபிக்கும் உதாரமான பார்வைபையுடைய தசரதா, பாதிராத்திரியான பிறகு துக்கந்தாங்காமல் உயிரை விட்டா.

(தசரதர் தனக்கு மரணம் நேரும்பொழுது ராமனைக் குறித்துத் தீனமாக ப்ரலாபித்ததைக், குலசேகராழ்வார் பெருமாள் திருமொழி, 9-வது பத்து 8, 9, 10-வது பாசரங்களில் இப்படி வர்ணித்திருர்.)

(8) பொன் பெற்றா, எழில்வேத புதல்வனையும் தம்பியையும் பூவை போலும், மின்பற்றா துண் மருங்குல் மெல்லியலென் மருகி யையும் வனத்தில் போக்கி, மின்பற்றா மின்மகன் மேல் பழிவிளைத்திட்டு என்னையும் நீள்வானில் போக்க, என்பெற்றாய்? கைகேசீ! இந் நிலத்தில் இனிதாக விருக்கின்றாயே.

(9) முன்னொருநாள் மழுவாளி சிலைவாங்கி, அவன் தவத்தை முற்றும் செற்றாய்! உன்னையும் உன் அருமையையும் உன் தோயின் வருத்தமும் ஒன்றாகக் கொள்ளாது, என்னையும் என் மெய்யுரையும்

மெய்யாகக்கொண்டு வனம் புக்கவெந்தாய்! நினைவே மகனாகப்
பிறப்பெறுவேன், ஏழ்பிறப்பும், நெடுந்தோள் வேந்தே!

(10) தேன் நகுமாமலர் கூந்தல் கொள்ளையும் ஸுமித்ரையும்
சிறந்த நோவ, கூனுருவில் கொடுங்கொழுத்தை செற்கேட்ட
கொடியவள் தன் சொற்கொண்டு. இன்று நானகமே மிகவிரும்பி
நீ துறந்த வளநகரைத் துறந்து, நானும் வானகமே மிகவிரும்பிப்
போகின்றேன், மனுசுலத்தார் தங்கள் கோவே!)

ஸர்க்கம் 65.

அந்தப்புரத்து ஸ்தர்களின் ப்ரலாபம்.

விடியற்காலையில் வ்யாகரணம் முதலிய சாஸ்த்ரங்களில்
நிபுணர்களான ஸ்தோத்ரஞ்செய்கிறவர்களும் கட்டியங்குகிற
வர்களும் ஸங்கீதசாஸ்த்ரநிபுணர்களாக மங்களாசீரவாதங்களைப்
பாடுகிறவர்களும் மஹாராஜாவின் அந்தப்புரத்தில் வந்து ஒவ்
வொருவரும் சக்ரவர்த்தியைப் புகழ ஆரம்பித்தார்கள். அவர்
கள் வெகு கம்பீரமாக செய்த ஸ்தோத்ரங்களால் அந்த அந்தப்
புரம் நிறைந்தது. இருகைகளாலும் தாளத்தின் பலகதிகளை
விரியாஸப்படுத்தி வாசிக்கக்கூடிய இன்னும் சிலர் தசரதருடைய
அபூர்வச் செய்கைகளை வர்ணித்து அதற்கிணங்கக் கைகளால்
தாளப்ரஸ்தாரங்களை வாசித்தார்கள். (தென்னாட்டில் இப்படித் தாள
ப்ரஸ்தாரங்களை ஜாலர்களால் காட்டுவது வழக்கம். தற்காலத்தில்
அதுவும் லோகாந்தரத்தை அடைந்து விட்டது. அதன் ஸ்தானத்தில்
பாகவதர்களுடைய காலகேசுபங்களிலும் பஜனிகோஷ்டிகளிலும்
சின்ன மேளத்திலும் ஜாலர் காணப்படுகிறது. ஆனால் முதலிரண்டில்
அது கேவலம் உபசாரமே. மூன்றாவதில் அதின் ஆயுஸ் குறைவதற்கு,
அதின் ஆதாரமான நாட்யசாஸ்த்ரம் மரணாவஸ்தையை அடைந்
திருப்பதே காரணம். ஆனால் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ஓர் க்ரா
மத்தில் ஓர் வைதிகப்ராஹ்மணன் கேவலம் இரு கரதலங்களால்
(உள்ளங்கை) லயப்ரஸ்தாரங்களை மிருதங்கம் முதலிய பக்க வாத்யங்
களைப்போல் வாசிக்கிறாராம். பலவிடங்களில் கச்சேரிகளில் அவ
ரைத் தருவிக்கிறார்கள். இதுவும், நாகப்பட்டணத்திற்கடுத்த ஒரு
க்ராமத்தில் கரமுரளி நடேசய்யரென்ற வித்வான் கேவலம் ஐக

விரல்களை மடக்கி அதில் ஊதிக், காற்றைப் பக்வமாக விடுவதால் யாவரும் புல்லாங்குழுவென்றுப் ப்ரமிக்கும்படி வாசிப்பதைக்கேட்டேன். ராகம் பல்லவி கீர்த்தனம் உள்படப் பெரிய கச்சேரி செய்கிறார். இப்படிப் பல யுகங்களுக்கு முந்தி வழங்கின கலைகள் காலசக்ரத்தின் சுற்றுதலால் மறுபடியும் வெளிப்படுவதைக் கவனிக்கலாம்). அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டுக் கூடுகளிலும் மரங்களிலும் தூங்கின பகடிகள் விழித்துக்கொண்டு மதுரமாகக் கூவ ஆரம்பித்தன. சில பாடகர்கள் ஹரிநாராயணவென்று பகவந் நாமங்களைப் பாடினார்கள். சிலர் புண்யபுருஷர்கள் சேஷத்ரங்கள் தீர்த்தங்களைப்பற்றின கீர்த்தனங்களைப் பாடினார்கள். சிலர் வீணை முதலிய வாத்தியங்களை வாசித்தார்கள். அவரைப் பற்றிச் செய்யப்பட்ட ப்ரபந்தங்களையே ஆசீர்வாதசீலோகங்களாகப் பாடினார்கள். அந்தக் கோஷத்தால் அரண்மனை நிறைந்தது.

பிறகு அரசர்களை எழுப்பும் மரியாதைகளில் தேர்ந்த சுத்தமான நடத்தையுள்ள அந்தப்புரத்து ஸ்த்ரீகளும் நடும்ஸகர்களும் மற்ற பரிசாரகர்களும் அங்கே வந்துசேர்ந்தார்கள். அரசர்களின் ஸ்தானகாரியங்களில் நிபுணர்களான வேறு சிலர், சாஸ்த்ரத்திற்கும் அந்தக் காலத்திற்கும் தகுந்தபடி தங்கக் குடங்களில் ஹரிசந்தனம் முதலிய பதார்த்தங்கள் கலந்த சுத்தஜலத்தையும் மற்ற ஸ்தூதிகளையும் வித்தமாக வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் சிலர் மங்களகரமான பூமாலையையும் தைலங்களையும் தொடுவதற்காகப் புண்யகரமான பசு முதலியவைகளையும், பஸ்தேய்த்தபிறகு வாயில் நல்ல வாஸனை உண்டாவதற்கு ஜலத்துடன் கலந்து கொப்புளிப்பதற்காகப் பொடிசெய்த எள் தேங்காய் ஜீரகம் முதலியவைகளையும், ஆச்சர்யமான சக்தியுள்ள ஓஷதிகளையும், கங்காதீர்த்தம் முதலிய புண்யஜலங்களையும், ஸமஸ்த பாபங்களைப் போக்கி ஸகல மங்களங்களைக் கொடுத்த ஸகல தர்மங்களையும் செய்ய அதிகாரத்தை அளிக்கும் புண்யபதார்த்தமான வம்சபரம்பரையாய் இக்ஷ்வாகுகுலத்தில் ஆரதிக்கப்பட்டவரும் பூரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்த தீர்த்தத்தையும் துளவிபையும், கண்ணாடி வஸ்த்ரங்கள் ஆரணங்கள் புஷ்பங்கள் மாலைகள் முதலிய ஸாமக்ரிகளையும், ரூபவதிகளான வேசியகள் வித்தமாக வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அரசர்களின் அரண்மனைகளில் விடியற்காலையில் அவர்களின் உபயோகத்திற்காகக் கொண்டுவர வேண்டிய ஸகல வஸ்துக்களும் ஸகல லக்ஷணங்கள் பொருந்தியவைகளாயும் உத்தமகுணங்களுடையவை

அயோத்யா காண்டம்.

களாயும் மென்மேலும் லக்ஷ்மீகரமானவைகளாயுமிருந்தன. மேற் சொன்னவர்க னெல்லோரும் ஸூர்யோதயத்திற்கு முன்பே மஹா ராஜாவைத் தரிசிக்க ஆவலுடனிருந்தார்கள். ஸூர்யோதயமான பிறகும் மஹாராஜா வெளியில் வராததைக் கண்டு, சக்ரவர்த்திக்கு என்ன நேர்ந்ததோவென்று ஸந்தேஹப்பட்டார்கள். (அரசர்கள் படுக்கும்பொழுதும் எழுந்திருக்கும்பொழுதும் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களைப்பற்றி மேனாட்டு ராஜகரங்களில் இக்காலத்திலும் விரிவான முறைகள் ஏற்பட்டு வழங்குகின்றனவென்று பல ஊர்லக்ஷ ணால் அறிகிறோம்.)

தசரதருடைய படுக்கைக்கு ஸம்பத்திலிருந்த ராஜ ஸந்தீகள் எழுப்பும் ஸமயத்திற்கு உசிதமான வார்த்தைகளால் மிருதுவாயும் வினயமாயும் எழுப்பினார்கள். பிறகு தொட்டு அசைத்தார்கள். தூங்குவதற்கு அடையாளமான மூச்சு குடு முதலியவைகளைக் காண வில்லை. மனிதன் தூங்கும்பொழுது கைகால்களை அசைத்தல் ஹிரு தயம் அடித்தல் மூச்சுவிடுதல் முதலிய அங்க சேஷ்டைகளை நன்றா யறிந்த அந்தப் பெண்கள், தங்களுக்குத் தெரிந்தவரையில் பரீக்ஷித் துப் பார்த்தும் மேற்சொன்ன குறிகள் யாதொன்றையும் கண்டு பிடிக்கவில்லை. அப்பொழுது அவர்கள் பயந்து நடுங்கித் தங்கள் பார்த்தா மரணமடைந்தாரென்று ஸந்தேஹித்தே, வேகமான வெள்ளத்திற் கெதிரில் நிற்கும் நீர்நொச்சில் முதலிய லேசான மரங் களைப் போலானார்கள். பிறகு அவர்கள் ஸந்தேஹித்த மரணம் நேர்ந்ததென்றே சிச்சுபுமாயிற்று. கௌஸல்யையும் ஸுமித்ரையும் புத்ரசோகம் மேலிட்டு அயர்ந்து தூங்கி, வழக்கப்படி விழித்துக் கொள்ளவில்லை. கௌஸல்யையோ களையற்று நிறம் மாறி இளைத்துத் தேஹம் ஒடுங்கி, உத்பாதங்கள் நோரும்பொழுது இருட்டால நகூத்தரம் மறைக்கப்படுவதுபோல், இருக்குமிடந்தெரியாமலிருந்தாள். உயிரையழிந்த தசரதருக்கும் உயிரை இழக்காத அவ்விரு ராஜ ஸந்தீகளுக்கும் யாதொரு பேதமும் காணப்படவில்லை. அந்தப்புரத்து ஸந்தீகள் அதைக் கண்டு அவ்விருவிரும் அரசனைப்போலவே இழந் தார்களென்றே நினைத்துக், காட்டில் பெண்யானைகள் ஆண்யானைகளை விட்டுப் பிரிந்து தாங்களிருக்குமிடத்தை விட்டுத் துரத்தப்பட்டுக் கதறுவதுபோல், தீனமாகப் பெருங்குரலுடன் அழுதார்கள். அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டுக் கௌஸல்யையும் ஸுமித்ரையும் திடீரென்று விழித்துக்கொண்டு, தசரதரைப் பலவிதமாக எழுப்பிப்பார்த்தும் பய வில்லைபென்று அறிந்து, மரணமடைந்தாரென்று கண்டு “ஹா, ஹா!!”

வென்றவழிப் பூமியில் விழுந்தார்கள். ஆகாசத்திலிருந்து விழுந்த நகைத்தரத்தையெல்லாம், கௌஸல்யை தேவமெங்கும் புழுதிபடியப் பூமியில்கிடந்து புரண்டுகொண்டு காந்தியற்றிருந்தாள். ராஜபத்னிகள் சக்ரவர்த்தி இறந்ததையும் கௌஸல்யை மூர்ச்சையடைந்து விழுந்ததையும் கண்டு, காட்டில் தங்களுக்கும் தலைவனான ஆண்யானையும் அதற்குப் பரியமான பெண்யானையும் இரந்து மற்றப் பெண்யானைகள் திகைத்து நிற்பதுபோல், ஒன்றுந்தோன்றாமல் ப்ரமித்தார்கள். அதற்குள் கைகேயி முதலிய மற்ற ராஜஸ்த்ரீகள் அங்கே வந்து தங்களுக்கு நோந்த துக்கத்தையறிந்து கதறிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தார்கள். முன்னிருந்த அழகைச்சப்தம் வரவர அதிகரித்தது. ராமனைவிட்டுப் பிரிந்ததாலும் அரசனுடைய துக்கத்தாலும் அநதப்புரத்து ஜனங்கள் அதுவரையில் மனங்கலங்கியிருந்தார்கள். சக்ரவர்த்தியும் மரணமடைய, மிகுந்த திகிலடைந்து ப்ரமித்துத் துக்கம்மேலிட்டு வாய்விட்டு அலறினார்கள். பரிஜனங்களும் பந்துக்களும் பரிதாபமாகக் கதறினார்கள். அவ்விடமெங்கும் ஸந்தோஷமற்றுப் பார்க்க விகாரமாயிருந்தது. மூன்று லோகங்களிலும் ப்ரவித்தி பெற்ற தசரதசக்ரவர்த்தி மரணமடைந்ததைப் பார்த்து, அவருடைய பாரையகள் அவரைக் குழிந்து ஒருவர்க்கொருவர் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு மஹாஜினமாக அநாதைகளைப்போல் ப்ரலாடித்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 66.

கௌஸல்யை ப்ரலாபித்தது.

அனைந்த ஹோமாக்களியைப்போலும், ஜலம் வற்றின ஸமுத்ரத்தையெல்லாம், கிரணங்களற்ற ஸூர்யனைப்போலும், தசரதர் உயிரை இழந்து பரலோகம் சென்றதைப் பார்த்துக், கௌஸல்யை கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பெருகப், புத்ரசோகத்தாலும் பர்த்தாவை இழந்ததாலும் ஹிருதயம் பிளந்து, சக்ரவர்த்தியின் தலையைத் தன் மடியில் எடுத்துவைத்துக்கொண்டு, அங்கேயிருந்த கைகேயியைப் பார்த்து, “உன் புத்ரனுக்கு இடையூறாயிருந்த ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்தி விட்டாய்; தசரதரையும் கொன்றுவிட்டாய். துஷ்டே! மஹாபாபி! நீ பிடித்த பிடிவாதம் நிறைவேற்றிற்று? இப்பொழுதாவது உன் மனோரதங்கள் பூர்த்தியாயிற்று? இனிமேலாவது யாருடைய உபத

ரவமுமின்றி இந்த ராஜ்யத்தை ஸுகமாக ஆண்டுகொண்டிரு. என் ஓரே குழந்தையான ராமன் என்னைக் கதறிவிட்டுக் காட்டிற்குப் போனான். எனக்கு ஓரே கதையான என் பர்த்தாவோ என்னைவிட்டு ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சென்றார். காட்டின் வழியாக ப்ரயாணிகள் போய்க்கொண்டிருக்கையில், அவர்களில் ஒருவனைத் துஷ்டமிருகங்கள் நிறைந்து இருண்டு வழியில்லாதவிடத்தில் விட்டுப்போனால், அவன் வெகுதூரம் உயிரோடிருக்கமாட்டான்; அப்படி நானும் வெகு தூரம் பிழைத்திருக்கமாட்டேன். ஸகல தர்மங்களையும் கைவிட்ட உன்னைப் போன்றவர்களைத்தவிர மற்ற யார் தனக்குப் பரதையவா யிருக்கும் பர்த்தாவை இழந்து உயிரோடிருக்க விரும்புவார்கள்? பணப்பிசாசு பிடித்துக் காமர்த்தமென்ற விஷப்பழத்தைத் தின்றவ னுக்கு அதனால் நேரும் அபாயம் தெரியுமா? ஒரு கூனியின் வார்த் தையைக் கேட்டு இங்ஙவாரு குலத்தையே வேரோடு அறுத்த மஹா புண்யவதி நீயல்லவா?

இன்னதென்று குறிப்பிடாமல் வரங்களைக் கேட்டு அவைகளைக் கொடுக்கும்படி மஹாராஜாவை நிர்ப்பந்தித்து ப்ரதிக்ஞைசெய்யச் சொல்லி ராமனையும் ஸீதைையையும் காட்டிற்குத் துரத்தின உத் தமிழே! ஜானகியின் பிதாவான ஜனகமஹாராஜா இதைக் கேட் டால் என்னைப்போல் பதைபதைப்பாரல்லவா? என் குழந்தை உயி ரோடிருந்து இறந்தவனைப்போல் என்னைவிட்டுப் போனான். நான் புத்ரனையுமிழந்து கணவனையுமிழந்து யாதொரு கதியுமில்லாமல் அநாதையாகச் சத்ருக்களுக்கு நடுவில் தவிப்பதை அந்தத் தாமாத்மா அபியவில்கையே. ஐயோ! விதேஹ சக்ரவர்த்திக்குப் புத்ரியாகப் பிறந்தும் எவ்விததுக்கத்தையும் அனுபவிக்கத் தகாதவளாயிருந்தும் ஸீதை இப்பொழுது எல்லோரும் பார்த்துப் பரிதபிக்கும்படி வனத் தில் என்ன பயப்படுகிறாளே? ராத்ரிகளில் மிருகங்களும் பகல்களும் கோரமாகச் சத்திப்பதைக் கேட்டால் பயந்து நடுங்கி ராமனிடத்தில் போய் ஒன்றுக்கொளவாளே. ஜனகருக்குப் புத்ரனும் புத்ரியும் ஸீதையே, அவருக்கோ வயஸ்சென்றுவிட்டது; தன்னருமைக் குழந்தைக்கு நேர்ந்த துக்கத்தை நினைத்து நினைத்து மொங்குன்றி உயிரை விடுவாரென்பதே நிச்சயம். பர்த்தா துக்கப்படும்பொழுது வருந்துகிறவளும், ஸரதோஷப்படும்பொழுது மகிழ்கிறவளும், தன்னை விட்டுப் பிரிந்து வேறு தேசத்திற்குப் போயிருக்கும்பொழுது அந்தத் துக்கத்தால் ஏங்கி இளைத்து ஆடை ஆபரணங்களில் ஆசைவைக் காதலளும், அவர் உயிரிழந்து ப்ரலோகம் போன்றபொழுது தானும்

அவ்ருடன் ஷோகிவருமான உத்தமியே பதிவ்ரதையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லவா? நானும் அப்படியே என் பர்த்தாவின் தேஹத்தை ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு அக்னியில் ப்ரவேசித்து அவருக்குக் கிடைக்கும் கதிமைய அடைவே” எனென்றான். இப்படித தீனமாக ப்ரலாபிகளும் கௌஸல்யையை அந்தப்புரத்து வேலைக்காரிகள் தசரதருடைய சரீரத்தை விட்டுப் பிரித்து பலாத்காரமாக வேரோரிடத்திற்குக் கொண்டு போனார்கள்.

பிறகு வலிஷ்டருடைய உத்ரவால் மந்த்ரிகள் முதலான ராஜஸேவகர்கள் அந்த ப்ரேதத்தை எண்ணெய்க் கொப்பறையில் போட்டு அதற்குமேல் நடக்கவேண்டிய கார்யங்களைச் செய்தார்கள். எல்லாத்ரமங்களையும் அறிந்த அந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் “புத்ரர்களில்லாமல் அரசனுக்கு ப்ரேத க்ரியைகளைச் செய்வது உசிதமல்ல; ப்ரேதத்திற்கு எண்ணெய்யுடன் ஸம்பந்தமிருந்ததால் ஸம்ஸ்காரஞ்செய்யாததாலுண்டான தோஷம் நேரா” தென்று நிச்சயித்துப் புத்ரர்கள் வரும்வரையில் அரசனுடைய சரீரத்தைக் காப்பாற்றினார்கள். (என்குப்து முதலிய வெகுபுராதன தேசங்களில் இறந்தவர்களின் ப்ரேதங்களை இப்படியே பலபக்வங்களால் காப்பாற்றிக் கொடாமல் பல்லாயிரம் வர்ஷங்கள் வைத்திருந்தார்கள். அவை தற்காலத்தில் ஏராளமாகக் கண்டெடுக்கப்படுகின்றன). ராஜபத்னிகள் அந்தக் கொப்பறையையே சூழ்ந்து கண்ணீர் பெருகக் கைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு துக்கந் தாங்காமல் “மஹாராஜா! எப்பொழுதும் எங்களிடத்தில் ப்ரியமாய்ப் பேசுகிறவனும் ஸத்யந்தவ்ருதவனுமான ராமனும் எங்களைக் காப்பாற்ற இங்கே இல்லையென்று தங்களுக்குத் தெரியாதா? ஆனாலும்-எங்களை இப்படி அநாதையாக விட்டுப்போக உங்களுக்கு மனம் துணிந்ததல்லவா? துஷ்டையான கைகேயி ராமனை விட்டு எங்களைப் பிரித்தாள்; இப்பொழுதோ எங்கள் பர்த்தாவையும் கொன்றாள். அந்த மஹாபாயியின் ஸம்பத்தில்-நாங்கள் எப்படி மிகுப்போம்?—ராமன் எந்தக் காலத்திலும் எங்களுக்கு ரக்ஷகன்; தங்களுக்கு எல்லாப் பணியினையையும் செய்துகாப்பாற்றுகிறவன்; மஹா தாதையசாஸி; ராஜலக்ஷ்மியை வெறுத்து மஹாலக்ஷ்மிபுடன் வனத்திற்குப் போய்விட்டான். புதிதாய் அதிகாரத்தை அடைந்த கர்வத்தால் இனிமேல் கைகேயி எங்களை அலக்ஷ்யஞ்செய்து துன்பப்படுத்துவாளோ. தாங்களும் அந்த மஹாவீரனுமில்லாமல் துக்க ஸமுத்ரத்தில் ஆழ்ந்து நாங்கள் எப்படிப் பிழைப்போம்? தன் பர்த்தாவையும் ராமனையும் மஹாபல்லவனுள்ள லக்ஷ்மணனையும் ஸீதை

யையும் கைவிட்டவர் என்களைக் கைவிட வெறுதூதரால் செல்லுமா”
வென்று தீனமாகப் ப்ரலாபித்தார்கள்.

சந்த்ரனில்லாத ராத்ரிபைப்போலும், கணவனில்லாத ஸ்த்ரீயைப் போலும், மஹாத்மாவான தசரதரில்லாமல் அயோத்யைப் ப்ரகாசத்தை இழந்தது. ஜனங்களெல்லோரும் கீண்ணீர்விட்டழுதார்கள். குல ஸ்த்ரீகள் ஹாஹாவென்று கதறினார்கள். நாற்சந்திகளும் வீடுகளும் முன்போல் கோலமிட்டுப் பெருக்கி மெழுகிப் பலியிடாமல் சூன்யமாயிருந்தன. சக்ரவர்த்தி புத்ரசோகத்தால் பரலோகம் அடைந்தார்; அவருடைய பார்வையகள் பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சை அடைந்தார்கள். ஸூர்யனும் தன் வம்சத்தில் பிறந்த மஹா கீர்த்தியான அரசன் இறந்த துக்கத்தால் ஒளி மழுங்கி மேற்குத்திசைக்குப் போனான். இருட்டால் கருந்த ராத்ரியும் பூமிக்கு வந்திறங்கிற்று.

அங்கே வந்த பந்துக்களில் சிலர், “மஹா பராக்ரமசாலிகளான நான்கு பிள்ளைகளைப் பெற்றும் தைவவாததால் ஒருவனாவது ஸமீபத் திலிருந்து உதவவில்லை. ஆனால் ஒன்றும் செய்யாமலிருப்பது பிசகு. எப்படியாவது ஸம்ஸ்காரஞ்செய்யவேண்டு”மென்றார்கள். ஆனால் மந்த்ரிகள் “எப்படியிருந்தாலும் ஒரு புத்ரனாவது ஸமீபத்திலில்லாமல் ப்ரேதக்ரியைகளை நடத்தக்கூடா”தென்று தடுத்தவிட்டார்கள். (பரமபுருஷனான ராமனைப் புத்ரனாக அடைந்த தசரதருக்கு ஸாமான்ய ஜனங்களுக்குக் கிடைக்கும் புத்ரக்ரியைகளும் கிடைக்கவில்லை. ஆகையால் கர்மமே பெரிது. ஈச்வரனும் அனைத் தடுக்கமுடியா தென்று தெரிகிறது).

தசரதரும் ராஜபுத்ரர்களும் வீதைபூமியில்லாமல் அயோத்யை, ஸூர்யனில்லாத ஆகாசத்தைப் போலும் சந்த்ரனும் நக்ஷத்ரங்களு மில்லாத ராத்ரியைப்போலும் கார்த்தியற்றுக், கண்ணீரால் நெஞ்சடை த்துத் திகைத்து நிற்கும் ஜனங்களால் நிறைந்த வீதிகளோடும் நாற் சந்திகளோடும் காணப்பட்டது. ஆண்களும் பெண்களும் கூட்டங் கூட்டமாக நின்றுகொண்டு கைகேயியை நிகழ்த்தாதவர்களில்லை; ஒரு வர்க்காவது முகத்தில் கார்த்தியில்லை; மனதில் ஸந்தோஷமில்லை.

அரசனில்லாத ராஜ்யம்.

இப்படி ஜனங்கள் அல்லோலகல்லோலமாப் ப்ரலாபிக்க அயோத்யையில் அநத ராத்ரி ஒரு புகமாகக் கழிந்தது. ஸ்ரீரயன் உதித்தவுடன் ராஜ்ய உத்யோகஸ்தர்களும் ப்ராஹ்மணர்களும் ஸபாமண்டபத்தில் கூடினார்கள். மார்க்கண்டேயர் மௌத்கல்யர் வாமதேவர் காச்யபர் காத்தபாயனர் கௌதமர் மஹாகீர்த்திமானுன ஜாபாலி இன்னும் மற்ற ப்ராஹ்மணர்களும் மந்த்ரிகளும் ராஜபுரோ ஹிதரான வலிஷ்டரைப் பார்த்து “ஸ்வாமி! நேற்று ராத்ரிப்பொழுது பல வர்ஷங்களைப்போல் கழிந்தது. புத்ரஸோகத்தால் தசரதர் மரணமடைந்திருக்கையில் வேறு எப்படியிருக்கும்? மஹாராஜா ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய்விட்டார்; ராமன் காட்டிற்குப் போய்விட்டார்; தேஜஸால்விளங்கும் லக்ஷ்மணன் அவருடன் இருக்கிறார்; பரத சத்ருக்கர்கள் கேகயநாட்டில் ராஜகிருஷ்ணமென்ற நகரத்தில் தங்கள் பாட்டனா வீட்டில் ஸதோஷத்துடன் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் எவரையாவது இப்பொழுதே அரசனாக ஏற்படுத்தவேண்டும். இந்த ராஜ்யம் அரசனில்லாமல் நாசமடையக்கூடாது.

அரசனில்லாத ராஜ்யத்தில் வருணனும் இந்த்ரனும் கிருபை செய்து அநதந்தக் காலங்களில் மழைகளைப் பெய்யமாட்டார்கள்; கல் மழை பெய்யும். ஒருவரும் நிலங்களைப் பயிரிடமாட்டார்கள். புத்ரன் தகப்பனுக்குக் கீழ்ப்படிபமாட்டான்; பார்வைய கணவனுக்கு வசப்படமாட்டான். திருட்டுப்பயத்தால் எவரிடத்திலும் தனமிராது; பந்துக்களின் உபத்ரவத்தால் எவனுடைய பார்வையும் தரித்திருக்க மாட்டான். இன்னும் இதைப்போன்ற மஹாபாபங்கள் எப்பொழுதும் நேரும். கொடுக்கல் வாங்கல்களில் ஸத்யமிராது. ஜனங்கள் கவலைமேலிடுவதால் ஒன்றுகூடிப் பொதுவிஷயங்களை ஆலோசிக்க மாட்டார்கள். கட்டுக்காவலில்லாததால் எவனும் தோட்டம்போட மாட்டான்; அன்னசாலைகளையாவது மடங்களையாவது ஏற்படுத்தமாட்டான். ப்ராஹ்மணர்கள் இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவர்களாக வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு யாகயக்ஞங்களைச் செய்யமாட்டார்கள். மிகுந்த தனமிருந்தாலும் ஏராளமான தனிணைகளைக் கொடுத்து யாகுங்

களைச் செய்யப் படிப்பவர்கள்; தனமிருப்பதாகத் தெரிந்தால் ராஜ்ய உத்தியோசஸ்தர்களாவது திருடர்களாவது துன்பப்படுத்துவார்களல்லவா? நாட்டியத்திலும் அபிரயத்திலும் சிபுணர்கள். தேவாலயங்களில் உத்ஸவங்களை நடத்தமாட்டார்கள். புண்யதீர்த்தங்களில் ஜனங்கள் கூடமாட்டார்கள். இவ்விருண்டும் ராஜ்யத்திற்கு சேஷமகரமல்லவா? வர்த்தகர்கள் வ்யாபாரஞ்செய்து சேஷமத்தை அடையமாட்டார்கள். இதிஹாஸபுராண கதைகளைச் சொல்வதில் சிபுணர்கள் ஜனங்களை ஸந்தோஷப்படுத்தமாட்டார்கள்; கவலையற்றுப் பயமில்லாமல் அவைகளைக் கேட்பதற்கு ஜனங்களிருந்தாலல்லவா? சாஸ்த்ரங்களில் சிபுணர்கள் ஸபைகளில் வாதஞ்செய்யமாட்டார்கள். ஸபைகூட்டுகிறவர்கள் யார்? பஹுமானம் செய்கிறவர்கள் யார்? ஸாயங்காலத்தில் யௌவன ஸ்த்ரீகள் ஆபரணங்களால் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டு தோட்டங்களில் வேடிக்கையாகப் புஷ்பங்களைப் பறித்து ஜலக்ஸீடை செய்யமாட்டார்கள்; திருடர் பயம் எப்பொழுதும் உண்டல்லவா? புருஷர்கள் தங்களுக்கு ப்ரியமான ஸ்த்ரீகளுடன் அதிகவேகமான வாஹனங்களிலேறி வனங்களுக்குப் போகமாட்டார்கள்; வழியில் திருடர்கள் அடித்துப் பறிப்பார்களல்லவா! பயிரிடுவதாலும் மாடு மேய்ப்பதாலும் அதிக தனத்தை ஸம்பாதித்தவர்கள் அரசர்களால் காப்பாற்றப்பட்டுப் பயமில்லாமல் கதவுகளைத் திறந்துவைத்துக்கொண்டு தூங்கமாட்டார்கள். அறுபது வயஸுள்ள மதம்பிடித்த யானைகள் அழகிய தந்தங்களுடன் மணிகள் மதூரமாகச் சப்திக்க ராஜவீதிகளில் ஸஞ்சரிக்காது. வில்வித்யையைப் பழகுகிறவர்கள் நாளை இழுத்து அம்புகளை எய்யும் சப்தம் கேட்கப்படாது. வ்யாபாரிகள் விலையுயர்ந்த பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு தூரதேசங்களுக்குப் பயமில்லாமல் போகமாட்டார்கள். இந்தரியங்களை அடக்கிக், கூட்டங்களில் சேராமல், ஒண்டியாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு, அந்நக்கரணநதில் ஸ்ரீமந்நாராயண ஹுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை ந்யானஞ்செய்து, எங்கே அஸ்தமிக்கிறதோ அங்குள்ள வீட்டில் தங்கும் ஞானி ஒருவனுமிருக்கமாட்டான். அன்னம் போடுகிறவர்கள் யார்? அடையாத வஸ்துக்களை அடையவும் முடியாது; அடைந்த வஸ்துகளைக் காப்பாற்றவும் முடியாது; ஸைன்யங்கள் புத்தத்தில் சத நக்களை எதிர்த்து நிற்கமாட்டார்கள். ஜனங்கள் நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு, ரதங்களிலும் குதிரைகளிலும் ஏறிக்கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் வெளியில் வேடிக்கையாக ஸஞ்சரிக்கமாட்டார்கள். முணிகள் ஷவிக்ஞம் ஆசிரமங்களிலும் நகரத்தைச் சேர்ந்த தோட்டங்களிலும்

சாஸ்த்ர சிபுணர்கள் மேலான விஷயங்களைப்பற்றி வாதஞ்செய்ய மாட்டார்கள். ஜனங்கள் பக்தியுடன் மலைகள் பக்ஷணங்கள் கஷிணைகள் முதலிய வஸ்துக்களை எடுத்துக்கொண்டு தேவதைகளைப் பூஜிக்க ஆலயங்களுக்குப் போகமாட்டார்கள். வஸந்தகாலத்தில் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மரங்களைப்போல், ராஜபுத்ரர்கள் அகில் சந்தனம் முதலிய வாஸனைக் க்ரஸியங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்கமாட்டார்கள். நீாவற்றின நதிகளையும் புல்லில்லாத காட்டையும் இடையனில்லாத பாசக்களையும்போல் அரசனில்லாத ராஜ்யம் சேஷமத்தை அடையாது. ரகத்திற்குத் தவஜம் அடையாளம்; நெருப்பிற்குப் புகை அடையாளம்; எங்களுக்கு மஹாராஜா அடையாளம்; அவா இவ்வுலகத்தை விட்டுக் தேவலோகம் போய்விட்டார். அரசனில்லாத ராஜ்யத்தில் எவனும் ஒரு பொருளையும் கனதென்று சொல்லிக்கொள்ளமுடியாது. மீனகளைப்போல் ஒருவாக்கொருவா இரையாவார்கள். கங்களுடைய ஜாதி வாணசரமத்தை விட்டதற்காக அரசனால் தண்டிக்கப்பட்டவர்களும் நாஸ்திகர்களும், இப்பொழுது கொஞ்சமும் பயமில்லாமல், தங்களுக்கு வேண்டாதவர்களைத் துன்பப்படுத்துவார்கள்; ஸாதுக்களென்று பெயரெடுப்பார்கள். நேத்ரம் தேஹததிற்கு லிதத்தைத் தேடிக் கெடுத்தியை விலக்குவது போல, அரசன் குடிகளுக்குத் துன்பத்தை நீக்கி சேஷமத்தை அருள்வான். ஸதயததிற்கும் தர்மத்திற்கும் அவனே உத்பத்திஸ்தானம்; அவனே ஸதயம்; அவனே தர்மம். உத்தம குலத்தில் பிறந்தவர்களுக்குக் குலாசாரக்கை நடத்திவைப்பவனும் அவனே, ஜனங்களுக்குப் பெற்றோரும அவனே, லிதத்தைச் செய்கிறவனும் அவனே.

ப்ராணிகளைத் தண்டிப்பதுமாத்ரமே யமனுடைய வேலை; செல்வத்தைக் கொடுப்பதுமாத்ரமே சூபேரனுடைய வேலை, காப்பாற்றுவது மாத்ரமே இந்ரனுடைய வேலை. நன்னடத்தையை அனுஷ்டிக்கும்படி செய்வதுமாத்ரமே வருணனுடைய வேலை. மேற் சொன்ன ஒவ்வொருவரும் ஒரு திக்கிலுள்ள ப்ராணிகளைமாத்ரம் ரக்ஷிக்கிறார்கள். அரசனே இந்த நான்கு வேலைகளையும் ஒருவனாகவே பார்க்கிறான். நான்கு திக்குகளிலுமுள்ள ப்ராணிகளை ஒருவனாகவே காப்பாற்றுகிறான். ஆகையால் திப்பாலாகள் அவனுக்குத் தாழ்ந்தவர்களே.

ஐயோ ! ராஜ்யத்தில் அரசனிருந்து ந்யாயர்யயங்களை ஷிசாரிக்காவிட்டால் இந்த லோகத்தில் ஒன்றும் விளங்காது. ஸூர்ய

னில்லாமல் இருட்டால் மூடப்படுவதுபோல கேவலம் அக்ஞானத் தால் மூடப்பட்டிருக்கும்.

ஸமுத்ரம் கரைபைத் தாண்டாததுபோல், மஹாராஜா இருக்கும் பொழுதே நாங்கள் தங்களுடைய சொல்லை வேதவாக்யமாக கீனைத் துக் கீழ்ப்பாடிவோம். இப்பொழுது சொல்லவும் வேண்டுமா? ப்ராஹ்மணசரேஷ்டரே! அரசனில்லாமல் நபிக்கும் எங்களுடைய நிலைமையையும் அரசனில்லாமல் இந்த ராஜ்யம் காடானதையும் நன்றாக ஆலோசித்து ராஜபுத்ரர்களில் யோக்யரான ஒருவரை எங்களுக்கு அரசனாக நியமிக்கவேண்டு”மென்று ப்ரார்த்தித்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 68.

தூதர்கள் பரதனை அழைக்கப்போனது.

இப்படி ஸுமந்த்ரர் முதலிய மந்த்ரிகளும் மார்க்கண்டேயர் முதலிய ப்ராஹ்மணர்களும் சொல்ல, வலிஷ்டர் “பரதன் தன் அம்மானுடைய நகரமான ராஜகிருஹத்தில் சத்ருக்ஷ்ணனுடன் இப்பொழுது வலித்துக்கொண்டிருக்கிறான். நோகமாகப் போகும் தூதர்கள் குதிரைகளிலேய் அவர்களை இப்பொழுதே அழைத்து வரட்டும். சக்ரவர்த்தியே பரதனிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்திருக்கையில் நாம் ஏன் காமஸஞ் செய்யவேண்டு” மென்றார். அவர்கள் “இப்பொழுதே தூதர்கள் போகட்டு” மென்றார்கள். வலிஷ்டர் “வித்தார்த்த! விஜய! ஜயந்த! அசோகவர்த்தனா! இங்கே வாருங்கள். செய்யவேண்டிய விஷயத்தைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன், கவனித்துக் கேளுங்கள். அதிவேகமுள்ள குதிரைகளிலேய் ராஜகிருஹமென்ற நகரத்திற்குக் கூடிய சீக்கரத்தில் போங்கள். மஹாராஜவின் மரணத்தாலுண்டான துக்கக்குடிகளைக் காட்டிக்கொள்ளவேண்டாம். பரத சத்ருக்ஷ்ணர்களை வணங்கிப், பரதனிடத்தில் ‘ஸ்வாமி! தங்கள் புரோஹிதரான வலிஷ்டரும் ஸகல மந்த்ரிகளும் தங்களுடைய நேஷமத்தை விசாரிக்கிறார்கள். ஏதோ ஒரு முக்யமான காரியத்தை உத்தேசித்துத் தாங்கள் உடனே புறப்பட்டு வரவேண்டுமென்று சொன்னார்களென்று சொல்லவேண்டும். ராம லக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் காட்டிற்குப் போனதையாவது மஹாராஜா ஸ்விர்க்கத்தை அடைந்ததையாவது சொல்லவேவேண்டாம்.

நேர்த்தியான ஆடைகளையும் உத்தமமான ஆபரணங்களையும் கேசய ராஜனுக்குக் காணிக்கையாக எடுத்துக்கொண்டு சீக்ரமாகப் புறப்படுங்க” என்று கட்டளையிட்டு ப்ரயாணத்திற்கு வேண்டிய த்ரவ்யத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்தனுப்பினார்.

அவர்கள் வீட்டிற்குப் போய்த் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டு, ப்ரயாணத்திற்கு வேண்டியவைகளை வரித்தஞ் செய்து வாயு வேகமுள்ள குதிரைகளிலேய் அமைய நகையிலிருந்து புறப்பட்டார்கள். முதலில் மேற்கே போய், அபரதாலம் பரலம்பமென்ற மலைகளுக்கு நடுவில், வடக்கு முகமாக மாஸினி நதிக்கரையின் மேல் ப்ரயாணஞ்செய்து, பிறகு ப்ரலம்ப பர்வதத்திற்கு வடக்கில் மேற்கு முகமாகத் திரும்பினார்கள். ஹஸ்தினபுரத்திற்கு ஸமீபத்தில் கங்கையைத் தாண்டி, குருஜாங்கல தேசத்தின் வழியாகப் பாஞ்சால நாட்டிற்குப் போய், அங்கிருந்து பல விசித்ரமான ஏரிகளையும் நிறைந்த வெள்ளத்துடன் விளங்கும் ஆறுகளையும் பார்த்துக்கொண்டு மேற்கே போனார்கள். வழியில் சரதண்டாவென்ற அழகிய நதியைக் கடந்து, அதின் மேற்குக் கரையில் ஸத்யாபயாசனமென்ற ஒரு பெரிய மரத்தைக் கண்டு அதில் வலிக்கும் தேவதைக்கு ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து குவிங்க நகரத்திற்கு வந்தார்கள். பிறகு போதிபவனமென்ற மலையைத் தாண்டி, அபிகாளமென்ற க்ராமத்திற்கு வந்து, இந்நவாகு குலத்தரசர்களுக்கு வெகுதூரமான ஸ்வாதினயாள இக்ஷாமதி யென்ற நதியைக் கண்டார்கள். அங்கே வேதத்தில் கரைகண்ட ப்ராஹ்மணர்கள் இருக்கையாலும் ஜலத்தை அள்ளிக் குடிப்பதைக் கண்டார்கள். அங்கிருந்து பாஹ்லீஹ தேசத்தின் வழியாக ஸாகாமாவென்ற மலையைப் போக்கிப் போனார்கள். அங்கே மஹாவிஷ்ணுவின் அடிச்சுவடுகளைக் கண்டு தாசித்து, ஸிபாசா சாலமலியென்ற நதிகளையும் ஓடைகளையும் குளங்களையும் குட்டைகளையும் ஏரிகளையும் தாண்டி, அநேக சிங்கம் புலி க்ரடி முதலிய மிருகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு தங்கள் யஜ்மானனுடைய உத்திரவுப்படி வெகுதூரம் சென்றார்கள். ‘ட்ரதனைச் சீக்ரமாக அழைத்துவந்தால் தசரதனுடைய உத்தரக்கிரியைகள் முடியும், அவர் உத்தம கதியை அடைவார்; பரதனைச் சீக்ரமாக அழைத்துப்போய் அபிஷேகஞ் செய்வித்தால் யாவாக்கும் நாதனாக அவன் ஏற்படுவான்; பிதாவிற்கு உத்தரக்கிரியைகளைச் செய்யும் பாக்யம் தனக்குக் கிடைத்ததைப்பற்றிப் பரதனுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷமும் கோததியுமுண்டாகு’மென்ற காரணங்களால், அந்தத்

தூதர்கள் அஜாக்ரதையின்றி அதிவேகமாக ப்ரயாணஞ்செய்து, களைத்துப்போன குதிரைகளுடன் ஸூரியன் அஸ்தமித்தபிறகு கிரிவ்ரஜமென்ற நகரத்தில் ப்ரவேசித்தார்கள்.

ஸ்ரீ கம் 69.

பரதன் கண்ட ஸ்வப்னம்.

அதற்கு முதல்நாள் ராத்ரி விடியுமுன் பரதன் ஒரு கெட்ட ஸ்வப்னத்தைக் கண்டு, காலவேளையில் கண்ட ஸ்வப்னம் உண்மையாகுமேயென்று வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய நண்பர்கள் அதைக் கண்டு அதைப் போக்க விரும்பிச் சிலர் வீணை முதலிய வாத்தியங்களை வாசித்தார்கள். சிலர் கர்த்தனம் அபிசயம் முதலியவைகளைச் செய்தார்கள். சிலர் ஸம்கிருத ப்ராகிருத பைசாச மாகத பாஷைகளில் செய்யப்பட்ட நாடகங்களை எடுத்துச் 'சொன்னார்கள். சிலர் சிரிப்பு உண்டாகக்கூடிய வேடிக்கையான வார்த்தைகளைச் சொன்னார்கள். சிலர் விசித்ரமான கதைகளைச் சொன்னார்கள். ஆனால் பரதன் அவைகளில் மனதைச் செலுத்தாமல் ஏதோ ஏக்கம் பிடித்திருப்பதைப் பார்த்து, ஒரு ப்ரியமான தோழன் "இன்றைக்கு உன முகம் ஏன் பரஸன்னமாகவில்லை? ஏதோ ஒரு பெருநலக்கதை அனுபவிப்பதுபோல தோன்றுகிறாயே. அதை எங்களுடன் சொல்லக் கூடாதா"வென்று வேண்டினான்

உடனே பரதன் "தோழ! கேள்; எனக்குத் துக்கம் உண்டான தற்குக் காரணம் இதே. நேற்று ராத்ரி களவில் என்பிதா கலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு அழுக்குப்படிந்த சரீரத்தோடு ஒரு மலையின் உச்சியிலிருந்து பசுவின் சாணத்தால் நிறைந்த மடுவில் குதித்து நீந்த விளையாடல்கண்டேன். அதைக் களால் எண்ணெய்ப்பை வாரிக்குடித்துக்கொண்டு அடிக்கடி உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார். தேவ மெங்கும் எண்ணெய்ப்பால் பூசப்படமிருந்தது. எள்ளன்னத்தைத் தின்றுகொண்டு எண்ணெய்ப்பால் நிறைந்த மடுவில் தலைகீழாக விழுந்து முழுகினார். கடல் வற்றிற்று; சந்த்ரன் ஆகாசத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்தான்; லோகம் முழுவதிலும் ஒரு பெரிய இருள் முடிற்று; பட்டத்து யானையின் கொம்பு தூளாயிற்று; கொழுதுவிட்டெரிந்த செருப்புகள் திடீரென்று அணைந்தன, பூமி வெடித்தது; மரங்கள்

பட்டுப்போயின; மலைகளிலிருந்து புகை கிளம்பிற்று. மஹாராஜர் கறுத்த ஆடையை உடுத்துக்கொண்டு, கறுத்த இரும்பால் செய்யப் பட்ட ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தார், கறுப்பு நிறமுள்ள பெண்களும் மஞ்சள் வர்ணமுள்ள பெண்களும் அவரைச் சுற்றி நின்றுகொண்டு கைகொட்டிச் சிரித்தார்கள். பிறகு சிவப்புச் சந்தனத்தையும் சிவந்த மாலைகளையும் தரித்துக்கொண்டு, கழுதைகளால் பூட்டப்பட்ட ரதத்தில் உட்கார்ந்து அதிவேகமாகத் தெற்கே போனார். சிவப்பு வஸ்திரத்தை அணிந்த ஒரு ராஜ்ஜவரி, பயங்கரமான முகத்துடன் சிரித்துக்கொண்டு மஹராஜாவைக் கட்டியிழுத்தாள். நேற்று ராத்திரியில் இந்த அசுபமான ஸ்வப்னங்களைக் கண்டேன். நானாவது ராமனாவது லக்ஷ்மணனாவது மஹாராஜாவாவது இறப்பார்கள்.

ஸ்வப்னத்தில் கழுதைகள் பூட்டப்பட்ட ரதத்தில் ஒருவன் போவதாகக் கண்டால் அவனுடைய பிணத்தின் புகையை அதி சீக்ரமாக ஸ்மசானத்தில் பார்க்கலாம். நான் கவலையோடிருப்பதற்கும் அதை நீக்க நீங்கள் செய்யும் முயற்சிகளைக் கவனிக்காமலிருப்பதற்கும் காரணம் இதே. என் நெஞ்சு உலர்ந்துபோகிறது; என் மனஸ் ஏதோ கஷ்டப்படுகிறது. பயமுண்டாகக்கூடிய யாதொரு காரணத்தையும் காணேன். ஆனால் பயப்படுகிறேனென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. என் பேச்சும் வார்த்தையும் குரலும் வழக்கம்போல் கம்பீரமாக இல்லை. என காந்தியும் தேஜஸும் குறைந்தன. எனக்கு என்னிடத்திலேயே வெறுப்புண்டாயிருக்கிறது. ஆனால் இதற்குக் காரணம் மாத்ரம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. இதுவரையில் இவ்விதமான ஸ்வப்னத்தை நான் கண்டதேயில்லை. இது நிச்சயமாகப் பஸிக்கும், இதையும் எவ்விதத்திலும் ரோஷ்டரான என் பிதாவையும் நினைக்கும் தொழுது என மனதில் பரம வரவற அதிகமாகிற்று"தென்று கவலை கொண்டார்.

ஸர்க்கம் 70.

பரதன் அயோத்யைக்குப் புறப்பட்டது.

இப்படித் தான் கண்ட ஸ்வப்னத்தைப் பரதன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், அதிவேகமாக ப்ரயாணஞ் செய்ததால் களைத்த குதிரைகளுடன் தூதர்கள், சக்ருக்கள் ப்ரவேசிக்க முடியாத ராஜ்ஜெருஹமேன்ற நகரத்தில் வந்தார்கள். கேசயராஜனைத் தனித்தனித்

தாங்கள் கொண்டுவந்த காணிக்கைகளை ராஜபுத்ரனான யுதாஜித்திற்கு எதிரில் வைத்து, அவர் அவைகளைப் பார்க்கு வெகுமானஞ்செய்த வுடன், பரதனுடைய பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கி “ஸ்வாமி! புரோஹிதரான் வலிஷ்டபகவானும் மந்த்ரிகளும் தங்களுடைய கேஷமத்தை விசாரித்தார்கள். ‘நீ வந்தபிறகு ஒரு முக்யமான கார்யம் நடக்கவேண்டி யிருப்பதால் உடனே புறப்பட்டு வரவேண்டும். இந்த நேரத்தியான ஆடைகளையும் ஆபரணங்களையும் நீ பார்க்கு ஒப்புக்கொண்டு, இவைகளில் இருபது கோடி த்ரவ்யம் பெறும் வஸ்துக்களை உன் பாட்டனுக்கும், பத்துகோடி பெறும் வஸ்துக்களை உன் மாமனுக்கும் சேர்ப்பிக்கவேண்டு’மென்று தங்க ளிடத்தில் தெரிவிக்கச் சொன்னார்கள்”என்றார்கள்.

தன் பந்துக்களிடத்தில் மிகுந்த பிரீதியுள்ள பரதன் அவைக ளைப் பெற்றுக்கொண்டு அப்படியே சேர்ப்பித்து, வந்த தூதர்களை அன்னபானம முதலியவைகளால் நன்றாய் உபசரித்துப் பிறகு “என் பிதா கேஷமமா? மஹாத்மாக்களான ராம லக்ஷ்மணர்கள் கேஷமமா? மஹாஞானியான ராமனுடைய தாய் கௌஸல்யாதேவி கேஷமமா? எல்லா விதத்தாலும் என்னால் பூஜிக்கத் தகுந்தவள்; ஜனங்களுடைய நல்ல குணங்களையே கவனித்துக் கெட்ட குணங்களை மறக்கிறவள். எல்லா தர்மங்களையும் அறிந்தவள்; அவைகளைப் பூணமாக அனுஷ்டி க்கிறவளல்லவா? லக்ஷ்மண சத்ருகனர்களின் மாதாவான ஸுமித்ரா தேவி கேஷமமா? தன் நன்மையே நாடுகிறவளும் கடுமையான பார் வையுடையவளும் காரணமில்லாமல் கோபிப்பவளும் மிகுந்த புத்தி சாலியென்று காவமடைந்தவளுமான என் தாய் கைகேயியும் கேஷமமா? அவள் தன் பந்துக்களுக்கு என்ன ஸமாசாரம் சொல்லி யனுப்பினா”என்று கேட்டார். (தான் கண்ட ஸ்வப்னத்தையும் தூதர்களுடைய வரவையும் ஒன்றுசேர்த்து ஆலோசித்து, கைகேயி ஏதோ ஒரு கெடுதியைச் செய்திருக்கவேண்டுமென்று பரதன ண்ஹித்ததாகத் தோன்றுகிறது.)

இப்படி மஹாபுத்திமானான பரதன் அயோத்யையில் நடந்த விருத்தார்த்தத்தை ஒருவாறு அறிந்து கேட்டவுடன், அந்தக் தூதர் கள், பதில் சொல்லக் கொஞ்சம் தாமசித்தாலும் பரதன் வேறு வித மாக எண்ணிக்கொள்வாரென்று பயந்து, உடனே “ஸ்வாமி! எவர் களுடைய கேஷமத்தைத் தாங்கள் கோறுகிறீர்களோ அவர்கள் ஸுக மாயிருக்கிறார்கள். எல்லாவித ராஜ்யலக்ஷியும் தங்களை வந்து அடை யுக் கார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. ரதத்தைச் சீக்ரத்தில் வித்தீட்டு

செய்யவேண்டு” மென்று வெகு விரயமாகத் தெரிவித்தார்கள். ஒவ்வொருவரையும் பற்றி சேஷமம் விசாரித்ததைச் சொன்னால், பரதனுக்கு ஸந்தேஹமுண்டாகுமென்று, பொதுவாகப் பதில் சொல்லி, அவனுக்கு ஸகல அசுபததை நீக்கவும் இடைக்கப்போகிற ராஜ்யத்தைக் குறிக்கவும், ராஜ்யலக்ஷியியென்ற சொல்லை உபயோகித்து அயோத்யையில் நடந்த வரலாற்றை முற்றிலும் மறைத்தார்கள்.

பிறகு பரதன் தன் பாட்டனிடத்திற்குப் போய் “அயோத்யையில் பிறந்து வந்த தூதர்கள் என்னை உடனே புறப்படும்படி சீக்ரப் படுத்துகிறார்கள். போய் வருகிறேன். என்னை பார்க்கவேண்டுமென்று எப்பொழுது நினைக்கிறீர்களோ அப்போது திரும்பி வருகிறே”னென்றார். அதைக் கேட்டு கேகய ராஜன் பரதனைக் கட்டியனைத்து உச்சிமுகந்ந்து, “குழந்தாய்! சேஷமமாகப் போய் வா. உன்னைப் பெற்ற கைகேயி பாக்யசாலி. அவளையும் தசரதரையும் வலிஷ்ட மஹர்ஷியையும் இன்னும் மற்ற ப்ராஹ்மணோத்தமர்க்களையும் மஹாவிரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்க்களையும் நான் சேஷமம் விசாரித்ததாகச் சொல்”லென்று பரதனைப் பல விதமாகக் கொண்டாடினார். உத்தமமான யானைகளையும் விசித்ரமான கம்பளங்களையும் மான்தோல்களையும் மார்பில் அணிந்துகொள்ளும் நிஷ்கமென்ற ஆபரணங்களில் (காகமால) இரண்டாயிரங்க்களையும் ஆயிரத்தறுநூறு குதிரைகளையும் கொடுத்தார். தனக்கு மிகுந்த நம்பிக்கையுள்ளவர்களும் உத்தம குணசாலிகளுமான மந்திரிகளை அழைத்து “நீங்கள் பரதனுடன் போய் இவைகளை அயோத்யைக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டு”மென்று உத்திரவிட்டார். இராவத் இந்தர சிரஸென்ற மலைகளில் பிறந்து உத்தம லக்ஷணங்கள் பொருந்தின யானைகளையும், ஸ்ரீரூபப் பழக்கப்பட்டு அதிலே மாகப் போகும் கோவேறுகழுதைகளையும் பரதனுடைய மாமன் அவருக்கு வெகுமானமாகக் கொடுத்தார். மேலும், உத்தமஜாதி வேட்டைநாய்கள் பலவற்றையும் கொடுத்தார். அவை அர்த்தப் புரத்தில் வளர்க்கப்பட்டவை. எல்லையற்ற பலத்தையும் புலிகளின் விர்ப்பத்தையும் பெரிய தேஹங்கையுமுடையவை. பல்லுகளை அவைகளுக்கு ஆயுதம். பரதனே அயோத்யைக்குச் சீக்ரமாகப் போய்ச் சேரவேண்டுமென்ற கவலையால் அரசன் கொடுத்த வெகுமதிகளால் ஸந்தோஷமடையவில்லை. தூதர்களின் பரபரப்பாலும் தான் கண்ட தனவாலும் அவருடைய மனதில் பெருங்கவலை உண்டாயிற்று,

தன் அரண்மனையிலிருந்து ராஜவீதியில் வந்து அங்கிருந்து அரசனுடைய அந்தப் புரத்திற்குள் போய்க், கேகய ராஜனையும் தன் மாமனையும் நமஸ்கரித்து உத்திரவுபெற்றுக்கொண்டு, சத்ருக்ஷனுடன் அந்த நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டுக் கடுவேகமாக ப்ரயாணஞ் செய்தார். ஒட்டகங்களும் ஏருதுகளும் குதிரைகளும் கோவேறு கழுதைகளும் பூட்டப்பட்ட ரதங்களில் ஸேவகர்கள் பின்பொடார்ந்தார்கள். இந்த்ரலோகத்திலிருந்து தேவகணங்கள் புறப்பட்டு வருவதுபோல், மஹாதையமுள்ள பரத சத்ருக்ஷனர்கள் மந்த்ரிகளுடன் யுதாஜித்தின் ஸையத்தால் சூழப்பட்டு அயோத்யையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள்.

ஸர்க்கம் 71.

பரதன் அயோத்யைக்கு வந்தது.

ராஜகிருஹமென்ற பட்டணத்திலிருந்து கிழக்கே சென்று, ஸுதமா ஹ்லாதினி யென்ற நதிகளைத் தாண்டி, ஏலக்காய்கள் விரையும் ஏலாதானமென்ற நகருக்கருகில் மேற்குமுகமாக ஓடும் சதத்ருவைத்தாண்டி, அப்பேர்ப்பட்ட க்ராமத்தில் இளைப்பாறச் சற்று நேரம் தங்கினார்கள். பிறகு கற்பாறைகளை ஸமீபத்தில் இழுக்கும் சக்தியுள்ள சிலாவஹா நதியைக் கடந்து, அதற்கு ஆக்டீயைதிக்கிலுள்ள சல்யகர்த்தன நகரத்தின் வழியாகப் போய், அங்குள்ள ஜனங்களின் பயத்தைத் தீர்ப்பதாக ப்ரதிக்கொடுத்து அப்படியே நிறைவேற்றினார். சைத்ரரதமென்ற அழகிய வனத்தைப் பார்க்க விரும்பி மஹாபர்வதங்களைத் தாண்டிப் போய் ஸரஸ்வதியையும் விரிந்துவென்ற கங்கையின் வெள்ளத்தையும் கடந்து, வீரமத்ஸ்ய தேசத்திற்கு வடக்கிலுள்ள பாருண்ட வனத்தில் புகுந்தார். பிறகு பர்வதங்கள் சூழ அகிலேகமாக ஓடும் குலிங்காவை யமுனையின் ஸமீபத்தில் தாண்டி, வெயிலால் களைத்த பரிவாரங்களை நடுப்பகலில் தங்கும்படி செய்தார். வெகுநூரம் நடந்து வந்த களைத்த குதிரைகளைக் கொஞ்சநேரம் நிழலில் படுக்கச் செய்து ஆற்றில் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டித், தானும் ஸ்நானம் ஜபம் போஜனம் முதலியவைகளை முடித்துப், போகும் வழியில் ஜலம் கிடைக்காததால் நீரை நிரப்பித் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

அரண்யத்தில் ப்ரயாணஞ்செய்வதில் வெகு திறமையுள்ள பத்ரமென்ற ஜாதியைச் சேர்ந்த யானைமேல் மனுஷ்யஸஞ்சாரமில்லாத அந்தப் பாலேவனத்தை, வாயுபகவான் மலைகளால் தடுக்கப்படாமல் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதுபோல், அதிவேகமாகக் கடந்தார். அம்சதான நகரத்திற்கருகில் கங்கையைத் தாண்டுவது கஷ்டமென்றறிந்து, ப்ராக்வட மென்ற விடத்திற்கு ஸமீபத்தில் அதைத் தாண்டினார். பிறகு குடிக்கோஷ்டிகா நதியைக் கடந்து, தர்மவர்த்தக்ராமத்திற்கு வந்தார். பிறகு தோரணமென்ற க்ராமத்திற்குத் தென்புறமாகப் போய், ஜம்பூப்ரஸ்த க்ராமத்தின் வழியாக வருத மென்ற ஸ்தலத்திற்குப் போனார்.

அதற்கருகிலுள்ள வனத்தில் அன்று ராத்ரி தங்கினார். காலை யில் புறப்பட்டுக் கிழக்காகப் போய் உஜ்ஜிஹான நகரத்திற்கு ஸமீபத்தில் இலுப்பைத் தோப்பில் தங்கினார். அதற்கப்பால் கோஸல ராஜ்யமானதால் தன் ஸைன்யத்தை நிறுத்திப் பயயில்லாமல் மெதுவாக வரட்டுமென்று சொல்லி, அதிவேகமுள்ள குதிரைகளை ரதத்தில் கட்டித், தான் முன்பாகப் போனார். ஸர்வதீர்த்த க்ராமத்தில் ஒரு ராத்ரி தங்கினார். உத்தானிக்க முதலிய ஆறுகளை, மலைநாட்டில் பிறந்து வளர்ந்த குதிரைகளால் லகுவாகத் தாண்டினார். ஹஸ்தி பிருஷ்ட க்ராமத்திற்கு வருது அதனருகில் குடிகாநதியைக் கடந்து அங்கிருந்து லௌஹித்ய நகரத்திற்குப் போய் அதற்கருகில் கபீவதியைத் தாண்டினார். ஏகஸாலா க்ராமத்திற்கருகில் ஸ்தானு மதியையும் வினத க்ராமத்திற்கருகில் கோமதியையும் கடந்து களிங்க நகரத்திற்கருகிலுள்ள ஆச்சாமரச சோலையில் இளைப்பாறி, அன்று ராத்ரியில் அந்த வனத்தைத் தாண்டி, அருணோதயத்தில் அயோத்யைக்கு வந்தார்.

ஏழுநாட்கள் இரவுபகலாக ப்ரயாணஞ்செய்து எட்டாவது நாட்காலையில் அயோத்யையில் ப்ரவேசித்தார். “ஸாரதியே! புண்யமான தோட்டங்களால் சூழப்பட்டு மஹாகீர்த்திபெற்ற இந்த அயோத்யை, ஏதோ ஸந்தோஷக்குறைவை அடைந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. சுவர்கள் பசுவின் சாணத்தால் பூசப்படாமல் வெளுத்திருக்கின்றன. பாரும! இங்குள்ள ப்ராஹ்மணர்கள் வேத வேதாந்தங்களை நன்றாக அறிந்தவர்கள், சமதமாதி குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள், விசேஷ தனிகர்கள், விதிப்படி யாகங்களைச் செய்தவர்கள், ராஜர்ஷியான தசரதரால் பரிபாலிக்கப்பட்டவர்கள். நான்குபுறத்திலும் ஸந்தோஷமாக ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்த்ரீ புரு

ஷார்களின் சப்தம் ஏன் கேட்கப்படவில்லை? ஸாயங்காலத்தில் ஆண் பெண்கள் தோட்டங்களுக்குப் போய் ராத்ரி முழுவதும் ஆனந்தமாக விளையாடிக்கொண்டிருந்து விடியற்காலையில் அங்கிருந்து நான்கு புறங்களிலும் புறப்பட்டுப் போவார்களே; இப்பொழுது அந்த அழகும் வைபவமும் ஏன் காணப்படவில்லை? ஜனஸஞ்சார மில்லாமல் அயோத்யை அழுதுகொண்டிருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. இந்த நகரம் காடாயிற்று? முன்போல் முக்யமான ஜனங்கள் யானைகளிலும் குதிரைகளிலும் வாஹனங்களிலும் அங்குமிங்கும் அதிவேகமாகப் போகவரக் காணவில்லையே.

பழங்கள் துளிர்கள் தேன்கள் இவைகளைப் புஜித்து, மதங்கொண்ட கிளிகள் குயில்கள் வண்டிகளோடும்; பாத்திகட்டி எருப்போட்டு ஜலம்பாய்ச்சி வளர்க்கப்பட்ட அபூர்வமான மரங்களோடும் கூடிப், புஷ்பங்களால் மறைக்கப்பட்ட லதாகிருகங்கள் (கொடிகளில் இயற்கையாக அமைக்கப்பட்ட விளையாட்டு ஸ்தலங்கள்) நீரோடைகள் கீர்பாபர்வதங்களால் ரதிஸூகத்தை அனுபவிக்க அங்கே வந்து சேரும் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு வெகு அனுகூலமான தோட்டங்கள் ஸந்தோஷமற்று நாசமடைந்தது போல் காணப்படுகின்றன. மரங்களிலிருந்து இலைகள் உதிர்வது, கண்ணீர்விட்டழுவதுபோலிருக்கிறது. ஸூரியோதயமானாலும் மிருகங்களும் பறவைகளும் இஷ்டமான ஆஹாரத்தைப் புஜித்து மதங்கொண்டு மதுரமாகக் கூவவில்லையே. சந்தனம் அகில் தூபம் முதலிய பரிமாணங்களைக் கவர்ந்து, காற்று குளிர்ச்சியாகவும் ஸுகமாகவும் முன்போல் அடிக்கவில்லையே. பேரீ மிருதங்கம் வீணை முதலிய வாத்தியங்களை வாசிக்கும் சப்தம் முன்போல் நான்கு புறத்திலும் கேட்பதற்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கவில்லையே. அநேக கொடிய அபசகுனங்கள் காணப்படுகின்றன. ஏதோ ஒரு பெரிய அபாயம் நேரப்போகிறது. என் பந்துக்களில் எல்லோரும் எப்பொழுதும் ஸுகமாகவிருப்பார்களென்று நம்பமுடியுமா? ஆகையால் என் மனஸ் கலங்கி வருகிறது” தென்று ஸந்தேஷித்துக் கொண்டே புத்திஸ்வாதீனமின்றி ஏக்கம்பிடித்து ஒன்றுநீதோன்றாமல், வைஜயந்தமென்ற கோட்டைவாசலால் உள்ளே புருந்தா.

அங்குள்ள காவற்காரர்கள் ஜயவிஜயீபவவென்று ஆசீர்வாதஞ் செய்ப், அவர்களுடன் அந்தப்புறத்திற்கு வந்தார். பற்பலவிதமாக யோசனைசெய்துகொண்டு வாயிலில் நிற்கும் காப்பவர்களை உபசரித்து

அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு “ஸாரதி! காரணமில்லாமல் இவ்வளவு வேகமாக என்னை ஏன் தருவிக்கவேண்டும்? ஏதோ கெடுதி நேர்த்திருக்க வேண்டுமென்று ஸந்தேஹமுண்டாகிறது. மனஸ் தளர்கிறது. அரசர்கள் மரணமடைந்தபொழுது எந்த அடையாளங்களிருப்பதாகச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேனோ அவையெல்லாம் இப்பொழுது தோன்றுகின்றன. குடும்பிகளின் வீடுகள் பெருக்கி மெழுகி கோலமிடாமல், கதவு திறந்து களையற்றுத், தூபம் முதலிய பரிமாணவஸ்துக்களில்லாமல் அக்னிஹோத்ரம் வைச்வதேவம் முதலிய நித்ய கர்மங்கள் நடத்தப்படாமல், வீட்டிலுள்ளவர்கள் போஜனஞ்செய்யாமலிருக்கக் காரணமென்ன? தேவாலயங்கள் மாலைகளாலும் தோரணங்களாலும் விளங்காமல், பெருக்கி மெழுகி அலங்கரிக்கப்படாமல், அர்ச்சகர்களும் பரிசாரகர்களும் இல்லை, ஏன் சூன்யமாக இருக்கின்றன? தேவதாரச்சனிகள் நடக்கவில்லை; யாகஸ்தலங்கள் சூன்யமாயின; புஷ்பக்கடைகளில் புஷ்பங்களையும் மாலைகளையும் காணவில்லை. வர்த்தகர்கள் வ்யாபாரஞ் செய்யாமல் கவலைமேலிட்டு உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். தேவாலயங்களிலும் புண்யவிருக்டங்களிலும் வலிக்கும் பகடிகள் வாடியிருக்கின்றன. ஆண்பெண்கள் அனைவரும் கண்ணீர்பெருக, அழுக்குப் படிந்த தேஹத்துடன், கவலைமேலிட்டுத் திகைத்து நிற்கிறார்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டு, வழியில் காணப்படும் அபசுருங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு அரசனுடைய அரண்மனைக்குப் போனார். அங்கே நாற்சந்திகளிலும் அரண்மனையைச் சுற்றின வீதிகளிலும் ஜனஸஞ்சாரமில்லை. கதவுகள் சுத்தஞ்செய்பவர்களில்லாமல் புழுதிபடிந்து விகாரமாகவிருந்தன. முன்பு தேவேந்திரனுடைய ராஜதானியைப்போல் ஸகல ஐசவர்யத்தாலும் விளங்கிக்கொண்டிருந்த அயோத்யை, இப்படிப் பாழானதைப் பார்த்துப், பரதன் அதுவரையில் கண்டிராத அபசுருங்களையும் விகாரமான காக்கைகளையும் கவனித்துக்கொண்டே, துக்கத்தால் தலைகுனிந்து தசரதருடைய அந்தப்புரத்தில் புகுந்தார்.

ஸர்க்கம் 72.

பரத கைகேயீ ஸம்வாதம்.

மஹாராஜாவின் அந்தப்புரத்தில் தன் பிதாவைக் காணவில்லை; தன் தாயின் அந்தப்புரத்திற்குப் போனார். வேறுதேசத்திற்குப்

போயிருந்த தன் புதரன் வந்ததைப் பார்த்துக் கைகேயியிக்கு ஸந்தோஷம் தாங்கவில்லை. தங்க விம்ஹாஸனத்திலிருந்து குதித்து ஓடி வந்தாள். கனையற்ற அந்த அந்தப்புரத்தில் பரதன் ப்ரவேசித்துத் தன் தாயின் பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்தாா. அவளும் தன் அருமைக் குழந்தையை வாரியணைத்து உச்சிமுகர்ந்து மடியில் உட்காரவைத்து “உன் பாட்டனுடைய நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டு இன்றைக்கு எவ்வளவு நாள்களாயின? அதிவேகமாக ரதத்தில் வந்ததால் உனக்கு மிகுந்த ச்ரமம் நேர்ந்ததோ? உன் பாட்டனும் மாமனும் சேஷமமாக இருக்கிறார்களா? நீ இங்கிருந்து புறப்பட்டது முதல் நடந்த யாவற்றையும் விரிவாகச் சொல்லவேண்டும். சேஷமமாக வந்து சேர்ந்தாயல்லவா”வென்று கேட்டாள்.

பரதன் “என் பாட்டனுடைய கிருஹத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு இது ஏழாவது ராத்திரி. தங்களுடைய பிதாவும் என் மாமனான யுதாஜாத்தும் ஸுகமாகவிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எனக்குச் செய்த ஏராளமான வெகுமானங்களை எடுத்துக்கொண்டு பரிவாரங்கள் வேகமாக ப்ரயாணஞ்செய்ய முடியவில்லை. ஆகையால் அவர்களைப் பிறகு வரவிட்டு நான் அதிவேகமாக வந்து சேர்ந்தேன். மஹாராஜா வின் உத்ரவால் தூதர்கள் என்னை அதிசீக்ரமாக அழைத்துவந்த காரணமென்ன? அவா வழக்கமாகப் படுக்கும் இந்தத் தங்கக்கட்டிலும் ஆஸனமும் ஏன் சூன்யமாகவிருக்கின்றன? அவருக்கு ஏதாவது அஸௌக்யமா, மனக்கவலையா? தங்களுடைய அந்தப்புரத்தில் அவர் விசேஷமாக இருப்பதால் அவரைத் தாசிக்கவேண்டி இங்கே வந்தேன். அவா எங்கே? ஒருவேளை கௌஸல்யாதேவியின் அந்தப் புரத்திலிருக்கிறாரோ? இப்பொழுதே அவரை நான் நமஸ்கரிக்க வேண்டு”மென்றார்.

தன் மகனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கவேண்டுமென்ற பேராசையால் புத்திகெட்டு, அரசனைப்பற்றின வரலாறு யாதொன்றும் தெரியாத பரதனைப் பார்த்து, அவனுக்கு வெகு கோரமான ஸமாசாரத்தை வெகுப்ரியமாகவிருக்குமென்றெண்ணி “மஹாத்மாவும் தேஜஸ்வியும் அடிக்கடி யாகங்களைச் செய்கிறவரும் ஸாதுக்களுக்கு கதியுமான மஹாராஜா, ஸகலப்ராணிகளும் முடியில் அடைய வேண்டிய கதியை அடைந்தா”ரென்று சொன்னான். மஹாசுத்தமான அந்தக்கரணத் தையுடையவரும் தர்மவான்களின் வம்சத்தில் பிறந்தவருமான பரதன் உடனே கைகளை உதறிக்கொண்டு “ஹா! கெட்டே”என்று தீனமாக அலறினார். மஹாவீரனும் தையுசாலியுமானும் பிதாஸவு

இழந்த சோகத்தைத் தாங்கமுடியவில்லை; மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தார். பிறகு பரக்கொடுதெளிந்து, ஆகாசத்தில் மேகங்களில்லாமல் சுத்தமான ராத்ரியில் பூர்ணசந்த்ரன் ப்ரகாசிப்பது போல், இதோவிருக்கும் தங்கக்கட்டில், மஹாராஜா அதில் பறித்திருக்கையில் ப்ரகாசிக்குமே. இப்பொழுது அவரில்லாமல், சந்த்ரனில்லாத ஆகாசத்தைப்போலும் ஜலம்வற்றின ஸமுத்ரத்தைப்போலும் விகாரமாயிருக்கிறதே”யென்று கலகலவென்று கண்ணீருதிர்த்துத் தழதழத்த குரலுடன் வஸ்தரத்தால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு வாய்விட்டழுதார்.

பூமியில் விழுந்த ஸூர்ய சந்த்ரர்களைப் போலும், மதம் பிடித்த யானையைப் போலும், காட்டில் கோடாலியால் வெட்டித் தள்ளப்பட்ட ஆச்சாமரத்தைப்போலும், ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்த தேவையைப்போலும் தன் புத்ரன் துக்கந்தாங்காமல் பூமியில் கிடந்து புரளக் கண்டு, கைகேயி அவனைத் தூக்கி யெடுத்து “மஹாராஜ! மஹாகீர்த்திமானே! எழுந்திரு, எழுந்திரு. ஏன் பூமியில் கிடக்கிறாய்? உன்னைப்போன்ற ஸாதுக்களும் எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்டவர்களும் இப்படித் துக்கிப்பார்களா? நன்னடத்தைமையும் வேதவாக்யத்தையும் எப்பொழுதும் அனுஸரிப்பதால் தானங்களையும் யக்ஞங்களையும் செய்வதற்கு யோக்யமான உன் புத்தி ஸூர்யனுடைய கிரணம் தன்னிருப்பிடத்தில் அசையாமலிருப்பதுபோல், ஒருநாளும் கலங்காதல்லவா”வென்று ஸமாதானஞ் செய்தாள்.

ஆனால் பரதன் பூமியில் கிடந்து வெகுநேரம் புரண்டு கோவென்று அலறிப், பலவிதமான துக்கங்களால் புண்பட்டு “மஹாராஜா ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்விப்பார், அநேக யாகயக்ஞங்களைச் செய்வாரென்று நிச்சயமாக நம்பியல்லவா இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போனேன்? ஐயோ! ஏன் எண்ணம் பாழாவிற்றே. எப்பொழுதும் ஸகல ப்ராணிகளின் கேதமத்திலேயே நோக்கமுள்ள சந்த்ரவர்த்தியைக் காணாமல் ஏன் ஹிருதயம் பிளக்கிறது. நான் இல்லாத ஸமயத்தில் மஹாராஜா எந்த வ்யாதியால் உயிரை இழந்தார்? ராமலக்ஷ்மணர்கள் அவருடைய மரணகாலத்தில் ஸமீபத்திலிருந்து ஸகல சுச்சூஷைகளையும் செய்யும் பாக்யத்தைப் பெற்றார்களே. நான் வந்திருப்பது ஏன் பிதாவுக்குத் தெரியாதென்று எண்ணுகிறேன். தெரிந்திருந்தால் என்னை வாரி அனைத்து உச்சிமுகூர்ந்து ஸந்தோஷிப்பாரே, புண்யசாலியான அந்த மஹாத்மா புழுதிபிடிந்த என்

தேஹத்தைக் கைகளால் துடைக்கும்போது உண்டாகும் ஸுகத் தைச் சொல்லி முடியுமா? எனக்கு ஸஹோதாரரும் பிதாவும் பந்து வும் ப்ரபுவமான் ராமசந்த்ரனிடத்தில் நான் வந்திருப்பதாக உடனே தெரிவிக்கவேண்டும். தர்மமார்க்கத்தை அறிந்த கிவேகிக்கும் மூத்த ஸஹோதரன் பிதாவல்லவா? சக்ரவர்த்தி பரலோகமடைந்த பிறகு அவரே எனக்குக் கதி. அவரே எனக்குப் பிதா. ஆகையால் அவரு டைய பாதங்களில் நமஸ்கரிக்கவேண்டும். ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்தவரும் அவைகளைப் பூர்ணமாக அனுஷ்டிப்பவரும் ஸத்யப் தவறாதவரும் செய்த ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றுகிறவரும் மஹா பராக்ரமசாலியும் உத்தமகுணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவருமான என் பிதா என்ன சொன்னார்? அவர் தன் மரணகாலத்தில் எனக் குச் செய்த ஹிதோபதேசத்தையும் ஆக்ஞையையும் கேட்க விரும்பு கிறேன்”என்றார்.

உடனே கைகேயி, “அவருக்கு மரணகாலத்தில் உன் ஞாபக மேயில்லை. ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண !! ஹா லீதே!!!”யென்று உயிரை விட்டார். கயிறுகளால் கட்டப்பட்ட மஹாகஜத்தைப்போல் உன் பிதா மரணகாலத்தில் என்னைப் பார்த்து ‘ராமலக்ஷ்மணர்களும் லீதையும் அயோத்யைக்குத் திரும்பிவரும்பொழுது அவர்களைப் பார்க்கக் கிடைத்தவர்களே மஹாபாக்யசாலிக’ளென்று ப்ரக்ஞை யற்ற””ரென்றாள். (தசரதர் மரணமடையும்பொழுது கௌஸல்யையின் அந்தப்புரத்தில் இருந்தார். கைகேயி அங்கில்லை. மறுநாட் காலையில் அவர் இறந்த ஸமாசாரம் தெரிந்தபிறகே வந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் மேற்சொன்ன வார்த்தைகள் கௌஸல் யையைப் பார்த்துச் சொல்லப்பட்டனவென்பதைக் கவனிக்கவும்.) தசரதர் இறந்த ஸமாசாரத்தைக் கேட்டதாலுண்டான துக்கத்தை விட ராமலக்ஷ்மணர்கள் காட்டிற்குச் சென்றதைக் கேட்டவுடன் பரதனுக்கு அதிக துக்கமுண்டாயிற்று. (இதுவரையில் ராமலக்ஷ்ம ணர்கள் காட்டிற்குப் போனதைக் கைகேயி சொல்லவேயில்லை). “கௌஸல்யையின் பரிய புத்ரனை அந்தத் தர்மாத்மா எங்கே? லக்ஷ்மணனும் லீதையுமெங்கே”யென்று கேட்டார். உடனே கைகேயி தான் சொல்லப்போகும் ஸமாசாரம் பரதனுக்கு வெறுப்பாக விருக்குமென்று அறியாமல் ப்ரியமாக விருக்குமென்றெண்ணி, “ராமன் தபஸ்கிகளுடைய வேஷத்தைத் தரித்து லக்ஷ்மணனோடும் லீதையோடும் தண்டகாரணயத்திற்குச் சென்று”என்றாள்,

இஷ்வாகுவம்சத்தரசர்கள் எப்பொழுதும் ஸன்மார்க்கத்திலேயே நாடினவர்களென்று மஹிமை யடைந்திருப்பதால் “ராமன் ஏதாவது குற்றஞ் செய்து அதற்காகத் துரத்தப்பட்டாரோ” வென்ற ஸந்தேஹத்தால் பரதன் திகிலடைந்து “எந்த ப்ராஹ்மணனுடைய தனத்தையாவது ராமன் அபஹரித்தாரோ? குற்றமில்லாத எந்தத் தரித்ரனையாவது ஹிம்ஸை செய்தாரோ? பரஸ்தீகனைக் கைப்பற்றினாரோ?” வேதங்களை அறிந்த ப்ராஹ்மணனைக் கொன்றவனைப்போல், ராமனைத் தண்டகாரணயத்திற்கு ஏன் துரத்திவிட்டார்கள்”என்றார். (ராமனுடைய கல்யாணகுணங்களைப் பூர்ணமாக வறிந்த பரதன் இப்படி ஸந்தேஹப்படுவதே தகாது).

ஸ்தீகளுக்கு ஸ்வபாவமாகவுள்ள சாபல்யத்தால் கைகேயி உடனே தான் செய்த கார்யங்களை உள்ளபடி சொன்னாள். மிகவும் முட்டாள்; ஆனால் தான் வெகு ஸாமர்த்யசாலி யென்று அவளுடைய நிறைவு. “குமுந்தாய்! ராமன் யாதொரு ப்ராஹ்மணனுடைய தனத்தையும் அபஹரிக்கவில்லை. பாபஞ் செய்யாத எந்தத் தரித்ரனையும் ஹிம்ஸை செய்யவில்லை. பரஸ்தீகனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் மாட்டான். அவனுக்கு அபிஷேகம் நடக்கப்போகிற தென்று அறிந்து, உனக்கு அந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பவேண்டுமென்றும் உன் பிதாவைக் கேட்டேன். அவரும் அப்படியே ப்ரதிக்ஞைசெய்து அதை நிறைவேற்றினார். ராமலக்ஷ்மணர்களும் லீதையும் அதற்குக் கட்டுப்பட்டு வனத்திற்குப் போனார்கள். தன் ப்ரியமான புத்ரனை விட்டுப் பிரிந்த தசரதர் துக்கந் தாங்காமல் அதே ஏக்கமாக உயிரை விட்டார். ராஜ ரீதியை அறிந்த நீ ஐப்பொழுது ராஜ்யத்தை ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். நான் உனக்காகவே இவை யாவையும் செய்தே னல்லவா? துக்கப்படாதே; சோகத்தை விடு; தைர்யமாக விரு. ஸகல ஸுகங்களும் பொருந்தின இந்த ராஜ்யம் உனதே. இந்த அயோத்யையும் உனதே. ஆகையால் வலிஷ்டர் முதலிய ப்ராஹ்மணர்களால் உன் பிதாவுக்கு நடக்கவேண்டிய உத்தரக்ரியைகளை அநிசீக்ரமாக நடத்தி, இந்த பூண்டலத்திற்குச் சக்ரவர்த்தியாக உன்னை அபிஷேகம் செய்துகொள்”என்றார்.

ஸர்க்கம் 73.

(தொடர்ச்சி)

தன் பிதா இறந்ததையும் ராமலக்ஷ்மணர்கள் காட்டிற் கு அனுப்பப்பட்டதையும் கேட்டுப் பரதன் அடங்காத்துயரங்கொண்டு “என் பிதாவுமில்லாமல் அவருக்கு ஸமமான ஸஹோதரருமில்லாமல் பாக்யவ்ஹீனனான நான் இந்த ராஜ்யத்தை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்யட்டும்? புண்ணில் உப்பு ஜலத்தை ஊற்றுவதுபோல் துக்கத்தின்மேல் துக்கமாக வைத்துத் தாக்குகிறாயே. என் பிதாமரண மடைந்தது போதாதா? ராமனும் காட்டிற் குப் போகவேண்டுமா? ஸகல பூதங்களையும் ஸம்ஹாரஞ் செய்யும் ப்ரளயகால ராத்ரியைப் போல், இக்ஷ்வாகுகுலத்தை நாசஞ்செய்ய எங்கிருந்து வந்தாயோ? நெருப்புத்தணலை வயிற்றில் அணைத்துக் கொண்டதுபோல், மஹா ராஜா அறியாமையால் உன்னைத் தருவித்து விட்டில் வைத்துக்கொண்டாரே! அவரைக் கொன்ற மஹாபாபி நீயே. குலத்தைக் கெடுக்கவந்த வளே! இந்தக் குலத்தில் இவ்வளவு செல்வமாக இதற்காகவா வளர்க்கப்பட்டு வந்தாய்? என் பிதா ஸத்யந்தவருதவர், மஹா கீர்த்திசாலி; உன்னைக் கைப்பற்றின காரணத்தால் தீவ்ரமான துக்கத்தை அடைந்த உயிரை இழந்தார். தர்மத்திலேயே நோக்கமுள்ள மஹாராஜாவை நீ கொன்றதின் உத்தேசமென்ன? என்ன ப்ரயோஜனத்தை அடைய வேண்டி ராமனைக் காட்டிற் குத் துரத்தினாய்? கௌஸல்யையும் ஸுமித்தரையும் புத்ரசோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு ஒருவேளை உயிரோ டிருந்தாலும், நீயிருக்கும் பொழுது பிழைத்திருப்பார்களென்று நான் எண்ணவில்லை.

தர்மாத்மாவான ராமன் கௌஸல்யையிடத்தில் நடந்துகொண்டதுபோல் உன்னிடத்திலும் நடந்துகொள்ளவில்லையா? அவர் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்தவரில்லையா? தீர்க்காலோசனையுள்ள கௌஸல்யா தேவியும், தன்னுடன் பிறந்தவளைப்போல் உன்னை நினைத்து ப்ரியமாக நடத்தவில்லையா? அந்தத் தர்மசிந்தையுள்ளபட்ட மஹிஷிக்கு ராமன் மூத்தபிள்ளையல்லவா? அந்த மஹானுபாவரைத் தபஸ்விகளைப்போல், காட்டில் வவிக்கும்படி துரத்திவிட்டு உனக்குக் கொஞ்சமாவது துக்கமுண்டாகவில்லையல்லவா?”

அதிருக்கட்டும். பாபலேசமற்றவரும் மஹாகுரரும் கீர்த்தி மாணும் தன்னடக்கமுள்ளவருமான என் தமையனை இங்கிருந்து

தூரத்தினிட்டு என்ன ப்ரயோஜனத்தை அடைய உத்தேசித்திருக்கிறாய்! ஒன்றும் தோன்றவில்லையே. உனக்குப் பேராசை பிடித்துப் புத்தி கெட்டிருப்பதால் எனக்கு ராமனிடத்திலுள்ள பக்தியையும் ப்ரியத்தையும் நீ அறியவில்லை. அறிந்திருந்தால் இந்த ராஜ்யத்தை எனக்கு ஸம்பாதித்துவைப்பதற்காக இந்த மஹாபாபத்தைச் செய்யத் துணிவாயா? ராமலக்ஷ்மணர்கள் இங்கே யில்லாமல் இந்த ராஜ்யத்தை எந்தச் சக்தியால் நான் ஆளமுடியுமென்றெண்ணினாய். மேருபர்வதத்திலுண்டான வனம் பிறா அந்த மலையை நெருங்காம லிருக்கும்படி செய்வதுபோல், மஹாபலசாஸியும் தாமாத்மாவுமான தசரதரும் ராமனுடைய பலத்தையும் விரயத்தையுமே ஆகாரமாகக் கொண்டிருந்தாரல்லவா? மிகுந்த பலமுள்ள காளையால் சுமக்கப் பட்ட பாரத்தை இளங்கன்று சுமக்குமா? நானோ சிறுவன், மஹானு பாவரான தசரதசக்ரவர்த்தியால் ஆளப்பட்ட இந்த ராஜ்யத்தை எந்த ப்ரபாவத்தால் ஆளுவேனென்று நினைத்தாய்? தசரதருடைய புத்ரனாகையால் ஸாமதான பேதகண்டமென்ற உபாயங்களாலும் புத்திபலத்தாலும் நான் இந்த ராஜ்யத்தை ஒருவேளை ஆளமுடிந தாலும், உன் புத்ரன் லாபத்தை, அடையவேண்டுமென்று இவ்வளவு கெடுதியை உண்டுபண்ணின உன் ஆசையை நிறைவேற்றும்படிமாத்ரம் விடமாட்டேன்.

ராமன் உன்னைத் தாயென்று நினைத்துப் பக்தியுடன் இருக்கிற ரென்ற ஒரு காரணமில்லாவிட்டால் மஹாபாபியான உன்னை இங்கிருந்து தூரத்தினிடுவேன். மூத்தவனிருக்கும்பொழுது இளைய வனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று எப்படிக் கேட் டாய்? இது நமது முன்னோர்களின் ஆசாரமா? என்ன வார்த்தை சொன்னேன்! லாதுக்களின் ஆசாரத்திற்கும் உனக்கும் வெகு தூரம். நினைக்க நினைக்க எனக்கு ஆசசர்யம் அடங்கவில்லை. இந்தப் புத்தி உனக்கு எப்படி உண்டாயிற்று? இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் இது வரையில் மூத்தபுத்ரனாகே பட்டங் கிடைத்துவருகிறது. மற்ற வர்கள் அவனைப் பிதாவைப்போல் அண்டிப் பிழைத்திருக்கிறார்கள். இந்த ராஜரீதி எல்லா அரசர்களுக்கும் பொது. இக்ஷ்வாகு குலத்தரசர் கள் இதை விசேஷமாக அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆனால் க்ருர ஸ்வபாவமுள்ள நீ எங்கே, ராஜ ரீதி எங்கே! சாச்வதமான கூத்க்ரிய தர்மம் எங்கே! இதுவரையில் எங்கள் வம்சத்தரசர்கள் தர்மத்தையும் சுத்தமான ஆசாரத்தையும் காப்பாற்றுவதில் முதன்மை வாய்ந்தவர்க ளென்று லோகத்தில் அடைந்திருக்கும் மேன்மையை மஹாபுண்ய வதியான நீ வந்து புகுந்து தொலைத்துவிட்டாய். நீ பிறந்த தேசியு

வம்சத்து மன்னர்களும் மஹானுபாவர்களல்லவா? இந்த ராஜநீதியையே அனுஸரித்துவருகிறார்களல்லவா? உனக்குமாத்ரம் இப்படிப் புத்தி கெட்டு இந்த அற்பாயத்தைச் செய்ய ஏன் தோன்றிற்று?

ஏது எப்படியாலது போகட்டும். மஹாபாதகியான உன் எண்ணத்தை மாத்ரம் நான் நிறைவேற்றுகிறதில்லை. என்னைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு இந்த ராஜ்யத்தை நீ ஆளவல்லவா பார்த்திருப்பீர்? ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ப்ரியரான ராமனைக் காட்டிலிருந்து இங்கே அழைத்துவருகிறேன். உன் தண்ணிற்கு எதிரே அவருக்கு முடிசூட்டிகிறேன். உன் வயிறு எரியும்படி அவருக்கு ஸகல வித கைங்கர்யங்களையும் செய்துகொண்டு ஆனந்தமாகக் காலத்தைக் கழிப்பே” எனென்று க்ரூரமான வார்த்தைகளால் பரதன் கைகேயியை நிர்த்தித்துத் தன் மனதிலுள்ள துக்கத்தை வெளியிட்டார். அதுவும் போதாமல் மலைக்குழையிலுள்ள ஷீமீம்ஹம் சத்ருவைக் கண்டு காஜிப் பதுபோல், இன்னும் அதிகமாகக் காஜிக்க ஆரம்பித்தார்.

ஸர்க்கம் 74.

(தொடர்ச்சி)

இப்படிப் பொதுவாகவும் மிருதுவாகவும் தன் தாயை நிர்த்தித்தார். பிறகு அவள் செய்த அபராதத்தை நினைக்க நினைக்க, அவருக்குக் கோபம் அதிகரித்து அவளை க்ரூரமாக நிர்த்திக்க ஆரம்பித்தார். “கொடிய ஸ்வபாவமுள்ளவளே, கெட்டவளே! உன் தாய் செய்த அக்ரமத்திற்காக என் பாட்டனார் அவளை ராஜ்யத்தையிட்டுத் துரத்தினதுபோல் நீயும் இந்த ராஜ்யத்தையிட்டு ஒடிப்போ. என் பிதாவையும் கொன்று, என் ஸஹோதரர்களையும் ஊரைலிட்டு நீ துரத்தின பிறகு என் ப்ராணன் நிற்குமா? நானும் இறந்தேனென்று, என் பர்த்தாவையும் புத்ரனையும் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் லீதையையும் இந்த நகரத்துஜனங்களையும் கொலைசெய்த பாபத்திற்காக உயிருள்ளவரையில் கதறு. என் பிதாவாவது ராமனாவது உன் வார்த்தையை எப்பொழுதாவது எடுத்தார்களா? என் அண்ணனைப் போல் தர்மாத்மா உண்டா? ஒரே காலத்தில் ஒருவரைக் கொல்லவும் மற்றொருவரைக் காட்டிற்குத் துரத்தவும் அவர்கள் உனக்குச் செய்த அபராதமென்ன? இந்த இக்ஷ்வாகுகுலத்தை அழிப்பதால் ப்ரூணஹத்யா (வேதத்தின் ஸகல சாகைகளையும் அத்யயனஞ் செய்த ப்ரஹ்மணிகளைக் கொன்ற) தோஷத்தை அடைந்தாய், நரகமே

உனக்கு வித்தம்; உன் பர்த்தா அடையும் லோகங்கள் உனக்குக் கிடைக்கவே கிடைக்காது. உன் பர்த்தாவையும் கொண்டு ஸகல லோகங்களுக்கும் ப்ரியரான ராமனையும் காட்டிற்குத் துரத்தின உன் கோரமான பாபத்தைப் பார்த்து எனக்கும் திகில் உண்டாகிறது. என்பிதா உன்னால் உயிரைவிட்டார்; என் தமையன் உன்னால் காட்டிற்குப் போனார்; காலமுள்ளவரையில் அபகீர்த்தியை உன்னால் நான் ஸம்பாதித்துக்கொண்டேன். பரலோகத்திலும் பாபிகள் அடையும் கதியே உனக்கு வித்தம். ராஜ்யத்தை ஆளப் பேராசை பிடித்தவளே! நீ பெண்ணா, புலியா! என் தாயின் ரூபத்தை எடுத்திருக்கும் பரமசத்ருவல்லவா? துன்மார்க்கத்தில் பெயர் பெற்றவளே! பர்த்தாவைக் கொன்ற பாதகி! என்னுடன் பேசாதே. கௌஸல்யையும் ஸுமித்ரையும் மற்ற ராஜபத்தினிகளும் உன்னால் எவ்வளவு துக்கத்தை அடைந்து தபிக்கிறார்கள் பார். நீ பிறந்த குலத்திற்கும் புகுந்த குலத்திற்கும் நல்ல கீர்த்தி ஸம்பாதித்தாய். அச்வபதி மஹாராஜா வெகு தார்மிகர், மஹாநூனி, நீ அவருக்குப் புத்ரியாகப் பிறக்க ந்யாயமேயில்லை. யாரோ ஒரு ராக்ஷஸி இந்த ரூபத்தை எடுத்து அவருடைய குலத்தை நாசஞ்செய்யப் பிறந்திருக்கிறாள். தர்மம் ஸத்யம் இவைகளே அவதாரமெடுத்ததுபோலிருக்கும் ராமசந்த்ரனை நீ காட்டிற்குத் துரத்தினாய்; அந்தத் துக்கத்தால் மஹாராஜாவைக் கொன்றாய்; என்னைத் தகப்பனாமில்லாமல் ஸஹோதரர்களுமில்லாமல் இப்படிப் பறக்கவிட்டாய். இந்த மஹா பாபியான உன்னிடத்தில் எந்த ப்ராணிக்காவது ப்ரியமுண்டாகுமா, இரக்கமுண்டாகுமா? தர்மபுத்தியுள்ள கௌஸல்யாதேவியைக் கிழவயலில் அவருடைய ஒரே புத்ரனைவிட்டுப் பிரித்த உனக்கு எந்த லோகங்கள் கிடைக்கும்? ஸ்வரூபமேயில்லாமல் நாசமடைவதைத் தவிர வேறு கதி உண்டென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. ராமன் கௌஸல்யைக்குப் புத்ரனாக இருந்தாலும் ஸகல பந்துக்களுக்கும் ஜீவாத்மாவென்றும் தசரதருக்கு ஸகலவிதத்திலும் ஸமனென்றும் அவனைவிட்டுப் பிரிந்ததால் ஜனங்கள் உயிரை விவாங்கினென்றும் உனக்கு ஏன் தெரியவில்லை? இதைப்பற்றி யாருக்காவது ஸந்தேஹமுண்டாகுமா?

முகம் கழுத்து மாபு வயிறு கைகள் கால்கள் முதலிய அங்கங்களுடையவும், நேத்ரம் முக்கு விரல்கள் முதலிய உடாங்கங்களை உடையவும், தேஜஸின் ரூபமான விர்பத்தால் ஜீவனுக்கு வாஸஸ்தானமான ஹிருதய கமலத்திலிருந்து புத்ரன் உண்டாகிறான்; தர்மபுத்தியை வந்து பிறக்கிறுனென்ற, வேதவாக்யத்தால் தூய்

குத் தன் ஸுமோதரன் முதலிய பந்துக்களைக் காட்டிலும் தன் வயிற்றில் பிறந்த குழந்தையிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுண்டு. அப்படியிருக்க அந்தப் புத்ரனை விட்டுப் பிரித்தால் கொஸல்யைக்குத் துக்கம் தாங்குமா?

முன்பு ஒரு காலத்தில் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த காமதேனு, பூமியில் நடக்கும் விஷயங்களைக் கவனிக்கும்பொழுது, ஓரிடத்தில் இரண்டு எருதுகளை ஒரு குடியானவன் ஏரில் பூட்டி உழுது கொண்டிருந்தான். நடுப்பகல் வரையில் ஒரே மூச்சாய் உழுததால் அவை களைத்து மூர்ச்சையடைந்தன. தன் வம்சத்தில் பிறந்த அந்தப் ப்ராணிகளுக்கு நேர்ந்த துக்கத்தைப் பார்த்து ஸுரபி கண்ணீர் பெருக வாய்விட்டழுதது. அப்பொழுது தேவேந்த்ரன் ஏதோ கார்யமாக அங்கே வர, அந்த நீர்த்துளிகள் திவ்யமான மணத்துடன் அவன் மேல் விழுந்தன. அவன் நிமிர்ந்து பார்க்கையில் ஆகாசத்தில் காமதேனு துக்கந் தாங்காமல் அழுதுகொண்டிருக்கக் கண்டான். உடனே கைகூப்பி வணக்கத்துடன் “அம்மணி! ஏன் அழுகிறாய்? நானாவது என்னைச் சேர்ந்தவர்களாவது உனக்கு ஏதாவது அபசாரம் செய்தோமா? இந்தப் ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸுகத்தையே தேடும் நீயும் இப்படி ஏன் துக்கப்படுகிறாய்? ஒருவராலும் உனக்குப் பயமுண்டாக ந்யாயமில்லையே”மென்று கேட்டான்.

அதற்குக் காமதேனு “எந்தப் ப்ராணியாலும் எனக்குப் பயமில்லை. என் வம்சத்தில் பிறந்த இந்த இரண்டு எருதுகள் இந்தக் குடியானவனால் ஏரில் பூட்டப்பட்டுக் கடும் வெயிலில் உழைத்துக் களைத்துப் பூமியில் மூர்ச்சையடைந்து திடக்கின்றன; பார். அவை மெலிந்து எழுந்திருக்கச் சக்தியற்றிருந்தும், தயையற்ற இந்தக் குடியானவன் அவைகளை உபத்ரவிக்கிறான். அதை! பார்த்து என் தேஹம் துடிக்கிறது, என் ஹிருதயம் பிளக்கிறது. அவைகளுக்கும் எனக்கும ரக்த ஸம்பந்தமுண்டல்லவா? புத்ரனைப்போல் ப்ரியமான பொருள் பூமியில் வேறுண்டோ”மென்றது.

அப்படியும் அவை காமதேனுவின் வயிற்றில் பிறந்த புத்ரர்களல்ல; அவைகளைப்போல் கோடானு கோடி புத்ரர்கள் உலகத்திலிருக்கிறார்கள். காமதேனுவோ தர்மானுஷ்டானத்தில் ஒப்பில்லாதது; ஸகல ஐச்வர்யங்களுக்கும் உத்பத்தி ஸ்தானம்; ஸகல உத்தம குணங்களுக்கும் இருப்பிடம்; லோகத்தில் ப்ராணிகள் விருத்தியடைய வேண்டுமென்று ஸுதரீ ப்ரபஞ்சத்தின் சேர்க்கையால் மிகு

கங்கை உண்டாக்கிக்கொண்டேயிருக்கிறது. தனக்குக் கோடிக் கணக்காகக் குழந்தைகள் இருந்தும் அந்த இரண்டு எருதுகளுக்கும் நேர்ந்த கஷ்டத்தைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல் கண்ணீர் விட்டழைத்தது. அப்படியிருக்க, ராமன் கொஸல்பையின் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளை; ஒரே புத்ரன்; பலகாலம் வரையில் புத்ரனே யில்லாமல் எவ்வளவோ ச்ரமப்பட்டுப் பெற்ற குழந்தை; ஸகல உத்தமகுணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்; அவனோ கேவலம் ஸ்திரீ; மிகவும் வயஸ்சென்றவன்; மஹாராஜாவிற்குப் பரியமான பத்னியுமல்ல; யாவற்றிற்கும் புத்ரனையே நம்பி யிருந்தவன். அப்படிப்பட்டவனே நீ புத்ரனில்லாமல் செய்து லகுவாகத் தப்பித்துக் கொள்ளலாமென்றெண்ணுகிறாயோ? நீ பிழைத்திருக்கும் வரையில் இந்த லோகத்தில் உனக்குத் தீராத துக்கமும் நீங்காத அபகீர்த்தியும் நிச்சயம். இறந்த பிறகு ஸ்ரவணபாசமே கிடைக்குமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.

நான் என் பிதாவுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்தர க்ரியைகளைப் பூர்ணமாகச் செய்து, காட்டிற்குப் போய் என் அண்ணனைப் பார்த்தித்து அழைத்துவந்து, அவருக்கு இந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து, நான் உன்னால் அடைந்த அபகீர்த்தியை மாற்றி, எல்லையற்ற கீர்த்தியை அடைவேன். பிறகு தபஸ்விகளின் வேஷத்தைத் தரித்துத் தண்டகாரண்யத்தில் வலிப்பேன். இந்த நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் கண்ணுங் கண்ணீருமாய் வாய் குறை, இந்தக் கோரம் தாங்காமல் துக்கிப்பதை நான் பார்த்துப் பொறுக்கமாட்டேன். நீ செய்த பாபத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கவும்மாட்டேன். நீ நெருப்பில் விழுந்து உயிரை விடு; அல்லது ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் தண்டகாரண்யத்திற்குப் போய்க் காலங்கழி; அல்லது கழுததில் கயிற்றைக் கட்டிக்கொண்டு உயிரை விடு. நீ செய்த பாபத்திற்கு வேறு ப்ராயச்சித்தமுமில்லை, இதைத் தவிர வேறு உனக்கு கதியுமில்லை. ராமன் அயோத்யைக்குத் திரும்பி வந்து, ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு பட்டாபிஷேகமான பிறகே என் மனதிலுள்ள துக்கம் தீரும். அவரைக் காட்டிற்குத் தூரத்தினே சென்ற அபகீர்த்தியும் மறைவு”மென்று, காட்டில் மதம்பிடித்த யானை, வேட்களால் எறிவல்லயம் மாவெட்டி முதலிய ஆயுதங்களால் அடிக்கப்பட்டுக், கோபத்தால் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு பூமியில் விழுவதுபோல், பரதன் கண்கள் சிவந்து ஆடை அணிந்து ஆபரணங்கள் சிதற, இந்த்ரோதஸவத்தின் முடியில் அறுத்துப் பூமியில் தள்ளப்படும் இந்த்ரத்வஜத்தைப்போல் விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தார்.

பரதனுடைய கோரப்ரமாணம்.

இதற்குள் ஸுமந்த்ரர் முதலிய மந்த்ரிகள் அங்கே வந்தார்கள். சற்று நேரத்திற்குள் பரதன் ப்ரக்ஞதெளிந்து மந்த்ரிகள் சூழ்ந்து நிற்பதைப் பார்த்து, அவர்களுக்கு உண்மையை அறிவிக்க விரும்பித், தன் எண்ணங்கள் யாவும் வீணானதால் மனமொடிந்து வாடிவிற்கும் கைகேயியைப் பார்த்து “மித்ரார்களே! இந்த ராஜ்யம் வேண்டுமென்று ஒரு சூதணமாவது நான் ஆசைப்பட்டவனல்ல; அதற்காக இவளுடன் நான் ஆலோசனைசெய்தவனுமல்ல, தூரதேசத்தில் என் பாட்டனுடைய வீட்டில் வலித்துக்கொண்டிருந்த எனக்குச், சக்ரவர்த்தி என்னை இந்தராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ்செய்யப்போகிறாரென்றாவது ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினாரென்றாவது ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் அவருடன் போனார்களென்றாவது தெரியவே தெரியா”தென்று இப்படித் தீனமாகக் கதறிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அந்தச் சப்தம் கௌஸல்யையின் காதில் விழந்தது. “வெகு க்ருரமான நடத்தையுள்ள கைகேயியின் புத்ரான பரதன் வந்திருக்கிறானென்று தோன்றுகிறது. இந்த அக்ரமத்தில் அவன் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பானென்று நான் எண்ணவில்லை. ஆகையால் அவனைப் பார்க்க விரும்புகிறே”னென்று இளைத்து நிறம்மாறிப் புத்தியங்கித் தள்ளாடிக்கொண்டு ஸுமித்ரையுடன் பரதனிருக்குமிடத்திற்கு வந்தாள். அதே சமயத்தில் பரதசத்ருக்கள் அவளை நமஸ்கரிப்பதற்கு அவளுடைய அந்தப்புரத்திற்குப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். வழியில் அவளை ஸந்தித்து, அவள் படும் கஷ்டத்தையும் அவளுடைய அலங்கோலமான ஸ்திதியையும் கண்டு துக்கந் தாங்காமல் அவளைக் கட்டிக்கொண்டு வாய்விட்டலறினார்கள். அவளும் சற்று நேரங்கழித்து மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து, பெருந்தன்மைபொறுமை முதலிய உத்தமகுணங்கள் பொருந்தினவளானாலும், ஸ்த்ரீ ஸ்வபாவத்தாலும் புத்ரசோகத்தாலும் ரோஷமடைந்து “இந்த ராஜ்யம் கிடைக்கவேண்டுமென்று வெகுநாளாய் ஆசைகொண்டிருந்தாய். மஹா க்ருரஸ்வபாவமுள்ள உன் தாயும் இதை உனக்கு ஸம்பாதித்து வைக்கவேண்டுமென்று எத்தெந்த அக்ரமங்களையோ செய்தாள். உனக்கு யாதொரு போட்டியுமில்லை, யாதொரு உபத்ரவமுமில்லை. இவ்வளவு ச்ரமப்பட்டு ஸம்பாதித்த பதார்த்தத்தை

இனிமேல் ஆசைதீர அனுபவிக்கலாம். அஃதிருக்கட்டும்; என் புத்ரனைச் சடையும் தலைபுமாக மரவுரியுடன் காட்டிற்குத் துரத்திவிட்டு எந்த மஹாலாபத்தை அடைந்தான்? இந்த ராஜ்ய மெல்லாம் அவருடைய வசத்திலிருப்பதால் அப்படிச் செய்யாமலேயே உன் எண்ணம் ஸூலடமாக கிறைவேறியிருக்கலாமே. நிகரற்ற அழகுவாய்ந்த என் புத்ரன் இருக்கும் வனத்திற்கு என்னையும் அனுப்பிவிடுவதே நலம். அதைத் தடுக்க மஹாராஜாவும் மில்லை, ராமனும் மில்லை. கைகேயி செய்த பாபத்தில் உனக்கும் ஸம்பந்த முண்டு; ஆகையால் சக்ரவர்த்திக்கு உத்தர க்ரியைகளைச் செய்ய உனக்கு அதிகாரமில்லை. மஹாராஜவும் அப்படியே தடுத்திருக்கிறார். அவர் செய்யும் அக்னிஹோத்ரத்தில் அவருடைய மூத்த பார்வையுக்குப் பாத்யமுண்டு. ஆகையால் அந்த அக்னியில் விழுந்து நானும் ஸுமித்தரையும் எங்கள் பர்த்தா போன லோகத்திற்குப் போவோம். புருஷச்ரேஷ்டனான என் ராமன் தபஸ்செய்யுமிடத்திற்கு நீயே என்னை அழைத்துப்போகவேண்டும். இந்த விஸ்தாரமான ராஜ்யமும் இதிலுள்ள தனதான்யங்களும் யானே குதிரை பசு முதலிய வஸ்துக்களும் உன் தாய் உனக்கு ஸம்பாதித்துக் கொடுத்ததல்லவா” வென்று க்ருரமான வார்த்தைகளால் நிர்த்தித்தான்.

தன்னைச் சத்ருவாகவும் அயலானாகவும் எண்ணிப் பேசினதைக் கேட்டுப் பரதனுக்குப் புண்ணில் ஊசியால் குத்துவதுபோல் சொல்ல முடியாத வருத்தமுண்டாயிற்று. மனங்கலங்கி அவருடைய பாதங்களில் விழுந்து வெகுநேரம் புலம்பினார். பிறகு பைத்யம்மீடித்த வகைப்போல் ப்ரலாபிக்கும் கௌஸல்யையைப் பார்த்து வணக்கமாகக் கைகப்பி “என்னிடத்தில் யாதொரு குற்றமுமில்லை. எனக்கு இந்த விஷயம் யாதொன்றும் தெரியாது. ராமனிடத்தில் எனக்குள்ள பரம பக்தியையும் ப்ரீதியையும் தாங்கள் அறிந்திருந்தும் இப்படிச் சொல்வது நியாயமா? நான் இந்த ராஜ்யத்திற்கு ஆசைப்பட்டு ராமனுக்குத் த்ரோஹம் செய்தால் இதுவரையில் நான் கற்ற வேதசாஸ்த்ரங்களும் வித்யைகளும் குருமுகமாகக் கிடைத்த ஞானமும் பயனில்லாமற் போகட்டும். பாபிகளுக்கு ஊழியஞ் செய்கிறவனும், ஸூர்யனுக் கெதிரில் மல மூத்ரங்களை விடுகிறவனும், தூங்கும் பசுவை உதைத்தவனும், தன் வேலைக்காரனைச் ச்ரமப்படுத்தி வேலைவாங்கி அதற்குக் கூலிகொடுக்காதவனும், ப்ரஜைகளைத் தன் புத்ரர்களைப்போல் ஆண்டு வரும் அரசனுக்குத் த்ரோஹம் நினைப்பவனும், குடிகளிடத்தில் ஆயில் ஒரு கடமை வாங்கியும் அவர்களைக் காப்பாற்றாதவனும், யாககாலத்தில் தபஸ்செய்துக்கு யாகதகஷிணையைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லிப்

பிறகு இல்லையென்று மிரட்டுகிறவனும், கோரமான புத்தம் நடக்கும் பொழுது சத்ருக்களுக்குப் பயந்து ஒடுகிறவனும் சேரும் கதியில் சேருவேன். மஹாஞானியான என் குருவால் எனக்கு உபதேசிக் கப்பட்ட பரலோக ஸாதனமான ரஹஸ்யார்த்தம் அடங்கின சாஸ்த்ரம் எனக்கு மறந்து போகட்டும். ஸகலவிதமான அழகும் வாய்ந்த ராமன் மறுபடியும் அயோத்யையில் மருடாபிஷேகஞ்செய்துகொள்ளும் திவ்யமான ஸேவையைப் பார்க்கும் பாக்யம் எனக்குக் கிடைக்காமற் போகட்டும். எள்ளன்னம் பாயஸம் ஆட்டிண் மாம்ஸம் இவைகளைத் தேவதைகளுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் அதிதிகளுக்கும் நிவேதனஞ் செய்யாமல் தின்கிறவனும், பெரியோர்களை எதிர்கொண்டழைத்து மர் யாதை செய்யாமல் அவமானப்படுத்துகிறவனும், குருக்களைத் தானே நிந்திக்கிறவனும், மித்ரா த்ரோஹஞ்செய்கிறவனும், ஒருவருக் கொரு வா நம்பிக்கையால் ரஹஸ்யமாகச் சொன்னவைகளை வெளிப்படுத்து கிறவனும், உபகாரஞ்செய்தவனுக்கு பரதிபுபகாரஞ்செய்யாதவனும், நன்றி யறியில்லாதவனும், தற்கொலை செய்து கொண்டவனும், ஸாதுக் களால் விலக்கப்பட்டவனும், வெட்கமற்றவனும், தன் புத்ரர்களும் பந்துக்களும் வேலைக்காரர்களும் ஸமீபத்திலிருக்கும்பொழுது அவர் களுக்குக் கொடுக்காமல் நல்ல பதார்த்தங்களை வயிறுநிறையத் தின்கிறவனும் சேரும் கதி எனக்குக் கிடைக்கட்டும்.

எனக்கு அனுகூலமான பத்னிகளும் அக்னிஹோத்ரம், முதலிய வைதிக க்ரியைகளும் கிடைக்காமல்போகட்டும். நான் பிள்ளையில்லாத துக்கத்தை அனுபவிக்கட்டும். ராஜஸ்த்ரீகளையும் குழந்தைகளை யும் கிழவர்களையும் கொன்ற பாபமும், சேவகர்களை கைவிட்ட பாபமும், செம்பஞ்ச தேன் மாம்ஸம் இரும்பு முதலியவைகளை விற்றுத் தன் ஸேவகர்களைப் போஷிக்கும் பாபமும், பயங்கரமான புத்தம் ஆரம்பிக்கும் ஸமயத்தில் பயந்து ஒடுகிறவனைத் தூரத்திக் கொல்லும் பாபமும் என்னைச் சேரட்டும். ஒற்றைவஸ்த்ரத் துடன் வீடுவீடாகப் பிணை எடுத்துக் கையையே பாத்தமாக உபயோகித்துப் பூமிபெங்கும் பைத்யக்காரணப்போல் திரியும் கதி எனக்கு நேரட்டும். மதுபானம் ஸ்த்ரீகள் சூது இவை களில் முழுக்கி் காமக்ரோதங்களுக்கு அடிமையாகக் கடவேன். என் மனம் தர்மத்தில் செல்லவேண்டாம். அதர்மத்தையே நாட்டும், கொடுக்கத்தகாதவர்களுக்கே கொடுக்கிறவனாகட்டும். நான் சேர்த்து வைத்திருக்கும் ஏராளமான தனமெல்லாம் திருடர்களால் அபவநித் கப்பட்டும். இரண்டு ஸந்த்யாகாலங்களிலும் தூங்குவதாலும் வீடு களில் நெருப்பு வைப்பதாலும் சூருபத்னியைச் சேருவதாலும்

அயோத்யா கண்டம்.

கூடும் பாபத்தை அடையக்கடவேன். அக்னிஹோத்ரம் நெய் சரு புரோடாசம் முதலியவைகளால் தேவதைகளுக்கும், மரணத்தினாலும் க்ரஹணகாலங்களிலும் பர்வகாலங்களிலும் ச்ரார்த்த தர்ப்பணங்களால் பித்ருக்களுக்கும், உயிரோடிருக்கையில் ஸகலவித கைங்கர்யங்களைச் செய்வதால் பெற்றோர்களுக்கும் சசருவைச்செய்யக் கிடைக்காமல் போகட்டும். ஸாதுக்கள் அடையும் லோகங்கள் எனக்குக் கிடைக்கவேண்டாம்; ஸாதுக்கள் மெச்சும் பாக்யம் எனக்குக் கிடைக்கவேண்டாம்; ஸாதுக்கள் அனுஷ்டிக்கும் தர்மம் என்னால் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டாம். மஹாபதிதர்களுக்குக் கூட விதிக்கப்பட்டிருக்கும் மாதிரி சசருவைப்பையும்விட்டு அதர்மத்திலேயே ச்ரத்தையுள்ளவனாகக்கடவேன். எப்பொழுதும் தரித்ரனாகவும் பல குழந்தைகளையுடையவனாகவும் எப்பொழுதும் ஜ்வரம் முதலிய ரோகங்களால் பீடிக்கப்பட்டவனாகவும் எப்பொழுதும் மனக்லேசத்தை யுடையவனாகவுமிருக்கக்கடவேன். ஏழ்மைத்தனத்தால் வருந்தி என்னிடத்தில் வந்து என்னைப் பலவிதமாகப் புகழ்ந்து நான் கொடுப்பதால் தங்களுடைய கஷ்டங்களைத் தீர்த்து ஸுகமடையலாகிவிட்டு என் முகத்தையே ஆவலுடன் பார்க்கும் ஸாதுக்களின் துஷ்டையைக் கெடுப்பதாலுண்டாகும் பாபம் என்னைச் சேரட்டும்.

கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு அசுத்தனாக எப்பொழுதும் அரசனிடத்தில் பயந்துகொண்டு அதர்மத்திலேயே ப்ரியம் வைத்தவனாகப் பிறரைப்பற்றிக் கோள்சொல்லிக்கொண்டு வஞ்சகியால் வயிறு வளர்க்கும் கதி எனக்குக் கிடைக்கட்டும். பதிவ்ரதையான தன் பாரையை ருதுஸானரு செய்து புத்ரோத்பத்திக்காக தன் ஸமீபத்தில் வந்திருக்கையில் அவனைத் தள்ளிவிடுகிறவனும், அக்னி ஸாக்ஷியாக விவாஹஞ்செய்த பத்னியைக் கைவிட்டுப் பிறருடைய பாரையைகளைக் கைப்பற்றுகிற அதர்மத்தில் ப்ரியமுள்ள மூடனும், பாரையைகளையும் புத்ரர்களையும் ஸரியான காலங்களில் அன்ன பானங்களால் போஷிக்காமல் மரணமடையச் செய்கிறவனும், குடிக்கும் வஸ்துக்களைக் கெடுக்கிறவனும், விஷம்வைக்கிறவனும், ப்ராஹ்மணர்களுக்கு நடக்கும் பூஜையைக் கெடுக்கிறவனும், இளங்கன்றையுடைய பசுவைக் கறக்கிறவனும், தாஹமென்று கேட்டவனுக்கு வீட்டில் ஜலமிருக்கும்பொழுது 'கொடுக்கிறேன் இரு' என்று சொல்லிக் கொடுக்காமல் ஏமாற்றுகிறவனும், ஒரு விஷபத் தைப்பற்றி இருவர் வாதித்துக்கொண்டிருக்கையில் அவர்களுக்குள் துருவனிடத்திலுள்ள ஸ்ரேஷ்மத்தால் இவன் ஜயிக்கும் உபாயத்தை அவனுக்கு ரஹஸ்யமாய் உபதேசிக்கிறவனும் அடையும் தோஷமான

கதிகளைத் தவறாமல் அடையக்கடவே” எனென்று பர்த்தாவையும் புத்ரனையுமிழந்த கௌஸல்யையைப் பரதன் ஸமாதானஞ்செய்தார்; துக்கந் தாங்காமல் தானும் கீழே விழுந்தார்.

கௌஸல்யை “சுமுந்தாய்! கோரமான ப்ரமாணங்களால் உன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு ஏன் உபத்ரவத்தை அனுபவிக்கிறாய்? அதைப் பார்த்தால் எனக்கும் துக்கம் வரவர அதிகமாகிறது. லக்ஷ்மணனைப்போல் நீயும் ராமனிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுள்ளவனென்றும் முன்னோர்களின் தர்மத்திலிருந்து விலகாதவனென்றும் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். நீ செய்த ப்ரதிக்ஞையைத் தவறாமல் நிறைவேற்றுகிறவன். ஆகையால் ஸ்ரீகிருஷ்ண அடைய வேண்டிய உத்தம லோகங்கள் உனக்கு நிச்சயமாகக் கிடைக்கு”மென்று அவனைத் தேற்றி, எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டு இறுகத்தழுவி உச்சி முகந்து துக்கம் மேலிட்டு அழுதான். பரதனும் பலவிதமான க்லேசங்களால் பீடிக்கப்பட்டு மனங்கலங்கி இந்திய ஸ்வாணியில்லாமல் புத்தி சிதறி அடிக்கடி மூர்ச்சையடைந்து பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு அந்த ராதிரிப்பொழுதை ஓயுகமாகக் கழித்தார்.

ஸர்க்கம் 76.

தசரதருடைய உத்தராக்ரியைகள்.

அப்பொழுது மஹாஞானியான வலிஷ்டபகவான் க்லேசத்தாலும் புத்தி மோஹத்தாலும் பலவிதமாகப் பீடிக்கப்படும் பரதனைப் பார்த்து, “ராஜபுத்ர! மஹாகீர்த்திமானே! வருத்தப்பட்டது போதும். சக்ரவர்த்தி உத்தம லோகங்களை அடைவதற்கு ஸாதனமான ப்ரேதக்ரியைகளைத் தாமஸயில்லாமல் நடத்”தென்று ஆக்ஞாபித்தார். அதைக் கேட்டுப் பரதனும் தைர்யமடைந்து ஒருவாறு துக்கந்தெளிந்து உத்தராக்ரியைகளை நடத்த ஆரம்பித்தார்.

தசரதருடைய தேஹத்தை எண்ணெய்க் கொப்பரையிலிருந்து எடுத்து தைலம் வற்றுவதற்காகப் பூமியில் வைத்தார்கள்; பலநாள்கள் வரையில் எண்ணெய்யில் ஊறியிருந்ததால் அவருடைய சரீரம் மஞ்சள் நிறம்படிந்து விகாரமடையாமல் தூங்குகிறவரைப்போல் காணப்பட்டது. பிறகு ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட உத்தம மான் படுக்கையில் அந்தத் தேஹத்தை வைத்துப் பரதன் வீரம்

விட்டுப் ப்ரலாபித்தார். “மஹாராஜ! நானும் சத்ருக்களும் தூர தேசத்திற்குப் போயிருந்தோம். தர்மாத்மாவான ராமனையும் மஹா பலவானான லக்ஷ்மணனையும் காட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு நாங்களும் வருவதற்குமுன் தாங்கள் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகும்படியான காரணம் என்ன ஏற்பட்டது? என்ன காரியம் செய்தீர்கள்! ஸகல லோகத்திற்கும் ஹிதத்தைச் செய்யும் புருஷோத்தமனான ராமனைவிட்டுப் பிரிந்து ஜனங்கள் சுதறிக்கொண்டிருக்கையில் தாங்களும் அவர்களைக் கைவிட்டு எங்கே போனீர்கள்? ராமனும் காட்டிற்குப் போய் தாங்களும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனால் இந்த நகரத்திலுள்ள ப்ரஜைகளின் யோகக்ஷேமங்களைப் பாதுகார்க்கிறவர்கள் யார் இருப்பதாக நினைத்திருந்தீர்கள்? தாங்கள் இல்லாமல் இந்தப் பூமண்டலம் பர்த்தாவையிழந்த ஸ்த்ரீயைப்போல் விகாரமாயிருக்கிறது. சித்திரையில்லாத ராத்ரியைப்போல் தாங்கள் இல்லாமல் இந்த அய்யோத்யைப் ப்ரகாசிக்கவில்லையே”யென்று பலவிதமாகப் புலம்பிக் கொண்டிருக்கையில் வலிஷ்டபகவான் அவரைத் தடுத்துச் “சக்ரவாத்திக்கு நடக்கவேண்டிய ப்ரேதக்ரீயைகள் தாமஸமில்லாமல் பூர்ணமாக நடக்கவேண்டும். நீ துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு அர்த விஷயத்தைக் கவனிப்பா”யென்றார்.

பரதன் அதை ஒப்புக்கொண்டு ரித்விக்குகளையும் புரோஹிதர்களையும் ஆசார்யர்களையும் சிக்ரப்படுத்தினார். அக்னிரொஹத்தில் தசரதரால் பூஜிக்கப்பட்டுவந்த கார்ஹபத்யம் முதலிய ஹோமாக்னிகள் தீட்டுப்புடாமல் வெளியில் கொண்டுபோய் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ரித்விக்குகளும் அவர்களுக்கு உதவிசெய்தவர்களும் அவைகளை விதிப்படி எடுத்துச் சென்றார்கள். பரிசாரகர்கள் சக்ரவர்த்தியின் தேஹத்தை உத்தமமான பல்லக்கில் வைத்துக் கண்ணீர் பெருகப் பேசமுடியாமல் எடுத்துப் போனார்கள். வெள்ளியாலும் தங்கத்தாலும் செய்யப்பட்ட புஷ்பங்களையும் பலவிதமான வஸ்துக்களையும் ஆரத்திக்கு முன்பு வாரி இறைத்துக்கொண்டு பலர் சென்றார்கள். சந்தனம் அகில் குங்கிலியம் முதலிய பரிமாந்தரவ்யங்களைத் தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட தூபபாத்ரங்களில் சிலர் போட்டுக்கொண்டேயிருந்தார்கள். இன்னும் சிலர் சந்தனம் பத்மகம் தேவதாரா முதலிய பரிமா விருகூங்களால் சிதையை அடுக்கினார்கள். ராஜபத்னிகள் வயஸ் சென்ற பரிசாரக ஸ்த்ரீகளால் சூழப்பட்டுப் பல்லக்கு முதலிய வாஹனங்களில் ஏறிக் கொண்டு நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டுக் கூட வந்தார்கள். பிறகு ரித்விக்குகள் சமசானத்தில் ப்ரேதத்தைச் சிதைப்பின் நெயில் வைத்துப், பரதனோடும் ராஜஸ்த்ரீகளோடும் உத்தரவில்

மிகவும் அபரதக்ஷிணமாகவும் சுற்றிவந்து, மஹா ராஜா செய்துவந்த அக்னிஹோத்ர அக்னியால் பரதனை மூட்டச் செய்து, ஹோதா உத்காதா அத்வர்யு ப்ரஹ்மா வென்ற ரித்விக்குகள் பிதிருமேத விதிப்படி வேதமந்த்ரங்களை உச்சரித்து ஸகல க்ரியைகளையும் குறைவில்லாமல் நடத்தினார்கள். ஸாமகானத்தில் நிபுணர்கள் ஸாமவேத மந்த்ரங்களை மதுரமாகப் பாடினார்கள். அநேக ஆயிரம் ஸ்த்ரீகள் க்ரௌஞ்ச பக்ஷிகளைப் போல் தினமாக வாய்விட்டலறும் ஒசை வெகுதூரம் பரவிற்று. பிறகு எல்லோரும் வாஹனங்களில் ஏறி ஸரபூ நதிக் கரைக்கு வந்து, ஜல தர்ப்பணம் முதலிய க்ரியைகளைச் செய்து, ராஜஸ்த்ரீகளும் மந்த்ரிகளும் புரோஹிதர்களும் கண்ணீர் பெருக நகரத்தில் புகுந்தார்கள். பந்துக்கள் பத்து நாள்கள் வரையில் தனித் தனியாகப் பூமியில் படுத்துக்கொண்டு தீட்டுக்கார்த்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 77.

(தொடர்ச்சி)

பத்து நாள்களும் கழிந்த பிறகு பதினோராவது நாளில் புண் பாஹுவாசனம் நவச்ரார்த்தம் முதலிய சுத்திகளைச் செய்தார்கள். பன்னிரண்டாவது நாளில் ஷோடசச்ரார்த்தம் மாலிகம் ஸபிண்டகரணம் முதலிய க்ரியைகளை நடத்தினார்கள். (அக்காலத்தில் ஸகல க்ரியைகளும் பன்னிரண்டு நாள்களில் முடிந்துவிட்டதென்று தெரிகிறது. இப்பொழுது அவை பன்னிரண்டு மாதங்களில் ஊனமாலிகம் மாலிகம் ஷோதகும்ப மென்று க்ரமமாக நடந்து, வர்ஷத்தின் முடிவில் ஆப்திகச்ரார்த்தத்துடன் பூர்த்தியாகிறது.)

மஹாராஜாவுக்குத் திருப்தியுண்டாவதற்குப் பரதன் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு எண்ணிறந்த ரத்னங்களையும் தனத்தையும் வஸ்த்ரங்களையும் ஆடு மாடுகளையும் வேலைக்காரர்களையும் வேலைக்காரிகளையும் வீடுகளையும் கொடுத்தார். பதின்மூன்றாவது நாள் காலையில் தன் மிதாவைக் குவித்து அவர் மிகவும் ப்ரலாபித்து, ஸஞ்சயனம் செய்வதற்காகச் சமானத்திற்குப் போய் சிதைக்கு ஸமீபத்தில் நின்று, 'மஹாராஜ! தாங்கள் என்னை ராமனிடத்தில் ஒப்புவித்திருந்தீர்கள். அவரும் காட்டிற்குப் போய்விட்டார். தாங்களும் என்னை விட்டு ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய்விட்டார்கள். அநாதையான கொஸல்பைக்கு ஒரே கதியாகவிருந்த ராமனும் தங்களால் கரட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டார். தாங்களும் அவனைக் கைவிட்டு எங்கே போனீர்கள்' என்று

இப்படிப் புலம்பிக்கொண்டு, தசரதருடைய தேஹம் எரிக்கப்பட்டுச் சிவந்த சாம்பலும் எலும்புமாகக்கிடந்தவிடத்தைப் பார்த்துப் பெருங் குரல்விட்டமுது பூமியில் மூர்ச்சையடைந்து விழுந்தார். இந்தரத்வஜத்தைக் கயறுகளால் தூக்கி நிறுத்துவதுபோல், அவருடைய பந்துக்கள் பரதனைத் தூக்கி எடுத்தன, யயாதிசக்ரவர்த்தி தன் புண்யம் அழிந்த காலத்தில் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்து ரிஷிகளால் சூழப்பட்டதுபோல், அவனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். பரதன் தூக்கிப் பதைப் பார்த்துச் சத்ருக்களும் ப்ரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்தார். பிறகு மூர்ச்சை தெளிந்து தன் பிதா மித்ருத் ப்ரீதியுடன் தன்னைச் செல்வமாக வளர்த்ததையும் அந்தந்தக் காலங்களில் தனக்கு அவர் செய்த உபகாரங்களையும் நினைத்து நினைத்து ப்ரலாபித்தார். “மந்தரையிடத்திலிருந்து உண்டான வரங்களைக் கொடுப்பதென்ற ஸோகஸமுத்ரம், கைகேயியென்ற பெரும் முதலையால் பிடிக்கப்பட்டு, ஆழம் அண்டாமல் எங்களைமுழுக்கச்செய்தது. தாங்கள் எப்பொழுதும் செல்வமாக வளர்த்த பரதனை இங்கே இப்படித் தடிக்கவிட்டு எங்கே போனீர்களோ! நேர்த்தியான போஜனங்களையும் பாணங்களையும் ஆடையாபரணங்களையும் எங்களுக்குக் கொடுத்து, ‘இவைகளில் உங்களுக்கு இஷ்டமானவைகளை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்’ என்று நிர்ப்பந்தஞ் செய்வீர்களே. இனிமேல் எங்களை இப்படியார் ஆகிரிப்பார்கள்? தர்மாத்மாவான தங்களைவிட்டுப் பிரிந்து இந்தப் பூமி வெடிக்காமலிருக்கிறதைப் பார்த்தால் ப்ரளயகாலத்திலும் இதற்கு நாசமில்லையென்று எண்ணுகிறேன். தாங்களும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய் ராமனும் காட்டிற்குப் போன பிறகு இங்கே எப்படிப் பிழைத்திருப்பேன்? ஆகையால் இந்த நிமிஷத்திலேயே நெருப்பில் விழுந்து ப்ராணனை விடுவேன். தகப்பனுவில்லாமல் தமயனுமில்லாமல் சூன்முமாயிருக்கும் இந்த இக்ஷ்வாகுக்குல ராஜதானியான அயோத்யையில் அடிவைக்க என்னால் முடியாது. ஆகையால் நானும் காட்டிற்குப் போகிறேன்”என்று பரத சத்ருக்களின் ப்ரலாபிப்பதைக் கேட்டு அரசனருடைய பரிஜனங்களெல்லாம் தாங்க முடியாத துக்கத்தை யடைந்தார்கள். அந்த ராஜபுத்ரர்கள் களைத்து முகம்வாடிக்கொம்புகள் ஒடிந்த கானைகளைப்போல் பூமியில் விழுந்து புரண்டார்கள்.

அப்பொழுது உத்தம ஸ்வபாவத்தையுடையவரும் ப்ரஹ்ம குரூனியும் இக்ஷ்வாகுக்குல புரோஹிதருமான வலிஷ்டபக்வான் பரதனைத் தூக்கியெடுத்தாக், “சூழந்தாய்! சக்ரவர்த்தி மூர்ச்சையடைந்து இது ப்ரீதிக்குள்வந்து நாள். ஸஞ்சயனம் (முதலிய) சிறிப்புகள்

இன்னும் நடத்தப்படவில்லை ஏன் தாமஸஞ்செய்கிறாய்? பசி தாஹம் சோகம் மோஹம் கிழத்தனம் மரணமென்ற ஆறும் ப்ராணிகளுக்கு இயற்கையானவை. இவைகளை நீக்க ஒருவராலும் முடியாது. இவை நேரும்காலத்தில் நீ இப்படித் துக்கிப்பது உசிதமல்ல'வென்றார். ஸுமந்நரமும் சத்ருக்ஷணைத் துக்கி எடுத்து, ஸகல பூதங்களின் ஜனனமரணகதியை வர்ணித்து ஸமாதானஞ்செய்தார். அப்பொழுது பரத சத்ருக்ஷணர்கள், மழையாலும் வெயிலாலும் தாக்கப்பட்ட இத்தரத்வஜங்களைப்போல் தோன்வினார்கள். கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு அழுகையால் சிவந்த கண்களுடன் தீனமாய் ப்ரலாபிக்கும் அந்த ராஜகுமாரர்களைப் பந்துக்கள் மேல் நடக்க வேண்டிய க்ரியைகளைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டுமென்று சீக்ரப்பித்தினார்கள். (மனுஷ்ய தேஹம் அநித்யமானதால் இப்பொழுது ஸஞ்சயனம் இரண்டாவது நாளிலேயே செய்யப்படுகிறது).

ஸங்ககம் 78.

மந்தரைக்குக் கிடைத்த வெகுமதி.

மஹாராஜாவுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்தரக்கிரிமைகளை முடித்துப் பரதன் அரண்மனைக்கு வந்தவுடன் ராமன் இருக்குமிடத்திற்குப் போகப் புறப்பட்டார். அதைக் கண்டு சத்ருக்ஷணன் "அண்ணா! ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் துக்கம் நேரிந்தால் ராமனையே கதியாக அடைகின்றன; நமக்கும் அவரே கதியென்று சொல்லவும் வேண்டிமா? இப்படி ஸகல பூதத்தின் துக்கத்தைத் தீர்க்கும் ராமன் மஹாபலவானானாலும் கையாலாகாத ஒரு பெண்ணால் காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டாரென்பதை நினைக்க நினைக்க எனக்கு ஆச்சர்யம் அடங்கவில்லை. இந்த விஷயத்தில் ராமன் செய்தது உசிதமல்லவென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ராஜ்யத்தில் ஆசைவைத்துப் பிதாவின் வார்த்தையை மீறினென்ற லோகாபவாதத்திற்குப் பயந்து ராமன் ஒரு வேலை ஒப்புக்கொண்டிருக்கலாம். மஹாவீரனென்றும் மஹாபலசாலியென்றும் பெயர்வைத்துக்கொண்டிருக்கும் லக்ஷ்மணனென்று ஒருவர் இருக்கிறாரல்லவா? அவர் எதற்காக பயப்படவேண்டும்? தசரதர் செய்தது அந்நியமென்று தெரிந்திருக்க, அவரைக் கண்டித்து, காட்டிற்குப் போகாமல் ராமனை எந்தெங்குக்கூடாது? அதைக் காட்டிலும் இது வெகு ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது. மஹாராஜா கைகேயிபிக்கு உட்பட்டிருக்கிறாரென்பதை

அயிர்த்துடனே, ஸன்மார்க்கத்தை விட்டு விலகின அந்தத் துராத், மாவை, ந்யாயாந்யாயத்தை நன்றாக விசாரித்து ஏன் சிஷித்திருக்கக் கூடா”தென்று அந்த ராஜகுமாரர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது மந்தரை பென்ற மஹாபாபி “பரதன் வந்து விட்டான். இனிமேல் அவனுக்கு அபிஷேகம் நடக்கும். அப்பொழுது நாம் ஸகல ஸௌக்யங்களையும் அனுபவித்து ஸகல அதிகாரத்தையும் ரெலுத்தலாமென்ற ஆசையுடன், வஸ்த்ராபரணங்களால் தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு அந்தப்புரத்தில் வந்தாள். உத்தமயான சந்தனக்குழம்பைப் பூசிக்கொண்டு, அரை தூல்மாலை ரத்னஹாரங்கள் முத்துஹாரங்கள் முதலியவைகளால் தேஹமெங்கும் ப்ரகாசிக்கக் கைகேயியால் கொடுக்கப்பட்ட ராஜஸ்த்ரீகளுக்குத் தகுந்த வஸ்த்ரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, கயிறுகளால் கட்டி இழுக்கப்பட்ட கிழக்குரங்கைப்”போல் தோன்றினாள். (ராமாயணத்தில் ஹாஸ்ய ரஸத்தை வால்மீகி காட்டியிருப்பதற்கு இது ஒரு உதாஹரணம்).

அங்கிருந்த காவற்காரர்கள் உடனே அவளைப் பிடித்துச் சத்ருக்னனிதத்தில் கொண்டுபோய் விட்டு, “ஸ்வாமி! ராமனையும் காட்டிற்குத் துரத்தி நமது மஹாராஜாவையும் கொன்ற மஹாபாபி இவளே. இந்தக் கெட்டவளைத் ககுந்தபடி தாங்களே சிஷிக்க வேண்டு” மென்று ப்ரார்த்தித்தார்கள். சத்ருக்னன் அவர்களைப் பார்த்து “மஹா ராஜாவுக்கும் அவருடைய புத்ரர்களுக்கும் கொடிய துக்கத்தை உண்டிபண்ணின இந்தப் பாபி, தான் இவ்வளவு ச்ரமம் பட்டதின் பயனை அடையப்போகிறாள் பாருங்க”என்று அந்தப் புரத்து ஸ்த்ரீகளுக்கு நடுவிலிருந்த அந்தக் கூனியைப் பிடித்து அழுத்துக் கீழே தள்ளி அடித்தார். அவள் அடி பொறுக்கமாட்டாமல் கோவென்று கதறினாள். அங்கிருந்த ஸ்த்ரீகள் “சத்ருக்னன் ஒரு நாளும் கோபிக்கமாட்டாரே. அவருக்கே கோபம் வந்தால் யார் எதிரில் நிற்க முடியும்? மனிதனுடைய நித்யசத்ருக்களான காமக்ரோதங்களை நாசஞ்செய்த சத்ருக்னனரையே கோபம் மூட்டின இந்த மஹா பாபியை எது செய்தாலும் தரும். இப்பொழுது கௌஸல்யையைத் தவிர நம்மைக் காப்பாற்றக்கூடியவர்கள் வேறில்லை. அவளைச் சரணமடைவோம் வாருங்கள். அவள் கருணை விகி, ப்ரியமாகப் பேசுகிறவள், தர்மங்களை அயிர்த்தவள், மஹாகீர்த்தி சாலி” பென்று சொல்லிக்கொண்டு பயந்து அங்கிருந்து ஓடிப் போனார்கள். அதற்குள் சத்ருக்னன் கோபத்தால் கீன்கள் சிவக்க, அந்தக் கூனியைத் தரையில் தள்ளி அங்குமிங்கும் இழுத்து உலுத்துத்

தார். அவளுடைய அழகைக் குரலால் ! அந்தப்புரமெங்கும் நடுங்
கிறது. அவள் அணிந்த ஆபரணங்கள் அறுந்து, நான்கு புறங்களி
லும் சிதறிச், சரக்காலத்தில் நகந்தரங்களால் நிறைந்த ஆகாசத்தைப்
போல் அவ்விடத்தைப் ப்ரகாசிக்கச் செய்தது.

அப்பொழுது மந்தரையின் கூச்சலைக் கேட்டு அவளை விரிசிப்
பதற்காகக் கைகேயி அங்கே வந்தாள். அவளைக் கண்டவுடன் சத்
ருக்கனுக்குக் கோபம் இன்னும் அதிகமாயிற்று; மிகவும் கடுமையான
வார்த்தைகளால் அவளை நிர்த்தித்தார். அதைக் கேட்டுக் கைகேயி
துக்கமும் பயமும் மேலிட்டு, இவன் கோபாவேசத்தால் என்ன
செய்வானோவென்று பரதனிடத்தில் ஓடிச், கூனியை ரகிக்கவேண்டு
மென்று ப்ரார்த்தித்தாள். அப்பொழுது பரதன் “குழந்தாய், சத்
ருக்கன்! ஸகல ப்ராணிகளிலும் ஸ்த்ரீகள் பலமற்றவர்கள்; எந்த அப
ராதத்தைச் செய்தாலும் அவர்களைக் கொல்வது மஹாபாபம். ஆகை
யால் இந்தத் துஷ்டையை விட்டுவிடு. இந்த மஹாபாதகியான
கைகேயி என் தாயானாலும் அவளை நான் கொல்லாமல் விட்டிருப்
பேனா? பெற்ற தாயைக் கொன்ற துஷ்டனென்று ராமன் என்
னிடத்தில் வெறுப்படைவாரென்றல்லவா அவளை விட்டேன்? இ
ந்தக் கூனியை நாம் கொன்றோமென்று ராகவனுக்குத் தெரிந்
தால் நம்மிடத்தில் பேசவே மாட்டா”ரென்றார்.

அதைக்கேட்டுச் சத்ருக்கன் கோபத்தைத் தணித்துக்கொண்டு
மந்தரையை ஒரு உதை உதைத்துத் தள்ளிவிட்டார். அவள் அந்த
வேகத்தால் ப்ரக்ஞையற்றுக் கைகேயியின் பாதங்களில் போய்
விழுந்து கைகால்கள் ஒடிந்து பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு தீன
மாகக் கதறினாள். கைகேயி அவளைத் தன்னால் கூடியவரையில்
ஸமாதானஞ்செய்தாள்.

ஸர்க்கம் 79.

“இந்த ராஜ்யம் எனக்கு வேண்டாம்”

தசரதர் மரணமடைந்த பதினான்காவது நாள் காலையில் மந்தரி
கள் ஸௌபாதிக்கள் புரோஹிதர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து யோசித்துக்
கொண்டு பரதனைப் பார்த்து “நம்மெல்லோர்க்கும் பரமகுருவா யிருந்த
மஹாராஜா ஸ்வர்க்கத்தில் ஆசைவைத்துப் போய்விட்டார். அவ

அயோத்யா காண்டம்.

நுடைய முத்தபுத்ரனான ராமனும் 'மஹாபலசாலியான லக்ஷ்மணனும் கைகேயியின் வார்த்தையால் காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். ஒருவன் முதலில் அரசனைத் தேடி அடையவேண்டும்; பார்வையையும் தனத்தையும் பிறகு ஸம்பாதிக்கவேண்டும். பெற்றோரைவிட அரசனே நமக்கு அந்தரங்கமான ரகசகனென்று பெரியோர் சொன்ன படி, இந்த ராஜ்யத்திற்கு இப்பொழுது அரசனில்லாவிட்டாலும் ஈசுவர கிருபையால் ஜனங்களுக்குள் அதிருப்தியும் கலஹமும் உண்டாகவில்லை. (மந்த்ரிகளும் ராஜஸேவகர்களும் சிற்றரசர்களும் மிகுந்த ஒற்றுமையுடன் இருப்பதால் இந்த ராஜ்யத்திற்கு அபாயம் நேராது). ஆகையால் தாங்கள் எங்களுக்கு அரசனாகவேண்டும். வரிசை க்ரமத்தில் தாங்கள் மஹாராஜாவின் முத்தபுத்ரர்; எல்லாவிதத்திலும் வெகு கீர்த்திபெற்றவர்; ஜனங்களும் தங்களிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதி வைத்திருக்கிறார்கள். ராஜஸேவகர்களும் வ்யாபாரிகளும் அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஸகல பதார்த்தங்களுடன் கார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் தங்களுடைய முன்னோர்களால் ஆளப்பட்ட இந்த சாசுவதமான ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். பட்டாபிஷேகத்தைக் கைக்கொண்டு எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்தார்கள்.

ஆனால் தர்மத்திலிருந்து ஒரு நாளும் பிசகாத பரதன் அபிஷேக பதார்த்தங்களைப் ப்ரதக்ஷணஞ் செய்து ஜனங்களைப் பார்த்து “என்குலத்தில் முத்த புத்ரனே ராஜ்யத்தை அடையவேண்டுமென்பது தர்மமாக இதுவரையில் அனுஷ்டிக்கப்பட்டுவருகிறது. நீங்கள் புத்திமான்களல்லவா? என்னிடத்தில் இப்படிச் சொல்வது யுத்தமா? ராமன் எனக்குத் தமயன். ஆகையால் ராஜாவாயிருக்கத் தகுந்தவர் பதினான்கு வர்ஷங்கள் காட்டில் வலிப்பதாக நிச்சயஞ்செய்து விட்டேன். சதுரங்கஸைர்யம் தயாராகட்டும். காட்டிலிருந்து என் தமயனை எப்படியாவது அழைத்துக்கொண்டுவருகிறேன். இப்பொழுது வித்தமாயிருக்கும் அபிஷேக பதார்த்தங்களை அங்கே எடுத்துக்கொண்டுபோய் மஹாபூஜ்யரான ராமமூர்த்திக்கு அபிஷேகஞ் செய்து, யாகசாலையிலிருந்து மூன்று அக்னிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு வருவதுபோல், அந்த மஹாத்மாவைக் காட்டிலிருந்து இங்கே அழைத்துக்கொண்டுவருவேன். எனக்குத் தாயென்று பெயர் மாத்ரம் கொண்டிருக்கும் கைகேயியின் இஷ்டத்தை ஒரு நாளும் சிறைவேற்றமாட்டேன். ராமசுந்தரனே இந்த ராஜ்யத்தை ஆளுவார். நான் கோரமான வனத்தில் காலங்கழிப்பேன்.

ஆகையால் சில்பிகள் மேடுபள்ளங்களை ஒழுங்காக்கி ஸுகமான வழியை ஏற்படுத்தட்டும்; போகும்பொழுது அபாயமானவிடங்களைத் தாண்டுவதில் உதவிசெய்யக் காவலாளிகள் நம்முடன் வரட்டு”மென்று கட்டளையிட்டார்.

இப்படி ராமனுக்கு ஹிதமான வார்த்தைகளைப் பரதன் சொல்லி, அங்கிருந்த ஜனங்களெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து “மஹாராஜா, செய்த ப்ரதிக்கூறுப்படி தங்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தை மூத்த புத்ரனான ராமனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று ஒரே மனஸாக நிச்சயித்திருக்கும் தங்களுக்கு லக்ஷ்மீ கடாஷம் ஒரு நாளும் குறையாமலிருக்கட்டு”மென்று ஆசீர்வதித்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 80.

காட்டிற்கு மார்க்கம் ஏற்பட்டது.

பிறகு பூமியின் ஸாரத்தை நன்றாக அறிந்தவர்களும், கிணறு வெட்டுகிறவர்களும், வாய்க்கால் சுரங்கம் இவைகளை வெட்டுகிறவர்களும், தெப்பம் படகு ஓடம் இவைகளைச் செய்கிறவர்களும், கூலிக் காரர்களும், காவல்கார்க்கும் சூரர்களும், கல்தசசன்களும் ராஜ்ய உத்யோகஸ்தர்களும் யந்த்ரங்களைச் செய்பவர்களும், தச்சர்களும், மரங்களை வெட்டுகிறவர்களும், மேடுபள்ளங்களை ஒழுங்குபடுத்தி கிறவர்களும், சுண்ணாம்புக்காரர்களும் குறவர்களும் காட்டுவழியில் போய்ப் பழகினவர்களும் முன்னே போனார்கள். அவர்கள் ராமனைப் பார்ப்போமென்ற ஸந்தோஷத்தால் தங்களுடைய வேலைகளை வெகு சீக்ரமாகச் செய்து முடிக்கத் தீர்மானித்துப், பர்வ காலங்களில் ஸமுத்ரம் பொங்குவதைப்போல், கங்கைக் கரைக்குப் போனார்கள். தங்கள் தங்கள் கூட்டத்தாருடன் சேர்ந்து, மண்வெட்டி கோடாலி பாறை முதலிய ஆயுதங்களுடன் முன்னே போய், வழியிலுள்ள கிளைகளையும் செடி கொடிகளையும் மரங்களையும் அடிக்கட்டைகளையும் கல்லுகளையும் வெட்டி வெயிந்து மார்க்கத்தை ஒழுங்கு செய்தார்கள். சிலர் மரங்களில்லாதவிடத்தில் மரங்களை வைத்தார்கள்; சிலர் கோடாலிகளாலும் உளிகளாலும் அரிவாள்களாலும் மரங்களை வெட்டினார்கள்; சிலர் ஆழமாக வேரூன்றியிருந்த இலாமிசைச் செடிகளை எரித்தார்கள்; சிலர் மேடுபள்ளங்களை ஸமமாகச் செய்தார்கள்; சிலர் பெரிய பள்ளங்களையும் பாழுங்கிணறுகளையும் மண்ணால் நிரப்பினார்கள்.

கள்; சிலர் அவச்யமானவிடங்களில் பாலங்களைப் போட்டார்கள்; சிலர் அவச்யமானவிடங்களில் ஜலம் வற்ற வெட்டிவிட்டார்கள்; சிறிய கல்லுகளுள்ள விடத்தில் சிலர் அவைகளைப் பொடிசெய்தார்கள்; ஸ்வல்ப ஜலமுள்ளவிடங்களைப் படிக்கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப் பட்ட விஸ்தாரமான குளங்களாகச் சிலர் செய்தார்கள்; சிலர் ஜல மில்லாதவிடங்களில் ருசியான ஜலமுள்ள கிணறுகளையும் வானிகளையும் ஏரிகளையும், யானைகள் குதிரைகள் காலாட்கள் இறங்கிக் குடிக்கும்படியாக வெட்டி, ஜலம் குடித்த பிறகு தரையில் இளைப்பாறுவதற்காக மேடைகளையும் கட்டினார்கள். அந்த ஸைன்யங்கள் போகும் வழி கல்லுகளாலும் நற்சாந்தாலும் உறுதியாகக் கட்டப்பட்டுப் பக்கங்களில் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் ரீறைந்த மரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மதம் பிடித்த பகவிகள் அவைகளிலிருந்து ஆனந்தமாகக் கூவின. தேவதைகள் போகும் வழியைப் போல் அது பார்ப்பவர்களின் கண்களைப் பறித்தது.

பிறகு வாஸ்துசாஸ்த்ரத்தில் நிபுணர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்ட சூப முஹூர்த்தத்தில் வழியில் கூடாரமடிக்க நியமிக்கப்பட்டிருந்த வர்கள், ஜலஸௌக்யம் அமைந்து மாங்கள் அடர்ந்தவிடத்தில், பரதன் தங்குவதற்குக் கூடாரங்களை அடித்து விசித்ரமாக அலங்கரித்தார்கள். அவை நேர்த்தியான மெல்லிய மணல்களால் கட்டப்பட்ட மேடைகளால் சூழப்பட்டு நவரத்தனங்களிழைத்த மலைகளைப்போலிருந்தன. அவைகளின் நடுவில் விசாலமான வீதிகள் போடப்பட்டிருந்தன. தேவாலயங்களும் அரண்மனைகளும் ப்ராகாரங்களும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அழகான கொடிகள் எல்லாவிடங்களிலும் பறந்துகொண்டிருந்தன. ஆகாசத்தை அளவியிருக்கும் உப்பரிகைகளுள்ள வீடுகளால் நிறைந்து, இந்த்ரனுடைய ராஜதானியான அம்ராவதியைப்போலும், தேவகணங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் விமானக்கூட்டங்களைப்போலும் விளங்கிற்று. பலவித மீன்கள் நிறைந்து சுத்தமான குளிரந்த ஜலத்தையுடைய கங்கைக்கரையிலுள்ள காடுகளின் வழியாகத், திறமை வாய்ந்த சிற்பிகளால் போடப்பட்ட அந்த மார்க்கம், ராத்திரியில் மேகங்களற்றுச் சுத்தமான ஆகாசம் சந்த்ரனாலும் சந்த்ர வரிசைகளாலும் ப்ரகாசிப்பதுபோல் விளங்கிற்று.

பரதனுடைய அபிஷேகத்திற்குப் பூர்வாங்கமாகச் செய்யவேண்டிய நான்தி முதலிய மங்கள க்ரியைகளை வலிஷ்டர் அந்த ராத்ரியில் செய்து முடித்தார். விடியற்காலத்தில் ஸூத்ரமாகத் வைதானிக வந்திகள் ஸகல மங்களவாத்யகோஷத்துடன் 'வெகு சாதாரணமாகவும் மதுரமாகவும் பரதனைத் துதித்தார்கள். ஜாமத்தைக் குறிக்கும் துந்துபிதங்கக் கழிகளால் அடிக்கப்பட்டுக் கம்பீரமாகச் சபித்தது. சங்கம் முதலிய வாத்யங்கள் மந்த்ரம் மத்யமம் நாரமென்ற மூன்று ஸ்தாயிகளை வெகுசித்ரமாகக் கட்டிக்கொண்டு முழங்கின. ஆகாசத்தை அளவின அந்த வாத்யகோஷம், அதுவரையிலுமே சோகத்தால் பிடிக்கப்பட்ட பரதனை அதிகமாக வருத்தப்படுத்திற்று. அவர் உடனே விழித்துக்கொண்டு, “இவையெல்லாம் மஹாராஜாவுக்குச் செய்ய வேண்டிய மாயாதைகள்; எனக்கு அந்த யோக்யதையில்லை; நிறுத்துங்க” என்று கட்டளையிட்டுக், “குழந்தாய், சத்ருக்கா! கைகேயியால் விளைந்த அக்ரமத்தைப் பார்த்தாயா? ராஜ்யத்தில் நீ தப்பி நடக்கலாயிற்று. ஸகலவித துக்கத்திற்கும் என்னை ஆளாகிச் சக்ரவர்த்தி ஸுகமாக ஸ்வர்க்கத்தில் வலிக்கிறார். ராஜ்யத்தில் ப்ரதானமான அரசனிருக்கும்பொழுதே அவருடைய மூத்தபுத்ரன் யுவராஜாவாக நியமிக்கப்பட்டு விடையூய்ன்றி வந்துகொண்டிருந்த இக்ஷ்வாகு குல ராஜ்யலக்ஷ்மி, மாலுமியில்லாத ஓடம் வெள்ளத்தில் தத்தளிப்பதுபோல், நாதனில்லாமல் தபிக்கிறார். நம்மெல்லோர்க்கும் போஷகனும் ரக்ஷகனும் நாதனுமான ராமன், இக்ஷ்வாகு குல தர்மத்திற்கு விரோதமாக என் தாயால் காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டார். இப்பொழுது ராஜ்யலக்ஷ்மி அண்டியிருப்பதற்குப் புருஷர்களில் லாமல் அலைந்துகொண்டிருக்கிறா” என்று சித்தஸ்வாதீனமற்ற ஹஸதப்போல் ப்ரலாபித்தார். அதைக் கேட்டு அங்கிருந்த ஸ்திரீகளெல்லோரும் பெருங்கூர்லிட்டு அழுதார்கள்.

அப்பொழுது ஸகல ராஜதர்மங்களையும் அறிந்த வலிஷ்டர், பகவான் தன் சிஷ்யர்களுடன், ரத்னவிம்லாஸனத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் தேவெந்தரனுடைய ஸுதர்மாவைப்போல் விளங்கும்

ஸபாமண்டபத்தில் வந்தார். ஸகல வேதங்களுக்கும் நிதியான அந்த மஹர்ஷி, விரியற்ற போர்வையால் மூடப்பட்ட ஒரு தங்க ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்து தூதர்களை அழைத்து, “ஒரு பெரிய ராஜ்யகார்யம் இப்பொழுது நடக்கவேண்டும். ப்ராஹ்மண கூத்திரிய வைச்யர்களையும் ஸேனைத் தலைவர்களையும் மந்திரிகளையும் அரசனுக்கு அந்தரங்கமான வேலைக்காரர்களையும் பரதசத்ருக்களர்களையும் பரதனுடைய ஹிதத்தில் நோக்கமுள்ள விஜயன் ஸாமந்தரன் முதலியவர்களையும் சீக்ரத்தில் அழைத்து வாருங்க” என்று ஆக்ஞாபித்தார்.

பிறகு ரதங்களிலும் குதிரைகளிலும் யானைகளிலும் ஏறிவந்து கொண்டிருந்தவர்களின் கோலாஹலத்தால் அந்த ஸபாமண்டபம் நிறைந்தது. பரதன் உள்ளே வந்தபொழுது ஜனங்களெல்லோரும், முன்பு தசரதரை எதிர்கொண்டு உபசரிப்பதுபோலும், தேவதைகள் இந்த்ரனை எதிர்கொண்டழைப்பதுபோலும் உபசரித்து ஸந்தோஷித்தார்கள். அந்த மண்டபம், ஸமுத்ரத்திற்கு அருகிலுள்ள ஒரு பெரிய மடுவைப்போலும், வலிஷ்டபகவான் அதில் ஓடும் கம்பீரமான ஜலத்தைப்போலும், பரத சத்ருக்கள்கள் பயயில்லாமல் அதில் ஸஞ்சரிக்கும் திமிங்கலங்களையும் யானைகளையும்போலும், மந்திரி ஸேனாபதி முதலிய ஜனங்கள் அதிலுள்ள ரத்னங்களையும் சங்கங்களையும் பெரும் மணல்களையும்போலும், முன்பு தசரதர் ஆண்ட பொழுது இருந்ததுபோல் விளங்கிற்று.

ஸர்க்கம் 82.

பரதன் காட்டிற்குப்போகப் புறப்பட்டார்.

பரதனுக்கு அபிஷேகம் நடக்கப்போகிறதென்று எல்லா ஜனங்களும் நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு அந்த ராஜஸபையில் தஞ்ரத் ஆஸனங்களில் உட்கார்ந்துகொண்டிருப்பதையும், சரத் காலத்தில் நகூத்தரங்களால் ஆகாசம் விளங்குவதுபோல் அந்த ஸபை விளங்குவதையும் பார்த்து வலிஷ்ட மஹர்ஷி, அங்கிருந்த ராஜ்ய உத்போகஸ்தர்களையும் மற்ற ஜனங்களையும் எச்சரிக்கைசெய்து, “குமர்தாய், பரத! தசரதர் ஜனங்களைத் தர்மமாக ஆண்டவன் ஸர்க்கத்தை அடைந்தார். தனதான்யங்களால் நிறைந்த இந்த வித்தியான ராஜ்யத்தை இறக்கும் பொழுது உனக்குக் கொடுத்த

தார். சந்திரனை விட்டு அதின் காந்தி விலகாததுபோல் பிதிருவாக்ய பரிபாலன தர்மத்தை ஒருநாளும் விடாத ராமன் ஸத்யஸந்தனாக ஸாதுக்களுடைய நடத்தையை அனுஸரித்து இந்த ராஜ்யத்தை உனக்குக் கொடுத்துக் காட்டிற்குப் போனார். இப்படி உன் பிதா வாலும் தமயனாலும் மனப்பூர்வமாக உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இந்த ராஜ்யத்தை யாதொரு உபத்ரவமு மில்லாமல் நீ ஜனங்கள் ஸந்தோஷிக்க ஒப்புக்கொண்டு சிக்ரத்தில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து கொள். நான்கு திக்குகளிலும் தீவுகளிலுமுள்ள அரசர்கள் கோடி கோடியாக ரத்னங்களைக் கொண்டுவந்து உனக்குப் பாதகாணிக்கை யாக வைக்கட்டு”மென்றார்.

அதைக் கேட்டுப் பரதன், மூத்தவனிருக்கையில் இளையவன் ராஜ்யத்தைக் கைக்கொள்வது தர்மவிரோதமென்ற ராஜநீதியை அறிந்தவராகையால், அந்தத் தர்மத்தையே அனுஷ்டிக்க விரும்பித் துக்கத்துடன், ராமனிருக்குமிடத்திற்கு மனஸால் போய் அவரை ப்ரார்த்தித்தார். ராமனுடைய ஞாபகம் வந்தவுடன் அவருக்குக் கண்ணீர்பெருகி நெஞ்சையடைத்தது; ஸகல போகங்களையும் அனு பவிக்கத் தகுந்த வயஸும் சக்தியுமிருந்தும் அவைகளை வேண்டா மென்று மறுத்த மஹாத்மா. “என்ன ஆச்சர்யம்! லோகத்தில் தர்ம விரோதமான கார்யத்தை ஒருவனுக்கு உபதேசிக்க விரும்பினால், எவர்க்கும் தெரியாமல் மஹஸ்யமாகச் சொல்வது வழக்கம். ஸகல தர்மங்களையும்றிந்த வலிஷ்ட மஹர்ஷியே என்னை எவ்வளவோ அல்பனாக நினைத்தாரல்லவா? இப்படி இந்த ராஜ்யத்து ஜனங்களெல்லோரும் கூடியிருக்கையில் வெகுநேரமான அதர் மத்தைச் செய்யும்படி உபதேசிக்கிறாரல்லவா? அவருக்குச் செய்ய வேண்டிய மர்பாதையை நானும் மறந்து இந்த ஜனங்களுக்கு எதிரிலேயே அவரை நித்திக்கவேண்டு”மென்று நினைத்தார் “நான் இஹத்திலும் பரத்திலும் வேறு கதியில்லாமல் ராமனையே சரண மடைந்திருக்கிறேன், அப்படியிருக்க அதைப் பொறுக்காமல் நீங்கள் எல்லோரும்கூடி அதைக் கெடுக்க இவ்வளவு ச்ரமப்படுவது நல்ல கார்யம்! இது காடல்லவே. நகரத்திலேயே, இவ்வளவு ஜனக்கூட்டத் தில், நான் ப்ராணாதாரமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கும் தனத்தை அபஹரிக்க நீங்கள் எல்லோரும் எங்கே வந்து சேர்ந்திருக்கிறீர்கள்?

“இங்ஙனாகு குலத்திற்கு எப்பொழுதும் ஸ்ரேஷ்டமுண்டாகவேண் டுமென்றே இந்த வலிஷ்ட மஹர்ஷி புரோஹிதராக ஏற்படுத்தப்பட்ட

டிருக்கிறார். அவர் மூன்று காலங்களையும் அறிந்தவர். ஆகையால் எங்களுடைய குலத்திற்கு விசேஷக் கூடமுண்டாகவேண்டுமென்றே இப்படி எனக்கு உபதேசஞ் செய்கிறார், பார்த்தீர்களா? இவ்விதமானவரைக் குலகுருவாக வைத்துக்கொண்டு இவ்விதமான உபதேசத்தை அனுஷ்டித்தால் என் குலம் வெகுசீக்கரத்தில் ஸகலக் கூடங்களையும் ஸுலபமாக அடையுமென்பதில் ஸந்தேஹமு முண்டோ?

“ராமன் விதிப்படி குருகுலவாஸஞ்செய்து சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றவர்; அவைகளின் அர்த்தங்களை நன்றாயறிந்தவர்; அவைகளைத் தவறாமல் அனுஷ்டிப்பவர்; அப்படிப்பட்டவருடைய ராஜ்யத்தை, அதே தர்மங்களுக்குட்பட்ட நான் அபஹரிப்பது உங்களுக்கே ஸம்மதமா? ராமனை விட்டுப் பிரிந்த அடுத்த நிமிஷத்திலேயே தசரதர் உயிரை விட்டார்; அவருக்கு நான் புகரனாய்ப் பிறந்து ராமனுடைய ராஜ்யத்தை எப்படி அபஹரிக்கத் துணியேன்?

என் ஸ்வேருபத்தைச் சமர்ப்பித்து ஆலோசித்தால் இந்த ராஜ்யத்தை நான் ஆளத்தகுந்தவன்ல்லவென்று நன்றாகத் தெரியுமே. இது ராமனுடைய பொருள்; நானும் ராமனுடைய உடைமையே. அவருக்குச் சேஷபூதமான (உடைமையான) பதார்த்தங்களில் ஒன்று மற்றொன்றை ஆளமுடியுமா? அப்படியானால் இந்த ராஜ்யம் என்னை ஏன் ஆளக்கூடாது? லோகத்தில் சிலர் தங்களுடைய பிதாக்களை மீறித் தாங்களே ஆண்டவருகிறார்கள். நான் அப்படிப்பட்டவனென்று ஒரு கூண்டாவது நினைக்கக்கூடாது. ஆனால் ‘லோகத்தில் ரத்னமும் அது வைக்கப்படும் பெட்டியும் உடையவனுக்கு சேஷபூதமான பதார்த்தங்களல்லவா? அவைகளில் ஒன்றான பெட்டி மற்றொன்றான ரத்னத்தை ரக்ஷிக்கவில்லையா’வென்றால், அந்தப் பெட்டியும் திறவுகோல் முதலியவைகளால் ரத்னத்தை ரக்ஷிக்கும்படி உடையவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அப்படி ‘நீ இந்த ராஜ்யத்தை எனக்காக ஆண்டு கொண்டிரு’வென்று ராமனால் நான் கட்டளையிடப்படவில்லை. நாம் அணிந்துகொள்ளும் ஓர் ஆபரணத்தை வேண்டாதபொழுது பெட்டியில் வைப்பதுபோல், ராமன் தானே இந்த ராஜ்யத்தை ஆள வேண்டியதானாலும்; நாம் நம்மால் கூடியவரையில் ப்ரார்த்தித்தும் அங்கேரிக்காமல் ‘எனக்கு இப்பொழுது வேறு வேலை யுண்டு; ஆகையால் எனக்கு அவகாசம் உண்டாகும்வரையில் நீ பார்த்துவா’வென்று என்னிடத்தில் ஒப்புவித்தால், அவருக்கு அடிமையாகப் பெட்டியைப்போல் அவர் வரும்வரையில் இந்த ராஜ்யத்தைப் பாதுகாப்பேன்.

பேன். ஆகையால் அவரைத் திரும்பி அழைத்துவரும் விஷயத்தில் எல்லா முயற்சிகளையும் செய்யவேண்டும். முதலில் ராமனிடத்திற்குப் போய், கைகேயிக்குச் சக்ரவர்த்தி வரங்களைக் கொடுத்ததால் இந்த ராஜ்யம் எனதென்ற எண்ணத்தை மாற்றவேண்டும். மூத்த புத்ரனும் எவ்விதத்தாலும் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் ச்ரேஷ்டனும் தர்மாத்மாவும் ஸூரிய வம்சத்தரசர்களில் முதன்மை வாய்ந்தவருமான ராமனே தசரதருக்குப் பிறகு இந்த ராஜ்யத்தை ஆளத்தகுந்தவர். நீசர்களால் அனுஷ்டிக்கப்படுவதும் ஸ்வர்க்கத்தைக் கெடுப்பதுமான இந்த மஹாபாபத்தை நான் செய்தால் வைவஸ்வதமனு முதல் இதுவரையில் யாதொரு தோஷமுமின்றி மஹா கீர்த்தியுடன் இந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்த ஸூரிய குலத்தரசர்களுக்கு அழிவில்லாத அபகீர்த்தியைத் தேடிவைத்தவனாவேன். கைகேயி செய்த பாபத்தில் எனக்கு யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லை; அது எனக்குக் கொஞ்சங்கூட இஷ்டமில்லை. அதற்குப் ப்ராயச்சித்த ரூபமாக நான் வனத்திலிருக்கும் ராமனை இங்கிருந்தே கைகப்பி நமஸ்கரிக்கிறேன். அவர் எங்கேயிருந்தாலும் அவரை அழைத்து வரப் போகிறேன். இந்த மூன்று லோகங்களுக்கும் அதிபதியாக இருக்கத் தகுந்தவர் அவரைத் தவிர யா”ரென்றார்.

தர்மத்தை ஒட்டின அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸபையிலிருந்தவர்களெல்லோரும் ராமனிடத்தில் பதிந்த மனஸுள்ளவர்களாக ஆனந்தக்கண்ணீர் விட்டார்கள். பிறகு பரதன் “ராமனைக் காட்டிலிருந்து அழைத்துவர என்னால் முடியாவிட்டால், குரு சக்ருஷையில் தவறாத மஹாத்மாவான லக்ஷ்மணனுடன் நானும் காட்டிலேயே இருப்பேன். இங்கேயிருக்கிறவர்களெல்லோரும் என்னுடன் வரவேண்டும். உங்களுக்கு எதிரில் அவரை எந்த உபாயத்தாலாவது பலாத்காரத்தாலாவது திரும்பி அழைத்துவருகிறேன். கூலிவேலை செய்கிறவர்களும் வழியைச் சுத்தஞ்செய்ய முன்னே அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள். நானும் காட்டிற்குப் போக நிச்சயித்துவிட்டே”னென்று ஸமீபத்திலிருந்த ஸுமந்தரரைப் பார்த்துச் ‘சதுரங்க ஸையத்தைப் ப்ரயாணத்திற்கு வித்தமாக இருக்கச் சொல்லு’ மென்று உத்திரவுசெய்தார்.

பிறகு ஜனங்களும் ஸேனாபதிகளும், ராமனைத் திரும்பி அழைத்துவரக் காட்டிற்குப் ப்ரயாணம் நிச்சயமாயிற்றென்று கேட்டு ஸந்தோஷ மடைந்தார்கள். அந்த புத்த வீரர்களின் பத்னிகளும் தங்கள் ஞாடைய கணவன்களை சீக்ரப்படுத்தினார்கள்; குதிரைகளிலும் வண்டி

டிகனிலும் ரதங்களிலும் ஸைன்யங்களை ஏற்றித் தலைவர்கள் ப்ரயாணத்திற்கு வித்தஞ்செய்தார்கள். ஸைன்யம் புறப்படத் தயாராயிருந்ததைப் பார்த்துப் பரதன் வலிஷ்டரிடத்தில் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு ஸமீபத்திலிருந்த ஸுமந்த்ரரை 'என் ரதத்தைக் கொண்டுவாரு'மென்று ஆக்ஞாபித்தார். அவர் உத்தமமான குதிரைகளைப் பூட்டி ரதத்தைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்.

மஹா ப்ரதாபசாலியும் கலங்காத தைர்யமுடையவரும், மஹா வீரனுமான பரதன் "என் அண்ணனை ப்ரார்த்தித்து எப்படியாவது காட்டிலிருந்து திரும்பி அழைத்துவருகிறேன். ஸுமந்த்ரரே! ஸகல ஜகத்திற்கும் சேஷமுண்டாவதற்கு, வனத்தில் வலிக்கும் ராகவனை அயோத்யைக்கு அழைத்துவர விரும்புகிறேன். அதற்காக ஸேனாநாயகர்களும் ஸைன்யங்களும் என்னுடன் வரவேண்டியதென்று அவர்களுக்குச் சீக்ரமாகத் தெரிவியு"மென்றார்.

ஸுமந்த்ரர் அதிக ஸந்தோஷத்துடன் ஸகல ராஜ்ய உத்யோகஸ்தர்களுக்கும் ஸேனாபதிகளுக்கும் 'நண்பாகளுக்கும் பரதனுடைய உத்ரவைத் தெரிவித்தார். அந்நகரத்திலுள்ள நான்கு வர்ணத்தாரும் வெகு உத்ஸாஹத்துடன், ஒவ்வொரு வீட்டிலும் உத்தமமான ஒட்டகங்களையும் கோவேறு கழுதைகளையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் ரதங்களையும் ப்ரயாணத்திற்கு வித்தஞ்செய்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 83.

பரதன் கங்கைக்கரைக்கு வந்தார்.

பிறகு பரதன் அதிகாலையில் எழுந்து ரதத்திலேறி ராமனைப் பார்க்க ஆசைகொண்டு வேகமாகப் ப்ரயாணஞ்செய்தார். மந்த்ரிகளும் புரோஹிதர்களும் ஸூர்யோதயத்திற்கு ஸமானமான ரதங்களில் முன்னே போனார்கள். விதிப்படி அலங்காரஞ் செய்யப்பட்ட ஒன்பதாயிரம் யானைகளிலும் அறுபதாயிரம் ரதங்களிலும் லக்ஷம் குதிரைகளிலும் பல யுத்த வீரர்கள் அவரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். கைகேயியும் ஸுமித்ரையும் கௌஸல்யையும் ராமனைத் திருநீழி அழைத்து வருவதென்ற ஆசையால் ஸந்தோஷமடைந்த உத்தமமான வாஹனங்களில் போனார்கள் (கைகேயியின்

ஸ்வபாவம் எப்பொழுது எந்தக் காரணத்தால் முற்றிலும் மாறி, ராமனைத் திரும்பி அழைத்துவருவதில் ஆசைகொண்டதென்று வால்மீகி சொல்லவில்லை. ஆனாலும் இது அல்பமான விஷயமல்ல வென்றதைக் கவனிக்கவும்). ப்ராஹ்மண சூத்தரிய வைச்யர்களும் கூட்டங் கூட்டமாக “கோடைகாலத்தில் வெயிலில் தபிக்கும் ப்ராணிகள் மேகத்தைத் தூரத்தில் கண்டாலும் அதை விட்டுப்போக மனஸ்வராது; அதைப் பார்த்தவுடனேயே ஸ்கல தாபமும் தீரும்; அப்படி ராமனிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்கள் அவரைப் பார்க்காவிட்டாலும் அவரை விட்டுப்பிரியப் பொறுக்கமாட்டார்கள். அவரைப் பார்த்தவுடனேயே மூன்றுவித தாபங்களும் பறந்துபோம். யானைத்துதிக் கையைப்போல் நீண்டு பெருத்து முழங்கால்வரையில் தொங்கும் திருக்கைகளையுடையவர்; அந்த ஸௌந்தர்யத்தைத் தன் பக்தர்கள் தடையின்றி அனுபவிக்கும்படி அனுக்ரஹிப்பவர்; தன்னை அண்டினவர்கள் தனக்கு விரோதஞ் செய்தாலும் மாறாத ப்ரீதியுள்ளவர்; பக்தர்களைக் காப்பாற்றுவதில், தனக்கு மிகவும் அந்தரங்கமானவர்கள் தன்னைத் தடுத்தாலும் தான் செய்த ப்ரதிக்கூலையைத் தவறாதவர். கைகேயியின் கொடிய வார்த்தைகளால் நமக்கு நேர்ந்த தாபங்களுள்ளாம் அவருடைய முகத்தைப் பார்த்தமாத்ரத்திலேயே நீங்கிப் போம்; ஸ்கல ப்ராணிகளின் சோகத்தை நீக்குகிறவரிடத்தில் போன பிறகும் நமது சோகம் அழியாமலிருக்குமா? துக்கப்படாதீர்கள் என்று அவர் நம்மைப் பார்த்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை; புன்சிறிப்புடன் நம்மைப் பார்க்கவும் வேண்டியதில்லை; கருணை பொழியும் பார்வையுடன் ப்ரியமான வார்த்தைகளை நம்மிடத்தில் ஸ்பேசவேண்டியதுமில்லை. நாம் செய்யவேண்டிய முயற்சி யாதொன்று மில்லை; எட்டியிருந்து அவரை நாம் தர்சிக்கவுடனேயே, ஸூர்யன் உதிக்கும் பொழுதே லோகத்திலுள்ள இருட்டை அழிப்பதுபோல் நமது துக்கங்களை அழிப்பா” என்று ராமனைப்பற்றியே ஒருவர்க் கொருவர் பேசிக்கொண்டு ஆனந்தம் மேலிட்டு, ஒருவரை ஒருவர் கட்டி அணைத்துக்கொண்டு வேகமாகப் போனார்கள்.

இன்னும் அந்த நகரத்துஜனங்களில் ராமனை அண்டினவர்களும் வ்யாபாரிகளும் ரத்னங்களை இழைப்பவர்களும் சூயவர்களும் சேணியர்களும் ஆயுதஞ் செய்கிறவர்களும், மயில் தோகையால் விசிறி குடை முதலியவைகளைச் செய்கிறவர்களும், வாள்காரர்களும், இழைப்புலேலைக்காரர்களும், மரங்களையும் ரத்னங்களையும் துளை போடுகிறவர்களும், தங்கலேலைக்காரர்களும் சாந்துபூசுகிறவர்களும்

வாணிகர்களாகவும், தட்டான்களும், கம்பளங்களைச் சுத்தஞ் செய்கிறவர்களும், தைலம் தேய்க்கிறவர்களும் உடம்பு பிடிக்கிறவர்களும் தூபம் போடுகிறவர்களும், மது முதலிய பாணங்களை விற்கிறவர்களும், வண்ணன்களும் தையற்காரர்களும், க்ராமங்களுக்கும் இடைச்சேரிகளுக்கும் தலைவர்களும், ஆட்டிவைக்கிறவர்களும் அவர்களைச் சேர்ந்த பெண்களும், செம்படவர்களும் அந்த ஸையத் துடன் போனார்கள்.

வேதங்களில் திறமையுள்ள ப்ராஹ்மணர்களும் யோகிகளும் எருதுகள் பூட்டின ரதங்களில் பரதனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். எல்லோரும் நேர்த்தியான ஆடையாபரணங்களாலும் பரிமா த்ரவ்யங்களாலும் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டு, ராமனை அயோத்யைக்குத் திரும்பி அழைத்துவரக் காட்டிற்குப் போகும் பரதனை வெகு ஸந் தோஷத்துடன் பல வாஹனங்களில் பின்தொடர்ந்தார்கள்.

வெகு தூரம் ப்ரயாணஞ்செய்து கங்கைக்கரையில் சிருங்கிபேர புரத்திற்கு வந்தார்கள். அங்கே ராமனுக்கு முக்ய மித்ரான குஷமன், தன்னைச் சேர்ந்த நிஷாத ஜாதியாருடன் வெகு தர்மமாக ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்தான். ராமனுக்குக் கெடுதிசெய்பவர்கள் அந்த வழியாக வராமல் தடுக்க ஜாக்ரதையாக எப்பொழுதும் கார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பரதன் சக்ராவாக பக்ஷிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கங்கைக்கரைக்குவந்து “மந்த்ரிகளே! நமது ஸையங்கள் இஷ்டமான விடங்களில் தங்கட்டும். இங்கே இளைப்பாறி நாளைக்கு இந்த நதியைத் தாண்டி லீவாம். ஸ்வாக்கத்தை யடைந்த என் பிதாவிற்குத் திருப்தியாகும் பொருட்டு இந்தப் புண்யத்தில் ஜல கர்ப்பணங்களைச் செய்ய விரும்புகிறே”னென்றா. மந்த்ரிகள் அப்படியே ஸையங்களை அவர்களுடைய ஜாதிக்குத் தகுந்தபடி தனித்தனியாக இஷ்டமான விடங்களில் கூடாரமடிக்கச் செய்தார்கள். பரதனே ராமனைத் திரும்பியழைத்து வருவதில்லையெ ன்ருபகமுள்ளவராக அந்த ராதியில் அங்கே தங்கினான்.

பரதன் குஹனை வந்தித்தார்.

பரதனுடைய ஸைன்யங்கள் கங்கைக்கரையில் வந்து கூடார மடித்திருப்பதைக் குஹன் பார்த்துத் தன் பந்துக்களிடத்தில் “இந்த ஸைன்யம் கடல் புரண்டதுபோல் சிருங்கிபேர புரத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறது. இதை மனதாலும் எண்ணுவது ஸாத்யமல்ல. இஷ்வாகு குலமன்னர்களின் கோவிதாரக் கொடி விளங்கும் ஹாரதம் அதோ தெரிகிறது. ஆகையால் பரதனென்ற மஹா பாபி, ராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்தினது போதாதென்று, இன்னும் ஏதோ கெடுதி செய்ய நினைத்து வந்திருக்கிறான். நம்மைச் சிறை செய்வானோ கொல்வானோ தெரியவில்லை. அல்லது, ராமன் பதினான்கு வர்ஷங்களுக்குப் பிறகு ஒருவேளை திரும்பி வந்தால், தன் அதிகாரத்திற்கும் ஐசவர்யத்திற்கும் அழிவு நேருமாகையால் அவர் காட்டில் ஒண்டியாயிருக்கும் பொழுதே அவரைக் கொன்று விடுவது நல்லதென்று யோசித்து, ஞாதிகளுக்குள்ள த்வேஷத்துடன் ராமனைத் தேடி வருகிறானோ? கெட்ட ஸ்வபாவமுள்ள கைகேயியின் புத்ரன் இவனல்லவா? எவ்விதத்திலும் லோகத்திற்கு நாதனாயிருக்கத் தகுந்த ராமனுடைய ஐசவர்யத்தை முற்றிலும் அபஹரிக்கவல்லவா வருகிறார்களா? அது பிறர்க்கு ஸூலபமாகக் கிடைக்குமா? ராமனோ என் ரக்ஷகன், என்போஷகன், என் அருமைத் தோழன், நீங்களெல்லோரும் அவனுக்கு யாதொரு அபாயமும் நேராமல் கங்கைக்கரையில் புத்தத்திற்குத் தயாராயிருங்கள். நம்மைச் சேர்ந்த வேடர்களெல்லாம் நமது ஸைன்யங்களுடன் ஒடங்களில் மாம்ஸம் பழம் கிழங்கு முதலிய உணவுகளை ஏற்றிக்கொண்டு இறங்கும் துறைகளை ஜாகரதையாகக் காக்கவேண்டும். கைவாத்த ஜாதி யார்களில், யௌவன புருஷாகள ஆயுதம் பூண்டு, ஒவ்வொரு படகிலும் தூறு வீதம் நமது ஐநூறு படகுகளிலும் கங்கையில் பரவி நிற்கட்டும். பரதன் ராமனிடத்தில் நல்ல எண்ணத்துடன் வந்தால் இந்த ஸேனையை அராயில்லாமல் கங்கையைத் தாண்டவிடுவோம். இல்லாவிட்டால் இங்கேயே அழித்துவிடுவோ”மென்று ஆக்ஞாபித்து, மீன் மாம்ஸம் மரவுரி பழம் முதலியவைகளைக் காணிக்கைபாக எடுத்துக்கொண்டு பரதனிருக்குமிடத்திற்குப் போனான்.

ஸுமந்தர் அவன் வருவதைக் கண்டு பரதனைப்பார்த்து வணக்க மாக “ஸ்வாமி இதோ வருகிறவன் நிஷாதர்களுக்கு அநிபதியான குழைன்; வயதுசென்றவன்; தண்டகாரணயத்தில் பிறந்து வளர்ந்து அழைப்பற்றின யாவையும் அழிந்தவன்; தங்களுடைய தமயனுக்கு ப்ரியமான தோழன்; தன் பந்துக்களுடன் தங்கள் தர்சனத்திற்கு வருகிறான். ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருக்குமிடம் இவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆகையால் தாங்கள் இவனைப் பார்க்கலா”மென்று தெரி வித்தார். அந்த ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைக் கேட்டு பரதன் “குழைன் அதிசீகரத்தில் அழைத்துவாருங்க”ளென்றார்.

“பிறகு குழைன் தன் பந்துக்களுடன் பரதனுடைய ஸமீபத்தில் போய் நமஸ்கரித்து மிகுந்த வணக்கத்துடன் “இந்தத் தேசம் தங்களுடைய வீட்டுக்கொல்லை. ஆனால் கங்கைக்கரை வரையில் வழி போடப்பட்டதை நான் அழிந்தும் தாங்கள் வருவதாக எனக்கு உத்திரவு செய்யாமலிருந்ததால் மோசம் போனேன். ஆகையால் எங்களுடைய இஷ்டப்படி எதிர்கொண்டு உபசரிக்க அவகாசமில்லை. நாங்கள் தங்களுடைய அடிமைகள்; தங்களுடைய ப்ரதேசத்தில் தங்கள் இஷ்டப்படி வலிப்பதற்குத் தடையென்ன. என்னுடைய வேலைக்காரர்கள் பழங்குளையும் கிழங்குகளையும் புதிதாக எடுத்த மாம் ஸங்களையும் உலாந்த மாம்ஸங்களையும் இன்னும் காட்டில் கிடைக்கக் கூடிய ஸகல தானியங்களையும் இதோ கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். அவைகளை அங்கீகரித்துத் தாங்களும் தங்களுடைய ஸையமும் இந்த ராத்திரியில் இங்கே தங்கியிருந்து நாளைக்குப் ப்ரயாணஞ் செய்யலாமென்று விக்ஞாபனஞ் செய்து கொள்ளுகிறே”னென்றான்.

ஸர்க்கம் 85.

குழைன் இப்படிச் சொல்ல, வெகு புத்திமானான பரதன் சாதூயமாகப் பதில் அளித்தார். “என் குருவான ராமசுந்தரனுக்கு அருமைத் தோழா! என் ஸையமோ கணக்கில்லாதது; நீயோ ஒண்டி. இப்படியிருந்தும் அவர்களுக்கு விருந்துசெய்யவேண்டுமென்று நினைத்ததாலேயே செய்ததுபோலாயிற்று. உன் பக்தியையும் பெருந்தன்மையையும் ஒளதார்யத்தையும் பார்த்தாலேயே என் ஸையங்களுக்கு நீ விருந்துசெய்வித்தால் எவ்வளவு திருப்தி யுண்டாகுமோ அவ்வளவு திருப்தியடைந்தே”னென்றார். வெகு கம்பீர ஸ்வபாவமுள்ளவராகையால், குழைன் ஸந்தித்ததாலும் அவன் செய்த உபசாரத்தாலும் தன் எண்ணங்கள் யாவும் நிறைவேற்றிவிட்டுப் போல்

ஸந்தோஷித்து, “அதிருக்கட்டும். பரத்வாஜ மஹாரிஷியின் ஆச்ரமத்திற்குப் போகும் வழி எது? கங்கைக்கரையிலுள்ள நீர்த் தாக்குகளில் ப்ரயாணஞ்செய்வது மிகவும் கஷ்டமல்லவா” வென்றார்.

காட்டிலேயே பிறந்து வளர்ந்த குழன் அதற்கு “நானும் என் வேடர்களும் ஆயுதபாணிகளாகத் தங்களுடன் வருகிறோம். ஆகையால் போகும் வழியைப்பற்றித் தாங்கள் கவலைப்படவேண்டிய தில்லை. ஆனால் இந்தப் பெரிய ஸையத்தைப் பார்க்கும்பொழுது எனக்கு ஒரு ஸந்தேஹமுண்டாகிறது. ராமனிடத்தில் நல்ல எண்ணத்துடன் தாங்கள் போகிறீர்களா? அல்லது விரோத புத்தியுடன் போகிறீர்களா? அவரோ ஒரு ப்ராணிபையும் ஹிம்ஸிக்காதவர். அவரைப் பார்க்கப்போவதற்கு இந்த ஸையம் வேண்டியதில்லையே” யென்று கைகூப்பி வணக்கமாகத் தெரிவித்தான்.

குழன் பரதனிடத்தில் ஸந்தேஹப்பட காரணமேயில்லை. ஒருவன் கையில் சேற்றை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் விட்டுடறிந்தால் அது அங்கே ஒட்டுமா? அவனுடைய கை அழுக்காகுமே தவிர வேறென்ன? அப்படி மஹாசத்தமான அந்நக்கரணத்தையும் ராமனிடத்தில் விசேஷ பக்தியையுமுடைய பரதன் தன்னிடத்தில் குழன் ஸந்தேஹித்ததைப் பற்றிக் கொஞ்சங்கூடக் கோரிக்கவில்லை. “நீ ஸந்தேஹப்படும் கஷ்டம் வரும்படியான காலம் ஒரு பொழுதும் நேரவேண்டாம். அது கலிகாலத்தில் அல்லவா? என்னிடத்தில் நீ ஸந்தேஹப்படுவது நயாயமல்ல. ராகவன் எனக்குத் தமயன், பிதாவைப்போன்றவர். அவரைக் காட்டிலிருந்து திருப்பி அயோத்யைக்கு அழைத்துப் போவதற்காக வந்திருக்கிறேன். வேறு விதமாக எண்ணவேண்டாம். நான் சொல்வது ஸத்ய” மென்றார்.

அதற்கு குழன் முகம் மலர்ந்து அடங்காத ஸந்தோஷ மடைந்து “ஸ்வாமி! தாங்கள் வேண்டாமலும் முயற்சிசெய்யாமலுமே கிடைத்த ராஜ்யத்தை விட்டுவிட நிச்சயித்திருக்கிறீர்கள். தங்களைப் போன்றவர்கள் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் யார் இருக்கிறார்கள்? ஸகலவிதத்திலும் தாங்களே தன்யர்கள், வனவாஸத்தால் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கும் ராமசந்த்ரனைத் தாங்கள் திரும்பி அழைத்துப்போக விரும்பினால் தங்களுடைய கிர்த்தி என்றைக்கும் ஸகல லோகங்களிலும் விளங்கு”மென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் ஸூர்யன் அஸ்தமித்தான்.

ஸைன்யத்தை அங்கே தங்கும்படி ஏற்பாடுசெய்துவிட்டுப் பரத சத்ருக்களாகும் குஹனும் அங்கே படுத்துக்கொண்டார்கள். பரதன் பிறவிச்செல்வமுள்ளவர், துக்கத்தையே அறியாதவர்; அதை அனுபவிக்கத் தகாதவர், அதற்குக் காரணமான யாதொரு பாபத்தையும் செய்யாதவர்; ராமனிடத்தில் விசேஷ பக்தி வைத்தவர்; ஸ்வபாவத்திலேயே மஹாதீரன். அப்படியிருந்தும் சொல்வதற்கும் நினைப்பதற்கும் முடியாத ஓர் பெரிய துக்கம் அவரைப் பிடித்துக்கொண்டது. எப்பொழுதும் ராமனைப்பற்றியே நினைத்துக் கொண்டு அதே கவலையாயிருந்ததால், காட்டுத்தீயால் பிடிக்கப்பட்ட மரம் உள்ளே செந்தணலுடனும் வெளியில் அது தெரியாமல் எரிந்து கொண்டிருப்பதுபோல் ராமனுக்கு நேர்ந்த அந்நயத்தையும் கஷ்டத்தையும் நினைக்கும்பொழுது அவருடைய ஹிருதயம் கொழுந்து விட்டெரிந்தது. ஹிமயமலையில் ஸூர்யகிரணங்கள் தாக்கி வெள்ளம் பெருகுவதுபோல், அவருடைய தேஹத்திலிருந்து சோகமென்ற நெருப்பால் வியர்வை சொரிந்தது. ராமனை விட்டுப் பிரிந்த துக்கமென்பதே ஒரு மலை; ராமனைப்பற்றின இடைவிடாத எண்ணமே அதிலுள்ள கற்பாறைகள்; பலவிதமாய்ப் பெருமூர்ச்சவிட்டுக் கொண்டிருப்பதே அந்த மலையிலுள்ள பொன் வெள்ளி முதலிய தாதுக்கள்; இந்திரியங்கள் தங்களுடைய தொழில்களைச் செய்ய முடியாமலிருப்பதே அசேதனமான மரங்கள்; சோகம் ஆயாஸம் முதலியவைகளே அதின் சிகரங்கள்; ப்ரக்ஞையற்றிருப்பதே அதில் வலிக்கும் துஷ்டமிருகங்கள்; தாபமே அதில் அடர்ந்த மூங்கிற்காடுகள்; தன் கூட்டத்திலிருந்து பிரிந்த யானையைப்போல் துக்கத்தால் சுமத்தப்பட்ட மனதுடன் பெருமூர்ச்சவிட்டுக்கொண்டு, அடிக்கடி மூர்ச்சை அடைந்து, அடிக்கடி உபிரையிழக்கும் நிலைமையை அடைந்து, மனதை வாட்டும் ஜ்வரத்தால் ஆறுதலில்லாமல் பரதன் தபித்தார்.

பிறகு தன் பரிவாரத்துடன் குஹனிருக்குமிடத்திற்குப் போனார், பரதன் படும் துக்கத்தை அவன் பார்த்துத் தானும் துக்கமடைந்து ராமனைப்பற்றி அவருக்கு ஆறுதல் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

ராமனுடைய வரலாற்றைக் குறன் சொன்னான்.

பரதனுடைய ஸ்வபாவத்தைக் குறன் நன்றாக அறிந்தபிறகு லக்ஷ்மணன் ராமனிடத்தில் வைத்த விசேஷ பக்தியையும் அவர் செய்யும் கைங்கர்யத்தையும் அவருடைய உத்தம குணங்களையும் பரதனுக்குச் சொல்ல ஆரம்பித்தான். வர்ணிக்கப்படும் ராமனுடைய குணங்களோ எல்லையற்றவை; அவைகளை வர்ணிப்பது ஸமுத்ரத் தைக் கையால் தடுப்பதுபோலாகும். கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் பரதனே குறனைப்போன்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கும் திறமையுடையவர்; சொல்லும் குறனே பால்பம்முதல் காட்டிலுள்ள பொருள்களையே அறிந்தவன். ஆகையால் தன் புத்திக்கும் சொல்லிற்கும் எட்டினவரையில் பகவானுடைய குணங்களை வர்ணித்தான். முற்றிலும் வர்ணிக்க யாரால் முடியும்? பகவானைப்பற்றி உபதேசிப்பதில் புதிது பழையதென்ற பேதமில்லை. உபதேசிக்கிறவர்களோ பரமகுருக்கள்; உபதேசம் பெறுகிறவர்களோ எல்லையற்ற சீர்த்தையுள்ளவர்கள். ஆனால் ராமனிடத்தில் பரதனுக்குள்ள ஸ்நேகத்தையும் பக்தியையும் விருத்திசெய்ய நினைத்து, லக்ஷ்மணனுடைய கல்யாண குணங்களைக் குறன் வர்ணிக்க ஆரம்பித்தான்.

“லக்ஷ்மணன் ராமனிடத்திலுள்ள பரம ப்ரீதியாலும் பக்தியாலும் அவரை ரக்ஷிக்கக் கார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அதைக்கண்டு நான் மிகவும் வருத்தமடைந்து ‘குழந்தாய்! இதோ உனக்காக ஒரு ஸுகமான படுக்கையை வித்தஞ்செய்து வைத்திருக்கிறேன். இதில் நீ படுத்து இஷ்டப்படி இளைப்பாறிக்கொள்ளலாம். நான் காட்டில் பிறந்து வளர்ந்தவனாகையால் கஷ்டங்களை அனுபவிப்பது எனக்கு ஸ்வபாவம். விழித்துக்கொண்டிருப்பதால் எனக்கு சரமமேயில்லை. என்னேடிருக்கும் இந்த வேடர்களும் அப்படியே. நாங்கள் ஜாக்கிரதையாக விழித்துக்கொண்டு ராமனைப் பாதுகார்க்கிறோம். நீயோ ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டவன். உனக்கு இது தகாது. இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் ராமனைக்காட்டிலும் ப்ரியமான வஸ்து எனக்குக் கிடையாது. நான் சொல்லுவது ஸத்யம். வேண்டுமென்றால் ஸத்ய தேவதையின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். இவருடைய

கிருபையால் இந்த லோகத்தில் மஹாகீர்த்தியையும் தர்மத்தையும் எல்லையற்ற அர்த்தத்தையும் அடையலாமென்று நம்பியிருக்கிறேன். நானும் என் பந்துக்களும் என் அருமைத்தோழனான ராமனும் வீரையும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது வில்லுங்கையுமாக நான்கு புறங்களிலும் கார்த்துக்கொண்டிருப்போம். எப்பொழுதும் இந்த வனத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் எனக்கு இங்கே தெரியாத விஷயம் ஒன்றுமில்லை. நானும் என் பந்துக்களும் ஸைன் யங்களும் எதிரிகள் சதுரங்க பலத்துடன் வந்தாலும் துரத்தி விடுவோ”மென்று சொன்னேன்.

அதற்கு அவர், ‘தர்மத்திலிருந்து விலகாத மனஸையுடைய நீ கார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது எங்களுக்குப் பயமென்ன? சக்ரவர்த்திதிருமகனும் பிராட்டியும் பெறுந்தரையில் படுத்துக் தூங்கும்பொழுது எனக்குத் தூக்கம் வருமா? அப்படியிருக்கத், தேஹஸௌக்யத்திலாவது உயிரைக் காப்பாற்றுவதிலாவது எனக்கு ஞாபகமேயில்லை. தேவர்களும் அஸுரர்களும் சேர்ந்து எதிர்த்தாலும் என் அண்ணனுடைய பாணத்திற்குமுன் நிற்கமுடியுமா? அந்த மஹாவீரன் வீரதேவியுடன் தரையில் புல்லின்மேல் ஸுகமாகப் படுத்துத்தூங்கும் கோரத்தைப் பார். இவரைப் புத்ரனாக அடைய, மஹாராஜா காயத்ரி முதலிய மஹாமந்த்ரங்களைக் கணக்கில் லாமல் ஜபித்தார். இந்தரியங்களை அடக்கிக், கிருச்சரம் சாந்த்ராயணமென்ற வ்ரதங்களை வெகுகாலம் அனுஷ்டித்தார். வேதத்தில் விதிக்கப்படும் யாகங்களை ஒன்றுவிடாமல் செய்தார். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு அறுபதாயிர வாஷங்களுக்குப் பிறகு தன்னைப்போல் ஒரு அருமைக் குழந்தை பிறந்தது. அவனையும் ராஜ்யத்தைவிட்டு வனத்திற்குத் துரத்தினபிறகு அவர் பிழைத்துமிருப்பாரா? இந்தப் பூமிதேவியே நாதனில்லாமல் விதவையாயிற்றென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அரசனுடைய அந்தப்புரஸ்த்ரீகள் தேஹத்தில் சக்தியுள்ளவரையில் கதறி இப்பொழுது சரமத்தால் மெய்மறந்து படுத்திருப்பார்கள். இனிமேல் அந்தப்புரத்தில் யாதொரு சப்தமுமிருக்காத. கௌஸல்யையும் என் தாயும் மற்ற ராஜபத்னிகளும் அரசனும் இதுவரையிலேயே உயிரை விட்டிருப்பார்கள். அப்படியில்லாவிட்டாலும் இந்த ராத்திரிக்குமேல் பிழைத்திருக்கமாட்டார்கள். சத்ருக்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆகையால் என் தாய் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆனால் வீர சிகாமணியைப் புத்ரனாகப் பெற்ற கௌஸல்யை உயிரை வைத்

துக்கொண்டிருக்கமாட்டாளே. அதை நினைக்கும்பொழுது துக்கம் தாங்கமுடியவில்லை. லோகத்திலுள்ளவர்களுக்கு ஜனந்தத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்த அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்கள் யாவரும் மஹாராஜாவிடத்தில் மிகுந்த பீரீதிவைத்தவர்கள். அவருக்கு மரணம் நேர்ந்ததைக் கேட்டால் துக்கந்தாங்காமல் உயிரை விடுவார்கள். ராமன் மஹாராஜாவிற்கு மூத்த புத்ரர்; உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்; அவரைப் பார்க்காமல் அரசனுடைய தேவத்தில் ப்ராணன்கள் நிற்குமா? அவர் இறந்த பிறகு கௌஸல்யை உயிரோடிருப்பாளா? அவள் இறந்தபிறகு என் தாய் உயிரோடிருப்பாளா? 'நமக்கு இவ்வளவு நாள் கழித்து ஒரு அருமைக் குழந்தை பிறந்தது; யாதொரு அபாயமும் இல்லாமல் வளர்ந்தது. நல்லவிடத்தில் விவாஹமாயிற்று; இனிமேல் இந்த ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்வான், கவலையற்றிருக்கலா'மென்று மென்மேலும் பெருகும் கோரிக்கைகள் யாவும் வீணாகி, இனிமேல் பிழைத்திருக்க யாதொரு காரணமும் இல்லாமல் என் பிதா உயிரை விடுவார். இந்தப் பதினான்கு வர்ஷங்களுக்குப் பிறகாவது ராமனிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்து ஸந்தோஷிக்கலாமாவென்றால், அவ்வளவு காலம் புத்ர சோகத்தைத் தாங்குவாரென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அந்த ஸமயத்தில் ஸமீபத்திலிருந்து ஸகல உத்தரகரீயைகளையும் செய்கிறவர்களே புண்யாத்மாக்கள்; எங்களுக்கோ அந்தப் பாக்யமில்லை. ஹா! அயோத்யையைப்போல் அழகான நகரம் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் உண்டோ? நேர்த்தியாக அமைக்கப்பட்ட நாகரீகங்களையும், கோணலில்லாமல் அழகாகப் போடப்பட்ட தெருக்களையும், தனவான்களுடைய வீடுகளையும், அரசர்களின் அரண்மனைகளையும், நந்தவனங்களையும் பூந்தோட்டங்களையும் மரச்சோலைகளையும் நினைக்கும்பொழுது துக்கம் மேலிகிறது. அதிக ஸுந்தரமான வேசையினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, உத்தமமான ரதங்களாலும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் நிறைந்து, மங்களவாத்யங்கள் முழங்கி, தேவாலயாதி மனோஹரையிலலாத ஜனங்களுடன், தேவாலயங்களில் அடிக்கடி நடக்கும் உத்தஸவங்களாலும் ஜனங்களின் வீடுகளில் நேரும் மங்களா காரியங்களாலும் விளங்கிக்கொண்டு, ஸகல ஸௌக்யத்திற்கும் சேஷமத்திற்கும் இருப்பிடமான அயோத்யையில வலிக்கப்பெற்றவர்கள் மஹா பாக்யசாலிகளையென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

நாங்கள் வனவாஸத்திலிருந்து திரும்பி வரும்வரையில் எங்கள் பிதா பிழைத்திருப்பாரா? மஹா தர்மவானான அந்த மஹாத்மாவை நாங்கள் பார்ப்போமா? என் தமபனுடைய ப்ரதிக்களையும் வன

அயோத்யா காண்டம்.

வரணமும் யாதொரு அபாயமும்மில்லாமல் முடிந்து, அரசனுடைய ப்ரதிகைஞ் சிறைவேறி, நாங்களெல்லோரும் மறுபடியும் அயோத்யையில் ப்ரவேசிப்போமா?''வென்று லக்ஷ்மணன் ப்ரலாபித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது விடியற்காலமாயிற்று. பிறகு ராம லக்ஷ்மணர்கள் இங்கே தபஸ்விகளைப்போல் ஜடையைத் தரித்துக்கொண்டார்கள். என் வேலைக்கார்கள் அவர்களை ஸுகமான ஓடத்திலேற்றிக் கங்கையைத் தாண்டிக் கொண்டுபோய்விட்டார்கள். அங்கிருந்து ராம லக்ஷ்மணர்கள் தபஸ்விவேஷித்துடன் ஆயுதபாணிகளாக, நான்கு புறங்களிலும் ஜாக்ரதையாகப் பார்த்துக்கொண்டு லீதையுடன் வனத்தில் புகுந்தார்கள்''என்றான்.

ஸர்க்கம் 87.

(தொடர்ச்சி.)

அந்தத் துக்க ஸமாசாரத்தைக் கேட்டு பரதன் கவலைகொண்டு அங்கேயே உட்கார்ந்துவிட்டார். அவரோ அதிக செல்வமாக வளர்ந்தவர்; ஸ்வபாவத்திலேயே மஹா பலசாலி; விம்ஹத்தைப்போல் பருத்த தோள்களை யுடையவர்; முழங்கால்வரையில் நீண்ட கைகளை யுடையவர், தாமரையிதழ்களைப்போல் விசாலமான நேத்ரங்களை யுடையவர்; யௌவன புருஷன்; பாபபதற்கு அழகானவர், இப்படிப்பட்ட துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தகாதவர். ஆகையால் கொஞ்சம் ஆறுதலைபெற்று, பிறகு ராமனுடைய ஞாபகம் வந்ததால், மாவெட்டியால் ஹிருதயத்தில் குத்தப்பட்ட யானையைப்போல் கீழே விழுந்தார். ஸம்பத்திலிருந்த சத்ருக்கன் ஓடிவந்து அவரைத் தூக்கியெடுத்துத் துக்கத்தால் வாய்விட்டழுதார். அதைக்கேட்டு ராஜபத்னிகள் யாவரும் ஓடிவந்து, தசரதரை யிழந்த துக்கத்தாலும் பட்டினியாலும் மெலிந்து இளைத்து மனங்குன்றிப் பரதன் பூமியில் விழுந்து கிடப்பதைப் பார்த்து அழுதுகொண்டு அவரைச் சூழ்ந்தார்கள். புத்ரசோகத்தாலும் பரீத்தாவை இழந்ததாலும் சொல்லமுடியாத துக்கத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் கௌஸல்யை, ஒரு பசு தன் கன்றைக்கண்டு ப்ரீதியுடன் ஓடுவதுபோல் ஓடிவந்து, பரதனை வாரியெடுத்துக் கண்களில் நீர்பெருகக் “குழந்தாய்! ராமனை விட்டுப் பிரிந்ததால் உன் தேஹத்தில் தாங்கமுடியாத உபத்ரவம் உண்டாயிருக்கிறதா? நீ படும் கஷ்டத்தைப் பார்த்தவுடன் ராமன் அயோத்யைக்குத் திரும்பாமலிருக்கமாட்டான். அதனால்

நீ உயிரைவிட்டாயென்று கேள்விப்பட்டால் இந்தப் புறம் யாராவது திரும்பிப், பார்ப்பார்களா? ராமன் லக்ஷ்மணனுடன் காட்டிற்குப் போன பிறகு அவனைப் பார்ப்பதுபோல் உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டு பிழைத்திருக்கிறேன். லக்ஷ்மணனைப்பற்றி எதாவது துக்க ஸமாசாரம் காதில் விழுந்ததோ? அல்லது எனக்கு ஒரே புத்ரனாக என்னை இங்கே அநாதையாக விட்டுத் தன் பார்வையுடன் வனத்திற்குப் போன என் ராமனுக்கு எதாவது கஷ்டம் நேர்ந்ததா?"வென்று கேட்டாள்.

பரதன் கொஞ்சம் ஆறுதலடைந்து கௌஸல்யையை ஸமாதானப்படுத்திக் குழைநீர் பார்த்து அழுதுகொண்டே, "என் தமயன் அந்த ராத்ரியில் எங்கே படுத்திருந்தார்? லீதை எங்கே படுத்திருந்தான்? லக்ஷ்மணன் எங்கே படுத்திருந்தான்? அந்தப் படுக்கைகள் எங்கே? அவர்கள் என்ன ஆஹாரம் செய்தார்கள்" ளென்று கேட்டார். அப்பொழுது குழைநீர் ராமனுடைய வரலாற்றைச் சொல்ல ஸமயம் கிடைத்ததைப் பற்றி ஸந்தோஷித்து, ராமன் தன்னிடத்திற்கு வந்ததையும், தான் அவரை உபசரித்ததையும் சொல்ல ஆரம்பித்தான். "பலவிதமான அன்னங்களும் பசுணங்களும் மாம்ஸங்களும் பழங்களும் கிழங்குகளும் அவர்களுடைய போஜனத்திற்கு லீத்தமாக விருந்தன. ஆனால் ராமன் 'தோழா! நாங்களோ கூத்தரீயர்கள்; எப்பொழுதும் பிறாக்குக் கொடுப்பதே ஒழியப் பிறரிடத்திலிருந்து வாங்கக்கூடாது. ஆகையால் இவையாவற்றையும் கொண்டுபோகலா'மென்று எங்களை ஸமாதானஞ் செய்தா. லக்ஷ்மணனைக் கங்கையிலிருந்து ஜலத்தைக் கொண்டு வரச் செய்து அதைக் குடித்து மௌனமாக ஸந்த்யாவந்தனஞ் செய்தார்கள். பிறகு லக்ஷ்மணன் தாப்பைகளால் படுக்கைகளைத் தயார் செய்தார். அதில் ராமனும் லீதையும் உட்கார்ந்தார்கள். லக்ஷ்மணன் அவர்களுடைய பாதங்களைக் கழுவி ஒதுங்கி நின்றான். இந்தப் புங்கை மரத்தடியில் அவர்கள் நித்ரை செய்தார்களா. அவர்கள் படுத்த படுக்கை இதே. லக்ஷ்மணன் அந்த ராத்ரி முழுவதும் ஆயுதபாணியாக ராமனைச் சுற்றி நான்குபுறத்திலும் காவலாக ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார். ராமனுடைய ஒரு ஸஹோதரன் அவரை அயோத்யையிலிருந்து காட்டிற்குத் துரத்தினான்; இவன் அவர் தூங்கும்பொழுது என்ன செய்வானோவென்று ஸந்தேஷித்து நானும் என் பந்துக்களும் ஆயுதபாணிகளாக ராமன் நித்ரை செய்யும்பொழுது துஷ்ட ஜந்துக்கள் ஸமீபத்தில் நெருங்காமலிருப்பதற்காகத்

லக்ஷ்மணன் போருமிடமெல்லாம் போய்க்கொண்டிருந்தோம். ஆனால் நாங்கள் ஸந்தேஹப்படுவதற்கும் பயப்படுவதற்கும் காவல் கார்ப்பதற்கும் காரணமேயில்லை. கேவலம் மஹேந்த்ரனுக்கு நிகரான ராமசந்த்ரனை யாராவது கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியுமா?" வென்றான்.

ஸர்க்கம் 88.

பரதன் ப்ரலாபித்தார்.

இதைக் கவனமாகக் கேட்டுப் பரதனும் அவனுடைய மந்த்ரிகளும் அந்தப் புங்கைமரத்தடியில் போய், ராமலக்ஷ்மணர்கள் படுத்திருந்த படுக்கையைப் பார்த்தார்கள். பரதன் ராஜபத்னிகளைப் பார்த்து "மஹாத்மாவான ராமன் அந்த ராத்ரியில் இங்கே படுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய அங்கங்கள் பதிந்த அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன. தசரதசக்ரவர்த்தியைக் காட்டிலும் மேலான குலத்தில் பிறந்தவர்களுமில்லை; அவரைக்காட்டிலும் புத்திமானுமில்லை; அவரைக்காட்டிலும் ஐசவர்யம் வாழ்ந்தவர்களுமில்லை. அப்படிப்பட்டவருக்குப் புத்ரராய்ப் பிறந்த ராமன், வெறுந்தரையில் இப்பாடிப் படுக்கத் தகுந்தவரா! உத்தமமான போர்வைகள் பாப்பப்பட்ட ஆஸனங்களில் படுத்துத் தூங்கி வழக்கப்பட்டவர். வெறுந்தரையில் படுத்து எப்படித் தூங்கினாரோ! கோடையில் அரண்மனையின் மேன் மாடிக்களிலும் குளிர்காலங்களில் பூமியின் அடியில் கட்டப்பட்ட அறைகளிலும், சுவர்களும் தரைகளும் தங்கத்தாலும் வெள்ளியாலும் இழைக்கப்பட்டுப் ப்ரகாசிக்கும். நேர்த்தியான கம்பளங்கள் பூமியில் பரப்பப்பட்டிருக்கும். விசித்ரமான புஷ்பங்கள் அங்கே வளர்ந்து கொண்டிருக்கும். சந்தனம் அகில் முதலிய வாஸனைத் த்ரவ்யங்களால் எங்கும் பரிமாசம் வீசும். பலவிதமான பக்ஷிகள் மதுரமாகப் பாடிக்கொண்டிருக்கும். பாடுகிறவாகளும் ஆடுகிறவர்களும் எப்பொழுதும் கார்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள். தூரத்திலிருந்து, பார்ப்பவர்களுக்கு மேரு மலையின் சிகரத்தைப்போலவும் விமானக் கூட்டங்களைப்போலவும் வெண்மைபான மேகங்களைப்போலவும் தோன்றும். கோடையில் குளிர்ச்சியாகவும் மழைகாலத்தில் உஷ்ணமாகவுமிருக்கும். இவ்விதமான அரண்மனைகளில் ராமன் படுத்துத் தூங்குவார். விடிவுற்காலத்தில் பாடகர்கள் மதுரமாகப் பாடுவார்கள். வினை மிருதங்கம் முத

லீய வாத்யங்கள் இனிமையாக முழங்கும். அப்ஸரஸ்களைப்போல் அழகு வாய்ந்த ஸ்த்ரீகள் மனோஹரமாக ஆடுவார்கள். வேலைக்காரிகள் ச்ரேஷ்டமான ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டு அங்குமிங்கும் போகும்பொழுது மதரமான சப்தமுண்டாகும். வந்திகளும் ஸூதர்களும் மாகதர்களும் அந்தந்த ஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி சாதாரணமாக ராமனைப் புகழ்வார்கள். சிலர் கட்டியங்கூறுவார்கள் ; சிலர் பராக் எச்சரிக்கையென்பார்கள் ; சிலர் இக்தவாகு வம்சத்தரசர்களின் கீர்த்திகளையும் அப்புதமான சரித்தரங்களையும் அழகான பதங்களால் வர்ணிப்பார்கள். இவ்விதமான சப்தங்களால் எழுப்பப்பட்ட ராமன், இந்தப் பயங்கரமான காட்டில், மேடுபள்ளம் கல் முள்ளிறைந்த வெறுந்தரையில் காற்று மறை குளிர் பனி முதலியவை பீடிக்கத் துஷ்ட ஜந்துக்களின் சப்தங்கள் காதைத் துளைக்கத் தூங்கினாரா?

அது போகட்டும். ஜனக மஹாராஜாவின் புத்ரியும் தசரத சக்தர வர்த்தியின் நாட்டுப் பெண்ணும் ராமமூர்த்திக்கு ப்ராணனைக் காட்டிலும் ப்ரியமான பார்பையுமான லீதை பூமியில் படுத்தாளா? எல்லாவற்றையும் நான் நேரில் பார்த்தாலும் எனக்கு உண்மையென்று தோன்றவில்லை. என் புத்தி ஏதோ மயங்கியிருக்கிறது. அல்லது இது கனவோ? தெய்வத்தைக் காட்டிலும் காலத்திற்கே அதிக சக்தியுண்டென்பது கிச்சயம். இல்லாவிட்டால் இவ்வித கார்யங்கள் நடக்குமோ? என் தமயன் படுத்த படுக்கை இதே. தூங்கும் பொழுது அதிக ச்ரமத்தால் அங்குமிங்கும் புரண்ட அடையாளங்கள் இதோ காணப்படுகின்றன. அவ்விடங்களில் தர்ப்பைப் புல்லுகள் கடினமான தரையில் அழுந்தியிருக்கின்றன. வழிநடந்த ச்ரமத்தால் ஆபரணங்களைக் கழற்றாமலேயே லீதை படுத்தாளென்று தோன்றுகிறது. அவைகளிலிருந்து சிதறின தங்கப் பொடிகளைப் பாருங்கள். இங்கே லீதை மேல்வஸ்தரத்தை விரித்துப்போட்டதாகத் தெரிகிறது. இங்கே பட்டுநூல்கள் தர்ப்பைகளில் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதைப் பாருங்கள். பதிவ்ரதைக்குத் தன் பர்த்தா படுக்கும் படுக்கையே வெகு ஸுகமாகவிருக்குமென்று எண்ணுகிறேன். வெகு செல்வமாக வளர்க்கப்பட்டவள்; குழந்தை; கஷ்டத்தை அறியாதவள்; மஹாராஜாவின் பெண்; அப்படிப்பட்டவள் இந்த ஸாதாரணமான படுக்கையில் படுத்தும் ஸுகமாகத் தூங்கியிருக்கிறாள். என்ன ஆச்சர்யம்! ஐயோ! என்னைப்போன்ற இறக்கமற்ற பாபி யாராவது உண்டா? ராமனும் லீதையும் இவ்விதமான படுக்கைகளில் அநாதைகளைப்போல் படுக்க நேர்ந்தது என்னால்

அல்லவா? ஸார்வபௌம சக்ரவர்த்தியின் குலத்தில் பிறந்தவர், லோகத்தில் எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்டவர். லோகத்தில் எல்லோர்க்கும் ப்ரியமானவர். கருநெய்தல் புஷ்பங்களைப்போல் கறுத்துச் சிவந்த நேத்ரங்களையுடையவர்; அழகில் மனமதனை ஜயித்தவர்; ஸுகமாகவே வளர்ந்தவர். கனவிலும் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கத்தகாதவர். விசாலமான ராஜ்யத்தையும் ஸுகல போகபோகப் பங்களையும் விட்டு இந்தக் காட்டிற்கு வந்து வெறுந்தரையில் படுக்கும் படி நேர்ந்ததல்லவா?

லக்ஷ்மணனுடைய பாக்யத்தை வர்ணிக்கவும் முடியுமா? இவ்விதமான ஸங்கடங்கள் நேர்ந்த காலத்தில் ராமனுக்கும் லீலைக்கும் எல்லாப் பணிவிடைகளையும் செய்துகொண்டு, ஸமீபத்திலிருக்கும்படியாருக்குக் கிடைக்கும்? அதிருக்கட்டும். தன்னை அழைக்காமலிருக்கும்பொழுதே தானாக ராமனுடன் காட்டிற்குப்போய், அவர் அனுபவிக்கும் கஷ்டங்களைத் தானும் அனுபவிக்கத் துணிந்த ஜானகி என்ன புண்யம் செய்தாளோ!

அந்த மஹாத்மா இல்லாமல் நாம் புருஷார்த்தங்களை அடைவோமென்று நான் நம்பவில்லை. தசரதரும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய்விட்டார். ராமனும் காட்டிற்குப் போய்விட்டார். இந்த முக்யமான புருஷர்களில்லாமல் லோகமே சூன்யமாகத் தோன்றுகிறது. ராமன் காட்டிலிருந்தாலும் அவருடைய புஜபலத்தால் இந்த ராஜ்யம் காப்பாற்றப்பட்டுவருகிறது. எந்த அரசனாவது இந்த ராஜ்யத்தை நாதனில்லாத நிலைமையில் தான் அடையவேண்டுமென்று கனவிலாவது ஆசைப்படுகிறானா, பாருங்கள்? கோட்டைச் சுவர்கள் ப்ராகாரங்கள் முதலிய அரண்களும்பில்லை. யானைப்பாசுர்களும் குதிரைக்காரர்களும் ராமனை விட்டுப்பிரிந்து துக்கத்தால் சோர்ந்து அவைகளைக் கட்டவில்லை. அவை அங்குமிங்கும் அலைகின்றன. கோட்டை வாசற்கதவுகள் திறந்தேயிருக்கின்றன. சுத்ருவைத் தடுப்பதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்கள் ஒன்றுமில்லை. ஸைன்யங்கள் உக்ஸாஹமற்று நகரத்தைக் கார்க்கும் ஞாபகமேயில்லாமல் கிடக்கின்றன. நகரத்திற்கு வெளியிலும் காவலாளர்கள் ஒருவருமில்லை. இப்படிப்பட்ட கஷ்டமான நிலைமையிலும் விஷங்கலந்த பக்ஷணங்களைக் கண்டு ஒதுங்குவதுபோல் சத்ருக்கள் அயோத்யைக்கு ஸமீபத்தில் வர நடுங்குகிறார்கள்.

இன்று முதல் நானும் மான்தோல் மரவுரி ஜடை முதலியவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு, பழங்களையும் கிழங்குகளையுமே தின்று

வெண்ணி வெறுத்தரையில் படுப்பேன். இவ்வளவு அனர்த்தமும் என்னாலேயே வந்தபடியால் அந்தப் பாபத்தைப் போக்க நான் செய்யும் ப்ராபச்சித்தம் இதே. தசரதருடைய ப்ரதிக்ஷை வினாக்கே வேண்டாம். ராமனுக்குப் பதிலாக நானே காட்டில் பதினாளுக்கு வர்ஷங்கள்வரையில் இருக்கிறேன். எனக்குப் பதிலாக அவர் அயோத்யையை ஆளட்டும். தசரதருடைய புத்ரர்களில் அவருடைய ப்ரதிக்ஷையை யாராவது நிறைவேற்றினால் போதுமல்லவா? ராமன் செய்தாலென்ன, அவருக்காக நான் செய்தாலென்ன? ராமனுக்காக நான் காட்டிலிருக்கும்பொழுது சக்ருக்கன் என்னோடிருப்பான். லக்ஷ்மணன் அயோத்யையில் ராமனுக்குக் கைங்காயஞ் செய்வான். ப்ராஹ்மணர்கள் ராமனை அயோத்யையில் அரசனாக அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டும். தேவதைகளே! இந்தப் ப்ரார்த்தனையை எப்படியாவது நீங்கள் நிறைவேற்றவைக்கவேண்டும். நான் ராமனை ஸர்ஷ்டாங்கமாக அடிபணிந்து பலவிதமாக வேண்டுகிறேன். அப்படியும் ஒப்புக் கொள்ளாமல் காட்டிலேயே இருந்தால் நானும் அவருடன் இருந்து விடுகிறேன். நான் அவருடன் பிறந்தவன்; அவருக்குச் சிஷ்யன்; அவருடைய அடிமை; என்னை வேண்டாமென்று தள்ளிவிடுவாரா பார்ப்போ”மென்றார்.

ஸர்க்கம் 89.

பரதன் கங்கையைத் தாண்டினார்.

அந்த ராத்திரி கங்கைக்கரையில் பரதன் தங்கினார். காலையில் விடியமுன்னமே எழுந்து பக்கத்தில் படுத்திருக்கும் சக்ருக்கனைப் பார்த்துக் “குழந்தாய்! இன்னும் தூக்கமா, எழுந்திரு. குழைச்சித்ரத்தில் அழைத்துவா. நமது லைஸ்யம் கங்கையைத் தாண்ட வேண்டு”மென்றார். சக்ருக்கன் “அண்ணா! தாங்கள் எந்த மஹானுபாலீனப் பற்றி த்யானஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறீர்களோ அவரையே நானும் த்யானஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறேன், தாங்க விடலி”யென்றார். ராஜகுமாரர்கள் இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் குழைன் அங்கே வந்து வணங்கி “ஸ்வாமி! கங்கைக்கரையில் ராத்திரி ஸர்க்கமாகப் படுத்துத் தூங்கினீர்களா? தாங்களும் லைஸ்ய முஷ்கேதமமா”வென்று விசாரித்தான். இப்படி வெகு விசுவாஸத் துடன் சொன்ன குழைன் பார்த்து, ராம பக்தர்களில் சிறந்த பக

அழைப்புகள் காண்பும்.

தன். “உன் ஆதரவால் நானும் ஸைன்பமும் ராத்திரியில், ஸுகமாக ஸுமித்தோம். இப்பொழுது நாங்கள் கங்கையைத் தாண்டவேண்டும். அதற்கும் நீயும் உன் வேலைக்காரர்களும் தகுந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டு”மென்றார்.

உடனே குழை தன் நகரத்திற்குப் போய், பந்துக்களை எழுப்பி “விழித்துக்கொள்ளுங்கள்; சீக்ரமாக எழுந்து படகுகளை இழுத்துக்கொண்டு வாருங்கள். மஹாராஜாவின் ஸைன்பம் கங்கையைத் தாண்டவேண்டு”மென்றான். அவர்கள் அப்படியே அதி சீக்ரத்தில் ஐந்துறு படகுகளைக் கொண்டுவந்தார்கள், அவை சிறியவை; வேறு சில படகுகளுண்டு; ஸ்வஸ்திக (சிலுவை) வடிவமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தபடியால் அவைகளுக்கு ஸ்வஸ்திகமென்று பெயர். ஸாதாரணமாக இரண்டு படகுகளைச் சேர்த்துக் கட்டப்பட்டவை; நான்கு மூலைகளிலும் பெரிய மணிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் கொழுகளால் விளங்கிக்கொண்டு மிருந்தன; மரப்பலகைகளால் வைக்கப்பட்ட சுவர்களில் அங்கங்கே ஜன்னல்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. (தற்காலத்தில் உத்யோகஸ்தர்கள் போகும் படகுகளைப் பார்க்க). ஆகையால் பெருங்காற்று மழை முதலியவைகளின் உபத்ரவமில்லாமல் ஸுகமாக எவ்வளவு காற்று வேண்டுமோ அவ்வளவே அடிக்கும். மஹாராஜா ஏறத்தகுந்தவையானதால் இரும்பு ஆணிகளும் பட்டங்களும் அடிக்கப்பட்டிருக்கும். அவைகளில் ஸ்வஸ்திகமென்ற ஓர் மேன்மையுள்ள படகைப் பரதனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் ஏறுவதற்காகக் குழை வித்தஞ்செய்துகொண்டுவந்தான். அதின் தரையில் வெண்மையான கம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. சலங்கைகள் கட்டப்பட்டு வெகு மதுரமாக ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன.

அதில் பரதனும் சத்ருக்களும் கௌஸல்யை ஸுமித்திரை முதலிய ராஜஸ்த்ரீகளும் ஏறினார்கள். அவர்களுக்கு முன்னே புரோகிதர்களும் மற்ற ப்ராஹ்மணர்களும் ஏறினார்கள். அதற்குப் பிறகு வண்டிகளும் கடைகளிலிருக்கும் ஸாமான்களும் ஏற்றப்பட்டன. ஸைன்பங்கள் இறங்கியிருந்த விடத்தை விட்டுப்போகும் பொழுது, தங்களுக்கு சேஷமுண்டாவதற்கு அவ்விடங்களை நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்திவிட்டுப் போவது வழக்கம். கங்கையில் ஓடித்துறைகளில் ஸைன்பங்கள் நான் நானென்று முந்திக்கொண்டு ஒரவரோடொருவர் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஸாமான்னைப் படகுகளில் ஏற்றும்பொழுது ‘இது என் பெட்டி, இது

என் படுக்கை, இது என் மூட்டை, இது என் பாத்ரமென்று ஒவ்வொருவனும் கூச்சலிட்டுக்கொண்டிருந்தான். அந்தச் சத்தம் ஆகாயத்தை அளவிற்று. அந்தப் படகுகளில் காற்றுத் தாக்குவதற்காகப் பாய்கள் விரிக்கப்பட்டிருந்தன. அவைகளில் ஸைன்யங்கள் ஏறினவுடன் குழைவைய வேலைக்காரர்கள் அவைகளை வெகு வேகமாக நடத்திக்கொண்டு போனார்கள். சில படகுகளில் பெண்டுகள் ஏறிக்கொண்டிருந்தார்கள். சில படகுகளில் குதிரைகள் ஏறியிருந்தன. சில படகுகளில் வாஹனங்களும் விலையுயர்ந்த எருதுகளும் ஏற்றப்பட்டிருந்தன. கங்கையின் அக்கரையில் ஜனங்களையும் ஸாமான்களையும் இறக்கிவிட்டுத் திரும்பி வரும்பொழுது ஓடக்காரர்கள் பாரமில்லாமல் லேசாயிருந்த அந்தப் படகுகளை ஜலத்தில் பல விசித்ரமான ரூபங்களைக் காட்டித் திருப்பினார்கள். மேல்மாடிக்கூடியுடைய அந்தப் படகுகள் அம்மாரி வைத்த யானைகளைப்போலும் தவஜங்களுடன் கூடின மலைகள் நடப்பதைப்போலும் காணப்பட்டன. (தற்காலத்திலுள்ள ஸ்டீம்லோஞ்சு- (புகைப் படகு)களைப் பார்க்க). சிலா-தெப்பங்களாலும், சிலர் குறுகிய வாயுள்ள கடங்களாலும், சிலர் சாதாரணமான ஓடங்களாலும், சிலர் நீருவதாலும் அந்த நதியைத் தாண்டினார்கள்.

இப்படி அந்த மஹா ஸைன்யம் முழுவதும் அதிசீக்ரமாகக் கங்கையைத் தாண்டி, மைத்ரமென்ற முஹூர்த்தத்தில் ப்ரயாக வனத்தை நோக்கிச் சென்றது. பிறகு பாதன் ராஜரீதியை நன்றாக அறிந்ததாலும் ஜனங்களை ரக்ஷிப்பதில் மிகுந்த கவலைகொண்டிருந்ததாலும் தான் மிகவும் களைத்திருந்தும் ஸைன்யத்திற்குள் சென்று அங்குள்ள எல்லோரையும் “உங்களுக்கு இன்று மிகுந்த ச்ரமம், நேர்ந்த” தென்று ஒவ்வொருவருக்கும் உபசார வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அவர்களை ஸௌக்யமான இடத்தில் தங்கும்படிச் செய்வித்துப், பிறகு வயஸாலும் ஞானத்தாலும் தபஸாலும் முதிர்ந்த பரத்வாஜ மஹர்ஷியைத் தார்க்க உத்தேசித்து, வலிஷ்டர் முதலிய மஹர்ஷிகளையும் புரோஹிதர்களையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு கால்நடையாகப் புறப்பட்டார். ஸகல வேதார்த்தங்களையும் அறிந்தவரும் மஹாஞானியும் தேவதைகளுக்குப் புரோஹிதருமான அந்தப் ப்ரஹ்மணச் ச்ரேஷ்டரின் ஆச்ரமத்திற்கு வந்து, அதைச் சுற்றியிருந்த ஒரு பெரிய வனத்தையும் அதின் மரச்சோலைகளையும் அனைவர்களின் நடுவில் ஓர் பர்ணசாலையையும் கண்டார்கள்.

பரதன் பரத்வாஜரைத் தர்சித்தார்.

ஒரு க்ரோச தூரத்திலேயே பரத்வாஜருடைய ஆச்ரமத்தைப் பார்த்துப் பரதன் தன் ஸைன்யத்தை நிறுத்தி, ஆயுதங்களையும் ஆபரணங்களையும் சட்டையையும் தலைப்பாகையையும் கழற்றிவைத்து விட்டு, உத்தரீயத்துடன் வலிஷ்டரை முன்னிட்டுக்கொண்டு மந்தரிகள் பின்தொடரக் கால் நடையாகப் போனார். பார்க்கும் தூரத்தில் வந்தவுடன் மந்தரிகளை நிறுத்திவிட்டு, ரகுமசத்து ராஜாக்களின் ஆசாரத்தை நன்றாக அறிந்தவராகையால் வலிஷ்டரை முன்னிட்டுக் கொண்டு போனார். மஹாதபஸ்சியான பரத்வாஜர் வலிஷ்டரைப் பார்த்தவுடன் சீக்ரமாக எழுந்து “சிஷ்யர்களே! அர்க்யம் கொண்டுவருங்க” என்று ஆக்ஞாபித்தார். வலிஷ்டரும் பரத்வாஜரும் ஒரே வயஸுள்ளவர்கள்; ஆகையால் ஒருவர்க்கொருவர் நமஸ்காரஞ்செய்யாமல் உபசரித்தார்கள். பரதன் பரத்வாஜரைப் பரதகலின நமஸ்காரஞ் செய்தார். வலிஷ்டருடன் வந்ததால் இக்கூவாரு வம்சத்து ராஜகுமாரனென்றும் தசரதபுத்ரனென்றும் அறிந்தார். க்ரமபபடி அர்க்யம் பாத்யம் பழங்கள் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்வித்துப் பிறகு, அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்களும் ஸைன்யங்களும் பொக்கிஷமும் மிதரர்களும் மந்தரிகளும் கேஷமமாவென்று விசாரித்தார். தசரதர் மரணமடைந்தது அவருக்குத் தெரியுமாயினால் அவரைப் பற்றிப் பேசவேயில்லை. பிறகு வலிஷ்டரும் பரதனும் ‘தங்களுடைய தேஹம் ஸௌக்யமாயிருக்கிறதா? அக்னிகளும் சிஷ்யர்களும் ஆச்ரம மிருகங்களும் பகவிகளும் மரங்களும் கேஷமமாவென்று விசாரித்தார்கள். பரத்வாஜர் அப்படியேயென்று மறுமொழி சொல்லித் தனக்கு ராமனிடத்திலுள்ள ப்ரியத்தால் யாதனைப் பார்த்து “நீ இப்பொழுது அயோத்யையில் ஆண்டுக்கொண்டிருக்கவேண்டியவன் அதை விட்டு இங்கே வந்ததைப் பார்த்தால் உன்னிடத்தில் ஸந்தேஹமுண்டாகிறது. கௌஸல்யை எல்லா லோகங்களுக்கும் ஆனாதத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனும் மஹா பராக்ரமசாலியுமான ஒரு புத்ரனைப் பெற்றாள். தசரதர் ஒரு பெண்ணின் வார்த்தையை கேட்டு அவரைப் பதினான்கு வரஷங்கள்வரையில் காட்டில் வளர்த்து வேண்டுமென்று எட்டதோயிட்டார். அப்படியே அவர் தன் தம்பியிட

னும் பத்னியுடனும் வனத்திறகுப் போனா. ந்யாயமாக ராமனுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தை யாதொரு இடையூறுமில்லாமல் அனுபவிக்க உத்தேசித்து, ஒரு பாபத்தையும் செய்யாத லக்ஷ்மணனுக்கு ஏதாவது கெடுதிசெய்ய நினைத்து இங்கே வந்தாயா”வென்று கேட்டார்.

உடனே பரதன் கண்ணீர் பெருக வாததை குளற, “ஹா, கெட்டேன். மூன்று காலங்களையும்யின்ற தாங்களும் இப்படி என்னைப்பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்தால் எனக்குக் கதியென்ன? என்னால் எவர்க்கும் யாதொரு கெடுதியும் நேராது. தாங்கள் என்னைப் பற்றி இப்படிச் சொல்லவேண்டாமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன். ‘நீ செய்தாகென்ன, உன் காய செய்தாலென்ன’வென்றால், நானில்லாத ஸமயத்தில் என தாய் சொன்ன வாததைகளை என அபிப்ராயமென்று எண்ணவேண்டாம எனக்கு அவைகளால் கொஞ்சமும் ஸந்தோஷமில்லை. நான் அவைகளை ஒப்புக்கொள்ளவுமில்லை. புருஷோத்தமனான ராமனை நல்ல வாத்சைசொல்லி ப்ரார்த்தித்து அயோத்யைக்குத் திரும்பி அழைத்துப்போகவும், எப்பொழுதும் அவருக்குப் பாதஸேவை செய்துகொண்டிருக்கவும் நிச்சயித்து இங்கே வந்திருக்கிறேன். தாங்கள் என்னிடத்தில் தயவுசெய்து ராமசந்தர மஹாராஜா இப்பொழுது எங்கே வலிக்கிறாரென்று தெரிவிக்க ப்ரார்த்திக்கிறேன்”என்றார்.

அப்பொழுது வலிஷ்டர் முதலியவர்களும் “பரதனிடத்தில் கிருஷ்ண செய்யவேண்டு”மென்று பலவிதமாக ப்ரார்த்தித்த பிறகு பரதவாஜர் திருப்தியடைந்து, பரதனைப் பார்த்துப் “பெரியோர்களின் ஆசாரத்தை அனுஸரிப்பதும் இந்திரியங்களை அடக்கி ராஜ்யபோகங்களில் பற்றில்லாம விருப்பதும், ஸாதுக்களின் ஆக்ஷேபபடி நடப்பதும் என்னமும் எனக்கு யோகபலத்தால் நன்றாகத் தெரியும். ஆனாலும் உனக்கு ராமனிடத்திலுள்ள பக்தியை உறுதிப்படுத்தவும் ராமனிடத்தில் நீ வைத்திருக்கும் விசுவாஸத்தால் உண்டான கீர்த்தியை அதிகப்படுத்தவும் உன்னை இப்படிக் கேட்டேன். ராமன் லீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் இதற்கு ஸமீபத்திலுள்ள சித்ரகூட மலையில் வலிக்கிறார். நாளை அங்கே போகலாம். இன்று நீயும் உன் மந்திரிகளும் இங்கே தங்கியிருங்கள். கேட்பவர்களுக்கு இல்லை பென்று சொல்லாமல் கொடுக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளானே” என இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்” என்றார்.

பரதர் “அப்படியே செய்கிறே”னென்று தர்னும் ஸைன்யங்களும் பரிவாரங்களும் அந்த ஆச்ரமத்தில் தங்குவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்.

ஸர்க்கம் 91.

பரத்வாஜர் செய்த விருந்து.

பரதன் அந்த ஆச்ரமத்தில் தங்கியிருக்க ஒப்புக்கொண்ட பிறகு பரத்வாஜர் “குழந்தாய்! நீயும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் இங்கேயே போஜனஞ்செய்ய வேண்டு”மென்றார். பரதன் “ஸ்வாமி! இங்கே கிடைக்கும் பதார்த்தங்களால் தாங்கள் எனக்குச் செய்த அர்க்யம் பாத்யம் ஆசமனீயம் முதலிய அகிதிபூஜையால் போஜனஞ்செய்ததுபோல் மிகுந்த திருப்தியடைந்தே”னென்றார். பரத்வாஜர் “அப்படியா! காட்டில் வலிக்கும் ஒரு ரிஷி இதைக்காட்டிலும் நமக்கென்ன செய்யமுடியும்? இவரைச் சரமப்படுத்துவது ந்யாயமல்லவென்றல்லவா நம்மை கினைக்கிறான். நமது மஹிமை தெரியாதவ”னென்று சிரித்துக்கொண்டு “நீ என்னிடத்தில் விசேஷ பக்தி வைத்திருக்கிறாயென்றும் நான் செய்யும் உபசாரத்தால் ஸந்தோஷப்படுவாயென்றும் தெரியும். உனக்கும் உன் பரிவாரங்களுக்கும் ஸைன்யங்களுக்கும் விருந்து செய்ய விரும்புகிறேன். நான் பரிதியுடன் செய்வதை நீ ஸந்தோஷமாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். உன் ஸைன்யங்களை இங்கே அழைத்துவராமல் நீ மர்த்ரம் இங்கே வந்த காரண்மெனின்”வென்றார். பரதன் “அரசனாவது ராஜகுமாரனாவது பரிவாரங்களோடும் ஸைன்யங்களோடும் மஹர்ஷிகள் வலிக்கும் ஆச்ரமங்களுக்கு ஸமீபத்தில் போகக்கூடாது. அவர்களுடைய கர்மாவாஷ்டானங்களுக்குத் தடையாகும். ஆகையால் தாங்கள் கோபிரிபீரகளென்று பயந்து நான் மர்த்ரம் வந்தேன்.” மத்யாணைகளும் குதிரைகளும் ரதங்களும் காலாட்களும் பரிவாரங்களும் சுணக்கின்று வெகுதூரம் பரவிவருகிறார்கள். அவர்களால் ஆச்ரம மரங்களுக்கும் நீர்த்துறைகளுக்கும் பர்ணசாலைகளுக்கும் புண்ய ஸ்தலங்களுக்கும் மிருகங்களுக்கும் பகடிகளுக்கும் ஹிம்ஸையுண்டாகும். ஆகையால் அவர்களைத் தூரத்திலேயே கிறுத்திவிட்டே”னென்று தெரிவித்தார். பரத்வாஜர் “நீ அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். அவர்கள் யாவரையும் இங்கே அழைத்துவா”வென்று கட்ட

ட்டை யிட்டார். பரதன் மந்திரிகளை அழைத்துப் பரிவாரங்களையும் ஸைன்யங்களையும் ஆசிரமத்திற்கு ஸமீபத்தில் தருவித்தார்.

அதற்குள் பரதவாஜ மஹர்ஷி தேவதைகள் வலிக்கும் ஸ்தலமான அக்னிஹோத்ரசாலைக்குப் போய் மூன்றுதரம் ஆசமனஞ் செய்து இரண்டதரம் முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு, தலை கண் மூக்கு காது ஹிருதயம் முதலிய அங்கங்களை ஒருதடவை தொட்டுப், பரதனுக்கு விருந்து செய்ய விச்வகர்மாவை அழைத்தார். “தேவதைகளுக்குச் சில்பியான விச்வகர்மாவையும் அஸுரர்களுக்குச் சில்பியான மயினையும் அழைக்கிறேன். பரதனுக்கும் அவனுடன் வந்திருக்கும் ஸைன்பத்திற்கும் என்னிஷ்டப்பாடி விருந்துசெய்ய விரும்புகிறேன். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள். அன்னபானங்களை ரக்ஷிப்பதற்காக இந்தரன் யமன் வருணன் குபேரனென்ற லோகபாலர்களையும் அக்னிமுதலிய தேவர்களையும் அழைக்கிறேன். பரதனுக்கு அதிதிபூஜை செய்ய விரும்புகிறேன். நீங்கள் வந்திருந்து அதை நடப்பிக்கவேண்டும். மூன்று லோகங்களிலும் கிழக்கே ஓடும் நதிகளுக்கும் மேற்கே ஓடும் நதிகளுக்கும் தேவதைகள் இங்கே வரட்டும். அவைகளில் சிலவற்றில் மைரேய மென்ற பானம் ஓடட்டும். சிலவற்றில் ஸுராவென்ற பானம் ஓடட்டும். சிலவற்றில் கரும்பின் ரஸத்தைப்போல் ருசியுள்ள குளிரந்த ஜலம். ஓடட்டும். ஹாஹா ஹூஹூ விச்வாவஸு முதலிய தேவகந்தாவர்களையும், தேவ ஜாதியில் பிறந்த அபஸரஸ்களையும், கந்தர்வ ஜாதியில் பிறந்த அபஸரஸ்களையும், கிருதாசி விச்வாசி மிசர கேசி அலம்புஸா நாகதந்தா ஹேமா, மஹேந்தர பாவதத்தின் குழையில மயனல் கட்டப்பட்ட கிருஹத்தில் வலிக்கும் ஸ்வயம்ப்ரபாவென்ற அபஸரஸ்களையும் அழைக்கிறேன். இந்தரனுக்கு ஊழியஞ் செய்யும் ரம்பை ஊாவசி மேனகை முதலியவர்களையும், பரஹ்ம லோகத்திலிருக்கும் அபஸரஸ்களையும், இவைகளுக்கு ஸங்கீதத்தை உபதேசிக்கும், தம்புருவையும், பாட்டு ஆட்டம் முதலிய ஸாதனங்களுடன் வரும்படி அழைக்கிறேன். உத்தரகுரு தேசத்திலுள்ள சைத்ர ரதமென்ற வனம், தேவதைகளுக்குத் தகுந்த வஸ்துந்களும் ஆபணங்களுமே இலைகளாகத், தேவஸ்த்ரீகளே பழங்களாக ருபமெடுத்த இங்கே வரும்படி விடக்கு திக்பால்களை குபேரனை அழைக்கிறேன். அறுசுவைப் பதார்த்தங்களுடன் நோத்தியான அன்னத்தையும் மரங்களிலிருந்து புதிதாக உதிராத விசித்ரமான மாலைகளையும் பலவித பூக்களையும் மாம்ஸங்களையும் ஓஷதிகளுக்கு ராஜாவான சீந்திரன்

ஏராளமாக வித்தஞ்செய்யப்பட்டு" மென்று அளவற்ற யோகமஹிமையும், ஞானமும் தேஜஸும் வாய்ந்த பரத்வாஜர், அவைகளுக்கு ஏற்பட்ட ஸ்வரங்களோடும் ப்ரயோகங்களோடும் மேற்சொன்ன தேவதைகளை அழைக்கும் மந்த்ரங்களை ஜபித்தார்.

இப்படிக் கைகூப்பிக் கிழக்குமுகமாக நின்று மனஸால் நினைத்த வுடன் ஸகல தேவதைகளும் தனித்தனியாக வந்தார்கள். சந்தன மரங்களுக்கு உத்பத்தில்தாளைமான மலயம் மந்தரமென்ற மலைகளிலுள்ள வாஸினைபக் கவர்ந்து ஸுகமான குளிரந்தகாமறு அங்கே அடிக்கச்செய்தான். அது தேஹத்திலுள்ள வெப்பத்தையும் வியர்வையையும் தாபத்தையும் போக்கி ஸுகத்தைக் கொடுத்தது. கேவலேரகத்திலிருந்து புஷ்பமபரி பெய்தது. தேவதூந்துபி முதலிய வாத்யங்களுகான்கு திக்குகளிலும் முழங்கின. தேவகந்தர்வர்கள் பாடினார்கள். வீணை முதலிய வாத்யங்களை வாசித்தார்கள். அப்ஸரங்கள் ஆடினார்கள். ச்ருதிக்கும் லயத்திற்கும் ஒத்திருக்கும் அந்தக் கானம் மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள ப்ராணிகளின் செவிக்கு இன்னதென சொல்லமுடியாத ஆனந்தத்தைக் கொடுத்தது. அந்தச் சப்தம் ஒய்ந்தவுடன், பரதனுடைய ஸைன்யங்கள் விச்வகர்மாவின் அபூர்வ சக்தியைக் கண்டுகொண்டார்கள். ஐந்து யோஜனதூரம் வரையில் பூமி மேடுபள்ளமில்லாமல் ஸமமாகச் செய்யப்பட்டு, இந்த்ரலீலம் வைரீரியம் முதலிய ரத்னங்களால் இழைக்கப்பட்டதுபோல் மிருதுவான இளம் புல்லுகளால் மூடப்பட்டிருந்தது. அங்கே பிஸ்வம் பலாமா நெல்லி முதலிய மரங்களும் தோன்றின. உத்தராகுருதேசத்திலிருந்து தேவதைகள் அனுபவிக்கத்தகுந்த பதார்த்தங்களுடன் சைத்ரரதமென்ற வனம் வந்தது கரையில் அழகான மரங்களுடன் ருதிகள் வந்தன. நான்கு பக்கத்திலும் தாழ்வாரம் போட்டு நடுவில் திறந்தவிடமுள்ள வீடுகளும், பாளை குதிரைகளைக் கட்டுமிடங்களும், ஸகல அலங்காரங்களுமுள்ள உப்பரிகைகளும் வீடுகளும் அரண்மனைகளும் வெளுத்த மேகங்களைப்போல் ராஜ கிருஹமும் உண்டாயின. அது தோரணங்களாலும் நேர்த்தியான மாலைகளாலும் திவ்யமான பரிமளங்களாலும் பரிக்கைகள் கட்டில்கள் ஆஸனங்கள் சரேஷ்டமான விரிப்புகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. உத்தமமான வஸ்த்ரங்களும் அன்னபானங்களும் பாக்ஷணங்களும் பலவித ரஸங்களும் விசித்ரமான பதார்த்தங்களும் வித்தமாயிருந்தன.

விஷயற்ற ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த கிருஹத்தின் மஹர்ஷியின் அனுமதியால் பரதன் ப்ரவேசித்தார், மந்த்ரிகளும்

புரோஹிதர்களும் பரிவாரங்களும் அவருடன் போய் அங்குள்ள அப்புதமான காஷிகளைக் கண்டு திகைத்து நின்றார்கள். ஓரிடத்தில் இந்த்ரனுடைய ஆஸனத்தை ஒத்த ஒரு திவ்ய வம்ஹாஸனம் போடப்பட்டு அதின் பக்கத்தில் வெண்குடையும் சாமரங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ராமமூர்த்தி அதில் வீற்றிருப்பதைப்போல் பரதன் கிணைத்து மந்திரிகளுடன் கைகூப்பி நமஸ்கரித்துப் பரதக்ஷிணஞ் செய்தார். மனதால் ராமனை ஸகல உபகாரங்களாலும் பூஜித்து நமஸ்கரித்துத், தான் அவருக்கு அடிமையென்று காட்டுவதற்காக சாமரத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு பக்கத்தில் மந்திரிகளுக்காகப் போடப்பட்டிருந்த ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தார். புரோஹிதர்களும் மந்திரிகளும் அதிகாரத்திற்கும் யோக்யதைக்கும் தகுந்த ஆஸனங்களில் உட்கார்ந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின் ஸேனாபதியும் அவருக்குப் பின் தளகர்த்தர்களும் உட்கார்ந்தார்கள். பாயஸத்தையே சேருகவுடைய நதிகள் பிறகு பரத்வாஜருடைய கட்டளைபால் பரதனுக்கு ஸமீபத்தில் வந்தன. கரைகளில் நற்சாந்து பூசப்பட்ட விசித்ரமான வீடுகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

பிறகு ப்ரஹ்மாவால் அனுப்பப்பட்ட இருபதாயிரம் அப்ஸரஸ்கள் திவ்ய அலங்காரங்களுடன் அங்கே தோன்றினார்கள். தங்கம் முத்து பவழம் ரத்னம் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இருபதாயிரம் அப்ஸரஸ்கள் குபேரனால் அனுப்பப்பட்டு அங்கே வந்தார்கள். இந்தக் கந்தர்வலோகத்து அப்ஸரஸ்களின் வசத்தில் ஒருவன் அகப்பட்டால் பைத்யம் பிடித்தவனைப்போல் ஆவானென்று வேதம் சொல்லுகிறது. இந்த்ரனுடைய நந்தவனமென்ற தோட்டத்திலிருக்கும் இருபதாயிரம் அப்ஸரஸ்கள் வந்தார்கள். நாரதர் தும்புரு கோபனென்ற மஹா தேஜஸ்விகளான கந்தர்வ ராஜாக்கள் வந்தார்கள். அலம்புஸா மிச்ரகேசி புண்டரீகா வாமனா முதலிய அப்ஸரஸ்கள் பரத்வாஜருடைய உத்திரவால் பரதனுக்கெதிரில் ஆடினார்கள். தேவலோகத்திலும் சைத்ரரதமென்ற வனத்திலுமுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் பரத்வாஜருடைய மஹிமையால் ப்ரயாகையில் வந்து தோன்றின. பில்வமரங்கள் மிருதங்கம் வாசித்தன; தானிமரங்கள் தாளம் போட்டன; அரசமரங்கள் ஆடின; ஸரளம் மஞ்சாடி பனை புங்கை என்ற மரங்கள் கூனர்களாயும் குள்ளர்களாயும் ரூபமெடுத்தன. சிம்சுபா நெல்லி நாவல் முதலிய காட்டு மரங்களும் ஜாதிலம்லிகை முதலிய காட்டுக் கொடிகளும் பெண்களின் ரூபமெடுத்து “இஷ்டப் படி எங்களை அனுபவியுங்கள். மதுபானத்தில் ப்ரியமுள்ளவர்களே!

இந்தத் திவ்யமான பானங்களைக் குடியுங்கள். பசியால் வருந்துகிற வர்களே! இந்தப் பாயஸத்தையும் சுத்தமான மாம்ஸங்களையும் புஜியுங்கள்” என்றன.

ஒவ்வொரு புருஷனையும் ஏழெட்டுப் பெண்கள் கைப்பற்றித் தைலங்களைத் தேய்த்து நதிகளில் நீராட்டித் திவ்யமான வஸ்த்ரா பரணங்களால் அலங்கரித்துக் கால்களைப் பிடித்துவிட்டு ரஹஸ்யமாக ஸுரா முதலிய பானங்களைக் குடிக்கச் செய்தார்கள். வர்ஹனங்களை ரக்ஷிப்பதற்காக ஸ்ரீஷியால் ஏற்படுத்தப்பட்டவர்கள், யானைகளையும் குதிரைகளையும் எருதுகளையும் ஒட்டகங்களையும் கோவேறு கழுதைகளையும், கரும்பு தேன் கலந்த பொரி முதலிய அவைகளுக்குப் பரியமான பதார்த்தங்களால் வேண்டியவரையில் திருப்திசெய்தார்கள். பரதனுடன் வந்த யானைக்காரர்களும் குதிரைக்காரர்களும் மற்றவர்களும் அளவுக்கு மிஞ்சிக் குடித்துப் புத்திமயங்கித், தங்கள் வாஹனங்கள் போனவிடம் தெரியாமலும் அவைகளைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமலுமிருந்தார்கள். உத்தமமான அன்னம் பானம் வஸ்த்ரங்கள் ஆபரணங்கள் பூச்சுகள் பரிமளங்கள் மாலைகள் இன்னும் அவர்களுக்கு இஷ்டமான பதார்த்தங்களைப், பரதனுடைய ஸைன்யங்கள் வேண்டியவரையில் அனுபவித்துக், காட்டுக் கொடிகளின் ரூபத்தரித்து மின்னலைப்போன்ற அப்ஸரஸ்களால் வெகு ப்ரியத்துடன் உபசரிக்கப்பட்டு, இந்த்ரிய ஸ்வாநீனமில்லாமல் ஆனந்தம் மேலிட்டுப் “பரதனுக்கு ஸகல மங்களங்களுமுண்டாகட்டும். ராமன் க்ஷேமமாக விருக்கட்டும், அவர்கள் எப்படியாவதிருக்கட்டும்”மென்று காலாட்களும் யானைக்காரர்களும் குதிரைக்காரர்களும் தலைவர்களுக்குக் கட்டிப் படாமல் அங்கே நடந்த வைபவங்களால் தலைதெரியாமல் கூச்சலிட்டார்கள். சிலர் இதைத்தவிர ஸ்வர்க்கமென்பது வேறில்லையென்றார்கள். சிலர் காரணமில்லாமல் சிரித்துக்கொண்டேயிருந்தார்கள். சிலர் பாடினார்கள்; சிலர் கூத்தாடினார்கள்; சிலர் மாலைகளைத் தரித்துக் கொண்டு அங்குமிங்கும் ஓடினார்கள். அந்த உத்தமமான அன்னங்களையும் பானங்களையும் பசுபங்களையும் பார்த்து மறுபடியும் அவைகளைப் புஜிக்கவேண்டுமென்று அவர்களுக்கு ஆசையுண்டாயிற்று. பரிசாரகர்களும் வேலைக்காரர்களும் புத்தவீரர்களின் பார்வைகளும் ஸைன்யங்களைப் பின்தொடர்ந்தவர்களும் புதிய வஸ்த்ரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அடங்காமகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். யானைகளும் கோவேறுகழுதைகளும் ஒட்டகங்களும் குதிரைகளும் விளையாடுவதற்காக ஸைன்யங்களால் கொண்டுவரப்பட்ட மிருகங்களும் பक्षிகளும்

எல்லையற்ற திருப்தியடைந்து ரிஷியால் கொடுக்கப்பட்ட ஆஹாரத் தைத் தவிர வேறொன்றையும் விரும்பவில்லை. வெளுப்பு வஸ்தரமில் லாதவனும் பசித்தவனும் வாடினவனும் புழுதிபடிந்த தலைமயிரை யுடையவனும் அங்கே ஒருவனுமில்லை. எண்ணிறந்த மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வெண்மையான அன்னக்குவியல்களும் ஆட்டு மாம்ஸங்களும் பன்றிமாம்ஸங்களும் ச்ரேஷ்டமான வ்யஞ்ஜனங்களும் (ஊறுகாய்கள்), சர்க்கரையிலும் தேன்களிலும் பக்வஞ்செய்யப்பட்ட பழங்களும் (தற்காலத்தில் இவை மேனாட்டாரால் நமது தேசத்திற்கு அனுப்பப்பட்டு நவநாகரீக ப்ரபுக்களிடத்தி லிருந்து லக்ஷக்கணக் காக பணத்தைப் பறிக்கிறதைக் கவனிக்கவும்.) விசித்ரமாகச் சமைக் கப்பட்ட துவரை உளுந்து கடலை பயறு முதலிய பருப்புகளும், வாஸனையுள்ள அநேக ரஸங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்து எல்லோரும் ஆச்சர்யமடைந்தார்கள். அந்த வனத்தின் பக்கங்களில் பாயஸத்தால் நிரம்பின பல கிணறுகள் இருந்தன. அங்கிருந்த பசுக் கள் வேண்டியவரையில் பாலைக்கொடுத்தன. மரங்களிலிருந்து தேன் வெள்ளமாக ஒடிற்று.

ஒடைகள் மைரேயமென்ற பானத்தால் தரும்பின. கரைகளில் விசித்ரமாகப் பக்வஞ் செய்யப்பட்ட மான் மயில் கோழி முதலிய ஜந்துக்களின் மாம்ஸங்கள் பாணிகளில் உஷ்ணமாகக் குன்றுகளைப் போல் வைக்கப்பட்டிருந்தன (அக்காலத்திலும் மண்பாத்ரங்களே ஸுகாதாரத்திற்கு ச்ரேஷ்டமென்றும் செம்பு பித்தளை முதலிய பாத்ரங்கள் அவ்வளவு ச்லாக்யமில்லைபென்றும் கருதப்பட்டிருக்க வேண்டும்.) அன்னபாத்ரங்களும் வ்யஞ்ஜனபாத்ரங்களும் பொஜன பாத்ரங்களும் தங்கத்தால் செய்யப்பட்டுக் கணக்கிலலாமற் கிடந்தன. கோடி கோடி ஸ்தாலிகளும் குடங்களும் கிண்டிகளும் தயிரால் நிறைந் திருந்தன. கடைந்து ஒரு ஜாமமானதும் விளும்பும்க்தின் வாஸனையோடு கூடினதுமான மோரில், சுக்கு திப்பிலி மிளகு ஏலக்காய் லவங் கம் தக்கோலம் சம்பகப்பூ சர்க்கரை இஞ்சி முதலியவைகளைக் கலந்து விசித்ரமாய்ப் பக்வஞ்செய்த ரஸாலமென்ற பதாத்தத்தால் பல மடுக்கள் நிறைந்திருந்தன (தற்காலத்தில் இதைப்போன்ற ஒரு பக்வம் பாக சாஸ்த்ர நியுணர்களால் செய்யப்படுகிறது.) பல மடுக் கள் தயிரால் நிறைந்திருந்தன; பல மடுக்கள் பாயஸத்தால் நிறைந் திருந்தன; பல மடுக்கள் கடைந்த மோரால் நிறைந்திருந்தன; அவை களுக்கு ஸமீபத்தில் சர்க்கரைகலந்த கோதுமை பயறு முதலியவை களால் செய்யப்பட்ட அப்பங்கள் வ்யஞ்ஜனத்திற்காக வைக்கப்பட்

டிருந்தன. நெல்லிக்காய் விழுதும் வாஸனைப் பொழிகளும் கஷாயங் களும் தைலங்களும் பெரிய அண்டாக்களில் வெந்நீரும், ஸ்நானஞ் செய்வதற்காக ஆறுகளின் துறைகளில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. பல் தேய்ப்பதற்காக சுத்தமான மேர்மல்லிக் குச்சிகளும் ஸ்நானஞ் செய்த பிறகு அலங்கரித்துக்கொள்வதற்காக ஸம்புடங்களில் சந்தனக்குழும் புழும் ப்ரகாசமுள்ள கண்ணாடிகளும் விலையற்ற உடுப்புகளும் பாதக் குறடுகளும் செருப்புகளும் ஜோடுகளும் மைச்சிமிழ்களும், தலைமயிர் மீசை தாடிகளை வாருவதற்குச் சீப்புகளும், புத்தவீரர்கள் அலங்கார மாய்த் தரிக்கும் ஆபுதங்களும் வில்லுகளும் கவசங்களும் படுக்கை களும் ஆஸனங்களும் கணக்கில்லாமல் வைக்கப்பட்டிருந்தன. யானை குதிரை முதலிய மிருகங்கள் தின்கும்பொழுது தாஹம் தீர்த்துக் கொள்வதற்குச் சுத்த ஜலத்தால் நிறைந்த பல மடுக்கள் ஸுலபமாக இறங்கும்படி கட்டப்பட்ட துறைகளுடன் காணப்பட்டன. தாமரை ஓடைகளும் செங்கழுநீர் ஓடைகளும் ஆகாசத்தைப்போல் தெளிவாக ருசியுள்ள ஜலத்தால் நிறைந்து, ஸுகமாக ஸ்நானம் செய்யக்கூடிய வைகளாயிருந்தன. மிருகங்களின் தினிக்காக வைரீயங்களைப்போல் ப்ரகாசிக்கும் மிருதுவாயும் ருசியாயுமுள்ள இளம்புல் தரைகள் அந் கங்கே ஏற்பட்டிருந்தன.

கனவில் கண்ட பொருள்களைப்போல் அத்துமாயும் ஆச்சர்யகர மாயும் மனதால் நீனைக்க முடியாததாயும் அவரவர்களுடைய இஷ்டத் திற்குத் தகுந்தபடியும் அமைக்கப்பட்ட இந்த ஆபூர்வ ஸாமான்கள் பரதனுக்கு விருந்துசெய்வதற்காகப் பரத்வாஜருடைய அளவற்ற தபோமஹிமையால் ஒரு கூதனத்தில் ஸம்பாதிக்கப்பட்டதைப் பார் த்து எல்லோரும் சொல்ல முடியாத ஆச்சர்யத்தை அடைந்தார்கள். நந்தனமென்று இந்த்ரனுடைய தோட்டத்தில் தேவதைகள் விளையாடு வதுபோல் பரதனுடைய பரிவாரங்களும் ஸையங்களும் பரத்வாஜ ருடைய ஆச்ரமத்தில் இப்படி அந்த ராத்ரியைக் கழித்தார்கள். பிறகு கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸ்களும் நதிதேவதைகளும் பரத்வாஜ ரிடத்தில் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு தங்களுடைய லோகங்களுக் குப் போனார்கள். ஆனால் இந்த விருந்து இந்த்ரஜாலவியையால் உண்டாக்கப்பட்ட வஸ்துக்களைப்போல் பிறகு மறைந்துபோகவில்லை. அன்னபானங்களால் திருப்தியடைந்தவர்களும் மயங்கினவர்களும், திவ்ய சந்தனங்களாலும் வாஸனைகளாலும் பூசப்பட்டவர்களும் உத்தமமான மலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும் அந்த ஸுகங் களை அனுபவிக்குங்காலத்தில் உண்டான ஆனந்தத்தை விருந்து

முடிந்த பிறகும் அனுபவித்தார்கள். எங்கே பார்த்தாலும் புஷ்பங்களும் மாலைகளும் ஜனங்களால் அனுபவிக்கப்பட்டுச் சிதறிக் கிடந்தன.

ஸர்க்கம் 92.

பரதன் சித்ரகூடத்திற்குப் போனார்.

அந்த ராத்திரியில் பரதனும் பரிவாரங்களும் பரத்வாஜரால் உப சரிக்கப்பட்டு ஸுகமாகக் காலத்தைக் கழித்தார்கள். மறுநாட் காலை யில் பரதன் எழுந்து ராமனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையால் அவரிருக்குமிடத்தைத் தெரிந்துகொள்ள மஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்திற் குப் போனார். அதற்குள் பரத்வாஜர் நித்பகர்மங்களை முடித்துவிட் டிக் கௌஸல்யை முதலிய ஸகல ஜனங்களையும் பார்க்க விரும்பி ஆச்ர மத்திலிருந்து புறப்பட்டார். அவரைக் கண்டு பரதன் நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பி நின்றார். “பரதன் என்னால் செய்யப்பட்ட உபசாரங்களில் ஆசை வைத்தானா? அல்லது அவனுடைய மனஸ் ராமனிடத்திலேயே நாடியிருக்கிறதா” வென்று பரத்வாஜர் பரீக்ஷித்துப் பார்த்துத், தோஷ மில்லாதவனென்று அறிந்து வெகு திருப்தியுடன் “குழந்தாய்! நீயும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் என் ஆச்ரமத்தில் நேற்று ராத்திரியில் ஸுக மாக வலித்தீர்களா? ஏதோ நான் காட்டில் வலிக்கும் ரிஷி; எனக் குச் சக்தியுள்ளவரையில் செய்த உபசாரத்தை எந்தக் குறைகளிருந் தாலும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டு”மென்றார்.

அதற்குப் பரதன் “ஸவாமி! நானும் என் ஸையங்களும் பரி வாரங்களும் யோக்யதைக்கு அதிகமாகவே தங்களால் உபசரிக்கப் பட்டோம். நாங்கள் விரும்பக்கூடிய ஸகல ஸௌக்யங்களும் வித்த மாயிருந்தன. விமானங்களைப் போன்ற கிருஹங்களில் தேவதை களுக்கு நடக்கும் ஸகல உபசாரங்களையும் ஆனந்தங்களையும் அனுபவித்துத் தேஹச்ரமமும் மனக்கவலையும் தீர்ந்து பரம திருப்தி யடைந்திருக்கிறோம். ராமன் இருக்குமிடத்திற்குப் போக எனக்கு அனுமதி கொடுத்தனுப்பவேண்டும். எப்பொழுதும் என் னிடத்தில் கிருபைவைத்துக் காப்பாற்றும்படி வேண்டுகிறேன். அவருடைய ஆச்ரமம் ஏங்கே? இங்கிருந்து எவ்வளவு தூரம்? எந்த வழியாகப் போகவேண்டிய”தென்றார்.

இந்த விஷயங்களைத் தெரிந்த குறமன் முதலியவர்களிருந்தாலும் தபோமஹிமையால் யாவற்றையும் அறியும் சக்தியுள்ளவரென்று தன்னை மஹா பக்தியுடன் கேட்ட பரதனைப் பார்த்து அந்த மஹர்ஷி “குழந்தாய்! இங்கிருந்து ஒன்றரை யோஜனை தூரத்தில் சித்ரகூடமென்ற ஒரு மலையும் அதைச்சுற்றிலும் ஜனஸஞ்சாரமில்லாத பெரிய வனமும் இருக்கின்றன. அதற்கு வடக்கில் மந்தாகினி யென்ற நதி ஓடுகிறது. கரைகளில் அழகுள்ள புஷ்பங்களால் நிறைந்த மரங்கள் அடர்ந்த காடுகளிருக்கின்றன. அதற்கும் சித்ரகூடத்திற்கும் நடுவில் ஒரு பர்ணசாலையில் ராமன் வலிக்கிறார். யோகபலத்தால் இது எனக்கு சிச்சயமாகத் தெரிந்த விஷயம். இங்கிருந்து தெற்கில் போகும் வழியாகக் கொஞ்சதூரம் நடந்து, பிறகு தென்மேற்காக அங்கிருந்து பிரியும் ஒரு கிளைவழியில் நீயும் உன் ஸைன்யங்களும் ப்ரயாணஞ் செய்யவேண்டும். அந்த மார்க்கமாகப் போய் ராமனைத் தாசிப்பா” யென்றார்.

பரதன் ப்ரயாணத்திற்கு வித்தமானதைக் கேட்டுத் தசரதருடைய பத்னிகள் வாழ்நாள்களிலிருந்து இறங்கிப் ப்ரஹ்மஞானியான பரத்வாஜரைச் சுற்றி நின்றார்கள். கௌஸல்யையும் ஸுமித்ரையையும் ராமலக்ஷ்மணர்களைவிட்டுப் பிரிந்ததால் இளைத்து, அதிக வயஸானதாலும் ரிஷியைப் பார்த்துப் பயத்தாலும் தேஹம் நடுங்கப் பரத்வாஜரின் பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்தார்கள்.

பிறகு கைகேயி தன் கோழிக்கைகள் நிறைவேறாமல் யாவராலும் சிந்திக்கப்பட்டு, ராமனைக் காட்டி நகனுப்பத் தானே காரணமாக இருந்ததைப்பற்றித் துக்கமடைந்து, அந்த மஹர்ஷியை ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து மற்றவர்களைப்போல் அவருக்கெதிரில் நிற்க வெட்கப்பட்டுப் பரதனுக்கு ஸமீபத்தில் போய் நின்றாள். பிறகு பரத்வாஜர் யாவற்றையும் அறிந்திருந்தும் கைகேயியைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் “குழந்தாய்! தசரதருடைய பத்னிகளை எனக்குக் குறிப்பிட்டுக் காட்டவேண்டு”மென்றார். ராஜபத்னிகளின் ஸ்வபாவத்தைத் தன் வார்த்தைகளால் எல்லோர்க்கும் வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்ற மஹர்ஷியின் எண்ணத்தைப் பரதன் அறிந்து, ஸத்யம் தவறாதவனுதால் கைகப்பி வணக்கமாக “ஸ்வாமி! சோகத்தாலும் பட்டினியாலும் இளைத்துத் தர்ம தேவதையைப்போல் காணப்படும் இந்த ராஜஸ்தீ” என் பிதாவிற்குப் பட்ட மஹர்ஷியான கௌஸல்யாதேவி; மஹர்ஷிஷ்ணுவை அதிதிதேவி பெற்றதுபோல், மதங்கொண்ட விமஹத்தின் நடையையுடையபுருஷ

அயோத்யா காண்டம்.

ச்ரேஷ்டரான ராமனைப் பெற்றவன். அவளுடைய வலது புறத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு, காட்டில் வெயிலால் வாடின புஷ்பங்கோயுடைய மலைக் கொங்குமரத்தின் கிளையைப்போல், பலவித துக்கத்தால் ஏங்கி நிற்கிறவன் ஸுமித்ராதேவியென்ற இரண்டாவது ராஜபத்தினி. அழகில் அச்வினாதேவதைகளைப் போன்றவர்களும் வீரர்களும் வீணாகாத பராக்ரமமுள்ளவர்களான லக்ஷ்மணனும் சத்ருக்ஷணனும் இவளுடைய புத்ரர்கள். ராமலக்ஷ்மணர்களை ராக்ஷஸர்கள் நிறைந்த தண்டகாரணயத்திற்கு அனுப்பி உயிரை இழக்கும்படியான அபாயத்தை உண்டிபண்ணினவரும், தசரத சக்ரவர்த்தி புத்ரசோகத்தால் மரணமடையும் வழிதேடினவரும், இதோ நிற்கும் கைகேயியே. இவள் கடுங்கோபமுள்ளவள்; சாஸ்த்ர விசாரத்தாலும் ஸாதுக்களின் சேர்க்கையாலும் சுத்தமான புத்தியுடையவளல்ல. வெகு கர்வமுடையவள். அழகில் தன்னிப்போன்றவள் வேறொருவருமில்லையென்பது இவளுடைய எண்ணம். ஸகல துர்த்குணங்களும் பொருந்தினவள்; பார்வைக்கு ஸகல உத்தமகுணங்களும் பொருந்தினவளைப் போலிருப்பவள்; ஐசுவர்யமும் அதிகாரமும் வேண்டுமென்று பேராசைகொண்டவள்; க்ரூரமான ஸ்வபாவமுடையவள்; பாபத்தைச் செய்வதில் அஞ்சாதவள்; நான் அனுபவிக்கும் துக்கமெல்லாம் இவளுடைய அனுக்ரஹமே. நான் பூர்வஜன்மங்களில் செய்த பாபங்களுடைய பயன் ஒன்று சேர்ந்து இவள் எனக்குத் தாயென்று நான் சொல்லும்படி நேர்ந்ததென்று கண்ணீரால் நெஞ்சடைத்துக் கண்கள் சிவக்க, கோபங்கொண்ட யானையைப்போல் பெருமூச்சுவிட்டார்.

பரத்வாஜர் “குழந்தாய்! கைகேயியைக் குற்றஞ்சொல்வது ந்யாயமல்ல. அவளுக்கு இந்தப் புத்தி, தைவச்செயலால் தோன்றிற்று. தேவ தானவ ரிஷி கணங்களுக்கும் ஸாதுக்களுக்கும் பரமஹிதத்தைச் செய்யவே ராமன் காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டார். ஆகையால் நீ வருத்தப்படுவதற்கும் கைகேயியைத் தூஷிப்பதற்கும் ந்யாயமேயில்லை” யென்றார் (இங்கே ராமனுடைய அவதார ரஹஸ்யம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. இது வெகு முக்யமான விஷயம்).

பிறகு பரதன் அந்த மஹர்ஷியை ப்ரதக்ஷிண நகஸ்காரஞ் செய்து அவரால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டுத் தன் பரிவாரங்களைப் புறப்படுத்தி கட்டளையிட்டார். சிலர் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு உத்தமமான குதிரைகள் பூட்டின ரதங்களில் ப்ரயாணஞ்செய்தார்கள்; சிலர் தங்கச் சங்கிலிகளாலும் கொடிகளாலும் மதுரமாக ஒலிக்கும் மணிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கோடைகாலத்தின் முடிவில்

ஆகாசத்தில் தோன்றும் மேகங்களைப்போன்ற யானைகளின்மேலும் யானைக்குட்டிகளின் மேலும் ப்ரயாணஞ் செய்தார்கள், சிலர் விசித்ரமான பல்லக்கு முதலிய வாஹனங்களில் சென்றார்கள். காலாட்கள் நடந்துபோனார்கள். கௌஸல்யை முதலிய ராஜஸ்த்ரீகள் ராமனைப் பூர்க்க ஆசைகொண்டு அவர்களுக்குத் தகுந்த வாஹனங்களில் அதிவேகமாக ப்ரயாணஞ் செய்தார்கள். வலிஷ்டருடைய அனுமதியால் பரதன் தன் பரிவாரங்களுடன் ஸூர்ய சந்த்ரர்களைப்போல் ப்ரகாசிக்கும் ஒரு பல்லக்கில் போனார். அந்த ஸைன்யம் தென்திசையாக ப்ரயாணஞ்செய்து, கங்கைக்குத் தெற்கிலுள்ள வனங்களையும் மலைகளையும் நதிகளையும் தாண்டி, அங்குள்ள மிருகங்களையும் பகலிகளையும் ஜனங்களையும் பயத்தால் மிரளச்செய்துகொண்டு, ஒரு பெரிய மேகம் ஆகாசத்தில் வரவரப் பரவுவதுபோல், ராமனிருக்குமிடத்திற்குப் போயிற்று.

ஸர்க்கம் 93.

பரதன் ராமனிருக்குமிடத்தைத் தேடினார்.

வழியிலுள்ள மிருகங்கள் அந்த உபத்ரவத்தைத் தாங்கமுடியாமல் கூட்டங் கூட்டமாகத் தங்களுடைய தலைவர்களுடன் வேறு வனங்களுக்கு ஓடிவிட்டன. கரடிகளும் கலைமான்களும் கறுப்புச் சாரலையுடைய கலைமான்களும் ஆற்றங்கரைகளிலும் மலைகளிலும் காடுகளிலும் மந்தை மந்தைகளாகக் காணப்பட்டன. அலைகளால் கொந்தளிக்கும் ஸமுத்ரத்தைப்போலும் மழைகாலத்து மேகங்களைப்போலும் பரதனுடைய ஸைன்யம் யானை குதிரை ரதம் காலாட்கள் வாஹனங்கள் இவைகளால் பூமியை மறைத்தது. இப்படிப் பரதன் வெகு ஆவலுடன் ப்ரயாணஞ்செய்து, வாஹனங்கள் களைத்ததைப் பார்த்து வலிஷ்ட பகவானை நோக்கி “ஸ்வாமி! பரத்வாஜ மஹர்ஷி சொன்னவிடம் இதே யென்று தோன்றுகிறது. இதோ சித்ரகூட மலை தெரிகிறது. இதே மந்தாகினி நதி. இதோ தூரத்தில் கறுத்தமேகம் போன்ற காடு காணப்படுகிறது. மலைத்தாழ்வரைகளில் மலைகளைப்போன்ற நமது யானைகள் ச்ரமயில்லாமல் ஏறிக்கொண்டிருப்பதைப் பாருங்கள். மேகங்கள் மழையைப்பொழிவதைப்போல், மகிழ்மரங்கள் ஸைன்யங்களால் அசைக்கப்பட்டு மலர்களை உதிர்ப்பதைப் பாருங்கள். சுறாமீன்கள் ஸமுத்ரத்

தில் துள்ளி விளையாடுவதுபோல், இந்த மலையில் மான்கள் நான்கு புறத்திலும் துள்ளி விளையாடுவதைப் பாருங்கள். சத்ருக்கு ! இது கின்னரர்கள் வலிக்குமிடம். சரத்காலத்தில் காற்றிற்கு முன்னே ஓடும் வெளுத்த மேகங்களைப்போல் மான்கள் நமது ஸைன்யங்களால் தூரத்தப்பட்டு ஓடுவதைப் பார். நமது யுத்தவீரர்கள் மேகங்களைப் போல் கறுத்த கேடயங்களுடன் தென்னாட்டில் வலிக்கும் ஜனங்களைப்போல் தலைமயிரைத் தூக்கி முடிந்து அவைகளைப் புஷ்பங்களால் அலங்கரித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இதுவரையில் கோரமாயும் ஜனஸஞ்சார மில்லாமலும் சப்தமற்று மிருந்த இந்த வனம் இப்பொழுது அயோத்யையைப்போல ஸகல ஸைன்யங்களால் விளங்குகிறது. மிருகங்களின் குளம்புகளால் கிளப்பப்பட்ட புழுதி ஆகாசத்தை மறைக்கிறது. 'இவர் ராமனுடைய ஆச்ரமத்தைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டுமென்று தூரதேசத்திலிருந்து மிகவும் ச்ரமப்பட்டு வந்திருக்கிறார். நாம் கூடியவரையில் இவருக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் காற்று அதை உடனே அடித்துக் கொண்டுபோகிறது. ஸாரதிகள் உத்தமமான குதிரைகள் பூட்டின ரதங்களை இந்த வனத்தில் வேகமாக ஓட்டுவதைப் பார். தபஸ்விகள் வலிக்கத் தகுந்த இந்த ஸ்தலம் ஸ்வர்க்கம்போல் வெகு ரமணியமாக விருக்கிறது. கலைமான்கள் ஆணும் பெண்ணுமாகப் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் காடுகளில் ஓடும் அழகைப் பார். நமது ஸைன்யம், அந்த மஹா புருஷர்களிருக்குமிடம் தெரியும் வரையில் இந்த வனத்தில் தேடட்டு"மென்றார்.

அவருடைய உத்திரவுப்படி சில வீரர்கள் ஆயுதபாணிகளாக அந்த வனத்தில் புருந்து தேடிக்கொண்டிருக்கையில் ஓரிடத்தில் புகை கிளம்புவதைக் கண்டார்கள். உடனே பரதனிடத்திற்கு ஓடிவந்து "ஸ்வாமி ! மனுஷ்யர்க ளில்லாதவிடத்தில் புகை உண்டாக நியாயமில்லை. ராமலக்ஷ்மணர்கள் அவ்விடத்தில் வலிக் கிறார்களென்று தோன்றுகிறது. அப்படியில்லாவிட்டாலும் வேறு யாராவது தபஸ்விகளிருப்பார்கள். அவர்களைக் கேட்டாவது தெரிந்துகொள்ளலா"மென்று தெரிவித்தார்கள். உடனே பரதன் "நமது ஸைன்யம் இங்கேயே நிற்கட்டும். நான் சொல்லி யனுப்பின வுடன் புறப்படத் தயாராயிருக்க வேண்டும். நானும் ஸுமந்த்ரரும் ஸ்விஷ்ட மஹர்ஷியும் முன்னே போகிறோ"மென்று கட்டளையிட்டு அந்தப் புகையைக் கண்ட விடத்தை நோக்கிப் போனார். ஸைன்யங் களும் அவ்விடத்தையே பார்த்துக்கொண்டு, "ராமனிருக்குமிடத்தை

அதி சீக்ரத்தில் பரதன் கண்டுபிடிப்பார்; நாம் ரகுநாதனைத் தர்சனஞ் செய்து நமது துக்கத்தைப் போக்கிக்கொள்ளலா”மென்று ஆனந்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 94.

சித்ரகூடத்தின் அழகு.

இப்படி யிருக்கையில் ராமலக்ஷ்மணர்களும் லீதையும் சித்ரகூட மலையில் ஒருமாஸம் வரையில் ஸுகமாக வலித்தார்கள். பிறகு ஒருநாள் ராமன் ஜானகியை ஸந்தோஷப்படுத்தவும் அதைப் பார்த்துத் தான் ஸந்தோஷப்படவும் சித்ரகூடத்தின் அழகையும் விசேஷங்களையும் அவளுக்குக் காட்டினார். அங்கே அவர்கள் பல தினங்கள் வரையில் வலித்தும் அப்பொழுதே பார்த்தது போல் ஆச்சர்யமும் ஸந்தோஷமும் உண்டாயிற்று. தேவதைகளுக்கு நாதனை ராமனுக்கு எங்கேயாவது பயமுண்டா? தேவேந்தரன் இந்த்ராணியுடன் தேவலோகத்தில் வனங்களிலும் தோட்டங்களிலும் வேடிக்கையாக ஸஞ்சரிப்பதுபோல், ராமன் லீதையுடன் அந்த மலைகளிலும் காழ்வரைகளிலும் வனங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார். “லீதே! இந்த அழகான மலையில் வலிக்க ஆரம்பித்தபிறகு நாம் ராஜ்யத்தை விட்டு வந்தோமென்று வது பந்துக்களையும் மித்ரர்களையும் பார்க்க முடியவில்லையென்று வது எனக்குக் கொஞ்சமும் துக்கமில்லை. ப்ராணப்ரியே! இந்தச் சித்ரகூடத்தின் அழகைப் பார். பல பகடிகளால் இருந்தவிடந்தெரியாமல் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிகரங்கள் ஆகாசத்தைத் தூக்கின்றன. பல தாதுக்களால் நிறைந்து அளவற்ற ஐச்வர்யத்துடன் விளங்குகிறது. சில விடங்கள் வெள்ளியைப்போல் வெளுத்திருக்கின்றன சிலவிடங்கள் ரத்தத்தைப்போல் சிவந்திருக்கின்றன. சிலவிடங்கள் இங்க்ரனீலம் புஷ்பராகம் ஸ்படிகம் பாதரசம் இவைகளின் நிறத்தைப்போலும், சில விடங்கள் வெளுப்பும் கறுப்பும் கலந்த நிறத்துடனும் காணப்படுகின்றன. பலவகை மான்களும் புலிக் கரடி சிறுத்தை முதலிய துஷ்ட மிருகங்களும், பலவகைப் பகடிகளும் மஹர்ஷிகள் இங்கே வலிப்பதால் தங்கள் க்ருரஸ்வபாவத்தை விட்டுச் சாந்தமாக ஸஞ்சரிக்கின்றன. மா நாவல் வேங்கை வெள்ளவெந்தி முரளை பீர தங்கம் அழிஞ்சில் பவ்யம் தினிசி பில்வம் பச்சிலை, சூன்

கில் கொம்மட்டி வேம்பு மாவலிங்கை இலுப்பை மஞ்சாடி இலந்தை கடம்பு பிரம்பு மருதை மாதூளை முதலிய மரங்கள் நேர்த்தியான புஷ்பங்களோடும் பழங்களோடும் குளிரந்த சிழிலைக் கொடுத்துக் கொண்டு இந்த மலையை அலங்கரிக்கின்றன. தாழ்வரைகளில் கின்ன ரங்கள் ஆனும் பெண்ணுமாக வெகு ப்ரீதியுடன் விளையாடிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும்பொழுதே நமக்கும் மயிர்க்கூச்சலுண்டாகிறது. அதோ பார்; வித்யாதரர்கள் விளையாடுமிடங்களில் புருஷர்களின் ஆயுதங்களும் ஸ்த்ரீகளின் ஆடைகளும் மரங்களில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த மலை, ஊற்றுகளாலும் அருவிகளாலும், மதம் பெருகும் ஒரு பெரிய யானையைப்போல் தோன்றுகிறது. பலவித புஷ்பங்களின் மணத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு புகைகளிலிருந்து அடிக்கும் காற்று பாருக்குத்தான் ஆனந்தத்தை உண்டாக்காது.

இங்கே உன்னோடும் லக்ஷ்மணனோடும் பல வர்ஷங்களிருந்தாலும் துக்கமென்பதே எனக்குத் தோன்றுது. பலவித புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் மிருகங்களாலும் பक्षிகளாலும் மரங்களாலும் கொடிகளாலும் மறைந்த இந்த மலையில் இருக்கவிருக்க எனக்கு ஆனந்தம் அதிகமாகிறது. நான் வனவாஸம் செய்வதால் இரண்டு வகை ப்ரயோஜனம் ஏற்படுகிறது. என் மனதிற்கு மிகுந்த ஸுகமும் பிதூரு வாக்ய பரிபாலனஞ்செய்த திருப்தியும் பரதனுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷமும் கிடைக்கின்றன. லீதே! இந்தச் சித்ரகூட மலையில் என்னுடன் இருந்துகொண்டு, மனம் வாதத்தை தேஹம் இம்முன்றையும் அடக்கிக்கொண்டு, தென்றல் காற்றடிப்பது கோகிலத்தின் த்வனி வண்டுகளின் ஶங்காரம் புஷ்பங்கள் மலர்வது முதலிய விநோதங்களைப் பார்த்து ஸந்தோஷப்படுகிறாயா? இப்படி வனத்தில் வானப்ரஸ்தர்களின் தர்மத்தை அனுஸரிப்பது கேவலம் இவ்வுலகத்தில் மாத்ரம் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதல்ல. வனவாஸமென்பது ஸவர்க்கம் மோக்ஷம் முதலிய உத்தம பலன்களைக் கொடுக்குமென்று இக்ஷ்வாகு வம்சத்து ராஜாஷிகன் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த மலையில் நரம்புறத்திலும் கணக்கில்லாத கற்பாறைகள் விசாலமாகவும் கறுப்பு வெளுப்பு மஞ்சள் முதலிய வர்ணங்களோடு கூடியும் காணப்படுகின்றன. இங்கே உண்டாகும் மஹிமையுள்ள ஓஷதிகள், ராத்ரிகாலங்களில் அவைகளிலிருந்து கிளம்பும் ப்ரகாசத்தால் நெருப்புக் கொழுந்துகளைப்போல் ஜ்வலிக்கின்றன. சில விடங்கள் அனேக குறைகளால் நிறைந்திருப்பதால் வீடுகளைப்போலும், சிலவிடங்கள் மரங்களாலும் கொடிகளாலும் நிறைந்திருப்பதால்

தோட்டங்களைப்போலும், சில விடங்கள் ஒரே கற்பாறையர்கவீம் இருக்கின்றன. இந்த மலை பூமியைப் பிளந்துகொண்டு ஆகாசத்தில் தாவுவதுபோலிருக்கிறது. நாற்புரங்களிலும் வெகு தூரத்திலிருந்து தெரிகிறது. கீழானெல்லி சரப்புன்னே ஸ்தகரம் பூர்ஜபத்ரம் இவைகளின் இலைகளால் மறைக்கப்பட்டுத் தாமரை இதழ்கள் பரப்பப்பட்ட படுக்கைகள் ஸ்வபாவமாகவே அமைந்திருப்பதைப் பார். இங்கே வீளை யாடிக்கொண்டிருந்த ஆண்பெண்களால் புஷ்பமாலைகளும் பழங் களும் அனுபவிக்கப்பட்டு நான்கு புரங்களிலும் சிதறிக்கிடக்கின்றன. இந்த மலை இந்த்ரனுடைய ராஜதானியையும் மாணஸமென்ற ஏரியையும் விட அதிக ரமணீயமாயும் அழகாயுமிருக்கிறது. உன்னோடும் லக்ஷ்மணனோடும் ச்ரேஷ்டமான நியமங்களை அனுஷ்டித்துக் கொண்டு, என் முன்னோர்களான ராஜர்ஷிகளைப்போல் இந்த வனத்தில் இருந்தால், அயோத்யையிலிருந்து இந்தப் பூமியை ஆளுவதாலுண்டான ஸ்கல ஸுகங்களையும் அனுபவித்ததுபோன்ற திருப்தியை அடைவே”னென்றார்.

ஸர்க்கம் 95.

மந்தாகினீ நதி.

பிறகு அந்த மலையிலிருந்து இறங்கி ஸ்படிகத்தைப்போல் சுத்தமான ஜலத்தையுடைய மந்தாகினீயென்ற புண்யநதியை ராமன் ஸீதைக்குக் காட்டி, மலைகள் வனங்கள் மரங்கள் பறவைகள் மிருகங்கள் முதலிய விசித்ரமான பொருள்களைப் பார்த்ததாலுண்டான ஸந்தோஷத்தால், மலர்ந்த செந்தாமரைப் புஷ்பத்தைப் போல் அவளுடைய முகம் விளங்குவதைக் கண்டு, “இதோ மந்தாகினீ நதியைப் பார்த்தாயா! இந்த மணற்குன்றுகள் எவ்வளவு விசித்ரமாயிருக்கின்றன! அன்னங்களும் வண்டாழ்வான்குருவிகளும் தாமரைகளுக்கு நடுவில் ஆனந்தத்துடன் விளையாடுகின்றன. சிறுத்த இடையையும் பருத்த துடையையும் மதுரமாகச் சப்பும் செய்து கொண்டிருக்கும் ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகான கைகளையும் கால்களையும், ஸந்தோஷத்தால் மலர்ந்த முதத்தையு முடைய உன்னைப்போல் விளங்குகின்றன. புஷ்பங்களாலும் பழங் களாலும் நிறைந்த கரையிலுள்ள பலவித மரங்களால் குபேரன் கலகீடை செய்யும் இடையைப் பமிக்கின்றன. கிட்டிமிட்கங்கள்

கூட்டங் கூட்டமாக இறங்கி ஜலங்குடிப்பதால் கலங்கிக் குங்குமப் பூச்சைப்போன்ற இந்த ஜலம் இங்கே ஸ்நானம் செய்யவேண்டுமென்ற ஆசையை உண்டாக்குகிறது.

அதோ பார்! ரிஷிகள் ஜடை மான்தோல் முதலியவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு நியமகாலங்களில் இந்தப் புண்யநதியில் நீராடுகிறார்கள். அதோ வேறு சில ரிஷிகள் கைகளை உயர்த்துக்கிக் கொண்டு கடுமையான நியமத்துடன் ஸூரியனை உபாஸிப்பதைப் பார். ஆடுகிறவர்கள் கைகளை ஆட்டிக்கொண்டு மலர்களை வாரியிறைப்பதுபோல், அந்த மலையின் உச்சியிலுள்ள மரங்களின் கிளைகள் காற்றால் அசைக்கப்பட்டு, மலாக்கையும் இலைகளையும் ஆற்று நீரில் நாற்புறங்களிலும் வாரி இறைப்பதைப் பார். சிலவிடங்களில் ஜலம் ச்ரேஷ்டமான முத்துகளைப் போல் சுத்தமாயிருக்கிறது. சில விடங்களில் மணல் திட்டுகள் மேலே தெரிகின்றன. சில விடங்களில் வித்தர்கள் ஆனந்தமாக ஜலத்தில் விளையாடுவதைப் பார். பருத்த துடைகளுடன் வெண்மையான வஸ்திரத்தைத் தரித்திருக்கும் உத்தமப் பெண், தன்னிடத்தில் மிகுந்த ஆசை வைத்த நாயகனால் தழுவப்படுவதைப்போல தேன்றுகிறதல்லவா? சில விடங்களில் காற்று, புஷ்பக்கொத்துகளை அடித்துக் கரையில் ஒதுக்கியிருக்கிறது. சில விடங்களில் புஷ்பக்கொத்துகள் நடு ஜலத்தில் மிதந்து போகின்றன. இதைப் பாக்கையில் நாயகியின் வஸ்திரத்தை நாயகன் பாதி கிழித்துக்கொண்டதுபோல் தோன்றவில்லையா? அவைகளின்மேல் சக்ரவாகபகவிகள் உட்கார்ந்து இனிமையான குரலுடன் தங்கள் பெண்களை விளையாடுவதற்காக அழைப்பதைப் பார்.

கபடமற்றவளே! நகரத்தில் வலிப்பதைவிட இந்தச் சித்ரகூட மலையைப் பார்ப்பது இன்பமல்லவா? பட்டணத்திலிருப்பதைவிட நாம் ஏகாந்தமாக அனுபவிக்கக் கூடிய இந்தச் சித்ரகூட மலையில் வலிப்பது மிகுந்த ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறதல்லவா? உன்னைப் பார்ப்பதைவிட இந்த மந்தாகினி நதியைப் பார்ப்பது எனக்கு ஆசையை விருத்தி செய்கிறது. இந்திரியங்களையும் அந்தக் கரணத்தையும் அடக்கிக் கடுமையான தபஸைச் செய்யும் பாபமற்ற வித்தர்களுக்கும் ஒவ்வொருநாளும் இங்கே நீராடுகிறார்கள். அவர்களின் பாத ஞானியால் இது மிகவும் பரிசுத்தமாகிறது. இங்கே நாமிருவரும் ஜலக்ரீடம் செய்வோம் வா. அதற்கு வேண்டிய பொருள்கள் கிழித்தவாயிருக்கின்றன. பயத்தையும் வெட்கத்தையும் விட்டு, உன்

தோழிகளுடன் நீரில் விளையாடுவதுபோல் என்னுடன் விளையாடு. உன் மாப்பாலும் துடைகளாலும் உண்டாகும் அலைகள் இந்த ஆற்றில் அடர்ந்திருக்கும் செந்தாமரை வெண்தாமரை மலர்களை ஜலத்தில் மறையச் செய்வதைப் பார்ப்பாய். நீ இதுவரையில் அயோத்யையிலிருக்கும் ஜனங்களிடத்தில் வைத்த ப்ரீதியை இங்கே ஸஞ்சரிக்கும் மிருகங்களிடத்தில் வை. இந்த மலையே அயோத்யையென்று நினை. இந்த மந்தாகினியே ஸரயூதியென்று எண்ணு.

தர்மாத்மாவான லக்ஷ்மணன் என்னிஷ்டப்படி நடப்பவன்; நீயும் எனக்கு அனுகூலமாகவிரும்பவன். ப்ரியமான தம்பியையும் அனுகூலமான மனைவியையுமுடைய ஒருவனுக்கு இந்த லோகத்தில் வேறு ஸுகம் வேண்டுமோ? மூன்று காலங்களிலும் புண்யதீர்த்தங்களில் நீராடிக்கொண்டு தேன் பழங்கள் கிழங்குகளை உண்டு என்னுடன் காடுகளிலிருக்கும்வரையில் அயோத்யையும் நினைக்கமாட்டேன்; ராஜ்யத்தையும் நினைக்கமாட்டேன். இந்த மந்தாகினியின் கரையில் மிருகங்கள் கூட்டங் கூட்டமாக நடமாடுவதையும், யானைகளும் கிங்கங்களும் குரங்குகளும் 'மஹர்ஷிகளின் தபோபலத்தால் தங்களுக்கு ஸ்வபாவமான விரோதத்தையும் மறந்து ஒரே துறையில் நீர் குடிப்பதையும், அதின் கரையில் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட மரங்களையும் பார்த்து, ஸகல ச்ரமமும் தீர்ந்து எவன் தான் ஆனந்தத்தை அடையமாட்டா' என்று மந்தாகினியைப் பல விதமாக ராமன் வாணித்துச் சித்ரகூடத்தின் தாழ்வரைகளில், மையைப்போல் கறுத்த காடுகளில் லீதையுடன் ஸஞ்சரித்தார்.

ஸர்க்கம் 96.

பரதனுடைய வேலையைக் கண்டு

லக்ஷ்மணன் கோபித்தார்.

இப்படி மந்தாகினியின் விசித்ரங்களை லீதைக்குக் காட்டிப் பிறகு ராமன் அந்த மலைச்சாரலில் ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து "ஹீதே ! இதோ சுத்தமான மாம்ஸம் இருக்கிறது பார். இது ருசியுள்ளது; இது நன்றாய் வெந்த"தென்று, தான் முதலில் ருசிபார்த்து அந்தத் துண்டுகளை லீதைக்குக் கொடுத்து அவளை ஸந்தோஷப்படுத்தினார்.

அவர்கள் அங்கே உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது பரதனுடைய ஸைன்யம் அவ்விடத்திற்கு வந்தது. அதனுண்டான புழுதியும் சப்தமும் ஆகாசத்தை அளாவிற்று. அந்தப் பெருந்த சப்தத்தால் காட்டிலிருக்கும் மிருகங்கள் பயந்து கூட்டங்கூட்டமாக நான்கு மூலைகளிலும் ஓட ஆரம்பித்தன. அந்த ஸைன்யத்தாலுண்டான பெரிய ஒசை ராமனுடைய காதில் விழுந்தது; மிருகங்கள் மிரண்டு ஒடுவதையும் பார்த்தார். உடனே ஸமீபத்திலிருக்கும் மஹாவிரனு லக்ஷ்மணனை நோக்கி “குழந்தாய்! பார்த்தாயா? மேகங்களின் ஒசையைப்போல் கம்பிரமான ஒரு சப்தம் கேட்கப்படுகிறது. மிகவும் பயங்கரமாயிருக்கிறதல்லவா? அடர்ந்த காடுகளிலுள்ள யானைகளும் ஏருமைகளும் சிங்கங்களால் துறத்தப்பட்டு இப்படி நான்கு திக்குகளிலும் ஒடுகின்றனவா; பார்? அரசனாவது அவனைப் போன்றவனாவது புலி முதலிய துஷ்ட ஜந்துக்களாவது மற்ற மிருகங்களை வேட்டையாடிக் கொல்லுகின்றவா? இந்தப் பர்வதத்தில் இப்பொழுது பகலுகளும் ஸஞ்சரிப்பதில்லை. இதைப்பற்றின விஷயங்கள் யாவற்றையும் சீக்ரமாகத் தெரிந்துகொண்டுவா”வென்றார்.

உடனே லக்ஷ்மணன் புஷ்பங்கள் நிறைந்த ஒரு ஆச்சாமரத்தில் ஏறி அங்கிருந்து நான்கு திக்குகளிலும் பாய்க்கையில், வடக்கில் ரதக்ஜதரக பதாதிசுருடன் ஒரு பெரிய ஸைன்யம் வருவதைக் கண்டு “ஸ்வாமி! நெருப்பை அணைத்துவிடுங்கள்; நாமிருக்குமிடத்தைப் புகையால் கண்டுபிடிப்பார்கள். லீதையைக் குழைக்கு அழைத்துப் போங்கள். சீக்ரமாக ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொள்ளுங்க”ளென்று எச்சரித்தார்.

ராமன் “குழந்தாய்! இது யாருடைய ஸைன்யமென்று உனக்குத் தோன்றுகிற”தென்றார். லக்ஷ்மணன் கோபங்கொண்டு நெருப்பைப்போல் அந்த ஸைன்யத்தைப் பாவையால் எரித்துக்கொண்டு “கைகேயியின் மகனான பரதன் அவளுடைய இஷ்டப்படி ராஜ்யத்தை பெற்றிருக்கிறான். நாமிருவரும் அதற்குப் பாகஸ்தர்கள், நாமிருக்கும் வரையில் அபாயம் நேருமென்று நினைத்து நம்மைக் கொன்றுவிட்டுக் கவலையில்லாமல் ராஜ்யத்தை அனுபவிக்கலாமென்று இங்கே வருகிறானென்று நினைக்கிறேன். பாருங்கள்; விஸ்தாரமான கிளைகளோடு கூடின கோவிதாரமரம் எழுதப்பட்ட கொடி அந்த ரதத்தின் மேல் பரகாசிக்கிறது. சிலர் வேகமான குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டும், சிலர் மலைகளைப் போன்ற யானைகளில் ஏறிக்கொண்டும் ஸந்தோஷித்

தோடு இவ்விடத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் மலை யிலிருந்தே அவர்களுடன் யுத்தஞ் செய்வோமா? அல்லது இங்கேயே ஆயுதபாணிகளாக நிற்போமா? அந்தக் கோவிதாரக் கொடியை இன் னைக்கு யுத்தத்தில் நாம் பிடுங்கிக்கொள்ளவேண்டும். தாங்கள் லீதை நான் எல்லோர்க்கும் இவ்வளவு கஷ்டத்தை உண்டிபண் ணின பரதன் இன்றுதான் என் கண்ணில் பட்டான். தங்களுக்குச் சாசவதமாகக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்திலிருந்து எவனுக்காகத் தாங்கள் துரத்தப்பட்டீர்களோ அந்தப் பரமசத்ரு இதோ வரு கிறான். இன்றைக்கு நான் அவனைக் கொல்லாமல் விடுவதில்லை. முன் னமேயே அவன் நமக்குப் பெரும் அபகாரத்தைச் செய்தவன். அவ னைக் கொல்வது அதர்மமல்ல. அவனைக் கொன்றால் தோஷமில்லை. தர்மத்திற்கு விரோதமாக நடந்த பெரும் பாபி. அவனைக் கொன்றால் உபத்ரவமில்லாமல் இந்தப் பூமிமுழுவதையும் தாங்கள் ஆளலாம். கைகேயி தன் மகனுக்கு இந்த ராஜ்யம் கிடைக்க வேண்டுமென்று விரும்பி இவ்வளவு அக்ரமஞ் செய்தாளல்லவா, இருக்கட்டும். மதம் பிடித்த யானை மரத்தை ஒடித்துத் தள்ளுவதுபோல், இன்று அவளு டைய மகனை அவன் கண்ணுக்கெதிரில் கொன்று அவனைக் கதறவடிக்கிறேன். இது மாத்ரமா? அவனையும் அவளுடைய பந்துக்களையும் மந்தரை முதலிய அவளுடைய பரிவாரங்களையும் உயிரோடு வைக்கிற தில்லை. இந்தப் பெரும் பாபம் பூமியிலிருந்து விலகட்டும். என் மனதிலுள்ள கோபத்தையும் வெறுப்பையும் இதுவரையில் அடக்கி வைத்துக்கொண்டிருந்தேன். உலர்ந்த புல்தரைகளில் காட்டுத் தீ பாய்வதுபோல், பரதனுடைய ஸையத்தின்மேல் என் கோபாக்கனியைப் பாணங்களின் ரூபமாக விடுகிறேன். சத்ருஸைன் யத்தை என் பாணங்களால் பிளந்து இந்தச் சித்ரகூடத்திலுள்ள காடுகளில் ரக்தவெள்ளம் ஓடச் செய்கிறேன். என் பாணங்களால் சிதைக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் மனிதர் களையும் இங்கிருக்கும் காட்டு மிருகங்கள் ஸந்தோஷமாக இழுத்துக் கொண்டு போய்த் தின்கும். தாங்கள் என் மானத்தைக் கெடுக்கக் கூடாது. என் சக்தியையும் பராக்ரமத்தையும் தாங்கள் இதுவரை யில் பார்த்ததில்லையா? நான் எப்பொழுதாவது யுத்தத்திற்குப் போய் ஜபமில்லாமல் திரும்பினதுண்டா? என் பாணங்களுக்கு சத்ரு ஸைன் யத்தை இரையாகக் கொடுக்காமல் என் வில்லிடத்திலும் அம்புக ளிடத்திலும் எப்பொழுதாவது நான் கடன்பட்டதுண்டா? 'இது லுரையிலுமில்லாமல் இன்று நடக்கும் யுத்தத்தில் கடன்படுவேனா?'

எனக்கு அனுமதிக்கொடுங்கள். பரதனையும் அவனுடைய ஸையத் தையும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் அடிக்கிறே”னென்றார்.

ஸர்க்கம் 97.

ராமன் லக்ஷ்மணனை அடக்கினார்.

கோபத்தால் மெய்மறந்து யுத்தஞ்செய்ய ஆவலாயிருக்கும் லக்ஷ்மணனை ஸமாதானஞ்செய்ய விரும்பி ராமன் “குழந்தாய், லக்ஷ்மணா! பரதனே மஹா புத்திமான், மஹாவீரன்; நம்முடன் யுத்தஞ் செய்ய உத்தேசித்து வேறொருவரை அனுப்பாமல் அவனே நேரில் வரும்பொழுது ஆயுதங்களால் என்ன ப்ரயோஜனம்? ‘தசரதர் பரதனுக்கு ப்ரியமாக ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தார். ராமன் தனக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கவில்லையென்ற ஆத்திரத்தால் பரதனைக்கொன்றுவிட்டு அந்த ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டா’னென்ற லோகாபவாதமும் எனக்கு வேண்டுமா? ‘பரதனுக்கு இந்தராஜ்யத்தைக் கொடுக்கிறேன், ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புகிறே’னென்று தசரதர் கைகேயியிக்குக் கொடுத்த வரங்களை நிறைவேற்றி என் பிதவை ஸத்யந்தவறுதவராகச் செய்வே’னென்று ப்ரதிக்கஞ்செய்திருக்கிறேன். இப்பொழுது பரதனை யுத்தத்தில் கொன்றால் அந்த ராஜ்யத்தை வைத்துக்கொண்டு நான் என்ன செய்யட்டும்? என் பந்துக்களையாவது மித்ரர்களையாவது கொன்று அதனால் கிடைக்கும் த்ரவ்யம் எனக்கு வேண்டாம். விஷங்கலந்து செய்யப்பட்ட பக்ஷயங்களை எவனாவது கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பானா? தர்மார்த்த காமமென்ற புருஷார்த்தங்களையும் இந்தப் பூமியையும் என்னுடன் பிறந்த உங்களுக்காகவே தேடுகிறேன். இது ஸத்யம். நீங்கள் அளவற்ற ஐசுவரியத்தை அடைந்து ஸகல் ஷௌக்யங்களையும் அனுபவிக்கவேண்டுமென்ற காரணத்தால் இந்த ராஜ்யம் வேண்டுமென்று விரும்புவேனெயொழிய வேறல்ல. நான் வைத்திருக்கும் ஆயுதங்களைத் தொட்டு ப்ராமணஞ் செய்கிறேன் இந்த பூமி எனக்குக் கிடைக்காதென்பதில்லை. ஆனால் அதர்மத்தைச் செய்து இந்தப் பதவி எனக்குக் கிடைக்கிறதாயிருந்தால் வேண்டாம். பரதனையும் உன்னையும் சத்ருக்களையும் விலக்கி நான் மாத்ரம் ஏதாவது ஸுகத்தை அனுபவிக்கவேண்டுமென்று விரும்பினால் அந்த ஸுகப் சாம்பலாகட்டும்.

இதிருக்கட்டும். பரதன் இப்பொழுது இங்கே வரும் காரணம் இப்படியிருக்கலாம். தன் அம்மான் வீட்டிலிருந்து அயோத்யைக்கு வந்து அங்கே நடந்தவைகளைக் கேள்விப்பட்டு, நாமெல்லோரும் தபஸ்விகளாய் அந்தக் காட்டில் வலிக்கிறோமென்று ஸுமித்ரையால் தெரிந்துகொண்டிருக்கலாம். பரதன் என்னிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுள்ளவன் ; அவனிடத்தில் எனக்கு என்னுயிரைக் காட்டிலும் மிகுந்த ப்ரீதியுண்டு. நமது குலத்தில் மூத்தவனுக்கே ராஜ்யம் கிடைத்துவருகிறதென்று அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். நான் காட்டில் கஷ்டப்படுகிறேனென்று கேட்கப் பொறுக்கமாட்டான். ஆகையால் அவன் நன்மை அயோத்யைக்கு அழைத்துப் போக வருகிறானேதவிர, நம்மிடத்தில் விரோதபுத்தியுடன் வருவதாகத் தோன்றவில்லை. கைகேயியிடத்தில் மிகவும் கோபித்துக் கொண்டு கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்லியிருப்பான். நமது பிதாவை எப்படியாவது ப்ரார்த்தித்து ஸம்மதிக்கச் செய்து இந்த ராஜ்யத்தை எனக்குக் கொடுக்க இங்கே வருகிறான்.

பரதன் நம்மைப் பார்க்க விரும்புவது இந்த ஸமயத்திற்கு உசிதமானதே. நமக்குக் கெடுதியைக் கனவிலும் நினைக்கமாட்டான். பரதனிடத்தில் நீ ஸந்தேஹப்படுகிறாயே. இதுவரையில் அவன் உனக்கு ஏதாவது கெடுதி செய்ததுண்டா? அல்லது நீ இப்பொழுது சொன்னபடி உனக்கு பயமுண்டாகும் வார்த்தைகளைச் சொன்னதுண்டா? பரதனைப்பற்றி இப்படி வெறுப்பாயும் க்ரூரமாயும் பேசாதே. பரதனைச் சொன்னாலென்ன, என்னைச் சொன்னாலென்ன? இதற்கு முன் தசரதரைக் கொன்றுவிடுகிறேனென்று கிளம்பினாய்; இப்பொழுது பரதனைக் கொன்றுவிடுகிறேனென்கிறாய். இனிமேல் சும்மாவிருந்தால் பெரிய அனர்த்தம் விளையும். இந்த க்ரூரபுத்தியை எப்படியாவது அடக்கவேண்டும். ஒருவனுக்கு எந்த ஆபத்துத் தான் நேரட்டும். பெற்ற தகப்பனைக் கொல்வானா? தன்னைக் காட்டிலும் வேறல்லாத உடன் பிறந்தவனைக் கொல்வானா?

உனக்கு இந்த ராஜ்யம் வேண்டுமென்று இப்படிச் சொல்லுகிறாயா என்ன? பரதன் வரட்டும். 'இந்த ராஜ்யத்தை லக்ஷ்மணனுக்குக் கொடு'வென்று வாங்கித் தருகிறேன். 'பரத! நீ இந்த ராஜ்யத்தை லக்ஷ்மணனுக்குக் கொடுத்துவி'டென்று விளையாட்டாகச் சொன்னாலும் அதை நிஜமாகவே செய்துவிடுவான். மறுபடியும் அதைப்பற்றி நினைக்கவே மாட்டா" எனென்று பலவிதமாகச் சொல்லி லக்ஷ்மணனுடைய கோபத்தைக் கணிக்கார்.

லக்ஷ்மணன் தர்மாத்மாவான ராமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு வெட்கத்தால் அவயவங்கள் குன்றி அடங்கினார். ஆனால் தன் லாபத்தை உத்தேசித்து இப்படிச் சொன்னவரல்ல. ராமனுடைய நன்மையை உத்தேசித்தே, அவருக்கு யாதொரு அபாயமும் நேரக்கூடாதென்றே, காரணமில்லாம லிருந்தும் பரதனிடத்தில் பயந்தார். (ஒருவனிடத்தில் நாம் அளவற்ற ப்ரீதி வைத்துவிட்டால் அவனுக்கு யாரால் கெடுதி நேருமோவென்று எல்லோரிடத்திலும் ஸந்தேஹப்படுவது [மனுஷ்யஸ்வபாவம்]. உலகத்தில் ஒருவன் சொன்ன வார்த்தை பயனில்லாமல் போனால் அதை மாற்றுவது போல், லக்ஷ்மணன் வெட்கப்பட்டு “நமது பிதாவே தங்களை அழைத்துப்போக வருவதாய்த் தோன்றுகிற”தென்று அந்த ப்ரஸ்தாபத்தை மாற்றப் பார்த்தார். பிறருடைய நோக்கத்தை அறிந்து நடப்பவர்களில் ச்ரேஷ்டரான ராமன் அதை அறிந்து, லக்ஷ்மணனுடைய வெட்கம் தனியட்டுமென்றே அவர் சொன்னதை ஒப்புக்கொண்டு “ஆம், சக்ரவர்த்தியே நம்மைப் பார்க்க இங்கே வருகிறாரென்று நினைக்கிறேன். அல்லது ‘நமது குழந்தைகள் செல்வமாக வளர்க்கப்பட்டவர்களல்லவா? கஷ்டத்தை அனுபவிக்கத் தகுந்தவர்களா’”வென்று காட்டில் நமக்கு நேரக்கூடிய துன்பங்களை நினைத்து நம்மை அழைத்துப் போக வரலாம். அல்லது, பிறந்ததுமுதல் மிகவும் செல்வமாகவும் ஸுகமாகவும் வளர்ந்த லீதை ஏன் காரணமில்லாமல் காட்டில் கஷ்டப்பட வேண்டுமென்று பச்சாத்தாபப்பட்டு அவளை அயோத்யைக்கு அழைத்துப்போக வரலாம். சக்ரவர்த்தியின் ரதத்தில் வழக்கமாகப் பூட்டப்படும் இரண்டு உத்தம ஜாதிக் குதிரைகள் வாயுவேகத்துடன் இதோ வருகின்றன. ஸைன்யங்களுக்கு முன் நமது பிதாவின் பட்டத்து யாணை சத்ருஞ்ஜயன் மதத்தால் தேஹத்தை ஆட்டிக்கொண்டு மலையைப்போல் இதோ நடந்துவருகிறது பார். ஆனால் ஒன்று மாத்திரம் எனக்கு ஸந்தேஹத்தை உண்டாக்குகிறது. லோகத்தாரால் விசேஷமாகப் பூஜிக்கப்பட்ட நமது பிதாவின் வெள்ளைக்குடையைக் காணேன். மரத்திலிருந்து இறங்கி வா. பரதனிடத்தில் நான் சொன்னபடி, நடந்துகொள்”என்று ராமன் எச்சரித்தார். லக்ஷ்மணனும் கைகூப்பி வணக்கமாக அவருடைய பக்கத்தில் வந்து நின்றார்.

இதற்குள் பரதன் ராமனுடைய ஆச்ரமத்திற்குத் தன் ஸைன்யத்தால் யாதொரு உபத்ரவமும் நேரக்கூடாதென்று அதை அரையோஜனைக்கப்பால் சித்ரகூட மலையைச் சுற்றி இருபுறத்திலும் தங்கள்

செய்தார். மஹாரீதிமானை பரதனால் நடத்தப்பட்ட அந்த ஸையம் கர்வத்தை விலக்கித் தர்மத்தை மறக்காமல், ராகவனுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காகச் சித்ரகூடமலைச்சாரலில் தங்கியிருந்தது.

ஸர்க்கம் 98.

பரதன் ராமனுடைய ஆச்ரமத்தைத் தேடினார்.

இப்படி ஸையத்திற்கு விடுதிகளை அமைத்துக் கால்நடையாக ராமனைப் பார்க்க ஆசைகொண்டு பரதன் “சத்ருக்கு ! நீயும் இந்த வேடர்களும் நமது பரிவாரங்களும் இந்தக் காட்டில் ஓரிடம் பாக்கியிராமல் ஜாக்ரதையாக இப்பொழுதே தேடப் புறப்படுங்கள். குஹனும் அவனுடைய பந்துக்களும் ஆயுதபாணிகளாக ராமலக்ஷ்மணர்களிருக்குமிடத்தைத் தேடிச் கண்டுபிடிக்கட்டும். மந்த்ரிகள் நகரத்துஜனங்கள் புரோஹிதர்கள் ப்ராஹ்மணர்களுடன் நானும் கால்நடையாக இந்த வனம் முழுவதையும் தேடுகிறேன். ராமனையும் மஹா பலவானான லக்ஷ்மணனையும் மஹாபாக்யசாலியான லீதையையும் பார்க்கும்வரையில் என் துக்கம் தீராது. பூர்ணசந்த்ரனைப் போல் அழகான என் அண்ணனுடைய முகமண்டலத்தையும் தாமரை இழைகளைப்போல் விசாலமான நேத்ரங்களையும் நான் பார்க்கும்வரையில் என் துக்கம் தீராது. வஜ்ராபுதம் த்வஜம் தாமரை மாவெட்டி அமிருதகடம் முதலிய சக்ரவர்த்தி லக்ஷணங்களைக் காட்டும் ரேகைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட என் அண்ணனுடைய திருவடிகளை என் தலையால் தாங்கும் வரையில் என் துக்கம் தீராது. என் தமயன் தனக்கு உசிதமான விம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருந்து, சக்ரவர்த்திகளின் கிரீடத்தைத் தலையில் தரித்து, எனக்குத் தகுந்த கிரீடமான தன் திருவடிகளை என் தலையில் வைக்கும்வரையில் என் துக்கம் தீராது. நமது முன்னோர்களுடைய காலம் முதல் பரம்பரையாக வந்துகொண்டிருக்கும் இந்த ராஜ்யத்தில் என் தமயன் மஹாராஜாவாகப் புண்ய தீர்த்தங்களால் அபிஷேகஞ் செய்யப்படுவதைப் பார்த்தாலொழிய என் துக்கம் தீராது. விசாலமான நேத்ரங்களுடன் பூர்ணசந்த்ரனைப் போல் மஹா காந்தியுடன் விளங்கும் ராமனுடைய முகத்தை எப்பொழுதும் பார்க்கும்படியான பாக்யத்தை லக்ஷ்மணன் செய்தானல்லவா? லோகநாதனுன் ராமமூர்த்தியைப் பின்தொடரும் பணியம்

வீதைக்குக் கிடைத்ததல்லவா? நந்தனவனத்தில் குபேரன் வசிப்பது போல் சக்ரவர்த்தி திருமகன் தன் தேசத்தைவிட்டுப் பழக்கமில்லாத தேசத்தில் வந்து வவிக்ஞம்படி இந்தச் சித்ரகூடமலை என்ன பாக்யஞ் செய்ததோ? ஹிமயமலையைக் காட்டிலும் ச்ரேஷ்டமாயிற்றல்லவா? துஷ்ட ஜந்துக்களால் நிறைந்து மனுஷ்யஸஞ்சார மில்லாத இந்தக் காடும் மஹாபுண்யத்தைச் செய்தது. இல்லாவிட்டால் எல்லையற்ற தேஜஸும் ஐர்வாயமும் வாய்ந்த ராமன் இங்கே வலிப்பாரா”வென்று ஒருநாளும் அதிகமாக நடந்து பழகாத பரதன், பெருங்காட்டில் புகுந்து கால் நடையாக மலைத்தாழ்வரைகளில், புஷ்பங்களோடும் பழங்களோடும் ஆகாசத்தை அளாவி வளர்ந்திருக்கும் மரங்களின் நடுவில் சென்றார்.

ராமனிடத்தில் சொல்லவேண்டிய விஷயத்தைப் போகும் பொழுதே ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தார். சித்ரகூடமலையின் உச்சியில் அழகிய புஷ்பங்கள் நிறைந்த ஒரு ஆசிரமத்தின் அடியில் நின்று பார்க்கும்பொழுது ராமனுடைய ஆசிரமத்திலிருந்து கிளம்பும் புகை காணப்பட்டது. ராமன் இங்கே வலிக்கிறாரென்று அங்குள்ள ஜனங்களால் பரதனும் அவருடைய பந்துக்களும் அறிந்து, ஸமுத்ரத்தில் திசைதெரியாமல் வெகுகாலமாக அலைந்துகொண்டிருந்தவர்கள் கரையைக் கண்டதுபோல் ஆனந்தத்தால் மூர்ச்சை அடைந்தார்கள். பிறகு ஸையத்தை அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு, ஸாதுக்களால் நிறைந்த ராமனுடைய ஆசிரமத்தை நோக்கிப் பரதனும் குழனும் பரிவாரங்களுடன் போனார்கள்.

ஸர்க்கம் 99.

பரதன் ராமனைத் தர்சித்தார்.

ஸையங்களுக்கு இடங்களை ஏற்படுத்தின பிறகு, பரதன் ராமனைத் தர்சிக்க வேண்டுமென்று ஆசைமேலிட்டு வலிஷ்டரைப் பார்த்து “ஸ்வாமி! ராஜபத்னிகளைச் சக்ரமாக அழைத்து வாருங்க”ளென்று ப்ரார்த்தித்துத், தான் அதிவேகமாகப் போனார். ராமனுடைய ஆசிரமம் ஸமீபத்திலிருப்பதற்குத் தகுந்த பல அடையாளங்களைப் போகும்பொழுது சத்ருக்ஷனுக்குக் காட்டிக்கொண்டே போனார். பரதனைப்போல் ஸுமந்த்ரரும் ராமனைத் தர்சிக்க ஆவ

ஆள்ளவர்; ஆகையால் சத்ருக்களனுக்குப் பின்னே போனார். கொஞ்ச நேரங்கழித்துத் தபஸ்விகளின் ஆச்ரமங்களுக்கு நடுவில் ராமனுடைய ஆச்ரமம் காணப்பட்டது. அக்னிகார்யங்களுக்காக ஒரு பர்ணசாலையும், தண்ணீப் பார்க்க வந்தவர்கள் ஸ்கமாக உட்கார்ந்து பேசுவதற்காக ஒரு பர்ணசாலையும் கட்டப்பட்டிருந்தது. ராத்ரியில் வெளிச்சத்தைக் கொடுக்க, விறகுகள் அதற்கு வெளியில் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. பூஜைக்காகப் புஷ்பங்கள் பறித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. தண்ணீர்த்துறைகளிலிருந்து ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஆச்ரமத்திற்கு வரும்பொழுது தங்களுடைய போக்குவரவை ஒரு வர்க்கொருவர் தெரிவிப்பதற்காகச் சிலவிடங்களில் தர்ப்பையாலும் மரவரியாலும் மரங்களில் அடையாளம் செய்யப்பட்டிருந்தது. பனிகாலத்தில் குளிர் காய்வதற்கு மான் எருமை முதலியவைகளின் சாணம் குப்பல்களாக அங்கங்கே சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருந்தது.

அவைகளைப் பார்த்தவுடன் பரதனுடைய முகத்தில் மிகுந்த கார்தி விளங்கிற்று; மனதில் ஸந்தோஷம் பொங்கிற்று. சத்ருக்களையும் தன் மந்த்ரிகளையும் பார்த்துப் “பரத்வாஜமஹர்ஷி குறிப்பிட்ட விடத்திற்கு வந்தோமென்று நினைக்கிறேன். மந்தாகினி நதி ஸமீபத்திலிருக்கவேண்டும். ராத்ரியில் பழம் கிழங்கு ஜலம் முதலியதை களைக் கொண்டுவர வெளியில் லக்ஷ்மணன் போவதற்கு அடையாளமாக இந்த வழியில் மரவுரிகளை மரங்களில் தூக்கிக் கட்டி வைத்திருக்கிறான். நாமும் இந்த வழியாகவே போகவேண்டும். மலையடிகளில் மதயானைகள் கர்ஜித்துக்கொண்டு திரியும் வழி இதே. ஆகையால் காலடிகள் மறைந்து வழி தெரியாதென்று லக்ஷ்மணன் அடையாளஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறான். தபஸ்விகள் காலையிலும் மாலையிலும் ஹோமத்திற்காக எந்த அக்னியை எப்பொழுதும் காப்பாற்றிக்கொண்டுவருகிறார்களோ அந்தக் கார்ஹபத்ய அக்னியிலிருந்து அடர்ந்த புகை கிளம்புவதைப் பாருங்கள். இது சமையலுக்கு உபயோகப்படும் அக்னியல்ல. அப்படியிருந்தால் ஜ்வாலையிருக்குமென்பொழியப் புகை கிளம்பாது. ஹோமஞ் செய்யும் அக்னியுமல்ல. அப்படியானால் கரியும் நாணல் முதலியவைகளும் வேண்டி யிருக்கும். அந்தப் புகையோ கிளம்பாது. மந்த்ரோப தேசம் முதலிய மஹாஸம்ஸ்காரங்களை எனக்குச் செய்தவரும், மஹிர்ஷிகளைப் போன்றவரும், ஸகல உத்தம குணங்கள் பொருந்தினவரும் புருஷோத்தமனுமான ராமனை இவ்விடத்தில் காண்பே” எனன்று, பிறகு சித்ரகூட மலையைச் சேர்ந்து மந்தாகினி நதிக்

கரைக்கு வந்தார். தன்னுடன் இருப்பவர்களைப் பார்த்து “புருஷச் ச்ரேஷ்டரான என் தமயன் மனுஷ்யஸஞ்சாரமில்லாத இந்தக் காட்டில் வெறுந்தரையில் வீராசனத்தில் உட்கார்த்திருக்கிறார். மஹாதேஜஸ்வியான லோகநாதன் என்னால் ஸகல போகபோக்யங்களையும் விட்டு மிகுந்த கஷ்டத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு காட்டில் வலிக்குறொன்ற லோகாபவாதத்திற்கு ஆளானேன். நான் பிறந்தென்ன, பிழைத்திருந்தென்ன? ஆகையால் ராமனுடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு ஸமாதானஞ் செய்து அயோத்யைக்கு அழைத்துப் போகிறேன். கைகேயியால் செய்யப்பட்ட அபகாரத்தை என் மேல் லக்ஷ்மணன் சாட்டி அப்பொழுது “அண்ணா! இவனிடத்தில் இரக்கம் வைக்கக்கூடா”தென்று தடுத்தால், அவன் எனக்கு இனைய வனானாலும், ஆகவேண்டிய கார்யம் பெரிதானதால் அவனுடைய பாதங்களையும் பிடித்துக்கொண்டாவது அவனை ஸமாதானப்படுத்துகிறேன். அப்படியும் பயன்படாவிட்டால் ஸகல லோகங்களுக்கும் புருஷகாரமான (சிபார்சான) ஸீதையின் பாதங்களில் நமஸ்கரித்து ராமனிடத்தில் சிபார்க் செய்யும்படி வேண்டுகிறேன்”என்று இப்படிப் புலம்பிக்கொண்டு போகும்பொழுது ராமனுடைய அழகான புண்யாச்ரமம் தோன்றிற்று.

மிகவும் விசாலமாக ஆச்சா பனை முதலிய மரங்களின் இலைகளால் மூடப்பட்டிருந்தது. யாகத்தில் அக்னிபீடத்தில் தர்ப்பைகள் பரப்பியிருப்பதைப்போல் தரையில் மிருதுவான தர்ப்பங்கள் பரப்பப்பட்டிருந்தன. தங்கக்கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மஹாபலமுள்ள வைகளாய்ச் சத்ருக்களை அழிக்கிறவைகளாய் அஸாத்யமான கார்யங்களை ஸாதிக்கிறவைகளாய் வஜ்ராயுதத்தைப்போன்ற வில்லுகளாலும், போகவதியென்ற நாகலோகத்தின் ராஜதானியில் மஹாஸர்ப்பங்கள் ஜ்வலிப்பதுபோல் கொழுந்துவிட்டெரியும் முகங்களுடன் அம்பறைகளிலிருந்து ஸூர்ய கிரணங்களைப் போல் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும் பயங்கரமான பாணங்களாலும், உத்தமமான தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட உறைகளில் மின்னலைப்போல் மின்னும் கத்திகளாலும், தங்கத்தால் அழகாக வேலைசெய்யப்பட்ட கேடயங்களாலும், உடுப்புத் தோலால் விசித்ரமாக வேலைசெய்யப்பட்டுத் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட விரல்காப்புகளாலும் அந்தப் பர்ணசாலை விளங்கிற்று. விம்மலத்தின் குழையை மான்கள் நெருங்கமுடியாதது போல் சத்ருக்களால் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கமுடியாமலிருந்தது. அகில் வடமேற்கில் தாழ்ந்த ஒரு மேடையும் அதன்மேல் ஒரு விசா

லமான அக்னிபீடமும் போடப்பட்டிருந்தன. அதின் நடுவில் ஹோமாக்னி காணப்பட்டது. பிறகு உற்றுப் பார்க்கும்பொழுது, ஜடாமண்டலம் மான்தோல் மரவுரி இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு ஒரு மஹாபுருஷன் அந்தப் பர்ணசாலையில் அக்னியைப்போல் உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டார். அவருடைய எல்லையற்ற தேஜஸால் அவர் தன் தமயனென்றே பரதன் கண்டுகொண்டார். முழங்கால்வரையில் நீண்ட திருக்கைகளும், வலிமஹத்தின் தோள்களைப்போல் பருத்த தோள்களும், செந்தாமரையிதழ்களைப்போல் விசாலமான நெத்ரங்களும் வாழ்ந்து விளங்கும் லோகநாதனை ராமன், பிதிருவாக்யப்பிரபாலன தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க விரும்பி, ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் நித்யரான ப்ரஹ்மதேவரைப்போல் தர்ப்பாஸனத்தில் வீற்றிருந்தார்.

அவரைப் பார்த்தவுடனேயே பரதனுக்குத் துக்கமும் சோகமும் மேலிட்டது. அவர் இருக்குமிடத்திற்கு ஓடினார். தைர்யத்தை இழந்து கண்களில் நீர் பெருக வார்த்தைகள் குளர, “அயோத்யையில் ராஜஸபையில் ப்ரஜைகள் யாவரும் பாதஸேவை செய்யத் தகுந்த என் தமயனை இப்பொழுது இந்தக் காட்டு மிருகங்கள் உபசரிக்க நேர்ந்ததோ? கோடிகோடி த்ரவியம் விலைபுள்ள வஸ்தரங்களைத் தரிக்கும் ஸ்ரீமான், தர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு இப்பொழுது மான் தோலைத் தரிக்க நேர்ந்ததோ? விசித்ரமான புஷ்பங்களைத் தரிக்கும் சிரவில் அழுக்கடைந்த ஜடையை இப்பொழுது தரிக்கும்படி நேர்ந்ததோ? சாஸ்த்ரவிதிப்படியாக யக்ஞங்களால் தர்மத்தை ஸம்பாதிப்பதைவிட்டு அகாலத்தில் தேஹேந்த்ரியங்களை வாட்டித் தர்மத்தை ஸம்பாதிக்க நேர்ந்ததோ? உத்தம சந்தனங்களால் பூசப்பட்ட திருமேனியில் அழுக்குப் படிந்திருப்பதைக் காண நேர்ந்ததோ? ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த ராமன் இவ்வளவு கஷ்டத்தையும் என்னால் அடைந்திருக்கிறார். லோகத்தாரால் சீ, சீ யென்று நிந்திக்கப்பட்ட இந்த ஜன்மத்தை எடுத்துப் பயனென்ன? இந்த உயிரை விட்டாலென்ன” வென்றார்.

இப்படி மனம் பதைக்கக் கதறிக்கொண்டு கண்டெதிரியாமல் ராமனுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பிடிக்கத் தேடியும் தொடமுடியாமல் பூமியில் விழுந்தார். அண்ணாவென்று ஒருதரம் அலறிப் பிறகு பேச்சுமூச்சில்லாமல் கிடந்தார். சத்ருக்கன் கோவென்றலறிக்கொண்டு ராமனுடைய பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்தார். ராமன்

அவர்களை வாரியெடுத்து அணைத்துத் தானும் துக்கத்தை அடக்க முடியாமல் கண்ணீர்விட்டார்.

ஆகாசத்தில் ஸூரிய சந்த்ரர்களுடன் சக்ரனும் சூருவும் சேர்ந்ததுபோல், ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸூமந்த்ரரையும் குஹ்ணையும் ஸந்தித்தார்கள். உத்தமமான மதயானைகளைப் போன்ற அந்த ராஜபுத்ரர்கள் நிர்மானுஷ்யமான காட்டில் இப்படி ஸந்தித்துத் துக்கப்படுவதைக் கண்டு அந்த வனத்தில் வலிப்பவர்களும் ஸந்தோஷமற்றுக் கண்ணீர் விட்டார்கள்.

ஸர்க்கம் 100.

ராமன் பாதனுக்கு ராஜநீதியை உபதேசித்தார்.

பார்த்தவுடனேயே பரதன் ராஜ்யத்தை ஆளுகிறுனென்று எண்ணிக்கொண்டு, கேள்விகளைக் கேட்பதுபோல் ராஜ்யபாலனத்திற்கு வேண்டிய நீதிகளை ராமன் உபதேசித்தார். தசரதர் மரணமடைந்தாரென்றும், பரதன் அதுமுதல் ராஜ்யத்தை விலக்கித் தபஸ்விதர் மத்தையும் வ்ரதத்தையும் அனுஷ்டித்துவருகிறுரென்றும் கேள்விப்பட்டபிறகு அந்த உபதேசத்தைச் செய்ய ஸமயம் வாய்க்காதல்லவா?

தசரதர் எப்பொழுதாவது உத்தமமான புஷ்பங்களைப் பார்த்தால் “சூழ்ந்தை பரதனுடைய தலையில் இதை வைத்தாலல்லவா அழகா யிருக்கு”மென்று சொல்வார். அந்தப் பரதன் ஜடையும் தலையுமாய் வந்திருக்கிறானே. நேர்த்தியான வஸ்த்ரங்களைக் கண்டால் ‘நமது சூழ்ந்தை பரதன் இவைகளைத் தரித்தாலல்லவா அழகா யிருக்கு’மென்று சொல்வார். அப்படிப்பட்ட பரதன் இப்பொழுது மான்தோல் மரவுரிகளைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறானே. ஒரு பதார்த்தத்தை வாங்கிக்கொள்ளென்று தசரதர் வேண்டினாலும் பரதன் வாங்கிக்கொள்வது அரிது. இப்பொழுது அவனே தனக்கு ஆகவேண்டிய கார்யத்தைத் தானே கைகப்பி நமஸ்கரித்துப் பிறரைப் பார்த்திக்கும்படி நேர்ந்ததே. மிருதுவான புஷ்பசயனத்தில் உட்கார்ந்தாலும் பரதனுடைய தேஹம் தாங்காதென்று தசரதர் எப்பொழுதும் அவனைத் தன் மடியிலேயே வைத்துக்கொண்டிருப்பார். அப்படிப்பட்டவன் இப்பொழுது வெறுந்தரையில் கிடந்து புரளுமாடி நேர்ந்ததேயென்று ராமன் ஆச்சரியப்பட்டார். எண்

னிறந்த கிரணங்களால் ப்ரபஞ்சத்தை விளங்கச்செய்துகொண்
 டிருக்கும் ஸூர்யன் ப்ரஹ்மதினத்தின் முடிவில் ஸகல தேஜஸும்
 குறைந்து பூமியில் விழுந்துகிடப்பதைப்போல், மஹாதேஜஸ்
 வியான பரதன் அவ்வளவு தேஜஸும் குன்றிப் பூமியில் விழுந்து
 கிடப்பதைக் கண்டு, ராமனும் அங்கிருந்தவர்களெல்லோரும் மிகுந்த
 துக்கத்தை அடைந்தார்கள். தேஹம் மெலிந்து நிறம் மாறிப் பரதன்
 இவனேயென்று அடையாளம் கண்டுபிடிக்கமுடியவில்லை. தன்
 னுடன் பிறந்தவனாகையால் ராமன் அவரை வாரியெடுத்து ப்ரியத்
 துடன் அணைத்து உச்சிமுகூர்ந்து, தன் துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு
 பரதனை ஸமாதானஞ் செய்யக் “குழந்தாய்! நீ இந்தக் காட்டிற்கு
 எப்படி வந்தாய்? நமது பிதாவுக்கு ஸமீபத்திலிருந்து ஸகல பணி
 விடையையும் இப்பொழுது நீயே செய்யவேண்டிய தல்லவா? அவர்
 எங்கே போய்விட்டார்? அவர் உன்னைவிட்டுப் பிரியப் பொறுக்க
 மாட்டாரே. அவர் உயிரோடிருந்தால் நீ இந்தக் காட்டிற்கு வர
 ந்யாயமில்லையே. கேகயராஜ்யத்திலிருந்து இவ்வளவு தூரம் நீ வந்
 ததைப் பார்க்க எனக்கு ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது. தேஹம் இளைத்து
 நிறம் மாறி அடையாளம் தெரியாமல் இருப்பதேன்? இந்தக் கோர
 மான காட்டிற்கு நீ வந்த காரணமென்ன? மஹாராஜா பிழைத்
 திருக்கிறாரா? அப்படியிருந்தால் நீ அவருடைய அனுமதியைப்
 பெற்று இங்கே என்னைப் பார்க்க வந்திருக்கவேண்டும். உன்னை
 விட்டு அவர் ஒரு நிமிஷங்கூடப் பிரிந்திருக்க மாட்டாரே. ஆகை
 யால் துக்கம் மேலிட்டு ஸவர்க்கத்தை அடைந்தாரா? அந்தக் கஷ்ட
 டம் நேர்ந்து பாலனான உன்னிடத்திலிருந்து பலசாலிகளான சத்
 ருக்கள் இந்த ஸமயம் பார்த்து ராஜ்யத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டார்
 களா? அல்லது ப்ரஜைகளுக்கு உன்னிடத்தில் விச்வாஸங்
 குறைந்து, கைகேயீ என்னைக் காட்டிற்குப் போகச் சொன்னதற்காக
 உன்னை நகரத்திலிருந்து துரத்திவிட்டார்களா? (இப்படி யிருந்தால்
 பரதனுடன் ஸைன்யமும் பரிவாரங்களும் ஸுமந்த்ரரும் மற்றவர்
 களும் எப்படி வந்திருக்க முடியும்? பரதனை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்
 தால் தசரதர் இறந்திருந்தால் அவன் கேகயதேசத்திற்குப்போன
 உடனேயே இறந்திருக்க வேண்டும். தன்னை விட்டுப் பிரிந்ததால்
 அவருக்கு மரணம் நேருமென்று ராமனுக்குத் தெரியாதாவென்
 பதைக் கவனிக்கவும்). ஆதிமுதல் இதுவரையில் இந்த ராஜ்யம்
 நமது வசத்திலேயே இருந்துவந்ததல்லவா? அல்லது பிதாபிற்
 குப் பணிவிடைசெய்வதில் உனக்கு அச்சத்தை பிறந்து
 மஹாபராக்ரமசாலியான அவரை விட்டு வந்திருக்கிறாயா? (பரதனைப்

பற்றி ராமன் இப்படி ஸந்தேஹப்படுவதும் அதை அவரிடத்திலேயே சொல்லுவதும் ஆச்சர்யமே.)

ச்ரேஷ்டமான குலத்தில் பிறந்தவரும் ஸத்யம் தவறாதவரும் எண்ணிறந்த அச்வமேதங்களையும் ராஜஸூயங்களையும் செய்தவரும் தர்மத்திலிருந்து விலகாதவருமான தசரத சக்ரவர்த்தி ஸுகமாகவிருக்கிறாரா? தன் ப்ரதிக்கூலையைத் தவறமுடியாததால் நேர்ந்த கஷ்டங்களைப் பார்த்துப் பச்சாத்தாபமடைந்து அவருக்கு ஏதாவது வ்யாதி உண்டாயிற்று? அதை எனக்குத் தெரிவிக்க வந்திருக்கிறாரா? கொடிய துக்கங்களை அனுபவித்த என் தாய் கௌஸல்யை இப்பொழுது ஸுகமாக இருக்கிறாளா? அவர்களைக் காட்டிலும் என் பக்திக்கும் ப்ரியத்திற்கும் பாத்ரமான உன் தாய்கையே, தன் எண்ணப்படி கார்யம் முடிந்து ஸுகமாயிருக்கிறாளா? (இங்கே ராமன் இந்த விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டு அழுத்திச் சொல்வது கவனிக்கத்தக்கது. மேலும், தசரதருடைய ஸ்திதியைப் பற்றி ராமன் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பரதன் பதில் சொல்ல இடங் கொடுக்காமல் அதைக் கேட்காமல் அவன் வந்த கார்யம் இன்னதென்று அறியாமல், அந்த ஸமயத்திற்கு அவச்யமில்லாத ராஜரீதி தர்மத்தை விஸ்தாரமாக அவனுக்கு உபதேசிப்பது பொருந்தவில்லை. இந்த விஷயத்தை எல்லோர்க்கும் உபதேசிக்கவேண்டுமென்று பிற்காலத்தில் எவராலாவது இது இங்கே சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம்). ப்ரஹ்மஞானியும் ஸகல வித்யைகளிலும் நுபுணரும் ஞானத்திற்கொத்த தர்மானுஷ்டானமுள்ளவரும் அதனால் அபார தேஜஸை அடைந்தவரும் இக்ஷ்வாகுகுலமன்னர்களுக்கு குலகுருவுமான வலிஷ்டபகவானை நமது முன்னோர்கள் பூஜித்தபடி ரீபும் பூஜித்து வருகிறாரா? அக்கினிஹோத்ரம் முதல் அச்வமேதம்வரையிலுள்ள யாகவிதிகள் யாவையும் நன்றாய் அறிந்தவரும் அக்னி கார்யங்களில் வெகுஜாக்ரதையுள்ளவரும் மஹாபுத்திமானும் இஹ பரலோக தர்மங்களை ஒரே விதமாக அனுஷ்டிப்பவருமான உன் புரோஹிதர் அந்தந்தக் காலங்களில் ஹோமஞ்செய்ததையும் செய்யவேண்டியதையும் உனக்கு ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறாரா? தேவதைகளை யாகபக்ஞாதிகளாலும், மாதாபிதாக்களையும் அவர்களுடைய சொற்படி நடந்து அவர்களுக்குச் சக்ருஷை செய்வதாலும், குருக்களைப் பூஜித்து அவர்களுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவதாலும், ஞாதிகளை அவர்களுக்கு வேண்டிய செல்வத்தைக் கொடுப்பதாலும், வயஸாலும் ஞானத்தாலும் ஆசாரத்தாலும் பெரி

யோர்களை நமஸ்காரஞ்செய்வதாலும், வித்வான்களையும் ப்ராஹ்மணர்களையும் வெகுமானஞ்செய்ததாலும் திருப்தி செய்துவருகிறாயா? தனுர்வேதத்திலும் ராஜநீதியிலும் நிபுணரான ஸுதன்வாவென்ற நமது உபாத்யாயரைப் பூஜித்துவருகிறாயா? உன் மந்திரிகள் புத்திமான்களாகவும் நீதிசாஸ்த்ரநிபுணர்களாகவும் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவர்களாகவும் பிறருடைய எண்ணங்களை ஸுலக்ஷ்மமாகத் தெரிந்துகொள்ளுகிறவர்களாகவும், உன்னைப்போல் நம்பத்தகுந்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்களா? நீதிசாஸ்த்ரத்தில் கரைகண்ட மந்திரிகளால் நன்றாக ஆலோசிக்கப்பட்டு ஜாக்ரதையாகக் காப்பாற்றப்படும் மந்த்ராலோசனை அரசர்களுக்கு ஜயத்தைக் கொடுக்கும்.

தகுந்த காலத்தில் படுக்கிறாயா? தகுந்தகாலத்தில் விழிக்கிறாயா? விடியிற்காலத்தில் ஐசுவாயத்தை ஸம்பாதிக்கும் வழிகளை ஆலோசிக்கிறாயா? ஒருவனாகவாவது பலருடனாவது ராஜ்யகார்யங்களை ஆலோசிக்காமலிருக்கிறாயா? ஒருவனாக யோசித்தால் தனக்கு அந்த விஷயத்திலுள்ள விருப்பத்தாலோ வெறுப்பாலோ அதின் குணதோஷங்களைப் பக்தபாதமில்லாமல் அறிய முடியாது. பலருடன் யோசித்தால் ஒருமை ஏற்படாது. அந்த யோசனை சீக்ரம் வெளிப்படும். நீ செய்யும் ஆலோசனை அந்தக் கார்யம் முடிவதற்குமுன் ராஜ்யத்தில் தெரியாமலிருக்கிறதா? ஸுலபமான ஸாதனங்களால் விசேஷப் பயன் கிடைக்கக்கூடிய கார்யத்தை நன்றாக ஆலோசித்துத் தாமஸமில்லாமல் செய்து முடிக்கிறாயா? சீக்ரத்தில் செய்து முடிக்காத கார்யத்தின் பப்னைக் காலம் கொள்ளையிடுகிறது. நீ செய்யும் ஆலோசனைகள் அந்தக் கார்யம் முடிந்து கொண்டிருக்கும்பொழுதாவது ஆரம்பிப்பதற்கு முந்தியாவது உன் சிற்றரசர்களுக்குத் தெரியாமல் முடிந்து பிறகு மாத்ரம் தெரிகின்றனவா? நீயும் மந்திரிகளும் ஆலோசனை செய்த கார்யங்களைப் பிறர் ஊஹத்தாலாவது அனுமானத்தாலாவது இங்கிதங்களாலாவது அறியமுடியாமல் ஜாக்ரதையாகக் காப்பாற்றிவருகிறாயா?

அநேக ஆயிரம் மூர்க்காகளிருந்தாலும் அவர்களை விட்டு, நன்றாகப் பரிசோதித்து கார்யத்தைச் செய்யும் புத்திமானைச் சேர்க்கிறாயா? ராஜ்ய கார்யங்களில் ஸங்கடம் நேரும்பொழுது அந்த வித்வான் அரசர்களுக்கு மிகுந்த கீர்த்தியையும் மேன்மையையும் உண்டாக்கும் உபாயங்களை உபதேசிப்பார். மூர்க்கர்களை ஆயிரக்கணக்காயும் கோடி கோடியாயும் அரசன் சேர்த்துக்கொண்டாலும் ராஜ்யகார்யங்களை ஆலோசிக்கும்பொழுது அவர்கள் கொஞ்சமாவது உபயோகப்படு

வார்களா? பிறர் ஆரம்பித்த கார்யத்தை உடனே அறியும் சக்தியுடையவனும் ஸ்திரமான புத்தியுடையவனும் கார்யங்களை விசாரித்துச் செய்கிறவனும் நீதி சாஸ்திரங்களில் கிபுணனுமான ஒரு மந்திரியிருந்தாலும் அவன் அந்த அரசனுக்கும் சிற்றரசர்களுக்கும் மிகுந்த கீர்த்தியை ஸம்பாதிப்பான்.

முக்கியமான ஸேவகர்கள், சமையல் பரிமாறுதல் முதலிய கார்யங்களில் மாத்தரமும்; ஜாதி முதலியவைகளால் நடுத்திறத்தார்கள், படுக்கை ஆஸனம் வாஹனம் முதலியவர்களைக் கொண்டுவருவது முதலிய கார்யங்களில் மாத்தரமும்; கீழ்த்தரமான ஸேவகர்கள், கால்கழுவுவது மரவடிகளைக் கொண்டுவருவது கால்பிடிப்பது முதலிய வேலைகளில் மாத்தரமும் உபயோகிக்கப்படுகிறார்களா? இல்லாவிட்டால் அதிகப் பொறுமையும் மனஸ்தாபமும் உண்டாகும்.

உத்தமமான வஸ்த்ரங்கள் ஆபரணங்கள் வாஹனங்கள் முதலியவைகளை மந்தரிகளிடத்தில் வேறு மனுஷ்யர்களால் ரஹஸ்யமாக அனுப்பி, அரசனுடைய அந்தப்புரத்திலிருந்து உங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டதென்றும் இதர அரசர்களிடத்திலிருந்து அனுப்பப்பட்டதென்றும் சொல்லி, அவர்கள் ஆசையுடன் அவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறார்களா வென்று பரீக்ஷிப்பது அரசர்களுக்கு வழக்கம். அந்தப் பரீக்ஷையில் தேயினவர்களும் பல தலைமுறைகளாக வேலைபார்க்கிறவர்களும் மனோவாக்குக் காயங்களில் சுத்தர்களுமான உத்தம மந்தரிகளைப் பெரிய கார்யங்களிலேயே உபயோகித்துவருகிறாயா?

கைகேயி புத்ர! வெகு கடுமையாகப் ப்ரஜைகளைத் தண்டித்து அதனால் அவர்கள் கஷ்டப்பட்டு மந்தரிகளிடத்தில் முறையிட்டு அவர்கள் உன்னைத் தடுக்கும்படி வைத்துக்கொள்ளாமலிருக்கிறாயா? கெட்ட தானங்களை வாங்கி அளவற்ற த்ரவ்யத்தைச் சேர்த்து அதனால் யாக்குசெய்ய விரும்புகிறவனை ரித்விக்குகள் எப்படி அவமதிப்பார்களோ; தங்களை பலாத்காரஞ்செய்து ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பும் புருஷனை ஸ்த்ரீகள் எப்படி அவமதிப்பார்களோ; அப்படித் தண்டிக்கத் தகாதவர்களைக் கடுமையாகத் தண்டித்து அவர்களிடத்திலிருந்து தனத்தைப் பறித்து ஹிம்ஸைசெய்வதால் ப்ரஜைகள் உன்னை அவமதிக்காமலிருக்கிறார்களா?

ஸாம் தான் பேத தண்டமென்ற உபாயங்களைப் ப்ரயோகிப்பதில் நீபுணனும்; மஹர்ஷிகளால் உபதேசிக்கப்பட்ட பிறரை வஞ்சிக்கும் நீதிகளை நன்றாகக் கற்றவனும், அரசனுக்கு அந்தரங்கமான ஸேவகர்

களின் மேல் தோஷங்களை ஏற்படுத்தி அவர்களைக் கலைக்கிறவனும், அரசனை ஹிம்ஸை செய்வதில் பயமற்றவனும், காலக்ரமத்தில் அரசனுடைய ஐச்வரியத்தைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளுகிறவனுமான புருஷனை எந்த அரசன் கொல்லாமல் விடுகிறானோ, அவனால் ராஜ்யத்தை விட்டு அவ்வரசன் துரத்தப்படுவான்; அல்லது கொல்லப்படுவான். இவ்விதமானவனை வைத்துக்கொள்ளாமலிருக்கிறாயா ?

அரசன் செய்யும் மர்யாதையால் ஸந்தோஷிக்கிறவனும் பிறரை ஜயிக்கும் சக்தியுடையவனும் அந்தந்த ஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி தன் ஸைன்யங்களை அணிவகுப்பதிலும் சத்ருவின் அணிவகுப்பைப் பிளப்பதிலும் ஸைன்யத்தை நடத்துவதிலும் துட்பமான புத்தியுள்ளவனும் ஆபத்காலத்தில் கலங்காத தைர்யமுடையவனும் யஜ்மானனிடத்தில் விச்வாஸமுள்ளவனும் உள்ளும் புறமும் சுத்தமாக விருப்பவனும் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவனும் கார்யங்களை நடத்துவதில் திறமையுள்ளவனுமான நமது ஸேனாபதியை நீக்கிவிட்டு வேறொருவனை நியமிக்காமலிருக்கிறாயா ? மஹாபலசாலிகளும் உத்தமகுணங்கள் பொருந்தினவர்களும் யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களும் சூரர்களான யுத்தவீரர்களை அவர்களுடைய பூர்வ வரலாற்றையும் தைர்யத்தையும் நன்றாகப் பரீக்ஷித்து விசேஷமான பஹுமானங்களைச் செய்து மேன்மைப்படுத்தியிருக்கிறாயா ? ஸைன்யங்களுக்கு அந்தந்தக் காலத்தில் கொடுக்கவேண்டிய சம்பளத்தையும் ஆஹாரத்தையும் அவர்கள் செய்யும் வேலைக்குத் தகுந்தபடி தாமதமில்லாமல் கொடுத்துவருகிறாயா ? இல்லாவிட்டால் சம்பளக் காரர்கள் யஜ்மானனிடத்தில் கோபித்து விச்வாஸமற்றுப் போவார்கள், அது பெரிய அனர்த்தத்தை விளைவிக்கும்.

கூத்தரிய குலத்தில் பிறந்த முக்யமானவர்களெல்லாரும் உன்னிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதிவைத்து எந்த ஸமயத்திலும் உனக்காக உயிரைவிடத் தயாராயிருக்கிறார்களா ? உன் தூதர்கள் உன் தேசத்தில் பிறந்தவர்களாகவும் பிறருடைய எண்ணங்களை அறியக்கூடியவர்களாகவும் கார்யங்களை நடத்துவதில் ஸமர்த்தர்களாகவும் ஸமயோசிதமாகவும் தயங்காமலும் பதில்சொல்லுகிறவர்களாகவும் நீ - சொல்லியனுப்பின ஸமாசாரத்தையும் பதிலையும் பிசகாமல் சொல்லுகிறவர்களாகவும் கார்யத்தை முடிப்பதில் பல முக்யமான விஷயங்களைப் பேசிக்கொண்டிருந்தாலும் யஜ்மானனுடைய கட்டளையை மறக்காமலே வ்யவஹாரத்தை நடத்துகிறவர்களாகவும், விஷயங்களைப் பகுத்தறியும் சக்தி யுள்ளவர்களாகவுமிருக்கிறார்களா ?

மந்திரி புரோஹிதன் யுவராஜா ஸௌபதி வாசல்காப்பவர் களுக்குத் தலைவன், அந்தப்புரத்தின் கார்யங்களுக்குத் தலைவன், சிறைச்சாலைத் தலைவன், தனத்தை வசூல் செய்கிறவர்களுக்குத் தலைவன், ந்யாயவாதிகள், ந்யாயாதிபதிகள், ஸைன்யங்களுக்குத் தனத்தையும் ஆஹாரத்தையும் கொடுப்பவன், ராத்ரியில் நகர்சோதனை செய்து கோட்டைவாசல்கள் ப்ராகாரம் முதலியவைகளை ரக்ஷிப்பவர் களுக்குத் தலைவன், அரசனிடத்திலிருந்து ஒரே தடவையாக த்ரவ்யத்தை வாங்கிக்கொண்டு ஸைன்யத்தைத் தவிரக் கூலிக்காக வேலை செய்யும் மற்றவர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுப்பவன், ஒவ்வொரு நாளும் ராஜ ஸபையை அலங்கரிப்பது அரசன் மந்திரி முதலியவர்க ளுக்குத் தகுந்த ஆஸனங்களை அவர்களுக்காக ஏற்பட்ட விடங்களில் போடுவது ஸபைக்கு வரவேண்டியவர்களை அழைத்துவந்து அவர்க ளுடைய அந்தஸ்திற்குத் தகுந்தபடி ஏற்பட்ட ஆஸனங்களில் உட்காரச்செய்வது ஸபையில் வரத் தகாதவர்களை விலக்கு வது ஸபையில் சப்தமில்லாமல் பார்த்துக்கொள்வது ஸபை யைப் பாதுகாப்பது முதலிய வேலைகளைச் செய்பவர்களுக்குத் தலைவன், பிறருடைய த்ரவ்யங்களைத் திருடுவது முதலிய குற்றங் களைச் செய்தவர்களை அரசனுடைய உத்திரவுப்படி தண்டிக்கிறவர்க ளுக்குத் தலைவன், கோட்டைகளை ரக்ஷிப்பவர்களுக்குத் தலைவன், ராஜ்யத்தின் எல்லைகளில் நான்கு திக்குகளிலும் அன்ய அரசர்கள் வராமல் பாதுகாப்பவர்களுக்குத் தலைவன், இர்தப் பதினெட்டு புருஷர்களில் தன் பக்ஷத்தில் மந்திரியையும் புரோஹிதரையும் யுவராஜாவையும் அரசன் பரீக்ஷிக்கவேண்டியதில்லை. அவர்கள் எப் பொழுதும் தன் ஸமீபத்திலிருப்பதால் அவர்களுடைய ஸ்வபாவத்தைத் தானே நேரில் தெரிந்துகொள்ளலாம். தன் பக்ஷத்தில் மற்றப் பதினைந்து பெயர்களையும் சத்ருபக்ஷத்தில் முன் சொன்ன பதினெட்டுப் பேர்களையும் மாறுவேஷம் பூண்ட தூதர்களை ஒவ்வொருவருக்கு மூன்று வீதம் ஏற்படுத்தி, ஒருவர்க்கொருவர் தெரியாமல், மேற்சொன்னவர்கள் தங்களுடைய வேலைகளை ஒழுங்காகச் செய்கிறார்களா இல்லையாவென்று பரிசோதித்துவருகிறாயா?

உன் ராஜ்யத்திலிருந்து தூர்த்தப்பட்டுத் திரும்பிவந்திருக்கும் சத்ருக்களைப் பலமற்றவர்களென்று அலக்ஷ்யஞ் செய்யாமலிருக்கிறாயா? ஏதாவது ஆதாரமில்லாமல் அவர்கள் திரும்பிவரமாட்டார்கள்ல்லவா? அவர்களை ஜாக்ரதையுடன் கவனித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்,

பெளத்தன் சார்வாகன் முதலிய நாஸ்திக ப்ராஹ்மணர்களுடன் பழகாமலிருக்கிறாயா? சாஸ்த்ரங்களுக்கு விபரீதமான அர்த்தங்களை உபதேசிப்பதில் இவர்களுக்கு அதிகத் திறமையுண்டு. உண்மையான ஞானத்திற்கு விரோதமான ஞானத்தை உடையவர்கள். பாலர்களைப்போல் ஒன்றும் தெரியாதவர்கள்; ஆனால் தங்களைப் பெரிய பண்டிதர்களென்று எண்ணுகிறவர்கள். வேதமார்க்கத்திற்கு விபரீதமான புத்தியையுடையவர்கள்; தாமஸ ஸ்மிருதிகளையும் தாமஸ புராணங்களையும் நீக்கி மஹர்ஷிகளால் செய்யப்பட்டு ஸாதுக்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட புராணங்களையும் தர்மசாஸ்த்ரங்களையும் பெரியோர்களுடைய ஸம்ப்ரதாய பரம்பரைப்படி அர்த்தஞ்செய்யாமல், கேவல தர்க்கத்தைப் ப்ரயோகித்து, அவை இஹத்திலும் பரத்திலும் பயனற்றவை யென்று வாதிப்பவர்கள்.

நமது ராஜதானியான அயோத்யை மஹாவீரர்கள் இருக்குமிடம்; நமது முன்னோர்களால் ஆதிகாலம் முதல் ஆளப்பட்டுவருகிறது. அதிலுள்ள நான்கு வர்ணத்தார் வர்ணாச்ரம தர்மங்களைக் குறைவின்றி நடத்திவருகிறார்கள்; இந்திரியங்களை அடக்கினவர்கள்; அதிக உத்ஸாஹமுள்ளவர்கள். உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள்; மேலும் அந்த நகரம் எல்லா வித்யைகளிலும் தேர்ந்தவர்கள் ப்ரியத்துடன் வலிக்கும் ஸ்தலம். அதிலுள்ள ஜனங்கள் யாதொரு குறைவுமில்லாமல் ஆனந்தமாக இருக்கிறார்கள். ஸகல ஸௌக்யங்களும் பொருந்திச், சத்ருக்கள் நெருங்கமுடியாத அரண்களுடன், விசித்ரமான ஆலயங்களாலும் அரண்மனைகளாலும் உப்பரிகைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, உத்தமமான யானைகள் குதிரைகள் ஓட்டகங்கள் இவைகளால் நிறைந்து, பிறரால் ஜயிக்கமுடியாத தென்ற பெயருக்குத் தகுந்த யோக்யதை வாய்ந்திருக்கிறது. இவ்விதமான நமது ராஜதானியை ஜாக்ரதையாக ரக்ஷித்துவருகிறாயா? நமது ராஜபத்திலுள்ள நாடுகளில் அச்வமேதம் சயனம் முதலிய மஹா யாகங்கள் செய்யப்படும் சாலைகள் பல உண்டு. அங்கே வலிக்கும் ஜனங்கள், தங்களுக்குத் தகுந்த அரசன் கிடைத்திருப்பதால், காலத்தில் முழைபெய்து நீர்வளம் நிலவளம் முதலியவை பொருந்தின தேசத்திலேயே வலிக்க விரும்புகிறார்கள். இதர தேசங்களுக்குப் போக மனம் வராது. நமது தேசத்தில் நேர்த்தியான தேவாலயங்களும் அழகான சாலைகளும் அவைகளின் பக்கத்தில் அழைக்கப்பட்டிருக்கும் ஓடைகளும் தண்ணீர்ப் பந்தல்களும் பூயிரிடுவதற்காக வெட்டப்பட பெரிய ஏரிகளும் விளங்குகின்றன. நமது

பயிரிடப்படாத பாகம் நமது தேசத்தில் அதிகமாகக் கிடையாது. ஆடுமாடுகளுக்கோ கணக்கில்லை. அதிகமழை பெய்வது மழை பெய்யாமலிருப்பது எலிகள் வெட்டுப் பூச்சிகள் பசுபிகள் அரசர்கள் ஸம்பத்தில் வலிப்பதென்ற ஆறு உபதிரவங்களில்லை. மானம் பார்த்த சிமையல்ல. எங்கும் ஆற்றுப்பாய்ச்சலுள்ளது. சோலைகளும் தோப்புகளும் எங்கும் நிறைந்து பார்க்க அழகாகவிருக்கும். புலி முதலிய துஷ்ட மிருகங்களின் ஸஞ்சாரமில்லை. திருட்டுப் பயமில்லை. ரத்னம் பொன் வெள்ளி முதலியவை கிடைக்கும் சுரங்கங்கள் பல உண்டு. பாபிகள் நமது ராஜ்யத்தில் வலிக்கமாட்டார்கள். அங்குள்ள ஸ்த்ரீபுருஷர்கள் எப்பொழுதும் ஆனந்தத்துடன் காலங்கழிக்கிறார்கள். ஆறு குளம் முதலியவைகளின் கரையிலுள்ள வனங்களில் ஸகல பண்டங்களையும் விற்க ஏற்பாடுசெய்யப்பட்டு, எல்லோர்க்கும் தெரியும்படி குறிப்பிட்ட நாள்களில் வர்த்தகர்கள் கூடும் சந்தைகள் பல உண்டு. இவ்விதமான நமது ராஜ்யத்திலுள்ள தேசங்கள் ஸுகத்தை அடைந்திருக்கின்றனவா ?

பயிரிடுகிறவர்களும் பசுக்களை மேய்ப்பவர்களும் உன் ஆளுகையில் எல்லையற்ற ஐசுவரியத்தை அடைந்து, உன்னிடத்தில் ப்ரீதி வைத்திருக்கிறார்களா ? கொடுக்கல் வாங்கல் ஏற்றுமதி இறக்குமதி முதலிய வ்யாபாரங்களைச் செய்து வர்த்தகர்கள் உன்னை அண்டி ஸுகமாகப் பிழைக்கிறார்களா ? அரசன் தன் ராஜ்யத்தில் வலிக்கும் ஜனங்களெல்லோரையும் தர்மமாக ஆளவேண்டும். ஆகையால் மேற்சொன்னவர்களுக்கு வேண்டிய ஸௌகர்யங்களைச் செய்து அஸௌகர்யங்களை விலக்கிக் காப்பாற்றி வருகிறாயா ?

உன்னைச் சேர்ந்த பெண்களிடத்தில் அனுசூலத்துடன் நடந்துவருகிறாயா ? அவர்கள் இதர புருஷர்களுடன் கலந்து பேசாமல் ஜாக்ரதையாகப் பாதுகார்க்கிறாயா ? அவர்கள் சொல்வதை நிஜமென்று நம்பாமலிருக்கிறாயா ? மிகவும் சஞ்சலமான தன்மையுள்ளவர்களாகையால் அவர்கள் ரஹஸ்யங்களைக் காப்பாற்றமுடியாதவர்கள். ஆகையால் அவர்களிடத்தில் ரஹஸ்யங்களைச் சொல்லாமலிருக்கிறாயா ?

உன் ராஜ்யத்தில் யானைகள் உண்டாகுமிடத்தைப் பிறர் அறியாமல் மறைத்து வைத்திருக்கிறாயா ? இல்லாவிட்டால் பிறர் அவைகளைப் பிடித்துக்கொண்டுபோவார்கள். ஆண்யானைகளைப் பிடிப்பதில் உபயோகப்படும் பெண்யானைகள் விருத்தியாகின்றனவா ?

குதிரைகளையும் ஆண் யானைகளையும் பெண் யானைகளையும் மென் மேலும் ஸம்பாதிக்கிறாயா ?

ஒவ்வொருநாளும் காலையில் நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு ராஜ ஸபையில் வந்து ப்ரஜைகளுக்குத் தர்சனங்கொடுக்கிறாயா ? இல்லாவிட்டால் அரசனுக்குத் தேஹஸௌக்யமில்லையென்றும் ஏதோ அபாயம் நேர்ந்ததென்றும் ஸந்தேஹப்படுவார்கள்.

உன் வேலைக்காரர்கள் எந்த ஸமயத்திலும் உன்னை ஸுலபமாகப் பார்க்கும்படி இடங்கொடுக்கக்கூடாது; கர்வமடைந்து உன்னிடத்தில் மரியாதை வைக்கமாட்டார்கள். எப்பொழுதும் உன்னைப் பார்க்காமலும் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது; அவர்களுக்கு வேண்டியவைகளைத் தெரிவித்துக்கொள்ள முடியாமற் போய்விடும். இவனால் நமக்கென்ன ப்ரயோஜனமென்று கோபமுண்டாகும். அதனால் ராஜ்யத்திற்கும் கெடுதி நேரும். ஆகையால் எல்லோர்க்கும் எப்பொழுதும் தர்சனங்கொடுக்கவும் கூடாது, கொடுக்காமலிருக்கவும் கூடாது. நடுநிலைமையாக நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

உன் கோட்டைகளில் தனங்களும் தானியங்களும் ஆயுதங்களும் யந்த்ரங்களும் வேண்டியவரையிலிருக்கின்றனவா? சில்பிகளும் வில்லாளிகளும் நிறைந்திருக்கிறார்களா? ஜலத்தட்டு இல்லையல்லவா?

உன் வரவு அதிகமாகவும் செலவு மட்டாகவும் இருக்கிறதா? நடவெண் விகடன் பாடகன் கூத்தாடி முதலிய தகாதவர்களுக்கு உன் த்ரவ்யத்தை ஏராளமாகக் கொடுக்காமலிருக்கிறாயா? ப்ராஹ்மணர்கள் தேவதைகள் யாசகர்கள் வீரர்கள் மித்ரர்கள் இவர்களுக்கு உன் ஐச்வரியத்தை அதிகமாகச் செலவுசெய்கிறாயா?

உன் ராஜ்யத்தில் சுத்தமான ஸ்வபாவமுள்ளவனும் மனோவாக்குக் காயம் ஒத்தவனுமான ஸாது, எவனாவது பிறரால் திடீரென்று திருட்டுக்குற்றஞ்சாட்டப்பட்டுச் சாஸ்த்ரங்களில் நியுணர்களால் விசாரிக்கப்படாமல் அவனுடைய தனத்திற்காக ஆசைப்பட்டுக் கொல்லப்படாமலிருக்கிறானா? எந்தத் திருடனையாவது திருடும்பொழுது தடையத்துடன் கண்டுபிடித்து நன்றாக விசாரித்துப் பிறகு, அவன் திருடின ஸொத்தைக் கொடுத்துவிட ஒப்புக்கொண்டால், அதை அந்நியாயமாக வாங்கிக்கொண்டு தண்டனையில்லாமல் விடப்பட்டிருக்கிறானா? தனவானுக்கும் ஏழைக்கும் வ்யாஜ்யம் நேர்ந்தால் உன் ந்யாயாதிகாரிகள் தனவானிடத்திலிருந்து லாபத்தை அடைய உத்தேசிக்

காமல் தீர்ப்புச் செய்கிறார்களா? அரசன் தன் ராஜ்யத்தில் நடக்கும் நயாயாந்யாயங்களை விசாரிக்காமல் கேவலம் தன் ஸௌக்யத்தையே நாடி ஆண்டுவந்தால், ஸரியாக விசாரிக்காமல் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டவர்கள் பெருகவும் கண்ணீர் அவனுடைய பெண்டு பிள்ளைகளையும் பசுக்களையும் நாசம்பண்ணும்.

வயஸ்சென்றவர்களையும் பாலர்களையும் உத்தமமான வைத்யர்களையும் பஹுமானங்களாலும் ஸ்நேஹத்தாலும் இனிமையான வார்த்தைகளாலும் வசப்படுத்துகிறாயா? தேவதைகள் வலிக்கும் நாற்சந்திகளிலுள்ள பெரிய மரங்களையும் யோகமஹிமையால் இவ்வுலகத்து ஸுகங்களில் ஆசையில்லாதவர்களையும் குருக்களையும் பெரியவர்களையும் தபஸ்விகளையும் தேவதைகளையும் அதிதிகளையும் ப்ராஹ்மணர்களையும் வணங்குகிறாயா?

முன்பகலில் தர்மத்தை ஸம்பாதிக்கவேண்டும்; அப்படிச் செய்யாமல் அர்த்தத்தை ஸம்பாதித்தும் பின்பகலில் அர்த்தத்தை ஸம்பாதிக்கவேண்டியிருக்க, அப்படிச் செய்யாமல் தர்மத்தை ஸம்பாதித்தும், ஸாயங்காலத்தில் காமத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டியிருக்க அப்படிச் செய்யாமல் தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் அனுஷ்டித்தும், இம்முன்று புருஷார்த்தங்களையும் கெடுக்கமாலிருக்கிறாயா? (தர்மத்தைவிட்டுத் தனத்தை ஸம்பாதிக்காமலிருக்கிறாயா? குடும்ப போஷணத்திற்கு வேண்டிய தனத்தை ஸம்பாதிப்பதை விட்டுத் தர்மத்தையே ஸம்பாதிக்காமலிருக்கிறாயா? தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் விட்டு வேச்யைகளிடத்தில் அகப்பட்டு இம்முன்றையும் கெடுத்துக்கொள்ளாமலிருக்கிறாயா? காஸியில் தானம் முதலிய தர்மங்களையும் பிறகு ராஜ்யகார்யங்களையும் ராத்ரியில் காமத்தையும் ஒன்றிற்கொன்று விரோதமில்லாமல் பிரித்து அனுஷ்டிக்கிறாயா? அவைகளை அளவுக்கு மிஞ்சாமல் தடுக்கும் சக்தி உனக்கு இருக்கின்றதல்லவா.)

உன் ராஜ்யத்திலுள்ள ஸர்வ சாஸ்த்ரநிபுணர்களான ப்ராஹ்மணர்களுப் பாட்டணத்து ஜாங்களும் நாட்டிடபுறந்தாரும், ஸௌக்யமாக நடிக் கொண்டுமென்று எப்பொழுதும் ப்ராதிக்கிறார்களா? பரஸாகமில்லையென்று வாதிப்பது, பொய்யெல்லாம் மறநோர்கள் ஆசார்யர்கள் ப்ராஹ்மணர்கள் பலதர்மங்கள் குற்றஞ் செய்தாலும் அவர்களிடத்தில் கோபிப்பது, அஜாக்ரதை, சோம்பல், எல்லா மேன்மைக்கும் காரணமான ஸாதுக்களைத் தாசிக்காமலிருப்

பது, கார்யங்களைச் சரத்தையில்லாமல் செய்வது, இந்திரியங்களை அடக்காமலிருப்பது, மந்திரிகளின் உதவியில்லாமல் ராஜ்ய கார்யங்களைத் தானே ஆலோசிப்பது, விபரீதமான அர்த்தங்களைச் சொல்லு கிறவர்களுடன் ஆலோசிப்பது, காலையில் எழுந்தவுடன் கண்ணாடி கருங்குரங்கு காட்டாணை முதலியவைகளைப் பார்ப்பதென்ற மங்கள கார்யங்களை அனுஷ்டிக்காமலிருப்பது, யாரைப் பார்த்தாலும் எழுந்து மர்யாதை செய்வதென்ற, இந்தப் பதினான்கும் அரசன் விலக்கவேண் டிய தோஷங்களில் முக்யமானவை. நீ அவைகளை விலக்குகிறாயா? வேட்டை, சூதாட்டம், பகலில் தூங்குவது, பிறரைத் தூஷிப்பது, பெண்டுகளுடனே காலங்கழிப்பது, மதுபானம் பாட்டு கூத்து வாத்ய மென்றவைகளில் காலத்தைக் கழிப்பது, கார்யமில்லாமல் அலைவ தென்ற இந்தப் பத்தையும் விலக்கிவருகிறாயா? நீர்அரண்மலையரண் மரவரண் பாலையரண் படையரணென்ற இவ்வைந்தையும்; ஸாமம் தானம் பேதம் தண்டமென்ற இந்த நான்கையும்; அரசன் மந்திரி ராஜ்யம் கோட்டை பொக்கிஷம் ஸையம் மித்ரர்களென்ற இவ் வேழு ராஜ்யத்தின் அங்கங்களையும்; பயிர்த்தொழில் வ்யாபாரம் கோட்டை அணைகள் யானைபிடிப்பது சுரங்கமெட்டுவது கப்பம் வாங்குவது தரிசுநிலத்தைப் பயிரிடுவது கட்டுவது இந்த எட்டை யும்; தர்மம் அர்த்தம் காமமென்ற இந்த மூன்றையும்; த்ரயீ வார்த்தா தண்ட நீதியென்ற இம்மூன்று வித்யைகளையும், இந்திரியங்களை ஜயிக்கும் உபாயத்தையும் ஸந்தி விக்ரஹம் யானம் ஆஸனம் த்வைதீ பாவம் ஸமாச்ரயமென்ற இந்த ஆறையும்; நெருப்பு ஜலம் வ்யாதி பஞ்சம் மரணமென்ற ஐந்து கஷ்டங்களையும்; அதிகாரி திருடன் சத்ரு அரசனுக்கு ப்ரியமானவன் அரசனுடைய பேராசை யென்ற மனிதனால் நேரும் ஐந்து கஷ்டங்களையும்; சத்ருவைச் சேர்ந்தவர்கள் அவனால் கோபிக்கப்பட்டாவது பயமுறுத்தப்பட்டாவது அவமதிக்கப்பட்டாவது ஸரியாகச் சம்பளம் கொடுக்கப்படாமலாவது இருக்கும் பொழுது, அவர்களுக்கு வேண்டியவைகளைக் கொடுத்து அவர்க ளுடைய யஜமானனைவிட்டுப் பிரிப்பது; பாலன் வயது சென்றவன் திராநோயுள்ளவன், பந்துக்களால் ஁துக்கப்பட்டவன், பயங்காளி, பயத்தை உண்டாக்கக்கூடிய குடிகளை உடையவன், பேராசையுள்ள ஜனங்களை ஆளுகிறவன், குடிகளின் ப்ரீதியை இழந்தவன், இந்திரிய ஸுகங்களில் மிகுந்த ஆசையை வைத்தவன், பலருடன் ஆலோ சிக்கிறவன், தேவர்களையும் ப்ராஹ்மணர்களையும் நிந்திக்கிறவன் மஹர்ஷிகளின் சாபம் கோபம் முதலியவைகளால் பீடிக்கப்பட்ட வன், தைழ்வமே யாவற்றையும் செய்யுமென்று - சம்மாயிருக்கி

றவன், ஸைன்யம் நஷ்டமாவதால் துக்கப்படுகிறவன், ராஜ்யத்தி லேயே வலிக்காதவன், க்ருரமான த்ரஹங்கள் க்ருரமான தசைகள் இவைகளால் பீடிக்கப்பட்டவன், பஞ்சம் முதலிய கஷ்டங் களை அனுபவிக்கிறவன், பல சத்ருக்களை யுடையவன், ஸத்யமும் தர்மமும் அற்றவனென்ற, ஒருபொழுதும் ஸ்நேஹஞ் செய்யத்தகாத இந்த இருபது விதமான அரசர்களையும்; மந்த்ரி ராஜ்யம் கோட்டை பொக்கிஷம் தண்டனையென்ற ஐந்து ப்ரகிருதிகளையும் (அங்கங் கள்); நடுவில் விஜிகேஷுவென்ற அரசன், அவனுக்கு முன்புறத்தி லுள்ள அவனுடைய சத்ரு, அவனுடைய மித்ரன், அந்தச் சத்ருவின் மித்ரன், அந்த மித்ரனுடைய மித்ரன், சத்ருவின் மித்ரனுக்கு மித்ரன், விஜிகேஷுவக்குப் பின் பக்கத்திலுள்ள பார்ஷ்ணிக்ரஹன் ஆக்ரந் தன், பார்ஷ்ணிக்ரஹஸாரன், ஆக்ரந்தஸாரன், பக்கத்தில் மத்யமன், இவர்களுக்கு வெளியில் உதாலீனென்ற பன்னிரண்டு அரசர்கள் -அடங்கிய ராஜமண்டலத்தையும்; படையெடுப்பது ஸைன்யங்களை அணிவகுப்பது படையெடுத்துச் செல்வது ஸைன்யங்களுடன் தங்கு வதென்ற யுத்தமுறையையும், களைப்பது பிறரை அண்டுவதென்ற ஸமாதானத்தையும், பரீக்ஷித்தறிந்து, விலக்கவேண்டியவைகளை விலக் கிக் கொள்ளவேண்டியவைகளைக் கொண்டுவருகிறாயா ?

சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படும் லக்ஷணங்கள் பொருந்தின நான்கு அல்லது மூன்று மந்த்ரிகளுடன் முதலில் கலந்து யோசித்துப் பிறகு அவர்களுடன் தனித் தனியாகவும் ஆலோசிக்கிறாயா ?

ரீ அத்யயனஞ்செய்யும் வேதங்கள் அக்னிஹோதரம் முத லியவை, அனுஷ்டிப்பதால் பயனைக் கொடுக்கின்றனவா? ரீ ஸம்பா தித்த தனம், அதைப் பிறருக்குக் கொடுப்பதாலும் ரீ அனுபவிப்ப தாலும் பயன்பெறுகின்றதா? உன் பார்யைகள் மலடிகளாயிரா மல் உன் மன தின்படி நடக்கிறார்களா? ரீ சாஸ்த்ரங்களைக் கேட்ட தற்கு அடையாளமாக நல்ல ஆசாரமுள்ளவனாகவும் நல்ல நடத்தை யுள்ளவனாகவும் இருக்கிறாயா ?

நான் இதுவரையிலும் சொல்லிவந்த ரீதி, தீர்க்காயுஸையும் கீர்த் தியையும் தர்மம் காமம் அர்த்தமென்ற புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக் கக்கூடியது. உன் புத்தி அந்த வழியில் செல்லுகின்றதா? ஸன்மார்க் கத்தை அனுஸரித்துப் பெரியோர்களால் நிந்திக்கப்படாத இந்தஆசா ரம் நமது பிதாவால் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. நமது ப்ரபிதாமஹர் முதலிய முன்னோர்கள் இதையே அனுஷ்டித்துவந்தார்கள். ரீயும் இதையே அனுஷ்டித்து வருகிறாயா ?

மதுரமாகப் பக்வஞ் செய்யப்பட்ட ஆஹாரத்தைப் பிறருக்குக் கொடுக்காமல் நீ மாத்ரம் புஜிக்காமலிருக்கிறாயா? உன்னிடத்திலிருந்து உதவியை எதிர்பார்க்கும் நண்பர்களுக்கு உதவி செய்கிறாயா?

மேற்சொன்ன நீதிகளை யறிந்து உசிதமாகத் தண்டித்து நமது முன்னோர்களைப் போலக் குடிகளைத் தர்மமாக ஆண்டுவந்தால் நீ இவ்வுலகத்தில் பூமண்டலாதிபதியாக இருப்பாய். உன் ப்ராரப்த கர்மம் முடியும்பொழுது இந்தத் தேஹத்தை விட்டு ஞானியாக உத்தம லோகங்களை அடைவாய்” யென்று ஸகல ராஜதர்மங்களின் ரஹஸ்யத்தை ராமன் உபதேசித்தார்.

ஸர்க்கம் 101.

தசரதருடைய மரணத்தை ராமன் அறிந்தார்.

ராமன் சொன்னதைக் கேட்டுப் பரதன் “ஸ்வாமி! தங்களுடைய கைங்கர்யமென்ற உத்தம தர்மமும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. தாங்கள் உபதேசித்த நிஜமான தர்மானுஷ்டானத்திற்குக் காரணமாகும் ராஜ்ய பதவியும் எனக்கில்லை. ஆகையால் தாங்கள் அனுக்ரஹித்த ராஜநீதியால் எனக்கு என்ன ப்ரயோஜனம்? நமது முன்னோர்களுக்குள் மூத்தவன் இருக்கும்பொழுது இளையவன் அரசனாகக் கூடாதென்று ராஜநீதி வழங்கி வருகிறது. ஆகையால் ஸகல பாக்யங்களும் நிறைந்த அயோத்யைக்குத் தாங்கள் என்னுடன் வந்து பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைக் கண்டருளி இக்ஷ்வாகுகுலத்திற்கும் எங்களுக்கும் ஸகல மங்களங்களையும் அனுக்ரஹிக்கவேண்டும். தெரியாதவர்கள் அரசன் நம்மைப்போல் ஒரு மனிதன்தானே யென்று சொல்வது வழக்கம். ஆனால் ஸகல புருஷார்த்தங்களுக்கும் விரோதமில்லாமல் மனிதனால் நடத்தக்கூடாத கார்யங்களை நடத்திக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால் அரசன் கேவலம் தைவமென்றே சொல்லவேண்டும்.

ஸகல குணங்களும் பொருந்தி யாகயக்ளுங்களைச் செய்வதிலேயே ச்ரீரத்தைவைத்து ஸாதுக்கள் யாவராலும் கொண்டாடப்பட்ட மஹாராஜா, நான் கேகயதேசத்திலிருக்கும்பொழுதே ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார். அந்த ஸமயத்தில் தாங்கள் காட்டிற்கு வந்துவிட்டீர்கள். தங்களைப் பிரிந்து அவர் பல நாட்கள் உயிரோ

டிருந்ததாக எண்ணவேண்டாம். தாங்களும் ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் நகரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டவுடனே துக்கத்தாலும் சோகத்தாலும் அடிபட்டுப் பூலோகத்தை விட்டுப் போனர். புருஷோத்தம! தாங்கள் அதிகமாக வருத்தத்திற்கு இடங்கொடுக்கக் கூடாது. எழுந்திருக்கவேண்டும். நமது பிதாவிற்குச் செய்யவேண்டிய தர்ப்பணம் முதலிய உத்தரக்ரியைகளைச் செய்யவேண்டும். நானும் சத்ருக்னனும் அவைகளை இதுவரையில் செய்தாயிற்று. ஆனால் 'நீங்கள் செய்ததே போதாதா'வென்றால் ப்ரியமான புத்ரனால் ஒரு வனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அன்னபிண்டமும் ஜலமும் பிதிருலோகங்களில் அழிவற்ற ப்ரீதியைத் தருகின்றனவென்று பெரியோர் சொல்லுகிறார்கள். மற்றப் புத்ரர்களைக் காட்டிலும் தங்களிடத்தில் மஹாராஜாவுக்கு மிகுந்த ப்ரீதி உண்டென்பது ப்ரவித்தமல்லவா? தங்களைக் குறித்தே ப்ரலாபித்துக்கொண்டிருந்தார்; தங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்றே ஆசைகொண்டிருந்தார். தங்களிடத்தில் நாடின புத்தியைத் திருப்ப முடியவில்லை. தங்களைப் பாரக்காமல் தங்களை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தைத் தாங்கமுடியாமல், தங்களுடைய ஞாபகத்துடனேயே மஹாராஜா உயிரை விட்டா" ரென்று தெரிவித்தார்.

ஸர்க்கம் 102.

ராமலக்ஷ்மணர்கள் உத்தரக்ரியைகளைச் செய்தார்கள்.

தன் பிதா மரணமடைந்தாரென்ற க்ருரமான வார்த்தையை ராமன் கேட்டுத், தேவேந்தரனால் விடப்பட்ட வஜ்ராயுதத்தைப்போல் பரதனால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையென்ற வஜ்ரத்தால் மர்மஸ்தானத்தில் அடிபட்டு, ப்ரக்ஞையற்றுக், கையோடு கையை அறைந்து, காட்டில் மலர்கள் பழங்கள் காய்கள் இலைகளுடன் கூடின மஹா விருகமும் கோடாலியால் வெட்டித் தள்ளப்பட்டது போல் பூமியில் விழுந்தார். மதயானை ஆற்றில் கரைகளை இடித்து விளையாடிக் களைத்துப் படுத்துத் தூங்குவதுபோல், பூமியில் விழுந்து கிடக்கும் லோகநாதனை, லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்னர்களும் ஸீதையும் கோவென்று கதறிக்கொண்டு வாரியெடுத்து ஜலத்தைத் தெளித்தார்கள். பிறகு ப்ரக்ஞை வந்தது. கண்களிலிருந்து நீர்

தாரை தாரையாகப் பெருகிற்று. ராகவன் பரிதாபமாக ப்ரலாபிக்க ஆரம்பித்தார்.

“ராஜச்ரேஷ்டரான தசரதசக்ரவர்த்தி காலகதிக்கு உட்பட்டு மரணமடைந்த பிறகு அயோத்யையில் எனக்கு என்ன வேலை? இனிமேல் அயோத்யையை யார் ஆளுவார்கள்? என்னைப் பெற்று அவர் என்ன ப்ரயோஜனத்தை அடைந்தார்? எனக்காகத் துக்கப் பட்டே உயிரை விட்டார். சாகும்பொழுது அவருடைய ஸமீபத்திலிருந்து அவருக்குப் பணிவிடை செய்யவுமில்லை. இறந்த பிறகு அவருக்கு உத்தர க்ரியைகளைச் செய்யவுமில்லை. பரதனும் சத்ருக்களும் பாக்யசாலிகள். பிரேத க்ரியைகள் யாவையும் ஸமீபத்திலிருந்து செய்யும் பாக்யம் கிடைத்ததல்லவா? சக்ரவர்த்தியுமில்லாமல், பலருடைய அதிகாரத்திற்குட்பட்டுத் தலைவனில்லாத அயோத்யைக்கு என் வனவாஸம் முடிந்த பிறகும் திரும்பிப் போகமாட்டேன். அப்படிப் போனால் என் பிதா இறந்த பிறகு எனக்கு நல்ல புத்தி சொல்லி ஸரியான வழியில் நடத்த யார் இருக்கிறார்கள்? முன்பு எப்பொழுதாவது நான் நல்ல கார்யத்தைச் செய்தபொழுது என் பிதா ஸந்தோஷப்பட்டு மதுரமான வார்த்தைகளால் என்னை 'மெச்சுவார். அவைகளை இனிமேல் யார் சொல்லிக் கேட்பே'னென்று ப்ரலாபித்தார்.

பிறகு “ஸ்தே! தனக்குப் பெண் குழந்தையிலையென்று உன்னைப் பெற்றவர்களைக் காட்டிலும் உன்னிடத்தில் அதிகமான ப்ரியையை வைத்துச் செல்வமாக வளர்த்த உன் மாமனார் பரலோக மடைந்தார். நான் கோபித்துக்கொண்டாலும் உனக்கு என்னால் ஏதாவது கார்யம் ஆகவேண்டியிருந்தாலும் நீ அவரிடத்தில் சொல்லிக்கொள்வது வழக்கம். உன்னை அவ்வளவு அருமையாக வளர்த்த தசரதர் இறந்துவிட்டார். என்னைவிட உனக்கே அதிகத் துக்கமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை; இனிமேல் நீ யாரிடத்தில் சொல்லிக்கொள்வா”யென்று மிகுந்த வருத்தத்துடன் அவளை ஸமாதானஞ் செய்தார்.

பிறகு “லக்ஷ்மண! உனக்குத் தாயும் தமயன்களும் தம்பியுமிருந்தும் தகப்பனில்லாத பிள்ளையானே. இந்தக் கோரமான செய்தியைச் சொல்லப் பரதன் வந்திருக்கிறா”னென்று அழுதார். மற்றவர்களும் கண்ணீர் விட்டுக் கதற ஆரம்பித்தார்கள்.

பிறகு லோகரக்ஷகனை ராமனை அவருடைய ஸஹோதரர்கள் மிகவும் ஸமாதானஞ் செய்து, “அண்ணா! நமது பிதாவைக் குறி

துத் தர்ப்பணஞ் செய்யவேண்டும். எழுந்திருங்க”என்றார்கள். தன் மாமனார் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தாரென்ற செய்தியை ஸீதை கேட்டவுடன் துக்கத்தால் கண்ணீர் பெருகத் தன் பர்த்தாவைப் பார்க்க முடியவில்லை. ராமன் அவளை ஸமாதானஞ் செய்து அழுகையை நிறுத்தி “லக்ஷ்மண ! மஹாத்மாவான நமது பிதாவுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்யப்போகிறேன். மரவுரி புங்கைப்பிண்ணுக்கு இன்னும் வேண்டியமற்றப் பதார்த்தங்களையும் கொண்டு வா. ஸீதை முன்னே போகட்டும்; பிறகு நீ போ? நான் உனக்குப் பின் வருகிறேன். இவ்விதமான துக்க ஸமயங்களில் போகவேண்டிய முறை இதே”யென்றார். குலக்ரமமாக வரும் ஸேவகரும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவரும் மஹாபுத்திமானும் இந்திரியங்களையும் மனதையும் அடக்கினவரும் பிறகுதான் ஸ்வபாவமுள்ளவரும் ராமனிடத்தில் மாறாத பக்தியுள்ளவருமான ஸுமந்தரர், அந்த ராஜகுமாரர்களுடன் போய் ராகவனை ஸமாதானஞ் செய்து ஆற்றித் திறங்கி நீராட அழைத்துக்கொண்டு போனார்.

எப்பொழுதும் அழகான புஷ்பங்களால் நிறைந்த காடுகளில் அதிவேகமாக ஓடும் அந்த நதிக்கு வந்து, சேலில்லாத ஒரு துறையில் இறங்கி ஸ்நானஞ் செய்து, அந்தப் புண்ய ஜலத்தைக் கையிலெடுத்திப் “பிதாவே ! நாங்கள் கொடுக்கும் இந்த ஜலம் தங்களைச் சேர்ந்து திருப்தி செய்யட்டு”மென்று தர்ப்பணஞ் செய்தார்கள். ராமன் கையில் ஜலத்தை எடுத்துக்கொண்டு “ராஜசரேஷ்டரே ! இதோ நான் ப்ரீதியுடனும் பக்தியுடனும் தங்களுக்குக் கொடுக்கும் சுத்தமான புண்ய ஜலம் பிதிருலோகத்திலிருக்கும் தங்களைச் சேர்ந்து அழியாத திருப்தியைக் கொடுக்கட்டு” மென்று அழுகார். பிறகு ஸஹோதரர்களுடன் வேமிடத்திற்குப் போய்த், தேஜஸ்வாயந்த ராமன் தன் பிதாவிற்கு ஸபிண்டகரண ச்ரார்த்தம் செய்தார். புங்கை இலந்தை கலந்த பிண்ணாக்கைத் தர்ப்பங்களின் மேல் வைத்து ராமன் அழுதுகொண்டே “நாங்கள் ப்ரியமாகப் புஜிக்கும் இந்த ஆஹாரத்தைத் தாங்களும் புஜித்துத் திருப்தியடையவேண்டும். மனிதன் எந்த அன்னத்தை உண்கிறானோ அதையே அவனுடைய தேவதைகளும் உண்கிறார்க”என்று, போனவழியாகவே திரும்பிச் சித்ரகூடத்திற்கு வந்தார்கள். பிறகு பாணசாலையின் வாசலில் நின்று பரத லக்ஷ்மணர்களைக் கையால் பிடித்துக்கொண்டு ராமன் வம்ஹங்கள் கர்ஜிப்பதுபோல் மலையிலிருந்து எதிரொலிபுண்டாகும்படி ஸீதையுடன் ப்ராலாபித்தார்.

அந்த மஹா பலசாலிகள் தசரதருக்கு ஜலதர்ப்பணஞ் செய்து ப்ரலாபிக்கும் பெரிய ஓசையைக் கேட்டுப் பரதனுடைய ஸைன்யங்கள் பயந்து “ஓஹோ! பரதன் ராமசந்த்ரனை ஸந்தித்துவிட்டதுபோல் தோன்றுகிறது. சக்ரவர்த்தி பரலோகத்தை அடைந்ததைப் பற்றி அவர்கள் ப்ரலாபிக்கும் சப்தம் கேட்கப்படுகிற”தென்று ஒவ்வொருவரும் வஸ்த்ரங்களை எறிந்துவிட்டு ஓசைகேட்ட இடத்தை நோக்கி ஒரே மனஸாக வெகுவேகத்துடன் ஓடினார்கள். செல்வமாக வளர்க்கப்பட்ட சிலர் குதிரைகளின்மேலும் சிலர் யானைகளின் மேலும் சிலர் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட ரதங்களிலும் மற்றவர்கள் கால்நடையாகவும், ராமன் தங்களைவிட்டுப் பிரிந்து ஸ்வல்பகாலமானாலும் வெகுசாலம் ஆனதுபோல் ஜனங்களெல்லோரும் அவரைக் காண ஆசைகொண்டு, அந்த ஸஹோதரர்கள் சந்திப்பதைப் பார்ப்பதற்கு ஆச்ரமத்தை நோக்கி ஓடினார்கள். ஆகாசத்தில் மேகங்கள் ஒன்றுக்கொன்று தாக்குவதுபோல், பூமியிலிருந்து ஒரு பெரிய சப்தம் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் ரதங்களாலும் அடிக்கப்படும்பொழுது உண்டாயிற்று. அதைக் கேட்டுப் பயந்து ஆண்யானைகளும் பெண்யானைகளும் அங்கிருந்து வேறொரு காட்டிற்கு ஓடின. அவைகளுடைய மத ஜலத்தால் நான்குபுரத்திலும் வாஸனை வீசிற்று. காட்டுப்பன்றிகளும் ரெந்நாய்களும் காட்டெருமைகளும் ஸர்ப்பங்களும் குரங்குகளும் புலிகளும் ஸுகுமாரமென்ற மான்களும் எருதைப்போன்ற மான்களும் கலைமான்களும் பயந்து ஓடின. சக்ரவாகங்களும் நத்யூஹங்களும் அன்னங்களும் நீர்க்கோழிகளும் பெரும் நாரைகளும் குயில்களும் க்ரௌஞ்சங்களும் ப்ரக்களாயற்று நான்கு புறத்திலும் ஓடின. அந்தப் பகுதிகளால் ஆகாசம் மறைக்கப்பட்டது, பரதனுடைய ஸைன்யத்தால் பூமி மறைக்கப்பட்டது.

பிறகு அந்த மஹாபராக்ரமசாலியும் மஹாகீர்த்திமானும் புருஷோத்தமனுமான ராமன் ஆச்ரமத்தில் தரையில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டார்கள். ஜனங்களெல்லோரும் அவரைப் பார்த்தவுடன் கண்ணீர் பெருகக் கைகேயியையும் மந்தரையையும் எல்லையில்லாமல் நிர்த்திக்க ஆரம்பித்தார்கள். அப்படித் துக்கப்படும் அந்த ஜனங்களில் ராமன் சிலரை வணங்கினார்; சிலரைக் கட்டி அணைத்தார்; பெற்றோரைப்போல் சிலரை ஆசீர்வதித்தார். இப்படி நண்பர்களையும் பந்துக்களையும் மற்றவர்களையும் தகுந்தபடி உபசரித்தார். அந்த மஹாத்மாக்கள் ப்ரலாபிக்கும் சப்தம் பூமி ஆகாசம் மலை

குறைகள் திக்குகள் எல்லாவிடங்களிலும் எதிரொலியை உண்டாக்கி மிருதங்கத்தின் சப்தத்தைப்போல் கேட்கப்பட்டது.

ஸர்க்கம் 103.

ஜனங்கள் ராமனைத் தர்சித்தார்கள்.

அப்படியிருக்கையில் வலிஷ்டபகவான் ராமனைப் பார்க்க ஆசைகொண்டு ராஜபத்னிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு அங்கே வந்தார். ராஜஸ்த்ரீகள் வழியில் மந்தாக்கினி நதிக்கரையில் வந்து அங்கே ராமஸக்தமணர்கள் ஸ்நானஞ்செய்யுமிடத்தைக் கண்டார்கள். கௌஸல்யை வாடின முகத்துடன் கண்ணீர் பெருக, ஸுமித்ரையை யும் மற்ற ராஜஸ்த்ரீகளையும் பார்த்துத் தீனமாக “ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு அநாதைகளாகக் காட்டிற்கு வந்த என் அருமைக் குழந்தைகள் இறங்கும் துறை இதேயென்று நிச்சயிக்கிறேன். ஸுமித்ரே! இதோ பார், உன் மகன் சோம்பலில்லாமல் என் மகனுக்காக எப்பொழுதும் ஜலம் எடுத்துப் போகும் துறை இதே. இந்த வேலை ஹீனமானாலும் அவைகளால் உன் குழந்தைக்கு யாதொரு இழிவும் ஏற்படாது. மூத்தவன் பிதாவிற்கு ஸமனென்ற ந்யாயத்தால் அவனுக்குச் செய்யும் பணிவிடையாவும் தகப்பனுக்குச் செய்யும் சுச்சுரவையையப்போல் உத்தமமானது. இன்றைக்குப் பரதன் ராமனைப் பார்த்தித்து அயோத்யைக்கு அழைத்துவருவான். கஷ்டத்தை அனுபவிக்கத் தகாத உன் புத்ரன் செய்யும் இந்த இழிவான வேலையும் பசிம் ச்ரமமும் இன்றைக்கே தீர்ந்துவிடு”மென்று சொன்னாள். பிறகு தசரதரை உத்தேசித்துப் பூமியில் தெற்குதுணியாகப் போடப்பட்ட தர்ப்பங்களின்மேல் ராமன் துக்கத்துடன் வைத்த புங்கைப்பிண்ணாக்குப் பிண்டங்களைப் பார்த்து “இக்ஷ்வாகு வம்சத் தரசரும் ரகு குலதிலகரும் மஹாத்மாவுமான நமது பர்த்தாவுக்கு ராமன் விதிப்படி வைத்த பிண்டத்தைப் பாருங்கள். தேவதைகளுக்கு நிகரானவரும் பூமண்டாதிபதியும் ஸகல போகங்களை அனுபவிக்கத் தகுந்தவருமான நமது பர்த்தாவுக்கு இந்த ஆஹாரமாகிடைத்தது! ஸமுத்ரங்களால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமியை அரசாண்டு, மஹேந்த்ரனுக்கு ஸமமான பராக்ரமமுள்ளவர், ஒருநாளும் கண்டறியாத இந்தப் புங்கைப்பிண்ணாக்கை எப்படி புஜிப்பார்? ஸகல ராஜபோகங்

களுக்குத் தகுந்தவனான ராமன், தன் பிதாவுக்குப் புங்கைப் பிண்ணாக்கைப் போட்டானென்றதைக் காட்டிலும் துக்ககரமான விஷயம் லோகத்தில் வெறொன்று முண்டோ? இந்தக் கோரத்தைப் பார்த்தும் என் ஹிருதயம் துக்கத்தால் ஆயிரம் சுக்கல்களாக ஏன் வெடிக்கவில்லை? மனுஷ்யனுடைய ஆஹாரமே அவனுடைய தேவதைகளுக்கும் ஆஹாரமென்ற லோகவார்த்தை உண்மையென்றே தோன்றுகிற”தென்று ப்ரலாபித்த கௌஸல்யையை மற்ற ராஜபத்னிகள் தேற்றி அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

பிறகு தேவதை பூமியில் விழுந்து கிடப்பதைப் போல் ராமன் ஸசல போகங்களையும் விட்டு ஆச்ரமத்தில் வெறுந்தரையில், உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு, எல்லோரும் துக்கந்தாங்காமல் கண்ணீர்விட்டுக் கதற ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் வருவதைப் பார்த்து ஸத்யம் தவறாத அந்த நரோத்தமன் எழுந்து எதிர்கொண்டு அவர்களுடைய பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கினான். ராமனுடைய முதுகில் படிந்திருந்த மண்ணைத் தங்களுடைய மிருதுவான விரல்களால் அவர்கள் துடைத்தார்கள். பிறகு லக்ஷ்மணன் மிகுந்த துக்கத்துடன் அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் நமஸ்கரித்து அபிவாதனஞ் செய்தார். (தன் பெயர் கோத்ரம் முதலியவைகளைத் தெரிவித்தார்). அந்த ஸ்த்ரீகள் ஸகல சுப லக்ஷணங்களும் பொருந்தின லக்ஷ்மணனிடத்தில் ராமனைப்போல் எண்ணி நடந்தவர்கள். பிறகு லீதை வெகுக்லேசத்துடன் தன் மாமிகளின் பாதங்களில் பணிந்து கண்களில் நீர் தளும்ப எதிரில் நின்றாள்.

அப்பொழுது கௌஸல்யை, பெற்ற தாய் பெண்ணைப் பரியத்துடன் வாரி அணைப்பதுபோல், காட்டில் வலித்ததால் இளைத்துப் பரிதாபப்படும்படி துக்கித்துக்கொண்டிருக்கும் லீதையை இறுகத் தழுவி “நீயோ விதேஹராஜனுடைய பெண்; தசரத சக்ரவர்த்தியின் நாட்டுப்பெண்; ராமசந்த்ரனுடைய மனைவி, இப்படியிருக்க மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காட்டில் பலவிதமான கஷ்டங்களை அனுபவிக்கும் படி நேர்ந்ததற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. கோடை வெயிலால் எரிக்கப்பட்ட தாமரையைப்போலும் வாடின கருநெய்தல் புஷ்பத்தைப்போலும் புழுதிபடிந்த தங்கப்ரதிமையைப்போலும் மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட சந்த்ரனைப்போலுமிருக்கும் உன் முகத்தைப் பார்க்கும்பொழுது நெருப்பு விறகை எரிப்பதுபோல் துக்கமென்ற அரணியில் உண்டான சோகம் என் மனதை எரிக்கிற”தென்று ப்ரலாபித்தாள்.

அதற்குள் ராமன் கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்னியைப் போன்ற தேஜஸையுடைய வலிஷ்ட மஹர்ஷியின் பாதங்களில், தேவேந்தரன் பிருஹஸ்பதியை வந்தனஞ் செய்வதுபோல் நமஸ்கரித்து அவருடன் உட்கார்ந்தார். அவர்களுக்குப் பின் மந்தரிகள் நகரத்தலைவர்கள் ஸேனாபதிகள் இன்னும் மற்ற தர்மவான்கள் உட்கார்ந்தார்கள். பரதன், தபஸ்விவேஷம் பூண்டு தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் தன் அண்ணனுக்கு அருகில், தேவேந்தரன் ப்ரஹ்மாவின் முன்னிலையில் அடக்கமாக உட்கார்வதுபோல் கைகப்பி வணக்கமாக உட்கார்ந்தார். அப்பொழுது அங்கிருந்த ஜனங்கள் “பரதன் ராமனை நமஸ்கரித்து உபசரித்து எந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவருடைய மனதைத் திருப்புவா” என்று வெகு ஆவலுடன் அவர்களையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஸத்யமும் ஹத்யமும் பொருந்தின ராமனும் மஹானுபாவனான லக்ஷ்மணனும் தாமாத்மாவான பரதனும் நண்பர்களால் சூழப்பட்டு அங்கே உட்கார்ந்திருக்கையில், யாகசாலையில் ஸதஸ்யாகளால் சூழப்பட்ட மூன்று அக்னிகளைப்போல் விளங்கினார்கள்.

ஸர்க்கம் 104.

பரதன் சரணாகதி செய்தார்.

“என்னிடத்தில் பரதன் மிகுந்த பக்தி வைத்தவன். ஆகையால் கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தைவிட்டு மான்தோல் மரவுரி ஜடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு இங்கே வந்திருக்கிறா”னென்று ராமன் அறிந்து, லக்ஷ்மணனுக்கு எதிரில் “பரத ! மரவுரி இருஷ்ணஜினங்களுடன் நீ இந்தக் காட்டிற்கு வந்த காரணத்தைக் கேட்க விரும்புகிறே”னென்றார். பரதன் பதில் சொல்லவில்லை. ராமன் மறுபடியும் “கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தை விட்டுத் தபஸ்விவேஷம் பூண்டு நீ இங்கே வந்த காரணமென்ன”வென்றார். அப்பொழுதும், பரதன் மௌனமாக இருந்தார். ராமன் அவரை ஸமீபத்தில் அழைத்து இறுகத் தழுவி, “சூழந்தாய்! கண்களில் நீர் பெருகத் தேஹம் இளைத்து முகம் வாடி மனம்குன்றி அலங்கோலமாக உன்பந்துக்கள் பரிவாரங்களுடன் இப்படி ஏன் என்னைத் தேடிவந்தாய்! சொல்லவேண்டு”மென்று நிர்ப்பந்தித்தார்.

அதைக் கேட்டுப் பரதன் கைகப்பி வினயத்துடன் “ அண்ணா! நமது பிதா கைகேயியின் வார்த்தையைக் கேட்டு மூத்த புத்ரனான தங்களுக்கு நயாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தை இனையவனான எனக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் புருஷோத்தமனான தங்களைக் காட்டிநகனுப்பினார். ஒருவரும் செய்யத் துணியாத கார்யத்தை இப்படிச் செய்து, ப்ரியமான புத்ரனை விட்டுப்பிரிந்த சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு அந்த மஹானுபாவர் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய்விட்டார். என் தாயான கைகேயியால் ஏவப்பட்டுத் தன் கீர்த்தியை எந்நாளும் அழித்த இந்த மஹாபாபத்தைக் கட்டிக்கொண்டார். இந்த பாதகத்தைச் செய்யும்படி தூண்டிவிட்ட அந்த ஸ்த்ரீ — என் தாய்—தான் ஆசைவைத்த ராஜ்யத்தையும் அடையவில்லை. தன் கணவனையும் கொன்று விதவையானாள். தன் எண்ணங்கள் யாவும் வீணாகி, லோகத்தில் அழியாத அபகீர்த்தியையும் பாபத்தையும் ஸம் பாதித்தோமே யென்ற துக்கம் அவளை வாட்டுகிறது. இனி மஹா கோரமான நரகத்தில் தள்ளப்படுவாள். கைகேயியின் வயிற்றில் பிறந்ததால் அவர்களுக்கு நேர்ந்த அபவாதத்திற்கு நானும் ஆளானேன். இப்படி மஹாபாபியின் வயிற்றில் பிறந்து நயாயமாக என் அண்ணனுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தையும் கிடைக்காமல் செய்து அவரைக் கோரமான காட்டிற்குத் துரத்தி அவருடைய ராஜ்யத்திற்கு ஆசைப்பட்டேனென்று லோகத்தாரால் நிர்திக்கப்பட்டு என் பிதாவின் மரணத்திற்கும் காரணமான நான் எல்லாவிதத்தாலும் கெட்டேன். தங்களைத்தவிர எனக்கு வேறுகதியில்லை. தங்களையே சரணமடைந்தேன். தாங்களே என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். தேவேந்தரன் தன் அம்மாவதியில் அபிஷேகஞ் செய்ப்படுவதுபோல் தாங்களும் அயோத்யைக்குத் திரும்பிவந்து தடைபட்ட அபிஷேகத்தைப் பூர்த்தி செய்து, தங்களுடைய ராஜ்யத்தைக் கைக்கொண்டு எங்க ளெல்லோரையும் சேஷமமாகப் பரிபாலனஞ்செய்து என்னையும் கடைத்தேற்றவேண்டும். இதோவிருக்கும் ப்ரஜைகளும் கணவனையிழந்து அநாதைகளாய்ப் பரிதபிக்கும் ராஜஸ்த்ரீகளும் தங்களைப் ப்ரார்த்திக்க வந்திருக்கிறார்கள். அனுக்ரஹஞ் செய்யவேண்டும். நமது வம்சத்தில் இதுவரையில் அனுஷ்டிக்கப்பட்டுவரும் தர்மம் இதே. என்னை எல்லாவிதத்திலும் காப்பாற்றத் தாங்கள் ஸமர்த்தர். ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். தங்களுடைய சேஷமத்தையே ப்ரார்த்திக்கும் எங்கள் மனோரதங்களை நிறைவேற்றவேண்டும். இந்தப் பூழி விதவையாகாமல் தங்களைக் கணவனாக அடைந்து, சரத்காலத்தில்

இரவில் ஆகாசம் களங்கமற்ற சந்த்ரனால் ப்ரகாசிப்பதுபோல் விளங்கட்டும். நான் ஒருவன் கண்ணீர் விடுவதைத் தாங்கள் பார்க்கப் பொறுக்கமாட்டீர்களே; இவ்வளவு ஜனங்களும் கண்ணீர்விடுவதைத் தாங்கள் பார்க்கப் பொறுப்பீர்களாவென்றெண்ணி யுத்தத்திற்காகப் புறப்படுவதுபோல் சதுரங்க லைன்யத்துடன் வந்திருக்கிறேன். நான் ப்ரார்த்திப்பதை நீங்கள் ஒருவேளை அலக்ஷ்யஞ் செய்யலாம். இந்த மந்த்ரிகள் ஞானத்தாலும் வயஸாலும் ஆசாரத்தாலும் முத்தவர்கள். தங்களுடைய கேஷமத்தையே கோறுகிறவர்கள். பரம்பரையாக நமது வம்சத்திலேயே ஊழியஞ்செய்கிறவர்கள். நமது ராஜ்யத்தை கேஷமமாகப் பரிபாலனஞ் செய்கிறவர்கள். இவர்களுடைய ப்ரார்த்தனையைத் தாங்கள் அலக்ஷ்யஞ் செய்யக்கூடாது. தங்களிடத்தில் எனக்கு எந்தக் கார்யமாவது ஆகவேண்டியிருந்தால் தங்களுக்கெதிரில் வந்து ஈன்றவுடனேயே அதை முடித்துக் கொடுப்பீர்களே. தங்களை ப்ரார்த்திக்கும் பக்ஷத்தில் ஸந்தேஹமென்ன? தலைவணங்கி நம்மை வேண்டினபிறகும் இவனுடைய கார்யத்தை முடித்துக் கொடுக்காமலிருக்கிறோமே யென்று தங்களுடைய மனம் தபிக்காதா? இதுவரையில் தாங்கள் என்னை நிர்ப்பந்தித்துச் சொல்லக்கேட்டு என் எண்ணங்களை அறிந்து அவைகளை வலுவிலேயே பூர்த்தி செய்துவந்தீர்கள். இப்பொழுது நானே தங்களை யாசிக்கிறேன். நான் தங்களுடன்பிறந்தவ னல்லவா? தங்களை யாசிக்கவும் வேண்டுமா? தங்களுடைய ஸஹோதரனென்றதால் இந்த ராஜ்யத்தில் ஒரு பாகத்தைக் கொடுங்களென்று கேட்கப்போகிறேனா? இல்லை. தங்களிடத்தில் மந்த்ரோபதேசம் பெற்ற சிஷ்யனல்லவா? சிஷ்யனானாலும் என்னை விற்கவும் வாங்கவும் ஸ்வாதீனமிருக்காது, ஆகையால் நான் தங்களுடைய அடிமை, இந்தக் காரணங்களுக்குத் தாங்கள் பதில்சொல்ல முடியாது. ஆகையால் என்னிடத்தில் கிருபை செய்து என் ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரிக்கவேண்டும். இதோ விருக்கும் மந்த்ரிகள் ப்ரதானிகள் மற்றுமுள்ள தலைவர்கள் ப்ரஜைகள் செய்யும் ப்ரார்த்தனையைத் தாங்கள் தள்ளிவிட முடியுமா” வென்று கண்களில் நீர் பெருகப் பரதன் ப்ரார்த்தித்து ராமனுடைய திருவடிகளில் தன் தலையை வைத்து நமஸ்கரித்தார்.

மதம்பிடித்த யானையைப்போல் அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு பூமியில் கிடக்கும் பரதனை ராமன் தூக்கி எடுத்து அணைத்து, “நீ மஹா குலத்தில் பிறந்தவன்; ஸாத்விக குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவன்; தேஜஸுள்ளவன்; வ்ரதங்களை அனுஷ்

டித்தவன். உன்னைப்போன்றவன் ராஜ்யத்திற்கு ஆசைப்பட்டுக் கனவிலாவது அண்ணனுக்கு த்ரோஹஞ்செய்வானா? புராக்ரம சாலியான உன்னிடத்தில் தோஷம் கொஞ்சமேனும் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. உன்னைப்பெற்ற தாயை அறியாததனத் தால் நீ நிந்திப்பதும் ஸரியல்ல. நமது மூத்தோர் தங்களுக்கு இஷ்டமான மனைவிகளிடத்திலும் மகன்களிடத்திலும் அன்பு வைக்கிறார்கள். நாம் அதைத் தடுக்கமுடியாது. பார்வையகர் கணவன்களுக்குக் கட்டுப்பட்டிருப்பதுபோல் மகன்களும் சிஷ்யர் களும் கட்டுப்பட்டவர்களென்றே பெரியோரின் கருத்து. நீயும் அதை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். ராஜ்யத்தில் ஸகல ஸுகங்களை அனுபவிக்கும்படி என்னைச் செய்யவும், காட்டில் மான்தோல் மரவுரியுடன் இருக்கச் செய்யவும் நமது பிதாவுக்கு அதிகாரமுண்டு. பிதாவிடத் தில் புத்ரன் எவ்வளவு பக்தியையும் கௌரவத்தையும் வைக்க வேண்டுமோ அப்படியே தன் தாயிடத்திலும் வைக்கவேண்டும். தர்மாத்மாக்களான பெற்றோர் சேர்ந்து 'நீ வனததிற்குப் போயிரு' வென்று என்னைக் கட்டளையிட்டிருக்க, அதை எப்படி மீறுவேன்? நீ ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு அயோத்யையில் ஆளவேண்டும்; நான் காட்டில் பதினான்கு வர்ஷங்கள்வரையில் முனி வேஷத்துடன் வவிக்கவேண்டுமென்று நம்மெல்லோர்க்கும் முன் ஏற்பாடு செய்து அப்படியே நம்மையும் கட்டளையிட்டுப் பரலோகம் போனார். அந்தத் தர்மாத்மா உனக்குப் ப்ரமாணம்; உன்னை ஆளும் அரசன்; லோகத்திற்கும் உனக்கும் குரு; ஆகையால் நமது பிதா பிரித்துக்கொடுத்த பாகத்தை நீ பெற்றுக்கொண்டு அனுபவிக்கவேண்டும். நானும் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பாகத்தை இந்தத் தண்டகாரணயத்தில் பதினான்கு வர்ஷங்கள் வரையில் அனுபவிப்பேன். எல்லோராலும் பூஜிக்கப் பட்டவரும் தேவேந்த்ரனைப் போன்றவரும் நமக்குப் பிதாவுமான தசரதர் எனக்குச் செய்த உத்திரவே இவ்வுலகிலும் மேல் உலகிலும் எனக்கு மிகுந்த க்ஷேமத்தை உண்டாக்கும். என் பிதாவின் உத்திர வின்றி லோகங்கள் யாவற்றிற்கும் அதிபதியாயிருப்பதையும் விரும்ப மாட்டே"னென்றார்.

ராமன் பரதனுக்குத் தர்மத்தை உபதேசிக்கிறார்.

இப்படி அந்தப் புருஷ ச்ரேஷ்டர்கள் தங்களுடைய நண்பர்களுடன் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் ராதிரிப் பொழுது கழிந்தது. விடியற்காலமாயிற்று. பிறகு அவர்கள் மந்தாகினி நதிக்கரையில் நித்யகர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு ராமனிடத்திற்கு வந்தார்கள். எல்லோரும் அவரவர்களுக்குத் தகுந்த விதமாக உட்கார்ந்த பிறகு பரதன் எழுந்து, “அண்ணா! சக்ரவர்த்தி கைகேயியிக்கு உனக்காக இந்த ராஜ்யத்தைத் தானங் கொடுத்திருக்கிறார், அதை உன்னால் மாற்ற முடியா’தென்று தாங்கள் ஆரோபிக்கலாம். அது எனக்கும் தோன்றிற்று; கைகேயி நமக்கு விரோதமாயிருந்தால் நம்மெண்ணெம் நிறைவேறு’தென்று அவனைப் பல விதமாக ஸமாதானஞ் செய்தேன். ‘உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பொருளை நீ வேறு விதமாக உபயோகிப்பது பிசகென்று’ சொல்வீர்கள். ஆனால் நான் தங்களுடைய அடிமையல்லவா? அடிமைக்கு யாதொரு பொருளும் ஸ்வாதீனமில்லை யென்று சாஸ்த்ரமல்லவா? தங்களுடைய அடிமையின் ராஜ்யம் தங்களைச் சேரவேண்டும். ஆகையால் தங்களுடைய ராஜ்யத்தை யாதொரு உபத்ரவமுமில்லாமல் கைக்கொண்டு ஆளுங்கள். நீயே ஆளக்கூடாதாவென்று சொல்லலாம். மழைக்காலத்தில் வெள்ளம் பெருகிக் கரைகளை உடைப்பதுபோல் தாங்களில்லாவிட்டால் இந்த ராஜ்யத்தைப் பிறர் நிர்வஹித்து நடத்த முடியாது. வாயு வேகமுள்ள குதிரைக்கும் கழுதைக்கும் எவ்வளவு தூரம்! கருடனுக்கும் சிட்டுக்குருவிக்கும் எவ்வளவு பேதம்! தங்களுடைய சக்தியில் கோடியில் ஒரு அம்சம் என்னிடத்திலுண்டா? பிறர் தன்னை அண்டிப் பிழைக்கும் பாக்யசாலியின் பாக்யமே மெச்சத்தகுந்தது. பிறரை அண்டிப்பிழைப்பவனுடைய பிறப்பு ஒரு பிறப்பா?

ஒருவன் செழிப்பான விடத்தில் ஓர் விதையை விதைத்து அதை ஒவ்வொருநாளும் பாதுகாத்து வளர்த்தான். அது நாளடைவில் செடியாகி மரமாகி ஆகாசத்தை அளாவிக்கண்ணுக் கெட்டினவரையில் பரவிய கிளைகளுடன் விளங்கிற்று. குள்ளனும் பலவீனனும் ‘தைர்யமில்லாதவனும் அதில் ஏறத் துணியமாட்டான். அது

புஷ்பங்களால் நிறைந்தபிறகு பழத்தைக் கொடுக்காவிட்டால், ஆசையுடன் அதை வைத்துப் பயிர்செய்து அதின் பழத்தைத் தின்க எண்ணியிருந்தவனுக்கு ப்ரயோஜனப்படாமல் கேவலம் துக்கத்தையே உண்டாக்குமல்லவா? அண்ணா! இந்த உபமானம் தங்களுக்காகச் சொல்லப்பட்டது. தாங்களோ மஹாபுத்திமான். என் கருத்தை எளிதில் அறியலாம். (வளர்த்தவர் மஹாராஜா. மரம் தாங்கள். அதின் புஷ்பமே தங்களுடைய அபிஷேகத் திற்கு வைத்த முஹூர்த்தம். தாங்கள் ஆளுவதே பழம்). எங்களுக்குப் ப்ரபுவும் ரக்ஷகனுமான தாங்களே வேலைக்காரர்களைக் காப்பாற்றாமலிருக்கலாமா? நமது நகரத்து ஜனங்களும் தலைவர்களும் தாங்கள் அபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு ஆயிரம் கிரணங்களுடன் ப்ரகாசிக்கும் ஸூர்யனைப்போல் விம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருந்து ஆளுவதைக் கண்ணுரப் பார்த்துக் களிக்கட்டும். மதயானைகள் தங்க ளுக்குப் பின்னால் வீறிட்டுக்கொண்டு போகட்டும். அர்தப்புர ஸ்த்ரீ கள் ஸகல பதார்த்தங்களையும் வித்தஞ் செய்து வைத்துக்கொண்டு தங்களை உபசரிக்கட்டு” மென்று பரதன் ராமனை இப்படி வேண்டும் பொழுது நகரத்து ஜனங்கள் யாவரும், ‘நல்லது நல்ல’தென்று பரதனை மெச்சினார்கள்’.

இப்படி மஹா கீர்த்திமானான பரதன் ப்ரலாபிப்தைப் பார்த்து, அந்தக்கரணங்களையும் இந்த்ரியங்களையும் அடக்கின ராமன் “நாம் இவனுடைய வேண்டுகோளை ஒப்புக்கொள்ளவில்லையென்று பரதன் மிகவும் வருந்துகிறான். நாம் காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டதற்கும் சக்ரவர்த்தி மரணமடைந்ததற்கும் தானே காரணமென்று தன்னை நினைக்கிறான். ஆகையால் இவனை ஸமாதானஞ் செய்து இவனுடைய துக்கத்தைப் போக்கவேண்டு”மென்று நிச்சயித்தார். “குழந்தாய்! கைகேயியால் தூண்டப்பட்டு நமது பிதா என்னைக் காட்டிற்குத் துரத்தினாரென்று நினைக்கிறாய். அதற்கு அவளும் காரணமல்ல, நீயும் காரணமல்ல; தைவமே, எவனும் தன்னிஷ்டப்படி நடக்கமுடியாது. இங்கேயும் மற்றவிடங்களிலும் தைவமே ஸ்வதந்த்ர மில்லாத ஜீவனைக் கட்டி இழுக்கிறது. பதார்த்தங்களின் ஸ்வ பாவத்தை யோசித்தால் நாம் தடுக்கக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் நமது பிதா மரணமடைந்ததைப் பற்றி நாம் துக் கப்படுவது நன்றல்ல. செல்வத்தை எல்லையில்லாமல் குவித்து வைத்தாலும் அது என்னைக்காவது அழியவேண்டியதே. திருடனு வது ஸ்த்ரீயாவது அரசனாவது அதற்கு நாசகாரணமாகிறார்கள்,

வெகு உன்னதமான அதிகாரத்திலிருக்கும் ப்ரஹ்மா இந்த்ரன் முதலியவர்களும் அந்த அதிகாரகாலம் முடிந்துவிட்டால் அந்தப் பதவியிலிருந்து நீக்கப்படுகிறார்கள். (தீரீமூர்த்திகளில் மற்ற இருவர்க்கும் இது பொருந்துமென்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.) பென்பு பிள்ளை நண்பர்களுடன் சேர்வதும் எப்பொழுதாவது அவர்களை விட்டுப் பிரிவதற்கு வழியே யொழிய வேறல்ல. எவ்வளவு உத்தமமான ஜீவனமும் மரணத்தால் முடிவை அடைய வேண்டும். ஆகையால் நமது பிதா காலகதியால் மரணமடைந்தார். அதை யாரால் தடுக்க முடியும்? நீ அதற்காக வருந்திப் பயனென்ன?

தைவச்செயலால் காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டேனென்றும் காலகதியால் தசரதர் இறந்தாரென்றும் நான் முதலில் சொன்னேனல்லவா? இவ்விரண்டையும் பற்றித் துக்கப்படுவது பிசகு. பழுத்த பழங்களுக்கு மரத்திலிருந்து விழுவதைத் தவிர வேறு பயமில்லை. அப்படிப் பிறந்த மனிதனுக்கு மரணத்தைத் தவிர வேறென்றிலும் பயமில்லை. ஒரு கட்டடம் ஆதியில் கெட்டியான சுவர்களோடும் அழுத்தமான தூண்களோடும் வெகுகாலம்வரையில் உபயோகப்பட்டுப் பிறகு வர வர இடிந்துவிழுவதுபோல், மனிதர்கள் கிழத்தனம் சாவு முதலியவைகளால் பிடிக்கப்பட்டு அழிகிறார்கள். நேற்று ராத்ரி திரும்பி வருமா? யமுனையின் வெள்ளம் கடலில் விழுந்தபிறகு திரும்பிவருமா? எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் இரவு பகல் மாழி மாழி வருகின்றன. கோடைகாலத்தில் ஸூரியகிரணங்கள் ஜலத்துளிகளை வற்றச் செய்வதுபோல் வாழ்நாள் வரவரக் குறைகிறது. நீ நின்றாலும் நடந்தாலும் உன் ஆயுஸ் குறைபாமலிருக்குமா? ஆகையால் உன்னைப்பற்றியே நீ கவலைப்படவேண்டியிருக்கப் பிறரைப்பற்றி நீ வருத்தப்பட ந்யாயமென்ன? மிருத்புவை நாம் விலக்கமுடியுமா? அது நம்முடன் நடந்து வருகிறது. நம் முன் உட்கார்கிறது. நம்முடன் வெகுதூரம் ப்ரபாணஞ் செய்து திரும்புகிறது. வயஸோ சென்றுவிட்டது. ரக்தம் குறைந்து விட்டது. தோல் சுருங்கி மடிப்பு மடிப்பாகத் தொங்குகிறது. மயிர் நரைக்கிறது. கிழத்தனத்தால் நாம் வர வர அழிகிறோம். எதைச் செய்தால் இந்தக் கஷ்டங்களிலிருந்து தப்பி அவைகளுக்கு உட்படாமல் இருப்போம்? ஸூரியன் உதிக்கும்பொழுது அதைப் பார்த்துச் செல்வத்தை ஸம்பாதிக்கக் காலம் வந்துவிட்டதென்று மகிழ்கிறோம். ஸூரியன் அஸ்தமிக்கும்பொழுது அதைப் பார்த்துக் காம்பு ஸூகங்களை அனுபவிக்கக் காலம் வந்துவிட்டதென்று

மகிழ்கிறோம். ஆனால் ஒட்டைக் குடத்தில் வைத்த ஜலம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஒழுகிப்போவதுபோல் நமது ஆயுறில் ஒரு நாள் குறைந்ததை நாம் கவனிப்பதில்லை.

ஆகையால் பால்யத்திலேயே ஆத்ம ஞானத்தை ஸம்பாதிக்க வேண்டும். ஆனாலும் அவிவேகத்தால் அப்படிச் செய்யத் தவறுகிறோம். நமக்குப் பரலோகத்தில் சூக்ஷ்மத்தைக் கொடுக்கும் ஸாதனங்களை நாம் பிழைத்திருக்கும் பொழுதாவது தேடுவதில்லை. ஒவ்வொரு ருதாவும் வரும்பொழுது அந்தந்தக் காலத்தில் அனுபவிக்கக் கூடிய ஸுகங்களை ரீனீனத்து மகிழ்கிறோம். ஆனால் அந்த ருதுவால் நமது ஆயுள் குறைவதைக் கவனிப்பதில்லை. சேர்ந்தவர்கள் பிரியவேண்டியது அவச்யமல்லவா? ந்யாயமல்லவா? கடலில் இரண்டு மரத்துண்டுகள் வெவ்வேறு புறத்திலிருந்து அலைகளால் அடித்துக்கொண்டு வரப் பட்டுக் கொஞ்சநேரம் சேர்ந்திருக்கின்றன. பிறகு அதே அலைகள் அவைகளைப் பிரித்து வெகுதூரத்தில் கொண்டுபோய்த் தள்ளுகின்றன. பிறகு ஒருபொழுதும் சேருவதில்லை. இப்படிப் பெண்களும் பிள்ளைகளும் பந்துக்களும் செல்வமும் நம்முடன் கொஞ்சகாலம் சேர்ந்திருந்து பிறகு பிரிந்துபோவது ஸஹஜம். இவை நாசமடைய வேண்டியவைகளே. இந்த லோகத்தில் எந்தப் பராணியும் தன் பந்துக்களுடன் இஷ்டப்படி இருக்கமுடியாது. ஆகையால் இறப்பவர்களுக்காகத் துக்கப்படுகிறவன் அதைத் தடுக்க முடியுமா? பலர் சேர்ந்து ஓரிடத்திற்குப் போகிறார்கள். வழியில் 'ஒருவன் நானும் உங்களுடன் வருகிறே'னென்று பின்தொடர்கிறான். அதைப்போல் நமது தகப்பன் பாட்டன் முன்னோர்கள் சென்றவழியில் நாமும் போகவேண்டும். அதைவிட்டு நாம் தப்பமுடியாது. அதைப்பற்றித் துக்கப்பட்டுப் பயனென்ன? ஆற்றின் ஜலம் ஒவ்வொரு துளியாக விழுந்து கண்ணுக்குத் தெரியாமல் போகிறது. அப்படி நமது ஆயுள் ஒவ்வொரு சூனைமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அது திரும்பி வரா தென்று நன்றாய்த் தெரியும். அப்பொழுது நாம் செய்யவேண்டிய தென்ன? அழியாமலும் அதற்கு ஈடில்லாமலிருக்கும் ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் தர்மத்தை ஸம்பாதிக்க வழிதேடவேண்டுமல்லவா? தர்மத்தால் அடையக்கூடிய ஸுகங்களில் ப்ரஜைகள் மிகவும் நீதியுள்ளவர்களென்று நமக்குத் தெரியுமல்லவா?

நமது பிதாவான தசரதசக்ரவர்த்தி தர்மாத்மா! அளாவற்ற தனத்தைச் செல்வழித்து ஏராளமாகத் தகழினைகளைக்கொடுத்தி எல்

ஸர்வர்க்களையும்செய்தார். பாபங்களிலிருந்து விடுபட்டு இப்பொழுது ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கிறார். ஸேவகர்களைப் போஷித்ததாலும், ஜனங்களைத் தர்மமாக ஆண்டதாலும் தர்ம விரோதமில்லாமல் சூழிகளிடத்திலிருந்து தனங்களை வாங்கினதாலும் நமது பிதா ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார். தனக்கும் ப்ரஜைகளுக்கும் இஷ்டமான கார்யங்களாலும் சாலேகள் குளங்கள் ஆலயங்கள் தோட்டங்கள் இவைகளை உண்டாக்கினதாலும் நமது பிதா ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார். எல்லா போகங்களையும் குறைவில்லாமல் அனுபவித்து வெகுதிர்க்கமான ஆயுளை அடைந்து நமது பிதா ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கிறார். அப்படியிருக்க இந்த லோகத்தில் இனி அவருக்குப் பூர்த்தியாகவேண்டிய ஆசையாதொன்றுமில்லாமல் கர்லகதியால் பரலோகத்தை அடைந்திருக்கும், நமன் பிதாவைப்பற்றி வருத்தப்பட கொஞ்சங்கூட ந்யாயமில்லை. அவர் பழுதாகப்போன மனுஷ்ய தேஹத்தை நீக்கி தேவலோகத்து ஸம்பத்துக்களான திவ்ய தேஹம் பலம் ஞானம் காந்தி முதலியவைகளை அடைந்து ஆனந்தத்தில் மூழ்கியிருக்கிறார். இப்படிப்பட்டவரைக் குறித்து எந்த புத்திமானாவது துக்கப்படுவானா? நீ மஹா புத்திமானாயும், சாஸ்த்ரங்களைப் படித்தும் பெரியோர்களிடத்தில் கேட்டுமிருக்கிறாய். நீ க்லேசப்படுவது கொஞ்சங்கூடத் தகாது. நமது பிதாவின் மரணம், நான் காட்டிற்கு வந்தது, முதலிய விஷயங்களைப்பற்றி அநேகவிதமாய் ப்ரஸாபிப்பதும் அழுவுதும் புத்திமானுக்குத் தகாது. ஆகையால் கவலைப்படாதே; துக்கத்தை விடு; அயோத்னாக்குத் திரும்பிப்போ; ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு பரிபாலனஞ் செய்; நீ பேசுந்திறமைபுள்ளவனதால் அநேக காரணங்களைச் சொல்வாய். இருந்தாலும், நமது பிதா உன்னைக் கட்டளையிட்டபடி நடக்கவேண்டியது உன் கடமை. அவர் இந்திரிய ஸ்வாதினமற்று அக்ஞானத்தால் அப்படிச் செய்தா ரென்று ஒருநாளும் எண்ணவேண்டாம். நானும் அந்தப் புண்யாத்மாவின் சுட்டளையை மீறாமல் என்னால் கூடியவரையில் நிறைவேற்றுவேன். அவர் நமது பந்து, நமது பிதா, நமது குரு; அவருடைய கட்டளையை நாம் அலகந்தயஞ் செய்வது ந்யாயமா? தர்மாத்மாவான அவருடைய வார்த்தையை அனுஸரித்து இந்த வனத்தில் வலித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஒருவனுக்குப் பரலோகத்தில் நல்லகதி கிடைக்கவேண்டுமென்றும், இவ்வுலகத்தில் பெரியோர்களின் நடத்தையை அனுஸரிக்கவேண்டுமென்றும், தர்மத்தை ஸம்பாதிக்கவேண்டுமென்றும், ஸகல ப்ராணிகளிடத்திலும் தயவுடன் நடக்கவேண்டுமென்றும் விருப்பமிருந்தால் இதைத் தவிர

வேறு வழியில்லை. நமது பிதாவின் நடத்தையை நன்றாகக் கவனித்து ஆலோசித்துப் பிறகு உன்னிடத்தில் ஒப்புவித்த ராஜ்யத்தை ஆளக்கடவா”யென்று, ராமன் பல அர்த்தங்கள் அடங்கின வாக்யங்களால் பிதரு வாக்ய பரிபாலன தர்மத்தை உபதேசித்து அப்படியே நடக்க வேண்டுமென்று பரதனை எச்சரித்து ஒரு முஹூர்த்தம் வரையில் மௌனமாக இருந்தார்.

ஸர்க்கம் 106.

பரதன் ராமனை மறுபடியும் ப்ரார்த்திக்கிறார்

அப்பொழுது பரதன் “இவ்வுலகத்தில் மஹாவீரரான தங்களைப்போல் ஒருவரும்ில்லை. கஷ்டம் நேர்ந்தால் தாங்கள் ஒருநாளும் வருத்தப்படுவதில்லை. ஸுகம் நேர்ந்தால் ஒருநாளும் மகிழ்வதுமில்லை. யாவற்றையும் அறிந்தவரானதால் தங்களை எல்லோரும் கொண்டாடுகிறார்கள். அப்படியிருந்தும் தங்களுடைய ஸந்தேஹத்தைத் தீர்க்குப்படி ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் அவர்களைக் கேட்கிறீர்கள். இறந்தவனிடத்தில் ஆசையையும் தீவேஷத்தையும் எவனாவது வைப்பானா? அப்படி உயிரோடிருப்பவனிடத்திலும் நடக்கவேண்டும். இல்லாத பொருளை விரும்பவும் வெறுக்கவும் முடியுமா? இருக்கும் வஸ்துவையும் அப்படியே நினைக்கவேண்டும். இப்படி நடக்கிறவன் ஸுக துக்கங்களால் கஷ்டப்படமாட்டான். ‘நீ இதை அறிந்திருக்கும்பொழுது ஏன் ப்ரலாபிக்கிறாயென்றால், தாங்கள் படும் கஷ்டத்தைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல் அப்படிச் சொன்னேன். ஜீவாத்மா பரமாத்மாக்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவன் இவ்விதமான கஷ்டங்களால் வருந்தமாட்டான். தாங்களோ அவ்விதமான மஹாத்மா. ஆனாலும் தாங்கள் ராஜ்யத்தை இழந்து காட்டிலிருப்பதையும் நான் தங்களை விட்டுப் பிரிந்திருப்பதையும் நினைக்கும் பொழுது எனக்கு எல்லையற்ற துக்கமுண்டாகிறது. விரயத்தில் தாங்கள் தேவேந்திரனைப் போன்றவர்கள், மஹாத்மா, ஸத்வகுணம் பொருந்தினவர்கள், தங்களை அண்டினவர்களுக்குத் தத்வோபதேசஞ் செய்து ரக்ஷிக்கிறவர்கள்; மஹா தைர்யசாலி, செய்த ப்ரதிக்ஞையைத் தவறாதவர்கள்; நடந்தது நடக்கிறது நடக்கப்போகிறது இம்மூன்றையும் அறிந்தவர்கள்; புத்திமான்; எல்லா வித்யைகளிலும் நிபுணர்; ப்ராணிகளின் பிறப்பையும் இறப்பையும் பற்றின் சஹஸ்யங்

கள் யாவையும் அறிந்தவர்கள். இந்த உத்தமகுணங்களால் விளங்கும் தங்களுக்கு இவ்வளவு கோரமான துக்கம் நேரக்கூடாது. நானில்லாத வேளையில் வெகு அल्प புத்தியுள்ள என் தாய் என்னை உத்தேசித்துச் செய்த பாபம் எனக்குக் கெடுதியைத் தேடிவைத்தது. தாங்கள் அந்த அபராதத்தை மன்னிக்கவேண்டும். தர்ம பாசத்தால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் மஹாபாபியும் க்ரூரமான தண்டனைக்குத் தகுந்தவனுமான என் தாயைக் கொல்லாமலிருப்பேனா? நான் சுத்தமான குலத்தில் பிறந்து பாபத்தையே அறியாத தசரதருக்குப் புத்ரன்; தர்மரஹஸ்யத்தை நன்றாக அறிந்தவன்; எல்லோரும் நிந்திக்கும்படியான அதர்மத்தைச் செய்வேனா?

தசரதர் நம்மால் பூஜிக்கத் தகுந்தவர், புண்யாத்மா, மிகவும் வயஸ்சென்றவர், நமக்கு அரசன், நமது பிதா, தைவத்தைப்போன்றவர். அவரை இறந்த பிறகு தூஷிப்பது நியாயமல்ல. தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும் நன்றாக அறிந்த யாராவது கேவலம் காமத்தால் தூண்டப்பட்டு ஒரு ஸ்திரீயைத் திருப்தி செய்ய இந்தக் கோரமான பாபத்தைச் செய்வார்களா? ப்ராணிகளுக்கு விநாசகாலத்தில் விபரீத புத்தி உண்டாகிறதென்று லோகத்தில் சொல்வதுண்டு. தசரதர் மரணகாலத்தில் செய்த, கார்யத்தை யோசித்தால் அது ஸ்ரியென்றே தோன்றுகிறது. கைகேயியின் கோபத்திற்குப் பயந்தோ, அவளிடத்தில் வைத்த ஆசையால் மயங்கியோ, அவளுடைய பிடிவாதத்தால் முன்பின் யோசிக்காமலோ நமது பிதா இந்த அதர்மத்தைச் செய்து விட்டார். தாங்கள் எல்லோர்க்கும் கூேதத்தை உண்டாக்க உத்தேசித்து அதற்கு ஏதாவது பரிஹாரம் செய்யவேண்டும். பிதா தவறி நடந்தாலும் அதைப் புத்ரன் நல்ல வழியில் திருப்பிக்கொண்டு வந்தால் அவனையே புத்ரனென்று சொல்லவேண்டும். தாங்கள் அவ்விதமான புத்ரனாக இருக்கவேண்டும். லோகவிரோதமாயும் தர்மவிரோதமாயும் புத்திமான்கள் நிந்திப்பதாயுமிருக்கும் பாபத்தை நமது பிதா செய்வதும், தாங்கள் அதை ஒப்புக்கொள்வதும் உசிதமல்ல. கைகேயியையும் என்னையும் நமது பிதாவையும் நண்பர்களையும் பந்துக்களையும் இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள ஜனங்களையும் தாங்களே காப்பாற்றவேண்டும். 'வனமெங்கே? கூதநரியதர்மமெங்கே? ஜடையெங்கே? ராஜ்ய பாலனமெங்கே? இதுவரையில் ஓரிடத்திலும் ஒருவரும் செய்யாத கார்யத்தைத் தாங்கள் செய்வது உசிதமல்ல. "கூதநரியர்கள் தபஸ்விகளின் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க

வில்லையா' வென்றால் பட்டாபிஷேகமான பிறகே பிரஜைகளை ஆள முடியும். கூத்திரியதர்மத்தில் இதே முதலானது. தாங்களோ ப்ரத்யக்ஷமாக ஸகல போகபோக்யங்களுக்கும் அதிகாரத்திற்கும் இருப்பிடமும் பரலோகத்தில் எல்லையற்ற சூழ்மத்தைக் கொடுப்பது. மான ப்ரஜாபாலனதர்மத்தை விட்டு, ப்ரத்யக்ஷமில்லாத தபஸ்வி தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறீர்கள். அதோ ஒரு பாகம் எங்கேயாவது குறைந்தாலும் பலத்தைக் கொடுப்பதில் ஸந்தேஹமுண்டு. இனி மேல் எக்காலத்திலோ பலத்தைக் கொடுக்கும். கூத்திரியன் இதையே முதலில் அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று இதற்கு யாதொரு ப்ரமாண முமில்லை. இப்படி யாராவது செய்வார்களா? மேலும், தாங்கள் அனுஷ்டிக்க விரும்பும் தர்மமோ வெகுசுஷ்டமானது. நான்கு வர்ணத்தார்களையும் தர்மமாகக் காப்பாற்றுவதில் அந்தக் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கக்கூடாதா? நான்கு ஆச்ரமங்களிலும் கிருஹஸ்தாச்ரமமே மேலானதென்று தர்மரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். தங்களுக்குத் தெரியாத தர்மம் ஒன்று மில்லையே. அப்படியிருக்க அந்த ஆச்ரமத்தைத் தாங்கள் ஏன் கைவிடவேண்டும்?

நான் தங்களுக்கு இளையவன், வயவில் சிறுவன்; வித்தையில் தங்களுக்குத் தாழ்ந்தவன்; கூத்திரிய தர்மத்தின்படி தங்களுக்குப் பிறகே எனக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கும். எல்லா விதத்தாலும் என்னை விடச் ச்ரேஷ்டமான தாங்கள் இருக்கையில் இந்த லோகத்தை நான் ஆளுவது ந்யாயமா? ஆளமுடியுமா? தாங்கள் இல்லாமல் நான் உயிரை வைத்துக்கொள்ள முடியாது. தர்மஸ்வரூபியான தங்களுக்கு என்ன சொல்வேன்? நமது பிதாவால் ஆளப்பட்டுவந்த இந்தப் பெரிய ராஜ்யத்திற்கு யாதொரு உபத்ரவமுமில்லை. அதை ஒப்புக்கொண்டு எல்லா பந்துக்களையும் ஜனங்களையும் தாங்களே ரக்ஷிக்கவேண்டும். வலிஷ்டர் முதலிய மஹர்ஷிகளும் ராஜ்ய உத்யோகஸ்தர்களும் ஜனங்களும் இங்கேயே அபிஷேகம் நடக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். இந்த்ரன் ஸகல லோகங்களையும் ஜயித்து, மருத்கணங்களுடன் ராஜதானிக்குத் திரும்பிவருவதுபோல், தாங்களும் இங்கே அபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு அயோத்யைக்குப் போய் ஜனங்களை ஆளுங்கள். மூன்று கடன்களையும் தீர்த்துவிட்டுச், சத்ருக்களை அழித்து, மித்ரர்களின் எண்ணங்கள் யாவையும் நிறைவேற்றித், தாங்களே எப்பொழுதும் எங்களை ஆளவேண்டும். தங்களுடைய மித்ரர்கள் தாங்கள் அபிஷேகமழைத்தஸவம் பெறுவதைக் கண்டு

இன்றைக்கு ஸந்தோஷிக்கட்டும். தங்களுடைய சத்ருக்கள் அதைக் கேட்டு நான்கு திக்குகளிலும் ஓடி ஒளிக்கட்டும். என் தாய் செய்த அக்ரமத்தைத் தாங்கள் மறைத்து நமது பிதாவைப் பாபத்திலிருந்து கரையேற்றவேண்டும். தங்களுடைய பாதங்களில் என் தலையை வைத்துப் பணிந்து வேண்டுகிறேன். என்னிடத்திலும் நமது பந்துக்களிடத்திலும் ஸகல ப்ராணிகளிடத்திலும் மஹாவிஷ்ணு வைப்போல் தாங்கள் இரக்கம் வைக்கவேண்டும். ஆனால் நான் சொல்வதைத் தள்ளிவிட்டுத் தாங்கள் இங்கிருந்து வணம்போக சிச்சயத்தால் நானும் தங்களுடன் வருகிறேன்”என்றார்.

இப்படிப் பரதன் ஸலவிதமாக ராமனை ஸமாதானஞ் செய்தாலும் அவரோ பிதிருவாக்ய பரிபாலன தர்மத்தையே மேலாகவெண்ணி அயோத்யைக்குத் திரும்பி வருவதைப்பற்றி நினைக்கவேயில்லை. ராகவ னிடத்தில் இந்த அப்புதமான உறுதியைப் பார்த்து ஜனங்களுக்கு ஒரே காலத்தில் துக்கமும் ஸந்தோஷமும் உண்டாயின. “அயோத்யைக்குத் திரும்பி வரமாட்டேனென்கிறாரே”யென்று வருத்தப்பட்டார்கள். “செய்த ப்ரதிக்ஞையைத் தவறாமலிருக்கிறாரே”யென்று ஸந்தோஷப்பட்டார்கள். ரித்விக்குகளும் நகரத்துத் தலைவர்களும் ராஜஸ்தீரிகளும் கண்களில் நீர் தளும்ப ப்ரக்ஞையற்று பரதனைக் கொண்டாடி ராமனை வணங்கித் தங்களுடன் திரும்பிவரும்படி வேண்டினார்கள்.

ஸர்க்கம் 107.

ராமன் பரதனை ஸமாதானஞ்செய்தார்.

இப்படிப் பரதனால் அதிகமாகப் புகழப்பட்டும் ராமன் “குழந்தாய் ! ராஜ ச்ரேஷ்டரான தசரதருக்கும் கைகேயியிக்கும் புத்ரனை நீ இப்படிச் சொல்வது யுத்தமே. நமது பிதா கைகேயியிடத்தில் மிகுந்த ஆசைவைத்து இவ்விதமான அந்யாயத்தைச் செய்தாரென்று நீ அவரை நிந்திப்பது ஸரியல்ல. இந்த விஷயத்தில் அவர் புத்தி பிச்சி எதையும் செய்யவில்லை. முன்பு நமது பிதா உன் தாயான கைகேயியை விவாஹஞ் செய்யும்பொழுது கேகயமஹாராஜாவிடத்தில், ‘உமது பெண்ணிற்குப் புத்ரன் பிறந்தால் அவனுக்கே என் ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கிறேன்’எனன்று ப்ரதிக்ஞைசெய்திருக்கிறார்,

தேவதைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் யுத்தம் நடந்தபொழுது கைகேயி தனக்குச் செய்த பெரும் உபகாரத்திற்காக மஹாராஜா அவளிடத்தில் ஸந்தோஷித்து இரண்டு வரங்களைக் கொடுத்தார். அவள் அப்படியே அவரை ப்ரதிக்கைஞ் செய்யச் சொல்லி, உனக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கவும் என்னைக் காட்டிற்கு அனுப்பவும் கேட்டுக் கொண்டாள். ஆனால் 'தசரதர் தான் விவாஹகாலத்தில் கைகேயியிக்குச் செய்த ப்ரதிக்கையை மறந்து ராஜ்யத்தை உனக்குக் கொடுப்பதாக எப்படி ப்ரதிக்கைஞ் செய்தா' ரென்றால், விவாஹகாலத்திலும் ரதிஸமயத்திலும் உயிரை இழக்கும் தருணத்திலும் நமது செல்வம் யாவும் கொள்ளையிடப்படும் காலத்திலும் மித்ரனைக் காப்பாற்றவும் பொய்யைச் சொல்லலாம். அதனால் பாபமில்லையென்ற ந்யாயத்தை அனுஸரித்து அப்படிச் செய்தார். கேகய மஹாராஜாவும் என்னிடத்தில் வைத்த ப்ரீதியால் உனக்கு ராஜ்யம் வேண்டுமென்று தசரதரை ஞாபகப்படுத்தவில்லை. இந்த ரஹஸ்யத்தை ஸுமந்த்ரர் முதலிய வர்களால் அறிந்திருக்கிறேன். இந்தக் காரணத்தாலேயே அவர்களும் ஸம்மதித்தார்கள். அந்த ஏற்பாட்டின்படி பதினான்கு வர்ஷங்கள்வரையில் காட்டில் வலிக்கவேண்டுமென்று அரசன் என்னைக் கட்டளையிட்டார். நானும் லக்ஷ்மணனும் லீதையும் மனுஷ்யஸஞ்சாரமில்லாத இந்த வனத்தில் பிதிருவாகப் பரிபாலனத்திற்காக வலித்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

என்னைத் தடுப்பதில் ப்ரயோஜனமேயில்லை. நீயும் அப்படியே அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போய் அபிஷேகஞ்செய்து கொண்டு நமது பிதா செய்த ப்ரதிக்கையை நிறைவேற்றவேண்டும். மஹாராஜா கைகேயியிடத்தில் பட்டிருக்கும் கடனை எனக்காக வாவது தீர்க்கவேண்டும். அப்படிச் செய்வதால் நமது பெற்றோர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தின புண்யமும் கிர்த்தியும் உனக்குக் கிடைக்கும். முன்காலத்தில் கயமென்ற தேசத்தில் யாகஞ் செய்துகொண்டிருந்த கயமஹாராஜா பிதிருக்களைப்பற்றிச் சொன்னதை நீ கேட்டிருக்கலாமே. 'தகப்பனைப் புத்தென்ற நகரத்திலிருந்து கரையேற்றுவதால் புத்ரனென்ற பெயர்வந்தது. பெற்றோர்களைக் குறித்துத் தான தர்மங்களைச் செய்வதால் அவன் ஸவர்க்கம் முதலிய உத்தம லோகங்களை அடைகிறான். குணவான்களும் வேதசாஸ்த்ர நிபுணர்களுமான பல புத்ரர்கள் நமக்குப் பிறக்கவேண்டுமென்று நாம் ப்ரார்த்திக்கவேண்டும். அவர்களில் ஒருவனாவது கையெய்ன்ற புண்யஸ்தலத்தில் நமக்குப் பிண்டம் போடமாட்டானா?'

நமது முன்னோர்களான ராஜர்ஷிகளும் இப்படியே உபதேசித்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் நமது பிதாவை நரகத்திலிருந்து காப்பாற்று. சத்ருக்களையும் உன்னுடன் வந்த ப்ராஹ்மணர்கள் முதலியவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போய் நமது குடிகளைத் தர்மமாக ஆண்டுவா. நானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களுடன் தாமஸமில்லாமல் தண்டகாரணயத்திற்குப் போகிறேன். நீ மனிதர்களுக்கு அரசனாயிரு; வனத்திலிருக்கும் ப்ராணிகளுக்கு நான் அரசனாயிருக்கிறேன். நீ ஸந்தோஷமாக அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போ; நானும் "ஸந்தோஷமாகத் தண்டகாரணயத்திற்குப் போகிறேன். ராஜாக்களுக்குரிய வெள்ளைக் குடை, ஸூரிய கிரணங்கள் உன் தலையில் படாமல் தடுத்துக் குளிரச் சியை உண்டாக்கட்டும். நானும் இந்த வனத்திலுள்ள மரங்களின் அடியில் உட்கார்ந்து ஸூரியகிரணங்கள் என்மேல் படாமல் செய்து கொள்வேன். கூர்மையான புத்தியுள்ள சத்ருக்கள் உனக்கு உதவியாகவிருப்பான்; லக்ஷ்மணன் எனக்கு உதவியாக விருப்பான். இப்படி நாம் நான்கு புத்ரர்களும் நமது பிதாவை ஸத்யந்தவருதவராகச் செய்வோம். வருத்தப்படாதே"பென்று ஸமாதானஞ் செய்தார்.

ஸர்க்கம் 108.

ஜாபாலி மஹர்ஷியின் உபதேசம்.

பரதன் ஒன்றும் பதில் சொல்லாமலிருக்க, அங்கிருந்த புரோஹிதர்களில் ஒருவரான ஜாபாலி மஹர்ஷி, உண்மையாகவே ராமனுக்கு ஹிதத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று, வெளிக்கு மாத்ரம் சார்வாகர்களுடைய மதத்தை உபதேசித்தார். "ராம! நீ பெருந்தன்மையான மனஸையுடையவன்; உத்தமமான புத்தியுள்ளவன். ஸாதாரண மனுஷ்யனைப்போல் பயனில்லாத வார்த்தைகளைச் சொல்வது உன் புத்திக்கு அழகல்ல. யார் யாருக்குப் பந்து? எவனுக்கு எந்த ஸாதனத்தால் என்ன கிடைக்கவேண்டியிருக்கிறது? யோசித்துப்பார்த்தால் ஒன்றுமில்லை. ஒவ்வொரு ப்ராணியும் தனியாகவே பிறக்கிறான், தனியாகவே இறக்கிறான். ஆகையால் தாயென்றும் தகப்பனென்றும் நம்மைப் பெற்றவர்களென்றும் அவர்களிடத்தில் ஆசைவைக்கிறவன் பித்தனே. ஒருவனுக்கு மற்றொருவனால் என்ன பயன்? ஒருவன் அயலாருக்குப் போக நினைத்து ஓரிடத்தில் தங்கி அவ்விடத்தைவிட்டு

மறுநாள் வேறொரிடத்திற்குப் போவதுபோல், மனுஷ்யர்களுக்கும் தாய் தகப்பன் வீடுவாசலென்றவை வழியில் தங்குமிடங்களைப் போன்றவையே. புத்திமான்கள் அவைகளில் ஆசைவைக்க மாட்டார்கள். வழியிலுள்ள ஸத்ரத்தில் இளைப்பாறக் கொஞ்சநேரம் தங்கி அதைவிட்டுப் போகிறவனுக்கு அந்தக் கட்டிடத்தைப்பற்றி ஏதாவது கவலைபுண்டோ? அப்படி நமது பெற்றோர் உயிரோடிருக்கும் வரையிலும் நாம் அவர்களுடன் சேர்ந்திருக்கும்வரையிலும் அவர்களைப்பற்றின ஞாபகம் நமக்கு இருக்கவேண்டும். அவர்களை விட்டுப் பிரிந்த பிறகும் அவர்களைப்பற்றி நினைப்பது வீண். அவர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டிபண்ண எவனாவது பாடுபடுவானா?

உன் பிதாவின் ராஜ்யம் உனக்குக் கிடைக்கவேண்டியது. அதை வேண்டாமென்று தள்ளிவிட்டு, உன் யௌவனத்திற்குத் தகாததும் அநேக துக்கங்களுக்கிடமானதும் சாஸ்த்ர விரோதமுமான வானப்ரஸ்தாச்ரமத்தை எவனாவது கைக்கொள்வானா? ஓர் ஸ்த்ரீ தன்ப்ரிய நாயகன் தேசாந்தரத்திற்குப் போயிருக்கையில் தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்ளாமல் ஸந்தோஷமற்று ஸகல துக்கக் குழிகளுடனிருப்பதுபோல், ஸகல ஸம்பத்துகளுடன் விளங்கும் அயோத்யா நகரம் சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு, நீ எப்பொழுது வருவாயென்று எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால், அதிசீக்ரத்தில் நீ அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போய் அபிஷேகஞ் செய்துகொள். அரசர்கள் அனுபவிக்கத் தகுந்த ஸகலபோகங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு, ஸ்வர்க்கத்தில் தேவேந்தரன் ஸௌக்யமாயிருப்பதுபோல் கோஸல ராஜ்யத்தைப் பாலனஞ் செய். தசரதர் உனக்கு யார்? நீ அலருக்கு யார்? ஏன் தகப்பனென்று சொல்லக் காரணமென்ன? அவர் வேறு நீ வேறு. ஆகையால் நான் சொல்வதைச் செய். பிதா ப்ராணிகளுக்கு உத்பத்திக் காரணமென்று சொல்வது முற்றிலும் பிசுரு. ருதுகாலத்தில் ஸம்பந்தப்படும் ஸ்த்ரீபுருஷர்களின் தேஹங்களிலிருந்து உண்டாகும் சுக்ல சோணிதங்களே மூலகாரணமென்று சொல்லலாம். தசரதரென்ற ரூபம் அதற்கேற்பட்ட தர்மத்தை அனுஸரித்து அந்தந்தப் பஞ்சமஹாபூதத்தில் போய்க் கலந்துவிட்டது. ஸகல ப்ராணிகளின் கதியும் இப்படியே. ஏதோ உனக்கும் தசரதருக்கும் ஸம்பந்தமிருக்கிறதென்று அக்ஞானத்தால் வீணாக வருந்துகிறாய்.

ப்ரத்யக்ஷமான ஸுகங்களை அனுபவிக்க முயற்சி செய்வதவிட்டுத் தனத்தைச் சேர்த்துவைக்க வேண்டுமென்றும், தர்மத்தை ஸம்பாதித்துப் பரலோகத்தை அடையவேண்டுமென்றும் பாடுபடுகிறவர்களைப் பார்க்கும்பொழுது எனக்கு உண்டாகும் வருத்தத்தைச்சொல்ல முடியாது, அவர்களுக்கு இவ்வுலகத்தில் எப்பொழுதும் கஷ்டமே, இதைவிட்டுப் போனபிறகும் கஷ்டமே. தர்மத்தை ஸம்பாதிக்க முயலுவது வீணென்பதற்கு ஒரு உதாஹரணம் சொல்லுகிறேன். அஷ்டக ச்ரார்த்தகமென்றும் ஸம்வத்ஸரச்ரார்த்தமென்றும் லோகத்தில் ஜனங்கள் செய்கிறார்களே; அதில் உபயோகப்படும் அன்னம் முழுவதும் வீணல்லவா? இறந்தவன் அவைகளைத் தின்பதையாராவது பார்த்ததுண்டா? ஒருவன் தின்ற அன்னம் மற்றொருவனுடைய உடலில் புகுந்து அவனுக்குத் திருப்தி செய்தால், நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் அயலாருக்குப் போயிருக்கும்பொழுது நாம் அவர்களுக்காக இங்கே ச்ரார்த்தம் செய்தால், பசி தாஹங்கள் அடங்கி அவர்கள் திருப்தி யடையவேண்டுமே. யாகயக்ருங்களைச் செய், தானங்களைக் கொடு, இந்திரியங்களை அடக்கித் தபஸைச் செய், தேவதைகளுக்குப் பூஜை செய். குடும்பம் தனம் முதலிய விஷயங்களில் ஆசைவைக்காதேயென்று உபதேசிக்கும் சாஸ்த்ரங்களைச் செய்தவர்கள் யார்? கூர்மையான புத்தியுள்ள சிலர் பிறரை ஏமாற்றி அவர்களுடைய தனத்தைக் கொள்ளையடிக்க இந்த விதிகளை ஏற்படுத்தி அவைகளை நம்பும் மூடர்களைத் தங்களுடைய வலையில் இழுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

மஹா புத்திமானான நீ பரலோகமுண்டென்று நம்புவது ஆச்சர்யமே. பரலோகமே கிடையாது. பிதிருவாக்யப் பரிபாலனஞ் செய்வதால் பரலோகத்தில் உனக்கும் தசரதருக்கும் விசேஷமான க்ஷேமம் கிடைக்குமென்பது எப்படிப் பொருந்தும்? நமது இந்திரியங்களுக்கு எது இலக்கோ அதே உண்மை; அதையே நம்பி; இந்த ராஜ்யமும் அதனால் கிடைக்கும் போகங்களும் அதிகாரமும் ஸுகமே ப்ரத்யக்ஷம்; அவைகளையே கைப்பற்று, ப்ரத்யக்ஷமில்லாத ஸ்வர்க்க நகரங்களையும் பாபபுண்யங்களையும் திரும்பிப் பாராதே. நான் சொல்லும் நீதி லோகத்தில்தான் யாவர்க்கும் ஸம்மதமாக விருக்கும். நீயும் அதை அங்கீகரித்துப் பரதனுடைய ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்” என்று நாஸ்திக மதத்தை உபதேசித்தார்.

ராமன் ஜாபாலியைக் கண்டிக்கிறார்.

ராமன் ஸத்யபுத்தியுள்ளவர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டர்; வைதிக கர்மங்களில் மிகுந்த ச்ரத்தையுள்ளவர்; ஜாபாலி சொன்ன காரணங்களால் அவருடைய புத்தி கொஞ்சங்கூட மாறவில்லை.

“எனக்கு ப்ரியமான விஷயத்தை நான் அடையவேண்டுமென்று இப்படிச் சொன்னீர். ஆனால் அவை ந்யாயம்போலும் எனக்கு வித்தைக் கொடுக்கக்கூடியவைபோலும் தோன்றினாலும் உண்மையாக அந்யாயமே. எனக்கு மிகுந்த கெடுதிபைச் செய்யக்கூடியது. வேதவிரோதமான மதத்தை உபதேசிக்கிறீர்; நீர் பாபமான நடத்தையுள்ளவர்; யாதொரு கட்டுப்பாடுமில்லாதவர்; ஸாதுக்கள் உம்மைப் பூஜிக்க மாட்டார்கள்; எல்லோரும் நிர்திப்பார்கள். ஒவ்வொருவனுடைய நடத்தையால், அவன் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவனென்றும் அல்லவென்றும் மஹா வீரனென்றும் சுத்தனென்றும் அசுத்தனென்றும் கண்டு பிடிக்கலாம். ச்ரேஷ்ட குணங்களில்லாவிட்டாலும் அவைகளை உடையவனைப்போலும், அசுத்தனாலும் சுத்தனைப்போலும், ஸாதுக்களின் லக்ஷணங்களில்லாவிட்டாலும் அவைகளை உடையவன்போலும் சீலமில்லாதவனாலும் சீலமுள்ளவனைப்போலும், ஸகல மங்களங்களுக்கும் ஸாதனமான வைதிக தர்மத்தை விட்டு, லோகத்தில் ஸகலஜாதிகளையும் ஒன்றாகக் கலந்து, வைதிக க்ரியைகளும் வேதவிதிகளும்மில்லாத உம்மால் சொல்லப்பட்ட அதர்மத்தைத் தர்மமாக நான் அனுஷ்டித்தால், எந்தப் புத்திமானாவது கார்யாகார்ய விவேகமுள்ளவனாவது என்னை மதிப்பானா? துஷ்டனென்றும் ஷோகத்தைக் கெடுக்கிறவனென்றும் என்னை நிர்திக்கமாட்டானா?

இது போனாலும் போகட்டும். எனக்கு எப்படிப் பரலோகம் கிடைக்கும்? வனவாஸம் செய்கிறேனென்ற ப்ரதிக்ஞையையும் பொய்யாக்கி உமது உபதேசத்தை அனுபவித்தால் நான் யாருக்கு அதை உபதேசிப்பேன்? எந்த ஸாதனத்தால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவேன்? உமது உபதேசத்தால் இவ்வுலகத்தில் யாவரும் பரலோக மடையாமல் போவார்கள். அரசர்களின் நடத்தையையே ப்ரஜைகளும் அனுஸரிக்கிறார்கள். நான் காமத்தையே புருஷார்த்தமாக

நினைத்து அதற்கு ஒத்து நடந்தால் குடிகளும் தங்கள் இஷ்டப்படி நடப்பார்கள். யாதொரு சுட்டுப்பாடுமில்லாமல் எல்லோரும் அதி சீக்ரத்தில் அழிவார்கள்.

முன்காலம்முதல் வழங்கிவரும் ராஜதர்மம் ஸத்யத்தாலும் கருணையாலும் நிறைந்தது; ஸத்யத்தையே ப்ரதானமாகவுடையது; இந்த லோகமே ஸத்யத்தை ஆதாரமாகவுடையது; ரிஷிகளும் தேவ தைகளும் ஸத்யத்தையே ச்ரேஷ்டமாக எண்ணுகிறார்கள். இந்த லோகத்தில் ஸத்யம் தவறுதவன் பரமபதத்தை அடைகிறான். பாம் பைக் கண்டு ஜனங்கள் நடுங்குவதுபோல் பொய்யனைக் கண்டு நடுங்கு கிறார்கள். உத்தம தர்மம் ஸத்யமே; ஸ்வர்க்கத்திற்கு மூலம் ஸத் யமே. ஈச்வரனும் ஸத்யமே; ஸகல ஐச்வர்யமும் அதையே பொறுத் திருக்கிறது. யாவும் ஸத்யத்திலேயே வேருன்றியிருக்கிறது. ஸத்யத்தைக் காட்டிலும் மேலான பதவி வேறொன்றில்லை; தானங் களும் யாகங்களும் ஹோமங்களும் தபஸும் வேதங்களும் ஸத்யத் தையே ஆதாரமாகக் கொண்டவை; ஆகையால் நாம் ஸத்யத்தையே அனுஷ்டிக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்கிறவன் இந்த லோகத் தைத் தர்மமாக ஆண்டு இறந்த பிறகு பரலோகத்தை அடைகிறான். ஸத்யத்தை விட்டவன் இவ்வுலகத்தில் தன் குடும்பத்தை மாத்ரம் காப்பாற்றுகிறான்; ஆனால் இறந்த பிறகு கோரமான நரகத்தையே அடைகிறான்.

நான் ஸத்யத்தை அனுஷ்டிக்கிறவன்; ராஜ்யத்தை விட்டுக் காட்டில் வலிக்கிறேனென்று கைகேயியிடத்தில் ப்ரதிக்கைஞ் செய் திருக்கிறேன். என் பிதாவின் ஆக்களுபை நான் ஏன் நிறைவேற் றக் கூடாது? ராஜ்யத்திற்கு ஆசைகொண்டாவது மோசமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு மயங்கியாவது அறியாததனத்தாலாவது தபோகுணம் மேலிட்டுச், செய்த ப்ரதிக்கைஞ்யைத் தவறமாட்டேன். ஸத்யத்தைக் கைவிட்ட ஸ்திர புத்தியில்லாதவனுக்குத் தேவதை களும் பிதிருக்களும் வைதிக க்ரியைகளின் பயனைத் தருவதில்லை யென்று கேட்டிருக்கிறேன். ஸத்யமென்ற தர்மம் ஆத்மாவிற்கு ஸ்வபாவமான லக்ஷணமென்று எனக்கு அனுபவத்தால் தெரியும். ஸாதுக்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட தபஸ்சிதர்மம் அந்த உத்தம ப்ரயோஜனத்தை உத்தேசித்து எனக்கும் ப்ரியமாயிருக்கிறது. அதர்மம் மேலிட்டுக் கொஞ்சம் தர்மஸம்பந்தமுள்ள இவ்விதமான கூத்திரிய தர்மத்தை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டேன். அல்ப ஸ்வபாவ முள்ளவர்களும் பாபிகளும் க்ரூரமானவர்களும் பேராசைகொண்ட

வர்களும் செய்யும் கார்யமல்லவா? நாம் பொய்யைச் சொல்லும் பொழுது மனஸும் சொல்லும் தேஹமும் அதில் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. மனதால் நன்றாக ஆலோசித்து வாக்கால் பேசி தேஹத்தால் செய்துமுடிக்கிறோம். ராஜ்யாதிகாரமும் கீர்த்தியும் செல்வமும் மதிப்பும் ஸத்யந்தவறாதவனையே ப்ரார்த்திக்கின்றன; ஸத்யத்தால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தவனையே அனுஸரிக்கின்றன. ஆகையால் ஸத்யத்தையே காப்பாற்றவேண்டும்.

‘இது உத்தம மார்க்கம்; இது உனக்குக் கேஷமத்தை உண்டு பண்ணும், இதைச் செய்’யென்று பல யுக்திகளால் காட்டி எனக்கு நீர் உபதேசித்த தர்மம் பெரியோர் ஒப்புக்கொள்ளத் தகுந்த தர்மமன்று. பூஜிக்கத் தகுந்த என் பிதாவிடத்தில் காட்டில் வலிக்கிறேனென்று ப்ரதிகைஞ் செய்து இப்பொழுது அதை மீறிப் பரதனுடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு ராஜ்யத்தை எப்படி ஒப்புக் கொள்வேன்? நான் செய்த ப்ரதிகைஞ்யை மீற மாட்டேனென்ற நம்பிக்கையால் அல்லவா கைகேயீ அவ்வளவு ஸந்தோஷப்பட்டாள்? சுத்தனாய் சாஸ்த்ரப்படி ஆசார நியமத்தை அனுஷ்டித்து, வனத்தில் கிடைக்கும் பழங்கள் கிழங்குகள் புஷ்பங்களால் தேவதைகளையும் பிதிர்க்களையும் திருப்திசெய்து, பஞ்சேந்த்ரியங்களைப் பாபத்தைச் செய்யவொட்டாமல் தடுத்து, இந்த அரண்யத்தில் பிதிருவாக்ப பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருப்பேன். கார்யகார்யங்களைப் பகுத்தறிந்து ஸகல க்ரிபைகளையும் சரத்தையுடன் அனுஷ்டித்துக் கபடமில்லாமல் காலத்தைக் கழிப்பேன்.

அக்னி வாடி ஸோமன் முதலிய தேவதைகள் இதற்கு முன்னால் இந்தக் கர்ம பூமியை அடைந்து, புண்ய கர்மங்களைச் செய்து, அவைகளின் பலனாக உத்தம பதவிகளை அனுபவிக்கிறார்கள். இப்பொழுது தேவேந்த்ரனாயிருப்பவன் நூறு யாகங்களைச் செய்து அந்த ஸ்திதிபை அடைந்திருக்கிறான். மஹர்ஷிகள் கடுமையான தபஸைச் செய்து உத்தம லோகங்களை அடைந்திருக்கிறார்கள். ஸத்யமும் தர்மமும் பராக்ரமமும் ப்ராணிகளிடத்தில் தயையும் ப்ரியமாய்ப் பேசுவதும், ப்ராஹ்மணர்களே தேவதைகள் அதிகிகள் முதலியவர்களைப் பூஜிப்பதும், ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகும் வழிகளென்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால், ப்ராஹ்மணர்கள் இந்த அர்த்தத்தை உள்ளபடி அறிந்து, எல்லோரும் ஒரே அபிப்ராயத்துடன் தங்கள் வர்ணசுரமதர்மங்களை ஸ்வ

தானமாய் அனுஷ்டித்துக்கொண்டு, இறந்தபிறகு ஸ்வர்க்கம் முதலிய உத்தமலோகங்கள்கிடைப்பதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நீர் வைதிகமார்க்கத்திற்கு விரோதபுத்தியுடையவர்; இந்த நாஸ்திகதர்மத்தையே பிறர்க்கு உபதேசித்துவருகிறீர். வைதிகனைப்போல் வேஷந்தரித்துச் சார்வாகனுடைய நடத்தையுடையவர்; இப்படி எல்லாவிதத்திலும் நமது ராஜ்யத்திற்கு அபாயத்தை உண்டு பண்ணும் உம்மை என் பிதா இந்தப் பதவியில் நியமித்ததைப்பற்றி மிகவும் துக்கிக்கிறேன். வைதிக கர்மங்களிலிருந்து இந்த கூணம் முதல் உம்மை விலக்கிவிட்டேன். (முக்ய மந்த்ரிகளில் ஒருவரான ஜாபாலியின் உண்மையான தன்மை ராமனுக்கு ஏன் தெரியவில்லை? பார்த்தவுடனேயே ஒருவனுடைய ஸ்வபாவத்தைப் பூர்ணமாக அறியக்கூடியவரென்று சொல்லப்படுகிறதே!) ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தையே நம்புகிறவன் இந்த ராஜ்யத்தில் ஒருவனுமிருக்கக்கூடாது. திருடனும் பெளத்தனும் ஒன்றே; பெளத்தனுக்கும் நாஸ்திகனுக்கும் பேதமில்லை. ஆகையால், வைதிக தர்மத்தை அனுஸரிக்கிறவன்ல்ல வென்று என்னிடத்தில் ஸந்தேஹமுண்டாகிறதோ, அந்த நாஸ்திகனுடன் புத்திமான் ஒரு நிமிஷமாவது சேர்த்திருக்கக் கூடாது.

தர்மம் இஹத்திலும் பயனைக் கொடுக்கு மென்பதற்குப் பெரியோர்களுடைய ஆசாரமே ப்ரமாணம். உமக்கு முன்னாலிருந்த மஹாஞானிகள் அநேக சபகர்மங்களைச் செய்து இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸகல சேஷமங்களையும் அடைந்து, க்ரஹங்களின் ரூபமாயும் நக்ஷத்ரங்களின் ரூபமாயும் அழியாமலிருக்கிறார்கள். கர்மானுஷ்டானம் இஹத்திலும் பரத்திலும் ஸகல பலங்களையும் அடைவதற்கு ஸாதனமாயிருப்பதால், ப்ராஹ்மணர்கள் மங்கள கார்யங்களையும் யாகயக்ருங்களையும் தபஸ் தானம் முதலியவைகளையும் செய்கிறார்கள். ஆகையால் லோகத்தில் ரிஷிகள் தர்மத்திலேயே நாடின மஹேஸ்வரர்களாயும், ஸாதுக்களுடைய சேர்க்கையையே விரும்புகிறவர்களாயும், தேஜஸ்விகளாயும், தானம் முதலிய உத்தம குணங்களுள்ளவர்களாயும், பிறர்க்குக் கெடுதி செய்யாதவர்களாயும், தோஷமற்றவர்களாயும், பூஜ்பர்களாயும், ச்ரேஷ்டர்களாயுமிருக்கிறார்கள்”என்று வைதிக தர்மத்தை ஸ்தாபிக்க அவதாரஞ்செய்த ராமசந்த்ரன், ஜாபாலியின் வேதவிரோதமான நாஸ்திக வாக்யங்களைக் கேட்க ஸலிக்காமல் மஹாகோபத்துடன் மறுமொழி சொன்னார்.

அதைக் கேட்டு ஜாபாலி அவரை ஸமாதானஞ்செய்து மறுபடியும் ஸத்யமாயும் தர்மமாயுமிருக்கும் வாக்யங்களைச் சொன்னார். “ தர்ம

ஸங்கடம் நேரும்பொழுது, எல்லா மதங்களையும் அறிந்த வித்வான், ஏதாவது ஒரு தர்மத்தைக் கைப்பற்றி அந்தக் கெடுதியை நீக்க வேண்டுமென்ற விதிப்படி, இப்பொழுது இந்த ராஜ்யம் அரசனில் லாமல் வெகு அபாயகரமான ஸ்திதியிலிருப்பதால் உன் மனனை எப்படியாவது திருப்பி, ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளும்படி. செய்தால் அந்த ஸங்கடம் தீரும். நான் நாஸ்திக மதத்தை வாதித்த காரணம் அதே. உண்மையாக நான் நாஸ்திகனல்ல. நாஸ்திகர்ளுடைய கொள்கையை உபதேசிக்கிறவனுமல்ல. பரலோகம் முதலியவை இல்லையென்று சொல்லுகிறவனுமல்ல. பல ஸமயங்களில் எதிரிகள் நாஸ்திக மதத்தைப்பற்றிக் குதர்க்கமாக வாதம் செய்யும்பொழுது நான் அதே மதத்தை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு பல யுக்திகளால் அதைச் சின்னொபின்னமாகக் கண்டித்திருக்கிறேன். ஸமயம் நேரம் தால் நாஸ்திக மதத்தையும் ஒப்புக்கொண்டு பேசவேன். அந்த ஸமயம் இப்பொழுது நேர்ந்தது. ஆகையால் நாஸ்திகனைப்போல் பேசினேன். வேதமார்க்கத்தில் வேரூன்றியிருக்கிறுயென்பதை இப்பொழுது யாவர்க்கும் தெரிவிக்கவேண்டியது. பரதன் மிகவும் துக்கப்படுவதைப் பார்த்து உனக்கும் துக்கமுண்டாயிற்று. அவனுக்குக் கொஞ்சமாவது ஸந்தோஷமுண்டாகும்படி செய்யவேண்டியது அவச்யமாகையால் பரம வைதிகனான நான் இப்படிப் பேசவேண்டியிருந்ததென்றார்.

ஸர்க்கம் 110.

வலிஷ்டர் ஸூரியவம்சத்தை வர்ணித்தார்.

ராமன் கோபங்கொண்டிருப்பதை அறிந்து வலிஷ்டர், “ராம! ஜாபாவி நாஸ்திகரல்ல. ப்ராணிகளுக்குப் புனர் ஜன்மம் பரலோகம் முதலியவை உண்டென்று அவருக்கு நேரில் தெரியும். உன்னை அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போகச் செய்யவேண்டுமென்று இப்படிப் பேசினார். லோகநாத! உனக்கு தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. ஆனாலும் இந்த லோகத்தின் உத்பத்தியைக் கொஞ்சம் எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். தயவு செய்து கவனிக்கவேண்டும்.

ஆதியில் எல்லாம் ஜலமயமாக இருந்தது. பிறகு அதிலிருந்து பிருதிவி உண்டாயிற்று. பிறகு ஸ்வயம்புவான ப்ரஹ்மாவும் தேவதைகளும் உண்டானார்கள். பிறகு நாராயணன் வராஹரூபியாக

அந்த ஜலத்திலிருந்து பூமியை வெளியில் எடுத்து மஹாத்மாக்களான தன் புத்ரர்களுடன் ப்ரபஞ்சம் யாவையும் விருஷ்டித்தார். ஆகாசமென்ற பரப்ரஹ்மத்திலிருந்து சதுர்முக ப்ரஹ்மா உண்டானார். அந்தப் பதவிக்கு ஒருவருக்குப்பின் ஒருவராய் இடையில் லாமல் தேவதைகள் வந்துகொண்டிருப்பதால் அந்த ஸ்தானத்தை யுடையவரான ப்ரஹ்மா, ப்ரவாஹத்தைப்போல் நித்யர். (ஆற்றில் ஓடும் ஜலத்தின் துளிகள் ஒரு கூணமும் ஓரிடத்திலில்லாமல் மாறினாலும் அவைகள் அடங்கியவெள்ளம் ஓயாமல் ஒரே திக்குப்பாக ஓடுவதுபோல், இந்த ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள அதிகாரி புருஷர்கள் இந்த்ராதி திப்பாலர்கள் யாவரும் அடிக்கடி மாறினாலும் அவர்களுடைய பதவிகளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பெயர்கள் நித்யமானவை. மஹாராஜா, கவர்னர், கலெக்டர் முதலியவைகளைக் கவனிக்கலாம்.)

மற்ற ஜீவகோடிகளைக்காட்டிலும் நீண்ட ஆயுஸ் உள்ளவரான தால் நித்யர். அந்த ஸ்தானத்திலிருந்தே மோக்ஷத்தை அடைகிற படியால் அழிவில்லாதவர். அவருடைய மானஸபுத்ரன் மரீசி. அவரிடத்திலிருந்து வம்சபரம்பரையாக விவஸ்வானென்ற ஸூர்யன், வைவஸ்வதமனு (இவர் இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற்கு ஆதிபுருஷன்) இக்ஷ்வாகு (ஸூர்ய வம்சத்தில் முதலாவது அரசன்; பூரிமுழுவதையும் ஆளும்படி இவருக்கு மனு அதிகாரம் கொடுத்தார், அயோத்யையில் இவரே முதலில் ஆண்டவா), விசுக்ஷி பாணன் அனரண்யன் (இவனுடைய காலத்தில் பஞ்சம் திருட்டு வரட்சி முதலியவையிலலை), பிருது த்ரிசங்கு (இந்த ஸத்யஸந்தர் சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்), துந்துமாரன் யுவனாசுவன் மாந்தாதா ஸுஸந்தி, த்ருவஸந்தியும் ப்ரஸேனஜித்தும், பரதன் (த்ருவஸந்தியின் புத்ரன்). அவிதன் (இவருடைய சத்ருக்களான ஹைஹயர்களும் தாலஜங்கர்களும் சசிபிந்துக்களும் இவரை ஜயித்துத் துரத்திவிட்டார்கள். கர்ப்பிணிகளான தன இரண்டு பார்பயைகளுடன் இவர் ஒரு மலையில் தபஸ் செய்துகொண்டிருந்தார். அவர்களில் ஒருத்தி தன் சக்களத்தியைக் கொல்ல நினைத்து விஷங்கலந்த அன்னத்தைக் கொடுத்தாள். காளிந்தி அதைப் புஜித்தாள். அவள் அங்கே கடுந்தவம் செய்துகொண்டிருந்த ச்யவனென்ற பிருகுஷின் புத்ரரை அண்டிப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தாள். உததமமான புத்ரன் தனக்குப் பிறக்கவேண்டுமென்று அவள் ஆசைகொண்டதை அறிந்து அந்த மஹர்ஷி 'குழந்தாய்! தர்மவானும் மஹாத்மாவும் நன்னடத்தையுள்ளவனும் மஹாபராக்க்ரமசாலியும் உன் குலத்தை விளங்கச் செய்கிறவனுமான ஒரு புத்ரன் அதிகீகரத்தில் உனக்குப் பிறப்

பா'னென்று அனுக்ரஹித்தார். அவள் அவரைப் பூஜித்து நமஸ்கரித்துத் திரும்பிப் போனாள். சில காலத்திற்குப் பிறகு அவளுக்குத் தேஜஸாலும் அழகாலும் நிகரற்ற ஓர் புத்ரன் பிறந்தான். அவளுடைய கர்ப்பத்தை அழிக்க அவள் சக்களத்தி கொடுத்த விஷத்துடன் அந்தக் குழந்தை கலந்து பிறந்தபடியால் அவனுக்கு ஸகரனென்று பெயர் வந்தது. இப்பொழுது பர்வகாலங்களில் பொங்கி ஜனங்களுக்குப் பயத்தை உண்டிபண்ணும் ஸமுத்ரத்தை வெட்டுவித்தவர் அவரே.) ஸகரன், அஸமஞ்சன் (அவர் செய்த பாபத்திற்காக அவரை அரசன் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்திவிட்டார்), அம்சுமான் திலீபன் பகீரதன் கருத்ஸ்தன் ரகு (இவ்விருவருடைய பெயரால் கருத்ஸ வம்சமென்றும் ரகு வம்சமென்றும் பெயர் வந்தது), ப்ரவிருத்தன் (இவருக்குக் கல்மாஷபாதனென்றும் ஸௌதாஸனென்றும் பெயருண்டு. இவர் சில காலம்வரையில் சாபத்தால் மனுஷ்யர்களைத் தின்றார்.) சங்கணன் (மேற்சொன்ன கல்மாஷபாதன் இவரையும் இவருடைய ஸையத்தையும் ராசுஸ வேஷம் பூண்டு கொன்றான்.) ஸுதர்சனன் அக்னிவர்ணன் சீக்ரகன் மரு (இவர் யோகபலத்தால் இப்பொழுதும் ஹிமயமலைச் சாரலில் கலாபக்ராமத்தில் வலிக்கிறார். அவதரிக்கப்போகும் கல்கி பகவானுக்கு ஸேபைதியாவார்), ப்ரசக்ருகன் அம்பீஷன் நஹுஷன் நாபாகன், அஜனும் ஸுவ்ரதனும், தசரதன், அஜனுடைய புத்ரன்). அவருடைய மூத்தபுத்ரன் ராமனென்ற பெயர்பெற்ற ரீயே. (புராணங்களில் காணப்படும் ஸூர்யவம்ச க்ரமத்திற்கும் இந்த வரிஷ்டரே பாலகாண்டத்தில் லீதாவிவாஹஸமயத்தில் சொன்ன வம்ச பரம்பரைக்கும் இங்கே சொல்லப்படுவதற்கும் பல பேதங்களுண்டென்பதைக் கவனிக்கவும்).

ஆகையால் உனக்கு ந்யாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு உன் குடிகளைக் காப்பாற்று. இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் இதுவரையில் மூத்தபுத்ரனே ஆண்டு வருகிறான். மூத்தவன் இருக்கும்பொழுது இனையவனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் கிடைக்காது. ரகுவம்சத்து மன்னர்களின் குலதர்மம் இதே. இதை ரீ இன்றைக்குக் கெடுக்கப் பார்ப்பது ந்யாயமல்ல. தனதான்யம் ரத்னம் முதலிய ச்ரேஷ்டமான பொருள்களாலும் பல ராஜ்யங்களாலும் விளங்கும் இந்தப் பூமியை உன்னைத்தவிர வெறொருவர் ஆளமுடியாது. தசரதனுக்குப் பிறகு ரீயே ஆளவேண்டு" மென்றார்.

ராமனைத் திருப்பமுடியவில்லை.

இப்படிச் குலதர்மத்தை எடுத்துக்காட்டின பிறகும் “நமது பிதாவின் ஆக்ஷைக்கு இது மேலல்ல” வென்று ‘ராமன்’ மௌனமாக விருந்தார். வலிஷ்டர் அதையறிந்து “ராமா ! ஒவ்வொருவனுக்கும் ஆசார்யன் பிதா மாதாவென்று மூன்று குருக்களுண்டு. மாதா பிதாக்கள் இவனுடைய தேஹத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். ஆசார்யன் ஞானத்தைக் கொடுக்கிறார். ஆகையால் பெற்றோரைவிட அவர் மேலானவர். நான் உன் முன்னோர்களுக்கும் ஆசார்யன், உனக்கும் அப்படியே. என் வார்த்தையை அங்கீகரித்து நடந்தால் ஸாதுக்களின் அனுஷ்டானத்தை மீறாமலிருப்பாய். இதோவிருக்கும் ப்ராஹ்மணர்களையும் நகரத்து ஜனங்களையும் சூத்திரிய வைசியர்களையும் மற்றக் குடிகளையும் நீ தர்மந்தவறாமல் ஆண்டால் உன் முன்னோர்களின் ஆசாரத்தைக் கைவிடாமலிருக்கலாம். பிதாவைக்காட்டிலும் தாய் பல மடங்கு மேலானவளென்று சொல்லியிருப்பதால் வயஸ் சென்ற தர்மாத்மாவான உன் தாய்க்குப் பணியிடை செய்யாமலிருப்பது உசிதமல்ல. அவளுடைய சொற்படி நடந்தால் ஸாதுக்களின் வழியில் நடந்ததாகும். உன்னைக் கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொள்ளும் பரதன் உன் ப்ராணனைப்போன்றவனல்லவா? அவனுடைய சொல்லைத் தட்டலாமா? உன்னை அண்டினவர்களைக் கைவிடுகிறதில்லை யென்றதர்மம் உன்னுடன் பிறந்ததல்லவா? ஸத்யத்தைக் கைவிடுவதில்லை; தர்மத்தைக் கைவிடுவதில்லையென்று ப்ரதிக்கை செய்திருப்பதுபோல், அண்டினவர்களையும் கைவிடுவதில்லையென்று நீ ப்ரதிக்கை செய்தியவில்லையா”வென்று மதுரமான வார்த்தைகளால் ராஜா நீதியை உபதேசித்தார்.

புருஷோத்தமனான ராமன், “ஸ்வாமி! தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும் மனிதனுடைய தேஹம் இருக்கும்வரையில் தர்மங்கள் நடக்குமென்ற ந்யாயத்தால், ஸகல தர்மங்களையும் ஸம்பாதிக்க ஆகாரமான தேஹத்தை நமக்குக் கொடுப்பதாலும் பூர்ணஞானம் கிடைத்த பிறகும் எவ்வகையாலும் நம்மை ரக்ஷித்துப் பல உபகாரங்களைச் செய்து தாலும் ஆசார்யனுடைய வார்த்தையைவிடப்பிதாவின்வார்த்தை மேலான

னது. அதை நிறைவேற்றவேண்டியது அவச்யம். 'ஆகையால் மாதாவை தைவமாக நினை, ஆசார்யரை உன் தைவமாக நினை'யென்று சொன்ன வேதவாக்யங்களில் ஆசார்யனை மாதா பிதாக்களுக்குப் பிறகு சொல்லியிருப்பதாலும் தங்களுக்குப் புத்ரன் பிறப்பதற்காகப் பெற்றோர்கள் வ்ரதங்களையும் உபவாஸங்களையும் தீர்த்தயாத்ரைகளையும் தேவபூஜைகளையும் கணக்கில்லாமல் செய்வதாலும் பிறந்த பிறகு தங்களால் கூடியவரையில் பால்கொடுத்து அன்னமிட்டு நீராட்டி ஆடையாபரணங்கொடுத்து வெகு ப்ரியத்துடன் பேசி, மிகுந்த கவலையுடன் ஒவ்வொரு நாளும் புத்ரனை வளர்ப்பதாலும் அவர்கள் செய்யும் உபகாரத்திற்குப் புத்ரன் எவ்வளவு ஜன்மங்களெடுத்தாலும் பதில் உபகாரஞ்செய்வது ஸாத்யமல்ல. (மேற்சொன்ன வேதவாக்யத்தில் மாதாவைப் பிதாவிற்கு மேலாகச் சொல்லியிருப்பதைக் கவனிக்கவும். அல்லது அந்த வரிசையை வேறு விதமாகவும் கொள்ளலாம், தாய் தேஹத்தை மாத்ரம் கொடுக்கிறாள். பிதா தேஹத்தையும் வைதிக ஸம்ஸ்காரங்களையும் கொடுக்கிறா. ஆசார்யனே ஞானதேஹத்தையும் முக்தியையும் கொடுக்கிறார். இந்த வரிசை பாகவதம் 10 வது ஸ்கந்தத்தில் குசேல உபாக்யானத்தில் கிருஷ்ணனால் ஆசார்யமஹிமையை உபதேசிப்பதற்காகச் சொல்லப்படுகிறது.)

இப்படி பிருக்கச் சக்ரவர்த்தி எனக்குப் பிதா; என் தேஹத்தைக் கொடுத்தவர்; அவருடைய கட்டளை யாவற்றிற்கும் முந்தினது. அவரிடத்தில் நான் செய்த ப்ரதிக்களுடையும் யாவற்றிற்கும் முந்தினது. என் தாயின் கட்டளையும் ப்ரதனுடைய ப்ரார்த்தனையும் பிந்தினது. ஆகையால் என் பிதாவின் வார்த்தை பொய்யாகும்படி விடுவேனோ" வென்றார். (காலத்தால் பிந்தினதென்ற காரணத்தைக் காட்டிலும் கட்டளைகளின் இயற்கையான குணதோஷங்களே மேலானதென்று யாவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள்). அப்பொழுது மஹாத்மாவான ப்ரதன் தான் மஹாபாபியான கைகேயியை ப்ரார்த்தித்து ராஜ்யத்தை வாங்கி ராமனுக்குக் கொடுத்தும் ப்ரயோஜனமில்லாமற் போயிற்றேயென்று மிகுந்த வருத்தமடைந்து, ஸமீபத்திலிருந்த ஸுமந்த்ரரைப் பார்த்துத் "தர்ப்பங்களை இங்கே சீக்ரமாகப் பரப்பும். என் அண்ணன் என்னிடத்தில் அனுக்ரஹம் செய்யும்வரையில் உபவாஸமிருப்பேன். லோகத்தில் கடன் வாங்கினவன் அதைத் திருப்பிக் கொடுக்காவிட்டால், கடன் கொடுத்த ப்ராஹ்மணன் ஆஹரயில்லாமல் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு கடன்வாங்கினவனுடைய வர்சற்படியில் தன் கட்டளைக் கொடுக்கும்வரையில் படுத்

திருப்பதுபோல், நானும் என் அண்ணன் அயோத்யைக்குத் திரும்பி வரும் வரையில் அவருடைய பர்ணசாலையின் வாசலில் படுத்திருப்பே”னென்றார். இப்படிச் செய்யட்டுமாவென்று ஸுமந்தரர் ராமனுடைய முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு தயங்கி நிற்பதைக் கண்டு பரதன் மிகவும் வருத்தமடைந்து, தானே தர்ப்பங்களைக் கொண்டு வந்து பரப்பி அவைகளின்மேல் படுத்துக்கொண்டார்.

அதைப் பார்த்து ராஜர்ஷிகளுக்குள் ச்ரேஷ்டரான ராமன் “குழந்தாய்! பரத! இப்படிச் கோரமான கார்பத்தைச் செய்து என்னை நிர்ப்பந்திக்க நான் உனக்கு என்ன அபகாரஞ் செய்தேன்? ப்ராஹ்மணன் தன்னிடத்தில் கடன்வாங்கிக் கொடுக்காதவனை நிர்ப்பந்திக்க ஒருபக்கமாகப் படுத்துக்கொண்டு இப்படிச் செய்யலாம். அந்தத் தர்மம் கூத்திரியர்களுக்கு விதிக்கப்படவில்லை. புருஷச்ரேஷ்ட! இந்தக் கோரமான தர்மத்தை விடு. அயோத்யைக்குச் சீக்ரமாகத் திரும்பிப்போ”வென்றார்.

அப்பொழுது பரதன் உட்கார்ந்துக்கொண்டே ப்ரஜைகளைப் பார்த்து, “நீங்கள் ராமனை ஏன் கெஞ்சிக் கேட்காமலிருக்கிறீர்கள்”னென்றார். அவர்கள் “ராமனே ஸத்யம் தவறுதவரென்று எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர் சொல்வது ந்யாயமென்று எங்களுக்குத் தோன்றுகிறது. பிதாவின் ஆக்ஷேபத்துக் கட்டுப்பாட்டு அதை அனுஷ்டிக்க நிக்சயித்திருக்கிறார். ஆகையால் அவரைத் திருப்புவது அஸாத்ய”மென்றார்கள். ராமன் “பரத! தர்மபுத்தியுள்ளவர்களும் உன் ஹிதத்தையே தேடுகிறவர்களுமான இவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேள். இஹையும் நான் சொன்னதையும் நன்றாக யோசித்து எழுந்திரு. கூத்திரியனுக்கு விதிக்கப்படாத இந்த வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்ததற்கு ப்ராயச்சித்தமாகச் சுத்தஜலத்தில் ஆசமனஞ் செய்து என்னையும் தொடு. வலிஷ்டர் முதலிய மஹர்ஷிகள் இருக்கும்பொழுது என்னை ஏன் தொடவேண்டுமென்றால், இனிமேல் இப்படிச் செய்வதில்லையென்று ப்ரதிக்கொளையவேண்டு”மென்றார்.

பரதன் எழுந்து ஆசமனஞ்செய்து “ப்ராஹ்மணர்களே! மந்த்ரிகளே! நகரத்தலைவர்களே! மற்ற ஜனங்களே! நான் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேளுங்கள். இந்த ராஜ்யத்தை நான் கனவிலும் விரும்பவில்லை. இப்படிச் செய்யென்று கைகேயியை நான் ஒருபொழுதும் சொன்னதில்லை. பரம தார்மிகரும் பூஜ்யருமான ராமன் காட்டிற்குப்

போகவேண்டுமென்று நான் சொல்லவுமில்லை. சக்ரவர்த்தியின் வார்த்தைப்படி நடக்கவேண்டியதும் காட்டில் வவணவேண்டியதும் அவச்யமானால், ராமனுக்குப் பதிலாக நானே பதினான்கு வர்ஷங்கள் வரையில் காட்டில் வவணிக்கிறேன். எனக்குப் பதிலாக ராமன் அயோத்யையை ஆளட்டும். அப்படிச் செய்வதால் நாங்கள் இருவரும் பிதாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றினவர்களாவோ”மென்றார்.

அதைக் கேட்டு ராமன் ஆச்சர்யமடைந்து ஜனங்களைப் பார்த்து “சக்ரவர்த்தி ஒரு பொருளை வாங்கினாலும் விற்குலாம் அடகு வைத்தாலும் நானும் பரதனும் அதை மாற்றமுடியாது. வனவாஸத்தை எனக்குக் கொடுத்து, எனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தை அதற்குப் பதிலாக என்னிடத்திலிருந்து தசரதர் வாங்கிக்கொண்டார். அதை நம்மால் மாற்றமுடியுமா? காட்டில் வவண்பதற்கு எனக்குப் பதிலாக வேறொருவனைத் தேடுவது எனக்கு என்றும் அழியாத அபகீர்த்தியை உண்டாக்கும். குளிரந்த ஜலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்யச் சக்தியில்லாதவனுக்கு மாத்ரம் மந்த்ர ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது. அப்படி வனத்தில் வவண்க எனக்குச் சக்தியில்லாவிட்டால் அல்லவா வேறொருவனைத் தேடவேண்டும்? சக்தியிருக்கும்பொழுது அப்படிச் செய்தால் என் பிதாவின் வார்த்தை பொய்யாகும். கைகேயி சொன்னது உசிதமே. சக்ரவர்த்தி செய்த கார்யமும் உசிதமே. பரதன் பொறுமையுள்ளவனென்றும் மூத்தோருக்குப் பக்தியுடன் பணிவிடை செய்கிறவனென்றும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஸத்யஸந்தன், மஹாத்மா; அவன் செய்யும் கார்யங்கள் யாவும் சேஷமத்தையே உண்டாக்கும். தர்மாத்மாவான லக்ஷ்மணனுடன் நான் இந்த வனவாஸத்தைச் செய்து முடித்து அயோத்யைக்குத் திரும்பிவந்து ராஜ்யத்தை ஆளுகிறேன். கைகேயி சக்ரவர்த்தியைப் பார்த்தித்து வரங்களைப் பெற்றாள். நான் அவளுடைய வார்த்தையை ஒட்டி நடக்கிறேன். நீயும் என் வார்த்தையை ஒட்டி நடந்து நமது பிதாவை ஸத்யஸந்தராகச் செய்”மென்றார்.

ராமன் பரதனுக்குத் தன் மரவடிகளைக் கொடுத்தார்.

பிறகு ரிஷிகள் ராவணவதம் சிக்ரமாக நடக்கவேண்டுமென்று, ஒன்றுசேர்ந்து பரதனைப் பார்த்துக் “குழந்தாய்! உத்தம குலத்தில் பிறந்தவனே! மஹாபுத்திரமானே! சுத்தமான நடத்தையுள்ளவனே! எல்லையற்ற கீர்த்திசாலியே! உன் பிதாவிற்கு ஸௌக்யந் திடைக்கவேண்டுமென்று உனக்கு எண்ணமிருந்தால் ராமனுடைய வார்த்தைப்படி நட. கைகேயியிடத்தில் கடன்வைத்துக்கொள்ளாமலிருந்ததால் தசரதர் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார். அப்படியே ராமனும் தசரதரிடத்தில் கடன் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாதென்று விரும்புகிறே”மென்று சொல்லிவிட்டுத் தங்களிடத்திற்குப் போனார்கள். அந்தச் சுபமான வார்த்தையைக் கேட்டு ராமனும் ஸந்தோஷத்தால் முகம்மலர்ந்து அவர்களைத் தஞ்சுந்தபடி பூஜித்தார்.

தன் ப்ரார்த்தனை எவ்விதத்திலும் நிறைவேறவில்லையென்று பரதன் தேஹம் நடுங்கி வார்த்தை குளறக் கைகூப்பி “அண்ணா! ராஜ்யபாலன தர்மத்தையும் நமது வம்சத்தில் இதுவரையில் நடந்து வந்த ஆசாரத்தையும் நன்றாக ஆலோசித்து என் ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரிக்கவேண்டும். இந்தப் பெரிய ராஜ்யத்தை நான் ஒருவனாக ஆளமுடியாது. தங்களிடத்தில் ப்ரீதிவைத்திருக்கும் ஜனங்களை ஸந்தோஷப்படுத்தவும் முடியாது. பயிரிடுகிறவர்கள் மழையை ப்ரார்த்திப்பதுபோல் நமது பந்துக்களும் ஸைன்யங்களும் மித்ரர்களும் தங்களையே விரும்புகிறார்கள். இந்த ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு

நிலைநிறுத்தவேண்டும் இந்த லோகத்தை ஆளுவது 'தங்களுக்குப் பெரிய கார்யமல்ல' வென்றார்.

தன் புத்தியும் சக்தியும் எட்டியவரையில் உபாயங்களைச் செய்து அனை யாவையும் பலிக்காததைக் கண்டு பரதன் வேறு கதியுமில்லாமல் ராமனையே சரணமாக அடைந்து அவருடைய பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி ப்ரார்த்தித்தார். ராமனைச் சரணாகதிசெய்தால் அது வீண் போகாதல்லவா? ஆனால் அதற்குமுன் தேவதைகள் தன்னைச் சரணாகதி செய்ததற்கு ப்ரயோஜனமாக ராவணவதம் செய்ய வேண்டியிருந்தது. அதற்கு அனுகூலமாகப் பிதிருவாக்ய பரிபாலன மென்ற காரணத்தால் வணவாஸமும் நேர்ந்தது. ஆகையால் தேவகார்யம் முடிந்தவுடன் பரதன் செய்த சரணாகதிக்குப் பயனைக் கொடுக்க வேண்டும். அவனே அதுவரையில் பொறுக்கமுடியாதவன். ஆகையால் அவனை ஸமாதானஞ்செய்யவேண்டும்; அதற்காக அவனை மடியில் உட்காரவைத்துக்கொண்டார். ராமனுடைய திவ்யதேஹம் பட்ட வுடனேயே பரதனுக்கு ஸகல ச்ரமமும் ஸகல துக்கமும் நீங்கின. நீருண்ட மேகம்போல் கறுத்த திருமேனியோடும் தாமரை இதழ்கள் போன்ற திருக்கண்களோடும் மதங்கொண்ட அன்னங்களின் குரூரீப்போன்ற த்வனியோடும் விளங்கினார். ராமன் "குழந்தாய்! இவ்விதமான நல்ல புத்தி உனக்கு ஸ்வபாவமாக ஏற்பட்டுப் பெரியோர்களின் உபதேசத்தால் உறுதியாக விருக்கிறது. ஆகையால் இந்தப் பூமண்டலகதையும் ஆள உனக்குத் திறமையுண்டு. மந்த்ரி ப்ரதானி மித்ரன் புத்திமான் இவர்களோடும் எல்லா கார்யங்களையும் நன்றாக ஆலோசித்து நடக்"தென்றார். தானும் தேவர்ஷிகணங்களும் எவ்வளவு சொன்னாலும் தன்னை மறுபடியும் அயோத்யைக்கு அழைத்துப்போவதென்ற பிடிவாதத்தைப் பரதன் விடுவதாகத் தோன்றவில்லை யென்பதை அறிந்து, அந்த இச்சையை வேருடன் அழிக்கவேண்டுமென்று ராமன் விரும்பிச் "சூத்ரனுடைய காந்தி அவனை விட்டு விலகினாலும் விலகும்; ஹிமாலயத்தின் பனி அதை விட்டு விலகினாலும் விலகும்; ஸமுத்ரம் கரை புரண்டாலும் புரளும், நான் என் பிதாவிடத்தில் செய்த ப்ரதிக்ஷையைத் தவறமாட்டேன். உன் தாய், உன்னிடத்தில் வைத்த ப்ரியத்தாலோ, அல்லது உன்னை வைத்துக்கொண்டு தானே ராஜ்யத்தை ஆளவேண்டுமென்ற ஆசையாலோ இந்தக் கார்யத்தைச் செய்துவிட்டான். நீ அதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு வருத்தப்படக்கூடாது. மாதாவுக்குச் செய்ய வேண்டிய பணிவிடை யாவையும் அவளுக்குச் செய்யவேண்டு" மென்று கட்டளைபிட்டுவார்.

தேஜஸால் ஸூர்யனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் ராமன் செய்த ப்ரதிக்ஞையை மாற்றமுடியுமா? பூர்ணசந்த்ரனைப்போன்ற பார்வையையுடைய அவரே, ஸகலப்ராணிகளாலும் பூஜிக்கத்தகுந்தவர். ராஜ்யத்தை சேஷமமாக ஆளக்கூடியவரென்பதை நன்றாக அறிந்த பரதன், தனக்கும் ராமனுக்கும் எப்பொழுதும் லிதத்தையே விரும்பும் வலிஷ்ட மஹர்ஷியின் கட்டளையை அனுஸரித்து, ராமனைப் பார்த்து, “அண்ணா! தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்த மரவடிகளில் தங்களுடைய பொன்னடிகளைச் சாற்றவேண்டும். இவை ஸகல லோகங்களுக்கும் மங்களத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியவை”யென்று ப்ரார்த்தித்தார். அப்பொழுது ராகவன் தான் செய்த ப்ரதிக்ஞையையும் பரதன் செய்த சரணாகதியையும் பூர்த்திசெய்ய விரும்பி அப்படியே அந்தப் பாதுகைகளில் தன் திருவடிகளை வைத்து அவைகளைப் பரதனுக்குக் கொடுத்தார். (பரம குருக்கள் தங்களுடைய திருவடிகளை உத்தம சிஷ்யர்களின் தலையில் வைத்து அனுக்ரஹம் செய்வது ஸம்ப்ரதாயம். தங்களுடைய ஞானம் சக்தியாவும் அவர்களிடத்தில் குடிக்கொள்ளும். இதற்குத் திருவடி தீக்ஷையென்று பெயர். இப்பொழுதும் ஆசார்யனுடைய திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற பாதுகைகளைப் பூஜையில் வைப்பதும் அவைகளைக் கழுவின தீர்த்தத்தைப் ப்ரோக்ஷித்துக்கொள்வதும் பெரியோர்களின் ஆசாரம். மஹாபலியின் தலையில் மஹாவிஷ்ணு தன் திருவடியை வைத்ததற்கு ரஹஸ்யார்த்தம் இதே.) அந்த ராஜசுமாரன் அவைகளுக்கு ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து “இந்தப் பதினான்கு வாஷங்களுவரையில் ஜடை மரவுரி மான்தோல் முதலிய தபஸ்வி வேஷத்தைத் தரித்துப், பழங்களையும் கிழங்குகளையும் வேர்களையும் உண்டு, நகரத்திற்கு வெளியிலிருந்து தங்களுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். ராஜ்யாதிகாரம் யாவற்றையும் தங்களுடைய திருவடிகளில் ஒப்புவிப்பேன். பதினான்கு வர்ஷங்கள் முடிந்து பதினாந்தாவது வர்ஷம் முதலாவது நாளில் தங்களை நான் தரிசிக்காவிட்டால் நெருப்பில் விழுவே”னென்று கோர ப்ரதிக்ஞை செய்தார். அதைக்கேட்டு ராமன், அப்படியே செய்கிறேனென்று பரதனையும் சத்ருக்னனையும் ப்ரியத்துடன் தழுவிப், “பரத! உன் தாயான கைசேயியை ஜாக்ரதையாகக் காப்பாற்று. அவளிடத்தில் கோபிக்காதே. என் மேலும் ஸ்ரீதைமேலும் ஆணை”யென்று சொல்லிக் கண்ணீர் தளும்ப அவர்களுக்கு விடைகொடுத்தார்.

பரதன் அந்த பாதுகைகளை நன்றாக அலங்கரித்து விதிப்படி பூஜித்து, ராமனை ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து, மரவடிகளைப் பூட்டி

டத்து யானையின் தலையில் வைத்தார். தன் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் ஹிமாலயத்தைப்போல் அசையாத ராமன், ரிஷிகளையும் ப்ராஹ்மணர்களையும் மந்த்ரிகளையும் ப்ரதானிகளையும் மற்ற ஜனங்களையும் பரதசத்ருக்களையும் தஞ்சுந்தபடி மய்யாதசெய்து அனுப்பினார். ராஜஸ்த்ரீகள் கண்ணீர் பெருகத் துக்கத்தால் பேசமுடியாமல் அவரிடத்தில் சொல்லிக்கொள்ளமுடியவில்லை. ரகுநாதனும் அவர்கள் அனைவரையும் க்ரமப்படி நமஸ்கரித்துத் துக்கந்தாங்காமல் அழுதுகொண்டு பர்ணசாலைக்குள் போனார்.

ஸர்க்கம் 113.

பரதன் அயோத்யைக்கு வந்தார்.

பிறகு பரதன் அந்தப் பாதுகைகளைத் தன் தலையில் பக்தியுடன் வைத்துக்கொண்டு சத்ருக்களனுடன் ஸந்தோஷமாக ரதத்திலேறினார். வலிஷ்டர் வாமதேவர்! ஜாபாலி முதலிய முக்ய மந்த்ரிகள் முன்பாகப் போனார்கள். ராமனும் லீதையும் ஜலக்ரீடைகள் செய்த புண்ய தீர்த்தமான மந்தாகினியையும் ராமனுடைய இருப்பிடமான தால் மலிஹம பொருந்தின சித்ரகூடத்தையும் பரதஹிணஞ் செய்து கிழக்கில் ப்ரயாணஞ் செய்தார்கள். வழியில் பலவிதமான காஷிகளையும் அழகான பொருள்களையும் பார்த்துக்கொண்டு அந்த மலையோரமாகக் கொஞ்சுரம் போய்ப் பரதவாஜ மஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்தைக் கண்டார்கள்.

அங்கே வந்து பரதன் ரதத்திலிருந்து இறங்கி அந்த மஹர்ஷியின் பாதங்களில் பணிந்தார். அவர் பரதனை ஆசீர்வாதஞ்செய்து “குழந்தாய்! ராமனைப் பார்த்தாயா? நீ உத்தேசித்த கார்யம் நிறைவேற்றிற்று”வென்றார். பரதன் “ஸ்வாமி! நானும் வலிஷ்ட பகவானும் பலவிதமாக ராமனை ப்ரார்த்தித்தோம். அதற்கு ஸம்மதிக்காமல் அவர் வலிஷ்டபகவானைப் பார்த்து “என் பிதாவிடத்தில் செய்த ப்ரதிக்களையைத் தவறமாட்டேன். அதின்படி பதினெனு வர்ஷங்கள்வரையில் காட்டில் வலிப்பே”னென்று வெகு ஸந்தோஷத்துடன் மறுமொழி சொன்னார். அப்பொழுது மஹாஞானியான வலிஷ்டர் “ராம! இதோவிரும்பும் உன் மரவடிகளைப் பூர்ணமாக அனுக்ரஹஞ்செய்து பரதனுக்குக் கொடு. இவை இந்த ராஜ்யத்தை

யாதொரு குறைவுமின்றி சேஷமமாகக் காப்பாற்று”மென்றார். மஹர்ஷியோ பேசுந்திறமையுள்ளவர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டர். ராமனும் அப்படியே. ஆகையால் அவருடைய வார்த்தையை அங்கீகரித்து, ராகவன் கிழக்குமுகமாக நின்று பாதுகைகளில் தன் திருவடிகளை வைத்து, ராஜ்யத்தை ஆளும் ஸாமர்த்யம் எனக்கு உண்டாகும்படி அனுக்ரஹஞ்செய்து கொடுத்து என்னை அயோத்யைக்குப் போகும் படி உத்திரவுசெய்தார். ஸகல மங்களங்களுக்கும் ஆதாரமான அந்தப் பாதுகைகளை நான் பெற்று அப்படியே அயோத்யைக்குப் போகிறே”மென்றார். அந்த ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைக் கேட்ட பரத்வாஜர் “புருஷசுரேஷ்ட! சிலத்திலும் ஆசாரத்திலும் சிறந்தவனே! பள்ளங்கண்ட விடத்தில் தண்ணீர் தங்குவது ஆசசர்யமா? பெரியோர்களை அனுஸரித்து அவர்களுடைய ஆக்ஷேபப்படி நடக்கும் தர்மம் உன்னிடத்திலிருப்பது ஆசசர்யமா? தர்மரஹஸ்யத்தை அறிந்தவனும் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் ப்ரியமுள்ளவனுமான புத்ரனை அடைந்த தசரத சக்ரவாத்தி இறந்தாரென்று சொல்வது ந்யாயமல்ல. உத்தமமான புத்ரர்களின் ரூபமாக எப்பொழுதும் பிதா ஜீவித்திருக்கிறுனென்ற வேதவாக்யத்தால் அவர் சாச்வதமாகவே இருக்கிறாரென்று சொல்லவேண்டு”மென்று புகழ்ந்தார். பிறகு பரதன் அவருடைய பாதங்களில் அடிக்கடி வணங்கி ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து உத்திரவுபெற்றுக்கொண்டு அயோத்யைக்குப் போகப் புறப்பட்டார்.

அவருடன் வந்த யானைகளும் குதிரைகளும் வாஹனங்களும் வண்டிகளும் ஸையங்களும் உத்யோகஸ்தர்களும் ப்ரஜைகளும் யமுனையைத் தாண்டிக் கங்கைக்கு வரது அந்தப் புண்ய நதியைக் கடந்து, சிருங்கிபேரகபுரத்திற்கு வந்தார்கள். அங்கிருந்து புறப்பட்டு அயோத்யைக்கு ஸமீபத்தில் வந்தார்கள். தன் அண்ணனும் பிதாவும்ல்லாமல் அது சூன்யமாக இருப்பதைப் பார்த்துத் துக்கம் மேலிட்டு “ஸுமந்தாரே! பாரும். காந்தி குறைந்து ஸந்தோஷமற்றுத் தீனமாகப் பேசுகவாதையுமில்லாமல் பாழானதுபோல் இந்த நகரம் காணப்படுகிற”தென்று பரதன் வருத்தப்பட்டார்.

அரசனில்லாத நகரம்.

அப்படிப் பேசிக்கொண்டு கம்பீரமான ரதகோஷத்துடன் பரதன் அந் நகரத்தில் ப்ரவேசித்தார். பூனைகளும் கோட்டான்களும் அங்குமிங்கும் ஒடிக்கொண்டிருந்தன. மனிதர்களும் யானைகளும் துக்கத்தால் சோர்ந்து கிடந்தனர். கிருஷ்ணபகூத்தில் ப்ரகாசமில்லாமல் இருண்ட ராத்ரியைப்போலவும்; சந்த்ரனுக்கு ப்ரியபார்யை யாகி அபார கார்தியுடன் ப்ரகாசிக்கும் ரோஷிணீதேவி க்ருரக்ரஹத்தால் பிடிக்கப்பட்டதுபோலவும்; கோடைகாலத்தில் மலையருவி ஜலம் வற்றிக் கலங்கி, அதிலிருக்கும் மீன்களும் முதலைகளும் மெலிந்து, அதன் கரையிலிருக்கும் பக்ஷிகள் வெயிலால் வாடித் தப்பிப்பதுபோலவும்; யாகதத்தில் அக்னிஜ்வாலையானது முதலில் புகையில்லாமல் தங்கவார்ணமாகக் கொழுந்துவிட்டெரிந்து, பிறகு தயிர் முதலிய ஹவிஸ்களால் மூடப்பட்டு முடிவில் அணைந்து போவதுபோலவும், பெரிய யுத்தத்தில் ஓர் ஸையம் சத்ருவால் முறியடிக்கப்பட்டு, யானைகளும் குதிரைகளும் வீரர்களும் காயப்பட்டுக், கவசங்கள் பிளந்து, ரதங்களும் வாஹனங்களும் பொடிப் பொடியாய்த் தப்பிப்பதுபோலும்; ஸமுத்ரத்தில் அலைகள் துரையுடன் பொங்கி ஒன்றிற்கொன்று மோதிப் பெரிய சப்தத்துடன் கோஷித்துக்கொண்டிருந்து, பிறகு காற்றடைந்து அலை ஒய்ந்து சப்தமின்றி அசைந்துகொண்டிருப்பதுபோலும்; யாகசாலையில் ஸோமபானமானபிறகு ரித்விக்குகளும் ஸதஸ்யர்களும் வெளியில் போய், யாக பதார்த்தங்கள் யாதொன்றுமில்லாமல் சப்தமற்றிருக்கும் அக்னி கிருஹத்தைப் போலும்; பசுமந்தையில் ஓர் பசு தனக்கு ப்ரியமான ரிஷபத்தை விட்டுப் பிரிந்து வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு புதிய புல்லைத் தின்க மனதில்லாமல் தப்பிப்பதுபோலும்; மஹாப்ரகாசமுள்ள பத்மராகம் முதலிய ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முத்துமலை அவைகளில்லாமல் அழகு குறைந்திருப்பதுபோலும்; ஓர் நகூத்ரம் தான் செப்த புண்யம் குறைந்து, அதனால் அடைந்த பதவியிலிருந்து பெயர்ந்து கார்தியை இழந்து பூமியில் விழுந்ததுபோலும்; வஸந்தகாலத்தில் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மதங்கொண்ட வண்டிகள் மெய்க்க விளங்கும் கொடி, கட்டுத்தீயால் எரிக்கப்பட்டுக் கிடந்தது

போலும்; ராத்ரியில் கறுத்த மேகங்கள் சந்த்ரனையும் நகூத்ரங்களை யும் மறைத்ததுபோலும்; மேலே கூரையில்லாமல் அசுத்தமான சாராயக் கடையில், பாத்ரங்கள் உடைந்து சிதறிக், குடிப்பவர்கள் இறந்து, தரை பாவம்பாளமாக வெடித்துப், பாணங்கள் பூமியில் பெருகிக் கொண்டிருப்பதுபோலும்; நீர்த்தொட்டியின்கரை இடிந்து, நீர் தாரையாகப் பெருகிக் குடிப்பவர்களில்லாமல் கிடப்பதுபோலும்; சிரேஷ்டமான வில்லில் பூட்டப்பட்ட நாண்கயிறு, சத்ருவின் பாணங்களால் துண்டு துண்டாக அறுபட்டுப் பூமியில் கிடப்பதுபோலவும்; மஹா பராக்ரமமுள்ள யுத்தவீரனால் அதிவேகமாக நடத்தப்பட்ட உத்தம ஜாதிக் குதிரை, சத்ருவால் கொல்லப்பட்டு யுத்தத்திற்கு போக யோக்யமில்லாமல், ஆபரணங்கள் நான்கு புறங்களிலும் சிதறிப் பூமியில் கிடப்பதுபோலும்; பெரிய மீனகளும் ஆமைகளும் ஆனந்தமாக விளையாடும் நீரோடை, ஜலம் வற்றிக் கரைகள் இடிந்து புஷ்பங்கள் வாடிக்கிடப்பதுபோலும்; ஸந்தோஷமற்ற புருஷனுடைய தேஹம் ஆபரணங்களில்லாமல் சந்தனப்பூச்சால் அலங்கரிக்கப்படாமல் சோகத்தால் வாட்டப்படுவதுபோலும்; மழைக்காலத்தில் கறுத்த மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட காந்தியையுடைய ஸ-லர்யணைப்போலும்; அந்த அயோத்யை வீதிகளில், ஜனஸஞ்சாரமில்லாமல் எங்கும் சப்தமற்றுக் கடைகள் மூடப்பட்டுத் தோன்றிற்று.

அதைப் பார்த்துப் பரதன் ரதத்திலிருந்தபடியே “ஸுமந்த் ரரே! இந்த நகரத்தில் எப்பொழுதும்போல் கிதவாத்யங்களின் சப்தம் கம்பீரமாகக் கேட்கப்படவில்லையே. என்ன கஷ்டம்! உத்தமமான பாணங்களின் வாஸனையும் அகில் சந்தனம் முதலிய பரியளத்ரவ்யங்களின் வாஸனையும் காற்றில் வீசக்காணவில்லையே. ராமன் காட்டிற்குப் போனபிறகு அயோத்யையில் மதயானைகள் குதிரைகள் ரதம் முதலியவாஹனங்கள் இவைகளின் சப்தம் கேட்கப்படவில்லையே யெளவன புருஷர்கள் துக்கம் மேலிட்டு முன்போல் பரியள வஸ்துக்களையும் மாலைகளையும் உபயோகிக்கவில்லையே. அழகாக அலங்கரித்துக் கொண்டு வெளியில் வேடிக்கையாகப் போகவில்லையே. உத்ஸவங்கள் ஒன்றையும் காணோமே. ராமனுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தால் இந்த நகரம் முழுவதும் க்லேசப்படுகிறதோ? அயோத்யையின் அழகும் காந்தியும், என் அண்ணனுடன் போய்விட்டதோ? கடும் மழை பெய்யும்பொழுது சுக்லபக்ஷத்து ராத்ரி ப்ரகாசிக்காததுபோல் இந்த அயோத்யை விளங்கவில்லையே! பெரிய உத்ஸவத்தைப்போல் என் அண்ணன் இந்த அயோத்யைக்குத் திரும்பிவந்து, கடுங்கோடையில்

மேகம் ஹைகல ப்ராணிகளுக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதுபோல், நம்மெல்லோர்க்கும் ஸந்தோஷத்தை எப்பொழுது உண்டாக்குவார்? ராஜவீதிகளில் யௌவனபுருஷர்கள் அழகாக அலங்கரித்துக் கொண்டு மதயானைகளைப்போல் கர்வமாக நடக்கும் ஓய்ந்ததை எப்பொழுது பார்ப்போ?"மென்று பலவிதமாக ப்ரலாபித்துக்கொண்டு தசரதருடைய அரண்மனையில் ப்ரவேசித்தார்.

—மீலையில் விம்மலம் வலிக்கும் பெரிய குழை, அந்த விம்மலம் இறந்து சூன்யமாகவிருப்பதுபோல், தசரதரில்லாமல் அந்த கிருஷ்ணம் பார்க்க விகாரமாக இருந்தது. முன் காலத்தில் தேவாஸுர யுத்தத்தில் அஸுரர்கள் தேவதைகளை ஜயித்தார்கள். ராஜாஸுர ஸூர்யனை மறைத்தான். அப்பொழுது இரவு பகல் தெரியவில்லை. பிறகு ப்ரஹ்மாவின் உத்திரவால் அத்ரிமஹர்ஷி தன் தேஜஸால் ஸூர்யனாகி ஏழுநாள்கள்வரையில் ஜகத்தை ரக்ஷித்தார். அப்பொழுது ஸூர்யனில்லாத காலத்தில் லோகம் இருண்டு காந்தியற்றுக் கோரமாக இருந்ததுபோல், அந்த அந்தப்புரம் ஜனஸஞ்சாரமில்லாமல் பார்க்கப் பயங்கரமாக விருந்ததைப் பரதன் கண்டு, மஹாதையசாலி யானாலும் தன் துக்கத்தை அடக்க முடியாமல் கண்ணீர்விட்டார்.

ஸர்க்கம் 115.

பாதுகா பட்டாபிஷேகம்.

பிறகு ராஜபத்னிகளை அயோத்யையில் வைத்துவிட்டுப் பரதன், தான் செய்த ப்ரதிக்ஷையைத் தவறாதவராக, மிகுந்த வருத்தத்துடன் தன் குருக்களைப் பார்த்து “நான் இன்றைக்கு நந்திக்ராமத்திற்குப் போகிறேன். உங்களிடத்தில் உத்திரவுபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். இங்கே யிருந்தால் எனக்குத் துக்கம் வளர்கிறது; ஆகையால் அங்கே போய் இதை எப்படியாவது பொறுத்துக் கொண்டிருப்பேன். சக்ரவர்த்தி ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய்விட்டார். பூஜிக்கத் தகுந்த என் தமயனும் காட்டிற்குப் போய்விட்டார். மஹாகீர்த்திமான ராமனே இந்த ராஜ்யத்தில் அரசாளத் தகுந்தவர். அவர் திரும்பி வந்து நம்மை ஆளும்வரைவில் அவரை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அங்கே யிருக்கப்போகிறே”னென்றார்,

அதைக்கேட்டு வலிஷ்டரும் மற்ற மந்திரிகளும், “நீ சொல்வது மிகவும் கொண்டாடத்தகும. உன் அண்ணனிடத்தில் நீ வைத்திருக்கும் பீரீதிக்கும் உன்பெருந்தன்மைக்கும் தகும். நீ எப்பொழுதும் பந்துக்களை அன்புடன் போஷிப்பவன்; உடன்பிறந்தவரிடத்தில் மிகுந்த பீரீதிவைத்தவன்; ஸாதுக்களுடைய தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவன். உன் வார்த்தையை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களையா” ரென்றார்கள்.

தன்னிஷ்டப்படி அவர்களும் சொன்னதால் பரதன் “ஸுமத்ரே! என் ரதத்தைக் கொண்டுவாரு”மென்று ஆக்ஞாபித்து, மலர்ந்த முகத்துடன் ராஜபக நிகளை வணங்கிச் சத்ருக்களோடு ரதத்தில் எயிலா. வலிஷ்டா முதலிய மஹாஷிகளும் ப்ராஹ்மண சரேஷ்டாடாகளும் புரோஹிதர்களும் முன்னே போனார்கள். மந்திரிகளும் உததியோகஸ்தர்களும் பச்சத்தில் வரகார்கள். சதுரங்க ஸையமும் அயோத்யா ஜனங்கள் அனைவரும் அழைக்கப்படாவிட்டாலும் பரதனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். எல்லோரும் கிழக்குமுகமாக நந்தி க்ராமத்தை நோக்கிப் போனார்கள். ராமனுடைய பாதுகைகளைப் பரதன் தலையில் வைத்துக்கொண்டு நந்திக்ராமத்திற்கு வந்து ரதத்திலிருந்து இறங்கி, வலிஷ்டா முதலியவர்களைப் பார்த்து, “கைகேயீ வரங்களைக்கேட்பதென்ற வேஷத்தால் பரதனுக்கு ராஜ்யத்தை ஸம்பாதித்துக்கொடுத்தாள்; தசரதரும் அகற்கு ஸம்மதித்தார்; பரதனும் அப்படியே ராஜ்யத்தை ஆள ஒப்புக்கொண்டா” எனென்ற அபவாதம் எனக்கு வேண்டாம். இந்த ராஜ்யத்தை என் அண்ணன் என்னிடத்தில் ஒப்புவித்துப் போயிருக்கிறார். இதைக் குறைவில்லாமல் காப்பாற்றி அவரிடத்தில் நான் மறுபடியும் கொடுக்க வேண்டும். இதை ரக்ஷிக்கும் சக்தியும் ஸ்வதந்தரமும் எனக்கில்லை. இதோவிருக்கும் பாதுகைகள் அவருடைய திருவடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவை. இந்த ராஜ்யத்தைக் க்ஷேமமாகக் காப்பாற்றி மென்மேலும் விருத்திக்குக் கொண்டுவருவதில் அவைகளுக்குள்ள சக்தி மற்ற எதற்குமில்லை”யென்று அந்த பாதுகைகளை கமஸ்கரித்து, ராஜ்யபாரம் யாவற்றையும் அவைகளிடத்தில் ஒப்புவித்து ராமனுக்குப் பதிலாக அவைகளை வைத்தா. பிறகு “மந்திரிகளே! ப்ரஜைகளே! லோகநாதனும் எல்லோராலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவருமான ராமமூர்த்தியின் திருவடிகள் இவையே. அவரே இங்கே விளங்குகிறார். வெண்குடை சாமரம் முதலிய ராஜோபசாரங்கள் இங்கே அவைகளுக்கு நடக்கவேண்டும். என் குருவான ராகவனுடைய பாதங்களின் மஹிமையால் இந்த ராஜ்யத்தில் தர்மம் செழிக்கும். என்னிடத்தி

உள்ள ப்ரீதியால் இந்த ராஜ்யத்தை என்னிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தனக்குப் பதிலாக இந்தப் பாதுகைகளைக் கொடுத்திருக்கிறார். ஆகையால் அவர் வரும்வரையில் இவைகளை என் ப்ராணனைப்போல் காப்பாற்றுவேன். அவர் அதிசீக்ரத்தில் திரும்பிவருவார். அப் பொழுது இவைகளை அவருடைய திருவடிகளில் நானே சேர்த்து அந்த மஹோத்ஸவத்தைப் பார்ப்பேன். அப்பொழுது இந்தப் பாரத்தை அவரிடத்தில் மறுபடியும் ஒப்புவித்து, இந்த ராஜ்யத்தை அவருக்கு மறுபடியும் கொடுத்து அவருடைய ஸமீபத்தில் எப் பொழுதுமிருந்து அவருக்கு ஸகல பணிவிடையையும் ஸந்தோஷத் துடன் செய்வேன். நான் செய்த ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் அப் பொழுதுதான் விடுபட்டவனாவேன். ராமசந்த்ரனுக்குப் பட்டாபி ஷேக மஹோத்ஸவம் நடந்து, ஜனங்கள் ஆனந்தத்தால் மெய்ம்மறந் திருக்கும்பொழுது, இந்த ராஜ்யத்தை நானே அடைந்து அனுரணிப் பதாலுண்டாகும் ஸந்தோஷத்தையும் கீர்த்தியையும்விட அளவற்ற ஸந்தோஷத்தையும் கீர்த்தியையும் அடைவே”னென்று இப்படி அநேகவிதமாக ப்ரலாபித்துக்கொண்டு ஹிருதயத்தில் துக்கம் பொங்க, நந்திக்ராமத்தில் மந்த்ரிகளுடன் ராஜ்யகார்யங்களை நடத்தி வந்தார்.

மான்தோல் மரவுரி ஜடை முதலியவைகளுடன் முனிவேஷத் தைத் தரித்து ராமனுடைய ஆக்ஞையைத் தவறாமல் அவருடைய பாதுகைகளுக்குப் பக்தியுடன் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து, அவர் வருங் காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார். ராமனிடத்தில் அளவற்ற ப்ரீதி ஷுவத்தவர்; செய்த ப்ரதிக்கூையைத் தவறாதவர். ஒவ்வொருநாளும் நடந்த ராஜ்யகார்யங்களை அந்தப் பாதுகைகளிடத்தில் ஒப்புவித்து வந்தார். எதைச் செய்தாலும் அவைகளிடத்தில் தெரிவிக்காமல் செய்வதில்லை. தனக்கு எந்த உத்தமமான வஸ்து கிடைத்தாலும் முதலில் அவைகளுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்யாமலிருக்கிறதில்லை. இப் படி அந்த மஹோத்மா ராமசந்த்ரனுடைய பாதுகைகளுக்குத் தான் அடிமையாகி அவைகளின் பலத்தால் ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்தார்.

ரிஷிகள் சித்ரகூடத்தைவிட்டுப் போனார்கள்.

சித்ரகூடத்திலிருக்கும் ஆச்ரமங்களிலுள்ள தபஸ்விகள் அது வரையில் ராமனை அண்டிக் கவலையொழிந்திருந்தார்கள். பரதன் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போனபிறகு தங்களுடைய ஆச்ரமங்களை விட்டு வேறிடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று அவர்கள் ஆவல் கொண்டிருப்பதையும், எதையோ கண்டு பயப்படுவதையும் அவர்களுடைய வார்த்தைகளாலும் ஜாடைகளாலும் ராமன் கண்டுகொண்டார். கடைக்கண்பார்வையாலும் புருவத்தாலும் ராமனைக் காட்டி அவர்கள் தங்களுக்குள் ரஹஸ்யமாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். ராமனிடத்தில் ஏதோ ஸந்தேஹப்படுவதாகத் தோன்றிற்று. அதற்குக் காரணத்தை ராமன் அறியமுடியாமல் ரிஷிகளின் தலைவரிடத்திற்குப் போய் வணங்கிக் கைகூப்பி “ஸ்வாமி! இங்கிருக்கும் தபஸ்விகள் என்னிடத்தில் இதுவரையில் இருந்ததுபோல் இப்பொழுது என்னிடத்திலலை. அதற்கென்ன காரணம்? என் நடத்தையில் ஏதாவது மாறுதல் அவர்களுக்குத் தோன்றிற்று? அல்லது லக்ஷ்மணன் அஜாக்ரதையால் உசிதமில்லாத கார்யத்தைச் செய்தானா? அல்லது லீதை எனக்குப் பணிவிடை செய்வதில் கவனம்வைத்து உங்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதில் ஸ்தூபிகளுக்குத் தகாதவிதமாக ஏதாவது நடந்துகொண்டாளா”வென்றா.

அந்தக் குலபதி மிகவும் மயஸ்ரென்றவர். வாய்ஸாலும் கடுமை யான தபஸாலும் மிகவும் இளைத்தவர். பல்ஹீனத்தால் அங்கங்கள் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தன. ஸகல பராணிகளிடத்திலும் கருணை பொருந்திய ராமனைப் பார்த்து, “எப்பொழுதும் பிறர்க்கு ஸ்ஷேமத்தைச் செய்வதே லீதையின் ஸ்வபாவம்; அதில் அவளுக்கு விசேஷப் பீதியுண்டு. ஜனக மஹாராஜாவின் புத்ரி; ஸாதுக்களுடைய ஆசாரத்திலிருந்து எப்பொழுதாவது தவறுவாளா? மேலும் தபஸ்விகளிடத்தில் அபசாரத்திற் கிடங்கொடுப்பார்களா? இங்கிருக்கும் தபஸ்விகளுக்கு உன்னைப்பற்றி ராக்ஷஸர்களிடத்திலிருந்து பயமுண்டாயிருக்கிறது. அதைக்குறித்தே ஒருவருக்கொருவர் கவலையுடன் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள். இவ்விடத்திற்கு ஸமீபத்தில் ஜனஸ்தானமென்ற

நகரமுண்டு. அதில் கரனென்ற ராக்ஷஸன் வசிக்கிறான். அவன் ராவணேச்வரனுடைய தம்பி; மிகுந்த காவங்கொண்டவன்; பல புத்தங்களில் ஜயித்தவன்; இரக்கமற்றவன்; மனுஷ்யர்களைக் கொன்று தின்கிறவன்; கொழுப்படைந்தவன்: மஹாபாபி. அவனுக்கு உன்னிடத்தில் எல்லையற்ற த்வேஷமுண்டு. (சூர்ப்பநகையை ராமன் அங்க ஹீனம் செய்ததைக் காரணமாகக் கொண்டு, கரன் ராமனுடன் யுத்தத் திற்கு வந்தானென்றும் ராக்ஷஸ நாசத்திற்கு அதே காரணமென்றும் பொதுவாக எண்ணப்படுகிறது. ஆனால் ராமன் அவர்களுக்கு யாதொரு கெடுதியும் செய்யாமலிருக்கையிலேயே அவர்களுக்கு இயற்கையாகவே அவரிடத்தில் த்வேஷமுண்டென்று இதனால் தெரிகிறது. முன்பு தாடகை ஸுபாஹு மாரீசன் முதலியவர்களை அவர் கொன்றதே இதற்குக் காரணமாயிருக்கலாம். அல்லது அவருடைய அவதார காயத்தை ராக்ஷஸர்கள் அறிந்து அதனால் த்வேஷங் கொண்டிருக்கலாம்). நீ இந்த ஆசரமத்திலிருக்கும்வரையில் ராக்ஷஸர்கள் தபஸ்விகளை உபத்ரவித்துக்கொண்டேயிருப்பார்கள். வெறுப்பாகவும் பயங்கரமாகவும் க்ரௌமாகவுமிருக்கும் பல ரூபங்களை எடுத்தும், விகாரமான தேஹங்களாலும் பார்வைகளாலும் தபஸ்விகளைப் பயமுறுத்துகிறார்கள். அசுபமும அசுருமுமான வஸ்துக்களைத் தபஸ்விகளின்மேல் ஏழுகிறார்கள். இன்னும் மற்றவர்களைத் திடீரென்று ஸந்தித்துக் கொன்றுவிடுகிறார்கள். சில ஸமயங்களில் அநந்த ஆசரமங்களில் ஒருவாக்கும் தெரியாமல் ஒளிந்திருந்து அங்குள்ள தபஸ்விகளை நாசஞ் செய்கிறார்கள். ஹோமகாலத்தில் யாகபாத்ரங்களை வாரி எறிந்துவிடுகிறார்கள். ஹோமாக்னிகளை நீர்த்தாரைகளால் அணைக்கிறார்கள். மந்த்ர ஜலம் நிறைந்த கடங்களை உடைக்கிறார்கள். அந்தத் துராத்மாக்கள் உபத்ரவிக்கும் இந்தத் தேசத்தை விட்டு வேறிடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று ரிஷிகள் என்னை இப்பொழுது நிர்ப்பந்தஞ்செய்கிறார்கள். இங்குள்ள தபஸ்விகளுக்கு அந்த துஷ்டங்களால் சரீர உபத்ரவம் நேருவதற்கு முன்பே நாங்கள் இந்த ஆசரமத்தைவிட்டுப் போகவேண்டும். இதற்கு ஸமீபத்தில் ஒரு ஆசரமம் வெகுசாலமாக இருக்கிறது. அங்கே சுத்த ஜலம் பழம் கிழங்கு முதலிய தபஸ்விகளுக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்கள் குறைவில்லாமல் கிடைக்கும். அங்கே போக நிசயித்திருக்கிறோம். கரன் உன்னை நேரில் உபத்ரவிப்பதற்கு முன்பே நீயும் இஷ்டமிருந்தால் எங்களுடன் வரலாம். ஸாதுவும் ஸமர்த்தனுமாயிருந்தாலும், உன் பதனியுடன் இங்கே வந்திருப்பதால் எப்பொழுதும் அபாயம் நேருமென்ற ஸந்தேஹமுண்டு. ஆகையால் நீ இங்கே வலிப்பது

கஷ்ட”மென்றார். இப்படித் தகுந்த காரணங்களை எடுத்துச் சொல்லி வேறிடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று ஆவல்கொண்ட அந்த ரிஷியை ராமன் “நான் இருக்குமபொழுது உங்களுக்குப் பயமென்ன? உங்களை எவ்விதத்திலும் காப்பாற்றுகிறே”னென்று எவ்வளவு உறுதி சொன்னாலும் அவர்களை நிறுத்தமுடியவில்லை. அவர்கள் ராமனை ஸமாதானஞ் செய்து உபசரித்து அவரிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டு குலபதியுடன் அந்த ஆசிரமத்திலிருந்து வேறிடத்திற்குப் போனார்கள்.

ராமன் அவர்களை வெகுதூரம்வரையில் பின்தொடர்ந்தார். மேலே நடக்கவேண்டிய காரியங்களை அவர்கள் ராமனுக்கு உபதேசித்துத் திரும்பிப்போகும்படி ப்ரீதியுடன் அனுமதிக்கொடுத்தார்கள். ராமன் அவர்களை வந்தனஞ்செய்து தன் புண்யமான ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பினார். அவர் மஹர்ஷிகளின் ஆசிரமத்தையுடையவர். அங்கிருந்த ரிஷிகள் அவருடைய ரோக்கையால் பல உத்தம குணங்களையடைந்து அவரைவிட்டுப் பிரியாமலிருந்தார்கள். ஆகையால் அவர்கள் அந்த ஆசிரமத்தை விட்டுப்போனாலும் ராமன் அவர்களிடத்தில் வைத்த அன்பால் ஒரு நிமிஷமாவது அகைவிட்டுப் போகவில்லை.

ஸர்க்கம 117.

ராமன் அத்ரி மஹர்ஷியைத் தர்சித்தார்.

அந்தத் தபஸ்விகள் அங்கிருந்து போனபிறகு ராமன் நன்றாக ஆலோசித்துப் பலகாரணங்களால் அங்கிருக்க விரும்பவில்லை. “இங்கே பரதனும் ராஜஸ்த்ரீகளும் நகரத்தாரும் வந்து என்னைப் பார்த்த ஞாபகம் என்னைத் துன்பப்படுத்தும், மேலும் பரதன் ஸையங்களுடன் இங்கே தங்கியிருந்ததால் மிருகங்களின் சாணத்தால் நான்குபுறங்களும் வெகு அசுத்தமாயின. வேறிடத்திற்குப் போய் வவ்விக்கவேண்டு”மென்று லக்ஷ்மணனையும் லீதையையும் அழைத்துக் கொண்டு அத்ரி மஹர்ஷியின் ஆசிரமத்திக்குப் போய், அவரை நமஸ்கரித்தார். அந்த மஹர்ஷி அவரைத் தன் புத்ரனைப்போல் மிகுந்த ப்ரியத்துடன் ஆதரித்துத், தானே அவருக்கு விசேஷ உபசாரத்தைச் செய்து, லீதையையும் லக்ஷ்மணனையும் பலவகையாக ஸமாதானஞ்

செய்தார். அப்பொழுது பதிவ்ரதாசிரோமணியும் மிகவும் வயஸ் சென்றவளுமான தன் பத்னி அனஸூயை அங்கே வந்தாள். அவளை அழைத்து “நமது குழந்தை ஜானகியை ஜாக்ரதையாகப் பார்த்துக் கொள்” என்று அவளிடத்தில் ஒப்புவித்தார். பிறகு ராமனைப் பார்த்து “இவள் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் மிகுந்த நோக்கமுள்ளவள். மஹாதபோபலமுள்ளவள். முன்பு ஒரு ஸமயத்தில் பத்து வர்ஷங்கள்வரையில் மழைபெய்யாமல் புல் பூண்டு செடி கொடி மரங்கள் பட்டுப்போயின. அப்பொழுது இவள் தன் தபோமஹிமையால் அவைகளை விரிஷ்டித்துக்கொண்டிருந்தாள். கங்கையின் ப்ரவாஹம் குறையாமல் ஓடும்படி செய்தாள். வேறொரு ஸமயத்தில் தேவர்களுக்கு அதுகூலத்தைச் செய்ய விரும்பிப், பத்துநாட்களை ஒரே ராத்ரியாகச் செய்தாள். அநேக ஆயிர வர்ஷங்கள்வரையில் கோரமான தபஸைச் செய்து, கிருச்ரம் சாந்த்ராயணம் முதலிய வ்ரதங்களைப் பூர்ணமாக அனுஷ்டித்து, இடையில் நேரிட்ட பல விக்கனங்களையும் ஜயித்து ப்ரவித்திபெற்றவள். இவளை உன் தாயைப்போல் நீ பூஜிக்கவேண்டும். ஸகல ப்ராணிகளும் பூஜிக்கத் தகுந்த மஹிமையுள்ளவள், மஹா கிர்த்திசாலி; மிகவும் வயஸ் சென்றவள்; கோபமென்பதே அவளுக்கு ஒருநாளும் தெரியாது. லோகத்தின் க்ஷேமத்திற்காகப், பிறரால் அனுஷ்டிக்கமுடியாத கடினமான வ்ரதங்களையும் தபஸ்களையும் செய்ததாலும் பர்த்தாவிற்குப் பணிவிடைசெய்வதிலும் பதிவ்ரதாதர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதிலும் ஒப்பில்லாதவளாகையாலும், பிறர் அனஸூயை வைக்க முடியாத அவ்வளவு மேன்மைபுள்ளவளாகையாலும் அவளுக்கு அனஸூயை பென்று பெயர் கிடைத்தது. லீதை அவளிடத்திலிருக்கட்டு”மென்றார்.

ராவன் அப்படியே செய்யட்டுமென்று ஸம்மதித்து, ஸகல தர்மங்களையும் அயிர்த லீதையைப் பார்த்து “மஹாருானியான ஜனகராஜனுடைய பெண்ணே! நமக்கு விசேஷ க்ஷேமமுண்டாவதற்கு மஹர்ஷி சொன்னதைக் கேட்டாயா? சீக்ரமாக அனஸூயை யிடத்திற்குப் போ”மென்றார். எப்பொழுதும் தன் லிதத்தையே கோறும் ராமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, லீதை அனஸூயை யிருக்குமிடத்திற்குப் போய் நமஸ்கரித்துத் தன் பெயரைச் சொன்னாள்.

அனஸூயை மிகவும் வயஸ் சென்றவள்; தேஹம் தளர்ந்து தோல் சுருங்கித், தலைமயிர் வெளுத்துப் பெருங்காற்றில் வாழைமரம்

நடுங்குவதுபோல் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அந்த மஹாபதிவ்ரதையை லீலை விதிப்படி பூஜித்துக் கைகப்பி ஸந்தோஷத்துடன் வணக்கமாகக் கேட்கும் விசாரித்தாள். அனஸூயை வெகு ப்ரீதியுடன் அவளை வாரியனைத்து உச்சிமுகர்ந்து ஆசீர்வதித்துக் “குழந்தாய்! பதிவ்ரதாதர்மத்தை நன்றாக அனுஷ்டித்துவருகிறாயா? பதினான்கு வர்ஷங்கள்வரையில் காட்டில் வலிக்கவேண்டுமென்று பிதாவால் கட்டளையிடப்பட்ட உன் பதியை அண்டிப் பந்துக்களையும் ஐசுவர்யத்தையும் அஹங்காரத்தையும் விட்டு இங்கே வந்திருக்கிறாய். பர்த்தா நகரத்திலிருந்தாலும் வனத்திலிருந்தாலும் பாபியானாலும் புண்யாத்மாவானாலும் பத்னி அவனுக்கு ப்ரீதியோடும் பக்தியோடும் பணிவிடை செய்துவந்தால் உத்தம லோகங்களை அடைவாள். பர்த்தா கெட்ட நடத்தையுள்ளவனாலும் காமத்திற்கு அடிமையானாலும் செல்வமற்றவனாலும் உத்தம ஸ்த்ரீகளுக்குப் பர்த்தாவே தைவம். எந்த ஸ்திதியிலும் தன் பத்னியை ரகிக்கும் ஸாமர்த்தியமுள்ள பர்த்தாவைக்காட்டிலும் மேலான பந்து, பார்யைக்குக் கிடையாது. அழிவிலலாத பயனைக் கொடுக்கும் தபஸைப் போன்றவன். ஆனால் துஷ்ட ஸ்த்ரீகள் குணதோஷங்களை ஆலோசித்திருக்கலை. தங்கள் இஷ்டத்தையே நிறைவேற்றிக்கொள்வதில் நோக்கமுள்ளவர்கள். பர்த்தா அவர்களுக்கு நாதனென்பதற்குப் பதிலாக பர்த்தாவுக்கு அவர்கள் நாதனென்று சொல்லும்படி நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களுடைய மனம் பரபுருஷர்களிடத்திலேயே செல்லும். அவர்கள் எப்பொழுதும் கெட்ட நடத்தையுள்ளவர்கள். தர்மமார்க்கத்திலிருந்து விலகி அழியாத அபகீர்த்தியை அடைவார்கள். ஆனால் உன்னைப்போன்றவர்கள் லோகத்தில் உயர்வு தாழ்வுகளை நன்றாக அறிந்து, உத்தமகுணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத், தர்மாத்மாக்கள் அடையும் மேலான லோகங்களில் ப்ரகாசிக்கிறார்கள். ஆகையால் நீ பதிவ்ரதையின் ஆசாரத்தை அனுசரித்து உன் பர்த்தாவின் தர்மத்தையும் வ்ரதங்களையும் அனுஷ்டிக்க வேண்டும். இப்படிச் செய்வதால் உனக்கு அழிவில்லாத கீர்த்தியுண்டாகும். எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்டு முடிவில் அந்தப் புண்யபலத்தால் ஸர்வோத்தமமான பதவியையும் ஸுகத்தையும் பெறுவா”யென்று ச்லாக்யமான பதிவ்ரதாதர்மத்தை உபதேசித்தாள்.

வீதை தன் வரலாற்றை அனஸூயைக்கு வர்ணித்தாள்.

வீதை கொஞ்சங்கூட அஸூயையில்லாமல் அனஸூயையின் வார்த்தையைக் கேட்டு “அம்மா! தங்களுடைய உபதேசத்தை நான் குணமாகப் பெற்றுக்கொண்டேன். தாங்கள் இப்படிச் சொல்வது ஆச்சர்யமல்ல. லோகத்திலுள்ள ஸ்த்ரீகளுக்குப் பர்த்தாவே குரு வென்ற தர்மம் எனக்குத் தெரியும். என் பர்த்தாவிடத்தில் உத்தம குணங்கள் ஒன்றுமில்லாவிட்டாலும் நான் அவரைப் பேதபுத்தியில்லாமல் உபசரிக்கவேண்டும். அப்படியிருக்க, அவர் ஸகல கல்யாணகுணங்களும் பொருந்தினவர், கருணாநிதி; இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்; வைத்த ப்ரீதி மாறாதவர்; தர்மாக்மா; என் தாயைப்போல் என்னிடத்தில் அன்புள்ளவர்; என் பிதாவைப் போல் எனக்குப் பரம ஷேமத்தைச் செய்கிறவர். அவரிடத்தில் நான் எப்படி நடக்கவேண்டுமென்பதைச் சொல்லவேண்டுமோ? மஹாபராக்ரமசாலியான ராமன் கௌஸல்யாதேவியிடத்தில் நடப்பதுபோல் மற்ற ராஜபத்னிகளிடத்திலும் பேதபுத்தியில்லாமல் நடக்கிறார். ஒரு ஸ்த்ரீயைத் தசரதர் ஒரேதடவை பார்த்திருந்தாலும் போதும். ராமன் தன் பிதாவிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதிவைத்தாலும் தர்மங்களை அறிந்தாலும், காவத்தையும் அஹங்காரத்தையும் விட்டு, அவளைப் பெற்ற தாயைப்போல் உபசரிக்கிறார். மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத இந்தப் பயங்கரமான காட்டிற்கு நான் வரும்பொழுது கௌஸல்யாதேவி எனக்குச் செய்த உபதேசத்தையும், என் விவாஹ காலத்தில் அக்னிக்கு முன்பாக என் தாய் செய்த உபதேசத்தையும் நான் மறக்கவில்லை. அவை யாவும் தங்களுடைய உபதேசத்தால் உறுதியாயின. பர்த்தாவுக்குப் பணிவிடை செய்வதைக்காட்டிலும் மேலான தபஸ் வேறொன்றும் பெண்டிகளுக்குக் கிடையாது. தன் கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்ததால் ஸாவித்ரி உத்தமலோகங்களை அடைந்தாள். தாங்களும் அப்படியே அடைந்திருக்கிறீர்கள். பெண்களுக்குள் உத்தமியாக ஆகாசத்தில் தேவதையாக விளங்கும் ரோஹிணி, சந்த்ரணி விட்டு ஒரு நிமிஷங்கூடப் பிரிவதில்லை. இப்படி அநேக பதிவ்ரதைகள் பர்த்தாவுக்குப் பணிவிடை செய்து அந்தப் புண்யத்தால் உத்தம லோகங்களை அடைந்திருக்கிறீர்கள்” என்றுள்.

பிறகு அனஸூயை வீரதையின் வார்த்தையால் வெகு ஸந்தோஷமடைந்து அவளை உச்சிமுகர்ந்து “குழந்தாய்! கடுமையான தபஸைச் செய்து அபூர்வமாய் மஹிமையைப் பெற்றிருக்கிறேன். அந்தப் பலத்தால் உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொடுக்க வித்தமாகவிருக்கிறேன். நீ சொன்ன வார்த்தைகள் உசிதமாகவும் மஹரமாகவும் இருக்கின்றன. அவைகளைக் கேட்டு எனக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷமுண்டாகிறது. உன்னிஷ்டத்தை நிறைவேற்ற வித்தமாகவிருக்கிறேன், கே”ளென்றாள். வீரத வெகு ஆச்சர்யமடைந்து புன்சிரிப்புடன் விசேஷ தபோபலத்தையுடைய அனஸூயையைப் பார்த்துத், “தங்களைத் தாசித்ததாலும் தங்களுடைய சேர்க்கையாலும் அனுக்ரஹத்தாலும் என கோமிக்கைகள் யாவும் நிறைவேறின” வென்றாள். அதைக் கேட்டு அனஸூயை ஸகல தர்மங்களையும் அமிரதவளாகையால் வீரதையின் வணக்கத்தையும் பக்தியையும் பார்த்து இன்னும் அதிக ப்ரீதியடைந்து “குழந்தாய்! என் ஸந்தோஷம் பயனில்லாபற் போகக்கூடாது. இதோ பார்; இந்த உத்தமமான மாலையும் ஆடையும் ஆபரணங்களும் பரிமளத்ரவ்யங்கள் கலந்த சந்தனமும் உனக்குத் தகுந்தவை. இவைகளை நீ தரித்தால் உன் அழகிற்கு எல்லையேயிராது. இவைகளை என்னிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள். இவைகளின் காரதியும் பரிமளமும் அழகும ஒரு நாளும் குறைபாது. நாராயணனுடைய தேஜஸையும் அழகையும் மஹாலக்ஷ்மி தன்காந்தியால் விருத்தி செய்வதுபோல், இந்தச் சந்தனத்தால் உன் பர்த்தா விசேஷமாகப் பரகாசிக்கும்படி செய்வா”யென்று அவைகளை வீரதக்குக்கொடுத்தாள். ஜானகி அந்த மாலையையும் ஆபரணங்களையும் வஸ்த்ரங்களையும் சந்தனங்களையும் அனஸூயை கொடுத்த ப்ரீதியுடன் தானும் பெற்றுக்கொண்டு அந்த ரிஷி பத்னியின் ஸமீபத்தில் கைகப்பி வணக்கமாக உட்கார்ந்தாள். அப்பொழுது அனஸூயை ஏதோ தனக்கு பரியமான ஒரு விஷயத்தைக் கேட்க விரும்பிக் “குழந்தாய்! ராகவன ஸ்வயம்வரத்தால் உன்னை விவாஹஞ் செய்தாரென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதை நடந்தபடி விஸ்தாரமாக நீ சொல்லக் கேட்க விரும்புகிறே”னென்றாள்.

வீரத “ஜனகரென்ற ராஜாவி மிதிலையில் தர்மமாக ஆண்டு வருகிறார். அவர் மஹாவீரர்; பரமதாமிகர்; கூத்தரிய தர்மத்தைக் குறைவில்லாமல் அனுஷ்டிப்பவர்; ந்யாயமாக ஜனங்களை ஆளுகிறவர். ஒரு ஸமயத்தில் அவர் யாகபூமியைக் கலப்பையால் உழும் பொழுது நான் பூமியைப் பிளந்துகொண்டு அவருக்குப் புத்ரியாகப் பிறந்தேன். யாக விதிப்படி அங்குள்ள ஓஷதிகளைப் பிடிப்பிடியாகப்

பெருங்கி எறிந்துகொண்டிருந்த அந்த மஹாத்மா, புழுதிபடிந்த தேஹத்துடனிருந்த என்னைப் பார்த்து மிகுந்த ஆச்சர்யமடைந்தார். ஸகல பூதங்களிடத்திலும் ப்ரீதிபுள்ளவராகையாலும் வெகுகாலமாகக் குழந்தையில்லாததாலும் என்னை மடியில் வைத்துக்கொண்டு, இவள் என் பெண்ணென்று என்னிடத்தில் அளவற்ற ப்ரீதி வைத்தார். அப்பொழுது “அரசனே! இவள் உனக்குத் தர்மபுத்ரி” யென்று ஆகாஸத்திலிருந்து அசரீரிவாக்குண்டாயிற்று. அதைக் கேட்டு ஜனகர், எல்லையற்ற செல்வத்தை அடைந்தவரைப்போல் என்னை அடைந்ததால் மகிழ்ந்து, தன் ப்ரியமான பார்வையிடத்தில் என்னைக் கொடுத்தார். எப்பொழுதும் யாகயக்ஞங்களைச் செய்வதி லேயே நோக்கமுள்ள ஜனகரும் அவருடைய ப்ரியபார்வையும் பெற்ற தாயைப்போல் என்னை அன்புடன் வளர்த்து வந்தார்கள்.

பிறகு எனக்கு விவாஹகாலம் ஸமீபித்ததைப் பார்த்து, தரித் தரன் தனக்கிருந்த அஸ்பதனத்தையும் இழந்து வருந்துவதுபோல, என் பிதாவிற்கு கவலை மேலிட்டது. லோகத்தில் ஒருவன் தேவேந்த்ரனைப் போன்றவனானாலும் தன் பெண்ணிற்கு விவா ஹஞ் செய்யவேண்டிய காலம் நெருங்கினபொழுது அப்படிச் செய்யாமல் வைத்துக்கொண்டிருந்தால், அவனைப் போன்ற வர்களும் தாழ்ந்தவர்களும் அவனை அலக்ஷ்யஞ்செய்வார்கள். அந்த அவமானம் தனக்கு நெருங்கினதைக் கண்டு, ஒடமில்லாமல் ஸமுத் தரத்தின் நடுவில் தத்தளிப்பவன் கரை காணமுடியாததுபோல் அவர் எல்லையற்ற கவலைகொண்டார். நான் மற்றவர்களைப்போல் ஸ்த்ரீயின் வயிற்றிலிருந்து பிறக்காததால், எல்லாவிதத்திலும் எனக்குத் தகுந்த கணவனை எவ்வளவு ச்ரமப்பட்டுத் தேடியும் கிடைக்கவில்லை. பிறகு ஒரு யுக்தி தோன்றிற்று. முன்பு ஒரு ஸமயத்தில் அவர் மஹா யாகம் செய்துகொண்டிருக்கையில் வருணன் அவரிடத்தில் ஸந்தோ வித்து உத்தமமான விலையும் குறையாத பாணங்கள் நிறைந்த இரண்டு அம்பறைகளையும் அவருக்குக் கொடுத்தார். அது மனிதர் களால் அசைக்க முடியாதது. பூலோகத்திலுள்ள அரசர்கள் என்ன பாடுபட்டும் கணவிலும் அதை வளைக்க முடியவில்லை. பிறகு ஸத்ய வாணன் என் பிதா அரசர்களைத் தருவித்து “ராஜச்ரேஷ்டர்களே! இந்த விலை எடுத்து வளைத்து நானேற்றுகிறவருக்கு என் புத்ரி யைப் பார்வையாகக் கொடுக்கிறேன், இது ஸத்ய”மென்றார், மஹா பர்வதத்தைப் போன்ற அந்த விலைப் பார்த்து அங்கே வந்திருந்த அரசர்கள் அனைவரும் அதை அசைக்கவும் முடியாமல் நமஸ்கரித்துப் போனார்கள்.

வெகு காலத்திற்குப் பிறகு மஹாதேஜஸ்வியான இந்த ராகவ னும் லக்ஷ்மணனும் விசுவாமித்ரருடன் என் பிதா செய்யும் யாகத் தைப் பார்க்க வந்தார்கள். அந்த மஹர்ஷியை என் பிதா விதிப்படி பூஜித்தார். பிறகு விசுவாமித்ரர் என் தகப்பனைப் பார்த்து “இதோ விருக்கும் ராமலக்ஷ்மணர்கள் தசரத சக்ரவர்த்தியின் குமாரர்கள். உம்மிடத்திலிருக்கும் ச்ரேஷ்டமான வில்லை! பார்க்க வந்திருக்கிறார் கள். தேவதைகள் உமக்குக் கொடுத்த அந்த வில்லை ராமனுக்குக் காட்டவேண்டு”மென்றார். அந்த வில் ராஜஸபைக்குக் கொண்டுவரப் பட்டது. அந்த மஹாவீரன் அதை ஒரு கூணத்தில் எடுத்து வளைத்து நானேற்றி இழுத்தார். அந்த வேகத்தால் அது நடுவில் ஒடிந்து இடிவிழுந்தது போன்ற சப்தத்தை உண்டாக்கிற்று. பிறகு என் பிதா தான் செய்த ப்ரதிக்கைப்படி கடத்தில் ஜலத்தை எடுத்து ராமனுக்கு என்னைப் பாரையாகக் கொடுக்கப்போனார். அப்பொழுது ராமன் அயோத்யாதிபதியான தன் பிதாவுக்குத் தெரிவித்து அவருடைய அனுமதியைப் பெறும்வரையில் அதற்கு உடன்பட வில்லை. உடனே ஜனகர் தசரத சக்ரவர்த்திக்கு மந்த்ரிகளால் தெரி வித்து அவரை அழைத்து வந்து மஹாஞானியான ராமனுக்கு என்னை விவாஹரு செய்துகொடுத்தார். என் தங்கை ஊர்மிளையை லக்ஷ்மணன் பாணிக்ரஹணஞ்செய்தார். இப்படி அந்த ஸ்வயம் வரகாலத்தில் நான் ராமனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டேன். வீரசிகாமணி யான பர்த்தாவிடத்தில் எனக்கு ப்ரேமை ஒவ்வொரு கூணத்திலும் வளர்கிற”தென்றார்.

ஸர்க்கம 119.

ராமன் தண்டகாரண்யத்தில் ப்ரவேசித்தார்.

ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த அனஸூயை இந்த உத்தம சரித் ரத்தைச் கேட்டுவீதையை உச்சிமுகூந்து பரியத்துடன் தழுவினாள். “தெளிவான அக்ஷரங்களோடும் பதங்களோடும் நீ மதுரமாக வர் ணித்த உன் ஸ்வயம்வர விருததார்த்தத்தை இதுவரையிலும் கேட் டிருக்கிறேன். ஆனாலும் நீயே சொல்லக் கேட்டு அதிகமாக ஸந்தோஷித்தேன். இப்பொழுது ஸூர்யன் அஸ்தமித்தான். அவன் ஸூர்ய சரித்தவிடத்தில் ராத்ரியை வருவித்திருக்கிறான். பகடிகள் பகல் முழுவதும் ஆஹாரந்தேட வெளியில் போயிருந்து அஸ்தமன ஸமயத்தில் திரும்பிவந்து கூடுகளில் படுத்துத் தூங்கும்பொழுது செய்யும் சப்தத்தைப் பார். இதோ ரிஷிகள் ஸாயங்காலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, மரவுரிகளிலிருந்து ஜலம் சொட்ட, கடங்களில் ஜலத்தை நிரப்பித் தோளில் வைத்துக்கொண்டு திரும்பி வருவதைப் பார். இதோ சில ரிஷிகள் அக்னிஹோத்ரத்திற்காக அக்னியை

முட்ட, அதிலிருந்து புறவின் நிறத்தைப் போன்ற புகை 'காற்றால் அடிக்கப்படுவதைப் பா. திசைகள் ப்ரகாசமில்லாமல் போனதால் தூரத்திலிருக்கும் இலை அடர்ந்திராத மாங்களில் இலைகளின் நடுவில் இடைவெளி தெரியவில்லை. ராதரியில் ஸஞ்சரிக்கும் மிருகங்கள் வெளியில் புறப்பட்டுவிட்டன. ஆசிரமங்களில் வலிக்கும் மான் முதலியவை அக்னிஹோத்ர மேடையின் படிகளில் படுத்திருப்பதைப் பார். நகூத்ரங்களாகிற ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராத்ரி நெருங்கிவிட்டது. ஆகாசத்தில் சந்த்ரன் நிலாவைப் போர்த்துக் கொண்டு புறப்படுகிறான். நீயும் புறப்பட்டு ராமனிடத்திற்குப் போ. நீ சொன்ன மதுரமான கதைகளைக் கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்தேன். எனக்கு எதிரில் அலங்கரித்துக்கொள்வதை நான் பார்த்து ஆனந்தமடைய வேண்டுமென்றான். லீதையும் அப்படியே செய்து அனஸூயையை நமஸ்கரித்து ராமனிடத்திற்குப் போனாள்.

மஹா தபஸ்வியான அனஸூயை ப்ரீதியுடன் கொடுத்த ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு லீதை வருவதை ராமன் தூரத்திலேயே பார்த்து ஆனந்தமடைந்தார். பிறகு அனஸூயை வஸத்ரங்களையும் ஆபரணங்களையும் மாலைகளையும் விசேஷ ப்ரீதியுடன் தனக்குக் கொடுத்ததை லீதை அவரிடத்தில் சொன்னாள். மனுஷ்யாகளுக்குக் கிடைப்பதற்கரிய ஆபரணங்களையும் அலங்காரத்தையும் பார்த்து ராமலக்ஷ்மணர்கள் அதிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். அந்த ராத்ரியில் அவர்கள் அதரிமஹாவுயின் ஆசிரமத்தில்தங்கி, மறு நாட்காலையில், அங்கிருந்த மஹாவுிகள் ஸ்நானஞ் செய்து நியத்யமாங்களை முடித்துக்கொண்டபிறகு அவர்களிடத்திற்குப் போய், எங்களுக்கு உத்திரவு கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அப்பொழுது அந்தத் தாமாதமாக்கள் "ராம! நாங்கள் வோகனையும் கிழங்குகளையும் பழங்களையும் ஸம்பாதிக்க வெளியில் போக முடியவில்லை. இந்த வனத்தில் ராஷ்ணுகளின் உபத்ரவம் அதிகம். அவர்கள் நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கக்கூடியவர்கள். மனிதர்களின் மாம்ஸத்தைத் தினகிறவர்கள். வெகு கொடியவர்கள். அவர்களைப் போன்ற காட்டு மிருகங்களும் பலவுண்டு. அஜாக்ரதையாகவும் அசுத்தமாகவு மிருக்கும் தபஸ்விகளைத் தினகிறார்கள். அந்தத் துஷ்ட ஜனதுக்களை இங்கிருந்து தூரத்தவேண்டும். மஹாவுிகள் காட்டில் ஆஹாரத்தை ஸம்பாதிக்க ஏற்படுத்தியிருக்கும் வழி இதோ தெரிகிறது பா. இப்படியே போனால் அடர்ந்த காட்டிற்குள் சீக்ரமாகப் போகலா" மென்று அந்தத் தபஸ்விகள் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் லீதையையும் கைகூப்பிக்கொண்டு ப்ரீதியுடன் ஆசீர்வாதம் செய்தார்கள். பிறகு ராமன், லக்ஷ்மணனுடனும் லீதையுடனும், மேகக்கூட்டத்தில் ஸூர்யன் புகுவதுபோல, அந்த இருண்ட காட்டில் துழைந்தார்.

அயோத்யா காண்டம்

முடிந்தது.

ராமச்சந்திர பரப்ரஹ்மணே நம:

அயோத்யா காண்டம்.

குறிப்புகள்.

தைத்திரீய உபநிஷத் ப்ரஹ்மவல்லியில் “இந்த ப்ரபஞ்சம் யாவும் எதனிடத்திலிருந்து வெளிப்படுகிறதோ; வெளிப்பட்டவை எதனால் கிலைபெற்றிருக்கிறதோ; எதை முடிவில் அடைந்து எதனுடன் கலக்கிறதோ அதே ப்ரஹ்மமென்றறி”யென்றபடி, பாலகாண்டம் 16-வது ஸர்க்கத்தில் மஹாவிஷ்ணுவின் வரவு சொல்லப்பட்டது. புருஷ ஸூக்தத்தில் “கோடி ஸூர்ய ப்ரகாசனும் அக்ஞானமென்ற இருட்டிற்கு அப்பால் விளங்குகிறவனுமான இந்த மஹா புருஷனை அறிவேன்” என்றபடி பரமபுருஷனுடைய கல்யாண குணங்கள் 19-வது ஸர்க்கத்தில் “உண்மையான வீண்போகாத பராக்ரமமுள்ள மஹாத்மா வென்று நான் ராமனை அறிவே”னென்று விச்வாமித்ரரால் சொல்லப்பட்டது. மனதிற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டாத மஹிமை வாய்ந்தவர் அந்தப் பரமபுருஷனையென்று 29-வது ஸர்க்கத்தில் காச்யபர் ஸ்துதிக்கிறார். மற்றத் தைவங்கள் அவருக்கு ஸமமல்ல.

விஷ்ணுவானவர் ஹுங்காரத்தால் சிவனுடைய தனுஸை பலமின்றிச் செய்தபொழுது அவ்விருவரில் யார் மஹிமையுள்ளவரென்ற ஸந்தேஹம் தேவதைகளுக்கு நீங்கிற்று. அதே தனுஸை ராமன் ஒடித்ததாலும் விஷ்ணுவின் தனுஸைப் பரசராமனிடத்திலிருந்து வாங்கி நாணெற்றிப் பாணத்தைப் பூட்டினதாலும் ராமனே அந்தப் பரம புருஷனென்று வால்மீகியால் உபதேசிக்கப்பட்டது. இந்த அயோத்யா காண்டத்தில் அவர் அனந்த கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமென்று உபதேசிக்கிறார்.

அல்லது, இந்தக் காவ்யத்தின் முக்யமான கதாபுருஷர்கள் உத்தமமான வம்சத்திற் பிறந்தவர்கள்; தனுர்வேதத்தில் விச்வாமித்ர மஹர்ஷியால் கற்பிக்கப்பட்டவர்கள்; அதிபால்யத்திலேயே தாடகை ஸுபாஹு மாரீசன் முதலிய ராஷ்டிரஸர்க்கோ விளையாட்டாக ஜயித்ததால் எல்லையற்ற மஹிமையையும் பராக்ரமத்தையு முடையவர்கள்; ராமன் பரமசிவனுடைய தனுஸை ஒடித்தவர்; விஷ்ணுவினுடைய தனுஸை வாங்கிக்கொண்டவர்; மஹாலக்ஷ்மி

யான லீதையை விவாஹஞ்செய்தவரென்று கொண்டாடப்படுகிறது. இவை யாவும் ராமசந்த்ரன் இனி வரும் காண்டங்களில் செய்யும் ஆச்சர்யகரமான செயல்களுக்கு ஒத்திருக்கிறது. இப்படிப் பால காண்டத்தில் வர்ணித்து, இந்த அயோத்யா காண்டத்தில் ராமன் பிதாவின் கட்டளையைத் தவறாமல் பூர்ணமாய் நிறைவேற்றினதும் இன்னும் மற்றத் தர்மங்களைக்குறைவின்றி அனுஷ்டித்ததும் வர்ணிக் கப்படுகிறது. மேலும், இதற்கு மேலான பரதர்மமும் உபதேசிக்கப் படுகிறது. பகவானுடைய கைங்கர்யத்திலேயே ஈடுபட்டிருக்கும் பக்தனுடைய நடத்தை இன்னதென்று லக்ஷ்மணனும், பகவானுக்கே தன்னை அர்ப்பணஞ்செய்து அவரையே சரணமடையவேண்டிய தென்ற தர்மத்தைப் பரதனும், பாகவத கைங்கர்யமே ச்ரோஷ்டமென் பதைச் சத்ருக்களும் அனுஷ்டித்தது அதற்கு உதாஹரணங்கள்.

அல்லது, பகவான் பூதேவியுடன் ஒரே சேர்த்தியிலிருப்பது பாலகாண்டத்திலும், பூதேவியுடன் விளங்குவது அயோத்யா காண்டத்திலும் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

அல்லது, பகவானுடைய பரத்வமும் நித்யவிபூதியும் பால காண்டத்திலும், ஸகல ஜீவகோடிகளின் சேஷமத்திற்காக அவ ருடைய ஸௌலப்யமும் லீலாவிபூதியும் அயோத்யாகாண்டத்திலும் காட்டப்படுகிறது.

அல்லது, லக்ஷ்மீஸமேதனான பகவானே நமக்கு ப்ரார்ப்யம் (நாம் அடையவேண்டிய பொருளென்று) பாலகாண்டத்திலும், ஜீவன் களின் ஸ்வபாவமும் லக்ஷணங்களும் அயோத்யாகாண்டத்திலும் உபதேசிக்கப்படுகின்றன. பரம ஸௌலபமாயும் பரம ரஹஸ்யமாயும் பரம அவச்யமாயுமிருக்கும் ஸாதனம் பாகவதர்களுடைய கைங்கர்யமே யென்று சத்ருக்களனுடைய நடத்தை காட்டுகிறது.

மேலும், இந்தக் காண்டத்தில் சில அரிய போதனைகள் செய்யப் படுகின்றன.

(1) தசரதர் முன்பு தான் கைகேயியிக்கு இரண்டு வரங் களைக் கொடுத்தது, எதை வேண்டுமானாலும் கேட்கலாமென்று அஜாக்ர தையாக வாக்களித்ததை மறந்ததும்;

(2) அவளை விவாஹஞ் செய்தபொழுது அவளுக்குப் பிறக்கும் புத்ரனுக்கே ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பேனென்று செய்த ஒப்பந்தத்தை மறந்ததும்;

(3) அறுபதாயிரம் வர்ஷங்களான பிறகும் அவர் காம ஸூக்தத் திற்கு அடிமைப்பட்டுத் தன் மூத்த பார்யைகளான கௌஸல்யை ஸுமித்ரைகளைத் தகுந்தபடி நடத்தாமல் அலாப்யஞ் செய்ததும்,

(4) கைகேயியின் கோபத்தைத் தணிப்பதற்காக எதைக் கேட்டாலும் கொடுக்கிறேனென்று அஜாக்ரதையாக வாக்களித்ததும்,

(5) முன்பு கைகேயிக்கும் அவளுடைய பிதாவிற்கும் செய்த ப்ரதிக்கைக்கு விரோதமாக ராமனுக்கு அதே ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பேனென்று ஜனங்களுக்கு முன்பாக ப்ரதிக்கை செய்ததும்,

(6) பிறகு கைகேயி கேட்ட வரங்களைப் பூர்த்திசெய்ய வேண்டினதால் ராமனைக்காட்டிற்கனுப்பி அந்த ப்ரதிக்கை வினானதும்,

(7) இப்படி பெல்லாம் ந்யாய விரோதமாக நடந்ததால் அவருடைய பூர்வ ப்ரதிக்கையின்படி பரதனுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய ராஜ்யத்தை அவன் அடையாமற் போனதும்,

(8) வலிஷ்டருடைய சொற்படி இக்த்வாகு வம்சத்தில் பல தலைமுறைகளாய் மூத்த புத்ரனுகே ராஜ்யம் கிடைக்க வேண்டுமென்ற குலதர்மத்தைக் கேவலம் காமத்தால் தூண்டப்பட்டு ஒரு பெண்ணை விவாஹஞ் செய்வதற்காகத் தசரதர் மாற்றினதும்,

(9) தான் அஜாக்ரதையால் செய்த ப்ரதிக்கையின் பயனை வருந்தாமல் அனுபவிக்க வேண்டியிருக்க, அவர் கைகேயியைக் குற்றஞ்சாட்டி நிந்தித்துச் சபித்து அந்த வரங்களை விட்டுக்கொடுக்கும்படி ப்ரார்த்தித்ததும்,

(10) தன்னையும் தன் தன்மையையும் மறந்து அவளுடைய கால்களைப் பிடித்துக்கொள்ள முயன்றதும்,

(11) முன்பு நடந்த விஷயங்களை நன்றாக அறிந்த ஸுமந்த்ரரும் வலிஷ்டரும் தசரதரை எச்சரித்து ஞாபகப்படுத்தி ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்ய சிச்சயிப்பது பூர்வ ப்ரதிக்கைக்கு விரோதமென்று தடுக்காமலிருந்ததும்,

(12) முன்று காலங்களையுமறிந்த வலிஷ்டர் மேற்சொன்னதை மறந்து ராமனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் நடக்காதென்று தெரிந்தும் அதற்கு முஹூர்த்தம் வைத்து ஸகல ஏற்பாடுகளையும் செய்ததும்,

(13) தனக்கு ந்யாயமாகக் கிடைத்த வரங்களை பூர்த்தி செய்யும்படி கேட்ட கைகேயியை வலிஷ்டரும் வித்தார்த்தரும் ஸுமந்தாரும் தடுக்கப்பார்த்ததும் கண்டித்ததும்,

(14) ராமனுடைய அபிஷேகத்திற்காக ப்ரஜைகளின் ஸம்மதியை அபேஷித்த தசரதர் பிறகு கைகேயிக்கு வரங்களைக்கொடுத்து அதன்படி ராமனைக் காட்டிற் கனுப்பினபொழுது மந்தரிகளையும் மஹர்ஷிகளையும் ப்ரஜைகளையும் கொஞ்சங்கூடக் கலந்துகொள்ளாமல் யதேச்சாதிகாரமாக நடந்ததும்,

(15) அதே ஜனங்களும் மந்தரிகளும் அவருடைய நடத்தை யைக்கண்டித்து அப்படிச்செய்யக்கூடாதென்று தடுக்காமலிருந்ததும்,

(16) தன் வம்ச சரித்திரத்தையும் ராஜ்ய ரஹஸ்யங்களையும் நன்றாயறிந்திருக்கவேண்டிய ராமனும் ப்ரதனும், முன்பு தசரதர் கைகேயியை விவாஹஞ் செய்தபொழுது அவருடைய புத்ரனுக்கே ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பதென்று செய்த ஏற்பாட்டை அறியாமலிருக்க முடியாதென்பதும் (அயோத்யாசாண்டம் ஸர். 107) அப்படியிருந்தும் தசரதர் தனக்கு அபிஷேகம் செய்விப்பதாய்ச் சொன்னபொழுது அவருக்குப் பூர்வ விருத்தார்த்தத்தை ஞாபகப்படுத்தாமல் அபிஷேகஞ் செய்துகொள்ள ஸம்மதித்ததும்,

(17) இம்மாதிரி கார்யங்களுக்குப் பலவகை இடையூறுகள் நேரும். உன் தம்பி பரதன் மிகவும் நல்ல எண்ணமுடையவனே, இந்திரியங்களை ஜயித்தவனே, தயையுள்ளவனே ; ஆனாலும் அவன் இங்கிருந்து அம்மான் வீட்டிற்குப் போய் நாளாயிற்று. தர்ம சிந்தையுள்ளவர்களாயும் ஸாதுக்களாயும் பிறரால் கலைக்க முடியாத மனதுள்ளவர்களாயுமிருக்கும் மனிதர்களுடைய மனஸும் மாறிவிடும். ஆகையால் பரதன் ஊருக்கு வருவதற்கு முந்தியே இந்தக் கார்யத்தை முடிப்பது நல்லதென்று (அயோ. 4.) தசரதர் சொன்னதால், பரதனை வஞ்சித்து அவனுக்கு ந்யாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தை ராமனுக்குக் கொடுக்க விச்சயித்ததும்; ராமன் அதற்கு ஆகேஷிக்காமல் அதை ஒப்புக்கொண்டதும்,

(18) ராமனுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தைத் தான் பரதனுக்குக் கொடுக்கும்படி முடிவில் ஒருவேளை நேரிட்டால் அந்த அக்ரமத்தை ஜனகர் ஒப்புக்கொள்ளாமல் கண்டிப்பாரென்று அவருக்கு ஸமாசாரம் அனுப்பாததும்,

(19) பரதனுக்குக்கொடுப்பதால் விவாஹகாலத்தில் ப்ரதிக்ளை செய்த ராஜ்யத்தை ராமனுக்குக் கொடுப்பதாக நிச்சயித்ததைக் கேட்டால் கேகயராஜன் ஆக்ஷேபிப்பானென்று அவனுக்கு ஸமாசாரம் அனுப்பாமலிருந்ததும்,

(20) மற்ற அரசர்களுக்குச் சொல்லி அனுப்பியதும், சிக்கலான விஷயங்களே. ஆயினும் இவைகளுக்குப் பெரியோர்கள் சொன்ன பரிஹாரங்களும் ஸமாதானங்களுமுண்டு. அவை உபதேச பரம்பரையாய்க் கிடைக்கக் கூடியவை.

தசரதர் விச்வாமித்ரருக்குச் செய்த ப்ரதிக்ளை முன்பின் போஜிக்காமல் செய்ததே. இப்படி அவருக்கு ஸ்வபாவமென்றும் அதனால் ஒவ்வொரு தடவையிலும் பலகஷ்டங்களை அனுபவித்தாரென்றும் நாம் அப்படிச் செய்யக்கூடாதென்றும் வால்மீகி உபதேசிக்கிறார். மேலும் ந்யாய விரோதமாக அவர் நடந்துகொண்டதால் அந்தயகாலத்தில் புத்ரசோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு, நான்கு புத்ரர்களிருந்தும் ஒருவனாவது ஸம்பத்திலிருந்து செய்யவேண்டிய வைதிக ஷௌனிக க்ரியைகளைச் செய்யாமல்போனதும், அவருடைய ப்ரஜைகளே அவரை நிந்தித்ததும் அவருக்குக் கர்மதண்டனையென்று காட்டப்படுகிறது.

பத்ம புராணத்தில் இதைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு, கைகேயியிக்குத் தசரதர்செய்த ப்ரதிக்ளையை நிறைவேற்றுவதற்காக ராமனுக்குச் செய்த ப்ரதிக்ளையைத் தவறினாரென்றும், அதற்காக அவருக்கு நல்லகதி கிடைக்கவில்லைபென்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஸாக்ஷாத் மஹாவிஷ்ணுவே நான்கு புத்ரர்களுய்ப் பிறந்தாலும் ஒரு வனுடைய காமத்தின் பலத்தைக் கொண்டுமேனும் மாற்றமுடியாதென்றும் காட்டப்படுகிறது. மேலும், ராமனுக்கு உதவி செய்ய வேண்டின ஜடாயுவிற்கும், அவருடன் முடிவில் விபூதியில் இறங்கின ஸகலஜனங்களுக்கும் பரிவாரங்களுக்கும், ப்ரஜைமாவால் புதிதாக விரூஷ்டிக்கப்பட்டுத் தன் வைகுண்டத்திற்கு அடுத்த ஸார்தானிக லோகத்தில் வாஸம் கிடைத்திருக்க, தன்னைப் புத்ரனாக அடைந்த தசரதருக்கு மாத்ரம் தேவதைகள் வலிக்கும் ஸ்வர்க்க லோகத்திற்கு மேலான ஸ்தானம் கிடைக்கவில்லை யென்ற விஷயம் கவனிக்கத்தக்கது.

மேலும், கைகேயியும் மந்தரையும் செய்த கார்யங்களுக்குத் தகுந்த ந்யாயமும் காரணங்களும் காணப்படுகின்றன. அவைகளைப்

புறக்கணித்து அவர்களை எல்லையில்லாமல் நிர்த்திப்பதும் குற்றஞ்சாட்டுவதும் நியாயத்திற்கு ஒத்ததாகத் தெரியவில்லை. இதின் ரஹஸ்யத்தைப் பரத்வாஜர் பரதனுக்குச் (92 வதில்) சொல்லுகிறார். இதுவெரு விஸ்தாரமாய் வாதிக்கக்கூடிய ப்ரச்னையாகையால் இங்கே விவரிக்கப் படவில்லை. ஆனால், தன் பிதா கைகேயியிக்குச் செய்த பரதிக்ளை ந்யாயமாவென்றும், ராஜ்யத்தின் பரம்பராக்ரமத்தை மாற்ற அவருக்குப் பாத்ய முண்டாவென்றும் விசாரிப்பது தனது கடமையல்லவென்று ராமன் விலக்கினார். ஒரு ஸைன்யத்திலுள்ள வீரர்கள் தங்களுடைய ஸேனாபதி இட்ட கட்டளைகளை விசாரிக்காமல் ஆக்ஷேபிக்காமல் தவக்கமின்றி உடனே கீழ்ப்படியவேண்டியது; இல்லாவிட்டால் ஸைன்யத்தின் அமைப்பே குலைந்துவிடும்; ஜயமகிடைக்காது. அந்த உத்திரவின் ந்யாயா ந்யாயமும் பாப புண்யமும் வேனாபதியைச் சேர்ந்ததே. அவைகளின் லாபலன்களை அனனே அனுபவிப்பான்; தாங்கள் ஸைன்யத்தில் வேலைசெய்ய ஒப்புக்கொண்டு சேர்ந்த பிறகு கீழ்ப்படிவதே கடமை, தர்மம், ந்யாயம், புண்யம். இப்படியே பூர்வ கர்மத்தால் அரசனுக்கு புத்ரனாயும் ப்ரஜையாயும் பிறந்தவர்கள் அவனுடைய கட்டளையைக் கீழ்ப்படிவதே தர்மம். அவைகளின் பாப புண்யமும் லாபநஷ்டமும் அவரைச் சேர்ந்தவை யென்ற உத்தமமான தர்மத்தை அனுஸரித்தே ராமன், தன் பிதா செய்த ப்ரதிக்ளையின்படி வனத்திற்குப் போனார். மேற் சொன்னபடி கைகேயிபிக்கு அப்படி வரங்கேட்க ந்யாயமுண்டென்றும் அவருக்குத் தெரியும். இந்த தர்மத்தையே ராமன் அனுஷ்டித்துக் காட்டி கிருக்கிறாரென்பதையே நாம் பின்பற்றவேண்டும்.

ஸ்ரீ ராமசுந்தர பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டம்

ஸர்க்கம் 1

ராமன் ஆசிரமங்களுக்குச் சென்றது

ப்ரஸிர்ய து மஹாரண்யம் தண்ட'காரண்ய மாத்மவாத் |
த'த'ர'ய ராமோ து'ர்த'ர'ஷ: தாபஸாஸ்ரம மண்ட'லம் || (1)

அவதாரிகை

மூன் காண்டத்தில் பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமாகவும் வேதாந் தத்தால் அறியக்கூடியதாகவும் இருக்கும் பரப்பிரஹ்மத்திற்கு அவித்யையின் ஸம்பந்தமில்லாமை, ஸகலத்திற்கும் அந்தர்யாமியா யிருத்தல், ஒப்பில்லாத தேஜஸ், தர்மத்தை ஸ்தாபித்தல் முதலிய அனந்த கல்யாண குணங்கள் உண்டு என்பது வர்ணிக்கப் பட்டது. இங்கே ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதென்ற தர்மம் விசேஷமாக வர்ணிக்கப்படுகின்றது. மூன் காண்டத்தில் பித்ருவாக்கிய பரிபாலனமென்ற தர்மம் ஸாதுக்களால் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டு மென்ற முக்கியமான உபதேசமும், இங்கே ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதே முக்கியமென்ற உபதேசமும் செய்யப்படுகின்றன.

5

10

கேசராசாரியருடையசாபத்தால் காடான தண்டகாரண்யத்தின் (தண்டகனென்ற அரசனுடைய ராஜ்யத்தின்) மற்றொரு பாகத்தில் பிறகு ராமன் புருந்தார். அந்த கோரமான வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பதில் அவருக்கு பயம் எள்ளளவும் இல்லை. ஸகலத்திற்கும் ஆதாரமானவரை அசைக்கும் வஸ்துவும் உண்டோ? சிறிது தூரம் பிரயாணம் செய்து தபஸ்விகளின் ஆசிரமக்கூட்டங்களைக் கண்டார். யாகத்திற்காகக் கொண்டுபோய் வைக்கப்பட்ட தர்ப்பங்கள் அங்கே நாற்புறமும் கட்டுகளாகக் கிடத்தன. மரவுரிகள் அங்கங்கே வெய்யிலில் உலர்த்தப்பட்டிருந்தன. வேதாந்யபனத்தாலும் வைதிக கர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதாலும் உண்டாகும் அழகும் காந்தியும் எங்கும் பரவி இருந்தன. ஸாலியன் உதிக்கும்பொழுதும் அஸ்தமிக்கும்பொழுதும் மந்தேஹர்களென்ற ராக்ஷஸர்கள் அவனை எதிர்க்கிறார்கள். நடுப் பகலில் அவர்கள் நெருங்குவதில்லை. அப்பொழுது ஆகாசத்தில் பூர்ண

15

20

- 25 தேஜஸுடன் விளங்கும் ஸூரிய மண்டலத்தைப் பார்க்க முடியாது. அப்படி ராஷஸர்கள் அங்கே நெருங்க முடியவில்லை. இயற்கையாகவே சத்ருக்களான பிராணிகளுக்கும் அந்தப் புத்தி கிங்கி வெகு பிரீதியுடன் அங்கே அவை ஸஞ்சரிக்கும். ஆகையால் ராஷஸர்களின் உபத்திரவத்திற்குப் பயந்து ஸகல ஜந்துக்களும் அங்கே சரணமடைந்தன. உள்ளும் வெளியும் யாதொரு குப்பை செத்தை இல்லாமல் சுத்தம் செய்யப்பட்டிருந்தது. பலவிதமான மிருகங்களும் பகலிகளும் அங்கே ஆனந்தமாக வளர்த்துக் கொண்டிருந்தன. மிகவும் மனத்தைக் கவரும் இடமானதாலும், தேவதைகள் பிரியத்தோடு வளர்க்குமிடமானதாலும், அப்ஸரஸ்கள் அந்தப் புண்ணிய பூமியைப் பூஜித்து அங்கே அடிக்கடி வந்து நர்த்தனம் செய்வார்கள். விசாலமான அக்னிமூலாத் திரசாலைகளாலும் யாக பாத்திரங்களாலும் மான் தோல்களாலும் பூமியில் பரப்புவதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட தர்ப்பங்களாலும் ஸமித்துகளாலும் ஜலபாத்திரங்களாலும் பழம் கிழங்கு வேர் முதலியவைகளாலும் விளங்கின. காட்டிலுண்டாகும் பல புண்ணியவிருஷங்கள் ருசிபுள்ள பழங்களால் நிறைந்து அவைகளைச் சுற்றியிருந்தன. பூதபலி வைகலதேவம் முதலிய கிரியைகளால் பரிசுத்தமாக இருந்தன. வேதகோஷத்தால் நிறைந்திருந்தன. தேவபூதைக்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. தாமரை ஓடைகளால் விளங்கின.

- 45 பழம் கிழங்கு முதலியவைகளைப் பூஜிக்கும் பல முனிவர்கள் மரவுரி மான்தோல் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அங்கே வளர்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வயது சென்றவர்களில் சிலர் ஸூரியனைப்போலும் சிலர் அக்னியைப்போலும் பிரகாசித்தார்கள். அங்கே வேறு சில மஹரிஷிகளும் உண்டு. மஹா புண்ணியவான்கள்; ஆகாரியமமுள்ளவர்கள்; மேற்சொன்ன முனிவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவர்கள். கர்ம காலங்களில் உச்சரிக்கப்படும் வேதமந்திரங்களால் பிரஹ்மலோகத்தைப் போன்ற அந்த இடம் ஓசையுடன் கூடியிருந்தது. மஹாபாக்கியசாலிகளும் பரப்ரஹ்மஞானிகளுமான பிராம்மணர்கள் அவ்விடத்தைத் தங்களுடைய தேஜஸால் பிரகாசிக்கச் செய்தார்கள்.

- 55 ராமன் அந்த ஆரிரமக் கூட்டங்களைப் பார்த்து, அங்கிருந்த மிருகங்களுக்கும் பகலிகளுக்கும் பயத்தை உண்டாக்கக்கூடாதென்று தன் வில்லின் நாணத் தனர்த்திவிட்டு அந்தப் பர்ணசாலைகளை நோக்கிப் போனார். மூன்று காலங்களையும் அறிந்த அந்த மஹரிஷிகள் மஹாவிஷ்ணுவே ராவணனை வதம்செய்ய ராமனாக அவதரித்திருக்கிறார்; மஹாலக்ஷ்மியே வீதையாக வந்திருக்கிறாள். லக்ஷ்மணன் அவருடைய அம்சம். ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்திலிருந்து கரையேற்றும் ஸாதனமான பிரஹ்மம் அவரே என்ற சகஸ்யத்தை அறிந்து, மஹாப்பிரீதியோடு அவர்களை எதிர்கொண்டழைத்தார்கள். இருட்

டைப் போக்க உதித்த சந்திரனைப்போல் பூபரத்தைத் தீர்க்க அவ
தரித்தவரும், பெளர்ணிமா சந்திரனைப்போல் ஸகல தாபத்தைப்
போக்குவதற்கும், இருண்ட காடுகளின் வழியாக வரும்பொழுது
கறுத்தமேகங்களிலிருந்து உதிக்கும் சந்திரனைப்போல் காணப்படுகிற
வருமான ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியை, தாங்கள் அனுஷ்டிக்கும் தவம்
பூஜை நேறாமல் உபாஸனை அப்யயனம் முதலியவைகளால் அடை
யப்படும் பரம்பொருளாக அறிந்தார்கள். அதுவரையில் ஞானக்
கண்ணால் பார்த்து வந்த பரவாஸுதேவனை அப்பொழுது வெளிக்
கண்ணால் பார்த்து, "இவ்விதமான ரூபலக்ஷண காந்தியுடைய மஹாத்
மாக்கள் ராகுஸர்கள் நிறைந்த இந்தக் காடுகளில் என்ன கஷ்டப்
படுவார்களோ" என்று அவர்களைப்பற்றி மனம் பதறி, பகவானு
டைய விரோதிகளை நாசம் செய்வதற்கு, "உங்களுக்கு ஸர்வமம்
களங்களும் உண்டாகட்டும்" என்று ஆசீர்வதித்தார்கள். பகவானே
தங்களுக்கு ரக்ஷகனென்ற நியமம் தவருதவர்களானதால் மஹா
பக்தியுடன் அவரைப் பூஜித்தார்கள்.

அந்த மஹாரிஷிகள் காட்டில் கடுத்தவம் செய்து கொண்டு
ஒருபொழுதும் கலங்காத சித்தமுடையவர்கள். ஆனாலும் ராம
னுடைய அங்கங்கள் ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் உத்தமலக்ஷணத்தின்
படி அமைந்திருப்பதையும், தேகமெங்கும் பரவியிருக்கும் காந்தி
கண்ணைப்பறிப்பதையும், மலர்ந்த புஷ்பத்தைப்போல் மிகவும் மிருது
வாக இருப்பதையும், சிரேஷ்டமான முத்துக்களில் நிறம் ஆடும்பொழு
துள்ள பளபளப்பு அவருடைய அங்கங்கள் யாவற்றிலும் பரவியிருப்
பதையும் கண்களால் எவ்வளவு பானம் செய்தும் அவர்கள் திருப்தி
அடையவில்லை. அந்தக் காட்டிலுள்ள யாவரும் அதுவரை
யில் பார்த்திராத ஸௌந்தரியம் வாய்ந்த ராமலக்ஷ்மணர்க்கையும்
ஸீதைகளையும் கண்டு அடங்காத ஆச்சரியம் கொண்டனர். பிரஹ்மா
முதலிய தேவதைகளுக்கும் எட்டாத பகவான், ஸீதா லக்ஷ்மணர்
களுடன், முடவனிருக்குமிடத்தில் கங்காப்பிரவாகம் வந்ததுபோல்,
நாமிருக்குமிடத்தைத் தேடிவந்து நமக்குத் தரிசனம் கொடுக்கிறார்
என்று, அவருடைய ஐகன்மோஹனமான திவ்விய திருமேனியைத்
தரிசித்ததாலுண்டான ஆனந்தத்தை இடைவிடாமல் அனுபவிக்க
விரும்பி, அவர்களைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.
மஹாபாக்ஷியசரவிகளான அந்த ரிஷிகள் ஸகல பூதங்களுக்கும்
தரிசுத்தையே தேடும் ராமனைத் தங்களுடைய பர்ணசாலையில் பூஜிக்
கத்தகுந்த அதிதியாக வளரிக்கச் செய்தார்கள்.

பிறகு அவர்களின் கௌமத்தை விசாரித்து அர்க்ஷியபாத்தியம்
முதலியவைகளால் உபசரித்தார்கள். ஐவலிக்கும் அக்ஷியைப்
போன்ற அந்த ரிஷிகள் தங்களுக்குத் தெய்வமான ராமமூர்த்திக்குச்
செய்த உபசாரம், அவர்களின் தர்மானுஷ்டானத்திற்குப் பயனோ
யன்றி வேறல்ல. முன் பிறப்புகளிலீ என்ன புண்ணியம் செய்தார்
களோ! அவர்கள் "ராம! பரமபுருஷனுன உன்னைத் தரிசித்ததால்

- 105 தன்யர்களாகிறோம். எங்களுடைய பாக்கியத்தை வர்ணிக்க முடியுமா” என்று கூறித் துதித்தார்கள். வனத்தில் கிடைக்கும் உணவுகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள். ஸர்வசேஷியான (பிரபு) பகவானிடத்தில் சேஷர்களாகியிருக்கும் (ஸேவகர்கள்) தாங்கள் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய தர்மத்தை நன்றாக அறிந்தவர்கள்; இவரே ஆதி புருஷனென்ற உறுதியாலுண்டான பக்தி மேலிட்டு ஸர்வபாங்கமாகப் பணிந்து கைகூப்பி, “ராம, நீ வர்ணுகிரம தர்மங்களைக் குறையில்லாமல் காப்பாற்றுகிறவன்; கஷ்டப்படும் எங்களைப் போன்ற முனிவர்களாலே சரணமடையத்தக்கவன்; பரம தெய்வமாகையால் பூஜிக்கத்தகுந்தவன்; அரசனாகையால் மரியாதை செய்யத் தகுந்தவன்; தண்டிக்கும் அறிவாரத்தையுடையவன்; ஹிதத்தையே உபதேசிப்பதால் குரு. பூலோகத்தில் அரசன் இந்திராதி லோகபாலர்களுடைய நூலில் ஒரு அம்சமாக ஐனங்களை ரக்ஷிக்கிறான் ஆகையால் அரசர்கள் லோகத்தாரால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டு சிரேஷ்டமான போகங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். நான்கு திப்பாலர்களின் அம்சங்களிலும் நாலில் ஒரு ஒரு பாகம் சேர்ந்து அரசனிடத்தில் விளங்குகிறது. அந்த திப்பாலர்கள் உன் அடிமைகள். அரசர்களுக்கே இவ்வளவு மஹிமை இருந்தால் ஸகல ஜகத்தையும் ரக்ஷிக்க அவதரித்த ஸர்வேசுவரனுன உனக்குத் தர்மரக்ஷகன் சரணயன் என்ற ஸக்ஷணங்கள் பொருந்தியிருப்பது ஆச்சரியமா? நாங்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறோம். கஷ்டப்படுகிறவர்களை ரக்ஷிப்பதே விரதமாக உடைய நீயே எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும். என்னை உபாஸித்த பலத்தால் இப்படிச் சொல்லுகின்றீர்களோ என்றால், அல்ல. ‘உபாஸனையில் தவறு ஏற்பட்டால் கெடுதி நேரும். ஆகையால் உன் ராஜ்யத்தில் வலிக்கிறோம் என்ற காரணத்தினாலேயே நீ எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும். இந்த உபாயத்தில் தவறு ஏற்பட நியாயமில்லை. ‘அப்படியே செய்கிறேன்; ஆனால் வனவாஸம் முடித்து அயோத்தியைக்குத் திரும்பிப்போன பிறகு ரக்ஷிக்க முடியும்’ என்றால், நீ ஸம்ஹாஸனத்திலிருந்தாலும் காட்டிலிருந்தாலும் நீயே எங்களுக்கு அரசன்; ரக்ஷகன். நீ ஸர்வசக்திகளும் பொருந்தியவன் என்றும், கால தேச வஸ்துக்களென்ற ஸகல எல்லைகளுக்கும் மேற்பட்டவன் என்றும், ஸர்வசேஷி என்றும், இந்தக் குணங்கள் உனக்கு இயற்கையே என்றுப்! லோகப்பிரஸித்தமல்லவா? அந்த கல்யாண குணங்களுக்கும் ஒரே இருப்பிடமானவனே! ஜகத்தை மோஹிக்கச் செய்யும் உன் திப்ப நிருமேனியை நியானம் செய்வதாலுண்டான ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் ராக்ஷஸர்களை நீயே தடுக்க வேண்டும். மற்ற அரசர்கள் புத்தி பலத்தாலும் ஸைன்ய பலத்தாலும், தங்கள் குடிகளை மாத்திரம் காக்கக் கூடியவர்கள். ஸகல லோக ரக்ஷகனும் அஸ்தமாய துரனுமான உனக்கு அயோத்தியையில் இருந்தால் பலம் அதிகமென்றும் காட்டிலிருந்தால் பலம் குறைவென்றும் உண்டோ? ‘நீங்கிரே உங்கள் தபோமஹிமையால் இந்தக் காரியத்தைச் செய்ய முடியுமல்லவா
- 145

என்றால், நாங்கள் தபஸ்விகள்; அதைக் கெடுக்கும் கோபத்தை ஐயித்தவர்கள்; இந்திரியங்களை ஐயித்தவர்கள். ஆகையால் இந்த ராக்ஷஸர்களை சபிக்க முடியாமலிருக்கிறோம். மேலும் எங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை யோசித்தால் இதே நியாயமென்று தோன்றும். சேஷர்களான நாங்கள் சக்தியிருந்தும் எங்களை ரகிக்க யத்தனம் செய்யக் கூடாது. உன்னையே ரகிகளுக அடையவேண்டும். நாங்களும் உன்குழகனல்லவா? நீயே கதி. ஆனால், 'உங்களை நான் ரகிக்க நீங்கள் என்ன ஸாதனத்தை அனுஷ்டித்தீர்கள்' என்றால் நாங்கள் சரணுகதி செய்வதையே தனமாக உடையவர்கள். அதையே காரணமாக வைத்துக்கொண்டு எங்களை ரகிக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள். (சரபங்களுடைய ஆசிரமத்திலுள்ள ரிஷிகள் கரன் முதலிய ராக்ஷஸர்களிடத்திலிருந்து தங்களை ரகிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டபடியால் இந்த ரிஷிகள் விரும்பினது மோக்ஷமே என்று வியாக்காணம் செய்யப்படுகிறது.)

பிறகு பழங்கனாலும் மெழுகுகளாலும் புஷ்பங்களாலும் வணத்தில்கிடைக்கும்மற்ற உணவுகளாலும் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் ஸீதை வையும் அந்த ரிஷிகள் உபசரித்தார்கள்; சரணுகதி செய்பவர்களுக்கு ஏற்பட்ட கைங்கர்யம் அதுவே. வேறு சிலர் ஸகல ஸாதனங்களையும் அனுஷ்டித்து வீத்தியடைந்தவர்கள்; ஆனால் நியமத்தையுடையவர்கள்; தங்களுடைய ஸ்வரூபத்திற்கொத்த கைங்கர்யத்தைச் செய்கிறவர்கள்; ஸ்வரூபத்திற்குவிரோதமாயும் விலக்கப்பட்டதாயுமிருக்கும் பலாபேஷையுள்ள கர்மங்களில் ஆசையற்றவர்கள். இவர்கள் மேற் சொன்ன கைங்கர்யத்தைச் செய்ய தேகத்தில் சக்தியில்லாதவர்களாக, ஸர்வ சேஷியான ராமனை விதிப்படி ஸ்தோத்திரம் நமஸ்காரம் முதலியவைகளால் உபசரித்தார்கள்.

ததாத்யே தாபணா: ஸித்தா: ராமம் வைஸ்வநரோபமா: |
ந்யாயங்குத்தா யதாத்யாயம் தர்பயாமாஸு ரீஸ்வரம் || (23)

ஸர்க்கம் 2

விராதன் ஸீதையை எருந்துச் சென்றது

க்ருதாதித்யோத ராமஸ்து ஸூர்யஸ்யோத்யதம் ப்ரதி |
ஆமந்தீர்ய ஸ முநீத் ஸர்வாத் வதமேயாத்வ காந்தத || (1)

இப்படி வேறு பிரயோஜனத்தை எதிர்பாராமல் அந்த முனிவர்கள் தனக்குச் செய்த பூஜையைப் பகவான் வெகு பிரியத்துடன் அங்கேறித்து, மறுகாள் ஸூரியன் உதித்தவுடன் வீத்திய கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு அவர்களிடத்தில் அனுமதி பெற்று, வணத்தில் புருந்தார். பலவிதமான மான்களும் புலிகளும் சிறுத்தைகளும் அங்கே பயமில்லாமல் ஸஞ்சரித்தன. கற்பாறையைப் போன்ற விராத லுடைய தேகத்தால் அரைபட்டு அங்கிருந்த மரங்களும் கொடிகளும்

குணங்களும் அழிந்தன. பகவிகள் அவனிடத்தில் பயந்து உயரப்பறத்
தாலும் கூடிவந்திலை. கவர்க்கோழிகள் மாத்திரம் கண்ணுக்குத்
10 தெரியாமல் எப்பொழுதும் கத்திக்கொண்டிருந்தன.

இப்படிக் கொடிய மிருகங்களால் சிதைந்த காட்டின் நடுவில்
ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் போகையில் மனிதர்களைக்கொன்று
தின்னும் ஒரு ராசுலக்ஷிக் கண்டார்கள். அவன் மலையைப்போல்
பருத்த தேகமுடையவன்; சகல பிராணிகளும் நடுங்கும்படி கோச
15 மாகக் கத்திவென்; பெரிய கண்களையுடையவன்; எப்பொழுதும்
திறந்த விசாலமான வாயையுடையவன்; மேறும் பள்ளமுமான
வயிற்றையுடையவன்; பார்க்கப் பயங்கரமானவன்; ஏற்றத் தாழ்
வுள்ள அங்கங்களுடும் மிகவும் செட்டையாக, விகாசமான
வேஷத்துடன், ரத்தத்தாலும் தசையாலும் பூசப்பட்ட புவித்தோலைப்
20 போர்த்துக்கொண்டு, பிராணிகளைக் கொல்லவிரும்பி யமன் ஓடி
வருவதுபோல், வாயைத் திறந்துகொண்டு சகல ஐந்துக்களும்
பயந்து நடுங்கும்படி ஓடிவந்தான். அவனுடைய தோளிலிருந்த
இரும்பு குலத்தில் மூன்று சிங்கங்களும் நான்கு புலிகளும் இரண்டு
செர்ஸாய்களும் பத்து கல்லுமாள்களும் கொம்புடன் ஒரு பெரிய
25 யானைத்தலையும் கோக்கப்பட்டிருந்தன.

ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸீதையையும் பாசித்தவுடன் அவன்
வெகு கோபம் கொண்டு, பிரளய காலத்தில் யமன் பிராணிகளைக்
கொல்ல வருவதுபோல் கோசமாகக் கத்திக்கொண்டு பூமி நடுங்கும்
படி ஓடிவந்து, ஸீதையை எடுத்து இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு
30 “சடை மரவுரி முதனிய முனிவேஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கும்
நீங்கள், வில் கத்தி முதனிய ஆயுதங்களையும் ஏன் தரிக்கிறீர்கள்?
தபஸ்விகள் ஸ்திரீபுடனிருப்பது என்ன சீராயம்? போகட்டும்
நீங்கள் இருவரும் ஒரே ஸ்திரீயைப் பாரியையாக வைத்துக்கொண்
டிருக்கலாமா? இப்படி முனிவேஷத்துடன் முனிகளின் தர்மத்தை
35 தூஷிக்கும் மஹாபாவிகளான நீங்கள் என் கண்ணில்பட்டபிறகும்
பிழைத்திருக்க முடியுமா? இந்தத் தண்டகாரணயத்தில் வந்தவர்
களும் இங்கிருந்து தப்பிப் போக முடியுமா? இந்தக்காடு என் ராஜ்
யம்; என் பெயர் விராதன்; ஆயுதபாணியாக ஒவ்வொருவரையும்
இங்கே திரித்து ரிஷிகளின் மாம்ஸங்களைத் தின்பிறேன். அழகுள்ள
40 இந்தப் பெண்ணை என் மனைவியாக வைத்துக்கொள்கிறேன். உங்
களுடன் சண்டை செய்து உங்கள் ரத்தத்தைப் பிரியத்துடன் குடிப்
பேன்-உங்களைப்போன்ற பாபிகள் இதுவரையில் என் கண்ணில்
பட்டதில்லை” என்றான்.

இப்படி அந்தத் துஷ்டன் கர்வத்துடன் கர்ஜித்ததைக் கேட்டு
45 ஸீதை பயந்து, பெருங்குற்றில் நடுங்கும் இளம் வாழையைப்போல்
நடுங்கினாள். விராதனுடைய இடுப்பில் மஹாபாக்ஷியசாஸியான
ஸீதை இருக்கக் கண்டு ராமன் கோபத்தால் முகம் கருங்கி, “வக்ஷ

மணு! பார்த்தாயா ஸீதைபின் கதிரை? ஐனகராஜரின் புத்திரி; என்
பத்தினி; கத்தமான ஆசாரத்தையுடையவன்; வெகு செல்வமாய்
வளர்க்கப்பட்டவன்; ராஜகுமாரி; மஹாநீர்த்திசாலி; இந்த நீசனு
டைய இடுப்பில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறான். தசரதரை வஞ்சித்து
கைகேயி எந்த உத்தேசத்துடன் வரங்களைக் கேட்டாளோ அந்த
எண்ணம் இன்றைக்கு நிறைவேற்றில்லவா? பின் வரும் விஷ
யத்தை முன்னால் யோசித்து அவன் கடப்பான். தன் புத்திரனுக்கு
ராஜ்யம் கிடைக்கவேண்டுமென்று மாத்திரம் கேட்கக்கூடாதா?
ஸகல பூதங்களுக்கும் ஹிதமான என்னைக்காட்டிற்கு அனுப்பின
லொழிய அவனுக்குத் திருப்தியில்லையே. நான் காட்டிற்குப்போனால்
ஸீதை என்னோடு வருவாள். எந்த ராக்ஷஸனுடைய அவனைக்கொண்டு
போவான். அப்பொழுது எனக்கும் பெரிய ஆபத்து நேரும். பிறகு
பரதனுக்கு இந்த ராஜ்யம் நிகைக்குமென்ற அவனுடைய எண்ணம்
இன்றைக்குப் பூர்த்தியாயிற்றல்லவா? நமது பிதா மரண மண்ட
ததும் நான் ராஜ்யத்தை இழந்ததும் கைகேயியாலேயே. என் பார்
யையைப் பரபுருஷன் கொட்டெடுத்த பொழுது உண்டாகின்ற
துக்கம் தசரதர் மரணம், நான் ராஜ்யம் இழந்தது என்ற இவை
இரண்டிலும்கூட எனக்கு உண்டாகவில்லை" என்று கண்களில் நீர்
பெருக ராமன் பிரலாபித்தார்.

உடனே லக்ஷ்மணன் தன் அண்ணன் படும் கஷ்டத்தைப்
பார்த்துப் பொறுக்காமல், மத்திரத்தால் கட்டப்பட்ட ணப்பத்
தைப்போல் சிறிக்கொண்டு, "அண்ணா! தேவேந்திரனைப்போல்
ஸகல பிராணிகளுக்கும் நாதனான தாங்கள், அடிமையான நாள்
ஸமீபத்திலிருக்கையில் அநாதையைப்போல் இப்படி தூக்கப்படுவது
நியாயமா? இந்த ராக்ஷஸன் என் கோபத்திற்கும் பாணத்திற்கும்
ஒரு க்ஷணத்தில் இரையாவான். இவனுடைய ரத்தத்தை இந்த
வறண்ட பூமி திருப்தியுடன் குடிக்கும். ராஜ்யத்தில் ஆசையைத்த
பரதனிடத்தில் எனக்குண்டான கோபத்தை, தேவிஸந்திரன்
பர்வதங்களிடத்தில் வஜ்ரபுத்தத்தைப் பிரயோகித்ததுபோல், இந்த
விராதனிடத்தில் விடுகிறேன். என் புறபலத்தால் இழுத்துவிடப்
பட்ட பாணம் இவனுடைய பெரிய தலையைக் கீழே அறுத்துத்
தள்ளட்டும். இவனுடைய தேகத்திலிருந்து உயிர் வெளிப்படட்டும்.
அந்த சுவம் கழன்று பூமியில் விழட்டும்" என்றார்.

மம பு'ஜப'ஸேவக' வேஷித:

பதது ஸரோஸ்ய மஹாத் மஹோரஸி |

வ்யபநயது தநோஸ் ச ஜீவிதம்

பதது தத: ஸ மஹீம் விசு'ர்ணித: | (25)

ஸர்க்கம் 3

விராதனுடன் ஸம்வாதம்

அதோ¹வாச புத்ர²வாக்யம் விராத³: பூரயத் வதம் |ஆத்மநாம் ப்ருச்⁴தே ப்ருதம் கௌ ஷுவாம் க்வ க்⁵மிஷ்யத⁶: || (1)

- பிறகு விராதன் வனங்கள் நடுங்கும்படி, “உங்களுடைய வரலாற்றைக் கேட்கிறேன். நீங்கள் யார்? எங்கே போகிறீர்கள்?” என்றான். ஐவரீக்கும் முகத்துடன் இப்படிக் கேட்ட விராதனைப் பார்த்து ராமன், “நாங்கள் தசரத சக்கரவர்த்தியின் புத்திரர்கள். அவருடைய உத்தரவால் இந்த வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறோம். நாங்கள் ஷத்திரியர்கள். குல தர்மம் தவறாதவர்கள். இப்பொழுது ரீஷிகளின் நியமத்தை அனுஸரிக்கிறோம். நீ யார்? இந்த வனத்தில் தனியாக ஏன் ஸஞ்சரிக்கிறாய்?” என்று கேட்டார். விராதன், “நான் ஐயனுக்கும் சதஸ்ரதைக்கும் புத்திரன். வேகத்திலுள்ள ராஷஸர்கள் எனக்கு விராதனைன்று பெயரிட்டார்கள். கடுத்தவம் செய்து பிரஹ்மாவைத் திருப்திசெய்தேன். எந்த ஆயுதத்தாலும் பிளக்கப்படாமலும் வெட்டப்படாமலும் கொல்லப்படாமலும் இருக்கவேண்டுமென்ற வரத்தை அவர் எனக்குக் கொடுத்தார். இந்தப் பெண்ணை என்னிடத்தில் விட்டு வேகமாக ஓடிப்போங்கள். இவளை எனக்குக் கொடுத்ததற்காக உங்களைக் கொல்வாமல் விடுகிறேன். இங்கே நீங்கள் இருந்தால் என் என்னம் ஒரு வேளை ாதலாம்” என்றான். ராமன் கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க “கீச! உன் ஐன்மத்தைச் சுடவேண்டும். மஹா உத்தரியான இந்தப் பெண்ணை நீ விரும்பின அந்த ஷுணத்திலேயே உன் சாவை வேண்டி வருவித்துக்கொண்டாய். உன் சிரமம் வீணாகாது. என்னை எதிர்த்து நின்று உயிரோடிருக்கலாமென்ற எண்ணமா? ஓடாதே நீ” என்று வில்ல நாணேற்றிக் கூர்மையான பல பாணங்களை அவன் மேல் எய்தார்.

- அவை கருடனையும் வாயுனையும் போல் எல்லையற்ற வேகத்தை உடையவை. தங்கக் கட்டுகளுடன் மயில் தோகைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவை. அவை விராதனுடைய தேகத்தில் பாய்ந்து ரத்தத்தால் பூசப்பட்டு வெளியில் வந்து பூமியில் வீழ்ந்து பக்கத்திலிருந்த புல் பூண்டுகளை எரித்தன. அவன் அத்தவேதனையைத் தாங்கமுடியாமல் சீர்தையைக் கீழே வைத்துவிட்டுச் குலத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு மஹா வேகத்துடன் ராம லக்ஷ்மணர்களை நோக்கி ஓடிவந்தான். இத்திரத் துவாஜத்தைப் போன்ற குலத்துடன் அவன் கர்ஜித்துக் கொண்டு ஓடிவரும்பொழுது, பிரபஞ்சத்தை ஸம்ஹாரம் செய்ய வாயைத் திறந்து ஓடிவரும் யமனைப்போல் தோன்றினான். சீர்தை அவனுடைய இடுப்பில் இல்லாததால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் மஹா பிரளயகாலத்தில் பிராணிகளை அழிக்க வரும் யமனைப் போன்ற

அந்த விராதன்மேல் பாணங்களை சரமாரி பொழிந்தார்கள். அவன் இடிபோலச் சிறித்துக்கொண்டு ஒரு தடவை கை கால்களை நெட்டி முறித்தான். உடனே அம்புகள் பலபலவென்று உதிர்ந்துவிட்டன. பிறகு பிரஹ்மாவின் வரத்தால் தன் பிராணவாயுக்களை ஹிருதயத்தில் அடக்கி அவன் குலத்துடன் ராமலக்ஷ்மணர்களின்மேல் பாய்ந்தான். நெருப்புக் கொழுந்துபோல் ஆகாசத்தில் பிரகாசிக்கும் அந்தச் குலத்தை ராமன் இரண்டு பாணங்களால் துண்டித்தார். அது மேரு மலையின் கிரம் வஜ்ரத்தால் அடிபட்டு விழுந்ததுபோல் அவன் கையிலிருந்து விழுந்தது. பிறகு, அந்த ராஜபுத்திரர்கள் கரு நாகங்களைப் போன்ற கத்திகளை உருவிக்கொண்டு அவன் மேல் பாய்ந்தார்கள். விராதன் அவர்களால் மிகவும் துன்பமடைந்து அவர்களைத் தூக்கிப்போக எண்ணினான். அந்தப் புருஷோத்தமர்களை அரைக்கவும் முடியுமா? ராமன் அவனுடைய எண்ணத்தை அறிந்து “லக்ஷ்மண! இவன் இஷ்டப்படி நம்மைக் கொண்டுபோகட்டும். நாம் போக நினைத்த வழியும் இதுவே” என்றார். பிறகு, விராதன் தன் விரியத்தால் அந்த மஹாபலசாலிகளைத் தூக்கிக் குழந்தைகளைப்போல் தோளில் வைத்துக்கொண்டு வனத்தில் புருந்தான். ஆகாசத்தை அளாவியிருக்கும் பல மரங்களாலும் பலவித பக்ஷிகளாலும் நரிகளாலும் துஷ்டபிருகங்களாலும் நிறைந்த அந்த இருண்ட வனத்தில், பெரிய மேகத்தில் சந்திர ஸுரீயர்கள் மறைவதுபோல் அவர்கள் மறைந்தார்கள்.

வநம் மஹாமேக¹ திபு²ம் ப்ரவிஷ்டோ
 த்³ருமைர் மஹத்⁴பிரி விவிதை⁵குபேதம் |
 தாநாவிதை⁶: பக்ஷிஸுதைர் விசித்ரம்
 சிவாயுதம் வ்யாஸம்ருதை⁷ர் விசீர்ணம் || (27)

ஸர்க்கம் 4

விராத வதம்

ஹரியமானென துதௌ த்¹ருஷ்ட்வா வைதே²ஹிராமலக்ஷ்மணௌ |
 உச்சை: ஸ்வரேண கக்ரோஸ ப்ரக்³ருஹய ஸு⁴புஜா பு⁵ஜௌ || (1)

இப்படி விராதன் ராமலக்ஷ்மணர்களை எடுத்துப் போவதைப் பார்த்த லீதை கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு பெருங்குரலுடன் அழைத்தான். “தசரத சக்கரவர்த்தியின் குமாரனான ராமன் னைத்தியம் தவருதவர்; உத்தமமான ஆசாரமுடையவர்; கபடமற்றவர்; அவரும் லக்ஷ்மணனும் கோரமான¹ இந்த ராகுஸனும் கொண்டுபோகப் படுகிறார்களே” என்று தெய்வத்தை நினைத்தான். “ராகுஸ சிரேஷ்ட! உனக்கு நமஸ்காரம். இந்தக் காட்டிலுள்ள சிறுத்தை

- கனும், புலிகளும், செங்காய்களும் என்னைத் தின்றுவிடும். இவர்களை விட்டு என்னை எடுத்துப்போ” என்று பிரார்த்தித்தான். அதைக் கேட்டு ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்த ராஷ்ணனைக் கொல்ல விரும்பி, கத்திகளால் ஒரு கண்ணத்தில் அவனுடைய புறங்களை வெட்டித் தன்னினார்கள். கைகள் போய் பயம் மிகுந்து, விராதன் பெரிய மேகத்தையும் வஜ்ரத்தாலடிபட்ட மலையையும் போல் பூமியில் விழுந்தான். அந்த ராஜ புத்திரர்கள் அவனைக் கைகளாலும் கால்களாலும் முகங்களாலும் இடித்து உதைத்து, தூக்கிப் பூமியில் எறிந்து தேய்த்தார்கள். அம்புகளால் பிளக்கப்பட்டும் கத்திகளால் வெட்டப்பட்டும் பல தடவை பூமியில் தேய்க்கப்பட்டும் அவன் சாகவில்லை. பயங்கோரும் ஸமயங்களில் அபயம் கொடுக்கும் லக்ஷ்மீ ஸமேதரான பகவான் அதைக் கண்டு, “லக்ஷ்மணா! இவனுடைய தபோமஹிமையால் ஆயுதங்கள் இவனைக் கொல்லாது. இவனைப் புதைப்போம்” என்றார்.

- பகவானுடைய திருவடிகள் பட்டமாத்திரத்தில் அக்ஞானம் நீங்கி, விராதன் லோகநாதனுடைய நிஜஸ்வரூபத்தை அறிந்தான். “இதுவரையில் அக்ஞானத்தால் மூடப்பட்டிருந்தேன். நீ புருஷோத்தமனென்றும் பூபாரத்தைத் தீர்க்கவந்த மஹாவிஷ்ணுவென்றும் அறியாமற் போனேன். பரம புருஷ! தேவேந்திரனுக்கு ஸமமான பராக்கிரமமுள்ள உன்னால் கொல்லப்பட்டேன். கௌஸல்யையின் பாக்கியமே! ஸகல லோகங்களுக்கும் பிதாவே! ஜகன்மாதாவான மஹாலக்ஷ்மியே இதோ இருக்கும் ஜாளடி, உன் கைக்காய்த்தால் மஹாதீர்த்திபெற்ற இந்த லக்ஷ்மணன் உன் அம்ச மல்லவா? கோரமான இந்த ராஷ்ண சரீரம் சாபத்தால் எனக்குக் கிடைத்தது. நான் தும்புருவென்ற கந்தர்வன். ஒரு ஸமயத்தில் ரம்பையுடன் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது எங்கள் அரசனான குபேரன் வருவதைப் பார்க்காமல், எழுந்து உபசரிக்காமல் உட்கார்ந்திருந்தேன். அவர் கோபம்கொண்டு, ராஷ்ணனுவாய் என்று சபித்தார். நான் மிகவும் பயந்து மன்னிப்புக் கேட்டேன். பிறகு, அவருடைய கோபம் தணிந்து, “தசரத புத்திரரான ராமன் உன்னை யுத்தத்தில் கொல்லும்பொழுது உனக்கு நிஜரூபம் கிடைக்கும். ஸவர்க்கத்திற்கு வருவாய்” என்று அனுக்ரஹம் செய்தார். ராம! மஹாவீர! உனக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். இங்கிருந்து ஒன்றரை யோஜனை தூரத்தில் ஸூரியனைப் போன்ற தேஜஸுடைய சரபங்க மஹரீஷி வசிக்கிறார். அவர் தர்மாத்மா; மிகுந்த தீர்த்தி பெற்றவர். அவர் அக்னியில் தேகத்தை விடுவதற்குமுன் நீ அவரிடத்திற்குப் போகவேண்டும். அவர் உனக்கு விசேஷமான கன்மையைச் செய்வார். ராஷ்ணர்கள் இறந்த பிறகு புதைக்கப்பட்டால் உத்தம லோகங்களை அடைவார்கள். ஆகையால் என்னை ஒரு குழியில் புதைத்துவிட்டுப் போ” என்றான்.

பிறகு ராமன், “லக்ஷ்மணா! மஹா கஜத்தைப்போன்ற இவனுடைய தேகத்தைப் புதைக்க ஒரு பெரும் குழியை வெட்டு” என்று சொல்லி அதுவரை விராதனுடைய கழுத்தில் காலால் அழுத்திக் கொண்டிருந்தார். அவனுக்கு ஸமீபத்தில் லக்ஷ்மணன் ஒரு பெரிய பள்ளத்தை வெட்டினார். கழுத்திலிருந்து காலை எடுத்தவுடன் அவன் கோரமாகச் சப்பித்துக்கொண்டிருந்தான். மறுபடியும் அவனைப் பூமியில் தேய்த்து அந்தக் குழியில் தள்ளினார்கள். 50

இப்படி ராமலக்ஷ்மணர்கள் விராதனை யுத்தத்தில் ஜயித்துப் பயங்கரமாகக் கர்ஜித்துக்கொண்டிருந்த அந்தத் தேகத்தை வெகு ஸந்தோஷத்துடன் ஒரு பள்ளத்தில் தள்ளினார்கள். கூர்மையான ஆயுதங்களால் அவனுக்குச் சண்டையில் மரணம் வரவில்லை என்று கண்டு அந்த மஹா ஞானிகள் அவனைப் பள்ளத்தில் தள்ளிக் கொள்ளார்கள். ராமனுடைய கையால் இறக்கவேண்டுமென்றே விரும்பியவன். அதற்காகவே அவர்களைப் பலாத்காரம் செய்தான். ‘எனக்கு ஆயுதங்களால் மரணமில்லை’ என்று வலுவில் அவன் தெரிவித்ததைக் கேட்டு ராமன் அவனைப் புதைக்க விச்சயித்தார். அப்படிச் செய்யும்பொழுது அந்த வனம் நடுங்கிற்று. அவன்மேல் பெரிய பாறைகளைப் பரப்பிவிட்டு, ஆகாசத்தில் ஸூரிய சந்திரர்கள் ஸஞ்சரிப்பதுபோல் எகிறையுடன் அந்த ராஜபுத்திரர்கள் ஸந்தோஷமாக அந்தவனத்தில் ஸஞ்சரித்தார்கள். 60

ததஸ்து தெள காஞ்சந சித்ர கார்முகௌ
நிறுத்ய ரக்ஷ: பரிக்ருஷ்ய மைதிமீம் |
விஜஹ்ரதஸ் தெள முதிதௌ மஹாவதே
திவி ஸ்திதௌ சந்த்ர நிவாகராஸிவ || (32)

ஸர்க்கம் 5 சரபங்க மஹரிஷி

ஹத்வா து தம் பீமபீலம் விராதம் ராக்ஷஸம் வதே |
தத: ஸீதாம் பரிஷ்வஜ்ய ஸமாஸ்வாஸ்ய ச வீர்யவாத || (1)

அவதாரிகை

விராதவனத்தில் வலிக்கும் முழுஷுக்களான முனிவர்கள் செய்த சரணுகதிக்குக் கைகண்ட பயணை விராதவதம் சொல்லப்பட்டது. சரபங்கருடைய ஆசிரமத்தில் வலித்த ரீஷிகள் செய்த சரணுகதிக்குப் பயணை கரன் முதலியவர்களுடைய வதத்தை வர்ணிக்க உத்தேசித்து, அதற்குத் தகுந்த ஸௌஸ்ப்யம் (ஸகலப் பிராணிகளும் ஸுலபமாகப் பழகக் கூடிய தன்மை) என்ற லக்ஷணம் பகவானிடத்தில் பொருந்தியிருக்கிறதென்று காட்ட, சரபங்கருடைய ஆசிரமத்திற்குச் சென்றதைக் கவி வர்ணிக்கிறார். 5

- 10 மஹா பலசாலியான விராதனைக் கொன்ற பிறகு, அவன் பலாத்காரம் செய்ததாற்றிண்டான பயத்தையும் துக்கத்தையும் வெட்கத்தையும் போக்க, ராமன் ஜாணியை ஆலிங்கனம் செய்து தேற்றி, மஹா தேஜஸ்வியான லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, "குழந்தாய்! இந்த வனத்தில் வளர்ப்பது மஹா கஷ்டம்; அநேக ஆபத்துகள் நேரும். ஆகையால் சரபங்கருடைய ஆசிரமத்திற்குச் சென்றிடுமாறப் போவோம்" என்று அங்கே சென்றார். தேவதைகளைப் போன்ற மஹிமைபுள்ளவரும் தபஸால் பரப்பிரஹ்மத்தை நேரில் அறிந்தவருமான அந்த மஹரிஷியின் ஸமீபத்தில் ஒரு பெரிய ஆச்சரியத்தைக் கண்டார்கள். ஸுரீயன் வைச்வானரர்கள் முதலியவர்களின் தேஜஸ்கள் ஒன்றுசேர்ந்தது போல் ஜ்வலிக்கும் தேகத் துடன் யாரோ ஒரு மஹா புருஷன், திவ்ய ரதத்திலிருந்து இறங்கிப் பூமியைத் தொடாமல் நின்றார். பிரகாசிக்கும் ஆபரணங்களாலும் நிரம்பமான வஸ்திரங்களாலும் அவர் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தார். அவரைப்போன்ற ரூபமுள்ள அநேக மஹாத்மாக்கள் அவரைச் சூழ்ந்து உபசரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கறுத்த குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட அவருடைய ரதம், உதிக்கும் ஸுரீயனைப் போல் ஆகாசத்தில் நின்றது. அவருக்கு ஸமீபத்தில் வெளுத்த மெழுகைப்போலும் சந்திர மண்டலத்தைப்போலும் விசித்திரமான மாணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வெண்குடை பிரகாசித்தது; பக்கத்தில் தேவஸ்திரிகள் தங்கப்பிழகளுள்ள சாமரங்களை வீசிக் கொண்டிருந்தார்கள். கந்தவர்களும் தேவ கணங்களும் வீர்த்தர்களும் மஹரிஷிகளும் அவரை ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

- இப்படித் தேவேந்திரன் சரபங்கருடன் பேசிக்கொண்டிருந்ததை ராமன் கண்டு, "லக்ஷ்மணா! அந்த ரதத்தைப் பார். விசேஷ தேஜஸுடனும் காந்தியுடனும் மத்தியானன் காலத்து ஸுரீயனைப் போல் ஆகாசத்தில் விளங்குகிறது. இந்தக் குதிரைகள் இந்திரனுடைய ரதத்தில் பூட்டப்பட்டவைகளின் லக்ஷணங்களை யுடையவை. அவரைச் சுற்றி நிற்கும் புருஷர்களைப் பார். எட்டுத் திக்கிலும் கூட்டம் கூட்டமாய் ஆயுதபாணிகளாய்க் குண்டலங்களாலும் அக்னியைப்போன்ற ஹாரங்களாலும் ரக்தவர்ணமான வஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். விசாலமான பாசுவஸ்திரையவர்களையும் புலியைப்போன்ற பராக்ஷிமமுள்ள லக்ஷணங்களையும் இருபத்தைந்து வயதுள்ள யௌவன புருஷர்களையும் இருக்கிறார்கள். தேவதைகளுக்கு எப்பொழுதும் இதற்கு மேற்பட்ட வயது இல்லை. இதோ அந்த மஹா புருஷன் மறுபடியும் ரதத்தில் ஏறிவிட்டார். நீ ஸீதையுடன் இங்கே இரு. அந்த தேஜஸ்வியாரோன்று அறிந்து வருகிறேன்" என்று ஆக்ஷாபித்துச் சென்றார். லக்ஷ்மணன் அவரை விட்டுப் பிரிய, மனமில்லாமல் பின்தொடர, ராமன் "கடினத்திற்குள் வருகிறேன், இங்கே இரு" என்று ஆசிரமத்தை நோக்கி நடந்தார்.

தேவேந்திரனும் ராமன் வருவதைப் பார்த்து, சரபங்கரிடத்
தில் துறையமாக, “ராமன் இங்கே வருகிறார். பிரதிக்ஷை முடிந்த
பிறகு அவர் என்னைப் பார்த்துப் பேசவேண்டும். இப்பொழுது அவ
ருடன் பேசினால் அவருடைய தெய்வத்தன்மை வெளிப்படும். பிறரால்
முடியாத ஒரு பெரிய காரியம் இவரால் மறுஷ்ய வேஷத்துடன் ஆக
வேண்டும். ராவணனைக்கொன்று தேவர்களின் உத்தேசம் நிறை
வேறின பிறகே நான் அவரைப் பார்க்கலாம்” என்று மஹரிஷி
யிடத்தில் உத்திரவுபெற்று அவருக்கு மரியாதைசெய்து விமானத்
திலேறி ஸ்வர்க்கம் போனான்.

பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் அக்னி ஹோத்திரசாலை
யிலிருந்த சரபங்க மஹரிஷியிடத்திற்குப் போய் அவரை நமஸ்கரித்
தார்கள். அவர் அவர்களை உபசரித்துத் தருந்த ஆஸனங்களில் உட்
காரச் சொன்னார். இந்திரன் வந்த காரியத்தைப்பற்றி ராமன்
அவரை விசாரிக்க அவர், “ராம! ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் இஷ்ட
மான வரங்களைக் கொடுக்கும் இந்திரன் பிரஹ்மாவின் ஆக்ஷை
யால் என்னை பிரஹ்மலோகத்திற்கு அழைத்துப்போக வந்தான்.
நான் ஏன் போகவில்லை என்றால், எப்பொழுதும் என் ஹிருதயத்தில்
குடியிருக்கும் நீ என் பாக்கியத்தால் இப்பொழுது இங்கே வந்
திருக்கிறாய். இவ்வளவு பிரியமான அதிதியைப் பார்க்காமல், உன்
நிவ்வித மங்களரூபத்தைப் பார்ப்பதாலுண்டாகும் ஆனந்தத்தை
அனுபவிக்காமல் பிரஹ்மலோகத்திற்குப் போவேனோ? ‘எந்த
ஸாதனத்தால் எந்த லோகத்தை அடையப் போகிறீர்’ என்றால்,
தர்மஸ்வரூபியும் உண்மையான ஸங்கல்பமுடையவனுமான உன்
கிருபைக்குப் பாத்திரமான பிறகு நீத்திய ஸூரிகளால் ஸேவிக்கப்
பட்டு பிரஹ்மலோகத்திற்கு மேலாக த்ரிபாத் விபூதியாவி விளங்கும்
வைகுண்டத்தையே அடைவேன். ‘அது கிரமமாகக் கிடைக்கட்டும்.
நீ செய்த புண்ணியங்களின் பலனை இப்பொழுது அனுபவி’
என்றால், ஸ்வர்க்கத்திலும் பிரஹ்ம லோகத்திலும் இதுவரை
ஸம்பாதித்த போக்யுடிகளை நான் கொடுக்கப் பெற்றுக்கொள்”
என்றார். (“நான் பலனை விரும்பாமல் உனக்கே அர்ப்ப
ணமாக ஸகல கர்மங்களுக்கும் செய்ததால் அவைகளை நீயே
பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அவைகளால் உனக்கு அதிபிபூஜை
செய்கிறேன்” என்றார்.)

ஸகல ஞானத்திற்கும் ஆதாரமான ராகவன், “மஹரிஷியே!
நான் ஷுத்திரியன்; தாளம் வாங்கமாட்டேன். அந்த லோகங்களை
நானே ஸம்பாதித்துக்கொள்வேன். இந்த வனத்தில் நரங்கள்
வசிக்கத் தகுந்த ஓரிடத்தைக் காட்டவேண்டும்” என்றார். (ராமன்
அந்தப் புண்யகர்மங்களின் பயனை அங்கேகரித்து அதற்குப்பதிலாக
மஹரிஷிக்கு ஒரு கைங்கரியத்தை நியமித்தார். இது முதல் அந்தந்த
ரிஷிகளின் ஆசிரமங்களில் ராமன் போய்த் தங்கி, அவர்களின்
புண்ணிய கர்மதானத்தையும் ஆசீர்வாதத்தையும் பெற்றார்.

- அதாவது அவர்கள் சாவனாதி ராக்ஷஸ வதத்தால் லோகத்திற்குப் பரம ஸ்ரீமதம் உண்டாகவேண்டுமென்று தங்களுடைய சக்திகளைப் பகவானிடத்தில் சேர்ப்பித்தார்கள். அவைகளின் பலத்தால் ராமனுடைய அவதார காரியம் ஸுலபமாக நடந்தது. அந்தப் புண்ணிய கர்மங்களும் பயன்பெற்றன. மஹரிஷிகள் தவம் செய்வதும் த்ரிமூர்த்திகள் தவம் செய்வதும் கேவலம் லோகத்தின் ஸ்ரீமத்திற் காகவே என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது. தாங்கள் செய்த கர்மங் களைப் பகவானுடைய கைக்கரியத்தில் அர்ப்பணம் செய்வதே யாகும், யங்கும்.)
- 100 மூன்று காலங்களையுமறிந்த சரபங்கர், பிறகு நடக்கவேண்டிய மாரீசனுடைய வதத்தை உத்தேசித்து, "ராம! இதற்கு ஸமீபத்தில் ஸுதீக்ஷணரென்ற ஒரு தர்மாத்மா இருக்கிறார். அவரிடத்திற்குப் போ. அவர் உனக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து சுத்தமாயும் ரமணியமாயும் இருக்கும் ஓர் இடத்தைக் காட்டுவார். புஷ்பங்கள் தெப்பம்போல் மிதக்கும் இந்த மந்தாகினி நதிக்கரை வழியாக மேற்கே போனால் அவ்விடத்திற்குக் கொண்டுபோய் விடும்" என்று அந்த வழியைச் சுட்டிக்காட்டி, "ஸகல லோகங்களுக்கும் ஆகாரமே பாம்பு பழைய சட்டையை உரிப்பதுபோல் என் தேகத்தை விடப் போகிறேன். அதுவரையில் உன் கிருபாகடாஷத்தால் என்னை அனுக்கிரஹம் செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார். பிறகு அக்னியை மூட்டி விதிப்படி பிரஹ்மமேத மந்திரங்களைச் சொல்லி நெய்யால் ஆணாதி செய்து, மஹா தேஹஸூடன் விளங்கும் அந்த மஹரிஷி அக்னியில் பிரவேசித்தார். அவருடைய தோல் எதும்பு மாம்ஸம் ரத்தம் மயிர் முதலியவை நெருப்பில் எரிக்கப்பட்டன.
- 115 அந்த மஹாத்மா அக்னி குண்டத்திலிருந்து கிளம்பி, அக்னி பகவானைப்போல் ஜ்வலிக்கும் முப்பது வயதுள்ள புருஷனுடைய ரூபத்தை எடுத்தார். அதைக்கண்டு ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். பிறகு அக்னியிலிருந்து பகல் சுக்லபகம் உத்தராயணம் ஸம்வதஸரம் ஆதித்யன் சந்திரன் மின்னல் இவைகளின் தேவதைகளால் ஆளப்படும் லோகங்களைத் தாண்டி, தன் புண்ணியகர்மத்தால் உத்தம லோகத்தை அடைந்து, அங்கே சங்க சக்ர கதாதராக, லக்ஷ்மியுடன் நித்திய ஸௌகரியால் ஸேவிக்கப் படும் ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தரிசித்தார். பகவான் அவரை மஹா பிரேமையுடன் உபசரித்து நல்வரவு விசாரித்தார்.
- 120

ஸ புண்ய கர்மா பவதே தீவிஜுர்ஷுப:

பிதாமஹம் ஸாறுசரம் தீதீர்ஸ ஹ |

பிதாமஹஸ்சாபி ஸமீக்ஷ்ய தம் தீவிஜம்

நநந்தீ ஸுஸ்வாகீத மித்யுவாச ஹ ||

ஸர்க்கம் 6

முனிவர்கள் சரணாகதி செய்தது

ஸரபங்கே திவம் யாதே முநிஸங்கா: ஸமாக்தா: |

அப்யகச்சந்த காருதஸ்தீம் ராமம் ஜ்வலித தேஜஸம் | (1)

சூரபங்கர் உத்தமகதி யடைந்த பிறகு அங்குள்ள மஹர்ஷிகள்
 "தன் ஜோதியால் விளங்கும் பரப்பிரஹ்மமே இஷ்வாகு வம்சத்தில்
 அவதரித்து நமது பாக்கியத்தால் நம்மைத் தேடி வந்திருக்கிறது.
 நாம் செய்த தவம், தானம் முதலிய புண்ணியகர்மங்கள் இன்றைக்
 குப் பளித்தன. அவரைத் தரிசனம் செய்து கிருதார்த்தர்களாவோம்
 என்று, நித்திய தரித்திரனுக்கு நவரிதி கிடைத்தது போல் அடங்காத
 ஆனந்தமடைந்து பல திக்குகளிலிருந்தும் வந்தார்கள். பிரஹ்மத்தின்
 நகத்திலிருந்துண்டான வைகாணஸர்களும், வாலிவிருந்துண்டான
 வாலகிலியர்களும், எப்பொழுதும் ஜலத்தால் தேகத்தைச் சுத்தி
 செய்யும் ஸம்ப்ரகூலகர்களும், ஸூரிய சந்திர கிரணங்களையே எப்
 பொழுதும் குடிக்கும் மர்சிபர்களும், கற்களால் சரீரத்தை மோதிக்
 கொள்ளும் அம்மகுட்டர்களும், இலைகளைத் தின்றவர்களும், பற்
 களையே உலக்கையாக வைத்துக்கொண்டு தான்யங்களைப் புஜிக்கிற
 வர்களும், கழுத்தளவு ஜலத்தில் எப்பொழுதும் நிற்பவர்களும்,
 மரப்பிலாவது முதுகிலாவது தோள்களிலாவது தலையை வைத்துக்
 கொண்டு தூங்குகிறவர்களும், தூங்காமல் தேகம் விரையாமல் நிற்ப
 வர்களும், ஜலத்தையே உணவாக உடையவர்களும், காற்றைப்
 புஜிப்பவர்களும், மரங்களின் துனியில் உட்கார்ந்திருப்பவர்களும்,
 பூமியில் தர்ப்பங்களின்மேல் படுப்பவர்களும், விரதங்களை எப்
 பொழுதும் அனுஷ்டித்து ஆகாரமே இல்லாதவர்களும், ஈர வஸ்திர
 த்தையே எப்பொழுதும் உடுப்பவர்களும், எப்பொழுதும் ஜபம்
 செய்துகொண்டிருப்பவர்களும், எப்பொழுதும் வேதமோதுகிறவர்
 களும், கோடையில் பஞ்சாக்கிரமத்தில் தவம் செய்பவர்களும் அங்கே
 வந்தார்கள். அவர்கள் பிரஹ்மவிதையை அறிந்து அனுஷ்டித்த
 தாலுண்டான பிரஹ்மதேஜஸால் ஜ்வலிப்பவர்கள்; அஷ்டாங்க
 யோகத்தில் முதிர்ந்தவர்கள்; யோகாப்பியாஸத்தால் மனத்தை ஒரே
 நிலையில் நிறுத்துகிறவர்கள்.

அந்த ரிஷிகள் சகல தர்மங்களுக்கும் அறிந்து அவைகளை அனுஷ
 டிப்பதில் சிரேஷ்டரான ராமனிடத்தில் வந்தார்கள். ராகுஸர்
 களால் பீடிக்கப்பட்ட தங்களுக்கு வேறு கதியில்லை என்பதையும்
 லோகத்தை ரகிக்க அவதரித்த ஸ்ரீராமசந்திரன் எல்லோராலும்
 சரணமடையத் தகுந்தவரென்பதையும் நன்றாக அறிந்தவர்கள்.
 தங்களை ரகிப்பதற்கு வேண்டிய தபை அவருக்கு உண்டாகும்படி
 பலவகையாக விஞ்ஞாபனம் செய்துகொண்டார்கள். "ராம! மஹா
 வீர! இந்திரன் தேவதைகளுக்கு நாதன். நீயும் இஷ்வாகுவுல

- 30 ரேஷ்டனான ரகுபதியல்லவா? இந்தப் பூமிக்கு நாதனல்லவா? இது
 மாத்ரிசமல்ல. ஐகத்தைத் தாங்குகிறவனும் போஷிக்கிறவனும்
 நீயே. விராதனைக் கொன்றதாலும் சரபங்களுக்கு முத்தியைக்
 கொடுத்ததாலும் நிகரற்ற சீர்த்தியும் பராக்கிரமும் வாய்ந்தவ
 40 னென்று முவுலகங்களிலும் பெயர் பெற்றிருக்கிறாய். ஸகல லோக
 நாதனானதும் கஷத்திரிய/ரூபம் எடுத்ததால் தர்மம்களை நடத்திக்
 காட்டுகிறாய். உன் பிதா உனக்குக் கொடுத்த ராஜ்யத்தை வேண்டா
 மென்றதால் பிதரு பத்தியையும், பரதன் எவ்வளவு பிரார்த்தித்தும்
 தன் பிரதிக்கையைத் தவறாததால் ஸத்தியத்தையும், சரபங்களுக்கு
 45 மோகும் கொடுத்ததால் பக்தபரிபாலன தர்மத்தையும், உன்னிடத்
 தில் குடிகொண்டிருப்பதாகக் காட்டினாய். நீயோ தர்மாத்மா;
 சரணமடைந்தவர்களை ரக்ஷிப்பதென்ற தர்மத்தை மன்னிசூக
 அறிந்தவன். அதைப் பூர்ணமாக அனுஷ்டிக்கிறவன். ஸதஸப் பிராணி
 களாலும் விரும்பத் தகுந்தவனே! நாங்கள் உன்னிடத்தில் ஒன்றை
 50 யாசிக்க வந்திருக்கிறோம். எங்கள் புத்திக்கு எட்டியவரையில்
 தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம். அந்த அபராதத்தை மன்னிக்கவேண்
 டும். யாசகர்கள் மஹான்களுக்கு எதிரில் போய் நீற்பதே போது
 மென்ற நியாயத்தால் உன்னைச் சரணமடைவதே எங்களுடைய
 காரியத்தை முடித்துக்கொடுக்கும். ஜீவன்கள் இந்த உபாயத்தையே
 55 கையப்பற்றவேண்டும். பிரார்த்திக்கக்கூடாதென்ற நியாயம் எங்
 களுக்குத் தெரியும். ஐகத்தைக் காக்கவந்த நீ எங்கனையும் காப்பாற்றி
 வாயென்று தெரியும். ஆனால் நாங்கள் படும் துன்பத்தைப் பொறுக்க
 முடியாமல் லோகநீதியாகத் தெரிவித்துக்கொள்வதை மன்னிக்க
 வேண்டும்.
- 60 உன் ராஜ்யத்தில் வளிக்கும் பிராணிகளை ரக்ஷிப்பது உனக்கு
 இயற்கையான தர்மம். எந்த அரசன் குடிகளிடத்தில் ஆறிலொரு
 கடமை வாங்கிக்கொண்டு அவர்களைத் தன் புத்திரர்களைப்போல்
 காப்பாற்றவில்லையோ அவனுக்குப் பெரிய அதர்மம் நேரும். எவன்
 65 சோம்பலில்லாமல் வெகு ஐக்கிரகையாகத் தன் உயிரைப்போலும்
 உயிரைக் காட்டிலும் பிரியமான குழந்தைகளைப்போலும் தன்
 குடிகளை ரக்ஷிக்கிறானோ அவன் காலமுள்ளவரையில் எல்லையற்ற
 சீர்த்தியை அடைகிறான். இறந்த பிறகு பிரஹ்மலோகத்திற்குப்
 போய் பிரஹ்மாவால் பூஜிக்கப்படுகிறான். ஆனால் வரி செலுத்த
 முடியாத முனிவரை ரக்ஷிப்பதால் என்ன பிரயோஜன மென்றால்,
 70 பழம் கிழங்குகளைப் புஜித்துக்கொண்டு முனிவர்கள் ஸம்பா
 திக்கும் ரேஷ்டமான தர்மத்தில் நானில் ஒரு பங்கை, பிரஜைகளை
 நீதி தவறாமல் ரக்ஷிக்கும் அரசன் அடைகிறான். நீயோ பிரயோ
 ஜனத்தை விரும்பாமல் பிரஜைகளை ரக்ஷிப்பவன். உன்னைச் சரண
 மடைவதே அதற்குப் பொருத்தமான காரணம்.
- 75 இங்குள்ள வானப்பிரஸ்தர்கள் பெரும்பாலும் பிராம்மணர்கள்.
 அவர்களுக்கு நீயே நாதன். அப்படியிருந்தும் அநாதைகளைப்போல்

ராக்ஷஸர்களால் கொல்லப்படுகிறார்கள். பத்தர்களை ரக்ஷிப்பதில் உனக்கு அஜாக்கிரதை தகுமா? உன்னையே நியானம் செய்து கொண்டு ஸமாதியிலிருக்கும் ரிஷிகளின் சரீரங்களைப் பார். வெட்டிப் பிளந்து கடித்து எரித்துக் கொன்ற சாளுக்கனின் எலும்புகள் குவிந்திருப்பதைப் பார். பம்பா நதிக்கரையிலும் மந்தாகினி நதிக்கரையிலும் சித்திரகூடத்திற்கு ஸமீபத்திலும் வளிக்கும் ரிஷிகள் படும் கஷ்டம் சொல்லமுடியாது. சரீரத்தை லக்ஷ்யம் செய்வாமல் தவம்செய்ய முடியாதா என்றால், இது எங்க ளுடைய சரீரத்திற்கு நேரும் கஷ்டங்களைப்பற்றிச் சொன்ன வார்த்தையல்ல. மஹான்களுக்குச் செய்யும் அபராதத்தையும் ஹிம் ஸையையும் நாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது நியாயமா? ஸகல லோகங்களுக்கும் ரக்ஷிக்கத் திறமையுள்ள உன்னைச் சரணமடை இதேரும். ராக்ஷஸர்களால் கொல்லப்படும் நாங்கள் சீ எப்பொழுது அவதரிப்பாயென்று உன்னையே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும். ஸகல லோகங்களிலும் உன்னைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு கதியில்லை. இகத்திலும் பரத்திலும் உன்னைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு தெய்வம் இடையாது" என்று பிரார்த்தித் தார்கள்.

80

81

91

ராமன், "கீங்கள் இப்படிச் சொல்லத்தகுமா? உன்னைச் சரண மடைவதையே நான் உங்கள் ஆக்ஷேபமாக எண்ணிக்கொண்டேன். காப்பாற்றென்று சொல்வது அனாவசியம். உசிதமல்ல. ராக்ஷஸர் களால் உங்களுக்கு நேரும் உபத்திரவத்தை நீக்கவே இந்த வனத் திற்கு வந்தேன். பிதுருவாக்கிய பரிபாலனத்திற்காக இங்கே வந்தே னென்பது தெய்வகதியால் நேர்ந்த காரியம். ஆகையால் இந்த வனவாஸம் எனக்கு உத்தம பலனைக் கொடுக்கும். உங்களுடைய சத்துருக்களை யுத்தத்தில் கொல்ல நிச்சயித்திருக்கிறேன். என் லீரத்தையும் லக்ஷ்மணனுடைய பராக்ஷிரமத்தையும் பாருங்கள்" என்று தைரியம் சொன்னார்.

95

100

இப்படி மஹாரிஷிகளுக்கு அபயமளித்து, அவர்களும் பூஜிக்கத் தகுந்த ஆசாரத்தையுடைய ராகவன், தர்மத்திலேயே நாடிய மனத் துடன் லக்ஷ்மணனையும் வீரதையையும் அழைத்துக்கொண்டு ஸுதீக்ஷ்ணருடைய ஆசிரமத்திற்குப் போனார். அந்த மஹாரிஷி களும் அவரைப் பிள் தொடர்ந்தார்கள்.

105

தத்வாப்யம் சாபி தபோதநாநாம்

தர்மே த்ருதாத்மா ஸஹ லக்ஷ்மணேந |

தபோதநைஸ் சாபி ஸபாஜ்ய வ்ருத்த :

ஸுதீக்ஷ்ண மேவாபிஃ ஜகா'ம வீர: |

(26)

காக்கம் 7 ஸூதீக்ஷணர்

ராமம்து ஸஹிதோ ப்ராத்ரா ஸீதயா ச பரந்தப: |
ஸூதீக்ஷணஸ்யஸ்ரம பதீம் ஜகா'ம ஸஹ கைத் த்'விஸது: || (1)

கெஞ்சு தூதம் நடந்து பல இடங்களில் மந்தாவினியைத் தாண்டி, பெரிய மேகத்தைப்போல் ஆகாசத்தை அளாவி நின்ற ஒரு மயிலைக் கண்டார்கள். அதைச் சூழ்ந்திருந்த இருண்ட காட்டில் துழைந்து, பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் விளங்கும் மரங்களின் கடியில் ஒரு ஆசிரமத்தைப் பார்த்தார்கள். அதைச் சுற்றி மரவுரிகள் காற்றில் உயர்ந்துகொண்டிருந்தன. அதில் ஒரு தபஸ்வி அழகண்டித் துண்டாய் நியானம் செய்துகொண்டிருந்ததைக் கண்டு அவரே ஸூதீக்ஷணரென்றறிந்து, அவருடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்து, “ஸ்வாமி! நான் ராமன், தங்களுக்கு அபிவாதனம் செபிதேன். தங்களைத் தரிசிக்க வந்திருக்கிறேன். தர்மங்களை அறிந்தவரே! மஹிஷியே! ஒப்பற்ற தபோமஹிமைமயுடையவரே! என்னை ஆசிரவதிக்கவேண்டும்” என்று தெரிவித்தார்.

ஸூதீக்ஷணர் கண்டதைத் திறந்து பார்த்து, ராமனை மிக பிரியத்துடன் கட்டியறிந்து “ராம! அண்டினவர்களைக் காப்பாற்றும் தர்மத்தில் நெறிநிலை! நீ எப்பொழுதும் இந்த ஆசிரமத்தில் குடிக்கொண்டிருந்தாலும், பாமரர்களின் திருஷ்டிக்கு இவ்விடம் இப்பொழுதுதான் இது காதலுள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. கேட்காமல் வந்து சேர்ந்தாயா? இந்தத் தேகத்தைவிட்டுத் தெய்வலோகத்திற்குப் போகாமல் உன் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஸ்வர்க்காணுபவம் மோகத்திற்கு விரோதியல்லவா! நீ ராஜ்யத்திலிருந்து கட்டிற்று அனுப்பப்பட்டுச் சித்திரகூடத்தில் வலிக்கிறாயென்று கேள்விப்பட்டேன். பரம புருஷார்த்தமான உன் தரிசனம் எனக்குக் கிடைக்காதென்று ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகாமலிருக்கிறேன்; கொஞ்சகாலத்திற்கு முன் தேவேந்திரன் இங்கே வந்து, “உமது புண்யத்தால் ஸகல லோகங்களையும் அடைந்தீர்” என்றான். ராம, நீயும் ஸக்ஷமணனும் ஸீதையும் அவைகளில் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கலாம், அவைகளை நான் உனக்குத் தருகிறேன்.” என்றார். இப்படித்தாம் செய்த புண்யகர்மங்களின் பயனைப் பகவானிடத்தில் ஸமர்ப்பித்த அந்த மஹிஷியைப் பார்த்து ராமன், “ஸ்வாமி, இவைகளை காணே ஸம்பாதித்துக் கொள்ளுகிறேன். இந்த வனத்தில் நாய்கள் வரக்கூடத் தகுந்த ஓரிடத்தைக் காட்டவேண்டும். தாங்கள் எல்லா விஷயங்களிலும் ஸமர்த்தரென்றும் எல்லோருக்கும் ஸூதீகத்தையே கோருகிறவரென்றும் கௌதம வம்சத்தில் பிறந்த சரபங்கர் எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்” என்றார்.

பிரஹ்மா காலியபரைப் பார்த்துச் சொல்வதுபோல் ராமன், 35
ஸத்திய ஸந்தரும் கடுமையான தவம் செய்தவருமான ஸுதீக்ஷண
ரிடம் இவ்வாறு சொன்னார். அவர், தமக்கு மோக்ஷத்தை அருளினதால்
பரமானந்தமடைந்து, "ராம! இந்த ஆசிரமம் ஸகல உத்தம லக்ஷ
ணங்களால் விளங்குகிறது. பழங்களும் கிழங்குகளும் வேண்டிய
வகையில் கிடைக்கும். ரிஷிகணங்கள் வசிக்கமுடியும் இது. இங்கே 40
அநேக மிருகங்கள் பாயில்லாமல் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு விரித்திர
மான வேஷங்களை எடுத்து ரிஷிகளின் ஸமானியைக் கலைக்கின்றன.
அதைத் தவிர இங்கே வேறு குறையில்லை" என்றார். மிருக ரூபத்
தைத் தரித்த ராக்ஷஸர்களே இப்படி ரிஷிகளைத் தொந்தரவு செய்
கிறார்களென்று ஸுதீக்ஷணர் சொன்னதை ராமன் ஜாடையாக 45
அறிந்து வெகு உத்ஸாஹத்துடன் நானேற்றிப் பாணத்தைப் பூட்டி.
"ஸ்வாமி! இங்கே வரும் மிருகக் கூட்டங்களைக் கூர்மையான அம்பு
களால் கொல்வேன்; ஆனால், தங்களுடைய எதிரில் அவைகளைக்
கொன்றால் பெரிய அபராதம் செய்தவனாவேன். தங்களுக்கு வரும்
தத்தை உண்டாக்குவதைக் காட்டிலும் வேறு கஷ்டம் எனக்கில்லை. 50
அவை வருகிறவகையில் நான் இங்கிருந்தால் அவைகளால் நேரும்
உபத்திரவத்தை கீக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்.
ஆகையால், வேறிடத்தில் அவைகளைக் கொல்வேன்" என்றார்.
ஸுதீக்ஷணர் அதை அங்கேயித்தார். பிறகு, ராமன் ஏரிக்குப்போய்
ஸத்தியாவர்தன ஐபங்களை முடித்து அன்று ராத்திரி அந்த ஆசிர 55
மத்தில் தங்கினார். அவர்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை ஸுதீக்
ஷணர் மஹா பத்திபுடன் தானே கொண்டுவந்து கொடுத்து, விதிப்படி
உபசரித்தார்.

தத: ஸாப்தம் தாபஸ போத்ய மந்தம்
ஸ்வயம் ஸுதீக்ஷண: புருஷர்ஷபாப்யாம் |
தாப்யாம் ஸுஸதிக்குத்ய ததேன மஹாத்மா
ஸந்த்யா நிவ்ருத்தென ரஜத் மவேஷ்ய | (24)

ஸர்க்கம் 8

ஆசிரம யாத்திரை செய்ய உத்தேசித்தது

ராமஸ்து ஸஹ ஸௌமித்ரி: ஸுதீக்ஷணோநாபி¹ பூஜித: |
பரிணாம நியாம ததர ப்ரபா²தே ப்ரத்யயு³த்யத | (1)

மறுநாட்காலையில் அவர்கள் எழுந்து கீலோத்பலங்களால்
விளங்கும் அந்த ஏரியில் ஸ்நானம் செய்து, அக்னிதோத்திரம் தேவ
பூஜை முதலியவைகளை முடித்து, உதிக்கும் ஸாலியனை உபாஸித்தார்
கள். (இதனால் இவர்கள்⁴ காத்தியாயன ஸூத்திரத்தைச் சொந்த
கக்ஷில யஜுர்வேதிகளென்று தெரிகிறது.) பிறகு, ஸுதீக்ஷண 5
ரிடத்தில் வந்து, "ஸ்வாமி! எல்லோரும் பூஜிக்கும் தங்களால்

- நன்றாகப் புதிர்க்கப்பட்டோம். எங்களுக்கு உத்திரவு கொடுத்து அனுப்பவேண்டும். என்னுடன் வந்திருக்கும் ரிஷிகள் சீக்கிரப்படுத்து கிருர்கள். இந்த அரண்மனையில் வலிக்கும் புண்ணியத் மாக்களான
- 10 ரிஷிகளின் ஆசிரமங்களைத் தரிசனம் செய்யவிரும்புகிறோம். எப்பொழு தும் தர்ம சேலர்களும் தவத்தால் இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களும் கொழுந்தில்லாமல் எரியும் அக்கிலிஷையப்போல் ஜ்வலிக்கிறவர்களு
- 15 மாள இந்த ரிஷிகளும் காங்களும், அசியாயமாகத் தனத்தை ஸம் பாதித்து ஸாதுக்களின் சேர்க்கையில்லாத துஷ்ட பிரபுவப்போல், ஸூரியன் நாங்குமுடியாத உஷ்ணத்துடன் எரிப்பதற்கு முன்பே பிரயாணம் செய்ய விரும்புகிறோம்” என்று ஸுதீக்ஷணருடைய
- பாதங்களில் அவர்கள் நமஸ்கரித்தார்கள்.

- அந்த மஹரிஷி அவர்களை பிரியத்துடன் ஆலிங்கனம் செய்து “ஷேமமாகப் போய் வாருங்கள்; உன் மிகைப் போல் உன்னைப்
- 20 பின் தொடரும் வீதைக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் எல்லா மங்களங் களும் உண்டாகட்டும். தண்டகாரணயத்தில் வலிக்கும் மஹா தபஸ்விகளின் ஆசிரமங்களைப் பார்த்து வா. பல மிருகங்களையும் பறிகளையும் பழங்களையும் புஷ்பித்த வனங்களையும் மலர்ந்த தாமரைகளால் விளங்கி, கீர்க்கொழிகள் ஆனந்தமாய் விளையாடும்
- 25 தெளிந்த ஜலத்தைபுடைய குளங்களையும் ஏரிகளையும் மலைகளையும் தாழ்வரைகளையும் அவைகளைச் சூழ்ந்த வனங்களையும் அவைகளில் மயில்கள் அழகாகக் கூடிவதையும் பார். லக்ஷ்மண! போய் வா. ராமா! நீயும் போய் வா. இந்த ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பி வர வேண்டும்” என்று விடை கொடுத்தார். அந்த ராஜபுத்திரர்களும்
- 30 வீதையும் “அப்படியே செல்கிறோம்” என்று மஹரிஷியை பிரதக்ஷி ணம் செய்து புறப்பட்டார்கள். அம்பதைகளையும் வில்லுகளையும் கத்திகளையும் வீதை கொண்டு வந்து கொடுக்க, அவைகளைத் தரித்துக் கொண்டு, அதிருபவான்களும் தேஜஸால் ஸைகல திசைகளையும் விளங்கச் செய்கிறவர்களுமான அந்த ராஜபுத்திரர்கள் அங்கொன்று
- 35 புறப்பட்டார்கள்.

ஸ்ரீமந்தௌ ருபஸம்பந்தௌ தீப்யமானௌ ஸ்வதேஜஸா |

ப்ரஸ்திதௌ த்ருத சாபௌ தேள ஸீதயாஸஹராக்வேன || (20)

ஸர்க்கம் 9

ஸீதை ஹிதத்தைத் தெரிவித்தது

ஸுதீக்ஷணோ ப்யதுஜ்ஞாதம் ப்ரஸ்திதம் ரகுநத்ததம் |

ஹ்ருத்யயா ஸ்திகீத்யா வாசா ப்ர்தார மிதீ மபீரவிதீ | (1)

இப்படி ராவண வதத்தை உத்தேசித்து ஸுதீக்ஷணர் விடை கொடுக்க, ராமன் புறப்பட்டுப் போகையில் வீதை, “இவர் ரிஷிகளி டத்தில் செய்த பிரதிக்கூலையைத் தவறமாட்டார் என்று எனக்கு

நிச்சயமாகத் தெரியும். ஆனால், ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தம் நேர்த்
தால் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து, மிகுந்த துக்கத்தை அனுபவிப்பாரே”
என்று ராமனிடத்தில் வைத்த அன்பால் வெகு சாதுரியமாகப் பின்
வருமாறு சொன்னான்.

“பிராணநாத! ஆகையாலுண்டாகும் மூன்று தோஷங்களை
ஐயித்தவனுக்கே கிரேஷ்டமான தர்மம் கிடைக்கும். அந்த
வழியோ வெகு துட்பமானது. பொய் சொல்வது அவைகளில்
ஒன்று. பரஸ்தீர்களைச் சேர்வது, விரோதமில்லாதவர்களை ஹிம்
ஸரிப்பது என்ற இவை முன்கூறியதைக் காட்டிலும் மிகவும் தீங்களிப்
பவை. பொய்சொல்லுதல் தங்களுக்கு இதுவரை இல்லை. இப்பொழுதும்
இல்லை; இளியும் இல்லை, இப்படியிருக்க, பரஸ்தீர்களுடத்தில் விருப்
பமேயில்லாத தங்களுக்கு அவர்களுடைய ஸம்பந்தம் ஒருநாளுமிருக்
காது. தர்ம பத்தினியிடத்திலேயே பிரீதி வைத்த தாங்கள் பரஸ்தீ
ர்களை நினைப்பதுமில்லை. தாங்கள் தர்மாத்மா. ஆகையால், செய்த
பிரதிக்ஷையைத் தவருதவர்கள். பிறருவாக்கிய பரிபலன்னத்தா
லேயே இது நன்றாக வெளிப்படும். எல்லையற்ற ஐசுவரிய முள்ள
வரே! வைராக்கியத்தில் லக்ஷ்மணனுக்கும் மேலானவரே! ஸத்திய
மும் தர்மமும் ஐசுவரியமும் வைராக்கியமும் மற்ற குணங்களும்
தங்களுடத்தில் குடி கொண்டிருக்கின்றன. இந்திரியங்களை ஐயித்த
வர்களுக்கு இவை எளிது. தாங்களோ இந்திரியங்களை ஐயித்தவர்
களென்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். விரோதமில்லாதவர்களுடத்
தில் துலேஷம் பிறந்து, அவர்களை ஹிம்ஸரித்தலென்ற மூன்றாவது
தோஷம் பாமர ஐனங்களுக்கு இயற்கை. அது இப்பொழுது தங்
களுக்கும் நேர்ந்திருக்கிறது. தண்டகாரணயத்தில் வலிக்கும் ராக்ஷ
ஸர்களை யுத்தத்தில் கொன்று இந்த மஹரிஷிகளைக் காப்பாற்றுவ
தாக பிரதிக்ஷை செய்திருக்கிறீர்கள். இதற்காகவே ஆயுதபாணி
யாகத் தண்டகாரணயத்திற்கு வந்திருக்கிறேனென்றும் தாங்களே
சொல்லக் கேட்டேன். ராக்ஷஸர்களை வதம் செய்யப் புறப்பட்ட
தங்களைப் பார்த்தும், தாங்கள் ஸத்தியம் தவருதவர், ஏகபத்தினி
விரதரென்பதை யோசித்தும், தங்களுக்கு வித்தியமான ஸுகத்
தைக் கொடுக்கும் ஸாதனத்தை ஆலோசித்தேன். அப்பொழுது
எனக்குப் பெரிய கவலையுண்டாயிற்று. ராமன் ஸத்தியவான்; ரிஷி
களிடத்தில் பிரதிக்ஷை செய்தபடி ராக்ஷஸர்களைக் கொல்லாமல்
விடமாட்டார். விரோதமில்லாதவர்களை ஹிம்ஸரிக்கமாட்டார். எவ
ருடனாவது விரோதம் நேர்தால் அதற்கு நானே காரணமாக
வேண்டும். அப்பொழுது என்னைப் பிரியும்படி நேரும்; ஏகபத்தினி
விரதனை அவர் அத்தத் தன்பத்தைத் தாங்கமாட்டார். இதற்கு
என்ன செய்யலாமென்று யோசித்தேன்; ஒரே உபாயம் எனக்குத்
தோன்றுகிறது. தாங்கள் தண்டகாரணயத்திற்குப் போவதில்
எனக்கு இஷ்டமில்லை. தாங்களும் லக்ஷ்மணனும் ஆயுதபாணிகளாகக்
காட்டில் போனால் அதிலுள்ள பிராணிகளைக் கண்டு ஒருவேளை

5

10

15

20

25

30

35

40

45 அம்புகளால் அடிக்கும்படியிருக்கும். கொழுந்துவிட்டுடொரியும் நெருப்பு பிறகு அருகில் உலர்ந்த கட்டைகளிலிருந்தால் எப்படியோ அப்படியே ஷத்திரியர்களுக்குக் கையிலிருக்கும் வில் தேஜஸையும் பலத்தையும் அதிகப்படுத்துகிறது.

இதைப்பற்றி ஒரு கதையைச் சொல்லுகிறேன். கேளுங்கள்.
 50 முன்பு ஒரு காலத்தில் ஸத்தியவாஹும் கத்தருமான ஒரு தபஸ்வீ ஒரு அழகான ஆசிரமத்தில் வளித்துக்கொண்டிருந்தார். இந்திரன் அவருடைய தவத்தைக் கெடுக்க விரும்பினான். தன் கையிலிருந்த ரோஷ்டமான கத்தியை அந்த ரிஷியிடத்தில் அடைக்கலமாக வைத்துப் போனான். அவர் அந்த வனத்தில் தான் போகும் இடமெல்லாம்
 55 அதை எடுத்துக்கொண்டே போவார். அடைக்கலம் வைத்த பதார்த்தத்தை ஐக்கிரகையாகக் காப்பாற்றி, வைத்தவனிடத்தில் ஒப்புவிக்க வேண்டுமல்லவா? எப்பொழுதும் அந்தக் கத்தியைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டிருந்ததால் அவருடைய சாத்தவ்யபாவம் முற்றிலும் மாறி, தவம் குலைந்து குரூரபுத்தி உண்டாயிற்று. வரவர பிராணிகளையும் தொந்திரவு செய்ய ஆரம்பித்தார். கொழுப்படைந்து
 60 தர்மத்தை விட்டு அந்தக் கத்தியின் சேர்க்கையால் முடிவில் கோரமான நரகத்தில் விழத்தார். தனக்கு அருகிலுள்ள பொருள்களை அக்னி எரிப்பதுபோல் ஆயுதங்கள் தங்களுக்குக்கிடிலிருக்கும் ஐந்துகளின் நல்ல புத்தியை அழிக்கும். நான் தங்கனிடத்தில் வைத்திருக்கும் பிரியத்தாலும் தாங்கள் என்னிடத்தில் வைத்திருக்கும்
 65 மதிப்பாலும் தங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயத்தையே ஞாபகம் செய்தேன். தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயத்தை நான் அறிந்து தங்களுக்கு உபதேசித்ததாக எண்ணக்கூடாது. ராக்ஷஸர்களை விரோதமில்லாமல் தாங்கள் ஒருக்காலும் கொல்லக்கூடாது. அது தங்களுடைய
 70 ஸ்வபாவத்திற்குத் தகவது. எனக்கும் இஷ்டமில்லை. இந்தப் புத்தி வரவர முற்றி எந்த பிராணியையும் ஹிம்ஸிக்கும்படி செய்யும். ஆனால் ஆயுதங்களைத் தரிப்பது ஷத்திரிய தர்மமல்லவா என்றால், ஷத்திரிய வீரர்கள் வனத்திலுள்ள ஸாதுக்களுக்கு நேரும் கஷ்டங்களை நீக்கவே ஆயுதம் தரிக்கவேண்டும். அதற்காவது ஆயுதங்கள்
 75 வேண்டாமா என்றால், இந்த ஸமயத்தில் அவைகளைத் தரிப்பது உচিতமல்ல. ராஜ்யத்தை ஆளும்பொழுது மாத்திரம் தரிக்க வேண்டிய ஆயுதங்களைங்கே? ராஜ்யத்தை விட்டு நாம் இப்பொழுது வந்திருக்கும் வனமெங்கே? ஷத்திரிய தர்மமான பிராணிஹிம்ஸை எங்கே? ஸகல லோகத்திற்கும் ஹிதத்தையே தேடும் தவமெங்கே?
 80 இவை ஒன்றிற்கொன்று விரோதம். நாம் இப்பொழுது வளிக்கும் வனத்தில் அனுஷ்டிக்கப்படும் தர்மத்தையே கைக்கொள்ளுவோம். ஆயுதங்களை வைத்துவிட்டுத் தவம் செய்வோம். இவைகளால் நம் முடைய புத்தி கெடுகிறது. வனவாஸம் முடிந்து அயோத்தியைக்குப் போன பிறகு ஷத்திரிய தர்மத்தை அனுஸரிப்போம். இப்படிச்
 85 செய்தால் தசரதருக்கும் கைதேவியிக்கும் எல்லையற்ற பிரீதியுண்

டாகும். தர்மத்தால் அர்த்தமும் ஸுகமும் ஞானமும் அதன் வழி யாக மூக்தியும் விடைக்கின்றன. இந்த பிரபஞ்சத்திற்குத் தர்மமே ஸாரம். விரதங்களாலும் உபவாஸங்களாலும் தேகத்தை ஒடுக்கிக் கஷ்டப்பட்டு இந்தத் தர்மத்தை ஸம்பாதிக்கவேண்டுமே தவிர தேஹேந்திரியங்களை ஸுகமாக வளர்ப்பதால் நித்தியஸுகம்விடைக் குமா? ஆகையால் எப்பொழுதும் சுத்தமான மனத்துடன் வனத்தில் தவம் செய்வது நல்லது. ஸகல புருஷார்த்தங்களும் அவைகளுக்கு ஸாதனங்களும் தங்களுக்குத் தெரியாதவைகளா? ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸ்வபாவமான சாபுல்யத்தால் இவ்வாறு சொன்னேனே தவிர, தங் களுக்குத் தர்மத்தை உபநேதிக் யாரால் முடியும்? தாங்கள் நன்றாக யோசித்து, லக்ஷ்மணனுடன் கலந்து எது புத்தமாகத் தொன்று ஹதேதா அதைச் செய்யுங்கள். தாமதம் செய்யவேண்டாம்" என்றான்.

90

95

ஸ்த்ரீசாபலா தே'த து'த'ாஹ்ருதம் மே
த'ர்மம் ச வக்தும் தவ க: ஸமர்த: |
விசாரிய பு'தி'த'யா து ஸஹாதுதேத
யத்'ரோசதே தத் குரு மா ரிரேனா | (33)

ஸர்க்கம் 10

ரீஷிகளுக்கு அபயதானம்

வாக்ய மேதத்து வைதே'ஹ்யா வ்யாஹ்ருதம் ப'ர்த்து ப'க்தயா |
ஸ்ருத்வா த'ர்மே ஸ்தி'தோ ராம: ப்ரத்யுஷாசாத' மைத்ரீயீம் | (1)

இப்படி கஷ்டத்தை அனுபவித்தாவது தன் பிரதிக்கையைக் காப்பாற்றவேண்டும்; தன்னை அண்டியவர்களை சுகிக்க வேண்டும் என்ற தர்மத்தில் நாடிய மனத்தைபுடைய ராமன். தன்னிடத்தில் வைத்த பக்தியால் ஸீதை இப்படிச் சொன்னதைப் பார்த்து "ஈ என் னிடத்தில் வைத்திருக்கும் அன்பிற்கும் ஈ பிறந்த உத்தம குலத் திற்கும் தகுந்தபடி எனக்கு ஹிதமான விஷயத்தைச் சொன்னாய். தர்மங்களை நன்றாக அறிந்தவனல்லவா? பிரஹ்ம ஞானியான ஐனக ருடைய புத்திரியல்லவா? ஐனங்கள் கஷ்டப்படும் சத்தம் அரசர் களின் காதில் விழாமல் செய்யவே அவர்கள் ஆபதங்களைத் தரிக் கிருக்கின்றேன் சொன்னாய்; அது உண்மையே. ஆனால் என்னைச் சரணமடைந்த முனிவர்களுக்கு அபயம் கொடுத்திருக்கிறேன். இந்த வனத்திலுள்ள ரீஷிகள் ராக்ஷஸர்களின் ஹிம்ஸையைப் பொறுக் காமல் தாங்களே வந்து என்னைச் சரணமடைந்ததைப் பார்த்தாய் அல்லவா? அபராதம் செய்யாதவர்களைக் கொல்லக்கூடாது; ஸாதுக் களுடைய விரோதிகளைக் கொன்று அவர்களைக் காப்பாற்றவேண்டு மென்று சொன்னாயல்லவா? இவர்கள் என்னைச் சரணமடைந்த பொழுதே எனக்கு உயிராணிகள்; அவர்களுக்குச் செய்த கெடுதி

5

10

15

20 எனக்குச் செய்ததல்லவா? அவர்கள் பழங்கனையும் கிழங்குகளையும் தின்றுகொண்டு தவம் செய்கிறவர்கள்; ராக்ஷஸர்களால் குரூரமாக ஹிம்ஸிக்கப்படுகிறார்கள். வீரதங்கனையும் நியமங்கனையும் உபவாஸங்கனையும் அந்தர்த்தக் காலங்களில் செய்து கொண்டிருக்கையில் நர மாம்ஸத்தைத் தின்னும் ராக்ஷஸர்கள் அநியாயமாக அவர்களைக் கொல்லுகிறார்கள்.

25 அந்த ரீஷிகள் என்னைச் சரணமடைந்து 'எங்களை அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார்கள். நானும் அவர்களை நமஸ்கரித்து, 'நான் செய்த அபராதத்தைப் பொறுக்கவேண்டும், தங்களைத் தேடி நான் வரவேண்டியிருக்க தாங்கள் என்னைத் தேடி வந்ததை நீண்டதால் எனக்கு எல்லையற்ற வெட்கமுண்டாகிறது, தங்களுடைய கட்டளைையைத் தெரிவிக்கவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தேன். அப்பொழுது அவர்களெல்லோரும், 'ராம! இந்த வனத்தில் ராக்ஷஸர்கள் இஷ்டமான ரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டு எங்களை ஹிம்ஸிக்கிறார்கள். எங்களை அவர்களிடத்திலிருந்து காப்பாற்று. அன்னிறோத்திரங்களையும் பர்வகாலங்களில் இஷ்டிகளையும் நாங்கள் செய்யும்பொழுது அந்த மஹா பாபிகள் ஓடிவந்து அவைகளைக்

30 கெடுக்கிறார்கள். (நீயோ யக்ஞமூர்த்தி; பக்ருங்களைக் கெடுக்கிறவர்கள் உனக்கே அபராதம் செய்தவர்களல்லவா?) இப்படி கஷ்டப்படும் எங்களுக்கு நீயே கதி. எங்களுடைய தபோ மஹிமை யால் இவர்களைக் கொல்வது எங்களுக்கு ஸௌபம். ஆனால் வெகு காலமாகக் கஷ்டப்பட்டு ஸம்பாதித்த தவத்தை வீணாக்க மனம்வரவில்லை. தவம் செய்வதோ அஸாத்தியம். நேரும் இடையூறுகளுக்கோ

40 கணக்கில்லை. ஆகையால் இவர்கள் எங்களைக் கொன்றாலும் இன்னும் எங்களால் சபிக்கப்படாமல் பிழைத்திருக்கிறார்கள். நீயும் உன் தம்பியும் எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள். நீயே எங்களுக்கு நாதன்' என்றார்கள்.

45 "என்னை அண்டியவர்களை ஹிம்ஸித்து என் ஆகாரத்தை அபகரிக்கும் ராக்ஷஸர்களான விரோதிகளைக் கொல்வதாக பிரதிக்கை செய்தேன். என் உயிரை இழந்தாலும் அதை நிறைவேற்றாமலிருக்க மாட்டேன். உன்னை விட்டுப் பிரிவது மஹாகஷ்டமே. பாரியை நமது ஆத்மாவில் பாதி என்று வேதம் சொல்கிறது. உடன் பிறந்தவன் நமது ஆத்மாவைத் தவிர வேறல்ல. ஆபத்துக் காலங்களில் நம்மைக் காப்பாற்ற தனத்தை ஸம்பாதிக்கவேண்டும். அந்தத் தனத்தைக் கொடுத்தாவது நமது பாரியை யைக் காப்பாற்ற வேண்டும். தனத்தையும் பாரியையும் கொடுத்தாவது தன்னுயிரைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று பெரி

55 யோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆனாலும், உன்னையும் லக்ஷ்மணனையும் என் உயிரையும் கொடுப்பேன். செய்த பிரதிக்கையை மாத்திரம் தவறமாட்டேன்.

மேலும் பிரஹ்மஞானிகள் எனக்குத் தெய்வமல்லவா? ஸத்தியத்தைவிட மேலான பொருள் எனக்கில்லை. ஆகையால் ரிஷிகள் என்னைக் கேட்காமலிருந்தாலும் அவர்களை நான் அவசியமாகக் காப்பாற்றவேண்டும். இப்படி பிரதிக்ஷை செய்தபிறதும் தவறு வேறு! என்னிடத்தில் உனக்குள்ள அன்பையும் என்னைப் பிரியும் துக்கத்தையும் நீனைத்து இப்படிச் சொன்னாயென்று எனக்குத் தெரியும். நமது ஷேமத்தைக் கோறுகிறவனே நமக்கு ஹிதத்தை உபதேசிப்பான். கர்மங்களைப் பூர்ணமாக பலாபேனையில்லாமல் அனுஷ்டிப்பதாலேயே மேலான ஸித்தியை அடைந்த ஜனகுடைய புத்திரியில்லவா? அபராதிகளையும் அபராதிகள் அல்ல என்று சொல்வது உன் ஸ்வபாவமல்லவா? (இங்கே ஸீதை லோகமாதா என்பதைக் குறிக்கிறார்.) ஆகையால் நீ சொல்வது உசிதமே. ஆயினும், என் உயிரைக் காட்டிலும் எனக்கு பிரியமானவன். நான் அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தை நீயும் அனுஷ்டிப்பது நலம்" என்று ஸீதையை ஸமாதானம் செய்தார். பிறகு மஹா தைரியசாலியான ராமன் ஆயுதபாணியாக லக்ஷ்மணனுடன் புண்ணியமான ஆசிரமங்களைப் பார்க்கப் போனார்.

60

65

70

இத்யேவ முக்த்வா வசநம் மஹாத்மா
ஸீதாம் பிரியாம் மைத்ரீய ராஜபுத்ரீம் |
ராமோ த்ருஷ்மாந் ஸஹ லக்ஷ்மணேந
ஜகா'ம ரம்பாணி தபோவநாதி ||

(23)

ஸர்க்கம் 11 ஆசிரம யாத்திரை

அக்ரத: ப்ரயயௌ ராம: ஸீதா மத்'யே ணுமத்'யமா |
ப்ருஷ்ட'தஸ்து த்ருஷ்பாணி: லக்ஷ்மணோநு ஜகா'ம ஹ || (1)

ராமன் முன்னே நடந்தார்; ஸீதை கடுவில் வந்தாள், லக்ஷ்மணன் வில்லும் கையுமாகப் பின்னால் சென்றார். பல மலைகளையும் வனங்களையும் அழகான நதிகளையும் அவைகளில் மணல் திட்டுகளில் விளையாடும் வண்டாழ்வான் குருவிகளையும் சக்கரவாகங்களையும் நீர்ப்பறவைகளால் விளங்கும் தாமரை ஓடைகளையும் புள்ளி மான்களின் மந்தைகளையும் மதம்கொண்ட காட்டு மான்களையும் மரங்களை அழிக்கும் காட்டுப் பன்றிகளையும் யானைகளையும் பார்த்துக் கொண்டே போனார்கள். அஸ்தமிக்கும்பொழுது ஒரு யோஜனை நீளமும் அகலமும் உள்ள அழகான ஒரு குளத்தங்கரையில் வந்தார்கள். அது மலர்ந்த செந்தாமரைகளாலும் வெண்தாமரைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. யானைக்கூட்டங்கள் ஐலத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தன. வண்டாழ்வான் குருவிகள் ராஜஹம்ஸங்கள் கலஹம்ஸங்கள் முதலிய நீர்ப்பறவைகள் அங்குமிங்கும் நடன

5

10

15 மாடின. ஸ்படிதம்போலத் தெளிந்த அந்த ஐலத்திலிருந்து பாட்டு, வளத்தியம், நர்த்தனம் இவைகளின் ஓசை கேட்கப்பட்டது. ஆனால், ஒருளவும் கண்ணிற்குத் தேர்ன்றவில்லை. ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஆச்சரியமடைந்து தங்களுடன் வரும் தர்மபிஞ்சு என்ற முனிவரைப் பார்த்து “ஸ்வாமி! இந்த அப்புதமான காஷி எங்களுக்கு மிகுந்த ஆச்சரியத்தை உண்டாக்குகிறது. இதைப்பற்றிய வரலாற்றைச் சொல்லக்கூடுமானால் கேட்க ஆவலாயிருக்கிறோம்” என்றார்கள்.

20 அந்த முனிவர், “இந்தத் தடாகத்திற்குப் ‘பஞ்சாப் ஸரஸ்’ என்று பெயர் என்னாளுமுள்ளது. மான்டகர்னியென்ற மஹரீஷி மின் தபோபலத்தால் உண்டாக்கப்பட்டது. அவர் இந்த ஐலத்தில் நின்றனொன்று அநேக ஆயிர வருஷங்களாகக் கடுந்தவம் செய்தார். 25 காற்றையே புழித்தார். தேவதைகள் அதைக்கண்டு பயந்து ஒன்று கூடி, ‘இவர் நமது பதவிகளில் எதையோ அடைய விரும்புகிறார். இவருடைய தவத்தைக் கெடுக்கவேண்டும்’ என்று சிச்சயித்து. அப்ஸரஸ்களில் முக்கியமான மின்னல்கொடிகளைப் போன்ற ஐந்து ஸ்திரீகளை அனுப்பினார்கள். அந்த ரீஷி ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை 30 நன்றாயறிந்தவர். ஆனாலும் தேவதைகளின் காரியம் நிறைவேற வேண்டுமென்று ஆசைக்குக் கட்டுப்பட்டவர் போலானார். அந்த ஸ்திரீகள் இவருக்குப் பாரியைகளானார்கள். இந்தத் தடாகத்தில் தன் தபோபலத்தால் ஒரு விசித்திரமான வாஸஸ்தலத்தை அமைத்து, யோகபலத்தால் எப்பொழுதும் யௌவன புருஷனாக 35 அவர்களுடன் ஆனந்தமாகக் காலம் கழிக்கிறார். அவர்களுடைய நிவ்ய ஆபரணங்களின் ஓசையும் பாட்டும் வளத்திய கோஷமும் நர்த்தன த்வனியும் கலந்து மதுரமாகக் கேட்கிறது” என்றார். “மிகவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது” என்று ராகவன் சொல்லிக் கொஞ்ச தூரம் போய் ஆசிரமக் கூட்டங்களைக் கண்டார்.

40 அவை பிராம்மணர்களால் நிறைத்து தர்ப்பங்களாலும் மரவுரிகளாலும் விளங்கின. அவைகளில் ராமலக்ஷ்மணர்களும் லீலைத்யும் சிலகாலம் வரையில் வளரித்தார்கள். அங்குள்ள ஸாதுக்கள் வெகு பிரேமைமயுடன் அவர்களை உபசரிக்க, அவர்கள் ஒவ்வொரு ஆசிரமத் திலும் தங்கி மறுபடியும் வரிசையாக அவைகளில் வளரித்தார்கள். 45 சிலவிடங்களில் பதினான்று மாதங்களும், சில விடங்களில் ஒரு வருஷமும், சிலவிடங்களில் நான்கு மாதங்களும், சிலவிடங்களில் ஐந்து மாதங்களும், சிலவிடங்களில் ஆறு மாதங்களும், சிலவிடங்களில் ஏழு மாதங்களும், சிலவிடங்களில் எட்டு மாதங்களும், சில விடங்களில் முக்கால் மாதமும், சிலவிடங்களில் ஒன்றேகால் மாதமும், சிலவிடங்களில் மூன்று மாதங்களும், வளரித்துக்கொண்டு 50 இப்படிப் பத்து வருஷங்களைக் கழித்தார்கள். பிறகு ௭0-திக்ஷண் ரூடைய ஆசிரமத்திற்கு வந்து அங்கே சிலகாலமிருந்தார்கள்.

ஒருநாள் ராமன் அந்த மஹரீஷியைப் பார்த்து வணக்கமாக “ஸ்வாமி! இந்த வனத்தில் அகஸ்திய மஹரீஷி வசிக்கிறாரென்று

தபஸ்விகள் சொல்லக்கூட்டேன். இந்தப் பெரிய காட்டில் அவரு
 டைய ஆசிரமத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அது எங்கே? தங்
 களுடைய கிருபையால் அங்கே போய் அந்த மஹரிஷியைத் தரி
 சித்துச் சிலகாலம் அவருக்குச் சக்ருஷை செய்ய மிகவும் ஆசை
 கொண்டிருக்கிறேன்” என்று பிரார்த்தித்தார். ஸுதீக்ஷணர் ண்
 தோஷமடைந்து “குழந்தாய்! நானும் உனக்கு இதைச் சொல்ல
 வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தேன். நீயே இன்றை தெரியித்தாய்.
 இந்த ஆசிரமத்திலிருந்து தெற்கே நான்குயோஜனை தூரத்தில் அக
 ஸ்தியருடைய தம்பி வளிக்கிறார். அங்கே திப்பிலி மரங்கள் அடர்ந்த
 காடுகள் உண்டு. பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் விளங்கிக்
 கிளிக் கூட்டங்கள் மதுரமாகச் சப்பிக்க, தெளிந்த ஜலத்தால்
 நிறைந்து, ஹம்ஸங்கள் நீர்க்கொழிகள் சக்ரவாகங்கள் முதலிய
 நீர்ப்பறவைகள் விளையாடும் புண்ணியமான தாமரை ஓடைகளால்
 அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே ஒரு ராத்திரி தங்கு. காலை
 யில் அந்த மரச்சோலைக்குத் தெற்கே போனால் ஒரு யோஜனைக்
 கப்பால் அகஸ்தியருடைய ஆசிரமம் தோன்றும். அங்குள்ள
 விசித்திரமான மிருகங்களையும் பகழிகளையும் மரங்களையும்
 பார்த்து மிகுந்த ண்தோஷமடைவீர்கள். போவதாக இருந்தால்
 இன்றைக்கே புறப்படலாம்” என்றார்.

அவர்கள் அப்படியே அங்கிருந்து பிரயாணம் செய்து, அழ
 கான வனங்களையும் மேகங்களைப் போன்ற மலைகளையும் ஏரிகளை
 யும் ஆறுகளையும் பார்த்துக்கொண்டு ஸுதீக்ஷணர் காட்டிய வழி
 யாகப் போனார்கள். அப்பொழுது ராமன், “ஐஷ்ணு! அகஸ்திய
 ருடைய ஸநேஹாதரர் வளிக்கும் ஆசிரமம் இதே என்று தோன்று
 கிறது. வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பதால் இதிலுள்ள வழியிலிருக்கும்
 மரங்களும் பழங்களும் புஷ்பங்களும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.
 பழுத்த திப்பிலிகளின் கடுமையான வாஸனையை இழுத்துக்கொண்டு
 காற்று அடிப்பதைப் பார். அங்கங்கே கட்டைகள் வெட்டி அடுக்கப்
 பட்டிருக்கின்றன. வழிகளில் வைரேசியத்தைப் போன்ற
 தர்ப்பைகள் அறுக்கப்பட்டிருப்பதைப்பார். இந்தக் காட்டின் நடுவி
 லிருந்து கிளையும் ஹோமப் புகை கறுத்த மேகத்தைப்போல் கவிழ்ந்
 திருப்பதைப் பார். பிராம்மணர்கள் புண்ணிய தீர்த்தங்களில்
 ஸ்நானம் செய்து பூசைக்கு வேண்டிய பூக்களைத் தாங்களே பறிப்
 பதைப் பார். ஸுதீக்ஷணர் சொன்னபடி அகஸ்திய ஸநேஹாதர
 ின் ஆசிரமம் இதே. இவருடைய அண்ணனான அகஸ்தியர்
 லோகத்திற்கு ஹிதம்செய்ய விரும்பி இந்தத் தெற்குத் திக்கில் வந்து
 மிகுத்புனைப் போன்ற அஸுரர்களை அழித்தார்.

முன்பு வாதாபி இவ்வளவென்ற இருவர் இங்கே இருந்தார்
 கள். ஸநேஹாதரர்கள், ஆஸுரர்கள், மிகவும் கொடியவர்கள்;
 பிராம்மணர்களை தின்றெவர்கள். அவர்கள் செய்யும் சிரார்த்தங்
 களில் புஜிக்கும்படி இவ்வளவ் பிராம்மணவேஷத்துடன் ஸம்ஸ்

- கிருத பாஷையால் வேதியர்களை வெகு மரியாதையுடன் அழைப்பான். பிறகு, வாதாபியை ஆடாகச் செய்து அவனுடைய மாமஸ்தைத் சமைத்து, சிராத்த விதிப்படி அவர்களுக்குப் பரிமாறுவான். அவர்கள் தின்றவுடன் 'வாதாபி! வெளியில் வா' என்று கூறுவான். உடனே அந்தப் பாபி வயிற்றிலிருந்து ஆட்டைப்போல் கத்திக்கொண்டு அவர்களின் தேகத்தைக் கிழித்து வெளியில் வருவான். பிறகு, இருவரும் அந்த பிராம்மணர்களைத் தின்பார்கள். தூப்படி வெகுகாலம் நடத்தது. பல வேதியர்கள் மடிந்தார்கள். பிறகு தேவதைகள் வேண்டியதால் அகஸ்தியர் இங்கே வந்து இவ்வலனுடைய சிராத்தத்தில் வழக்கப்படி புஜித்தார். 'ஸ்வாமி! தாங்கள் திருப்தி அடைந்தீர்களா?' என்று இவ்வலன் கேட்டான். 'ஆம், திருப்தியடைந்தேன்' என்றார். பிறகு இவ்வலன் வழக்கப்படி அவருடைய கையில் ஜலத்தை வார்த்து, 'வாதாபி! வெளியில் வா' என்றான். அகஸ்தியர் சிரித்து 'அவன் என்னால் ஜீர்ணம் செய்யப்பட்டு யமலோகத்திலிருக்கிறான். இங்கே வருவானா? இல்லாவிட்டால் நான் திருப்தியடைந்தேனென்று எப்படிச் சொல்வேன்' என்றார். இவ்வலன் கோபங்கொண்டு பழிதிர்க்க நினைத்து அகஸ்தியரின்மேல் பாய்ந்தான். அவருடைய கோபப்பார்வை கொழுந்து விட்டொரியும் நெருப்பைப் போல் அவனைச் சாம்பலாக்கிற்று. பிராம்மணரிடத்தில் வைத்த கிருபையால் இந்த அஸாத்யமான் காரியத்தைச் செய்தவரான அகஸ்தியருடைய தம்பி (இத்மவாணர்) வஸிக்குமிடம், தடாகங்களாலும் காடுகளாலும் விளங்கும் இந்த ஆசிரமமே" என்றார். ஸூரியனும் அஸ்தமித்தான். (மூலாதார சக்கரத்தில் அதிதேவதையாக விளங்கும் கணபதியை அகஸ்தியர் பிரார்த்தித்து அதனால் விளம்பிய ஜாடராக்னியால் வாதாபியைக் கொன்றார். ஆகையால், விநாயகரின் அந்த மூர்த்திக்கு 'வாதாபி கணபதி' என்று பெயர்.)

- ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸந்தியாவர்த்தனம் செய்து அந்த ஆசிரமத்தில் புருந்தார்கள். அந்த மஹரிஷி அவர்களை மிக்க பிரீதியுடன் உபசரிக்க அந்த ராத்திரியில் அங்கே தங்கினார்கள். காலை யில் ராமன் அவரை நமஸ்கரித்து, "ஸ்வாமி! தங்களால் கன்றாக உபசரிக்கப்பட்டு இங்கே ஸுகமாக வசித்தோம். அகஸ்திய பகவானைத் தரிசிக்கப் போகிறோம்; உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார். "போய்வாருங்கள்" என்று அவர் அனுக்கிரகமிக்க, ஸுஜிஞ்ஞர் குறிப்பிட்ட வழியாகப் போனார்கள். அங்கேயே நீர்க்கடம்பு பலா பனை தினீசி அசோகம் தவம் புங்கை இலுப்பை பில்வம் தும்பை முதலிய காட்டு மரங்களும் செடிகளும் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கொடிகளால் குழப்பட்டிருப்பதையும், யானைகளால் முறிக்கப்பட்டிருப்பதையும், அவைகளில் பலவிதமான பக்ஷிகளும் குரங்குகளும் கத்துவதையும் கண்டு ராமன், "லக்ஷ்மணா! இந்த மரங்களின் இலைகள் ஆசிரம ஜனங்களால் சேழித்திருக்

கின்றன. இங்குள்ள மிருகங்களும் பகலிகளும் வெகு அடக்கமாக இருக்கின்றன. ஆகையால் மஹரீஷியின் ஆசிரமம் நெருங்கிற்றென்று எண்ணுகிறேன். சிரமப்படுகிறவர்களுக்கு இங்கே ஸகல கஷ்டமும் தீரும். நேறாமப் புகையால் சூழப்பட்டு மரவுரிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டு, பகலிகளும் மிருகங்களும் சாந்தமாக நடமாடிக்கொண்டிருப்பதைப் பார். ராகுஸர்கள் விரோதத்தைவிட்டு சாந்தமாக இருக்கிறார்கள். ஆகையால் இது அகஸ்திய திக்கென்று பெயர் பெற்றது. கொடியவர்கள் இதைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கமாட்டார்கள்.

140

ஒரு ஸமயத்தில் வித்தியமலை ஸரணியனுடைய வழியைத் தடுக்க நினைத்து வளர்ந்துகொண்டே இருந்தது. ஆனால், அகஸ்தியருடைய கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டு நின்றதுவிட்டது. இவர் நீண்ட ஆயுளை யுடையவர். மஹா கீர்த்திசாலி, ஸகலப் பிராணிகளாலும் பூஜிக்கப் பட்டவர். ஸாதுக்களுடைய நன்மையையே தேடுகிறவர். இவரிடத்தில் போனால் நமக்கு விசேஷ நன்மையைச் செய்வார். இவரைப் பூஜித்து, வனவாஸத்தில் மிருகத்திருக்கும் காலத்தை இங்கே கழிப்போம். இங்கே தேவதைகளும் கந்தர்வர்களும் எரித்தர்களும் மஹரீஷிகளும் மஹா தபஸ்வியான அகஸ்தியரை எப்பொழுதும் உபாஸிக்கிறார்கள். பொய்யன் கொடியவன் ரகசியமாகப் பாபம் செய்கிறவன் கொடிகாரன் இரக்கமற்றவன் இஷ்டப்படி நடக்கிறவன் இங்கே வளிக்கமுடியாது. தேவதைகளும் யக்ஷர்களும் நாகர்களும் கருடன் முதலியவர்களும் இங்கே விரதங்களை அனுஷ்டித்துக் கொண்டு தர்மத்தை ஸம்பாதிக்கிறார்கள். இங்கே அநேக மஹரீஷிகள் தவத்தில் எரித்தியடைந்து தேகத்தை விட்டு ஸரணியனைப் போன்ற விமானங்களில் நிவ்ஸிய தேகங்களுடன் ஸ்வர்க்கமடைந் தார்கள். இங்கே தேவதைகள் ஸாதுக்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு, யக்ஷபதவியையும் இந்த லோகத்தில் ராஜ்யங்களையும் கொடுக்கிறார்கள். ஆசிரமத்திற்கு வந்துவிட்டோம். லக்ஷ்மண! மஹரீஷியின் தரிசனத்திற்கு நானும் வீதையும் காத்துக்கொண்டிருப்பதாகச் சித்திரம் தெரிவி" என்று ஆக்ஞாபித்தார்.

145

150

155

160

165

ஆகாதா: ஸமாஸ்ரம பதம் ஸௌமித்ரே ப்ரவிஸாக்ரத: |
நிலேத்யேஹ மாம் ப்ராப்தம் ரிஷயே ஸீதயா ஹ || (95)

ஸர்க்கம் 12

அகஸ்தியர்

ஸ ப்ரவீர்யாஸ்ரம பதம் லக்ஷ்மணே ராக்வாதுது: |
அகஸ்தய சிஷ்ய மாஸாத்ய வாக்யமேத துவாச ஹ || (1)

பிறகு லக்ஷ்மணன் அகஸ்தியருடைய சிஷ்யனிடத்திற்குப் போய், "அயோத்யாதிபதியானீ தசரத சக்கரவர்த்தியின் புத்திரன் ராமசந்திர மூர்த்தியும் அவருடைய பத்தினியின் ஸீதாதேவியும்

- 5 மஹாலிபையைத் தரிசிக்க வந்திருக்கிறார்கள். நான் அவருடைய தம்பி லக்ஷ்மணன். அவரிடத்தில் மிகுந்த பக்தியும் பிரியமும் வைத்தவன். இது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கலாமே. பிதாவின் சுட்டினாயால் வணவாளம் செய்கிறோம். எங்களுடைய வரவை மஹாலிபைக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும்" என்றார். "அப்படியே செய்கிறேன்" என்று அந்தச் சிஷ்யன் அன்னிறோத்திர சாஸியில் போய் நமஸ்கரித்து,
- 10 'ஸ்வாமி! தசரத புத்திரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்களும் வீரதையும் தங்களை தரிசித்துப் பணியிடை செய்ய வந்திருக்கிறார்கள். என்ன ஆகிறது" என்றான். தன் குலதெய்வமான ராமனும் வீரதாலக்ஷ்மணர்களும் தன்னைத் தேடி வந்திருப்பதைக் கேட்டு ஆனந்தபரவசராய் அகஸ்தியர் "வெகு காலமாக அவருடைய வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இன்று வந்தாரா? மெத்த ஸந்தோஷம்.
- 15 அவர்களை உபசரித்து இங்கே அழைத்துவா. இதுவரையில் ஏன் அழைத்துவரவில்லை?" என்றார். "அப்படியே செய்கிறேன்" என்று சிஷ்யன் வெளியில் வந்து, தாமதம் செய்ததற்காகப் பயந்து லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, "ராமனென்பவர் யார்? மஹாலிபையைத் தரிசிக்கலாம்" என்றான். லக்ஷ்மணன் அவளை வாசற்படியில் அழைத்துப் போய் ராமனையும் வீரதையையும் காட்டினார். அகஸ்தியர் சொன்ன வார்த்தையை ராமனிடத்தில் வெகு வணக்கத்துடன் அந்த சிஷ்யன், தெரிவித்து, ஸகல உபசாரத்துடன் அவர்களை அழைத்துப்போனான். போகும் வழியில் மான்கள் சாந்தமாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பதையும், பிரஹ்மா அன்னி விஷ்ணு இந்திரன் ஸரீரியன் சந்திரன் பகன் குபேரன் தாதா விதாதா வாயு அனந்தன் காயத்ரி வஸுக்கள் வருணன் கார்த்திகேயன் தர்மன் முதலிய தேவதைகளுக்கு ஏற்பட்ட பூஜாகிருஹங்களையும் பார்த்தார். ("யோவை ஸப்ததசம்" என்ற மந்திரத்தின் பதினேழு அக்ஷரங்களுக்கு
- 30 இவர்கள் அதி தேவதைகள்).

- அதற்குள் அகஸ்தியர் சிஷ்யர்களுடன் எதிர்கொண்டு வருவதைப் பார்த்து, ராமன் "லக்ஷ்மண! பார். ஐவகிக்கும் தேஜஸால் விளங்கும் சிஷிகளுக்கு முன் அதோ வருகிற மஹாத்மாவே அகஸ்தியர்: எல்லையற்ற காந்தியாலும் மஹிமையாலும் அவரே என்று தெரிய வில்லையா?" என்று சொல்லி அந்த மஹா வீரனும் லக்ஷ்மணனும் வீரதையும் அகஸ்தியருடைய பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கிக் கை கூப்பி ின்றார்கள். அகஸ்தியர் அவர்களுக்கு விதிப்படி அதிநிபுணரே செய்து கேசமம் விசாரித்து உட்காரச் சொன்னார். பிறகு வைகவ தேவம் செய்து அதிதிகளுக்கு அர்க்கிய பாத்தியங்களால் பூஜை செய்து, வானப்பிரஸ்தர்கள் புஜிக்கும் கந்த மூலபலங்களைக் கொடுத்தார். தான் ஸுகமாக உட்கார்ந்து அவர்களையும் உட்காரச் செய்து, "ராம! தபஸ்விகள் அன்னியில் ஹோமம்செய்து அதிதிகளைப் பூஜிக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் இறந்தபின் நரகத்தில் விழும்பு,
- 40

அபி'வாத்திய து த'ர்மாத்மா தவ்'த'ன ராம: க்ருதாஜ்ஜனி: |

எனக்கு உதவி செய்து கொடுக்க வேண்டுகிறேன்.

அந்த மதச் சீர்தனம், என்மையாலும், விதவையுடைய பரதமனம் கொண்டு வளங்கி வருவதை
(முகம் 23 பக்கம்)

Notes : This Blank Page has also to be counted as a
another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

பொய் ஸாக்ஷி சொன்னவனைப்போல் தன் மாம்ஸத்தையே தின்
கிறான். நீயோ ஸாதாரணமான அதிதியல்ல. ஸகல லோகத்திற்கும் 45
அரசன். தர்மங்களை நடத்திக் காட்டுகிறவன்; மஹாரதன் (மஹா
வீரன்); பூஜிக்கத் தகுந்தவன்; மரியாதை செய்யத் தகுந்தவன்;
எனக்குப் பிரியமான அதிதி. ஆகையால் எவ்விதத்தாலும் நான்
உன்னை உபசரிக்கவேண்டும். இதோ பார். மூன் காலத்தில் இந்த
உத்தமமான வில் விசுவகர்மாவால் மஹா விஷ்ணுவிற்காகச் 50
செய்யப்பட்டது. இந்த அஸ்திரம் பிரம்மாவினால் தரப்பட்டது.
எப்பொழுதும் குறையாத பாணங்கள் நிறைந்த இந்த இரண்டு
அம்பதைகளும் இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்டவை. அக்னிக்
கொழுந்தைப்போல் க்ஷவஸிக்கும் இந்தப் பாணங்களையும் தங்க
உறையிலிருக்கும் இந் தக் கத்தியையும் பார். ரத்னங்களாலும் 55
தங்கத்தாலும் விசித்திரமாக வேலைசெய்யப்பட்ட இந்தக் கத்தியை
யும் வில்லையும் பாணத்தையும் அம்பதைகளையும் பெற்றுக்கொள்.
பூர்வகாலத்தில் மஹாவிஷ்ணு இவைகளால் அஸுரர்களைக்
கொன்று தேவதைகளுக்கு விசேஷ ஷேமத்தைச் செய்தார்.
இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் விளங்குவதுபோல் இந்த ஆயுதங்களைப் 60
பெற்று உன் சத்துருக்களை ஐயித்து லோகங்களுக்கு ஷேமத்தைச்
செய் என்று மஹாதேஜஸ்வியான அகஸ்தியர் அவைகளை ராம
னிடத்தில் ஒப்படைத்தார். (பரசுராமனுடைய வில்லை ராமன்
வாங்கி வருணனிடத்தில் வைத்திருந்தார். அவன் இந்திரன் மூலமாக
அதை அகஸ்தியரிடத்தில் கொடுத்தான். கரதூஷண ராக்ஷஸர் 65
களின் வதத்திற்கு அது வேண்டியிருந்தது.)

ஏவமுக்த்வா மஹாதேஜா: ஸமஸ்தம் தத் வராயுதம் |
தத்வா ராமாய பக்வா நக்ஸ்தய: புநரப்ரவீத் | (38)

ஸர்க்கம் 13

பஞ்சவடி பிரயாணம்

ராம பரீதோஸ்மி பரீதரம் தே பரிதுஷ்டோஸ்மி லக்ஷ்மண |
அபி'வாத'யிதும் யத் மாம் ப்ராப்தௌ ஸ்த: ஸஹஸீதயா | (1)
பிறகு அகஸ்தியர் ராமனைப் பார்த்து, "குழந்தாய்! நீயும்
லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் என்னை தரிசித்து நமஸ்கரிப்பதற்காக
இங்கே வந்ததைப்பற்றி மிகவும் ஸந்தோஷித்தேன். நடந்து வந்த
களைப்பால் தேகத்தில் வியர்வை சொரிவிறது. செல்வமாக வளர்க்கப்
பட்ட ஐனகபுத்திரி உங்களைக்காட்டிலும் மிகவும் களைத்து. இளைப் 5
பாற விரும்புகிறாள் என்று நன்குத் தெரிகிறது. இவள், துக்கத்தை
அனுபவித்து வழக்கப்படாதவள். மிகுந்த கஷ்டங்கள் நேரும் இந்த
வனத்தில் ஸஞ்சரித்தாலும் பர்த்தாவினிடத்திலுள்ள பிரியத்தால்
அவைகளை லக்ஷ்யம் செய்யவில்லை. இவள் உன்னுடன் வனத்திற்கு

- 10 வந்தது வெகு துணிவான காரியம். இவன் அதிக கஷ்டத்தை அனுபவிக்காமல் ஸுகமாகக் காலம் கழிக்கும்படி செய்வது உன் கடமை. பர்த்தா ஸௌக்யமாக இருக்கும் பொழுது அவனை ஸந்தோஷப்படுத்துவதும் கஷ்டப்படும்பொழுது அவனைக் கைவிடுவதும் ஸ்திரீகளுடைய ஸ்வபாவம். அவர்களுடைய தன்மை மின்னலைப்போல் அடிக்கடி மாறும். அவர்களுடைய மனம் ஆயுதங்களைப்போல் கொடியது. நெடுநாளாகச் செய்த ஸ்நேஹத்தையும் ஒரு நேரத்தில் மறப்பார்கள். விசாரிக்காமல் காரியங்களைச் செய்வதில் இவர்களுக்குள்ள வேகம் வாயுவிற்கும் கருடனுக்கும் கிடையாது. ஆனால் இந்தத் தோஷங்கள் ஒன்றும் வீதையிடத்தில் இல்லை; மேலும் ஸாதுக்களால் கொண்டாடத் தகுந்தவன். அருத்தநியைப்போல் பதிவிரதைகளுக்குள் முதன்மை வாய்ந்தவன். நீங்கள் மூவரும் வரிக் கூப்பெற்ற இந்த ஆசிரமம் மிகவும் விளங்குகிறது" என்றார்.

- ராகவன் கைகூப்பி வணக்கமாக, "ஸ்வாமி! தங்களுடைய அனுக்ஷிதமும் பெற்றேன். நானே தன்பன். அண்டினவர்களின் இஷ்டங்களைப் பூர்த்திசெய்யும் தாங்கள் எங்களுடைய குணங்களால் திருப்தியடைவது நாங்கள் செய்த பாக்கியமல்லவா? ஆயினும் ஏகாந்தமாகவும் ஸுகமாகவும் வளிக்கத்தகுந்த ஓரிடத்தை எங்களுக்குக் காட்டவேண்டும். அது மரங்கள் அடர்ந்ததாகவும் ஐய ஸௌக்யமூள்ளதாகவும் இருக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார். பிறகு நடக்கவேண்டிய காரியங்களை உத்தேசித்து மஹரிஷி அதற்குத் தகுந்த ஓரிடத்தை ஆலோசித்து நிச்சயித்து, "ராம! இங்கிருந்து இரண்டு யோஜனை தூரத்தில் பஞ்சவடி என்று ஒரு ஸ்தலமுண்டு. அங்கே பழங்கனும் பிழங்குகளும் வேண்டியவகையில் கிடைக்கும். பல மிருகங்கள் பயமில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கும். அங்கே ஆசிரமத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு நீங்கள் ஸுகமாக வளிக்கலாம். தசரதரிடத்தில் நீங்கள் பிரதிக்கொடுத்த வனவாஸ காலத்தில் பெரும்பாகம் சென்றுவிட்டது. பிரதிக்கொழு முடிந்து அயோத்யைக்குப் போய் ஸுகமாக இருப்பாய். யயாதிசக்கரவர்த்தி தன் மூத்த புத்திரனும் கரையேறினதுபோல் உன்னைப் பெற்ற தசரதரும் உன்னால் கரையேறித் தன்யசானார். 40 இதுவரையில் நடந்த யாவற்றையும் என் தபோமஹிமைமூலமும் தசரதரிடத்தில் எனக்குள்ள ஸ்நேஹத்தாலும் அறிந்தேன். என்னுடன் இங்கே வரிக்கும்படி உங்களை நான் கேட்டேன். ஏகாந்தமாக நாங்கள் வளிக்கத்தகுந்த ஓரிடத்தைக் காட்டவேண்டுமென்று பதில் சொன்னாய். அதனால் உன் கருத்தை ஆலோசித்துத் தெரிந்து 45 கொண்டேன். (கரதுஷண வதத்தை இங்கே குறிப்பிடுகிறார்.) நீ பஞ்சவடிக்குப் போகலாம். அது அழகான இடம். கோதாவரிக்கு மிகவும் ஸமீபம்; இவ்விடத்திற்கும் மிகவும் ஸமீபம்; விசித்திரமான மிருகங்களாலும் பசுளிகளாலும் நிறைந்த. பலவித பொருள்களும் வேண்டியவகையில் கிடைக்கக் கூடியதாக எவ்விதத்திலும் 50 மேலானது. வீதை அங்கே ஸந்தோஷமாக வளிப்பான். நீயும் உன்

பாரியையும் அங்கே ஏகாந்தமாக இருக்கலாம். அங்கிருக்கும் தபஸ்வி
களை ஆபத்துகளிலிருந்து காப்பாற்றுவாய். அதோ அந்தப் பெரிய
இலுப்பைத் தோப்பைப் பாச். அதற்கு வலதுபுறமாகப் போகும் வழி
யாகச் சென்றால் ஒரு ஆலமரமும், அங்கிருந்து ஒரு பெரிய மேட்டின்
மேல் ஏறிப்போனால் ஒரு மலையும் தோன்றும். பஞ்சவடி அதற்கு
ஸமீபத்திலிருக்கிறது. எப்பொழுதும் புஷ்பங்களால் நிறைந்த வணத்
தையே அதற்கண்டையானமாகக் கொள்ளலாம்” என்றார். பிறகு
அவர்கள் அந்த மஹாவிஷ்ணுப் பூஜித்து பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம்
செய்து உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, முதுகில் அம்பறைகளும் கையில்
விலுமமாக அந்த மஹாவீரர்களான ராஜபுத்திரர்கள் ஸீதைபுடன்
அகஸ்தியர் சொன்ன வழியாக பஞ்சவடிக்குப் போனார்கள்.

55

60

க்ருஹீதசாபௌ து தராதி'பாத்மஜென'
விஷக்த துணௌ ஸமரேஷ்வகாதரௌ |
யதோ'பதி'ஷ்டேந பதா' மஹா'விணு
ப்ரஜக்'மது: பஞ்சவடம் ஸமாஹிதௌ | (28)

ஸர்க்கம் 14

ஐடாயு வம்சம்

அத' பஞ்சவடம் க'ச்ச'நந்தரா ரகு'நந்த'ந: |
ஆணாத' மஹாகாயம் க்ருத்'ரம் பி'மபரா'க்ரமம் | (1)

புகுந்த சரீரத்துடன் பார்க்கப் பயங்கரமாக ஒரு கழுநு.
போகும் வழியில் ஆலமரத்தில் உட்காசித்திருப்பதைப் பார்த்து,
ராஷஸன் என்றெண்ணி ராம லக்ஷ்மணர்கள், "ரீயார்!" என்றார்கள்.
அது மிகுந்த பிரியத்துடன் மதுரமாக, "குழந்தாய்! நான் உங்கள்
பிதாவிற்கு மித்திரன்" என்றது. ராமன் அதை வணங்கி மரியாதை
செய்து அதன் குலத்தையும் பெயரையும் கேட்டார். அந்தப் பக்ஷி
ஸகல பூதங்களின் உத்பத்தியையும் தன் குலக்கிரமத்தையும்
சொல்ல ஆரம்பித்தது. "முன்காலத்தில் கர்த்தமர் விச்ருதர் சேஷர்
ஸம்'சர்யர் ஸ்தாணு மரீசி அத்ரி க்ரது புலஸ்த்யர் அங்கிரஸ்
ப்ரசேதஸ் புலஹர் தக்ஷர் விவஸ்வன் காச்யபரௌப்ர பிரஜாபதி
கள் இருந்தார்கள். தக்ஷருக்கு அறுபது பெண்கள். அவர்களில்
அதிதி திதி தனு கானிகை தாமரை குரோதவணை மனு அனிலை என்ற
எட்டுப் பெண்களைக் காசியபர் மணம் புரித்து, 'முன்று லோகங்
களுக்கும் பாலகர்களான புத்திரர்களைப் பெறுங்கள்' என்று உத்
தரவு செய்தார். அவர்களில் அதிதி திதி மனு கானிகை அதற்கு ஸம்
மதித்தார்கள். மற்றவர்கள் ஸ்லம்மதிக்கவில்லை. பன்னிரண்டு ஆதித்
தியர்களும் எட்டு வஸு'க்களும் பதினொரு குத்திரர்களும் இரண்டு
அகவினீ தேவர்களும் அதிதிக்குப் பிறந்தார்கள். திதிக்குத் தைத்

5

10

15

- தியர்கள் பிறந்தார்கள். அந்தக் கீர்த்திசாலிகள் ஆதிகாலத்தில்
 20 இந்தப் பூமியை ஆண்டார்கள். தனுவிற்கு அசுவ கர்வனென்ற
 தானவன் பிறந்தான். நரகனும் காலகனும் கானிகைக்குப் பிறந்
 தார்கள். கிரௌஞ்சி, பாஸி, ச்யேனி, திருகராஷ்டிரீ, அகி என்ற ஐந்து
 பெண்கள் தாமரைக்குப் பிறந்தார்கள். கிரௌஞ்சியிடத்தில் கோட்
 25 டான்களும், பாஸியிடத்தில் கோழிகளும், சியேனியிடத்தில் கழுக
 களும், பருந்துகளும், திருகராஷ்டிரியிடத்தில் ஹம்ஸங்களும் கல
 ஹம்ஸங்களும், சக்கர வாகங்களும், அகியிடத்தில் நதையும் அவ
 னுக்கு விரதையும் பிறந்தார்கள். மிருகி மிருகமந்தா ஹரி பத்ரமாதா
 மாதங்கி சார்தூலி சவேதா ஸுரபி ஸுரஸா கத்ருகா என்ற
 பெண்கள் குரோதவசைக்குப் பிறந்தார்கள். மிருகியிடத்தில் மாள்
 30 களும், மிருகமந்தையிடத்தில் கரடிகளும், கவரிமாண்களும், சாமர
 மிருகங்களும், ஹரியிடத்தில் ஸிம்ஹங்களும் வாளரங்களும், பத்ரை
 யிடத்தில் இராவதியும் பிறந்தார்கள். அவளுடைய புத்திரன்
 லோகபிரஸித்தனான ஐராவதமென்னும் மஹாகளும், மாதங்கியிடத்
 தில் யானைகளும், சார்தூலியிடத்தில் புலிகளும் நீண்ட வாலுள்ள
 35 குரங்குகளும், சவேதையிடத்தில் திக்கணங்களும், ஸுரபியிடத்தில்
 ரோஹிணியும் கந்தர்வியும், ரோஹிணியிடத்தில் பசுக்களும்,
 கந்தர்வியிடத்தில் குதிரைகளும், ஸுரஸையிடத்தில் அநேக படங்க
 ளுள்ள ஸர்ப்பங்களும், கத்ருவிடத்தில் ஸாதாரண ஸர்ப்பங்களும்,
 40 மனுஷ்யர்களும் அனலையிடத்தில் ருசியுள்ள பழங்கனையுடைய
 மரங்களும், கத்ருவிடத்தில் ஆயிரம் தலைகளுடன் பூமியைத் தரிக்கும்
 ஆதிசேஷனும், வினதையிடத்தில் கருடனும் அருணனும் பிறந்தார்
 கள். அருணனுக்கு சியேனியிடத்தில் ஸம்பாதியும் ஐடாயுவென்ற
 45 நானும் பிறந்தோம். (மேற்சொன்ன சியேனி இவனால்). இந்த
 வனத்தில் துஷ்டமிருகங்களும் ராகுஸர்களும் அதிகம். ஆகையால்
 நீங்கள் வேட்டையாடப் போனால் நான் ஸீதைக்குத் துணையாக
 இருப்பேன்" என்றது ஐடாயு.

- அதைக் கேட்டு ராமன் ஐடாயுவை வெகு பிரியத்துடன்
 ஆலிங்கனம் செய்து, தங்கள் பிதாவின் மித்திரனானதால் அதற்கு
 50 விசேஷ மரியாதை செய்தார். பிறகு அந்த பலவானான பகுவியிடத்
 தில் ஸீதையைப் பாதுகாக்க வேண்டிக்கொண்டு விளக்கு வெட்டுப்
 பூச்சிகளை நெருப்பு எரிப்பதுபோல், ராமலக்ஷ்மணர்கள் சத்ருக்களை
 நாசம் செய்ய விரும்பிப் பஞ்சவடியை நோக்கிப் போனார்கள்.

ஸ தத்ர ஸீதாம் பரிதா'ய மைதி'சீம்
 ஸஹைவ தேநாதிபீ'லேத பகழிணு |
 ஜகா'ம தாம் பஞ்சவமம் ஸஹக்ஷமணு
 ரீபூம் தி'த'க்ஷந் ஸவபா'நிவாநஸ: |

இடராளமும் துப்ரதிபுதல்வ ராசுவோ முத்ரா பரிஷ்வத்ய ச ஸந்தோ பாவத் |

பிதூர்ஷி மரபுராவ ஸகித்வ மா த்மவாத் ஜடாயுஷா ஸந்தித் தம் புந: ௩
—ஆ. 14 ஸ - 38 க.
—அதற்கு மேட்டு சரம். இடராளம் வெகு தீவிரத்துடன் ஆயிவணம் செய்து, தங்கள் திரிபுரம்
(பக்கம் 38 யாக்க)

ஸர்க்கம் 15

பண்ணாலை கட்டினது

தத: பஞ்சவடிகம் கீதவா நானாபயாஸ் மருகியுதாம் |

உவாச ப்ராதரம் ராம: ஸௌமிதீரீம் தீப்த தேஜஸம் || (1)

பஞ்சவடிகு வந்த பிறகு, ராமன் தனக்குக் கைங்கரியம்
செய்யவே ஸுமித்திரையால் கொடுக்கப்பட்டு, அதற்குத் தகுந்த
கீதையும் சக்தியும் விறைந்து, அதற்கேற்ற காலமும் தேசமும்
தர்த்ததைப்பற்றி ஸந்தோஷித்த மஹாவீரனுள் ஸக்ஷ்மணியைப்
பார்த்து, "மஹாவீ குறிப்பிட்ட தேசம் இதுவே. புஷ்பங்கள்
திறந்த மரங்கள் எங்குமுள்ள பஞ்சவடி. இதுவே, வனங்களில்
திகமாக ஸஞ்சரித்தவனுனதால் எந்த இடத்தில் ஆசிரமத்தை
திறப்பதெனமென்று நான்கு புறங்களிலும் பார், ஸீதைக்குப்
புஷ்பங்களிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி; ஆகையால் அவ்விதமான மரங்
ள் நிறைந்திருக்க வேண்டும், ஸுகமாகப் படுக்கக்கூடிய இடம்
எங்கு வேண்டும், ஆகையால் மேடுபள்ளமில்லாமலும் மிகுது
மான மணல் பார்ப்பதற்குமான ஸ்தலமாக இருக்கவேண்டும்,
பயித்து புஷ்பங்கள் தர்ப்பம் ஐலம் முதலியவை ஸமீபத்திலிருக்க
வேண்டும், எல்லா கச்சுறையையும் நீயல்லவா செய்யவேண்டும்?
கையால், நம்மெல்லோருக்கும் அனுகூலமான இடத்தைப் பார்"

இப்படித் தன் ஸௌக்கியத்தையும் ஆலோசித்துச் சொன்ன
பார்த்தையைப் பொறுக்காமல், ஸக்ஷ்மணன் ஸீதையைப் புருஷ
சுரமாகக் (சிபார்சாகக்) கொண்டு "ஸ்வாமி! தாங்கள் பிரபு,
வே தங்களுடைய தாஸன், தங்களுடைய ஸ்வரூபம் வேறு,
பிழையாக வேலைசெய்வதே என் ஸ்வரூபம், இது தாங்கள் வைகுண்
த்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்பொழுது மாத்திரமல்ல; அவதாரகாலத்தி
யும் எப்பொழுதும் உண்டு, தங்களுக்கும் ஸீதைக்கும் ஸுகமான
இடத்தைப் பாரென்று தாங்கள் கட்டளைபிடுவது எனக்கு அமிகே
விர, என் ஸௌக்கியத்தையும் ஆலோசிப்பது தகாது, ஆகை
யால் தாங்களே தங்களுக்கு அனுகூலமான இடத்தைத் தேடி
எனக்கு உத்தரவு செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார். ராமன்
தைக் கேட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து நன்றாக யோசித்து
இடத்தைக் குறிப்பிட்டு, மிகுந்த பிரீதியால் ஸக்ஷ்மணனுடைய
கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, "குழந்தாய்! இவ்விடம் மேடுபள்ள
மில்லாமல், பார்ப்பதற்கு அழகாகப் புஷ்பமூன்ற மரங்களால்
திறந்திருக்கிறது, ஆசிரமத்தை இங்கே ஏற்படுத்து, நல்ல
ஸனியைள்ள மலர்க்கீத தாமரைகள் விளங்கும் ஓடைகள் ஸமீ
பத்திலிருக்கின்றன, மஹாஞானியான அகஸ்தியர் சொன்னபடி
எதாவதியின் ஸமீபத்திலிருக்கிறது, கரகனில் புஷ்பவிரகூபம்

- கள் நிறைந்திருக்கின்றன. ஹம்ஸம் நீர்க்கோழி சக்ரவாகம் முதலிய பகவிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மலைகள் அதிக தூரத்திலும் அதிக ஸமீபத்திலுமில்லை; மான்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நடமாடுகின்றன. மயில்கள் இனிமையாகக் கூவுகின்றன. பக்கங்களில்
- 40 அழகிய குகைகளுக்குக்கின்றன. புஷ்ப விருஷங்களால் மறைத்திருக்கின்றன. அங்கங்கே வெள்ளி தங்கம் தாமிரம் முதலிய தாதுக்களால் நிறைந்து ஐன்னல்களைப்போன்ற பலவண்ணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட யானைகளை ஒத்திருக்கின்றன. ஆச்சா பனை பச்சிலை பேரிச்சை பலா மா நீர்க்கடம்பு தினிசி புன்னகம் தேன்மா அசோகம் மஞ்சாடி
- 45 சம்பகம் தாழை சந்தனம் ஸ்பந்தம் நிலைக்கடம்பு கறுப்புக்கஞ்சாங்கோரை எலுமிச்சை தவம்கருங்காலி பலாசு பாதிரி வன்னி முதலிய மரங்கள் செழித்து வளர்கின்றன. இது புண்ணியஸ்தலம். இது பரிசுத்தமான இடம். மிருகங்களாலும் பகவிகளாலும் நிறைந்திருக்கிறது. இங்கே ஐடாயுடன் ஸௌக்கியமாக வசிப்போம்"
- 50 என்றார்.

- பிறகு லக்ஷ்மணன் அதிவிரைவாக ஒரு விலந்தாசமான ஆசிரமத்தைக் கட்டினார். மண்ணால் சுவர் வைத்து மூங்கில்களால் தூண்டளை நாட்டி மேலே விட்டங்களைப் போட்டு, வன்னிமரக்கிளைகளை அவைகளின்மேல் அடர்த்தியாகப் பரப்பி, மரவுளிகளால்
- 55 செய்த கயிறுகளைப் போட்டு இறுக்கிக் கட்டினார். அதற்குமேல் நாணல் தர்ப்பை கோரை இலைகள் முதலியவைகளைப் பரப்பி, கரையை மேடு பள்ளமில்லாமல் ஒழுங்குபடுத்தினார். பிறகு, கோதாவரியில் நீராடிப் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் கொண்டு வந்து வாஸ்துபுகை முதலிய கிருஹசாந்திகளை விதிப்படி செய்து
- 60 ராமனை அழைத்து வந்து காட்டினார். அவரும் எந்தையும் அதைப் பார்த்து மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். ராமன், "குழந்தாய்! இந்தப் பரிணாசை வெகு அழகாகவும் ஆச்சரியப்படக்கூடியதாகவும் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. உன்னிடத்தில் எனக்குள்ள ஸந்தோஷத்திற்கு எல்லையில்லை. அதற்குத் தகுந்தபடி வெகுமதி
- 65 செய்ய இப்பொழுது ஸௌகரியமில்லை. ஆகையால் அதற்குப் பதிலாக உன்னை மிக்க பிரேமையுடன் அணைத்துக்கொள்ளுகிறேன். எந்தையுடன் தனியாக இருக்க ஓர் இடம் வேண்டுமென்று நான் நினைத்தேனே ஒழிய உன்னிடத்தில் சொல்லவில்லை. என் அபிப்பிராயத்தை எப்படியோ அறிந்து என்னிஷ்டப்படி செய்
- 70 தாய். தசரதருக்கு வெகுதூரம் வரையில் புத்திரனில்லாமல் பிறகு நாம் பிறந்தோம். ஆகையால் நாம் நஷ்டமமாக வளிக்கவேண்டுமென்று சந்திரபலம் நஷுத்திரபலம் முதலியவைகளை யோசித்து தசரதர்நமக்கு விடு அமைத்ததபோல், இந்த ஆசிரமத்தைக்கட்டினார். நீ ராஜகுமாரனுயிருந்தும் உன் ஸௌகரியத்தைக் கொஞ்சம்கூட யோசிக்காமல் என் ஸௌகரியத்தையே கவனித்து இந்தப் பண்ணையையே கட்டினாய். என் ஸந்தோஷத்தையே உனக்கு மேலான
- 75

பிரயோஜனமாகக் கொண்டாய். புத்தென்ற நரகத்திலிருந்து
பிதாவைக் கரையேற்றுகிறவனே புத்திரன். என் இஷ்டத்தைப்
பூர்த்தி செய்யாமலிருப்பதே நமது பிதாவிற்கு நரகத்தைப்
போன்றது. நீ என் இஷ்டப்படி நடப்பதால் அந்த நரகத்திலிருந்து 80
அவரைக் கரையேற்றினாய். தான் உள்ளவரையிலும் அவர் என்
இஷ்டங்களைப் பூர்த்திசெய்தார். தான் இறக்கும்போது அதே
காரியத்தில் உன்னை மீயமித்திருக்கிறார். ஆகையால் என் பிதா மரண
மடையவில்லை. நீயே எனக்குப் பிதா. உன் ரூபமாக என் ஸகல
மனோதங்க்களையும் அவர் பூர்த்தி செய்து கொண்டிருக்கிறார் 85
என்று சொன்னார். அவ்விடத்தில் அவர்கள் சிலகாலம் ஸுகமாக
வாழ்ந்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஸீதையாலும் லக்ஷ்மணனாலும்
ஸகல பணிவிடைகளையும் செய்யப் பெற்று ராகவன், தேவலோ
கத்தில் இந்திரன் விளங்குவதுபோல் அங்கே காலம் கழித்தார்.

கஞ்சித் காலம் ஸ தர்மாத்மா ஸீதயா லக்ஷ்மணோத ச |
அந்வஸ்யமாதோ த்யவஸத ஸ்வர்க'லோகே யதா'மர: || (31)

ஸர்க்கம் 16

ஹேமந்த ருது

வஸதஸ் தஸ்ய து ஸுக'ம் ராக'வஸ்ய மஹாத்மத: |
ஸரத'வ்யபாயே ஹேமந்த சிதூ'ஷ்ட: ப்ரவர்ததே || (1)

அவர்கள் அங்கே தங்கியிருக்கையில் சரத் ருது கழிந்து
ஹேமந்த ருது ஆரம்பித்தது. அது தபஸ்விகளுக்கு வெகு அனுகூல
மான காலம். கரதுஷுணர்களுடைய வதத்திற்கு மூலமான சூர்ப்ப
ணையின் வரலிற்குக் காரணமானதால் ராமனுடைய உத்தேசத்
திற்கும் அனுகூலமான காலம்.

ஒருநாட் காணையில் அவர்கள் மூவரும் கோதாவரியில் நீராடப்
போனார்கள். அப்பொழுது லக்ஷ்மணன், 'அண்ணா! தங்களுக்குப்
பிரியமான ஹேமந்த ருது ஆரம்பித்துவிட்டது. இதனால் ஸய்வத்
ஸரம் சுபமாகவும் அஸங்கரத்தோடும் விளங்குகிறது. இந்தக்
காலத்தில் ஜனங்களுடைய தேகம் பனியால் மிருதுவாக இராகு. 10
பூமியில் பயிர்கள் செழித்து வளர்கின்றன. ஜலத்தைத் தொடமுடி
யாதது. நெருப்பு மிகவும் பிரியமாக இருக்கும். கிருஹஸ்தர்கள் ஓவ்
வொரு வருஷத்திலும் புதிய தானியத்தை வீட்டில் கொண்டுவந்த
வுடன் ஆக்ரயணமென்ற பாகயக்குத்தைச் செய்து பிதிருதேவதை
களை மகிழ்வித்துப் பாபங்களிலிருந்து விடுபடுகிறார்கள். வெளிதேசங்
களில் வசிப்பவர்களுக்கு ஆஷா அதிகமாக வளரும். பால் தயிர்
முதலியவை வேண்டியவரையில் கிடைக்கும். அரசர்கள் சத்துருக்களை 15

- ஜயிக்கப் பண்டபெடுத்துச் செல்வார்கள். ஸுரீயன் தென்திசையில் அதிகமாக இருப்பதால் வடதிசை, நெற்றியில் திலகமில்லாத பெண்ணைப்போல் பிரகாசிக்கவில்லை. இயற்கையாகவே பனிக்கட்டிகளால் நிறைந்த ஹிமயமலை இப்பொழுது பனியால் அதிகமாக மூடப்பட்டு, ஹிமாலயம் (பனிக்கு இருப்பிடம்) என்ற பெயரை உண்மையாகப் பெற்றிருக்கிறது. ஸுரீயன் நடுப்பகலில் ஸுகமான உஷ்ணத்தைக் கொடுக்கிறான். இந்தக் காலத்தில் அவனை ஸுலபமாகப் பார்க்கலாம். சிமலும் ஜலமும் வெறுப்பை வண்டாக்குகின்றன. ஸுரீயன் கடுமையாக எரிக்கிறதில்லை. குளிர் வெகு அதிகம். மரங்களில் இலைகள் இல்லாததால் வனத்தில் நடமாடும் பிராணிகள் குளிரால் வருந்தி வெளியில் போகமுடியாமல் மறைந்திருக்கின்றன. ஜனங்கள் குளிர்க்குப் பயந்து தேகத்தை முடக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ராத்திரிகளில் ஜனங்கள் திறந்த இடங்களில் படுக்கமாட்டார்கள். புஷ்ய மாதம் நெருங்கிவிட்டது. பனி விழுந்து எங்கும் மங்கலாகத் தோன்றுகிறது. ராத்திரிகளில் குளிர்காற்று அதிகம். பகல் கொஞ்சம், ராத்திரிகாலம் அதிகம். சந்திரன் தன் அழகையும் அதிகாரத்தையும் ஸுரீயனுக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் பனியால் மறைக்கப்பட்டு, மூச்சுக்காற்றால் மங்கின கண்ணாடியைப் போல பிரகாசிக்கவில்லை. பென்னிமா தினத்தில் பனியால் ராத்திரி பிரகாசம் குறைந்து, வெயிலால் கறுத்து வாடிய ஸீதையைப்போல் தோன்றுகிறது. ஆனால், ஸீதையின் காந்தி அதற்கில்லை. மேற்குக் காற்று ஸ்வபாவமாகவே குளிர்ச்சியுள்ளது. இப்பொழுது பனியும் சேர்ந்து அது அதிகமாயிற்று. காடுகளில் யவை கோதுமை முதலிய தானியக் கதிர்கள் ஸுரீயபோதய காலத்தில் நீர்த்துவிடனால் நிறைந்து, கிரௌஞ்சம் வண்டாழ்வான்குருவி முதலிய பகடிகள் அவைகளின் நடுவிலிருந்து கூடிப்பொழுது, வனங்கள் கண்ணீர் விட்டுக் கதறவதுபோல் தோன்றுகின்றன. தனிக் கிறமுள்ள சம்பாப் பயிர்கள் கதிர் முதிர்ந்து தலைவணங்கிப் பேரீச்சம் புஷ்பங்களைப் போன்ற துளிகளுடன் விளங்குகின்றன. ஸுரீயன் ஆகாசத்தில் வெகுதூரம் போனாலும் பனியால் மறைக்கப்பட்ட கிரணங்களுடன் சந்திரனைப்போல் தோன்றுகிறான். முற்பகலில் ஸுரீயனுடைய உஷ்ணம் கொஞ்சம் தெரிகிறது; நடுப்பகலில் ஸுகமாக இருக்கிறது; சிவப்பு நிறமுள்ள வெயிலும் கொஞ்சம் வெளுத்துப் பூமியில் அடிக் கிறது. எப்பொழுதும் பனி விழுவதால் இளம்புற்கள் நனைந்து, காட்டுத்தரைகள் இளம்பெயிலில் பிரகாசிக்கின்றன. காட்டுயானைகள் மிகவும் தாகமெடுத்து ஜலம் குடிக்கத் துதிக்கையை நீட்டி, மிகுந்த குளிர்ச்சியா யிருப்பதால் துதிக்கையை மடக்கிக்கொள்கிறது. யுத்தப்பயிற்சி இல்லாதவர்கள் சண்டையில் போக அஞ்சுவதைப் போல், நீர்ப்பறவைகள் ஜலத்தில் இறங்காமல் உட்காந்திருக்கின்றன. காட்டுவழிகள் பனியால் மறைக்கப்பட்டு புஷ்பங்களின்றித் தூங்குவதுபோல் காணப்படுகின்றன. ஆறுகளிலும்

ஜலம் பனியால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. வண்டாழ்வான் குருவி களிக்குமிடத்தை அவைகளின் குரலாலேயே கண்டுபிடிக்க வேண்டியிருக்கிறது. கரையிலுள்ள மணல் பனியால் நனைந்திருக்கிறது. மலையின் உச்சியிலுள்ள ஜலமும் பனி விழுமதாலும் ஸூரிய விரணம் மந்தமாக இருப்பதாலும் ருசியாக இருக்கிறது. தாமரைகள் பனியால் கருவி இதழ்கள் உதிர்ந்து தண்ணீர் மாதிரி மிகுந்திருக்கும் தாமரை ஓடைகள் விளங்கவில்லை.

65

இந்தக் காலத்தில் புருஷோத்தமனான பரதன் தங்களிடத்திலுள்ள பத்தியால் தர்மத்தை நாடி, நந்திக்கிராமத்தில் அதிக தக்கத்துடன் தவம் செய்கிறார். ராஜ்யத்தையும் போகங்கனையும் அதிகாரத்தையும் விட்டு ஆகாரவியமத்துடன் வெறும் தரையில் படுத்திருக்கிறார். இந்த வேளையில் அவர் ராஜ்ய உத்யோகஸ்தர்களால் குழப்பப்பட்டு ஸரஜநதியில் நீராடப்போவார். வெகு ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டவர்; ஸுகத்தையே அனுபவிக்கத் தகுந்தவர். மிகுதுவான சரீரத்தையுடையவர்; விடியுமுன் அந்தக் குளிர்ந்த ஜலத்தில் எப்படி ஸ்நானம் செய்வார்? தர்மங்களை அறிந்தவர்; ஸத்தியவான்; இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்; கெட்ட காரியங்களைச் செய்யாமல் வெட்கத்தால் தடுக்கப்படுகிறவர்; மஹாவீரன்; தாமரை இதழ்களைப் போன்ற நேத்திரங்களுடையவர்; கீலமேகவண்ணர்; படிந்த வயிற்றை யுடையவர்; முழங்கால் வரையில் நீண்ட கைகளை உடையவர்; எல்லோரிடத்திலும் பிரியமாகப் பேசுகிறவர்; மஹா பாக்கியசாலி. இப்படியிருந்தும் பலவிதமான போகங்களை விட்டு எல்லோரும் பூஜிக்கத்தகுந்த தங்கனையே எவ்விதத்திலும் அண்டியிருக்கிறார். தாங்கள் வளத்திலிருந்தாலும் தாங்கள் அனுஷ்டிக்கும் தபஸ்வி தர்மத்தையே அந்த மஹாத்மா அனுஷ்டிப்பிறார். ஆகையால் அவருக்கும் உத்தம லோகங்கள் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும். 'மனிதர்கள் தங்களுடைய தகப்பனைப்போலிருப்பதில்லை; தாயின் ஸ்வபாவத்தையே அடைகிறார்கள்' என்ற லோகவசனம் அவரால் பொய்யாக்கப்பட்டது. தசரதரைக் கணவனாகவும் ஸாதுவான பரதனைப் பிள்ளையாகவுமுடைய கைகேயிக்கு இந்த குருஸ்வபாவம் எங்கிருந்து வந்தது?" என்று மிகவும் தர்மவானான லக்ஷ்மணன் பரதனிடத்திலுள்ள ஸ்நேகத்தால் கைகேயியை நிரித்தார்.

90

ராமன் அதைப் பொறுக்காமல், "உன் தாயான கைகேயியை ஒருநாளும் நிந்திக்கக்கூடாது. புருஷசிரேஷ்டனான பரதனுடைய குணங்களைப்பற்றியே சொல். வனவாணம் செய்வதில் என் மனம் உறுதியாக இருந்தாலும், பரதனிடத்திலுள்ள ஸ்நேகத்தால் அவனை இப்பொழுதே பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசையுண்டாகிறது. பிரியமாகவும் மதுரமாகவும் ஸ்விதமாகவும் அபிருகத்ததைப்போலவும் மனத்திற்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதாகயிருக்கும் பரதனுடைய

95

- வார்த்தைகள் எனக்கு அடிக்கடி ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. நானும்
 100 நீயும் பரதனும் சத்தருக்கனனும் சேர்ந்து எப்பொழுது ஸுக்லபு
 லோமோ?" என்று பிரலாபித்துக்கொண்டு, அவர்கள் கதிரில் நீரையும்
 பிதிருக்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் ஜலதர்ப்பணம் செய்து,
 ஸ்ரீயணியையும் தேவதைகளையும் ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள்.
 ராமன் ஸ்நானம் செய்து ஸீதைபுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும்
 105 திரும்பி வரும்பொழுது, ருத்திரன் ஸ்நானம்செய்து பார்வதியோடும்
 ஸந்தியோடும் இருப்பதுபோல் விளங்கினார்.

க்ருதாபிஷேக: ஸ ரராஜ ராம:

ஸீதா தீபீத்ய: ஸதலக்ஷ்மணேத |

க்ருதாபிஷேகோ விரி ராஜபுத்ரீயா

ருத்ர: ஸநந்தி ப்ரகீவாதிவேஸ: ||

(43)

ஸர்க்கம் 17

சூர்ப்பணகையின் வருகை

க்ருதாபிஷேகோ ராமஸ்து ஸீதா ஸௌமித்திரேவ ச |

தஸ்மாத் கோதாஸீ திராத் ததோ ஜக்மூ: ஸ்வமாய்ரமம் || (1)

- பிறகு ஆசிரமத்திற்கு வந்து முன்பகலில் செய்யவேண்டிய
 நித்திய கர்மங்களைச் செய்து, பர்ணசாலையில் போய் மஹரிஷிகளால்
 பூஜிக்கப்பட்டு பல விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.
 5 இப்படி சித்திரா நகரத்திலிருந்து கடவுள் சந்திரனைப்போல் ஸீதை
 யுடன் விளங்கும் ராமனிருக்கும் இடத்திற்கு ஒரு ராக்ஷஸி தானாக
 வந்தாள். அவள் சாவணனுடைய தங்கை; சூர்ப்பணகையென்ற
 பெயருடையவள். ஸீமஹத்தின் மார்பையும் முழங்காய்வளரையில்
 நீண்ட கைகளையும் மதயானையின் கடைபையும் தாமரைமலர்
 போன்ற கண்களையும் கருநெய்தல்களைப்போன்ற தேக கார்த்தியை
 10 யும் உடையவராக ஐடாமண்டலத்தைத் தரித்துக்கொண்டு ராஜ
 லக்ஷணங்கள் விளங்க உட்கார்ந்திருக்கும் ராமமூர்த்தியைப் பார்த்து
 மன்மதனைப் பழிக்கும் அவருடைய அழகிற்கும் கோடிஸ்ரீயர்
 களைப் பழிக்கும் தேஜஸிற்கும் சந்திரனைப் பழிக்கும் முககார்த்திக்கும்
 15 இந்நிரஞ்ஞமும் ஸிங்கமூடியாத பராக்கிரமத்திற்கும் அடிமையாகி
 ஆசைக்குத் தன் மனத்தை இழந்தாள்.

- ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருந்திய முகத்தையுடைய
 வர் ராமன்; பார்க்க பயங்கரமான முகத்தையுடையவள் சூர்ப்ப
 ணகை. ஸீமஹத்தைப் போன்ற சிறுத்த இடையையுடையவர் ராக
 வன்; பேரீயைப்போல் பருத்த வலிந்தையுடையவள் அந்த ராக்ஷஸி.
 20 தாமரைவடிவங்களைப்போல் விசாலமாக செல்வசீபரந்த நேத்திரங்
 கையுடையவர் ரகுரீரன்; பார்க்கப் பயங்கரமான நேத்திரங்களை
 உடையவள் சூர்ப்பணகை. கறுத்து அடர்ந்த கருண்ட மயிரை

யுடையவர் ராமன்; நெருப்புக்கொழுந்தைப்போல் விவந்து விரித்த குறுகிய தலைமயிரையுடையவர் சூர்ப்பணகை. ராமனுடைய ரூபத்தைப் பார்ப்பவர்களுக்கு அவரிடத்தில் எல்லையற்ற பிரதிபுண்டாகும்; சூர்ப்பணகையைப் பார்ப்பவர்களுக்குச் சொல்ல முடியாத வெறுப்பு அவரிடத்திலுண்டாகும். ராமன் பேசும்பொழுது இனிய வாத்தியத்தின் நாதத்தைப் போலிருக்கும்; சூர்ப்பணகையின் குரல் கேட்பவர்களை மூர்ச்சையடையச் செய்யும். ராமன் அழகிய யௌவன புருஷன்; சூர்ப்பணகை மிகவும் வயது சென்றவன். ராமன் மிருதுவாகவும் சாதாரணமாகவும் பேசுகிறவர்; சூர்ப்பணகை கபடமாகப் பேசுகிறவன். ராமன் நியாயமாக நடப்பவர்; சூர்ப்பணகை கெட்ட நடத்தைபுள்ளவன். ரூபம் வாய்ந்தவர்களுக்குள் ராமன் முதலானவர்; சூர்ப்பணகை குருபிணகுக்குள் முதலானவன்.

ஆகையால், அவன் கண்டெரியாமல் மயங்கி, "ஐயை முதலிய தபஸ்வி வேஷத்தைத் தரித்து, பாரியையுடன் விலுழம் கையுமாக நீ இங்கே வரவேண்டிய காரணமென்ன? இது ராக்ஷஸர்கள் வளர்க்கும் தேசமென்று தெரியாதா?" என்றான்.

ராமன் மஹா பராக்கிரமசாஸி; தர்மபுத்தியுடையவர்; பொய் சொல்வது ஒருகாலும் அவருக்கு இஷ்டமில்லை. மேலும் தபஸ்வி தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும்பொழுது அதற்கு ஒப்புவாரா? மேலும் ஸ்ரீரீயிடத்தில் பொய்சொல்ல விரும்புவாரா? ஆகையால் சூர்ப்பணகையைப் பார்த்து, "தேவேந்திரனைப்போன்ற பராக்கிரமத்தை யுடையவராக தசரதரென்று ஒரு சக்கரவர்த்தியிருந்தார். அவருடைய மூத்த புத்திரனான ராமன் நான். இவன் என் தம்பி ஸக்ரமணன். இந்த வனத்திற்கு என்னுடன் வந்திருக்கிறான். இவன் என் பாரியை எதை. விதேஹராஜனுடைய புத்திரி. எங்கள் பெற்றோர்களின் கட்டளையால் பிதிருவாக்கிய பரிபாலனம் செய்து கொண்டு தர்மத்தை ஸம்பாதிக்க விரும்பி வனத்தில் வளிக்கிறோம். நீ யார்? யாரைச் சேர்ந்தவன்? உன் விகாரமான ரூபத்தைப் பார்த்தால் ராக்ஷஸி என்று தோன்றுகிறது. நீ இங்கே வந்த காரணமென்ன? கிணத்தைச் சொல்" என்றார். சூர்ப்பணகை ஆசை மீறி, "நான் சூர்ப்பணகையென்ற ராக்ஷஸி; கிணத்த ரூபம் களை எடுப்பேன்; இந்த வனத்தில் தனியாகத் திரிகிறேன். ஸகலப் பிராணிகளும் என்னைக் கண்டால் நடுங்கும். என் எண்ணத்தைத் தடுக்கும் இடையூறுகளை அழிக்க எனக்குத் திறமையுண்டு. ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணைகவரனென்ற பலவான் என் அண்ணன். அவன் விச்ரவஸின் புத்திரனான மஹாவிரனென்று நீ கேட்ட தில்லையா? வெகுகாலம் தூங்கும் மஹாபலமுள்ள கும்பகர்ணனும், ராக்ஷஸ குலத்தில் பிறந்தும் ராக்ஷஸ ஆசாரத்தை அனுஷ்டிக்கும் தர்மாத்மாவான விபேஷணனும் என்னுடன் பிறந்தவர்கள். யுத்தத்தில் மிகவும் பெயர்பெற்ற கரதூஷணர்களும் அப்படியே.

- ஆனால், நான் அவர்களுடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டவனல்ல. என் இஷ்டப்படி நடக்கிறவன். உன்னைக் கண்டதுமுதல்
 65 உன்னையே கணவனாக அடையவேண்டுமென்றெண்ணி வந்திருக்கிறேன். நான் அபூர்வமான சக்தியுள்ளவன். என்னை ஒருவரும் தடுக்க முடியாது. நான் உன்னைக் கணவனாகப் பெற்று வெகு காலம் ஸுகமாக இருப்பேன். இந்த லீதையால் உனக்கு என்ன பிரயோஜனம்? விகாரமான சரீரத்துடன் பலபராக்கிரமமில்லாத
 70 இந்த அல்ப ஐர்த்துவை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வாய்? நானே உனக்குத் தகுந்த பாரியை. இவனுடைய அல்ப சரீரத்தையும் மேருமலையைப் போன்ற என் தேகத்தையும் பார். ஸ்கல பிராணிகளையும் கண்டு இவன் நடுங்குகிறான்; ஸ்கல பிராணிகளும் என்னைக் கண்டு நடுங்குகின்றன. ஒட்டின வயிறுள்ள இவன்,
 75 பேரியைப் போன்ற இடையுள்ள எனக்கு அழகில் சடா? என்னை நன்றாக உற்றுப்பார். நான் உனக்குத் தகுந்தவனா. அல்லது லீதை தகுந்தவனா? நமக்கு இடையுருக இருக்கும் இவனையும் உன் தம்பியான அந்தப் பையனையும் இப்பொழுதே தின்றுவிடுகிறேன். பிறகு, மலச்சிகரங்களையும் பல வனங்களையும் வேடிக்கையாகப் பார்த்துக்கொண்டு வெகு ஸந்தோஷமாக ஸஞ்சரிப்போம்” என்றான்.

இத்யேவமுக்த: காகுத்ஸ்த: ப்ரஹ்மஸ்ய மதிர்ஷேஷணாம் |

இதம் வசநமாறேபே வக்ஷாம் வாக்வஸிஸாரத: |

(31)

ஸர்க்கம் 18

சூர்ப்பணாகையின் கர்வபங்கம்

தாம் து ஸூர்ப்பணாகாம் ராம: காமபாஸாவ பாஸிதாம் |

ஸவச்சயா ஸ்லக்ஷணயா வாசா ஸ்மிதபூர்வ மதாப்ரீதி: | (1)

- மதிரா என்ற சாராயத்தைப்போல் சிவந்த கண்களையுடைய சூர்ப்பணாகை ஆசையென்ற கயிற்றால் கட்டப்பட்டு இப்படிச் சொல்ல, ராமன் புன்சிரிப்புடன் மிகுதுவாகவும் தெளிவாகவும் சாதுர்யமாகவும் பதில் சொன்னார். “எனக்கோ விவாஹமாயிற்று; என் பாரியையிடத்தில் எனக்கு மிகுந்த பிரியம். அவனைத் தன்ன முடியாது. உன்னையும் வைத்துக்கொள்ள முடியாது. உன்னைப் போன்ற ஸ்த்ரீகள் சக்களத்திகளின் உபத்திரவத்தைப் பொறுக்க மாட்டார்கள். இதோ இருக்கும் என் தம்பியோ நன்னடத்தை யுள்ளவன்; வெகு அழகானவன். அவன் பார்வையைத் தன்னுடன்
 5 அழைத்து வரவில்லை. மஹாவீரன்; வெகு காலமாகப் பாரியை யையின் ஸுகத்தை அறியாதவன்; பார்வைய அவனுக்கு அவசியம். யௌவன புருஷன்; உன் ரூபத்திற்குத் தகுந்த நாயகன். இவனைப் புருஷனாக அடைந்தால் மேருமலையில் குரியப் பிரகாசத்தைப்போல்

யோட்டியில்லாமல் வாழலாம்" என்றார். இப்படித் தன்னிடத்தில்
 ஆசைகொண்டு வந்தவனைத் திடீரென்று மறுத்தால் வருத்தப்படுவா
 னென்று இரங்கி பரிகாச வார்த்தைகளைச் சொல்லி விசக்விஞர். 15
 ஆனால், ஆசைப்பிசாசு பிடித்த அந்த ராக்ஷஸி அந்த வேடிக்கையை
 அறியாமல் உண்மையென்று நம்பி, லக்ஷ்மணனிடத்தில் போய்,
 "உன் ரூபத்திற்கும் அழகிற்கும் தகுந்த பார்வை நானே. நாம்
 ஸுகமாக இந்த தண்டகாரணயத்தில் எவ்வா இடங்களிலும் ஸந்த்
 சரிப்போம்" என்றாள். லக்ஷ்மணன் பேசும் திறமையில் ஸாமான்
 யரா? புன்சிரிப்புடன் அந்தச் சூர்ப்பணைகையைப் பார்த்து, "சற்று
 ஆலோசித்துப் பார். நான் என் அண்ணனுக்கு அடிமை; உன்னத
 பதவியிலிருக்கும் நீ அடிமைக்கு அடிமையாக இருக்கத் தகுந்தவனா?
 நான் அவருக்கு ஊழியம் செய்வதுபோல் நீயும் வீரதைக்கல்லவா
 ஊழியம் செய்யவேண்டியிருக்கும்? ஸகல பாக்கியங்களாலும்
 நிறைந்த சாமனுக்கு நீ பாரியையானால் உன் எண்ணங்களெல்லாம்
 நிறைவேறும். ஆகையால், அவருக்கு இவ்வய மனைவியாகி ஸுக
 மாக வாழ். வீரதையிருக்கும்பொழுது என்னை எப்படி அங்கேரிப்பா
 ரென்றால், இந்த உத்தமமான ரூபத்தைப் பார்த்த பிறகு, கேவலம்
 ஒரு மனுஷ்யஸ்த்ரீயைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க எந்த புத்தி
 மாறுக்காவது தோன்றுமா? வீரதையோ குரூபி, துஷ்டை, வயிறு
 ஒட்டினவள்; அவளுடைய பெயர் யாருக்காவது தெரியுமா?
 அவளைத் துரத்திவிட்டு உன்னைத் தவிர மற்றொருத்தியைப் பார்க்க
 மாட்டார்" என்றார். 20 25 30 35

இதைப் பரிகாச மென்றறியாமல் அவள், வீரதையுடன் பர்ண
 சாஸியில் உட்கார்க்கதிருக்கும் மஹாவீரனிடத்தில் போய், "இவள்
 குரூபி, பிரசீர்த்தியற்றவள், துஷ்டை, கிழவி, வயிறொட்டினவள்.
 இந்தப்பிடைையைத் துவித்து முழுகாமல் இன்னும் கட்டிக்கொண்டு
 அழுகிறாய். என்னைத் திரும்பிப் பார்க்காததற்கு அதே காரணம். 40
 இந்தத் தடையுள்ளவரையில் இந்த எண்ணம் நிறைவேறாது. உன்
 எதிரில் இவனைத் தின்றுவிட்டு, சக்கனத்தியின் தொந்திரவு
 இல்லாமல் உன்னுடன் ஸுகமாக வசரிப்பேன்" என்று கொள்ளிக்
 கட்டையைப்போன்ற கண்களுடன், ரோஷினியை நோக்கி
 தாமசேது ஓடிவருவதுபோல், மருண்ட மான்குட்டியைப்போன்ற
 கண்களைபுடைய வீரதையை நோக்கிக் கோபத்துடன் பாய்ந்து ஓடி
 வந்தாள். இப்படிக் காலபாசத்தைப்போல் ஓடிவரும் அந்த ராக்ஷ
 ஸியைப் பார்த்து மஹாபலவானான சாமன் அவளை 'ஹும்' என்று
 அதட்டிக் கோபத்துடன் "லக்ஷ்மணா! குரூரமான அற்பர்
 களுடன் பரிகாசம் செய்வது பிசசு. சூர்ப்பணைகளின் கொடிய
 ஸ்வபாவத்தைக் கண்டு வீரதை பயத்தால் உயிரை விடுவாளென்று
 தோன்றுகிறது. இந்த விகாரி ரூபமுள்ள துஷ்ட ராக்ஷஸியை அங்க
 ஹீனம் செய்" என்று கட்டினாயிட்டார். உடனே லக்ஷ்மண
 னுக்குக் கோபமுண்டாயிற்று. "இதுவரையில் இவள் யாதொரு 45 50

- 55 அபராதமும் செய்யவில்லை" என்று ராமன் பரிசாசமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். இப்பொழுது ஸீதையைக்கொல்ல வந்ததால் தண்டிக்கும்படி உத்தரவிடுகிறார்" என்று நீனைத்து லக்ஷ்மணன் கத்தியை உருவி குர்ப்பணகையின் மூக்கையும் காதுகளையும் அறுத்தார். அவள் கோரமாகக் கத்திக்கொண்டு வந்த வழியாகவே காட்
- 60 டில் ஓடினாள். இயற்கையாகவே விகார ரூபமுடையவள்; பார்க்கப் பயங்கரமானவள். சத்தம் பெருகி ஓட, மழை காலத்தில் மேகங்கள் கர்ஜிப்பதுபோல் கோரமாக அலறினாள். ஐனஸ்தானத்திற்கு ஓடிப் போய், ராகுஸர்களால் குழப்பட்டு உட்கார்ந்திருக்கும் கொடிய வனு தன் அண்ணன் கரவிடத்திற்கு வந்து, இடிவிழுவதுபோல்
- 65 அவனுக்கெதிரில் பூமியில் விழுந்தான். பயத்தாலும் மயக்கத்தாலும் மூர்ச்சையடைந்து சத்தம் தாரை தாரையாகப் பெருக, ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸீதையுடன் வணத்திற்கு வந்திருப்பதையும் தன்னை அங்குமினம் செய்ததையும் அவனிடத்தில் சொன்னாள்.

தத: ஸபாஃரியம் பஃயமோஹ மூர்ச்சஸிதா
ஸலக்ஷ்மணம் ராக்ஷ ஸாக்ரதம் வநம் |
விருபணம் சாத்மநி ஸோணிதோகஸிதா
ஸஸம்ஸ ஸர்வம் பஃசிதீ கர்ஸ்ய ஸா ||

(28)

ஸர்க்கம் 19

குர்ப்பணகை கரனைத் தூண்டுகல்

தாம் ததா¹ பதிதாம் திருஷ்ட்வா விருபாம் ஸோணிதோகஸிதாம் |
பஃசிதீம் கிரோதாஸந்தப்த: கர்: பப்ரச்ச² ராகுஸ: || (1)

- இப்படித் தன் சகோதரி காதும் மூக்கும் அறுபட்டு சத்தம் பெருக பூமியில் கிடப்பதைக்கண்டு கரன் அடங்காத கோபம் கொண்டு, "எழுந்திரு; புத்தியை ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொள். உன்னை இப்படி அலங்கோலம் செய்தவன் யார்? தெளிவாகச் சொல். கொடிய விஷமூள்ள கருநாகம் யாரையும் தொந்திரவு செய்யாமல் எதிரில் படுத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, அதன் சக்தியை அறியாமல் அதைச்சுண்டுவிரல் நுனியால் குத்திக்கொண்டிருக்கிறாய் யார்? யமபாசத்தைக் கழுத்தில் மாட்டிக்கொண்டு அடுத்த நிமிஷத்தில் மரணம் கருவதை அறியாத மடையன் யார்? காலகூட விஷத்தை அமிருதமென்று குடித்தவனைப்போல், உன்னை இப்படி ஹிம்ஸித்த நீர்பாக்கியன் யார்? உன் பலபராக்கிரமம் ஸாமான் யமா³ நீனைத்தவிடத்திற்குப் போகக்கூடியவன்; யமினைப் போன்றவன்; நீனைத்த ரூபமெடுக்கக்கூடியவன். உன்னை இப்படிச் செய்தவன் யார்? தேவர்கள் கந்தர்வர்கள் மஹாத்மாக்களான ரிஷிகள் இவர்களுக்குள் எந்த மஹாவீரன் உன்னை இப்படி அங்குமினம் செய்தான்? ஆயிரம் கண்களையுடைய இந்திரன் ஒருவனைத்தவிர

இதற்குத் தர வகையானதுதல்பா: கிருத்தோ'ர ராமல்ய பஸ்வத: |
 உத்த'ருத்ய க'ட'கிற் சித'தே'த' கர்ணநாஸம் மகி'ரா'ம: |
 வயமனக் கத்தியை உருவி ரூபவாகைகளைக் குக்கையும் ஈதகையும் அறுத்தார்.

—ஆ. 18 ஸ - 21 க.
 (மக்கல் 50 பரிக்.)

ஸகல லோகங்களிலும் எனக்கு இஷ்டமில்லாத காரியத்தைச் செய்பதுவனிடிறவன் ஒருவனுமில்லை. நீருடன் கலந்த பாலை ஹம்ஸம் குடிப்பதுபோல், இப்பொழுதே என் கொடிய பாணங்களால் அவனுடைய மர்மஸ்தானங்களைப் பிளந்து அவன் பிராணனைக் கொள்ளை கொண்டு, அவன் சத்தத்தை துரையுடன் பூமி குடிக்கும் படி செய்கிறேன். என்னால் சண்டையில், மடிந்த பாருடைய மரம் ஸத்தைப் பகடிகள் பிடுங்கித் தின்னப்போகின்றனவோ? தேவர்கள் கந்தர்வர்கள் பிசாசர்கள் யக்ஷர்கள் யாராக இருந்தாலும் ஸரி, என்னுடன் யுத்தத்திற்கு வந்த நீர்பாக்கியனைத் தப்பவைக்க முடியாது? உன்னை என் வண்ட்தில் இப்படி உபத்திரவித்து அவமானம் செய்த துஷ்டன் யார்? புத்தியை ஸ்வாதீனம் செய்து கொண்டு சொல்" என்று மஹா கோபத்துடன் கரன் கர்ஜித்ததைக் கேட்டுச் சூர்ப்பணகை கண்ணீர் பெருகப் பின்வருமாறு சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

20

25

30

"கல்ல யௌவன புருஷர்கள்; வயதில் ஸமமானாலும் ரூபத்தில் பேதமுண்டோ என்றால், இல்லை. மஹாஸூத்தர புருஷர்கள்; யௌவனமிருந்தாலும் அழகு இராது; இவர்கள் அப்படியல்ல. மன்மதன் முதலியவர்களும் இவர்களிடத்தில் பிச்சை வாங்கவேண்டும். இவர்களுடைய அழகு என்றும் அழியாது. வயதும் ரூபமிருந்தும் சரீரம் கடினமோ என்றால், ஐயோ கற்பாதையைப் போன்ற உங்களுடைய சரீரத்தைப்போலா? மலர்ந்த புஷ்பத்தைப்போல் வெகு மிருதுவான சரீரமுடையவர்கள். லக்ஷ்மணன் என் காதையும் மூக்கையும் அறுக்கும்பொழுது அவனுடையகை என் மேல் பட்டதாலுண்டான ஸுகத்தை நீனைத்து நீனைத்து என்மனம். உருகு கிறது. என் தேகத்தைத் துண்டுதுண்டாக அறுத்தாலும் அவனுடையகை இன்னுமொரு தரம் என்மேல் பட்டால் போதுமே. இதனால் அவர்கள் பலவீனர்களோ? ஸ்திரீகளைத் திருப்திசெய்ய முடியாதவர்களோ? மஹாபலவான்கள். பொதுவாக அழகு மிகுந்திருக்கலாம். அவயவங்கள் லக்ஷணப்படி இருக்குமோ என்றால், அவர்கள் கண் அழகை மாத்திரம் கொஞ்சம் சொல்லுகிறேன். கேள். சத்தத்தையும் நெருப்பையும் போன்ற உங்களுடைய கண்களெங்கே? தமோ குணத்தைக் காட்டும் தூக்கக்கலக்கமும்; ரஜோ குணத்தைக் காட்டும் சிவப்புநிறமும் அற்று, கேவலம் ஸத்வ குணத்தின் அதிசயத்தைக் காட்டும் வெண்தாமரை இதழ்களைப் போன்ற விசாலமான அவர்களுடைய தேத்திரங்களைக்கே? அவர்களுடைய அழகு இருக்கட்டும். அவர்கள் அணிந்த மரவுரியும் மான் தோலுமல்லவா அவர்களுடைய தேகத்தில் பட்டதால் விளங்கு கின்றன? கந்தமூலபலங்களைப் புஜித்துக் கொண்டு இந்திரியங்களை ஐயேத்துத் தபஸ்வி வேஷத்துடன் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். தசரதராஜனுடைய புத்திரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் என்றார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய பராக்கிரமத்தைக் கவனித்தால் கந்தர்வ ராஜர்களைப்போலிருக்கிறார்கள். ஆனால் ராஜலக்ஷணங்கள் பூர்ண

35

40

45

50

55

- மாக விளங்குகின்றன. ஆகையால் அவர்கள் மனுஷ்யர்களா தேவர்களா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவர்களுக்கு நடுவில் ஒரு பெளவன ஸ்த்ரீ ஸகல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு வர்ணிக்கமுடியாத அழகுடன் விளங்குகிறார். அவருக்காகவே இரு வரும் சேர்ந்து என்னை அகாதையாகவும் துஷ்டையாகவும் எண்ணி இந்தக் கோலம் செப்தார்கள். யுத்தத்தில் அவர்களைக் கொன்று அவர்களுடைய ரத்தத்தை நுரையுடன் குடிக்க ஆசைகொண்டிருக்கிறேன். முதலில் நீ இதைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டும்" என்றான்.

- கரன் அதைக் கேட்டு கோபம் கொண்டு, யமன்களைப் போன்ற தன் பதினாலாயிர ராக்ஷஸர்களின் தலைவர்கள் பதினான்கு பேரைப் பார்த்து, "இரண்டு மனிதர்கள் மான்தோல் மரவுறிகளை அணிந்து கொண்டு ஆயுதபாணிகளாக ஒரு ஸ்த்ரீயுடன் நமது கோரமான தண்டகாரணயத்தில் வந்திருக்கிறார்களாம். அவர்களைக்கொன்று அவர்களுடைய தேகங்களையும் அந்தப்பெண்ணையும் இங்கே கொண்டு வாருங்கள். என் உடன்பிறந்தான் அவர்களுடைய ரத்தத்தை குடிக்க ஆசைப் படுகிறான். சீக்கிரமாகக் காரியத்தை முடித்து வாருங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான். உடனே அந்தப் பதினான்கு ஸேனாபதிகளும் குர்ப்பணகையுடன் சண்டமாகுதத்தைப் போல் அங்கே வந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டு ராமன் எதிர்த்து வந்தார். ஆனால் யானைகள் காட்டுத் தீயை எப்படி நெருங்கமுடியாதோ, அப்படி மஹா தேஜஸ்வியான ரகுவிரன் அந்த ராக்ஷஸ வீரர்கள் நெருங்கமுடிய வில்லை.

ததஸ்து தே தம் ஸமுதக்ஷிர தேஜஸம்

ததாபிதிஷ்ண ப்ரதரா நிஸாசரா: |

ந சோகு ரேதம் ஸஹஸா ப்ரமர்திதம்

வநத்விபா திப்தமிவாக்நி முத்ததம் |

(28)

ஸர்க்கம் 20

ஸேனாபதிகளின் வதம்

தத: ஸாஸ்பணகா கோரா ராக்வாஸ்ரம மாகதா |

ரக்ஷஸா மாசசக்ஷே தென ப்ராதரௌ ஸஹ ஸீதயா |

(1)

- குர்ப்பணகை ராமனுடைய ஆஸிரமத்திற்கு வந்து, தன்னுட விரும்ப ராக்ஷஸர்களுக்கு ராமலக்ஷ்மணர்களைக் காட்டி, மஹா பலவானான ராமன் லக்ஷ்மணனுடனும் ஸீதையுடனும் பர்ணசாலையில் உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டார்கள். ரகுவிரன் அந்த ராக்ஷஸர்களுக்கும் குர்ப்பணகையையும் பார்த்து, கோபத்தால் நெருப்புக் கொழுந்தைப்போல் ஜ்வலிக்கும் லக்ஷ்மணனை அழைத்து, "கொஞ்ச நேரம் வரையில் ஸீதையை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள். இந்த ராக்ஷஸியின் பின்னே வந்தவர்களை யமலோகத்திற்கு அனுப்பு கிறேன்" என்றார். ராமானுஜன் அப்படியே செய்கிறேன் என.

ரகுநாதன் தங்கக்கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தன் பெரிய வில்லில் நாண் பூட்டி, தர்மயுத்தம் செய்ஹ்வராகையால் அந்த ராகுஸர்களைப் பார்த்து, "நாங்கள் தசரத ராஜ்ய புத்திரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள். இதோ இருக்கும் ஸீதைபுடன் இந்தக் காட்டில் வலிக்க வந்திருக்கிறோம். கத்தழல்பலங்களைப் புஜித்துக்கொண்டு தபஸ்விகளாகத் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும் எங்களை ஏன் தொந்தரவு செய்கிறீர்கள்? மஹாதுஷ்டர்களான உங்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று இங்குள்ள ரிஷிகள் கட்டளையிட்டதால் ஆயுதங்களுடன் இங்கே வந்திருக்கிறேன். இப்பொழுதே ஸமயம் நேர்த்தது. ஸர்தோஷமாக அங்கேயே சிலலங்கள், ஓடக்கூடாது. ஆனால் பிழைக்க ஆசையிருந்தால் ஓடிப்போங்கள்" என்றார்.

பிராம்மணர்களைக் கொல்லும் அந்தப்பாபிகள் அதைக்கேட்டு குலங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு கோபத்துடன், 'எங்கள் மஹாராஜா வான கரணுடைய கோபத்திற்குப் பாத்நிரமசி இன்னும் பிழைத் திருக்கவா? இதோ ஒரு ரிபிஷத்தில் உன்னைக் கொல்லுகிறோம். அல்ப மனுஷ்யனுள் நீ எங்களைப்போன்ற மஹாவீரர்களை யுத்தத் தில் எதிர்க்க முடியுமா? யுத்தம் செய்வதற்குக்கட்டும், வா, எங்களு டைய கத்திகளுக்கும் கதாயுதங்களுக்கும் இரையாகி உன் வில்லும் தைரியமும் உயிரும் ஒரே காலத்தில் அழியும்' என்று ரகுவீரன் பேரில் குலங்களை எறிந்தார்கள். ராமன் அவைகளை ஓவ்வொரு பாணத்தால் துண்டித்தார். மலைகளையும் துளைக்கும் கூர்மையுடன் ஸௌரியனைப்போல் சூவவிக்கும் பதினான்கு நாராச பாணங்களை உடனே எடுத்து வில்லில் பூட்டி இந்திரன் ஐத்யராயுதத்தை பிரயோ கிப்பதுபோல் அந்த ராகுஸர்களின்மேல் விட்டார். அவை அந்தப் பாபிகளின் மார்க்பப் பிளந்து ஊடுருவி ரத்தத்தால் பூசப்பட்டு இடிவிறுத்ததுபோல் பூமியில் விழுந்தன. அந்தத் துஷ்டர்கள் ஹிரு தயம் பிளந்து உயிரிழந்து ரத்தம் பெருக வேரற்ற மரம்போல் பூமியில் சாய்ந்தார்கள். சூர்ப்பணகை அதைக்கண்டு பயந்து கோர மாகக் கர்ஜித்தான். பிறகு அங்கிருந்து கரனிடத்திற்கு ஓடிப்போய், கண்ணீர் பெருகக் கோவென்று பெருங்குரலிட்டழுது. வெட்டின பனைமரத்திலிருந்து ரஸம் பெருகுவதுபோல், தன் காயங்களிலிருந்து பெருகும் ரத்தம் கொஞ்சம் உவர அவனுக்கெதிரில் விழுந்தான்.

இப்படித் தன்னுடன் வந்த ஸகல ராகுஸர்களும் மடிந்ததைக் கண்டு சூர்ப்பணகை கரனிடத்திற்குப் போய் நடந்த வரலாற்றைச் சொன்னார்.

திபாதிதாந் திருமய ரணே து ராகுஸாந்
ப்ரதாவிதா ஸூர்ப்பணகா புநஸ்தத: |
வதாம் ச தேஷாநி நிமிதேத ரக்ஷஸாம்
ஸஸம்ஸ ஸர்வம் பரிநீ கரஸ்ய ஸா ||

ஸர்க்கம் 21

கரணத் துண்டிவிட்டது

ஸ புத: பதிதாம் திருஷ்ட்வா கிரோதாச் சூர்ப்பணகாம் கர: |
உவாச வ்யக்தயா வாசா தாமநர்தாந்த் மாக்தாம் || (1)

ராஷஸ்குலத்தை நாசம்செய்ய வந்த சூர்ப்பணகை, வாடின முகத்துடன் தரையில் கிடந்து புரளுவதைக் கண்டு கரன் கோபம் கொண்டு, "யமனைப்போன்ற மஹாவீரர்களை நீ கேட்டபடி அனுப்பினேன் அல்லவா? மறுபடியும் ஏன் அழுகியாய்? அவர்கள் என்னிடத்தில் பக்தி வைத்தவர்கள். மிகுந்த பிரீதியுள்ளவர்கள், என் ஹிதத்தையே தேடுகிறவர்கள். என் கட்டளையை மீறுவார்களா? பிறரைக் கொல்வார்களெயொழிய கொல்லப்படமாட்டார்கள். இப்படியிருக்க ஹா! நாதா! என்று கதறிக்கொண்டு பூமியில் கிடந்து அடிபட்ட ஸர்ப்பத்தைப்போல் புரளக் காரணமென்ன? உன்னைக் காப்பாற்ற நானிருக்கத் திக்கற்றவனைப்போல் நீ கதற லாமா? எழுந்திரு; பயப்படாதே; கவலையை விடு" என்று ஸ்ரீமாதானம் செய்தான்.

பிறகு ஒருவாறு தைரியமடைந்து அவன் கண்ணீரைத் துடைத் துக்கொண்டு "என் மூக்கும் காதும் அறுபட்டு ரத்தம்பெருக இங்கே ஓடிவந்தேன். நீ என்னைத்தேற்றி ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்கு ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று வரும்படி மஹாகுரர்களான பதினான்கு ராஷஸர்களை அனுப்பினாய். ராமனோ தன் உர்மையான பாணங் களால் அவர்களின் மர்மஸ்தானங்களைப் பிளந்து யமலோகத் திற்கு அனுப்பினான். அவர்கள் பிணமாகக் கீழே விழுவதையும் ராமனுடைய அத்புதமான வீரியத்தையும் பார்த்து நடுங்கி னேன். எனக்கு பயமும் துக்கமும் தாங்க முடியவில்லை. என்கே திரும்பினாலும் ராமனாகவே தோன்றுகிறது. ஆகையால் உன்னையே சரணமடைந்தேன். துக்கமென்ற முதல்களால் நிறைந்து பய மென்ற அலைகள் மோதும்சோக ஸமுத்திரத்தில் மூங்கித் தத்தலிக் கும் என்னை ஏன் காப்பாற்றாமலிருக்கியாய்? நீ அனுப்பிய மஹா வீரர்களை ராமன் பாணங்களுக்கு இரைகொடுத்தான். அவர்களிடத் திலும் என்னிடத்திலும் உனக்கு இரக்கமிருந்தால், உனக்குத் தேஜஸிருந்தால், ராமனுடன் யுத்தம் செய் உனக்குத் திறமை இருந்தால், இந்தத் தண்டகாரணயத்திற்கு வந்து ராஷஸ்குலத்தை அழிக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் ராமனை ஐயி. இல்லா விட்டால் உனக்கெதிரில் பிராணனை விடுவேன், வெட்கப்படமாட் டேன். இவ்வளவு சொல்லியும் உனக்கு ரோஷமில்லாததைப் பார்த்தால் நீயும் உன் னைன்யங்களும் யுத்தத்தில் ராமனுக் கெதிரில் நிற்கமாட்டீர்களென்று எனக்கு நன்றாகத் தோன்றுகிறது. மஹா குரனென்று நீ உன்னை எண்ணிக்கொண்டிருப்பதைத் தவிர, நீயும்

ஒரு குரூர் எப்படியோ குரனென்ற பெயரை ஸம்பாதித்துவிட்டாய். அது முழப்போய். இரண்டு மனுஷ்யப் பூச்சிகளைத் தேய்க்க சக்தியில்லாத கீயல்லவா வீரன்! ராகுஸக் குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கீரா! உனக்கு ரோஷமிருந்தால், ராமனை எதிர்க்க உனக்குத் திறமையிருந்தால், உன் ராஜ்யத்தில் வந்து அட்டஹாஸம் செய்யும் சத்துருவை ஐயி. இல்லாவிட்டால் கீயும் உன் பத்துக்களும் இந்த தண்டகாரணயத்தை விட்டு எங்கேயாவது ஓடிப்போங்கள். கையாலாகாத பரதையுக்குச் சக்தி வீரர்களிருக்குமிடத்தில் என்ன வேலை? வினக்குவெட்டுப் பூச்சியைப் போல் ராமனுடைய தேஜஸில் விழுந்து சாம்பலாகப் போகிறாய். அந்தத் தசரத புத்திரனுள் ராமனல்லவா தேஜஸ்வி. மஹாவீரன்? என்னை அலங்கோலம் செய்த லக்ஷ்மணனைப் போன்ற குரனும் உண்டோ" என்று புலம்பி, வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு, துக்கத்தால் வாய்விட்டு அலறினான்.

ஏவம் விஸய்ய பஹுபோ ராகுஸி விததோதரீ |

கராப்யா முதர்ம ஹத்வா குரோத ப்ருப துக்விதா (22)

ஸர்க்கம் 22

கரன் யுத்தம் செய்யப் புறப்பட்டது

ஏவ மாதர்ஸித: ஸூர: ஸூர்பணக்'யா கீரஸ்ததா' |

உவாச ரகுணாம் மத்யே க்ர: கீரதரம் வச: ||

(1)

இப்படி ராகுஸர்களுக்கு எதிரே தன்னை அவமானம் செய்வதைக் கரன் பொறுக்காமல் கடும் கோபத்துடன், "உன்னை அவமானம் செய்ததால் எனக்குண்டான கோபத்திற்கு எல்லை யில்லை. பருவகாலத்தில் பொங்கும் ஸமுத்திரத்தின் அலைகளைப்போல் அடக்கமுடியவில்லை. ஒரு கடினத்தில் இறக்கப்போகிற ராமனை வீரனென்றும் நினைப்பேனா? அவன் செய்த துடுக்குக்காக இன்று என்னால் மாளப்போகிறான். கண்ணீரை நிறுத்து; பரபரப்பை அடக்கு. இன்னும் சற்று நேரத்திற்குள் ராமலக்ஷ்மணர்களை யமலோகத்திற்கு அனுப்பிவிடுவோம். அந்த அல்ப ஐந்துவை என் கோடாயியால் தண்டித்து, அவனுடைய உஷ்ணமான ரத்தத்தை கீ குடிக்கும்படி செய்கிறேன்" என்றான். குர்ப்பணகைக்கு வெகு ஸந்தோஷமுண்டாயிற்று. கரனை முன்பு எவ்வளவு திட்டினானோ அவ்வளவு மறபடியும் மெச்சினான். மதிகெட்ட பெண்ணல்லவா? கரன் உடனே தூஷணனென்ற தன் ஸேனாபதியைப்பார்த்து, "கமது ஸைன்யங்களுக்குள் பதினாலாயிரம் ராகுஸர்களை யுத்தத்திற்குப் புறப்படுத்தோல். அவர்கள் என் இஷ்டப்படி நடப்பவர்கள்; பயங்கரமான வேகமுள்ளவர்கள்; யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவர்கள்; நீண்ட மேகம்போல் கறுத்தவர்கள்; தேஜஸால் திவலிப்

- பவர்கள்; குருரமான நடத்தைபுடையவர்கள்; பிராணிகளை ஓழிமன்றிப்
 20 பதையே வினையாட்டாக உடையவர்கள்; மஹாபலவான்கள்; புலியைப்போல் கொழுப்புடையவர்கள்; அகலமான வரையையும் எல்லை
 யற்ற ஆண்மையையும் உடையவர்கள்; எல்லா வாகனங்களிலும்
 ஆயுதங்களிலும் பழனினவர்கள். ஆகையால் அதி சீக்கிரத்தில் யுத்தத்
 திற்குப் போகட்டும். என் சதமும் விலிலும் பாணங்களும் கத்தி
 25 சட்டி முதலிய ஆயுதங்களும் தயாராகட்டும். யுத்தங்களில் கைகண்ட
 என் ராக்ஷஸர்களுக்கு முன்னேசென்று ராமனென்ற துஷ்டனைச்
 சித்திரவதை செய்கிறேன்” என்று கட்டிகாயிட்டான். தூஷணன்
 சதத்தைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான். அதன் காந்தி ஸூரியனைப்
 போல் கண்ணிப்பறித்தது. விசித்திர வர்ணமுள்ள குதிரைகள் அதில்
 30 கட்டப்பட்டிருந்தன. மேருகைப்போல் அது ஆகாசத்தையளாவிற்று.
 வெகு விசாலமானது. உருக்கி ஓடவிட்ட தங்க ஆபரணங்களால்
 அலங்கரிக்கப்பட்டது. தங்கச் சக்கரங்களையும் வைநீரியத்தால்
 விளங்கும் ஏர்க்கால்களையும் உடையது. மீன்களும் மலர்களும்
 மரங்களும் மலிகளும் ஸூரிய சந்திரர்களும் கபமான பஷிகளும்
 35 தங்கத்தால் விசித்திரமான வேலை செய்யப்பட்டிருந்தன. தங்கச்
 சலங்கைகளாலும் கொடிகளாலும் விளங்கி லைல ஆயுதங்களாலும்
 நிறைந்திருந்தது. கரன் கோபத்துடன் அதில் ஏறினதைப் பார்த்து
 ராக்ஷஸர்களெல்லாரும் அவனையும் தூஷணனையும் சூழ்ந்து
 நின்றார்கள். வஜ்ர கவசங்களாலும் கோசமான ஆயுதங்களாலும்
 40 விளங்கி நேர்த்தியான சதங்களிலிருக்கும் தன் ஸேனைத்தலைவர்களைப்
 பார்த்து. ‘புறப்படுங்கள்’ என்று கரன் உத்திரவு செய்தான்.
 இருப்புலக்கைகள் பட்டாக்கத்திகள் வல்லயங்கள் குலங்கள்
 கோடாரிகள் கத்திகள் சக்கரங்கள் சட்டிகள் குண்டாந்தடிகள்
 வஜ்ராயுதம்போன்ற பெரிய விலிலுகள் கதைகள் முதலிய கோச
 45 மான ஆயுதங்களுடன் ராக்ஷஸ ஸையம் பெரிய கோஷத்துடன்,
 ஜனஸ்தானத்திலிருந்து பூமி நடுங்கும்படி. உடனே புறப்படுவதைக்
 கண்டு கரன் ஸந்தோஷமடைந்து தன் சதத்தை மெள்ள நடத்தச்
 சொன்னான். இப்படிக் கோபாவேசத்துடன் பயங்கரமாகக்
 கர்ஜித்துக்கொண்டு, சத்துருக்களை நிர்மூலம் செய்ய எண்ணிக்
 50 காலனைப்போல், பார்ப்பவர்கள் நடுங்கும்படி அட்டஹாஸம்
 பண்ணி, கல்மாரி பொழியும் மேகத்தை காற்று மழை தாக்கி
 ஓட்டுவதுபோல் கரன் ஸாரதியை ஏவ, எல்லா திக்குகளும் கிடு
 கிடு என்று அறிகும்படி அந்த மஹாரதம் அதிவேகமாகப் பஞ்ச
 வடியை நோக்கி வந்தது.

பரங்குத்தி மத்யுஸ்து கீர: கீரஸ்வதோ

நீபோர் வதார்தம் த்வரிதோ யதாந்தக: |

அருகத்த ஸாரதி முத்ததத் கீதம்

மஹா ப்லோ மேக இவாஸம் வர்ஷவாத் |

ஸர்க்கம் 23

அபசகுனங்கள்

தஸ்மிந் யாதே ஜநஸ்தாநா தீபவேம் யோணிதோதகம் |

அப்யவர்ஷத் மஹாமேகஸ் துமுலோ கீர்த்பாருண: 1 (1)

அந்த ராக்ஷஸ ஸன்யம் மஹா உத்ஸாஹத்தான் யுத்தத்
திற்குப் போகும்போழுது, கழுதையைப்போல் சீரம்பல் நிறமுள்ள
மேகங்கள் சத்தமழை பெய்தன. கரணுடைய ரதத்திலுள்ள
குதிரைகள் ராஜமார்க்கத்தில் மெடுபள்ளியில்லாமல் புஷ்பங்களால்
நிறைந்த இடத்தில் நிகரென்று கீழே விழுந்தன. கொள்ளிக்
கட்டையைச் சுழற்றுவதுபோல் ஸுரீரிய மண்டலத்தைச் சுற்றிக்
கருத்து ஓரத்தில் கொஞ்சம் சிவந்த ஒரு வட்டம் காணப்பட்டது.
தங்கக் கழியில் கட்டப்பட்ட துவணுத்தின்மேல் பருத்த சரீரமுள்ள
ஒரு கழுஞ் உட்கார்த்து பயங்கரமாகக் கூவிற்று. மாம்ஸத்தைத்
தின்னும் மிருகங்களும் பகலிகளும் ஜனஸ்தானத்திற்கு ஸமீபத்தில்
வந்து விகாரமாகக் கத்தின. ஸுரீரியன் இருந்த திக்கில் நரிகள்
கட்டம் கட்டமாக நின்று பயங்கரமாக ஊராயிட்டு ராக்ஷஸர்
கருக்கு நேரும் நாசத்தைக் காட்டின. வஜ்ராயுதத்தால் வெட்டப்
பட்ட இறகுகளையுடைய மலைகளைப்போன்ற மேகங்கள் சத்தமழை
யால் நிறைந்து ஆகாசத்தை மறைத்தன. மயிரீர்கூச்சலெடுக்கும்
ஓர் இருட்டு எங்கும் பரவித் திக்குதிசை தெரியாமல் மறைத்தது.
சத்தத்தில் மீளாத வஸ்திரத்தைப்போல் ஸந்தியாகாலம் வேளைக்கு
முன்பே சாணப்பட்டது. கழுஞ் பருந்து நரி முதலிய அசபமான
ஜந்துக்கள் பின்வரும் கெடுதியைத் தெரிவித்து, கரணுடைய ரதத்
திற்கெதிரில் கூவின; யுத்தத்தில் அபஜயத்தையும் நாசத்தையும்
காட்டும் நரிகள், வாயிலிருந்து நெருப்பு ஜ்வாலைகள்-கிளம்ப னஸன்
யத்திற்கெதிரில் நின்று ஊராயிட்டன. குண்டாந்தடியைப்போல்
ஒரு தலையில்லாத முண்டம் ஸுரீரியனுக்கு ஸமீபத்தில் காணப்
பட்டது. பர்வகாலமில்லாதபொழுதே ஸுரீரியன் ராகு பிடித்துக்
கொண்டது. எதிர் காற்று வேகமாக அடித்தது. ஸுரீரியன் காற்
தியை இழந்தான். ராத்திரியில்லாவிட்டாலும் ஆகாசத்திலிருந்து
மின்மினிப்புச்செகளைப்போல் நஷத்திரங்கள் உதிர்ந்தன. ஓடைகளில்
தாமரைகள் வாடின; மீன்கள் மறைந்தன. சிவந்த மேகத்தைப்
போன்ற செந்துள் காற்றில்லாமலேயே கிளம்பிற்று. நாகண
வாய்க்குருவிகள் வீடு கூசி என்று கத்தின. ஆகாசத்திலிருந்து
கொள்ளிக் கட்டைகள் பேரிடிபோன்ற முழக்கத்துடன் விழுந்தன.
மலைகளும் காடுகளும் பூமி முழுவதும் நடுங்கிற்று. ரதத்தில்
கர்ஜித்துக்கொண்டு உட்கார்த்திருக்கும் கரணுடைய இடது கை
துடித்தது; குரல் தழதழத்தது; கண்ணீர் பெருகிற்று; நெற்றியில்
வலி உண்டாயிற்று.

5

10

15

20

25

30

35

இப்படி அநேக அபசுருனங்கள் கேர்ந்தாலும் பிழுவாதத் தாலும் அக்ஞானத்தாலும் அவன் திரும்பவில்லை. மயிர்க்கூச்ச லுண்டாகும் அந்த அபசுருனங்களைக் கண்டும் அவன் கலங்க வில்லை. கடகடவென்று சிரித்துக்கொண்டு ராஷஸைக்களைப் பார்த்து,
 40 "பலசாலி பலஹினர்களை அலக்ஷ்யம் செய்வதுபோல் இந்தக் கோர மான அபசுருனங்களெல்லாம் எனக்கொரு பொருட்டல்லவென்று அலக்ஷ்யம் செய்கிறேன். என் கூர்மையான பாணங்களால் ஆகா சத்தியிருந்து நகைத்திரங்களைப் பலபலவென்று உதிர்ப்பேன். நான் கோபங்கொண்டால் ஸகலப் பிராணிகளையும் அழிக்கும் யமனையும்
 45 கொல்வேன். மதம்கொண்ட இந்த ராம லக்ஷ்மணர்களை அழிக் காமல் திரும்பமாட்டேன். அவர்களுடைய ரத்தத்தை என் உடன் பிறந்தவன் வேண்டியவரையில் குடிக்கட்டும். அவர்களுக்கு நாச காரணம் அவனே. நான் இதுவரையில் யுத்தத்தில் தோற்றதில்லை. அது உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். நான் சொல்வது பொய்யல்ல.
 50 வஜ்ரத்தை எடுத்து மதம்கொண்ட ஜராவதத்தின் மேலேறிவரும் இந்திரனையும் வினாயாட்டாகக் கொல்வேன். இந்த மனுஷ்யப் பூசிகளைப்பற்றி விசாரமென்ன?" என்று திக்குகள் நடுங்கும்படி கர்ஜித்தான். அதைக்கேட்டு அந்த மஹாஸன்யம் அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு ஆரவாரித்தது.

55 தேவ ரீஷி கந்தர்வ ஸித்த சாரண கணங்கள் அந்த யுத்தத்தைப் பார்க்க வந்து, "பசுக்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் பிராணி களுக்கு ஹிதத்தைக் கோறுகின்றவர்களுக்கும் மங்கனமுண்டா கட்டும். முன்காலத்தில் மஹாவிஷ்ணு அஸுரர்களைச் சக்கரத்தால் நாசம் செய்தததுபோல் நகுவீரன் இந்த ராஷஸைக்களை நாசம் செய் யட்டும்" என்று பலவிதமாக ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டு,
 60 யமனுக்கு இரையாக அந்த மஹாஸன்யத்தை விமானங்களி லிருந்து ஆவலுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். கரன் அதிவேக மாகப் போனதைக் கண்டு அவனுடைய மந்திரிகளான சிபேணகரம் பிருதுக்ரீவன் யக்ஞசுத்தரு விஹங்கமன் துர்ஜயன் கரவீராஷன் பருஷன் காலகார்குமன் மேகமாலி மஹாமாலி ஸர்ப்பாஸ்யன்
 65 ருதிராசனன் என்ற பன்விருவர் அவனைச் சூழ்ந்து சென்றார்கள். மஹாக்பாலன் ஸ்துலாக்ஷன் பிரமாதி திரிசிரஸென்ற நான்கு ஸேனாபதிகள் தூஷணனைப் பிண்டொடர்ந்தார்கள். மஹா பலசாலி களான அந்த ராஷஸ வீரர்கள் யுத்தம்செய்ய ஆவல்கொண்டு
 70 குரூர்கிரஹங்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஸூரிய சந்திரர்களை எதிர்த்தது போல் அந்த ராஜ்யுத்திரர்கள் இருக்குமிடத்தை நோக்கி ஸன்யப் கனுடன் கடும் வேகமாக ஓடிவந்தார்கள்.

ஸா பீமவேகா ஸமராபீகாமா

மஹாபீவா ராஷஸ வீரஸேதா |

தௌ ராஜ்யுத்திரௌ ஸஹஸாப்யு பேதா

மாவா கிரஹாணமிய சந்திர ஸூரியௌ || (34)

ஸர்க்கம் 24

ராமன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

ஆஸ்ரமம் ப்ரதிகாசே து கரே ச்ர பராக்ரமே |

தானேவேனத்பாநிகாத் ராம: ஸஹ ப்ராத்ரா தி'த'ரீஸ ஹ || (1)

ராஷஸர்களுக்கு நேர்ந்த அபசகுனங்களைக் கண்டு ராமன், "லக்ஷ்மணா! இவை ஜனங்களுக்குக் கஷ்டத்தையும் ஸுகல பிராணி களுக்குப் பயத்தையும் ராஷஸர்களுக்கு நாசத்தையும் காட்டு கின்றன. ஆகாசத்தில் கமுததையப்போல் சாம்பல் நிறமுள்ள மேகங்கள் ரத்தவர்ஷத்துடனும் இடி மின்னல்களுடனும் பயங்கரமாகச் சுழன்றுகொண்டிருப்பதைப் பாரி. நமக்கு நேரும் ஜயத் தைக் காட்டுகிற நல்ல சகுனங்களையும் கவனித்தாயா? என்னைப் போல் யுத்தத்தில் ஆவல்கொண்டு, தங்கப்பட்டங்களால் அலங் கரிக்கப்பட்ட என் வில் யுத்தம் செய்யத் துடிக்கிறது. பாணங்களி லிருந்து புனக கிளம்புகிறது. இந்தப் பகடிகளின் சப்தமும் அதி சீக்கிரத்தில் நமக்குப் பெரும் பயமும் உயிருக்கு ஆபத்தும் நேரு மென்று தெரிவிக்கின்றது. என் வலது புறம் அடிக்கடி துடிப்ப தால் கோர யுத்தம் ஸமீபத்தில் நடக்குமென்று நினைக்கிறேன். அதில் நமக்கு ஜயமும் சத்ருக்களுக்குத் தோல்வியும் நிச்சயம். உன் முகம் காத்தியால் ஐவலிக்கிறது. இது வெற்றிக்கு அடையாளம். யுத்தத்திற்குப் புறப்படுகிறவர்களின் முகங்களில் காந்தி குறைந் தால் ஆயுதம் குறையும். ராஷஸர்களின் அட்டஹாஸங்களும் ஸம்ஹாதத்தனும் பேரி முதலிய வாத்திய சப்தங்களும் ஸமீபத்தில் வந்துவிட்டன. அடையாளங்களால் அபாயம் வருவதை அறிந்து அதை விலக்க விரும்புகிறவர்கள் தகுந்த ஏற்பாடு செய்யவேண் டும். அவனை புத்திமான். ஆகையால், நீ ஆயுதம்பூண்டு மரங்க ளால் மறைக்கப்பட்ட இந்த மலைக்குகையில் ஸீதையை ஜாக்கிரதை யாகக் காப்பாற்றிக்கொண்டிரு. இந்த ராஷஸர்களுடன் யுத்தம் செய்ய நீ ஆவல் கொண்டிருக்கிறாயென்று எனக்கு நன்றாகத் தெரி யும். நீ மஹாகுரன், மஹாபலசாலி. இவர்களோ நிச்சயமாகக் கொல்லப்பட வேண்டியவர்கள். ஆனாலும் நானே இவர்களைக் கொல்லுகிறேன் என்று மஹாவிதிகளிடத்தில் பிரதிக்கை செய்திருக் கிறபடியால் என் வார்த்தையைத் தடுத்துச்சொல்லாதே. என் பாதங்களின் மேல் ஆணையிட்டேன். சீக்கிரமாகப் போ" என்று ஆக்ஞாபித்தார்.

உடனே லக்ஷ்மணன் ஆயுதபாணியாக ஸீதையை அழைத்துக் கொண்டு மலைக்குகைக்குப் போனார். ராமன், "நான் சொன்னபடி இவன் செய்தான்" என்று ஸந்தோஷமடைந்து கவசத்தைத் தரித் தார். அக்ஷியைப்போன்ற ஆந்தத் திவ்விய கவசத்தால், இருண்ட ராத்திரியில் புனையற்ற நெருப்புக்கொழுந்தைப்போல் ரகுவிரன் பிர காசித்தார். வில்லையும் பாணங்களையும் ஸீத்தம் செய்து, திக்குகள்

நடுங்கும்படி. நானேனை காட்டி. சாஷஸர்களுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருந்தார். பிறகு தேவ கந்தர்வ லித்த சாரணகணங்களும் மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள தேவரிஷிகளும் பிரஹ்மரிஷிகளும் அந்தக் கோரமான யுத்தத்தைப் பார்க்க அங்கே வந்து நின்று, "புகழ்களுக்கும் பிராம்மணர்களுக்கும், பிராணிகளுக்கு, ஹிதத் எதையே விரும்பும் புண்ணியாத்மாக்களுக்கும் மங்கலமுண்டாகட்டும். முன்பு மஹாவிஷ்ணு சக்கரத்தால் அஸுரர்களை அழித்ததுபோல் ரகுவீரனும் இந்த சாஷஸர்களை அழிக்கட்டும் என்று பேசிக்கொண்டு ராமன் ஐயிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். "பதினான்காயிரம் சாஷஸர்கள் பயங்கரமான செயல் உடையவர்கள் வந்துள்ளனர்; தர்மாத்மா ராமன் ஒருவன்; இந்த யுத்தம் எப்படி நடக்குமோ" என மனங் கலங்கிக் கூறினர். காலாந்தனைப்போல் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு யுத்தகனத்தில் நிற்கும் ராமனைப் பார்த்து ஸகலப் பிராணிகளும் நடுங்கின. ஸகல ஜகத்தையும் அழிக்கப் புறப்பட்ட பிரளயகால ருத்திரனைப்போல் அப்பொழுது ஒப்பில்லாத தேஜஸுடன் விளங்கும் ரகுநாதனை ஒருவரும் பார்க்க முடியவில்லை.

இதற்குள் சாஷஸ ஸைன்யம் ஸமீபித்தது. அது கோரமான கவசங்களாலும் ஆயுதங்களாலும் துவஜங்களாலும் வாத்ய த்வணியாலும் பருவகாலத்தில் கரைகடத்து பொங்கும் ஸமுத்திரத்தைப் போல் பார்க்கப் பயங்கரமாக இருந்தது. சில சாஷஸர்கள் ஸிம்ஹநாதம் செய்தார்கள். சிலர் மற்றவர்களை நோக்கி, "நானே ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொல்வேன்" என்ற வீரவாதம் செய்தார்கள். சிலர் வில்லை வீசித்து நானேற்றி திக்குகள் நடுங்கும்படி டங்காரம் செய்தார்கள். சிலர் கொழுப்பால் அங்கங்களை நீட்டி நெட்டிமுறித்தார்கள். சிலர் கும்மென்று கத்தினார்கள். பேரிமுதலிய வாத்தியங்களைச் சிலர் அடித்தார்கள். இவை யாவும் சேர்ந்து அந்தக் காட்டில் ஒரே ஓசையாகப் பரவி அங்கிருந்த மிருகங்களும் பகிகளும் சிதறி ஓடும்படி செய்தது. அவை பார்க்காமல் அந்தக் கோரமான சப்தம் எட்டாத இடத்தைத் தேடி ஓடின. இப்படிக் கடல் புரண்டு வருவதைப்போல் கரனுடைய ஸைன்யம் அதிவேகமாகத் தன்னை நோக்கி வருவதைப் பார்த்து, ரண திராண ரகுவீரன் நான்கு புறத்திலும் திரும்பிப் பார்த்தார். கோதண்டத்தைக் கையில் பிடித்து அம்பறையிலிருந்து பாணங்களை எடுத்தார். கருணாமூர்த்தியானாலும் தன் பக்தர்களுக்குக் கெடுதி செய்கிறவர்களை அழிக்கவேண்டி மஹா கோபத்தை வருவித்துக்கொண்டார். பிரளய காலாக்களியைப்போல் கோபத்தால் ஜ்வலிக்கும் ரகுவீரனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாமல் அங்கிருந்த வனதேவதைகள் பயந்து ஓடின. கோபாவேசம் கொண்ட ராமனுடைய ரூபம் தஷ்யாகத்தை நாசம் செய்யப் புறப்பட்ட ருத்திரனுடைய ரூபத்தைப்போல் இருந்தது.

பல ஆயுதங்களாலும் நெருப்பைப்போல் ஜ்வலிக்கும் கவசங்
களாலும் ஆபரணங்களாலும் துவஜங்களாலும் விளங்கி அந்த
ராக்ஷஸ ஸஸன்யம் ராமனுக்கெதிரில் நிற்கும்பொழுது உதிக்கும்
ஸூரியனுக்கெதிரில் கறுத்துத் திரண்டு பரவியிருக்கும் மேகக்
கூட்டம்போல் காணப்பட்டது.

தத்கார்முகை ராபுரணைர் த்வஜைஸ்ச

தைர வர்மபிச்சாக்கி நி ஸமாநவரணை : |

புபு'வ ஸஸன்யம் பிசி தாஸநாதாம்

ஸூரியோதயே நீலமிவாப்ர பிருத்தம் | (37)

ஸர்க்கம் 25

ராமனுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் யுத்தம்

அவஷ்டப்த த் தும் ராமம் க்ருத்தம் ச ரிபுகாதிதம் |

தத்தர்ஸாஸ்ரம மாகம்ய கீர: ஸஹ புரஸ்ஸரை: | (1)

கூரனும் அவனுடைய ஸஸன்யங்களும் அந்த ஆடுமத்திற்கு
வந்து விலிலும் கையுமாக நிற்கும் ராமமூர்த்தியையும் சத்துருக்களை
நாசம் செய்ய விளங்கும் அவருடைய கோபாவேசத்தையும் கண்
டார்கள். கரன் வெகு ஸூலபமாக அவரை ஐயிக்கநினைத்து, "அவனை
நோக்கி ரதத்தைச்செலுத்து" என்று ஸாரதிக்குக்கட்டினையிட்டான்.
ரகுவிரன் தனியாக, வில்லை அசைத்துக்கொண்டு நிற்குமிடத்திற்கு
ஸமீபத்தில் அந்த ரதத்தை ஸாரதி கொண்டு போய் நிறுத்தினான்.
உடனே அவனுடைய மந்திரிகளும் ஸஸன்யங்களும் கோரமாக ஆர
வாரம்செய்துகொண்டு அவனைச் சூழ்ந்திருக்க, நஷுத்திரங்களுக்கு
நடுவில் அங்காரகளைப்போல் தோன்றினான். பிறகு பல பாணங்
களால் ராக்ஷனை உபத்திரவித்தான். ராக்ஷஸர்கள் கோபத்தால்
மெய்மறந்து யமபாசத்தைப்போன்ற வில்லால் தங்களை யமலோகத்
திற்கு இழுக்கும் ராமமூர்த்தியின்மேல் பெரிய கதாயுதங்களையும்
பட்டயங்களையும் குலங்களையும் சட்டிகளையும் கத்திகளையும்
கண்டிர கோடாரிகளையும் கணக்கில்லாமல் பிரயோகித்தார்கள்.
மலைக்களைப்போன்ற யானைகளின் மேலும் குதிரைகளின் மேலும்
ரதங்களின் மேலும் இருந்துகொண்டு மஹா மேகங்கள் இடியின்னல்
களுடன் ஸூரியனை நோக்கி வருவதுபோல் ராமனை நாசம் செய்ய
நினைத்து சரமாரி பொழிந்தார்கள். மழைத்துளிகள் மலையின் மேல்,
விழுந்து தெறிப்பதைப்போல் அவை ராமனை நெருங்கவில்லை.
ராக்ஷஸர்கள் சுற்றிலும் நிற்கும்பொழுது ராமன், பிரமத கணங்
களால் சூழப்பட்ட லிவபிரான்போல் காணப்பட்டார். ஆற்று
வெள்ளத்தை ஸமூத்திரம் தடுப்பதுபோல் ராமன் கூர்மையான
அம்புகளால் அவர்களுடைய சரமாரியைத் தடுத்து இருந்த இடம்
தெரியாமல் அழித்தார். கொழுந்து விட்டெரியும் வஜ்ராயுதத்தால்

- பிளக்கப்படும் பெரிய மலைப்போல் அந்த ஆயுதங்களால் எல்லா அவயவங்களிலும் பிளக்கப்படும் அவர் கொஞ்சம் கூட வருத்தமடையவில்லை, தேகமெங்கும் காயமடைந்து ரத்தம்பெருக, ஸந்தியா காலத்தில் மேகங்களால் குழப்பட்ட ஸூரியனைப்போல் விளங்கும்
- 30 ரகுந்தனன் பல்லாயிரம் ராக்ஷஸர்களால் குழப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து தேவ ரிஷி கணங்கள் கவலையடைந்தார்கள்.

- பிறகு ராமன் கோபம் கொண்டு, கோதண்டத்தை வட்டமாக வளைத்துப் பல்லாயிரம் பாணங்களை எய்தார். (இறகுகளால் அலங்கரிக்கப்படாத அம்புகளே பாணங்கள்) அவை தடுக்கமுடியாதவை;
- 35 தாங்க முடியாதவை; யமதண்டத்தைப்போல் ராக்ஷஸர்களின்மேல் விழ்ந்து அந்தப் பாபிகளின் உயிர்களைக் காலபாசத்தைப்போல் கட்டியிழந்து யமலோகத்திற்குக் கொண்டுபோயின. அவர்களுடைய தேகங்களைப் பிளந்து ரத்தத்தால் பூசப்பட்டு ஆகாசத்தில் போய் நெருப்புக் கொழுந்துகளைப்போல் பிரகாசித்தன. அவை கோதண்டத்
- 40 திலிருந்து கணக்கில்லாமல் விளம்பி, நெருப்பு ஜ்வாலகளைக் கக்கிக் கொண்டு, ராக்ஷஸர்களின் உயிரென்ற கெய்யால் வளர்க்கப்பட்டு, வில்லுகளையும் கொடிகளையும் கவசங்களையும் தலைகளையும், ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு யானைத் துதிக்கைகளைப்போல் விளங்கும் புஜங்களையும், துடைகளையும், தங்க ஆபரணங்களால்
- 45 அலங்கரிக்கப்பட்டு ரதங்களில் கட்டியிருக்கும் குதிரைகளையும், ஸாஸ்திகளையும், ரதங்களையும், யானைகளையும், யானைப்பாகர்களையும், குதிரைகளையும், குதிரைப்பாகர்களையும், காலரட்களையும், அதி சிக் கிரத்தில் யமலோகத்திற்கு அனுப்பின. நாளீகங்களாலும் நாராசன்களாலும் விகர்ணிகளாலும் சித்திரவதை செய்யப்பட்டு ராக்ஷஸ
- 50 ஸையம் பயங்கரமாகக் கத்திற்று. (நாளீகம்-முனையில் மாத்திரம் இரும்புள்ளது, நாராசம்-இரும்பாலேயே செய்யப்பட்டது. விகர்ணி-முனையில் வளைவுடன் வெளியில் இழுக்கும்பொழுது குடைப் பிடுங்கிக் கொண்டுவரும் பாணங்கள்.) இப்படிச் சுர்மையான அம்புகளால் உயிர்நிலைகளில் அடிபட்டு அந்த ராக்ஷஸ ஸையம்
- 55 காய்ந்த காட்டில் தீப்பிடித்ததுபோல் தவித்தது.

- பயங்கரமான பலசாலிகளான சில ராக்ஷஸவீரர்கள் ராமனுக்கு எதிரில் நின்று குலம் கத்தி கண்டர் கோடாலி முதலிய பல ஆயுதங்களை அவர் மேல் எறிந்தார்கள். சகுநாதன் அவைகளை அம்புகளால் தண்டித்து அவர்களுடைய தலைகளை அறுத்தார். அவர்கள் வில்
- 60 லொடிந்து கவசம் பிளந்து, தலையறுத்து, கருடனுடைய இறக்கைகளின் வேகத்தால் மரங்கள் வேரற்று விழுவது போல் பூமியில் விழக்கண்டு மற்றவர்கள் பயந்து கரவிடத்திற்குப் போய்ச் சரணமடைந்தார்கள். அப்பொழுது துஷணன் அவர்களை ஸமாதானம் செய்து நிரூப்பி, யமன் பரமசிவனை நோக்கி ஓடிவந்ததுபோல், ராமசந்திரனை நோக்கி ஓடிவந்தான். துஷணனால் ததரியமடைந்து
- 65

பயமற்று அந்த ராக்ஷஸர்கள் பனை ஆச்சா முதலிய மரங்களையும்
அம்புகளையும் குலம் உலக்கை முதலிய ஆயுதங்களையும் எடுத்துக்
கொண்டு ஓடிவந்து ராமன்மேல் மரங்களையும் பாறைகளையும் ஆயு
தங்களையும் அம்புகளையும் பொழிந்தார்கள். தலையாக நின்ற ராம
னுக்கும் கண்க்கில்லாமல் அவரைச் சூழ்ந்து நின்ற ராக்ஷஸர்களுக்கும்
நடந்த அந்த யுத்தம் பயத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் உண்டாக்கி
ற்று. அவர்கள் கோபத்தால் நெருப்புப் பொறிகள் பறக்கும் கண்
களுடன் நான்கு புறத்திலிருந்து ஆயுதங்களையும் அம்புகளையும்
பிரயோகித்துக் கிட்ட நெருங்குவதைக் கண்டு ராமமூர்த்தி
லோகங்கள் நடுங்கும்படி ஒரு ஸீம்ஹாதம் செய்து அவர்களைக்
கொல்ல நினைத்து, ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் ஒரு கந்தர்வாஸ்
திரத்தைத் தொடுத்தார்.

70

75

உடனே கோதண்ட மண்டலத்திலிருந்து பாணக்கட்டங்கள்
கண்க்கில்லாமல் ஒரே காலத்தில் ளெம்பி திசைகளை மறைத்தன.
ராக்ஷஸர்கள் அவைகளால் பிளக்கப்பட்டு, ராமன் பாணங்களை
எடுப்பதையும் தொடுப்பதையும் காணமுடியவில்லை. அவை ளெம்பு
மிடத்திலிருந்து உண்டாகும் பிரகாசத்தால் ராமன் மாத்திரம்
தோன்றினார். அவை வந்து விழுவதற்கும் உயிரைப் போக்கு
வதற்கும் பிணங்கள் இழை விழுவதற்கும் கொஞ்சமாவது இடை
வெளி காணப்படவில்லை. ஒரே காலத்தில் சகல ராக்ஷஸர்களும் அடி
பட்டு உயிரற்றுப் பூமியில் விழுந்தார்கள். சிலர் காயமடைந்தார்கள்.
சிலர் இடிவிழுந்ததுபோல் பூமியில் விழுந்தார்கள். சிலர் சூற்றுபி
ராக விழுந்தார்கள். சிலர் இரண்டாக வெட்டப் பட்டார்கள். சிலர்
துண்டு துண்டாக வெட்டப்பட்டார்கள். சிலர் கிழிக்கப் பட்டா
ர்கள். இப்படி அங்கங்கே பல இடங்களில் தலைப்பாகைகளான தலை
களும் வெறுத்தலைகளும் ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவை
களும் துடைகளும் கால்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் ரதங்கள்
சாமரங்கள் குடைகள் விசிறிகள் கொடிகள் குலங்கள் பட்டாசங்கள்
கத்திகள் சட்டிகள் கோடாலிகள் பாறைகள் அம்புகள்
முதலியவைகளும் ராகவனுடைய சரமாரியால் கண்ட துண்டமாகி
அந்தப் போர்க்களத்தில் பயங்கரமாகச் செறிக்கிடந்தன. ராம
மூர்த்தியின் பாணத்தின் மஹிமையை வர்ணிக்கவும் முடியுமா?

80

85

90

95

சூர்ணிதாபி: பசிலாபிஸ்ஸ ஸாரஸ் சித்ரை ரதோபா: |
விச்சித்ரை: ஸமரே பூமி: விகிரிணூபூத் பாயங்கரா ||

(46)

ஸர்க்கம் 26 தூஷண வதம்

தூஷணஸ்து ஸ்வகம் ஸைத்யம் ஹந்யமாநம் நிரீக்ஷ ஸ: |
ஸந்திதே'ஸ மஹாபா'ஹ: பீ'மவேகா'ந் து'ராஸதா'ந் | (1)

- இப்படித் தன் ஸைத்யம் மடித்ததைப் பார்த்து தூஷணன், யுத்தத்தில் திரும்பாதவர்களும் மஹா வேகமுள்ளவர்களும் எதிர்க்க முடியாதவர்களுமான ஐயாயிரம் ராக்ஷஸர்களை அனுப்பினான். அவர்கள் குலம் பட்டசம் கத்தி பாறை அம்பு மரம் முதலியவை
- 5 களை இடைவிடாமல் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் ராமன்மேல் பொழிந்தார்கள். அதைக்கண்டு ராகவன் கூர்மையான பாணங் களால் அவைகளைத் தடுத்து, கொழுந்த விருஷபத்தைப் போல் மதத்தால் கண்களை மூடிக்கொண்டு கொஞ்சமும் லக்ஷ்யம் செய்
- 10 யாமல், ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் கொல்ல நிறைத்து, கோபம் கொண்டு, கண்களிலிருந்து நெருப்புப் பொறி பறக்க, நான்கு புறங் களிலிருந்து குருமாள பாணங்களைப் பொழிந்து, தூஷணனையும் அவனுடைய ராக்ஷஸர்களையும் சிதற அடித்தார். உடனே அவன் இடிமையப்போன்ற பல அம்புகளால் ராமனைத் துளைக்க, ரகுநாதன்
- 15 இவனுடன் எவ்வளவு நேரம் சண்டை செய்கிறதென்று, ஒரு பாணத்தால் அவனுடைய வில்லையும் நான்கு பாணங்களால் சதத்தில் கட்டின நான்கு குதிரைகளையும், ஒரு அரித்த சந்திர பாணத்தால் ஸாரதியின் தலையையும் அறுத்து, மூன்று பாணங் களால் தூஷணனுடைய மார்பில் அடித்தார். உடனே அவன் வில்
- 20 இழந்து, குதிரைகள் இறந்து, சதம் ஒடிந்து, ஸாரதியில்லாமல் கீழே குதித்து மலையையப்போல் பயங்கரமான ஒரு குண்டாந்தடியை எடுத்துக்கொண்டு ராமன்மேல் பாய்ந்தான். அது தங்கக்கட்டு களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கூர்மையான இரும்பு முனைகள் பதிக்
- 25 கப்பட்டு, சத்ருக்களுடைய ஹிருதயத்தின் மாம்ஸத்தால் பூசப்பட் டிருந்தது. தேவ ஸைத்யங்கள் அதைக் கண்டால் நடுங்குவார்கள். பகைவர்களின் பட்டணங்களையும் கோபுரங்களையும் தூளாக்கும். கால ஸரீப்பத்தையும் வஜ்ரத்தையும் போல் பயங்கரமான அந்த
- 30 ஆயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஒடிவரும் தூஷணனைப் பார்த்து இரண்டு பாணங்களால் அவனுடைய புணங்களை வெட்டித் தள்ளினார். அவன் பெரிய இந்திரத்துவஜத்தைப்போலும் கொய் பொடிந்த மஹாகஜத்தைப்போலும் புணங்கள் அறுந்து உடனே பூமியில் விழுந்து இறந்தான்.

ஸகல பிராணிகளும் ராமனைக் கொண்டாடினார்கள். இதற்குள் மஹாகபாலன் பெரிய குலத்தையும் ஸ்தூலாக்ஷன் பட்டயத்தையும் பிரமாதி கோடாலியையும் தூக்கிக்கொண்டு கோபாவேசத்துடன் காலபாசத்தால் கட்டியிழுக்கப்பட்டவர்களைப்போல் ராமன் மேல் பாய்ந்தார்கள். ராகவன் கிரேஷ்டமான அதிதிகளை வரவேற்பது

போல் அவர்களை நோக்கிச் சென்று கூரான அம்புகளால் மஹா
கபாலனுடைய தலைகளை அறுத்தார். பல பாணங்களால் பிரமா
தையைத் துளைத்து, விசாலமான கிளைகளுள்ள பெரிய மரத்தைப்
போல் அவனை அடித்துத்தள்ளினார். ஸ்தூலாக்ஷனுடைய கண்களை
அம்புகளால் துளைத்தார். தூஷணனுடன் வந்த ஐயாயிரம் ராக்ஷஸர்
களை ஐயாயிரம் பாணங்களால் யமலோகத்திற்கு அனுப்பினார். 40

இப்படி தூஷணனும் அவனுடன் போனவர்களும் மடிந்ததைக்
கண்டு கரன் கோபம்கொண்டு, ஸேனைத்தலைவர்களைப் பார்த்து
"தூக்ஷணனும் இறந்தான். அவனுடைய ஸைன்யமும் ராமனும் நாசம்
செய்யப்பட்டன. ஆகையால் நீங்கள் பெரிய ஸைன்யத்துடன் போய்
பல ஆயுதங்களால் அந்த அல்ப மனுஷ்யனைக் கொல்லுங்கள்"
என்று ஆக்ஞாபித்து, ராமனை நோக்கி ஓடி வந்தான். பிறகு
சிபேனகாமி பிருதுக்ரீவன் யக்ஞசத்துரு விஹங்கமன் துர்ஜயன்
கரவீராக்ஷன் பருஷன் காலகார்க்முகன் மேகமாலி மஹாமாலி ஸர்ப்
பாஸ்யன் ருதிரானனென்ற பன்னிரண்டு ஸேனைத் தலைவர்கள்
ஸைன்யங்களுடன் ராமனை எதிர்த்துச் சரமாரி பொழிந்தார்கள்.
புகையால் குழப்பப்பட்டு நெருப்புக்கொழுந்துகளை கக்கும் தங்கக்
கட்டுகளுள்ள ராமனது உத்தமமான பாணங்கள், வஜ்ராயுதம்
பெரியமரங்களைப் பிளப்பதுபோல் அகரர்களைப் பிளந்தன. 55
அவர்கள் கவசம் பிளந்து விலகொடித்து கிரீடம் சிதறித் தலைமயிர்
விசிந்து ரத்தம் பெருகியோட, யாகமேடை தரிப்பைகளால்
பரப்பப்படுவதுபோல் பூமியில் எங்கும் விழுந்தார்கள். அந்த
விசாலமான வனம் ஒரு க்ஷணத்தில் ஓசை யில்லாமல் ராக்ஷஸப்
பிணங்களால் சிதைந்து ரத்தவெள்ளமெடுத்து மஹா நரகத்தைப்
போல் தோன்றியது. 60

தனியாக நிற்கும் ராமனை மஹாபயங்கரமான பதினாலா
யிரம் ராக்ஷஸர்கள் பல வாகனங்களில் ஏறிக்கொண்டு பல ஆயுதங்
களுடன் விலும் கைபுமாக எதிர்த்துவந்தார்கள். அவர்களை ஒரு
மனுஷ்யன் பூமியில் தின்றுகொண்டு தன் பாணங்களால் ஒரு
கொடியில் யமலோகத்திற்கு அனுப்பினான். அந்த மஹாஸைன்யத்
தின் தலைவர்களில் கரனும் திரிசிரனும் மிருந்தார்கள். ராக்ஷஸுல
காலனு ராமனுக்கோ அபாயமில்லை. மஹா பராக்கிரமசாலிகளான
மற்றவர்கள் ராமனுடைய தேஜஸால் எரிக்கப்பட்டார்கள்.
இப்படித் தன் பெரும் ஸைன்யத்தை அந்த மஹாவீரன் வெகு
சீக்கிரத்தில் நாசம் செய்ததைப் பார்த்துக் கரன், இனிமேல் நாம்
அலக்ஷ்யமாக இருக்கக் கூடாதென்று நிச்சயித்து, இந்திரன் வஜ்ரா
யுதத்துடன் ஓடி வருவதுபோல் தன் ரதத்தை ராமன் இருக்கும்
இடத்திற்கு ஓட்டினான். 65

ததஸ்து தத்'பீ'மபூஸம் மஹாஹவே
ஸமீக்ஷய ராமேண ஹதம் ப'ஸீயஸா |
ரதே'ந ராமம் மஹதா க'ரஸ் தத:
ஸமாஸஸாதே'நத்'ர இ'னோத்யதாஸதி: (38)

ஸர்க்கம் 27

திரிசிரஸின் வாதம்

கீரம் து ராமாயி¹முக²ம் ப்ரயாததம் வாஹிதீபதிம் |
ராக்ஷஸம் திரிசிரா நாம ஸத்திபத்யேத் மப்ரஸீத் || (1)

- அதைக்கண்டு திரிசிரஸென்ற சேனாபதி ஓடிவந்து வணங்கி
"ஸ்வாமி! இந்தப் பிடிவாதம் வேண்டாம். நாளிருக்கும்பொழுது
தங்களுக்குக் கவலையென்ன? என்னை அனுப்புங்கள். இந்த ராமனை
ஒரு கணத்தில் ஹதம் செய்கிறேன். நான் ராமனுக்கு மிருத்யுவா?
5 அல்லது அவன் எனக்கு மிருத்யுவா என்று திரும்ப வரையில் நான்
திரும்பேன். என் ஆயுதத்தைத் தொட்டு இப்படி பிரமாணம்
செய்கிறேன். சற்று நேரம் கம்மா இருந்து மத்தியஸ்தராக வேடிக்கை
பாருங்கள். ராமன் இறந்தால் ஸந்தோஷமாக ஜனஸ்தானத்திற்குத்
திரும்பிப் போங்கள். நான் இறந்தால் ராமனுடன் யுத்தம் செய்வ
10 கள்" என்று, காலம் குறுகிவிட்டதால் தன் மாணத்தைத் தானே
வேண்டினான் திரிசிரஸ். "அப்படியே யுத்தம் செய்து ஐயித்து வா"
என்று கரன் அவனை அனுப்பினான். அவன் மூன்று கிரகங்
களுள்ள மலையைப்போல் தன் மஹாசதத்தில் பூமி நடுங்கும்படி
15 ஓடி வருவதையும் மஹா மேகங்களைப்போலும் ஜலத்தால் நனைத்த
பேரிகையிப்போலும் கர்ஜிப்பதையும் சரமாரி பொழிவதையும்
கண்டு ராமன் அதைத் தடுத்தார்.

- பிறகு ராமனுக்கும் திரிசிரஸிற்கும் மிகவும் கோரமான யுத்தம்
நடந்தது. இருவரும் பலசாலிகள்; மஹாகஜத்தையும் எம்ஹத்
தையும் போன்றவர்கள்; திரிசிரஸ் ராமனை மூன்று பாணங்களால்
20 நெற்றியில் அடித்தான். அவர் மஹாகோபம் கொண்டு, "ராக்ஷஸ
விராண உன் பலம் இவ்வளவுதானா? புஷ்பங்களைப்போன்ற
மூன்று அம்புகளால் எனக்கு அர்ச்சனை செய்தாயோ? இதோ நான்
யிரும் பாணங்களைப் பார்" என்று அச்சுறுத்தி, காலஸர்ப்பங்களைப்
போன்ற பதினான்கு பாணங்களால் அவனுடைய மார்பைத்
25 துளைத்து, நான்கு பாணங்களால் நான்கு குதிரைகளையும் எட்டு
பாணங்களால் ஸாரதிதையும் ஒரு பாணத்தால் கொடியையும்
அழித்தார். உடனே திரிசிரஸ் ரதத்திலிருந்து குதித்தான். ராமன்
மறுபடியும் கூரான அம்புகளால் அவனுடைய மார்பைத் துளைத்
தார்; அவன் மதிமயங்கி நீள்கான். மூன்று பாணங்களால் அவன்
30 தலைகளை அறுத்துத் தள்ளினார். அவன் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு
உயிரற்றுப் பூமியில் விழுந்தான். அவனுடன் வந்த மற்ற ராக்ஷஸர்
கள் புலியைக் கண்ட மான்களைப்போல் இருந்த இடம் தெரியாமல்
ஓடினார்கள். அதைப் பார்த்து கரன் கோபித்து அவர்களைத் திருப்பி,
சந்திரன்மேல் ராகு பாய்வதுபோல் ராமனை நோக்கி ஓடிவந்தான்.

தாத் கரோ த்ரவதோ த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்தய ருஷித: ஸ்வயம் |
ராமமேவாபி¹ துத்ராவ ராஹு²ஸ சந்த்ரமஸம் யதா || (20)

ஸர்க்கம் 28

கர ராம யுத்தம்

நிறுதம் துஷணம் த்ருஷ்ட்வா ரணே திரிபிரஸா ஸஹ |

கர்ஸ்யாப்பவத் த்ரானோ த்ருஷ்ட்வா ராமஸ்ய விக்ரமம் | (1)

பராக்ஷிரமசாலியான சகுனீரன் துஷணனையும் திரிபிரஸையும்
 ராக்ஷஸ ஸைன்யங்களையும் அழித்ததைப் பார்த்து கரனுக்கும்
 பூமமுண்டாயிற்று. தன்னுடன் வந்த பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களில்
 லெரே மிருந்திருக்கக் கூண்டான்; கர்வம் அழிந்தது. நமுனி என்ற
 அஸுரன் இந்நிரனை எதிர்த்ததுபோல் ராமனை எதிர்த்து. மஹா 5
 விஷ்ணுள்ள காலஸர்ப்பங்களைப்போன்ற நாராச பாணங்களால்
 ராமனை அடித்தான். யுத்தசாஸ்திரத்தில் நியுணானதால் அடிக்கடி
 நானுனை செய்து பல அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து ஸகல திசை
 களையும் மறைத்துவிசித்திரமாக யுத்தம் செய்தான். ராமன் உடனே
 நெருப்புப் பொறிகளைக் கக்கும் பாணங்களைக் கோதண்டத்தில் 10
 பூட்டி ஆகாசத்தை மறைத்தார். இப்படி ஒருவரையொருவர்
 கொல்ல நீனைத்து மழைகாலத்தில் மேகங்கள் பொழிவதுபோல்
 கூரான பாணங்களால் ஆகாசம் பூமி தெரியாமல் மறைத்தார்கள்;
 சூரியன் பிரகாசிக்கவில்லை, பிறகு நானீகம் நாராசம் விக்ரணி முதலிய
 பாணங்களால், மஹா கஜத்தை மாவெட்டிகள் துளைப்பதுபோல், 15
 கரன் ராமனை அடித்தான். கையில பாசத்துடன் பிராணிகளைக்
 கொல்ல வரும் யமனைப்போல், வில்லெடுத்து சதத்தில் நிற்கும் அந்த
 ராக்ஷஸனைப் பார்த்த ஜாதுக்கன் நடுங்கின. எல்லையற்ற பராக்ஷிர
 மத்தையுடைய ராமன் ராக்ஷஸஸைன்யம் முழுவதையும் கொல்ல
 நிச்சயித்து வில்லின்மேல் வேடிக்கையாகச் சாய்ந்து நிற்பதைக் 20
 கண்டு, அவர் பலம் குறைந்து களைத்திருக்கிறாரென்று நினைத்து,
 மதம்கொண்ட ஸிம்ஹத்தைப்போல் கர்ஜித்து ஓடிவந்தான். அவனை
 ராமன் மிதிலும் லக்ஷ்யம் செய்யவில்லை. விளக்குவெட்டுப்
 பூச்சி நெருப்பில் விழுவதைப்போல் கரன் ராமனைக் கிட்டி, அவர்
 பிடித்திருந்த கோதண்டத்தைக் கைபிடிக்கு ஸமீபத்தில் துண்டித்து, 25
 தன் ஸாமர்த்தியத்தைக் காட்டினான். மறுபடியும் இடிபோன்ற
 ஏழு பாணங்களால் ராமனுடைய கவசத்தை அறுத்துத் தள்ளினான்.
 அப்பொழுது ராமன் கவசமின்றி கோடிஸூரியனைப்போல்
 விளங்கினார். பிறகு பல்லாயிரக்கணக்கான பாணங்களால் ராமனை
 எல்லா அங்கங்களிலும் துளைத்து ஸிம்ஹகாதம் செய்தான். 30
 ராமன் அப்பொழுது புகையில்லாத நெருப்பு
 ஸ்வாலையைப்போல் பிரகாசித்து அவனைக் கொல்ல நினைத்து,
 அதற்காக அகஸ்திய மஹர்ஷியால் கொடுக்கப்பட்ட வில்லை எடுத்து
 நானேற்றி வளைத்து, மீயிர்த்த கணுக்களுள்ள பல பாணங்களைத்
 தொடுத்து, தங்கத்தாலும் சத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு 35
 மயிச்சிகரம்போல் விளங்கும் கரனுடைய கோடியை அறுத்துத்

- தள்ளினார். ஸ்ரீராமன் தேவதைகளின் சாபத்தால் பூமியில் விழுவது போல், அது பெரிய ஒசையுடன் பூமியில் விழந்தது. உடனே கரன் கோபவெறிகொண்டு, மதயானையை எறிவல்லயங்கள் துளைப்பது போல் நான்கு சிசேஷ்டமான பாணங்களால் ராமனை உயிர்நீலையில் அடித்தான். அவருடைய எல்லா அவயவங்களிலிருந்தும் ரத்தம் பெருகிற்று. பிறகு ராமன் அடங்காத கோபம்கொண்டு கோதண்டத்தை எடுத்து, தலையில் ஒரு பாணத்தாலும் கைகளில் இரண்டு பாணங்களாலும் மார்பில் மூன்று அர்த்த சந்திரபாணங்களாலும் கரனை அடித்தார். அவனைக் கொல்லும் காலம் ஸமீபித், 5 படியால், உடனே பதின்மூன்று நாராசங்களை எடுத்து, ஒன்றால் நுகத்தடியையும் நான்கால் குதிரைகளையும் ஒன்றால் ஸாரதியையும் மூன்றால் ஏர்க்காணையும் இரண்டால் இருசையும் ஒன்றால் வில்லையும் துண்டித்து, பிறகு ஒருபாணத்தால் கரனைத் துளைத்து ஸீமஹ நாதம்செய்தார். கரன் வில்லொடிய, குதிரைகள் இறக்க, ஸாரதி மடிய, ரதத்திலிருந்து குறித்து, மலைச்சிகரத்தைப்போன்ற ஒரு பெரும் கதாயுதத்துடன் ராமன்மேல் பாய்ந்தான். அப்பொழுது ஆகாசத்தில் விமானங்களிலிருந்த தேவர்களும் மஹர்ஷிகளும் ஸந்தோஷமடைந்து ராமனைக் கைகடப்பி வணங்கிக் கொண்டாடினார்கள்.

தத் கர்ம ராமஸ்ய மஹாரதஸ்ய |
ஸமேத்ய தேவாஸ்ச மஹர்ஷயஸ்ச |
அபூஜயத் ப்ராஞ்ஜலைய: ப்ரஹ்ருஷ்டா:
ததா விமாநாக்ரகதா: ஸமேதா: || (33)

ஸர்க்கம் 29

கர ராம ஸம்வரதம்

கரம் து விரதம் ராமோ கதாபாணி மவஸ்தி தம் |
மருதுபூர்வம் மஹாதேஜா: பருஷம் வாக்ய மபீரவீத் || (1)

- இப்படி ரதமிழந்து கதையும் கையுமாக நிற்கும் கரனைப் பார்த்து ராமன், "ஐயோ! ஸகல உபாயங்களையும் செய்து பார்த்துப் பயனில்லாமல் போனபிறகும் இவனுக்கு நல்ல புத்தி வரவில்லையே! இவனை பரீக்ஷித்துப் பாசப்போம்" என்று எண்ணி, 5 சியாயமான சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். "ஈ ஸகல ஐசுவரியத்தையும் அனுபவித்துக்கொண்டு ஸகல ஸைன்யங்களால் சூழப்பட்டிருக்கையில் எல்லோரும் வெறுக்கும் கொடிய செயல்களைச் செய்தாய். ஒருவன் மூவுலகத்திற்கும் அரசனானதும் கொடியவனாக, பாபியாக, பிராணிகளை நடுங்கச் செய்வதெனவனாக இருந்தால் ஒரு சிமீஷம்கடப் பிழைத்திருக்கமாட்டான். பாம்பைக் கண்டஇடத்தில் அடிப்பதுபோல், லோகவிரோதமான செயல்

களைச் செய்கிறவர்களை ஐனங்கள் கொல்வார்கள். அடையாத
பொருளை அடையவேண்டியாவது, அடைந்த பொருளை இழக்க மன
மில்லாமலாவது பாபத்தைச் செய்து பச்சாத்தாபமடையாமல் எவன்
இருக்கிறானோ, அவன், தனக்கு மரணம் வருமென்று தெரியாமல்
ஆலங்கட்டியைத் தின்று இறக்கும் செய்யாணப்போல் தன் பாபங்
களின் பயனை அனுபவிக்கிறான்; தன் ஐகவரியத்தை இழக்கிறான்.
தண்டகாரணயத்தில் வலிக்கும் தர்மாத்மாக்களான ரிஷிகளைக்
கொன்ற நீ வல்லவா? பாபச்செயல்களை மாத்திரம் செய்
கிறவர்கள் ஐன்மார்த்தரங்களில் அவைகளின் பயனை அனுபவிக்கிறார்
கள். கொடிய செயல்களைச் செய்கிறவர்களோ முன்பிறப்பில் செய்த
வல்லப் புண்யத்தால் ஐகவரியத்தை அடைந்தும் அதை நெடுங்
காலம் அனுபவிக்கமாட்டார்கள்; அதிசீக்கிரமாக அழிவார்கள்.
மரங்கள் அந்தந்த ருதுக்களில் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும்
கொடுப்பதுபோல், பாபிகள் பயனை அனுபவிக்கும் காலம் வரும்
பொழுது கர்மபலன்களை அடைகிறார்கள். விலும் கலந்த அன்ன
த்தைத் தின்பிறவன் விரையில் இறப்பதைப்போல், கொடிய
பாபங்கள் விரையில் பலனைக் கொடுக்கின்றன. லோகத்தில்
பிராணிகளுக்குத் தொந்திரவு செய்து ஸகல ஐந்துக்களையும் ஹிம்
ஸிக்கும் பாபிகளையும் அழிப்பதற்கே சக்கரவர்த்தி என்னை இங்கே
அனுப்பியிருக்கிறார். பாம்புப் புத்தூகளை மஹாநாகங்கள் துளைப்பது
போல், என் கோதண்டத்திலிருந்து புறப்படும் அம்புகள் உன்
மார்க்பப் பிளந்து உயிரைக் கொள்ளுகொள்ளும். இந்த தண்ட
காரணயத்தில் உன்னால் கொல்லப்பட்ட தர்மாத்மாக்கள் போன
வழியில் நீயும் உன் ஸைன்யங்களும் என்னால் அனுப்பப்படுவீர்கள்.
உன்னால் முன்பு ஹிம்ஸிக்கப்பட்ட மஹரீஷிகள் இதோ விமானங்
களில் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்
உன்னை என் பாணங்களால் பிளந்து நரகவேதனைக்கு ஸமமான
ஹிம்ஸையை அனுபவிக்கச் செய்கிறேன். உனக்குத் தெரிந்த உபா
யங்களைச் செய்; கூடியவரையில் யுத்தம்செய். பணங்காய்களை அறுத்
துத் தள்ளுவதுபோல், உன் தலையை விளையாட்டாக அறுத்துத்
தள்ளுகிறேன்" என்றார்.

இப்படி ராமன் கொடிய வார்த்தைகளால் தன்னைத் துளைக்க,
கரன் கோபத்தால் கண் சிவந்து மெய்மறந்து இடிபோல் சிரித்து,
"அடே மனிதப்பதரே! ஸாமான்ய ராஜஸர்களை யுத்தத்தில்
கொன்றதால் உனக்குப் பெருமையோ? கையாலாதாத உன்னை
நீயே மெச்சிக்கொள்வது வெகு அழகு. பலபராக்ஷிமமுள்ள நரச்
சிரேஷ்டர்கள் தங்கள் ஆண்மையால் கர்வம்கொண்டு தங்களை
மெச்சிக்கொள்வார்களா? உன்னைப்போல் அல்பஸ்வபாவமுள்ளவர்
களும் தைரியமற்றவர்களும்? அடித்திரியர்களில் அதமம்
களுமே, வின் பெருமை பேசிக்கொள்வார்கள். எந்த மஹா
வீரனாவது யுத்த ஸமயத்தில் மரணம் அடுத்து சித்தும் பொழுது

- தான் பிறந்த உத்தம குலத்தைப்பற்றிப் பெருமை பேசிக்கொள்
வானு? புல்லில் பிடித்த நெருப்பு தங்கத்தைப்போல் காணப்
55 படுமேயன்றி எதையாவது சுடமுடியுமா? அப்படியே வீண்
பெருமை பேசிக்கொள்ளுமிறவன் அந்த ஸமயத்தில் வீரனைப்
போல் காணப்பட்டாலும் அவனுடைய அல்ப ஸ்வபாவம்
உடனே வெளிப்படாதா? அவனுடைய பெருமையான வார்த்தை
களுக்குத் தகுந்த காரியத்தைச் செய்ய முடியுமா? கீயும் அவர்களைப்
60 போன்றவன்; பல வகையான தாதுக்களால் நிறைந்து ஒருவராலும்
அசைக்கமுடியாத மலையைப்போல் கதாயுதத்தைக் கையிலேந்தி
நிற்கும் என்னைப் பார்க்கவில்லையோ? உன் பிராணனை வாங்க நான்
போதாதோ? மூவுலகிலுமுள்ள பிராணிகளின் உயிரைக் கொள்ளை
கொள்ள காலபாசத்துடன் வரும் யமனைப்போல் உன் உயிரைக்
65 கொள்ளுகொள்ளமாட்டேனோ! நீ ஒரு பொருட்டா! தன்னைப்
புகழும் பேதையான உன்னை இன்னும் பலவிதமாக நின்றிக்க
வேண்டும். ஆனால், ஸஞ்ஜீவன் அஸ்தமிக்கும் வேளையாயிற்று,
புத்தத்தை நிறுத்தவேண்டும். ஆகையால் அதிகமாகச் சொல்லவில்லை.
ராத்நிரியில் ராக்ஷஸர்களுக்குப் பலம் அதிகம். மனிதர்களுக்குப்
70 பலம் குறைவு. அப்பொழுது உன்னை எளிதாகக் கொல்லலாம். அப்
படிச் செய்தால் என் கீர்த்திக்குக் குறைவு வருமென்று விட்டேன்.
இன்று உன்னைக் கொன்று இதோ இறந்து கிடக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்
காகப் பரிதீர்ப்பேன். அவர்களுடைய பந்துக்களின் கண்ணீரைத்
துடைப்பேன்" என்று, கையிலிருந்த கதையைக் கரகரவென்று சுழற்றி
75 ராமனைக் கொல்ல உத்தேசித்து எறிந்தான். அந்த உத்தமமான
ஆயுதம் கொழுந்து விட்டுடையும் நெருப்பைப்போல் ஜ்வலித்துக்
கொண்டு பக்கத்திலிருந்த மரங்களையும் செடிகளையும் எரித்துச்
சாம்பலாக்கி இடிபோல் ஆகாசத்திலிருந்து வரக்கண்ட ராமன்
அதைப் பலபாணங்களால் துண்டித்தார். காலபாசம் போன்ற
80 அந்தக் கதை ராமபாணங்களால் பிளக்கப்பட்டு, மந்திரத்தாலும்
ஒளஷத பலத்தாலும் கட்டப்பட்டு உயிரிழந்த மஹா ஸரீரத்தைப்
போல், தரையில் விழுந்தது.

ஸா விசேரணா பரணரர் பக்நா பபாத தரணீதலே |

கீதா மத்தரௌஷதி ப்ரணீர் வ்யாவே விதிபாதிதா || (28)

ஸர்க்கம் 30

கர வதம்

பித்வா து தாம் கீதா ம் பாணீண ராகுவோ தர்மவதஸை |

ஸ்மயமாந: கீரம் வாக்கயம் ஸம்ரபீத மித மப்ரீதித் || (1)

இப்படிச் சுரன் ஆயுதமில்லாமல் நிற்க, அவனைக் கொல்வது
அதர்மமென்றெண்ணி நிற்கும் அவனைப் பார்த்து, புத்தி மயங்கி

நிற்கும் அவனை ராமன் புன்சிரிப்புடன், "ராக்ஷஸப்பதரே! உன் பலம் இவ்வளவுதானா? கையாலாகாதவனுக்கு வீண் பெருமை என்ன? இதோ பார். உன் கதையை அம்புகளால் பிளந்து பூமியில் தள்ளிவிட்டேன். நீ பேச்சால் பிழைக்கிறவன்; காரியத்தில் ஒன் றுமில்லை. என்னால் கொல்லப்பட்ட ராக்ஷஸர்களுடைய பந்துக்கள் கண்களில் சொரியும் கண்ணீரைத் துடைப்பதாக பிரதிக்கொசுந்தாயே. அதுவும் வீணாயிற் றல்லவா? கருடன் அமிருதத்தை அபஹரித்ததுபோல், அல்பனும் வாயாடியுமான உன் பிராணனை அபஹரித்து, நுரையோடு சூழிழி யெடுத்து உன் உடம்பிலிருந்து பெருகும் ரத்தத்தை பூமி குடிக்கும்படி செய்கிறேன். தேகமெங்கும் புழுதிபடிந்து கைகளைவிடுத்துக்கொண்டு, பிரியமான பார்யையை அணைத்துக்கொள்வதுபோல், பூமியைத் தழுவிக்கொண்டு கிடப்பாய். நீங்காத துக்கத்தில் நீ மயங்கிக் கிடக் கையில், இதுவரையில் கதியற்ற ரீஷிகள் இந்தத் தண்டகாரண் யத்தில் பயமின்றி வலிப்பார்கள். என் அம்புகளால் ராக்ஷ ஸைன் யங்களை வேரறுத்து, முனிவர்கள் பயமில்லாமல் ஐனஸ்தானத்தில் வலிக்கும்படி செய்கிறேன். இதுவரையில் பிறரைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்த உங்களுடைய ஸ்த்ரீகள் பந்துக்களை இழந்து கண்ணீர் பெருகப் புலம்பிக்கொண்டு பயந்து ஒடிப்போவார்கள். உன் பாரியை களும் இதுவரையில் துக்கமென்பதை அறியாமல், உன்னைப்போல் கெட்ட நடத்தைபுன்னவர்களாகப் பிறரை வருத்திக் கொண்டிருந் தார்கள். இப்பொழுது துக்கம் இப்படியிருக்குமென்று கன்னுக அறிந்து, லோகத்திலுள்ளவர்கள் அனுபவிக்கும் ஸுகம் யாதொன்று மின்றித் தவிப்பார்கள். கொடியவனே, அல்பனே, நீசனே, ரீஷிகளின் சத்துருவே! ரீஷிகள் உனக்குப் பயந்தல்லவா நடுங்கிக்கொண்டு அக்ளியில் ஹோமம் செய்துவருகிறார்கள்" என்ற வார்த்தைகளாற்றி பாணங்களால் அவனைத் துளைத்தார்.

கரன் அதைப் பொறுக்காமல் கோபத்தால் இடிபோல் சிரித்து "உனக்குக் கொழுப்பேறிக் கர்வம் தலைகொண்டிருக்கிறது. பயம் உன் பிடரியில் உட்கார்ந்திருக்கையில் நீ அதை அறியவில்லை. மரணம் கிட்டியதால் விவேகமின்றிப் பிதற்றுகியும், காலபாசம் கழுத்தில் விழுந்தவுடன் ஐனங்கள் இரத்திரிய ஸ்வாதினமற்று மணம் கலங்கிக் கார்யாகாரியங்களை அறிவதில்லை" என்று கூறி ராமனை அதட்டிப் புருவங்களை நெறித்து, பக்கத்திலிருந்த பெரிய ஆச்சா மரத்தை வேருடன் பிடுங்கி உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு "நீ செத்தாய்" என்று ராமன்மேல் எறிந்தான்.

அந்தப் பெரிய விருகத்தை ராமன் பாணங்களால் பிளந்து "இவனுடன் எவ்வளவு நேரம் யுத்தம் செய்கிறது" என்று அலுத்து அவனைக் கொல்ல நிச்சயித்தார். "யாதொரு கதியுமில்லாதவனுக்குக் கொஞ்சமாவது துக்கம் பச்சாத்தாபம் நல்ல புத்தி ஒன்றாவது தோன்றவில்லையே" என்று கடுங்கோபம் கொண்டு, கண்கள் சிவந்து,

தேகம் வியர்த்து, பல பாணங்களால் அவனுடைய உடலைப் பிளந்தார். பெரிய மலையிலிருந்து நீர்த்தாரைகள் பெருகுவதுபோல் ரத்த வெள்ளம் ஓடிற்று. பிறகு அவன் கொஞ்ச நேரம் திகைத்து நின்ற ரத்தவெறியால் கண்டெகியாமல் ராமனை நோக்கி ஓடி வந்தான். வில்லை வளைத்துப் பாணங்களைத் தொடுக்க முடியாமல் அவ்வளவு ஸமீபத்தில் அவன் நெருங்க, ராமன் அதிவேகமாகக் கொஞ்சம் பின் வாங்கினார். மேலும் அவனுடைய உடலிலிருந்து பெருகும் ரத்தப்பிரவாகமும் ராமன்மேல் அடித்ததாலும் பாணங்களை பிரயோகிக்க இடமில்லை.

பிறகு அவனுடைய உயிரைப்போக்க நிச்சயித்து, முனடி இந்திரன் தனக்குக் கொடுத்த பாணத்தை பிரயோகித்தார். அது நெருப்பைப்போலும் பிரஹ்மதண்டத்தைப் போலும் பிரகாசித்து, பேரிடிபோல் இரைந்துக்கொண்டு கரனுடைய மார்பில் விழுந்தது. அவன் அந்தப் பாணங்களையால் கொளுத்தப்பட்டுத் தரையில் விழுந்தான். காவேரியும் ஸமுத்திரமும் சேருமிடத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள கவேதாரண்ய கேஷத்திரத்தில் முனடி குத்திரனுடைய தேர்நாக்கியால் யமன் கொளுத்தப்பட்டது போலிருந்தது அது. வஜ்ரத்தால் அடிபட்ட விருத்ராஸுரனைப்போல், குறிதவருத ராமபாணத்தால் அவன் உயிரிழந்தான். துரையால் அடிபட்ட நமுனியைப்போல் விளையாட்டாகக் கொல்லப்பட்டான். மஹாகர்வம் கொண்டு இந்திரனை எதிர்த்த வலாஸுரனைப்போல் மாண்டான்.

பிறகு அங்கே கூடியிருந்த ராஜாரிஷிகளும் பிரஹ்மரிஷிகளும் ஸந்தோஷமடைந்து ராமனைப் பூஜித்துக்கொண்டாடினார்கள். “ரகு குலோத்தம! சரபங்கருடைய ஆசிரமத்திற்கு இந்திரன் வந்தது இதற்காகவே. ஐனஸ்தானத்திற்கு ஸமீபத்திலிருக்கும்படி சரபங்கள் உன்னை ஸுதீக்ஷணருடைய ஆசிரமத்திற்கு அனுப்பினார். அவர் அகஸ்தியருடைய ஆசிரமத்திற்கு அனுப்பினார். அவர் பஞ்சவடிக்கு அனுப்பினார். ரிஷிகள் தங்களுடைய ஆசிரமங்களுக்கு உன்னை வருஷித்ததும் கரனுடைய ஸமீபத்தில் கொண்டு போவதற்கே. அகஸ்தியரிடத்தில் ஆயுதங்களைக் கொடுத்ததும் இதற்கே. இதை ரிஷிகளுக்குச் சொல்லி ஏற்பாடு செய்யவே இந்திரன் தண்டகாரணயத்திற்கு வந்தான். நாங்கள் உன்னை பிரார்த்தித்த காரியத்தை நிறைவேற்றினாய். இந்தக் கொடிய பாபிகளை அழித்தாய். இனிமேல் ரிஷிகள் இந்த வனத்தில் பயமின்றி தீர்மத்தை அனுஷ்டிப்பார்கள்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் தேவகணங்கள் அங்கே வந்து தேவதூதராகக் கொடுத்த ராமன் மேல் மலர் மாரி பொழிந்து, “மூன்று நாழிகைக்குள் பயங்கரமான பதினொலாயிரம் ராக்ஷஸ வீரர்களையும் கரன் தூஷணன் திரிசிரஸ் முதலிய மஹாகுரர்களையும் தனியாக வாகனமின்றித்

ஸ தம் தீர்த்தம் மகிவதா ஸுரராதேத தீமதா |
ஸந்ததீதே சாபி தீர்மாதீதா முமோச சக்ரம் ப்ரதி |

பிறகு அவனுடைய உயிரைப் போக்க நினைத்தது, மூன்று நிமிஷம் தாமதமும்

—ஆ. 30 லா - 25 க.
கொடுத்த பன்னத்தை
(மக்கள் 74 பார்க்க)

தரையில் நின்று கொண்டு கூர்மையான பாணங்களால் நாசம் செய்த ராமமூர்த்தியின் மஹிமையை யார் அறிவார்? என்ன விரியம்! என்ன ஸாமர்த்தியம்! சக்கரபாணியான மஹாவீஷ்ணு விடத்தில் அல்லவா இதைக் கண்டோம்" என்று கொண்டாடி அவர்கள் தம் தம் இருப்பிடம் சென்றார்கள். 85

இதற்குள் லக்ஷ்மணன் ஸீதைபுடன் மலைக் குகையிலிருந்து வெளியில் வந்து ராமனுடைய பராக்ரீரமத்தை பார்த்து ஸந்தோஷித்தார். பிறகு ராமசந்திரன் ஐயசாலியாக மஹரீஷிகள் பூஜிக்க லக்ஷ்மணனால் உபசரிக்கப்பட்டு ஆசிரமத்தில் புகுந்தார். 90

பதினாலாயிரம் கோரராக்ஷஸர்களுடன் ஒருவர் எப்படிக்கோர யுத்தம் செய்வாரென்று ஸீதை கவலை கொண்டாள். அவர்களை ராமன் ஒரு முகூர்த்தத்தில் அழித்ததைப் பார்த்து, மஹாவீரர்களுடைய தாரதமயத்தை அறியக்கூடிய க்ஷத்திரிய குலத்தில் பிறந்தவனாகையால், அவருடைய பராக்ரீரமத்தை மெச்சி வெகு மதியாக எல்லையற்ற பீரீயத்துடன் அவரைத் தழுவிக்கொண்டாள். அதுவரையில் தன் நாயகனை ஸீதை யுத்த களத்தில் பார்த்ததில்லை. யுத்தம் செய்யும் பொழுதும் பார்க்க முடியவில்லை. ஆகையால் யுத்தம் முடிந்த பிறகு ஐயலக்ஷ்மியுடன் விளங்கும் 95

லோக நாதனுடைய சௌந்தரியத்தைக் கண்ணாக்கண்டு அனுபவித்தாள். பாறைகள் பாணங்கள் மரங்கள் ஆயுதங்கள் முதலியவைகளால்தேகமெங்கும் காயம் பட்டிருந்தது சத்தம் தாரை தாரை ளாகப் பெருகிற்று. மயிர்க்கால்களில் வியர்வைத்துளிகள் விளங்கின. கவசத்தை எடுத்துவிட்டு களைப்பாறுவதற்காக கோதண்டத்தில் சற்றுச் சாய்ந்து நின்றார். அந்த லோகரக்ஷகனுடைய திருமேனியின் அழகைப் பார்க்கத் தகுந்தவர்கள் ஸீதையைக் காட்டிலும் வேறுண்டோ? கொடிகளால் கட்டப்பட்ட ஐடாமண்டலத் 100

தோடும் முதுகில் தொங்குமின்ற குறையாத அம்பறைகளோடும் ராக்ஷஸர்களை எரித்த கோபாக்கினி அணைந்து தெளிவான முகத்தோடும், அவர் ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் வரும் வழியை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஓடின ராக்ஷஸர்களாவது மற்றவர்களாவது திரும்பி வருகிறார்களோ என்று அடிக்கடி கடைக்கண்ணால் கவனித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இப்படித் திருக்கோலம் கொண்ட ரகுநாதனை ஸேவிக்கக் கிடைத்தவர்கள் ஸீதையையும் 110

லக்ஷ்மணனையும் தவிர வேறுண்டோ? ராமன் மஹாவீரனென்று பிறர் சொல்லிக்கேட்டதெயோழிய ஸீதை நேரில் பார்த்ததே இல்லை. வீரச்செயல்களைச் செய்து அந்தக் களைப்புடன் திரும்பி வரும் ராகவனைப் பார்க்க என்ன பாக்கியம் செய்தானோ? ராமன் யுத்தம் செய்யும் பொழுது அவனுடைய அம்புகள் கண்ணிற்குத் தெரியுமே யோழிய சத்தங்கள் இருப்பதாக அவர்களுடைய பிணத் தால் மாத்திரம் தெரியும். சத்துருக்கள் உயிரற்றுப் பூமியில் 120

- விழுவதை மாத்திரம் பார்க்க முடியும்; ராமன் பாணங்களை எடுப்பதும் தொடுப்பதும் விடுவதும் ஒருவருக்கும் தெரியாது. சத்துருக்களான ராக்ஷஸர்களும் யுத்தத்தைப் பார்க்க வந்த தேவர்களும்
- 125 ரிஷிகளும் கூட்டமாய் நின்றாலும் அந்தப் பாணங்கள் ராக்ஷஸர்களை மாத்திரமே கொல்லும். மஹாரிஷிகளுக்கு சக்தியில்லையா? தபோமஹிமையால் ஒரு நொடியில் ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் சாம்பலாக்க முடியாதா? ஆனால் ஸகலலோக ரக்ஷகனென்ற பகவானுடைய ஸ்வரூபத்திற்குக் குறைவு வருமென்று பயந்து ராமன் செய்த
- 130 பிரதிக்கூறுபையும் சரணமடைந்தவர்களை காப்பதென்ற அவருடைய தர்மத்தையுமே நம்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். 'தண்டகாரணயத்தில் ராக்ஷஸ்களால் பலவகையாக ஹிம்ஸிக்கப்பட்ட ரிஷிகளின் தேகங்களைப் பார்' என்று ராமனிடத்தில் அவர்கள் முறையிட்ட துக்கம் தீர அந்தப் பாபிகளை வேரறுத்து ரிஷிகளுக்குப் பரம மங்களத்தைச் செய்த கருணா மூர்த்தியல்லவா ராமன்? அவர் தனியாக
- 135 இருந்ததாலும், பகைவர்களின் நாதங்களும் கோஷங்களுமே கேட்கப்பட்டதாலும், லீதை அதுவரையில் பயந்து கவலைகொண்டு உயிரற்றவளைப் போலிருந்தான். ராமனைக்கண்டு ஸகல ஐயத்திற்கும்திரும்பிராணாதாரமான அவருடைய பார்வையால் உயிர் பெற்றான். பாரியை புருஷனுடைய ஆக்மாவில் பாதியென்று வேதம் சொல்லுவின்றது. ராமனுடைய ஸந்தீபியில் லீதைக்குப் பூர்ணமான பிராணனும் சக்தியுமுண்டு. அவரை விட்டுப் பிரிந்திருக்கும் பொழுது அவை இல்லாதது போலவே இருப்பான். ஐயசாலியாக
- 140 ரணரங்கத்திலிருந்து நிரும்பி வரும் தன் பரித்தாவைப் பார்க்க ஆவலுடன் பரப்பரப்பாக குகையிலிருந்து ஓடிவந்து, அடங்காமெழ்ச்சியால் மயிர்க் கூச்சமடைந்தான். மஹாவீரனான மிதிலா சக்கரவர்த்தியின் புத்திரி, யுத்த வீரனுடைய சௌரியத்தைக்கண்டு ஆனந்தமடைந்தது ஆச்சரியமா?
- அப்பொழுது ஆசைமீறி, என்ன செய்கிறோமென்று தெரியாமல், தானே ராமனை வலுவில் அணைந்துகொண்டான். ஸகல
- 150 லோகங்களுக்கும் தான் மாதா. தான் செய்யவேண்டிய ஐகத்தைக் காப்பதென்ற கடமையை ராமன் ஒப்புக்கொண்டு நிறைவேற்றின தற்காக அவருக்கு வேகுமானம் செய்ய நிரூபித்துத் தழுவிக் கொண்டாளோ? ஸகல லோகங்களுக்கும் தன் கடைக்கண்
- 155 பார்வையால் எல்லாத் துக்கங்களையும் போக்கி ஸகல ஸுகங்கையும் கொடுக்கும் ஐகன்மாதா. எல்லா அவயவங்களிலும் பாய்ந்து ஊடுருவின பாணங்களாலும் ஆயுதங்களாலும் உண்டான காயங்களின் வேதனையை நீக்க, மலர்ந்த புஷ்பங்களைப் போல் மிருதுவான தன் சரீரத்தால் ரகுநாதனுடைய தேகத்தை நான்கு புறங்களிலும் கட்டித்தழுவியுள்ளோ?
- 160 யுத்தத்தில் வந்த ராக்ஷஸர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ராமன் தனித் தனியாகக் காணப்பட்டார். யுத்தம் முடிந்த பிறகு அந்தத்

திருக்கோலத்தைமாற்றி ஸாமான்ய மனுஷ்யரூபத்தைத்தரித்ததைப் பார்த்து ஸீதை ஆச்சரியம் கொண்டு அணைந்தாளோ? இந்நிரன்முதலிய தேவர்களால் ஒன்று சேர்ந்தும் எதிர்க்கமுடியாத பதிலுலாபிரம் ராக்ஷஸர்களைத் தவிரயாக, வாகனமின்றி, ஒன்றரை முகூர்த்தத்தில் தனக்கு யாதொரு அபாயமுமின்றி விளையாட்டாக அழித்து தனக்கெதிரில் வந்து நிற்கும் ரணதீரணை, முன்னொரு காலத்தில் அறியாமையால், 'உன்னைப் புருஷனென்று மோசம்போய் என் பிதா என்னை உனக்கு பாரியையாகக் கொடுத்துவிட்டாரே. நீ ஆண்மையற்ற பேடி.பென்று அவர் அறியவில்லையே, ஐயோ கெட்டேன்' என்று சொல்லிவிட்டோமே. அந்த அபசாரத்திற்கு ஒருவாறு பரிகாரம் செய்வோமா" என்று ஸ்நிதிகளுக்குள்ள வெட்கத்தையும் அடக்கத்தையும் விட்டு தானே வலுவில் வந்தீணந்தாளோ? ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றவும் துஷ்டர்களை அழிக்கவும், தர்மத்தை நிலைநிறுத்தவும், ஒவ்வொரு யுகத்திலும் அவதாரம் செய்கிறேனென்ற பிரதிக்கூறையை, இந்தத் துஷ்ட ராக்ஷஸர்களை வேரறுத்து நிரிஷணங்களுக்குத் தன் தீவ்ய மங்கள மூர்த்தியின் தரிசனத்தால் பரமானந்தத்தை அருளி நிறைவேற்றினவர் ராமர். அசத்தர்களான தமது குழந்தைகளின் பிரார்த்தனைக் கிணங்கி, "ராக்ஷஸ குலத்தை அழித்து லோகங்களுக்கு ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறேன்" என்ற வார்த்தையைக் கேவலம் குழந்தைகளின் அழுகையை நிறுத்தி ஸமாதானம் செய்யும் வார்த்தையாகச் செய்யாமல் உண்மையாகச் செய்தீரீ! ஸர்வேகவரான தங்களுக்கு அவர்கள் செய்யும் பிரதிபுபகாரம் வேறென்றுமில்லை. லக்ஷ்மணன் பஞ்சவடியில் தங்கனிஷ்டப்படி பர்ண சாலைகளைக் கட்டினதற்கு ஸந்தோஷித்து, வேறு விதமாக வெகுமதி செய்யப் தோன்றாமல், தங்களுடைய ஆலிங்கனத்தையே பரமபுருஷார்த்தங்களாகத்தையும் கொடுக்கும் சாதனமாக அருளவில்லையா? அப்படியே நானும் என் குழந்தைகளுக்குப் பதிலாகத் தங்களுடைய அபாரமான பலத்திற்குச் செய்யும் வெகுமானம் இதுவே" என்று அணைந்து கொண்டாளோ? ராக்ஷஸக் கூட்டங்கள் மடிந்து ரத்த வெள்ளத்தில் மிதப்பதையும் ராமன் அபாயமின்றிப் புன் சிரிப்புடன் நிற்பதையும் பார்த்து ஸீதை பரமானந்த மடைந்தாள். ராக்ஷஸர்களுடைய உபத்திரவம் தீர்த்த மஹாவிசைகள், ராமனைக் கொண்டாடக்கண்டு பூர்ண சந்திரனைப் போல் முகமலர்ந்து தன் மனத்திலுள்ள பிரேமையை அடக்க முடியாமல் மறுபடியும் தழுவிக் கொண்டாள். 'நான் ஜனகருக்குப் பெண்ணாகப் பிறந்திராவிட்டால் இந்த பாக்கியத்தை அடைவேனா? விதேஹ குலத்தில் பிறந்திரா விட்டால் ரகுநாதன் என்னை மணம் செய்வாரா? இந்தக் கோதண்டத்தைப் பிடிக்கும் திருக்கூடியால் என் கையையும் பிடித்தருளி ஐயலக்ஷ்மியுடன் என்னையும் ஸமமாக அணைத்துக் கொண்டவாரா? ராமன் பரமவிஷ்ணுடைய வில்லை முறித்தபொழுது, என்னையும் தன்

205

னையும் தன் வம்சத்தையும் ஐகந்நாதனுக்கு அடிமையாகச் செய்த
என் பிதா இந்த லீலா விபூதியின் அழகைக் கண்டனாபவிக்கப் பாக்
கியம் செய்பவிலீயே" என்று லீதை நிகழ்த்தாள்.

ததஸ்து தம் ராக்ஷஸ ஸங்க மர்தநம்
ஸபாஜ்யமாதம் முநிதைர் மதஹ்ஷிபி:

புந: பரிஷ்வஜ்ய ஸபி ப்ரபா'தநா

ப'பூ'வ ஹ்ருஷ்டா ஜகாத்மஜா ததா' || (42)

ஸர்க்கம் 31

ராவணன் ராக்ஷஸ்களின் வகுத்தை அறிந்தது

தவரமானஸ் ததோ க்'த்வா ஜதஸ்தா'நா த'கம்பந: |
ப்ரகிர்ய வங்வாம் வேகே'ந ராவணம் வாக்ய மப்'ரவீத் || (1)

அவதாரிகை

5

சரணுகதி மந்த்ரமான த்வயத்தின் விவாக்கியானமே ஸ்ரீமத்
ராமாயணம். பூர்வகண்டத்தின் அர்த்தத்தை முதலிலும், உத்தர
கண்டத்தின் அர்த்தத்தை அதன் பொருளை அறியும்பொழுதும்
பெரியோர்கள் உபதேசிப்பார்கள். ஒரு பொருளின் பயன் அறிந்த

10

பிறகே அதில் ஆசையுண்டாகுமல்லவா? ஆகையால் இதுவரையில்
உத்தரகண்டத்தின் அர்த்தம் விவரிக்கப்பட்டது. உத்தர
கண்டத்தின் முதலாவது பதத்தின் பொருளான ஸகல லோக
புருஷகாரமான பிராட்டியின் சேர்க்கை பாலகாண்டத்திலும்,
இரண்டாவது பதத்தின் பொருளான பகவானுடைய அனந்த

15

கல்யாண குணங்கள் அயோத்யாகாண்டத்திலும், அந்தப் பதத்
தின் கான்கரம் வேற்றுமையின் பொருளான பகவானுடைய
கைங்கரியம் ஆரண்யகாண்டத்தில் குர்ப்பணகையின் கதை வரை
யிலும், மந்திரத்தின் முடிவான பதத்தின் பொருளான விரோதி
நாசம், கரவதம் வரையிலும் உபதேசிக்கப்பட்டன. அந்த மந்த்ரத்

20

தின் முதலாவது கண்டத்தின் பொருள் இதற்குமேல் உபதேசித்
தப்படுகிறது. விபீஷணருக்குப் புருஷகாரமான பிராட்டியின்
ஸேவை இந்தக் காண்டத்தின் முடிவு வரையிலும், இரண்டா
வது பதத்தின் அர்த்தமான பக்த வாத்ஸல்யம் விஷகிர்தா
காண்டத்திலும், மூன்றாவது பதத்தின் அர்த்தமான பகவானு
டைய நிவ்ஸியமான திருமேனியின் விசேஷம் ஸூர்தர காண்டத்

25

திலும், காண்காவது பதத்தின் பொருளான சரணுகதிதத்வம் வுத்த
காண்டத்திலும், சரணமடைந்தவன் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய ஆசா
ரம் உத்தர காண்டத்திலும் உபதேசிக்கப்படும். தேவதைகள்
செய்த சரணுகதிக்குப் பயனுன ராவண வதத்திற்குமுன், ரிஷிகள்
செய்த சரணுகதிக்குப் பயனுன தண்டகாரணிய ராக்ஷஸர்களு
டைய வதம் சொல்லப்பட்டது. இது இடையில் வந்த விஷயம்.

ராவண வதத்திற்குக் காரணமான வீதாஹரணம் இனி சொல்லப்படும்.

பிறகு அகம்பனனென்ற ராக்ஷஸன் அந்த யுத்தத்திலிருந்து தப்பி லங்கைக்கு அதிவேகமாகப் போய் ராவணனை வணக்கமாகப் பணிந்து, "ஸ்வாமி! ஜனஸ்தானத்திலிருந்த மஹாவீரர்களான கர தூஷண திரிசிரஸ் உன்பட ஸகல ராக்ஷஸர்களும் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டார்கள். நான் ஒருவனே (ஸ்திரீவேஷம் தரித்து) ராம பாணத்திற்குத் தப்பிவந்தேன்" என்று அவறினான். அதைக் கேட்டு ராவணன் நெருப்புப்பொறி போன்ற கண்கள் கோபத்தால் மேலும் சிவக்க. கொடிய பார்வையால் உலகத்தைக் கொளுத்துபவன் போல் பார்த்து, "என் அழகான ஜனஸ்தானத்தை நாசம் செய்தவன் எவன்? ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் சரணடைய முடியாமல் என் கோபாக்கினியில் வீழ்ந்து மடிநிறவன் எவன்? எனக்கு பிரியமில்லாத காரியத்தைச் செய்து தேவேந்திரனும் குபேரனும் யமனும் விஷ்ணுவும் ஸுகமண்டலானு? நான் காலனுக்கும் காலன்; அக்னிக்கும் அக்னி; மிருத்யுவுக்கும் மிருத்யு; கோபம் கொண்டால் ஸூரியனும் அக்னியும் ஒன்று சேர்த்தாலும் அவர்களைக் கொளுத்துவேன்; வாயுவின் வேகத்தையும் தடுப்பேன்" என்றான்.

இப்படிக் கோபாவேசம் கொண்ட ராவணனைப் பார்த்து அகம்பனன் மடுங்கிப் பயந்து தழுதழுத்த குரலுடன் கைகூப்பி, "ஸ்வாமி! தாங்கள் எனக்கு அபயம் கொடுத்தால் உண்மையைச் சொல்கிறேன்" என்றான். ராவணன் அப்படியே செய்ய, அகம்பனன் ததரியமடைந்து, "மஹாராஜே! தசரத சக்கரவர்த்திக்கு ராமனென்ற ஒரு புத்திரனுண்டு. அவன் ஸகல அவயவங்களிலும் நிகரற்ற அழகு வாய்ந்தவன்; யௌவன புருஷன்; கொழுந்த கரகையினுடைய தோள்களைப்போன்ற தோள்களை உடையவன்; நீண்டு பருத்த புஜங்கையுடையவன்; மஹாவீரன்; மஹாநீர்த்திசாஸி; ஸகல ஜீவவியமும் பொருந்தினவன்; ஒப்பற்ற பல பராக்கிரமமுடையவன். கர தூஷணர்களையும் ஜனஸ்தானத்திலுள்ள மற்ற ராக்ஷஸர்களையும் நாசம் செய்தவன் அவனே" என்று தெரிவித்தான்.

அதைக் கேட்ட ராவணன் மஹாஸர்ப்பத்தைப்போல் சீறி, "அகம்பனு! இந்திராதி தேவர்களால் ஒத்தாசை பெற்று ராமன் ஜனஸ்தானத்திற்கு வந்திருக்கின்றானா?" என்றான். அப்பொழுது அகம்பனன் ராமனுடைய பல பராக்கிரமங்களை வர்ணிக்க ஆரம்பித்து, "ஸ்வாமி! ராமனோ எல்லையற்ற தேஜஸுள்ளவன்; வில்லாளிகளில் பிரேஷ்டன்; திவ்யீய அஸ்திரங்களைக் கற்று விசேஷ மஹிமை வாய்ந்தவன்; யுத்தத்தில் தேவேந்திரனும் அவனுக்கு கூடில்லை. அவனுக்கு ஒரு தம்பியுண்டு. பலபராக்கிரமத்தில் அவனைப்

போன்றவன்; சிலந்த கடைக் கண்களையும் பேரீயைப் போன்ற
 குரலையும் சந்திரனைப்போன்ற முகமண்டலத்தையும் உடையவன்.
 அக்கிளியும் பெரும்காற்றும்போல் அவ்விருவரும் சேர்த்திருக்
 70 கிருர்கள். அந்தராமன் ஜனஸ்தானத்தைப் பாழாக்கினான். வேறொரு
 வருடைய உதவி அவனுக்கு வேண்டியதில்லை. தேவர்கள் உதவி
 செய்தார்களென்று எண்ண வேண்டாம். ராமனுடைய கோதண்
 டத்திலிருந்து புறப்படும் பாணங்கள் தங்கக் கட்டுகளால் பிரகா
 சித்து, மஹா ஸரீர்பங்களைப்போல் ராஜஸூரர்களின் உயிர்களை
 75 விளையாட்டாக விழுங்கின. ராஜஸூரர்கள் பயந்து எந்த வழியில்
 சென்றாலும் ஆங்காங்கு ராமனையே கண்டார்கள். எந்தப் பொருளில்
 போய் ஒளிந்தாலும் ராமன் அவர்களுக்கு முன்பே அங்கு இருந்தான்.
 மஹாராஜா! ஜனஸ்தானம் அழிந்த விதத்தைத் தெரிவித்தேன்”
 என்று சொல்லி முடித்தான். ராவணன் “இப்பொழுதே ஜன
 ஸ்தானத்திற்குப் போய் ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கொல்வேன்”
 80 என்று புறப்பட்டான்.

அப்பொழுது அகம்பனன், “ஸ்வாமி! என் விஞ்ஞாபனத்தைச்
 சற்று அங்கீகரிக்க வேண்டும். ராமனுடைய பலத்தையும் பராக்ஷிர
 மத்தையும் அபூர்வமான செயல்களையும் தெரிந்தவரையில் சொல்லு
 85 கிறேன், அவன் கோபித்தால் பிரஹ்மா இந்திரன் முதலியவர்
 களும் அவனை எதிர்க்கமுடியாது. மஹாவிரனென்று ஸகல லோகங்
 களிலும் கீர்த்திபெற்றவன். பூர்ணமான வெள்ளத்தையுடைய
 நதியின் வேகத்தைப் பாணங்களால் தடுப்பான். கிரஹங்களையும்
 நஷ்டத்திற்களையும் மற்ற மண்டலங்களையும் சிதற அடிப்பான்.
 பிரஹ்மான்டத்தையும் பிளப்பான். ஸமுத்திரத்தில் முழுகிப்
 90 போகும் பூமியை மேலே கொண்டு வருவான். ஸமுத்திரத்தின் கரை
 களை உடைத்து லோகங்களைப் பிரளயத்தில் முழுகச் செய்வான்.
 ஸமுத்திரத்தின் வேகத்தை அம்புகளால் அடக்குவான். பஞ்சபூதங்
 களையும் ஒன்றிலொன்று லயிக்கச் செய்து பிரளயத்தை வருஷிப்
 பான். இப்படி எல்லையற்ற சக்தியுள்ளவனும் ஸகல ஜகவரீயத்
 95 திற்கும் இருப்பிடமான பரம்பொருள் ராமன். நினைத்த உடனே
 ஸகல லோகங்களையும் முத்தின கல்பங்களில்போல் அழித்து உன்
 டாக்குவான். (அகம்பனனுடைய வார்த்தைகள் விஷ்ணுவின்
 தசாவதாரங்களையும் கல்யாண தணங்களையும் ராமன் இவ்விதம்
 100 போகும் விரகாரியங்களையும் குறிப்பிடுகின்றன என்று வியாக்
 யானக்காரர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள்). தங்களுக்குப் பத்துத் தலைக
 ளிருக்கின்றனவென்றும் பிறர்க்கு இல்லை யென்றும் தாங்கள்
 மிகுந்த பெருமை கொண்டிருக்கிறீர்களல்லவா? பரம புருஷன்
 ராமன் எண்ணிறந்த கைகள் தலைகள் முதலியவைகளைத் தரித்து,
 பிரபஞ்சத்திற்கு உள்ளும் புறமும் ஊடுருவி நிற்கிறான். மஹாமேரு
 105 விற்கு கொசு ஈடாருமா? அல்ப சக்தியுள்ள தாங்கள் அனந்த
 சக்தியுள்ள ராமனை ஜயிக்கவா? நமசி ஹிரண்யகசிபு மஹாபலி சம்

பரன் ஹிரண்யாக்ஷன் மாலி ஸுமாலி மால்யவான் முதலியவர்கள் இதுவரையில் முறிப்போடினதைக் கேட்ட தில்லையா? எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்தால் அவனை வெல்ல முடியாதா? என்றால் பாபிகள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்தால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைய முடியுமா? கோடி கோடி குருடர்கள் சேர்ந்தாலும் கண் ணுள்ளவர்களை ஐயிப்பார்க்கிறோ? 'இந்திரஜித்தால் ஐயிக்கப்பட்ட தேவர்களெல்லோரும் எனக்கு உதவி புரிவார்களல்லவா' என்றால், தேவாஸுரர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் அவனைக் கொல்லமுடியாதென்று எனக்குத்தெரியும்." (முன் செய்த பாபத்தால் ராக்ஷஸனுக்குப் பிறந்தாலும் பூர்வ புண்ணியத்தின் பலத்தால் ராமனுடைய ஸ்வரூபத்தை அறிந்து ராவணனுக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்தானென்றும், அல்லது அகம்பனனுடைய மூலமாக ராமனைப் பரதேவ்யமென்று வால்மீகி வெளியிடுகிறாரென்றும் உரைகாரர்கள் விபாக்யானம் செய்கிறார்கள்.)

"ஆனாலும் அதற்கொரு உபாயம் சொல்லுவேதேன். ஸாவதானமாகக் கேளுங்கள். அவனுக்கு எதை என்று பாரியை உண்டு; அவன் யெனவனம் வாய்த்தவன்; உத்தம லக்ஷணப்படி அமைந்த அங்கங்களைபுடையவன்; ஸ்த்ரீரத்தினம்; ஸகல ஆடை ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவன்; தேவ தானவகந்தர்வ அப்ஸரஸ் லோகங்களிலும் அவளுக்கு ஈடான ஸ்த்ரீ இடையாது. மணிதர்களைப்பற்றிப் பேச்சென்ன? எந்த உபாயத்தாலாவது ராமனை மயக்கி மோசம் செய்து அவனை எடுத்து வாருங்கள். ரகுவிரன் அவனையே உயிராகக் கொண்டதால் அவனை விட்டுப் பிரிந்து உயிரை இழப்பான்" என்றான். ராவணன் அந்த உபாயத்தை ஒப்புக்கொண்டு ராமனை விட்டு எதையை எப்படிப் பிரித்துக் கொண்டு போவதென்று நெடுநேரம் யோசித்து, "அகம்பனு! நான் மாத்திரம் விடியற்காலையில் புறப்பட்டுப்போய் எப்படியாவது ஜானகியை எடுத்துவருகிறேன்" என்றான்.

பிறகு ராவணன் கோவேறு கழுதைகள் பூட்டி ஸூரியனைப் போல் பிரகாசிக்கும் சத்தில், மேகங்களுக்கு நடுவில் சந்திரன் போவதைப்போல் ஆகாசமார்க்கத்தில் அதிவேகமாகப் போய், நாடகையின் மகனுன மாரீசனுடைய ஆசிரமத்திற்கு வந்தான். மாரீசன் அவனை அபூர்வமான பொருள்களால் உபசரித்து ஆஸனத்தில் உட்காரச்செய்து, கேடும் விசாரித்து, "ராக்ஷஸேஸ்வர! தங்களால் ஆளப்பட்ட குடிகள் ஸௌகந்தியமாக இருக்கிறார்களா? தாங்கள் ஏதோ பெரிய காரணமில்லாமல் தனியாக இவ்வளவு வேகமாக இங்கு வரமாட்டீர்களே. ஆகையால் ஏதாவது கசக்குறைவு நேர்த்திருக்கவேண்டும். இன்னதென்று தெளிவாகத் தெரியவில்லை" என்றான். ராவணன் "மாரீச! ஜனஸ்தானத்தில் எல்லிக்காவலாய் வலத்திருந்த கரையும், அவனுடைய ஸைன்யங்களையும் ராமனென்ற ஒருவன் யுத்தத்தில் கொன்று விட்டான். ஆகையால்

அதற்குப்பதிலாக அவனுடைய பாரியையை எடுத்துவர உபாயம் சொல்” என்றான்.

- மாரீசன், “ஐயோ! உனக்கு நண்பனென்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு உனக்குப் பரமசத்துருவாயிருக்கும் எவன் ஸீதையை எடுத்துவரும்படி உன்னைத் தூண்டிவிட்டான்? உன்னால் எப்பொழுதாவது ஒருவன் அலக்ஷ்யம் செய்யப்பட்டு உன் செல்வத்தையும் அதிகாரத்தையும் பார்த்துப் பொறுக்காமல் உனக்கு இந்த யோசனை சொன்னானா? ராக்ஷஸகுலத்தின் கொம்பை (பெருமையை) அழிக்க நினைத்தவன் யார்? ‘ஸீதையை எடுத்துவா’ என்று உனக்குப் புத்தி சொன்னவன் உனக்குப் பகைவன் என்பதில் ஸந்தேகமா? மஹா விஷ்ணுள்ள ஸரீர்ப்பத்தின் வாயில் கையைவிட்டு விஷப்பல்லிப் பிடுங்கும்படி உன்னைத் தூண்டினவன் யார்? உன்னை இப்படிக்கெட்டவழியில் தள்ளி வேரறுக்கிறவன் யார்? ஸுகமாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த உன் தலையில் அடித்து உன்னை வினாசத்துன்பப்படுத்தினவன் யார்? கத்தஹஸ்தி என்ற யானையின் வாஸனையைக் கண்டால் மற்ற யானைகள் ஒடிப்போம். ராமன் அந்த யானையைப் போன்றவன்; சிரேஷ்டமான இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறப்பே அதன் துதிக்கை; தேஹுனே மதஹுலம்; அழகான புஷ்பங்களே தந்தங்கள்; நீ அவனை யுத்தத்தில் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியுமா? மனிதர்களுக்குள் ராமன் ஸீம்ஹம். யுத்தத்தில் மஹா மேருவைப் போல் அசையாமல் நிற்பதே அதனுடைய மயிர் அடர்ந்த வால்; குரர்களான ராக்ஷஸர்களே அதனால் கொல்லப்பட்ட மான்கள்; பாணங்களே அதன் அங்கங்கள்; சுசிமையான கத்தியே அதன் பற்கள்; அது பிறரைத் துன்பப்படுத்தாமல் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது அதை எழுப்பாதே. ஸீம்ஹத்தை எதிர்த்தாலும் தெய்வச் செயலாலாவது பார்த்தவரின் பலத்தாலாவது பிழைத்துத் திரும்பிவரலாம். ராமனுடன் யுத்தத்திற்குப் போனால் அந்த ஆசையும் இல்லை. ராமன் மஹாபாதாளத்தைப் போன்றவன்; அவனுடைய கோதண்டமே அதில் நடமாடும் பயங்கரமான முதுகை; பாணங்களை எய்வதில் அவனுக்குள்ள கைவேகமே ஆழமான சேறு; அதில் சிக்கியவர்கள் வெளியில் வருவதில்லை. பாணங்களே ஓயாமல் வரும் அலைகள்; அவை எவனையும் அழித்துவிடும். யுத்தமே கடல் கீர்; அதைத் தாண்டினவர்களில்லை. எவனாவது, அந்த மஹாபாதாளத்தில் போய் விழுவானா? லங்கைகவர்! ராக்ஷஸ குலதிலக! தயவு செய்; கோபத்தை விடு; லங்கைக்குத் திரும்பிப்போ. உன் பார்த்தவர்களுடன் ஸுகமாக இரு. ராமன் அவனுடைய பாரியையுடன் காடுகளில் சுகமாக இருக்கட்டும்” என்றான். இப்படி அவனிடத்திலுள்ள பிரியத்தால் லீதத்தை உபதேசிக்க, ராவணனும் அதை ஒப்புக்கொண்டு மாரீசனிடத்தில் உத்தரவு பெற்று லங்கைக்குத் திரும்பிப் போனான்.

ஏவமுக்தோ துஸக்ரீவோ மாரீசேந ஸ ராவணா: |
ந்யவரீதத புரிம் ஸங்காம் விஸேஸ ச க்ருதோர்த்தமம் || (80)

ஸர்க்கம் 32

குர்ப்பணகை ராவணனிடம் சென்றது

தத: ஸுரீர்பணகீ த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸ்ராணி சதுர்த்ஸ |

ஹதாத்யேகேந ராமேண ரக்ஷணாம் பீமகர்மணாம் ||

கூரதுஷணர்களும் மற்ற ஸேனாபதிகளும் பதினாலாயிரம்
ராக்ஷஸ ஸஸன்யங்களும் ராமனால் வெகு சீக்கிரத்தில் நாசம் செய்யப்
பட்டதைக் கண்டு குர்ப்பணகை கோபத்தால் கர்ஜித்தான். பிறரால்
செய்யமுடியாத அந்த ஆச்சரியகரமான செய்கையைக் கண்டு பயந்து
துக்கம் மேவிட்டு ராவணனுடைய ராஜதானியான லங்கைக்குப்
போனான். அங்கே புஷ்பகவிமானத்தில் ஸுரீர்பணைப்போல் விளங்கும்
ரத்ன ஸம்ஹாஸனத்தில், மருத்துக்களால் குழப்பட்ட இத்திரனைப்
போல், மந்திரிகளால் குழப்பட்டு, தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட அக்னி
பீடத்தில், ஆஹுதிகளால் கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்னியைப்
போல் தன் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு ராவணன் உட்கார்ச்
திருக்கக் கண்டான்.

5

10

அவன் தேவ கந்தர்வ ரீஷிகணங்களாலும் மற்றப் பிராணி
களாலும் யுத்தத்தில் ஐயிக்கமுடியாதவன்; ஜீவகோடிகளை அழிக்க
வாயைத் திறந்துகொண்டு ஓடிவரும் யமனைப் போன்றவன்.
தேவாஸுர யுத்தங்களில் வஜ்ராயுதம் இடி முதலிய தேவாயுதங்
களாலும் விஷ்ணுவின் சக்கரத்தாலும் தேகமெங்கும் காயம்பட்
டவன். (இதனால் ராவணன் விஷ்ணுவுடன் பலதடவை யுத்தம்
செய்து அவருடைய சக்ராயுதத்திற்குத் தப்பினானென்று தெரிகிறது.
இது ஸூர்தரகாண்டத்திலும் காணப்படுகிறது.) திக்கஜங்
களின் தந்தங்களால் சிழிக்கப்பட்ட மார்க்பயுடையவன்.
அந்த வடுக்கள் பதினாறு கலைகளுடன் கூடின பதினாறு சந்திரர்
களைப்போல் மார்பீல் பிரகாசித்தன. பத்துத் தலைகளையும் இருபது
கைகளையும் விசாலமான மார்க்பயும் நீண்ட பருத்த புஜங்களையும்
வெளுத்த பற்களையும் பாதாள குகையைப்போன்ற வாயையும்
உடையவன், ஸகல ராஜஸக்ஷணங்களும் பொருந்தினவன். ஸுரீர்ப
சந்திரர்களைப்போல் பிரகாசிக்கும் குண்டலங்களையுடையவன்.
சிரேஷ்டமான வெண்குடைகளாலும் சாமரங்களாலும் ஆவலிட்டங்
களாலும் வேலைக்காரர்கள் உபசரிக்க, பெரியமலையைப்போல்
விளங்கினான். எவரும் கலக்கமுடியாத கடலைக் கலக்குகிறவன்.
எதையும் கிணைத்தவுடன் முடிக்கிறவன், பெரிய மலைகளைப்பிடுங்கிப்
பர்தாடுபவன். தேவர்களைத் துன்பப்படுத்துகிறவன். தர்மங்களை
அழிக்கிறவன். பரஸ்தீகளைப் பலவந்தம் செய்கிறவன். எல்லா
திவ்வியான்திரங்களின் சக்தினை உடையவன். எப்பொழுதும் யாகங்
களைக் கெடுப்பவன். போகவதி என்ற நாகலோக ராஜதானிக்குப்
போய் வாஸுகியை ஐயித்து, தக்ஷனுடைய பிரீயமான பாரி

15

20

25

30

35

- யையை எடுத்து வந்தவன். கைலாச மலைக்குப்போய், குபேரனை
ஐயித்து நினைத்த இடத்திற்குப் போகும் புஷ்பகவிமானத்தைக்
கைப்பற்றியவன். ஒரு ஸமயத்தில் கோபமாகண்டு குபேரனுடைய
சைத்திர சதமென்ற தோட்டத்தையும் தாமரையோடையையும்
40 நத்தனமென்ற இந்திரனுடைய தோட்டத்தையும் அழித்தவன்.
உதிக்கும் சந்திர ஸுரிரயர்களைக் கைகளால் தடுப்பவன். மேருவினை
சிகரத்தைப்போன்றவன். ஒரு ஸமயத்தில் பநினுயிரம் வருஷங்கள்
வரையில் கோரமான தவம்செய்து தன் தலைகளை அறுத்து நேராமம்
செய்து பிரஹ்மாவை ஸந்தோஷப்படுத்தினவன். மனிதர்களைத்
45 தவிர மற்ற தேவதானவ கந்தர்வ பிசாச உரக பதக கணங்களாலும்
நாசமில்லை என்ற வரத்தைப் பெற்றவன். பிராம்மணர்கள் வேத
மந்திரங்களால் யாகங்களைச் செய்து ஸோமரஸத்தைக் குடிக்கும்
ஸமயத்தில் அவர்களை அழிப்பவன். யாகங்களை முடித்து தஷ்டினை
கொடுக்கும் ஸமயத்தில் அவைகளைக் கெடுப்பவன். வெகுசொடிய
50 வன்; துஷ்டன்; பிராம்மணர்களைக் கொல்லுகிறவன்; கடினசித்த
முள்ளவன்; தயாதாஷ்டிண்யமில்லாதவன்; எல்லாப்பிராணிகளையும்
கதறச் செய்கிறவன்; ஸகல லோகங்களுக்கும் கெடுதியையே
தேடுகிறவன்; ஸகலப் பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்கிறவன்;
புலஸ்தியக் குலத்தை விளங்கச் செய்தவன்; மஹாபாக்ஷியசாலி;
55 காலனுக்கும் காலன்; மஹா பலவான்; நெருப்புக் கொழுந்துகளைப்
போல் ஐவலிக்கும் விசாலமான தேத்திரர்களை யுடையவன்;
சத்தருக்களுக்கு மிருத்பு.

- திவ்விய வஸ்திரங்களாலும் ஆடையாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு மந்திரிகளுக்கும் பரிஜனங்களுக்கும் நடுவில் கர்வத்
60 துடன் அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு, வீராஸனத்தில் உட்கார்ந்
திருக்கும் பிரதாப லங்கேசுவரனுை தன் அண்ணவிடத்திற்குப்
போய், குரூப்பணகை ராமனுண்டான பயத்தால் புத்தி மயங்கி,
தனக்கு நேர்ந்த அலங்கோலத்தையும் அவமானத்தையும் அவ
னுக்குக் காட்டினான். ஸகல லோகங்களிலும் பயமும் தடையு
65 மின்றித் திரியும் சக்தியுள்ள அந்த ராக்ஷஸி, ராவணனைக் கொடிய
வார்த்தைகளால் கீர்த்திக் ஆரம்பித்தான்.

தமப்ரவித் தீப்த விஸால லோசனம்

ப்ரதர்ஸயித்வா ப்ய மோஹ மூர்ச்சிதா |

ஸுதாரூணம் வாக்ய மபீத சாரிணீ |

மஹாத்மநா மஸிர்பணகா விருபிதா ||

(25)

ஸர்க்கம் 33

சூர்ப்பணகை ராவணனை நிந்தித்தது

தத: ஸூர்ப்பணகா தீநா ராவணம் லோகராவணம் |

அமாத்யமத்'யே ஸங்க்ருத்'தா' பருஷம் வாக்ய மப்'ரஸீத் | (1)

ஈமலக்ஷ்மணர்களால் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தால் மனம் குன்றி, தன் கஷ்டத்தைப் பார்த்தும் ராவணன் கவனிக்காததால் சூர்ப்பணகைகோபம்கொண்டுசொன்னான்: "காமபோகங்களில்முழுமி மயங்கிக் கட்டுக்காவலில்லாமல் இஷ்டப்படி நடந்துகொண்டு, வரும் கெடுதியை முன்பே அறியவேண்டியிருக்க, வந்தபிறகும் அறியாம லிருக்கிறாய். அல்பமான விஷய ஸுகங்களில் மனதைப் பறிகொடுத்து இஷ்டப்படி நடக்கும் வோபகுணமுள்ள அரசனைப் பார்த்துக் குடிகள், சமசானத்திலுள்ள கெடுப்பைப்போல் விலகுவார்கள். எவன் அந்தந்த காலத்தில்செய்யவேண்டிய ராஜகாரியங்களை நேரில் கவனிக்கவில்லையோ அவனும் அந்த ராஜ்யமும் அந்தக் காரியங்களும் அழியும். ஆழமான சேறுள்ள ஆற்றை யானைகள் நெருங்காது. அப்படித் தூதர்களை ஸரியாக உபயோகிக்காதவனும் குறிப்பிட்ட வேளைகளில் குடிகளுக்கு ஸபையில் தரிசனம் கொடுக்காதவனும் பிறகுடைய போதனைக்கு உட்பட்டவனுமான அரசனைக் கண்டு ஜனங்கள் ஒதுங்குவார்கள் ஸ்வாதீனமற்றவர்களாகத் தங்களுடைய ராஜ்யத்தை நன்றாக ஆளாத அரசர்கள், கடலில் மூழ்கிய மலைகளைப்போல, வரவர விருத்தியடைந்தும் பிரகாசிக்கிறதில்லை.

தேவ கந்தர்வ தானவர்களைப் பகைத்து, உன்னைக் கெடுக்க அவர்கள் எப்பொழுதும் வேளை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அறிந்தும், உன் தூதர்களை ஸரியாக உபயோகிக்காமல், விஷய ஸுகங்களில் புத்தியை சிதறவிட்டுத் திரியும் நீயும் அரசனா? தூதர்கள், ஐசுவரியம், நீதி இவைகளை ஸ்வாதீனப் படுத்திக் கொள்ளாத அரசர்களுக்கும் ஸாமான்ய ஜனங்களுக்கும் பேதமென்ன? தங்கள் ராஜ்யத்திலும் மற்ற ராஜ்யங்களிலும் நடக்கும் எல்லா விஷயங்களையும் தூதர்களால் அறிவதால் அரசர்களைத் தூரதிருஷ்டி யுள்ளவர்களென்று சொல்லுகிறார்கள். நீ தூதர்களை நன்றாக உபயோகிக்கவில்லை. உன்னைச் சூழ்ந்த மந்திரிகளெல்லோரும் ஞான மற்ற ஸாமான்ய ஜனங்களே. உன் பந்துக்களும் குடிகளும் உன் ராஜ்யமான ஜனஸ்தானத்தில் அழிந்துபோயும் உனக்குத் தெரிய வில்லையே. வெகு கொடியவர்களான பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களும் கரதூஷண திரிசிரஸ் முதலியவர்களும் சாமனென்ற ஒரு அல்ப மனிதனால் அறிசெக்கிரத்தில் கொல்லப்பட்டார்கள். உனக்கு இன்னும் வெட்கமில்லையா?

இது போகட்டும். தண்டகஜன்ய ரீஷிகளுக்கு சாமன் அபயம் கொடுத்திருக்கிறான். ஜனஸ்தானம் பாழாயிற்று. தண்டகாரண்யம் பயமின்றிச் செழிக்கிறது. இதைக் கேட்டும் உனக்கு ரோஷமில்

யையா? நீ தூதர்களை நன்றாக வெருமானம் செய்யாத லோபி; மதம்
கொண்டவன்; பிறருக்கு அடிமைப்பட்டவன்; உன் ராஜ்யத்தில்
40 உனக்கு நேர்ந்த மஹா பாதகத்தை அறியாததாலேயே இது தெரிய
வில்லையா? கொடியவனும் சஹஸ்ரமாகக் கெடுக்கிறவனும் திருப்தி
யாக வெருமானம் செய்யாதவனும் கர்வம் கொண்டவனுமான
அரசனைக் குடிகள் ஆபத்துக் காலத்தில் காக்க ஓடிவருவார்களென்று
நினைத்தாயே? அஹங்காரம் பிடித்தவனும், நல்லோர்க்குக் கட்டுப்
படாதவனும், தன்னைத் தானே மெச்சிக்கொள்ளுகிறவனும்,
45 ஸமயம் தெரியாமல் கோபிக்கிறவனுமான அரசனை, ஆபத்துக்
காலத்தில் அவனைச் சேர்ந்தவர்களே கொல்வார்கள். செய்யவேண்டிய
பயைமைகளில் பயப்படாமலும் பயப்பட வேண்டியவைகளில் பயப்
படாமலுமிருக்கும் அரசன், ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டுப் புல்
விற்கு ஸமமாகிடுன். உலர்ந்த கட்டைகளாலும் கற்களாலும் புழுதி
50 யாலும் எப்பொழுதாவது பயனுண்டு. ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்
பட்ட அரசனால் அதுவுமில்லை. கட்டின துணியையும் குடிய மாலை
யையும் போல் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்ட அரசன் ஸமர்த்தனா
னுடும் பயனற்றவனே.

ஐக்கிரகையுள்ளவனும் எல்லா விஷயங்களையும் அறிந்தவனும்
55 இந்திரியங்களை ஐயித்தவனும் நன்றியுள்ளவனும் தர்மத்தைக்
கைவிடாதவனுமான அரசனே நீண்டகாலம் ஆளுவான். தான்
தூங்கினாலும் நீதியென்ற கண்களால் எப்பொழுதும் விழித்துக்
கொண்டிருப்பவனும், தன் கோபத்தையும் அருளையும் வீணாக்காத
வனுமான அரசனே ஐனங்களால் பூஜிக்கப்படுகிடுன். ராவண!
60 நீ துர்ப்புத்தியுள்ளவன். இந்த உத்தம குணங்கள் உள்ளிடத்தில்
இல்லை. உன் ராஜ்யத்தில் உன் ஐனங்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தை
நீ அறியாததைவிட வேறு என்ன ஸாக்ஷி? பிறரை அவமதிப்பதும்
சத்ருக்களை அலக்ஷியம் செய்வதும் சிற்றின்பத்தில் முழுமிகிருப்பதும்
தேசகாலங்களுக்குத் தகுந்தபடி நடக்கத் தெரியாமலிருப்பதும்
65 குணதோஷங்களை அறிவதில் பழகாத புத்தியையுள்ளவனாக இருப்
பதும் உனக்கு ஸகலம்; ஆகையால் ராஜ்யத்தை இழந்து சீக்கிரத்தில்
நாசமடைவாய்" என்று தன் தோஷங்களை எடுத்துச் சொன்ன
குரப்பணகையின் வார்த்தையைக் கேட்டு, ஐசுவரியத்தாலும் கர்வத்
தாலும் பலத்தாலும் எல்லோருக்கும் மேலானவனுனாலும், "ராம
70 னுடன் யுத்தம் செய்யாதே என்று மாரீசனே நம்மைத்தடுத்திடுன்;
இவனோ யுத்தம் செய் என்று தூண்டிடுகிடுன், என்ன செய்யலாம்"
என்று நெடுநேரம் யோசித்தான்.

இதி ஸ்வதோஷாந் பரீகீர்த்திதாம்ஸ் தயா
ஸமீக்ஷய புத்ரீத்யா க்ஷணதாசரேஸ்வர: |
ததேத தர்பேண பதேத சாந்விதோ
விசிந்தயாமாஸ ரிரம் ஸ ராவண: ||

ததி: ஸரூர்பனாகரம் கிருத்திராம் ப்ருவந்திம் ப்ருஷம் வத: |
அமரதயமத்வே லங்க்ருத்தி: ஸ்ரீபரக்ஷ ராவண: ||

மத்திரேஷ்டகேதிரம் தம்நி திர்ப்புக அருவையாகம் பெரி அமைதித் தூர்யனவகின் வர்த்தையல் ரேஷ
மலடத்தி, ராமலிடத்தி கோபம் கோங்கு, ராவண கேட்டவர்.

—ஆ. 34 60-1க.

(பக்கம் 91 பக்கம்)

ஸர்க்கம் 34

சூர்ப்பணகை செய்த உபதேசம்

தத: ஸூர்ப்பணகா'ம் க்ருத்'தா'ம் ப்ருவந்தீம் பருஷம் வச: |
அமாத்யமத்'யே ஸங்க்ருத்'த: பரிபர்ச்ச' ராவண: || (1)

மந்திரிகளுக்கெதிரில் தன்னை இப்படிக் கடுமையாகப் பேசி அவமதித்த சூர்ப்பணகையின் வார்த்தையால் ரோஷமடைந்து, ராமனிடத்தில் கோபம்கொண்டு ராவணன் கேட்டான். "ராமன் யார்? அவனுடைய வீரியமும் பராக்கிரமும் எவ்விதமானவை? அவனுடைய ரூபம் எத்தகையது? ஸாமான்ய ஜனங்களால் வரமுடியாத தண்டகாரணயத்தில் ஏன் வந்தான்? சுரனையும் தூஷணனையும் திரிசிரஸையும் எந்த ஆயுதங்களால் கொன்றான்?" என்றான்.

சூர்ப்பணகை கோபம் கொண்டு ராமனை உள்படி, வர்ணிக்க ஆரம்பித்தான். ஸக்ஷ்மணனிடத்தில் தீராத ஆசைகொண்டவனானதும் ஸகலப்பிராணிகளையும் மயக்கும் ராமனுடைய லாவண்யத்தைக் கருக்கமாக வர்ணிக்கிறான். "ராமன் முழங்கால் வரையில் கீண்ட கைகளையுடையவன்; விசாலமான கண்களை உடையவன்; மரவுரி மான்தோலையே ஆடையாக உடையவன்; மன்மதனைப் பேரல் அழகுவாய்ந்தவன்; அவனுடைய பராக்கிரமத்திற்கு எல்லையில்லை. ஆனாலும் கருணை பொழியும் கண்களையுடையவன்; தபஸ்வி வேஷம் தரித்து அண்டினவர்களின் கஷ்டங்களைப் போக்கி மோஷத்தை அளிப்பதற்கே வனத்திற்கு வந்தவன். தங்கக் கட்டுகளுடன் இந்திரனுடைய வில்லைப்போன்ற கோதண்டத்தைக் கையில் பிடித்து வளைத்து நானேற்றிக் காலஸர்ப்பங்களைப் போன்ற பாணங்களை எய்கிறான். அவன் சரங்களை எடுப்பதும் தொடுப்பதும் இழுப்பதும் விடுவதும் ஒருவருக்கும் தெரியாது. கேர்த்தியான பயிர்களை இந்திரன் ஆவங்கட்டி மழையால் அழிப்பதைப்போல், அவனுடைய பாணங்களால் அடிப்பட்டு சத்துருக்கள் கீழே விழுவது மாத்திரம் காணப்படுகிறது. அவன் தனியாகப் பூமியில் நின்றாகொண்டு பதினாலாயிரம் கோர ராஷஸர்களை அதிவிரைவாக மடித்தான். சுரதூஷணர்களைக் கொன்றான். ரிஷிகளுக்கு அபயம் கொடுத்தான். தண்டகாரணயத்திற்கு கேமத்தை அருளினான். நான் பெண், துணையில்லாதவன். ஆகையால் என்னைக் கொல்வது அதர்மமென்று தப்பி விட்டான்.

அவனுக்கு ஸக்ஷ்மணனென்ற தம்பி ஒருவனுண்டு. மஹாதேஜஸ்வி; குணங்களிலும் பராக்கிரமத்திலும் அண்ணைப்போன்றவன்; மஹாவீரன்; ராமனிடத்தில் எல்லையற்ற அன்பும் பக்தியும்

வைத்தவன்; பகைவர்களால் ஐயிக்கமுடியாதவன்; வெகு ரோஷ முள்ளவன்; புத்திமான்; பலசாலி; வெளியில் எஞ்சுரிக்கும் பிராணன்களைப்போல் ராமனுக்குப் பிரியமானவன். வலது கையைப்போல் அவனுக்கு எல்லாப் பணிவிடைகளையும் செய் திறவன்.

ராமனுக்கு ஸீதைமென்ற ஒரு பாரியையுண்டு. விசாலமான அண்களை உடையவன்; பூர்ண சந்திரனைப் பழிக்கும் முகத்தை யுடையவன்; அவன் அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தையே அனுஷ்டிப்பவன். அவனுக்கு அவனிடத்தில் எல்லையற்ற அன்பு; அவனும் அவனிடத்தில் அவ்வளவு அன்பு வைத்திருக்கிறான்; அழகான கேசத்தையும் நன்கு கைமந்த மூக்கையும் உடையவன்; அழகில் நிகரற்றவன்; இந்தக் காரணங்களால் வெகு கீர்த்தி பெற்றவன்; வனதேவதையையும் லக்ஷ்மியையும் போல் விளங்கு கிறான். உருக்கி ஓடவிட்ட தங்கத்தைப்போன்ற நிறத்தையும் சற்று உயர்ந்த சிவந்த நகன்களையும் சிறுத்த இடையையுமுடையவன். தேவ கந்தர்வ யக்ஷ கின்னர மனுஷ்ய லோகங்களிலாவது மற்ற லோகங்களிலாவது இந்த ரூபம் படைத்தவனை நான் பார்த்ததில்லை. ஸீதை எவனுக்குப் பாரியையோ அவன் எல்லோருக்கும் மேலா வான், அவன் ஒருவனை பிரியமாக அணையாவிட்டாலும், கேவலம் மனைவியாகப் பக்கத்திலிருந்தாலும் போதும். லோகோத்தமமான ஸுகம் கிடைக்கும். மனைவியாக இல்லாவிட்டாலும் ஒரு நடவையாவது பிரியத்துடன் தழுவிக் கொண்டாலும் அவன் இந்திரனைவிட மேலான போகங்களை அனுபவிப்பான். நன்னடத்தைபுள்ளவன், ஒப்பற்ற ரூபம் வாய்ந்தவன்; உனக்கேற்ற பாரியை; நீயும் அவ னுக்குத் தகுந்த நாயகன். ஸர்வாங்க ஸுந்தரியான அந்தப் பெண்ணை உனக்குப் பாரியையாக எடுத்துவர நான் முயன்றேன். கொடியவனுள் லக்ஷ்மணனால் இப்படி அலங்கோலம் செய்யப் பட்டேன். பூர்ண சந்திரனைப் பழிக்கும் முகத்தையுடைய அந்தப் பெண்மணியை நீ பார்த்துவிட்டால் மன்மத பாணங்களுக்கு இரையாவாய். அவளை மனைவியாக அடையவேண்டுமென்று உனக்கு ஆசையிருந்தால் இப்பொழுதே புறப்படு. ஐயத்திற்கு அடையாள மாக வலதுகாலை முன்னே வை. கேவலம் தபஸ்வியான ராமனால் கொல்லப்பட்ட அந்த ராக்ஷஸர்களுக்கு இறந்த பிரகாவது திருப்தி செய். கரண உன் அம்புகளால் ராமலக்ஷ்மணர்களை அழித்து, அநாதையான ஸீதையை இஷ்டப்படி அனுபவி. என் வார்த்தை உனக்கு உசிதமாகத் தோன்றினால் அப்படியே செய்; சந்தேகப் படாதே. உன் சக்தியையும் நன்றாக அறிந்து ஸகல லோக ஸுந்தரியான ஸீதையை உன் மனைவியாகும்படி பலவந்தமாக எடுத்து வா. கரணம் தூஷணனும் ஜனஸ்தானத்திலுள்ள ராக்ஷ ஸர்களும் ராமனுடைய பாணங்களால் மடிந்தார்களென்பதை

நன்றாக நினைத்துக்கொள்; பிறகு எது உரிதமோ அதைச் செய்”
என்றான்.

நிசம்ய ராமேண ஸரே ரஜிஹ்மகை:

ஹதாந் ஜதஸ்தாந கதாந் நிஸாசராந் |

கரம் ச புத்வா நிஹதம் ச தூஷணம்.

தவமத்ர க்ருத்யம் ப்ரதிபத்து மர்ஹஸி || (28)

ஸர்க்கம் 35

ராவணன் மாரீசனிடத்திற்குச் சென்றது

தத: ஸூர்ப்பணகா வாஃயம் தச்சுருத்வா ரோமஹர்ஷணம் |

ஸஸிவா நப்யதுஜ்ஞாய கார்யம் புத்வா ஜகாம ஸ: || (1)

சூர்ப்பணகையின் பங்க்ரமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு
ராவணன் மந்திரிகளுடன் ஆலோசிக்காமல் அவர்களை அனுப்பி
விட்டு அந்தப்புரத்திற்குப் போனான். பிறகு தனக்குள் நன்றாக
யோசித்து, செய்யப்போவதை நிச்சயித்து, மறுபடியும் அதிலுள்ள
குணதோஷங்களையும் பலாபலத்தையும் சோதித்தான். “ராம
லக்ஷ்மணர்களை எதிர்த்து சண்டைசெய்து வீதையை எடுத்து
வருவது நலமா? அல்லது அவர்களுக்குத் தெரியாமல் எடுத்து
வருவது நலமா? கரதுஷணர்களைக் கொன்றதை யோசித்தால்
ராமனை எதிர்ப்பது அஸாத்தியமென்று தோன்றுகிறது. ஆகையால்
எந்த உபாயத்திலாவது ராமனுக்குத் தெரியாமல் அவனை எடுத்து
வருவதே நலம். வீதையை இழந்து துக்க ஸமுத்திரத்தில் முழுகி
யிருக்கும் ராமனால் நமக்குப் பயமென்ன?” என்று, தான் அனுஷ்டிக்கும்
மாரீசத்தை நிச்சயிக்கும் ஸ்திரபுத்தியுடன் குதிரைச்
சாலைக்குப் போய் “யாருக்கும் தெரியாமல் ரதத்தைக் கொண்டு வா”
என்று ஸாரதியை ஆக்ஞாபித்தான்.

ஸாரதி அப்படியே செய்ய, தங்கத்தால் அமைக்கப்பட்டு ரத்தி
னங்களால் இழைக்கப்பட்டு, உத்தமமான ஆபரணங்களை அணிந்த
பிசாசு முகங்களையுடைய கோவேறு கழுதைகள் பூட்டி, மஹா
மேகங்களைப்போல் ஒலிக்கும் அந்த கிரேஷ்டமான ரதத்திலேறி,
ஆகாசமார்க்கமாக ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினான். வெண்குடை
சாமரம் ஆலவாட்டம் முதலிய ராஜோபசாரங்களுடன், பத்து
கிரங்களையுடைய வைடுரிய மலையைப்போல் பத்து தலைகளோ
டும் இருபது கைகளோடும் ராவணாகவரன் அப்பொழுது விளங்
கினான்.

மின்னலுடன் ஜ்வலிக்கும் கிருண்டமேகம் ஆகாசத்தில் வெண்
மையான கொக்குகளால், குழப்படுவதைப்போல், ஆபரணங்
களால் விளங்கும் தேகத்துடன் அந்தத் தங்க ரதத்தில் உட்

காசிக்கு, தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் நீக்திய சத்துருவாயிய
 லங்கேகவரன், மலைகளால் நிறைந்து பலவகைப் புஷ்பங்களாலும்
 30 பழங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கடற்பக்கத்திலுள்ள நிலங்
 களையும்; குளிர்த்த புண்ணிய தீர்த்தங்களால் நிறைந்த தாமரை
 யோடைகளையும்; அக்கிலிஞ்சுண்டங்களால் விளங்கும் விசாலமான
 அசிரமங்களையும்; வாயுழைபலா தென்னை பனை ஆச்சா பச்சினை
 முதலிய மரங்கள் மலர்ந்த புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும்
 35 மறைக்கப்பட்டிருப்பதையும் கண்டான். நாககந்தர்வ வின்னர கருட
 கணங்களும், வைகாணஸ வாலகிலிய மாஷ மரீசிப முதலிய
 ஆஹார நியமுள்ள மஹரிஷிகளும் காமக்குரோதங்களை ஐயித்த
 லீத்தர்களும் சாரணர்களும், திவ்வியபரண ஹாரங்களால், அலங்
 கரிக்கப்பட்டு, திவ்விய ரூபங்களுடன் ஆனந்தமாக விளையாடும்
 40 அப்ஸரஸ் கூட்டங்களும், ஸகல ஐகவரியங்களும் பொருந்திய
 தேவஸ்திரீகளும், தேவர்களும் தானவர்களும் வனங்களில் னைஞ்
 சரிப்பதையும் பார்த்தான். அன்னம் கிரௌஞ்சம் நீர்க்கோழி
 வெண்ணுரை முதலிய பகழிகள் மதுரமாகக் கூவுவதையும்; வைதே
 யங்களால் பிரகாசிக்கும் மலைகளையும், தவத்தால் உத்தமலோகங்
 45 களை அடைந்த கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸ்களும் திவ்விய அலங்கா
 ரங்களாலும் தீதாவாத்தியங்களாலும் விளங்கி வெண்மையான
 விசாலமுள்ள விமானங்களில் நினைத்தவிடங்களுக்குப் போவதையும்
 கண்டு மகிழ்ந்தான். பெருங்காயமென்ற ரஸம் பெருகும் மூலக
 மென்ற ஒஷுதியையும், மதுரமான வாசனையுள்ள சந்தனக்காடு
 50 களையும் அதில் காடுகளையும் தக்கோலக்காடுகளையும் ஜாதிக்காய்க்
 காடுகளையும், தாமரைபுஷ்பங்களையும் மிளஞ்செடிகளையும், ஸமுத்
 திரக் கரையில் அலைகளால் அடித்து ஒதுக்கப்பட்ட முத்துக்களையும்
 சங்குகளையும் பவழங்களையும், பொன் வெள்ளி முதலிய தாதுக்கள்
 விளையும் மலைகளையும் மலையருவிகளையும் மடுக்களையும், தனதான்ய
 55 ந்களால் செழித்து உத்தம ஸ்திரீகளால் விளங்கிச் சதுரங்க
 பலத்தால் நிறைந்திருக்கும் நகரங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே
 போனான். மேடு பள்ளமின்றி ஸுகமான மந்தமானுதத்தடன்
 எங்கும் ரமணியமாக விளங்கும் ஸமுத்திரக்கரை ஸ்வர்க்கம்போல்
 தோன்றிற்று.

60 அங்கே மஹா மேகம்போன்ற ஒரு ஆலமரம் நான்கு புறத்
 திலும் பல யோஜனை நீளமுள்ள கிரீகளுடன் காணப்பட்டது.
 அதனடியில் பல மஹரிஷிகள் முன்பு தவம் செய்துகொண்டிருந்
 தார்கள். அப்பொழுது கருடன் மலையைப்போன்ற யானையையும்
 ஆம்மையையும் நகங்களால் தூக்கிக்கொண்டு அவைகளைப் புஜிக்க
 65 அந்த ஆலமரத்தில் உட்கார்ந்தார். அந்தப் பாதம் தாங்களால் அந்தக்
 கிளை முறிந்து விழு, அதனடியிலிருந்த மஹரிஷிகள் நாசமடைவார்
 களோ என்று கருடன் பயந்தார். ஆகையால் அந்தக் கிளையையும்
 தூக்கிக் கொண்டு வெகுதூரம் பறந்துபோய், ஆமமையையும் யானை

வையும் நின்று, அந்தக் கிளையை ஒரு வேடச்சேரியில் எறிந்து, அதனால் அங்கிருந்த துஷ்டர்களைக் கொன்றார். அந்தப் பாபிகளால் துன்பப்படுத்தப்பட்ட அங்கிருந்த முனிவர்களுடைய கஷ்டத்தைத் தீர்த்து வெகு ஸந்தோஷமடைந்து அந்த இரண்டு மஹா ஜூர்துக் களைத் தின்றதால் இருமடங்கான பலத்துடன், அமிருதத்தைக் கொண்டு வர தேவலோகத்திற்குப் போனார். இரும்பால் செய்யப் பட்ட விலைகளையும் யந்திரங்களையும் முறித்து, சத்தினத்தால் அமைக்கப்பட்ட கோட்டையை இடித்து, அதற்குள் வைத்திருந்த அமிருதத்தை தேவர்களிடத்திலிருந்து எடுத்து வந்தார். இப்படி மஹரிஷிகளால் ஆதனடியில் தவம் செய்யப்பெற்றுக் கருடனால் முறிக்கப்பட்ட அந்தக் கிளையையுடைய ஸுபத்ரம் என்று ஆலமரத்தை ராவணன் பார்த்தான்.

70

75

80

வெகு தூரம் போய் ஸமுத்திரத்தின் மறுகரைக்கு வந்து, ஒரு பரிசுத்தமான வனத்தில் தனிமையான ஆசிரமத்தில் முனிவேஷத் துடன் ஆகாச நியமத்துடன் மாரீசன் தவம் செய்வதைப் பார்த்தான். தனக்குப் பந்துவாகவும் அரசனாகவும் இருக்கும் ராவணனைக் கண்டு மாரீசன் விசேஷ மரியாதை செய்து உத்தமமான அன்ன பானங்களால் உபசரித்தான். பிறகு ராவணன் ஸுகமாக ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கையில் மாரீசன் மிகுந்த வணக்கத்துடன் தசமுகனைப் பார்த்து, “மஹாராஜா! ஸங்கையில் தங்கள் ஜனங்களும் பந்துக்களும் ஷேமமா? தாங்கள் தனியாக இவ்வளவு சீக்கிரம் வந்த காரணமென்ன?” என்றான். (விசுவாமித்திர யாககாலத்தில் ராமன் அவனை அடித்துத் தள்ளியது முதல் மாரீசன் வைராக்மியமடைந்து தபஸ்வியானான்.)

85

90

ஏவமுக்தோ மஹாதேஜா மாரீசேந ஸ ராவண: |

தம் து பஸ்சாதித்¹ம் வாக்கய மப்²ரவீத்³ வாக்கயகோவித்⁴: || (42)

ஸர்க்கம் 36

ராவணன் மாரீசனை வேண்டியது

மாரீச ஸ்ருயதாம் தாத வசநம் மம பா¹ஷத: |

ஆர்தோஸ்மி மம சார்தஸ்ய ப²வாந் தவி பரமா க³தி: || (1)

ராவணன், “மாரீச! பெரிய கவலை கொண்டிருக்கிறேன். அதைத் தீர்க்க உன்னைத்தவிர வேறொருவனும் இல்லை. ஜனஸ்தானத் திலிருந்த என் தம்பிகளான கரதூஷண திரிசிரஸ் என்றவர்களும் என்னுடன் பிறந்த குர்ப்பணங்களும் இன்னும் பல ராக்ஷஸர்களும் என் கட்டளைபால் அங்கே ஸூறித்துக் கொண்டிருந்தார்களென்று உனக்குத் தெரியும். அவர்கள் அங்குள்ள ரிஷிகளின் தவத்தையும் தர்மங்களையும் கெடுத்துக்கொண்டு மஹா வீரர்களாக ஸுகமாகக்

5

- காலம்கழித்தார்கள். புத்தத்தில் உத்ஸாஹமுள்ள அந்தப்பதினாலா
 10 பிரம் ராஷஸர்களும் எல்லா ஆயுதங்களுடனும் ராமனை புத்தத்தில்
 எதிர்த்தார்கள். அவன் கோபம்கொண்டு கடுமையான வாந்ததை
 ஒன்றும் சொல்லாமல் அவர்களை அழிக்கிரத்தில் பாணங்களால்
 கொன்றான். பூமியில் நின்றுகொண்டு புத்தம்செய்த ஒரு மனிதனால்
 15 கரணம் தூஷணனும் திரிசிரஸும் மாண்டது என்ன ஆச்சரியம்!
 உண்டகாரணயத்தில் பிராணிகள் பயமில்லாமல் நடமாடுகின்றன
 20 லாம்! அவனுடைய தகப்பன், கோபம் கொண்டு அவனைக்
 காட்டி, புத்தம் தூர்த்தினான். மனைவிபுடன் இந்தக் கோரமான
 வனத்தில் வலர்ப்பவன், எவ்வளவு காலம் பிழைத்திருப்பான்?
 அவன் கூத்திரியகுலத்தைக் கெடுத்தவன், நீசன், தயையில்லா
 தவன், மூட்டான், குரூரன், பேராசைகொண்டவன், இந்திரியஸ்வா
 25 தினமற்றவன், தம்மத்தை விட்டவன், பிராணிகளுக்குக் கெடுதியைத்
 தேடுகிறவன், யாதொரு விரோதனாரணமும் இன்றிக் கேவலம்
 பலக்கொழுப்பால் என் தங்கை சூர்ப்பணகையின் ஊது மூக்குகளை
 அசியாயமாக அறுத்தான். ஆகையால் தேவஸ்தர்களைப்போன்ற
 அவனுடைய மனைவியை ஐஸ்ஸதானத்திலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு
 30 வருகிறேன். நீயும் என் தம்பிகளும் இருக்கையில் தேவர்கள் ஒன்று
 சேர்ந்து எதிர்த்தாலும் லக்ஷ்யம் செய்யமாட்டேன். ஆகையால்
 எனக்கு உதவிசெய். விரியத்திலும் கொழுப்பிலும் புத்தத்திலும்
 உனக்கு ஈடில்லை. நியோமஹாரூரன், லகலமாயைகளையும் அறிந்
 தவன், லகல உபாயங்களையும் அறிந்தவன். இதற்காகவே உன்
 30 விடத்தில் வந்தேன்.

- “வெள்ளிப் புள்ளிகளுள்ள தங்கமானாக நீ ரூபமெடுத்து, எந்தை
 பார்க்கும்படி அவர்களுடைய ஆசிரமத்திற்கருகில் நீ அலைந்து
 கொண்டிரு. அவன் ஸந்தேஹமின்றி உன்னை மாணென்றே
 35 எண்ணிப் பிடித்துத்தரச்சொல்லி ராஜபுத்திரர்களை வேண்டுவான்.
 நீ அவர்களை வெகு தூரம் அழைத்துக்கொண்டுபோன பிறகு
 ராகு சந்திரனைப் பிடிப்பதுபோல் எந்தையை ஸூலபமாக எடுத்து
 வருவேன். ராமன் எந்தையை விட்டுப் பிரிந்து மனம் குன்றி வெகு
 ஸூலபமாக என்னால் கொல்லப்படுவான். அப்போழுது என்
 எண்ணங்கள் நிறைவேறும்” என்றான்.

- 40 ராமனுடைய பெயரைச் சொன்னவுடனேயே மாசிசனுடைய
 மூகம் பயத்தால் சுண்டிற்று. கைகால்கள் நடுங்கின; வாய்
 உலர்ந்தது. ஒருதரம் உதடுகளை நக்கிக்கொண்டு கண் கொட்டாமல்
 சுவத்தைப்போல் ராவணனை வெறிக்கப் பார்த்தான். இப்படிப்
 பயத்தாலும் துக்கத்தாலும் மனமொடுங்கி, தண்டகாரணயத்தில்
 45 ராமனுடைய பராக்ரீரமத்தை அறிந்தவனுதலால் கைகூப்பி வணக்
 கத்துடன், தனக்கும் ராவணனுக்கும் ஹிதத்தைச்செய்யும்வாந்ததை

கனையும் ராமனுடைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தையும் எடுத்துரைத்தான்.

ஸ ராவணம் தீரஸ்த விஷண்ண சேதா:

மஹாவதே ராம பராக்ரமஜ்ஞ: |

க்ருதாஜ்ஜயிஸ் தத்வ முவாச வாக்யம்

ஹிதம் ச தஸ்மை ஹிதமா த்மதர்ஸ ச |

(24)

ஸர்க்கம் 37

மாரீசனுடைய உபதேசம்

தச் ச்'ருத்வா ராக்ஷஸேத்'ரஸ்ய வாக்யம் வாக்யவிபராத்:

ப்ரத்யுவாச மஹாப்ராஜ்ஞோ, மாரீசோ ராக்ஷஸேஸ்வரம் | (1)

“மஹாராஜ! யனுமானனுடைய கேஷமத்தையும் கெடுதலையும் ஆபத்துக் காலத்திலும் யோசிக்காமல், கேவலம் தங்களுடைய லாபத்தையே மேலாக எண்ணி இச்சகம் பேசுகிறவர்கள் அரச லீடத்தில் பலருண்டு. ஆனால் பிரபுவின் ஹிதத்தைக் கவனித்து, அப்பொழுது கடுமையாகத் தோன்றினாலும் கெடுதியைப்போல் காணப்பட்டாலும் முடிவில் லன்மையையும் ஸுகத்தையும் கொடுக்கும் புத்திமதியை, பிரபுவின் கோபத்திற்குப் பயப்படாமல் தன் கடமையையும் தர்மத்தையுமே பெரிதாக எண்ணி அடிக்கடி தளியத்துடன் சொல்லுகிறவன் லோகத்தில் கிடைப்பதரிது. அப்படிச் சொன்னாலும், காமத்தாலும் கோபத்தாலும் புத்தி மயங்கி, பஷ்பாதத்திற்கு இடங்கொடாமல், பிரியமில்லாத அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்கும் பிரபு கிடைப்பது அதைவிட அரிது. ராமனைப்பற்றித் தங்களுடைய தூதர்கள் யாதொன்றும் தெரிவிக்க வில்லை என்று எண்ணுகிறேன். மஹாவீரனென்றும் லோகபாலர் களுக்கு மேலானவனென்றும் உத்தம குணங்கள் வாய்ந்தவனென்றும் தங்களுக்குத் தெரிந்திராது. அல்லது பல விஷயங்களில் புத்தியைச் செலுத்துவதால் கவனித்திருக்கமாட்டார்கள். குழந்தாய் உனக்கு எவ்வளவோ ஹிதத்தைச் சொல்லி இப்பொழுதே உன்னை அனுப்பினேன். இவ்வளவு சிக்கிரத்தில் நீ திரும்பி வந்ததைப் பார்த்தால் பிறகுடைய போதனை மேலிட்டு, என் ஹிதோபதேசம் பலிக்கவில்லை என்று தெரிகிறது. ஐயோ! லோகத்துள்ள ராக்ஷஸர்கள் யாவரும் கேஷமமாக இருக்கவேண்டுமே! ராமன் கோபம் கொண்டு ராக்ஷஸப் பூண்ட லோகத்திலிராமல் வேரறுப்பானோ தெரியவில்லையே! உன்னை அழிக்கவே ஸீதை பிறத்திருக்கிறாளோ? என் நாசத்திற்கும் அவளே காரணமாவாளோ? ஸாதுக்களின் ஹிதோபதேசத்தைக் கேளாமல் இஷ்டப்படி நடக்கும் உன்னை அரசனாக அடைத்து லன்மையும் ராக்ஷஸ குலமும் அழியுமோ? துர் புத்தியுள்ள மந்திரிகளால் குழப்பப்பட்டு கெட்ட நடத்தைபுள்

5

10

15

20

25

30 எவனாகக் கட்டுப்பாடில்லாமல் நடக்கும் உன்னைப்போன்ற அரசன் தன்னையும் அண்டினவர்களையும் ராஜ்யத்தையும் நாசம் செய்வான்.

ராமன் தகப்பனாக் காட்டிற்குத் தூரத்தப்படவில்லை; தர்மத் திற்கு கட்டுபடாதவனல்ல; பேராசை பிடித்தவனல்ல; கெட்ட நடத்தைபுள்ளவனல்ல; கொடியவனல்ல; பிரானிகளுக்குக் கெடுதியைச் செய்கிறவனல்ல; எல்லா உத்தம குணங்களாலும் அவன் கரிக்கப்பட்டு கௌஸல்யையின் பாக்கியருபமாய் அவதரித்த வனல்லவா? ஸத்தியம்தவருத தன் பிதா, கைகேயியால் ஏமாற்றப் பட்டதால், ஸகல தர்மங்களையும் அறித்த ராமன் தகப்பன் செய்த பிரதிக்ஞையை சிறைவேற்றக் காட்டிற்குப் போக இணங்கினான். கைகேயியையும் தசரதரையும் ஸந்தோஷப்படுத்த விரும்பித் தனக்கு நியாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தையும் போகக் கணையும் விட்டு வனத்திற்கு வந்தான்.

ராமன் ஷுன சித்தமுடையவனல்ல, ஞானமற்றவனல்ல, இந்திரியங்களை ஐயிக்காதவனல்ல. பிறர் விபரீதமாகச் சொன்னதை நியும் விசாரிக்காமல் சொல்லவரமா? தர்மதேவதைதான் அவதாரமே 45 ராமன். அவனிடத்தில் என்னவாவது தோஷமிருக்கமுடியுமா? பரம ஸாது. அவனுடைய பராக்கிரமம் வீணாகாது. இந்திரன் தேவர்களுக்கு எப்படி நாயகனோ அப்படி ராமன் லோகங்களுக்கு நாதன். அவனுடைய மனனையும் மஹா ஞானியான ஜனகருடைய புத்திரியுமான ஸீதை, தன் பதிவிரதாதர்மத்தாலேயே காக்கப்பட்டிருக்கிறாள். ஸூரியனை விட்டுத் தேஜஸ் எப்படி பிரியாதோ 50 அப்படி சாமனைவிட்டு அவன் பிரியான். (ஸூரியனுடைய காந்தியை திருட முயல்வது எப்படி முடியாதோ அப்படி ஸீதையை எடுத்து வருவதும் அஸாத்தியம். ஸூரியனுடைய தேஜஸைத் திருட முயன்றவன் அதனால் மடிவதுபோல் ஸீதையைத் திருட முயன்ற வனும் அவளால் மடிவான்.) ராமன் காலாக்கியைப் போன்றவன்; கிட்டி நெருங்கமுடியாது. வில்லும் கத்தியும் அதை வளர்க்கும் 55 விற்றகு; பாணங்களே அதன் ஜ்வாலை. அந்த நெருப்பில் வலுவில் போய் விழாதே. ராமன் காலனைப் போன்றவன்; அவனுடைய பாணங்களே தேஜஸ். சத்துரு ஸைன்யங்களை அழிக்கும் கோதண்டமே காலபாசம். அவனை நெருங்கி எதிர்த்தால் உன் ராஜ்யமும் உயிரும் ஸுகமும் எண்ணங்களும் பாழாகும், அழிவாய். அப்படிச் செய்யாதே. ஜனகருடைய பெண் எவனைச் சேர்ந்த வனோ அவன் சிகரந்த தேஜஸுடையவன்; அவர்கள் வனத்திற்கு வந்திருப்பதால் அவனை ராமன் வெகு ஐக்கிரகையாகக் காப்பாற்றுவான். மஹா ஞானியான ஜனகருக்குப் பிறகு ராமனுடைய 60 கோதண்டத்தால் சூழிக்கப்படுகிறவனை நீ எடுத்துவர முடியுமா? ராமன் மனிதர்களுக்குள் ஸிம்ஹத்தைப்போன்றவன். ஸிம்ஹத்தின் மார்க்பைப்போல் பருத்து விசாலமான மார்க்பையுடையவன். அவனுடைய மனைவி அவனுடைய கர்மங்களைக் குறைவின்றி நடத்து

கிறவன். உயிரைக்காட்டிலும் அவனுக்குப் பிரியமானவன். 70
கொழுந்து விட்டெரியும் டிரெப்பி ஸ்வாஸையைப்போன்ற ஸீதையை
எவனாவது திருட நீனைப்பானு? மஹா பராக்ஷிரமசாலியான ராம
னுடைய பத்தினியைப் பலவந்தம் செய்ய எவனாவது துணிவானு?
இந்த வீண் முயற்சியை ஏன் செய்கிறாய்? அவனை யுத்தகோலத்
துடன் கண்டடினேயே உன் உயிர் போகும். சாஜ்யமும் ஸுக 75
மும் உயிரும் மனிதனுக்குக் கிடைப்பது அரிது. வெருகாலம் இவை
தனை அனுபவிக்க எண்ணமிருந்தால் ராமனுக்குக் கோபம்
மூட்டாதே. விபீஷணன் முதலிய தர்மாத்மாக்களான ஸகல
மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்து குண தோஷங்களுடைய பலாபலத்
தையும் உன் சக்தியையும் நீ கன்றாக விசாரித்து, ராமனுடைய 80
சக்தியையும் பூரணமாகவும் உண்மையாகவும் தெரிந்துகொண்டு,
உனக்கு ஸ்விதத்தையும், கெடுதியையும் நிச்சயித்து, பிறகு எது
உசிதமோ அப்படிச் செய்யவேண்டும். ராமனுடன் நீ யுத்தம்
செய்தால் தோற்று மடிவாயென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.
என் வார்த்தைகள் மேலாகவும் ஸ்விதமாகவும் யுத்திக்கு ஒத்தும் 85
இருக்கும். கவனித்துக் கேள்.

அஹம் து மத்யே தவ ந க்ஷமம் ரணே
ஸமாக்மம் கோஸலராஜ ஸூருதா |
இதம் ஸ்வி பூய: ஸ்ருணு வாக்க்ய முத்தமம்
க்ஷமம் ச யுத்தம் ச நிபாசரேஸ்வர ||

(25)

ஸர்க்கம் 38

மாரீசனுடைய உபதேசம் (தொடர்ச்சி)

கதாசித்யஹம் வீரயாத் பரீயடத் ப்ருதி'னீ மிமாம் |

பீஸம் நாக் ஸஹஸ்ரஸ்ய தா'ரயத் பரீவதோபம: || (1)

ஐயனா! நான் இதுவரையில் சொன்ன வார்த்தைகள்
கற்பனையல்ல, ராமனுக்குப் பயந்து உனக்கு ஒத்தாசை செய்ய
இஷ்டமில்லாமல் சாக்குச்சொல்வதல்ல, நான் நேரே பார்த்து
அனுபவித்துச் சொல்லுகிறேன், கேள். ஒரு சமயம் நான் பதினாறாம்
யானைகளின் பலம் கொண் டவனென்று கொழுப்படைந்து மஹா 5
வீரனென்று நினைத்து மலையைப்போல் பருத்து, நீருண்ட
மேகத்தைப் போல் கறுத்து, பயங்கரமான ரூபத்துடன் தங்கக்
குண்டலங்களாலும் கிரீடங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, எல்லா
பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்துகொண்டு ரிஷிகளைக் கொன்று
தின்று தண்டகாரணயத்தில் திரிந்தேன். அப்பொழுது விசுவா 10
மித்திரர் யாகம் செய்துகொண்டிருக்கையில் நான் அதை அழித்து
அவரை பயப்படச் செய்தேன். அவர் தசரதரிடத்திற்குப்போய்
மஹாராஜ! நான் யாகம் செய்கையில் மாரீசனென்ற ராக்ஷஸன்

- அதை அழித்து என்னுடையிருக்கும் சிவிகளைப் பயமுறுத்தித் துள்
 15 பப்படுத்துகிறான். ஆகையால் ராமனென்ற உமது புத்திரனை
 என்னுடன் அனுப்ப வேண்டும்” என்று, பிரார்த்தித்தார். அவ்
 வரசன், “மஹர்ஷே! ராகவன் சிறு குழந்தை. பன்னிரண்டு
 வயதே நிறைந்தவன். அஸ்திர வித்தையில் பயிற்சி முடியவில்லை.
 20 சத்துருக்களின் பலாபலங்களை அறியாதவன். என் சதுரங்க னைன்
 யத்துடன் நானே தங்களுடன் வந்து அந்த துஷ்ட ராகுஷஸ்களை
 நாசம் செய்கிறேன்” என்றார். விகவாமீத்திரர், “கீர் முன் காலத்தில்
 தேவதைகளுக்காக அஸுரர்களுடன் யுத்தம் செய்து அவர்களை
 25 ஐயித்து வெகு கீர்த்தி பெற்றீர். அது இவ்வுலகத்திலும் பரவியிருக்
 கிறது. உமது னைன்யம் இங்கேயே இருக்கட்டும். இந்த ராகுஷஸை
 ஐயிக்க ராமனைத்தவிர வேறொருவராலும் முடியாது. இவன் ‘சிறு
 வானுனலும் அந்தத் துஷ்டனை அடக்கப் போதும். ஆகையால்
 ராமனை அழைத்துப் போகிறேன்; உமக்கு ஸகல மங்களமுண்டா
 30 கட்டும்” என்று ராமனைக் கூட்டிக்கொண்டு வெகு சந்தோஷத்
 துடன் தன் ஆசிரமத்திற்கு வந்தார். பிறகு யாகம் செய்ய ஆரம்பித்து
 நடத்துகையில் குழந்தையான ராமன் விலும் கையுமாக ஸமீபத்
 திலிருந்து அதைக் காப்பாற்றி வந்தான். பாலன், யௌவனத்திற்
 குள்ள அடையாளங்கள் உண்டாகவில்லை, பிரம்மசாரியானதால்
 35 ஒற்றை வஸ்திரத்தை உடுத்திக்கொண்டிருந்தான். கூத்திரியர்
 களுக்கு ஏற்பட்ட சிகையுடனும் தங்கமாகையுடனும் விளங்கினான்.
 பூர்ண சந்திரன் உதித்ததுபோல் அந்த தண்டகாரணயத்தை தன்
 தேஜஸால் பிரகாசிக்கச் செய்தான். அப்பொழுது நான் கருத்த
 பெருமேகத்தைப் போன்ற சரீரத்துடன், மின்னலைப்போல் பிரகா
 40 சிக்கும் தங்கக் குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, என் பலத்
 தாலும் நான் அடைந்த வரத்தாலும் கர்வம்கொண்டு, அலக்ஷயமாக
 அங்கே போய், பயங்கரமான இரும்புக்கட்டுத் தடியைச் சுழற்றிக்
 கொண்டு அவன்மேல் பாய்ந்தேன். ராமன் பயப்படாமல், கலங்
 45 காமல் என் தலையைக் கண்டவுடனே கோதண்டத்தை எடுத்து
 வளைத்து நானேற்றித் திக்குகள் நடுங்கும்படி டங்காரம் செய்தான்.
 அந்த ஓசையால் என் புத்தி சிதறிற்று. ஆனாலும், இந்தச் சிறு
 50 பிள்ளையால் என்ன செய்யமுடியுமென்று அவனை அலக்ஷயம்
 செய்து, விகவாமீத்திரரின் யாகமேடையை நோக்கி ஓடினேன்.
 உடனே ராகவன் ஒரு கரண பாணத்தை விடுத்தான். அது
 என்னை அடித்துத் தள்ளி னூறுயோஜனைக்கு அப்பாலுள்ள கடலில்
 அழுத்திற்று. என்னைக் கொல்ல அவனுக்குத் திறமையிருந்தும்
 50 என் உயிரைவாங்காமல் விட்டதற்கு காரணம் தெரியவில்லை. ராம
 பாணத்தின் வேகத்தால் துரத்தப்பட்டு பிரக்ஞை போயிற்று.
 மெள்ள மெள்ளத் தெளிந்து, வெகு நேரம் வரையில் ஸமுத்திரத்தில்
 டுப்த பிறகு வங்கைக்குப் போனேன். சிறு குழந்தை; அஸ்திர
 வித்தையை பூர்ணமாக அறிந்தவன்; ஒருக்காலும் பிறர்க்கு

ஹிம்லை செய்பாதவன். ஒரு பாணத்தால் என்னை அந்தப் பாடு 55
படுத்தினான். என்னுடன் வந்தவர்கள் அவனுடைய அம்புகளுக்கு
இரையானார்கள்.

ஆகையால் அவனுடன் யுத்தம் செய்யாதே என்று உன்னைத்
தடுக்கிறேன். அவனுடன் பகைக்காதே என்று வேண்டுகிறேன். 60
அப்படியும் கேட்காவிட்டால் வெகு சீக்கிரத்தில் கொடிய ஆபத்து
நேரிடும். உன் குடிகள் வேடிக்கையிலும் விளையாட்டிலும் ஸ்த்ரீ
ஸுகத்திலும் காலம்கழித்துக்கொண்டு ஆனந்தமாக இருக்கிறார்கள்.
அவர்களுக்குக் கஷ்டத்தையும் நாசத்தையும் ஏன் வருவிக்கிறாய்?
உப்பரிசைகள் அரண்மனைகள் தோட்டங்கள் விளையாட்டு வீடுகள் 65
விளையாட்டு மலைகள் தாமரையோடைகள் முதலியவைகளாலும்
பலவித ரத்தினங்களாலும் விளங்கும் லங்கை வீதைகாசனமாக
அழிவதைப் பார்ப்பாய். 'உன் கெட்ட நடத்தையால் உன்னைச்
சேர்ந்த குற்றமற்ற ராஜ்ஜஸர்களும் அழிவார்கள். வேகத்தில்
சுத்தமான நடத்தையுள்ள புண்ணியவான்களும் பாபிகளுடன் 70
சேர்ந்தால், ஸர்ப்பங்கள் நிறைந்த மடுவிலுள்ள மீன்களும் அவை
களுடன் மடிவதைப்போல, துஷ்டர்கள் செய்யும் பாபங்களால்
மடிவார்கள். திவ்வியமான சந்தனங்களாலும் ஆபரணங்களாலும்
அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸுகமாக வாழ்க்கும் ராஜ்ஜஸர்களெல்லாம் உன்
கெட்ட நடத்தையால் உயிரிழந்து பூமியில் கிடப்பார்கள். யுத்தத் 75
தில் மடியாதவர்கள், வேறு கதியற்றுக் காப்பாற்றுவாரின்றி, மனைவி
மக்களை விட்டுப் பத்துத் திக்குகளிலும் ஓடி ஒளிவார்கள். ஸ்ரீஸூக
பாணவசஷங்களால் நாசமடைந்து எரிக்கப்பட்டு, வீடுகளும் அரண்
மனைகளும் ஆலயங்களும் இடிந்து சாம்பலாவதைப் பார்ப்பாய்
என்பது நிச்சயம். பா ஸ்த்ரீகளை எடுத்து வருவதைக்காட்டிலும் 80
கொடிய பாபமுண்டோ? எண்ணிறந்த உத்தமஸ்த்ரீகள் உன்
அந்தப்புரத்திலில்லையா? அவர்களுடன் ஸுகமாகக் காலத்தைக்கழி,
உன் குலத்தை அழிக்காதே. மனைவி மக்கள் பந்துக்கள் நண்பர்
கள் மேன்மை ஐகவரியம் ராஜ்யம், இவற்றைக் காட்டிலும் பிரிய
மான உயிர் முதலியவைகளுடன் நீண்டகாலம் வாழ நீ விரும்பினால்
ராமனுடன் பகைக்காதே. நான் உனக்குப் பந்து; மித்திரன்; உன் 85
விரித்தத்தையே தேடுகிறவன். உன்னை எவ்வளவோ சொல்லித்
தடுக்கிறேன். அப்படியும் கேட்காமல் வீதையை பலவந்தமாக
எடுத்து வந்தால் நீயும் உன் பந்துக்களும் பலமிழந்து ராமனுடைய
சரங்களுக்கு இரையாவீர்கள்.

நிலாப்யமான: ஸுஹ்ருதா மயா ப்ருபம்

ப்ரஸஹ்ய ஸீதாம் யதி த்ரீஷுஷ்யஸி |

கம்ஷியஸி க்ஷணபல: ஸபாந்த்வோ

யமக்ஷயம் ராமபிராத்த ஜீவித: ||

(34)

ஸர்க்கம் 39

மாரீசனுடைய உபதேசம் (தொடர்ச்சி)

ஏவமஸ்மி ததா¹ முக்த: கத²ஞ்சித் தேத ஸம்யுகே³ |
இதா⁴நீமபி யத்⁵ வ்ருத்தம் தச் ச்⁶ருணுஷ்வ⁷நிருத்தரம்⁸ || (1)

- “ராவணா கேள். ராமன் சிறுவனுயிருந்தபொழுது நடந்த
தையும் அக்காலத்தில் அவனுடைய பலபராக்கிரமத்தையும் இது
வரையில் வர்ணித்து, அவன் வயது முதிர்ந்து அஸ்திர வித்தைபயக்
கரைகடந்து பூர்ணசக்தியுடன் விளங்கும்பொழுது நடந்ததைச்
5 சொல்லுகிறேன். என்னைத் தடுக்காமல் கவனத்துடன் கேள்,
முன்னொரு தரம் அவனுடைய பாணத்தால் உயிர் போகும்படி
இருந்தது. அவனுடைய கிருபையால் தப்பினேன்; ஆயினும் புத்தி
வராமல் பயமடையாமல் அவன் ஸஞ்சரிக்கும் தண்டகாரணயத்தில்
நானும் இரண்டு சாக்ஷஸர்களும் மாள்களைப்போல் நடமாடினோம்.
10 மலைபோன்ற தேகத்தையும் கூர்மையான பற்களையும் நெருப்புக்
கொழுத்துபோன்ற நாக்கையும் தரித்துக்கொண்டு அக்னி ஹோத்திர
சாலைகளிலும் புண்ணிய கேசுத்திரங்களிலும் தேவதைகள் வலிக்கும்
மரச்சோலைகளிலும் பயமில்லாமல் போனோம். தர்மாத்மாக்களான
தபஸ்விகளையும் முனிகளையும் ரிஷிகளையும் பயமுறுத்தி, பலவீர்தம்
15 செய்து, கொன்று தின்றேன். காடுகளிலுள்ள ஸகலப் பிராணிகளை
யும் நடுங்கச் செய்துகொண்டிருந்தேன். ரிஷிகளின் ரத்தத்தால்
வெறிகொண்டு, தர்ம காரியங்களை அழித்துக்கொண்டு, ராம
லக்ஷ்மணர்கள் தபஸ்விவேஷம் பூண்டு ஜானகியுடனிருக்கும்
ஆசிரமத்திற்குப் போனேன். ஜடை மரவுரிப்புடன் ஆஹார நியமத்
20 துடன் ஸகலப் பிராணிகளுக்குத் தவிதத்தையே நாடிக்கொண்டிருக்கும்
ராமனைப் பார்த்து, “இவன் முனிவேடம் தரித்திருக்கிறான். பிராணி
களை அடக்கமாட்டான்” என்று அந்த மஹாபலசாலியை
அலக்ஷயம் செய்து, முன்பு அவனால் நான் அனுபவித்த கஷ்டத்தை
கினைத்து அதற்குப் பழிவாங்க இதே ஸமயமென்று மழிந்து கூரான
25 கொம்புகளால் அவனைக் குத்திக்கொல்லத் திடீரென்று அவன்மேல்
பாய்ந்தேன். ஒருதடவை அவன் கையால் பட்ட கஷ்டத்தை
மறந்து, “இவன் தபஸ்வி வேஷம் பூண்டிருந்தும், ஆயுதத்தைத்
தரிக்கிறானே; நம்மைக் கொல்லமாட்டானென்று எண்ணக்கூடாது.
இவனுடைய ஸமீபத்தில் போகக்கூடாது” என்ற புத்தியில்லாத
30 என்னையல்லவா கொண்டாடவேண்டும்! உடனே ரகுநாதன்
கோதண்டத்தை வளைத்துக் கருடனைப்போலும் நெருப்பைப்போலும்
கர்ஜிக்கும் மூன்று பாணங்களைவிட்டான். அவை நீயிர்த்த கணுக்
கருடன் சத்துருக்களின் ரத்தத்தைக் குடிக்க ஆவல்கொண்டு
வஜ்ராயுதத்தைப்போல் ஒரே காலத்தில் இளம்பிவந்தன. நான்
35 ராமனுடைய பராக்க்ரமத்தை அறிந்தவன்; அவைகளால் உண்டாகும்
பயத்தையும் துன்பத்தையும் அனுபவித்தவன்; ஆகையால் புத்தி

சிதறி ஓடி ஒளிந்து தப்பினேன். யுத்தத்தில் பயந்து ஓடுகிறவனை அவன் பாணங்கள் தொடர்வதில்லை. அதை அறியாத மற்ற இரண்டு ராக்ஷஸர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள்.

இப்படி, ராமபாணத்தின் கிருகபயால் அநிருஷ்டவசத்தால் 40
என் உயிர் போகவில்லை. அப்பொழுது முதல் மனத்தையும் இந்திரி
யங்களையும் அடக்கி ஆகார நியமத்துடன் ஸாதுக்களின் ஆசாத்
தைக் கைக்கொண்டு, கெட்ட வழியை விட்டு இந்தக் காட்டில் தவம்
செய்துகொண்டிருக்கிறேன். மரவுரி மான்தோல் ஐடைகளுடன்,
கால்பாசத்தைக் கையில்பிடித்து, ஒவ்வொரு மரத்தடியிலும் ராமன் 45
நிற்பதாகப் பார்த்துக்கொண்டேன். ஒரு ராமனல்ல; பயந்த என் கண்களுக்கு
ஆயிரம் பதினாயிரம் ராமன்கள் தோன்றுகின்றனர். சோகத்தாலா
வது ஆகையாலாவது பயத்தாலாவது ஒரே விஷயத்தை நினைத்துக்
கொண்டிருப்பவனுக்கு அது எதிரில் நிற்பது போலிருக்கும்வவா? 50
ராமன் ஒருவனே ஒவ்வொரு மரத்தடியிலும் போய் நின்றுகொண்டு
என்னை இப்படி மயக்குகிறானென்று எண்ணுகிறாயா? மரங்களிருக்
கட்டும். இந்த வன முழுவதும் எங்கே பார்த்தாலும் ராமரூபமே
எனக்குக் காணப்படுகிறது. இது ராமன் செய்த மாயையல்ல;
அவனில்லாத இடத்திலும் அவனுடைய ரூபமே காணப்படுகிறது.
இது விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது மாத்திரமல்ல; கணவிலும் 55
ராமனையே கண்டு பயந்து பிதற்றுகிறேன். வரவர அதைப்பற்றிக்
கேட்டாலும் அதே பயம் பிடித்துக்கொள்ளுகிறது. ராமனைக் கண்டு
நடுங்கும் எனக்கு 'ரா' என்னும் எழுத்தில் ஆரம்பிக்கும் வார்த்தை
களை (ரதம் ரத்தினம் முதலியன) கேட்டால் பயமுண்டா
கிறது. பின்வரும் எழுத்துக்கள் 'ம' என்றிராவிட்டால் அந்தப் 60
பயம் மெள்ள மெள்ளத் தெனிகிறது.

ராவண! நான் அவனுடைய திறமையையும் உன் திறமையை
யும் நன்றாக அறிந்தவன்; என் வார்த்தையைக் கேள். அவனுடன்
உன்னால் சண்டை செய்ய முடியாது. மஹாபலியையும் நமசிவையும் 65
அவன் விடையாட்டாகக் கொல்வான். கரதுஷணர்களுடைய
வதத்திற்குப் பழிவாங்கவேண்டுமென்றிருந்தால் ராமனுடன் யுத்தம்
செய். முடியாவிட்டால் பொறுத்துக்கொள். வீதையை மாத்திரம்
நிரூட்டுத்தனமாக எடுத்து வராதே. ஒரே வார்த்தை சொல்லு
கிறேன். என்னை மறுபடியும் உயிருடன் பார்க்க உனக்கு எண்ண 70
மிருந்தால் அவனுடைய பேச்சை எடுக்காதே. லோகத்தில் மனத்தை
அடக்கி நல்ல வழியில் நடந்துகொண்டிருப்பவன்; உன்னுடன்
சேர்த்தால் நீ செய்யும் அக்கிரமத்தின் பயனை அனுபவித்து உன்
னுடன் நசிப்பேன். ஆகையால் உன்னிஷ்டப்படி செய். என்னை
நிர்ப்பந்தம் பண்ணாதே. உன்னுடன் வரமாட்டேன். வந்தால்
சாவது நிச்சயம். ராமன் மஹாதேஜஸ்தி, மஹாபலவான், மஹா 75
பிராக்கிரமசாலி; அவன் ராக்ஷஸ குலத்துக்குக் காலனாகாமல்

பார்த்துக்கொள்; உன் பிடிவாதத்தைப் பார்த்தால் அப்படியே
கேருமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

- இதிருக்கட்டும். ராமனுக்கு நீ ஏன் அபகாரம் செய்கிறாய்?
80 சூர்ப்பணகை காரணமாக கரதுஷ்ணுதி ராணுஸர்களைக் கொன்ற
தற்காகவா? அவனுடன் யுத்தத்திற்குப் போய் அவனைக் கொல்லப்
பார்த்தால் விட்டுவிடுவானா? சூர்ப்பணகையை அவங்கோலம்
செய்ததற்காகவா? அவள் ளீதையைத் தின்ன ஒடிவந்ததைத் தடுத்து
அவனைக் கொல்லாமல் அங்குலினம் செய்தது பிசகா? சூர்ப்பண
85 கையின் அதிருஷ்டமும் ராமனுடைய கிருபையுமல்லவா அவனைக்
காப்பாற்றியது? இப்பொழுது ராமனிடத்தில் ஏதாவது குற்றமிருந்
தால் எடுத்துச்சொல். நீ எனக்கு பந்து, நண்பன், அரசன்; ஆகை
யால் உனக்கு ஹிதத்தை அடிக்கடி சொல்கிறேன். நீ அதை
அவஞ்சயம் பண்ணி ஒரே பிடிவாதமாக உன் கெட்ட எண்ணத்தை
90 நிறைவேற்ற முயன்றால், ராமனுடைய பாணங்களுக்கு நீயும் உன்
பந்துக்களும் இறையாவீர்களென்பதில் ஸந்தேகமில்லை” என்று
சொல்லித் தடுத்தான்.

இத'ம் வசோ ப'ந்து'ஹிதார்தி'நா மயா
யதோ'ச்யமாதம் யதி'நாபி'பத்யயஸே |
ஸபா'ந்த'வஸ் த்யஷ்யஸி ஜீவிதம் ரணே
ஹதோத்'ய ராமேண ஸரை ரஜிஹ்மகை: || (25)

ஸர்க்கம் 40

ராவணன் மாரீசனை நிர்ப்பந்தித்தது

மாரீசேத து தத்'வாக்யம் சுமம் யுத்தம் நிஸாசர: |
உக்தோ ந ப்ரதிஜக்'ராஹ மர்துகாம இவெளஷத'ம் || (1)

- இப்படி மாரீசன் அபாயமின்றி ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்
கூடியதாக உண்மைக்கும் யுத்திக்கும் ஒத்த வார்த்தைகளைச்
சொன்னான். தன் மரணம் நெருங்கினவன் மருந்தை விட்டெறிவது
போல் ராவணன் அவைகளை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. காலனால்
5 தூண்டப்பட்டு, கடுமையாகத் தகாத வார்த்தைகளைச் சொன்
னான். “மாரீச! உன் ஆலோசனை கொஞ்சம்கூடப் பயன்படாது.
மனப்போக்கை அறிந்து அதை ஒத்துச் சொல்லப்படாத சொல்
உவர் நிலத்தில் விதைத்த விதையைப்போல் வீணாகும். ராமன்
கேவலம் ஒரு மனிதன்; மூர்க்கன்; மஹாபாபி; அவனுடன் நான்
10 யுத்தம் செய்வது என் கீர்த்திக்கும் மேன்மைக்கும் தகாது.
ளீதையை எடுத்து வருவதே அவனுக்குத் தகுந்த சினை. அதை
விட்டு அவனுடன் யுத்தம்செய்ய வேண்டுமென்று நீ எவ்வளவு
முயன்றாலும் பஸிக்காது. ஒரு அல்ப ஸத்ரீயான கையெயினை
வார்த்தையைக் கேட்டு, அடுத்த கணத்தில் பெற்றோரையும்

நண்பர்களையும் ராஜ்யத்தையும் விட்டுக் காட்டிற்கு வந்த முட்டா
னுடன் நான் யுத்தம் செய்வது எனக்கழகா? கரதூஷணர்களின்
யுத்தத்தில் கொன்ற அந்தத் துஷ்டனுக்கு பிராணனைக்காட்டிலும்
பிரியமான லீதையை உளக்கெதிரில் எடுத்து வருகிறேன். அவனு
டைய உயிரை வாங்குவதைவிட இதுவே அவனுக்குக் கடுமையான
தண்டனை. இப்படிச் செய்ய நிச்சயித்துவிட்டேன். தேவாஸுரர்கள்
ஒன்று கூடித் தடுத்தாலும் நிற்க மாட்டேன்.

“உன்னைக் கேட்காமலிருக்கையில் நீ புத்தி சொல்வது தருமா?
ஒரு காரியத்தை நிச்சயிக்கும்பொழுது அதிலுள்ள குணதோஷங்
களைன்ன? அதை முடிக்க உபாயமென்ன? அதில் நேரும் அபாய
மென்னவென்று கேட்டால் நீ பதில் சொல்லவேண்டும். நான்
அதைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள உன்னிடத்தில் வரவில்லை. ஆகையால்
நீ சொன்னதெல்லாம் யுத்தமல்ல. அரசர்களிடத்தில் விஷயங்
களைத் தெரிவிக்கும் முறையையும் ஒழுங்கையும் நீ அறியாதவன்.
அரசர்களிடத்தில் வேலைசெய்யும் சேவகர்கள் தங்கள் கேட்கத்தையு
ம் செய்வத்தையும் விரும்பினால், யஜ்ஞமான் கேட்டபிறகு வணக்க
மாகக் கைகூப்பி விஷயத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டும். மேலும்
ஹிதமான உபதேசத்தையும் உபசாரத்துடன் மரியாதையுடன்
மிகுதுவாகத் தெரிவிக்கவேண்டும். அது மதுரமாகவும் சுலபமாகவும்
பிரபுக்களின் மனப்போக்கை ஒத்தும் இருக்கவேண்டும். ஹிதமான
தும் அஸம்பந்தமாக மரியாதையில்லாமல் சொன்னால், ஜனங்களால்
பூஜிக்கத் தகுந்த அரசர்கள் அதை ஒப்புக்கொள்வார்களா? அரசன்
நெருப்பைப்போல் கொடுமையையும், இத்திரினைப்போல் பராக்கிரமத்
தையும், சத்திரினைப்போல் பிரியத்தையும், வருணனைப்போல்
தண்டிக்கும் சத்தியையும் தர்மராஜனைப்போல் மனத்தெளிவையும்
உடையவன். ஆகையால் இந்த ஐந்து தேவதைகளின் ஸ்வ
ரூபத்தைத் தரித்து எல்லையற்ற தேஜஸுடன் விளங்குகிறான். எக்
காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் அவனை மனத்தாலும் சொல்லாலும்
பூஜித்து மரியாதை செய்யவேண்டும்.

“நீ ராஜ தர்மத்தை அறிந்தவன், கேவலம் அக்ஞானத்தால்
முடப்பட்ட புத்தியுடையவன். உன் அரசனையும் பந்துவாயும்
நண்பனுமிருக்கும் நான் உன்னைத்தேடிவந்து உன் உதவியை
வேண்டும்பொழுது என்னைத் தடுத்து நினைத்துக் கடுமையான
வார்த்தைகளால் அவமானம் செய்தாய். நான் உத்தேசித்த
காரியத்தின் குணதோஷங்களையாவது என் கேட்கத்தையாவது
என் சத்தியையாவது உன்னிடத்தில் தெரிந்துகொள்ள வந்தேனோ?
நான் சொல்வது இதுவே. இந்தக்காரியத்தில் நீ எனக்கு உதவிசெய்ய
வேண்டும். பராக்கிரமத்தில் எல்லையற்ற நீ முடியாதென்று
சொல்வது வீண் பேச்சு. நான் உன்னிடத்தில் விரும்பும் உதவி
யையும் தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன். விசித்திரமான வெள்ளிப்

- 55 புள்ளிகளைபுண்டய தங்க நிறமுள்ள மாணு நீ ராமனுடைய ஆசிரமத்திற்கு அருகில் போய் ஸீதைக்கெதிரே நடமாடவேண்டும். அவளை ஏமாற்றி ராம லக்ஷ்மணர்களைத் தொலைவில் இழுத்துக் கொண்டுபோய் என் காரியத்தை முடித்துப் பிறகு இஷ்டப்படி போகவாம், தங்க நிறமுள்ள மாணைப் பார்த்து ஸீதை ஆச்சரியப் பட்டு அதைப் பிடித்துத் தர ராமனை நிச்சயமாகக் கேட்பான். பிறகு அவளை அழைத்துக்கொண்டு நீ வெகுதுரம் போய் ராமனுடைய குரலுடன் "ஹா ஸீதே, ஹா லக்ஷ்மண" என்று கத்தவேண்டும். அதைக் கேட்டு ஸீதை ராமனைத்தேட லக்ஷ்மணனை அனுப்புவாள். ராமனிடத்திலுள்ள பிரியத்தால் அவளும் நிச்சயமாகத் தேடப் போவான். இப்படி அவ்விருவரும் ஆசிரமத்திலில்லாத காலத்தில் இந்திரன் இந்திராணியை எடுத்துப் போவதுபோல் நான் ஸீதையை எடுத்து வருவேன். என் இஷ்டத்தை நிறைவேற்றிய பிறகு நீ உணக்கிஷ்டமான இடத்திற்குப் போகலாம். இந்த உபகாரத்திற்காக உனக்கு என் ராஜ்யத்தில் பாதி தருகிறேன். ஆகையால் கண்ணைப் பறிக்கும் அழகுள்ள மாளரூபத்தை எடு. என் எண்ணம் சீக்கிரத்தில் முடியவேண்டும். உன்னுடன் நானும் இந்த சதத்தில் தண்டனாசன யத்திற்கு வருகிறேன். ராமனுடன் புத்தம் செய்யாமல் அவளை ஏமாற்றி ஸீதையை எடுத்துவந்து என் மனோரதம் நிறைவேற்றின பிறகு நாம் லங்கைக்குப் போவோம். இப்படிச் செய்யாமல் இன்னும் என்வாசத்தையைத் தடுத்துப் பேசினால் உன்னை இப்பொழுதே கொல்வேன். நீ விரும்பினாலும் இல்லாவிட்டாலும் இதைச் செய்தே தீரவேண்டும். அரசர்களுடைய எண்ணத்திற்கு - விரோதமாக நடப்பவர்கள் ஒருபோதும் சுகப்படமாட்டார்கள். மாண்புபோல் ராமனிடத்தில் போனால் ஒருவேளை உன் அதிருஷ்டத்தால் உயிர் தப்பலாம். என்னைப் பகைத்தால் இப்பொழுதே உனக்கு மரணம் நிச்சயம். இந்த விஷயத்திலுள்ள குணதோஷங்களையும் லாப நஷ்டங்களையும் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னேன். உனக்கு எது ஹிதமென்று தோன்றினாலும் அதைச் செய்" என்றான்.

ஆணாத்'ய தம் ஜீவித ஸம்ஸயஸ்தே

மருத்யுா தீ'ருவோ ஹயத்'ய மயா விருத்'ய |

ஏதத்'ய தா'வத்யாகீ'குஹய புத்'யா

யதத்'ர பத்'யம் குரு தத் ததா' த்வம் ||

(27)

ஸர்க்கம் 41

மாரீசன் மறுபடியும் துருந்தவ

ஆஜ்ஞப்தோ ராஜவத்' வாக்க்யம் ப்ரதிகூலம் திஸாசர: |

அப்'ரவீத் பருஷம் வாக்க்யம் மாரீசோ ராக்ஷஸாதீ'பம் ||

(1)

இப்படி ராவணன் அரசனென்ற முறையால் அதிகாரத் துடன் கட்டியுயிட்ட பிறகும், மாரீசன் கொஞ்சமும் பயப்படாமல்

அவனுடைய ஹிதத்தையே நாடி, கடுமையாகப் பதில் சொன்னான். 5
 'ராவண! நீயும் உன் புத்திரர்களும் மந்திரிகளும் ராஜ்யமும்
 வேரில்லாமல் அழியவேண்டுமென்று எந்தப் பாபி உனக்கு இந்த
 யோசனையைச் சொன்னான்? உன் கேஷமத்தையும் செல்வத்தையும்
 அதிகாரத்தையும் கீர்த்தியையும் பார்த்துப் பொறுக்காமல், எந்த
 துஷ்டன் யமனுடைய விட்டிக்குச் சிக்கிரமாகப் போகும் வழியை
 உனக்குக் காட்டினான்? பலவானான ராமனால் ஐயிக்கப்பட்டு நீ 10
 இறங்கும்படி விரும்பும் விரியமற்ற ராக்ஷஸர்கள் உன் பரம
 சத்துருக்களே. நீ செய்து அநியாயத்தாலேயே நீ அழியவேண்டு
 மென்று, அப்பனும் கெடுதியை உபதேசிப்பவனுமான எந்த
 துரோகி உனக்கு இதைச் சொன்னான்? நல்ல வழியை விட்டு விலகின
 உன்னைத் தடுக்காத உன் மந்திரிகள் கொல்லப்படவேண்டியவர்கள்; 15
 இன்னும் கொல்லப்படவில்லையே. அரசன் தன்னிஷ்டப்படி நடந்து
 கெட்ட வழியில் இறங்கினால் அவனை ஸாதுக்களான மந்திரிகள்
 தடுக்க வேண்டும், அப்படித் தடுக்கப்படவேண்டிய உன்னை எவரும்
 தடுக்கவில்லையே! அரசன் கேஷமமாயிருந்தால் ஸேவகர்கள் தர்மம்
 அர்த்தம் காமம் கீர்த்தி என்றவைகளை அடைவார்கள். அரசன் 20
 துஷ்டனாகவும் கெட்ட நடத்தையுள்ளவனாகவும் இருந்தால் இவை
 யெல்லாம் வீணாகும், மற்ற ஐனங்களும் அழிவார்கள். ராஜ்யத்தில்
 தர்மமும் ஐயமும் அரசனைப் பொறுத்திருக்கின்றன. ஆகையால் எப்
 பொழுதும் எந்தக் கஷ்டம் கேர்ந்தாலும் அரசர்கள் நல்ல வழியிலே
 ருந்து விலகாதபடி மந்திரிகள் ஐக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொள்ள
 வேண்டும், ஐனங்களை குரூரமாகத் தண்டிப்பவனும் அவர்களுக்குக் 25
 கெடுதி செய்பவனும் இந்திரியஸ்வாதீனமற்றவனுமான அரசன்
 ராஜ்யத்தை ஆளச் சக்தியற்றவன். குடிகளை குரூரமாகத் தண்டிக்
 கும்படி அரசனைத் தூண்டிவிடும் மந்திரிகள் அவனுடன் அழிகிறா
 கள். ரதத்தில் பூட்டிய குதிரைகள் மிரண்டு கட்டுப்படாமல் மேடு 30
 பள்ளமுள்ளவிடத்தில் ஓடும்பொழுது, நிறைமயில்லாத தேரோட்டி
 அவைகளை அடக்கமுடியாமல் தன்னையும் ரதத்தையும் குதிரைகளை
 யும் நாசமாக்குவானல்லவா? லோகத்தில் எவ்வளவோ ஸாதுக்கள்
 தர்ம மார்க்கத்தை விட்டு விலகாமலிருந்தும், துஷ்டர்களுடன்
 சேர்ந்து அவர்கள் செய்யும் பாப கர்மங்களால் தங்களுடைய 35
 பரிவாரங்களுடன் மடிக்கிறார்கள். குடிகளுக்கு விரோதியும் அவர்களை
 கொடுமையாகத் தண்டிப்பவனுமான அரசன் அவர்களைக் காப்பாற்ற
 வது, ஆட்டுமந்தையை நரி பாதுகாப்பது போலல்லவா ஆகும்?
 கடினஸித்தமும் கெட்ட புத்தியும் வாய்ந்து இந்திரிய ஸ்வாதீனமற்ற
 உன்னை அரசனாக அடைந்த ராக்ஷஸர்களெல்லாம் நாசமடைவதில்
 ஸந்தேகமுண்டோ? 40

காக்கை உட்காரப் பணம்பழம் விழுந்ததுபோல் எனக்கு
 இந்தக் கெடுதி நேர்ந்திருக்கிறது. என்னைப்பற்றி எனக்கு வருத்தமே
 இல்லை. நீயும் ஸஸன்யமும் பந்துக்களும் பெண்டு பிள்ளைகளும்

- 45 நிர்மலமாவீர்களே என்று வருத்துகிறேன். என்னைக் கண்டவுடனே ராமன் என் உயிரை வாங்கிவிடுவான். பிறகு உனக்கு மரணம் நேர வெகுதூரம் செல்லுமென்று எண்ணுதே. ராமன் எனக்குச் சத்துருவாக நேர்ந்து அவன் கையால் நான் மரணமடைந்தால் எனக்கு எல்லா கேஷமும் உண்டாகும். விகவாமித்திர யாகத்தைக் காக்க வந்தது முதல் கரதூஷணவதம் வரையில் நடந்த அப்புதமான காரியங்களை நினைத்து நினைத்து, ராமன் ஸாதாரண மறுஷ்யனல்ல, கேவலம் பரம புருஷனே என்று அறிந்தேன். இது நிச்சயம். ஆகையால் அவனுடைய கையால் இறந்தால் பரம புருஷார்த்தம் கிடைக்கும். அப்படியில்லாவிட்டாலும் உன் கையால் இறப்பதைவிட சத்ரு கையால் இறந்தால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவேன். ராவணா! இன்னும் ஒருதரம் சொல்லுகிறேன். ராமனைக் கண்ட அந்த ஸுணத்திலேயே இறந்தேனென்று நிச்சயமாக நம்பு. வீரதையை எடுத்து வந்தால், நான், நீ, லங்கை, உன் பத்துக்கள், குடிகள் எல்லோரும் பிறகு ஒரு நிமிஷமாவது உயிரோடிருப்போம் என்று நினைக்காதே. உன் கேஷமத்தை விரும்பி உன்னை இப்படி அடிக்கடி தடுக்கிறேன்.
- 60 என் வார்த்தை உனக்கு ஹிதமாகத் தோன்றவில்லை. ஆயுள் குறைத்து சாவு நெருங்கின நிர்ப்பாக்கியர்கள், ஸாதுக்களுடைய உபதேசத்தை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள்” என்றான்.

நிவாரியமானஸ்து மயா ஹிதவழிணு

த ம்ருஷ்யஸே வாக்யமிதம் நிஸாசர |

பரேதஸ்பா ஹி கீதாயுஷோ நரா:

ஹிதம் த க்ருஹணந்தி ஸுஹ்ருத்'பி' நீதிம் || (20)

ஸர்க்கம் 42

மாரீசன் மானுக மாறியது

ஏவமுத்த்வா து வசதம் மாரீசோ ராவணம் தத: |

கீச்சா'வேதயப்'ரவித்' தி'நோ ப'யாத்' ராத்'கீஞ்சர ப்ரபோ':(1)

- 5 போகாவிட்டால் ராவணன் இப்பொழுதே கொல்வான் என்று மாரீசன் பயந்து, “கோதண்டபாணியான ராமனுடைய கண்ணில் நான் மறுபடியும் பட்டால் அடுத்த ஸுணம் உயிரோடு இருக்கமாட்டேன்; ராமனை எதிர்த்து எவனாவது பிழைத்ததுண்டா? காலதண்டத்தைக் கையிலேந்தி, நம்மிருவரையும் அழிக்கும் யமனே ராமருமாக வந்திருக்கிறானல்லவா? நீயோ வெகு பொல்லாதவன்; பிடிவாதக்காரன்; கூடியவரையில் உன்னைத் தடுத்துப் பார்த்தேன்; இனி நான் என்ன செய்வேன்? புறப்படு, போவோம். உனக்கு மயங்கனம் உண்டாகட்டும்” என்றான். அதைக்கேட்ட
- 10 ராவணன் அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டு, மாரீசனை வெகு பிரியத்

துடன் ஆலிங்கனம் செய்து, "மாரீச! இதுவரையிலும் ஏதோ
பிதற்றிக்கொண்டிருந்தாய். இப்பொழுது சொன்ன பேச்சல்லவா
பேச்சு? என் இஷ்டத்தை ஒத்து உன் விரியத்திற்கு தகுந்தபடி
பேசினாய். மாரீசன் இறந்து வேறு யாரோ ராஷஸின் என்னுடன்
இதுவரையில் பேசிக்கொண்டிருந்தான். பழைய மாரீசனை இப்
பொழுதுதான் கண்டேன். பலம், பராக்கிரமம், தைரியம் இவைக
ளால் லோகத்தில் கீர்த்திபெற்ற மாரீசனுக்குத் தகுந்த நடத்தை
இதல்லவா! இதே உன் உண்மையான தன்மை. இதைவிட்டுக்
கையாலாகாத ராஷஸுப் பதரைப்போல் பேசினாய். இந்தத் தில்லிய
ரதத்தில் சிக்கிரமாக ஏறு. பிசாசமுக்கங்கையுடைய இந்தக்
கோவேறு கழுதைகள் நம்மை ஒரு கண்ணத்தில் அந்த ஆசிரமத்
திற்குக் கொண்டுபோய்விடும். ஸீதையை ஏமாற்றினுள். பிறகு உன்
இஷ்டப்படி போ. ராமலக்ஷ்மணர்களில்லாமல் தனிபாக இருக்கும்
ஜானகியை அபகரித்து வங்கையில் கொண்டுபோய் வைக்கிறேன்"
என்றான். *

பிறகு அவர்கள் விமானம் போன்ற அந்த ரதத்திலேறி,
வழியில் காடு மலை நதி நாடு நகரம் பட்டணம் ராஜ்யம்
முதலியவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு ராமனுடைய ஆசிரமத்திற்கு
ஸமீபத்தில் அதிவேகமாக வந்தார்கள். ரதத்திலிருந்து இறங்கி
ராவணன் மாரீசனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, "மாரீச!
இதோ வாழைத் தோட்டத்தின் நடுவிலிருக்கும் ஆசிரமமே ராம
னுடையது. வந்த காரியத்தைச் சிக்கிரமாக முடி." என்றான்.

பிறகு மாரீசன் ஆச்சரியமான மான் ரூபத்தை எடுத்து
ராமனுடைய ஆசிரமத்திற்கு ஸமீபத்தில் திரிந்துகொண்டிருந்தான்.
கொம்புகளின் முனைகள் இந்திர நீலக்கற்களைப்போல் பிரகாசித்
தன. முகம் ஓரிடத்தில் வெளுத்தும் ஓரிடத்தில் கறுத்தும் விசித்திர
மாக விளங்கிற்று. மலர்ந்த செந்தாமரையைப் போன்ற வாயும்,
நீலோத்பலத்தையும் இந்திர நீலத்தையும் போன்ற காதுகளும்,
இந்திர நீலம்போன்ற கீழதடும், மல்லிகைப் பூவையும் சந்திரனையும்
வஜ்ரத்தையும் போன்ற வயிறும், இதுப்பைப் பூவைப் போன்ற
பக்கங்களும், தாமரைத் தாதுக்களையும் வைணரியத்தையும் போன்ற
குளம்புகளும், மெல்லிய முழங்கால்களும், நன்றாக அமைக்கப்
பட்ட அவயவங்களும் பொருந்தி, இந்திர வில்லைப்போன்ற நானூ
வண்ணஞ்ஞள்ள வாலை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு, இதுவரையில்
ஒருவரும் பார்த்திராத மான் ரூபத்தை மாரீசன் மாயா பலத்தால்
ஒரு சிமிஷத்தில் எடுத்தான். ஸீதையை ஏமாற்ற மனத்தைக்
கவரும் அமுதவாய்ந்த மான்ரூபத்தைத் தரித்து, அந்த ஆசிரமத்தை
யும் வனங்களையும் தன் தேக்ககாந்தியால் விளங்கச் செய்து
கொண்டு, சற்று நேரம் இளம்புத்தனை மேய்ந்து சற்று நேரம் மரங்
களின் துவிர்களை முறித்துத் தின்று, சற்று நேரம் வாழைத்
தோட்டத்திற்குப் போய் அங்கிருந்து கொங்கு மரங்களின் அடியில்

தங்கித் தங்கி, ஸீதை தன்னைப் பார்க்கும்படி செய்தான். மலை
கவின் தாதுக்கள் மின்னுவதுபோல் தேகத்தில் பல நிறங்களும்
விளங்க, நகைத்திரங்களைப்போன்ற விசித்திரமான புள்ளிகளால்
55 நிறைந்து, தாமரையைப்போன்ற விசித்திரமான முதுகுடன் வந்த
அந்தத் தங்க மான் ராமனிருக்கும் ஆசிரமத்திற்கு ஸமீபத்தில்
நடமாடிற்று. சிறிது தூரம் போவதும், மறுபடி திரும்புவதும்,
சிறிதுநேரம். வரையில் கண்ணில் படாமலிருப்பதும், பிறகு
60 திடீரென்று அதி வேகமாக ஓடிவருவதும், கொஞ்ச நேரம் துள்ளிக்
குதித்து விளையாடுவதும், கொஞ்ச நேரம் களைத்துப் படுத்திருப்பது
போல் காட்டுவதுமாகத் தன் மாய வித்தைகள் எல்லாவற்றையும்
வெளிப்படுத்தினான்; மான் கூட்டங்களோடு கலந்து ஆசிரமத்து
வாசலுக்கு ஸமீபத்தில் போவான். பிறகு அவைகளோடு மறு
படியும் அந்த வழியாகவே வருவான்.

65 இப்படி ஸீதை தன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்
துடன் அந்த ராக்ஷஸ மிருகம் விசித்திரமாகச் சுழன்றுகொண்டு
அங்கும் மிங்கும் உலாவித் திரியும்பொழுது, மற்ற மான்கள் அதன்
ஸமீபத்தில் வந்து, முதலில் தங்களைப்போன்ற ஒரு மானென்றே
எண்ணியிருந்தன. பிறகு அவனை முகர்ந்து பார்த்து ராக்ஷஸ
70 னென்று அறிந்து பயந்து மறைந்தோடின.

அவை தன்னருகில் இருக்கும்பொழுது அவைகளைக் கொன்று
தின்னவேண்டுமென்று மாரீசனுக்கு ஆசை மேலிட்டு வாயில் ஐலம்
ஊறிற்று. ஆனால் தானெடுத்த வேஷத்திற்கும், உத்தேசித்து வந்த
காரியத்திற்கும் கெடுதி நேருமென்று அவைகளைத் தொட்டுப்
75 பார்த்துக் கொல்லாமல் போக விட்டான்.

அந்த ஸமயத்தில் ஸீதை கோங்கு, அசோகம், தேன், மா முதலிய
மரங்கள் அடர்ந்த சோலைக்குப் போய் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன்
அங்குமிங்கும் பார்த்துக்கொண்டு புஷ்பங்களைப் பறித்தான்.
அதுவரையில் காட்டில் வளரித்தறியாதவள்; அந்தக் கஷ்டத்தை
80 அனுபவிக்கத் தகாதவள்; ஆகையால் ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்
பட்ட தங்க மாலைப்போல் விளங்கும் அந்த மாய மிருகத்தைப்
பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து மிகப் பிரியமாகப் பார்த்துக்கொண்டே
இருந்தான். ஸீதை தன்னைப் பார்க்க்பதை அறிந்து மாரீசன்
முன்னிவிட அதிக விசித்திரமான அங்குமிங்கும் அலைந்துகொண்டு,
85 தன் காந்தியால் அந்த வனம் முழுவதையும் பிரகாசிக்கச் செய்
தான். தான் அதுவரையிலும் பார்த்திராத விசித்திரமான
நிறமுள்ள அந்த மாலைக்கண்டு ஜானகி ஆச்சரியம் மேலிட்டுக்
கண் கொட்டாமல் அதைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றாள்.

அத்ருஷ்டபூர்வம் தம் த்ருஷ்ட்வா நாதாரத்நமயம் மிருகம் |
ஸஸ்மயம் பரமம் ஸீதா ஜகா'ம ஜதகாத்மஜா |

—ஆர்ய புகிராஜ் மார்பேன் மருகேர ஹரதி மெ மற: |
ஆதையதம் மஹாபாரதே ஹா க்ரீட ஹ்ரத்ம் நோ ப்விஷ்யதி ||

“நாத! இந்த மான் பாரிக்க வெகு அழகாக இருக்கிறது. என் மனத்தைக் கவர்ந்து விட்டது. எனக்கு விஷையாட இதைப் பிடித்துத் தரவேண்டும்.”

—ஆ. 43 ஸ - 9 சு.

ஸர்க்கம் 43

மாணப் பிடித்துத் தர ஸீதை பிரார்த்தித்தது

ஸாதம் ஸம்பரேக்ஷ்ய ஸுஸ்ரோணீ குஸுமாத்யபசித்வதீ |
ஹைமராஜதவரீணுப்'யாம் பாஸ்வாப்'யாமுபஸோபி'தம் || (1)

ஒரு புறம் தங்கவாணமும் ஒரு புறம் வெள்ளி நிறமும்
விளங்கும் அந்த ஆழ்வமான மிருகத்தைப் பார்த்து ஸீதை மிகவும்
ஐந்தோஷித்து ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கூவி அழைத்தாள். அவர்கள்
வெளியில் வந்து சுற்றிப்பார்த்து, அங்கே ஓரிடத்தில் மேய்ந்து
கொண்டு விளையாடும் மாய மிருகத்தைக் கண்டார்கள். எப்போதும்
ராஷஸர்களிடத்தில் ஸந்தேகமுள்ளவரும் எப்போழுதும் ஜாக்
கிரதையாக இருப்பவருமான லக்ஷ்மணன் அதைக் கவனித்துப்
பார்த்து, "அண்ணா! நாம் முன்பு இரக்கத்தால் கொல்லாமல்
விட்ட அந்த மாஸீசனே இப்படி மான்ரூபத்தை எடுத்து வந்திருக்
கிறான். இந்த பாபி, கிளைத்த ரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டு இந்தக்
காட்டில் வேட்டையாட வரும் அரசர்களுக்கெதிரில் மாணப்போல்
மதான்றி அவர்களை மயக்கி, அடர்ந்த காடுகளில் இழுத்துக்
கொண்டுபோய்க் கொடுமையாகக் கொல்லுகிறான். இவன் மஹா
மரபாவி; கந்தர்வ நகரத்தைப்போன்று இந்த விசித்திரமான
மான்ரூபத்தை எடுப்பது இவனுக்குப் பெரியகாரியமல்ல, ரத்தினங்
கன் பறித்த தங்கமாணப்போல் விளங்கும் இது உலகத்திலுள்ள
மாண்கள் போன்றதல்ல. இது மாயையே. ஸந்தேகமில்லை" என்று
சொன்னான். ஸீதையோ அந்த மாயா மிருகத்தின் தோலைப் பார்த்து
மயங்கி அவரைத் தடுத்து, "நாதா! இந்த மான் பார்க்க வெகு
அழகாக இருக்கிறது. என் மனத்தைக் கவரீதுவிட்டது. எனக்கு
விளையாட இதைப் பிடித்துத் தரவேண்டும். இந்த ஆசிரமத்திற்குப்
பக்கத்தில் கரடிகளும் குரங்குகளும் பலவித மான்களும் கிள்ளா
மிருகங்களும் திரிவிந்நன. அவை ஆச்சரியகரமாகவும், பார்க்க
அழகாகவுமிருக்கின்றன என்பது உண்மையே. ஆனால் இதைப்
போல் நான் இதுவரையிலும் எந்த மிருகத்தையும் பார்த்ததில்லை.
பல வர்ணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் விசித்திரமான
அங்கங்களோடும், நிறத்தாலும், மெதுவான நனையாலும், தேகத்
தின் காந்தியாலும் இந்த வனத்தில் பூர்ணசந்திரன் உதத்ததுபோல்
மிருத்த காந்தியுடன் பிரகாசிக்கிறது. என்ன ரூபம்! என்ன குரல்!
என்ன காந்தி! விசித்திரமான அங்கங்களையுடைய இந்த மான்
என் மனத்தைக் கொள்ளுகொண்டது. இதை உயிருடன் பிடித்து
வந்தால் பார்ப்பவர்களுக்கு அடங்காத ஆச்சரியத்தையும் ஆனந்
தத்தையும் கொடுக்கும். வனவீணம் தீர்த்து நாம் அயோக்
யைக்குப் போகும்பொழுது இதைக் கொண்டுபோனால் பாதனும்
ராஜபத்தினிகளும் அந்தப்புரஜனங்களும் இதைப் பார்த்து ஆச்

5

10

15

20

25

30

35

சரியமடைவார்கள். அந்தப்புரத்திற்கே இது அணியாக இருக்கும். ஒருவேளை இது உயிருடன் கிடைக்காவிட்டாலும் இதைக் கொண்டு இதன் விசித்திரமான தோலை தர்ப்பாஸனத்தின்மேல் விரித்து உட்காரலாம், நான் என் இஷ்டத்தை அனுசரித்து இந்தக் காரியத்தில் தங்களை ஏவினேன் என்று கோபிக்கக்கூடாது. இது ஸ்த்ரீகளுக்குத் தகாத வார்த்தையே. கேட்டால் எல்லோரும் வெறுப்பார்கள். ஆனாலும் இந்த மிருகத்தின் விசித்திரமான அழகைப் பார்த்து என்மனம் மயங்கியிருக்கிறது. இதைப்பிடித்துத் தாருங்கள் என்று நான் தங்களைச் சொல்வது தகாது. நான் சொன்னதை மன்னிக்கவேண்டும். இதுவரையிலும் பார்த்திராத விசித்திரமான மிருகமென்று தங்களுக்குத்தோன்றினால் இதைப் பிடித்துத் தாருங்கள்" என்று பிரார்த்தித்தான்.

தங்க நிறமுள்ள மயிரையும் நீலரத்தினத்தைப்போன்ற கொம்பையும் உடைய அந்த மாயமிருகம், உதிக்கும் ஸூரியனையும் ஆகாசத்தையும்போல் விளங்குவதைப் பார்த்து ராமனும் ஆச்சரிய மடைந்தார். அந்த மானின் அபூர்வ ரூபத்தாலும் லீதையின் வேண்டுகோளாலும் அதைப் பிடிக்க விரும்பி, "லக்ஷ்மண! குழந்தாய், பார், லீதை இந்த மிருகத்தினிடத்தில் அதிக ஆசை வைத்திருக்கிறாள். எந்தக் காடுகளிலும் நத்தனம் சைத்திர ரத மென்ற தேவத் தோட்டங்களிலும் இதைப்போல் விசித்திரமான மான் இருக்குமென்று நான் எண்ணவில்லை. நேராகவும் எதிராகவும் வளரும் இதன் மயிர் முழுவதும் தங்க நிறமுள்ள புள்ளிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இது கொட்டாவி விரும்பொழுது கொழுந்துவிட்டுடையும் அக்னியையும் மேகத்தில் பாயும் மின்னையும்போல் இதன் வாயி லிருந்து காக்கு தெரிவதைப் பார். இதன் முகம் இந்திர நீலக் கல்வால் செய்யப்பட்ட கின்னரியைப்போல் விளங்குகின்றது, சங்கையும் ஆணிமுத்துக்களையும்போல் இதன் வயிறு வெளுத்திருக் கின்றது. இதைப்பார்த்து மயங்காதவர்கள் யார்? அரசர்கள் விரையாட்டுக்காகவும் மாம்ஸத்திற்காகவும் மிருகங்களை வேட்டை யாடுகிறார்கள். அப்படியிருக்க, தங்கத்தில் கவரத்தியங்கள் இழைத்ததுபோல் விளங்கும் இந்த மானைப் பிடிப்பதற்கு கேட்கவும் வேண்டுமா? தங்கம் வெள்ளி கவரத்தினங்கள் முதலியவற்றைக் கொடுக்கும் தாதுக்கள் காடுகளில் அதிகமாகக் கிடைக்கும். யானையின் தலையில் உத்தமமான முத்துக்களுண்டு. அரசர்கள் அவைகளை வெகு கஷ்டத்துடன் தேடவேண்டும். கக்கிரன் முதலிய தேவர்கள் மனத்தால் கிணத்த பதார்த்தங்களை எப்படி அடைகிறார்களோ அப்படியே அரசர்களும் நாட்டுப் பொருள்களைக்காட்டிலும் இயற்கையாயுள்ள காட்டுப் பொருள்களையே மேலானவை என்று அடைந்து தேடி வருவித்துப் பொக்கிஷத்தில் வைக்க வேண்டும். ஆனால் இதை நன்றாக விசாரித்துச் செய்யலாமென்பாய், ஒருவன் ஒரு

பொருளை அடைய விரும்பி அதற்குச் செய்யவேண்டிய உபாயம்
களைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் விசாரிக்காமல் முயன்றால் மாத்திரமே
அது அர்த்தமென்று சொல்லப்படுமென்பது அர்த்த சாஸ்திர
நிபுணர்களின் கருத்து. இந்த ஆபர்வமான மிருகத்தின் சிறந்த 80
தோலின்மேல் என்னுடன் உட்கார லீதை வேகு ஆசைகொண்டிருக்
கிறான். கதளி, பிரியமி, பிரவேணி ஆவிக் முதலியவற்றின் தோல்
களும் இதைப்போல் அவ்வளவு மிருதுவாக இராதென்று
எண்ணுகிறேன். இதோ நமக்கெதிரிலிருக்கும் இந்தப் பொன்
மாணும் ஆகாசத்தில் நஷத்திரங்களுக்குள் ஒன்றான மிருகசிரீஷு 85
மென்ற மாணும் லோகத்தில் சிறந்தவை.

“இதுவரையில் லீதை சொன்ன காரணங்களை ஒட்டி இதை
அவசியம் பிடிக்க வேண்டுமென்று காட்டினேன். நீ சொன்னபடி
ராஷஸனுடைய மரையாக இருந்தாலும் இதைக் கொல்ல
வேண்டியது அவசியமே. இந்தக் கொடிய மாரீசன் கெட்ட தன்மை 90
யுள்ளவன்; நல்லோர்களைத் தன்பப் படுத்துகிறவன். இவனால்
இதுவரையில் பல மஹரிஷிகள் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவன்
மான்வேஷமெடுத்து, இங்கே வேட்டையாட வரும் அரசர்களுடைய
கண்ணில் தோன்றி அவர்களை வெகுதூரம் அலைக்கிறதற்கொண்
டிருக்கிறான். ஆகையால் இவனை அவசியம் கொல்லவேண்டும். 95
முன்பு இங்கே வாதாபி என்ற ஒரு அஸூரன் தபஸ்விகளை
உபத்திரவித்துக்கொண்டிருந்தான். பிராம்மணர்களை சிரத்தத்
திற்குத் தருவித்து, தான் ஆட்டின் ரூபத்தை எடுத்து, அவர்களால்
தின்னப்படுவான். பிறகு அவர்கள் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு
வெளியில் வருவான். ஒருகான் அகஸ்தியர் அங்கே வந்தார். 100
அவரையும் அப்படிக் கொல்லப் பார்த்தான். வயிற்றிலிருந்து தன்
நீறு ரூபத்துடன் வாதாபி வெளியில் வர முயன்றான். அகஸ்தியர்
அதைக் கண்டு புன்சிரிப்புடன், “துஷ்டா! சற்றும் யோசிக்காமல்
இதுவரையில் பல ஸாதவிகளை இப்படி ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்
கிறாயல்லவா? கோவேறு கழுதை தன் வயிற்றில் பிறக்கும் சிகவால் 105
மடிவதுபோல் அவர்களுடைய வயிற்றிலிருந்தே அவர்களைக்
கொன்றுவந்தாயல்லவா? ஆகையால் என் வயிற்றிலுள்ள நெருப்
பால் கொளுத்தப்பட்டு அங்கேயே ஜீர்ணமாகக் கடவாய்” என்றார்.
இந்திரியங்களை ஐயித்துத் தர்மத்தையே நாமும் என்னை எதிர்த்து
இந்த மாரீசனும் வாதாபியின் கதியை அடைவான். 110

“ஆகையால் ஆபுதபாணியாக வேறுவிஷயங்களில் மனத்தைச்
செலுத்தாமல் லீதையைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு இங்கேயே இரு.
நாம் செய்யவேண்டிய ஸகல காரியங்களும் இவனையே பொறுத்
திருக்கின்றனவல்லவா! இந்த மாண்பு பிடித்துக்கொண்டாவது,
முடியாவிட்டால் தோலை எடுத்துக்கொண்டாவது வருகிறேன். 115
லீதைக்கு இவனிடத்தில் மிகுந்த ஆசை உண்டாவியிருக்கிறதென்று
தெரியவில்லையா? இதன் தோல் நமக்கு முக்கியமாகையால் இது

- பிறழக்காதென்று எண்ணுகிறேன். ஒரே பாணத்தால் இதைக் கொன்றுவிட்டு இதன் தோலை எடுத்துக்கொண்டு அதிசீக்கிரத்தில் வருகிறேன். அதுவரையில் இந்த ஆசிரமத்திலிருந்துகொண்டு வெகு ஜாக்கிரதையாக வீரதையைக் காப்பாற்றவேண்டும். நமது நண்பனுள் ஐடாயு ஸமர்த்தர்; மஹாபலவான்; புத்திமான்; உனக்கு உதவி செய்வார். நான்கு புறங்களையும் ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் நன்றாகக் கவனித்துப் பார்க்குக்கொண்டு எங்கிருந்து அபாயம் நேருமோ என்று ஸந்தேகத்துடன் சிறிதும் ஜாக்கிரதைக் குறைவின்றி ஜானகியை ரக்ஷித்துக்கொண்டிரு" என்று கட்டளை யிட்டார்.

ப்ரதக்ஷிணேநாதி ப்வேத பக்ஷிண

ஐடாயுஷா புத்திமதா ச ஸக்ஷமண |

ப்ரவாப்ரமத்த: பரீக்ருஷ்ய மைத்ரீஸீம்

ப்ரதிக்ஷணம் ஸர்வத ஏவ ஸங்கித: ||

(50)

ஸர்க்கம் 44

மாரீச வதம்

ததாது தம் ஸமாதீஸ்ய ப்ராதரம் ரகுத்தத: |

ப்ரபத்தாஸீம் மஹாதேஜா ஜாம்பூததீமய த்ஸகம் || (1)

- பிறகு ராமன் அம்பறைகளை முதுவில் கட்டிக்கொண்டு தங்கப் பீடியுள்ள கத்தியை இடுப்பில் சொருகிக்கொண்டு, மூன்று வளைவுள்ள கோதண்டத்தைக் கையிலேந்தி மாணிக் தூரத்திக் கொண்டு போனார். அவனும் ராமனை ஏமாற்ற நினைத்து, அவர் யமனைப்போல் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்டு பயந்து நடுங்கினான்; சற்று மறைவான்; சற்றுத் தோன்றுவான்; மின்னல் கொடிபோல் ராகவனுக்கெதிரில் ஒருவேளை விளங்குவான்; ஒரு வேளை அம்புபாயும் தூரத்திற்கப்புறம் பயந்து ஓடுவான்; ஒருவேளை கையில் பிடிக்கப்படுவதுபோல் காட்டுவான்; ஒருவேளை ஆகாசத்தில் துள்ளிக்குதிப்பான்; ஆயுதபாணிகளைக் கண்டு ஸந்தேகித்து ஓடும் மற்ற மிருகங்களைப் போன்றவனல்ல; ஒருவேளை தோன்றியும் தோன்றாமலும் இருப்பான். சரக் காலத்தில் சிறு மேகங்களுக்கு நடுவில் புகுந்து புறப்படும் சந்திரமண்டலத்தைப்போல், ரகுநாதனை ஆசைகாட்டி மயக்கி ஆசிரமத்தினின்றும் வெகுதூரம் அலைபச் செய்தான். பக்கத்தில் வந்து நிற்பான்; பாணத்தை எடுத்து விடும் பொழுது வெகு தூரத்திற்கப்பால் தோன்றுவான். ரகுவீரனும் இப்படித் தன்னை வஞ்சித்து அலைக்கழிக்கும் மாரீசனிடத்தில் கோபம்கொண்டு மெய்மறந்து, இளம்புல் தரையில் மரத்து நிழலில் சற்றேரேயம் தங்கி, அந்தப் பொன்மான் சற்றுத்தூரத்தில் ஸஞ்சரிப்பதைப்பார்க்கு, அனாதப் பீடிக்க மறுபடியும் ஆசை

கொண்டார். உடனே அந்த ராக்ஷஸன் பயந்து ஒடி மறைந்தான். பிறகு ஒரு மாச்சோலையிலிருந்து அவன் வெளிக்கிளம்பக் கண்டு ராமன், "இவ்விடத்தில் இவரின் வதம் செய்வது நல்லது" என்றெண்ணி, ஹரியக்ஷிரணத்தைபோல் ஐவலித்து, கால ஸர்ப்பத்தைப்போல் சீறிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு சரத்தை எடுத்துக் கோதண்டத்தில் தொடுத்து, பிரஹ்மாவதிரத்தை அதில் மர்நிசித்து மாரீசன் மேல் எய்தார்.

25

இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப்போல் அது மாரீசனுடைய தேகத்தில் விழுந்தது; அவனுடைய ஹிருதயத்தைப் பிளந்தது. உடனே அவன் கோர்மாகக் க்ஷிபித்துக்கொண்டு ஒரு பனைமர உயரம் துள்ளிக் குதித்து குற்றயிருடன் தரையில் விழுந்தான். மரண ஸமயத்தில் "எந்த உபாயம் செய்தால் ஸீதை லக்ஷ்மணனை இங்கே அனுப்புவான், எந்த உபாயம் செய்தால் ராவணன் அவளைத் தனிமையில் எடுத்துப் போவான்" என்று ஆலோசித்து, ராகவனுடைய குரலை அமைத்துக்கொண்டு, "ஹா ஸீதே! ஹா லக்ஷ்மண!" என்று கதறினான். உயிர்சிலையில் பாணத்தால் அடிக்கப்பட்டு மான் ரூபத்தை விட்டுத் தன் ராக்ஷஸ ரூபத்தை எடுத்தான். விசித்திரமான கேழூரம் முதலிய தங்க ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, வஜ்ரம் போன்ற பற்களையுடன், மலைபோன்ற தேகத்தை எடுத்துக்கொண்டு ரத்தம் பெருகப் பூமியில் மாரீசன் விழுந்து புரளக்கண்டு ராமன், லக்ஷ்மணனுடைய சொல்லை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு ஸீதையை நினைத்து, "ஐயோ! இது மாரீசனுடைய மாயையே; லக்ஷ்மணன் சொன்னது உண்மையே. இவன் சாகும்பொழுது என் குரலுடன் 'ஹா ஸீதே! ஹா லக்ஷ்மண!' என்று பெருங் குரலிட்டதை ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் கேட்டு என்ன செய்வார்களோ?" என்று கவலை கொண்டார். பயத்தாலும் துக்கத்தாலும் மயிர்க்கூச்சலெடுத்து, பிறகு வேறொரு மாரீச அடித்து அதன் மாம்ஸத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஆசிரமத்தை நோக்கி வேகமாக வந்தார்.

30

35

40

45

நிறைந்த ப்ருஷதம் சாத்யம் மாம்ஸமாதா'ய ராக'வ: |
த்வரமாளோ ஜதந்தா'நம் ணாராபி'முக'ல் தத'ா ||

(25)

ஸர்க்கம் 45

ஸீதை லக்ஷ்மணனைக் கோபித்தது

ஆர்தஸ்வரம் து தம் ப'ரிது: விஜ்ஞா'ய ஸத்'குபாம் வதே |

உவா'ச லக்ஷ்மணம் ஸீதா க'ச்ச' ஜாநீ'ஸி ராக'வம் ||

(1)

இப்படித் தன் கணவன் தினஸ்வரத்துடன் கதறினதுபோல் உண்டான சப்தத்தைக் கேட்டு ஸீதை, "லக்ஷ்மண! ராமன் ராக்ஷஸர்களுடைய வசத்தில் அகப்பட்டு, வீம்ஹங்களால் பிடிக்கப்பட்ட விருஷபத்தைப்போல், காப்பாற்றுவாரில்லாமல் தவிக்கிறார். இப்படி

5 அவர் பரிதாபமாகக் கதறுவதைக் கேட்டு என் மனமும் பிராண
தும் தளிக்கவில்லை; மயக்கம் வருகிறது. காட்டில் தனியாகத் தவித்
தும் உன் அண்ணனிடத்திற்கு அழி சிக்கிரமாகப் போ. உன் உயிரைக்
கொடுத்தாவது அவரைக் காப்பாற்று” என்று கூறினான்.

10 வஞ்மணனோ ராமன் தனக்கு இட்ட கட்டளையை நிரீகர்த்த
அங்கிருந்து அசையவில்லை. அதைக்கண்டு வீதை கடுங்கோபம்
கொண்டு, மித்திரனைப்போல் அவரைப் பின்பொடர்ந்து வந்த பரம
சத்தருவே! உன்னுடன் பிறந்தவர் இப்படிப்பட்ட ஆபத்திலிருந்
தும் உனக்கு அங்குக் காப்பாற்ற மனமில்லையல்லவா? என்னைக்
15 கைப்பற்ற விரும்பி அவருடைய மரணத்தைக் கோரியிருக்கிறாயோ?
அதனுடைய இங்கிருந்து போகமாட்டான் என்கிறாய். ராமனுக்கு
நேரும் அபாயம் உனக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிற
தல்லவா? உன் அண்ணனிடத்தில் உனக்கு என்னளவும். ஸ்நேஹ
மில்லை என்று இப்பொழுதல்லவா தெரிகிறது! இந்தக் கெட்ட
எண்ணம் கொண்டு இங்கே கிற்கிறாயோ? என்னைக் காப்பாற்ற
20 இங்கிருக்கிறேன் என்று சொல்வது வஞ்சக வார்த்தை. நீயும்
காணும் யாரை அண்டி வந்தோமோ அவர் மரணவஸ்தையிலிருக்கும்
பொழுது நான் இங்கிருந்து என்ன செய்வேன்? ஐயோ! மோசம்
போனேனே” என்று அலறினான்.

இப்படி மிரண்ட மாணப்போல் கண்ணீருடன் வீதை கதறு
25 வதைப் பார்த்து, வஞ்மணன் “தாயே! தேவாஸுர கந்தர்வ பன்
னக மனுஷ்ய ராக்ஷஸர்கள் யாவரும் ஒன்றுசேர்ந்து வந்தாலும்
ராமனை ஸ்ரேஷ்டக் முடியாதென்பது தங்களுக்குத் தெரியாதா?
தேவஸ்திரனைப்போல் மஹா பராக்ஷிரமசாலியான ராமனை யுத்தத்
தில் எதிர்க்கக் கூடியவனுமுண்டோ? ராமன் சண்டையில் தோல்வி
30 யடைந்து இறக்கின்றவரல்ல. தாங்கள் இப்படிச் சொல்வது
தகாது. ராமனுமின்றி காணுமின்றித் தங்களை இந்த வனத்தில்
தனியாய் விட்டுப் போக எனக்கு மனம் வரவில்லை. மஹாபலசாலி
களுடைய பலங்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்தாலும் அவருடைய பலத்
திற்கு உடோ? ஸகல லோகங்களும் லோகபாலர்களும் ராமனுடைய
35 கோபமென்ற நெருப்பில் விட்டில் பூச்சிகளைப்போல் விழுந்து சாம்ப
லாவார்களே! துக்கப்பட வேண்டாம்; கவலையை விடுங்கள்.
அந்த மாளைக் கொன்றுவிட்டு அவர் அழி சிக்கிரத்தில் வருவார். இது
அவருடைய குரலன்று; கந்தர்வ நகரத்தைப்போல் எவனோ இந்த
மாயையை பிரயோகித்திருக்கிறான். ஸந்தேகமென்ன? அந்த மானீச
40 னுடைய இந்திரஜாலமே. இது அவனுடைய குரலே. ராமன்
தங்களை என்னிடத்தில் ஒப்புவித்துப் போயிருக்கிறார். நான் தங்
களை விட்டுப் போவது சியாயமல்ல. கரதுஷணர்களை ஜனஸ்தானத்
தில் ராமன் கொன்றது முதல் ராக்ஷஸர்கள் அவரிடத்தில் துவேஷம்
கொண்டு அவருக்குக் கெடுதலெய்ய ஸமயம் பார்த்துக் கொண்டிருக்
45 கிறார்கள். பிறரை துரிதமே செய்வதே அவர்களுக்கு ஆனந்தம்.

அவர்கள் அதைப்போல் இன்னும் பலவிதமாகப் பேசக்கூடியவர்கள். அதைப் பற்றித் தாங்கள் கவலைகொள்ளக் கூடாது" என்று ஸ்மாதானம் செய்தார்.

அதைக் கேட்டு ஸீதை கோபத்தால் கண் சிவந்து உண்மையைப் பேசும் லக்ஷ்மணனைக் கடுமையான வார்த்தைகளால் துஷிற்றாள். "துஷ்ட! இரக்கமற்றவனே! குரூர ஸ்வபாவமுள்ளவனே! இஷ்டவாகு குலத்தைக் கெடுக்கவந்த த்ரோஷி! கெட்ட மனத்துடன் ராமனுக்கு இந்த அபாயம் எப்பொழுது நேரப்போகிறதென்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாய் போலும்? இல்லாவிட்டால் அவர் இப்படித் தவிக்கும்பொழுது இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்வாயா? உன்னைப் போன்ற சக்களத்தி மகன்கள் இப்படிச் சொல்வது ஆச்சரியமா? நீங்கள் கொடியவர்கள், துஷ்டர்கள், ஸ்வபாவத்தை மறைத்து நடப்பவர்கள்; எந்தப் பாபத்தையும் செய்வீர்கள். மஹாயோக்கியனைப்போல் எங்களுடன் வனத்திற்கு எதற்காக வந்தாய்? என்னைக் கைப்பற்ற எண்ணி வந்தாயோ? அல்லது பரதன் உன்னை அனுப்பினானோ? உங்களுடைய எண்ணம் பலிக்காது. மஹாபுருஷனான ராமனைக் கணவனாக அடைந்து பிறைமனத்தாலும் நினைப்பேனோ? நீ பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே உயிரை விடுவேன். ராமனை விட்டு ஒரு க்ஷணமாவது பிழைத்திருக்க மாட்டேன்" என்றாள்.

மயிர்க்கூச்சமுண்டாக்கும் இந்தக் கோரமான வார்த்தைகளை ஸீதை இப்படிச் சொன்னாலும், லக்ஷ்மணன் இந்திரிய ஸ்வாநீனமுள்ள மஹானுபாவனுதால் கோபம் கொள்ளாமல் கைகப்பி வணக்கத்துடன் சார்தமாகத் தாயே! "தாங்கள் எனக்கு தெய்வத்தைப் போன்றவர்கள்; தங்கள் வார்த்தைக்கு எதிர்த்துச் சொல்ல என்னால் முடியாது. முற்றிலும் உசிதமில்லாத வார்த்தைகளை ஸ்திரீகள் சொல்வது ஆச்சரியமல்ல. அவர்களுடைய ஸ்வபாவம் எப்பொழுதும் இப்படியே உள்ளதுதான். அடக்கம் பொறுமை வினயம் முதலிய நற்குணங்களில்லாமல் சபல சித்தத்துடன் கரூரான வார்த்தைகளால் புருஷர்களுடைய ஹிருதயங்களைப் பிளப்பதும், பரம ஸ்நேகமுள்ளவர்களை விரோதிகளாக்குவதும் அவர்களுடைய தொழில். ஆனாலும் தங்களுடைய கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு என் மனம் பதறுகிறது. இந்த வார்த்தைகள் பழுக்கக் காய்ந்த பாணங்களைப் போல் என் காதில் புரூத்து ஹிருதயத்தைப் பிளக்கின்றன. நியாய மார்க்கத்தை விட்டு விலகாத என்னைப்பார்த்து இந்த குரூரமான வார்த்தைகளைச் சொன்னீர்கள் அல்லவா? இந்த வனத்திலுள்ள ஸ்கல பூதங்களும் இதற்கு ஸாக்ஷிகள். என்னிடத்திலும் ஸந்தேகித்து இப்படிப்பட்ட கோரமான பாபத்தை என் தலையில் சுமத்தின தங்களை நிர்திக்க வேண்டும்; தாங்கள் எப்படியானாலும் சரிதான். ஸ்திரீகளுக்கே துஷ்டத்தனம் ஸ்வபாவம் போலும்! பிதாவைப் போன்ற ராமனுடைய ஆக்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கிற என்னையும் பார்த்து

- இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறீர்களே! நல்லது, ராமன் இருக்குமிடத்திற்குப் போகிறேன்" என்று புறப்பட்டான். ராமனுடைய ரூபமும் வந்தவுடன், "ஐயோ! நானும் கோபத்திற்கு இடங்கொடுத்து எல்லாவிதத்திலும் எனக்குத் தாயான ஜானகியைக் கடுமையாகப் பேசிவிட்டேனே" என்று பரிதபித்து, "தங்க களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். யாதொரு ஆபத்தும் நேரவேண்டாம். ராமன் தங்களை என்னிடத்தில் ஒப்புவித்தார். நானும் தங்களை இங்கிருக்கும் வனதேவதைகளிடத்தில் ஒப்புவித்துப் போகிறேன். இப்பொழுது காணப்படும் அபசகுனங்களைப்போல் பார்த்தால் நானும் ராமனும் இனித் தங்களைப் பார்ப்போமா என்று ஸந்தேகப்படுகிறேன்" என்று தயங்கினும், அதைக் கண்டு ஸீதை தாரைதாரையாகக் கண்ணீர் பெருக கோவென்று அலறிக்கொண்டு, "லக்ஷ்மண! நீ போய் ராமனை அழைத்து வர விட்டால் இதோ பார். கோதாவரியில் குதிப்பேன். தூக்கு போட்டுக்கொண்டு உயிரை விடுவேன். உயரமான இடத்திலிருந்து விழுந்து பிராணனைத் துறப்பேன்; அல்லது விஷத்தைத் தின்பேன்; நெருப்பில் விழுவேன், என் ரகுநாதனைத் தவிர மற்றொருவரைக் காலாலும் தொடுவேனே" என்று லக்ஷ்மணனைக் கடிந்து, மகா துக்கத்துடன் இரண்டு கைகளாலும் வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு அழுதான்.

- இப்படிச் சிறிப் பெருங்குரலிட்டமும் ஸீதையை லக்ஷ்மணன் தன்னால் கூடியவரையில் ஸமாதானம் செய்தும் அவள் கடுங்கோபம் கொண்டு அவனிடத்தில் பேசவில்லை. பிறகு லக்ஷ்மணன் அவளை நமஸ்கரித்து அபிவாதனம் செய்து கைகூப்பி வணக்கமாக அனுமதி பெற்று அவளைத் திரும்பப் பார்த்துக்கொண்டே, "இந்தக் கோரமான வனத்தில் இவளை இப்படி அனாதையாக விட்டுப் போகின்றேமே" என்று கவலைகொண்டு ராமன் இருக்குமிடத்திற்குப் போனான்.

ததஸ்து ஸீதா மபி'வாத்'ய லக்ஷ்மண:

க்ருதாஞ்ஜலி: கிஞ்சி த்'பி'ப்ரணமய ச |

அந்விஷ்மாணோ ப'ஹு'ஸா'ஸ மைத்'ஸீம்

ஜகா'ம சாமஸ்ய ஸமீப மாத்மவாத் |

(40)

ஸர்க்கம் 46

ராவண ஸந்யாஸி

தயா பருஷமுத்தஸ்து குபிதோ ராக'வா'நுஜ: |

ஸ விகாங்குந் ப்'ருஸம் ராமம் ப்ரதஸ்தே' ந சிராதி'வ | (1)

இப்படிக் கொஞ்சம்கூட இஷ்டமில்லாமல், ஸீதையின் குரூர வார்த்தைகளான பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு, லக்ஷ்மணன் வேகமாக அந்தக் காட்டிற்குப் புறப்பட்டான். இந்த ஸமயம்

Notes : This Blank Page has also to be counted as a
another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

தத்யானாத்ய ந'ஸக்'ரீவ: க்ஷிப்ரமந்தர மாஸ்தி'த: |
அபி'சக்ராம வைதே'தீம் பரிவ்ராஜக ரூபத்'ரூத் ||

இந்த மையம் எங்கே நேரப் போகிற தென்று காத்துக் கொண்டிருந்த ராவணேகவரன்... ஸந்யாஸி
வேஷத்தின் ஸீதை இருக்கும் ஆசிரமத்தை நோக்கி வந்தான்.
(பக்கம் 123 பார்க்க)

எங்கே நேரப்போகிறதென்று காத்துக்கொண்டிருந்த ராவணன்
 சுவரன், அழகான காஷ்யபம் சிதை யக்ஞோபவிதத்துடன், கையில் 5
 குடைபிடித்துக் காலில் பாதக்குறடுகளை மாட்டி, தண்டம்
 கமண்டல இவையகளை இடதுதோளில் வைத்துக்கொண்டு ஸர்யாவரி
 வேஷத்துடன் ஸீதை இருக்கும் ஆசிரமத்தை நோக்கி வந்தான்.
 ராமலக்ஷ்மணர்களில்லாமல் தனியாக இருக்கும் ஸீதையை அவன்
 எடுத்துப்போக வருவது, சந்திர ஸரீரியர்களில்லாத ஸந்தியா 10
 காலத்தைப் பெரிய இருட்டு விழுங்க வருவதுபோல் தோன்றிற்று.
 * சந்திரனை விட்டுப் பிரிந்த சோழரினி தேவியை சலியென்ற குரூரக்
 கிரஹம் பார்ப்பதுபோல், ராமனை விட்டுப்பிரிந்த ஜானகியை மஹா
 குரூரண ராவணன் பார்த்தான். ஸகல லோகங்களும் நடுங்கும்
 படியான தேஜஸையும் நடத்தைகளையும் உடைய அந்த ராக்ஷஸனைக் 15
 கண்டு, ஜனஸ்தானத்திலுள்ள மரங்களெல்லாம் பயத்தால்
 அசைவற்றிருந்தன. கற்றடிக்கவில்லை, நெருப்புப்பொறி போன்ற
 கண்களுடன் அவன் அங்குமிங்கும் பார்த்துக்கொண்டு போகையில்
 அதிக வேகமாக ஓடும் கோதாவரி நதியும், "நமது வேகத்தைக்
 கண்டு என்ன கோபிக்கிறோனோ" என்று மெள்ள ஓட ஆரம்பித்தது. 20
 ராமன் எப்பொழுது அப்புறம் போவானென்று காத்திருந்த
 ராவணன், தன் துஷ்ட ஸ்வபாவத்தை ஸாதுக்களின் வேஷத்தால்
 மறைத்து, ராமனைக் குறித்துத் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸீதை
 யிருக்குமிடத்திற்குச் சித்ரா நகரத்திரத்தைப் பிடிக்க வரும் சனியைப்
 போல் வந்தான். புல்லால் மூடப்பட்ட பாழூர் ஊன்றைப்போல் 25
 ஸர்யாவரி வேஷத்தால் ராக்ஷஸ ரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு,
 விதேஹராஜபுத்திரியும் ராமனுடைய பத்தினியுமான ஸீதையைப்
 பார்த்துக்கொண்டே நின்றான். அழகான உதடுகளையும் பல்வரிசை
 யையும் மலர்ந்த செந்தாமரையைப்போன்ற நேத்திரங்களையும்
 பூர்ணசந்திரனைப்போன்ற முகத்தையும் உடைய ஸீதை, மஞ்சள் 30
 நிறப் பட்டைத் தரித்துக்கொண்டு, ராமனுக்கு நேர்ந்த ஆபத்தை
 மீளாத்துக் கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பெருக ஆசிரமத்தில்
 உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டான். கெட்ட எண்ணத்துடன் காமத்தால்
 மெய்மறந்து, வெளிக்கு வேதவாக்கியங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு
 ஸீதையின் ஸமீபத்தில் வந்து, அவனுடைய தேககாந்தியையும் 35
 உத்தம லக்ஷணங்களையும் பார்த்து, "ஸகல லோகங்களிலும் இப்
 படிப்பட்ட ஸ்த்ரீயை நான் பார்த்ததே இல்லை, கமலாஸனத்தில்
 வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீதேவியே கமலத்தைவிட்டுப் பூலோகத்தில்
 வந்திருக்கிறோனோ?" என்று பிரமித்து விளையமாகப் புகழ்ந்து
 பேசத் தொடங்கினான். 40

"உருக்கி ஓடவிட்ட ஆயிரத்தெட்டு மாற்றுத் தங்கத்தைப்
 போன்ற தேககாந்தியுடன், மலர்ந்த தாமரைகளால் விளங்கும்
 ஓடையைப்போல் மஞ்சள் ஊறப்பட்டினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு
 விளங்கும் நீயா? பூதேவியோ, கீர்த்தி தேவியோ, மஹாலக்ஷ்மியோ,

- 45 ஸ்ரீதேவியோ, அப்ஸரஸோ, பாக்ஷிதேவதையோ? ரதியோ? இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கும் நீ யார்? உன் பற்கள் ஏற்றத்தாழ் வில்லாமலும் துளியுள்ளவைகளாகவும் வெண்மையாகவும் அழகு பொருந்தியும் இருக்கின்றன. உன் கண்கள் விசாலமாகத் தெளிந்து செவ்வரி படர்ந்து கறுத்திருக்கின்றன. துடைகள் யானைத் துதிக் கைகளைப்போல் உருண்டுதிரண்டிருப்பவை. மார்பகம் அதிக மடுகு கரமாகத் தங்க ஹாரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மனத்தைக் கவரும் புன்சிரிப்பையும் பல்வரிசையையும் நேத்திரங் களையும் விலாஸத்தைமுழுடையவனே! வேகமான நதியின் பிரவாகம் கரைகளைக் கவர்வதுபோல் உன் லீலைகள் என் மனத்தைக் கவர்வின்றன. கைப்பிடியில் அடங்கும் உன் இடைமையையும் தாமரைப் புஷ்பத்தின் மொய்க்கும் வண்டுகளைப்போலிருக்கும் உன் தலைமயிரையும் கண்டு மயங்காதவர்கள் யார்? தேவஸந்தீகனையும் கந்தர்வஸந்தீ கனையும் பக்ஷ ஸந்தீகனையும் கின்னரஸந்தீகனையும் மனுஷ்யஸந்தீ கனையும் பார்த்திருக்கின்றேன். இவ்விதமான ரூபத்தையும் ஸாவண் யத்தையும் பால்யத்தையும் அங்கங்கலின் மேன்மையையும் பருவத்தையும் யோசித்தால், இந்தக் காட்டில் நீ தனிவாக இருப் பதையும் யோசித்தால் நீ இங்கே வந்த காரணம் என்னவென்று நிச்சயிக்கமுடியவில்லை. கோரமான ராக்ஷஸர்கள் நடமாடும் இந்தக் காட்டில் வளிக்கத்தகுந்தவனல்ல. ஆகையால் இங்கே இருக்காதே.
- 65 ராக்ஷஸர்கள் இஷ்டமான ரூபங்களை எடுப்பார்கள். மஹா மாயாவிகள்; பலவிதமாக உன்னை வஞ்சிப்பார்கள். அழகிய உப்பிரிகை களிலும் நகரத்தைச் சேர்ந்த தோட்டங்களிலும் ஸகல பரிமாண வஸ்துக்களாலும் நேத்திரத்திற்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் பொருள்களாலும் சூழப்பட்டல்லவா நீ வளிக்கவேண்டும்?
- 70 சிரேஷ்டமான மாலைகளும் உத்தமமான ஆகாரங்களும் நேர்த்தியான ஆடைகளும் லோகோத்தரமான கணவனுமல்லவா உனக்குக் கிடைக்கவேண்டும்? நீ யார்? தேவஸந்தீபென்று எண்ணுகிறேன். நுத்திரன் மருத் வஸுமுதனிய தேவகணங்களைச் சேர்ந்தவர்களில் நீ யாருடைய மனைவி? இங்கே தேவ கந்தர்வ கின்னர கணங்கள் வருவது வழக்கமில்லையே. ராக்ஷஸர்களல்லவா இங்கே ஸஞ்சரிக் கிருர்கள்? நீ இங்கே வரக் காரணமென்ன? இங்கே உன்னைச் சுற்றியிருக்கும் குரங்கு லீம்ஹம் சிறுத்தைப்புலி பெரும்புலி மாள் கரடி கழுகு முதலியவைகளைக்கண்டு நீ எப்படிப் பயப்படாமலிருக் கியாய்? மஹாபலமுள்ள யானை மதங்கொண்டு திரியும் இந்தக்காட் டில் நீ தனியாகப் பயப்படாமல் ஸஞ்சரிப்பதெப்படி? நீ யார்? யாரைச் சேர்ந்தவள்? எங்கிருந்து வந்தாய்? ஏன் வந்தாய்? கோர மான ராக்ஷஸர்கள் நிறைந்த இந்தத் தண்டகாரணயத்தில் என்ன செய்கியாய்? என்று திராத்மாவான ராவணன் பிரசம்மண ஸர்யாஸி வேஷத்துடன் ஸீதையைப் புகழ்ந்தான்.

அவன் அவனை விதிப்படி உபசரித்துப் பூஜித்து ஆஸனம் 85
 அந்தயம் பாத்யம் முதலியவைகளைக் கொடுத்து, ஆகாரம் எரித்தமா
 யிருக்கிறதென்று தெரிவித்தான். காஷ்யபம் தண்டம் முதலிய
 பிராம்மண ஸர்யாஸி வேஷத்துடன் வந்திருந்தாலும் வீதையை
 எடுத்துப்போக உபாயத்தைத்தேடிக் கொண்டிருந்தவனே தவிர
 அவன் செய்த அதிதி பூஜையைப் பெற்றுக்கொள்ளவாவது புஜிக்க 90
 வாவது அங்கே வந்தவனு அவன்? மஹா ஞானியான ஜனகருடைய
 வீட்டில் பழகின வீதைக்கு ஸர்யாஸிகளின் தர்மமும் ஆசாரமும்
 நல்குகத் தெரியும். ஆகையால் அவன் கபட ஸர்யாஸி என்றறிந்தும்
 அவனுடைய வேஷத்திற்காவது மரியாதை செய்ய விரும்பி
 அவனிடத்தில் துவேஷம் வைக்க முடியாமல், உண்மையான 95
 பிராம்மண ஸர்யாஸியைப் பூஜிப்பதுபோல், "ஸ்வாமி! இந்த
 ஆஸனத்தில் உட்காருங்கள். இந்த ஜலத்தால் கால்களை அலம்பிக்
 கொள்ளுங்கள். இந்தக் காட்டில் கிடைக்கும் ஆகாரம் தங்களுக்காக
 எரித்தமாக இருக்கிறது. இஷ்டப்படி சுகமாகப் புஜிக்கலாம்"
 என்றான். 100

இப்படி ராமசந்திர மஹாராஜாவின் பாரியையான ஜானகி
 தனக்கு உத்தமமான அதிதிபூஜை செய்வதைப் பார்த்து அந்தப்
 பாபி அவனை எப்படிப் பணக்காரமாக எடுத்துப் போகலாமென்று
 ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த ஷணத்திலேயே தன்
 சாவையும் தேடிக்கொண்டான். ஆயுதபாணிகளாக மாள் 105
 வேட்டைக்குப்போன ராமனையும் அவரைத் தேடிப்போன லக்ஷ்
 மணனையும் வீதை ஒவ்வொரு ரீதியிலும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு
 மரங்கள் அடர்ந்து இருண்ட அந்த வனத்தில் நான்கு புறத்திலும்
 பயத்துடன் பார்த்தும் அந்த யுத்த வீரர்களைக் காணவில்லை.

தத: ஸுவேஷம் நிருக்'யா கீதம் பதம்

பரதீக்ஷமாண ஹலக்ஷமணம் ததா |

விவீக்ஷமாண ஹரீதம் ததீ'ஸ தத்

மஹத் வநம் நைவ து ராமலக்ஷ்மணௌ | (38)

ஸர்க்கம் 47

ஸீதா ராவண ஸம்வாதம்

ராவணேத து வைதே'ஹி ததா' ப்ருஷ்டா ஜிஹீர்ஷதா |

பலீவ்ராஜக விங்கே'த ஸஸம்ஸாத்மாந மங்க'நா | (1)

ஸர்யாஸி வேஷம் பூண்ட ராவணன் இப்படித் தகாத
 வார்த்தைகளைச் சொல்ல வீதை, "இவன் பிராம்மணன். அதிதி.
 கபட வேஷம் தரித்தாலும் இவன் கேட்டதற்கு நான் பதில்

- சொல்லாவிட்டால் ஒரு வேளை சபிப்பான்" என்று கொஞ்ச நேரம் ஆலோசித்து, "ஸ்வாமி! மிதிலா நகரத்து அநிபதியான ஜனக சக்கரவர்த்திக்கு நான் புத்திரி. வீதை என்று எனக்குப் பெயர். கோஸலாதிபதியான தசரத மஹாராஜாவின் மூத்த புத்திரனான ராமசந்திரனே என் பர்த்தா. எனக்கு விவாஹமான பிறகு பன்னிரண்டு வருஷங்கள் வரையில் இஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களுடைய வீட்டில் ஸகல இஷ்டங்களும் நிறைவேற, ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தேன். பதின்மூன்றாவது வருஷத்தில் தசரதர் மர்திரிகனுடன் ஆலோசித்து ராமனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் செய்ய கிச்சயித்தார். அப்பொழுது அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஸகல ஏற்பாடுகளும் நடந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, சக்கரவர்த்தியின் மனைவிகளில் ஒருத்தியான கைகேயி, மகாராஜாவைத் தான் கேட்ட வரங்களைக் கொடுக்கும்படி அவர் செய்த புண்ணியத்தின் மேல் பிரதிக்கை செய்வித்து, என் பர்த்தா வனத்தில் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் வளர்க்கவேண்டுமென்றும், அவருடைய புத்திரனான பரதன் ராஜ்யத்தை ஆளவேண்டுமென்றும் இரண்டு வரங்களைக் கேட்டான். ஸத்தியம் தவறாத சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்து, "நீர் ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்தால் அன்ன பானங்களைத் தொடமாட்டேன். தூங்கமாட்டேன்; எப்படியாவது உயிரை விடுவேன்" என்றான். அவன் முன்பு தனக்குச் செய்த உபகாரத்தால் தசரதர் கட்டுப்பட்டு, மிகுந்த மானியாகையால் பலவிதமாக நயத்தாலும் பயத்தாலும் சிரேஷ்டமான பொருள் களையும் அபூர்வமான வஸ்துக்களையும் கொடுக்கிறேனென்று சொல்லி அவளை ஸமாதானம் செய்து பார்த்தார். அவன் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. என் கணவரோ ஸகல போகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த வயதிலிருப்பவர்; சக்கரவர்த்தி லக்ஷணங்கள் யாவும் பொருத்தியவர்; மஹா தேஜஸ்வி: காட்டிற்குப் போகும்பொழுது அவருக்கு இருபத்தைந்து வயது. எனக்குப் பதினெட்டு வயது.

- ஸகல கல்யாண குணங்களும் பொருத்தியவரென்றும், ஸத்தியமே பேசுகிறவரென்றும், சுத்தரென்றும் ஸகல லோகங்களிலும் ராமன் கிர்த்தி பெற்றவர்; விசாலமான நேத்திரங்களையும் முழங்கால் வரையில் நீண்டு யானைத் துதிக்கையைப் போல் பருத்த புஷ்பங்களையும் உடையவர். ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஹிதத்தையே தேடுகிறவர். பிதாவான தசரதசக்கரவர்த்தி மஹாதேஜஸ்வியானாலும், ஆசைக்கு அடிமையாகி, கைகேயியின் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்ய விரும்பி ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்யவில்லை. அதற்காகத் தகப்பனுரிடத்திற்குப் போன என் பர்த்தாவைப் பார்த்துக்கைகேயி வெகு துணிவுடன், "ராமா! உன் பிதா உன்னிடத்தில் இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லும்படி என்னைக்கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். இந்த ராஜ்யத்தை யாதொரு அபாயமூலில்லாமல் பரதனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். நீ காட்டில் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில்

வளிக்கவேண்டும். இப்படிச் செய்யாவிட்டால் உன் பிரதாவைப்
பொய் சொன்ன பாபத்திற்கு உட்படுத்துவாய்” என்றான். 45

ராமனோ செய்த பிரதிக்கூறுபைத் தவறுதவர். பிறருக்குக்
கொடுப்பவரே தவிர ஒருவரிடத்திலிருந்தும் வாங்கமாட்டார். எப்
பொழுதும் ஸத்தியத்தையே பேசுவார். பொய்யென்பதையே ஒரு
நாளும் அறியார். ராமன் அனுஷ்டிக்கும் விரதம் இதுவே. 50

தசரதருடைய இரண்டாவது பத்தினியான ஸுமித்திரைக்கு
ஒரு மகனுண்டு. அந்த லக்ஷ்மணன் மஹாவீரன்; சத்துருக்களுக்குக்
காலன். ராமனை விட்டுப் பிரியாதவன். ராம லக்ஷ்மணர்களும்
நானும் மஹாராஜாவின் வார்த்தையைக் காப்பாற்ற இந்தக்
காட்டிற்கு வந்திருக்கிறோம். அவர்கள் தபஸ்வி வேஷத்துடன் இந்திரி 55
யங்களை அடக்கி, தர்மத்தில் மனத்தை நாட்டி ஆயுதபாணிகளாக
இங்கே வளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிக் கைகேரியின்
மூலமாக ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு இந்தக் காட்டிற்கு வந்து,
எங்கள் தர்மத்தால் காப்பாற்றப்படுகிறோம். இந்த ஆசிரமம் வெகு
பரிசுத்தமானது. ஆகையால் இவ்விடத்தில் தாங்கள் சற்று நேரம் 60
இளைப்பாறலாம். இந்தக் காட்டில் கிடைக்கக்கூடிய ஆஹார
பதார்த்தங்களை எடுத்துக்கொண்டு என் பர்த்தா சீக்கிரத்தில் வந்து
விடுவார். தங்களுடைய பெயரையும் குலத்தையும்கோத்திரத்தையும்
எனக்குச் சொல்லவேண்டும். இந்த தண்டகாரணயத்தில் தனியாக
ஏன் ஸஞ்சரிக்கிறீர்கள்?” என்றான். 65

தன் குலத்தையும் பராக்ரீரமத்தையும் சொல்லிக்கொள்ள
சமயம் கிடைத்ததைப்பற்றி மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்து, ராவணன்
உடனே, “ஸீதே! நான் ராகுஸாதிபதி. லங்கேசுவரன். ஸகல லோகங்
களையும், ஸகல பிராணிகளையும் நடுவகச் செய்கிறவன். என்னை
ராவணனென்று சொல்வார்கள். சிரேஷ்டமான தங்கத்தைப்போன்ற 70
தேககாந்தியுடன் பட்டினால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் உன்னைப்
பார்த்த பிறகு என் பத்தினிகளிடத்தில் மனம் செல்லவில்லை. பல
லோகங்களிலிருந்து பல ஸமயங்களில் பல ஸ்திரீ ரத்தினங்களைக்
கொண்டுவந்து வைத்திருக்கிறேன். அவர்கள் யாவருக்கும் தலைவி
யாக இரு. ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் திரிகுடமென்று ஒரு மலையுண்டு. 75
அங்கே என் ராஜதானி லங்கை மயனால் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.
பல மனோகரமான மலைத்தாழ்வரைகளிலும் தோட்டங்களிலும்
என்னுடன் ஸுகமாகக் காலத்தைக் கழிக்கலாம். அப்பொழுது
இந்தக் காட்டில் வளிக்கவேண்டும் என்ற ஆரையே உனக்கு
வராது. நீ எனக்குப் பாரியையானால் ஸகல ஆபரணங்களால் 80
அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஐயாயிரம் வேலைக்காரர்கள் உனக்குப்
பணிவிடை செய்வார்கள்” என்றான்.

ஸீதை அதைக் கேட்டுக் கோபம் கொண்டு அந்த ராகுஸனைச்
சிறிதும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல், “துஷ்டி யாரைப் பார்த்து என்ன

- 85 சொன்னாய்? என் பர்த்தா மேருமலையைப்போல் அசைக்க முடியாதவர். மஹா ஸமுத்திரத்தைப் போல் கலக்கமுடியாதவர். மஹேந்திரனைப்போல் நிகரற்ற பலமுடையவர்; பராக்ரீரமமுடையவர். அவர் அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தை நானும் நடத்துகிறேன். ஸைல உத்தம ஸுஷணங்களும் பொருந்தியவர்; விசாலமான கிளைகளுள்ள
- 90 ஆலமரத்தைப்போல் ஸகல ஜனங்களாலும் அணுகத் தகுந்தவர்; ஸத்தியம் தவருதவர்; மஹாத்மா. நான் அவரை அனுஸரிக்கிறேன். நீண்டபருத்த புறங்கனையும் விசாலமான மார்பையும் மதம்கொண்ட ஸீம்ஹத்தின் நடையையும் பலத்தையும் தைரியத்தையும் பராக்ரீர மத்தையும் கொண்ட புருஷ ஸீம்ஹம். பூர்ணசந்திரனைப் போன்ற முகத்தையுடையவர். இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்; மஹாதீர்த்திமான். நானே அவரை அனுஸரிக்கிறேன்.
- 95

- பெண் ஸீம்ஹத்தைப் போன்ற என்னை. நலியைப்போன்ற நீ அடைய விரும்புவது தருமா? சூரியனை விட்டுக் காந்தியைப் பிரிக்கவும் முடியுமா? அப்படியே ராமனைவிட்டு என்னைப் பிரிக்க முடியுமா? உனக்கு மரணகாலம் நெருங்கிவிட்டது. தங்க நிறமுள்ள மரங்களைப் பார்க்கிறாயென்று எண்ணுகிறேன். இல்லாவிட்டால் ராமனுக்குப் பிரியபாரியையான என்னை விரும்புவாயா? காட்டி, லுள்ள மிருகங்களுக்குக் காலணை மஹாஸீம்ஹம் பரித்திருக்கும் பொழுது அதன் பல்லைப் பிடுங்க முயல்கிறாய். கொடிய விஷத்தை யுடைய காலஸர்ப்பத்தின் வாயில் கையை விட்டு விஷப் பல்லைப் பிடுங்கப் போகிறாய். மந்திர பருவதத்தைக் கையிலெடுத்து வீணையாடப் பார்க்கிறாய். காலகூட விஷத்தைக் குடித்துவிட்டு ஸுகமாய் இருக்கப் பார்க்கிறாய். கூர்மையான ஊசியால் கண்ணைச் சொறியப் பார்க்கிறாய். கருக்குள்ள கத்தியை நாக்கால் தடவப் பார்க்கிறாய்.
- 100
- 110 கழுத்தில் பெரிய பாறையைக் கட்டிக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தை நீர்திக் கடக்கப்பார்க்கிறாய். ஸாலிய சந்திரர்களைக் கைகளால் தாவிப் பிடிக்கப்பார்க்கிறாய். கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பைத் துணியில் சுருட்டப் பார்க்கிறாய். கூர்மையான முனைகளுள்ள இரும்புச் குலங்கள் மேல் நடக்கப் பார்க்கிறாய். இல்லாவிடில் அவ்வாறு ராமனுக்குப் பிரிய பாரியையாவி கத்தமான நடத்தை யுடைய என்னை விரும்பத் துணிவாயா?
- 115

- ராமன் ஸீம்ஹம், நீ அல்பமான நரி; ராமன் மகா ஸமுத்திரம், நீ அல்பமான கால்வாய்; ராமன் உத்தமமான மத்யபானம், நீ புளித்த காடிக் கழுகீர்; ராமன் உருக்கி ஓடவிட்ட ஆயிரத் தெட்டு மாற்றுத் தங்கம், நீயோ ஈயம். ராமன் சிரேஷ்டமான சந்தனக் குழம்பு, நீயோ நாற்றமுள்ள சேறு; ராமன் மதம்பிடித்த யானை, நீயோ பூனை; ராமன் பகடிகளுக்கெல்லாம் அரசனான கருடன், நீயோ காக்கை; ராமன் மயில், நீ நீர்த் காக்கை; ராமன் கலஹம்ஸம், நீயோ விகாசமான கழுகு. உனக்கும் அவருக்கும் எவ்வளவு தூரம்! மஹா ரத்தினத்தை அரிசி என்று எண்ணி விழுப்
- 120
- 125

வினா அதை ஐரீக்க முடியுமா? பராக்ரமத்தில் தேவேந்திரனுக்கு
ஸம்மான ராமன் கோதண்டபாணியாக என்னை ரக்ஷிக்கும்
பொழுது நீ என்னை எடுத்துப் போனாலும் வைத்துக் கொண்டிருக்க
முடியுமா? என்னால் உன் உயிர் போகுமே தவிர வேறல்ல" என்றான்.

இப்படி மஹா ஸாதுவும் பரிசுத்தமானவரும் ஜனகராஜ புத்திரி 130
புமான ஸீதை, ராவணனைப் பார்த்து தைரியமாக அதட்டினாலும்,
மனத்திலிருக்கும் பயத்தால் காற்றில் அடிபட்ட வாழையைப் போல்
நடுங்கினாள். ராவணன் அதைப் பார்த்து, "இவளை இன்னும் அதிக
மாகப் பயமுறுத்தினால் நமக்கு வசப்படுவாள்" என்று எண்ணினான்.
காலனைப்போன்ற பராக்ரமமுள்ள அந்தப் பாபி தன் குலத்தையும் 135
பலத்தையும் பெயரையும் கோரமான செய்கைகளையும் வர்ணிக்க
ஆரம்பித்தான்.

தாம் வேபமாநா முபலக்ஷ்ய ஸீதாம்

ஸ ராவணோ மிருத்யுஸம் ப்ரபா'வ : |

குலம் பீலம் தாம் ச கர்ம ச ஸ்வம்

ஸமாசசகேஷ டீவகாரணூர்தம் ||

(49)

ஸர்க்கம் 48

ஸீதா ராவண ஸம்வாதம் (தொடர்ச்சி)

ஏவம் ப்ருவந்த்யாம் ஸீதாயாம் ஸம்ரபீதம் பருஷம் வச : |

ஸவாடே ப்ருகுடம் க்ருதவா ராவண : ப்ரத்யுலாச ஹ || (1)

அதைக் கேட்டு ராவணன் கோபத்தால் புருவத்தை நெறித்து
மிகவும் கொடிய வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான். "மின்னல்
கொடியைப் போன்ற பெண்ணே! குபேரனும் நானும்
ஒரே பிதாவுக்கு வேறு வேறு பாரியைகளிடத்தில் பிறந்தோம்.
ராவணனென்றும் தசக்ரீவனென்றும் லோகங்களில் பிரஸித்தி பெற்
றிருக்கிறேன். ஸகல பிராணிகளும் மிருத்யுவைக் கண்டு நடுங்கி
ஒடுவது போல், என்னைக் கண்டு தேவ தானவ கந்தர்வ பிசாசு
பதக உரக தைத்ய கணங்கள் நடுங்கி ஓடும். ஏதோ ஒரு காரணத்
தால் குபேரனுடன் புத்தம் செய்து அவனை ஜெயித்து கடற அடித்
தேன். அவன் பயந்து ஸகல ஸம்பத்துக்களும் சிறைந்த தன் ராஜ்
தானியான லங்கையை விட்டு ஓடிக்கொண்டதில் வளிக்கிறான்.
ஆகாசத்தில் நிரைத்த இடத்திற்குப் போகக் கூடிய அவனுடைய
புஷ்பக விமானத்தையும் கைப்பற்றினேன். நான் கோபித்தால்
என் முகத்தைக் கண்டு இந்திராதி தேவதைகள் பயந்து நடுங்கி
ஓடி ஒளிந்து கொள்வார்கள். காற்றும் நாளிருக்குமிடத்தில் 15
பயந்தே அடிக்கும். ஸூரியன் தன் கிரணங்களை ஒளித்துச் சந்தி
ரனைப் போல் குளிர்ச்சியைக் கொடுப்பான். மரங்களில் இலைகள்
அசையாது. ஆறுகளில் நீர் ஓடாமல் நிற்கும், நான் எங்கிருந்
தாலும் எங்கே ஸஞ்சரித்தாலும் எங்கே பார்த்தாலும் இப்படியே.

- 20 இந்நிரலுக்கு அமராவதி என்ற ராஜதானியைப்போல் எனக்கும் வலக்கை என்ற ராஜதானி உண்டு. ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பட்டு கோரமான ராஷ்டிரங்களால் நிறைந்து, வெள்ளியால் செய்யப்பட்ட கோட்டைச்சுவர்களையும் தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட வீட்டுச்சுவர்களையும் வைடுரியம் முதலிய நவரத்தினங்களால்
- 25 இழைக்கப்பட்ட வாசற்படிங்களையும் உடையது. பலத்திலும் பராக் ரொமத்திலும் தைரியத்திலும் நிகரற்ற ஸையத்தால் காக்கப்பட்டது. பாட்டு ஆட்டம் வாத்தியம் முதலியவைகளின் கோஷம் எப்பொழுதும் மதுரமாகக் கேட்கப்படும். தோட்டங்களில் அபூர்வ மரங்கள் எக்காலத்திலும் பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும்
- 30 நிறைந்திருக்கும். அங்கே நீ என்னுடன் சந்தோஷமாகக் காலம் கழித்துக்கொண்டு மனுஷ்ய ஸ்திரீகளையும் அவர்கள் அனுபவிக்கும் போகங்களையும் நினைக்கவே மாட்டாய்.

- “ராமன் தசரதருடைய மூத்த புத்திரன் ; ராஜ்யத்தை அடைய வேண்டியவன். அப்படியிருக்க, ஒரு ஸ்திரீ தன் மகனுக்கு அந்த
- 35 ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து பலமற்ற ராமனைக் காட்டிற்கு துரத்தி விட்டான். ராமனுடைய வீரியம் எவ்வளவு? அவனுடைய ஆயுள் எவ்வளவு? அவன் கேவலம் ஒரு மனுஷ்யன் ; அவனைப் பற்றி நினைக்கப்பெரகிறாயா? பலமற்று தேஜஸ் குறைந்து புத்திமயங்கி கையாலாகாதவனாக தபஸ்வி வேஷத்தைத் தரித்த பேதையால்
- 40 உனக்கென்ன பிரயோஜனம்? ஸகல லோகங்களிலுள்ள ராஷ்டிரங் களுக்குமெல்லாம் நாதன் நான். உன்னிடத்தில் ஆகை வைத்து நானே உன்னைத்தேடி வந்திருக்கிறேன். என்னை அலக்ஷ்யம் செய்வது உனக்குத் தகாது. மூன்காலத்தில் புருரவஸ் சக்கரவர்த்தியை ஊர்வசி அலக்ஷ்யம் செய்து காலால் உதைத்துத் தள்ளி பிறகு பச்
- 45 சாத்தாபம் மேலிட்டு அவனைத் தேடிப்போனதுபோல், கீழும் என்னை அலக்ஷ்யம் செய்தால் பிறகு மிகவும் வருத்தப் படுவாய். யுத்தத்தில் ராமன் என் கண்டுவிரலுக்குக் காணுவானா? கேவலம் மனுஷ்ய னல்லவா? உன் அதிகவுடவசத்தால் உன்னைத் தேடி வந்திருக்கிற என்னை அடைந்து சுகமாக இரு” என்று பலவிதமாக கூறப்பட்டும்
- 50 ஸீதை கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, அந்த ராஷ்டிரனைக் கடுமையாகக் கோபித்துக் கூறினாள்.

- (கேவலம் ஒரு மனுஷ்ய ஸ்திரீ. கோரமான வனத்தில் தனியாகக் காப்பாற்றுவாரின்றித் தவிப்பவன். ஸகல பிராணிகளும் நடுங்கும்படியான ராவணசுவரன் தன் பலத்தையும் வீரியத்தையும் கீர்த்தியையும் ஐசுவரியத்தையும் கொடிய ஸ்வபாவத்தையும்
- 55 மறந்து அதுவரையிலும் ஒருவருக்கும் வணங்காத தன் தலையை ஸீதைக்கு வணங்கி, தன் ராஜ்யத்தையும் ஐசுவரியங்களையும் அவளுடைய பாதங்களில் ஸமர்ப்பணம் செய்து, தன்னை அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று கெஞ்சிக் கேட்டான். அவனை அலக்ஷ்யம்

செய்து, ஒருதரும்பாக நீனைத்து நீந்தித்த ஜானகியின் பதிவிரதா தர்மத்தின் மகிமையை வர்ணிக்க முடியுமா?) 60

“தூஷ்ட! உன் உடன் பிறந்தவனுன்குபேரன் மஹாத்மா, ஸகல லோகங்களிலும் பூஜிக்கப்பட்டவன். அவனுக்குத் தம்பியாக இருந் தும் எப்படி இந்தக்கெட்ட எண்ணம் கொண்டாய்க்கடின சித்தத்தை யும் கெட்ட புத்தியையும் கொண்டு. இந்திரியங்களை ஐயிக்காமல் ஷாதுக்களை விரிவாக்கும் உன்னை ராஜாவாக அடைந்த ஸகல ராக்ஷஸர்களும் மடிவார்களென்பதில் ஸந்தேகமுண்டா? நிகரற்ற ரூபவதியான இந்திரானியை இந்திரனுடைய கையிலிருந்து பலவந்த மாக அபகரித்துப் பிழைத்தாலும் பிழைக்கலாம். ராகவனுக்குப் பிரியமான என்னை அபகரித்த நீ அமிருதபானம் செய்து மரணமற்ற வனாக இருந்தாலும் உயிர் தப்புவாயா?” என்று நீந்தித்தான். 65 70

ஜீவேச்சிரம் வஜ்ரதரஸ்ய ஹஸ்தாத்
ஸகீம் ப்ரதக்ருஷ்யாப்ரதி ரூபரூபாம்
த மாத்ரூபீம் ராக்ஷஸ தூஷயித்வா
பீதாம்ருதஸ்யாபி தவாஸ்தி மோக்ஷ : || (24)

ஸர்க்கம் 49 ஸீதாஹரணம்

ஸீதாயா வசநம் ச்ருத்வா த்ஸாக்ரீவ: ப்ரதாபவாத் |
ஹஸ்தே ஹஸ்தம் ஸமாஹத்ய சகார ஸுமஹத் வபு : || (1)

ஸீதை இப்படிச் சொல்லக்கேட்டு, மஹா பிரதாபசாலியான தசமுகன் கோபாவேசத்தால் கையோடு கையை அறைந்து, மலையைப்போன்ற ரூபத்தை எடுத்து, “பெண்ணே! என் பல பரீக்ஷைகளை நீ கேட்டதில்லை என்று எண்ணுகிறேன். இப்பொழுது நான் அவைகளை விஸ்தாசமாக எடுத்துச் சொன்னாலும் நீ என்னை அவக்யம் செய்வதைப் பார்த்தால் உனக்குச் சித்த ஸ்வாதீன மில்லாமல் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதென்று எண்ணுகிறேன். ஆகாசத்தில் நீன்றுகொண்டு பூமியைக் கைகளால் தூக்குவேன். ஸமுத்திரத்தை அள்ளிக்குடிப்பேன். காலனுடன் யுத்தம் செய்து அவனுக்கும் காலனுவேன். கூர்மையான பாணங்களால் ஸுதிரியனைத் தடுப்பேன். ஸகல லோகங்களையும் பிளப்பேன். நீனைத்த ரூபங்களை எடுப்பேன். உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொடுப்பேன். இப் படிப்பட்ட நான் உன்மேல் கிருபைசெய்து உன்னை அங்கேகிக்க, நீ என்னைக் கொஞ்சமாவது, லக்ஷ்யம் செய்யாமல் என்னிடத்தில் கடுமையாகப் பேசுவதைப் பார்த்தால் உனக்குப் புத்தி ஒழுங்காக இல்லை என்று தோன்றுகிறது. இதோ பாள்” என்று சொல்லி தன் நிகர ரூபத்தை எடுத்தான். தேஜஸால் ஸுதிரியனுக்கும், உஷ்ணத்தால் அக்கிலிக்கும் ஸமமான அவனுடைய நெத்திரங்கள் சிவந்து 5 10 15

- 20 ஓரத்தில் மஞ்சள் படர்ந்திருந்தன. உத்தமமான ஆபரணங்களாலும், வஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸ்கல ஆபுதநம்பனோடும் மஹா மேகங்களைப்போல் விளங்கினான். தான் முன் எடுத்து வந்த சார்தமான ஸர்யாளீ வேஷத்தை விட்டு, காலார்த்தனுடைய ரூபத்தைப்போல் கோரமான ரூபத்தை எடுத்துக் கோபாவேசம் கொண்டு, அதி ரூபலாவண்யத்துடன் விளங்கும் ஸீதைக்கு எதிரில் நின்று, அவளை வெறித்துப் பார்த்து, "ஸ்கல லோகங்களிலும் சிரேஷ்டமான புருஷனைப் பர்த்தாவாக அடையவேண்டுமென்று நீ விரும்பினால் என்னை அங்கேறிப்பரய். நான் உனக்குத் தகுந்த புருஷன். என்னை அடைந்து வெருகாலம் ஸுகத்தை அனுபவிக்கலாம். நான் எல்லாவிரதத்திலும் சிரேஷ்டன். உன்னிடத்தில் பிரீதி வைத்தவன். உன் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாக நான் நடக்கமாட்டேன்.
- 30 அல்ப மனுஷ்யனிடத்தில் வைத்திருக்கும் ஆசையை விட்டு என்னிடத்தில் கிருபை செய். முட்டாளே! எல்லாம் தெரிந்தவனைப் போல் எண்ணுகிறவனே! ராஜ்யத்திலிருந்து தூர்த்தப்பட்டு எல்லோராலும் அலக்ஷ்யம் செய்யப்பட்ட ராமனிடத்தில் எந்த குணங்களைக்கண்டு ஆசை கொள்ளுகிறாய்? எந்த புத்திமனைனுவது ஒரு ஸ்த்ரீயின் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு ராஜ்யத்தையும் ஸுகங்களையும் மித்திரர்களையும் விட்டு துஷ்ட மிருகங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் இந்த வனத்தில் வலிப்பானா?" என்று பரிகாசம் செய்தான்.

- 40 தனக்கு எவ்வளவோ மரியாதை செய்து, உபசரித்து பிரியமாகப் பேசிய ஸீதையிடத்தில் எவ்வளவோ மரியாதையையும் பிரீதியையும் பத்தியையும் வைக்கவேண்டியிருக்க, கெட்ட ஸ்வபாவ முள்ளவனுக்கையால் எல்லாவற்றையும் மறந்து, ஆசை பேசீட்டு புதன் ரோஷநீணியைப் பிடிப்பதுபோல், இடது கையால் ஸீதையின் தலை மயிரையும் வலது கையால் துடைகளையும் சேர்த்துப் பிடித்து எடுத்தான்.

- 45 பெரிய மலையைப் போன்ற சரீரத்துடனும் இருபது புஜங்களுடனும் காலார்த்தனைப்போல் கோபத்தால் ஜ்வலிக்கும் அந்த ராகுஸைவரனைப் பார்த்து, அங்கிருந்த வனதேவதைகள் பயந்து ஓடின. கோவேறு கழுதைகள் பூட்டி, தங்கத்தாலும் ரத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, மஹா மேகங்களைப்போல் சப்தம் செய்யும் ராவணனுடைய மாயாமயமான ரதம் உடனே தோன்றிற்று. பிறகு கொடிய வார்த்தைகளால் அவனைப் பயமுறுத்தி, தூக்கி ரதத்தில் வைத்தான். மஹா கீர்த்திசாலியான ஸீதை, ராவணனால் இப்படிக்கவரப்பட்டபொழுது துக்கம் தாங்காமல் கோரமான வனத்திலிருக்கும் தன் பர்த்தாவை நீண்டது. "ஹா ராமி!" என்று கதறினாள். தன்னிடத்தில் பிரியமில்லாத ஸீதையிடத்தில் தான் எல்லையற்ற ஆசை வைத்து, காகேந்திரனுடைய பத்தியை அல்ப ஐந்து அபகரிப்பதுபோல், ரதத்தில் இடது புரளும் ஸீதையை எடுத்துக் கொண்டு தேனா ஆகாயத்தில் செலுத்தினாள்.

துக்கத்தாலும் அவன் ஆகாச மார்ச்சுத்தில் போகும்பொழுது 60
உண்டான பயத்தாலும் ஸீதை மனம் கலங்கி புத்திமயங்கிப் புலம்பி
னாள். "லக்ஷ்மண மஹா பராக்கிரமசாலியே! பெரியோர்களுக்குப் பணி
விடைசெய்வதில் ஒப்பில்லாதவனே! கர தூஷணர்களுடைய வதத்திற்
காக பழிவாங்க நினைத்து, என்னைப் பலவந்தமாகக் கொண்டுபோகும் 65
இந்த ராவணனைப் பார்க்க மாட்டாயா? தன் உயிரையும் உயிர்களை
யும் ஐகவரியங்களையும் கொஞ்சமாவது லக்ஷ்யம் செய்யாமல் தன்னை
அண்டினவர்களை ரகிக்கும் ரகுந்தன்! இந்த நீசன் இப்படி என்னை
அதர்மமாக அபகரிப்பதைப் பார்க்கவில்லையோ? துஷ்டர்களை
ஸம்ஹரித்து ணாதுக்களை ரகிப்பதற்காக அவதரித்த மஹானுபாவ! 70
இந்த மஹாபாபியான ராவணனை மாத்திரம் ஏன் ஸம்ஹரிக்க
வில்லை? ஒரு வேளை பாபிகள் செய்த பாபம் அப்பொழுதே பசிக்
காது. பயிர்கள் வளர்வதற்குப் பல அனுகூலங்கள் ஒத்திருக்க
வேண்டும். கர்மங்கள் பரிப்பதற்குக் காலமும் முக்கியமான
விஷயம். ராவண, மரணம் நெருங்கினதால் நீ புத்தி கெட்டு இந்த
மஹாபாபத்தைச் செய்திருக்கிறாய். ஆகையால் ராமன் உனக்கு 75
மிருத்யுமும் ஆவார். தர்மத்தை விட்டு விலகாத மஹா கீர்த்திமானான
ராமனுடைய பாரியை ராக்ஷஸனால் எடுத்துப் போகப்பட்டதைக்
கெட்டு கைகேயியும் அவளைச் சேர்ந்தவர்களும் இப்பொழுதாவது
ஸந்தோஷமடைவார்களா? 'ராமன் காட்டிற்குப் போனால் ஸீதை
அவனுடன் போகாமலிருக்கமாட்டாள். அங்கிருக்கும் ராக்ஷஸர்கள் 80
அவளை எடுத்துப் போவது நீச்சயம். அதனால் ராமன் உயிரை
விடுவான். லக்ஷ்மணனும் பிழைத்திருக்க மாட்டான். ராஜ்யம்
போட்டி இல்லாமல் பரதனுக்கு நீலக்கும்' என்ற அவருடைய
கெட்ட யோசனை எனக்குத் தெரியாதா?

ஐனஸ்தானத்திலுள்ள கோங்கு மரங்களே! ராவணன் என்னை 85
எடுத்துப் போகிறானென்று ராமனுக்குச் சிக்கிரமாகத் தெரிவியுந்
கள். மால்யவானென்ற மலையே! ராவணன் ஸீதையை எடுத்துப்
போகிறானென்று ராமனுக்குச் சிக்கிரமாகத் தெரிவியுங்கள். ஹம்ஸம்
நீர்க்கோழி முதலிய பறிகளால் விளங்கும் கோதாவரி நதி தேவ
தையே! உன்னை வணங்குகின்றேன்; ராவணன் ஸீதையை எடுத் 90
துப் போகிறானென்று ராமனுக்குச் சிக்கிரமாகச் சொல். இய்குள்ள
ஸகல விருக்ஷ தேவதைகளையும் வணங்குகிறேன்; எனக்கு நெர்ந்த
கஷ்டத்தை ராமனிடத்தில் சிக்கிரமாகத் தெரிவியுங்கள். இந்த
வனத்திலிருக்கும் ஸகல ஜீவ்வுக்களையும் சரணமடைகிறேன்; ராம
னுக்குப் பிராணனைக் காட்டிலும் பிரியமான நான் ராவணனால் 95
அநாதையைப்போல் எடுத்துப் போகப்படுகிறேன் என்று ராமனுக்கு
சிக்கிரமாகத் தெரிவியுங்கள். ராவணனுக்குப் பயப்படவேண்
டாம். இவன் என்னை எந்த வேலாகங்களில் கொண்டுபோய் வைத்
தாலும் யமனிடத்தில் ஒப்புவித்தாலும், அது ரகுநீரனுக்குத் தெரித்

100 தால் தன் பராக்கிரமத்தால் என்னை மீட்டு வருவார். ஆகையால் தவறாமல் சொல்லுங்கள்" என்று தீனமாகப் புலம்பிக் கொண்டு போகையில் ஓரிடத்தில் ஐடாயு படுத்திருப்பதைக் கண்டான்.

உடனே சாவணனுடைய வசத்திலிருந்ததாலும், துக்கத்தாலும், பயத்தாலும் வார்த்தைகள் குளற, "என் பர்த்தாவிற்குப் பரம மித்திரரே! பாரும. இந்த மஹாபாபியான சாவணன் என்னை அநாதையைப்போல் எடுத்துப் போகிறான். தாங்கள் இவனைத் தடுத்து பிரயோஜனமில்லை. பல யுத்தங்களில் ஐயித்தவன்; கபட யுத்தம் செய்பவன்; ஆயுதபாணி; மஹாமாயாவி. ஆகையால் ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு இந்த விஷயத்தைப் பூர்ணமாகத் தெரிவிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்" என்றுள்.

ராமாய து யதாந்தவம் ஐடாயோ ஹரணம் மம |
லக்ஷ்மணாய ச தத் ஸர்வ மாக்ஷாயாதய்ய மஸோஷத: ||

(41)

ஸர்க்கம் 50

ஐடாயு சாவணனைத் தடுத்தது

தம்ஸா¹த² மவஸு³ப்தஸ்து ஐடாயுரத⁴ஸாஸருவே |
நிரீஷ்ய சாவணம் கபிர்ம வைதே⁵நீம் ச த⁶த⁷ஸ ஸ: || (1)

சீரம பரிஹாசத்திற்காகச் சற்று தூங்கிக்கொண்டிருந்த ஐடாயுவின் காதில் இந்த வார்த்தைகள் விழ, உடனே அவர் விழித்துக் கொண்டு பார்க்கையில், சாவணன் ஸீதையைத் தன் ரதத்தில் எடுத்துப் போவதைக் கண்டார். அவர் மலைச்சிகரத்தைப்போன்ற தேகத்தையுடையவர். கூர்மையான மூக்கையும் கங்கனையும் ஆயுதங்களையுடையவர். பகல்களுக்கெல்லாம் ராஜா. பகவானுக்குக் கைங்கரியம் செய்யும் பாக்கியத்தைப் பெற்றவர்களுக்குள் சிரேஷ்டர். அவர் மரத்திலிருந்தபடியே சாவணனுக்கு லலிதமான வார்த்தைகளைச் சொன்னார். "தசமுக! ஆதிகாலம் முதல் ஸாதுக் களால் அனுஷ்டிக்கப்படும் பகவானுடைய கைங்கரியத்தையே கதியாக கம்பியிருக்கிறேன். ஸத்தியம் ஞானம் ஆனந்தம் முதலிய குணங்களால் விளங்கும் பரமாத்மாவே எனக்குப் பற்று; அவரை அடையும் உபாயமும் அவரே. நான் கழுகுகளுக்கெல்லாம் ராஜா; மஹா பலவான். என் பெயர் ஐடாயு. வேல்களுள் என் ஸ்வ ரூபம் இதே.

இனி என் பிரபுவின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கிறேன். தசரத சக்ரவர்த்தியின் புத்திரனான ஸ்ரீராமன் ஸகல லோகங்களுக்கும் நாயகன். இந்திரன் வருணன் முதலிய திம்பாலர்களுக்கு ஸமானன். ஸகலப் பிராணிகளின் லலிதத்தையே நாடிய மனத்தை உடையவன். ஆகையால் அவன் உனக்கும் ராஜா என்பது நிச்சயம்.

நீ இப்பொழுது எடுத்துப்போக விரும்பும் ஸீதையோ அந்த லோக
நாதனுடைய பிரிய பாக்ஷியை, அவன் அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தையே
அனுஷ்டிப்பவன்; ரூபத்தாலும் குணத்தாலும் பிருத்த கீர்த்தி
பெற்றவன். ராமன் உனக்கு பிரபுவென்று நீ ஒப்புக்கொள்ள
வேண்டாம். அவனை மனிதனுடைய பாக்ஷித்துப் பேசலாம். அப்படியும் 25
நீ செய்வது அதர்மம். நீயும் ராஜா தர்மத்தைப் பரிபாலிக்க
வேண்டியவன். பரஸ்தீரிகளை எடுத்து வரலாமா? மேலும், உன்னைப்
போன்ற அரசர்களின் மனைவிகளை ரக்ஷிக்கவேண்டியது உன்
கடமையல்லவா? ராமன் அரசனென்று நீ எண்ணுவிட்டாலும்
பரஸ்தீரிகளை எடுத்துப் போவது அபமான செய்கை என்று 30
உனக்குத் தெரியாதா? புத்திமான் பிறர் நிர்த்திக்கக்கூடிய
காரியத்தைச் செய்வானா? ஒருவன் தன் மனைவிகளை எப்படி
ரக்ஷிப்பானோ அப்படியே மற்றவர்களுடைய மனைவிகளையும்
ரக்ஷிக்கவேண்டும்.

"சிலமுள்ள அரசர்கள் சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்படாத 35
தர்மார்த்த காமங்களை விரும்பமாட்டார்கள். இந்த விஷயத்தில்
ஸாதாரண ஜனங்கள் எப்படி நடந்துகொண்டாலும், அரசனான
உனக்கு இது முற்றிலும் தகாது. உனக்காக இல்லாவிட்டாலும்
லோக ஜனங்களுடைய ஸ்ஷமத்தை உத்தேசித்தாவது நீ தர்மத்
திரிந்து விலகலாமா? தர்மார்த்த காமங்களுக்கு ராஜா இருப் 40
பிடம். தர்மா தர்மங்களை அரசன் அனுஷ்டிக்கிறபடியே பிரஜை
களும் அனுஷ்டிப்பார்கள். ஆகையால் அரசன் எப்பொழுதும்
பாபத்தை விலக்கி தர்மத்தையே நடத்திக் காட்டவேண்டும்.
பாபத்தைச் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ளவனாகவும் விஷயஸூகங்களில்
முழுவினவனாகவும் இருக்கும் நீ, பாப தேவவிமானம் பெற்றதுபோல் 45
எப்படி எல்லையற்ற ஐகவரியத்தை அடைந்தாய்? பரஸ்தீரிகளை
அபகரிப்பது ஐகவரியத்தை நாசம் செய்யும். நான் உனக்கு
எவ்வளவு தூரம் ஹிதோபதேசம் செய்தும் நீ ஸீதையை விட
வில்லை. உனக்குத் தேகத்துடன் பிறந்த ஸ்வபாவத்தை ஒழிக்க
முடியுமா? ஆகையால் கெட்டவனான உனக்குச் செய்த நல்ல 50
உபதேசம் உன் மனத்தில் படாது. சத்துருவின் மனைவியை
அபகரிப்பது உன் ஸ்வபாவமென்றால், மஹாபல்லவனும் தர்மாத்
மாவுமான ராமன் உன் ராஜ்யத்திலாவது ராஜதானியிலாவது
எவனுக்கு என்ன அபகாரம் செய்தான்? ஒன்றுமில்லை. அப்படி
யிருக்க, அவனுக்கு ஏன் கெடுதி செய்ய நினைக்கிறாய்? 'கரணக் 55
கொன்றது எனக்குச் செய்த கெடுதியல்லவா' என்றால் குர்ப்பண
கைக்காகக் கரன் ராமனிடத்தில் சண்டைக்குப் போனான். எல்லை
மீறி நடந்தபடியால், பிறர்க்கு ஹிம்ஸை செய்வதை அறியாத
ராமனே அவனைக் கொன்றான். நன்றாக யோசித்துப் பார். ராமன்
உனக்குச் செய்த கெடுதி என்ன? உண்மையைச் சொல். லோக 60

நாதனுன ராமனுடைய மனைவியை நீ எடுத்து வர ஏதாவது நியாயமுண்டா?

65 “ஸீதையை இப்பொழுதே விடு. இல்லாவிட்டால் முன்பு இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் விருத்திரனைக் கொன்றதுபோல், உன்னை ராமன் கோபப் பார்வையாலேயே எரித்துவிடுவான். மஹாகொடிய ஷஷ்புள்ள ஸரீர்ப்பத்தை வஸ்திரத்தின் றுணியில் முடித்து தோளில் போட்டுக்கொண்டு கவலையற்றிருக்கிறாயே! கழுத்தில் யமபாசம் விழுந்திருக்கையில் உனக்குக் கொஞ்சமாவது பயலில்லையே! ஒருவன் தான் தூக்கக்கூடிய பாரத்தையல்லவா தூக்கவேண்டும்? தனக்கு 70 கெடுதி செய்யாமல் ஜீர்ணமாகக்கூடிய அன்னத்தையல்லவா தின்ன வேண்டும்? தர்மமாவது தீர்த்தியாவது ஸுகமாவது கிடைக்காமல், தேகப்பிரயாஸமும் சாவும் மாத்திரம் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும் காரியத்தை எந்தப் புத்திமானாவது செய்வானு?

75 “நான் வயதுசென்றவனென்று என்னை அலக்ஷ்யம் செய்யாதே. நான் பிறந்து அறுபதாயிரம் வருஷங்களாயின. அய்வளவு காலம் என் பிரதனாகனை ஜாக்மிரதையாகக் காப்பாற்றினதால் தேகத்தில் சிரமம் மேவிட்டிருக்கிறது. எனக்கு ஆயுதங்களில்லை. நீயோ யௌவன புருஷன்; வில் அம்பு கவசம் ரதம் முதலிய யுத்த ஸாமான்களுடன் இருக்கிறாய். அனாலும் ஸீதையை எடுத்துக் 80 கொண்டு அபரயமில்லாமல் போகலாமென்று எண்ணுதே. வேத வாக்கியங்கள் இயற்கையாகவே பிரமாணம். அவைகளைத் தர்க்க சாஸ்திரத்திலுள்ள அனுமானங்களால் விபரீதமான அர்த்தங் களைக் கொடுக்குப்படி ஒருவன் வியாக்ஷணம் செய்வதை, வேதங்களையும் அவைகளின் கருத்தையும் பூர்ணமாக அறிந்தவன் 85 பார்த்துக்கொண்டு சும்மா இருப்பானு? அப்படி வேத வாக்கியங் களைத் தூஷிக்கிறவன் தானே அறிவான். அவைகளுக்கு ஏதாவது குறைவுண்டோ? ஸீதை அந்த வேத கருதியைப் போன்றவள்; நான் அவளுடைய மஹிமையைப் பூரணமாக அறிந்தவன், உன்னைப்போன்ற அயோக்கியன் அபகரிப்பதைப்பார்த்துக் 90 கொண்டு சும்மா இருப்பேனு? (இங்கே ராமாயணத்தின் தத்வார்த்தம் வெகு ஸுலக்ஷ்மமாகக் குறிக்கப்படுகிறது.) ஸீதையால் உனக்கு நாசமே தவிர உன்னால் அவனுக்கு யாதொரு குறையும் நேராது. நீ குரானால் சற்றுநேரம் பொறுத்திரு. ராமன் வருவார். அவருடன் யுத்தம் செய். உன் பந்துவான கரன் அவரை எதிர்த்து மடிந்ததைப் 95 போல் நீயும் பிணமாகப் பூமியில் கிடப்பாய். அதற்குத் தைரிய மில்லாவிட்டால் என்னுடன் யுத்தம் செய். இதுவரையில் தேவ தானவதைத்தியர்களைப் பல தடவை யுத்தத்தில் ஐயித்துத் துன்பப் படுத்தியிருக்கிறாயல்லவா? அவர்களுக்கு நாதனுன ராமன் உன்னை அதற்காகவும் தண்டிக்க நியாயமுண்டு. மரவுரியையும் மான்தோலை 100 யும் தரித்த அந்த ராமசந்திரனே உன்னை யுத்தத்தில் கொல்வார்.

அந்த ராஜ்யத்தினரீகன் இப்பொழுது வெகு தூரத்திலிருக்கிறார்களே. அவர்களை எப்படி அழைத்துவரமுடியும்? அவர்களுக்குப் பயந்தே நீ ஒளிந்து ஒடுகிறாயென்று எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. அது இருக்கட்டும், ரகுவீரனுக்கு பிரியமான மனைவியும் ஸகல லோகங்களிலும் நிகரற்ற ரூபவதியுமான ஸீதையை நான் உயிரோடிருக்கும் பொழுது நீ எடுத்துப்போக முடியுமா? என் மித்திரனான தசரதனா நினைத்தும் மஹாத்மாவான ராமனுக்காகவும் என்னுயிரைக் கொடுத்தாவது அவர்களுக்கு அபாயம் நேராமல் காக்கவேண்டும். ஒடாதே. நீல். பத்துத் தலைகளும் இருபது கைகளிலிருக்கின்றன என்ற தைரியமா? நீ எனக்கு பிரியமான அதிநியல்வரா? உன்னுடைய யுத்தம் செய்வதே உனக்கு நான் என் சத்திக்குத்தக்கவாறு செய்யும் அதிபுருஷ. என் உயிர் உள்ளவரையில் உன்னை விடுவதில்லை. உன் பத்துத் தலைகளையும் 'காம்பிரி'யுந்து பழத்தை உதிர்ப்பதுபோல், அதுத்துத் தன்னுடையேன், பார்க்க' என்னார்.

105

110

யுத்தாதித்யம் ப்ரதாஸ்யாமி யதாப்ராணம் நிபாசர |
வ்ருத்தாதிவ பீலம் த்வாம் து பாநயேயம் ரதோத்தமாத் || (28)

ஸர்க்கம் 51

ஐடாயு ராவண யுத்தம்

இத்யுத்தஸ்ய யதாந்யாயம் ராவணஸ்ய ஐடாயுஷா |
க்ருத்த'த'வ்யாக்'திரிபா' ஸர்வா ரேஜு'ர் விம்ஸதித்'ருஷ்டய: || (1)

நியாயமான வார்த்தைகளை ஐடாயு இப்படிச் சொல்ல, ராவணனுடைய இருபது கண்களும் கோபத்தால் நெருப்புக் கொழுந்தைப்போல் ஜ்வலித்தன. 'அந்த வார்த்தைகளைப் பொறுக்காமல் ஐடாயுவினமேல் பாய்ந்தான். எதிர்காற்றால் அடிக்கப்பட்ட இரண்டு மஹா மேகங்கள் தாக்கினதுபோலும் மால்யவானென்ற மலைகள் ஒன்றோடொன்று மோதினதுபோலும் ராவணனும் ஐடாயுவும் அந்த வனத்தில் கோரமான யுத்தம் செய்தார்கள். (தண்டகாரணயத்திலும் கிஷ்கிந்தைக்குப் பக்கத்திலும் மால்யவானென்ற பெயருள்ள இரண்டு மலைகளுண்டு) பிறகு அந்த ராஷ் ஸர்வ நாஸிகம் நாராசம் விக்ரணி முதலிய கூர்மையான பாணங்களை ஐடாயுவினமேல் பொழிந்தான். அவர் அவைகளை நிறுத்திக்கொள்ள அடித்துத் தள்ளி, தன் கூர்மையான நகங்களாலும் கால்களாலும் ராவணனுடைய தேகத்தைக் கீறிப் பிளந்தார். ராவணன் அவரைக் கொல்ல நினைத்து, காலதண்டம் போன்ற கூர்மையான பத்துப் பாணங்களால் அவரைப் பிளந்தான். ஸீதை கண்ணும் கன்னிக்கு மாய் ரதத்தில் தவிப்பதை அணி் கண்டு, அந்த பாணங்களைக் கொஞ்சம் கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல் ராவணன்மேல் பாய்ந்து, அவனுடைய வில்லையும் பாணத்தையும் கால்களால் அடித்து முறித்தார். உடனே

5

10

15

- 20 ராவணன் கடுங்கோபம் கொண்டு வேடுவரு வில்லை எடுத்து ஆயிரம் பதினாயிரம் பாணங்களைப் பொழிந்தான். கூடு கட்டியது போல் அவை அவரை மறைத்தன. அவர் அவைகளை இறக்கைகளால் அடித்துத் தன்னி அந்த வில்லையும் காலால் முறித்தார். அக்னிவைப் போல் தீவலிக்கும் அந்த ராக்ஷஸனுடைய தீய்விய கவசத்தை இறக்கக் காற்றால் பிளந்து தன்னினார். தங்கக் கவசங்களணிந்து பிராசுருகங்களுடன் ரதத்தில் பூட்டியிருக்கும் அதிவேகமான கோவேறு உழைகளைக் கொன்று, அந்த ரதத்தையும் தூளாக்கி, குடைகளையும் சாமரங்களையும் அவைகளைப் பிடித்திருந்த ராக்ஷஸர்களையும் கொன்று, ஸாரதியின் தலையைக் கடித்தெறித்தார். வில்லொடிந்து குதிரைகள் இறந்து ஸாரதி மடிந்து ரதமின்றி ராவணன் வீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு கீழே குதித்தான். அப்பொழுது ஸகல பிராணிகளும் ஐடாயுவைக் கொண்டாடின. அவர் வயதாலும் சிரமத்தாலும் இளைத்திருப்பதை ராவணன் அறிந்து ஸந்தோஷமடைந்தான். உடனே வீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாசத்தில் ளிளம்பினான்.

- 35 அதைப்பார்த்து அந்த பகிராஜன் பறந்து அவனை வழிமறித்து, “மூடா! வஞ்சத்தைப் போன்ற பாணங்களை விடும் ரகுவீரனுடைய மனைவியை எடுத்துப் போகப் பார்க்கிறாயோ? ராக்ஷஸ குலத்திற்கு நாசகாலம் நெருங்கியது போலிருக்கிறது. தாகமெடுத்தவன் பாணத்தை அளவில்லாமல் குடிப்பதுபோல், நீயும் உன் மித்திரர்களும் படுத்துக்களும் மந்திரிகளும் ஸைன்யங்களும் பரிவாரங்களும் விஷம் கலந்த பாணத்தை அளவில்லாமல் குடிக்கிறீர்கள். காரியங்களின் பயனை அறியாமல் நனைத்தபடி செய்வதெவர்கள் அதிசங்கிரத்தில் அழிவார்கள். அதற்கு நீயே திருஷ்டார்தம். தூண்டில்முள்ளை விழுவின மீன் பிழைக்குமா? காலபாசத்தால் கட்டுப்பட்ட நீ ராமனிடத்திலிருந்து தப்ப முடியுமா? ராம லக்ஷ்மணர்கள் இல்லாதபொழுது அவர்களின் ஆசிரமத்திலிருந்து நீ வீதையை எடுத்துப்போனதை அந்த வீரர்கள் மன்னிப்பார்களென்று எண்ணினாயோ? திருட்டுப் பயலைப்போல் பயந்து ஒளிந்து எல்லோரும் சிந்திக்கத்தக்க காரியத்தைச் செய்தாயே. இது வீரனுக்கு அழகா? சற்றுநேரம் பொறு. ராமன் வருவார். திறமையிருந்தால் அவருடன் யுத்தம் செய். உன் னுடன் பிறந்த கரணப்போல் நீயும் உவிரற்றுப் பூரீலில் கிடப்பாய். ஒருவனுக்கு ஆயுள் குறுகி அதற்குத் தகுந்த எந்தப் பாபத்தைச் செய்வானோ அதை நீ இப்பொழுது செய்திருக்கிறாய் லோகங்களுக்கு அதிபதியும் ஸ்வயம்புருமான பகவானும் பாப பலனைக் கொடுக்கக் கூடிய கர்மத்தைச் செய்யத் துணிவாரா” என்று இப்படிப் பரம
- 55 ஶ்விதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், ராவணன் ஒருவதைக் கண்டு, ஐடாயு அவனைப் பிந்தொடர்ந்து அவன் முதுகில் குத்தி, மதம் பிடித்து ஓடும் யானையைப் பாகன் அங்குரத்தால் குத்தித் திருப்புவதுபோல், தன் கூர்மையான நகங்களால் தேகமெங்கும் கீறிப் பிளந்தார். அவனுடைய தலைமயிரைப் பிடுங்கி

தல்ய வ்யாக்ஷமாநல்ய ராமல்யாரீதீ தீ ராலண: !

பெகூள பார்ப்ஸ்வேன ச பாதேனீச கீடீக்'மூத்'தீ'ருத்ய லோக்ஸிதத் ||—ஆ. 51ஸ. 42 க.
ராலணக் மையம் பார்த்து, ரகுவிர்னுக்காக யுத்தம் செய்யும் ஜடாயுவின் இமக்கைகளையும்
திறக்கிறையும் காக்கின்றையும் கூர்மையான கத்தியால் வெட்டித்தள்ளினான்.
(பக்கம் 141 பார்க்க)

முதுவில் கூர்மையான மூக்கைப் பதித்து மாம்ஸங்களைக் கடித்திழுத்
தார். அந்த வேதனையைப் பொறுக்க முடியாமல் ராவணன் உதடு
துடிக்க, கோபத்தால் தேகம் நடுங்க, அவருடன் யுத்தம் செய்யத்
திரும்பி, ஒரு கையால் ஸீதையைப் பிடித்துக்கொண்டு மற்றொரு
கையால் ஐடாயுவை அறைந்தான். அவர் திரும்பி அவளைப் பிடித்து,
இடது கைகள் பத்தையும் கடித்தெறிந்தார். புற்றிலிருந்து மஹாஸர்ப்
பங்கன் விஷ ஜ்வாலையுடன் ஐளம்புவதுபோல், அறுபட்ட கைகள்
மூண்டன. பிறகு அந்த ராக்ஷஸன் ஸீதையை விட்டு மூஷ்டிகளா
லும் கால்களாலும் ஐடாயுவை அடித்து உதைத்தான். அப்பொழுது
ராக்ஷஸ ராஜனுக்கும் பக்ஷி ராஜனுக்கும் ஒரு முகூர்த்தம் வரையில்
கோரமான யுத்தம் நடந்தது. அதன் முடிவில் ராவணன் ஸமயம்
பார்த்து, ரகுவீரனுக்காக யுத்தம் செய்யும் ஐடாயுவின் இறுக்கை
களையும் சிறகுகளையும் கால்களையும் கூர்மையான கத்தியால் வெட்
டித் தன்வீணன். ஐடாயு குற்றயிருடன் பூமியில் விழுந்தார்.
வெகுத்த மார்புடன் கறுத்த மேகத்தைப் போலும், அணைந்த காட்
டுத் தியைப்போலும் அந்த மஹாவீரன் அடிபட்டுக் கிடப்பதைப்
பார்த்து ராவணன் ஸந்தோஷித்தான், ஸீதையோ தன் பந்துக்க
ளெல்லாம் இறந்ததுபோல் துக்கமடைந்தான். ராவணனுடைய புஜ
பலத்தால் கொல்லப்பட்டுத் தாரை தாரையாய் சத்தத்தைப் பெருக்
கிக் கொண்டு ஐடாயு விழுந்து கிடக்கும் இடத்திற்கு ஓடி அவரை
இறுகத் தழுவிக்கொண்டு கோவென்று அலறினான்.

ததஸ்து தம் பத்ரரத்ம் மஹீதயே
நிபாதிதம் ராவண வேக மந்திதம் |
புந: பரீஷ்வஜ்ய ஸபஸிப்ரபாதநா
நரோத் ஸீதா ஜநகாத்மஜா ததா: | (46)

ஸர்க்கம் 52 ஸீதாஹரணம்

தம்ஸபஜீவிதம் க்ருத்ரம் ஸபுரத்தம் ராக்ஷணாதிப: |
ததர்ஸ பூமென பதிதம் ஸமீபே ராக்வாஸரமாத: | (1)

ஐமனுடைய ஆசிரமத்திற்கருகில் தரையில் கிடந்து குற்ற
யிருடன் துடிக்கும் ஐடாயுவை ராவணன் கண்டான்.
கண் துடிப்பது முதலிய குறிகளும், காக்கை முதலிய பறவை
கள் கத்துவதும், இன்னும் மற்றச் சருளங்களும் அபசருளங்களும்
மனிதருக்கு நேரும் ஸூக துக்கங்களைக் குறிக்கின்றனவல்லவா? ராமர்
எனக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தைத் தெரிவிக்க மிருகங்களும் பக்ஷிகளும்
நீர் இருக்குமிடத்தைக் காக்கி ஓடுகின்றனவே. ஆகையால் அதிவேக
மாக வந்து என்னைக் காப்பாற்றீம். இந்தத் தஷ்டனிடத்திலிருந்து
என்னை மீட்க உமது மித்திரனான பக்ஷிராஜன் தன்னால் இயன்ற
மட்டும் அவனுடன் யுத்தம் செய்து அடிபட்டுப் பூமியில் கிடக்கிறார்.

ஹா ராமி ஹா லக்ஷ்மண! ஓடிவந்து என்னை ரக்ஷியுங்கள்” என்று பயத்தால் நடுங்கி, அவர்கள் வெகுதூரத்தில் இருப்பதை மறந்து ஸமீபத்தில் இருப்பதுபோல் நினைத்துக் கூவினான்.

- வஸந்திரங்கனும், ஆபரணங்களும், அவலங்கோலமாகச் சிதற-
 15 ஐடாயுளைக் கட்டிக்கொண்டு பிரலாபிக்கும் ஸீதையை நோக்கி ராவணன் ஓடிவந்து, அவள் வேரற்ற கொடியைப்போல் பூமியில்விழுந்து புரளுவதையும், பெரிய மரங்களை இறுகப்பிடித்துக் கொள்வதையும் பார்த்து, ‘அவைகளை விடு, விடு’ என்று பல தடவை அடட்டினான். அவன் அவனைத் தவனிங்காமல் மனித ஸஞ்சாரமில்லாத அந்தவனத்தில்
 20 தில் ‘ராம ராம’ என்று கதறிக்கொண்டிருக்கையில், யமன் பிராணிகளைப் பாசத்தால் இழுப்பதுபோல், அவனுடைய தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்தான். அதன் மூலம் தன் ஆயுளையும் ஐசுவரியத்தையும் கீழ்த்தியையும் அதிகாரத்தையும் குலத்தையும் வேரறுத்தான்.

- இப்படி ஸீதையைப் பலவந்தம் செய்வதைக் கண்டு ஸகலப்
 25 பிராணிகளும், ஸகல வஸ்துக்களும், தங்கள் தங்கள் ஸ்வபாவத்தையும், ஸ்வரூபத்தையும் இழந்தன. அக்ஞானமென்ற இருள் லோகமெங்கும் பரவிற்று. காற்றடிக்கவில்லை. ஸூரிய பிரகாசம் மறைந்தது. ஸீதையை ராவணன் இப்படிப் பலவந்தம் செய்து ஹிம்ஸிப்பதை, பிரம்மா ஞானநிருஷ்டியால் பார்த்து ஸந்தோஷப்
 30 பட்டு, “பகவான் பிரதிக்கொரு செய்த காரியம் முடிந்தது” என்றார். தண்டகாரணயத்தில் வாரிக்கும் மஹரீஷிகள் ஸீதை அப்பொழுது படும் துக்கத்தைப் பார்த்துப் பரிதபித்தார்கள். ராவணன் தானாகவே தன் நாசத்தைத் தேடிக்கொண்டதைப் பற்றி ஸந்தோஷித்தார்கள்.

- 35 ‘ஹா ராமி ஹா லக்ஷ்மண’ என்று அவன் கதறிக்கொண்டிருக்கையில் அந்த ராக்ஷஸன் அவனைத் தூக்கி எடுத்து ஆகாசமார்க்கமாகக் கொண்டு போனான். மை மலையைப்போல் கறுத்த சரீரத்தை யுடைய ராவணன், சுத்தமான தங்கத்தைப்போன்ற தேக கார்தியுடன் விளங்கி, மஞ்சள் பட்டால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸீதையை
 40 எடுத்துப் போகும்பொழுது, ஆகாசத்தில் கறுத்த மேகத்தில் பாயும் மின்னலைப்போல் தோன்றினான். அவனுடைய மஞ்சள் பட்டு காற்றால் அடிக்கப்பட்டு ராவணன்மேல் பறந்தபொழுது நெருப்புக் கொழுந்துகளால் சூழப்பட்ட மலைச்சிகரத்தைப்போல் அதிகமாக விளங்கினான். அவன் அனிர்த தாமரை மலர்களிலிருந்து இதழ்கள்
 45 உதிர்ந்து, “இப்படியே உன் ஐசுவரியம் சிதறும்” என்று காட்டுவது போல் ராவணனுடைய மடியில் விழுந்தன. தங்கத்தைப்போல் பிரகாசிக்கும் அவனுடைய மேலாடை, நடுப் பக்கில் ஸூரியப் பிரகாசத்தில் தாமிர நிறமாகக் காணப்படும் மேகங்களைப் போலிருந்தது. ஸீதை ராவணனுடைய மடியில் உட்கார்ந்திருக்கையில்
 50 அவனுடைய முகம் காம்பறுந்த தாமரை மலரைப்போல் சேரையயற்றிருந்தது. ஸூரியனுக்கு ஸம்மான தேஜஸும் பராக்கிரமமும்

வாய்ந்த ராமனுடைய கடாக்ஷபிருந்தாலல்லவா, அவனுடைய முக
மான தாமரை மலரும், அழகிய நெற்றியும் தலைமயிரும் பொருந்தி
கமலத்தைப்போன்ற நிறத்துடன் வெண்மையாக பிரகாசிக்கும்? 55
நிர்மலமான பல் வரிசையால் அவங்கரிக்கப்பட்ட லீதையின் முக
மண்டலம் ராவணனுடைய ஸமீபத்தில் இருக்கையில், கறுத்த
மேகங்களில் புரூத்து வெளிப்படும் சந்திரனைப்போல் காணப்
பட்டது. உத்தம லக்ஷணங்கள் பொருந்திய லீதையின் முகம்
தாரைதாரையாகச் சொரியும் கண்ணீரைத் துடைக்காமல் அழுந்
கடைத்து, ராமன் ஸமீபத்திலல்லாமல் ராவணனுடன் காணப்படும் 60
பொழுது, பகலில் உதித்த சந்திரனைப்போல் தோன்றிற்று. கறுத்த
சரீரத்தையுடைய ராக்ஷஸனால் கொண்டுபோகப்படும் தங்கவண்ண
முள்ள லீதை, நீலரத்தினங்கள் கோத்த தங்க சரட்டைப்போலும்,
மேகங்களுக்கு நடுவில் பிரகாசிக்கும் மின்னலைப்போலும், யானைக்குக்
கட்டிய தங்கச் சங்கிலியைப்போலும் தோன்றினான். லீதையின் 65
ஆபரணங்கள் சப்நிக்கும்பொழுது ராவணன் கீருண்ட மேகம்
கர்ஜிப்பதுபோல் காணப்பட்டான். அவனுடைய தலையில் அணிந்
திருக்கும் புஷ்பங்கள் சிதறிப் பூமியில் நான்கு புறத்திலும் விழத்
தன. ராவணன் போகும் வேகத்தாலுண்டான காற்று அந்தப்
புஷ்பங்களை அவனிடத்தில் இழுக்கையில், நிர்மலமான நகத்திர 70
மாலைகளால் சூழப்பட்ட மேரு மலையைப்போல் விளங்கினான்.
லீதையின் காலில் போடப்பட்ட ரத்தினங்களிழைத்த தண்டைச்
சலங்கைகள் அங்கிருந்து கழன்று மதுரமான சப்தத்துடன் மின்ன
லைப்போல் பூமியில் விழுந்தன. தன் தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும்
லீதையை ராவணன் ஆகாசமார்க்கத்தில் எடுத்துக்கொண்டு 75
போகையில், அரசர்களுக்குப் பெரிய அனர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும்
குறைக்கொள்ளி ஆகாசத்தில் தோன்றியதுபோலிருந்தது. நெருப்புப்
பொறியைப்போன்ற லீதையின் ஆபரணங்கள் கழன்று பூமியில்
விழுகையில், நகத்திரங்கள் பெரிய ஓசையுடன் பூமியில் உதிர்வது
போலிருந்தது. அவன் மார்பில் தரித்த சந்திரனைப்போல் பிரகாசித் 80
தும் ஹாரம் நழுவிப் பூமியில் விழுந்தபொழுது கங்கை ஆகாசத்தி
லிருந்து பூமியில் விழுவதுபோல் தோன்றிற்று.

ராவணனுடைய வேகத்தாலுண்டான காற்று, மரங்களில்
அடித்து அவைகளின் கிளைகளை அங்குமிங்கும் அசைத்து அவைகளி
லிருந்த பகடிகள் பயத்தால் கூடிப்பொழுது, அந்த மரங்கள் பயப் 85
படாதே என்று தலையை அசைத்துக்கொண்டு லீதைக்குத் தைரியம்
சொல்பவைபோல் காணப்பட்டன. ஓடைகளில் தாமரைகள்
காந்தியற்று மீன் முதலிய ஜலஜந்துக்கள் பயந்திருப்பதைப் பார்க்
கும்பொழுது, துக்கத்தால் மூர்ச்சையடைந்திருக்கும் தங்கள்
அருமைத் தோழியான லீதைக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தால் வருந்துவது 90
போலிருந்தன. வீரமூலம் புலி மான் பகடிகள் முதலியவைகளும்
நான்கு பக்கங்களிலிருந்தும் ஓடிவந்து ராவணனுடைய நிழலைப்

- பார்த்துக் கோபம் கொண்டு அவனைப் பிடிக்கத் தாவித் குதித்துப்
 பின்தொடர்ந்தன. காட்டாறுகள் பெருகும் உன்னதமான கிரைங்
 95 களுள்ள மலைகள், ராவணன் ஸீதையை எடுத்துப் போவதையும்
 பார்த்து, தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் பெருகக் கைகளைத் தூக்கிக்
 கோவென்று அவறுவதபோல் காணப்பட்டன. ஸூரியனும் அந்த
 அக்ஷிரமத்தைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல் வெளுத்துக் காந்தியழர்
 தான். “லோகத்தில் தர்மமும் ஸத்தியமும் நேர்மையும் இரக்கமும்
 100 அழிந்தன. இல்லாவிட்டால் ராமனுடைய பிரிய பாரியையும்
 விதேஹ ராஜபுத்திரியுமான ஸீதையை ராவணன் எடுத்துப்
 போவானா?” என்று ஸகலப் பிராணிகளும் கூட்டம் கூட்டமாகப்
 பிரலாபித்தன. மாங்குட்டிகள் பயந்து தீனமாகக் கதறி ஸீதை
 யைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கண்ணீருதிர்ந்தன. ஸீதை துக்கம் தாங்
 105 காமல் அவறுவதைப் பார்த்த வனதேவதைகளுக்கும் நடுக்கமுண்
 டாயிற்று. தலைமயிர் அவிழ்ந்து திலகம் அழிந்து பூமியில் நான்கு
 புறத்திலும் பார்த்துக்கொண்டு, ‘ஹா ராமா! ஹா லக்ஷ்மண!
 என்று ஸீதைக் கதறிக்கொண்டிருக்கையில், ராவணன் அதைக்
 கொஞ்சம்கூடக் கவனிக்காமல், தன் மிருத்புவைத் தேடி அழைத்துக்
 110 கொண்டு போவதைப்போல், அவளை எடுத்துப் போனான்
 அப்பொழுது தன் பந்துக்களும் நண்பர்களுமில்லாமல் ராம
 லக்ஷ்மணர்க்கிடையும் காணாமல் ஸீதை பயந்து முகம் வெளுத்து தைநி
 யத்தை இழந்தாள்.

ததஸ்து ஸா சாருத¹ தி ஸா² சிஸ்மிதா
 விநாக்ருதா ப³ த்து⁴ ஜதேந மைதி⁵ |
 அபர்யதி ராக⁶ வலக்ஷ்மணு வுபெ⁷ ன
 விவர்ண வக்த்ரா ப⁸ ய பா⁹ ர பீடி¹⁰ தா || (49)

ஸர்க்கம் 53

ஸீதை ராவணனை நிந்தித்தது

சீமூத்பதத்தம் தம் த்¹ ருஷ்ட்வா மைதி² ஸீ ஜநகாத்மஜா |
 து³ க்விதா பரமோத்⁴ வித்⁵ தா ப⁶ யே மஹதி வர்திதீ || (1)

- கோபத்தாலும் அழுகையாலும் கண்கள் சிவந்து துக்கம்
 மேலிட்டு பயத்தால் நடுங்கிக்கொண்டு, ஸீதை ராவணனைப்
 பார்த்து, “ராமலக்ஷ்மணர்கள் இல்லாத ஸமயத்தைத் தேடித்
 திருட்டுத்தனமாக என்னை எடுத்துக்கொண்டு ஓடுகிறாயே. நீச!
 5 உனக்கு வெட்கமில்லையா? என்னை எடுத்துப் போகவேண்டுமென்று
 ஆசை கொண்டாயல்லவா? அவர்கள் இருக்கும்பொழுது ஸமீபத்
 தில் வரத் துணிந்தாயா? நீயே மாயையால் அந்தப் பொன் மாலை
 உண்டாக்கி ராமலக்ஷ்மணர்களை அப்புறப்படுத்தினாயென்று எனக்கு
 நன்றாகத் தெரியும். என் மாமனாருக்கு வேகு காலமாக பிரிய

மீத்திரண ஐடாயுஷம் என்னைக் காப்பாற்றத் தன்னால் கூடியவரை 10
யில் முயன்றும் அடித்துக் கொல்லப்பட்டார். உன் பெயரையும்
குலத்தையும் கோத்திரத்தையும் கீர்த்தியையும் என்னிடத்தில்
பெருமையாகச் சொல்லிக்கொண்டாயே! என்னுடன் யுத்தம்
செய்து ஜெயித்த நீயல்லவா வீரன்! உன் பராக்ரமத்தை என்
னென்று சொல்வேன்! பரஸ்தீரைய அவனைச் சேர்ந்தவர்கள் 15
இவ்வாத வேளையில் திருட்டுத்தனமாக எடுத்துப்போயும் கொஞ்ச
மாவது உனக்கு வெட்கமில்லையே! மிகுந்த பல பராக்ரமமுள்ளவ
னென்று இந்த இழிவான காரியத்தைச் செய்த உன்னை ஜனங்கள்
என்றைக்கும் துஷ்டனென்றும் குரூரனென்றும் பாபியென்றும்
சொல்வார்கள். என்னை எடுத்து வருவதற்கு முன் பூமியைத் 20
தூக்குவேன்; ஸமுத்திரத்தைக் குடிப்பேன்; சந்திர ஸுரிரியர்களைத்
தடுப்பேன்' என்று பலவிதமாகச் சொல்லிக்கொண்ட வீரன்
பெருமையெல்லாம் இப்பொழுது எங்கே போயிற்று? சி! சி! நீயும்
ஒரு பிராணியா? ராகுஸ குலத்திற்கே நீங்காத அஃமானத்தை
உண்டு பண்ணிய உன் நடத்தையை என்னென்று சொல்வேன்! 25
சி! இப்படி வேகமாக நீ ஓடினால் உன்னை என்ன செய்ய
முடியும்? ஒரு முகூர்த்தம் இங்கே நீல். நீ உயிருடன் இருப்பதைப்
பார்க்கிறேன். ராமலக்ஷ்மணர்களின் கண்ணில் பட்ட பிறகு நீயும்
உன் ஸைன்யமும் உன் பந்துக்களும் ஒரு முகூர்த்தம்கூடப்
பிழைத்திருக்க மாட்டீர்கள். அவர்களுடைய பாண வேகத்தை 30
உன்னால் தடுக்க முடியுமா? காட்டுத்தி கோரமாக எரியும்பொழுது
சிறு பக்ஷிகள் அதில் விழுந்து தப்புமா? உனக்கு ஷேமத்தை
விரும்பினால் என்னை விட்டுவிடு. யோசித்துப் பார்த்தால்
நான் சொல்லுவது உனக்கு ஊதமென்றே தெரியும். நீ என்னை
விடாவிட்டால் என் கணவனும் அவருடைய தம்பியும் கோபம் 35
கொண்டு உன்னைக் கொல்வார்கள். நீச! இவ்வளவு
சிரமப்பட்டு என்னைப் பலவந்தம் செய்யப் பார்க்கிறாயே!
உன் முயற்சியெல்லாம் வினாசமே தவிர வேறல்ல. தேவர்களைப்
போன்ற ரூபத்தையும் பராக்ரமத்தையும் படைத்த ரகுவீரனை
விட்டுப் பிழைத்திருப்பேனா? அவருக்குச் சத்துருவான உன்னிடத்தில் 40
கூடும்பட்டிருப்பேனா? ஒருவனுக்கு ஆயுள் குறைந்தபொழுது
பந்தியமில்லாத அபாயகரமானவைகளைத் தின்று எப்படி மரண
மடைவானோ, அப்படி உனக்கு எது ஊதமென்றும் கீர்த்தியைக்
கொடுக்குமென்றும் நீ அறியாமலிருக்கியும், காலம் குறுகினவர்
களுக்கு ஊதமான விஷயங்களில் வெறுப்புண்டாகும். பார்க்ககவி 45
லேயே பயமுண்டாகவேண்டிய விஷயத்தில் உனக்குப் பயமில்லா
ததைப்பார்த்தால் உன் கழுத்தில் காலபாசம் விழுந்துவிட்டதென்று
சொல்லவும் வேண்டுமா? தூக்கநிறமுள்ள மரங்களும் ரத்த
வெள்ளம் ஓடும் கோரமான வைதரணீ நதியும் பயங்கரமான
அஸிபத்திரமென்ற வனமும் உன் கண்ணிற்குத் தோன்றுகின்றன 50

என்று எண்ணுவதேன். உர்மையான இரும்பு ஆணிகளுடன் பழக்
கக் காய்ச்சப்பட்ட தங்கபுஷ்பங்களோடும் வைநிரிய இலைகளோடும்
கடிபிறர் மனைவியை விரும்பியவன்நரகத்தில் தழுவவேண்டிய சால்
55 மலிமரம் உனக்குத் தெரிநிறதா? பிறகு வருவதைப் பார்த்துக்கொள்
வோம்; இப்பொழுது கிடைக்கும் சுகமே பெரிதென்று நினைக்கிறாயே?
மஹாத்மாவான ராகவனுடைய கோபத்திற்கு ஆளாகி எவ்வளவு
காலம் பிழைத்திருப்பாய்? கொடிய விஷத்தைக் குடித்து ஒருவன்
வெகு காலம் பிழைத்திருப்பதைப் பார்த்ததுண்டா? என் பர்த்தா
60 உன்னைக் காலபாசத்தால் கட்டிவிட்டார். அதிலிருந்து உன்னை
மீட்பவரில்லை. என்கே போய் நீ கேஷம்படுவாய்? ஜனஸ்தானத்தில்
பறினாயிரம் ராகுஸர்களும் கர தூஷணர்களும் என் ராமனுடைய
பாணங்களுக்கு இரையானதைப் பார்க்கவில்லையா? அவருக்கு
எவ்வளவு நேரம் பிடித்தது? எந்த வாகனத்தில் ஏறியிருந்தார்?
65 லக்ஷ்மணன் ஒத்தாசை செய்தாரா? அப்படியிருக்க அவருக்கு
உயிருக்குயிரான பத்தினியை எடுத்துப்போனால் உன்னை அந்த மஹா
வீரன் தன்குர்மையான பாணங்களுக்கு இரையாக்கமாட்டாரா?
அவருக்குத் தெரியாத அஸ்திரங்களும் உண்டா? அவருடைய
பலபராக்கிரமத்தை அளவிட முடியுமா?" என்று கடுமையாகவும்
நீளமாகவும் கண்டித்து பிரலாபித்தாள்.

70 அவையெல்லாம் ஸமுத்திரக் கரையில் செய்த சத்தத்தைப்
போல் அந்த மஹாபாபியின் காதில் துழையவில்லை. இப்படிச் கேட்ப
வர்களின் மனம் உருகும்படி வாசாமகோசரமாக அவள் சொன்னா
லும் அந்தத் துஷ்டனுடைய மனம் உருகவில்லை. லீதை பயத்தால்
நடுங்கி அவனிடத்திலிருந்து தப்புவதற்கு பலவிதமாக முயற்சி
75 செய்தும் பலிக்கவில்லை. அவள் சொல்லமுடியாத துர்க்கத்தால்
பீடிக்கப்படுவதை ராவணன் கொஞ்சம்கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல்
அறிவேகமாக அவளை எடுத்துப் போனான்.

ததா* ப்ருஸார்தாம் ப்ரஹு சைவ பா*ஷினீம்
விஸாப பூர்வம் கருணம் ச பா*மிநீம் |
ஜஹார பாப: கருணம் விசேஷ்டதீம்
ந்ருபாதிமஜா மாக*த கா*த்ர வேபதும் | (26)

ஸர்க்கம் 54

ஸீதையை லங்கையின் வைத்தது

ஸ்ரீராமமானு து வைதே*நி கஞ்சிந்தாத* மபஸ்யதி |

த*தீர்ஸா மிரிஸுருவக்ஸ்தா*ந் பஞ்ச வாதாபுஷ்க்வாத் | (1)

இப்படி அநாதையாக ராவணனால் கொண்டுபோகப்படுகை
யில் வழியிலுள்ள ஒருமலைச் சிகரத்தில் ஐந்து வானர சிரேஷ்டர்
கள் உட்கார்ந்திருப்பதை ஸீதை பார்த்து, "எனக்கு நேர்ந்த

கஷ்டத்தை இவர்கள் ராமனுக்கு ஒருவேளை தெரிவிக்கமாட்டார்கள்" என்றெண்ணி, தன் ஆபரணங்களில் சிலவற்றைக் கழற்றி உத்தரீயத்தில் முடித்து அவர்களுக்கு நடுவில் போட்டான். ராவணன் பரபரப்பால் அதைக் கவனிக்கவில்லை, மஞ்சள் நிறமுள்ள கண்களையுடைய அந்த வானரசிரேஷ்டர்கள் தாமரை இதழைப் போல் விசாலமான நெத்திரங்கொடியுடைய ஸீதை கதறிக்கொண்டு போவதைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பம்பை என்னும் ஏரியைத் தாண்டும் வரையில் "ராம லக்ஷ்மணர்கள் எங்கே தோடர்கிறார்களோ" என்று ராவணன் ஆசிரமத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்து, அவர்கள் வராததால் ஸந்தோஷமும், தைரியமும் உண்டாவி, ஸங்கையை கோக்கி அதிவேகமாகப் போனான். கொடிய விஷமுள்ள மஹாஸர்ப்பத்தை மடியில் கட்டிக்கொண்டு போவதைப்போல், தனக்கு மிருத்புவான ஸீதையைப் பலவந்தமாக தன் வீட்டிற்கழைத்துப் போனான். வனங்களையும் ஆறுகளையும் ஏரிகளையும் மலைகளையும் தாண்டி, வில்லியிருந்து விடுபட்ட பாணத்தைப்போல் அதிவேகமாகப் போய், நிமிங்கலம் முதல் முதலிய ஐந்துக்கள் நிறைந்த ஸமுத்திரத்தைக் கடத்தான். ராவணன் ஸீதையை எடுத்துப் போவதைப் பார்த்து ஸகல நதிகளுக்கும் ஆதாரமான ஸமுத்திரமும் பயந்து அலைகளை அடக்கிக்கொண்டது. மீன்களும் வர்ப்பங்களும் மறைந்தன. ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த ஸீத்த சாரண தேவ கணங்கள், "ராவண! உன் ஆயுளுக்கு இதே முடிவு" என்றார்கள். தன் மிருத்புவே ரூபமெடுத்து வந்ததைப் போன்ற ஸீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு தசமுகன் ஸங்கையில் புரூத்தான். விசாலமான வீதிகளையும் ஐன்ங்கள் நிறைந்த கட்டுகளையும் தாண்டி, ராவணன் தன் அந்தப்புரத்திற்குப் போய், முன்பு மயமென்ற அஸுரன் தன் மாயையால் விருஷ்டித்த ஒரு குகையில் ஸ்வயம்பிரபை என்ற அப்ஸரனை வைத்ததுபோல், பயத்தாலும் சோகத்தாலும் முர்ச்சையடைந்த ஸீதையைத் தன் அரண்மனையில் வைத்தான்.

பிறகு சோச முகங்களுள்ள ராக்ஷஸிகளை அழைத்து, "இவளை, உங்கள் வசத்தில் ஒப்புவித்திருக்கிறேன். ஆனாலுமே பெண்ணாவது என் உத்தரவியல்லாமல் இவளைப் பார்க்கக்கூடாது. எனக்கு நடக்கும் உபசாரம் மரியாதை பணிவிடை யாவும் இவளுக்கும்கூட நடக்கவேண்டும். தங்கம் ரத்தினங்கள் ஆடையாபரணங்கள் இன்னும் வேறு எவைகளை விரும்பினாலும் கேட்டவுடனே கொடுக்கப்பட வேண்டும். தெரிந்தாவது தெரியாமலாவது இவளுக்குப் பிரியமில்லாத காரியத்தை நீங்கள் செய்தால் அந்த பிரிவுத்தில் உங்களைக் கொல்வேன்" என்று கடுமையாக உத்தரவிட்டான்.

பிறகு அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளியில் வந்து இன்னும் செய்ய வேண்டிய காரியம் என்ன பாக்கி யிருக்கிறதென்று யோசித்துக்

- கொண்டிருக்கையில், மஹா வீரர்களும் குருரர்களும் ஒன்றிற்றும்
 45 அஞ்சாதவர்களுமான எட்டு ராக்ஷஸர்கள் எதிரில் நிற்கக்
 கண்டான். பிரஹ்மா தனக்குக் கொடுத்த வரங்களால் மதம்
 கொண்டு, அவர்களையெய் பலத்தையும் வீரத்தையும் புகழ்ந்து,
 "நீங்கள் ஆயுதபாணிகளாக இங்கிருந்து ஜனஸ்தானத்திற்குச்
 சீக்கிரமாகப் போங்கள். கர தூஷணர்கள் அங்கே இருந்தது
 50 உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா? அவர்களும் அங்கிருந்த ராக்ஷஸ
 ஸையங்களும் ராமனால் கொல்லப்பட்டார்கள். ராமனிடத்தில்
 எனக்கு எல்லையற்ற கோபம் பொங்குகிறது. பழிக்குப்பழி வாங்க
 ஸமயம் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். யுத்தத்தில் அவனைக் கொல்லா
 மல் எனக்குத் தூக்கம் வராது. கரதூஷணர்களைக் கொன்ற அந்த
 55 மஹா பாபியைக் கொண்டு, தரித்திரன் புதையலை அடைத்ததைப்
 போல் ஸந்தோஷிப்பேன். நீங்கள் அங்கே போய் இருங்கள்.
 பயப்படவேண்டாம். உங்கள் பலமும் யுக்தியுமே போதும். ராமன்
 என்ன செய்து வருகிறானென்று அடிக்கடி ஸமாசாரம் தெரிவிக்க
 வேண்டும். ஜாக்கிரதையாக இருங்கள். மோசம் போகவேண்டாம்.
 60 ராமனைக்கொல்ல எப்பொழுதும் ஸமயம் பார்த்துக்கொண்டிருங்கள்.
 கரதூஷணர்கள் நாசமடைந்த இடத்தில் நாங்கள் என்ன செய்
 வோம் என்று கவலைப்படவேண்டாம். பல யுத்தங்களில் உங்களு
 டைய பலத்தையும் தைரியத்தையும் பராக்ரமத்தையும் பார்த்
 திருக்கிறேன். ஆகையால் ஜனஸ்தானத்தில் போய் அந்த காரியத்தை
 65 முடிக்கக் கூடியவர்களென்று நம்பி உங்களை அனுப்புகிறேன்"
 என்றான். அந்த எட்டு ராக்ஷஸர்களும் அரசன் தங்களைப் புகழ்வதைக்
 கேட்டு மகிழ்ந்து, தங்கள் மாயையால் ஒருவருக்கும் தெரியாமல்
 ஜனஸ்தானத்திற்குப் போனார்கள்.

- இப்படி ராவணன் ராமனுடைய ஆசிரமத்திலிருந்து ஜானகி
 70 யைத் திருட்டுத்தனமாக எடுத்துவந்து ஆசையால் புத்தி மயங்கி
 ராமனைப் பகைத்துக்கொண்ட பிறகும் விசாரமற்று ஸந்தோஷித்
 தான்.

ததஸ்து ஸீதா மூபலப்'ய ராவண:

ஊஸம்ப்ரஹ்மஸ்து: பரிக்ருத்ய மைதி'யீம் |

ப்ரஸுத்ய ராமேண ச வைரமுத்தமம்

புஷ்வ மோஹாந் முதி'த: ஸ ராக்ஷஸ: ||

(39)

ஸர்க்கம் 55

ராவணன் ஸீதையை பிரார்த்தித்தது

ஸத்திரிய ராக்ஷஸாத கோதாந் ராவணோஷ்டௌ மஹாபலாத் |
ஆத்மநாம் புத்தி வைக்லப்யாத் க்ருதக்ருத்ய மமந்யத || (1)

அந்த ராக்ஷஸர்களை அனுப்பிவிட்டு ராவணன் ஸைவ புருஷார்த் தங்கலாயும் அடைந்ததுபோல் மகிழ்ந்தான். அல்ப புத்தியுள்ள வுனல்லவா? பிறகு ஸீதையிடத்தில் ஆசை மிகுந்து அவளையே நினைத்துக்கொண்டு அவளைப் பார்க்க விரும்பி, அதிவேகமாக அந்தப் புரத்திற்குப் போனான். அங்கே ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் ஸீதை கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பெருக, சோகத்தால் வாடி, ஸமுத்திரத்தில் பெருங்காற்றால் அடிபட்டு முழுகும் படகைப்போல் உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டான். பெண்மான் தன் இனத்தை விட்டுப் பிரிந்து வேட்டை நாங்கனால் குழப்பப்பட்டதைப்போல், ஸீதை அந்த ராக்ஷஸிகளின் வசத்தில் அகப்பட்டுக் குனிந்த தலை நிரிராமல் பூமியைப் பார்த்தபடியே இருப்பதைக் கவனித்தான். “ஆஹா! புத்தி மோசம் போனேனே! ஜனஸ்தானத்தில் என் பலத்தையும் ப்ராக் கிரமத்தையும் ஐகவரியத்தையும் விசேஷமாக வர்ணித்தேன். இப் பொழுது என் செல்வத்தையும் அதிகாரத்தையும் அவள் நேரில் பார்த்தாலும் நிச்சயமாக மலைத்து எனக்கு உட்படுவாள்” என்று எண்ணினான். அவளைப் பலவந்தமாக அழைத்துப்போய் ஒப்பில்லாத தன் அரண்மனையையும் அதிலுள்ள ஆச்சரியங்களையும் காட்டினான். மேடைகளும் உப்பரிகைகளும் மேல்மாடிகளும் விசித்திரமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. எங்கே பார்த்தாலும் அழகிய ஸ்த்ரீகள் மின்னல்கொடிகளைப்போல் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அபூர்வமான பகடிகள் அழகான கூடுகளில் மதுரமாகச் சப்பித்துக் கொண்டிருந்தன. தங்கத்தாலும் வெள்ளியாலும் ஸ்படிகத்தாலும் செய்யப்பட்ட தூண்கள் வஜ்ர வைரேரியங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு எவ்விடத்திலும் காணப்பட்டன. விசித்திரமாக அமைக்கப்பட்ட தங்கப் படிக்கட்டுகளில் ராவணன் ஸீதையுடன் ஏறும்பொழுது தூதுபி அடிப்பதுபோல் சப்த முண்டாயிற்று. அழகிய ஜன்னல்கள் தந்தத்தாலும் தங்கத்தாலும் வெள்ளியாலும் அமைக்கப்பட்டு, தங்க வலைகளால் மறைக்கப்பட்டிருந்தன. தரைகளில் நவரத்தினங் கனால் விசித்திர ரூபங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. ஓடைகளும் நடவானிகளும் அபூர்வமான புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, பல வகை மரங்களால் விளங்கின. ஸீதை யாதொன்றையும் கவனிக்காமல் துக்கத்தில் மூழ்கியிருந்தும் ராவணன் தன் அரண்மனையையும் அதிலுள்ள ஐகவரியங்கையும் அவளுக்குக் காட்டினான், அவைகளில் ஆசை வைத்துத் தன்னை அடைவானென்று எண்ணினான்.

“மஹா பஸ்சாலிகளும் சூரூரர்களும் முப்பத்திரண்டு கோடி ராக்ஷஸிகளுக்கு நான் பிரபு. வயது சென்றவர்களையும் சிறுவர்

- கனையும் பெண்டுக்கனையும் கணக்கிடவில்லை. ஒவ்வொரு வேலைக்கும் ஆபிரம் ராகுஸர்கள் நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ராஜ்யத் தையும் இந்நிலை எகல காரியங்களையும் உன்னிடத்தில் ஒப்புவித் தேன். என் உயிரையும் உன்னிடத்தில் ஒப்புவித்தேன்; என் உயிரைக் காட்டிலும் நீ பிரியமானவளல்லவா? நான் பல லோகங் களிலிருந்தும் கொண்டுவந்த எண்ணிறந்த ஸ்த்ரீகளுக்கு நீ அரசியாக இரு. என்னைப் பர்த்தாவாக அடை. வேறு யோசனை ஏன் செய் கிருய்? உனக்கு ஸ்விதத்தையே சொல்லும் என் வார்த்தையைத் தட்டாதே. உன்னிடத்தில் ஆசை வைத்த என்மேல் தயவுசெய்து என் இஷ்டத்தை நிறைவேற்று. அநேக யோஜனை விலத்திரீணமுள்ள இந்த ஸங்கையை எண்ணிறந்த ராகுஸர்கள் இரவும் பகலும் காத்து வருகிறார்கள். தேவாஸுரர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் இதை எதிர்த்து நெருங்க முடியாது. தேவ யகஷ கந்தர்வ பன்னகர்கள் இன்னும் ஸகல லோகங்களிலும் உள்ள பிராணிகள் எவரும் என் எதிரில் சிந்தாமாட்டார்கள். ராஜ்யத்திலிருந்து அடித்துத் தூரத்தப் பட்டுத் தபஸ்வி வேஷம் தரித்து, ஆயுளும் தேஜஸும் அழிந்து பரதையாகத் தபிக்கும் அல்ப மனத்தினுள் ராமனால் உனக்கு என்ன பிரயோஜனம்? என்னை அடை நான் உனக்குத் தகுந்த கணவன். ஜனங்களுக்கு யௌவனம் சிக்கிரத்தில் அழியும். ஆகையால் இங்கே என்னுடன் ஆனந்தமாகக் காலம் கழி. இனி ராமனைப் பார்ப்போ மென்ற எண்ணத்தை விடு. அவன் கனவிலாவது இங்கே வரத் தணிவானு? மஹா வேகமுள்ள காற்றைக் கயிற்றால் கட்ட முடியுமா? ஜ்வலிக்கும் நெருப்புக் கொழுந்தைப் பிடிக்க முடியுமா?
- 60 நீ என் காவலிலிருக்கும்பொழுது என்னிடத்திலிருந்து உன்னைக் கொண்டு போகக் கூடியவன் எந்த லோகத்திலும் இல்லை. எல்லை யற்ற இந்த ஸங்கராஜ்யம் உனதே. நானும் தேவர்களும் ஸகலப் பிராணிகளும் உன் அடிமைகள். என் பட்டமகிஷியாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்டு என்னுடன் ஸகல போகங்களையும்
- 65 அனுபவி.

- நீ செய்த பாபங்களுக்குப் பயனாக வனவாஸத்தை அடைந்தாய்; அது கழிந்தது. இனி நீ செய்த புண்ணியத்தின் பலத்தால் என்னுடன் இந்த ஸங்கா ராஜ்யத்தை ஆளப் போகிறாய். இந்தத் திவ்விபா பரணங்கனையும் பரிமளங்கனையும் ஹாரங்களையும் இன்னும் மனத் தால் நனைக்கக்கூடிய ஸகல போகங்களையும் அனுபவிப்போம். என் தமையானு குபேரனை ஒரு நிரிஷத்திலே ஜயித்து, அவனுடைய புஷ்பக விமானத்தை எடுத்துக் கொண்டேன். அந்த உத்தமமான விமானம் விசாலமாகவும் ஸகல போக பதார்த்தங்களால் நிறைந்ததாகவும். ஸூரியனைப்போல் பிரகாசமுள்ளதாகவும் இருக்கிறது. அதில் நாயிரு வரும் இஷ்டப்படி சஞ்சரிப்போம். தாமரையைப் போன்ற உன் அழகான முகம் துக்கத்தை அனுபவிக்க ஏற்பட்டதா?" என்று ராவணன் பலவிதமாகப் பிதற்றினான்.
- 70
- 75

அதைக் கேட்டு ஸீதை பூர்ண சந்திரனைப் போன்ற தன் முகத்தை வஸ்திரத்தால் மறைத்துக்கொண்டு பலபலவென்று கண்ணீர் உதித்தாள்.

80

இப்படிச் சோகத்தால் வாடித் தலையிடுகொண்டு சாமனியே தியானித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸீதையைப் பார்த்து ராவணன், 'ஸீதே! அக்ஷி ஸாக்ஷியாக உன் கையைப் பிடித்த கணவனைக் கைவிடுவது அதர்மமென்றெண்ணி வெட்கப்படுகிறாயோ? நம் இருவருக்கும் நிகர்ந்த ஸம்பந்தம் தெய்வகதியால் ஏற்பட்டது. இது நீஷிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது; அதர்மமல்ல. உன் பாதங்களை என் கையில் வைத்துக் கொள்ளுமேன். என்னிடத்தில் இருப்பதே உன் நான் உன் அடிமை; உன் வசப்பட்டவன். ராவணன் ஒரு பெண்ணைத் தன் வணங்கி வேண்டினான் என்பது கிடையாது. அப்படியிருக்க, ஆசாமீறி இந்தக் குறைவான வார்த்தைகள் என் வாயில் வந்தது எனக்கே ஆச்சரியமாக இருக்கிறது' என்று சொல்லி ஸீதை தனக்கு வசப்பட்டாளென்று எண்ணினான். காலம் குறுகியிட்டதல்லவா?

85

90

ஏவமுக்த்வா தஸ்க்ரீவோ மைத்ரீயீம் ஐதகாத்மஜாம் |
க்ருதாந்த வஸமாபந்தோ மமேயமிதி மத்யதே | (34)

ஸர்க்கம் 56

ஸீதை ராவணனை நிந்தித்தது

ஸா ததோக்தா து வைதேஹீ நிர்ப்பயா ஸோககர்பிதா |
ந்ருணமந்தரத: க்ருத்வா ராவணம் ப்ரத்யபாஸத | (1)

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸீதை கொஞ்சமாவது பயப்படவில்லை. பரபுருஷனுடன் நேரில் பேசுவது பதிவிரதைகளுக்குத் தகாதென்று, நடுவில் ஒரு புல்லைப் போட்டுத் தன் மனத்திலிருந்த துக்கத்தைப் சோகத்தையும் வெளியிட்டாள். "தசரதனென்று ஒரு அரசனிருந்தார். அவர் ஸத்தியஸந்தர், தர்மத்தை நியோதித்து நிறுவர். அவருக்கு சாமனென்ற புத்திரனுண்டு. அவர் ஸகல லோகங்களிலும் பிரஸீத்தி பெற்றவர். விசாலமான நேத்திரங்களை உடையவர். முழங்கால் வரையில் நீண்ட கைகளையுடையவர். ஸம்ஸுத்தைப் போன்ற தோள்களையுடையவர். மஹா தேஜஸ்வீ. தர்மாத்மா. அவரே ஸகல லோகங்களுக்கும் தெய்வம். அவரே எனக்கும் பரந்தா. இப்படிப்பட்ட சுத்தமான குலத்தில் புகுத்து, இப்படிப்பட்ட லோக சிரேஷ்டரான பரந்தாவை அடைந்து நான் அதர்மத்தைச் செய்வேனோ? அவரும் அவருடைய தம்பி லக்ஷ்மணனும் உன்னைக் கொல்லவே இஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் எனக்கு உன்னிடத்தில் கொஞ்சம்கூடப் பயமில்லை. இப்பொழுது ஏன் கம்மா இருக்கிறாரென்றால், அவருக்கு எதிரில் என்னை நீ எடுத்து வந்திருந்தால், ஐனஸ்தானத்தில் கரன் உயிரிழந்ததுபோல்

5

10

15

நீயும் புத்தத்தில் கொல்லப்பட்டுத் தரையில் விடப்பாய், தோர ரூபங்
களை யுடைய மஹாபலவான்களான உன் ராக்ஷஸர்களெல்லாம்
20 கருடனைக் கண்ட பாய்புகளைப்போல் ராகவனிடத்தில் நடுங்கு
வார்கள். கங்கையின் கரைகளை அலைகள் இடித்துத் தள்ளுவதுபோல்
தங்கக் கட்டுகளால் பிரகாசிக்கும் அவருடைய கர்மையான பாணங்
கள் உன் உடலைத் துளைக்கும். நீ இதுவரையில் தேவாஸுரர்களா
லும் கொல்லப்படாமலிருக்கிறாய்; ராமனுடன் பகைத்துக்கொண்டு
25 உயிர் தப்பமாட்டாய். யுபஸ்தம்பத்தில் கட்டிய ஆடு பிழைக்குமா?
மஹாபலசாலியான ராமன் உன் 'உயிரைக் கொண்டுபோக வந்த
காலன். அவர் கோப திருஷ்டியால் உன்னை ஒரு தரம் பார்த்தால்
அந்த க்ஷணமே நீ எரிந்து சாம்பலாவாயே! சந்திர ஸூரியர்களை
ஆகாசத்திலிருந்து அடித்துத் தள்ளுவார்; அழித்தாலும் அழிப்பார்.
30 ஸமுத்திரத்தை வற்றச் செய்தாலும் செய்வார். லீதையை உன்னிடத்திலிருந்து
விடுவிக்காமல் இருப்பாரா? உன் ஆயுளும் ஐகவரிய
மும் பலமும் பாராக்கிரமும் அழிந்தன. உன்னால் லங்கை நாதனற்று
விதவையாயிற்று.

என் பர்த்தாவுடன் வாரித்துக்கொண்டிருந்த என்னைப் பல
35 வந்தமாக எடுத்துக்கொண்டு வந்தாயே. இந்தப் பாவம் உனக்கு
சுகத்தைக் கொடுக்குமென்று எண்ணினாயா? காட்டிற்கு ஓடி வந்த
அந்தப் பரதை என்னை என்ன செய்ய முடியும் என்று கேட்டா
யல்லவா? அவர் தெய்வ பலத்தையுடையவர்; மஹாதேஜஸ்தி; பாப
மற்றவர்; இல்லாவிட்டால் துஷ்ட ஜாதுக்களாலும் ராக்ஷஸர்
40 களாலும் நிறைந்த இந்த தண்டகரணியத்தில் தனியாக வாழிப்
பாரா? அவருடைய சரமாரியால் உன் கர்மமும் பலமும் விரியுமும்
கொழுப்பும் துஷ்டத்தனமும் அழியும். பிரானிகள் ஆயுள் குறுகி
மரண மடையும்பொழுது விபரீத காரியங்களைச் செய்கின்றார்கள்.
நீயும் உன் ராக்ஷஸர்களும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் அழியும் காலம்
45 வந்ததால் என்னைப் பலவந்தமாக எடுத்து வரவேண்டுமென்று
உனக்குப் புத்தியுண்டாயிற்று. யாகசாலையில் தரப்படக்கூடிய
யாக பாத்திரங்களாலும் ஹோமகுண்டம் அலங்கரிக்கப்பட்டு,
வேத மந்திரங்களால் அந்த ஸ்தலம் சுத்தி செய்யப்பட்டு அதில்
ஹோமங்கள் நடக்கும்பொழுது, சண்டாளன் அதை நெருங்க
50 முடியுமா? தர்மத்திலிருந்து ஒருபொழுதும் விலகாத ராமன் அந்த
யக்ஞபுருஷனைப்போன்றவர்; அவருடைய பிரியத்தால் அலங்கரிக்கப்
பட்டு பராக்கிரமத்தால் சுகழிக்கப்படும் நான் அந்த அக்னி
குண்டத்தைப் போன்றவன். சண்டாளனான நீ என்னை நெருங்க
முடியுமா? ராஜ ஹம்ஸத்துடன் தாமரையோடைகளில் எப்பொழு
55 தும் ஆனந்தமாக விளையாடும் பெண் ஹம்ஸம், நானற் காட்டி
லிருக்கும் நீர்க்காக்கையைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்குமா? பிரக்ஞ
யுற்ற இந்தத் தேகத்தை நீ கயிற்றால் கட்டு, வெட்டு, கடித்துத் தின்று
விடு. இந்த சரீரத்தையாவது பிராணனையாவது காப்பாற்றவேண்டு

இது ப்ரதிஸ்டாடிஷ்ட ராகுப்போ ராவணை ந. தா: |
 அபேராக வறிகளம் இக்மூ: ஸமதிஸிப் ப்ரதிக்குறைய து: |
 கோர ரூபமுள்ள அந்த ராகுபிகள ஸீஸதையை அகோகவனத்திற் கொண்டு

— அ. த. லை. 33 க
 போப் ஸவத்தார்கள்.
 (பக்கம் 155 பாரக்க)

மென்று எனக்குக் கவலையில்லை. அழிவற்ற அபகீர்த்தியை ஒரு பொழுதும் ஸம்பாதித்துக்கொள்ளமாட்டேன்” என்று கோபித்துக் கடுமையாகப் பேசி அவனை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் மௌனமாக இருந்தான். 60

ராவணன் அதைக் கேட்டுக் கோபம் மேலிட்டு அவனுக்கு மிகுந்த பயத்தை உண்டுபண்ண விரும்பி, “ஸீதே! ஒரே வார்த்தை சொல்லுகிறேன், கேள். இன்றுமுதல் பன்னிரண்டு மாதங்களுக்குள் நீ என்னைக் கணவனாக அடையவேண்டும், இல்லாவிட்டால், என் காலைவளை ஆகாரத்திற்காகச் சமையற்காரர்கள் உன்னைத் துண்டித்துப் பக்குவம் செய்வார்கள்” என்று அதட்டினான். பிறகு ராக்ஷஸிகளைப் பார்த்துக் கோபத்துடன், “இவனுடைய கீவத்தை அழித்து அதிசீக்ரவத்தில் இவனை எனக்கு உட்படுத்தவேண்டும், ஒருவருக்கும் தெரியாமல் அசோகவனத்தில் இவனை வைத்துக் காப்பாற்றுங்கள். நயத்தாலும் பயத்தாலும் காட்டில் யானையை வசப்படுத்துவதுபோல் இவனை எப்படியாவது எனக்கு வசப்படுத்த வேண்டும்” என்று கடுமையாக உத்தரவு செய்து, மஹா கோபத்துடன் பூமியைப் பிளப்பவன் போல் தரையைக் காலால் உதைத்து விட்டு அங்கிருந்து போனான். கோரகுபமுன்னஅந்த ராக்ஷஸிகள் ஸீதையை அசோகவனத்தில் கொண்டுபோய் வைத்தார்கள். 65 70 75

அது எல்லா காலத்திலும் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் மதங்கொண்ட பக்ஷிகளாலும் விளங்கிற்று. ஆனால், ஸீதையோ பெண் புலிகளிடத்தில் அகப்பட்ட மாணப்போல் அந்த ராக்ஷஸிகளிடத்தில் அகப்பட்டுப் பயந்து ஏக்கம் பிடித்து, அவர்களுடைய கோர ரூபங்களைப் பார்த்து ஒன்றும் தோன்றாமல், தன் பிரிய நாயகனும் இஷ்ட தெய்வமுமான ராமனையே எப்பொழுதும் தியானித்துக் கொண்டிருந்தான். 80

ந வித்தீதே தத்ரது ஸர்ம மைதி¹ஸீ

ஹிருப நேத்ராபி² ரநிவ தர்ஜிதா |

பநிம் ஸ்மரந்தீ த³யிதம் ச தை⁴வதம்

விசேதநாபூ⁵த ப⁶ய ஸோக பிடி⁷தா ||

(36)

ஸர்க்கம் 57

லக்ஷ்மணன் ராமனிடத்திற்குப் போனது

ராக்ஷஸம் மிருக¹ரூபேண சரந்தம் காமரூபிணம் |

நிலத்ய ராமோ மாரீசம் தூர்ணம் பநி² நிவந்ததே || (1)

மீன் ரூபமெடுத்து வந்த மஹாமாயாவியான மாரீசனைக் கொன்று ராமன் ஸீதையைப் பார்க்க விரும்பி, அதி வேகமாகத் திரும்பி வரும்பொழுது அவருக்குப் பின்புறத்தில் ஒரு கரி கோரமாக ஊர்வியிட்டது. அதைக்கேட்டு ராமனுக்குப் பயத்தால் மயிர்க்கூச்சம்

- 5 உண்டாயிற்று. “ஐயோ! நரீ இப்படி ஊரையிடுவது அபசருன மாயிற்றே. ஸீதை ராகுஸர்களால் கொல்லப்படாமல் ஷேமமாக இருக்கவேண்டுமே. மாரீசன் இறக்கும்பொழுது நான் கத்தினது போல் ஸீதைதையையும் லக்ஷ்மணனையும் கூப்பிட்டது வீணாகாதே. அதைக்கேட்டு லக்ஷ்மணன் என்னிடத்தில் ஓடி வருவானென்றும்,
- 10 ஸீதைதைய விடுவானென்றும், அவள் அதைக்கேட்டால் கானிக்குரு மிடத்திற்கு உடனே லக்ஷ்மணனை அனுப்புவாளென்றும், அப் பொழுது ராகுஸர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து, ஸீதைதையக் கொல்லலா மென்றமல்லவா அவன் இப்படிச் செய்தான். பொன்மாண்பு போல் ரூபமெடுத்து என்னை ஆசிரமத்திலிருந்து வெகு தூரத்திற்
- 15 கப்பால் அழைத்துப்போய், என் பாணத்தால் அடிப்பட்டு இறக் கையில், ‘ஹா லக்ஷ்மணா! ஹா ஸீதே’ என்று கத்தினது இதற்காக வல்லவா? இந்தப் பெரும் காட்டில் தனியாக இருக்கும் லக்ஷ்மண னும் ஸீதையும் ஷேமமாக இருக்கவேண்டுமே. ஜனஸ்தானத்தில் ராகுஸர்களை நான் கொன்றதுமுதல் அவர்கள் எனக்குக் கெடுதி
- 20 செய்ய ஸமயம் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கோரமான பல அபசருனங்கள் காணப்படுகின்றனவே” என்று நரீயின் ஊரையைக் கேட்டதாலும், மாரீசன் மான் ரூபத்துடன் தன்னை ஆசிரமத்தி லிருந்து வெகுதூரம் இழுத்துக்கொண்டு போனதாலும் என்ன கெடுதி நேர்ந்ததோ என்று ஸந்தேகித்து ஜனஸ்தானத்தை நோக்கி
- 25 விரைவாகச் சென்றார். அப்பொழுது மிருகங்களும் பகிகளும் கோரமாகக் கூவிக்கொண்டு அவருக்கு இடமாகப் போயின. அந்த அபசருனங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு இன்னும் அதிவேகமாக ஆசிரமத்தை நோக்கி ஓடி வருகையில், லக்ஷ்மணன் காந்தியற்ற முகத்துடன் எதிரில் வந்தான்.
- 30 ராமன் அவனிடத்திற்குப் போய், தன்னைப்போல் அவனுக்கும் முகம் வாடித் துக்கம் மேலீட்டிருப்பதைப்பார்த்து, ராகுஸர்கள் நிறைந்த வனத்தில் ஸீதைதையத் தனியாகவிட்டு வந்ததைப்பற்றிக் கடுமையாகக் கோபித்தார். அவனுடைய இடது கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கோபமும் துக்கமும் தாங்காமல், “அடே லக்ஷ்மணா!
- 35 ஸீதைதையத் தனியே விட்டு இங்கே வந்தாயே. என்ன காரியம் செய்தாய்? நீ செய்தது மிகவும் பிசகு. அவன் அபாயமில்லாமல் ஷேமமாக இருக்கவேண்டுமே. அதைப்பற்றி ஸந்தேகமென்ன? எந்தத் துஷ்டமிருகங்களால் கொல்லப்பட்டானோ? ராகுஸர் களால் தின்னப்பட்டானோ? மஹா ஸாதுவான ஜனகமஹாராஜ
- 40 னுடையபுத்திரியை நம்முடன் அழைத்து வந்தது இதற்காகவா? அவளை ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்ற முடியாத நமது வீரீயத்தைச் சுடவேண்டும். நம்மை நம்பி வந்த ஒரு பெண்ணைக் காப்பாற்ற முடியாத நமக்கு ஆபுதங்களால் என்ன பிரயோஜனம்? என் பயத்திற்குத் தகுந்தபடி பல அபசருனங்கள் காணப்படுகின்றன.
- 45 லக்ஷ்மணா! ஸீதைதைய ஷேமமாக உயிருடன் காண்போமா? ஜனக

ருண்டய பெண்ணல்லவா? அவரிடத்தில் அவளை ஐக்கிரதையாக ஒப்புவிக்கவேண்டாமா? காக்கை முதலிய பகலிகளும் நரி மான் முதலிய மிருகங்களும் ஸூரியனைப் பார்த்துக் கத்துகின்றன. ஐானடி கேஷமமாக இருப்பாளா? இந்த மஹாபாபியான மாரீசன் மான்ரூபம் தரித்து என்னை ஆசிரமத்திலிருந்து வெகுதூரம் இழுத்துக்கொண்டு போனான். எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு அவளைக் கொன்றேன். சாகும்பொழுது அவன் நிஜரூபத்தை எடுத்து ஸீதையைமீட்ட உன்னைமீட்ட ஏமாற்றினான். யாதோருகாரணமும் இல்லாமல் என் மனம் ஸத்தோஷமற்றுக் குன்றியிருக்கிறது. இடது கண் துடிக்கிறது. ஸீதை ஆசிரமத்தில் இருக்கமாட்டாள். எவனும் கொண்டுபோகப்பட்டாளோ? இறந்தாளோ அல்லது நடுவழியில் இழுக்கப்படுகிறாளோ? ஸீதையை இனி காம் ஆசிரமத்தில் பார்க்கப் போகிறதில்லை என்பது நிச்சயம்."

50

55

மதஸ்ச மே தீத மிஹாப்ரஹ்ருஷ்டம்
சக்ஷஸ் ஸவ்யம் குருதே விகாரம் |
அஸம்ஸயம் லக்ஷ்மண நான்தி ஸீதா
ஹ்ருதா ம்ருதா வா பதி வர்ததே வா || (25)

ஸர்க்கம் 58

ராமன் பிரலாபித்தது

ஸ தீருஷ்ட்வா லக்ஷ்மணம் தீதம் ஸூரத்யே தீஸரதா த்மஜ: |
பர்யப்ருச்சீத தர்மாத்மா வைதேஹீ மாகீதம் விநா || (1)

ஸீதையைத் தனியாகக் காட்டில் விட்டு வந்த லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து ராமன் கேட்டார். "லக்ஷ்மண! நான் தண்ட காரணயத்திற்குப் போகப் புறப்படும்பொழுது, என்னுடன் வருவேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்த ஸீதையை எங்கே விட்டுவந்தாய்? ராஜ்யத்தை இழந்து தீனனாக காட்டிற்கு ஓடும் என்னைக் கைவிடாமல் என்னுடன் ஸகல கஷ்டங் களையும் அனுபவித்த ஐானடி எங்கே? தேவஸந்தீகனைப் போல் அழகி அவள். என்னுடைய கைவிட்டவளும் எனக்கு அருமையானவள். அந்த ஸீதை எங்கே? அவளில்லாமல் ஒரு முகர்த்தமாவது என் உயிர் தரிக்குமா? தங்கத்தின் கார்த்தியையுடைய அந்த ராஜ புத்திரி இல்லாமல் ஸகல லோகங்களிலும் அபிபதியாக இருப்பதையும் நான் வேண்டேன். என் உயிர் தோழியான ஐானடியை உயிரோடு காண்போமா? நான் பதினான்கு வருஷங்கள் வனவாஸம் செய்த கிறேன் என்று செய்த பிரதிக்கை பொய்யாகாமல் நிறைவேறுமா? அவளைப் பிரிந்த துக்கத்தால் நானும் இறந்து நீயும் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போன பிறகாவது, பீண்ணியவதியான கைகேயி ஸூகப் படுவாளா? அப்பொழுதாவது அவளுடைய எண்ணங்கள் நிறை

5

10

15

- வேறுமா? தன் புத்திரன் ராஜ்யத்தை ஆளும்பொழுது, அவன்
 கர்வத்தால் தலைதெரியாமல், எண்ணப்பெற்ற கௌஸ்தவையும்
 20 தனக்கு மரியாதை செய்யவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திப்பானே.
 புருஷனையும் இழந்து, பிள்ளையையும் பறிகொடுத்து, சக்கனத்திக்கும்
 அடிமைப்படவேண்டுமா? ஜானகி பிழைத்திருந்தால் ஆசிரமத்
 திற்குப் போவேன். வேறு விதமாக நேர்தால் இப்பொழுதே
 25 உயிரை விடுவேன். நான் ஆசிரமத்திற்குப் போனவுடன் ஸீதை
 சிரித்த முகத்துடன் என்னை எதிர்கொண்டு வந்து பேசாவிட்டால்
 அப்பொழுதே உயிரை விடுவேன். லக்ஷ்மண! ஜானகி பிழைத்திருக்
 கிறாள், இல்லையா? சொல். அல்லது நீ அவளை விட்டு வந்தபிறகு
 30 ராஜ்யஸர்க்களால் கொல்லப்பட்டானோ? செல்வமாக வளர்க்கப்பட்
 டவள். ஒரு நாளும் துக்கத்தை அறியாதவள். சிறுபெண். என்னை
 விட்டுப் பிரிந்து ஏக்கம் கொண்டு தவிக்கிறாளோ? அந்தத் துஷ்ட
 ராஜ்யஸன், 'ஹா! லக்ஷ்மண' என்று கபடமாகக் கத்தினைதைக்
 கேட்டு நீயும் பயந்தாயென்று நினைக்கிறேன். அதை என் குரலென்று
 எண்ணி ஸீதையும் பயந்து, என்னைத் தேடிவர உன்னை அனுப்பி
 35 இருக்கிறாள். ஆகையால் இவ்வளவு சீக்கிரமாக வந்திருக்கிறாய். எப்
 படியிருந்தாலும் ஸீதையை அந்தக் காட்டில் தனியாக விட்டு
 வந்தது பெரும் கஷ்டம். ராஜ்யஸர்களுக்கு நம்மைப் பழிவாங்க
 ஸமயம் கிடைத்ததல்லவா? கரதுஷணர்கள் மடித்தது முதல்
 அவனைச் சேர்த்தவர்கள் ரோஷம் கொண்டு நமக்குக் கெடுதி செய்யக்
 40 காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நர மாம்ஸத்தில் அதிகப் பிரீதி
 யுள்ள அந்தத் துஷ்டர்கள் ஸீதையைக் கொன்று தின்றிருப்பார்
 களென்று எண்ணுகிறேன். இது நிச்சயம். ஐயோ இவ்விதமான
 கஷ்டத்தில் அகப்பட்டு என்ன சொப்பேன்! இதையும் நான் அனு
 பவிக்கவேண்டிய கர்மபலனே" என்று ஸீதையையே நினைத்துப்
 45 புலம்பிக்கொண்டு ராமன் லக்ஷ்மணனுடன் ஜனஸ்தானத்தை
 கோக்கி வந்தார்.

- இப்படி லக்ஷ்மணனைக் கோபித்து, பரிதாகத்தாலும் வெகு
 தூரம் ஓடிவந்த சிரமத்தாலும் முகம் வாடிக்கூறுத்து உஷ்ணமாகப்
 பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு ஆசிரமத்திற்கருகில் வந்தார். அங்கே
 50 ஸீதையைக் காணவில்லை. ஆசிரமத்திற்குள் போய் பார்த்தார்.
 அங்கும் காணவில்லை. அவ்விடத்தைப் பார்த்தவுடன் தானும்
 அவளும் அங்கே விளையாடி ஆனந்தமாகக் காலம் கழித்த
 இடங்களில் தேடியும் அவளைக் காணாமல் சொல்ல முடியாத
 துக்கத்தை அடைந்தார்.

ஸ்வமாஸ்ரமம் ஸம்பர்விகா'ஹ்ய விரோ

விஹார தே'ஸா நதுஸ்குத்ய காமஸ்ரீதி |

ஏதத் ததி'த்யேவ நிவாஸ பூ'மென

ப்ரஹ்ருஷ்டரோமா வ்யதி'தோ ப'பூ'வ |

ஸர்க்கம் 59

ராமன் பிரலாபிக்குது (தொடர்ச்சி)

அதாப்ரமா துபாவ்ருத்த மந்தரா ரகுதத்தீத: |

பரிபர்வச்சீ ஸௌமித்திரிம் ராமோ துக்கஸ்தீதம் புந: || (1)

ஆசிரமத்திலிருந்து திரும்பிவரும் லக்ஷ்மணனை ராமன் கடுவழியில் ஸந்தித்து அவன் துக்கப்படுவதைக் கண்டு, “ஈ இருக்கிறாயென்று உன்னை நம்பி ஐரணியை உன் வசத்தில் ஒப்புவித்து விட்டு வந்தேனே. அவனைத்தனியாக விட்டு இங்கே ஏன் வந்தாய்? உன்னைப் பார்த்தவுடன் ஸீதைக்கு ஏதோ பெரிய கெடுதி நேர்த்திருக்கிறதென்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தோன்றுகிறது. ஸீதை இல்லாமல் ஈ மாத்திரம் தனியாக வருவதைத் தூரத்தில் கண்டவுடன் என் இடது கண்ணும் இடது கையும் மார்பும் துடித்தன” என்றார்.

ஸீதையின் குருமான வார்த்தைகளால் புண்ணியிருந்த லக்ஷ்மணனுடைய மனதில் ராமனுடைய வார்த்தைகள் நாராசம்போல் துளைத்தன. ஆனாலும் தன் துக்கத்தையும் கோபத்தையும் அடக்கிக் கொண்டு, “அண்ணா! வேண்டுமென்று காரணமில்லாமல் ஸீதையை விட்டு நான் இங்கே வரவில்லை. வெகு குருமான வார்த்தைகளால் அவன் என்னைக் கோபித்து இங்கே அனுப்பினான். இல்லாவிட்டால் நான் தங்களுடைய கட்டளையை மீறுவேனா? ஹா லக்ஷ்மண, ஹா ஸீதே, என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்” என்று தாய்கள் கதறினதுபோல் எங்கள் காதில் விழுந்தது. ஸீதை அதைக் கேட்டுப் பயந்து அழுது கொண்டு, தங்களுடத்தில் வைத்த ஸ்நேஹத்தால் தனக்கு நேரும் ஆபத்தையும் மறந்து, “லக்ஷ்மணா! ஓடு, ஓடு. இங்கே நீற்காதே” என்றான். இப்படிப் பல தடவை என்னைக் கட்டளையிட்டான். தங்களுடைய மஹிமையை நான் அறிந்ததால் அதற்கு உட்படாமல், “ரகுவீரனுக்கு பயத்தை உண்டாக்கக்கூடிய ராகுஸர்களை எந்த லோகத்திலும் காணேன். இது அவருடைய குரல் அல்ல. வேறு ஏவனோ நம்மை மோசம் செய்ய இப்படிச் சத்துகிறான். தாங்கள் கவலைப்படவேண்டாம். ஸகல லோகங்களையும் ஸகலப் பிராணி களையும் ரக்ஷிக்கும் சக்தியுள்ள ரகுநாதன் எவ்விதத்திலும் அவருக்குத் தாழ்ந்த என்னையும் ஸ்திரீயான தங்களையும் பார்த்து, என்னைக் காப்பாற்றென்று அல்லமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுவாரா? புருஷோத்தமனுள் அந்த மஹா வீரனுக்கு இது தகுமா? எந்த ராகுஸனோ, எந்தக் காரணத்தாலோ ராமனுடைய குரலைப்போல், காப்பாற்று காப்பாற்றென்று அலறியிருக்கிறான். மேலும் ‘லக்ஷ்மணா! என்னைக் காப்பாற்று’ என்று சொன்ன வார்த்தைகள் நிச்சயமாக ராமனுடைய குரல் அல்ல. அதிற்கும் இதற்கும் வெகு பேதமுண்டு. தாங்கள் இதைப்பற்றிக் கவலைப்படக்கூடாது. தாங்கள் மற்ற ஸ்திரீ களைப்போல் ஏன் விசாரப்படுகிறீர்கள்? என்னை அங்கே அனுப்ப

- வேண்டாம். இதுவரையில் பிறந்தவனாவது இனி பிறப்பவனாவது யுத்தத்தில் ராமனை எதிர்த்து நிற்பவன் எவ்வகைத்திலும் இடையாது. ஸகல தேவர்களும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் ராமனை யுத்தத்தில் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியுமா?" என்று எவ்வளவோ சொன்னேன். ஆனால் லீதை புத்தி மயங்கி நான் சொல்வதைக் கவனிக்கவில்லை. தானை தானையாகக் கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டோ யாதொரு பாபத்தையும் அறியாத என்னைப் பார்த்து, 'அடே துஷ்டா! நீ என்னிடத்தில் மிகுந்த ஆசை கொண்டு என் பர்த்தா இறக்கும் ஸமயம் பார்த்து என்னைக் கைப்பற்றவல்லவா நீனைக் கிருஷ்? உன் எண்ணம் நிறைவேறுது. நீயும் பரதனும் ஒன்றுகூடி யோசனைசெய்து, அதிசீக்கிரத்தில் ஸமயம் வாய்த்தவுடன் ராமனைக் கொல்வேன் என்று அவனிடத்தில் உறுதிசொல்லி வந்திருக்கிறாய். இல்லாவிட்டால் அவனிடத்தில் எவ்வையற்ற பத்திவைத்து அவரைப் பின் தொடர்ந்து வந்தாயோ? அவருக்கு மஹா ஆபத்து நேர்ந்து உயிரை இழக்கும் ஸமயத்தில் கவலையற்றிருப்பது போதாதா? கவலைப்படும் என்னையும் வஞ்சக வார்த்தைகளால் ஏமாற்றுகிறாயா? நீ ராமனுக்குப் பரமசத்தரு. அவரைக் கொல்ல ஸமயம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவன், மஹாகபடன். எனக்காகவே அவருடன் வந்திருக்கிறாய். இல்லாவிட்டால் அவர் காப்பாற்றுவாரில்லாமல் தவிக்கும்பொழுது கவலையற்று, கம்மாரிருப்பாயா?" என்று ஒரு நாளும் சொல்லாத கொடிய வார்த்தைகளைச் சொன்னான். அதைக்கேட்டு எனக்குக் கோபம் பிறந்தது, கண்கள் சிவந்து உதடுகள் துடித்தன. அதைப் பொறுக்க முடியாமல் அங்கிருந்து புறப்பட்டு வந்தேன்" என்றார்.
- 60 ஆனால் ராமன் ஐரவியை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் புத்தி கலங்கி, "எப்படியிருந்தாலும் அவனை விட்டு நீ இங்கே வந்தது முற்றிலும் பிசுரு. பெரிய கெடுதிக்கு இடமாயிற்று. ராக்ஷஸர்கள் எனக்கு ஒரு பொருட்டல்லவென்று உனக்குத் தெரியாதா? லீதை கடித்து சொன்ன வார்த்தைகளைப் பொறுக்கமுடியாமல் நீ வந்தது பிசுரு. ஸ்த்ரீகளுக்கு விவேகமில்லாமலிருப்பது ஸ்ரஹஸ்தம். அதிலும் லீதை கோபத்தால் புத்தி மயங்கியிருப்பவள். விவேகியான பருஷன் அதை லக்ஷ்யம் செய்வானா? நீ கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்து என் கட்டளையை மீறினது நல்லதல்ல. அவன் உன்னால் பூஜிக்கத்தகுந்தவன்; ஸ்த்ரீ; கோபத்தால் புத்தி சிதறியிருப்பவன்; நானே உன்னைக் கட்டளைபிட்டிருக்கிறேன். லீதை எதைச் சொன்னாலும் நீ கோபிக்கக்கூடாது. அப்படி அவளுடைய வார்த்தைகளைப் பொறுக்க முடியாவிட்டாலும் வேறு எங்கேயாவது மறைந்திருந்து அவனைக் காப்பாற்றவேண்டும். மாஸ்ரூபம் தரித்து என்னை வெகுதூரம் ஆரிரமத்திலிருந்து அகையச்செய்த மாரீசன், நான் விளையாட்டாக பிரயோகித்த பாணத்தால் அடிபட்டு மடிந்தான். சாகும்பொழுது மாஸ்ரூபத்தை விட்டு உண்மையான ராக்ஷஸ ரூபத்தை எடுத்து, 'ஹா

வஷ்மண! ஹா ஸீதே! என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்' என்று என்
குரலுப்போல் தீனமாகக் கதறினான். அதைக்கேட்டு ரீயும் ஜான
கியை விட்டு இங்கே வந்தாய்."

ஸ்ராவணதேவைய நதா'ரீதயா கீ'ரா
ஸ்வரம் மமாலம்பீ'ய விதூ'ர ஸம்ஸ்ரவம் |
உதா'ஸ்ரூதம் தத்'வசநம் ஸுதா'ருளாம்
த்வமாக'தோ யேந விஹாய மைதி'ஸீம் || (27)

ஸர்க்கம் 60

ராமன் பிரலாபித்தது (தொடர்ச்சி)

ப்'ருமா மால்ரஜுமானஸ்ய தஸ்யாதோ' வாமலோசநம் |
ப்ராஸ்ப்'ரச் சாஸ்க'ஸத்' ராமோ வேபது'ஸ்கா ப்யஜாயத || (1)

ராமன் அதிவேகமாக ஆசிரமத்தை நோக்கி வரும்பொழுது
இடது கண்களின் கீழ் இமை துடித்தது; கால் இடறிற்று; தேகம்
நடுங்கிற்று. இந்த அபசருணங்கள் அடிக்கடி கேர்ந்ததைப் பார்த்து,
"ஸீதை க்ஷேமமாக இருக்க வேண்டுமே" என்று சொல்லிக்கொண்டு,
அவளைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசையுடன் ஆசிரமத்தில் புருந்
தார். அது குணியமாக இருந்தது. அவருக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை.
வேகத்தால் தாவிச் சென்று கைகால்களை உதறிக்கொண்டு,
ஸீதை வழக்கமாக இருக்குமிடங்களை ஒவ்வொன்றாகத் தேடினர்.
ஹேமந்தருதுவில் தாமரை ஓடைகள் புஷ்பங்களற்றுக் காந்தி
குறைந்திருப்பது போல் அந்தப் பர்ணசாலை ஸீதையிலாமல், காந்தி
யற்றிருந்தது. மரங்களில் இலைகளும் மலர்களும் வாடி வண்டுகள்
மெதுவாகச் சப்தம் செய்துகொண்டிருந்ததைப் பார்த்தால், மரங்கள்
ஸீதையை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் தேம்பித் தேம்பி அழுவது
போல் தோன்றிற்று. பசுளிகளும் மிருகங்களும் ஸந்தோஷமற்றிருந்
தன. வனதேவதைகள் அங்கங்கிருந்து ஓடிப்போயின. ஆசிரமத்தில்
மான்'தோல்களும் தர்ப்பைகளும் தர்ப்பாஸனங்களும் வழக்கமான
இடங்களில் இல்லாமல் சிதறிக்கிடந்தன. ஸீதையிலாத அந்த ஆசிர
மம் ஒரே குணியமாக இருக்கக் கண்டு ராமன் துக்கம் தாங்காமல்
அடிக்கடி பிரலாபித்தார்.

"ஸீதையை எவன் எடுத்துப்போனானோ? எவன் கொன்றானோ?
எங்கே வழி தப்பித் திரியினானோ? ராக்ஷஸர்களால் தின்னப்பட்
டானோ? விஷயாட்டாக ஒளிந்துகொண்டிருக்கிறானோ? அல்லது
இந்தக் காட்டில் பயந்து மறைந்து கொண்டிருக்கிறானோ? புஷ்பங்
களைப் பறிக்கப் போயிருக்கிறானோ? தாமரை ஓடைகளில் ஸ்நானம்
செய்யப் போனானோ? கோதாவரீக்குப் போனானோ?" என்று புலம்
பிக்கொண்டு வெகு ஜாக்கிரதையாக அவளைத் தேடியும் காணவில்லை.
சோகத்தால் கண்கள் சிவந்து, பித்துப் பிடித்தவரைப் போல் ஒரு
மரத்திலிருந்து மற்றொரு மரத்திற்கும், மலையிலிருந்து மலைக்கும், நதி

- யிரிருந்து நதிக்கும் ஓடி அலைந்தார். ஒரு கடம்பை மரத்தைப்
 30 பார்த்து. "என்தைக்கு உன்னிடத்தில் விசேஷ பிரீதியல்லவா? அவனைக்
 கண்டாயா? தெரிந்தால் சொல். சொல்லமாட்டாயோ? பில்வமரமே!
 என்தை உன் இளந்தளிப்போல் அழகிய நிறத்தை யுடையவன். பிதாம்
 பரத்தை உடுத்தியிருப்பான். உன் பழங்களைப் போன்ற ஸ்தனங்
 களையுடையவன். உன் தோழியை எங்கேயர்வது பார்த்தாயா? நீயும்
 35 சொல்லமாட்டாயோ? வெண்பாலை மரமே! உன்னிடத்தில் மிகுந்த
 அன்புவைத்த ஐரனவி பிழைத்திருக்கிறாளோ இல்லையோ? நீயும்
 சொல்லமாட்டாயோ? மருத மரமே! உன்னைப்போன்ற துடைகளை
 யுடைய என் நாயகியைக் கண்டாயோ? நீயும் சொல்லமாட்டாயோ?
 மஞ்சாடிமரமே! நீ தளிர்த்துப் பூத்து வண்டுகளின் மதுரமான
 40 சப்தத்துடன் விளங்குகிறபடியால் ஏதோ ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்
 தைச் சொல்லப் போகிறாய். என்தை இருக்குமிடம் உனக்குத் தெரி
 யுமா? நீயும் சொல்லமாட்டாயோ? அசோக மரமே! உன்னைப்பார்ப்
 பவர்களின் சோகத்தைப் போக்குவதாக உனக்கு இந்தப் பெயர்
 விடைத்தது. அதற்குத் தகுந்தபடி என் பிரிய நாயகி இருக்குமிடத்
 45 தைக் காட்டி, சோகத்தால் தவிக்கும் என்னைச் சோகமற்றவனாகச்
 செய். நீயும் சொல்லமாட்டாயோ? பனைமரமே! உன் பழங்களைப்
 போன்ற ஸ்தனங்களையுடைய என் பாரியை எங்கே? என்னைப்
 பார்த்தும் உனக்கு இரக்கமில்லையா? நீயும் சொல்ல மாட்டாயோ?
 காவல் மரமே, உன் பழம்போல் பளபளப்பான சரீரம்
 50 வாய்ந்த என்தை இருக்குமிடத்தை அறிந்தால் சொல். கோங்கு
 மரமே! புஷ்பங்களால் நிறைந்த உன்னைப் பார்க்கையில் மிகுந்த
 ஸந்தோஷமுண்டாகிறது. என்தை உன் புஷ்பங்களைக் கண்
 டால் மிகுந்த பிரீதியடைவான். அவனை எங்கேயாவது பார்த்தாயா?"
 என்று இப்படி மா கடம்பு ஆச்சா பலா மருதாணி மாதுளை வேங்கை
 55 முதலிய செடிகளையும் மல்லிகை சிறு மல்லிகை சம்பகம் தாழை
 முதலிய செடிகளையும் ஒவ்வொன்றாகக் கேட்டுக் கொண்டே பித்துப்
 பிடித்தவரைப்போல் அந்த வனமெங்கும் திரிந்தார்.
- அவைகள் பதில் சொல்லாததால் தன்னிடத்தில் அன்பு இல்லை
 என்றெண்ணி, ஒருவேளை மிருகங்களாவது சொல்லாதா என்று,
 60 "மாணா! உன்னைப்போன்ற கண்களையுடைய என்தையைக் கண்டா
 யோ? நீ சொல்லமாட்டாய். யானையே! உன் துதிக்கையைப்போன்ற
 துடைகளையுடைய என்தையை நீ பார்த்திருப்பாய். எங்கே போனான்?
 நீயும் சொல்லமாட்டாய். புனியே! அந்த யானையும் மாறும் எவ
 னிடத்திலோ பயந்து ஒன்றும் சொல்லவில்லை. நீயோ மஹாசூன்
 65 ஒன்றிற்கும் அஞ்சமாட்டாய். தைரியமாகச் சொல். உன்னைப்போல்
 அழகாக நடக்கும் என்தையைப் பார்த்தாயல்லவா? நீங்கள் ஒருவரும்
 சொல்லமாட்டீர்கள்.

"ஹா எந்தே! உன்னைக் கண்டுபிடித்து விட்டேன்; என் ஒரு
 கிறாய்! என்னிடத்திலிருந்து தப்ப முடியுமா? மரங்களின் மறைவில்

ஏன் நிற்கிறாய்? ஓடாதே! நான் இவ்வளவு வேண்டியும் ஏன் பதில் சொல்லவில்லை? நில், நில். என்னிடத்தில் தயவில்லையா? எல்லா மீறிப் பரிஹாஸம் செய்வது உன் வழக்கமல்லவே. அப்படியிருக்க என்னிடத்தில் ஏன் இவ்வளவு அலக்ஷ்யம்? இதோ உனது மஞ்சள் பட்டாடை தெரிகிறது. நீ ஓடும்பொழுது கண்டுவிட்டேன். ஓடாதே நில். ஒரு வேளை அவன் உயிரே ராடிக் லையோ? இருந்தால் இவ்வளவு கஷ்டப்படும் என்னைப் பார்த்துப் பொறுக்க மாட்டானே! ஆகையால் யாரால் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டானோ? நரமாம்ஸத்தில் பிரியமுள்ள ராக்ஷஸர்கள் நான் இல்லாத வேளை யில் அவனைக்கொன்று அங்கங்களை வெட்டித் தின்றவிட்டார்களோ? அழியிய பல் வரிசையையும் உதடுகளையும் மூக்கையும் குண்டலங்களையும்முடையதாகப் பூண சந்திரனைப்போன்ற அவனுடைய முகம் இப்பொழுது கணையறற்றுக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். நாளில்லாமல் பயந்து கதறிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ராக்ஷஸர்கள் வந்து, சம்பக மலரின் நிறம் வாய்ந்து ஹாரம் முதலிய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸீதையின் கழுத்தைக் கடித்து ரத்தத்தைக் குடித்தார்களோ? வளை சங்கிவி முதலிய பூஷணங்களால் விளங்கி, தனீர்களைப்போல் மிருதுவான அவனுடையகைகளை அந்தக் கொடியவர்கள் கடித்துத் தின்றார்களோ? அப்பொழுது அவன் எப்படிப் பரிதவித்தானோ? அங்கங்கள் எப்படித் துடித்தனவோ? நடுக்காட்டில் பிரயாணிகள் கூட்டமாகப் போகும்பொழுது தங்களுடன் வந்த பெண்ணைத் துஷ்ட மிருகங்கள் தின்னும்படி விட்டுப்போவதைப் போல், உனக்கு ஸகல பந்துக்கள் இருந்தும் ராக்ஷஸர்கள் உன்னைக் கொன்று தின்னும்படி அநாதையாக விட்டேனே. லக்ஷ்மண! நீ மஹா புத்திரசாலியல்லவா? ஸீதை எங்கேயாவது உன்கண்ணில் பட்டாளா? ஹா ஸீதே! ஏன்னை விட்டு எங்கே போனாய்? என்று அடிக்கடி கதறிக்கொண்டு காட்டிலிருந்து காட்டிற்கு ஓடினார். சிலவிடங்களில் வேகத்தால் சுழன்றார். சிலவிடங்களில் கொடிகளைக் கண்டு ஸீதையைப் பார்த்தது போலெண்ணித் திகைத்து நின்றார். சிலவிடங்களில் ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு பித்துப் பிடித்தவனைப் போல் அலுந்தார்.

இப்படிக் காடுகளிலும் மலைத் தாழ்வரைகளிலும் அலைந்து அலைந்து எவ்விடத்திலும் தேடித் காணாமல், ஆசைவிடாமல், இன்னும் மறுபடியும் தேடவேண்டுமென்று எண்ணமுண்டாவி அலைப ஆரம் பித்தார்.

ததா³ ஸ க³த்வா விபுலம் மஹத்³ வநம்
பரீத்ய ஸர்வம் த்வத³ மைத்ரி³ஸீம் ப்ரதி |
அநிஷ்டி³தாஸு: ஸ சகார மார்சு³ளே
புத: ப்ரியாயா: ஸிரமம் பரிஸ்ரமம் ||

ஸர்க்கம் 61

ராமன் பிரலாபித்தன (தொடர்ச்சி)

தீருஷ்ட்வாஸ்ரம பதீம் ஸூத்ரம் ராமோ - ஸரதா த்மஜ: |
ரஹிதாம் பரிணஸாஸாம் ச வித்வஸ்தா ந்யாஸதா திச: | (1)

- ஆசிரமத்திலுள்ள பரிணஸாஸியில் ஸீதைையைக் காணாமல் ஆணைம் முதலியவை நான்கு புறங்களிலும் சிதறியிருக்கக் கண்டு, அந்தக் காடுகளில் தேடியும் காணாமல் ராமன் கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு, “லக்ஷ்மண! ஸீதை எங்கேயிருக்கிறாள்? எங்கே போயிருப்பாள்? எவன் எடுத்துப் போயிருப்பான்? எவனாவது கொன்று தின்றிருப்பானே? ஸீதே! விளையாட்டாக மரங்களில் மறைந்திருந்தால் பரிஹாஸம் செய்தது போதும், ஓடிவா, நான் துக்கப்படுவதைப் பார்க்கவில்லையா? நீ பிரியத்தான் விளையாடும் மான்குட்டிகள் உன்னைக் காணாமல் நனைத்து நனைத்துக் கண்ணீர் விடுகின்றன. லக்ஷ்மண, ஸீதை அகப்படாவிட்டால் நான் பிழைத் திருக்கமாட்டேன். ஐயோ! நான் இறந்து பரலோகத்திற்குப் போனால் அங்கே மஹாராஜாவைக் காண்பேனே. அவர் ‘பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் வனத்தில் வளிக்கிறேன்’ என்று என்னிடத் தில் நீ பிரதிக்கை செய்ததால் உன்னை வனத்திற்கு அனுப்பினேன். அந்தக் காலம் முடிவதற்கு முன் இங்கே ஏன் வந்தாய்? நீ துஷ்டன், கட்டுப்பாடில்லாதவன், ஸத்தியமற்றவன், சீ, சீ’ என்றால் நான் என்ன பதில் சொல்வேன்? பிரக்ஞையற்று தீனாக, எண்ணங்கள் யாவும் வீணாக, பிறர் பரிதவிக்கும்படி சோகத்தால் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் என்னை, ஸீதே! பொய் சொல்லுமறவனைக் தேற்றி கைவிடுவதுபோல், சிக்கிரத்தில் கைவிட்டு எங்கே போனாய்? லக்ஷணங்கள் யாவும் பொருந்திட உத்தமஸ்தீ? இப்படிச் செய்வது நியாயமா? நான் உன்னைப் பார்க்காவிட்டால் நிச்சயமாக உயிரை விடுவேன்” என்று எவ்வளவு புலம்பியும் அவனைக் காணவில்லை. ஆழமான சேற்றில் அகப்பட்ட வானையைப்போல் ராமன் பிரமிப் பதைப் பார்த்து, எப்பொழுதும் அவருடைய ஓதித்தையே கோரும் லக்ஷ்மணன், “மஹாநுபாவ! வருந்தவேண்டாம். நாம் தேடுவோம். இந்த வனத்தில் பல குகைகளுண்டு. காடுகளில் ஸஞ்சரிப்பதில் ஐனனகிக்கு மிருந்த பிரியமுண்டு. ஆகையால் இந்தக் காட்டில் வேடிக்கையாக எங்கேயாவது ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பாள். அல்லது, தாமரையோடையிலோ மீனும் கொச்சிலும் நிறைந்த நதியிலோ ஸ்நானம் செய்யப் போயிருக்கிறாளோ? அல்லது, முன்போல் மறைந்திருந்து வேடிக்கையாக நம்மை அடையச் செய்ய எண்ணி இப்போது எங்கேயாவது ஒளிர் திருக்கிறாளோ? அல்லது நாம் பயப்படவேண்டுமென்று இந்தக் காட்டில் எங்கேயாவது மறைந்திருக்கிறாளோ? நாம் தன்னைத்

தேடிச் கண்டுபிடிக்கட்டும் என்று நமக்குத் தெரியாத இடங்களில் பதுங்கியிருக்கிறார்களோ? தங்களுக்குப் பாரியையை விட்டுப் பிரிவது எப்பொழுதாவது நேருமா? அவளைத் தேடிச் கண்டுபிடிப்போம். இந்த வனத்தில் ஒவ்வோரிடத்திலும் ஐக்கிரதையாகப் பார்ப்போம். இதைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாம்" என்று ஸமாதானம் செய்தார்.

40

இப்படி ஸ்வேகத்தாலும் பிரியத்தாலும் லக்ஷ்மணன் சொன்ன வார்த்தைகளைக்கேட்டு ராமன் கொஞ்சம் ஆறுதலடைந்து, தைரியப்படுத்திக்கொண்டு எந்தையை மறுபடியும் தேட ஆரம்பித்தார். புஷ்பங்களைப் பறிக்க எங்கே போயிருக்கிறார்களோ என்று காடுகளில் தேடினார். விசித்திரமான தாதுக்களைத் தேடுவதற்காக எங்கே போயிருக்கிறார்களோ என்று மலைகளில் தேடினார். அன்னங்களும் நீர்க்கொழிகளும் மணல் திட்டுகளில் உட்கார்ந்திருக்கும் அழகைப் பார்க்க ஆசைகொண்டவளாகையால் ஒருவேளை எங்கே போயிருக்கிறார்களோ என்று ஆறுகளில் தேடினார். மலர்ந்த தாமரைப் புஷ்பங்களால் விளங்கும் ஓடைகளில் ஸ்நானம் செய்வதில் பிரியமுள்ளவளாகையால் அங்கே தேடினார்.

45

50

இப்படி மலைத்தாழ்வரைகளிலும் குகைகளிலும் சிகரங்களிலும் அந்த மலையின் நான்கு புறங்களிலும் தேடியும் எந்தையைக் காணவில்லை. அப்பொழுது ராமன், "லக்ஷ்மண! எல்லாவிடங்களிலும் தேடிப் பார்த்தோமே! ஐயோ! எந்தையைக் காணவில்லையே! என்ன செய்வேன்?" என்று கதறினார். மஹாதேஜஸுவியான தன் அண்ணன் தண்டகாரண்யத்தில் அநாதையைப்போல் பிராணிப்பதைப் பார்த்து, லக்ஷ்மணன் துக்கம் மெலிட்டு, "முன் காலத்தில் மஹாவில்குணு பரிசுக்கரவர்த்தியை ஐயித்துக் கட்டி மூன்று லோகங்களையும் மீட்டார். எந்தையை எடுத்துப்போன அந்தப் பாபியைத் தாங்களும் அப்படியே கண்டு பிடித்துக் கொண்டு, அவளை மீட்டு வருவீர்கள்" என்று அதிகப்பிரியத்துடன் தேற்றினார். அதைக் கேட்ட ராமன் துக்கம் தணிவாமல், இந்தக் காட்டையும் ஓடைகளையும் இந்தமலையையும் அருவிகளையும் குகைகளையும் வெகு ஐக்கிரதையாகத் தேடினேனே! என் பிராணநாயகியைக் காணவில்லையே. என்ன செய்வேன்?" என்று புலம்பி எந்தையை விட்டுப்பிரிந்த சோகம் தாங்காமல் ஒரு முகூர்த்தம் வரையில் மூர்ச்சையடைந்து, பிரக்ஞையற்று, தேகம் மெலிந்து அசைவற்று உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்தார். பிறகு, "ஹாப்ரியே" என்று அடிக்கடி அவரிக் கலகலவென்று கண்ணீர் உதிர்த்தார். அப்பொழுது அவருக்குப் பரம மித்திரான லக்ஷ்மணன் எல்லா தர்மங்களையும் அறிந்தவரானதால், வணக்கமாகக் கை கூப்பிக்கொண்டு பலவிதமாக ஸமாதானம் சொன்னார். ராமனோ

55

60

65

70

- 75 அதைக் கொஞ்சமும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் எதையைக் காணாததுக்கத்தால் அடிக்கடி புலம்பினார்.

அநாத்ருத்ய து தத் வாக்க்யம் லக்ஷ்மணோஷ்டபுடாச் சபுதம் |
அபர்ஸயம்ஸ் தாம் ப்ரியாம் ஸீதாம் ப்ராக்ரோஸத் ஸ புத:புத: || (33)

ஸர்க்கம் 62

ராமன் பிரலாபித்தது (தொடர்ச்சி)

ஸீதா மபர்ஸயத் த்ர்மாத்தமா காமோபஹத சேதத: |
விவஸாப மஹாபாஹூக ராம: கமல லோசத: | (1)

- 5 த்ர்மாத்தமாவும், த்ர்மத்திற்கு விரோதமில்லாத ஆசையை அனுஷ்டிப்பவருமான ராமன் எதையைப் பறிகொடுத்துக் கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பெருகச் சோகத்தால் புத்திமயங்கி, எதைத ஸமீபத்திலில்லாவிட்டாலும் ஆசைக்கு வசப்பட்டு அவன் எதிரில் விற்பதுபோல் எண்ணி பிரலாபித்தார். அதை நம்மால் வர்ணிக்கவும் முடியுமா? “ஸீதே! உனக்கு அசோக புஷ்பங்களிடத்தில் மிகுந்த பிரீதியுண்டு. ஆகையால் அதன் மீனைகளால் உன் தேகத்தை மறைத்துக் கொள்ளுகியும், என்ன பயன்? உன்னை நான் பார்த்துவிட்டேன், என் சோகத்தை
- 10 அதிகப்படுத்துவதைத் தவிர உனக்கென்ன லாபம்? இனம் வாழை மரங்களைப்போன்ற உன் துடைகளை இளம் வாழைகளால் ஏன் மறைத்துக்கொள்ளுகியும்? நான் உன்னைப் பார்த்துவிட்டேன். வினாயாட்டாகக் கோங்குமரங்களடர்ந்த வனத்தில் போய் ஒளிந்து கொள்ளுகியே, பரிஹாஸம் செய்தது போதும். என் துக்கம் தாங்க முடியவில்லை. மிகவும் களைத்திருக்கிறேன். இதற்குமுன் இந்தப் பரிஹாஸமே எனக்குப் பிரியமாக இருந்தது. இப்பொழுது வெறுப்பை உண்டாக்குகிறது. மேலும் இந்த ஆசிரமத்தில் இப்படிச் செய்வது தகாது. பரிஹாஸத்தில் உனக்கு மிகுந்த பிரீதியென்று எனக்குத் தெரியும். விசாலமான கண்களை உடையவனே! சிச்சிரம்
- 20 வா. கீ இல்லாமல் இந்த ஆசிரமம் குன்யமாக இருக்கிறது. லக்ஷ்மண! ராக்ஷஸர்கள் எதையை எடுத்துப் போய் கொண்டு தின்றவது இருக்கவேண்டுமென்பது சிச்சயம். நான் இப்படி பிரலாபிக்கும்பொழுது அவன் என்னை அலக்ஷ்யம் செய்யமாட்டான். இந்த மான்குட்டங்கள் கண்ணீர்விடுவதைப் பார்த்தால் எதைத ராக்ஷஸர்களால் தின்னப்பட்டாளென்று சொல்வது போலிருக்கிறது. உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனே! பதிவிரதா ஸிரோமணியே! அழகில் ஒப்பில்லாதவனே! எங்கே போய் விட்டாய்? கீ இவ்விதமாகக் கொடிய கதியை அடைந்தது கைகேயியின் எண்ணப்படி ஆயிற்றல்லவா? எதையுடன் அபோத்யையிவிருந்து புறப்பட்டு வந்து எதையில்லாமல் என் அந்தப்
- 30

புரத்தில் எப்படிப் புதுவேன்? வீரியமற்றவனென்று லோகத்
 திலுள்ளவர்களெல்லாம் என்னை நிந்திப்பார்களே! பிராணனை
 வைத்துக்கொள்ள எனக்கு சத்தியில்லை என்பது லீதை என்னை
 விட்டுப் போனபிறகே தெரிகிறது. வனவாசம் முடித்து நான்
 அயோத்யைக்குப் போனபிறகு ஐனக சக்கரவர்த்தி என்னைக்
 கண்டு, "ராம! ஷேமமாய் வந்து சேர்ந்தாயா? குழந்தை லீதை
 ஷேமமாயிருக்கிறதா?" என்று விசாரித்தால், அவருடைய
 முகத்தை எப்படிப் பார்க்கத் துணிவேன்? அவருக்கு ஐனக
 யிடத்தில் மிகுந்தபிரீதி. அவனை இழந்து நான்மாதிரம் வருவதைக்
 கண்டால் துக்கத்தால் மூர்ச்சையடைவார் என்றே எண்ணுகிறேன்.
 அயோத்யைக்குத்தான் ஏன் திரும்பிப்போகவேண்டும்? பரதனால்
 ஆளப்பட்டுச் செழித்திருந்தாலும் எனக்கு அங்கே ஆகவேண்டிய
 தென்ன? லீதையில்லாமல் ஸ்வர்க்கமும் எனக்குச் சூன்யமாகவே
 தோன்றும். லக்ஷ்மண! என்னை இந்த வனத்தில் விட்டு அயோத்
 யைக்குத் திரும்பிப்போ. லீதைபை இழந்தும் நான் உயிரோடி
 ருப்பேனா! பரதனை மார்போடணத்து, "இந்தப் பூமியை ஆண்டு
 வரும்படி ராமன் உனக்கு அனுமதி கொடுத்தார்" என்று சொல்.
 கௌஸல்யையையும் ஸுமித்திரையையும் கைகேயியையும் விதிப்படி
 வணங்கி, அவர்களுடைய சொல்லித் தவறாமல் எந்தப் பாடுபட்
 டாவது அவர்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும், இது என் கடட்டினை, லீதை
 காணாமற் போனதையும் சோகத்தால் நான் மரணமடைந்ததையும்
 என் தாய்களிடத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும்" என்று,
 சொல்லி லீதையில்லாமல் சூன்யமான அந்தக் காட்டில் ராகவன்
 அலைத்து தீனமாகப் புலம்புகையில் லக்ஷ்மணனும் பயந்து முகம்
 வாடி மனம் குன்றி ஏங்கினார்.

இதி விஸபதி ராகவே ஸுதி'தே
 வநமுபக்'மய தயா விநா ஸு'வேஸ்யா |
 ப'ய விகல முக்'ஸ்து லக்ஷ்மணோபி
 வ்யதி'தமநா ப்'ருஸமாதுரோ ப'பூ'வ || (21)

ஸர்க்கம் 63

ராமன் பிரலாபித்தது (தொடர்ச்சி)

ஸ ராஜபுத்ர: ப்ரியயா விஹீத:
 காமேந ஸோகேத ச பி'ய்மநாத: |
 விஷாத'யத் ப்'ராதர மார்தருபோ
 பூ'யோ விஷாத'ம் ப்ரவிவேஸ தீவ்ரம் || (1)

ராமன் லீதைபை விட்டுப் பிரிந்து அவனையே நினைத்துக்கொண்
 டிருப்பதாலுண்டான ஆசையாலும் அவனை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்
 தாலும் வாட்டப்பட்டு, அதைப் பார்த்த லக்ஷ்மணனும் துக்கத்
 தால் தவிக்க; மறுபடியும் சேரக்க் கடலில் மூழ்கினார். கண்ணீர்

- 5 பெருக, உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு ஸீதைையைக் காணாமல் மிகுந்த துக்கமடைந்தார். லக்ஷ்மணன் வருந்துவதைக் கண்டு அந்தத் துக்கம் இன்னும் அதிகமாகி, அந்த ஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி பிரலாபிக்க ஆரம்பித்தார். "இந்த லோகத்தில் என்னைப் போன்ற பாபி இருப்பானென்று எண்ணவில்லை. கடலில் அலைகளைப்
- 10 போல் வரும் சோகங்கள் ஒன்றின்பின் ஒன்றாக என் மனத்தையும் வருத்தவதையும் பிளக்கின்றன. பூர்வ ஜன்மத்தில் நான் வேண்டிய வரையில் பாபங்களைச் செய்திருக்கவேண்டும். இப்படி துக்கத்தின் மேல் துக்கம் நேருவது அதன்-பயனையன்றி வேறல்ல. நன்றாக யோசித்துப் பார்த்தால் நான் ராஜ்யத்தை இழந்ததும் பந்துக்களை விட்டுப் பிரிந்ததும் என் தாயை விட்டுப் பிரிந்ததும் என் பிதா இறந்ததும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து துக்கமென்றவெள்ளத்தைப் பெருக்குகின்றன. நான் இந்தச் சூன்யமான வனத்திற்கு வந்தபிறகு தேகசிரமத்தால் அநேகலாம் அடங்கியிருந்தன. அனைத்த நெருப்பு விறகுகளால் மறுபடியும் பற்றி எரிவதுபோல், ஸீதைையை விட்டுப்
- 20 பிரிந்த துக்கத்தால் இப்பொழுது அவை அதிகமாக என்னை வருந்துகின்றன. என் பிரியநாயகியான ஸீதை சிறுபெண்; மிகவும் பசுந்தவள்; மேன்மையான தன்மையை உடையவள்; ராக்ஷஸர்கள் அவளை எடுத்து ஆகாச மார்க்கத்தில் போகும்பொழுது பயத்தால் அடிக்கடி கதறியிருப்பானல்லவா? லோஹிதமென்ற உத்தமமான சிவப்புச் சந்தனம் பூசத்தருந்த அவளுடைய அழகிய ஸ்தனங்கள் ரத்தத்தால் பூசப்பட்டுப் பார்க்க விகாரமாக இருக்குமே. மதுரமாகவும் மிருதுவாகவும் ஸ்பஷ்டமாகவும் பேசும் ஸீதையின் முகம், கருண்டு கறுத்த முன்னுச்சி மயிர்களால் குழப்பட்டிருக்கும் அழகை நினைக்க நினைக்க எனக்குத் துக்கம் தாங்கவில்லையே. ராகுவிடத்தில் அகப்
- 30 பட்ட சந்திரனைப்போல் அந்த முகம் ராக்ஷஸர்களிடத்தில் அகப் பட்டு என்ன பாடுபடுகிறதோ? என்னிடத்தில் சீங்காத பிரீதியுள்ள ஸீதையின் கழுத்தில் உத்தமமான ஹாரங்களும் மாலைகளும் பிரகாசிக்குமே! ஐயோ! அவள் தனியாக இருந்த ஸமயத்தில் ராக்ஷஸர்கள் அவளைப் பிடித்து கழுத்தைக் கடித்து ரத்தத்தைக் குடித்தார்களோ? நானும் இல்லாமல் அந்தப் பெரிய காட்டில் தனியாக இருக்கையில் ராக்ஷஸர்கள் வந்து பிடித்திழுக்கும்பொழுது பயந்து நடுங்கி நான்கு புறங்களிலும் மிரண்டு பார்த்து கம்மைக் காணாமல், அன்றில் பகிழைப் போல் எப்படித் ததறினோ? லக்ஷ்மண! கோதாவரிக் கரையில் இந்த இடத்திலேயே நானும் ஸீதையும் யாவற்றையும் மறந்து வர்ணிக்க முடியாத ஸுகங்களை அனுபவித்திருக்கிறோம். அவையெல்லாம் எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. இப்பொழுது இவ்விடத்தைப் பார்த்தால் சூன்யமாக வெறுப்பை உண்டாக்குகிறது. அந்தக் காலத்தில் இவ்விடமே எனக்கு எவ்வளவு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுத்ததென்று சொல்லமுடியுமா? நான் ஸீதையிடத்தில் வைத்திருந்த அன்பைப்போல் லோகத்தில் ஒரு
- 45

வனும் ஒரு ஸ்திரீயிடத்தில் வைத்திருக்கமாட்டானென்றும், சதி கேளிகளில் நான் மஹா நிபுணனென்றும் கர்வமடைந்திருந்தேன். இந்த இரண்டு விஷயங்களிலும் எந்த என் கர்வத்தைக் கெடுத்தான். முன்பு அயோத்யையிலிருக்கும்பொழுது என் பெற்றோர்களுடன் வளர்த்தபடியால், ஸர்க்கோசமில்லாமல் இஷ்டப்படி என்னுடன் அனுபவிக்க முடியவில்லை. வனத்திற்கு வந்த பிறகு யாருடைய நிர்ப்பந்தமும் இல்லை, எங்கள் மனம் போனபடியெல்லாம் அனுபவித்தோம்.

50

ஒரு நாள் கோதாவரியில் அவளும் நானும் வெகுநேரம் ஐஸ்க்ரீட் செய்துகொண்டிருந்தோம். எனக்குக் களைப்பு மேலிட்டுக் கரையேற வழிபார்த்தேன். ஸுலபமாக ஏறக்கூடிய துறைகள் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. முடிவில் ஒரு கற்பாறை தென்பட்டது. அந்த வழியாய் ஏறிப்போகலாமென்று உத்தேசித்தேன். என் பார்வையால் எந்த என் எண்ணத்தை அறிந்து, இன்னும் அதிகமாக என்னை சிரமப்படுத்த ஆசைகொண்டு, தான் அந்தக் கற்பாறையில் முந்தி ஏறிக்கொண்டான். நான் பிறகு அங்கே போய், எந்த மூலையைப் பிடித்து ஏறிப்போனாலும் அதை மறைத்துக் கொண்டு என் முகத்தில் ஐஸ்தை வாரி இறைத்து நான் ஏறமுடியாமல் தோற்றுப் போனதைப் பார்த்துக் கைகொட்டிச் சிரித்தான். அதுவரையில் தோல்வி இன்னதென்றே அறியாதவனாகையால் வெட்கத்தால் தலை குனிந்து நின்றேன். நீ என்னைப்பற்றி அடிக்கடி மெச்சிக்கொண்டிருக்கிறாய் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். 'என்னை விட்டு உன் ஸீடத்தில் வந்து, 'நீங்கள் மஹா பராக்கிரமசாலிகள்; நீனைத்த காரியங்களை உடனே முடிக்கும் சக்தியுள்ளவர்கள்; புருஷஸிரேஷ்டர்கள்; நானே கேவலம் ஒரு பெண்பிள்ளை. நீங்கள் வேண்டியாவதற்கும் யுத்தத்திற்கும் அடிக்கடி வெளியில் போடுகிறார்கள். எங்களுக்கு வீட்டைவிட்டுக் கிளம்ப யோக்கியதை எங்கே? நீங்கள் ஒரு காரியத்தை நீனைத்தால் அது முடியாமலிருக்குமா? உன் அண்ணன் இன்று என்னால் ஐயிக்கப்பட்டார். அதற்குக் காரணம் இன்னதென்று தெரியவில்லை' என்று இப்படி இன்னும் பலவிதமாக உன் ஸீடத்தில் பரிஹாஸம் செய்தது உனக்கு ரூபகமில்லையா?

55

60

65

70

75

"நதிகளுக்குள் ஸிரேஷ்டமான இந்தக் கோதாவரியிடத்தில் என் பிராணநாயகியான எந்தைக்கு மிகுந்த பிரீதி. ஒரு வேளை இங்கே வந்திருப்பானோ? ஆனால் என்னைவிட்டுத் தனிதாக ஒரு பொழுதும் இங்கே வருவதில்லை.

80

தாமரைையைப் போன்ற முகத்தையும் தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களையுமுடைய எந்தை அந்தப் புஷ்பங்களைப் பறிக்க ஒரு வேளை எங்கேயாவது போனானோ? ஆனால் நானில்லாமல் தாமரை புஷ்பங்களைப் பறிக்க அவள் போகமாட்டாள். புஷ்பங்களால் நிறைந்த மரச்சோலையில் பல பகழிகள் மதுரமாக சப்திக்

85

- வின்றனவே. ஒரு வேளை இங்கிருப்பாரோ? அப்படியும் இராது. தனியாக இங்கே வரப் பயப்படுவானே! நேர ஸூரியர் இந்த லோகத்தில் பிராணிகள் செய்யும் பாப புண்யங்களையும், சொல்லும் பொய்யையும் உண்மையையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாயல்லவா!
- 90 என் பிரிய நாயகி எங்கே போனாள்? அல்லது யாராவது எடுத்துப் போனார்களா? சோகத்தால் தபிக்கிறேன். என்னிடத்தில் உண்மையைச் சொல். காற்றோ! ஸகல லோகங்களிலும் உனக்குத் தெரியாத விஷயம் ஒன்றுமில்லையே. என் மனைவி யாராவது எடுத்துப் போகப் பட்டாளா? இறந்தாளா? வழி தப்பி அலைகிறாளா?
- 95 உண்மையைச் சொல்" என்று சோகத்திற்கு வசப்பட்டுத் தேகம் இளைத்து பிரக்ஞையற்றுப் புலம்பினார். அதைக் கண்டு லக்ஷ்மணனுக்கும் அடங்காத துக்கமுண்டாயிற்று. ஆனாலும் அந்த ஸமயத்தில் அவர், தானும் துக்கத்திற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாதென்று மனத்தை தைரியப்படுத்திக்கொண்டு, "அண்ணா! தங்களுக்கு இயற்
- 100 கையான உத்தம குணங்களெல்லாம் இப்பொழுது எங்கே போயின? துக்கப்பட்டது போதும். அதைரியப்படவேண்டாம். மறுபடியும் இந்த வளமெங்கும் தேடுவோம். உத்ஸாஹமுடையவர்கள் எவ்விதமான கஷ்டம் நேர்த்தாலும் தைரியத்தை விடுவதில்லை" என்று மஹா தைரியசாலியான இளைப்பெருமான் சொன்னார். அதை
- 105 ராமன் கொஞ்சம்கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல் தைரியத்தைவிட்டு துக்கத்திற்கு இடம் கொடுத்து மறுபடியும் பிரலாபிக்க ஆரம்பித்தார்.

இதிலே ஸௌமித்ரி முதர்கிர பெளருஷம்
புருவத்த மார்தோ ரகு'வம்ஸ வர்த'த: |
ந சித்தயாமாஸ த்'குதிம் விமுக்தவாத்
புதஸ்ச து'க்கம் மஹத'ப'யுபாக'மத் ||

(20)

ஸர்க்கம் 64

ராமன் ஸீதைையைத் தேடினது

- ஸ தீ'நோ தீ'தயா வாசா லக்ஷ்மணம் வாக்க்யமப்'ரவீத் |
ஸர்க்'ரம் லக்ஷ்மண ஜாநீஹி கீ'தவா கோ'தா'வரிம் நதீ'ம் || (1)
- இருவரதன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து மிகவும் தினமாக, "கீ அதி வேகமாக கோதாவரிக்குப் போய் ஸீதை புஷ்பங்களைப் பறிக்க அங்கே போனாள் என்று அறிந்து வா" என்றார். லக்ஷ்மணன் அப்படியே போய்த் தேடிப் பார்த்தும் ஸீதைையைக் காணாமல்,
- 5 "அண்ணா! எல்லாத் துறைகளிலும் தேடிப் பார்த்தேன். பல தடவை உதக்கக் கூப்பிட்டும் ஒருவரும் பதில் சொல்லவில்லை. அவன் எவ்விடத்திற்குப் போயிருக்கிறான் என்று என்னால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை," என்றார். அதைக் கேட்டு ராமர் மிகவும் திடுக்கிடப்பட்டு, தானே கோதாவரிக்குப் போய் "அம்மா

கோதரவரி! ஸீதை எங்கே இருக்கிறாள்? சொல்" என்று கேட்டார். 10
அங்கிருந்த ஸகல பதார்த்தங்களும் கோதாவரியும் ராவணனிடத்தில்
பயப்பட்டு, ஸீதைக்கு நேர்ந்த ஆபத்தைத் தெரிவிக்கவில்லை. அவை
கனெல்லாம் கோதாவரியைப் பார்த்து. "ராமன் இவ்வளவு துக்கப்
படுகையில் ஸீதையின் விருத்தார்த்தத்தைச் சொல்லாமலிருப்பது
பிசகு; அவசியம் சொல்லவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தும் 15
கோதாவரி ராவணனுடைய கோரரூபத்தையும் குரூர்கூத்தயங்களை
யும் நிரீனத்துப் பயந்து ஒன்றும் சொல்லாமலிருந்தாள். ஸீதையைப்
பார்க்கும் விஷயத்தில் அந்த நதி தேவதை உதவி செய்வா
ளென்று நம்பியிருந்த ராகவன் ஆசையற்று, "லக்ஷ்மண! இந்தக்
கோதாவரியும் ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லையே. நான் ஸீதையின் 20
மாதா பிதாக்களிடத்தில் இந்தக் கோரமான ஸமாசாரத்தை
எப்படித் தெரிவிப்பேன்? ராஜ்யத்தை இழந்து வனத்தில் கிடைக்
கும் பதார்த்தங்களால் எப்படியோ பிழைத்துக் கொண்டிருந்த
எனக்கு, அந்த துக்கங்கள் யாதொன்றும் தோன்றாமல் ததரியம்
சொல்லி ஸந்தோஷப்படுத்தி வந்த ஜானகி போய்விட்டாளே. 25
பந்துக்களும் மித்திரர்களும், பாம்பையுமில்லாமல், ஒருஷணம் ஒரு
யுகமாய் இருக்குமே. ஸீதையைக் காணும் வரையில் மந்தாவினீ,
ஜனஸ்தானம், பிரஸ்ரவணம் முதலிய எல்லா இடங்களிலும் தேடு
வேன். மஹா வீரியமுள்ள இந்த மிருகங்களும் என்னை அடிக்கடி
பார்த்து ஏதோ ஸமாசாரத்தை அடையாளங்களால் தெரிவிக்க 30
யதனம் செய்கின்றன என்று நிரீனக்கிறேன்" என்றார்.

பிறகு அந்த மிருகங்களை நோக்கிக் கண்ணீர் கண்களை மறைக்க
வ்ருகிறார்களே! ஸீதையைக் கண்டிருக்கிறோ?" என்று கேட்டார்.
உடனே அவைகள் எழுந்து ஆகாசத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு 35
தென்நிசையையினாக்கி ஓடி, அடிக்கடி ராமலக்ஷ்மணர்களைத் திரும்பிப்
பார்த்தன. லக்ஷ்மணன் அந்த அடையாளங்களால் நடந்த
விருத்தார்த்தங்களைத் தெரிந்து கொண்டு, ராமனைப் பார்த்து,
"அண்ணா! தாங்கள், 'ஸீதை எங்கே?' என்று கேட்டவுடன்
இந்த மிருகங்கள் எழுந்திருந்து பூமியையும் தென்நிசையையும் 40
ஆகாசத்தையும் காட்டிக்கொண்டு ஓடுகின்றன. ஸீதையை எவ்நா
அபஹரித்துக் கொண்டு ஆகாசமார்க்கமாகத் தெற்கே சென்றிருக்
கிறனென்று வெளிப்படுகின்றது. ஆகையால், ராஜஸர்கள்
வளரிக்கும் தென்மேற்குத் நிசையில் தேடிக்கொண்டு போவோம்.
ஸீதையையாவது பார்க்கலாம்; அல்லது அவளைக் கண்டுபிடிக்க
உபாயமாவது ஏற்படும்" என்றார். ராமனும் அதை அங்கீகரித்து 45
லக்ஷ்மணனுடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தென்நிசையில்
ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு போனார்.

அவர்கள் அவளைப்பற்றி பேசிக்கொண்டு போகையில், வழியில்
அவருடைய தலையில் இருந்து புஷ்பங்கள் பூமியில் உதிர்ந்து
கிடப்பதைக் கண்டு, ராமன் துக்கம் மேலிட்டு, "லக்ஷ்மண! 50

பார்த்தாயா? நான் காட்டிலிருந்து பறித்து வந்து அதிகப் பிரியத் துடன் ஸீதைக்குக் கொடுத்த புஷ்பங்கள் இவைகளே; ஸந்தேகமில்லை. இனிமேல் அவளைக் கண்டுபிடிக்க ஒரு உபாயம் நினைத்திருக்கிறது. எப்படியாவது அவளை மீட்டு வராமல் விடு 55 கிறதில்லை. என்னிடத்திலுள்ள விரியத்தால் ஸூரியன் இவைகளை வாட்சமல் காப்பாற்றிவருகிறான்; காற்றும் கவர்ந்து செல்லவில்லை. பூமி தேவியும் இவற்றைத் தாங்கிக் காத்துவருகிறான்" என்று ஸந்தோஷித்தார்.

பிறகு மலையருவிகளால் விளங்கும் பிரஸ்ரவணவிரியைப் பார்த்து 60 "பர்வத சிரேஷ்ட! அழகில் ஒப்பில்லாத என் பிராணநாயகியைக் கண்டாயா?" என்று கேட்டார். தன் வார்த்தைகளின் அந்த மலையிலிருந்து பிரதித்வனியாக வந்தன. அதைக் கேட்டு ராமன் தனக்கு அது பதில் சொல்லாமலிருப்பதுமன்றித் தான் படும் கஷ்டத்தைப் பார்த்துப் பரிகாசம் செய்ததாக நினைத்துக் கடுங்கோப மடைந்தார். உடனே சரிமறம் அல்ப மிருகத்தை பார்ப்பதுபோல் 65 அதை உக்கிரமாய் வெறித்துப் பார்த்து "தங்கப் ப்ரதிமையைப் போன்ற ஸீதையை இந்த ஷுணத்தில் கொண்டுவா, இல்லா விட்டால் உன்னைத் தூண்டுதலாகப் பிளப்பேன்" என்று கர்ஜித்தார். ப்ரதித்வனி செய்ததால் தான் ஸீதையை பார்த்ததாகச் சொன்னது போலிருந்தும், ராவணனிடத்திலிருந்து பயத்தால் ஸீதை இருக்குமிடத்தை அது தெரிவிக்கவில்லை. அதைப் பார்த்து ராமன் கோபத்தை அடக்க முடியாமல், "அடே துஷ்டா! 70 என் பாணங்களால் உன்னை எரித்துச் சாம்பலாக்குகிறேன். இங்கே புல் செடி மரம் ஒன்றுமில்லாமல் எவரும் ஸஞ்சரிக்க முடியாமல் செய்கிறேன். லக்ஷ்மண! ஸீதை போன இடத்தை அறிந்தும் இந்த நதி சொல்லவில்லையல்லவா? இருக்கட்டும். அவன் இருக்கு மிடத்தை இந்த ஷுணமே தெரிவிக்காவிட்டால் சொட்டு ஜலமில்லாமல் இதை வற்றச் செய்கிறேன் பார்" என்று, கண்களில் நெருப்புப் பொறி பறக்க நான்கு புறத்திலும் பார்த்தார். ஒரு 80 பெரிய காலடியும் அதன் பக்கத்தில் சிறிய காலடிக்கும் பூமியில் காணப்பட்டன.

ஸீதை ராவணனைக் கண்டு பயந்த ஆசிரமத்தை நோக்கி ஓடும் பொழுது அந்த ராகுஸன் துரத்த, அவன் அங்குமிங்கும் ஓடித் தப்ப முயன்றாளென்று தெரிந்தது. அதற்கு சமீபத்தில் 85 விலிலும் அம்பறைகளும் ரதமும் சிள்ளு பின்னமாகக் கிடந்தன, அதைக்கண்டு ராமன் பயந்து, "லக்ஷ்மண! ஸீதை தரித்திருந்த ஆபரணங்களிலிருந்து உதிர்த்த பொன் தகடுகளையும் பல மாடிகளையும் பார். பூமியில் நான்கு புறத்திலும் தங்கப் பொடிகளைப்போல் சத்தத் துளிகள் சித்தி இருக்கின்றன. ஆகையால் பல ராகுஸர்கள் 90 சேர்ந்து ஸீதையை துண்டு துண்டாக வெட்டிப் பங்கிட்டுத் தின்றுகொள்ளு என்று நினைக்கிறேன். அவருக்காக இரண்டு ராகுஸர்கள்

இங்கே கோர யுத்தம் செய்திருக்கிறார்கள். தங்கத்தாலும் முத்து மாலைகளாலும் அவைக்கீர்க்கப்பட்ட இந்த பெரிய வில் முறித்து கிடக்கிறதே; இது யாருடையது? வைரேய மணிகள் இறைந்து பாலஸூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கும் இந்தத் தங்கக் கவசம் பிளந்துகிடக்கிறதே; இது யாருடையது? முத்து மாலைகளால் அவைக்கீர்க்கப்பட்டு நூறு கம்பிகளையுடைய இந்த வெண்குடை முறித்து கிடப்பதைப் பார்; இது யாருடையது? பீசாச முகக் கணையுடைய இந்தக் கோவேறு கழுதைகள் தங்கக் கவசங்களால் அவைக்கீர்க்கப்பட்டு பாயங்கரமான ரூபத்துடன் மலைகளைப்போல் இறந்து கிடப்பதைப்பார்; இவை யாருடையவை? ஜ்வலிக்கும் கெருப்பைப்போல் பிரகாசிக்கும் இந்த யுத்த ரதம் பொடிப் பொடியாகக் கிடப்பதைப் பார். இதில் கட்டியிருக்கும் கொடியைப் பார்த்தால் இது சேனைத் தலைவனுடைய ரதமென்று தெரிகிறது. ரதத்தின் அச்சைப்போல் நீண்டு பருத்த இந்தப் பாணங்கள் தங்கக் கட்டுகளுடன் முனைகளில்லாமல் ஒடிந்து கிடக்கிறதைப் பார். இவைகளை எப்பதவன் யார்? பாணங்களால் நிறைந்த அம்பதைகள் பிளந்து கிடப்பதைப் பார். கையில் சவுக்கையும் கடிவாணங்களையும் பிடித்துக் கொண்டு உரீரற்றுக் கிடக்கும் இந்த ஸாரதி எந்த அரசனைச் சேர்ந்தவன்? இந்த இரண்டு ராஷ்டிரர்கள் தலைப்பாகை குண்டலம் முதலியவைகளால் அவைக்கீர்க்கப்பட்டு கையில் சாமரங்களை பிடித்துக் கொண்டு இறந்து கிடப்பதைப் பார். இவர்கள் யாரைச் சேர்ந்தவர்கள்? இந்தக் காலடி பின்பாகம் அமுத்தியிலை, புருஷனுடையதே. மேலும் கோணலாயிருக்கிறது, ராஷ்டிரனுடையதே. அவர்களுக்கும் எனக்கும் துவேஷம் முன்னை விடக் கோடி மடங்கு அதிகமாயிற்று. அவர்களை வேரறுக்காமல் விடுவதில்லை. அந்தக் கொடிய ராஷ்டிரர்களே லீதையை எடுத்துப் போயிருப்பார்கள்; அவ்வது கொன்றிருப்பார்கள்; அவ்வது தின்றிருப்பார்கள்.

“இந்தப் பெரும் காட்டில் அவனை ராஷ்டிரர்கள் எடுத்துப் போகையில் தர்ம தேவதையும் அவனைக் காப்பாற்றவில்லையல்லவா? லோகபாலர்களும் எனக்கு பிரியமில்லாத காரியத்தைச் செய்யத் துணியமாட்டார்களே! அப்படியிருக்க அவனை ஏன் காப்பாற்றவில்லை? லக்ஷ்மண! இதற்கு காரணம் தெரியுமா? ஸகல லோகங்களையும் உண்டாக்கி அழிக்கும் சக்தி ஒருவனுக்கு இருந்தாலும் அவன் இரக்கத்திற்கு இடம் கொடுத்து மிருதுவாக இருந்தால் ஸகல பிராணிகளும் அவனுடைய மனவிமையை அறியாமல், அவனை அலஷ்யம் செய்யும். இது லோக ஸ்வபாவம். லோகங்களையுடைய லிதத்தை வேண்டி இந்திரியங்களை அடக்கி மிருதுவான ஸ்வபாவமுள்ளவனாக இருக்கிறபடியால் என்னை விரியமற்றவனென்றும் கையாலாகாதவனென்றும் இப்படி அவமதிக்கிறார்கள். இரக்கம் உத்தம குணமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதுவே என்

- விடத்தில் தோஷமாயிற்று. தேவதைகள் என்னை அவமதிக்கும் படியும் வீரையைப் பிறர் எடுத்துப்போகும்படியும் கேர்ந்ததல்லவா?
- 135 இந்தக் குணத்தால் பயனென்ன? ராக்ஷஸர்கள் அனைவரையும் அழிக்கவே இரக்கமென்ற குணத்தைக் கோபமென்ற தோஷமாக மாற்றிக் கொண்டேன். குலிர்த்த சந்திர கிரணங்களை அடக்கி ஸூரியன் அதிக பிரகாசத்துடன் உதிக்கிறதுபோல், நானும் அடக்கம் இரக்கம் முதலிய குணங்களை மறைத்தும் என் தேஜஸை வெளிப்படுத்துகிறேன். யக்ஷ கந்தர்வ பிசாசு கின்னர ராக்ஷஸ மனுஷ்ய கணங்களில் யாவரும் ஸுகமாக வாழப்போவதில்லை; என் பாணங்களால் ஆகாசத்தை மறைத்து மூன்று லோகத்திலுள்ளவர்களையும் ஸஞ்சரிக்க முடியாமல் செய்கிறேன். இரதநய க்கும் சந்திரனும் அக்கினியையும் வாயுவையும் ஸூரியனையும் அசையாமல் தடுத்து அவர்களின் தேஜஸை வாங்கிக்கொண்டு அவைகளை அழிக்கிறேன். மலைகளைப் பிளக்கிறேன். ஆறுகளையும் ஏரிகளையும் மூன்று லோகங்களையும் நாசம் செய்கிறேன். வீரையை அபாயமில்லாமல் இந்த நிமிஷத்தில் லோகப் பாலர்கள் ஷேமமாகக் கொண்டு வந்து கொடுக்காவிட்டால் என் பராக்ரமம்
- 145 இவ்விதமென அறிவார்கள். இனி ஒரு பிராணியாவது ஆகாசத்தில் பறக்குமா? இந்த ஜகத்திலுள்ள சகல பிராணிகளையும் என் பாணங்களால் வதைத்து, மிருகங்களை வேரறுத்து, பொருள்களின் ஸ்வரூபத்தையே மாற்றி, பிரபஞ்சத்தையே கதற அடிக்கிறேன். பிசாசாவது ராக்ஷஸனாவது மருந்துக்குடக்கல்லடக்காமல் செய்கிறேன். நான் கோபத்துடன் விரும்பாணங்களைத் தேவ தைத்ய பிசாசு ராக்ஷஸ யக்ஷ கணங்களில் யாராவது தடுக்க முடியுமா? எல்லோரையும் துண்டு துண்டாக வெட்டிப் பிணக்காடாக அடிக்கிறேன். வீரதை எடுத்துப் போகப்பட்டிருந்தாலும் இறந்தாலும் ஸுரி; அவனை லோகபாலர்கள் இப்பொழுதே கொண்டு வராவிட்டால் இந்த லோகங்களை இருந்தவிடம் தெரியாமல் செய்கிறேன். நான் அவனை விட்டுப் பிரிந்த காலத்தில் எப்படி இருந்தானோ அப்படியே என்னிடத்தில் ஒப்புவிக்காவிட்டால், ஸகல லோகங்களையும் அவைகளிலுள்ள பிராணிகளையும் ஸ்வரூபமே இல்லாமல் செய்து விடுவேன்” என்று
- 165 முகத்தில் கோபாக்னி ஜ்வலிக்க, கண்கள் நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக் கக்க கோதண்டத்தைக் கையிலெடுத்து, காலதண்டத்தைப் போலும் மஹாஸரீப்பத்தைப் போலும் ஜ்வலிக்கும் திவ்வியமான பாணத்தை அதில் பூட்டி, பிரளயகாலத்தில் பிரபஞ்சத்தை அழிக்கும் காலாக்கினியைப்போல் கோபாவேசம் கொண்டு, “லக்ஷ்மண!
- 170 சிழத்தனம் மரணம் காலம் விதி இவை தடுக்கப் பட்டனவென்று யாராவது கேட்டதண்டோ? அப்படியே என் கோபத்தையும் தடுக்கக்கூடியவர்கள் இல்லை என்று அறி. இந்த மாலை எனக்குப் பிடித்து தரவேண்டுமென்று எந்த புன்சிரிப்புடன் வீரதை

எனக்குச் சொன்னானோ, அதே புன்சிரிப்புடன் அவனை என்னிடத்தில் ஒப்புவிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஸகல ஜகத்தை யும் அழிப்பேன். இது பிசகென்று எவரும் சொல்ல மாட்டார்கள். ஸீதை மற்றவர்களைப்போல் மனுஷ்ய கர்ப்பத்தில் வளரிக் காதவனானதால் எனக்கும் மேலானவன். வீரஸிரேஷ்டரான் துண கருடைய பெண்ணானதால் எனக்கு ஸமமானவன். அப்படிப் பட்டவனை இழந்து நான் தவிக்கையில் யார் எப்படிப் போது லென்ன?" என்றார்.

175

180

புரேஷ மே காகுதீ மதித்திதாம்
நிஸந்தி ஸீதாம் யதி நாதீய மைதிஸீம் |
ஸதேவ கந்தரீவ மனுஷ்ய பந்தகீம்
ஜகத் ஸைஸஸம் பரீவர் தயா மயஜாம் || (76)

ஸர்க்கம் 65

ஸக்ஷ்மணன் ராமனை ஸமாதானம் செய்தது

தப்பமானம் ததா ராமம் ஸீதாஹரண கர்ச்சிதம் |
லோகாநா மஹிதே யுக்தம் ஸம்வரீதக மிவாதலம் || (1)

ஸம்வரீதகமென்ற அக்னியைப் போலும் பிரளய காலத்து ருத்ரனைப் போலும் ராமன் ஸகல ஜகத்தையும் அழிக்க முயன்று, எல்லாம் எடுத்து நானேற்றிப் பாணத்தைப் பூட்டி, அடிக்கடி பெரு மூச்சு விட்டுக்கொண்டு, "இதை விடுவோமா வேண்டாமா" என்று பாசித்துக் கொண்டிருப்பதை ஸக்ஷ்மணன் கண்டு, "ஐயோ! இது வரையில் ராமன் இப்படிக்கே கோபிக்கக் காண்கிறேன். ஸகல லோகங் களும் அழியும் போலிருக்கிறதே. என்ன செய்வேன்" என்று முகம் வாடி கைகடப்பி வணக்கத்துடன், "அண்ணா! இதுவரையில் மிகுது வாகவும் அடக்கத்துடனும் ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஓயிதத்தையே செய்து கொண்டிருந்தீர்கள். இப்பொழுது அந்த ஸ்வபாவத்தை மாற்றிக் கோபத்திற்கு இடம் கொடுப்பது தங்களுக்குத் தகாது. சந்திரஸீடத்தில் பிரகாசமும் ஸுலக்ஷ்மிஸீடத்தில் தேஜஸும் வாயுவி டத்தில் அசைவும் பூமிஸீடத்தில் பொறுமையும் எப்படி இயற்கையோ அப்படி மேற்சொன்ன குணங்களெல்லாம் தங்களுக்கு ஸ்வபாவம். மேலும் உத்தமமான கிரந்தியும் தங்கஸீடத்தில் குடிக்கொண்டிருக் கிறது. 'நான் இதுவரையில் அடங்கி யிருந்தபடியால் இப்படி நேர்ந்தது. இப்பொழுதும் நான் கோபிக்காவிட்டால் ஸீதையை அண்டவதெப்படி? நம்மைக் கண்டு யார் பயப்படுவார்களே?' என்று சொல்ல வேண்டாம். இங்கேயே ரதமும் ஒருவனுடைய காலடி யுமே காணப்படுகிறது. ஆகையால் தங்களுக்கு அபராதம் செய்த வன் ஒருவனே. அப்படியிருக்க, தாங்கள் ஸகல ஜகத்தையும் நாசம்

5

10

15

20

- செய்வது நியாயமா? இதோ ஒடித்துவிடக்கும் ரதம் எவனுடைய தென்று தெரியவில்லை. இங்கே கோவேறு கழுதைகளின் குளம்பு களும் சக்கரங்களும் பதிந்து விடக்கின்றன. ரத்தத் துணிகள் சித்தி யிருக்கின்றன. இங்கே கோர யுத்தம் செய்தவன் யார்? யாரைக் குறித்தோ இங்கே ஒருவனே யுத்தம் செய்திருக்கவேண்டும். பலர் இங்கே வந்திருந்ததாக யாதொரு அடையாளமும் இல்லை. ஆகையால் ஒருவனுக்காக ஸகல லோகங்களையும் அழிப்பது நியாயமா? அரசர்கள் உசிதமாகத் தண்டிக்கவேண்டும். மிருதுவாகவும் அடக்கமாகவும் இருக்கவேண்டும். மேலும் ஸகல பிராணிகளுக்கும் தாங்களே கதி; தங்கனியே சரணமடைந்திருக்கின்றன. தேவதைகள் தங்களுக்கு அபராதம் செய்திருப்பார்களென்று எண்ணவேண்டாம். தாங்கள் வீரையை விட்டுப் பிரித்து தவிப்பதை நல்லதென்று யாராவது எண்ணுவார்களா? ஆறுகளும் மலைகளும் கடல்களும் தேவ கந்தர்வ தானவர்களும் தங்களுக்குப் பிரியமில்லாத காரியத்தைச் செய்யத் துணிவார்களா? யாகதீஷை செய்து கொண்டவனுக்கு ரித்விக்குகள் கெடுதி செய்வ முடியுமா? நாம் ஆயுதபாணிகளாக மஹரீஷிகளின் உதவியால், ஸமுத்திரங்கள் மலைகள் காடுகள் கோரமான குதூகங்கள் ஆறுகள் தாமரை ஓடைகள் தேவ கந்தர்வ லோகங்கள் இவைகளில் வீரையை ஐக்கிரகையாகத் தேடுவோம். லோகபாலர்கள் வீரையை ஸாதாரணமாகக் கொண்டு வந்து ஒப்புவிக்காவிட்டால் பிறகு அவர்களைத் தண்டிக்கலாம். நல்ல வார்த்தைகளாலும், விசயத்தாலும், நியாயத்தாலும் வீரையை அடைய முயல்வோம். அவை பவிக்காவிட்டால் தங்கக் கட்டுகளுள்ள பாணங்களால் உலகை அழிக்கலாம்” என்றார்.

ஸ்ரீவேத ஸாம்நா விநயேந வீரதாம்

நயேந ந ப்ராபஸ்யஸி சேத் நரேந்த்ர |

தத: ஸமுத்பாத்ய ஹேமபுங்கை:

மஹேந்த்ர வஜ்ர ப்ரதிமை; ஸரெளகை: || (16)

ஸர்க்கம் 66

லக்ஷ்மணன் ராமனை ஸமாதானம் செய்தது

தம் ததா ரோகஸ்தத்தம் விஸபந்த மநாத்வத் |

மோஹேந மஹதாவிஷ்டம் பரித்ஸூத மசேதநம் || (1)

- தான் இவ்வளவு சொன்ன போதிலும் சோகம் திராமல் கதி யற்றவனைப்போல் ராமன் பிரலாபிப்பதையும், மஹா மோஹத்தில் ஆழ்ந்து விடப்பதையும், பிரக்ஞையற்றவரைப்போல் நடப்பதையும் கண்டு, லக்ஷ்மணன் அவரை நமஸ்கரித்து அவருடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வணக்கமாகத் தெரிவித்துக் கொண்டார். “மூள் காலத்தில் தேவதைகள் யாவரும் சேர்ந்து பாற்கடலைக் கடைந்து

அமிருதத்தை எடுத்தார்கள். அப்படியே தசரத சக்கரவர்த்தி, உபவாஸங்களாலும் விரதங்களாலும் தானதர்மங்களாலும் அகல மேதம் புத்திரகாமேஷ்டி முதலிய யாக யஜ்ஞங்களாலும் தங்களை அடைந்தார். தேவதைகள் எல்லோரும் செய்த பிரயத்தனத்தை அவர் ஒருவரே செய்தார். மந்த்ரம் திரவ்யம் இரிகைய முதலியவைகளில் லோபயில்லாமல் ஸகல உபாயங்களையும் அனுஷ்டித்தார். அமிருதத்தால் ஸகல லோகங்களும் கேழமமடைந்ததைப்போல், தங்களுடைய அவதாரத்தால் ஸகல பிராணிகளும் ஷேமமடைந்தன. அவர் தங்களுடைய உத்தம குணங்களில் ஈடுபட்டுத் தங்களை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தைப் பொறுக்காமல் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தாரென்று பரதன் சொல்லியிருக்கிறார். இங்ஙனாக வம்சத்தில் பிறந்த தங்களுக்குத் தைரியம் இயற்கையல்லவா? இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களைத் தாங்களே பொறுக்காவிட்டால் ஸாதாரணமான அல்ப மனுஷ்யர்கள் எப்படிப் பொறுப்பார்கள்? துக்கம் மேலிட்டு தாங்கள் லோகங்களை எரிக்க ஆரம்பித்தால் பிராணிகள் யாரைச் சரணடையும்? ஜனங்களுக்கு மஹா கஷ்டங்கள் வேருவது உலகத்தின் இயல்பே.

நஹுஷ சக்கரவர்த்தி ஒரு ஸமயத்தில் இந்திர பதவியை அடைந்தான். இந்திரானியை அனுபவிக்க விரும்பி ஸப்தரீஷிகளையும் தன் பல்லக்கைச் சுமக்கச் செய்து காமபரவசனாகி அவளுடைய அத்தப்புரத்திற்குப் போகையில், அகஸ்தியரை வேகமாகப் போகும் படி காலால் உதைத்தான்; அவர், 'ஈ ஸரீப்பமாகக் கடவாய்' என்று அவனைச் சபிக்க, அப்படியே வெகுதூரம் அந்தக் கஷ்டத்தை அனுபவித்தான். அவனுடைய புத்திரனான யயாதி, தான் செய்த புண்ணியத்தால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தான். இந்திரன் அவனிடத்தில் அஸூகியை கொண்டு 'தங்களுடைய ராஜ்யத்தில் சிரேஷ்டமானவர் யார்?' என்று கேட்டான். யயாதி உண்மையையே சொல்லுமெனினாலும் 'நானே' என்றான். 'உன்னையே ஈ மெச்சிக்கொண்டதால் ஈ இங்கே இருக்கத் தகாது' என்று இந்திரன் அவனைத் தலை கீழாகத் தள்ளிவிட்டான். நமது குலகுருவான வஸிஷ்ட மஹரீஷியின் தூறு புத்திரர்கள் ஒரே ரீமிஷத்தில் விசுவாமித்திரருடைய கோபாக்கியால் எரிக்கப்பட்டார்கள்; மஹா விஷ்ணுவின் பத்தினியும் ஐகத்திற்கு மாதாவுமான பூமிதேவியே அடிக்கடி நடுங்குகிறாள் என்று தாங்களே எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். ஸகல தர்மங்களுக்கு ஸாக்ஷிகளும், காலப் பிரமாணத்தைக் காட்டுகிறபடியால் ஐகத்தை நடத்துகிறவர்களும் ஸகல ஜனங்களுக்கு ஆயுளையும் ஞானத்தையும் கொடுக்கிறவர்களும் மஹா பலசாலிகளுமான சத்திரஸூரியர்களும் ராஹு கேதுக்களால் பிடிக்கப்படுகிறார்கள். மாந்தாதா நளன் முதலிய மஹா புருஷர்களும் ஸகல பூதங்களுக்கு அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவின் ஸங்கல்பத்தைத் தாண்ட முடியாது. இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் பாப புண்ணியங்களைச் செய்

- கிரேக்கர்களென்றும் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறார்களென்றும்
 50 கேட்டிருக்கிறோம்; அப்படி யிருக்கத் தாங்கள் வருத்தப்படுவது உசித
 மல்ல. ஸீதை பிறரால் எடுத்துப் போகப்பட்டாலும் இறந்தாலும்
 மஹா வீரனான தாங்கள் ஸாதாரண மனிதனைப்போல் வருத்த
 லாமா? விஷயங்களின் உண்மையை அறிந்த தங்களைப் போன்ற
 மற்றானுபாவர்கள் கொடிய கஷ்டங்கள் நேரும்பொழுதும் விவே
 55 கத்தை இழக்காமல் நிர்மலமான அந்தக்கரணத்துடன் இருப்பார்
 கள். சோகத்தால் மயங்காத புத்தியுடன் நமக்கு நேரும் ஸுக
 துக்கங்களை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். மஹா புத்திமான்கள்
 அப்படிச் செய்து, வரும் ஸுக துக்கங்களையும் அவைகளின் தத்து
 வத்தையும் அறிகிறார்கள். நாம் முன் ஐன்மங்களில் செய்த கர்மங்
 60 களின் ஸ்வரூபம் நமக்குத் தெரியாது. அவைகளின் குணதோஷங்
 களை நேரில் பார்க்க முடியாது. ஆனால் நாம் அவைகளைச் செய்திருந்
 தாலொழிய இப்பொழுது அவைகளின் பயனை அனுபவிக்க முடி
 யாது. தாங்கள் இப்பொழுது படும் துக்கம் பூர்வகர்மங்களின்
 பயனாக இருக்க, அதைப் பற்றி பிரஸாதிப்பது நியாயமா? தாங்களே
 65 இப்படி எனக்கு உபதேசிக்கவில்லையா? பிருதஹஸ்பதியாகவே
 ஒருவன் இருந்தாலும் தங்களுக்குப் புத்தி சொல்ல முடியுமா? தங்க
 ளுடைய புத்தியின் எல்லைபயக் கண்டுபிடிக்க தேவர்களாலும்
 முடியுமா? ஸீதையைப் பிரிந்த சோகத்தால் தங்களுக்கு ஞானம்
 மயங்கிற்றென்று தெரிவித்தேனே தவிர, வேறல்ல. கந்தர்வ யக்ஷ
 70 கின்னரர்கள் முதலிய தேவகணங்கள் ஸாத்விக ஸ்ருஷ்டியான
 தால் அவர்களைக் கொல்வது நியாயமல்ல. பூலோகத்தில் ப்ரஹ்ம
 க்ஞானிகளான பிராம்மணர்களும் மஹரிஷிகளும் இருக்கிறபடியால்
 அதை அழிப்பது தகாது. ஆனால் தாங்கள் ஸகல லோகங்களையும்
 75 க்கினைத்தவுடனேயே நாசம் செய்யக் கூடியவர்கள். தாங்கள் இங்
 வாரு வம்சத்தில் அவதரித்த காரணத்தை ஞாபகத்தில் வைத்துக்
 கொண்டு நமது சத்துருவைக் கொல்வதில் பூர்ணமாக முயற்சி
 செய்யவேண்டும். தங்களுக்கு ஒருவன் அபராதம் செய்திருக்கை
 யில் லோகங்கள் யாவையும் நாசம் செய்தால் லாபமென்ன? அந்த
 மஹா பாபியை எப்படியாவது கண்டுபிடித்துக் கொல்வதே
 உசிதம்" என்று வணக்கமாகத் தெரிவித்தார்.

விம் தே ஸர்வ விநாயகே க்ருதேத புருஷர்ஷப |

தமேவ த்வம் நிபும் பாபம் விஜ்ஞாயோத்'த'ர்து மர்ஹஸி | (20)

ஸர்க்கம் 67

ராமன் ஐடாயுவைக் கண்டது

பூர்வஜோபயுக்த மாநீரஸ்து லக்ஷ்மணேந ஸுபாஷிதம் |

ஸாரக்ராவஹீ மஹாஸாரம் ப்ரதிஜக்ராவஹ ராக்வ: |

(1)

ராமன் லக்ஷ்மணனுக்கு மூத்தவர்; எல்லோருக்கும் உபதேசிக்
கத் தகுந்தவர்; ஆனாலும் லக்ஷ்மணன் சொன்னது யுத்திக்கு ஒத்தும்
மிகுந்த ஸாரத்தடனும் விளங்கிற்று. ராமன் ஸாரத்தை கிரஹிப்
பவர்; ஆகையால் அவைகளை ஒப்புக்கொண்டு தனக்குள் பொங்கும்
கோபத்தை அடக்கி, கோதண்டத்தின்மேல் சாய்ந்துகொண்டு,
"லக்ஷ்மண! இப்பொழுது என்ன செய்வோம்? எங்கே போவோம்?
எந்த உபாயத்தால் வீதையைக் கண்டு பிடிப்போம்?" என்று.
லக்ஷ்மணன் "அண்ணா! இந்த ஐனஸ்தானத்திலேயே வெகு ஐக்கிர
தையாகத் தேடவேண்டும். ராக்ஷஸர்கள் இங்கே அதிகமாக
ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். மரச் சோலைகளும் கொடிகளும் குகைகளும்
பிளவுகளும் பள்ளத்தாக்குகளும் வின்னரர்கள் கந்தர்வர்கள் வானீக்ரு
மிடங்களும் இன்னும் சஹஸ்யமான பல இடங்களும் இங்கே இருக்
கின்றன. அங்கெல்லாம் நாமிருவரும் ஐக்கிரதையாகத் தேடுவோம்.
பெரிய மலைகள் பெருங்காற்றிலும் அசையாததுபோல் தங்களைப்
போன்ற மஹாபுத்திசாலிகள் எந்த ஆபத்து நேர்ந்தாலும் கலங்க
மாட்டார்கள்" என்று வணக்கமாகத் தெரிவித்தார்.

5

10

15

பிறகு அவர்கள் அந்த வனம் முழுவதிலும் ஐக்கிரதையாகப்
பரிசோதித்துக்கொண்டு போகையில், அந்த யுத்தகளத்திற்குக்
கொஞ்சம் தெற்கில் மலைச் சிகரத்தைப்போல் ஒரு பகி. சத்தம்
பெருகப் பூமியில் கிடப்பதைக் கண்டார்கள். உடனே ராமன்
"லக்ஷ்மண! இந்த ராக்ஷஸப் பதர் வீதையைக் கொன்று தின்று
விட்டு எழுந்திருக்க முடியாமல் கிடக்கிறான். நம்மைக் கண்டவுடன்
கழுதைப்போல் ரூபமெடுத்திருக்கிறான். ஜ்வலிக்கும் என் பாணங்
களுக்கு இவனை இப்பொழுதே இறையாக்குகிறேன்" என்று வில்லில்
கூர்மையான பாணத்தைப் பூட்டிக் கோபத்தால் பூமி முழுவதையும்
நடுங்கச் செய்துகொண்டு அந்தப் பகியின்மேல் பாய்ந்தார். அப்
பொழுது அந்தக் கழுது நுதையுடன் சத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு
தினமாக ராமனைப் பார்த்து, "நீங்கள் இந்த வனத்தில் உயர்ந்த
ஞானவதியைப்போல் எவனைத் தேடுகிறீர்களோ அவனையும் என்
உயிரையும் சாவணனென்ற துஷ்ட ராக்ஷஸன் கொன்னைகொண்டு
போய்விட்டான். நீயும் லக்ஷ்மணனும் இல்லாத ஸமயத்தில் ராவ
ணன் அவனை எடுத்துப் போனதைப் பார்த்தேன். உடனே நான்
அவனை மறித்து அவனுடைய ழில்லையும் பாணங்களையும் சதத்தை
யும் ஸாரதியையும் நாசம் செய்வேன். நான் சற்றுக் களைத்திருக்கும்
ஸமயம் பார்த்து அந்தப்பாபி என் இறகுகளைக் கத்தியால் வெட்டித்

20

25

30

35

தள்ளி வீதையை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாச மார்க்கமாகப்போனான். இதுவரையிலேயே ராவணனுல் கொல்லப்பட்டிருக்கிறேன்; நீயும் என்னைக் கொல்லவேண்டாம்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

- ராமன் அதைக் கேட்டு முன்னிருந்த துக்கம் அதிகமாகி,
 40 கோதண்டத்தை விட்டெறித்து லக்ஷ்மணனுடன் ஐடாயுவைக் கட்டிக்கொண்டு பூமியில் விழ்ந்து புரண்டு அழுதார். அந்த வழியாக ஒருவரும் பிரயாணம் செய்வதில்லை; அதற்கப்புறம் போக வழியு மில்லை; ஒருவனுக்குமேல் போகமுடியாது. அவ்விதமான இடத்தில் உதவி செய்பவர்களின்றி, கோரமாகக் காயப்பட்டு, அநாதையாகக்
 45 கிடக்கும் ஐடாயுவைப் பார்த்து, "லக்ஷ்மண! கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தையும் திடீரென்று இழந்தேன்; ராஜ்யத்தில் பிச்சை யெடுத்துக்கொண்டாவது பிழைக்கக் கூடாதா? அப்படியும் இல்லை; காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டேன். அங்கும் எனக்கு வேண்டியவர்கள் கிட்டவிருந்தால் துக்கங்கள் யாவும் ஒருவாறு மறைந்திருக்கும்; அப்
 50 படியும் இல்லை. வீதையையும் பறிகொடுத்தேன். பந்துக்களாவது மித்திரர்களாவது கிட்டவிருந்தால் அவர்களைப் பார்த்து துக்கத்தை மறக்கலாம்; அப்படியும் இல்லை. ஐடாயும் கொல்லப்பட்டார். இப்படி ஒன்றிற்கொன்று அதிகமான கஷ்டங்கள் ஸமுத்திரத்தின் அலைகளைப்போல் ஓயாமல் என்னைத் தாக்குவதைப் பார்த்தால்
 55 ஸகல வஸ்துக்களையும் எரிக்கும் அக்னியில் நான் போய் விழும் தாலும் என் துரதிருஷ்டம் அதையும் எரித்து விடுமென்று என்னு கிறேன். என்னைவிட்டு ஒருகாலும் பிரியாத உன்னையும் பிரித்து விடுமோ தெரியவில்லை. என் துக்கத்தைத் தனிக்க ஸமுத்திரத்தில் விழ்ந்தாலும் அதுவும் வற்றிப்போகும், என்னைப்போன்ற பாக்கிய லீனன் ஸகல லோகங்களிலும் ஒருவனும் கிடையாது. கவலை
 60 யென்ற வலையில் என்னைப்போல் கட்டுப்பட்டுத் தவிப்பவர்கள் வேறுண்டோ? இதோ பார்! இந்த ஐடாயு நமது பிதாவிற்கு உயிர்த்தோழன்; பிதாவைப்போல் நம்மால் பூஜிக்கத் தகுந்தவர்; மிகுந்த வயது சென்றவர்; எப்பொழுதும் நம்மைப் பாதுகாப்பவர்; என்னுடன் சேர்ந்து என் துரதிருஷ்டத்தால் கோரமான மரணத்தை அடைந்திருக்கிறார்" என்று இப்படிப் பலவிதமாகப் புலம்பிக்
 65 கொண்டு ராகவன் ஐடாயுவைத் தடவிக் கொடுத்தார். ராமனுக் குத் தசரதரிடத்தில் எவ்வளவு பிரியமோ அதைவிட ஐடாயுவிடத் தில் இன்னும் அதிகம். ஆகையால் மிகு அறுக்கப்பட்டு ரத்தத்தில் நோய்த்து கிடந்த ஐடாயுவைக் கட்டிக்கொண்டு, 'என் பிராண நாயகியான வீதை எங்கே?' என்று கதறி மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழ்ந்தார்.

நிக்குத்த பஷம் குதி'ராவலிகத்தம்

ஸ க்'ருத்'ர ராஜம் பரிரப்'ய ராம: |

கவ மைதி'லி ப்ராணஸமா மமேதி

விழுச்ச வாகம் திபபாத பூ'மேன 1

கிருத்தரங்கம் பரிஷதத்தைய பரிஷதத்தைய மஹத்தியம்:

நீபபாதரவியோ பூமேள ருசிசரத் ஸஹலக்ஷ்மண :

—ஆ. 67 நா-22க.
நப்பாதரவயிரா பூமேன குசோத் ஸலலக்ஷ்மண: ।
நாமத் அமைத் கோட்டு முன்னிருந்த துக்கம் அநிதமநி, கோதண்டத்தை விட்டுத் து. ஸக்ஷண துடன்
இடபாபயவக் கட்டிக் கொண்டு பூமியை விழித்து புரண்டு அழுகை.
(பக்கம் 180 பக்கம்)

ஸர்க்கம் 68

ராமன் ஐடாய்வுக்கு மோஷும் கொடுத்தது

ராம: ஸம்ப்ரேக்ஷய தம் க்ருத்'ரம் பு'ஸீ ரௌத்'ரேண பாதிதம் |
ஸௌமித்ரிம் மித்ரஸம்பந்த மிதீம் வசந மப்'ரஸித் || (1)

பிறகு பிரக்ஞை தெளிந்து எழுந்து தனக்கு பிரிய மித்திரானு
லக்ஷ்மணனை பார்த்து, "குழந்தாய்! இந்தப் பக்ஷி என் பாரியையை
சுஷிப்பதற்காக ராவணனுடன் யுத்தம் செய்து உயிரை விடப்
போகிறார். இவருடைய தேகத்தில் பிராணன் ஊசலாடிக்
கொண்டிருக்கிறது; ஆனாலும் குரல் வரவர பலஹீனமாகிறது. 5
மரணவஸ்தை ஸம்பித்தியுவிட்டது. "ஐடாயோ! உங்களுக்குப் பேச
சக்தியிருந்தால் ஸீதையின் வரலாற்றையும் தங்களுக்கு நேர்ந்த
கஷ்டத்தையும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.
ராவணன் ஸீதையை அபகரிக்கக் காரணமென்ன? நான் அவனுக்கு
என்ன அபராதம் செய்தேன்? அப்பொழுது ஸீதையின் முகம் 10
எப்படி இருந்தது? அப்பொழுது ஸீதை என்ன சொன்னாள்? அந்த
ராக்ஷஸனுடைய தைரியமும் ரூபமும் செய்கைகளும் எப்படிப்
பட்டவை? அவன் இருக்குமிடம் எங்கே?" என்றார். அப்பொழுது
ஐடாயு மிகவும் மெலிந்த குரலுடன் தீனமாக, "ராம! அந்த ராக்ஷ
ஸேசுவரன் தன் மாயையால் பெரிய காற்றையும் மேகத்தையும் 15
உண்டாக்கி, ஸீதையை அதில் மறைத்து, ஆகாச மார்க்கமாகக்
கொண்டு போனான். நான் யுத்தம் செய்து களைத்திருக்கும்பொழுது
என் இறக்கைகளை வெட்டிவிட்டு ஸீதையை எடுத்துக்கொண்டு
தெற்கே போனான். மரணவஸ்தையால் எனக்குப் பிராணவாயுக்
கள் நெஞ்சில் வந்தாடக்கின்றன; கண்கள் சுழலுகின்றன; மரங்கள் 20
தங்கமயமாகவும் விளாமிச்ச வேளர்ப் போன்ற தலைமயிரிகளை
உடையவைகளாகவும் தோன்றுகின்றன. விர்தமென்ற முகூர்த்தத்
தில் ராவணன் ஸீதையை எடுத்துப் போனான். அதன் மஹிமையால்
நஷ்டமானபொருள் மறுபடியும் உடையவனுக்குச் சிக்குரமாகக்
கிடைக்கும். இது ராவணனுக்குத் தெரியவில்லை. உன் பாரியை 25
யான ஜானகியை எடுத்துப் போய் அந்த ராக்ஷஸன் தூண்டில்
முன்கை விழுங்கின மீனைப்போல் லிச்சயமாக இறப்பான். ஸீதைக்
காக வருந்தாதே. ராவணனைக் கொன்று ஸீதையுடன் வெகுகாலம்
ஸுகமாக இருப்பாய்" என்று தெளிவாகப் பேசிக்கொண்டிருந்த
ஐடாயுவின் வாயிலிருந்து ரத்தமும் மாம்சமும் விழுந்தன. மரணம் 30
ஸம்பித்ததால் இன்னும் எதையோ சொல்ல வேண்டுமென்று
விரும்பின ஐடாயு, "விச்ரவஸின் புத்திரன், குபேரனுடைய தம்பி"
என்று சொல்லிக்கொண்டே பிராணனை விட்டார். சொல்லும்,
சொல்லும்" என்று ராமன் கைகூப்பிப் பலதடவை பிரார்த்தித்தும்
அந்தப் பக்ஷியின் பிராணன் தேகத்தை விட்டுக் கிளம்பிப் போயிற்று. 35

- என்ன கஷ்டம்! கால்களைப் பரப்பிக்கொண்டு தலையைத் தரையில் போட்டு ஐடாயு மரணமடைந்தார். தலைமீழாக விழுந்ததால் கண்கள் சிவந்து மலைச் சிகரத்தைப்போல் கிடக்கும் ஐடாயுவைப் பார்த்து ராமன், “லக்ஷ்மண! கோரமான ராக்ஷஸர்கள் வரீக்கும் இந்த தண்டகாரணயத்தில் இவர் அநேக ஆயிர வருஷங்களாகப் பயமில்லாமல் ஸுயமாக வளித்து வந்தார். இங்கேயே ராக்ஷஸனால் மரணமடைந்தார். இவர் வெருகாலம் பிழைத்திருந்து இப்பொழுது இறக்கும்படி நேர்ந்தது. ஐயோ! காலகதியை யாரால் தடுக்க முடியும்? பார், லக்ஷ்மண! ராவணன் ஸீதையை எடுத்துப்போகும் பொழுது அவளை மீட்பதற்காக இந்தப் பக்ஷி அந்த துஷ்டனுடன் தன் உயிருள்ளவரையில் யுத்தம் செய்தார். எனக்கு இவர் செய்த உபகாரத்திற்கு எல்லையுண்டோ? எனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தை என் பிதாவின் உத்தரவால் கைவிட்டேன். இவரோ தான் நெடுங்காலம் ஆண்டு வந்த ராஜ்யத்தைத் தானாகவே விட்டுப் போனார். என் கோஸல ராஜ்யம் இவருடைய ராஜ்யத்திற்கு ஈடில்ல. என் அதிகாரத்திற்குப் பங்காளிகள் பலருண்டு. இவர் போட்டியில்லாமல் ராஜ்யத்தை ஆண்டவர். பக்ஷிகளுக்கெல்லாம் அரசனாகப் பல தலைமுறையாகக் கிடைத்த ராஜ்யத்தை ஆண்டு வந்து எனக்காக பிராணனை விட்டார். என் பிதா இறந்தபிறகு இவரை அடைத்து எல்லா துக்கங்களையும் மறந்து ஸுகத்தை அனுபவிக்கலாமென்று எண்ணினேன். இவரும் என்னைக் கைவிட்டுப் போனார். ஸகல பிராணிகளிலும் ஸாதுக்களும் தர்மாத்மயாக்களும் உபகாரிகளும் இருக்கிறார்கள். ஸீதையை இழந்ததாலுண்டான துக்கமும் இதற்கு ஈடில்ல. நமது பிதா நமக்கு எப்படிப் பூஜிக்கத் தகுந்தவரோ, மரியாதை செய்யத் தகுந்தவரோ, இந்தப் பக்ஷி ராஜ்யமும் அப்படியே. ஆகையால் அவருக்குச் செய்யவேண்டிய ஸகல பிரேதக்கிரியைகளை இவருக்கும் செய்யவேண்டும். சீக்கிரம் கட்டைகளை அடுக்கு. எனக்கு உயிரைக் கொடுத்த இந்த ஐடாயுவை அக்னியைக் கடைந்தெடுத்துத் தகனம் செய்ய விரும்புகிறேன்” என்றார்.

- லக்ஷ்மணனும் அப்படியே கட்டைகளை அடுக்க, ராமன் ஐடாயுவைப் பார்த்து, “மஹாபலவானான பக்ஷிராஜ! யாகயக்ஞங்களை எப்பொழுதும் செய்யும் கிருஷ்ணஸ்தர்களுக்கும், பஞ்சாக்களி் நடுவில் தவம் செய்யும் வானப்பிரஸ்தர்களும், நிறுத்தி மார்க்கத்திலிருந்து திரும்பாத ஸர்யாஸிகளும், ஸம்ஸார போகங்களைவிட்ட கைஷ்டிக பிரஹ்மசாரிகளும் அடையும் லோகங்களை, என்னால் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்ட மஹிமைமையால் அடையக்கூடவீர். என் அனுமதியால் ஸர்வ சிரேஷ்டமான விஷ்ணுலோகங்களையும் அடையக்கூடவீர்” என்று, அவருடைய தேகத்தைச் சிதையில் ஏற்றி அக்னியை மூட்டி, தன் பந்துக்களை ஸம்ஸ்காரம் செய்வதுபோல், மந்திரங்களுடன் தகனம் செய்து, இறந்தவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதற்காகப்

பிறகுதேவதைகளைக் குறித்து ஐபிக்கவேண்டிய யாம்யஸூக்தம் முதலிய மந்திரங்களை ஐபித்தார். பிறகு வெகு துக்கத்துடன் ராம லக்ஷ்மணர்கள் காட்டிற்குள் போய், பெரிய மான்களை அடித்துக் கொண்டுவந்து, கோதாவரியில் ஸ்நானம் செய்து, அந்தப் பகிராஜ னுக்கு ஐவ தர்ப்பணம் செய்தார்கள். பிறகு தர்ப்பைகளைப் பரப்பி மாம்ஸத்தைப் பிண்டங்களாகப் பிடித்து இளம்புத்தரையில் விதிப்படி வைத்தார்கள். அந்தப் பகிராஜன் ஸீதையைக் காப் பாற்ற ராவணனுடன் யுத்தம்செய்து உயிரைக் கொடுத்தார். மஹ ரீஷிகளுக்கு ஸமமான ராமனால் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்டு அந்த ஶ்ணத்திலேயே தான் செய்த புண்ணியங்களுக்குப் பலனாக ஸர்வோத்தமமான கதியை அடைந்தார். இப்படி, ஐடாயுவுக்கு ஸகல பிரேதக்கிரியைகளையும் விசேஷ சிரத்தையுடன் செய்து முடித்து, "ஸீதையை அடைவாய்" என்ற அவருடைய வார்த்தையில் பூர்ண நம்பிக்கை வைத்து, அவனைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதில் ஸகல பிரயத்தனமும் செய்ய நீச்சயித்து, ராம லக்ஷ்மணர்கள் மஹா விஷ்ணுவையும் இந்திரனையும் போல் அந்த வனத்தில் பிரவேசித் தார்கள்.

80

85

90

க்ருதோத'கௌ தாவபி பகிஸத்தமே
ஸ்திராம் ச புத்'தி'ம் ப்ரணிதா'ய ஜக்'மது: |
ப்ரவேஸ்ய ஸீதாதி'க'மே ததோ மநோ
வநம் ஸுரேந்த்'ராவிவ விஷ்ணுவானவௌ || (38)

ஸர்க்கம் 69

கபத்தன்

க்ருத்ஸவ முத'கம் தஸ்மை ப்ரஸ்தி'தௌ ராமலக்ஷ்மணௌ
அவேஷத்தௌ வநே ஸீதாம் பஸ்மிமாம் ஜக்'மதுர் தி'ஸம் || (1)
ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டே தென்மேற்கு முகமாய்ப் போகையில், ஜனசஞ்சாரமில்லாமல், மரம் செடி, கொடி புதர்கள் அடர்ந்து, பார்க்க பயங்கரமாய் நடப்பதற்கு கஷ்டமான ஒரு வழி தோன்றிற்று. அந்த சாஜகுமாரர்கள் புவி கரடி, எரிமூலம் முதலிய துஷ்ட மிருகங்களால் நிறைந்த அந்த தண்டகாரண்யத்தை அதிவேகமாகத் தாண்டி, ஜனஸ்தானத்திலிருந்து ஒரு காதவழி யிலுள்ள கிரௌஞ்சாரண்யத்தில் புகுந்தார்கள். அது பலவர்ண மூள்ள நீருண்ட மேகங்களைப்போல் தூரத்திலிருந்து காணப் பட்டது. எங்கே பார்த்தாலும் மலர்ந்த புஷ்பங்களால் அந்த வனம் ஸந்தோஷம் தாளாமல் சிரிப்பதுபோலிருந்தது. பல பழி களும் மிருகங்களும் கூட்டம் கூட்டமாகப் பயமில்லாமல் ஸஞ்ச ரித்தன. ராமலக்ஷ்மணர்கள் அங்கே மரத்தடியில் இளைப்பாறு வதற்கு தங்கித் தங்கி ஸீதையை வெகு ஜாக்கிரதையாகத் தேடித்

5

10

- கொண்டு போனார்கள். அங்கிருந்து கிழக்கே கடதவழி தூரம்
 15 போய் அந்த கிரௌஞ்சாரணயந்தையும் தாண்டி அதற்கும்
 மதங்காசிரமத்திற்கும் நடுவில் ஒருபெரிய காட்டை கண்டார்கள்.
 உயரமுள்ள மரங்களாலும் துஷ்ட மிருகங்களாலும் பழிகளாலும்
 நிறைந்து பிரயாணம் செய்ய மிகவும் கஷ்டமாயிருந்த அந்தக் காட்-
 20 டின் வழியாகப் போகையில் பாதாளம் வரையில் ஆழமுள்ள ஒரு
 பெரிய குகை காணப்பட்டது. அதில் எப்பொழுதும் இருளே நிறைந்-
 திருந்தது. ராமலக்ஷ்மணர்கள் அதன் ஸமீபத்தில் கோரூபத்தை
 யுடைய ஒரு ராகுஷியைப் பார்த்தார்கள். அவன் மலையைப் போன்ற
 தேகத்தையும் பருத்த வயிற்றையும் கூர்மையான பற்களையும்
 25 கடினமான தோலையும் உடையவன். தலை மயிரை விரித்துக் கொண்டு
 பயங்கரமான வாயைத் திறந்துகொண்டு, அந்த வனத்திலுள்ள
 துஷ்ட மிருகங்களை வெகுஸூலபமாகக் கொன்று தின்ற வந்தான்.
 அவன் ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்துக் கோரமாகக் கர்ஜித்துக்
 கொண்டு ஓடிவந்து, ராமனுக்கு முன்னே போன லக்ஷ்மணனைப்
 பிடித்துத் தழுவி, “வா, நாமிருவரும் இந்தக் காட்டில் ஆனந்தமாகக்
 30 காலங்கழிப்போம். என் பெயர் அயோமுதி. நான் உனக்குக்
 கிடைத்தது உன் அதிருஷ்டமே என்று அறி. எனக்கு உன்
 ஸித்தத்தில் மிகுந்த பிரீதியுண்டாயிருக்கிறது. மலைச்சிகரங்களிலும்
 ஆற்றமணல் திட்டுகளிலும் நாம் உயிரோடிருக்கும் வரையில்
 வேடிக்கையாக ஸஞ்சரிப்போம்” என்றான். அதைக் கேட்டு
 35 லக்ஷ்மணன் கடுங்கோபம் கொண்டு, கத்தியை உருவி அவ
 னுடைய காதலையும் மூக்கையும் ஸ்தனங்களையும் அறுத்தார்.
 உடனே அவன் கோரமாகக் கத்திக்கொண்டு வந்த வழியாக ஓடிப்
 போனான்.

- பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்த இருண்ட காட்டில் போகும்
 40 பொழுது மஹாபலசாரியும் தெளிவான மனத்தையும் சத்தமான
 தோற்றத்தையும் நல்ல நடத்தையையும் உடைய லக்ஷ்மணன், ராம
 னைப் பார்த்து மஹா பத்தியுடன் கைகப்பி நமஸ்கரித்து, “அண்ணா
 என் இடது தோள் அடிக்கடி துடிக்கிறது. மனம் நடுங்குகிறது.
 ஸமீபத்தில் நமக்கு ஏதோ கேடு நேருமென்பதைக் காட்டும் இன்-
 45 னும் பல அபசுருளங்களும் தோன்றுகின்றன. ஆகையால் நாங்கள்
 வெகு ஜாக்கிரதையாகப் போகவேண்டும். மஞ்சளமென்ற
 பசுபி மிகவும் கடுமையாகக் கத்துவதால் நாம் சத்துருக்களை அறி
 சீக்கிரத்தில் ஜெயிப்போமென்று தெரியிக்கிறது” என்றார்.

- இப்படி இருவரும் பேசிக்கொண்டு அந்தக் காட்டில் தேடு
 50 கையில், அந்த வனத்தை யாரோ அதிவேகமாக முறிப்பதைப்
 போன்ற ஒரு பெரும் சப்தமுண்டாயிற்று; பிரளயகால வாயு
 வைப்போல் ஒரு பெருங்காற்றுக் கிளம்பிற்று. அந்தச் சப்தத்
 தால் பூமியும் ஆகாசமும் கிடுகிடுத்தன. அது எங்கிருந்து வந்த

தென்று ராமலக்ஷ்மணர்கள் கவனித்துப் பார்க்கையில், நெடுநூரத்திலுள்ள ஒரு புதரில் மலையைப்போன்ற ஒரு ராக்ஷஸன் 55
 நிற்கக் கண்டார்கள். அவனுடைய பருத்த வயிரும் கோரமான ரூபமும் முதலில் காணப்பட்டன. பிறகு கிட்டப் போய்ப் பார்க்கையில் அவனுக்குத் தலையில்லை. வயிற்றில் வாயையுடையவன். கூர்மையான அடர்ந்த மயிரையுடையவன். கறுத்த மேகத் தைப்பேர்ன்ற தேகத்தை உடையவன். மேகங்களின் கர்ஜனையைப் போன்ற குரலையுடையவன். மஞ்சள் வர்ணமுள்ள ஒரு விசாலமான கண் அக்ஷிஜ்வாலையைப்போல் அவனுடைய மார்பில் எரிந்து கொண்டிருந்தது. நீண்டு கூர்மையான பற்களுடன் அடிக்கடி உதடுகளை நகலிக் கொண்டு, எப்பொழுதும் கரடி சிங்கம் மான் யானை புலி பகடிகள் முதலியவற்றைத் தின்று கொண்டே 65
 இருந்தான். இவனுடைய கைகள் ஒரு யோஜனை நீளமுள்ளவை. அவைகளை நீட்டி நடுவில் அகப்பட்ட மிருகங்களையும் பகடிகளையும் சேர்த்து அணைத்து, தன் வயிற்றிலுள்ள வாயில் தள்ளிக்கொண்டே இருந்தான்.

இப்படித் தங்களுடைய வழியை மறைத்துக்கொண்டிருந்த 70
 அந்த ராக்ஷஸனை ஒரு குரோச தூரத்திலேயே ராமலக்ஷ்மணர்கள் கண்டார்கள். அப்பொழுது அந்தத் தலையில்லாத முண்டமான கபர்தன், தன் கைகளின் நடுவில் அகப்பட்ட மிருகங்களுடன் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் சேர்த்துப் பிடித்து இழுத்தான். கத்தி வில் முதலிய ஆயுதங்களை தரித்து உக்கிரமான தேஜஸுடன் 75
 மஹாபலவான்களான ராமலக்ஷ்மணர்களும் அவனுடைய பலத்திற் குட்பட்டார்கள். ராமன் முத்தவர்; சூரர்; மஹா தைரியமுள்ளவர்; ஆகையால் கொஞ்சம் கூட பயப்படவில்லை. லக்ஷ்மணன் அவ் வளவு பக்குவமான புத்தியும் தைரியமும் இல்லாதவரானதால் அதிக வருத்தமடைந்தார். ஸ்கல பிராணிகளுக்கும் ஆதாரமான 80
 ரகுநாதனை கபர்தனுடைய வசத்தில் அகப்பட்டதைப் பார்த்து அவருக்கு மிகவும் அதைரியமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது மிருகத் வருத்தத்துடன் ராமனைப் பார்த்து, “அண்ணா! நான் இந்த ராக்ஷஸனுடைய கையில் அகப்பட்டு விட்டேன். என்னை இவ லீடத்தில் விட்டுத் தாங்கள் தப்பித்துக் கொள்ளுங்கள். என்னை 85
 இவனுக்குப் பூதபலியாகக் கொடுத்துத் தாங்கள் தப்பி ஓடுங்கள். சிக்கிரத்தில் சிதையை கண்டு பிடிப்பீர்களென்று எண்ணுகிறேன். வம்ச பரம்பரையாக வந்துகொண்டிருக்கும் ராஜ்யத்தை அடைந்து தாங்கள் ஸந்தோஷமாக இருக்கும் ஸமயத்தில் என்னையும் அடிக் கடி. நீனைத்துக்கொள்ளும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்.” என்றார். 90
 ராமன், “குழந்தாய்! பயப்படாதே. நீ வீரனல்லவா? உன்னைப் போன்றவர்கள் இவ்விதமான சூஷ்டங்கள் நேர்த்தும் மனம் தளர் வார்களா?” என்று அவரைத் தேற்றிக் கொண்டிருந்தார். அப் பொழுது அந்தக் கொடிய ராக்ஷஸன் ராமலக்ஷ்மணர்களைப்

- 95 பார்த்து, "கீழ்கள் யார்? கொழுத்த காணிகளைப்போன்ற தோள் கழுடன் ஆயுதபாணிகளாக இந்தக் கோரமான தேசத்தில் எனக்கு ஆகாரமாகும்படி எங்கே வந்து சேர்ந்தீர்கள்? இங்கே உங்களுக்கு என்ன வேலை? மிகுந்த பஸ்புடன் இங்கே காத்துக்கொண்டிருக்கும் என் வாயில் விழுந்த பிறகு உங்களுடைய உயிரில் ஆசையை விடுங்கள்" என்று. ராமன் வருத்தத்தால் முகம் வாடியிருக்கும்
- 100 லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, "ராஜ்யத்தை இழந்தது, காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டது, எதையைப் பறிகொடுத்தது, அவனைக் காணாமல் தவிப்பது இவ்வளவு துக்கங்களும் போதாதா? அவனைக் காட்டிலும் இது பெரிய துக்கமாக இருக்கிறது. உயிருக்கே
- 105 மோசம் வருமென்று எண்ணுகிறேன். நம்மைப் போன்றவர் களை துன்பங்களால் புத்தி மயங்கி இருக்கிறோமல்லவா? காலத்தின் மகிமை எல்லையற்றது. அதை வெல்ல ஒருவராலும் முடியாது. ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் அது செயல்படாத காரியம் ஒன்றுமில்லை. சூரர்களும் பலவான்களும் அஸ்திர வித்தையிலும்
- 110 யுத்தத்திலும் சிபுணர்களும் காலத்தின் வசத்தில் அகப்பட்டு, ஆற்று ஜலத்தால் கரைக்கப்பட்ட மணல் பாலங்களைப்போல் அழிந்துங்கள்" என்று வருத்தமடைந்தார்.

- மஹா பிரதாபசாலியும் மஹா கீர்த்திமானும் வீண்போகாத பராக்கிரமம் உடையவருமான ராமன், தன் வார்த்தைகளைக் கேட்டு
- 115 லக்ஷ்மணன் தைரியமடையாததைப் பார்த்து, தனக்கு ஸ்வபாவமான தைரியத்தையும் புத்தியையும் யுத்தியையும் ஸ்திரப்படுத்திக் கொண்டார்.

இதி ப்ருவாணோ த்ருட் ஸ்த்ய விக்ரமோ

மஹாபலா தாஸரதி: ப்ரதாபலாந் |

அவேக்ஷ்ய னெளமித்தீ முதக்ர பெனருஷம்

ஸ்திராம் ததா ஸ்வாம் மதிமாத்மதா கரோத் | (51)

ஸர்க்கம் 70.

கபந்த வதம்

தெனது தத்ர ஸ்திதென த்ருஷ்வா ப்ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ |
பாஹு பாஸ பரிஷிப்தென கபந்தோ வாக்ய மப்ரவீத் | (1)

- அப்பொழுது ராமலக்ஷ்மணர்கள் தன் கைக்குள் அகப்பட்டு பயத்தால் தவிப்பவர்களைப்போல் நிற்பதைக் கண்டு கபந்தன், "நான் பஸ்யால் வாடித் தவிப்பதைப் பார்த்து, தெய்வமே உங்களை எனக்கு ஆகாரமாக அனுப்பியிருக்க, பித்துப்பிடித்தவர்களைப்போல் ஏன் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறீர்கள்? உங்களைக் கவனித்தால் ராஜபுத்திரர்களைப்போல் தோன்றுகிறதே" என்று கர்ஜித்தான். அதைக்கேட்டு லக்ஷ்மணன் வருத்தமடைந்து ராமனைப்
- 5

பார்த்து ஸமயோசிதமாகவும் ஹிதமாகவும், “அண்ணா! இந்த ராஷஸன் நம் இருவரையும் விழுங்குவதற்குமுன் கத்திகளால் இவ னுடைய புஜங்களை வெட்டிக் தள்ளுவோம். கோர ரூபத்தையும் மலை போன்ற சரீரத்தையும் உடைய இவன் தன் புஜங்களின் பலத்தால் கொழுப்படைந்து, ஸகல பிராணிகளையும் ஐயித்து ஹிம் ஸீத்துக் கொண்டிருக்கிறான். முடிவில் நம்மையும் கொல்லப்பார்க் கிறான். அகவமேதம்முதலிய யாகங்களில் காட்டு மிருகங்களைப் பாய்வி க் கரணம் (தர்ப்பத்தைக் கொழுத்தி அவைகளின் தலைமீது சுற்றுதல்) செய்து விட்டுவிடுவதுபோல் இருந்த இடத்தை விட்டு அசையமுடி யாமல்தன்னைக் காப்பாற்றச் சக்தியில்லாத இவனைக்கொல்லவதுரியாய மல்ல. ஆகையால் இவனுடைய புஜங்களை மாத்திரம் வெட்டித் தள்ளுவோம்” என்றார்.

இப்படி இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்டு அந்த ராஷஸன் கோபம் கொண்டு பயங்கரமாக வாயைத் திறந்து அவர் களை விழுங்க ஆரம்பித்தான். உடனே ராம ஸக்ஷ்மணர்கள் கத்தி களை உருவி அவனுடைய புஜங்களை அடியோடு அறுத்துத் தள்ளி னார்கள். ராமன் வலது கையையும் ஸக்ஷ்மணன் இடது கையையும் அறுத்தவுடன், ஆகாசம் பூமி திங்குகள் நடுங்கும்படி அவன் மஹா மேகங்களைப்போல் கர்ஜித்துக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தான். தனக்கு பிராணாதாமான கைகள் அறுபட்டுச் சக்தியற்று ரத்த வெள்ளத்தால் நனைந்து பயத்தால் நடுங்கி மிகவும் தீனமாக, “கைகள் யார்?” என்றான். ஸக்ஷ்மணன் “இவர் இஷ்வராகு குலத்தில் பிறந்த ராஜபுத்திரன்; ராமனென்று பிரஸித்தி பெற்றவர். நான் அவருக்குத் தம்பி; என் பெயர் ஸக்ஷ்மணன். நாங்கள் ஐன ஸஞ் சாரமில்லாத இந்தக் காட்டில் தனியாக வசித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, தேவதைகளைப்போல் பாராக்கிரமமுடைய இந்த ரகுநாத னுடைய பாரியையை எவனோ ஒரு ராஷஸன் எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டான். அவனைத் தேடிக்கொண்டு இங்கே வந்தோம். நீ யார்? கபத்தத்தைப்போல் மார்பில் வாயுடன் இங்கே ஏன் திரி கிறாய்? கணுக்கால் முறித்து பூமியில் ஏன் விழுந்து புறனுகிறாய்?” என்றார். இந்திரன் முன்பு தனக்குச் சொன்ன வார்த்தைகள் கபத் தனுடைய ரூபகத்திற்கு வந்தன. அவனுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷ முண்டாகி, “புருஷோத்தமரீகனே! தங்களுக்கு நமஸ்காரம். கேட்க மாக வந்தீர்களா? தங்களைப் பார்த்து நான் தன்யானுனேன். விலங்கு களைப்போல் என்னைத் துன்பப்படுத்திக் கொண்டிருந்த இந்தக் கைகள் தங்களால் வெட்டப்பட்டது எனக்குப் பெரிய அனுக் கிரஹம். இந்த விகாரமான ரூபம் எனக்குக்கிடைத்த காரணத்தைத் தெரிவிக்கிறேன், கேளுங்கள்” என்றான்.

விருபம் வச்ச மே ரூபம் ப்ராப்தம் ஸ்யவிதயாத் யதா |

தத்மே ஸ்குணு நரய்யாக்ரீ தத்வத: ஸம்ஸதஸ் தவ |

(20)

ஸர்க்கம் 71

கபத்தனுடைய பூர்வ ஜன்மம்

புரா ராம மஹாபா¹தேஹ மஹாப²ல பரா³க்ரம |
ரூபமாஸீத் மமாசித்தயம் தீரீஷு⁴ ஸோகேஷு⁵ விருதம் || (1)

- முன்னொரு காலத்தில் சந்திரனையும் ஸுலோகனையும் இந்திரனையும் போல் அழகும் பராக்ரமமும் பொருத்திய ரூபம் எனக்கு இருந்தது. இது மூன்று லோகங்களிலும் பிரஸித்தமான விஷயம். ஆனால் அதை மாற்றிப் பயங்கரமான ரூபத்தை எடுத்து ரீஷிகளையும் தபஸிசிகளையும் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு நான் ஸ்தூல சிர்ஸென்ற மஹரீஷி காட்டில் ஆகாரத்தைத் தேடிக் கொண்டிருக்கையில் நான் திடீரென்று போய் அவரைப் பயமுறுத்தி, அவருடைய கையிலிருந்த பொருள்களைப் பிடுங்கிக் கொண்டேன். அவர் கோபம் கொண்டு "கீ இப்பொழுது தரித்திருக்கும் கோர ரூபமே எப்பொழுதும் நிலைபெற்றதும். இந்தக் கொடிய ரூபத்தைப் பார்த்து பிராணிகள் யாவும் உன்னை சிந்திக்கட்டும்" என்றார். உடனே நான் பயந்து அவரை மிகவும் வணக்கமாகப் பிரார்த்தித்து, "ஸ்வாமி! என் அபராதத்தை மன்னியுங்கள். என்னிடத்தில் கிருபை செப்து இந்தச் சாபத்திற்கு ஒரு முடிவை ஏற்படுத்தவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தேன். அதற்கு அவர், "ரகுநாதன் எப்பொழுது உன் புஜங்களினை வெட்டி ஜனஸஞ்சரமில்லாத காட்டில் உன்னைக்கொளுத்துவாரோ அப்பொழுது உனக்குச் சாபம் தீர்ந்து, பூர்வ ரூபமும் அளவற்ற ஷேமமும் கிடைக்கும்" என்று அருளினார். ஸகல ஜகவரீயங்களும் பொருத்திய நான் தனுஷென்பவனுடைய புத்திரன். பிறகு நான் கடுந்தவத்தால் பிரஹ்மாவை ஸந்தோஷப்படுத்தி நீண்ட ஆயுளையும் அதிக பலத்தையும் பெற்றேன். 'இந்திரன் என்னை என்ன செய்ய முடியும்' என்று எனக்கு அடங்காத கர்வமண்டாயிற்று. என் குலத்திற்குச் சத்துருவான தேவராஜனை ஜயிக்க நினைத்து அவரை புத்தத்திற்குழைத்தேன். ஆயிரம் முனைகளுள்ள வஜ்ராயுதத்தை அவர் என்மேல் பிரயோகிக்க, அது என் தலையை மாப்பிலும் கால்களை வயிற்றிலும் அழுத்திவிட்டது. "என் பிராணனைக் காப்பாற்ற வேண்டும்" என்று அவரைக் கெஞ்சிக் கேட்டேன். அவர் என்னிடத்தில் இரக்கம் வைத்து "பிரஹ்மாவின் வரம் பொய்யாகக் கூடாது. ஆகையால் கீ தப்பிடுய்" என்று என்னைக் கொல்லாமல் விட்டார். ஸ்வாமி! வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டுக் கழுத்தும் கால்களும் ஓடித்து, ஆகாரமின்றி, வெருகாலம் எப்படியி் பிழைத்திருப்பேன்" என்று பிரார்த்தித்தேன். அப்பொழுது இந்திரன் எனக்கு வயிற்றில் வாயையும் கூர்மையான பற்களையும் ஒரு யோஜனை நீளமுள்ள கைகளையும் ஏற்படுத்தி, "ராமலக்ஷ்மணர்கள் எப்பொழுது உன் புஜங்களை வெட்டித் தள்ளுவார்களோ அப்பொழுது ஸ்வர்க்கத்திற்கு வருவாய்" என்றார்.

அது முதல் இந்தக் காட்டிலுள்ள எல்லா மிருகங்களையும்
என் கைகளால் இழுத்து நசுக்கித் தின்றகொண்டிருக்கிறேன்.
எந்தப் பிராணி அகப்பட்டாலும் விடுவதில்லை. மஹரிஷியின் வார்த்
தையில் எனக்குள்ளும் பிச்சையால் ராமன் என்னிடத்தில் எப்படி
யாவது அகப்படுவாரென்ற எண்ணத்துடன் இந்த விகாரமான 40
தேகத்தை எப்பொழுது விடுவேனோ என்று காத்துக்
கொண்டிருக்கிறேன். “உன்னைக் கொல்ல வேறு எவராலும் முடி
யாது” என்று அந்த மஹரிஷி சொல்லியிருக்கிறபடியால், தாய்களே
ராமனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஐனகியைக் கண்டு பிடிக்க ஒரு
உபாயம் சொல்லுகிறேன். அதற்குத் தகுந்த மித்திரனைக் காட்டு 45
கிறேன். ஆனால் என்னை நீங்கள் கொளுத்தினாலொழிய அது என்னால்
முடியாது” என்றான்.

ராமன் அவனைப்பார்த்து. “நானும் என் தம்பியும் ஐன
ஸ்தானத்தில் வசித்துக்கொண்டிருந்தோம். ஒரு நாள் வெளியில்
போயிருக்கும்பொழுது சரவணனென்ற ராக்ஷஸன் என் பாரியையை 50
அபஹரித்தான். அவனுடைய பெயர் மாத்திரம் எங்களுக்குத் தெரி
யுமே தவிர அவனுடைய ரூபமாவது இருப்பிடமாவது பராக்ரம
மாவது தெரியாது. சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு அநாதைகளாக இப்
படித் திரியும் ஐனங்களுக்குப் பரோபகாரம் செய்வது உன்னைப்
போன்றவர்களுக்குத் தரும். பெரிய குழியை வெட்டி, யானைகளால் 55
இந்தக் காட்டில் முறித்துத் தள்ளப்பட்ட உலர்ந்த கட்டைகளை
அதில் அடுக்கி, உன்னை எரிக்கிறோம். பிறகு நீ உனக்குத் தெரிந்த
வரையில் ஸீதையை எவன் அபகரித்தான்? எவ்விடத்தில் வைத்திருக்
கிறான் என்பதைச் சொல்லவேண்டும்” என்றான்.

அப்பொழுது தனு வெகுசாதுரியமாக “இந்தக் தேகம் எரிந்து 60
முன் தேகம் கிடைத்தவுடன் ஸீதையின் வரலாற்றை அறிந்தவனைக்
கண்டுபிடித்துச் சொல்லுகிறேன். ஆனால் அதை நேரில் அறியக்கூடிய
நிவ்வியஞானம் எனக்கில்லை. இந்த ஞானமும் சாபத்தால் வந்த
இந்த தேகம் அழிந்த பிறகே உண்டாகும். இப்பொழுது சாபத்தால்
என் ஞானம் மறைந்திருக்கிறது. நான் செய்த பாபத்தால் லோகத் 65
தார் நித்திக்கும் இந்த விகார ரூபம் எனக்குக் கிடைத்தது. ஸூரியன்
அஸ்தமிக்கும் முன்பு என் தேகத்தைக் குழியில் தள்ளிக் கொளுத்த
வேண்டும். அந்த ராக்ஷஸனை அறியக்கூடியவனைப் பிறகு தெரிந்து
சொல்லுகிறேன். அந்த ஸாதுஷடன் நீங்கள் ஸ்வேஹம் செய்ய
வேண்டும். அந்த மஹாபராக்ரமசாலி தங்களுக்குப் பூர்ணமாக 70
உதவி செய்வான். அவனுக்கு மூன்று லோகங்களிலும் தெரியாத
விஷயம் கிடையாது. முன்பு ஒரு ஸம்யத்தில் ஏதோ காரணத்தால்
அவன் ஸ்கல லோகங்களையும் சுற்றித் திரிந்திருக்கிறான்” என்றான்.

ந ஹி தன்யாஸ்தயவிஜ்ஞாநம் த்ரிஷு லோகேஷு ராக'வ |
ஸர்வாத் பரிஸ்குதோ லோகாத் புராலௌ காரணாத்ரே || (33)

ஸர்க்கம் 72

கபந்த சாபவிமோசனம்

ஏவமுக்தௌ து தெள விரௌ கபந்தேத நரேஸ்வரௌ |

கி'ரி ப்ரத'ர மாஸாதீய பாவகம் விஸஸர்ஜது: ||

(1)

- பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஒரு பெரிய குழியை வெட்டி, பெரிய கட்டைகளை அடுக்கி, அவைகளில் கபந்தனுடைய சரீரத்தைத் தள்ளினார்கள். லக்ஷ்மணன் கொள்ளிக்கட்டைகளால் நான்கு புறத்திலும் தீ மூட்டினார். கொழுப்பாலும் தசையாலும் மாம்ஸத்தாலும் நிறைந்த அந்த தேகம் நெய்யால் செய்யப்பட்ட மலையைப்போல் மென்மென்மென்மென் எனின்தது. அப்பொழுது புகைமேல்வாத அக்னியைப் போல் அந்தச் சிதையிலிருந்து கபந்தன் எழுந்த, திவ்விய வஸ்திராபரணங்களாலும் மாணிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஹம்ஸங்களால் இழுக்கப்பட்ட விமானத்திலேறி, தன் தேஜஸால் எல்லா திக்குகளும் பிரகாசிக்க, ஆகாசத்திலிருந்தே, "ராம! வீரதையைக் கண்டுபிடிக்கும் உபாயத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஸந்தி விக்ரஹம் யானம் ஆஸனம் துவைதீபாவம்ஸமாச்சரயமென்று ஆறுஉடாயங்கள் லோகத்தில் வழங்குகின்றன. அவைகளை நன்றாக அறிந்து, தகுந்த ஸமயங்களில் உபயோகிப்பதால் அரசர்களுக்கு ஐயமும் கேடமும் மிடைக்கின்றன. கஷ்ட தசையை அடைந்தவன் தன்னைப்போல் கஷ்டப்படும் ஒருவனுடன் சேர்ந்தே காரியத்தை முடித்துக்கொள்ள வேண்டும். உங்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டங்களால் நீங்கள் இப்பொழுது தாழ்ந்த நிலைமையை அடைந்தவர்களென்று எனின்திடெரிந்துகொள்ளலாம். ஆகையால் தகுந்த மித்திரனுடைய உதவியை நீங்கள் ஸம்பாதிக்கவேண்டும். நான் எவ்வளவு யோசித்துப் பார்த்தும், உங்களைப்போல் கஷ்டப்பட்டு உங்களுடைய ஒத்தாசையை விரும்பும் மித்திரனை நீங்கள் சேர்த்துக்கொள்ளாவிட்டால் உங்கள் காரியம் கைகூடாதென்று தோன்றுகிறது. பம்பை என்ற எரிக்கு ஸமீபத்திலுள்ள ரிசியமுகபர்வதத்தில் ஸுக்ரீவனென்று ஒரு வானரராஜன் இருக்கிறான். இந்திரனுடைய புத்திரனான வாலீ என்ற அவனுடைய அண்ணன் அவனிடத்தில் கோபம் கொண்டு அவனை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தி விட்டான். இப்பொழுது அவன் தன்னிடத்தில் மிகுந்த பக்திவுள்ள நான்கு வானர வீரர்களுடன் தனியாக வஸித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவன் உங்களைப்போல் உத்தம குணங்கள் பொருந்தினவன்; நிகரற்ற தேஜஸும் வீரியமும் காந்தியும் வாய்ந்தவன்; ஸந்தியம் தவருதவன்; ஸாதுக்களால் பழக்கப்பட்டவன்; மஹா தைரியசாலி; மஹாபுத்திமான்; ஸமர்த்தன்; மேன்மேலும் தோன்றும் யுக்தியை உடையவன். எல்லையற்ற பல பராக்கிரம முடையவன்; உங்களைப்போல் மிகுந்த கஷ்டங்களை அனுபவித்தவன். அவனுடைய அண்ணன் அவனிடத்திலிருந்து ராஜ்யத்தைப்

பிடுங்கிக்கொண்டு அடித்துத் தூத்திவிட்டான். ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு வருவதில் உங்களுக்கு ஸகல உதவியையும் செய்யக்கூடியவன் இவனே. இதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் கூடக் கவலைப்பட வேண்டாம். கர்மகதியின்படி நடக்கவேண்டிய காரியங்கள் நடந்தே தீரும்; அவைகளை மாற்ற முடியாது. காலத்தை ஐயித்தவர்கள் உண்டோ?

40

இப்பொழுதே இங்கிருந்து போய் அந்த ஸுக்நீரவனைக் கண்டு பிடித்து, ஒருவருக்கொருவர் துரோகமின்றி உதவி செய்யும் பொருட்டு அக்னியை ஸாக்ஷியாக வைத்துக்கொண்டு ஸ்நேஹம் செய்யுங்கள். இந்தக் குரங்கு நமக்கு என்ன உதவி செய்யுமென்று அவனை அலங்காரம் செய்யவேண்டாம். அவன் ஸகல வானரர்களுக்கும் அதிபதி. நன்றியுள்ளவன், மஹாவீரன்; நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவன், உங்களுடைய உதவியை வேண்டினவன், நீங்களும் அவனுக்கு ஆகவேண்டியவைகளை முடிக்கக்கூடியவர்கள். அப்படிச் செய்யாவிட்டாலும் உங்கள் காரியத்தை முடித்துக் கொடுப்பான். அவன் ஸிஷ்யாஸ்திரின் புத்திரன்; ஸுதீரயனுக்குப் பிறந்தவன். இப்பொழுது வானிக்குப் பயந்து பம்பைக் கரையில் மறைந்திருக்கிறான். நீங்கள் அவனைக் கண்டுபிடித்து அக்னியையும் ஆயுதங்களையும் ஸாக்ஷியாக வைத்துக்கொண்டு என்றும் அழியாத ஸ்நேஹத்தைச் செய்யுங்கள். இந்த லோகத்தில் ராக்ஷஸர்கள் வளிக்கும் ஸகல இடங்களையும் அவன் அறிவான். ஸுதீரயனுடைய பிரகாசம் எட்டும் வரையிலுள்ள பிரதேசங்களில், மலைகளையும் ஆறுகளையும் குகைகளையும் ஏரிகளையும் வனங்களையும் ஸமுத்திரங்களையும் தீவீபங்களையும் தன்னைச் சேர்ந்த வானரர்கள் மூலம் கண்டு, எப்படியாவது ஸீதையிருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க, பெரிய மலைகளைப்போன்ற சரீரங்களுள்ள வானர வீரர்களை எல்லா திக்குகளிலும் அனுப்புவான். தங்களிட்டுப்பிரிந்து துக்கத்தால் தவிக்கும் ஸீதை ராவணனுடைய ராஜதாளியான வங்கையிலிருந்தாலும் மேருமலைச் சிகரத்திலிருந்தாலும் பாதாளத்திலிருந்தாலும் இன்னும் எவ்விடத்திலிருந்தாலும் அவளைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்து, ஸீதையைக் கொண்டுவந்து தங்களிடத்தில் ஒப்புவிப்பான்” என்றான்.

45

50

55

60

65

ஸ மேரு ஸ்ருங்கா¹க்ர க்²தா மதித்தி³தாம்
ப்ரவிஸ்ய பாதாவ தஸேபி வா ஸ்நிதாம் |
ப்லவங்க⁴மாநாம் ப்ரவரஸ் தவ ப்ரியாம்
நிஹத்ய ரக்ஷாம்ஸி புத: ப்ரதா⁵ஸ்யதி ||

(26)

ஸர்க்கம் 73

கபந்த மோஷம்

திதர்ஸயித்வா ராமாய ஸீதாயா: ப்ரதிபாததே |

வாக்ய மந்வரீத மர்தஜ்ஜு: கபந்த: புரபரீதே |

(1)

இப்படி கபந்தன் ஸீதையை அடையும் உபாயத்தை ராமனுக்குத் தெரிவித்து, "இதோ மேற்கே போகிற வழி நீச்சமூக பர்வதத்திற்கு உங்களைக் கொண்டுபோய்விடும். நாவல் முரளஞ்செடி பலா கிச்சிலி-ஆல் தும்பை அசுகமலைக் கோங்கு மா தவம் நாககேஸரம் மஞ்சாடி புங்கை கருத்த அசோகம் கடம்பு அலரி அசோகம் சிவப்புச் சந்தனம் வேம்பு முதலிய அநேக விருஷங்கள் பழங்களால் நிறைந்திருப்பதைப் பாரும். அவைகளிலிருக்கும் பழங்களைப் பறித்தாவது அடித்தாவது தின்றகொண்டு பிரயாணம் செய்யவேண்டும். அதைத் தாண்டிப் போனால் நந்தனமென்ற ஸ்வர்க்க லோகத்துத் தோட்டத்தைப் போலும், உத்தராகுரு தேசத்திலுள்ள வனங்களைப்போலும் அழகிய ஒரு காடு தோன்றும். சைத்ரரதமென்ற தோட்டத்தைப்போல் அங்கே எப்பொழுதும் எல்லா குதுக்களிலும் உண்டாகும் புஷ்பங்களும் பழங்களும் வளரும், மரங்களிலிருந்து தேன் வெள்ளமாக ஓடும். மரங்கள் பழங்களால் வளங்கி விசாலமான கிளைகளுடன் மேகங்களையும் மலைகளையும்போல் விளங்கும். அவைகளிலுள்ள அமிருதத்தைப்போன்ற பழங்களை அடித்தாவது ஏறிப்பறித்தாவது லக்ஷ்மணன் தங்களுக்குக் கொடுப்பார். அங்கிருந்து காடுகளையும் மலைகளையும் பல இடங்களையும் தாண்டிப் பம்பைக் கரைக்கு வருவீர்கள்.

20 கால்களில் குத்தும்படியான சிறிய கற்கள் அங்கே இல்லை; கரைகள் இடிந்திராது; இறங்கும் துறைகள் அதிக ஆழமில்லை; பாசி படர்ந்திராது; பொடி மணல் படிந்திருக்கும்; தாமரை செங்குவளை வெண் குவளை முதலிய புஷ்பங்கள் அழகாக மலர்ந்திருக்கும்; அன்னங்கள் கிரௌஞ்சங்கள் நீர்க்காக்கைகள் மதுரமாகக் கத்தும்; மனிதர்களால் தங்களுக்குக் கெடுதி நேருமென்று அவைபறி யாததால் உங்களைக் கண்டு பயப்படாது. நெய்க்கட்டிகளைப் போன்ற அந்த கொழுத்த பசுதிகளையும், செங்கயல் அபிரை முதலிய பலவித மாள்களையும் லக்ஷ்மணன் பாணங்களால் அடித்து, தோலையும் இறகுகளையும் நீக்கி, நெருப்பில் வாட்டிப் பக்குவம் செய்து தங்களுக்குக் கொடுப்பார். தாங்கள் அதைப் புறித்துத் தாமரை இலைப்பில் கொண்டுவந்து கொடுக்கப்பட்ட சுத்தமான ஐலத்தைக் குடியுங்கள். அது தாமரைகளின் வாஸனையுடன் கூடிக் குளிரித்து வெள்ளியைப் போலும் ஸ்படிகத்தைப்போலும் தெளிந்து, தேகத்திற்கு மிகுந்த ஆரோக்கியத்தைக் கொடுக்கும். அங்குள்ள மலைக் குகைகளிலிருந்து பல பெரும் பன்றிகள் விசித்திரமான ருபங்களு

டன் விருஷபங்களைப்போல் கத்திக்கொண்டு அந்த ஏரியில் ஐலம் குடிக்கவரும். ஸாயங்காலத்தில் அங்கே உலாவும்பொழுது புஷ்பங்களால் நிறைந்த மரங்களையும் மலர்ந்த தாமரை கருநெய்தல் குவளை ஆம்பல் முதலிய புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் பம்பையின் குளிர்த்த ஐலத்தையும் பார்த்து, தங்களுடைய துக்கத்தை மறப்பீர்கள். அந்த வனம் மிகவும் விஸ்தாரமானதாலும் புஷ்பங்கள் அதிகமானதாலும் மதங்கரிஷியின் சிஷ்யர்கள் சபிப்பார்களுடைய பயத்தாலும் அவைகளை ஒருவரும் பறிப்பதில்லை; அவை வாடுவதில்லை; உதிர்வதுமில்லை. அந்த மஹாவிதிகள் அந்தே தவம் செய்து கொண்டிருக்கையில் ஆகாரம் தேட அடிக்கடி அந்த வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பார்கள். பழங்களையும் கிழங்குகளையும் புஷ்பங்களையும் விறகுகளையும் பெரும் கமைகளாக, தங்கள் குருவின் ஆசிரமத்திற்குக் கொண்டுவரும்பொழுது அவர்களுடைய தேகத்திலிருந்து விழுந்த வியர்வைத் துளிகள் காற்றால் மரங்களின்மேல் அடிக்கப்பட்டு புஷ்ப மாலைகளாக மாறின. அந்த ரிஷிகளுடைய தபோமஹிமைமால் அவை அழிவதில்லை.

சபரி என்ற ஒரு பெண் ஸர்யாவரி வெகுதூரமாக அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்துவருகிறாள். அவள் மிகவும் வயது சென்றவள். தேவர்களுக்கு ஸம்மாகவும் ஸகல பிராணிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டவராகவுமிருக்கும் தங்களைத் தரிசித்த பிறகே தேகத்தைவிட்டு வேண்டுமென்று காத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். பம்பைக்கு மேற்குக் கரையில் அந்த ரிஷிகளின் ஆசிரமம் ஒரு சஹஸ்ரமான இடத்தில் இருக்கிறது. அந்த வனத்திலும் ரிஷியழக பர்வதத்திலும் பல யானைகளுண்டு. ஆனால், மதங்கரிஷியின் கட்டளையால் அவை அந்த ஆசிரமத்திற்கு ஸமீபத்தில் வருவதில்லை. கந்தனமென்ற இந்திரனுடைய தோட்டத்தைப்போல் அழகிய அந்த வனத்தில் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் எல்லாத் துக்கங்களையும் மறந்து வளிப்பீர்கள்.

ரிஷியழகபர்வதம் பம்பைக்குக் கீழ்க்கரையிலிருக்கிறது. முன் காலத்தில் பிரஹ்மா அதற்கு ஒரு மஹிமைமைய ஏற்படுத்தினார். அதன் உச்சியில் ஒருவன் படுத்துத் தூங்கினால் கனவில் எந்த ஐசுவரியத்தைக் காண்டிருநோ அதை விழித்துக்கொண்டவுடன் அடைகிறான். துஷ்டர்களும் பாபிகளும் அதில் ஏறத் துணிவதில்லை. ஏறினால் தூங்கும்பொழுது ராஷஸர்கள் அவர்களைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் அடித்துவிடுகிறார்கள். புஷ்பங்களால் மறைந்த அந்த மலையிலும் அதைச் சுற்றின காடுகளிலும் யானைக் குட்டிகள் அதிகமானதால் அதில் ஏறுவது ஸாத்தியமல்ல. அவை பம்பைக் கரையில் விளையாடும்பொழுது வீறிடும் பெரிய சப்தம் வெகுதூரம் கேட்கப்படும். யானைகள் ஒன்றோடொன்று சண்டையிட்டு ரத்தம் பெருகக் கறுத்த மேகங்களைப்போல் அங்குமிங்கும் ஓடிக் கொண்டிருக்கும். அவை பம்பையின் குளிர்த்த ஐலத்தைக் குடித்து ஸந்தோஷமாக

அதையடுத்த காடுகளில் கூட்டம்கூட்டமாகத் திரிவினாறன. அங்கே கரடிகளையும் சிறுத்தைகளையும் செந்நாய்களையும் மாள்களையும் இன்னும் விரித்திரமான பல மிருகங்களையும் கண்டு ஸந்தோஷிப்பீர்கள்.

- 80 அந்த மலையில் ஒருபெரிய குகை உண்டு. அது கற்பாதையால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குக் கிழக்கில் குளிர்த்த ஐலத்தால் நிறைந்த ஒரு பெரிய மடு உண்டு. அங்கே பழம் கிழங்கு முதலிய பொருள்கள் வேண்டியவரையில் கிடைக்கும். பல வகைப் பசுதிகளாலும் மிருகங்களாலும் நிறைந்திருக்கும். ஸுகீரீ
- 85 வன் நான்கு வானர வீரர்களுடன் அங்கே வலித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஒருவேளை அந்த மலையின் உச்சியிலும் இருப்பான்" என்று மேல் கடக்க வேண்டிய காரியங்களை ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு உபதேசித்து, அவர்களிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக் கொள்ளக் காத்திருந்தான். அவர்கள் அவனுக்கு ஸமீபத்தில் போய் வெகு பிரீதியுடன், "ஓ உத்தம ஸோகங்களை அடையக் கடவாய். போய்வா" என்று அனுமதி கொடுத்தார்கள். அவன், "ஓங்கள் உத்தேசித்த காரியம் கைகூடும். போய் வாருங்கள்" என்று விமானத்தில் ஏறிப் போனான்.

- 95 இப்படிக் கூபத்தன் பூர்வ ரூபத்தை அடைத்து ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் தேகத்துடன், "ராம! ஸுகீரீவனுடைய ஸ்கேஹத்தை ஸம்பாதித்துக் கொள்" என்று அவருக்கு உபாயத்தைச் சொல்லி ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனான்.

ஸ தத் கூபந்த்: ப்ரதிபத்ய ரூபம்

வ்ருத: ஸ்ரியா பீளாக்ர துல்ய தேஹ: |

நிதீர்ஸயத் ராமமவேஷ்ய கீஸ்த்:

ஸகீயம் குருஷவேதி ததாப்யவாச |

(45)

ஸர்க்கம் 74

சபரி மோக்ஷம்

தௌ கூபந்தேத தம் மாரகீம் பம்பாயா தர்ஸிதம் வதே |

ப்ரதஸ்துத் திஸம் க்ருஷ்ய ப்ரதீசம் ந்ருவராத்தமஜேன | (1)

- கூபத்தன் காட்டிய வழியாக ராமலக்ஷ்மணர்கள் மேற்கு முகமாகப் பிரயாணம் செய்து, மதுரமான பழங்கள் நிறைந்த பல மரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே போனார்கள். அன்று ராத்திரியில் அந்த மலையில் தங்கி மறுநாள் பம்பையின் மேற்குக் கரையிலுள்ள சபரியின் ஆசிரமத்திற்குப் போனார்கள். வயது சென்ற சபரி அவர்கள் வருவதைக் கண்டு எழுந்து கைக்கப்பி ராம லக்ஷ்மணர்களை பிரதக்ஷினம் செய்து கமஸ்கரித்து, அரீக்யம்
- 5

மகராஜா விவீதம் வற்பம் ஸந்திரிதம் புருஷர்ஷபு' -
தவார்தே' புருஷவர்க்'ர பப்பாஸந்திர ஸம்பவம் !

தாங்கள் இந்த வனத்தில் பிரவேசித்து சித்திர கூடத்தில் வந்தது முதல் இந்தே விடைக்கும் பலவித ஆகார பதார்த்தங்களைத் தங்களுக்காக ஸம்பாதித்து வைத்திருக்கிறேன். (பக்கம் 199 பார்க்க)

-ஆ. 74 ஸ - 17 க.

பாத்யம் ஆசமனீயம் முதலியவைகளால் விதிப்படிப் பூஜித்தான். அப்பொழுது ராமன் மஹாதபஸ்வியான சபரியைப் பார்த்து "அம்மா! உன் தவம் வீக்கினமில்லாமல் வளர்ந்ததா? கோபத்தை ஐயித்தாயா? ஆகார நியமத்தை அனுஷ்டிக்கிறாயா? வீரதங்களை விதிப்படி நடத்தி வருகிறாயா? சாந்தியும் ஸந்தோஷமும் மனத்தில் நிறைந்திருக்கின்றனவா? நீ செய்த குருகச்ஸூஷை பயன் பெற்றதா?" என்று கேட்கும் விசாரித்தார். 10

அதைக் கேட்டுச் சபரி எழுந்து கைகூப்பி வணக்கமாக, "ஸ்வாமி! இன்று தங்கள் தரிசனம் கிடைத்தபடியால் என் தவம் நித்தியடைந்தது. நான் செய்து வந்த தவமும் குருகச்ஸூஷையும் இன்றுதான் பயன் பெற்றன. ஸகலதேவர்களுக்கும் நாதனுடைய தங்களை தரிசித்த பிறகு நான் பரமபதத்தை அடைவேன் என்பதில் ஸந்தேகமுண்டா? யாதொரு காரணமும் இல்லாமல் பெருகும் தங்களுடைய கிருபாகடாக்ஷ வெள்ளத்தால் நான் இது வரையில் செய்த பாபங்களிலிருந்து விடுபட்டேன். பக்தர்களுக்கு நேரும் எல்லா இடையூறுகளையும் நாசம் செய்பவரே! என் பிரார்த்த கர்மத்தால் இனி நேரும் பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டேன். ஆசாரிய கிருபையை முன்னிட்ட தங்களுடைய அனுக்ரஹத்தால் நித்தியமான 20

வைருண்டத்தை அடைவேன். 'ஆனால் உன் ஆசாரியர்களுடன் நீயும் ஏன் போகவில்லை?' என்றால், தாங்கள் சித்திரகூடத்திலிருக்கும்பொழுது ஆசாரியர்கள் இங்கிருந்து நிவ்வித விமானங்களில் ஏறிப் பரமபதத்திற்குப் போனார்கள். மூன்று காலங்களையும் அறிந்த அந்த மஹாத்மாக்கள், யோகம் முதலிய ஸாதனங்களால் பகவானை அடைய எனக்கு அதிகாரமில்லை என்றும் ஆசாரியனுடைய கிருபையால் எனக்குப் பகவானுடைய கிருபை கிடைக்க வேண்டுமென்றும் அறிந்து, என்னைப்பார்த்து, "ராமன் இந்தப் புண்யாரமத்திற்கு வருவார். அவரையும் லக்ஷ்மணனையும் நீ மஹாபக்தியுடன் உபசரிக்க வேண்டும். அவரைத் தரிசித்த 25

மஹிமையால் அழிவற்ற பரமபதத்தை அடைவாய்" என்று அனுக்ரஹித்தார்கள். தாங்கள் இந்த வனத்தில் பிரவேசித்துச் சித்திரகூடத்தில் வந்தது முதல் இங்கே கிடைக்கும் பலவித ஆகார பதார்த்தங்களைத் தங்களுக்குக் காமம்பாதித்து வைத்திருக்கிறேன். நான் வெகு ஐக்கிரஹையாக இவைகளைப் பரிகரித்துப் பார்த்து மதுரமான வஸ்துக்களென்று கண்டிருக்கிறேன். தாங்கள் இதை அங்கேரிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்" என்று தெரிவித்துக்கொண்டான். 30

ஐதரியில் தாழ்ந்தவனானாலும் ஆசாரியனுடைய கிருபையால் பிரஹ்மக்ஞானியான அந்தச் சபரி, பகவானுக்கு மிகவும் அந்தரங்கமானவன். ஆகையால் ராமன், "அம்மா! தனது என்பவன் மஹாத்மாக்களான உன் ஆசாரியர்களின் மஹிமையை விசேஷமாக எனக்கு எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறான். அதை 45

50 எனக்குக் காட்ட இஷ்டமிருந்தால் நேரில் பார்க்க விரும்புகிறேன்” என்றார்.

அதைக் கேட்டு சபரி அதிக ஆனந்தமடைந்து ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு அந்த வனத்திலுள்ள விசேஷங்களைக் காட்டி, “மிருகங்களாலும் பறிகளாலும் நிறைந்து மேகக்கூட்டங்களைப்போல்

55 வீணங்கும் இந்தப் பெரிய மதங்க வனத்தைப் பாருங்கள்; இவ்விடத்தில் மஹாஞானிகளான என் குருக்கள் மந்திர பலத்தால் வருவித்த கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களைப் பாருங்கள். விஷ்ணுவிற்காக மேற்கு முகமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட பூஜாஸ்தர்

60 னங்களைப் பாருங்கள். என் ஆசாரியர்கள் வயதாலும் உபவாஸங்களாலும் மெலிந்து கைநடுங்க ஒவ்வொரு நாளும் புஷ்பங்களால் அர்ச்சித்து வந்தார்கள். அவர்களுடைய தபோமஹிமையால் இந்தப் பூஜாஸ்தலங்கள் இப்பொழுதும் மஹாகாந்தியுடன் ஸகல திக்கு

65 களையும் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றன. வீரதங்களாலும் உபவாஸங்களாலும் நடக்கச் சக்தியில்லாமல், நனைத்த மாந்திரத்திலேயே, ஏழு ஸமுத்திரங்களையும் இங்கே வருவித்து ஸ்கானம் செய்து வந்தார்கள். இந்த மரங்களில் அவர்கள் உலரவைத்த மரவுரிகள் அவர்களுடைய

70 தேகத்தில் பட்ட மஹிமையால் இன்னும் உலரவில்லை. அவர்கள் மஹாபக்தியுடன் தேவதைகளுக்கு ஸமர்ப்பித்த மாடுகள் இப்பொழுதும் வாடவில்லை. இந்த வனத்திலுள்ள ஆச்சரியங்களைத் தங்களுக்குக் காட்டி. எனக்குத் தெரிந்தவரையில் சொன்னேன். இப்பொழுது தங்களுடைய உத்தரவால் இந்தத் தேகத்தை விட

75 விரும்புகிறேன். நான் இவ்வளவு காலமாக பக்தியுடன் பணிவிடை செய்துவந்த அந்த மஹாத்மாக்களுடைய ஸமீபத்தில் போய் அவர்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்ய விரும்புகிறேன்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

80 இப்படித் தன் ஆசாரியர்களிடத்தில் மிக்க பிரேமையுடன் அவர்களுடைய மஹிமையை வர்ணித்த சபரியால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்து, “இன்று இந்த அப்புதங்களைப் பார்க்க நமக்குக் கிடைத்தது” என்றார்கள். பிறகு ராமன், “அம்மா! நீ எனக்கென்று வெகுநாளாகச் சேர்த்துவைத்த இந்தப் பதார்த்தங்

85 ளால் மிக்க ஸந்தோஷமடைந்தேன். உனக்குக் குருக்களிடத்திலுள்ள பக்தியையும் நீ அவர்களுக்குச் செய்த பணிவிடையையும் பார்த்து, என்னை ஸகல உபசாரங்களாலும் பூஜித்ததுபோல் நிகுப்பியடைந்தேன். உனக்கு இஷ்டமான லோகங்களை அடைவாய்” என்றார்.

மின்னற் கொடிபோல் எங்கும் விளங்கச் செய்து, தன் ஆசாரியர்களான மஹரீஷிகள் அடைந்த அழிவிலலாத புண்ணியலோகத்தை (பரமபதத்தை) தானும் ஆகம்போகத்தால் அடைந்தான்.

90

யத்ர தே ஸுக்ருதாத்மாநோ விஜரந்தி மஹர்ஷய: |
தத் புண்யம் ஸப்ரீஸ்தாதம் ஜகாமிர்தம் ஸமாதிநா || (55)

ஸர்க்கம் 75

ராம லக்ஷ்மணர்கள் பம்பைப் கரைக்கு வந்தது

திவம் து தஸ்யாம் யாதாயாம் ஸப்ரியாம் ஸ்வேத தேஜஸா |
லக்ஷ்மணேத ஸஹ ப்ராத்ரா சித்தயாமாஸ ராக்வ: || (1)

தூன் மஹிமையால் சபரி வைகுண்டத்தை அடைந்த பிறகு ராம லக்ஷ்மணர்கள், அந்த மஹாத்மாக்களின் விருத்தாந்தத்தை கினைத்துக்கொண்டு சற்று நேரம் அங்கே இருந்தார்கள். பிறகு ராமன் தன் கைங்கரியத்திலேயே நாடிய மனத்தையுடைய லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, "குழந்தாய்! இந்த புண்ணியமான ஆசிரமத்தையும் இதிலுள்ள ஆச்சரியங்களையும் பார்க்கும்படி இன்று நமக்குக் கிடைத்தது. இங்கே வாரிக்கும் மான்களும் புலிகளும் பனிகளும் ஒன்றிற்கொன்று ஹிம்ஸை செய்யாமல் ஸுகமாக வாழ்வின்றன. இந்த ஏழு ஸமுத்திரங்களிலும் ஸநானம் செய்து பிதிருக்களுக்கு விதிப்படி தர்ப்பணம் செய்தோம். நம்மைப் பிடித்திருந்த அசுரங்கள் தோலிந்தன. க்ஷேமம் பிறத்ததென்ற நம்பிக்கையால் என் மனத்தில் மிகவும் ஸந்தோஷமுண்டாகி இருக்கிறது. நமக்கு ஸரீபத்தில் மங்களமுண்டாகும். புறப்படு, பம்பைக்கு போவோம். சிஷ்யமுகபர்வதம் அதோ தெரிகிறது பார். அங்கே ஸநீரிய புத்திர னுன சுக்ரீவன் வாலியிடத்தில் பயந்து நான்கு வானர கிரேஷ்டர்களுடன் வாரித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அந்தத் தர்மாத்மாவைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டிருக்கிறேன். ஸீதையைத் தேடிக் கண்டு பிடித்துக் கொண்டுவரும் விஷயம் அவனைப் பொறுத்திருக்கிறது" என்றார். ராமன் துக்கங்களை மறந்து தைரியமடைந்ததைப் பார்த்து லக்ஷ்மணன் ஸந்தோஷித்து, "சீக்கிரமாகப் போவோம். நானும் அவனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற பரபரப்புடன் இருக்கிறேன்" என்றார்.

5

10

15

20

பிறகு அவர்கள் அந்த ஆசிரமத்திலிருந்து புறப்பட்டு, வழியில் மதங்கலரஸ் என்ற புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸநானம் செய்து, காட்டு மார்க்கமாய்ப் பம்பைக் கரைக்குப் போனார்கள். அது நான்கு புறங்களிலும் மரங்களாலும் கொடிகளாலும் குழப்பப்பட்டிருந்தது. தாமரைகளாலும் செங்கழுநீர்களாலும் சிலவிடங்களில் வெப்பாகவும், ஆம்பல்களால் சிலவிடங்களில் வெளுப்பாகவும் செய்தல்களால் சிலவிடங்களில் கறுத்தும், அநேக வானங்களிலுள்ள

25

- 30 கம்பனம் விரித்ததுபோல் தூரத்தில் காணப்பட்டது. அதைச் சூழ்ந்த காடுகளில் மா மஞ்சாடி, மாதுளை தவம் மருதை அலரி ஸுரபுன்னை மல்லிகை குறுக்கத்தி ஆல் கொச்சில் அரோகம் ஏழிலப்பாலை தாழை தினிசி முதலிய அநேக மரங்கள் புஷ்பங்களா லும் பழங்களாலும் நிறைந்து, ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்திரீகளைப்போல் தோன்றின. மயில்களும் சிட்டுக்குருவியும் விலகிலும் மரங்கொத்திகளும் இன்னும் பல பகழிகளும் மதுரமாகக் கூவிக்கொண்டிருந்தன. அந்த வனத்திலுள்ள விசித்திரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு பம்பைஎன்ற ஏரியின்கரைக்கு வந்தார்கள்.

- நீர்மலமான அந்தக் குளிர்த்த ஐலத்தையும் அதன் கரையில் 40 பொடி மணல் மிருதுவாகப் படிந்திருப்பதையும் பகழிகள் ஸ்திரீதோஷமாகக் கூவுவதையும் மலர்ந்து பரிமளம் வீசும் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் மலர்களாலும் எங்கும் நிறைந்த பல மரங்களுள்ள காடுகளையும் அவைகளில் வண்டுகள் தேனைக் குடித்து மதங்கொண்டு மதுரமாகப் பாடுவதையும் அடிக்கடிப் பார்த்து, சாமஸ்தான்கு 45 லீதையின் ஞாபகம் வந்தது. அப்பொழுது லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, “குழந்தாய்க்பதன் சொன்னபடி நீதியழக பர்வதம் புஷ்பங்களால் நிறைந்த மரங்களுடன், பொன் வெள்ளி முதலிய தாதுக்களால் பிரகாசித்துக்கொண்டு இதோ தெரிகிறது பார். நீகடி ரஜனின் புத்திரனான ஸுகீர்வனென்ற மஹாத்மா இங்கே வலிக்கிரு 50 னென்று கேள்விப்பட்டோமல்லவா? ஆகையால் நீ அவனிடத்திற்குப் போ” என்று. மறுபடியும், “லக்ஷ்மண! சாஸ்யத்தையும் இழந்து தீனனாக அந்த துக்கத்தையெல்லாம் லீதையினிடத்தில் வைத்த பிரீதியால் மறந்திருத்தேன். இப்பொழுது அவனில்லாமல் எப்படிப் பிழைத்திருப்பேன்?” என்று. பிரலாபித்து, அந்த ஏரியில் 55 ஸ்கானம் செய்ய இறங்கினார்.

இப்படி சாமலக்ஷ்மணர்கள் அநேக வனங்களையும் நதிகளையும் மலைகளையும் பாலைவனங்களையும் தாண்டி, பல கஷ்டங்களை அனுபவித்து, நாணயிதமான மரங்களாலும் மிருகங்களாலும் பகழிகளாலும் விளங்கும் பம்பை என்னும் ஏரியைக் கண்டார்கள்.

ததோ மஹதி¹ வரீத்ம ஸுதூ²ரஸங்க்ரம;
க்ரமேண க³த்வா ப்ரதிகூல த⁴த்வதம் |
த⁵தீர்ஸ பம்பா⁶ம் ஸுப⁷ த⁸ர்ஸ காநநாம்
அநேக நாநாவித⁹ பகழி ஜாலகாம் ||

(30)

ஆரண்ய காண்டம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீலீலா லக்ஷ்மண பரத சத்ருகள ஹனுமத் ஸமேத
ஸ்ரீராமசுந்தர பரப்ரஹ்மணே நம :

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

கிஷ்கிந்தா காண்டம்.

செனனை தேசிய காலேஜ் உபாதியாயா

ஸ்ரீமான் ஸி. ஆ. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கா, பி. எ.,

எழுதியது

செனனை:

சுதேசமித்திரன் பிராஞ்சு பிரஸ்

1926

கிஷ்கிந்தா கால்டம்

விஷய அட்டவணை

ஸாககம் 1

1—13

வஸநத ருதுவாணனை

அவதாரிகை—வஸநதருதுவின வாணனை—பம்பையின் காடுகள் — ரிசயமுகபாவதம் — ராமன் ஸீதையைக் குறித்து பரலாபிதத்து—ஸுகரீவனும மந்தரிகளும் ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பாராத்துப் பபநத்து

ஸாககம் 2

13—15

ஸுகரீவன ஆஞ்ஜநேயரை அனுப்பினது.

மாருதி ஸுகரீவனைக் தேற்றினது— ராமலக்ஷ்மணர்களின் வரலாற்றை அறியும்படி ஸுகரீவன மாருதியை அனுப்பினது

ஸாககம் 3

15—18

ஆஞ்ஜநேயா ராமலக்ஷ்மணர்களை வநதித்தது

ஹனுமான எடுத்த ரூபம்— அவா ராமலக்ஷ்மணர்களின் வரலாற்றைக் கேட்டது—அவர்கள் பாருதியை மெச்சினது

ஸாககம் 4

18—21

ஸுகரீவனிடத்திற்குப் போனது

லக்ஷ்மணன் தங்கள் வரலாற்றைச் சொன்னது—ஸுகரீவனுன்டய உதவியை வேண்டினது—ஆஞ்ஜநேயா ஸமமதித்தது அவர்களைத் தன் அரசனிடத்தில் அழைத்துப் போனது

ஸாககம் 5

21—24

ஸுகரீவனுக்கு அபயங்கொடுத்தது

மாருதி ஸுகரீவனுக்கு ராமலக்ஷ்மணர்களின் வரலாற்றைச் சொன்னது — ஸுகரீவன் ராமனை ஸநதித்தது அகனிஸாக்ஷியாக அவருடன் ஸநேஹஞ்செய்தது—அவர்கள் செய்த பரதிகளை

ஸாககம் 6

24—26

ராமன் வீதையின் ஆபரணங்களைக் கண்டது.

வீதை எறிந்த ஆபரணங்களை ஸுகீவன் ராமனுக்குக் காட்டினது—ராமன் அவைகளைப் பார்த்து பரலாபித்தது.

ஸர்க்கம் 7

26—28

ஸுகீவன் பரதிக்ளை செய்தது.

“நான் வீதையைத் தேடிச் கண்டுபிடிக்கிறேன், தாங்கள் வருந்தக்கூடாது” — தனக்கு ராவணனைப்பற்றி யாதொன்றும் தெரியாதென்று ஸுகீவன் சொன்னது உண்மையா?

ஸாககம் 8.

28—31

ஸுகீவனுடைய துக்கத்திற்குக் காரணம்.

வாலி ஸுகீவனை ஹிமலித்தது

ஸாககம் 9.

31—33

வாலி மாயாவியைக் கொன்றது

வாலிகும மாயாவிகும யுத்தம்—மாயாவி குழையில் மறைய, வாலி அவனைத் துரத்திக்கொண்டு போனது—வாலி வராததைப் பார்த்து ஸுகீவன் ராஜ்யத்தை ஆண்டது —வாலி கிருமபி வந்து ஸுகீவனை சிந்தித்தது

ஸர்க்கம் 10

33—35

ராமன் ஸுகீவனுக்கு அபயங்கொடுத்தது

வாலி ஸுகீவனை அடித்துத் துரத்தினது—வாலியைக் கொல்வேனென்று ராமன் பரதிக்ளை செய்தது

ஸாககம் 11.

35—41

வாலியின் பராக்ரமம்

வாலி ஸமுதரங்களைச் சுற்றிவருவது—துரதுபியைக் கொன்று அவனுடைய உடலை மதங்கரிஷியின் ஆசரமத்தில் எறிந்தது—அவா வாலியைச் சபித்தது—ஸுகீவன் ராமனுடைய பராக்ரமத்தை அறிய கிருமபினது—அவா துரதுபியின் தேஹத்தைத் தூக்கி எறிந்தது.

ஸர்க்கம் 12.

42—44

ஆச்சாமரங்களைப் பிளந்தது.

ஏழு ஆச்சா மரங்களை ராமன் ஒரே பாணத்தால் துளைத்தது—எல்லோரும் கிஷ்கிந்தைக்குப் போனது—ஸுகீவன் வாலியுடன்

புத்தஞ் செயது தோற்றது—அவன் முறையிட ராகவன் அவனைத்
தேறினது.

ஸர்க்கம் 13.

44—46

ஸப்தஜனாகளின் சரித்திரம்

ஸப்த ஜனாகளின் கதை

ஸர்க்கம் 14

46—47

ராமன் ஸுகீவனைத் தையப படுத்தினது.

ராமன் ஸுகீவனை தையபபடுத்தினது

ஸர்க்கம் 15

48—50

தாரை வாலியைத் தடுத்தது.

ஸுகீவன் மறுபடியும் வாலியை புத்தத்திறகு அழைத்தது—
தாரை பல காரணங்களைச் சொல்லி வாலியைத் தடுத்தது

ஸர்க்கம் 16.

51—54

வாலிவதம்

வாலி ஸுகீவனுடன் மறுபடி புத்தஞ்செய்தது—ராமன்
மறைந்திருந்து ஒரே பாணத்தால் வாலியை அடித்துத் தள்ளினது

ஸர்க்கம் 17.

54—59

வாலி ராமனைக் குற்றஞ்சாட்டினது.

வாலி ராமனைப் பலவிதமாகக் குற்றஞ்சாட்டினது — அவனு
டைய உண்மையான கருத்து.

ஸர்க்கம் 18

59—68

ராமனுடைய பதில்

ராமன் வாலிக்ஞ்சு சொன்ன பதில்—வாலியைக் கொன்றது நயா
யமா?—வாலி இறந்ததின உண்மையான காரணம்—அவன் ராமனி
டத்தில் தனனைச் சோதனவாகளை ஒப்புவித்தது.

ஸர்க்கம் 19.

68—70

தாரை வாலியைக் கண்டது

வாலி அடிபட்டதைக் கேட்டுத் தாரை அங்கத்தனுடன் அங்கே
வந்து முாசை யடைந்தது.

ஸர்க்கம் 20.

71—73

தாரையின் ப்ரலாபம்.

தாரையின் ப்ரலாபம்—மாருதி தாரையைத் தேற்றியது—
அவள் வருந்தினது.

ஸாககம் 21.

73—75

ஹனுமான் தாரையைத் தேற்றினது.

ஹனுமான் தாரையை ஸமாதானஞ்செய்தும் அவள் வருந்
தினது

ஸர்க்கம் 22.

75—78

வாலி தன்னைச் சோந்தவர்களுக்குப் புத்திமதி சொன்னது.

வாலி ஸுகீவனுக்கும் அங்கதனுக்கும் புத்திசொல்லி உததம்
கதியை அடைந்தது

ஸாககம் 23.

79—81

தாரையின் ப்ரலாபம்.

ஸர்க்கம் 24.

81—90

ஸுகீவன் துக்கித்தது.

ஸுகீவன் வாலியை நினைத்தது ப்ரலாபித்தது—தாரை ராமனு
டைய நிஜஸ்வரூபத்தைப் பூணமாய வாணித்தது—வெளிக்
கூறித்தது, ராமன் அவளைத் தேற்றினது.

ஸாககம் 25

91—94

வாலியின் உததர க்ரியைகள்.

ராமன் வானரர்களை ஸமாதானஞ் செய்தது—வாலியின் ப்ரேத
கரியைகள்.

ஸாக்கம் 26.

94—97

ஸுகீவன் ப்ரலாபிஷேகம்

ஸாக்கம் 27

97—100

ராமன் வீரையை நினைத்தது துக்கித்தது

ராமன் ப்ரஸரவணகிரியின் அழகைப் பார்த்து வீரையை நினை
த்தது வருந்தினது—லக்ஷ்மணன் அவரைத் தேற்றினது.

ஸர்க்கம் 28. 100—106

மழைக்காலம்

ஸர்க்கம் 29. 106—109

ஸுக்ரீவன் வையங்களைச் சோத்தது.

ஆஞ்ஜநேயா ஞாபகப்படுத்த ஸுக்ரீவன வானரஸையங்
களைச் சோகக உத்திரவிட்டது

ஸர்க்கம் 30. 109—116

ராமன் ஸுக்ரீவனைக் கோபித்தது.

ராமன் ஸீதையை நீனைத்து பரலாபித்தது—சரத்காலம்—
ராமன் ஸுக்ரீவனிடத்திலே கோபித்தது லக்ஷ்மணனை அனுப்பினது

ஸாககம் 31. 116—120

லக்ஷ்மணன் வருவதை ஸுக்ரீவன் அறிந்தது.

லக்ஷ்மணனுடைய கோபத்தை ராமன் தணித்தது—இளையாழ
வார கிஷ்கிந்தைக்குப் போனது—அவருடைய வரவை மந்தரிகள்
அரசனுக்குத் தெரிவித்தது.

ஸர்க்கம் 32. 120—121

மாருதி ஸுக்ரீவனுக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்தது.

ஸர்க்கம் 33. 122—127

தாரை லக்ஷ்மணனை ஸமாதானஞ் செய்தது.

இளைய பெருமானைக் கோடடைக்குள் அழைத்துப் போனது—
அவரை ஸமாதானஞ் செய்யுமாடி ஸுக்ரீவன் தாரையை அனுப்
பினது—லக்ஷ்மணன் ஸுக்ரீவனைக் குற்றஞ் சாட்டினது—தாரை
சொன்ன பதில்.

ஸர்க்கம் 34. 127—128

ஸுக்ரீவன் ராமனுடைய கட்டளையை அறிந்தது.

தாரை அவரை உள்ளே அழைத்துப் போனது—அவா ராம
னுடைய உத்திரவை ஸுக்ரீவனுக்குச் சொன்னது.

ஸாககம் 35. 128—130

தாரை லக்ஷ்மணனை ஸமாதானஞ் செய்தது.

ஸாக்கம் 36. 130—132

ஸுக்ரீவன் லக்ஷ்மணனை ஸமாதானஞ் செய்தது

ஸுக்ரீவன அவரை மனனிப்புக்கேட்டது—அவருடைய கோபம் தணிந்தது

ஸாக்கம் 37. 132—133

வானரஸேனைகளை வருவித்தது.

சேனைகளைத் தருவிக்கும்படி ஸுக்ரீவன மாருதிகு உத்திரவு செய் தது

ஸாக்கம் 38. 134—135

ஸுக்ரீவன் ராமனைப் பார்த்தது.

ஸுக்ரீவன ராமனிடத்திற்குப் போய் வணங்கினது—ராமன் அவனை மனனித்தது.

ஸாக்ம் 39. 135—137

வானர ஸைன்யம்.

வானரஸேனையும் தலைவாகளும.

ஸாகம் 40. 137—142

கிழக்கில் தேட அனுப்பினது.

ஸுக்ரீவன கிழக்குத் திசையை வாணிதது அங்கே லீதையைத் தேட வினதனை அனுப்பினது.

ஸாக்கம் 41. 142—144

தெற்கில் தேட அனுப்பினது

தெற்குத் திசையை வாணிதது அங்கதனையும் மாருதி முதலிய வாகளையும் அனுப்பினது.

ஸாகம் 42. 145—148

மேற்கில் தேட அனுப்பினது.

மேற்குத் திசையை வாணிதது ஸுஷேணனை அனுப்பினது.

ஸர்க்கம் 43. 148—151

வடக்கில் தேட அனுப்பினது.

வடக்குத் திசையை வாணிதது ச சதபலியை அனுப்பினது.

ஸாக்கம் 44. 151—153

ராமன் ஆஞ்ஜநேயரிடத்தில் மோதிரத்தைக் கொடுத்தது

ஸாக்கம் 45

153—154

வானரர்கள் புறப்பட்டது.

வானரர்கள் உதஸாஹததுடன் புறப்பட்டது.

ஸாக்கம் 46

154—155

ஸுக்ரீவன் பூமண்டலத்தைச் சுற்றினது.

ஸுக்ரீவன் பூமியைச் சுற்றிவந்த காரணம்.

ஸாக்கம் 47.

155—156

மூன்று திக்குகளில் போன வானரர்கள் திரும்பி வந்தது.

மேற்கு வடக்கு கிழக்குத் திசைகளில் தேடப்போன வானரர்கள் லீதையைக் காணாமல் திரும்பி வந்தது.

ஸாககம் 48

156—157

தெற்கில் தேடினது

தெற்கில் போனவர்கள் லீதையைத் தேடினது—பாலீவனம் - கண்டுமஹாஷியின் ஆசரமம்.

ஸாக்கம் 49

158—159

(தொடர்ச்சி)

அங்கதனுடைய யோசனையால் விரதய பாவதம் முதல மறுபடியும் தேடினது

ஸாக்கம் 50

159—161

ரிக்ஷபிலத்தில் புகுந்தது.

ரிக்ஷபிலத்தில் புகுந்தது—ஓர் அபூர்வமான இடத்திற்கு வந்தது—ஸ்வயம்பரபை

ஸாககம் 51

161—162

ரிக்ஷபிலத்தின் விருத்தாந்தம்

ஸாககம் 52

163—164

வானரர்களின் வரலாறு.

மாருதி தங்களைப்பற்றி அவருக்குச் சொன்னது.

ஸாக்கம் 53.

164—167

வானரர்கள் துக்கித்தது

ஸ்வயம்பரபை அவர்களை குறைக்கு வெளியில் கொண்டு வந்துவிட்டது.—குறித்த காலம் தாண்டினதென்று வானரர்கள் வருந்திக் கடற்கரையில் இறக்க நிச்சயித்தது.

ஸர்க்கம் 54.

167—169

ஹனுமார் ஆக்ஷேபித்தது

மாருதியின் உததம் குணங்கள்—அவா அங்கதனைப் பயமுறுத்திக் கலைத்தது

ஸர்க்கம் 55.

169—171

வானரர்கள் பராயோபவேசஞ் செய்தது.

அங்கதன் ஒப்பாமல வானராகளுடன் படமினி கிடந்தது

ஸாககம் 56

171—173

ஸம்பாதி.

ஸம்பாதி—வானரர்கள் அவனைப் பார்த்துப் பயந்தது—ராமனுடைய வரலாற்றையும் ஜடாயுனின் மரணத்தையும் மாருதி வாணித்தது—ஸம்பாதி அதைப்பற்றி விசாரித்தது.

ஸாககம் 57.

173—174

அங்கதன் பதில் சொன்னது

ஸாககம் 58.

174—176

ஸம்பாதி லீதையிருக்கு மிடத்தை தெரிவித்தது

ஸம்பாதி ஜடாயுஸைக் காகப் புலம்பினது—அவனுடைய முன் வரலாறு—லீதை அசோக வனத்திலிருப்பது—நேரில் அவன் பார்த்துச் சொன்னது—பக்ஷிகளுக்குப் பராக்ரம சக்தி.

ஸாககம் 59

177—179

ஸம்பாதி லீதையின் வரலாற்றைச் சொன்னது

“லீதையை ராவணன் கொண்டுபோகும்பொழுது நானும் என மகனும் பார்த்தோம்”

ஸர்க்கம் 60.

179—180

ஸம்பாதியின் விருத்தாந்தம்.

நிசாக்ஷ்ரிஷியிடத்தில் ஸம்பாதி வந்தது

ஸர்க்கம் 61.

181—182

(தொடர்ச்சி)

ஸம்பாதியும் ஜடாயுஸும் ஸூர்யனைச் சுற்றிப் பறந்தது.

ஸர்க்கம் 62

182—184

(தொடர்ச்சி)

ராமாஷ்டிரம், ஸீதாஹ்ரணம், வானாகளின் வருகை—இவை
களே சீசாகரா ஸம்பாதிக்குச் சொன்னது

ஸர்க்கம் 63

184—185

வானரர்கள் ஸமுதரக்கரை சேர்ந்தது.

ஸம்பாதின இறகுகள் மறுபடியும் முளைத்தது

ஸர்க்கம் 64

185—187

அங்கதன் வானரர்களைப் பரீக்ஷித்தது.

வானரர்கள் மறுபடி ஸமுதரத்திற்கு வந்தது—இதைத் தாண்டக் கூடியவர்கள் யாரென்று வானரர்களை அங்கதன் பரீக்ஷித்தது.

ஸர்க்கம் 65

187—189

வானரர்களின் சக்தி.

வானரர்கள் தங்களுடைய திறமையைச் சொன்னது

ஸர்க்கம் 66

189—192

ஜாமபவான் ஆஞ்ஜநேரைப் புகழ்ந்தது.

ஜாமபவன் ஆஞ்ஜநேரனுடைய பிறப்பையும் பராகரமத்தையும்
மஹிமையையும் வாணிதது ஸமுதரத்தைத் தாண்டச் சொன்னது

ஸர்க்கம் 67.

192—195

ஆஞ்ஜநேயர் மஹேந்தர பர்வத்திலேறினது.

மாருதி ஸமமதித்தது அதற்காக விசவருபத்தை எடுத்தது—
தன் பராகரமத்தையும் சக்தியையும் எடுத்தது சொன்னது—மஹே
ந்தர மலையிலேறி வேகத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஆகாசமாக
மாக ஸமுதரத்தைத் தாண்டப் பதனஞ்செய்தது

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

ஸாககம் 1

வஸந்த ருது வாணீன.

(அவதாரிகை)

முன காண்டத்தில் ராமன தீன ஜனங்களைக் காப்பாற்றுவ தென்ற தாமததை நடத்திக் காட்டினா இரதக காண்டத்தில் மித் ராகளைக் காப்பாற்றுவதென்ற தாமததை நடத்திக் காட்டுகிறா மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் குணம் ராமன பரதைவமென்பதற்கு முன காண்டத்தில் அடையாளமாகச் சொல்லப்பட்டது, "அனந்த கலயாண குணங்கள் பொருந்தி யிருப்பதே அடையாளமென்று இரதக காண்டத்தில் சொல்லப்படுகிறது சரணாகதி மந்தரமான தவயத்தின் பின்பாகத்தில் முதல பத்ததின் கருத்து ஸீதா விவா ஹத்தை பரதானமாகவுடைய பாலகாண்டத்திலும், இரண்டாவது பத்ததின் ஆததம், ஸகல ஜனங்களையும் தன் உததம் குணங் ளால் மோஹிக்கச் செய்தாரென்று வாணிகரும் அயோதயா காண்டத்திலும், நானகாம் வேற்றுமையின் (நாராயணை) பொருள், முனி களால் பகவத கைங்காயம் செய்யப்பட்டதென்ற ஆரண்யகாண்டத் தில் பஞ்சவடி வாஸம் வரையிலுள்ள கதையாலும், நம் என்ற பத்த தின் ஆததம் கரண முகலியவாகளின் கதையாலும், மாரீசனைப் பாரததது முதல நடந்த ஸைலாற்றால் ஜீவன கடைத்தேற உபயோக மான மாரக்கமும், *மாரீசனைப் பாரதத கதையால் பகவானால் நிரந்தர மாக அனுபவிககத் தருந்த ஜீவனகளும் ஒருவேளை அதை மறந்து காம்போகங்களில் உழல்வார்களென்றும், அதனால் ராவுண்ணென்று மஹாமோகம் பிடித்துக்கொள்ளுமென்றும், கேவல காமத்தால் ஸம் ஸாரமும் அகஞானமும் விலகாதென்றதை ஜடாயுவின் கதையாலும், ஸம்ஸார தசையில் ஜீவனுக்குச் சரீரத்தில் பரவேசம் உண்டாயிற் றென்பதை லங்கையில் கொண்டுபோய ஸீதையை வைத்த கதையா

லும், ஜீவன தாபதரயத்தால் பீடிக்கப்படுகிறுனென்பதை ராசூஷவி கள லீதையை உபதரவித்ததாகுளென்றதாலும், ஜீவன கரையேறும் மாககத்தைப் பகவானே தேடுகிறுரென்றதை ராமன் லீதையைத் தேடினுரென்றதாலும், ஆரணயகாண்டத்தில் பல அபூர்வ ததவங் கள உபதேசிக்கப்பட்டன.

ஜீவனுக்குத் தன்னிடத்தில் பகதியுண்டாவதற்கு ஆசார்யன மூலமாக அதைத் தேடுகிறுரென்று கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் உப தேசிக்கப்படுகிறது. அதில் முதலாவது ஸாககத்தில், வைகுண்ட நாதன தனக்கு நிதய கைங்காயம் செய்யும் நிதய ஸூரிகளைக் கண்டு “ஐயோ! ஜீவகோடிகள் இதைப்போன்ற சகதியையும் ஞானத் தையும் ஆனந்தத்தையும் அனுபவிக்க வேண்டியிருக்க, நமமை அடைந்து அவைகளை அனுபவிக்காமல் ஸமஸாரத்தில் சுழலுகிறா களே”யென்று பரிதப்பிப்பது காட்டப்படுகிறது. ஆசார்ய லக்ஷணமும் சிஷ்ய லக்ஷணமும் வாணசரம் தாமங்களும் முகதியடையும் வரையில அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், ஞானிகளும் பகதர்களும் உயிருள்ளவரையில் நடக்கவேண்டிய விதமும், நிதய விபூதியிலும் லீலாவிபூதியிலுமே அவர்களுடைய ஆசாரமும், இன்னும் பல ரஹஸ்யங்களும், வஸந்தருதுவின வாணனையில் அங்கங்கே காட்டப்பட்டிருக்கின்றன

பிறகு ராமன் தாமரைகளாலும் உதபலங்களாலும் மீன்களாலும் நிறைந்த பம்பையென்னும் அந்த ஓடையைக் கண்டு, தாமரை கள லீதையின் முகத்தையும், நீலோதபலங்கள் அவருடைய கண்களையும், மீன்கள் அவருடைய சஞ்சலமான பாவையையும் ஞாபகப் படுத்தினதால், மஹா தையசாலியானாலும் தனனைத் தேற்றுவதற்கு அந்தரங்க மிதரணை லக்ஷமணன் ஸமீபத்தி லிருந்தாலும், விரக தாபம் மேலிட்டு, இந்தரிய ஸ்வாதீனமற்று பரலாபித்தாரா. அந்த ஏரியைப் பார்த்தவுடனேயே அவருடைய இந்தரியங்கள் ஸந்தோஷத்தால் நடுங்கின.

அப்பொழுது ரகுவீரன் லக்ஷமணனை நோக்கிக் குழந்தாய்! வைபவத்தினைப்போல தெளிவான ஜலத்தாலும் மலராத தாமரை உதபலம் முதலிய புஷ்பங்களாலும் அநேக விருக்ஷங்களாலும் இரத்தப் பம்பை விளங்குகிறது. இதற்கு ஸமீபத்திலுள்ள காடுகளில் பெரிய மரங்கள் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்தது, உன்னதமான சிகரங்களையுடைய மலைகளைப்போல தோன்றுகின்றன.

பரதன் எனனைப் பலவிதமாக வேண்டியும் நான் அதற் கிணங்க வில்லை; ஆகையால் நான் வருமவரையில் நந்தி கராமத்தில் தபஸ்வி வேஷத்தாடன் வரதங்களையும் உபவாஸங்களையும் அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறான், என பராணாதாரமான ஜானகியும் எடுத்துப் போகப்பட்டாள். இந்த ஸ்திதியில் சோகத்தால் தபிக்கும என்னை வஸந்தகாலம் இன்னும் அதிகமாகத் துன்பப்படுகிறது துக கப்படுகிறவனுக்கு எதைக்கண்டாலும் வெறுப்பாக இருக்கும்மல்லவா? அப்படிப்பட்ட என மனஸையும் இந்தப் பம்பையின் அழகு கவா கிறது. தாமரை முதலிய புஷ்பங்களால் அதன் குளிராத ஜலம் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மலைபாம்புகளும் ஸரப்பங்களும் அங்கு மிங்கும் ஓடுகின்றன துஷ்ட ஜநதுக்கள் அதிகமாகவிருந்தாலும் புஷ்பங்களால் நிறைந்திருப்பதால் இது மிகவும் அழகாய்க் காணப் படுகிறது. பச்சையும் மஞ்சளும் பரகாசிக்கும் இளம்புலதரை களில் மரங்களிலிருந்து உதிராத பலவித புஷ்பங்கள், விசித்ர வாண முள்ள நூல்களால் செய்யப்பட்ட கம்பளங்களைப்போல தோன்று கின்றன மலர்ந்த புஷ்பங்களால் நிறைந்த மரங்களின் துளிகளும் மலர்ந்த புஷ்பங்கள் நிறைந்த கொடிகளால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது வஸந்த காலம், மரங்கள் மலர்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்திருக்கின்றன, எங்கும் பரிமளம் வீசுகிறது, அவைகளைக் கிர ஹித்துக் கொண்டு ஸுகமாக அடிக்கும் காற்று ஆசையை வள ரச் செய்கிறது. காடுகளில் புஷ்பங்களால் நிறைந்த மரங் கள் அவைகளை உதிர்பது நீருண்ட மேகங்கள் மழை பொழிவதுபோல இருக்கிறதைப் பா. கற்பாறைகள் நிறைந்த பூமி களில் பல காட்டு மரங்கள் காற்றின் வேகத்தால் அடிக்கப்பட்டிப் புஷ்பங்களைச் சொரிவதைப் பா விழுந்துகொண்டிருக்கும் புஷ்பங்களால் காற்று நான்கு புறங்களிலும் அவைகளை வாரி யிரைத்து விளையாடுவதைப்போல இருக்கிறது. மலர்களால் நிறைந்த மரக் கிளைகளை அங்குமிங்கும் அசைக்கும் காற்று, அந்தப் புஷ்பங்களி லிருந்து துரத்தப்பட்ட வண்டிகளின் சபத்ததால், முகப் பாடகா களைப் பின் பாடகர்கள் அனுஸரிப்பதுபோல காணப்படுகிறது. மலைக் குறைகளிலிருந்து காற்று சபத்ததாடன் வெளிப்பட்டு மரங்களை ஆடுவதும், மதங்கொண்ட குயில்கள் மதுரமாகப் பாடுவதும், நாட கத்தில் பரதன் வேஷதாரி திரையிலிருந்து வெளிப்பட்டுப் பாடிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, மற்றவர்கள் அதற்கு ஒத்து ஆடுவதையும், இன்னும் சிலா வீணை புல்லாங்குழல் முதலிய வாதயங்களைப் பாடிடற்கு ஓட்டி வாசிப்பதையும்போலிருக்கிறது காற்றால் அடிக்க

கப்பட்ட மரங்களின் துனிகள் ஒன்றோடொன்று கலந்து பெரிய மலையாகத் தோன்றுகிறது

மலைய பாவத்திலுள்ள சந்தன மரங்களின் மணத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஸுகமாகவும் குனிராசசியாகவும் வீசும் இரத்த தென்றல்காற்று சரமம் முழுவதையும் போக்கும் ஸுகமான வாஸனை வீசும் வனங்களிலுள்ள மரங்களில் காற்றடிக்கும் சபதமும், அவைகளில் தங்கும் வண்டிகள் மதுரபாயப பாடும் சபதமும் கலந்துகேட்க மிகவும் இனப்பமாக இருக்கிறது மலேசசிகரங்களில் வளரும் உன்னதமான மரங்கள் அழகுள்ள புஷ்பங்களால் மறைந்து, தூரத்திலிருந்து பாக்கும் பொழுது ஒரே புஷ்பக் கூட்டத்தைப்போல தோன்றுகிறது இதோ விருக்கும் மரங்கள் புஷ்பங்களால் மறைந்து நுனிகளுடன் காற்றால் அங்குமிங்கும் அடிக்கப்பட்டு, கறுத்த வண்டிகளால் சபதம்செய்வதைப் பார்த்தால், ஆடுகிறவர்கள் பல வாணமுள்ள புஷ்பமாலையைச் சூட்டிக்கொண்டு அதன்மேல் கறுத்த தலைப் பாகையுடன் மதுரமாகப் பாடிக்கொண்டே ஆடுவதுபோலிருக்கிறது. இதோ நான்கு புறத்திலுமுள்ள கோங்குமரங்கள் புஷ்பங்கள் அடர்ந்த நுனிகளுடன், தங்க ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் பீதாம்பரத்தை உடுத்தின மனிதர்களைப்போல தோன்றுகின்றன

நாம் நகரத்தை விட்டு வருது பதினமூன்று வாஷங்களாகின்றன. லீத்தைப் விட்டுப்பிரிந்து தபிக்கும் எனனைப் பலவித பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் சபதிக்கும் வஸந்தகாலம் அதிகமாக வாட்கிறது சோகத்தால் பீடிக்கப்படும் எனனை மனம்தன் அதிகமாகப் பீடிக்கிறான் குயில் ஸந்தோஷமாகக் கூவிகொண்டு எனனைப் போட்டிக்கு அழைக்கிறதைப்போல தோன்றுகிறது அழகான மலைய ருவிலிருந்து இரத்த வானகோழி ஸந்தோஷமாக எனனைப் பார்த்துக் கூவுவது, தாபத்தால் பீடிக்கப்பட்ட எனனை மிகவும் வருத்தப்படுகிறது ஆனால் இதன் சபதத்தைக் கேட்டு வருத்தப்படுவது உனக்கு வழக்கமோ ' வென்றால், இல்லை. முன்னொரு ஸமயத்தில் லீத்தை ஆசரமத்திலிருக்கும்பொழுது இரத்தப் பக்ஷியின் சபதத்தைக் கேட்டு ஆசை மிகுந்து எனனை அழைத்துப் பல விதமான இன்பங்களை அனுபவித்தாள் ஆகையால் அவளை விட்டுப் பிரிந்த பிறதே இது இவ்வளவு துக்கத்தைத் தருகிறது.

இப்படிப் பல்வகையாகக் கூவும் விசித்ரமான பக்ஷிகள் மரங்களிலும் புதாகளிலுமிருந்து நான்கு பக்கத்திலும் பறந்து போவ

தைப பா. இந்தப் பெண்பகடிகள் தங்களுடைய புருஷர்களோடு கூடி, ஊனக்குத் தகுந்த நாயகன் கிடைத்தானென்று மற்றப் பறவைகள் மெச்ச, வண்டிகள் மதுரமாகக் கத்துவதைக் கேட்டு ஆசை மேலிட்டு ப்ரியத்துடன் கூடிக் களிப்பதைப் பா. வானகோழிகளின் சபத்ததாலும் கோகிலங்கள் கூவுவதாலும் இந்த மரங்கள் இனிமையான நாதத்தோடு எனக்கு ஆசையை விருத்திசெய்கின்றன. அகனியே அந்த வஸந்தநுதுவின் மூலமாக என்னை எரிககிறான், அசோக புஷ்பக்கொத்துகளே தணல்கள், இளந்தூளிகளே நெருப்புக் கொழுந்துகள், வண்டிகளின் நீங்காரமே நெருப்பு எரியும் பொழுது உண்டாகும் சபதம்

மெல்லிய இமை மயிரகளையும் நீண்டு சுருண்டு கறுத்து அடர்ந்த த்லைமயிரையுமுடைய லீதையைக் காணாமல் நான் பிழைத்திருந்தென்ன! என உயிர்த் தோழியான லீதை, இந்த வஸந்த காலத்தையும், இந்த அழகிய காட்டையும், கோகிலங்களின் சபத்ததால் நிறைந்த திசைகளையும் பார்த்து மிகுந்த ஆனந்தமடைவாள். சோகமாகிற நெருப்பு மனம்த் தாபத்தால் உண்டாகி, வஸந்தநுதுவின் அழகால் வளர்ந்து, அதி சீகரத்தில் என்னைக் கொளுத்திவிடும் புஷ்பத்தையும் ஆனந்தமாக கஃடை செய்வதாலுண்டான விபாவையையப் போக்கும் குளிரந்து மிருதுவான தென்றல் காற்றையும் ருபமாக வுடைய வஸந்த நுது, எதிரிலிருந்தே என்னைத் துன்பப்படுத்துகிறது. லீதையோ கண்ணிற படாமலிருந்தும் என்னைத் துன்பப்படுத்துகிறாள் மிரண்ட மானஞாடிகளைப் போன்ற கண்களையுடைய ஜானகியை நினைத்து நினைத்து உருகும் என்னை, வஸந்தநுதுவில் மலர்ந்து செழிக்கும் மரங்களின் வழியாக வீசுகிற இந்தக் கொடிய காற்று எரிககிறது.

இந்தமயில்கள் காற்றால் சிதறப்பட்ட தோகைகளுடன் நான்கு பக்கங்களிலும் ஆனந்தமாக ஆடுவதைப் பா. ஸ்படிகத்தால் செய்யப்பட்ட ஜன்னல்களைப்போல தூரத்திலிருந்து காணப்படுகிறது பெணமயில்களால் சூழப்பட்டு ஆசையால் மயங்கியிருக்கும் இவை, இதுவரையிலுமே மனமதனால் பிடிக்கப்படும் எனக்கு இன்னும் ஆசையை வளர்க்கின்றன லக்ஷ்மண அந்த ஆணமயில் மலைச் சாரல்களில் ஸந்தோஷத்தால் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறது அதன் நாயகி ஆசை மேலிட்டு தன் நாயகனை இழுத்துக்கொண்டு வருவ தற்குத் தானும் ஆடிக் கொண்டே அதன் பக்கத்தில் போகிறது. அதைப் பார்த்து ஆண மயிலும் ஆசை மிகுந்து தன் நாயகி

யின அருகில் போக விரும்பித தோகையை விரிததுகொண்டு மது ரமாகக் கூவுகிறது 'இந்த வஸந்த காலத்தில் உன நாயகியை விட்டுப் பிரிந்தாயே, நான் என பாரையடின ஆனந்தமாக விளையாடப்போகிறேன் பா' என்று கேலிசெய்வதுபோலிருக்கிறது நாம் நகரத்திலிருக்கும்பொழுது ராவணன் லீதையை எடுத்துப்போகாமல், ஏகாந்தத்தில் பரமஸுகங்களை அனுபவிக்கத் தருந்த இந்தக் காட்டில் வந்திருக்கும்பொழுது எடுத்துப் போனே! இந்த மயில் தன் அதிருஷ்டத்தால் அந்தக் கஷ்டத்திற்கு உட்படவில்லை இதன் பாரையை ராகுஸாகள் எடுத்துப்போகவில்லை ஆகையால் தன் நாயகியுடன் காடுகளில் ஆனந்தமாக ஆடிகொண்டிருக்கிறது இப்படிப்பட்ட அழகிய தேசங்களிலும் காலங்களிலும் பரிய நாயகிகளுடன் இஷ்ட போகங்களை அனுபவிப்பவாகளே பாகயசாலிகள்.

லக்ஷ்மண! மிருகங்களும் பക്ഷிகளும் ஒன்றிற்கொன்று மிகுந்த பரியம் வைத்திருப்பதைப் பார்த்தாயா? லோகத்தில் புருஷன் ஸதீயை அனுசரித்து ஸந்தோஷப்படுததுவது வழக்கம் இந்தப் பெண் மயிலோ ஆசைமிகுந்து தன் புருஷனை அனுசரித்துப் பக்கத்தில் போய் வேண்டி அதனுடன் விளையாடுகிறது வஸந்த ருதுவின் மஹிமையைப் பார்த்தாயா? என்னைப் பார்த்தாலுண்டாகும் ஆனந்தத்தால் மலாந்த கண்களுடன் லீதையும் இப்படியே என்னைச் சோந்து ஸுகத்தைக் கொடுப்பாளல்லவா? ஐயோ! அந்தத் துஷ்ட ராகுஸன் அவளை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டானே! வஸந்த காலத்தில் புஷ்பங்களும் பழங்களும் நிறைந்திருப்பதால் பாரம் தாங்காமல் வளைந்திருக்கும் மரங்களைப்போல இந்தக் காடுகள் எனக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கவேயில்லை மரங்களில் மிக அழகாக விளங்கும் மலர்கள் தேனீக்களால் சூழப்பட்டிருந்தும், எனக்கு அவைகளை அனுபவிக்க மனவிலலாததால் தரையில் உதிர்ந்து வீணாகின்றன பക്ഷிகள் ஸந்தோஷம் மேலிட்டு விளையாடுவதற்கு ஒன்றையொன்று கூப்பிடுவதைப் பார்த்தால் எனக்கு ஆசையை வளர்ப்பதற்கே இப்படிச் செய்கின்றனவென்று எண்ணுகிறேன்.

ஜானகி இருக்குமிடத்தில் வஸந்த காலம் உண்டானால் அவளும் பிராக்ரு வசப்பட்டு என்னைப்போல துக்கப்படுவாளல்லவா? அவளைக் கொண்டுபோய் வைத்திருக்குமிடத்தில் ஒரு வேளை வஸந்த ருது உண்டாகாது, ஆனாலும் என்னை விட்டுப் பிரிந்து எப்படி உயிர்தரிப்பாளா? அவளிருக்குமிடத்தில் வஸந்தருது உண்டென்றே ஒப்புக்கொண்டாலும், பிறார்களால் ப்யமுறுத்தப்பட்டுத் துன்பு

படுதையில் அவள என்ன ஸுகத்தை அனுபவிப்பாள்? ஸகல போகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த யௌவனம் வாய்ந்தவள், செந்தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களையுடையவள், எவரிடத்திலும் மிருதுவாகத் காணே முந்திப்பேசுகிறவள், இந்த வஸந்த காலத்தில் உயிரோடிருப்பாளென்று தோன்றவில்லை எனனை விட்டுப் பிரிந்து லீதை உயிராதரிக் மாட்டாளென்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும் லீதையின் மனஸும் பராணன்களும் எண்ணங்கள் யாவும் என்னிடத்திலேயே வேருன்றி யிருக்கின்றன நான் அவளிடத்தில் வைத்திருக்கும் பரிதியும் அப்படியே. புஷ்பங்களின் மணத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஸுகமாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் வீசும் இந்தக் காற்று, லீதையைப் பிரிந்ததால் தபிக்கும் எனக்கு நெருப்புத் தணலைப் போலிருக்கிறது லீதையுடன் சோந்திருக்கும்பொழுது எனக்கு மிருத ஸுகத்தையும் ஆனந்தத்தையும் கொடுத்தது இந்தக் காற்றேயல்லவா? லீதையில்லாதபொழுது அதே எனக்கு ஏன் துக்கத்தை வளக்கிறது? நான் அவளைவிட்டுப் பிரிவதற்குமுன் இந்தக் காகை ஆகாசத்திலிருந்து வெறுப்பாகக் கத்திற்று, இப்பொழுது அதே மரத்திலிருந்து ஸந்தோஷமாகக் கூவுகிறது லீதை சீகரத்தில் என்னை வந்து சேருவாளென்பதற்கு இது சகுண்மென்றெண்ணுகிறேன் எங்களைப் பிரித்து வைத்த இந்தக் காகையே மறுபடியும் எங்களைச் சேர்த்து வைக்கும்.

புஷ்பங்களால் நிறைந்த விருகூடங்களில் பக்ஷிகள் உட்கார்ந்து சபதிப்பதைப் பாரா, இதைக் கேட்டு யாருக்குத்தான் ஆசை விருத்தியாகாது? அந்தத் திலக விருகூடத்தின் பூங்கொத்துகள் காற்றால் அசைக்கப்படுவதைக் கண்டு, இந்த வண்டு மத்த்தால் மயங்குகிற நாய்கியைப்போல அதைப்போய்ச் சேருகிறதைப் பாரா அந்த அசோக விருகூடம் ஸ்வபாவத்திலேயே மஹா துஷ்டன்; விரஹதாபத்தால் வருந்துவோர்களை இன்னும் அதிகமாய் வருத்தப்படுத்தும் அதன் இலைகளும் பூங் கொத்துகளும் காற்றால் அசைக்கப்படுவதைப் பார்க்கும் பொழுது “உன்னைக் கொல்வதற்காகவே மனம்தன் இந்தப் பழுக்கக் காய்ச்சின பாணங்களைத் தயாரா செய்திருக்கிற” னென்று என்னைப் பயமுறுத்துவது போலிருக்கிறது. லக்ஷ்மண! புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்த மரங்கள், விலாஸங்களால் காவ மடைந்த மனிதர்கள் ஸந்தோஷமாக நோத்தியான சந்தனத்தைப் பூசிக்கொண்டிருப்பதுபோலத் தோன்றுகின்றன.

இந்தப் பம்பையின் நான்கு பக்கங்களிலுமுள்ள விசித்ரமான காடுகளில் கின்னரங்கள் உலாவுகின்றன ஸுகமான "வாஸனை யுள்ள இந்தச் செந்தாமரைகளும் ஜலத்தில் பரதிபலித்த பாலஸூயைப் போலிருக்கின்றன இந்த ஏரியின் ஜலம் தெளிவாகவும், தாமரை கருநெய்தல் செங்கழுநீர் முதலிய புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்படும், ஹம்ஸம் முதலிய நீர்ப்பறவைகளால் சபதித்துக்கொண்டு மிருக்கிறது சகரவாகங்கள் நான்கு புறங்களிலும் ஸஞ்சரிகின்றன கரையில் விசித்ரமான வனங்கள் காணப்படுகின்றன யானை மான் முதலியவைகள் அங்கங்கே இறங்கி நீர் குடிக்கின்றன. தெளிந்த ஜலத்தில் காற்றால் அலைகள் கிளம்பித் தாமரைகளை அங்கு மிங்கும அசைப்பது வெகு அழகாக இருக்கிறது தாமரையிதழ்களைப் போன்ற விசாலமான கண்களையுடைய லீதைக்கு இந்தத் தாமரைகளிடத்தில் மிகுந்த பரிதி அவளைப் பரக்காமல் எனக்கு உயிரை வைத்துக்கொள்ள இஷ்டமில்லை ஐயோ! ஆசையின் கொடுமையை என்ன சொல்வேன்? லீதை எங்கேயிருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியாது நான் அவளை அடைவதே ஸாத்யமாகத் தோன்றவில்லை அப்படியிருந்தும், மாண்பு பிடித்துக் கொடுன்று அவள் சொன்ன மதுரமான வார்த்தைகள் மறக்கவேயில்லை புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் விளங்கும் இந்த வனநத காலம் எனனை இவ்வளவு துன்பப்படுத்தாமலிருந்தால் லீதையிடத்தில் எனக்குள்ள அளவற்ற ஆசையைத் தாங்க முடியும் அவள் என்னுடனிருக்கும்பொழுது எனக்கு எவை ஸந்தோஷத்தைக் கொடுத்தனவோ அவையே இப்பொழுது அவளில்லாமல் எனக்குத் துக்கத்தைக் கொடுக்கின்றன இந்தத் தாமரை இதழ்கள் லீதையின் கண்களைப் போலிருக்கின்றன. தாமரைகளின் மணத்தை எடுத்துக்கொண்டு மரங்களின் வழியாக வீசும் இந்தக் காற்று, லீதையின் மூச்சுக் காற்றைப்போல வீசுகிறது

லக்ஷ்மண! பம்பையின் தெற்குக் கரையிலுள்ள மலைத் தாழ்வரைமேல் அதோ ஒரு மலைக் கோங்குமரத்தின் கிளை புஷ்பங்களால் விளங்குவதைப் பார்த்து அங்கே தாதுக்களால் விளங்கும் ரிசயமூக பாவதம் காற்றால் மோதப்பட்டு விசித்திரமான தூளிகளை உதூக்கிறது. மலைத் தாழ்வரைகளில் இலை உதிராது புஷ்பங்களால் நிறைந்த பலாசுமரங்கள், நெருப்புகொழுந்துகளைப்போல எங்கும் பரகாசிக்கின்றன. பம்பைக்கரையில் ஜாதிமல்லிகை அரளி தாழை நொச்சி சிறுமல்லிகை பெருமல்லிகை குருக்கத்தி முதலிய செடிகளும், புங்கு

இலுப்பை வஞ்சளம் வஞ்சளம் சம்பகம் திலகம் புனனை கடம்பு பேச்சு மாவலிங்கை அசோகம் ஆனைவணக்கி அழிஞ்சில முதலிய பலவகை மரங்களும் புஷ்பங்களால் குலுங்குகின்றன. மலர்ந்த செடிகள் அவைகளைச் சுற்றிக்கொண்டு மறைகின்றன. கிளைகள் காற்றால் அங்குமிங்கும் ஆடுமபொழுது கொடிகளும் அவைகளுடன் ஆடுவதைப் பார்த்தால், மதுபானஞ் செய்த புருஷர்களை ஸ்தரீகள் அனுஸ்ரிப்பதுபோலிருக்கிறது.

இந்தக் காற்று மரத்திலிருந்து மரத்திற்கும் மலையிலிருந்து மலைக்கும் காட்டிலிருந்து காட்டிற்கும் அடித்துக்கொண்டு, பலவித ரஸங்களைக் குடித்து மதங்கொண்டு திரிகிறதுபோலிருக்கிறது. சில மரங்கள் புஷ்பங்களால் நிறைந்து தேனெடுநகி மணம் வீசுகின்றன. சில மரங்கள் மொட்டுகளால் நிறைந்து, கறுத்த மேகங்களைப்போலிருக்கின்றன. இந்த வண்டு 'இந்தப் புஷ்பம் அழகாகவிருக்கிறது, இது ருசியாக விருக்கிறது, இது மலர்திருக்கிறதென்று ஒவ்வொரு மலரையும் ருசிபார்த்துக்கொண்டு, அங்கங்கே சற்று நேரம் உட்காரது, பேராசைகொண்டு வேறொரு பூவிற்குப் பறந்து போகிறது. இங்கே தானிய உதிராத புஷ்பங்கள் விசித்ர நிறமுள்ள விரிப்புள்ள விரித்திருப்பதுபோல காணப்படுகின்றன. சில கற்பாறைகளில் சம்பகப் புஷ்பங்கள் உதிராது, தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட கடில்களைப்போலும், சிலவிடங்களில் அரளிப் புஷ்பங்கள் உதிராது பட்டுக்கரை வஸ்தரங்களை விரித்திருப்பதுபோலும், இப்படி இன்னும் பலவாணமுள்ள படுக்கைகளைப்போலும் தோன்றுகின்றன.

லக்ஷ்மண! எங்கே பார்த்தாலும் இந்த வஸந்த காலத்தில் மரங்கள் மலராத புஷ்பங்களால் நிறைந்து, வண்டுகள் மதுரமாகச் சபதிக்கும்பொழுது, ஒன்றிற்கொன்று 'நான் எவ்வளவு அழகானவன், பார்த்தாயா? நீ எனக்கு டாடல்ல' வென்று பெருமை பேசிக்கொள்வதுபோலிருக்கிறது. இந்த நீரக காகை தெளிவான ஜலத்தில் மூழ்கித் தன் நாயகியுடன் ஸந்தோஷமாக விளையாடுகிறது. அதைப் பாரகையில் எனக்கு விரஹதாபம் அதிகரிக்கிறது. இந்தப் பம்பை எவ்வளவு அழகாகவிருக்கிறதோ, மந்தாகினியும் அவ்வளவு அழகாக விருக்கிறது. ஆகையால் லோகத்தில் விசேஷ பரவித்திருப்பதென்றிருக்கிறது. லீதை மறுபடியும் நமக்குக் கிடைத்து, இவ்விடத்தில் நாம் வலித்துக்கொண்டிருந்தால் இந்த லோகத்தையாவது அமோதயையாவது விருமபமாட்டேன் இந்த அழகான இளம்புல தரைகளில் லீதையுடன் ஆனந்தமாகக் காலங்கழித்துக்கொண்டிருந்தால்

எனக்கு ராஜ்யம் போனதையும் மறந்த துக்கங்களையும் ஒருபொழுதும் நினைக்கவேமாட்டேன். இந்த மரங்கள் அழகிய இலைகளாலும் பலவகைப் பூவுப்பங்களாலும் விளங்குவதைப் பாததால் லீதையை விடப்பிரிந்த எனக்குப் புத்தி சிதறுகிறது இந்த ஏரியின் குளிரந்த ஜலத்தில் தாமரை முதலிய மலர்கள் மலர்ந்திருப்பதையும் அவைகளில் சுகரவாகம நீர்க்கோழி நீர்க்காக்கை க்ரௌஞ்சம முதலிய பறவைகள் உட்காராது இனிமைபாகக் கூவுவதையும், பன்றி மான முதலியவை நீரில் இறங்கி விளையாடுவதையும் பார்க்கப் பாக்க, இவை ஒப்பில்லாத அழகுள்ள ஜானகியை அடிக்கடி ஞாபகஞ்செய்து எனக்கு அவனிடத்திலுள்ள ஆசையை வளர்க்கின்றன.

லக்ஷ்மண! இந்த மலைச்சாரல்களில் மிருகங்கள் ஆனந்தமாக விளையாடுவதையும் மானகுட்டிகளைப்போல் நேதரங்கையுடைய லீதையை விடப் பிரித்து நான் தரிப்பதையும் பா, மதங்கொண்ட பக்ஷிகளால் நிறைந்த இந்த மலையில் அங்குமிங்கும் திரிவதால் எனக்கு வருத்தம் அதிகமாகிறது அவளைப் பாததாலொழிய எனக்கு ஆறுதலுண்டாகாது. இந்தப் பம்பையிலிருந்து அடிக்கும் ஸுகமான காற்றை லீதையும் எனனுடனிருந்து அனுபவித்தாலொழிய நான் பிழைக்கமாட்டேன். தாமரை செங்கழுநீர் முதலிய பூக்களின் மணத்தால் நிறைந்து பரிய நாயகிகளுடன் சேர்ந்திருப்பவர்களின் சோகத்தைப் போக்கி, பம்பைக் கரையிலுள்ள மரச்சோலைகளிலிருந்து ஸுகமாக விசும் இந்தக் குளிரந்த காற்றை அனுபவிப்பவர்கள் பாக்யசாலிகளே! லீதை ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த யௌவனத்தை யுடையவள், ஒப்பில்லாத அழகு வாயந்தவள், ஸகல ஐசவாயங்களும் பொருந்தின ஜனக சுகரவாததியின் வீட்டில் வளராதவள், நானும் இல்லாமல் சதருக்களின் வசத்தில் அகப்பட்டு எப்படிப் பிழைத்திருப்பாள்? நான் அயோதயைக்குப் போனபிறகு ஜனகா ஜனங்களுக்கு முன் எனனை, லீதையின் ஷேமத்தைப் பற்றி விசாரிக்கும்பொழுது, ஸகல தாமங்களை அறிந்த அந்த மஹாத்மாவிற்கு என்ன பதில் சொல்வேன்? ஐயோ! லீதை துக்கநதாங்காமல் பராணனை விடப் பாததாலும் சதருக்கள் இடம் கொடுக்கமாட்டார்களே. ராஜ்யத்தை இழந்து பிதாவால் காட்டிறகுத் துரத்தப்பட்ட பாக்யமற்ற என்னைப் பதிவரநாதாமத்தை அனுஸரித்துப் பின்தொடர்ந்து ஸகல கஷ்டங்களையும் பொறுத்ததுக்கொண்டு என்னை ஸந்தோஷப் படுத்தின ஜானகி எங்கேயிருக்கிறாளோ? அவளை விட்டுப் பிரிந்து நான்

எப்படி உயிர்தரிப்பேன்? அழகான கண மயிரகளுடன் ஒரு தோஷமு மின்றி, மதுரமான வாஸனை வீசும் அவளுடைய முகார விரதத்தைப் பாககாமல மனஸ தபிக்கிறதே! எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமாகச் சிரித்துக்கொண்டு, வெகு சாமாத்யமாகவும் மதுரமாகவும் ஹித மாகவும் பேசும் அவளுடைய சொற்களை எப்பொழுது கேட்பேன்? இக்காட்டில் சொல்ல முடியாத துக்கங்களை அனுபவித்துக்கொண் டிருந்தும் அவைகளைக் காட்டிக்கொள்ளாமல், எப்பொழுதும் ஸந் தோஷமாகவிருந்து, அநதப் பதிவரதாசிரோமணி, ஆசையால் வருந தும் என தாபத்தைத் தன் அழகாலும் அமிருதவெள்ளத்தைப் போன்ற வாததைகளாலும் நீக்குவாள் ?

லக்ஷ்மண! நான் அயோதயைக்குத் திருமபிப்போன் பிறகு கௌஸலயை என்னைப் பார்த்துக் “குழந்தாய்! என நாட்டுப்பெண் என்கே”யென்றால் என்ன பதிலசொல்வேன்? உண்மையைச் சொன னால் ஸீதையிடத்தில் அவள் வைத்த அதிக பரியததால் உடனே இறப்பாளே. லக்ஷ்மண! நீ அயோதயைக்குத் திருமபிப் போய்ப் பர தனுடன் ஸுகமாகவிரு. அவளில்லாமல் பிழைத்திருப்பேனா” வென்று இப்படிப் பலவிதமாக அநாதையைப் போல அநத மஹாதமா ஸீதையை நினைத்து பரலாபித்தா.

அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் “அண்ணா! தாங்கள் புருஷோத் மரல்லவா? தையததைக் கைவிடலாமா? இப்படித் துக்கப்படலாமா? தங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். ஒப்பற்ற தையத தையுடைய தாங்களே புத்தியை இப்படிச் சிதறவிடலாமா? நாம யாரிடத்தில் பரீதி வைக்கிறோமோ, அவர்களை விட்டுப் பிரிவதால் அதிக துக்கமுண்டாகிறதென்று லோகத்தில் பாக்கிறோமல்லவா? ஆகையால் அநத கலேசத்திற்குக் காரணமான அதிக பரீதியை விலக்கவேண்டும். தீபத்தில் தைலம் அளவுக்கு மிஞ்சி யிருந்தால் வத்தி எரியாது. (இங்கே தைலமென்பதற்கு மூலபதம் ஸ்நேஹம். அதிக ஆசைவைப்பது கெடுதியென்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது.) ராவ ணன் பாதாளத்திற்குப் போனாலும் இன்னும் ரஹஸ்யமான விடத்திற் குப் போனாலும் உயிர்தப்புவானா? அவன் இப்பொழுது இருக்குமிடத் தைக் கண்டுபிடிப்போம். ஸீதையை நம்மிடத்தில் ஒப்புக்கொண்டே டும், அல்லது அழியவேண்டும் அதிதியின் காப்பத்தில் அவனைக் கொண்டுபோய் வைத்திருந்தாலும் இப்பொழுதே கொண்டுவந்து ஒப்புவிக்காவிட்டால் நிச்சயமாக அவனைக் கொல்லுகிறேன். இநதக் கவலையை விடுங்கள். தையமாக இருங்கள். தான் உத்தேசித்த கார

யத்தை ஒருவன் அடையாவிட்டால் மறுபடியும் முயன்றலொழிய அது கிடைக்குமா? மனுஷ்யனுக்கு விடாமுயற்சியைப்போல வேறொன்றும் பயனைக் கொடுக்காது விடாமுயற்சி யுள்ளவனுக்குக் கிடைக்காதது ஒன்றுமில்லை அப்படிப்பட்டவர்கள் காயங்களைச் செய்வதில் அதையப்படுவதில்லை நாம் உதஸாஹத்தை மாத்ரம் கைக்கொண்டால் லீதையை நிச்சயமாக அடைவோம். காமத்தாலும் சோகத்தாலும் புத்தியைக் கெடுத்துக்கொள்ளாமல் தாங்கள் மஹா தையசாலி என்பதையும் நன்றாகப் பழக்கப்பட்ட மனஸை யுடையவர்களென பதையும் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள்” என விரயமாகவும் உசிதமாகவும் ஹிதமாகவும் தெரிவித்துக்கொண்ட வார்த்தைகளைக் கேட்டு ராமன், சோக ஸமுதரத்திலிருந்து கரையேறித் துக்கத்தையும் புத்திமயக்கத்தையும் நீக்கித் தையம்டைந்தார்.

பிறகு அவ்வற்ற பராகரமத்தையுடைய ரகுவீரனும் லக்ஷ்மணனும் அந்தப் பம்பாரதியைத் தாண்டினார்கள். இப்படி ராமன் லீதையைவிட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டு லக்ஷ்மணனுடன் காடு மலை குறை முதலியவைகளில் ஜாகரதையாகத் தேடிக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள் மதம் பிடித்த யானையைப்போல அழகாக நடந்துபோகும் ரகுவீரனை லக்ஷ்மணன் வெகு ஜாகரதையாக ரக்ஷித்து வந்தார். அவர் ராமனிடத்தில் கலங்காத பகதி வைத்தவர், மஹா தையசாலி: அவருக்குக் கைங்காயும் செய்யும் பாக்யத்தைப் பெற்றவர். ராமன் தன் அழகிய நடையால் ஸகல பராணிகளின் மனஸைக் கவரத்தாலும் - லக்ஷ்மணன் அவருடைய அழகில் தன் புத்தியை நாட்டிச் சிதறவிடாமல் மனோவாக்குக் காயங்களை அடக்கிப் பணிவிடைசெய்துவந்தார். உட்காராநிற்குமபொழுது ஆஸனமாகவும் நிற்ருமபொழுது குடையாகவும் நடக்கும்பொழுது மரவடியாகவும் நிதயகைங்காயஞ் செய்யும் பாக்யம் பெற்ற ஆதிசேஷனல்லவா? இதை அறிந்தே ஸுமிதரை “குழந்தாய்! ராமன் வனத்தில் போகையில் அவருடைய நடையுடைய அழகைக் கண்டு மயங்கிக் கைங்காயத்தில் மோசம்பேர்காதே” யென்று லக்ஷ்மணனுக்கு ஹிதோபதேசஞ் செய்தான். ஸமயோசிதமாக லோகநீதிகளையும் ராஜ நீதிகளையும் தெரிவிப்பார், சதருவை அலக்ஷ்யமாகக் கொல்லுகிறேனென்று தையஞ் சொல்வார். இப்படிப் பலவிதமாக அவரைத் தேற்றிக்கொண்டு அங்கிருந்து நிசயமுகபாவத்தின் அடியில் வந்தார்

அங்கே வானராகளுடன் தங்கியிருந்த ஸுகரீவன் இவர்களுடைய ரூபத்தையும் பராகரமத்தையும் பார்த்து ஆச்சாயமடைந்தான் தான் மிகுந்த பலவானாலும் ஒருவேளை வாலி நமமைக கொல்லஇவர்களை அனுப்பியிருப்பானோவென்று பயந்து அசைவற்று நின்றான். அவர்கள் அங்குமிங்கும் தேடிககொண்டு ஜாகரதையாக ஸஞ்சரிப்பதைப் பார்த்து ஸுகரீவனுடைய பயம் அதிகமாயிற்று. அவனுடையிருந்த வானராகளும் அந்த மஹா தேஜஸவிகளைக் கண்டு தாங்களையயிலலாமல் தங்கியிருந்த மதங்கரிஷியின் புண்யாசரமத்தில் ஓடி ஒளித்துக்கொண்டார்கள்.

ஸாக்கம் 2.

ஸுகரீவன் ஆஞ்ஜநேயரை அனுப்பினது.

உத்தமமான ஆபுதங்களைத் தரித்தது மஹாவீரர்களாக நிகரற்ற தேஜஸுடன் விளங்கும் ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து ஸுகரீவன், ஓரிடத்தில் நிலைகொள்ளாமல் நான்கு திசைகளையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ராஜ தாமங்களில் நிபுணனான அந்த வானராதிபதி மிகுந்த வருத்தமடைந்து “இங்கேயிருப்பது நலமா, ஓடிப்போவது நலமா” வென்று மந்தரிகளுடன் ஆலோசித்தான். அவனுடைய மனஸ் ஒன்றிலும் பற்றாமல் அலைந்துகொண்டேயிருந்தது பிறகு ராம லக்ஷ்மணர்களை மறுபடியும் கவனித்துப் பார்த்துத் தன் மந்தரிகளை அழைத்துத் ‘தோழர்களே! எவரும் பரவேசிக்க முடியாத இந்த வனத்தில் இவர்கள் எப்படி வந்தார்கள்? நமது சதருவான வாலியால் அனுப்பப்பட்டுத் தபஸவிவேஷம் பூண்டு நமமைக கொல்ல வந்திருக்கிறார்களே’ எனினான்.

அவர்களும் அவன் சொன்னதை உண்மையென்று நிரூபித்து வேறொரு மலைச்சிகரத்திற்குப் போய் அங்கே எல்லோரும் ஸுகரீவனை சூழ்ந்து ஒன்றற தோன்றாமல் நின்றார்கள் அங்கும் பயமுண்டாகி மலைக்கு மலை தாவ ஆரம்பித்ததாகள். அந்த வேகத்தால் மலைச்சிகரங்கள் நடுங்கின, புஷ்பவிருகங்கள் முறிந்தன. மான பூனை புலி முதலிய மிருகங்கள் பயந்தோடின பிறகு வேறெண்ணெங்கொண்டு எல்லோரும் ரிசயமுகத்திற்கே வந்தார்கள் ஸுகரீவன் வாலியிடத்திலிருந்த பயத்தால் அவனே இப்படி வேஷங்கொண்டு வந்திருக்க

வேண்டுமென்று ஸந்தேஹிததுக குழம்புவதைப் பார்த்து ஹனுமான் “ஸவாமி! தாங்களும் நமது மித்ரர்களும் இது வாலியால் ஸீசய்யப் பட்ட உபாயமென்று எண்ணிப் பயப்படவேண்டாம். இது ரிசய மூகபாவதம், வாலி இங்கே வரமாட்டான் நாம் கண்ட விடங்களுக்கு ஒடுவதில் என்ன லாபம்? தாங்கள் பயப்படவேண்டியது வாலியிடத்தில் அல்லவா? இதோ வருகிறவர்கள் வாலியல்ல ஆகையால் தங்களுக்குப் பயமென்ன? புத்தியைச் சிதறவிட்டுப் பல பல யோசனைசெய்து பொறுத்தது ஆலோசிக்காமல் தபிக்கிறீர்கள். குரங்கின ஸ்வபாவமான சஞ்சலசித்தம் தெளிவாக வெளிப்பட்டதே! ஸாமானய ஞானமும் விசேஷஞானமும் குடிக்கொண்டிருக்கும் தாங்கள் பிறருடைய நடை உடை பேச்சு சேஷ்டை முதலியவைகளால் அவர்களின் அபிபராயங்களைத் தெரிந்துகொண்டு காராயங்களை நடத்த வேண்டும். புத்தி ஸ்வாதீனமில்லாத அரசன் குடிகளை எப்படி ஆளுவா”னென்று வணக்கமாகத் தெரிவித்தார்.

இந்தச் சபமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸுகீவன் தைர்ய மடைந்து ஆளுநேயரைப் பார்த்து “இவர்கள் தேவகுமாரர்களைப் போலிருக்கிறார்களே, முழங்கால வரையில் நீண்ட கைகளையும் விசாலமான கண்களையுமுடையவர்கள், உத்தமமான ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்களைக் கண்டு யாருக்குத்தான் பயமுண்டாகாது? இந்தப் புருஷோத்தமங்கள் வாலியால் அனுப்பப் பட்டிருக்க வேண்டுமென்றே ஸந்தேஹப்படுகிறேன். வாலியே நேரில் வந்திருக்கிறானென்று நான் பயப்படவில்லை ராஜாக்களுக்கு அநேக மித்ரர்களுண்டு. அவர்களை நம்பக்கூடாது சதருக்களுள்ளவன் மாறு வேஷம் பூண்டவர்களைத் தனக்கு விரோதி யென்றே எண்ண வேண்டும். நாம் அவர்களை நம்பினாலும் அவர்கள் நம்மை நம்புவதில்லை. நாம் எப்பொழுது அஜாகரதையாயிருப்போமோவென்று ஸமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்து எப்பொழுதாவது நம்மைக் கொல்லாமல் விடுவதில்லை வாலியோ ராஜ்ய காஃயங்களில் தீரக்காலோசனையுள்ளவன். அரசர்கள் ரஹஸ்யமாகவே பல உபாயங்களை உபயோகித்துச் சதருக்களைக் கொல்வார்கள். ஸாதாரண ஜனங்களைப்போல வேஷம் பூண்ட தூதர்களை அனுப்பி அவர்களைக் கண்டுகொள்ளவேண்டும் ஆளுநேய! அலப் மனுஷனைப்போல வேஷ மெடுத்தது நீயே போய் அவர்களைப் பரீக்ஷித்து வரவேண்டும். மனவிலுள்ள அபிபராயத்தை வெளிப்படுத்தும் தேஹ சேஷ்டையாலும் ரூபத்தாலும் பேச்சாலும் மற்ற உபாயங்களாலும் அவர்கள்

சுததமான மனஸுடையவாகளாவென்றறி. அப்படியிருந்தாலுமையே-சிதமான வாராதைகளாலும் அதற்குத் தகுந்த இங்கிதங்களாலும் நீ அவர்களை நம்பச் செய்தது, எனக்கு அனுகூலமாக இருக்குமபடி மாற்றி 'ஆபுதபாணிகளாக நீங்கள் இந்த வனத்தில் வந்த காரணமென்ன'வென்று கேட்டு, அவர்களுடைய உண்மையான அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் அவர்கள் ஸாதுகளாக துஷ்டர்களாவென்று பேச்சாலேயே அறியவேண்டு'மென்றான்.

இப்படி ஸுகீவனால் ஆக்ஞாபிக்கப் பட்டு ஹனுமான அவனுடைய வாராதையை உசிதமென்று ஒப்புக்கொண்டு ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருக்குமிடத்திற்குப் போக நிச்சயித்தார். நீனைத் தருபவர்களை எடுக்கக்கூடிய அந்த மஹாவீரன் ராஜாநீதியில் நிபுணனான ஸுகீவனை மெச்சி, மஹாபலசாலியான ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருக்குமிடத்தை நோக்கிப் போனார்.

ஸாக்கம் 3.

ஆஞ்ஜநேயர் ராமலக்ஷ்மணர்களை ஸந்தித்தது.

ஸுகீவனுடைய அபிப்பிராயத்தைப் பூணமாக அறிந்த ஹனுமான் நிசயமுக பாவதத்திலிருந்து குதித்துத் தன் வரனர ரூபத்தை விட்டுச் சதருக்களை ஏமாற்றுவதற்காக ஸநயாவி ரூபத்தை எடுத்தார் வாயு புத்ரனை ஆஞ்ஜநேயருக்கு இது ஒரு பொருட்டா? பிறகு அவர் ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கண்டு ஸமீபத்தில் வந்து விரயமாக நமஸ்கரித்து மதுரமான அர்த்தத்தையும் சபதத்தையுமுடைய வாராதைகளால் அவர்களுடைய வரலாற்றை விசாரிக்க ஆரம்பித்து, அவர்களுடைய பதிமாததஸவரூபத்தை ஸ்தோதரஞ் செய்தார்.

இப்படிப் பகதியுடன் அவர்களைப் பூஜித்துப் பிறகு மிருதுவாக விசாரித்தார். "நீங்கள் வீணபோகாத பராகரமமுள்ளவர்கள்; மனதைக் கவரும் ரூபத்தைத் தரித்திருக்கிறீர்கள். ஆகையால் ராஜநிஷிகளையும் தேவர்களையும் போன்றவர்கள் கடுமையான வரதங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களைப் போலிருக்கிறீர்கள். அதனால் தபஸவி

கொன்று தோனுகிறது இந்த வனத்திலுள்ள ஜரதுக்கள் உங்களைக் கண்டு பயப்படுகின்றன. பம்பைக்கரையிலுள்ள ஷரங்களை உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு வருகிறீர்கள் ஸஞ்சரிப்பதற்குக் கஷ்டமான இந்த வனத்தில் எப்படி வந்தீர்கள்? இந்தப் பம்பாந்தி உங்களுடைய தேஜஸால் விளங்குகிறது உங்களுடைய தேஜஸால் தங்கத்தைப்போல பரகாசிக்கிறது காட்டில் வெகுதூரம் நடந்து வந்ததால் களைத்துப் பெருமூச்சு விடுகிறீர்கள். அழகிய புஜங்களை யுடையவர்கள், இந்த வனத்திலுள்ள பக்ஷிகள் மானகள் முதலிய ஸ்கல ஜரதுக்களும் தங்களைப் போன்றவர்களை இதுவரையில் பார்த்ததில்லை. ஆகையால் பயந்து ஒடுகின்றன வரிமஹத்தைப்போல மிகவும் கம்பீரமான பாவையுடையவர்கள், வரிமஹத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான பலபராக்ரம முடையவர்கள், இந்த விலலுகளைப் போன்ற விலலுகளை விளையாட்டாகக் கையில் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்; சதருக்களை வேரறுக்கும் வியாதையுடையவர்கள், எல்லையற்ற காரதியுடையவர்கள், ஒப்பில்லாத ஸௌந்தர்யம் வாய்ந்தவர்கள், உத்தமமான காளையைப்போல அழகாகவும் கம்பீரமாகவும் நடக்கிறீர்கள், மஹா தேஜஸவிகள், யானைத் துதிக்கைகளைப் போல நீண்ட புஜங்கையுடையவர்கள், இப்படிப்பட்ட நரசரேஷ்டர்களான நீங்கள் யார்?

இந்த ரிசயமுக பாவதம் உங்களுடைய காரதியால் விளங்குகிறது பெரிய ராஜ்யங்களை ஆளத்தகுந்தவர்கள், தேவதைகளுக்கு ஸம்மான பராக்ரமமுள்ளவர்கள், இங்கே எப்படி வந்தீர்கள்? உங்களுடைய நேதரங்கள் தாமரையிதழ்களைப்போல சிவந்து விசாலமாக இருக்கின்றன. மஹாவீரர்களான நீங்கள் ஜடையைத் தரித்திருப்பதேன்? உங்களிருவருக்கும் பேதமேயில்லை. தேவலோகத்திலிருந்து வேடிக்கையாகப் பூலோகத்திற்கு வந்த ஸூரிய சந்தராகளைப் போலிருக்கிறீர்கள். ஸ்கல ராஜலக்ஷணங்களும் பொருந்தின நீங்கள் ராஜ்யத்தை ஆளவேண்டியிருக்க, அவைகளை விட்டுத் தபஸ்வி வேஷநதரித்து இந்த வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பது உசிதமல்லவே. உங்கள் விசாலமான மாபுகளையும், வரிமஹத்தைப்போன்ற தோள்களையும், மதம் பிடித்த யானையையும் காளையையும்போல நடப்பதையும், நீண்டு திரண்டு இருப்புலக்கைகளைப்போல கடினமாயிருக்கும் புஜங்களையும் பார்த்தால், ஸ்கல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்படவேண்டிய உங்களுடைய அங்கங்கள் ஏன் சூன்யமாக இருக்கின்றனவென்று ஸந்தேஹமுண்டாகிறது. விந்தயம் மேருவென்ற

மஹா பர்வதங்கள் பூமிமைய ரக்ஷிப்பதுபோல நீங்கள் இரத ஜகதமுழு வதையுமீ ரக்ஷிக்கத் திறமையுள்ளவாகள். உங்களுடைய வில்லுகள் வெகு அழகாக இருக்கின்றன. இவைகளைப் போன்றவை லோகத்தில் கிடையாது. விசித்ரமான பூசகங்களால் விளங்குகின்றன, தங்கக்கட்டுகளுடன் இரதரனுடைய வஜரபுத்ததைப் போல பரகாசிக்கின்றன. சீறுகின்ற மஹாஸாபங்களைப்போலும் கோரமான காலதண்டங்களைப்போலுமிருக்கும் கூாமையான பாணங்களால் உங்களுடைய அம்பறைகள் நிறைந்திருக்கின்றன, உங்களுடைய கத்திகள் அதிக நீளமாகவும் அகலமாகவும் இருக்கின்றன. தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டுச் சடையுந் தத காலஸாபங்களைப்போலும் ஜ்வலிக்கின்றன.

நான் இவ்வளவு சொல்லியும் எனக்குப் பதில சொல்லாமலிருப்பதென? இங்கே ஸுகரீவனென்ற ஓர் வானர ராஜனிருக்கிறார். அவர் மஹா வீரன். தமயனூல வஞ்சிக்கப்பட்டுத் துக்கமடைந்து திரி கிறார் அந்த மஹாதமா என்னைத் தங்கனிடத்தில் அனுப்பினார். என பெயர் ஹனுமான், நான் வாயுவின புதரன், அரசனுக்கு முக்ய மந்தரி; அவருடைய இஷ்டப்படி ஸரயாவீ ரூபத்தைத் தரித்து ரிசய முகபாவத்திலிருந்து இங்கே வந்தேன். நான் நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக் கூடியவன்; நினைத்த விடங்களுக்குப் போகக் கூடியவன்” என்று, சாதூயமாய்ப் பேசுகிறவர்களுக்குள் சரேஷ்டரான மாருதி தான் வந்த காயத்தைத் தெரிவித்தது, அவர்களுடைய பதிலைக் கேட்க விரும்பி மௌனமாகவிரும்ந்தார்.

அப்பொழுது ராமன் ஸந்தோஷத்தால் முகம் மலர்ந்து, பக்கத்திலிருந்த லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துக் “குழந்தாய்! இவன் மஹாதமா வான் ஸுகரீவனுடைய முக்கிய மந்தரி. நாம் அவனையே தேடிக் கொண்டிருக்க நமமைத் தேடி வந்திருக்கிறான். ஸுகரீவனே தூதன் மூலமாக நம்மிடத்தில் வந்ததாக நினைத்தேன் யஜமானன் தூதாக எரிடத்தில் தானே பேசுவது உசிதமல்லவென்ற ராஜரீதிப்படி, நீ என எரிடத்திலும் ஸுகரீவனிடத்திலும் வைத்திருக்கும் பரிதியை அனுஸரித்து மதுரமான வாக்யங்களால் இரத மஹாபுத்திமாணுக்குப் பதிலசொல் ரிக வேதத்தை கரமப்படி அறியாவிட்டால் இவன் இப்படிப் பேசமுடியாது யஜாவேதத்தைப் பூரணமாக அறிந்த மனதில் தரிககாவிட்டால் இப்படிப் பேசமாட்டான் ஸாமவேதத்தின் ரஹஸ்யத்தை அறியாதவன் இப்படிப் பேசமாட்டான் இவ்வளவு வயாக்ரணங்களையும் பூரணமாகப் பலமுறை கற்றிருக்கிறானென்பது நிச்சய

யம். அநேக வாக்யங்களைப் பேசினாலும் ஒரு பிசகான சபததஷ்டயும் காணேன முகத்திலாவது கண்களிலாவது நெற்றியிலாவது புருவங்களிலாவது மற்ற அவயவங்களிலாவது யாதொரு தோஷமும் பேசுமபொழுது காணப்படவில்லை. மிகவும் விஸ்தாரமில்லாமலும் ஸந்தேஹமில்லாமலும் தாமஸிக்காமலும் அதிக வேகமில்லாமலும் வாக்யங்கள் மாாபில உண்டாகி, கழுத்தில் சபதிதது, மதயம் ஸ்வரத்தில் உச்சரிக்கப்படுகின்றன. அதிக மெதுவாகவிலலாமலும், அதிக வேகமாகவிலலாமலும், யாதொரு பிழையுமில்லாமல் மனோஹரமாகவும் ஸுகமாகவும் வயாகரண சாஸ்தரப்படி உச்சரிக்கிறுன. மார்பு கழுத்தது தலையென்ற மூன்று இடங்களிலிருந்து உண்டாகும் உதாதத அனுதாதத ஸ்வரித சபதங்களுடன் பேசும் இவனுடைய ஆசசாயகரமான வாததையைக் கேட்டு, இவனைக் கொல்ல வெண்ணிக கத்தியை உருவிகொண்டு பாயும் சதருவும் கோபர தணிந்து ஸந்தோஷம் மிகுந்து இவனுக்கு வசப்படுவான்.

இவவிதமான தூதனை அடைபாத அரசனுக்கு ராஜ காயங்கள் எப்படிக்கைகூடும்? இந்த உததம் குணங்களையுடைய தூதர்கள் எந்த அரசாக்கிடத்திலிருக்கிறார்களோ அவர்களுடைய ஸகல காயங்களும் தூதர்களால் வித்திக்கு” மென்றா.

பிறகு மஹாபுத்திமானான லக்ஷ்மணன் ஹனுமானைப் பார்த்து “மஹாதமாவான் ஸுகீவனுடைய குணங்கள் எங்களுக்குத் தெரியும். அந்த வானர ராஜனையே தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம். மஹாபுத்திமானே! ஸுகீவனுடைய அபிபராயப்படி நீ எதைச் சொல்லுகிறாயோ அப்படியே செய்கிறே” மென்றா. அந்தச் சாதூயமான வாததையைக் கேட்டு ஆளுநரேயா மிகவும் ஸந்தோஷிதது, வாலியை ஜயிப்பதில் ஸந்தேஹமில்லையென்று நிச்சயிதது, ஸுகீவனுக்கும் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் ஸமேஹஞ் செயலிக்க விருமபிரா

ஸாக்கம் 4

ஸுகீவனிடத்திற்குப் போனது

அந்த மதுந்மான வாததைகளைக் கேட்டு ஹனுமான, இவா நமது காயத்தை ஸாதிக்கக் கூடியவரென்று ஸந்தோஷித்து “மஹா

த்மாவான ஸுகரீவ மஹாராஜாவுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கும். இந்த மஹாஜாபாவன அவருக்கு வாயத்தபடியால் அநதக காரயம் அதிசீக ரத்தில் முடியு”மென்று நிசசயித்ததா பிறகு ராமனைப் பார்த்து வெகு வணக்கமாக “ஸ்வாமி! இந்தப் பம்பாநதிககரையிலுள்ள கோரமான வனத்திறகுத தாங்கனும் தங்கள் தம்பியும் வந்த காரண மென்ன? இது துஷ்ட மிருகங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் இடமல்லவா?” வென்றா.

அதற்கு லக்ஷ்மணன் ராமனுடைய ஆக்ஷேப்யால் தங்கள் வர லாற்றைத் தெரிவித்ததா. “தசரதரென்று ஓர் அரசனிருந்ததா. மஹா காரதியுள்ளவா தாமத்தில் விசேஷ ப்ரீதியுள்ளவா. நான்கு வாணத தார்களையும் தாமத தவறாமல் ஆண்டுவந்ததா. அவருக்கு விரோதிக ளிலலை அவருக்கும் ஒருவரிடத்திலும் தவேஷமில்லை ஸகல பூதங களுக்கும பரஹமா எப்படியோ அப்படி மேனமைப் பெற்று விளங்கி னா. அகனிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களை விதிப்படி பலதடவை செய்தா இதோவிருக்கும் மஹாதமா அவருடைய மூதத் புதரர்; இவருக்கு ராமனென்று பெயர், ஸகல பராணிகளுக்கும் இவரே கதி, பிதாவின கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறவா, மஹா வீரன், தசரத புதரர்களுக்குள் உததம் குணசாலி. ராஜலக்ஷணங்களும் ஐசவாயங் களும் பூணமாகப் பொருந்தினவா இவா ராஜ்யத்திலிருந்து வனத் தில் வலிக்கும்படி அனுப்பப்பட்டு எனனுடன் இங்கே வந்ததா. ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கும்பொழுதும் அவருடைய தேஜஸ் விலகாதது போல, இவருடைய பார்வையான லீதை இவரைக் கஷ்டதகையில் கைவிடாமல் வெகு பகதியோடும் வெகு பரேமையோடும் பின்தொ ட்ந்ததா இவா மஹா தேஜஸ்வி, இந்தரியங்களை ஜயித்தவா, இவ ருடன் பிறந்ததால் நான் இவருக்குத் தம்பியென்று சொல்லப்படுகி றேன். ஆனால் இவருடைய அனந்த கலயாண குணங்களுக்கு ராடு பட்டு இவருக்குக் கேவலம் அடிமையானேன். நான் இயற்கையிலே யே இவருக்கு அடிமையானாலும் இவருடைய மஹிமையால் அநத நிலைமை உறுதிப்பட்டது எங்கும் எப்பொழுதும் எந்த ஸமயத்திலும் இவருக்கு எல்லா ஊழியங்களையும் செய்யும் பாகயத்தைப் பெற றேன் அநத ஊழியமும் என பரயோஜனத்தை உத்தேசித்ததல்ல. இவருடைய ப்ரீதியை அடைவதற்கே பிறா அலப உபகாரம் செய் தாலும் அதை விசேஷமாகக் கொண்டாடுவது இவருடைய தன்மை. எனக்கு லக்ஷ்மணனென்று பெயர் ஊழியமென்ற லக்ஷ்மியை (செல் வத்தை) அடைந்தவனென்று அதன் கருத்து இவா ஸகல ஸுகங்

களையும் ஸகல ஐசவாயங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்தவா ஸகல பராணிகளின் ஹிதத்தையே எப்பொழுதும் தேடுகிறவா இப்பொழுது ஸகல ஐசவாயத்தையும் இழந்து காட்டிலிருக்கையில், ஒருநாள நான்கள இல்லாத வேளையில் யாரோ ஒரு ராக்ஷஸன் இவருடைய பாயையை எடுத்துப்போனான் அவன் இன்னொன்றை நிறுத்தியவில்லை. தனுஷின் வம்ஸத்தில் பிறந்து சாபத்தால் ராக்ஷஸ ரூபமடைந்த ஒரு தைத்தயன், உங்கள் அரசனான ஸுகீரீவன் அந்த ராக்ஷஸனிருக்குமிடத்தை அறிவானென்று எங்களுக்குச் சொல்லித் திவ்ய ரூபத்தை அடைந்து ஸவாககத்திற்குப் போனான். இதே எங்கள் வரலாறு. நீ கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லிவிட்டேன்.

“நானும் ராமனும் ஸுகீரீவனைச் சரணமடைந்திருக்கிறோம். இவா அளவற்ற ஐசவாயங்களைப் பிறாக்குக கொடுத்திருக்கிறா. நிகரற்ற கீததியை அடைந்திருக்கிறா இதற்குமுன் லோகநாதனாக விருந்து, இப்பொழுது ஸுகீரீவனை நாதனாக அடைய விரும்புகிறா. இவருடைய பிதா ஸகல பராணிகளையும் காப்பாற்றினா. தாமத்திலேயே விசேஷ பரீதியுள்ளவா. அப்படிப்பட்டவருக்குப் புதரனான ராமனும் ஸகல பராணிகளையும் ரக்ஷிக்கக்கூடியவா. இவரே ஸுகீரீவனைச் சரணமடைகிறா இதற்கு முன் ஸகல லோகங்களும் இந்த மஹாத்மாவான ராக்ஷஸனையே சரணமடைந்திருந்தன. ஆனால் இப்பொழுது ஏன் தம்மன் ஸுகீரீவனுடைய ஒத்தாசையை விருமபுகிறா. இவருடைய கிருபையைப் பெற்றுக் குடிகள் யாவரும் புருஷாததங்கள் யாவையும் அடைந்து ஸந்தோஷித்தார்கள். அந்தக் குடிகளுக்குள் ஒருவனையும் அல்ல ஜந்துவாயுமிருக்கும் ஸுகீரீவனுடைய கிருபையை இப்பொழுது இவா வேண்டுகிறா. (கோஸல ராஜ்யத்திற்கு மாத்ரம் அரசனான ராமனுக்கு ஸுகீரீவன் குடியென்பது எப்படி?)

“இந்தப் பூமியிலுள்ள ஸகல ராஜாக்களும் தசரதசக்ரவர்த்தியால் ஸகல உபசாரங்களுடன் வெகுமானிக்கப்பட்டார்கள் அவருடைய மூத்த புதரனான இந்த மஹானுபாவன் ஸகல லோகங்களிலும் ப்ரஸித்தி பெற்றவா. கேவலம் காட்டில மாத்ரம் ப்ரஸித்தி பெற்ற ஒரு வானரனுடைய தயவை வேண்டுகிறா. இவா சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டுப் புத்தி சிதறியிருக்கிறா. உன் அரசனான சுக்ரீவன் தன்னைச் சரணமடைந்த இவரிடத்தில் கிருபை செய்ய வேண்டுமென்றா இப்படி ராமன் துக்கப்படுவதைப் பார்த்துத் தானும் துக்கமடைந்து கண்களில் நீர்தளும்பு பரிதாபமாக ப்ராரத்

திகடும் லக்ஷ்மணனுடைய வாராததைகளைக் கேட்டு ஹனுமான, “இப்படிப்பட்ட புத்திமான்களும், கோபத்தையும் இரதரியங்களையும் ஜயித்தவர்களான உங்களைத் தேடியாவது ஸுகரீவன ஸநேஹஞ் செயயவேண்டும். நீங்கள் இங்கே வந்தது அவருக்கு மிகுந்தக்ஷேமத்தை உண்டுபண்ணும் அவர் வாலியுடன் பகைத்துக் கொண்டு ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு இங்கே வந்திருக்கிறார். வாலி அவரை ஏமாற்றி அவருடைய பாரையை எடுத்துக்கொண்டான். அவரும் நாங்களும் ஸீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதில் வேண்டிய ஒத்தாசை செய்வோ” மென்று சாதூயமாகவும் மதுரமாகவும் பதில் சொல்லி, “ஸுகரீவனிருக்கு மிடத்திற்குப் போவோம் வாருங்க” என்று அழைத்தார்.

அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் அவரைத் தஞ்சுரத்தபடி உபசரித்து ராமனைப் பார்த்து “இவா மிகுந்த ஸநேஹோஷத்தினால் சொல்லுகிற வாராததைகள் மிகவும் உண்மையாகத் தோன்றுகின்றன. தங்களுடைய காரயத்தை முடித்துக் கொடுக்கும் திறமையுள்ள ஸுகரீவனும் நோந்திருக்கிறான் ஆகையால் தங்கள் எண்ணங்கள் நிறைவேறுமென்று நினைக்கிறேன். இவன் பேசும்பொழுது முகத்தில் ஸநேஹோஷமும் தெளிவும் விளங்குகின்றன, வாராததைகள் தெளிவாக இருக்கின்றன. வாயு புத்தரனை இந்த மஹா வீரன் பொய்சொல்லமாட்டான்” என்று

பிறகு ஹனுமான வானர ரூபத்தை எடுத்தது ராமலக்ஷ்மணர்களைத் தோளிலேற்றிக்கொண்டு ஸுகரீவனிருக்கு மிடத்திற்குப் போனார். ஸகல தேவதைகளுக்கும் நாதனை பகவானுடைய கிருபையை அடைந்ததால் மிகுந்த கோத்தி பெற்று, ஸுகரீவனையும் அடக்கத் திறமையுள்ள அந்த மஹா புத்திமானான வாயு புத்ரன், தான் உத்தேசித்த காரயங்களெல்லாம் கைகூடினதுபோல ஸநேஹோஷித்து ராமலக்ஷ்மணர்களுடன் ரிசயமுக பாவத்ததில் ஏறினார்

ஸாக்கம் 5.

ஸுகரீவனுக்கு அபயங் கொடுத்தது.

ராம் லக்ஷ்மணர்களைக் கண்டு பயந்து ஸுகரீவன் ரிசயமுக பாவத்ததிலிருந்து மலயமென்ற மலையில் பிறா நெருங்கக்கூடாத ஓரி

டததில் ஒளிந்துகொண்டிருந்தான். ஹனுமான ராமலக்ஷ்மணர் களை ரிசயமுகத்தில் வைத்துவிட்டு, மலயத்திற்குப் போய ஸ்கீவனைக் கண்டுபிடித்து, “ஸ்வாமி! ராமலக்ஷ்மணர்கள் ரிசயமுகத்தில் வந்திருக்கிறார்கள், ராமன் மஹாபுத்தரிமான் அளவற்ற பராகரமமுடையவா தங்களுடைய சதருக்களை அழிக்கக் கூடியவா இக்ஷ்வாகுக்குலத்தில் பிறந்தவா, தசரத சகரவாத தியின புத்ரா, தாமானுஷ்டானத்தில் விசேஷ பரவித்திபெற்றவா, பித்ருவாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்பவா இவர்கள் தபஸ்வி வேஷத்தாடன தண்டகாரண்யத்தில் வலித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது ராவணன் ராமனுடைய பாயையை எடுத்துப் போனான். (எடுத்துப் போனவன் இன்னொருவன் தெரியாதென்று லக்ஷ்மணன் சொன்னா ஹனுமாடுக்கு ராவணனென்று எப்படித் தெரியும்?) அவா தங்கள் ஒத்தாசையைவிருமபுகிறா ராஜஸூயம், அசுவமேதம் முதலிய யாகங்களைக் கணக்கில்லாமல் செய்து, பசுக்களையும் தரவியங்களையும் அபரிமிதமாகத் தக்ஷிணைகொடுத்தது இந்தரியங்களை அடக்கி ஸ்தயநதவருமல் தசரதா ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்துவந்தா அவருடைய புத்ரனான ராமன் ஒரு பெண்ணைப்பற்றித் தங்களைச் சரணமடைகிறா அவர்கள் தங்களுடன் ஸ்நேஹஞ் செய்ய விருமபுகிறார்கள் அவர்களை உபசரித்துத் தருநதபடி பூஜியுங்கள். அவர்களைக்காட்டிலும் பூஜிக்கத் தருநதவர்கள் நமக்குக் கிடைக்க மாட்டார்கள்” னென்றா

அதைக் கேட்டு ஸ்கீவன் ஸநதோஷமடைந்து ராமனிடத்தில் உண்டான பயந்தீரனது கவலையற்றான் பிறகு மனுஷ்ய ரூபத்துடன் ராமனிருக்கும்பிடத்திற்கு வந்து அவரைப் பகதியுடன் நமஸ்கரித்து “ஸ்வாமி தாங்கள் தாமதத்தில் நன்றாய்ப்பழக்கப்பட்டவர்கள் பராகரம் சாலி, ஸகல பராணிகளிடத்திலும் இரக்கமுள்ளவரென்று ஹனுமான தங்களுடைய உத்தம குணங்களை எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறா. கேவலம் ஒரு அலப் வானரனான எனனுடன் தாங்கள் ஸநேஹஞ் செய்ய விருமபுவது எனக்குப் பெரிய லாபம் பெரிய அனுகரஹம், அப்படித் தங்களுக்கு இஷ்டமிருந்தால் இதோ கையை நீட்டுகிறேன். தாங்கள் இதனமேல் கைபோட்டுப் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள். உசிதமான நிபந்தனைகளை ஏற்படுத்திக் கொள்வோ” மென்று கையை நீட்டினான். அதைப் பார்த்து ராமன் மிகவும் ஸநதோஷித்து அவனுடைய கையைப் பிடித்துப் பரீதியுடன் இறுகத்தழுவினா. பிறகு ஹனுமார் நிஜரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு இரண்டு கட்டைகளைச் சோத்து,

நெருப்பு மூட்டினா ஜவலிக்கும் அகனியைப் புஷ்பங்களால் பூஜி
தது ராமனுக்கும் ஸுகீவனுக்கும் நடுவில் வைத்தாரா அவர்கள்
கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அகனியை பரதக்ஷிணஞ்செய்து
அதை ஸாக்ஷியாக வைத்துக்கொண்டு, எப்பொழுதும் அழியாத ஸநே
ஹத்தை ஏற்படுத்தினார்கள் பிறகு வெகு திருபதியையும் ஸநேதோஷத்
தையும் அடைந்து ஒருவரையொருவா கண கொட்டாமல் பாதத்துக்
கொண்டேயிருந்தார்கள் அப்பொழுது ஸுகீவன் “ஸ்வாமி! தாங்
கள் எனக்கு உயிராததோழன் நமமிருவருக்கும் ஸுகததுக்கங்கள்
பொது” வென்றான். பிறகு அவன் புஷ்பங்களால் சிறைந்த ஒரு
பெரிய ஆசசாமரக்கிளைபை முறித்துத் தரையில் போட்டு அதன்
மேல் ராமனுடன் உட்கார்ந்தான் இப்படியே மாருதியும் லக்ஷ்மணன்
உட்காருவதற்காக ஒரு சந்தன மரக்கிளையை முறித்துப் போட்டார்.

பிறகு ஸுகீவன் ராமனைப் பாதத்து “ஸ்வாமி! என அண்ண
னான வாலி என்னை ஏமாற்றி, என பாயையை எடுத்துக்கொண்டு
என்னை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்திவிட்டான். நான் அவனிடத்தில்
பயந்து, துக்கத்தால் ஏங்கி, இந்த கோரமான வனத்தில் ஒண்டியாக
ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். தாங்கள் அந்தப் பயத்தைத்
தீர்க்கவேண்டுமென்று தெளிவாகவும் மதுரமாகவும் பராததித்
தான்.

அதைக் கேட்டு மஹாதேஜஸ்வியும் தன்னைச் சீரணமடைந்த
வார்களை ரக்ஷிக்கும் தாமரஹஸ்யத்தை அறிந்தவரும். அந்தத்தாமத்
தைப் பூரணமாக நடத்துகிறவருமான ராமன் “இதை ஒரு பெரிய
காயுமாக எண்ணி இவன் நம்மை அடிக்கடி பராததிக்கிற”
மென்று புன்சிரிப்புடன், “வானரோத்தம! நீ என்னுடன் செய்த
ஸநேஹத்திற்குக் கிடைக்கும் பயன் உனக்கு நேரும் உபகாரமே
உன் பாயையை எடுத்துப்போன வாலியைக் கொல்லுகிறேன்
இதோ என கையிலிருக்கும் பீரணங்கள் காமையானவை, கழுகின்
இறகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவை; கோணுமல் நீண்ட கண்க்க
ளுள்ளவை, ஸூர்யனைப்போலும் வஜராயுதத்தைப்போலும்,
ரோஷத்தால் சீறும் கால ஸாப்பங்களைப்போலும் இவை துஷ்ட
னான வாலியின் மாபில் தாக்கி, அவனுடைய உயிரை இப்பொழுதே
கொள்ளுகொண்டு, பெரிய மலையை வேருடன் பிடுங்கித் தள்ளுவது
போல அவனைப் பூமியில் தள்ளு”மென்று ஸுகீவனுக்கு அபய
தானஞ் செய்தார்.

இப்படித் தனக்குப் பரம ஹிதத்தைக் கொடுக்கும் ராமனுடைய மங்களாகரமான வராததையைக் கேட்டு ஸுகீவன் அதிக ப்ரீதியடைந்து “புருஷோத்தம! தங்கள் பராகரமத்தால் ராஜ்யத்தையும் பாராயையையும் நிச்சயமாக அடைவேன என சதருவான வாலியை இப்பொழுதே கொல்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுகிறேன்” என என்று தெரிவித்துக்கொண்டான்.

இப்படி ஸுகீவனும் ராமனும் ஸ்நேஹஞ்செய்துகொண்ட முஹூர்த்தத்தில் செந்தாமரைப் புஷ்பத்தைப்போன்ற லீதையின் இடது கண்ணும் தங்கவாணமுள்ள வாலியின் இடது கண்ணும் நெருப்புப் பொறிபோன்ற ராவணனுடைய இடதுகண்களும் துடித்தன.

ஸாககம் 6

ராமன் லீதையின் ஆபரணங்களைக் கண்டது.

ஸுகீவன் மறுபடியும் ராமனைப் பார்த்து “ஸ்வாமி! என மந்தரியான ஹனுமான தாங்கள் இந்த வனத்திற்கு வந்த காரணத்தைத் தெரிவித்தான தாங்களும் லக்ஷ்மணனும் காட்டில் தங்கியிருக்கையில் ஒரு ராக்ஷஸன் தங்கள் பாராயையை எடுத்துப்போனான். நீங்கள் இல்லாத ஸம்பத்தில் ஜடாயுஸ் தடுக்க, அவரையும் வழியில் கொன்றான் (லக்ஷ்மணன் இதை ஹனுமாருக்குச் சொல்ல வில்லை ஸுகீவனுக்கு எப்படித் தெரியும்?) பார்யையை விட்டுப் பிரிந்த துககத்தைத் தாங்கள் வெருகாலம் அனுபவிககவிடமாட்டேன். மதுகைடவாகளால் எடுத்துப் பாதாளத்தில் கொண்டு போய் வைக்கப்பட்ட வேதத்தைப் பகவான் மதஸ்பாவதாரமெடுத்தது திருபடிக் கொண்டுவரத்துபோல ராவணன் லீதையைப் பாதாளத்தில் வைத்திருந்தாலும் ஸ்வாககாதி லோகங்களில் ஒளித்திருந்தாலும் இன்னும் எங்கே வைத்திருந்தாலும் எப்படியிவது கொண்டுவரது தங்களிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறேன். நான் சொல்லுவதை ஸதயமென்று அங்கீகரிக்கவேண்டும். விஷங்கலந்த பக்ஷணத்தை ஒருவன் தின்று ஜரிககமுடியாததுபோல லீதையை எடுத்துப் போய் வைத்திருப்பதற்கு இந்தராத் தேவதை களுக்கும் அஸுராகளுக்கும் முடியாது, துககப்படவேண்டாம்.

தங்களுடைய பாயையைக் கொண்டுவிருவேனென்பதில் ஸந்தேஹ மிலலை. அந்தக் கொடிய ராக்ஷஸன் அவனை ஆகாச மரக்கமராக எடுத்த துப போகையில் “ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண” வென்று தீனமாகக் கதறிக் கொண்டு, நாகேந்திரனுடைய பாயையைப் போல ராவணனுடைய மடியில் விளங்குன ஒரு பெண்ணைப் பார்த்தேன பல அடையாளங்களால் அவள் லீதையாக இருக்க வேண்டுமென்று நிச்சயிக்கிறேன் நானும் இந்த நான்கு வானரர்களும் மலையில் உட்காரத் திருப்பதைப் பார்த்து, அவள் தன் உத்தரீயத்தில் ஆபரணங்களை முடிந்து கீழே எறிந்தாளா அவைகளை ஜாகரதையாகக் காப்பாற்றி வைத்திருக்கிறேன். தாங்கள் அவைகளைப் பார்த்து, ஜானகியின் ஆபரணங்களால் வென்று சொல்ல வேண்டு” மென்றான்

அதைக் கேட்டு ராகவன் “தோழி ஏன் தாமஸிக்கிறாய்? இப்பொழுதே அவைகளைக் கொண்டு வா” வென்று கட்டளைட்டார் உடனே ஸுகீரீவன் அந்தக் குழையில் புருந்து ஆபரணங்களை எடுத்து வந்து ராமனுக்குக் காட்டினான். ராமன் அவைகளை வாங்கி, சந்தர்ப்பம் பளி மூடுவது போல கண்கள் நீரால் மறைய, லீதையின் ஞாபகத்தால் சோகம் மேலிட்டு “ஹா பரியநாயகி” யென்று ஆலறித தைய மிழந்து பூமியில் விழுந்தா அவைகளை அடிக்கடி மாற போடணைத்து, மஹாஸாபம் புறறிவிருந்து கோபத்தால் சீறுவது போல பெருமூச்சுவிட்டா கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பெருக, பக்கத்தில் தீனற லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துத் தீனமாகப் பரலாபித்தா. “குழந்தாய்! லீதையை ராவணன் எடுத்துப் போகுமபொழுது, அவள் விட்டுவிடாத ஆபரணங்களைப் பார்த்தாயா? இவை பசுமபுல தரையில் விழுந்திருந்ததால் சேதமில்லாம விருக்கினறன் இவை லீதையின் ஆபரணங்களா? பார்த்துச் சொல்கண்ணீர் வெள்ளத்தால் என கண்கள் மறைந்து பரக்க முடியு விலை” யென்றா.

அப்பொழுது லக்ஷ்மணன், “அண்ணா! இந்த வங்கிகளை அறியேன், குண்டலங்களையும் அறியேன் இந்தப் பாதச் சிலம்புகளும் கொலுஸுகளும் லீதை தரித்திருந்தவையென்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் ஒவ்வொரு நாளும் நான் பாதங்களில் பணியும் பொழுது அவைகளைப் பார்த்திருக்கிறே” நென்றா

பிறகு ராமன் ஸுகீரீவனைப் பார்த்து, “ராவணன் லீதையை எடுத்துக்கொண்டு எந்த திக்கில் போனான்? எனக்கு இவ்வளவு

துக்கத்தைக் கொடுத்த அந்தத் துஷ்ட ராக்ஷஸன் என்கேயிருக்கிறான்? அவனுக்காக நான் அந்த வம்சத்தையே வேரறுக்கப் போகிறேன். என பரிய நாயகியான ஸீதையை எடுத்துப்போய் எனக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கி, யமலோகத்திற்குப் போகும் வழியைத் தானே திறந்துகொண்டான்லலவா? என பராணைக் காட்டிலும் பரியமான ஸீதையை நான் இல்லாத வேளையில் திருட்டுத்தனமாக எடுத்துப்போன என சதரு இன்னொன்று சொல் (இன்னொன்று தெரியாதென்று லக்ஷ்மணன் சொன்னான். மாருதி அவன் ராவணனென்று சொன்னான். ஸுகீவனும் ராவணன் எடுத்துப் போனதாகச் சொன்னான் ராமனும் பிறகு அப்படியே சொன்னான். ஆனால் இங்கே அவன் யாரென்று கேட்கிறான்) இப்பொழுதே அவனை யமலோகத்திற்கு அனுப்புகிறேன்” எனன்றான்

ஸர்க்கம் 7.

ஸுகீவன் பரதிகளைச் செய்தது.

~ ~ ~ ~ ~

ராமன் இப்படித் துக்கப்படுவதைப் பார்த்து ஸுகீவனாகும் கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பெருகிறது ‘நமமிருவாகும் ஸுகதுக்கங்கள் பொது’வென்று சொல்லியிருக்கிறான்லலவா? குரல் தழதழத்தாக கைகூப்பி வணக்கமாக “அந்தப் பாபியான ராவணன் இருக்குமிடத்தையும் அவனுடைய ஸாமாதயத்தையும் பராகரமத்தையும் நான் கொஞ்சங்கூட அறியேன் நீசகுலத்தில் பிறந்த அவனுடைய குலத்தையும் அறியேன் (இது உண்மையல்ல இதே விஷயங்களை பிறகு வானரர்களுக்கு இவன் சொல்லுகிறான்) ஆனால் நான் தங்களுக்கு ஒரு பரதிகளைச் செய்கிறேன். தாங்கள் ஜானகியைத் திருமபி அடையுமபடி என்னால் கூடிய முயற்சிசெய்கிறேன். ராவணனையும் அவனுடைய குலத்தாரையும் அழித்துத் தங்களுக்கு ஸந்தோஷ முண்டாகுமபடி என்னால் கூடியவரையில் யுதனஞ் செய்கிறேன். என பராகரமத்தைப் பாருங்கள் சோகத்தை விடுங்கள் என இப்படித் தீண்டாகப் புலம்பவேண்டுமே? தங்களுக்கு இயற்கையான தையத்தை ஏன் மறந்தீர்கள்? தங்களைப் போன்றவர்கள் இப்படித் தீனமாக இருக்கத் தகுமா? நானும் பாரையைப்ப பறிகொடுத்தவனே ஆனால் நான் இப்படித் துக்கப்படவில்லை தையத்தைக் கைவிடவில்லை, நான் கேவலம் ஒரு அஸ்ப வானரன். என பாரையைப்ப

குறித்தது இப்படித் துக்கப்படுகிறேனா? மஹாதமாவும் பெரியோரால் பழக்கப்பட்டவரும் தையசாலியுமான தாங்களே இப்படிச் சோகத்திற்கு இடங் கொடுக்கலாமா? தையத்தைக் கைப்பிடித்துக் கண்ணீரை நிறுத்தவர்கள் திறமையையும் தையத்தையும் ஆபரணமாயுள்ளவர்களுக்கு எல்லையான ஆண்மையைக் கைவிடக்கூடாது. துன்பம் நோந்தாலும் ஐசவாயம் அழிந்தாலும் மஹாபயமுண்டானாலும் உயிரை இழக்குமபடியிருந்தாலும் புத்திமான விஷயங்களைத் தன புத்தியால் நன்றாகப் பார்த்து ஆராய்ந்து தயங்கமாட்டான புத்தியற்று எப்பொழுதும் மனநதளாகிறவன், அதிக பாரத்தையுடைய கப்பல் கடலில் முழுகிப்போவதுபோல இரத்தரிய ஸ்வாதீன மறறுச சோக ஸமுதரத்தில் மூழ்கிப் போவான்.

“நமமிருவாக்குமுள்ள ஸநேஹத்தால் தங்களைக் கைகூப்பி வேண்டுகிறேன் ஆண்மையைக் கைவிடக்கூடாது, சோகத்திற்கு இடங் கொடுக்கக்கூடாது சோகத்தின் வசத்தில் அகப்படுகிறவர்கள் ஸுகமடையார்கள். தேஜஸும் வர வரக் குறையும். ஆகையால் தாங்கள் வருந்தக்கூடாது சோகம் மேலிட்டால் உயிருக்கே அபாயம் வரும் ஆகையால் சோகத்தை விடுங்கள், தையத்தைக் கைப்பற்றுங்கள், தாங்கள் எனக்கு தோழன்தலால் தங்களுக்கு ஹித்தத்தைத் தெரிவித்தேனையல்லாது தெரியாத விஷயத்தை உபதேசித்ததாக எண்ணக்கூடாது நான் தங்களுக்குத் தோழனென்பதற்காகவாவது என வார்த்தையை அங்கீகரித்துத் துக்கத்தை விட வேண்டு”மென்று மதுரமான வார்த்தைகளால் ஸமாதானஞ் செய்தான்

ராமன் வஸதரத்தின் துனியால் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு தையமடைந்து, ஸுகமீவனை இறுகத்தழுவி “நமது ஹித்தத்தையே தேடும் பராணமிதரன் செய்யவேண்டிய உபகாரத்தை யுகதமாகவும் ஸமயோசிதமாகவும் நீ செயத்தைப்பற்றி ஸநதோஷமடைந்தேன். உன் வார்த்தைகளால் ஆறுதலுண்டாயிற்று. எனக்கு இயற்கையின் தையத்தைக் கைக்கொண்டேன் இவ்விதமானஸமயத்தில் எனக்குப் பரதுக்களும் மிதராகளுமில்லாதபொழுது உன்னைப் போன்ற மிதரன் கிடைப்பதரிது ஆனால் வீணையைத் தேடும் விஷயத்தில் வேண்டிய முயற்சியைச் செய். அந்நத துஷ்டனான ராவணன் இருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடி. நான் உனக்காகச் செய்யவேண்டியதைடும் ஒளிக்காமல் சொல் நல்லநிலத்தில் மழைக்காலத்தில் விதைத் தானயங்களைப்போல நீ என்னிடத்தில்

சொன்ன வார்த்தைகள் உத்தமமான பயனை அடையும் உன்னிடத்தில் அபிமானத்தாலாவது என பராகரமத்தை மெச்சியாவது இப்படிச் சொல்லவில்லை என வார்த்தை ஸத்யமென்றறி நான் இது வரையில் பொய் சொன்னதில்லை இனி சொல்லப் போகிறதில்லை. நான் சொன்ன காயத்தைச் செயது முடிப்பதற்குப் பரதிகளைச் செய்கிறேன் ஸத்யத்தின் மேலும் ஆணையிடுகிறேன்” நென்றா.

அதைக் கேட்டு ஸுகீவனும் அவனுடைய மந்திரிகளும் அளவற்ற ஆனந்த மடைந்தார்கள். * இப்படி ராகவனும் ஸுகீவனும் ஏகாந்தமாகத் தங்கள் ஸுகதுக்கங்களைக் குறித்துக் கலந்து பேசிக்கொண்டார்கள். புருஷோத்தமனான ராமமூர்த்தியின் பரதிகளையெக் கேட்டு ஸுகீவன தன் எண்ணங்கள் நிறைவேறினவென்று ஸந்தோஷித்தான்

ஸாக்கம் 8.

ஸுகீவனுடைய துக்கத்திற்குக் காரணம்.

அதைக் கேட்டு ஸுகீவன ஸந்தோஷமடைந்து ராமனைப் பார்த்து, “ ஸவாஹீ! அரசாங்களுக்குத் தகுந்த செளாயம் வியம முதலிய கலயாணகுணங்கள் பொருந்தின மித்ரன் எனக்குக் கிடைத்திருப்பதால், தேவதைகள் என்னிடத்தில் கிருபை செய்திருக்கிறார்களென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. தங்களுடைய ஸஹாயமிருந்தால்தேவேந்தரனுடைய ராஜ்யமும் எனக்குக் கிடைக்கும். என அலப்மான ராஜ்யத்தைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? உத்தம வம்சத்தில் பிறந்த தாங்கள் எனக்கு அகனிஸாக்ஷியாயத் தோழனான பிறகு என பந்துக்களும் மித்ரர்களும் என்னைக் கொண்டாடுவார்கள். நானும் தங்களுக்குத் தகுந்த தோழனென்று கரமமாயத் தெரியும். நானே வீன குணங்களைச் சொல்லிக்கொள்ள வெட்கப் படுகிறேன். ஆதம்ஞானிகளுக்குத் தாயம் எப்படி ஒருநாளும் அழியாதோ. அப்படித் தங்களைப்போன்ற மஹாதமாக்களுடைய பரிதியும் ஒருநாளும் மாறாது. மித்ரர்களுக்குள் தங்கம் வெள்ளி வஸத்ரங்கள் ஆபரணங்கள் முதலிய யாவும் பொதுவென்று பெரியோர்கள் சொல்கிறார்கள். தோழன் செல்வவானாகவிருந்தாலும் தரிதரனாயிருந்தா

லும், துக்கத்தை அனுபவித்தாலும் ஸுகத்தை அனுபவித்தாலும், தோஷமுள்ளவனானாலும் தோஷமற்றிருந்தாலும், அவனே சரண மாவான தனக்குத் தகுந்த மித்ரனுக்காக ஐசவாயம் ஸுகம் தேஹம் பராணுன முதலிபவைகளை இழப்பது நலம் நாமிருவரும் இப்படியிருக்கவேண்டிய” தென்று விக்ஞாபித்தான்

ராமனும் “நீ சொல்வது ஸரி”யென்று ஒப்புகொண்டாரா மஹா புத்திமானும் தேவராஜனைப்போல காந்தியுள்ளவருமான லக்ஷ மணனும் அதை அங்கீகரித்தாரா. லீதையின் ஆபரணங்களை வாங்கிக் கொண்டதுமுதல் ராமலக்ஷ்மணர்கள் நின்றனொண்டிருந்ததைக் கண்டு ஸுகீவன், அவர்கள் உட்காருவதற்குத் தகுந்த ஆஸனத்தை ஸம்பாதிப்பதற்காக நான்கு புறங்களிலும் சுற்றிப்பார்த்து, ஸமீபத்தில் ஒரு ஆசசாமரம் புஷ்பங்களாலும் தளிர்களாலும் நிறைந்து, வண்டிகள் மதுரமாய்ச் சபதிப்பதைப் பார்த்து, அதிலிருந்து ஒரு பெரிய கிளையை முறித்துப் போட்டு, ராமனும் தானும் அதில் உட்காராதார்கள். அதைக் கண்டு ஹனுமான, லக்ஷ்மணன் அதே ஆஸனத்தில் உட்கார் மாட்டாரென்று அறிந்த மறறொரு கிளையை முறித்து அவருக்கு ஆஸனமாகப் போட்டாரா இப்படி அநதப பாவத்தில் ராமன் கலக்கமற்றுத் தெளிந்த ஸமுத்ரத்தைப்போல கம்பீரமாய் உட்காரநிற்க, ஸுகீவன் அவரிடத்தில் வைத்த பரேமையாலும் தன் மனவிலுள்ள அடங்காமகிழ்ச்சியாலும் குரல் தழதழக்க மதுரமாய் “ஸவாமி! நான் தமயனூல் துரத்தப்பட்டுப் பயந்தது, பாரையை இழந்து புத்திமயங்கித் துக்கத்துடன் இந்த மலையில் வலித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஸகல் லோகங்களும் கண்டு நடுங்கும்படியான பராகரமத்தையுடையவரே! வாலியுடன் பகைத்து அநாதையாய் பயந்துகொண்டிருக்கும் என்னையும் தாங்கள் கிருபாகடாகூத்ததால் நோக்க வேண்டு”மென்று பராததித்தான்.

அதைக் கேட்டு, தாமங்களை அறிந்தவரும் தாமத்திலேயே நாடின மனஸையுடையவரும் மஹாதேஜஸவியுமான ராகவன், “நாம் ஒரு தடவை பரதிகளைச் செய்த பிறகும் சபலபுத்தியால் மறுபுடியும் இவன் பராததிக்கின்றான். நமது ஸபாவத்தைப் பூணமாய் அறியாதவ”னென்று புன்கிரிப்புடன், “உபகாரஞ் செய்வது மித்ரனுடைய லக்ஷணம் அபகாரஞ் செய்வது சதருவின் லக்ஷணம் உன் பாரையை அபஹரித்த அநதப் பாபியை இன்றைக்கே வதஞ்செய்கிறேன். இதோ என பாணங்களைப் பார்த்தாயா? மஹர் வேகமுள்ளவை, கழுகின் இறகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவை, தீக்ஷணயமான

தேஜஸையுடையவை, தங்கக்கட்டுள்ளவை, தேவேந்தரனுடைய வஜ் ராபுதத்தைப் போன்றவை, கணுக்களுள்ளவை, கூமையானவை, கோபத்தால் சீறும் கால் ஸாப்பங்களைப் போல சதருக்களின் உயிரை வாங்கக்கூடியவை உனக்கு அபராதஞ்செய்த உன அண்ணனென்ற சதருவை, தேவேந்தரன் மலைகளைப் பிளப்பதுபோல, இரத்தப் பாணங்களால் அடித்துத் தள்ளுவதைப் பா'ரென்றா அதைக் கேட்டு அநதவானரராஜன் அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்து ரகுநாதனைக் கொண்டாடினான்

“ராம! நான் மஹாதீனன், தாங்களோ தீனரக்ஷகன் எனக்குத் தாங்கள் தோழனானதால் தங்களிடத்தில் முறையிட்டு அழுகிறேன் அகனிஸாக்ஷியாக எனக்குக் கைகொடுத்திருப்பதால் தாங்கள் என மிதரனல்லவா? என உயிரைக் காட்டிலும் தாங்கள் எனக்கு அருமையானவர்கள் ஸதயத்தின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். நான் இதுவரையில் என மனதில் அடக்கிக்கொண்டிருந்த துக்கத்தைத் தோழனென்ற பாதயத்தால் வெளியிட்டுச் சொல்லுகிறேன். அது என ஹிருதயத்தைப் பிளந்துகொண்டிருக்கிற”தென்று சொல்லிக் கண்ணீர் பெருக, வேறொன்றும் பேசமுடியாமல் தத்தளித்தான். “எனக்கு இவன் எவ்வளவோ தையத்தை உபதேசித்து, தானே இப்பொழுது துக்கத்தை அடக்கமுடியவில்லையென்று ராமன் எண்ணுவாரே”யென்று வெட்கப்பட்டு, வேகமாக ஓடும் வெள்ளத்தைப் போன்ற கண்ணீரைத் தையத்தால் அடக்கிக் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு பெருமூச்சுவிட்டு, ராமனைப் பார்த்து “பலவானை வாலி என்னை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்திக் கடுமையான வாதத்தைகளால் நிர்த்தித்தான் பரணனைக் காட்டிலும் பரியமான என பாரையையும் எடுத்துக்கொண்டான், எனநணபார்களையும் சிறையிலடைத்தான். என்னைக் கொல்லவேண்டுமென்று வழிதேடிக்கொண்டிருக்கிறான் அதற்காக அவனால் அனுப்பப்பட்ட பல வானரர்களைக் கொன்றேன் அநத ஸந்தேஹத்தால் தங்களைக் கண்டபொழுதும் வெளியில் வரப்பயந்து ஒளிந்திருந்தேன் அருண்டவன் கண்ணிற்கு இருண்டதெல்லாம் பேயல்லவா? இதோ விரும்பும் ஹனுமான் முத்தியிவாக்கோ எனக்குத் துணை இவ்வளவு கஷ்டமடைந்தும் நான் பிழைத்திருப்பது இவர்களாலேயே இநத மிதரர்கள் எப்பொழுதும் என்னோடிருந்து நான் போசுமிடமெல்லாம் கூடவருது என்னை வெகு ஜாக்ரதையுடன காப்பாற்றுகிறார்கள் என வரலாறு இதே சருக்கிச் சொன்னேன். வளர்த்துவதில் என்ன பரயோஜனம்? என அண்ணனை வாலி எனக்குச் சதரு. மஹாபராகரமசாலியென்று பெயர்

பெற்றவன அவனைக் கொன்றால் என துக்கம் தீரும் சுகமாக வாழவேன் ஸுகத்திலும் துக்கத்திலும் தோழனைத் தவிர வேறு கதியில்லை” யென்று தெரிவித்தான்

ராமன் “உங்களுக்கு விரோதமுண்டான காரணத்தை நிஜமாகச் சொல் அதைக் கேட்டுப் பலாபலங்களை விசாரித்து, நீ ஸ்வலப அபராதஞ்செய்து அதற்காக அவன் உன்னைக் கடுமையாகத் தண்டித்திருந்தால் அவனை இப்பொழுதே கொல்லுகிறேன் அல்லது நீ பெரிய அபராதஞ் செய்து அதற்காக அவன் ஸ்வலபமாகத் தண்டித்திருந்தால், உங்களுக்குள் ஸமாதானஞ் செய்கிறேன் எப்படியாவது உனக்குக் கேதம்ததைச் செய்வது எனக் கடமை அவன் உன்னை இப்படி அவமானஞ் செய்ததைப்பற்றி எனக்குக் கோபம் பொங்குகிறது மழைக்காலத்தில் ஆற்றின் வேகத்தைப்போல அடக்க முடியவில்லை ஆகையால் நான் கோதண்டத்தை வளைத்து நானேற்றுவதற்குள் உண்மையைச் சொல் வாலியைக் கொன்ற பிறகு நீ துக்கப்படுவதில் பரயோஜனமில்லை. (ராமன் இங்கே சொன்னபடியே பிறகு நடந்தது) நான் பாணத்தைப் பரயோகித்த மறுநிமிஷத்திலேயே அவன் இறந்தானென்றறி” யென்றான்

அதைக் கேட்டு ஸுகரீவனும் அவனுடனிருந்த நான்கு வான ரார்களும் அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். பிறகு அந்த வான ராஜன் தனக்கும் வாலிக்கும் விரோதமுண்டான காரணத்தை உண்மையாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்

ஸாக்கம் 9

வாலி மாயாவியைக் கொன்றது.

“ராம! என அண்ணனான வாலி மஹாபலவான். என பிதாபிதரு அவனிடத்தில் வெகு பரிதி எனக்கும் ஆரம்பத்தில் அப்படியே. என பிதா இறந்தபிறகு மந்தரிகள் அவனை வானரர்களுக்கு அரசனாக அபிஷேகஞ் செய்தார்கள் அது எல்லோருக்கும் இஷ்டமே என்கள் பூர்வீக ராஜ்யத்தை வாலி நயாயமாக ஆண்டிருக்கையில் நான் எப்பொழுதும் அவனிடத்தில் வணக்கமாகவும் வேலைக்காரனைப் போலும் நடந்துவந்தேன்.

“ஒரு ஸமயத்தில் மயனுடைய புத்ரனும் துரதுபிகு முத்தநவனு
 மான மாயாவிபென்பவனுக்கும் வாலிக்கும் ஒரு பெண்ணைப்பற்றி
 விரோதமுண்டாயிற்று ஒருநாள் இரவில் கிஷ்கிந்தையில் எல்லோ
 ரும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அந்தத் துஷ்டன் கோட்டை
 வாசலில்வந்து காஜிதது வாலியை புத்தத்திற்கு அழைத்தான் ஸு
 கமாயத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த வாலி அதைக் கேட்டுப் பொறுக்கா
 மல் அவனைக் கொல்ல அதிவேகமாக வெளியில் வந்தான் அவனு
 டைய பாரையகளும் நானும் வெகு வணக்கமாட அவனைத் தடுத்தும்
 அவன் எங்களை உதறிவிட்டு மஹாகோபத்துடன் புத்தத்திற்குப்
 போனான் அப்பொழுது நான் அவனிடத்திலுள்ள பரியத்
 தால் அவனைப் பின் தொடர்ந்தேன். வாலியும் நானும் வரு
 வதை மாயாவி தூரத்திலேயே கண்டு பயந்து ஓடினான்.
 அப்பொழுது சந்தரோதயமாகி பரகாசமாகவிருந்ததால் அவனைத்
 தூரத்தில்கொண்டு போனோம் பிறகு அந்த அஸுரன் புல்லால்
 மூடப்பட்ட ஒரு பெரிய குழையில் திடீரென்று பாய்ந்து மறைந்
 தான் அதைக் கண்டு கோபங்கொண்டு வாலி என்னைப்பார்த்து “ஸு
 கர்வ! நான் அந்தத் துஷ்டனை வெகு சீகரத்தில் கொன்றுவிட்டு
 வருகிறேன். அதுவரையில் இங்கேயே இரு” வென்றான். நானும்
 வருகிறேனென்று பராதத்திதேன் வாலி அதற்கு ஸம்மதிகாமல்
 என்னை அவ்விடத்திலேயே இருக்கும்படி தன் பாதங்களைத் தொட்டு
 பரமானஞ் செய்யச்சொல்லி அந்த குழையில் புகுந்தான் நானும்
 அங்கே ஒரு வருஷம்வரையில் காததுக்கொண்டிருந்தேன் அப்
 பொழுதும் அவன் திரும்பி வராததால் அவனுக்கு என்ன அபாயம்
 நோந்ததோவென்று வருந்தி அவன் இறந்தானென்றே நினைத்தேன்.
 அந்தக் குழையிலிருந்து ரகதவெள்ளம் துரையுடன் ஓடி வந்தது.
 அஸுரர்களின் காஜனையும் கேட்டது வாலி அஸுரர்களால்
 கொல்லப்பட்டானென்றே நினைத்தேன் பிறகு மலையைப்போன்ற
 ஒரு கற்பாறையால் அந்தக் குழையின் வாசலை மூடிவிட்டு, வெகு
 தூக்கத்துடன் அவனுக்குத் தாப்பணம் முதலிய உத்தரகரியைகளைச்
 செய்து முடித்துவிட்டு, கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பி வந்தேன் வாலி
 இறந்ததை ஒருவரும் அறியாமல் வெகு ஜாகரதையாக மறைத்துவை
 த்தேன்: மந்தரிகள் அதை எப்படியோ அறிந்து, நான் விருமபாவிட
 டாலும் என்னை அரசுகைவிருக்கும்படி ரிப்பந்தித்தார்கள். அப்
 படியே நான் நயாயமாக அரசாண்டிருக்கையில் வாலி அந்த அஸுரா
 களைக் கொன்றுவிட்டுக் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்தான் தன் ஸ்தானத்தில்
 நான் இருப்பதைக் கண்டு கோபத்தால் கண் சிவந்து என மந்தரி

களைச் சிறையில் போட்டு, என்னையும் கடுமையாகக் கோபித்தான். தெரியாததனத்தால் செயதுவிட்டேனென்று நான் எவ்வளவு பராததிததும் என்னைத் தள்ளிவிட்டான் குடிகள் எனக்கு அனு கூலமாக இருந்தபடியால் நான் அந்தப் பாபியைத் தண்டிக்க முடியும் ஆனாலும் அவன் என அண்ணன் அப்படிச் செய்ய இஷ்டமில்லை நகரத்தில் அவன் வந்தபிறகும் நான் அவனுக்கு ஸ்கலமாயாதை செய்து நமஸ்கரித்து, அவனுடைய பாதங்களில் என தலையை வைத்து மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டேன் அவனுக்குக் கோபம் தணியவுமில்லை ஸந்தோஷமாக என்னை ஆசீர்வதிக்கவுமில்லை.

~*~*~

ஸாக்கம் 10

ராமன் ஸுகர்வனுக்கு அபயங்கொடுத்தது.

பிறகு என்னுடைய கடிப்பவரையில் அவனை ஸமாதானஞ் செய்தேன். “அண்ணா! தாங்கள் சதருவைக் கொன்றுவிட்டுக் கீழ்மமாக வந்து சேராதது என பாக்யம் அநாதையான எனக்குத் தாங்களே நாதன். வெண்குடை சாமரம் முதலிய ராஜோபசாரங்களை நான் தங்களுக்குச் செய்யும்படி உத்திரவு கொடுக்கவேண்டும் ஒரு வாஷம் வரையில் அந்தக் குழை வாசலில் கவலைபுடனாக காத்திருக்கொண்டிருந்தேன். பிறகு அதிலிருந்து ரகதவெள்ளம் வரக்கண்டு பயந்து தங்களுக்கு ஏதோ அபாயம் நோந்ததென்று மிகவும் துக்கமடைந்து ஒரு மலைச் சிகரத்தால் அந்த வழியை மூடிவிட்டுக் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பிவந்தேன் தங்களுக்கு நோந்த கஷ்டத்தால் நான் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் மந்தரிகளும் பட்டணத்து ஜனங்களும் என்னைப் பலவந்தம் செய்து அரசனாக நியமித்தார்கள் அந்த அபராதத்தை மன்னிக்கவேண்டும் அரசனாக இருக்கத் தகுந்தவர்கள் தாங்களே. நான் முன்போல் புலவராஜாவாக இருக்கிறேன் தாங்கள் இல்லாததால் தங்களுடைய அதிகாரத்தை நடத்திவந்தேன் என்னிடத்தில் ஒப்புவித்த ராஜ்யத்தை யாதொரு அபாயமின்றித் தங்களிடத்தில் மறுபடியும் ஒப்புவித்துவிட்டேன். மஹா பராக்ரமமுள்ள தாங்கள் என்னிடத்தில் கோபிக்கக் கூடாது. தயவு செய்யவேண்டும் கைகூப்பித் தங்கள் பாதங்களில் நமஸ்கரிக்கிறேன். அரசனில்லாமல் ராஜ்யம் அழிந்துபோமென்று

மந்தரிகளும் நகரத்து ஜனங்களும் என்னை நிரப்பந்தித்து விமலா ஸனத்தில வைத்தார்களெ” என்று விரயமாகத் தெரிவித்தேன்.

அவன என்னைக் கோபத்துடன் அத்தடிச “சீசீ” யென்று சொல்லக்கூடாத வாததைகளைச் சொல்லித் தூஷித்தான் பிறகு மந்தரிகளையும் பரஜைகளையும் தருவித்து அவர்களுக் கெதிரில் என்னைப் பார்த்து “ஒருநாள் ராதரியில் மாயாவிபென்ற அஸூரன் காலங் குறுகி என்னைச் சண்டைக்கு அழைத்தானென்று உங்களுக்குத் தெரியுமே அதைக் கேட்டு அவனுடன் யுத்தஞ்செய்ய இங்கிருந்து புறப்பட்டேன். இந்த தரோஹி அப்பொழுது என்னுடன் வந்தான். மாயாவி நாங்கள் வரக்கண்டு பயந்தோடினான் நாங்களும் அவனைத் துரத்திக்கொண்டு போனோம் திடீரென்று அவன் ஒரு குழையில மறையக்கண்டு ‘நான் கிஷ்கிந்தைக்குத் திருமதிப் போனால என கீத திகுக் குறைவு வரும் ஆகையால் நான் இந்தக் குழைக்குள் போய் அவனை அதி சீகரத்தில் கொன்றுவிட்டு வருகிறேன்’ அது வரையில் நீ இங்கே யிருவெ’ன்று கட்டளையிட்டேன். இவன் அங்கேயே இருப்பானென்று நம்பி, அந்தப் பயங்கரமான குழையில் பர வேசித்து, ஒருவாஷ்டமவரையில் அவனைத் தேடினான் முடிவில் அவனைக் கண்டு பிடித்து, அவனுடைய பந்துக்களுடன் கொன்றேன். அவன் கோரமாய்க் காஜித்துக்கொண்டு இறக்கும் ஸமயத்தில் அவனுடைய வாயிலிருந்து பெருகின்ற ரத்தத்தால் அந்தக் குழை நிறைந்தது. இப்படித் துரதுபியின் புதரான மாயாவியைக் கொன்றுவிட்டு அந்தக் குழையிலிருந்து வெளியில் வருகையில், தவாரம் அடைபட்டு வழிதெரியாமலிருந்தது ‘ஸுகரீவ’ வென்று பல தடவை கூப்பிடும் யாதொரு பதிலுமில்லை நான் வருத்த மடைந்து பலதடவை கால்களால் அந்தக் கல்லை இடித்துத் தள்ளி, அந்த வழியால் நகரத்திற்குத் திருமதி வந்தேன். இந்த கருநன் என ராஜ்யத்தில் ஆசைவைத்து ஸஹோதரனிடத் தில் வைக்கவேண்டிய மாயாதையும் மறந்து என ஸ்தானத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டா நென்று சொல்லிக், கொஞ்சங் கூட “இசக்கமில்லாமல் என்னை ஒற்றை வஸ்தர்த்துடன் அங்கிருந்து அடித்துத் துரத்தினான். நான் ராஜ்யத்தையும் பாபையுமிழந்து, அவனுக்குப் பயந்து இந்தப் பூமி முழுவதும் ஓடித் திரிந்தேன் இந்த ரிசயமுக பாவத்தில் வாலி வரமாட்டானென்று தெரிந்து இங்கே வந்து ஒளிந்துகொண்டேன். யாதொரு அப ராதமுஞ் செய்பாத எனக்கு இவ்வளவு கஷ்டங்களும் நோரத் வித்ததையும் வாலிக்கும் எனக்கும் உண்டான விரோத கார,

ணத்தையும் தெரிவித்தேன. ஸகல பராணிகளும் தங்களுடைய பராக்ரமத்தைக் கண்டு நடுங்குகின்றன. வாலியிடத்தில் பயந்திருக்கிற எனமேல கிருபைசெய்து அவனைக் கொல்லவேண்டு”மென்றான்.

அதைக் கேட்டுத் தாமாதவான ராமன் புன்கிரிப்புடன் “ஸுகரீவ! இதோ என்னிடத்திலிருக்கும் பாணங்கள் ஸூராய்னைப் போல ஜவலிக்கின்றன வீண்போகாத இந்தக் கூாமையான சரங்கள் அதிவேகமாய் வாலியின் மாபில துளைக்கும். உனபாயையை அபஹரித்த அந்தத் துராதமா என கண்ணில் படுமவரையில் ஸுகமாக ஜீவிக் கடும். நானும் உன்னைப்போல கஷ்டப்பட்டவன், அந்த வருத்தத்தைப் பூரணமாய் அறிவேன். உன்னைத் துக்க ஸமுதரத்திலிருந்து கரையேற்றி உன் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்கிறே”மென்று தாமத்திற்கு ஒத்த வார்த்தைகளைச் சொன்னவுடன், ஸுகரீவன் மிகவும் ஸந்தோஷித்துத் தனக்கு ஸகல காயங்களும் கைகூடின் தாக எண்ணினான்.

ஸககம் 11.

வாலியின் பராக்ரமம்.

ராமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸுகரீவனுக்கு ஆனந்தமும் பராக்ரமமும் அதிகரித்தன ராமனைக் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து ஸதோதரஞ் செய்தான். “ஸவாமி! பரளய காலத்தில் ஸூராயன ஜவலித்து ஸகல லோகங்களையும் எரிப்பதுபோல தாங்கள் கோபங்கொண்டால் தங்களுடைய ஜவலிக்கும் தீக்ஷணமான பாணங்களால் பரபஞ்சம் முழுவதையும் நாசஞ் செய்வீர்களென்பதில் ஸந்தேஹமுண்டோ?” வாலியின் ஆணமையையும் வீரயத்தையும் தையத்தையும் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் சொல்லுகிறேன். தாங்கள் கவனத்துடன் கேட்டு உசிதமான காயத்தைச் செய்யவேண்டும்.

வாலி பராஹமமுஹூரத்தத்தில் எழுந்து, ஸந்தயா வந்தனம் செய்வதற்கு நான்கு ஸமுதரங்களுக்கும் ஸூராயோதயமாகுமுன்போய் வருவான், அதனால் அவனுக்குக் கொஞ்சமாவது சந்தமிருக்காது. மஹா பாவதங்களின் உச்சியில் ஏறி, அவைகளின் பெரிய சிகரங்களை ஆகாசத்தில் விட்டுநின்று பந்தாடுவான் வனங்களிலுள்ள மஹா விருக்ஷங்களை ஓர் நிமிஷத்தில் வேருடன் பிடுங்கித் துண்டு துண்டாக ஒடித்துத் தன் பலத்தைக் காட்டுவான், இது தேஹத்தில் உட்கார்ந்த கொசுவைத் தட்டுவதைப் போல அவனுக்கு அலக்ஷ்யமான காயம்.

துரதுபி யென்ற அஸுரன கைலாஸ மலையின சிகரத்தைப் போல பருத்து, எருமையின ரூபத்தைத் தரித்தது, தனக்கு ஆயிர யானை பலமிருக்கவேண்டுமென்று பெற்ற வரத்தால் மதங்கொண்டு கொழுப்படங்காமல, யாருடன் யுத்தஞ் செய்வோமென்று ஆலோசித்து, முடிவில் ஸமுதரராஜனிடத்தில் வந்தான். “என்னுடன் யுத்தஞ்செய்ய வா”வென்று மஹாகாவத்துடன் அந்த அஸுரன காஜித்ததைக் கேட்டு, ஸமுதரராஜன் விசேஷ பலசாலியாயிருந்தும் தாமாதமாவானதால், துரதுபியின் காமகதியை ஆலோசித்து அவனுக்கு மரணம் ஸம்பந்தத்தை அறிந்தது, “அஸுரசரேஷ்ட! உன்னைப்போன்ற மஹா வீரருடன் யுத்தஞ்செய்ய என்னால் ஆகுமா? உனக்குத் தகுந்த எதிரியைக் காட்டுகிறேன். வடக்கில் ஹிமவாடு என்று ஓர் பாவதராஜனிருக்கிறான். அங்கே தபஸவிகள் ஆனந்தமாய் வலிக்கிறார்கள். அநேக சிகரங்களாலும் குறைகளாலும் நதிகளாலும் விருகங்களாலும் பள்ளங்களாலும் விளங்குகிறான். அவன் பரமசிவனுக்கு மாமனா உன்னுடன் யுத்தஞ்செய்து உனக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டாக்கக்கூடியவன் அவனொருவனே” யென்றான்.

ஸமுதர ராஜன் தன்னிடத்தில் பயந்து இப்படிச் சாக்குச் சொல்லுகிறுனென்றெண்ணி அவரை அலக்ஷயஞ்செய்து, விலலிருந்து விடப்பட்ட பாணத்தைப்போல அதிவேகமாய் ஹிமாலயத்திற்கு வந்து, மஹாகுஜங்களைப்போன்ற பெரும் பாறைகளை அந்தப் பாவத்திலிருந்து தன் கொம்பால் இடித்துத் தள்ளிக் காஜித்து அட்டஹாஸஞ் செய்தான் அப்பொழுது அந்தப் பாவதராஜன் வெருத்த மேகத்தைப்போல திவ்யரூபத்தைத் தரித்து வெளியில் வந்து “துரதுபி! ஸகல தாமங்களையும் அறிந்த நீ இப்படி என்னை உபதர விபத்து உசிதமா? நான் யுத்தப் பயிற்சியில்லாதவன். கேவலம் ஸாதுக்களான தபஸவிகளுடன் காலங் கழிக்கிறவ”னென்றான். மஹா புத்திமானான பாவதராஜனுடைய வாதத்தைக்கேட்க கேட்டுத் துரதுபியின் நேதரங்கள் கோபத்தால் சிவந்தன. “உன்னை ஒரு பொருட்டாயெண்ணி உன்னிடத்தில் யுத்தத்திற்கு வந்த என புத்தியை யல்லவா நிரதிககவேண்டும” போகட்டும். உனக்கு யுத்தத்தில் பழக்கமில்லையென்று ஒப்புக்கொள்கிறேன். அல்லது என்னைக் கண்டு பயந்து யுத்தஞ்செய்ய இஷ்டமில்லையென்று வது ஒப்புக்கொள்கிறேன். எனக்கு ஸமமாக யுத்தஞ் செய்வனையாவது காட”டென்று அந்த அஸுரன காஜிக்க, ஹிமவாடுக்குக் கோபமுண்டாயிற்று. தன்னை அதுவரையில்

ஒருவ்னும அப்படி அவமானஞ் செயததில்லை, ஆனாலும் மேல நடக்கவேண்டிய காரயத்தை உத்தேசித்துத் தன கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு, “அஸுரோததம்! கிஷ்கிந்தையில் வாலியென்ற வானர ராஜனிருக்கிறான். அவன் மஹாபுத்திமான. இந்தரனுக்கு ஸம்மான பலசாலி, யுத்தத்தில் நிபுணன், உனக்கு யுத்தஞ்செய்ய விருப்பமிருந்தால் அவனிடத்தில் போ. இதுவரையிலும் அவனை எதிர்த்து ஜயித்தவர்களில்லை. தேவேந்தரனும் நமுசியும் கோரயுத்தஞ்செய்ததைப்போல, உன்னிஷ்டப்படி உனக்குத் திருபதியாகும் வரையில் யுத்தஞ் செய்வா”ன்னென்றா.

உடனே துரதுபி இரணமி இடங்களிலும் தன் எண்ணம் நிறைவேறாததால் கோபமடைந்து, அதிசீகரத்தில் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்து, கோட்டை வாசலில் நின்றனுகொண்டு, பூமியும் ஆகாசமும் நடுங்கும்படி துரதுபியடித்ததுபோல காஜித்தான். கூமையான கொம்புகளுள்ள எருமை எருபத்துடன், மழைக்காலத்தில் நீருண்ட மேகமானது ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதுபோல, அங்குமிங்கும் பாய்ந்து ஸமீபத்திலிருந்த விருகங்களை ஒடித்துப் பூமியைக் குளம்புகளால் பிளந்து, கோட்டை வாசலின் கதவுகளை மஹா கஜத்தைப்போல கொம்புகளால் உடைத்தான்.

அப்பொழுது அரதப்புரத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த வாலி அவனுடைய காஜனையைக் கேட்டு, நகரங்களால் சூழப்பட்ட சநதரண்போல, ஸ்திரீகளுடன் வெளியில் வந்தான். அங்கே துரதுபியின் சேஷ்டைகளைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு, தெளிவாய்த் துரதுபியின் மனவில நன்றாய் படுமபடி “பாதிராதரியில் இங்கே வந்து கோட்டை வாசலை அடைத்துக்கொண்டு ஏன் கூச்சல் போடுகிறாய்? நீ மஹாபலசாலியென்று எனக்குத் தெரியும். உன்னை மன்னித்தேன். உன்னுயிரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு இவ்விடமவிட்டுப் போ” வென்றான் அதைக் கேட்டுத், துரதுபி கோபத்தால் கண்களசிவந்து, “நீ வீரனென்று கேட்டு இங்கே வந்தேன். உன் ஸ்திரீகளுக்குமுன் இப்படி வீண்பெருமை பேசிக்கொள்வாயென்று நான் நினைக்கவில்லை. இப்பொழுதே என்னுடன் யுத்தஞ்செய். எங்கே உன் பலத்தைப் பார்ப்போம். அப்படி உனக்கு தையயில்லாவிட்டால், பொழுது விடியுமவரையில் என் கோபத்தை அடக்கிக்கொள்ளுகிறேன். உனக்கு இஷ்டமான ஸுகங்களை அனுப்பி. உன் பந்துகளை வருவித்து “நான் போய் வருகிறே”ன்னென்று அவர்களிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு அவர்கள் ஆலிங்கனஞ்செய்து மரணகாலத்

தில் அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய தானங்களைச் செய். மித்ரர்களுடன ஸந்தோஷமாய்க் காலங்கழி. கிஷ்கிந்தையை நன்றாய்ச் சுற்றிப்பா. உனக்கு ஸமானனை அரசனாக அபிஷேகஞ் செய். ஸதரீகளுடன் ஸகல போகங்களையும் அனுபவி. பிறகு அவர்களைப் பராக்ரமுடியாது உன் கருவததையும் உயிரையும் அழிக்க வந்திருக்கிறேனென்றறி. மது பானஞ்செய்து மயங்கியிருப்பவனையும் தூங்குகிறவனையும் ஆயுதமில்லாதவனையும் உண்ணப்போல ஸதரீகளின் நடுவிலிருப்பவனையும் காமததால் புத்தி சிதறி யிருப்பவனையும் கொல்லுகிறவன், காப்பததிலிருக்கும் சிசுவைக் கொன்ற பாபத்தை அடைவா”னென்றான்.

தாரை முதலிய ஸதரீகளை விலக்கி வாலி முன்னே வந்து அந்த அஸுரனைப் பார்த்துக் கோபத்தால் மெதுவாய்ச் சிரித்து “அடே முட! எனனுடன் யுத்தஞ் செய்யவேண்டுமோ? அப்படி இஷ்டமிருந்தால் இதோ வித்தமாயிருக்கிறேன். நான் மயங்கியிருக்கிறேனென்று எண்ணுதே. அப்படியிருந்தாலும் வீரர்கள் யுத்தத்திற்குச் செல்லும் ஸமயத்தில் உதஸாஹத்தை வளாகக்க குடிக்கும் பான்மென்று இதையறி”யென்று தன் பிதாவான தேவேந்தரனால் கொடுக்கப்பட்ட தங்கமாலைபு கழுத்தில் போட்டுக் கொண்டு யுத்தஞ் செய்ய ஆரம்பித்தான். மலையைப்போன்ற தூதுபியின் கொம்புகளைப் பிடித்துக் கிறுகிறென்று சுழற்றிப் பூமியில் அடித்துக் காஜித்தான். அதனால் அந்த அஸுரனுடைய காதுகளி லிருந்து ரத்தம் பெருகிறது. இப்படி இருவா ஒருவரையொருவா ஜயிக்கவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு நெடுநேரம் கோரயுத்தஞ் செய்தார்கள். இந்தரனுகு ஸம்மான பராக்ரமத்தையுடைய வாலி, கைகால்களாலும் முழங்கால்களாலும் பாறைகளாலும் மரங்களாலும் தூதுபியை அடித்தான். இப்படி அந்த அஸுரனும் வாலியும் யுத்தஞ் செய்யும்பொழுது தூதுபியின் பலம் வர வரக் குறைந்தது, வாலியின் பலம் வரவர அதிகமாயிற்று. நெடுநேரம் யுத்தஞ் செய்தாலும் பலம் குறைந்ததாலும் களைத்து தூதுபியை வாலி உயரத் தூக்கிப் பூமியிலடித்தான். அப்படிப் பூமியில் தேய்க்கப்பட்ட அந்த அஸுரன் விழுமபோதே இறந்தான் பிறகு அந்தச் சரீரத்தை வாலி தூக்கி, ஒரு யோஜனைதூரத்திற்கப்பால் வீசி எறிந்தான்.

எறிந்த வேகத்தால் தூதுபியின் வாயிலிருந்து பெருகின்ற ரத்தம் காற்றாடிக்கப்பட்டு மதங்கரிஷியின் ஆசரமத்தில் விழுந்தது. அந்த மஹாதமா அதைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு “இப்படி

ரத்த மழையால் என்னை அசுத்தஞ்செய்த துஷ்டன் யார்? இந்த ரிய ஸ்வாதீனமின்றி கேவலம் மூடகனைப்போல இப்படி என்னை அவமானஞ் செய்தவன் யா”ரென்று போசித்தாரா பிறகு வெளியில் வந்து பார்க்கையில் மலைச்சிகரத்தைப்போல தூநதுபியின் உடல் அங்கே கிடக்கக்கண்டா. ஞானதிருஷ்டியால் அது வாலியின் காயமென்றறிந்து “நான் இருக்கும் ஆசரமத்தை ரத்தவெள்ளத்தால் அசுத்தஞ்செய்தவன் இங்கே வந்தால் இறக்கக்கடவான். இந்த ஆசரமத்திற்கு நான்கு புறத்திலும் ஒருகாத தூரத்திற்குள் அவன் வந்தால் நிச்சயமாகச் சாக்ககடவான் தூநதுபியின் உடலை இப்படி விட்டெறிந்து ஆசரமமரங்களை அழித்தான் இங்கே இருக்கும் அவனுடைய மந்திரிகள் இனி இங்கே தங்கக்கடாது இங்கிருந்து போகவேண்டும் இருந்தால் அவர்களையும் சபிப்பேன் என பிள்ளையைப்போல எப்பொழுதும் நான் பாதுகாததுவநம் இந்த வனத்திலுள்ள பழம்கிழங்கு புஷ்பம் முதலியவைகளை ராசஞ் செய்யவேண்டியதில்லை நாளைக் காலையில் அரதக் குரங்குகளை இங்கே கண்டால் அநேக ஆயிர வாஷங்காவரையில் கலலாகும்படி சபிப்பே”ன்னென்றா இதைக் கேட்டு அங்குள்ள குரங்குகளெல்லாம் பயந்து ஒடிப்போயின் வாலி அவர்களைப் பார்த்து “மதங்காசரமத்திலிருந்த நீங்கள் ஏன் இங்கே வந்தீர்கள்”ன்னென்றான் அவர்கள் நடந்ததைத் தெரிவித்தார்கள். உடனே வாலி அந்த மஹாலியிடத்திற்குப் போய்க் கைகூப்பி வணங்கி நமஸ்கரித்தான் அவனைத் திருமதிப் பாராமல் அவர் ஆசரமத்திற்குள் போய்விட்டார் தன்னைச் சபிப்பாரென்று பயந்து மிகவும் மனம் வருந்தி அவன் அங்கிருந்து வந்து விட்டான் அது முதல் ரிசயமுகபாவத்திற்கு அவன் வருவதில்லை அதைப் பாப்பதற்கும் விருமபுவதில்லை அவனும் அவனைச் சோந்தவர்களும் இங்கே வரமாட்டார்களென்ற நம்பிக்கையால் நானும் என மந்தரிகளும் இங்கே வந்து பயமில்லாமல் வலிக்கிறோம்

தூநதுபியின் எலும்புக்கூடு மலைச்சிகரத்தைப்போல அதோ கிடக்கிறது. வாலி பலக்கொழுப்பால் அதை விளையாட்டாக ஷீசியெறிந்தான். இதோவிற்குமே ஏழு ஆசரமங்களைப் பாருங்கள். விஸ்தாரமான கிளைகளால் மறைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. வாலி இவைகளில் ஒன்றைப் பிடித்து அசைப்பான், எல்லாவற்றிலுமுள்ள இலைகள் உதிராது மொட்டையாய் விடும் வாலியின் பலத்திற்கோ எல்லையிலை அப்படிப் பட்டவனை டுத்தத்தில் எவ்வாறு கொல்லப் போகிறீர்கள்”ன்னென்றான்

அதைக்கேட்டு லக்ஷ்மணன் சிரித்து, “ராமன் வாலியைக்கொல்லக் கூடியவரென்று உனக்கு நம்பிக்கையுண்டாக எதைச் செய்வேண்டும்? நான்கு ஸமுதரங்களுடும் ஒரு கூணத்தில் சுற்றிவரவேண்டுமா? மலைச்சிகரங்களை ஆகாசத்தில் விட்டெறிந்தது பரதாடவேண்டுமா? துரதுபியின் உடலை வீசியெறியவேண்டுமா? சொல்” என்றா ஸுகீவன் “வாலி இந்த எழு ஆசாமரங்களை ஒவ்வொன்றாய் அசைத்து இலைகள் உதிர்ச்செய்திருக்கிறான். ராமன் இவைகளிலொன்றை ஒரே பாணத்தால் துளைக்க முடியாதால் அவருடைய பராகரமத்தைப் பார்த்து வாலி யிறந்தானென்று நம்புவேன் அல்லது இறந்த துரதுபியின் உடலை எண்ணாறு முழத்திற்குப் பால் ஒற்றைக்காலால் தூக்கி பெய்ந்தாலும் போது மென்றான்.

பிறகு “இப்படி நம்பிக்கைக்குறைவான வார்த்தைகளைச் சொன்னால் ஒரு வேளை ராமன் வருத்தப்படுவாரோ” வென்று கொஞ்சநேரம் யோசித்து அவருக்கு ஸநேதோஷமுண்டாகும்படி “வாலியோசூரன், சூரர்களைக் கொன்றவன், பலபராகரமத்தில் பெயாபெற்றவன், மஹாபலசாலி, இதுவரையில் அவனை ஜயித்தவர்களில்லை. தேவர்களுக்கும் ஸாதயமில்லாத அவனுடைய ஆச்சாய்ச் செயல்களைப் பார்த்திருக்கிறேன் அவனை நினைக்க நினைக்க பயம் மேலிட்டு ரிசயமுகப் பாவத்தில வந்து ஒளிந்திருக்கிறேன். அவன் ஒருவராலும் ஜயிக்க முடியாதவென்றும் எதிர்க்க முடியாதவென்றும் மஹாகோபிபென்றும் நினைக்கும்பொழுது இந்த ரிசயமுகப் பாவத்தை விட்டுப் போகத் துணியவில்லை எப்பொழுதும் பயந்து கொண்டு எவ்ரிடத்திலும் ஸநேதேஹப்படிகொண்டு இந்த வனத்தில் காலங்கழிக்கிறேன் என்கிடத்தில் விசுவாஸம் வைத்து என்னைக் காப்பாற்றும் இந்த மந்திரிகளை எனக்குத் துணை என அதிருஷ்டத்தால் தங்களைப் போன்ற புருஷோத்தமனை உத்தம மிதரன் கிடைத்திருக்கிறா ஹிமாலயத்தை அடுத்ததுபோல தங்களை அண்டிச்சரணமடைந்தேன் ஆனாலும் வாலியின் பலத்தை நான் நேரில் பார்த்தவன், யுத்தத்தில் தங்கள் வீரயத்தையும் பராகரமத்தையும் நான் பார்த்தவனல்ல தங்களைப் பரீக்ஷிக்கிறேன்னென்றாவது அவமீதிக் கிறேன்னென்றாவது பயமுறுத்துகிறேன்னென்றாவது தாங்கள் ஒரு பொழுதும் நினைக்கக்கூடாது அவனுடைய பயங்கரமான செய்கைகளால் எனக்கு அதையமுண்டாகிறது தங்கள் பொய்யாகாத சொல்லும் புத்தியும் கலங்காத தையமும் ஸ்ரீபுருமே, நீறு பூத்த நெருப்புப்போல, அளவற்ற தேஜஸ் தங்களிடத்தில் குடிக்கொண்டிருப்பதைக் காட்டுகின்றன” வென்றான்.

அதைக் கேட்டு ராமன், நமது பராகரமத்தை அறியாதவனாகையால் இப்படி ஸந்தேஹிக்கிறானென்று புனசிரிப்புடன் “தோழ, நான் யுத்தத்தில் வாலியைக் கொல்வேனென்று நம்பிக்கையிலல்லா விட்டால் உன் ஸந்தேஹத்தைத் தூக்கிறே”னென்றான். “நமது தோழனிடத்தில் இப்படி நம்பிக்கைக் குறைவான வாதத்தைகளைச் சொல்லிவிட்டோமே”யென்று ஸுகீவன் வருத்தப்படக்கண்டு அவனை ஸமாதானஞ் செய்து, துருதியின் உடலைக் கால கட்டைவிரலால் விளையாடாகத் தூக்கியெறிந்தான். அது பதது யோசனைக்கப்பால் போய் விழுந்தது ஸுகீவன் அதைப் பார்த்து “ஸவாமி! இதை வாலி விட்டுமறியுமபொழுது ரகதமும் மாமஸமும் நிறைந்த வெகு பளுவாகவிருந்தது கொஞ்சம் உயிருடனிருந்தது. இப்பொழுதோ ரகதமும் மாமஸமும்மின்றி வெறும் எலும்புக்கூடாகப் புல்லைப்போல லேசாகவிருக்கிறது மேலும் இதை விட்டுமறந்தபொழுது வாலி மதுபானஞ் செய்து மயங்கியிருந்தான். துருதியுடன் வெகுநேரம் யுத்தஞ் செய்து களைத்திருந்தான். தாங்களோ இப்பொழுது பூண்பலத்தாடன் இதை விட்டுமறிந்தார்கள் ஆகையால் இதைக்கொண்டு அதிக பலசாலி வாலியா தாங்களாவென்று நிச்சயிக்கமுடியாது. எலும்புக் கூட்டிற்கும் உயிருள்ள தேஹத்திற்கும்வெகுபேதமுண்டு. ஆகையால் இந்த ஆசாமரத்தைப் பிளந்தால் அந்த ஸந்தேஹம்தீரும். கோதண்டத்தை வளைத்துப் பாணத்தை விடுங்கள். அது அந்தமரத்தைத் துளைக்குமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. மறுபடியும் இவனுக்கு நம்பிக்கை யுண்டாகவேண்டுமென்ற அவசயமென்னவென்று ஆலோசிக்கக் கூடாது அதைப் பார்ப்பதில் எனக்குள்ள ஸந்தோஷத்தால் இப்படி வேண்டுகிறேனென்பொழிய, தங்களுடைய பலத்தைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகவல்ல, பரமானமாகச் சொல்லுகிறேன் தேஜஸுள்ள பொருள்களில் ஸூரியன் சரேஷ்டன், மலைகளுக்குள் ஹிமாலயம் சரேஷ்டம், நாற்கால பராணிகளுக்குள் ஹிமஹம் சரேஷ்டம், அப்படியே பராகரம் சாலிகளுக்குள் தாங்களே சரேஷ்ட”ரென்று தெரிவித்துக்கொண்டான்.

ஸாககம் 12.

ஆசசாமரங்களைப் பிளந்தது.

பிறகு ராமன் ஸுகீவனுக்கு நம்பிக்கை உண்டாகக் விருமபிக் கோதண்டத்தைக் கையிலெடுத்தது ஸகல திகழுதனும் நடுங்கும்படி நானேசை செய்து ஒரு கூமைபான பாணத்தை எய்தாரா. அது அந்த ஏழு ஆசசா மரங்களையும் அப்பாலிருந்த மலையையும் பிளந்து, பூமியில் புருந்து கீழ் ஏழு லோகங்களையும் துளைத்து, கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் பூமியிலிருந்து கிளம்பி அதிவேகமாக ராமனுடைய அம்பறையில் வந்து சேர்ந்தது.

தான் ஒரு மரத்தைத் துளைக்கச் சொன்னதற்கு ஏழு மரங்களும் ஒரே கூணத்தில் துளைக்கப்பட்டதைக் கண்ட ஸுகீவன் ராமபாண வேகத்தால் திகைத்து நின்றான் பிறகு எல்லைபற்றி ஸந்தோஷமடைந்து ராமனுடைய பாதங்களில் தன் தலையை வைத்துக் கைக்கூப்பி நமஸ்கரித்துப் பயபகதியுடன் “ஸவாமி! எல்லா லோகங்களிலுமுள்ள விலலாளிகளுக்குள் தாங்களே சரேஷ்டா, அஸ்தர வித்யையில் தங்களுக்கு நிகரில்லை, இந்தரணையும் ஸகல தேவர்களையும் பாணங்களால் விளையாட்டாகக் கொல்வீர்கள் வாலி தங்களுக்கு ஒரு பொருட்டா? ஒரே பாணத்தால் ஏழு மூலாவிருகங்களையும் மலையையும் பிளந்தீர்கள். யுத்தத்தில் தங்களை எதிர்த்து நிற்பவர்கள் யா? மஹேந்தரனைப் போலும் வருணனைப் போலும் பராக்ரமத்தையுடைய இவ்விதமான உத்தம மித்ரனை அடைந்து என சோகத்தை விட்டேன், அடங்காத மகிழ்ச்சியடைந்தேன். என தமயனென்று பெயர் பெற்ற பரம சத்ருவை இப்பொழுதே கொன்று என துகடத்தைப் போக்கி அளவற்ற ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும்படி கைக்கூப்பி பராததிககிறே”னென்றான். ராமன் அவனை ஆலிங்கனா செய்து லக்ஷ்மணனுடைய எண்ணப்படி “ஸுகீவ! கிஷ்கிந்தைக்குப் போவோம் நீ எங்களுக்குச் சற்று முன்னே போய் உன்னுடன் பிறந்தவனென்று சொல்லும் வாலியை யுத்தத்திற்கழை”யென்றான்.

பிறகு அவர்கள் அங்கிருந்து வாலியின் ராஜதானிக்குப் போய் அடர்ந்து இருண்ட மரங்களுக்குப்பின் மறைந்து நின்றார்கள், ஸுக

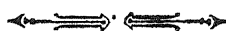
ரீவன சற்று முன்னே சென்று ஆகாசமும் பூமியும் நடுங்குமபடி ஸ்ரீமஹாதேவன் செய்து வாலியை யுத்தத்திற்கு அழைத்தான் அதைக் கேட்டு மஹாபலவானான வாலி கோபம்கொண்டு ஸ்ரீராமன் அஸ்த கிரியிலிருந்து இறங்குவதுபோல நகரத்திலிருந்து வெளியில் வந்தான்.

பிறகு ஆகாசத்தில் புத்தன அங்காரகளை எதிர்த்ததுபோல, வாலியும் ஸ்கந்தன்மேலும் கோரமாக யுத்தஞ் செய்தார்கள் இடி விழுந்ததைப்போல கைகளால் அறைந்தார்கள். வஜ்ராயுதத்தைப்போல கடினமான முஷ்டிகளால் குத்தினார்கள் அப்பொழுது ராமன் கோரணத்தையே வளைத்துப் பாணத்தைப் பூட்டி விடப்போகையில், வாலி ஸ்கந்தன் வாகன அசுவின் தேவர்களைப்போல பாவைக்கு ஒரே மாதிரியாய் இருந்தபடியால், வாலி இவன் ஸ்கந்தன் இவனென்று கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஆகையால் வாலியின் உயிரை வாங்கும் பாணத்தை விடாமல் நின்றான். இதற்குள் ஸ்கந்தன் வாலியால் ஜயிக்கப்பட்டுத் திருமதிப் பார்த்து ராமனைக் காணாமல் பயந்து ரிசய முக பாவத்தை நோக்கி ஓடினான். எலும்புகள் நொறுங்கி ரகத தாரை பெருக மிகவும் களைத்து வாலியால் துரத்தப்பட்டு மதங்க வனத்தில் ஓடி ஒளிந்துகொண்டான் வாலி அதைப் பார்த்து ரிஷியின் சாபத்திற்குப் பயந்து “இன்று உன்னை விட்டே” என்று கிஷ்கிந்தைக்குத் திருமதிப் போனான்.

பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்களும் மாருதியும் ஸ்கந்தன் இருந்த விடத்திற்கு வந்தார்கள். அவன் ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து வெட்கத்தால் தலை குனிந்து தீனமாக “ஸ்வாமி” வாலியை யுத்தத்திற்கு அழைக்கச் சொன்னார்கள், ஆச்சாமரத்தைப் பிளந்து பராக்ரமத்தைக் காட்டினார்கள், முடிவில் என்னைச் சாகும் நிலைமையில் வைத்தார்கள் இது தங்களுக்கழகா? நான் வாலியைக் கொல்லமாட்டேனென்று அப்பொழுதே சொல்லியிருந்தால் நான் இதை விட்டுப் போயிருப்பேனே” வென்றான்

அதைக் கேட்டு ராமன் மனமிரங்கி “ஸ்கந்தன்! நான் சொல்லும் காரணங்களைக் கேட்டுப் பிறகு கோபிக்கலாம். இந்தப் பாணத்தை வாலியின்மேல் நான் விடாமலிருந்ததற்குக் காரணம் தெரியுமா? ரூபம் நடை உயரம் சூரல காந்தி பராக்ரமம் பாவை பேச்சு அலங்காரங்கள் முதலியவைகளில் வாலிக்கும் உனக்கும் கொஞ்சங்கூடப் பேதம் தெரியவில்லை ஒரு வேளை தவறி உன்னைக் கொன்றுவிடுவே

னோவென்ற பயத்தால் மஹா வேதமுள்ள இந்தப் பாணத்தை விட விலலை தெரியாமலாவது அஜாகரதையாலாவது நான் உன்னைக் கொன்றால் நமது காயத்தை வேரறுத்தவனாவேன் மூக்ககனென்றும் புத்திவீனென்றும் லோகத்தில் பேரெடுப்பேன். ஒருவனுக்கு அபயம் கொடுத்துவிட்டு அவனைக் கொல்வதைப்போல் வேறு பாபமில்லை யென்று சொல்லப்படுகிறது. நானும் லக்ஷ்மணனும் லீதையும் உன்னையே நம்பியிருக்கிறோம் இந்த வனத்தில் உன்னைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு யா கதி? ஆகையால் மறுபடியும் யுத்தஞ் செய். முன்போல் நான் அலக்ஷ்யஞ் செய்வேனென்று ஸந்தேஹப்படாதே வாலி என பாணத்தால் பிளக்கப்பட்டுத் தரையில் புரளுவதை இந்தக் கூணத்திலேயே பாப்பாய நீங்கள் யுத்தஞ்செய்யும்பொழுது நான் உன்னைக் கண்டுபிடிக்கும்படி ஒரு அடையாளத்தைச் செய்துகொள் லக்ஷ்மண! மலாத் யானைப்புஷ்பங்களால் நிறைந்த இந்தக் கொடியை ஸுகரீவனுடைய கழுத்தில் கட''டென்றால் லக்ஷ்மணன் அப்படிச் செய்ய நகத்தரங்களால் சூழப்பட்ட ஸூரியனைப் போலும் ஸந்தயாகாலத்தில் கொக்குகளால் சூழப்பட்ட மேகத்தைப் போலும் ஸுகரீவன் விளங்கினான். பிறகு ராமனுடைய வாதையால் தையம்டைந்து மறுபடியும் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு கிஷ்கிந்தைக்குப் போனான்.

ஸாககம் 13

ஸபதஜனர்களின் சரித்திரம்.

பிறகு தாமாதமாவான் ராமன் விலலை வளைத்து நானேற்றி, ஸூரியனைப்போல பரகாசிக்ரும் பாணங்களை வித்தஞ்செய்து, ஸுகரீவனுடன் கிஷ்கிந்தைக்குப் போகப் புறப்பட்டான். லக்ஷ்மணனும் ஸுகரீவனும் அவருக்கு முன்னே சென்றாகள் ஆஞ்ஜநேயரும் நன்னும் நீலனும் தாரனும் பின்னே வந்தார்கள் அவர்கள் போகும் வழியில் மலர்களாலும் பழங்களாலும் வளைந்திருக்கும் மரங்களையும், தெளிந்த ஜலத்தால் நிறைந்த ஆறுகளையும், மலைக் குறைகளையும், மலைப்பிளப்புகளையும், பொருகுகளையும், முகயுமான மலைச்சிகரங்களையும், வைபியத்தைப்போல பரகாசிக்ரும் இலைகளாலும் கொஞ்சம் மலாத் தாமரைகளாலும் விளங்கும் ஏரிகளையும், அவைகளில் நீக்காக்கை அன்னம் நீக்கோழி சகரவாகம்

முதலிய பறவைகள் கூவுவதையும், இளம்பல்களை மேயரதுகொண்டு பப்மில்லாமல் நான்கு புறங்களிலும் மிரண்டு பார்த்துக்கொண்டு நடமாடும் மான்கூட்டங்களையும், குளங்களைக் கலக்கும் பெரிய யானைகள் வெளுத்த தந்தங்களுடன் ஒண்டியாகத் திரிவதையும், வேறு சில யானைகள் ஆற்றங்கரைகளை இடிப்பதையும், வேறு சில யானைகள் நீர்த்தாரைகளால் விளங்கும் மலைகள் நடந்து வருவதைப் போலும் நீருண்ட மேகங்கள் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதுபோலும், மதஜலம் பெருகப் புழுதியால் பூசப்பட்டு மலைச் சாரல்களை இடித்துத் தள்ளுவதையும், இன்னும் மற்ற மிருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் பார்த்துக்கொண்டே விநோதமாய்ப் போனார்கள்

ஒரிடத்தில் அடர்ந்த சோலை ஒன்றைக் கண்டு ராமன் “ஸுகரீவ! ஆகாசத்தில் மேகக்கூட்டங்களைப்போல இதோ தெரியும் மரச்சோலையைப் பார்த்தாயா? வாழை மரங்களால் சூழப்பட்டு எவ்வளவு அழகு வாய்ந்திருக்கிறது! இதைப்பற்றின விசேஷ மெனன்” வென்றா ஸுகரீவன் “ஸவாமி! இது ஒரு புனயாசரமம் பழங்கள் கிழங்குகள் புஷ்பங்கள் இங்கே வேண்டியவரையில் கிடைக்கும் ஸபதஜனாகளென்ற ஏழு ரிஷிகள் இங்கே வலிகதார்கள். அவர்கள் ஏழு நாட்களுக்கு ஒரு தரம் காற்றைத் தின்று கொண்டு ஜலத்தில் தலை கீழாக நின்றுகொண்டு எழுநூறு வாஷங்களை கடுந்தபஸ் செய்துகொண்டு மனித தேஹத்துடன் ஸவாககத் திறகுப் போனார்கள் அவர்களின் மஹிமைபால் தேவர்களும் அரத ஆசரமத்தை அணுகமாட்டார்கள். பக்ஷிகள் மிருகங்கள் மற்ற ஜநதுக்கள் இதற்கு வெகு தூரத்தில் ஒதுங்கி நடமாடும் அஜாகரதையால் எவ்வளவு இங்கே புகுந்தால் அவனை மறுபடியும் காண முடியாது இங்கே இனிமையான பாடும் வாதியுமும் ஆட்டமும் கேட்கப்படும். திவ்ய மணங்கள் வீசும் ஹோமாகனிகள் பரகாசிக் கும். அவைகளிலிருந்து எழும்பும் புகை புறவின உடலைப்போல சிவந்து, மரங்களின் துணிகளில் கவிந்திருக்கும் மேகக் கூட்டங்களால் மறைந்திருக்கும் வையோய் மலைகளைப்போல இவை காணப்படுகின்றன. ஸவாமி! தாங்களும் லக்ஷ்மணனும் இரதரியங்களை அடக்கக் கை கூப்பி அரத மஹரிஷிகளைப் பக்தியுடன் வணங்குங்கள். தேஹத்தில் யாதொரு அஸௌகாயமும் நேரா” தென்னான்

ராம லக்ஷ்மணர்கள் அப்படியே வணங்கி, அங்கிருந்து ஸுகரீவனுடன் வெகு தூரம் போனார்கள். முடிவில் வாலியென்ற மஹா

வீரனா ரக்ஷிக்கப்பட்ட கிஷ்கிந்தைக்கு அருகில் வந்து, அவனைக் கொல்ல நிச்சயித்து, ஆபுதபாணிகளாக அங்கேயே காதததுகொண்டிருந்தார்கள்

ஸாககம் 14

ராமன் ஸுகீவனைத் தைர்ப்பப்படுத்தினது.

அந்த இருண்ட காட்டில் மரங்களின் மறைவில் அவர்கள் நிற்குகொண்டிருக்கையில், ஸுகீவன் நான்குபுறங்களிலும் சுற்றிப் பார்த்துக் கடுங்கோபங்கொண்டு, கோரமாகக் காஜித்து வாலியை புத்தத்திற்குஅழைத்தான் பெரிய மேகம் பெருங் காற்றாலடிக்கப்பட்டுக் குழறுவதுபோல அந்த ஒசை ஆகாசத்தைப் பிளந்தது பால ஸூரியனைப்போன்ற பரகாசத்தையும், விமலத்ததைப்போன்ற நடையடிமுடைய ஸுகீவன் மஹாதாபசாலி, ஆயினும் வாலியை நீனைத் துப் பிபந்து தன் மனோரதங்களை நிறைவேற்றக் கூடிய ரகுவீரனைப் பார்த்து, “ஸவாமி! கிஷ்கிந்தைக்கு வந்துவிட்டோம் வனத்தில் மிருகங்கள் வேடனுடைய வலையில் கட்டப்பட்டிருப்பதைப்போல, வானங்கள் இதை எக்காலத்திலும் ஜாகரதையாகக் காப்பாற்றி வருகிறார்கள் தங்கத் தோரணங்களாலும் கொடிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, கோட்டைச் சுவர்கள் பயங்கரமான யந்திரங்களால் காலக் கப்பட்டிருக்கின்றன. வாலி தன் புஜபலத்தால் இதை ரக்ஷிக்கிறான். வஸந்த காலத்தில் கொடிகள் புஷ்பிப்பதைப்போல வாலியைக் கொல்வதாக ஆதியில் தாங்கள் செய்த பரதிகளுைய இப்பொழுது நிறைவேற்ற வேண்டுகிறேன்”என்றான்

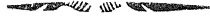
ரகுநாதன் “சென்ற தடவை உன்னை அடையாளம் கண்டு பிடிக்க முடியாததால் நான் வாலியைக் கொல்ல முடியவில்லை. லக்ஷ்மணன் உன் கழுத்தில் போட்டிருக்கும் ஹாரத்தால் இப்பொழுது அந்த ஸந்தேஹத்திற்கிடமில்லை. இந்த மாலு உன்காந்தியையும் அழகையும் அதிகப்படுத்துகிறது நகூதரங்களால் சூழப்பட்ட ஸூரியனைப்போல பரகாசிக்கிறாய் என கையிலுள்ள இந்தப் பாணத்தால் உனக்கும் வாலிக்முள்ள விரோதத்தையும் அவனால் உனக்கு நேரும் பயத்தையும் ஒழிக்கிறேன் அவன் என்கே எனக்குக் காட்டு. அவன் என பாணத்தால் ஹிருதயம் பிளந்து புழுதியில் விழுந்து

புரமபடி செய்வதை அதிசீகரத்தில் பாபபாய வாலி என கண்ணில் பட்டு உயிருடன் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பிப்போனால் எனனைத் தோஷமுள்ளவனென்றும் திறமையிலலாதவனென்றும் நீ வேண்டியவரையில் தூஷிக்கலாம் உன் எதிரிலேயே அநத ஏழு ஆசாமிரங்கலையும் நான் துளைக்கவில்லையா? அதே பாணத்தால் வாலியை இன்று கொல்வேனென்று அறி எனக்கு எவ்வித ஆபத்து நோந்தாலும் நான் பொய் சொன்னதில்லை இனி ஒருக்காலும் சொல்வதுமில்லை எப்பொழுதாவது தாமதத்தைக் கைவிட விருமபுவேனா? என பரதிகளுையை நிறைவேற்றுகிறேன், கவலைப்படாதே உத்தமமான நிலத்தில் தஞ்சுநத காலத்தில் விதை விதைத்து நல்ல மழை பெய்ததுபோல, நான் சொன்ன வார்த்தை பலிக்காமல் போகாது ஆகையால் வாலி உன்னுடன் யுத்தஞ்செய்வதற்கு வருமபடி விரைந்தாம பண்ணு ஜயசீலனா வாலி உன்னால் முன்னொரு தடவை சண்டைக்கு அழைக்கப்பட்டிருக்கிறான் தான் பலசாலியென்று காவலகொண்டிருப்பதாலும் யுத்தத்தில் எப்பொழுதும் ஆசையுள்ளவனானதாலும் உடனே வெளியில் வருவான் சதருக்கள் தங்களைச் சண்டைக்கு அழைப்பதைச் சூரர்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள் வாலி தன் வீரத்தையென நன்றாக அறிந்தவன், மேலும் ஸதரீகளுக்கு எதிரில் சண்டைக்குப் பின் வாங்கமாட்டான்”என்னறா

ஸுகரீவன் பிறகு ஆகாசம் பிளக்கமுமபடி காஜித்தான ராஜ்யத்தில் அரசனினறிக் குழப்பமாக விருக்கையில் குலஸதரீகள் பரபுருஷர்களால் பலவந்தஞ் செயது இழுக்கப்பட்டு விரண்டு தபிபதுபோல அநதச் சபத்தத்தைக் கேட்டுப் பக்கங்கள் பயந்து முகம் வெளுத்து ஓடிப்போயின யுத்தத்தில் அடிபட்ட குதிரைகளைப் போல மானகன் நான்கு மூலைகளிலும் ஓடி ஒளிந்தன புணய மிழந்து ஆகாசத்திலிருந்து தலைகீழாக விழும் நகூதரங்களைப்போல பறவைகள் பரக்கஞ் தப்பி விழந்தன

பிறகு ஸுகரீவன் செளரயத்தால் தேஜஸ் அதிகரிக்க, பெருங்காற்றால் மோதும் அலைகளையுடைய ஸமுத்தரத்தைப்போலும் மழைக் காலத்தில் இருண்ட மஹாமேகங்களைப்போலும் டயங்குரமாகக் காஜித்தான,

தாரை வாலிபைத் தடுத்தது.

ஸகல பராணிகளும்கேட்டு நடுங்குமபடி ஸுகரீவன் செய்த காஜனை அரதாபுரத்தில் பெண்களுடனிருந்த வாலியின் காதில் விழுந்தது உடனே மயக்கந்தெளிந்தது, கோபமும் ரோஷமும் பொங்கின ஸந்தயாகாலத்தில் ஸூரியனைப்போல தேஹம் சிவந்து, ராஹுவால் பிடிக்கப்பட்ட ஸூரியனைப்போல திடீரென்று காரதியை இழந்தான் பயங்கரமான பற்களுடன் நெருப்புகொழுந்தைப் போல கோபத்தால் ஜவலித்துக்கொண்டு, யானைகளால் வேருடன் பிடுங்கப்பட்ட தாமரைகளையுடைய மடுவைப்போல சற்று நேரம் கலங்கி நின்று பிறகு ஸுகரீவனுடைய காஜனையைக் கேட்டுப் பொறுக்காமல் அதிவேகமாக வெளியில் ஓடிவந்தான் அவன் நடக்கும் போது பூமி புளந்தது, தாரை அதைக்கண்டு பயந்து திகைத்தது, அவனிடத்திலுள்ள ஸநேஹத்தால் இறுகத்தழுவி ஹித்ததைச் சொல்ல வாரம்பித்தான். “ஆற்று வெள்ளத்தைப் போல பொங்கும் தங்கள் கோபத்தைத் தாங்கியெழுந்தவன் ராதரியில் அணிந்த மாலையைக் கழற்றி எறிவதுபோல விலக்குங்கள் இப்பொழுது ராதரி நெருங்கினதால் சதருக்களின் பலாபலத்தைக்கண்டுபிடிப்பது கஷ்டம். விடியற காலையில் ஸுகரீவனுடன் சண்டை செய்யலாம் தாங்கள் இப்படித் திடீரென்று புறப்பட்டுப் போவது எனக்கிஷ்டமில்லை, நான் தங்களைத் தடுப்பதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லக் கேளுங்கள்.

“இவன் முன்னொரு தடவை தங்களைச் சண்டைக்கழைத்தான் அப்பொழுது தாங்கள் கடுங்கோபத்துடன் புறப்பட்டுப் போய், அவனை அடித்து துரத்தினீர்கள் மறுபடியும் இவ்வளவு சீகரமாக அவன் தங்களை யுத்தத்திற்கழைப்பதைப் பார்த்தால் ஸநேஹப்படுகிறேன் அவனுடைய காஜனையால் வெளிப்படும காவதையும் தாயத்தையும் உதஸாகத்தையும் யோசித்தால் இதற்கு ஏதோ பெரிய காரணமிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. பிறருடைய உதவியின்றி அவன் இங்கே வரமாட்டானென்று எண்ணுகிறேன். எந்த வீரனையோ அண்டி அவனுடைய ஒத்தாசையால் தங்களை இப்படியுத்தத்திற்கழைக்கிறான். இயற்கையாகவே நிபுணன், புத்திமான்,

ஒருவனுடைய வீரயத்தையும் நன்றாகப் பரிசீலிக்காமல் அழைத்து வரமாட்டான்.

நமது குழந்தை அங்கதன் வனத்தில் திரியும்பொழுது தூதர்களால் இதை அறிந்தான் அயோத்யாதிபதியின் புதராகளான ராம லக்ஷ்மணர்கள் ஸுகீவனுக்கு உதவியாகச் சோந்திருக்கிறார்களாம். அவர்கள் சூரர்கள், யுத்தத்தில் தோற்காதவர்கள், இக்ஷ்வாகு குலத்தினர், மஹா கீர்த்திசாலிகள். ராமனோ யுத்தத்தில் நிபுணன் பரம காலாகனியைப்போல தன் தேஜஸால் சதருக்களை எரிப்பவன். 'ஸுகீவனுக்கு உதவுவதைப்போல எனக்கும் ஏன் உதவக்கூடா' தென்றால், ஒரு பெரிய மரம் தன் நிழலை அண்டினவனுடைய தாபத்தைப் போக்கி, மலர்களாலும் பழங்களாலும் ஸகல இரதரியங்களை திருப்தி செய்வதுபோல, ராமன் தன்னை அண்டின ஸாதுக்களின் தாபதரயங்களைப் போக்கி, ஸகல மங்களங்களுடும் அருளுகிறான். ஸுகீவனுக்கு நாம் தரோஹருசெய்ததால் ராமன் நமமை ஸாது வென்று ஒப்புக்கொள்ளவும் மாட்டான், ரக்ஷிக்கவும் மாட்டான். தன்னை அண்டினவர்களுடைய யோக்கேஷமங்கள் யாவையும் தானே வஹித்து, உபாயம் முதல் பலம் அடையும்வரையிலுள்ள காரணங்கள் யாவையும் தானே செய்கிறவன் அவர்களில் துக்கத்தால் பீடிக்கப் படுகிறவர்களுக்கு இவனைத் தவிர வேறுதுணையிலலை எனக்கும் இப்படி வேறொருவன் கிடைக்கமாட்டானேவென்றால், இப்படிப்பட்ட ரக்ஷகன் இரத பரபஞ்சத்தில் வேறொருமில்லை அண்டினவர்களைக் காப்பாற்றுவதாலுண்டான கீர்த்தியில் அவன் நிகரற்றவன். தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களுக்கு ஸகலக்ஷேமங்களையும் கொடுக்க வேண்டிய லௌகிகஞானத்தையும் சாஸ்தரஞானத்தையுமுடையவன். ஸகல தாமங்களையும் பூணமாக அனுஷ்டிப்பவனென்று புகிறுவாக்கள் பரிபாலனத்தால் தெரிகிறது அடியார்க்கு எளியவன். பெரியமலை ஸகல தாதுக்களாலும் நிறைந்திருப்பதுபோல அனந்த கல்யாண குணங்களால் நிறைந்தவன் அவைகளால் விளங்கும் அந்த மஹாபுருஷனுடைய மஹிமை அவைகளை விட மேலானது அவருடைய ஸ்வரூபத்தால் அவைகளுக்கு விசேஷ மேன்மை ஏற்படுகிறது எந்த ஸமயத்திலும் கலங்காத மனதையுடையவன் நீ அந்த மஹாதமாவைப் பகைப்பது உசிதமல்ல. அளவற்ற பராகரமமுடையவன். யுத்தத்தில் ஜயிக்கமுடியாதவன், ஆனால், 'தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள முடியாதவன் பிறரை எப்படிக் காப்பாற்றுவான்? தனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தி

லிருந்து துரத்தப்பட்டவன் ஸுகரீவனுக்கு ராஜ்யத்தை எப்படி
 ஸம்பாதித்ததுக கொடுப்பான்? மேலும் பலவானான என்னுடன் ஸநே
 ஹரு செய்யாமல் பலஹீனான ஸுகரீவனுடன் ஸநேஹருசெய
 வானு'வென்று நினைத்து அலக்ஷ்யருசெய்யக்கூடாது தாங்கள்
 மஹாகுரனென்று எனக்குத் தெரியும். தங்கனிடத்தில் கோஷத்
 தைக் கறப்பிப்பதாக எண்ணக்கூடாது தங்கள் ஹிதத்தையே உத
 தேசித்து, நான் சொல்லும் யோஜனையைக் கேட்டு அப்படியே செய்ய
 வேண்டும். ஸுகரீவனை வருவித்து, அவனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷே
 கரு செய்விடுங்கள் பலவானான தங்கள் ஸநேஹாத்ரனுடன் பகைக்க
 வேண்டாம் ராமனுடன் ஸநேஹரு செய்வது தங்களுக்கு நலமெ
 ன்று எனக்குத் தோன்றுகிறது ஸுகரீவனிடத்தில் பரீதி வைப்புக
 ள் அவனிடத்திலுள்ள விரோத புத்தியை நீக்குங்கள் உங்களு
 டைய தம்பியை நீங்கோ போஷித்து ஸௌக்யமாக ரக்ஷிக்க
 வேண்டாமா? காட்டிலிருந்தாலும் நகரத்திலிருந்தாலும் அவன் தங்
 களுடைய பந்துவல்லவா? அவனைப்போன்ற பந்து தங்களுக்கு
 வேறொருவன் இருப்பானென்று எண்ணவில்லை. அவனைக் கௌரதை
 செய்து அவனுக்கு வேண்டிய பஹுமானங்களைக் கொடுத்து ஆத்
 ரித்து, எப்பெழுந்தும் தங்களுடைய ஸமீபத்தில் வைத்துக்கொள்ள
 வேண்டும் எல்லாவற்றையும் மறந்து தங்களுடன் சேரந்து வாழ்
 வான் நீங்கள் எப்படி யிருந்தாலும் அவன் உங்களுடைய பந்துவெ
 னறே ஜனங்கள் சொல்வார்கள் அவனுடன் ஸநேஹருசெய்வ
 தைத்தவிர உங்களுக்கு வேறு வழியில்லை. நான் தங்களுடைய
 ஹிதத்தைத் தேடுகிறவனென்று தங்களுக்குத் தோன்று
 னால், எனக்கு பரியமான காயத்தைச் செய்ய தங்களுக்கு இஷ்ட
 மிருந்தால், என பராததீனையை அங்கீகரித்து அப்படியே நடக்க
 வேண்டும். என்னிடத்தில் கிருபை செய்து என வாதத்தையாத
 தங்களுக்கு ஹிதமாக மதிக்கவேண்டும் என்னிடத்தில் கோபிக்கக்
 கூடாது. மஹேந்தரனுக்கு ஸம்மான பராகரமமுள்ள ராமனுடன்
 காங்கள் விரோதிப்பது எனக்கிஷ்டமில்லை” யென்று தாரை
 சொன்ன ஹிதோபதேசம் வாலிகுக்கு மிகவும் வெறுப்பாகவிருந்தது.
 காலபாசத்தால் கட்டப்பட்டு மரணம் ஸமீபித்தவனுக்கு விபரீத
 புத்தி நோன்றுவது ஆச்சரியமா?

ஸாககம் 16

வாலி வதம்.

பூண்சந்தரணைப்போல அழகான முகததையுடைய தாரை இப்படிச் சொல்லக் கேட்டு, வாலி அவளை அத்தடி, “பரிய நாயகி! இந்த ஸுகீவன என தம்பி, இப்பொழுது எனக்குச் சதரு, மிகுந்த காவத்துடன் அவன காஜிப்பதை நான் எப்படிப் பொறுப்பேன்? யுத்தத்தில் பின்வாங்காத சூரர்களைச் சதரு வீரவாதஞ் செயது யுத்தத்திறகழைத்தால், அதைப் பொறுத்ததுகொண்டிருப்பதைவிட உயிரை இழக்கலாம் நீ ஸதீயானதால் பயந்தவள், உனக்கு இந்த விஷயம் தெரியாது, ஸுகீவன எனனுடன் யுத்தஞ் செய்ய விரும்பி என்னை யுத்தத்திறகழைக்கக் காஜிப்பதை நான் பொறுக்கமாட்டேன் அவனுக்கு ஸுகீவனென்று பெயரே யொழிய, வாஸ்தவமாய்க் கழுத்தேயில்லாதவன்

என்னை ராகவன என்ன செய்வாரோவென்று நீ துக்கப் படவேண்டாம் ரசிக்கத் தகுந்தவனை ரக்ஷிப்பதென்ற தாமத்தை அறிந்தவா பரம அயோக்யனான ஸுகீவன அவருடைய கிருபைக்குப் பாத்ரமல்ல ஒருவன் செய்த குற்றத்தை அறிந்து, தக்கபடி சிக்ஷிப்பவா, அப்படி நான் யுத்தொரு குற்றமும் செய்யவில்லை அவருக்கு யுத்தொரு அபராதமும் செய்யாத என்னைக் கொன்று அதனால் வரும் பாபத்தை ஸம்பாதித்துக் கொள்வாரா? இங்கிருக்கும் ஸதீகளை அழைத்துக்கொண்டு நீ திரும்பிப் போ நான் இவ்வளவு தையம் சொல்லியும் என்னைப் பின்தொடர்கிறேய் பரம மிதராகள் இந்த ஸமயங்களில் செய்யவேண்டிய ஹிதோபதேசத்தைச் செய்தாய் என்னிடத்தில் நீ வைத்திருக்கும் பகதியையும் வெளியிட்டாய் ஸுகீவனிடம் யுத்தஞ் செய்யப் போகிறேன் கவலைப்படாதே அவனுடைய கொழுப்பை மாத்ரம் அடக்குவேனெயொழிய அவனைக் கொல்லமாட்டேன் அவனுக்குப் போதுமானவரையில் யுத்தஞ் செய்கிறேன் விருக்ஷங்களாலும் கைக்குத்துகளாலும் பீடிக்கப்பட்டு அதிசீகரத்தில் ஓடிப்போவான் என காவத்தையும் முயற்சியையும் அவன் தாங்கமாட்டான் நீ புத்திசாலியால் எனக்கு உதவி செய்ததைப் புறமீடும் என்னிடத்தில் வைத்த

அன்பைப் பறமியும் ஸந்தோஷித்தேன். எனனுடைய பராணனமேல ஆணையிட்டு உனனைத் தடுக்கிறேன். நான் ஜயமடையவேண்டுமென்று ஆசோவாதஞ் செய்துவிட்டுத் திருமபிப் போ, நானும் ஸுகரீவனை யுத்தத்தில் ஜயித்துத் திருமபி வருகிறேன்” எனவருளா.

அப்பொழுது தாரை அவனைப் ப்ரியத்துடன் ஆலிங்கனஞ் செய்து, துக்கத்தைத் தாங்க முடியாமல் அழுதுகொண்டு, வாலியை மௌள பரதனைஞ்செய்தாளா பிறகு அவனுக்கு ஜயம் கிடைக்க வேண்டியதற்காக மந்தரங்களால் ஸவதயயனம் முதலியவைகளைச் செய்துவிட்டுச் சோகத்தால் மயங்கி ஸதரீகளுடன் அநதபபுறத் திறகுச் சென்றாள்

அப்பொழுது வாலியும் மஹாஸாபததைப்போல கோபத்தால் சீறிக்கொண்டு நகரத்திலிருந்து வெளியில் கிளம்பி, சதருவைத் தேடி நான்கு புறங்களிலும் பார்த்தான் தங்க நிறமுள்ள ஸுகரீவன் வஸதரத்தை இறுக்கக் கட்டிக்கொண்டு ஜவலிக்கும் அகனியைப்போல வந்து நிற்பதைக் கண்டு வாலி அடங்காக கோபங் கொண்டு, தானும் வஸதரத்தை இறுக்கக் கட்டிக்கொண்டு விரல்களை மடக்கிக் கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு ஸுகரீவன் மேல் பாய்ந்தான். அதைக் கண்டு ஸுகரீவனும் விரல்களை மடக்கிக் கொண்டு மஹா கோபத்துடன் வாலியை நோக்கி ஓடிவந்தான். உடனே வாலி அவனைப் பார்த்துக் கண்கள் சிவந்து, “இதோ பா. என விரல்களை இறுக்க மடக்கிக்கொண்டு என் முஷ்டியால் உனனைக் குத்துவேன் அது உன்னுயிரை வாங்கு” மென்றான். அதற்கு ஸுகரீவனும் “இந்தக் குத்து உனதலையில் விழுந்து உன்னுயிரைக் கொள்ளை கொள்ளு” மென்றான். பிறகு வாலி மஹாரோஷத்துடன் ஸுகரீவனைக் குத்தினான். அதனால் ஸுகரீவனுடைய தேஹத்திலிருந்து ரகத் பரவாஹம் மலையருவிகளைப்போல பெருகிற்று. உடனே அவன் ஒரு ஆசசாமரத்தை வேருடன் பிடுங்கி வாலியை அடிக்க, அவனும் வஜ்ராயுத்ததால் அடிபட்ட மஹாபாவகத்தைப்போல அநத அடியைப் பொறுக்கமாட்டாமல், அதிக பாரத்தை ஏற்றின கப்பல் ஸமுத்தரத்தில் அலைகளால் மோதப்படுவதுபோல தத்தளித்தான். அவர்கள் பயங்கரமான பலத்தையும் பராகரமத்தையு முடையவர்கள். பூரணிமையில் விளங்கும் சந்திர ஸூரியாகளைப் போன்றவர்கள்; கோரமான சரீரத்தையுடையவர்கள், கருடனுக்கு ஸமமான வேகத்தையுடையவர்கள்; பரம சதருக்கள், ஒவ்வொருவரும் எதிரி அஜாகரதையாயிருக்கும் ஸமயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர்கள். அப்ப

பொழுது வாலியின் பலமும் வீரமும் அதிகரித்தன. ஸுகீவனுடைய வீரமும் பலமும் குறைந்தன. வாலியால் தன கொழுப்பழிந்து பராக்ரமம் குறைவதைக் கண்டு, ஸுகீவன் கோபமடைந்து வாலியிடத்தில் தன ஸாமாதயத்தையும் சாதூயத்தையும் பல விதமாய்க் காட்டினான் விருக்ஷங்களாலும் கற்பாறைகளாலும் வஜராயுதத்தைப்போன்ற நகங்களாலும் பாவத சிகரங்களாலும் முஷ்டிகளாலும் முழங்காலங்களாலும் காலங்களாலும் கைகளாலும் ஒருவாக்கொருவா சீனககாமல் யுத்தஞ் செய்தார்கள். இந்தரனும் விருத்ராஸூரனும் எதிர்த்ததுபோல அது பராக்ரமப் பயங்கரமாயிருந்தது இரண்டு மஹாமேகங்கள் ஒன்றையொன்று தாக்கிக் காஜிப்பதைப்போல வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் அந்த வானர வீரர்கள் தேஹமெங்கும் ரகதம் பெருக ஒருவரைப்பொருவா அடித்துக் கிழித்து அத்தட்டினார்கள்.

ஸுகீவன் வரவரப் பலம் குறைந்து அடக்கடி திகடுகளையும் ஆவலுடன் பாப்பதை ராகவன் கவனித்து, அவன் துக்கப்படுவதை ஸஹிக்காமல், வாலியை வதஞ் செய்து, அவனைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று, அதற்கேற்ற பாணத்தைத் தேடினான். அதை எடுத்து நானில வைத்துக் காதுவரையில் இழுத்துக் காலசகரம்போல கோதண்டத்தை மண்டலமாய் வீண்த்தான். பரளய காலத்தில் காலமேகங்கள் காஜித்து அண்டங்கள் பிளப்பதுபோன்ற அந்த நானேசையால் அங்கிருந்த பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் நடுங்கிப் பயந்து ஓடின. ராகவனால் விடப்பட்ட பாணமானது வஜராயுதம்போல சபதித்துக் கொண்டு மின்னலைப்போல அதிவேகமாய் வாலியின் மார்பில் பாய்ந்தது. வாலியோ மஹாதேஜஸவி, மஹாவீரன், மட்டில்லாத காவன்கொண்டவன், ஆனாலும் காரதியற்று பரக்கொயிழந்து, ஐப்பசி மாஸத்தில் பூணிமா திதியில் தூக்கிக் கட்டப்பட்ட இந்தரதவஜம் சாய்ந்ததுபோல தரையில் விழுந்தான்.

இப்படிப் புருஷ சரேஷ்டனான ராமன் தங்கக் கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அகனிக் கொழுந்துபோல ஜவலித்துக்கொண்டு சதருக்களின் உயிரை வாங்கும் சரேஷ்டமான பாணத்தைப் பரயோகித்தான். பரளய காலத்தில் வெளிப்படும் யமனைப்போலும், பரமசிவனுடைய முகத்திலிருந்து புனையுடன் கிளம்பின அகனியைப்போலும் அது இந்தர குமாரனான வாலியின் மார்பில் விழுந்தது. மலர்ந்த அசோக விருக்ஷம் செருப்பால் எரிக்கப்பட்டதுபோலவும், இந்தரத

வஜ்ஜம் சாய்க்கப்பட்டதுபோலும், வாலி ரக்தம் பெருக ப்ரகஞ்ரயற்
றுத தரையில் விழுந்தான்.

ஸாக்கம் 17.

வாலி ராமனைக் குற்றஞ் சாட்டினது.

புத்தத்தில் நிபுணனான வாலி, ராம பாணததால் அடிபட்டு, உத
தமமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸகல அவயவங்க
ளும் பூமியில் படுமபடி, வெட்டின மரம்போலும், கயிறு தளர்ந்த
இந்தரதவஜ்ஜம்போலும் விழுந்துகிடந்தான். சந்தரனில்லாத ஆகாசத்
தைப்போல அவனில்லாமல் பூலோகம் பரகாசிக்கவில்லை. அவன்
அடிபட்டுத் தரையில் விழுந்திருக்கையிலும் அந்த மஹாதமாவின்
கார்தியாவது பல பராகரமங்களாவது பரதாபமாவது குறையவில்லை,
உயிரும போகவில்லை. தேவேந்தரனால் கொடுக்கப்பட்ட ரதனங்க
ளிழைத்த தங்க மாலையானது அவனுடைய பராணன்களையும் பரதா
பத்தையும் கார்தியையும் காப்பாற்றிற்று. ஸந்தயா காலத்தில் ஓர்ந்
களில் சிவபு வாணததால் சூழப்பட்ட மேகத்தைப்போல் அந்த
ஹாரததால் வாலி விளங்கினான். அவனுடைய கார்தி அந்த மாலையி
லும் தேஹத்திலும் அவனுயிரை வாங்கின பாணத்திலும் மூன்று
வகையாய்ப் பிரிந்து பரகாசித்தது. ராமனுடைய கோதண்டத்தி
லிருந்து பரயோகிக்கப்பட்ட அந்தப் பாணம் அவனுக்கு வீரஸ்வாக
கத்தையும் முடிவில் உத்தமமான முக்தியையும் அனுகரவித்தது.
“இந்தப் பாணத்தை பரயோகித்தவனல்லவோ மஹாவீர”னென்று
சந்தருவை மெச்சித், தேஹத்திலுள்ள வேதனையால் மெள்ள மெள்ள
அவன் எங்கே யிருக்கிறானென்று ஸகல திக்குகளிலும் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தான்.

ஜ்வாலையடங்கிய நெருப்புப்போலும், தன் புண்யம் க்ஷீணித்த
பொழுது தேவலோகத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்த யபாதிசகரவாத்தி
யைப்போலும், பரளயகாலத்தில் தைவகதியால் ஆகாசத்திலிருந்து பூமி
யில் தள்ளப்பட்ட ஸ்ராயணைப் போலும் ஒருவராலும் எதிரக்க முடி
யாத மஹேந்தரனைப்போலும், மஹேந்தர புத்ரனான வாலி தங்க
ஹாரததால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, விமஹத்தைப் போன்ற மாபையும்
நீண்டு பருத்த புஜங்களையும் தங்க நிறமுள்ள நேந்தரங்களையும் கார்தி

யால் ஜ்வலிக்கும் முகத்தையுமுடையவனாய்த் தரையில் கிடப்பதை ராம லக்ஷ்மணாகள பார்த்து ஸமீபத்தில் வந்தார்கள். அப்பொழுது வாலி, ராகவீனையும் மஹா பலவனை லக்ஷ்மணனையும் பார்த்து, மதுர மாகவும் கடுமையாகவும் தாமதத்தை அனுஸரித்திருக்கும் வாதத்தை களைச சொல்ல ஆரம்பித்தான். (வாலி ராமனுடைய செய்கையைக் கண்டித்த வாதத்தைகள தாமததிறகு விரோதமில்லையென்று வால மீகி மஹாவின கருத்தென்பதைப் பலா கவனிப்பதில்லை வாலி வதத்தைப் பற்றின இருவித அபிபராயங்களில் வாலமீகி எதை ஆமோதிக்ருநென்று இதனால் தெரிகிறது).

“ நீ தசரத சகரவாதத்தியின புதரன் , மஹா கோத்திசாலி , தாமதத்தை அனுஷ்டிப்பதில் பரியமுள்ளவன் , உத்தம குலத்தில் பிறந்தவன் . ஸ்தவ குணத்தை பரதானமாயுடையவன் , மஹாதேஜஸவி ; வரதங்களை அனுஷ்டித்தவன் இப்படியிருக்க வேறொருவருடன் யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருந்தேன் ; நீ இருப்பதை அறியவில்லை ; எனனைக் கொன்றதால் என்ன பெருமை அடைந்தாய் ? ஸுகரீவனுடன் நான் யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது உன் பாணத்தால் எனனை மாபில் அடித்தாயே ராமன் கருணையின் ஸவருடத்தை முற்றிலும் அறிந்தவனென்றும், ‘ஸகலபூதங்களுக்கும் ஹிதத்தையே செய்கிறவனென்றும், தயாமூர்த்தியென்றும், தன்னை மீறி வரும் உதஸாஹத்தை ஜயித்தவனென்றும், பெரியோர்களின் ஆசாரத்தை அறிந்தவனென்றும், செய்த பரதிகளுையத தவறாதவனென்றும், ஸகல பராணிகளும் உன் கோத்தியைக் கொண்டாடுகின்றன. இந்தரியங்களை அடக்குவது சாந்தி பொறுமை தாம்புத்தி ஸத்யம் பராகரமம் அபராதஞ்செய்தவர்களைத் தண்டிப்பது இவை அரசாங்கஞ்சூரிய உத்தம குணங்களென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது நீ அரசனானதால் உனக்கு நன்றாகத் தெரியும். மேற சொன்ன குணங்களையும் தாமாதமாகக் களான இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் நீ பிறந்தவனென்பதையும் ஆலோசித்து உன்னை நம்பினேன் தாரை எவ்வளவு தடுத்தும் லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் ஸுகரீவனுடன் யுத்தஞ் செய்ய வந்தேன் வந்து பராகையில் உன்னைக் காணவில்லை. நான் வேறொருவனுடன் யுத்தஞ்செய்துகொண்டு பரவசமாகவிருக்கும் பொழுது நீ என்னுடன் யுத்தஞ்செய்யமாட்டாயென்று நிச்சயித்தேன். ஆனால் நீ இவ்வளவு தூர்புத்தியுடையவனென்றும் தாமாத மாவைப்போல வேஷம் தரித்தவனென்றும், அதற்கு முற்றிலும் விரோதமான ஸ்வபாவத்தை யுடையவனென்றும் பாபமான ஆசா

ரததை உடையவனென்றும் புல்லால் மூடப்பட்ட பாழுங்கிணற
றைப்போன்றவனென்றும், ஸாதுககளின் வேஷத்தைத் தரித்த
பாபியென்றும், நீறுபூத்த நெருப்பைப் போன்றவனென்றும், தாமத
தைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு பிழைப்பவனென்றும் அறியா
மற போனேனே.

உன தேசத்திலாவது நகரத்திலாவது நான் வந்து செய்த
அபகாரமென்ன? உனக்காவது செய்த அவமானமென்ன? குற்ற
மில்லாத என்னை ஏன் கொன்றாய்? நானே காய் கிழங்கு பழங்களைத்
தின்று வந்ததில் ஸஞ்சரிக்கும் குரங்கு, உன்னுடன் புத்தஞ்செய்ய
வந்தேனா? வேறொருவருடன் சண்டைபோட்டுக்கொண்டிருக்க
ையில் என்னை அடித்தாய் அதாமத்தின் அடையாளங்கள் உன்னிடத்தில
காணப்படுகின்றன, நன்றாக விளங்குகின்றன கூத்தரியகுல
த்தில் பிறந்து பெரியோர்களிடத்தில் சாஸ்திரங்கள் யாவையும்
கற்று ஸந்தேஹமின்றித் தாமவானுகுரிய அடையாளங்களைத்
தரித்து இவ்விதமான கொடிய காயத்தை எவனாவது செய்
வானா? ஸகல ஜ்ஞானிகளுக்கும் அளவற்ற ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கிற
வனென்ற பெயரை (ராம) உனக்கு வைத்தவன் யார்? நீதிசாலி
யான அரசர்களின் மகசத்தில் பிறந்து, தாமவானென்று பரவித்தி
பெற்று, மஹா கருநாஸவாழ்முடைய நீ அழகான ரூபத்துடன் பூமியில்
ஏன் நடமாடுகிறாய்? பிறரை மதுரமான வாதத்தைகளால் ஸமா
தானஞ் செய்வது, கேட்பவர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லாமல்
கொடுப்பது, பிறா செய்யும் அபராதங்களைப் பொறுப்பது, அண்டின்
வர்களைக் காப்பாற்றுவது, எந்த ஆபத்திலும் ஸ்தயத்தைக் கைவிடா
தது, எந்தக் கஷ்டங்கள் நோந்தாலும் மனம் கலங்காமலிருப்பது,
தன்னை எதிர்த்தவர்களை நாசஞ்செய்யும் பராக்ரமம், தாமத்திற்கு
விரோதமாய் நடப்பவர்களைத் தண்டிப்பதென்றவை அரசர்களின்
ஸ்வபாவ குணங்களல்லவா? அப்படி நான் எனன் அபராதம் செய்
தேன்? நானே காட்டிலிருப்பவன், நீயோ நாட்டிலிருப்பவன். நானே
வானரன், நீயோ நரன். நானே 'கிழங்கு காய் பழம் முதலியவை
களைத் தின்பவன், நீயோ அரசர்களுக்குரிய அன்னம் மாமஸம் முத
லியவைகளைத் தின்கிறவன். நீயோ சகரவாதத்தின் புதரன், நானே
பிறப்பால் உனக்கு ஸமமல்ல. உனக்கும் எனக்கும் விரோதத்திற்கு
காரணமென்ன?

பூமி தங்கம் வெள்ளி முதலிய ஐசவரங்களை காரணமென்று
சொல்வார்கள். என்னிடத்திலும் மற்ற வானரர்களிடத்திலும் உள்ள

காய பழம் முதலிய வஸ்துகளில் நீ ஆசை வைத்து இப்படிச் செய் தாயா? நீதியும் அனுகரஹ்மும் உததம் அரசர்களின் தாமம். அநயாய மும் ஹிமஹிபபதம் அலப அரசர்களின் தாமம். இவவிரண்டிற்கும் ஸம்பந்தமில்லை. அரசர்கள் இரத்த தாமங்களை மனம் போனபடி அனுஷ்டிக்கக்கூடாது. நீ காமததையே முக்யமாகவுடையவன், மஹா கோபி, கட்டுப்பாடில்லாதவன், மேற்சொன்ன இருவித தா மங்களுடும் கலந்து நடத்துகிறவன் ஒருவனைக் கொல்லவேண்டு மென்று உனக்குத் தோன்றினவுடனே யோசிக்காமல் அவனைக் கொல்லுகிறவன். தாமத்தில் உனக்கு சரத்தையிலலை பிறருடைய பொருளைக் கைப்பற்றுவதில் ஆசையுள்ளவன் இரதரியங்களை அடக் காமல் அவை போகிற வழியிலேயே விடுகிறவன். யாதொரு அபரா தமும் செய்யாத என்னைக் கொன்று லோகத்தாரா வெறுக்கும் கார யத்தைச் செயது, ஸாதுக்களின் நடுவில் என்ன சொல்வாய்? அரச னைக் கொல்லுகிறவன், பராஹ்மணனைக் கொல்லுகிறவன், பசுவைக் கொல்லுகிறவன், திருடன், பராணிகளைக் காரணமில்லாமல் கொல்வ தில் பரீதியுள்ளவன், ரசவரனே இல்லையென்று எண்ணுகிறவன், தமயனுக்கு விவாஹமாகாதபொழுது தான் விவாஹம் செய்து கொள்ளுகிறவன், கோட சொல்லுகிறவன், செலவமிருந்தும் கொடுக் காத லோபி, மிதராகளுக்குத் தரோஹஞ் செய்கிறவன், குருவின பார் பையைக் கெடுப்பவன் இவர்கள் மஹாபாபிகள் அடையும் நரகங்க ளுக்குப் போகிறார்கள், இதில் ஸந்தேஹமில்லை.

‘க்ஷத்ரியர்களுக்கு வேடடையாடுவது தாமமல்லவா? காட்டு மிருகங்களில் ஒன்றான உன்னைக் கொல்வதில் தோஷமென்ன’வென் கிறாயோ? மாண புலி முதலியவைகளின் தோலைப்போல என தோல ஆஸனத்திற்கு உபயோகமல்ல பட்டுப்பூச்சியின் தூலைப்போல என மயிர போவைகளுக்கு உபயோகமல்ல. யானையின் தந்தங்களுடும் எலும்புகளுடும்போல என பலலுகளும் எலும்பும் ஒன்றுக்கும் பர யோஜனப்படாது உன்னைப்போல தபஸ்விதாமத்தை அனுஷ்டிப்ப வர்கள், என மாமஸத்தைத் தொடமாட்டார்கள். எதற்காக என்னைக் கொன்றாய்? ஐந்து நகங்களைமுடைய பராணி களுக்குள் சலயமென்ற முள்ளமபன்றியும், நாயைக் கொல் லும் பன்றியும், முயலும் ஆமைபும் உடுமபும் பராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைசயாகள் புஜிக்கத்தகாதவை தாமத்தை அறிந தவர்கள் என தோலையாவது எலும்புகளையாவது தொடக்கட மாட்டார்கள், என மாமஸத்தையும் புஜிக்கமாட்டார்கள். ஒன்றிற்கும் உதவாத ஐந்து நகங்களுள்ள என்னை ஏன் கொன்றாய்?

ஸகலமும தெரிந்த தாரை எனக்கு ஹிததையும நிஜதந்தையும சொன்னாள். புத்தி மயங்கி அவளை மீறி வந்தேன், உயிர் இழந்தேன். சரேஷ்டமான நடத்தையுள்ள பதிவரதைக்குச் சபல சித்த முள்ள புருஷன் வாயுத்தது போல இந்த பூமிக்குத் தகுந்த நாதன நீயல்ல. ரஹஸ்யமாகப் பிறருக்குக் கெடுதி செய்பவ்னும், பிறாக்கு அபகாரஞ் செய்தாலேயே பிழைப்பவனும், ஹீனமான காயங்களைச் செய்கிறவனும், சாரத்தையுடையவனபோல வேஷநதரிப்பவனும் பாபியுமான நீ, மஹாதமாவான தசரதற்குப் புதராக எப்படிப் பிறந்தாய்? ராமமென்ற மத யானை நன்னடத்தையென்ற கட்டுத்தறியை அறுத்துக்கொண்டு, ஸாதுக்களின் தாமமென்ற எல்லையுத்தானை டித் தாமமென்ற மாவெட்டியை மீறி வந்து என்னைக் கொன்றது. உனக்கு நேஷமத்தைக் கொடுக்காததும் தகாததும் ஸாதுக்களால் தூஷிக்கப்பட்டதுமான இந்தக் காயத்தைச் செய்தால், ஸாதுக்கள் உன்னை நிர்திப்பார்களென்று ஏன் அறியவில்லை? உனக்கு உபகார மாவது அபகாரமாவது செய்யாமலிருந்த என்னிடத்தில் பயனின்றிக் காட்டின பராகரமத்தை உன் மனைவியை எடுத்துப்போன ராவணனிடத்தில் காட்டவில்லையே! எனக்கு எதிரில் நின்ற என்னிடத்தில் யுத்தஞ் செய்கிருந்தால் உன்னை அப்பொழுதே கொன்று யமனைத் தாசனஞ்செய்ய அனுபடியிருப்பேன் ஒருவன் மதுபானஞ்செய்து மயங்கித் தூங்கும் பொழுது பாம்பு கடித்ததுபோல, ஒருவராலும் எதிர்க்கமுடியாத என்னை மறைந்திருந்து கொன்றாயே?

லீதையைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கவேண்டுமென்று முன்னமே எனக்குச் சொல்லியிருந்தால் அன்றைக்கே செய்திருக்கமாட்டேனா? ராவணனைக் கொல்வதற்கல்லவா ஸுகீவனுடன் ஸநேஹஞ் செய்துஅவனிஷ்டப்படி என்னைக் கொன்றாய்? அதே ராவணனை யுத்தத்தில் கொன்று கழுத்தில் கயிறறைக் கட்டி உன்னிடத்தில் இழுத்துவரமாட்டேனா? அவன் லீதையை ஸமுதரத்தின் அடியில் வைத்திருந்தாலும் பாதாளத்தில் மறைத்திருந்தாலும் நீ எனக்கு ஒரு வாததை சொன்னால், முன் காலத்தில் உதுகைடபாக்களால் எடுத்துப் பேய் பாதாளத்தில் வைக்கப்பட்ட சவேதாசவிதரியென்ற சருதியை ஹயசகீவா அவர்களைக் கொன்று மறுபடியும் பூலோகத்திற்குக் கொண்டுவந்ததுபோல, அவளை உன்னிடத்தில் கொண்டுவரமாட்டேனா?

ஸுகீவன் நான் இறந்த பிறகு ராஜ்யத்தை அடையவேண்டியது நயாயம்? தாம விரோதமாக நீ என்னைச் சண்டையில் கொள்

றது அநயாயம். பிறந்தவன் எனறைக்காவது இறக்கவேண்டியது ஸஹஜம். நீ மறைந்திருந்து என்னைக் கொன்றது நயாயமானால் தகுந்த பதிலை யோசித்துச் சொல்” லென்று அந்த மஹாதமாவான் வாலி, பாணத்தின் வேதனையாலும் நெடுநேரம் பேசினதாலும் வாய உலர்ந்து, ஸ்ராயணப் போல பரகாசிக்ரம் ராமனைப் பார்த்துக்கொண்டே பேசாமலிருந்தான்.

ஸாககம் 18.

ராமனுடைய பதில்.

இப்படி மதுரமாயும் புருஷராத தங்களுக்கு ஒத்தும் கடுமையாகவும் வாலி ராமனைத் தூஷித்தான் பாணத்தின் வேதனை பொறுக்காமல் பேசினுனையொழிய வேறில்லை காரதியை இழந்த ஸ்ராயணப் போலும், மழை பெய்த மேகத்தைப்போலும், அணைந்த நெருப்பைப் போலும் சகதியற்றுத் தரையில் கிடக்கும் வாலியைப் பார்த்து, “அக ஞானத்தால் தாமம், ஆததம், காமம், லோகாசாரம் முதலியவைகளை அறியாமல் இப்படி நிர்தப்பது ஸரியல்ல மஹா புத்திமான்களையும் வயஸ் சென்றவர்களையும் பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டவர்களையும் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளாமல், வானரங்களுக்கு ஸ்வபாவமான சபல புத்தியால் இப்படிச் சொல்லலாமா? உன் ஸவரு பத்திறகுத் தகுந்தபடி உனக்குப் புத்தி ஏற்படவில்லையே. (இது பொதுவான தூஷணையே தவிர பதிலாகாது).

லோகத்தில் சில அரசர்கள் தங்கள் ஆளுகைக்குட்பட்ட மலைகளையும் காடுகளையும் அபஹரித்துக்கொண்டு அவைகளிலுள்ள ஜனதுக்களையும் பீடிக்கிறார்கள். (ராமனுடைய செய்கை இவ்விதமே). ஆனால் இந்த ஜம்பூதவீபமும் அதிலுள்ள பாவதங்களும் அரண்மனைகளும் இஷ்வராகு வம்சத்தரசர்களுக்கு உட்பட்டவை. (இது உண்மையல்ல. முன்காலத்தில் எப்பொழுதாவது அப்படியிருந்தாலும் தசரதருக்கு இந்த அதிகாரமில்லை, ராமனுக்குக் கிடைக்காது. இப்படியிருந்தால் வாலி ராவணன் ரோம்பாதன ஜனகா கேகயராஜா முதலிய அரசர்கள் தசரதருக்குக் கப்பங்கடடி வந்தார்களா? இதற்கு பரமாணமில்லை.) அவைகளிலுள்ள மிருகங்களையும் பஹிகளையும் மனுஷ்யர்களையும் கார்ப்பதும் தண்டிப்பதும் அந்த அரசர்

களுக்கே ஏற்பட்டது. இப்பொழுது அந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டு வரும் தாமாதமா, ஸதயந்தவரூதவன, நேரான நடத்தைபுள்ளவன், தாமாதத் காமமோக்ஷமென்ற புருஷாததங்கனின் உண்மையை அறிந்தவன், குடிகளை நயாயமாகக் காப்பதிலும் தண்டிப்பதிலும் நோக்கமுள்ளவன். அவனிடத்தில் நீதியும் பெரியோர்களால் பழக கப்படுவதும் ஸதயமும் குடிகொண்டிருக்கின்றன. சாஸ்தர விரோத மில்லாமல் சதருக்கனினிடத்தில் பராகரமத்தை உபயோகிப்பவன். தேச காலங்களை அறிந்து நடப்பவன். ராஜதாமத்தை அனுஸரித்து அவனுடைய ஆகைப்படி நாங்களும் மற்ற அரசார்களும் லோகத்தில் தாமத்தை நிலைநிறுத்த அங்கே ஸஞ்சரிக்கிறோம் (பரதன் அரசனல்ல, ராமனுடைய பாதுகைகளை அரசனுடைய ஸ்தானத்தில் வைத்துத் தான் ஸேவகனாக ராஜ்ய காரியங்களை நடத்துகிறான். மேலும் ராமனையாவது மற்ற எவரையாவது மேற்சொன்னபடி ஆகைஞ் செயததாகத் தெரியவில்லை) தாமத்தில் நாடின மனஸையுடைய அந்த ராஜசரேஷ்டன் லோகத்தை ஆளும்பொழுது தாமத்திற்கு விரோதமாக எவன் நடக்கத் துணிவான்? நாங்களும் உததம் தாமங்களை அனுஸரித்து, அவனுடைய ஆகைஞ்சைக் கைக்கொண்டு தாமத்திலிருந்து விலகினவர்களை விதிப்படி சித்தித்து வருகிறோம். (பாதுகைகளைக் கொடுக்கும்பொழுது பரதன் இப்படியாதொன்றும் சொல்லவில்லை. தான் ஆளுவதாக ஒப்புக்கொள்ளவுமில்லை. ராமனே 'நீ நாட்டில் ராஜாவாகியிரு, நான் காட்டில் ராஜாவாக விருக்கிறே'ன்னென்று அபிஷேகஞ்செய்து கொள்ளுகிறா). நீயோ அதாமமாக நடப்பவன். பிறா நிரதிக்குமபடியான காரயத்தைச் செய்கிறவன், கடடுப்பாடில்லாதவன், ராஜ தாமத்தை அனுஸரிக்காதவன். தாம மரக்கத்தில் நடப்பவனுக்குத் தமையனும் தகப்பனும் பிதாவிற்கு ஸம்மம். தன் தம்பியும் புத்ரனும் குணசாலியான சிஷ்யனும் புத்ரனுக்கு ஸம்மம். இது தாமம். இதன் ரஹஸ்யம் ஸுலபமாக அறியக்கூடியதல்ல. ஸாதுக்களும் அநில மயங்குகிறார்கள். உன்னைப் போன்றவர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமா? ஸகல பராணிகளின் ஹிருதயத்தில் வலிக்கும் ஸாவாந தாயாமிவான் பரமாதமாவிற்கே தாமாதாமம் சுபாசபம் முதலியவைகளின் ரஹஸ்யம் தெரியும். நீயோ சபல புத்தியுள்ள வானரன். உன்னைப்போன்ற அகஞானிகளான வானரர்களுடன் பிறவிக் குருடாகள் பிறவிக் குருடார்களுடன் பழகுவதைப்போல காலங்கழித்து கொண்டிருக்கிறது. அதை நீ அறிவாயா? நான் சொன்ன வார்த்தை

யின தாதபாயத்தைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன். கேவலம் கோபத்தால் புத்தி மயங்கி என்னைத் தூஷிக்காதே.

பெரியோர்களின் தாமதத்தைக் கைவிட்டு உன் தம்பியான ஸுகரீவனுடைய பாயையை அனுபவிக்கிறாய், கேவலம் காமத்திற்கு உட்பட்டு, அவன் பிழைத்திருக்கையில் உனக்கு நாட்டுப்பெண்ணுள்ள நுமை யென்பவனாக கைப்பற்றினாய். அது பாவமல்லவா? இப்படித் தாமதத்தைத் துறந்து, காமத்திற்குட்பட்டுத் தம்பியின் பாயையை அனுபவிக்கும் உன்னைத் தண்டிக்கவேண்டியது ந்யாயம். (இங்கே சிலா இப்படி ஸமாதானஞ் சொல்லுகிறார்கள. தம்புன் 'இறந்த பிறகு அவனுடைய பாயையைத் தம்பி கைப்பற்றலாம். ஸுகரீவன் வாலி குழையில் இறந்தானென்று நம்பி அப்படிச் செய்தான். உண்மையாக இறந்தபிறகும் அப்படியே செய்தான் அது தோஷமல்ல. ஆகையால் ராமன் அவனைக் கொல்லவில்லை. தம்பியின் பாயையைக் கைப்பற்றுவது பாபம். மேலும் அவன் உயிரோடிருக்கும்பொழுது செய்வது மஹாபாபம்'. இந்தத் தாமதம் கேவலம் மனுஷ்யாக்குள் வழங்கவேண்டுமென்று நமது ஸ்மிருதி காததாக்கள விதித்திருக்கிறார்கள் மிருகங்களுக்கு ஏற்படவில்லை. ஆகையால் இந்தக் காரணத்திற்காக வாலியைக் கொன்றது ந்யாயமல்ல. 'அவன் மிருகமல்ல, மனுஷ்யர்களைப் போன்றவன் அந்தத் தாமதம் தாமதங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவன். அதற்காக ராமன் கொன்றான்' என்று, மனுஷ்ய தாமத தீனபடி அவனுடன் தாமயுத்தஞ் செய்திருக்கவேண்டுமே கேவலம் மிருகமாகப் பாவித்து அவனை எப்படியாவது கொல்வதற்கு ந்யாயமில்லை) தாம் விரோதியாகவும் லோகாசாரத்திலிருந்து விலகினவனாகவுமிருக்கும் உன்னைத் தண்டிப்பதைவிட வேறு சினை என்னக்குத் தோன்றவில்லை. நான் கூத்தரியன், உத்தம குலத்தில் பிறந்தவன். தன் பெண்ணையும் ஸஹோதரியையும் தம்பியின் மனைவியையும் ஆசை மீறிச் சேருகிறவனைக் கொல்வதைத் தவிர வேறு தண்டனை விதிக்கப்படவில்லை.

பரதன் இந்தப் பூமியை ஆண்டவரும் சகரவாத்தி, நாங்கள் அவனுடைய ஆக்ஞையை நடத்துகிறவர்கள் அவன் துஷ்டங்களையும் கட்டுப்பாடினாலும் நடப்பவர்களையும் சித்தித்துத், தாமமாக ராஜ்யத்தை ஆண்டவருகிறான். நாங்கள் அவனுடைய கட்டளையை ஒட்டி உன்னைப்போல எல்லை மீறி நடப்பவர்களைச் சித்திக்க ஏற்பட்டிருக்கிறோம். உன்னையும் நீ செய்த அபராதத்தையும் கவனிக்காம விடுக்கலாமா?

ஸ்கந்தமணனுக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்ட ஸம்பந்தத்தைப் போல் ஸுகீவனுக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் அவ்னுக்கு ராஜ்யமும் பாராயையும் கிடைக்க வேண்டியது. (நயாயநயாயத்தை விசாரிக்காமல் எப்படிக்கிடைக்கும்? ஸுகீவனை விசாரித்தவா வாலியையும் விசாரித்து இருவர்களின் நயாயநயாயத்தைச் சீர்தூக்கிப் பிறகல்லவா தீர்ப்புச்செய்யவேண்டுமே? தண்டித்த பிறகு காரணஞ் சொல்வதில் பரயோஜனமென்ன? ஒருவேளை வாலி தன குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு அதற்குப் பரிஹாரஞ் செய்ய ஸம்மதித்தால் அப்பொழுது ராமன் என்ன செய்வா? ராவணனிடத்தில் நடந்துகொண்ட நயாயத்தைக் கூட வாலியிடத்தில் காட்டவில்லை. அங்கத்தினர் தூதுனுப்பினார். சுகசாரணர்களிடத்தில் ராவணனுக்குச் சொல்லியனுப்பினார். முதல் நாள் யுத்தத்தின் முடிவில் உன் ஸம்மதமென்ன வென்று கேட்டார். தன் பாராயையை எடுத்துப்போன ராவணனிடத்தில் இப்படித் தாம்புத்தத்தை அனுஷ்டித்த ரகுவீரன், தன் பாராயையை எடுத்துப் போகாமலும் தனக்கு யாதொரு அபகாரஞ் செய்யாமலிருக்கும் வாலியிடத்தில் அதாம்புத்தஞ்செய்து அவனைக் கொன்றா ஸுகீவனுக்காகக் கொன்றேனென்றால் இப்படியே விபிஷணனுக்காக ராவணனையும் மறைந்து கொல்வது தாமமாகும். இந்தரன் கொடுத்த தங்கமாலையால் வாலியின் பக்கவாக்குடைய பலம் வரவரக் குறைந்து வாலியிடத்தில் சேருகிறதென்ற காரணத்தால் அவனை மறைந்து கொன்றாரென்று சிலா சொல்லும் ஸமாதானம் தகாது. இந்தரனைப் பற்றியாவது மாலையைப் பற்றியாவது ராமனுக்கு மாருதியும் சொல்லவில்லை. ஸுகீவனும் சொல்லவில்லை). அவன் எனக் கூடத்தைக் கோறுகிறவன் (வாலி அப்படிப்பட்டவனில்லை யென்று ராமனுக்கு எப்படித் தெரியும்? அப்படிப்பட்டவனை அலக்ஷ்யஞ் செய்யத் தகுமா?) இந்த வானரர்களுக்கு முன் உன்னைக் கொல்வதாக பரதிகைஞ் செய்திருக்கிறேன். என்னைப் போன்றவர்கள் செய்த பரதிகைஞ்செய்த தவறுவார்களா? (இரு திறப்பையும் விசாரிக்காமல் பரதிகைஞ் செய்தது தவறு இப்படி முனையோசனையில்லாமல் தசரதா கைகேயியிடத்திலும் விசவாமிதரரிடத்திலும் செய்தா. ராமனும் மாண்பு பிடித்துத் தருவதாக லீதையிடத்தில் பரதிகைஞ் செய்தா. ஆகையால் இது குலதாமமென்றே தெரிகிறது) நீர் இதுவரையில் சொல்லிவந்த காரணங்கள் தாமத்தை அனுஸரித்தவை. பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவை அவைகளைக்கொண்டே உன்னைக் கொன்றேன். இது சாஸ்தரவிரோதமல்லவென்று நீயும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். எப்படி.

யோசித்தாலும் உன்னைக் கொன்றது தாமமே (இது ராமனுக்குத் தெளிவாக விளங்கினாலும் பலமான ஆக்ஷேபத்திற் கிடங் கொடுக்கிறது)

மேலும் ராஜ தாமபபடி எனக்குத் தோழனை ஸுகீவனுக்கு நீ சதரு, அப்பொழுது எனக்கும் சதருவே நீயும் அந்தத்தாமத்தை அனுஸரித்து யோசித்தால் உன்னைக் கொன்றது நீ செய்த பாபத்திற்கு பராயசித்தமென்றும் தெரியும் (பாபமேயென்று விவாதமில்லாமல் முடிவுசெய்யப் படவில்லையே) முன் காலத்தில் மனு இரண்டு சலோகங்களைச் சொல்லியிருக்கிறா நாம் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய ஆசாரத்தையே அவை உபதேசிக்கின்றன. தாமரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றன. அவைகளில் சொன்ன படியே நடந்தேன. “பாபஞ் செய்தவர்கள் அரசர்களால் சித்திக்கப்பட்டுப் பாபந் தீர்த்து, ஸாதுக்களாக புண்பாத்தாமக்கள் அடையும் உத்தம லோகங்களுக்குப் போகிறார்கள் திருடர்கள் அரசர்களால் தண்டிக்கப்பட்டாலும் விடப்பட்டாலும் பாபம் நீங்கி நல்லகதி அடைகிறார்கள் பாபிகளைத் தண்டிக்காத அரசன் அந்தப் பாபத்தை அடைகிறான்”. பூவத்தில் ஒரு பெளத்த ஸந்யாஸி உன்னைப்போல கொடிய பாபத்தைச் செய்து, அதற்காக மாந்தாதா சகரவாததியால் கடின தண்டனை விதிக்கப்பட்டான் இப்படி இன்னும் பல அரசர்கள் பாபிகளை அஜாகரத்தையாக விட்டுவிட்டுப் பிறகு அதைப்பற்றி யோசிக்கையில் பாபிகளுக்கேற்பட்ட பராயச சித்தத்தைச் செய்வித்து, அந்தத் தோஷத்திலிருந்து விடுபட்டிருக்கிறார்கள் ஆனால் நீ வருத்தப்பட நயாயமில்லை உன்னை வதஞ் செய்தது தாமத்தை அனுஸரித்த விஷயமே நாங்கள் சாஸ்தர நீதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களே யொழிய இஷ்டப்படி நடக்கமுடியாது.

மேலும் சில காரணங்களைச் சொல்லுகிறேன். அவைகளைக் கேட்டு நீ கோபத்தை விடுவாயென்று நம்புகிறேன். “என்னுடன் எதிரில் நின்று யுத்தஞ் செய்தால் உன்னை யமலோகத்திற்கனுப்புவே”னென்றாய். அதனால் எனக்குக் கோபமில்லை ஒரு வானரன் சொல்வதை நான் லக்ஷ்யஞ் செய்வது ஸரியல்ல, வலைகளாலும் கயிறுகளாலும் இன்னும் பல கீபட உபாயங்களாலும் மனிதர்கள் மறைந்திருந்தும் நேரிலும் பல மிருகங்களைப் பிடிக்கிறார்கள் அவை ஒழிக் கொண்டிருந்தாலும் பயந்திருந்தாலும் ஓரிடத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தாலும் பயமற்று நம்பியிருந்தாலும் ஜாகரத்தையாயிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், வேட்டை யாடுகிறவர்களைப் பராக்காமலிருந்தா

லும அவைகளின் மாமஸ்ததிறகாக மிருகங்களைக் கொல்வதுண்டு அப்படிச் செய்வதால் அவர்களுக்குத் தோஷமில்லை. (தன தோலும் பலலும் எலும்பும் மாமஸமும் உபயோகிக்கக்கூடாதவை யென்று வாலி நிரூபித்துவிட்டான்.) தாமததை நன்றாக அறிந்த அநேக ராஜா வுடிகளும் இங்கே வேடையாட வருகிறார்கள் (அரசர்கள் சிங்கம் புலி யானை கரடி முதலியவைகளுடன் குரங்குகளையும் சோதது வேடையாடினதாகக் கேள்விப்படவில்லை) ஆகையால் நானும் உன்னை யுத்தஞ் செயதுகொண்டிருக்கையில் பாணத்தால் அடித்தேன். நீ வானரனுதால் எனனுடன் எதிர்த்துப் போர செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் உன்னைக் கொல்வது குற்றமாகாது. (தான் மறைந்திருந்து அடித்ததை ஸாதிபத்தற்கு வாலியை மிருக மாக ராமன் ஏற்படுத்திக் கொண்டு ஸுகீரவனுடைய பாரையைப் பகைப்பற்றினுனென்ற பாபத்தை அவன் மேல் சுமத்தும்பொழுது இதை மறந்து அவனைத் தன்னைப்போன்ற மனுஷ்யனாக எண்ணிப் பேசுகிறார்) இப்படிப் பிறாக்கு உபதரவத்தை உண்டாக்கும் ராஜதாமம் பயன்றதென்று நீ ஸந்தேஹப்படலாம் (அவ்வித ஸந்தேஹமிருக்கிறதாக வாலி தெரிவிக்க வில்லை) ஆனால் ரணவை தயன் வயாதியால் பிடிக்கப் படுகிறவனுக்கு அக்காலத்தில் ஹிம்ஸையைச் செய்தாலும் முடிவில் ஸௌக்யத்தையும் ஆரோக்யத்தையும் கொடுக்கிறான்ல்லவா? அப்படியே ராஜாக்களும் ஸாதாரணமாகக் கிடைக்காத தாமதத்தையும் ஸுகமான வாழ்வையும் கேஷமத்தையும் குடிகளுக்குக் கொடுக்கிறார்களென்பதில் ஸந்தேஹமுண்டோ? ஆகையால் அவர்களைப் பிடிப்பதும், அவர்கள் கெடுதி செய்கிறவா களென்று எண்ணுவதும் நிரதிபத்தும், தடுத்தாப்பேசுவதும், பரிய மில்லாத வாதத்தைகளைச் சொல்வதும் ஸரியல்ல. மேலே சொல் லப்பட்ட ராஜாக்கள் எட்டு லோகபாலாக்களின் அமசங்கள் ஒன்று சேர்ந்து மனுஷ்ய சரீரத்துடன் பூலோகத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். (இது ராமனுக்கு ஒத்திருக்கும் பகைத்தில் அவரைப்போல அரச னான வாலிக்கும் ராவணனுக்கும் ஒத்திருக்கும்) நீயோ தாமததை அறிபாமல், தாமதத்தையே எப்பொழுதும் நாடும் என்னைக் கேவலம் கோபாவேசத்தால் நிரதிகிறாய். நான் அனுஷ்டிக்கும் தாமம் என முன்னோர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதே தவிர வேறல்ல” வென்றார்.

வாலி அதைக் கேட்டுத் தாமததின் ஸ்வரூபத்தையும் ரஹஸ்யத்தையும் நிச்சயமாக அறிந்து, ராமனிடத்தில் யாதொரு தோஷத் தையும் காணாமல், அநயாபமாக இவரை நிரதித்தோமேயென்று மிக

வும வருததமடைந்தான். பிறகு கைகூப்பி வணக்கமாய ராமனைப் பார்த்துத், “தாங்கள் சொன்னது தாமமே. அதில யாதொரு ஸந்தேஹமுமில்லை. ஸகலமுநதெரிந்த தாங்கள் சொல்லும் காரணங்களுக்கு ஒன்றறதெரியாத நான் பதிலசொல்லமுடியுமா? நான் அகளுந்ததால் அயுத்தமாகவும் கடுமையாகவும் தங்களைத் துஷித்தேன. தாங்கள் அதைத் தோஷமாக எண்ணுமலிருக்க வேண்டுமென்று பரார்த்திக்கிறேன். தாங்கள் புருஷராததங்களையும் ததவங்களையும் பூணமாக அறிந்தவர்கள், ப்ரஜைகளுக்குக் கேஷமததைச் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ளவர்கள். காரணமான பாபங்களையும் அவைகளுக்குப் பயனான தண்டனையையும் பூணமாகவும் தவறாமலும் தெளிவாகவும் அறிந்திருக்கிறீர்கள். நான் தாமதத்தைக் கைவிட்டு அதாமதத்தைக் கைக்கொண்டேன். ஸகல தாமங்களையும் அறிந்த தாங்கள் என்னிடத்தில் கிருபைசெய்து, ‘நீ செய்த அபராதத்தை மன்னித்தே’னென்று அனுக்ரஹித்து என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். (இதை விசாரித்தால் ஒரு ஆகேஷபம் ஏற்படுகிறது. வாலி சொன்ன விஷயங்களுக்கு ராமன் ஒரு விதத்திலும் திருப்தியான ஸமாதானஞ் சொன்னதாகத் தோன்றவில்லை. அப்படியிருக்க, திடீரென்று வாலி ராமனிடத்தில் தோஷமில்லையென்றும் தான் செய்தது பிசகென்றும் ஒப்புக்கொண்டானென்று சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு இரண்டு காரணங்களிருக்கவேண்டும். வாலியின் காரணங்களுக்கு ராமன் ஏதோ தகுந்த பதில சொல்லி அதை வாலி ஒப்புக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்படி யிருந்தால் அந்தப் பாபங்கள் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் ராமாயணத்தில் காணப்படவில்லை. நஷ்டமாயின. அல்லது, ராமன் ரசவரன் அவர் செய்தது பிசகாயிருக்காது. ஆனால் காரணங்கள் மாதரம் நமக்குத் தெரியவில்லை யென்ற மூடபக்தியாலும் மதாபிமானத்தாலும் பிறகாலத்தில் இரத சலோகங்கள் சோக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். மேலும் இவ்வளவிற்கும் வேரைக் களைந்துப் பார்த்தால் ஒன்று புலப்படுகிறது. வாலி தான் வருமவரையில் ஸுகீவனைக் குழைத்தவரத்திலிருக்கச் சொல்லி ஆணைவைத்துப் போனான். அதை மீறித் தானாகவே ஏதோ ஊழித்து அவன் கிஷ்கிந்தைக்குத் திருமயி வந்தது தவறு, பட்டத்தை ஒப்புக் கொண்டதும் தவறு; தாரையைக் கைப்பற்றினதும் தவறு; ஆகையால் வாலி அவனைக் கோபித்துத் தண்டித்தது நயாயமாகும். அப்பொழுது வாலி செய்த பாபமென்ன? மேலும் வானரர்களுக்குள் ஸகோதரர்களின் பாரையைக் கைப்பற்றுவதால் யாதொரு தோஷமும் ஏற்பட்டதாகத் தெரிய

விலலை அதற்கு யாதொரு பராயச்சித்தமும் செய்யப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் ராவணன் வீட்டிலிருந்த லீதையினமேல் ஸந்தேஹித்து ராமன் அவளுடைய வாததையை நம்பாமல் அகனி பரவேசஞ் செய்ரச சொன்னா அதுவும் போதாமல் அயோதயைக்கு வந்த பிறகு யாரோ ஊருமபேருமில்லாத ஒருவன் எத்தயோ சொன்னென்று பட்டமஹிஷியும் பூரண காபபிணியுமான ஜானகியைக் காட்டிற்குத் துரத்தினா ஆகையால் மிருகங்களுக்குள் அது ஒரு தோஷமாக ஏற்படாது. விராதன் தொட்டெடுத்தது தூக்கிக் கொண்டு போன பிறகு ராமன் எனன் பராயச்சித்தஞ் செய்தாரோ தெரியவில்லை)

“நான் இறக்கிறேனென்றாவது, எனக்கு பரியமான தாரை எனன் கதி அடைவாளோவென்றாவது என பந்துக்கள் நானிலலாமல் கஷ்டப்படுவார்களேயென்றாவது எனக்கு விசாரமில்லை. தாங்கள் எனக்கு உததம் கதியை அருளினீர்கள். ஸுகரீவன் தாரையையும் மறற்ப் பந்துக்களையும் காப்பாற்றுவான். ஆனால் தானே புதரனுய் பிறக்கிறுனென்ற வேதவாக்யத்தின்படி எனனை விட வேறல்லாத என புதரன அங்கத்தையும் அவன் எனக்குப் பணிவிடை செய்ததையும் மற உததம் குணங்களையும் அவனுடைய அழகையும் நினைக்க நினைக்க எனக்குத் துக்கம் தாங்க வில்லை. பிறந்தது முதல் அவனை வெகுசெல்வமாக வளர்த்துவந்தேன். ஜலமவற்றின் குளத்தைப்போல என்னைக் காணாமல் உலர்ந்து வாடுவானே. ஒன்றாக தெரியாத குழந்தை பெரியோர்களால் நன்கு கப பழகப்பட்ட ஸ்திர புத்தியை அடையாதவன். எனக்கும் வேறு குழந்தையிலலை அவனிடத்தில் நான் வைத்திருக்கும் பரீதிகோ எல்லையிலலை. என பாரையகங்களுள் எனக்கு மிகவும் பரியமான தாரைக்குப் பிறந்தவன் அவளுக்கு ஸமமான புத்தியும் டுத்தியும் எனக்கு ஸமமான அளவற்ற பலமும் லாயந்தவன். தாங்கள் அவனைக் காப்பாற்றவேண்டும் தாங்கள் எல்லோரையும் பாதுகாத்து ஆளுகிறவர்கள். தாமா தாமங்களின் ஸவருபத்தை நன்றாக அறிந்து நடப்பவர்கள். பரதனிடத்திலும் லக்ஷ்மணனிடத்திலும் ஸுகரீவனிடத்திலும் தங்களுக்கு எந்த பரீதியோ அந்த பரீதியை அங்கத் தனிடத்தில் வைக்கவேண்டும். நான் ஸுகரீவனுக்குச் செய்த கெடுதிகளைத் தாரையின் போதனையால் செய்தேனென்று அவன் ஒரு

வேலை நினைத்து, என்னிடத்திலுள்ள கோபத்தையும் தவேஷத்தையும் அவளிடத்தில் சாற்றி, அவளை அவமானஞ்செய்து அங்கதனை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்திவிடாமல் தாங்கள் காப்பாற்றவேண்டும்

நான் தங்களுடைய ஆகைஞ்சபடி நடந்து தங்களுடைய கிருபைக்குப் பாதரமாக விருந்தால் இந்த ராஜ்யத்தை ஸுகமாக ஆண்டு கொண்டிருக்கலாம் இது மாதரமல்ல இந்தப் பூமண்டலம் முழுவதையும் ஆளலாம் இது மாதரமல்ல. ஸவாககத்தையும் ஸம்பாதிக்கலாம். ஆனால் அவைகளை அலப்பமாக நினைத்துத் தங்களுடைய கையால் மரணமடைந்து உத்தம கதியைப் பெறவேண்டுமென்ற ஆசையால், தாரை அநேக காரணங்களைச் சொல்லி என்னைத் தடுத்தும் கேளாமல், ஸுகரீவனுடன் யுத்தஞ் செய்ப புறப்பட்டு வருதே” எனென்று சொல்லி மௌனமாக விருந்தான்.

(ஆனால் தான் ஸுகரீவனுடன் யுத்தஞ் செய்யும்பொழுது ராமன் மறைந்து நின்று கொலவாரென்று எப்படித் தெரியும்? நேரில் வருது யுத்தஞ் செய்தால் ராமனை யமலோகத்திற்கு அனுப்புவேனென்று வாலி சொன்னதால் அப்பொழுது மரணம் நேரது. மேலும் ராமனைக் குற்றஞ் சாட்டி நிரதித்ததற்குக் காரணமென்ன? ஆகையால் இந்த வாக்யங்கள் பொருந்தவில்லை)

அவன் தெளிந்த ஞானத்தை அடைந்ததைக் கண்டு ஸ்ரீராமன் தர்மங்களின் ஶ்ரஹஸ்யாத்தத்தை பரதானமாகவுடைய வாதத்தைக் கால அவனை ஸமாதானஞ் செய்தான். “அங்கதனைப்பற்றிக் கவலைப்படாதே நான் அதாமத்தைச் செய்தேனென்று எண்ணக்கூடாது. ஸகல பாபமும் தீரந்து நீ உத்தம கதியை அடையப்போகிறபடியால் உன்னைப்பற்றியும் விசாரப்பட நயாபயிலலை. நீ செய்த அகரமத்திற்காக பராய்ச்சித்த ரூபமாக உன்னைக் கொல்வதே தாமமென்று நான் நிச்சயமாக அறிந்தவன். தண்டிக்கத் தகுந்தவனைத் தண்டிக்கிறவனும் அப்படித் தண்டனை அடைகிறவனும் அதனால் மிகுந்த பரயோஜனத்தை அடைவார்களேயொழிய தோஷமடையார்கள தாம் சாஸ்தரத்தில் விதித்தபடி எனனால் தண்டிக்கப்பட்டு, நீ பாபமற்றது, தர்மானுஷ்டானத்திற்குப் பயனால் சுத்த ஸவருபத்தை அடைந்தாய். உன் மனவிலுள்ள சோகத்தையும் மோஹத்தையும் பயத்தையும் விடு. ப்ராரபத காமத்தை உனனால் விலக்கமுடியுமா? (ஶ்ரீதையை எடுத்ததுபோனதும் ப்ராரபத காமமென்று ராமன் ஏன் சுமமாவிருக்கக் கூடாது?) உன்னிடத்தில் அங்கதன் எவ்வளவு பரிதிபும் பகதியும்

வைத்திருந்தாலே அப்படியே ஸுகீவனிடத்திலும் எனனிடத்திலும் நடந்துகொள்வானென்பதில் ஸந்தேஹப்படாதே” என்று தாம் மரக்கத்திற்குத் தீபம் போன்ற மஹாதமாவான ராமன் மதுரமாகவும் யுகதமாகவும் சொல்வதைக் கேட்டு, வாலி மனக்கவலை நீரந்து ஸந்தேஹமடைந்து “ஸவாமி! நான் ஒன்றும் தெரியாத வானரன், தங்களுடைய மஹிமையை அளவிடக்கூடாதவன். பாணததால் அடிப்பட்டுப் புத்திசிறிதறித தாங்கமுடியாத உபதரவமடைந்து, தகாத வாராததைகளைச் சொல்லித் தங்களைத் தூஷித்தேன். தங்களை என பிதாவான மஹேந்தரனைப் போல பாவித்து நான் செய்த அபராதத்தை மன்னிக்குமபடிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். புருஷோத்தம! எல்லையற்ற பராகரமசாலியே! என பாபத்திற்கு யாதொரு பராய்ச்சித்தததையும் செய்யமுடியாதவன். என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டு”மென்றான்.

ஸங்கம 19.

தாரை வாலியைக் கண்டது.

அதற்கு ராமன் யுகதிக்கு ஒத்த வாராததைகளைப் பதில் சொன்னாலும் வாலி அவைகளுக்கு உத்தரம் சொல்ல முடியவில்லை. பாறைகளாலும் மரங்களாலும் தேஹமெங்கும் காயும் பட்டுப் பிளந்து, ராம பாணததால் அடிப்பட்டு, மரணகாலம் நெருங்கி மூாசசையடைந்தான்.

வாலி ஸுகீவனுடன் யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் ராமனுடைய பாணததால் கொல்லப்பட்டானென்று தாரை கேள்விப்பட்டுப் பயந்து அங்கத்தனுடன் குழையிலிருந்து ஒடிவந்தாள். அங்கத்தனுடைய பரிவாரங்களான வானர வீரர்கள் கோதண்ட பாணியுள் ராமனைக் கண்டு நடுங்கித், தலைவன் கொல்லப்பட்டுப் பயந்து ஒழிம மானகூட்டங்களைப்போல நான்கு திசைகளிலும் ஒடி ஒளிரத்து கொண்டாக்கள். தாரை அதைப் பார்த்து அவர்கள் ராம பாணங்களால் அடிப்பட்டவர்களைப்போல பயந்து துக்கப்படுவதைக் கவனித்துத் தானும் துக்கமடைந்து, “வானரர்களே! ராஜ்விமஹ மான வாலிக்கு முன்னே செல்லும் நீங்கள் அவரை விட்டுப் பயந்து

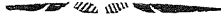
கதியற்றவர்களைப்போல ஏன ஓடுகிறீர்கள்? ஸுகீவன ராஜ்யத்திற்காக ஆசைப்பட்டு ராமனைக் கொண்டு உங்கள் அரசனைப் பாணத்தால அடித்துக் கொல்லுவித்தால் உங்களுக்கு என்ன பயம் ராமபாணம குறித்தபாடுதன்றும், தடுக்க முடியாடுதன்றும் எனக்குத் தெரியுதா” வென்றான். அதைக் கேட்டு அந்த வானரர்கள் இஷ்டமான ரூபத்தை எடுக்கக் கூடியவர்களானாலும் அந்த ஸமயத்திற்குத் தகுந்த புத்தியுடன் “ராமனுடைய ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு யமன வாலியைக் கொன்றான். புதரனிலலாத ஸ்திரீகள் பாததாவுடன் மரணமடைய வேண்டும். நீயோ அபபடிசெய்ய நயாயமிலலை அங்கதனுக்காகப் பிழைத்திருந்து அவனைப் பாதுகாக்க வேண்டும். ஸுகீவனால் எறியப்பட்ட பாறைகளையும் மரங்களையும் வாலி தடுத்தது முடிவில் வஜ்ராயுதம் போன்ற ராமபாணத்தால் அடிப்பட்டிறந்தா. கிஷ்கிந்தையிலிருந்து வாலியுடன் வந்த வீரர்கள் இந்தரனுக்கு ஸமமான பராக்ரமமுள்ள தங்கள் அரசன் அடிப்பட்டதைக் கண்டு, நான்கு மூலைகளிலும் சித்திக் கிஷ்கிந்தையை நோக்கி ஓடுகிறார்கள். கோட்டை வாசல்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். அங்கதனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டும். எல்லா வானரர்களும் அவனையே பின்பொடர்வார்கள். தாங்களும் இங்கேயேயிருப்பது எங்களுக்கிஷ்டமில்லை. நமது சதருக்களான வானரர்கள் கிஷ்கிந்தையிலுள்ள மற்றக்கோட்களைப் பிடித்துக்கொள்கிறார்கள். அவைகளில் பாயைகளை விட்டுப் பிரிந்தவா பலா, ஸாதாரணமான பாயைகளை உடையவா பலர். அவா இதுவரையில் காடுகளில் திரிந்துகொண்டு எல்லாக் கஷ்டங்களையும் அனுபவித்து வந்தார்கள். இப்பொழுது அவர்களும் ஸுகீவன முதலிய தங்கள் பந்துக்களும் நமக்கு மிகுந்த கெடுதியைச் செய்வாக” னென்றார்கள். தாரையோ பெருந்தன்மையும் கூர்மையான புத்தியும் வாய்ந்தவன். “புருஷ லிம்ஹமான அந்த மஹானுபாவன இறந்த பிறகு புதரனும் ராஜ்யமும் உயிரும் எனக்கு ஒரு பொருட்டா? ராமபாணத்தால் அடிப்பட்ட அந்த மகாத்மாவின் காலடியில்லவா நானிருக்கவேண்டு” மென்று சோகம் தாங்காமல் வாய்விட்டலறித தலையிலும் மாபிலும் அடித்துக்கொண்டு யுத்த பூமிக்கு ஓடிவந்தான்.

அங்கே தன பந்ததா அடிப்பட்டுப் பூமியில் கிடப்பதைக் கண்டபின், மாயாவி முதலிய அஸுர வீரர்களை அவன் அலக்ஷ்யமாகக் கொன்றவன், இந்தரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப் போன்ற பெரிய மலைகளைப் பெயராததெறிந்தவன்; பெருங்காற்றால் அடிக்கப்பட்ட பெரிய மேகங்

களைப்போல காஜிப்பவன், பராகரமத்தில் இந்தரனைப் போன்றவன் ரோஷத்தால் காஜிகளும் சதருக்களுக்கு நடுவில் பயங்கரமாகக் காஜிப்பவன். ஒரு புலி மாமஸத்திற்காக ஆசைப்பட்டுச்சிங்கத்தைக் கொன்றதுபோல மஹா சூரனான ராமனால கொல்லப்பட்டு, மழைபெய்து ஓய்ந்த மேகத்தைப் போலும், அழகிய கொடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு இளைப்பாறுவதற்காகப் போடப்பட்ட மேடைகளையுடைய தோரண வாசல, அதிலிருந்த நாகத்தைப் பிடிக்க வந்த கருடனால இடித்துத் தள்ளப்பட்டதுபோலும், அவன் உயிரிழந்து கிடப்பதையும் ஸமீபத்தில் ராமன் கோதண்டத்தினமேல் சாய்ந்துகொண்டு ஓய்ந்ததாக நிற்பதையும் பக்கத்தில் லக்ஷ்மணனும் தன் மைத்துனனான ஸுகரீவனும் நிற்பதையும் கண்டான். ரகுவீரனிடத்தில் சதருவென்ற புத்தியை விலக்கி “இந்த விஷயத்தில் ராமனிடத்தில் யாதொரு குற்றமுமில்லை; வாலியே குற்றவாளி ஸகல பராணிகளும் தாஹந தீர்த்துக்கொள்ள ஒருவன் குளத்தை வெட்டியிருக்க, அதில் ஒரு மூடன கழுத்தில் ஒரு பெரிய பாறையைக் கட்டிக்கொண்டு விழுந்திறந்தால் அது யாருடைய தோஷம்? இவனும் ராமனுக்கு அனுக்ஷமாக நடந்திருந்தால், இவனை ரகுநாதன ரக்ஷிக்காமலிருப்பாரா? (ராமன் இப்படி வாலியைக் கேட்டு அவன் மாட்டேனென்றானா?) தன் பராணனுக்கு ஸமமான ஸுகரீவன தனனை ஆசரயித்தான், அவனுக்குக் கெடுதி செய்வதைப் பொறுப்பாரா? வாலி ஸுகரீவர்கள் முதல தடவை யுத்தஞ் செய்தபொழுது ராமன் வாலியைக் கொல்லவில்லையே வாலி தன் பக்தனை ஹிமவீதத்தை நேரில் பாதத பிறகே கொன்றான்” என்று நினைத்தான் (இது உண்மையல்ல. ராமன் நேரில் பாததார். இருவாக்கும் பேதங்கண்டுபிடிக்க முடியாததால் அல்லவா விட்டார்?) அவர்களைத் தாண்டி வாலியிருக்கு மிடத்திற்கு வந்து, துக்கத்தால் மூச்சை யடைந்தான். பிறகு தூங்கி யெழுந்த வளைப்போல பரகளைத் தெளிந்த “ஹா நாதா!”வென்று கதறிக, கால பாசத்தால் கட்டி யிழுக்கப்பட்ட தன் ப்ரிய நாயகனைப் பாதது வாய் விட்டலறினான். தாரை இப்படித் தீண்டிப் புலம்புவதையும் அங்கதன் அங்கே வந்ததையும் பாதது, ஸுகரீவன சொல்ல முடியாத துக்கத்தை யடைந்தான்.

தாரையின் பரலாபம்.

இப்படி ராமனுடைய கோதண்டத்திலிருந்து விடப்பட்ட பாணம் வாலியின் உயிரை வாங்கி அவனைப் பூமியில் தள்ளிற்று. மதம் பிடித்த உததமகஜத்தைப்போலும், மழைநதரபாவத்தைப்போலும், அந்த வானரராஜன் பூமியில் விழுந்து கிடப்பதைத் தாரை பாதது ஸம்பத்தில ஓடி வந்து, அவனை இறுகத் தழுவி அவனுடைய குணங்களை நினைத்து நினைத்து அடங்காத துயரங்கொண்டு வாய்விட்டுக் கதறினாள். “யுத்தத்தில் பயங்கரமானவரே! மஹா வீரரே! வானர சிகாமணியே! தங்களுக்கு யாதொரு அபராதமும் செய்யாத நான் இப்படித் தீனமாகத் தப்பிப்பதைப் பாததும் என்னுடன் பேச்சுக்கூடாதா? எழுந்திருங்கள். தங்களைப்போன்ற ராஜசரேஷ்டாட்கள் இப்படி வெறுந்தரையில் படுக்கத் தகுமா? உததமமான படுக்கை தங்களுக்கு கில்லையா? என்னைக் காட்டிலும் பூமி யென்றவளிடத்தில் தங்களுக்கு மிகுந்த பரீதியென்று இப்பொழுதுதான் அறிக்வேன். உயிரிழுந்து பரகளு லு போனபிறகும் அவனை பரியமாக ஆலிங்கனஞ்செய்து கொண்டு படுத்திருக்கிறீர்களல்லவா? என்னைத் திருமடிக் கூடப் பாகக் கவிலலையே. தாங்கள் தாம் யுத்தத்தாலடையும் வீரஸ்வர்க்கத் திறகுப் போகும் வழியில், தங்களுக்கு மிகுந்த பரீதியைக் கொடுக்கும் இந்தக் கிஷ்கிந்தையைப்போல வேறொரு நகரத்தைக் கட்டி வைத்திருக்கிறீர்களென்று எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது இல்லா விட்டால் இந்த யுத்த பூமியில் ஏன் படுத்திருக்கவேண்டும்?”

தங்களுடைய பரியமாண்பு பாயைகளான எங்களுடன் தாங்கள் ஆனந்தமாக விளையாடின் வனங்களும் இன்று தங்களால் அழிக்கப் பட்டன எனக்கு இனி ஆனந்தமேது? எப்பொழுதாவது ஆனந்த மடையலாமென்ற ஆசையும் இல்லை வானராதிபதியான தாங்களே மரணமடைந்த பிறகு சோகஸமுதரத்தில் ஆழந்து பரகளுயற றேன். என உயிருக்குயிரான பரியநாயகன் பாணத்தால் அடிபட்டுக் கிடப்பதைக் கண்டு என ஹிருதயம் துக்கம் தாங்காமல் தூள் தூளாக வெடிக்கவேண்டியதல்லவா? அப்படிக்க காணவில்லையே.

ஸுகரீவனுடைய பாயையை அபஹரித்து அவனை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தினீர்கள். அந்த அநாயத்தின் பயன் இதோ கைமேல கிடைத்தது தங்களுடைய ஹிதத்தையும் கீதத்தியையும் எப்பொழுதும் நாடும் நான் எவ்வளவோ சொல்லித் தடுத்தேன். தாங்கள புத்திமயங்கி என சொல்லி அலக்ஷயஞ் செய்கீர்கள்.

ஸ்வாக்கத்திலுள்ள அபஸரஸ்கள் அழிவற்ற யௌவனத்தை யுடையவர்கள் அழகில் நிகரற்றவர்கள் காமசாஸ்தரங்களில் மஹாநிபுணர்கள். அவர்களும் தங்களைக் கண்டு மயங்குவார்கள்

இதுவரையிலும் ஒருவர்க்கும் கட்டுப்பாடாத தாங்கள், எவ்விதத்திலும் தங்களுக்குத் தாழ்ந்தவனான ஸுகரீவனுடைய வசத்தில அகப்பட்டதைப் பாராததால், யமனே வேண்டுமென்று தங்கடைய ஆயுளைக் குறுக்கினுன்னென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. இதுவரையில் யாதொரு துகடத்தையும் அறியேன். இப்பொழுது பர்த்தாவையிழந்து திககற்றவின்போல எப்பொழுதும் துகடத்தை அனுபவித்துக்கொண்டே காலத்தைக் கழிக்கலாயிற்றே.

என விஷயமிருக்கட்டும் இதோ வந்து நிற்கும் தங்கள் அருமைக் குழந்தை அங்கத்தினைக் கண்ணெடுத்தப பார்க்கக்கூடாதா? நிகரற்ற ரூபலாவண்யத்தையுடையவன், ஸகல ஸுகங்களுடும் அனுபவிக்கத் தகுந்தவன்; பிறந்தது முதல் செல்வமாக வளர்க்கப்பட்டவன். சிறிய தகப்பனுடைய வசத்தில் அகப்பட்டு என்ன கதியடைவானோ? தாங்கள் அவனுக்குச் செய்த அபராதத்தையெல்லாம் நினைத்து நினைத்து ஸுகரீவன் அந்தக்கோபத்தை அங்கத்தினிடத்தில் தாக்குவானே. கணமணியே, அங்கதா! தாமாதமாவான் உன் பிதாவை நன்றாகப் பாரா இனி அவரை ஒருநாளும் பார்க்கமுடியாது நாத! தாங்கள் எப்பொழுது வெளியில் போனாலும் குழந்தையை அணைந்து உச்சி முகாந்து ஸமாதானஞ்செய்யாமல் வெளியில் போவதில்லையே. இப்பொழுது தாங்கள் போகிற பரயாணத்திலிருந்து ஒருநாளும் திரும்பிவரமாட்டீர்களே. குழந்தையை அழைத்துத் தேற்றி நல்ல புத்திமதிகளைச் சொல்லக்கூடாதா? ராமன் தங்களைக் கொண்டு ஒருவராலும் அடையமுடியாத கீதத்தியப் பெற்றாரா. ஸுகரீவனுக்குச் செய்த பரதிக்கொரு நிறைவேற்றிக் கடன் தீராதா.

ஸுகரீவ! உன் எண்ணங்கள் நிறைவேறினவா? ருமையை அடையப் போகிறயல்லவா? யாதொரு உபதரவமுமில்லாமல் இந்த ராஜ்யத்தை அனுபவிக்கலாம். உனக்கு விரோதியும் தமயனுமான

வாலி இறந்துவிட்டாரல்லவா? மஹாராஜ! தங்கனிடத்திலுள்ள பரேமையால் இப்படிப் புலம்பும் என்னைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை பதில சொல்லக்கூடாதா? தங்களுக்கு அருமையான பார்பைகள் எல்லோரும் இதோ வந்து நிற்கிறார்களே! அவர்களையாவது கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக்கூடாதா? வென்று தீனமாகக் கதறுவதைக் கேட்டு, அந்த வானர ஸ்தரீகள் அங்கதனைக் கட்டிக்கொண்டு பரிதாபமாக புலம்ப ஆரம்பித்தார்கள். “நாத! வீரசிகாமணியே! ஸகல உததம குணங்களும் பொருந்தின அங்கதனிடத்தில தங்களுக்கு எல்லை யற்ற பரீதியல்லவா? அவனை அநாதையாக விட்டுத் திருமபிவராத பரபூணம் போக ரிச்சயிக்கலாமா? நானாவது குழந்தையாவது தங்களுக்கு யாதொரு அபராதமுஞ் செய்யவில்லையே ஒருவேளை அகஞானததால் நான் செய்திருந்தாலும் அதை மன்னிக்கவேண்டும். அப்படித் தங்களுடைய பாதங்களில் என தலையை வைத்து பராதத் திக்கிறே”ன்னென்று தாரை மற்ற வானரஸ்தரீகளுடன் இப்படித் தீனமாகப் புலம்பி, வாலி விழுந்தகிடக்கு மிடத்தில் பட்டினிகிடந்து உயிரை விட ரிச்சயித்தாள்.

ஸர்க்கம் 21

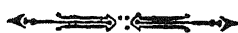
ஹனுமான் தாரையைத் தேற்றினது.

ஆகாசத்திலிருந்து நகூதரம் விழுந்து கிடப்பதைப்போல தாரை பூமியில் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டு, மாருதி அவளைப் பல விதமாக ஸமாதானஞ் செய்தா “ஒவ்வொரு ஜனதுவும் தெரிந்தும் தெரியாமலும் செய்யும் பாப புண்யங்களின் பயனை இங்கிருந்து மற்ற லோகங்களுக்குப் போனபின் ஸுகதுக்கமாக அனுபவிகிறான் வாலி ஸுகரீவனால் அடித்துக் கொல்லப் பட்டானென்று எண்ணுவது பிசகு ஸுகரீவன வெளிப்படையான காரணமேயொழிய வாலியின் காமமே உண்மையான காரணம் தன காமத்தின் பயனை அனுபவித்த வாலியைப்பற்றி இப்படி வருந்துகிற யுல்லவா சற்று யோசித்துப் பார்த்தால் “நான் செய்த காமங்களுக்கு என்ன கதி கிடைக்குமோவென்று உன்னைப்பற்றியல்லவா நீ துக்கப்படவேண்டும். வாலியைப் பார்த்து நீ இரக்கப்படுகிறாயே உன்னைப்பற்றியல்லவா இரக்கப்படவேண்டும். நீாமேல சூழிழி போன்ற தேஹம் அரிதயம்;

நித்யமான தேஹத்தை யுடையவாக லலவா அப்படியில்லாதவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டுமே ஜீவகோடிகளில் ஒருவன் மற்றொருவனைப் பற்றித் துக்கப்படக் காரணமென்ன? (இந்த நயாயத்தையும் உபதேசத்தையும் மாருதி ஸுகீவனுக்குச் சொல்லக்கூடாதா? அவன் செய்த முனவினையால் அவனுக்கு ராஜ்யமும் பாராயமும் போயிற்றென்றும் அதைப் பொறுமையாக அனுபவிக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லக்கூடாதா? ராமனைச் சரணமடைந்து அவைகளை மறுபடியும் கைப்பற்ற எண்ணுவது என்ன நயாயம்?) அங்கத்தென்ற உத்தமமான புதரன் உனக்குக் கிடைத்திருக்க அவனைப் பாதுகாத்து, இனி அவன் சேஷமம் அடைவதற்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்களை ஆலோசிக்க வேண்டியது உன் கடமையல்லவா? பராணிகளின் பிறப்பும் இறப்பும் நிலையற்றவை யென்று உனக்குத் தெரியாதா? ஆகையால் இறந்த வாலியைக் குறித்து லோகவழக்கப்படி நீ பரலாபிக்கக் கூடாது. அவர் நல்லகதி அடையும்பொருட்டு உத்தரக்ரீயைகளை ஜாக்ரதையாக நடத்தவேண்டுமே. நீ விவேகியல்லவா? மஹாராஜா உயிரோடிருக்கையில் எண்ணிறந்த வானரர்களுக்கு ஸகல ஸௌக்யங்களுமும் அருளி, இப்பொழுது அவருக்கேற்பட்ட நல்ல கதியை அடைந்து தன் புண்பலனை அனுபவிக்கப்போகிறார். அவருக்காக எவ்வளவு துக்கிப்பானா? (ராமன் தன் பாரைய ராவணனால் அபஹ்ரிக் கப்பட்டாளென்று வருந்துவதைக்கேட்ட இதே மாருதி இதே நயாயங்களை அவருக்கு எடுத்துரைத்துக், காமபலனைப், பொறுமையுடன் அனுபவிக்கும்படி உபதேசிக்கவில்லையே) இவா ராஜதாமப்படி நான்கு உபாயங்களையும் நன்றாக அனுஷ்டித்து நயாயமாக பராஜைகளைக் காப்பாற்றி சாஸ்தரப்பயிாச்சியால் ததவங்களைப் பூரணமாக அறிந்திருந்தால் தாமாதமாகளடையும் உத்தம லோகங்களை அடைவார். அதைப்பற்றி நீ ஏன் கவலைபடுகிறாய்? உன் புதரனான அங்கத்தனக்கும் இந்த ராஜ்யத்திற்கும் இதிலுள்ள வானரர்களுக்கும் நீயே கதி. ஆகையால் சோகத்தையும் அதனு லுண்டாகும் தாபத்தையும் நீ வரவர ஒழிக்கவேண்டும். அங்கதன் உனனால் காக்கப்பட்டு இந்தராஜ்யத்தை ஆளட்டும். (ஸுகீவனுடைய கதியென்ன? ராமனுடைய பரதிக்கைக்கு வழியென்னவென்பதை மாருதியோசிக்கவில்லையோ) எந்த பரயோஜனத்திற்காகப் புதரர்களைப் பெறுகிறானோ, எந்தக் காரயம் இப்பொழுது செய்யவேண்டியதோ அதற்கு இதே ஸமயம் வாலிக் குச் செய்யவேண்டிய உத்தரக்ரீயைகளை அங்கதனால் நடத்து முதலில் அவருக்குத் தஹன ஸமஸ்காரங்களைச் செய்து, பிறகு அங்கத்தனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்

செய உன் புதரன் ஸ்ரீமஹாஸனத்தில் உட்காரந்து ராஜ்யபாலனஞ் செய்வதைப் பார்த்தால் நீ துக்கத்தை மறந்து ஸந்தோஷிப்பா” யென்று ஆஞ்ஜநேயா தேற்றினா.

அதைக் கேட்டும் தாரை துக்கநதீராமல் மாருதியைப் பார்த்து அங்கதனைப்போல எண்ணிறந்த புதராகனே ஒரேகாலத்தில் பாப பதைவிட வீரசிகாமணியான என பராணநாயகனுடைய தேஹத்தை ஒருதடவை தழுவுவதே எனக்கு மிகுந்த ஆனந்தத்தையும் பெருமையும் கொடுக்கும். என பாததாவுக்கு உதரகாரியைகளைச் செய்ய வாவது அங்கதனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யவாவது எனக்குச் சக்தி யில்லை அவனுடைய சிறிய தகப்பனை ஸுகரீவனே இனி மேல் நடக்கவேண்டிய யாவற்றையும் கவனிப்பான். தகப்பனிலலாத குழந் தைக்குச் சிறிய தகப்பனே ஆதரவு. தாய் எனன செய்ய முடியுமா? ஆகையால் அங்கதனைப்பற்றி இப்படி ஆலோசிக்கத் தகாது. என பராணநாதனைச் சோரதிருப்பதைக் காட்டிலும் இவவுலகத்திலாவது வேறு உலகத்திலாவது எனக்குக் கதியில்லை. ஆகையால் சதருக்களை எதிர்த்துப் பின்வாங்காமல் யுத்தஞ்செய்து வீரஸவாக்கத்தை அடை ந்த அநத மஹானுபாவன படுத்திருக்குமிடத்திலேயே நானும் உயி ரை விடுவது நல”மென்றாள்.

ஸாக்கம் 22.

வாலி தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்குப் புத்திமதி
சொன்னது.

ராம பாணததால் அடிப்படடு பரக்கையற்ற வாலியை இறந்தா னென்று நிச்சயித்தது, ஹனுமான் அவனுக்கு உதரக்காரியைகளைச் சீக ரம் நடத்தவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் தைவ வசத்தால் அநத வான்ரராஜன மூசை தெளிந்தது, குறையிருடன் மெதுவாய் மூசை விட்டுக்கொண்டு நான்கு புறங்களிலும் மெள்ள மெள்ளப் பார்த்துத், தனதகு ஸமீபத்தில் ஸுகரீவனும் அவனுக் குப் பின் அங்கதனும் நிற்பதைக் கண்டு, ஜயசாலியான ஸுகரீவனை அழைத்து அதிக பரியததுடன் தெளிவாய்ப் பின்வருமாறு உப தேசித்தான். “தமடி, ஸுகரீவ! நான் உன்னை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தி உன் பாயையையும் அபஹரித்தேன். என காமவசத்தால்

புத்தி மயங்கி அப்படிச் செய்யுமாடியாயிற்று. தலைவிதி எவனையும் தன வழியில் இழுக்கும்ல்லவா? ஆகையால் என்னைப் பாபியென்றும் கெட்டவனென்றும் எண்ணாதே. நாமிருவரும் அநயோநயமாய் ஒத்து வாழ்ந்து இந்த ராஜ்யத்தை ஆளவேண்டுமென்று தைவத தால் விதிக்கப்படவில்லை. அது மாறுமா? நான் அதிசீகரத்தில் இறப்பேன். நீ ஸகலவானரர்களுக்கும் அரசராய் இந்த ராஜ்யத்தை ஆளக் கடவாய் உயிரையும் ராஜ்யத்தையும் எல்லையற்ற ஐசவாயத்தையும் வாலி ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாதவென்ற களங்கமற்ற கீர்த்தியையும் ஒரு கூண்டத்தில் விடப்போகிறேன். வானராதிபதியே! இந்த ஸமயத்தில் நான் உனக்குச் சொல்லும் வாதத்தைக்கூட நன்றாகக் கவனித்து எப்படியாவது நிறைவேற்ற வேண்டும். இதோ பா, என குழந்தை ஸகல ஸுகங்களுக்கும் அனுபவிக்கத் தகுந்தவன், ஸுகமாய வளர்க்கப்பட்டவன், பாலன், ஆனாலும் பெரியோர்களுக்குரிய புத்தியையும் யோசனையுமுடையவன், என பராணைக்காட்டிலும் எனக்கு பரியமானவன். கண்ணுங்கண்ணீருமாயப் பூமியில் கிடந்து தரிகிறதைப் பார்த்தாயா? நான் இல்லையென்ற குறையைக் காட்டாமல் ஸகல விதத்திலும் அவனைக் காப்பாற்றி உன் புத்ரனைப்போல பாவித்து அவனுடைய இஷ்டங்களைப் பூர்த்திசெய். அவனுக்கு வேண்டிய ஸகல பதார்த்தங்களையும் கொடுக்கவேண்டியவன் நீயே. சதருக்களிடத்திலிருந்து காப்பாற்றவேண்டியவனும் நீயே. “நான் சதருவின் புத்ரனாகையால் என்னைக் கொன்றுவிடுவானோ? ராஜ்யத்திலிருந்து தூர்த்திவிடுவானோ? அவமானஞ் செய்வானோ”வென்று அவன் பயப்படுவதற்குக் காரணமில்லாமல் நீ நடந்துகொள்ள வேண்டியது. நான் அவனிடத்தில் வைத்த பரீதியை ரூபகப்படுத்திக் கொண்டு, நான் இல்லாத காரணத்தால் அதைவிட ஆயிரமடங்கு பரீதியுடன் அவனை நடத்தவேண்டியது. இவன் தாரைக்குப் பிறந்தவன், ஸகல ஐசவாயங்களும் பொருந்தினவன், பராகரமத்தில் உனக்கு ஸமமானவன், நீ ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தஞ்செய்கையில் உனக்கு முன்னின்று அவர்களை வதஞ்செய்கான். என புத்ரனென்பதற்குத் தகுந்தபடி இவன் யுத்தகளத்தில் ஆச்சரயகரமான வீர கிருத்யங்களைச் செய்வான்.

இதோவிருக்கும் ஸுகேஷண புத்ரியான தாரை, ஸுகேஷமமான விஷயங்களை அறிந்து நிச்சயிப்பதில் மிகுந்த திறமைபுள்ளவள். வருங் காராயங்களை அறியக்கூடிய சகுன சாஸ்தரத்தில் நன்றாகத் தோந்தவள். இவள் ஆலோசித்துச் செய்யலாமென்று சொன்ன

னதை ஸந்தேஹப்படாமல் உடனே செய்யவேண்டும் தாரையின் வாததை ஒருநாளும் பழுதாகாது ராகவனுக்கு நீ பரதிகளைச் செய்தபடி அவருடைய காயத்தைச் சீகரமாக வஞ்சனையிலாமல் செய்து முடிக்கவேண்டியது. செய்யாவிட்டால் அநாமததிறகு ஆளாவாய். ராமன் உன்னை அழித்துவிடுவார். இதோ என கழுத திலிருக்கும் தங்க ஹாரத்தைப் பெற்றுக்கொள் தேவேந்தரனுடைய அருளால் இதில் அடங்கியிருக்கும் காரதியும் சகதியும் நான் இறந்துவிட்டால் இதிலிருந்து விலகிவிடும் ஆகையால் நான் உயிருடனிருக்கும்பொழுதே இதைப் பெற்றுக்கொள்” என்று வாலி மூலா பரீதியுடன் சொன்னதைக் கேட்டு, ஸுகரீவன் ஸந்தோஷமற்று, ராஜமாவால் பிடிக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பமே மறுபடியும் துக்கத்திற்கு ஆளான சோகஸாகரத்தில் மூழ்கினான் வாலியின் உபதேசத்தை மனவில வாங்கிக்கொண்டு யுகதமென்று நிச்சயித்துக் கோபநதணிந்து, அவன் கொடுத்த தங்க ஹாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான். வாலியும் அதைப்பார்த்து ஸந்தோஷித்தான். (தனக்கு எவ்விதத்திலும் நேரில் கெடுதி செய்யாத வாலியை ராமன் ஸுகரீவனுடைய கக்ஷியை மாதரம் கேட்டு, அநாமமாகக் கொன்றான் தன் ராஜ்யத்தையும் பாபையும் தானிருக்கும்பொழுதே ஆழ்ந்து யோசிக்காமல் அபஹரித்து, தன்னைக் கொல்வதற்காக ராமனைச் சரணமடைந்து, தூண்டிவிட்டுக் கொல்லுவித்த ஸுகரீவனுடைய குற்றங்களையும் தரோஹத்தையும் வாலி மன்னித்தான். விரோதத்தை மறந்தான். தானிருக்கும்பொழுதே அரசனாக நியமித்தான். தன் சகதிக்கு ஆதாரமான மாலையைக் கொடுத்தான். அவனை நம்பித் தன் பாரையையும் புதரனையும் அவன் கையில் ஒப்புவித்தான். தன்னைக் கொன்ற ராமனுடைய காயத்தை முடித்துக்கொடுக்கும் படி எச்சரித்தான் இதை யோசித்தால் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் வாலியே உத்தம புருஷனென்று பக்தப்பாதியில்லாதவர்கள் ஒப்புக் கொள்வார்கள். ராவணன் இந்த வகைகளில் ஒன்றையாவது நடத்திக் காட்டவில்லை.)

பிறகு தான் தேஹத்தை விட்டுப்போவதற்கு வித்தமாள் அங்க தன் ஸமீபத்தில் நிற்பதைப் பார்த்து, அவனை அழைத்து பரியத்துடன் “நான் இறந்தபிறகு எக்காலத்தில் எவ்விடத்தில் எது செய்ய வேண்டியதோ, எது செய்யத்தகாததோ அதைநன்றாக அறி. யஜமானன் பரீதியுடன் சொல்லும் வாதத்தைக்கேட்க கேட்டு ஸந்தோஷிப்பதுபோல கடுமையான வாதத்தைகளையும் பொறுத்துக்கொள். ஸுக

துக்கங்கள் நேரும்பொழுது மனங்கலங்காமல் அவைகளை அனுபவி
எப்பொழுதும் ஸுகீவனுக்கு உட்பட்டு நட நான் உன்னை மிகவும்
செல்வமாக வளர்த்து வந்தேன் நீயும் இதுவரையில் நடந்தபடி
இனிமேலும் நடந்துவந்தால் ஸுகீவன் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டான்
அவனுடைய சதருக்களோடும் அவர்களுடைய மிதரர்களோடும்
சேராதே இந்தரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு யஜ்மானனுடைய
கேஷமதையே நாடினவனாகி, ஸுகீவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டு நட. எவ
னுடனும் அதிகமாகப் பழகுவதும் பழகாமல் தனித்திருப்பதும்
பிசுகு. ஆகையால் இரண்டிலும் மிதமாக விரு”வென்று ஹிதத்தை
உபதேசித்துப், பாணத்தின் வேதனை பொறுக்க முடியாமல் கண்கள்
சுழல், பல்கள் பயங்கரமாக வெளிப்பட வாலி அந்தத் தேகத்தை
விட்டு உத்தமகதி யடைந்தான்.

அதைக் கண்டு வானராகளும் தலைவர்களும் வாய்விட்டலறிஞா
கள். “வானர சரேஷ்டரான வாலி இன்று ஸவாககத்திற்குப் போன
தால் கிஷ்கிந்தையும் அதைச் சுற்றியிருக்கும் தோட்டங்களும் மலை
களும் சூன்யமாயின. ஸகல வானரங்களும் காரதியற்றார்கள். அவரு
டைய பராகரமத்திற்குப் பயந்த காடுகளும் ஓடைகளும் எப்பொழு
தும் புஷ்பித்துக்கொண்டிருந்தன. இனி அப்படி யா செய்யப்போகி
றா? முன்னொரு காலத்தில் கோலபனென்ற கந்தாவன் இங்கேவந்து
வாலியை யுத்தத்திற்கு அழைத்தான். அந்த மஹா வீரனுடன் இரவு
பகல் ஒரு நிமிஷங்கூட ஓயாமல் வாலி பதினைந்து வாஷங்களவரை
யில் கோரயுத்தஞ்செய்து அந்தத் துஷ்டனைக் கொன்றான். எங்க
ளுக்கு ஒருவரிடத்திலிருந்தும் பயமில்லாமல் காப்பாற்றிவந்த மஹா
வீரன் எப்படிக் கொல்லப்பட்டான்”ெனன்று கதறிகொண்டு, காட்டி
லுள்ள பசுக்கள் தங்கள் தலைவன் லிமஹத்தால் கொல்லப்பட்டால்
எப்படித் தபிக்குமோ அப்படிச் சகதியற்றுத் தபித்தார்கள். உயி
ரிழந்த தன் கணவனுடைய முகத்தைத் தாரை நெடுநேரம் உற்றுப்
பார்த்துத், துக்க ஸமுதரத்தில் ஆழ்ந்து, வனத்திலுள்ள பெரிய
மரத்தை இளங்கொடி தழுவிகொண்டிருப்பதுபோல வாலியை
அணைத்துக்கொண்டு பூமியில் சாய்ந்தான். (வாலி ராமனோடும் ஸுக
ீவனோடும் அங்கத்தனோடும் பல விஷயங்களைப் பேசினவன் தன்
உயிராக்குயிரான தாரையிடத்தில் ஏன் ஒரு வாரத்தைக்கூடச் சொல்ல
வில்லை?),

தாரையின் ப்ரலாபம்

மரணமடைந்த தன் பாததாவின முகத்தை முதத்தமிட்டுத் தாரை மஹா பரேமையுடன் அவனைப் பார்த்து “நாத! என வார்தையைக் கேளாமல் தாங்கள கல்லும் புழுதியும்! நிறைந்த இரத வெறுந தரையில் விழுந்தது கிடக்கும்படி நோந்ததே எனனைவிட இரதப் பூமியே தங்களுக்கு பரியநாய்கியென்று தெரிகிறது. எனக்கு எதிரில் அவனை அணைந்துக்கொண்டு எனனுடன் பேசாம லிருப்பது நயாயமா? மஹாவீர பிறா நினைப்பதற்குரிய கார்பந் களைச் செய்யத் துணியும் பராக்ரமசாலி? தங்களால் பலதடவை அடித்துத் துரத்தப்பட்டு உயிர் தப்புவதற்குப் பயந்தோடின ஸுக்ரீவனுடைய கையால் தாங்கள் அபஜயமடையவேண்டுமென்று விதித்திருந்ததோ? அந்த ஸுக்ரீவனே இப்பொழுது மஹா பராக்ரமசாலி யென்று கொண்டாடப்படுகிறான். என்ன ஆச்சாயம்! மஹா பலசாலிகளான வானர வீரர்களெல்லோரும்த் தங்களைச் சூழ்ந்து நிற்கிறார்கள்.

அவர்களும் தங்களுடைய அருமைக் குழந்தையான அங்கத னும் நானும் தீனமாகக் கதறுவது தங்களுடைய காதில் விழவில் லையோ? இதுவரையில் தங்களை எதிர்த்துவந்த ஸகல சதருக்களையும் ஐயித்த இங்கேயே தாங்கள் அபஜயமடைந்து இறக்கவேண்டு மென்று தங்களுக்கு விதியிருந்ததோ? பாம்பாடிகுப் பாம்பால் ம்ரணம் கிடைப்பதுபோல, யுத்தத்தில் பரியமுள்ள தங்களுக்கு யுத் தத்தாலேயே மரணம் நோந்தது. தர்மயுத்தஞ் செய்யும் மஹானு பாவா! யுத்தத்தில் விசேஷ பரீதியுள்ளவரே! என்னுயிரைவிட எனக்கு பரியமானவரே! தாங்களும் இதுவரையில் எனனைப் பெரு மையாக வைத்துக் காப்பாற்றி இப்பொழுது அநாதையாக விட்டுப் போக மனம் வந்ததோ? விவேகியானவன் தன் பெண்ணைச் சூர னுக்கு மனைவியாகக் கொடுக்கக்கூடாது சூரனான தங்களுக்கு நான் மனைவியாகி, இந்தக் கதியை அடைந்து விதவையாகி, ஸகல விதத்தி லும் கெட்டதைப் பார்த்தால் தெரியாதா? என மானமும் அழிந்

தது, நல்ல கதியும் ஸுகமும் நாசமாயின, எல்லையற்ற துக்க ஸமுத்
ரத்தில் மூழ்கினேன என கணவன மரணமடைந்து கிடப்பதைக்
கண்டும் என ஹிருதயம் வெடிக்கவில்லையே பாயையால் செய்யப்பட
டதோவென்று தோனுகிறது தாங்கள் எனனைக் கைப்பிடித்த
கணவன, ரக்ஷகா, மிதரா, என அனபிறகுடையவா, சூரா, புத்தத
தில் புகழ் பெற்றவா, தாங்கள் இறந்தும் நான் உயிரோடிருப்பதும்
என்ன கொடுமை! ஒரு ஸதரீ பல புதராகளைப் பெற்றாலும், தன
நான்யம் முதலிய ஸகல ஸௌக்யங்கள் வாயந்திருந்தாலும் கண
வனை இழந்தால் விதவையென்று ஜனங்களால் நிரதிக்ஷப்படுவாள
ல்லவா? இரதரகோபத்தைப்போல சிவந்த பட்டால் மூடப்பட்ட
சயனத்தில் ஸுகமாகப் படுத்திருப்பதைப்போல, தங்கள் தேஹத்தி
லிருந்து பெருகும் ரகத்ததில் கிடந்து புரளுகிறீர்களே! தங்களு
டைய சரீரம் முழுவதும் ரகத்ததாலும் புழுதியாலும் பூசப்பட்டிருப்
பதால் என்னிஷ்டப்படி தங்களை ஆலிங்கனஞ்செய்ய முடிய
வில்லையே ராமன ஒரே பாணத்தால் ஸுகரீவனுடைப் பயத்தை
நீக்கினான் அவனுக்கும் தங்களுக்குமுள்ள கொடிய பகை தீரந்து,
அவனுடைய மனோரதம் நிறைவேற்றறல்லவா? தாங்கள் இறந்தும்
தங்களைப் பாத்தாக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர அணையமுடியாமல்
தங்கள் ஹிருதயத்தில் பாயந்திருக்கும் ராமபாணம் எனனைத் தடுக்க
கிறதே”யென்று புலம்பினான்

அதைக் கேட்டு நீலன் மலைக்குறையிலிருக்கும் மஹா ஸர்ப்
பத்தை வெளியில் இழுப்பதுபோல, வாலியின் மாபைத் தைத்த
ராமபாணத்தைப் பிடுங்கி யெடுத்தான் அஸ்தகிரியில் ஸாயங்காலத்
தில் ஸூர்யன் பரகாசிப்பதுபோல, அந்தப் பாணம் தேஜஸால் ஜவ
லித்தது. மலையிலிருந்து காவியடிந்த நீர்த்தாரைகள் பெருகுவது
போல, வாலியின் தேஹத்திலிருந்த காயங்களிலிருந்து ரக்த வெள்
ளம் தாரை தாரையாக விழுந்தது. பிறகு தாரை வாலியின் தேஹத்
தில் படிந்திருந்த புழுதியையும் ரகத்ததையும் தன் கண்ணீர் வெள்
ளத்தால் நனைத்துக் கழுவினான். ஸகல பராணிதனும் நடுங்கும் பராக்
ரமமுள்ள தன் பாததா தேஹமெங்கும் காயம் பட்டு ரக்தம் பெரு
க்க கிடப்பதைக் கண்டு தாரை ஸமீபத்தில் நின்ற அங்கத்தைப் பா
த்துக் “சூழந்தாய்! உன் பிதா அனுபவிக்ஷம் கோரமான மரணவஸ
தையைக் கவனித்துப்பாரா அவருக்கும் ஸுகரீவனுக்குமுள்ள
தீரப் பகையென்ற பாபம் இப்பொழுது பயனைக் கொடுத்தது. பால்
ஸூர்யனைப்போல பரகாசிக்கும் தேஹத்தையுடைய உன் பிதா

இதுவீரையில் இந்த ராஜயுக்தில் மிகுந்த கீர்த்தியுடன் ஆண்டுவந்த நமமெல்லோரையும் குறைவின்றி ரக்ஷித்து இப்பொழுது யமலோகத்திற்குப் போகிறா. அவரை நமஸ்காரஞ் செய்' என்றாள்.

உடனே அங்கதன் எழுந்த தன் அழகான கைகளால் வாலியின் பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்து “நான் அங்கதன், அபிவாதனஞ் செய்கின்றே”னென்றான் அப்பொழுது தாரை வாலியைப் பார்த்து “பரண நாயக! தங்கள் குழந்தை அபிவாதனஞ் செய்வதைப் பாக்கவிலையா? தீரககாபுஸையுடையவனாயிருவென்று எப்பொழுதும்போல அவனை ஆசீர்வதிக்கக்கூடாதா? காட்டில் சிங்கத்தால் அடிப்பட்ட காணையைச் சோரந்த பசுவும் கன்றும் கதறுவதுபோல நானும் அங்கதனும் தங்களைச் சோரந்து கதறுகிறோமே யுத்த பூமியென்ற யாகசாலையில், யுத்தமென்ற யாகத்தைச் செய்து முடித்து, ராமபாணமென்ற தீரத்தத்தில் அவபிருதஸ்நானஞ்செய்கிறீர். யாகஞ் செய்பவர்கள் பதனியை விட்டு ஒண்டியாக அப்படி ஸ்நானஞ் செய்ய எந்த சாஸ்தரத்தில் விதித்திருக்கிறது? யுத்தத்தில் தங்களுடைய பராகரமத்தை மெச்சித் தேவேந்தரன் தங்களுக்குக் கொடுத்த தங்க ஹாரத்தைக் கழுத்தில் காணவில்லையே. ஸ்ராயன் மறைந்துவிட்டாலும் அவருடைய பரகாசம் மேருமலையை விட்டு விலகாதுபோல தாங்கள் உயிரிழந்தும் ராஜலக்ஷ்மி தங்களை விட்டு விலகவில்லையே. நான் தங்களுக்குச் செய்த ஹிதோபதேசத்தைத் தாங்கள் கைக்கொள்ளாமற் போனீர்கள் தங்களைத் தடுக்க என்னால் முடியவில்லையே தாங்கள் யுத்தத்தில் இறந்தவுடன் நானும் என புத்ரனும் தங்களுடன் இறந்தோம் என அழகும காரதியும் ஒழிந்து விதவையானே”னென்று கதறினாள்.

ஸாகம் 24.

ஸுதீர்வன் துக்கித்தது.

(ராம தாரா ஸம்வாதம்)

இப்படிச் கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருகத் தாரைச் சோக ஸமுத்ரத்தில் ஆழந்திருப்பதை ஸுகீர்வன் கண்டு, தன் தமயன் மரணமடைந்ததைப்பற்றிச் சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அடைந்

தான் கண்ணீர் பெருகத் தன் மந்தரிகளுடன் ராமனுடைய ஸம் பத்தில் சென்று, அவர் கோதண்டத்தின்மேல் ஓய்ந்தார். சாயந திருப்பதையும் மஹா ஸாப்பங்கள் போன்ற பாணங்கள் அவருடைய முதுகில் கட்டியிருக்கும் அம்பறையிலிருந்து ஜவலிப்பதையும் ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களாலும் கீர்த்தியாலும் அவர் வீரனாகுவதையும் கண்டு “ஸவாமி! தங்களுடைய பரதிகளுடைய நிறைவேற்றி நீங்கள் தங்களுடைய மஹிமையால் எனக்கு ராஜ்யம் கிடைத் தது. எனக்கு உயிரோடிருப்பதிலும் போகங்களை அனு பவிப்பதிலும் சொல்லமுடியாத வெறுப்புண்டாயிருக்கிறது. ராஜமஹிஷியான தாரை துக்கத்தால் தபிக்கிறாள், நகரத்து ஜனங்கள் வாய்விட்டலறுகிறார்கள், அங்கத்தன் பிழைப்பா னோ மரணமடைவானோவென்று தெரியவில்லை எனனுடன் பிறந்த வனும் இறந்தான் இனி இந்த ராஜ்யத்தால் எனக்கென்ன பரயோ ஜனம்? என்னைக் காரணமில்லாமல் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தினதா லுண்டான கோபத்தாலும் அவனுடைய கடுமையான வார்த்தைகளைப் பெறுகுகாததாலும் அவன் என பாராயை அபஹரித்ததாலும் அவனைக் கொல்லுமபடி தங்களைப் பராததித்தேன். அவன் கொல் லப்பட்ட பிறகு என மனஸ் தீவரமான துக்கத்தை அடைகிறது. இவனைக் கொன்று மூன்று லோகங்களையும் அடைவதைக் காட்டி லும் ரிசயமுகப் பாவத்ததில் கஷ்டங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு வலிப்பது சரேஷ்டமென்று தோன்றுகிறது. (அராஜகனைக் கௌர வர்களைக் கொல்வதற்கு முன்னமேயே இப்படி வருந்துகிறான் ஸுக ரீவனோ வாலியைக் கொன்ற பிறகு வருந்துகிறான் இது நிஜ மான வருத்தமென்று தோன்றவில்லை) இந்த மஹாதமா ஸகல கார யங்களையும் யோசித்துச் செய்வதில் விவேகியானதால், “ஸுகரீவ! உன்னைக் கொல்ல இஷ்டமில்லை உன்னை உயிருடன் விட்டேன். உன் கொழுப்பை மாத்ரம் அடக்கினேன் உனக்கிஷ்டமான விடத் திற்குப் போ”வென்று அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் அவனுடைய புத்திக்கும் ஆசாரத்திற்கும் தகும. அப்படிப்பட்டவனை நான் இரக்க மில்லாமல் கொன்றது என ஸ்வபாவத்திற்குத் தகும. இவனைக் கொன்றதால் அடையும் ராஜ்யத்திற்கும் அதினுலுண்டாகும் பச்சா தாபத்திற்கும் பேதத்தை ஆலோசிக்காமல், காமத்திற்குப்பாட்டு, மஹா குணவானான ஸஹோதரனை எவன் கொல்லத் துணிவான்? இவன் மஹாதமாவானதால் அதற்குத் தகுந்தபடி என்னைக் கொல்ல இஷ்டப்படவில்லை, நான் துராதமாவானதால் இவனைக் கொல்ல ட்டனபட்டேன், யுத்தத்தில் விருக்டங்களாலும் பாறைகளாலும்

நான் அடிபட்டுக் கதறுகையில் என்னை ஸமாதானஞ் செய்து, 'இனிமேல் என்னை எதிராகாதே'யென்று சொல்லிப் போகவிட்டான் அவனுக்குள்ள ஸ்லோதர விசுவாஸத்தையும் உததம் ஸவபாவதையும் ராஜதம்மத்தையும் காப்பாற்றிக்கொண்டான். நான் அவனைக் கொன்று எனக்குள்ள கோபத்தையும் பேராசையையும் குரங்கின ஸபாவத்தையும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டேன் முன்காலத்தில் தவஷ்டாவின் புத்ரனான விசவருபனை இந்தரன கொன்று மஹாபாபத்தை ஸமபாதித்ததுபோல, நானும் என ஸ்லோதரனைக் கொன்று மஹாபாபத்தை ஸமபாதித்தேன் இதற்கு எல்லையிலை, ஸாதுக்கள் இதை மனஸாலும் நினைக்கமாட்டார்கள், இப்படிப்பட்ட செய்கையில் எவனுக்காது விருப்பமுண்டாகுமா? இதை வெறுக்காதவனுண்டா? மஹா பாபிகளாகட்ட இப்படிச் செய்ய நினைப்பார்கள், பயந்து விலகுவார்கள், இதனால் வரும் லாபத்தையடைய விரும்பார்கள். இந்தரன தான் செய்த பாபத்தை நான்கு பாகங்களாகப் பிரித்துப் பூமி, ஜலம், விருக்ஷங்கள், ஸ்த்ரீகளுக்கு முறையே கொடுத்தான். அவர்களும் தங்களுக்கு வேண்டிய வரங்களை அவனிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொண்டு அதை ஒப்புக்கொண்டார்கள். கேவலம் குரங்கான என பாபத்தை யா ஒப்புக்கொள்வார்கள்? நான் எவருக்கு எந்த வரங்களைக் கொடுக்கமுடியும்? வாலி இந்தரனின் தாரை அங்கதன முதலியவர்கள் பிழைத்திருக்க மாட்டார்கள். இப்படிச் குலத்தை அழித்த மஹாபாபியான எனக்கு இந்த பரஜைகள் செய்யும் மாயாதை முற்றிலும் தகாது, யுவராஜாவாயிருப்பதற்குக்கூட யோகபதையிலை, இந்த ராஜ்யத்திற்கு அரசனாயிருப்பதைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? நான் செய்த பாபம் எல்லோரும் நிரதிக்கத்தக்கது, அலபமானது, ஸகல ஜனங்களும் எறிந்துவிட்டது இந்தக் கோர கிருதயத்தைச் செய்தபிறகு, பெரு மழையால் ஜலம் பள்ளத்தாக்கில் தங்கிப் பெருகுவதுபோல, சோகம் வரவரப் பெருகி என்னை அழுததுகின்றது. ஸ்லோதரனைக் கொல்வதென்ற வாலையும் பின்புத்தையும் ஸந்தாபமென்ற துதிகை கண தலை தந்தங்களையுமுடைய பாபமென்ற மதயானை ஆற்றங்கரையை இடித்துத் தள்ளுவதைப் போல என்னை இடித்துத் தள்ளுகிறது. அகனியில் உருக்கப்பட்ட தங்கத்தைக் களிமடி விட்டு அகலவது போல, என மனவிலுள்ள விவேகம் நான் செய்த பாபத்தைப் பொறுக்காமல் என்னை விட்டு அகலுகின்றது எனனுடைய கரூர கிருதயத்தாலும் அங்கதன படும துக்கத்தாலும் வானரங்களெல்லோரும் உயிரிழந்த வாக்ஷோப போல காணப்படுகிறார்கள். உததம் குணங்களையும் ஆசா

ரதையுமுடைய புதராகள உலகத்தில் கிடைப்பது ஸுலபமாயிருக்கலாம் ஆனால் இந்த அங்கத்தின்ப போன்ற புதரன் கிடைப்பதரிது அருமையான ஸ்ரேஷ்டரன் கிடைக்கும் தேசமுண்டோ? அங்கதன பிழைத்திருந்தால் அவனைக் காப்பாற்றுவதற்காக தாரையும் பிழைத்திருப்பாளா, அவன் இறந்தால் தாரையும் துக்கத்தால் இறப்பாளா. இது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் ஆகையால் நான் நெருப்பில் விழுந்தது என தமயனையும் புதரனையும் சேருவேன் இந்த வானர வீரர்கள் தங்களுடைய ஆகைஞ்சுபடி லீதையைத் தேடிக்கொண்டு வருவார்கள் நான் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் தங்களுடைய காயம் நிறைவேறும் நானே மஹாபாபி, குலத்தை அழித்தவன், பிழைத்திருக்கத் தகுந்தவன்ல்ல. ஆகையால் நான் நெருப்பில் விழுமபடி அனுமதி கொடுக்க வேண்டு”மென்று தீனமாக பராததித்தான். (இப்படியே விபீஷணனும் ராவணன் இறந்தவுடன் துக்கத்தான் பிறகு அவன் துஷ்டனென்றும் அயோக்யனென்றும் நினைத்தது அவனுக்கு உத்தரகரியைக்களைச் செய்யமாட்டேனென்றான். காரணமென்ன?)

தன்னை அண்டினவாகலின் காயத்தைத் தவிர ராமனுக்கு வேறு காயமுண்டா? வாலி எனக்குச் சதருவென்று ஸுகீரீவன் சொன்னவுடன் வாலியைத் தன் சதருவாக எண்ணி உடனே கொன்றா. அப்படியே அவன் துக்கந் தாங்காமல் கண்ணாங்கண்ணீருமாகத் தீபிப்பதைக் கண்டு, தான் இகழ்வாகு வமசத்தில் பிறந்த ராஜசரேஷ்டனாலும் அவன் கேவலம் குரங்காலும், தானும் கண்ணாவிடமிசு சற்று நேரம் மனங்கலங்கினா அப்பொழுது தாரை துக்கம் மிகுந்து அழுதுகொண்டு தன்னை அடிக்கடி பாப்பதைக் கண்டு, பொறுமையில் பூமிதேவிக் கு ஸமானந்தம் ஸகல லோகரக்ஷகருமான ரகுநாதன் அவளுடைய சோகத்தை நீக்க அவளருகில் போனா. அவா வருவதைக் கண்டு பரதான் மந்தரிகள், வாலியை அணைத்துக்கொண்டு படுத்திருக்கும் தாரையை வானர ஸந்தீதளால் எழுந்திருக்கச் செய்தார்கள். அவள் திருமதிப்பாத்தது, ராகவன் கோதண்டபண்ணியாகக் கோடிஸூரியனைப்போல தன் தேஜஸ்ரீல ஜவலிப்பதையும், ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களால் நிறைந்து விளங்குவதையும் கண்டாள் மிரண்ட மானகுடடியைப் போல கண்களையுடைய தாரை, செந்தாமரைக் கண்ணான அந்தப் புருஷோத்தமனை அதுவரையிலும் பாக்காவிட்டாலும், இகழ்வாகு குலதிலகரான ராமன் இவரேயென்றும், வாலியைக் கொன்ற

மஹாவீரன் இவரேயென்றும், அங்கதனால் வாணிககப்பட்ட மஹா புருஷன் இவரேயென்றும், ஸகல கலயாண குணங்களும் பொருந்தின மஹானுபாவரென்று எல்லோரும் கொண்டாடினவா இவரேயென்றும் அறிந்தாள். விதவானே விதவானே அறிவான அழகிய கண்களையுடைய தாரை ராமனுடைய கண்களை முதலில் கவனித்தாள் சோகத்தால் தேற்றம் நடுங்க மிகவும் வருந்தி மூாசசை அடைந்துகொண்டு அவள் பராகரமத்தில் மழைநதரனை ஒத்தவரும் ஒருவராலும் நெருங்கமுடியாதவரும் மஹானுபாவருமான ராமனுடைய ஸமீபத்தில்போனால் ஒரேபாணத்தால் தன் பாததாவைக்கொன்ற ரணதீரனை வாயார வையவேண்டுமென்று தேற்றமெங்கும் கோபத்தால் துடித்தது ஆனால் அவருடைய எதிரில் நிற்கும் மஹிமைபால கோபமும் வரவர நீங்கிற்று சுத்த ஸ்வபாவம் மேலிட்டது, நிரதிக்கப் புகுந்த வாயால் ஸதோதரஞ் செயய ஆரம்பித்தாள்.

“நான் மேலே சொல்லும் கலயாண குணங்களுக்குத் தகுந்த இருப்பிடம் நீயே ‘இந்த மஹாபுருஷன் நான் அறிவேனென்று சொல்லத் தொடங்கின வேதம், யா அறிவாரென்று முடித்தபடி, நீ வேத புருஷனாலும் அளவிடக் கூடாதவன் அதற்கே தெரியுலாம், ஒருவேளை அதுவும் அறியாமலிருக்கலாமென்று வேதவாக்யத்தின்படி உன்னாலும் அறியக்கூடாத ஸ்வபாவத்தையுடையவன். நாங்கள் பரதயக்ஷமாக உன்னைப் பார்த்தாலும் உன் சக்தியும் மஹிமையும் மனஸால் அளவிடக்கூடாதவை விலகும் கையுமாக இப்பொழுது காணப்பட்டாலும் நீ சங்க சகரத்தைத் தரித்தவன் ஜீவகோடிகளால் ஸுலபமாக அடையப்படும் நிலைமையிலும் உன் ஸ்வரூபத்தை அளவிட முடியாது. ஒண்டியாயிருந்தும், ஸகல ஸாதனங்களும் ஸகல பரிவாரங்களும் கூடியிருப்பதுபோல, மனதிற கெட்டாத ஆச்சாயச்செயல்களைச் செய்கிறாய் உன் குணங்களோ எல்லையற்றவை, எண்ணமுடியாதவை அவை யெல்லாம் உன் சிறிய திருமேனியில் அடங்கியிருக்கும் ஆச்சாயத்தை என்ன சொல்வேன்! பரம ஸாதுவாக, சாந்தமூர்த்தியாக, ஒன்றும் அறியாதவனைப்போல, நிற்கும் உன்னைப் பார்த்து, ராவணன் துந்துபி மாயாவி கோலபன் முதலிய வீரர்களை மடித்த வாலியை ஒரே பாணத்தால் கொன்ற மஹாவீரன் நீயேயென்று சொல்லமுடியுமா? பரமைக்கு விஷயம் பரமேயம், நீயோ அபரமேயன் எப்படியென்றால் பரதயக்ஷம் அனுமானம் ஆகமம் முதலியவைகளால் நன்றாக அனுபவித்துக் கிடைத்த ஞானமே பரமை நீயோ இம்முனவிற்கும் விஷய மில்லாதவன்.

நிதயனாகையால் உனனைக் காலத்தால் அளக்கமுடியாது. எல்லா வஸ்துக்களும் உனக்குச் சரீரமாகையால் வஸ்துவால் அளவிடமுடியாது உன நிதப்பிபூதியில் வைகுண்டத்தில் உனனை அடைய முடியவில்லை யென்று ஜீவகோடிகள் பராததிகதாக்கள் நீ அவதாரஞ் செயது லீலாவிபூதியில் எழுந்தருளியிருக்கும்பொழுதும் உன ஸௌலபயமே அளவிடக்கூடாததா யிருக்கிறது (அடியார்க் கெளரியவன் என்றபடி), பிதிருவாக்ய பரிபாலனஞ் செய்யத் தபஸ்வி வேஷம்பூண்டு வனத்திற்கு வந்தாய் வந்த விடத்தில் விராதன கபந்தன் வாலி முதலியவர்களைக் கொன்றாய். (முன்னிருவரும் ராமனுக்கு அபராதஞ் செய்தவர்கள் வாலி அபபடிப்பட்டவனல்ல). உன எண்ணமும் செய்கையும் ஒருவராலும் அறியக் கூடாதவை.

இது போகட்டும் மனதிற்கும் புத்திக்கும் எட்டாமலிருந்தாலும் இந்தரியங்களால் எட்டலாமென்று பார்த்தால் அதுவும் முடியவில்லை மனதிற்கெட்டாதது தேஹத்திற்கு எட்டுமா? ஸனமாக கத்தில் நடக்காமல் துனமாகத்ததில் நடப்பவர்களால் நீ அடைய முடியாதவன் வாலியைக் கொன்றதால் உனனைச் சித்திக்வேண்டுமென்று வந்தவார்களெல்லாம் உனனைக் கண்டவுடன் நெருங்கமுடியவில்லை. குறுக்கிகளாலும் கேவல தாக்கங்களாலும் உன மஹிமையை அசைக்கவும் முடியுமோ?

இவ்விரண்டு உத்தம குணங்களால் காவமடைந்து வாலியின் ராஜ்யத்தையும் ஸதரீகனையும் அடைய விரும்பி அவனைக் கொன்று யென்று எண்ணினேன். ஆனால் ஸுகரீவனுக்கு இந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கத்தடியால் ஆசையற்றவன், இந்தரியங்களை ஜயித்தவனென்று அறிந்தேன். (கேவலம் பரதிபரயோஜனத்தை அபேக்ஷிக்காமல் ராமன் ஸுகரீவனுடன் ஸ்நேஹஞ்செய்யவில்லை) லோகத்தில் ஒருபுருஷன் ஒரு ஸ்தரீயை ஸந்தித்தால் அவனைப் பாக்காமலிருக்க மாட்டான். இவ்வளவு நேரம் இங்கிருந்து உன்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தும் என்னைக் கண்ணெடுத்தப பாராத விரகதன் நீயே. இந்தரியங்களைக் கண்டபடி சித்தவிடாமல் தனக்குப் பரம மங்களத்தைக் கொடுக்கும் வழியிலேயே போகும்படி பழக்கினவன் நீயே. 'கண்ணிலலாமல் பாக்கிறான், காதிலலாமல் கேட்கிறான், காலிலலாமல் அதிவேகமாக நடக்கிறான், கையிலலாமல் பிடிக்கிறான்' என்ற வேத்த தின்படி இந்தரியங்களை வேண்டாமலேயே எங்கும் எக்காலத்திலும் யாவற்றையும் அறிகிறாய். மனதாலும் ஜயிக்க முடியாத மற்ற இந்த

தரியங்களாலும் நீ எட்ட முடியாதுவன. உன்னைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் இரதரியங்களுக்கு வசப்பட்டவர்கள். இரதரியங்களை வசப்படுத்தினவன் நீ ஒருவனே.

ஆனால் இப்படி வைராக்யமடைந்தவன் நமக்குக் கெடுதி செய்தானே. தாமததிறகுக் கட்டுப்பட்டதவனோடுவென்று எண்ணினேன் உன்னை அண்டினவர்களை ரக்ஷிக்க இப்படிச் செய்தாயென்று அறிந்தேன்.

நீ உத்தமமான தாமததை அனுஷ்டிப்பவன் லோகத்தில் தான் லாபமடையும் பொருட்டு ஒரு காயத்தைச் செய்பவன் தாமிரங்களில் அதமன், தனக்கும் பிறாக்கும் லாபகரமான காயத்தைச் செய்கிறவன் மதயமன், பிறருடைய லாபத்தை உத்தேசித்துக் காயங்களைச் செய்கிறவன் உத்தம தாமிரன் வாணசரம் தாமங்களை ஸரியாய் நடத்துவதால் பரிதியடைகிறவன் தாமிரன், பக்திமாக கத்தால் அடையக்கூடியவன் உத்தம தாமிரன் தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களை ரக்ஷிக்கும் அந்த மஹானுபாவன் நீயே. “குருவே உபாயம், அவரால் அனுசரணிக்கப்பட்டு பரஹ்மலோகத்தை அடைகிற”னென்ற தாமததை யுடையவன் நீயே பிறாக்கு ஹிம்மைச் செய்யாமலிருப்பதே மேலான தாமமென்ற குணம் பொருந்தினவன் தாமிரன். ஆனால் தன்னை அண்டினவர்களுக்கு ஆபத்துகள் நேரும் பொழுது, தான் முன்னின்று காப்பாற்றும் உத்தம தாமிரன் நீயே வருந்தின ஸுகீரீவனை ரக்ஷித்ததால் நீ தாமிரன், பாபத்தைச் செய்த வாலியைக்கொன்று அவனைச் சுத்திசெய்து உத்தம கதி அடைந்ததால் நீ உத்தம தாமிரன்.

உனக்கு யாதொரு அபராதமுஞ்செய்யாத வாலியை நீ மறைந்து கொன்றதால் நீ உத்தம தாமிரனென்று சொல்லத்தகுமாவென்று ஸந்தேஹித்தேன். ஆனால் வாலி உன் பகதனை ஸுகீரீவனுக்குக் கெடுதி செய்தான். மேலும் குரங்கானதால் வேடையாடுவதில் மறைந்து கொல்வது தோஷமல்ல. அரசர்கள் மிருகங்களுடன் எதிர்த்துச் சண்டை போடுவது கொள்கைக் குறைவென்று சொல்லப்படுகிறது ஆகையால் உன் கோத்திக்கு யாதொரு குறையுமில்லை. துரதிருஷ்டியுள்ளவனாகையால் நீ யுக்தாயுதங்களை விசாரித்து எதையும் செய்கிறவன். ஆகையால் உனக்கெதிரில் ஸுகீரீவனுக்கு வாலி யாதொரு அபராதமும் செய்யாததால் ஒரு தடவை வாலியால் ஸுகீரீவன் அபஜெயமடையும்படிச் செய்தாய்

அவ்விருவாகும் பேதந தெரிவதற்கு ஸுகீவனுடைய கழுததில் புஷ்ப மாலையைப் போட்டாய்

உனக்குச் சதருவான வாலியைக் கொன்றபிறகு அவனுடைய பிள்ளை பெண்டு மந்தரி தலைவர்கள் பந்துக்கள் இன்னும் மறறவாக னைக் கொல்வாயென்று எண்ணினேன் ஆனால் நீ அங்கத்தனிடத்தில் காட்டின் பொறுமையையும் பரியதையும் பாத்தால் பூமிதேவியும் உனக்கு டாடல்லவென்று தோனுகிறது ஐம்பது கோடி யோஜனை விஸ்தாரமுள்ள பூமிக்கு எவ்வளவு பொறுமை யிருக்குமோ அவ்வளவும் ஒருவனுன் உன்னிடத்தில் இருக்கிறது வாலியிடத்தில் வைத்த கோபத்தால் உன் கண்கள் இன்னும் சிவந்திருக்கின்றன ஆனாலும் அவனைச் சோதனவாக்களிடத்தில் நீ காட்டின் பொறுமையும் ஆச்சரிய கரமாயிருக்கிறது. இந்தச் சிவப்புநிறம், லீதையைவிட்டுப்பிரிந்த துக்கத்தாலோ ஸுகீவனிடத்திலுள்ள பரியத்தாலோ தெரியவில்லை.

நீ துஷ்டாக்களை ஸமூஹித்து ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதற்காகக் கோதண்டத்தையும் பாணங்களையும் தரித்தவன். மஹா பராக்ரம சாலி, திவ்யமான ஸௌந்தராயமுள்ள அங்கங்களுடையவன். வீணையாட்டாக மனுஷ்யாவதாரம் செய்திருந்தாலும் அதைவிட்டு நினைத்த மாதரத்தில் உன் நித்யமான சுத்த ஸ்தவத்தால் அமைக்கப்பட்ட திவ்ய மங்கள் ரூபத்தை எடுக்கக்கூடியவன்

எந்தப் பாணத்தால் என பாததாவைக் கொன்றாயோ அதே பாணத்தால் எனையும் கொல் நானும் வாலியிருக்குமிடத்திற்குப் போகிறேன் எனனைவிட்டுப் பிரிந்து அவா தனிபாக இருக்கமாட்டா. செந்தாமரைக்கண்ணான என நாயகன் ஸவாககத்திற்குப் போய் அங்கே எல்லாவிடத்திலும் எனனைத் தேடிப் பாப்பாரா. எனனைக் காணாமல் விசுத்ரமான அலங்காரங்களுடன் விளங்கும் அப்ஸரஸ்களைக் கண்டு அவாக்களிடத்தில் கொஞ்சமாவது பரியமவைக்க மாட்டாரா உன் பரிய நாயகியான லீதையைப் பிரிந்து ரிசயமுக பாவ ததில் நீ தனியாகவிருந்து தப்பிப்பதுபோல வாலியும் ஸவாககத்தில் எனனைவிட்டுப் பிரிந்து அனுபவிக்கும் கஷ்டம் உனக்கு நன்றாய்த் தெரியும் ஆகையால் எனையும் கொல் எனனைக் காணாமல் வாலி துக்கப்படுமபடி வைக்காதே.

எனனைக் கொன்றால் உனக்கு ஸதீ ஹதயா தோஷம் நேருமென்று பயப்படாதே இவள் வாலியின் ஆதமாவென

நெண்ணி எனனைக் கொல். அப்பொழுது உனக்குத் தோஷ மில்லை. 'பாத்தாவிற்ருப பாயை பாதி ஆதமா. பாததாவைக் காட்டிலும் பாயை வேறல்ல' வென்ற வேத வாகயத்தினபடியாகம் முதலிய வைதித் கரியைகளில் அனுஷ்டானமும் விளங்குகிறது.

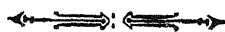
மேலும் இப்படிச்செய்வதால் உனக்கு விசேஷ புண்யமுமுண்டு. ஒருவனுக்குப் பாயாதானம் செய்வதைக்காட்டிலும் மேலான புண்ய மில்லையென்று ஞானிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

மேலும் நீ உததம் தாமிகன். மஹாவீரனான வாலியைக் கொன்றதற்காக ஸுகீவன் படும வருத்தத்தை நீயும் அனுபவிக்கிறாய். நான் சொல்லும் தானத்தைச் செய்தால் வீரனைக் கொன்ற அதாமத்திற்கு பராயசசித்தமாகும். ('எனனை வாலியை விட்டுப் பிரித்த பாபம் தீர மறுபடியும் அவருடன் சேர்த்துவைக்காவிட்டால் உன் பார்வையை நீ மறுபடி அடைந்தாலும் வெகு காலம் அவன் உன்னுடன் இருக்கக்கூடா தென்று சபிப்பேன்'. இந்த வாக்யம் சில மூலங்களில் காணப்படுகிறது. ஆனால் முன் ஜன்மத்தில் பாயா பாததாக்களை அநயாயமாகப் பிரித்த பாபத்திற்காக இப்படி ஸ்தைதையுப பறிகொடுத்ததுத் தபிக்கிராய். இப்பொழுதும் அந்தப் பாபத்தைச் செய்தாய். அதற்குப் பயனாக இனியும் அப்படித் தப்பிப்பாயென்று கருததாகும். இப்படியே ராவணனையும் மந்தோதரியையும் பிரித்ததைக் கவனிக்கலாம். ஆனால் அது ஸ்தைதையு எடுத்துப் போனதற்குத் தண்டனையென்றால் அதில் மந்தோதரி செய்த குற்றமென்ன? வாலி ராமனுடைய பாயையு ராவணனைப்போல் எடுத்திப்போகவில்லையே.) வாலி என்னை வஞ்சிதது இப்படிச் கஷ்டப்படுமபடி விட்டுப்போனான். என்னைக் கொன்று அந்தக் கஷ்டத்தைத் தீர்ப்பது உனக்குத் தர்மமல்லவா? "மஹா புத்திமானும் ஒப்பற்ற ஸௌந்தரதாயத்தையும் ஒருவராலும் எதிர்க்க முடியாத பராக்ரமத்தையுமுடைய வாலியை விட்டு நான் எப்படிப் பிழைத்திருக்க முடியு"மென்று அநேக விதமாய்ப் புலம்பினான். (வாலியைக் கிடைத்தும் மஹாபுத்திசாலியென்று அவனை ஒப்புக்கொண்ட தாரை, வாலியின் காரணங்களுக்குத் தகுந்தபதில் சொல்லாத ராமனுடைய நடத்தையைஒப்புக்கொண்டானென்பதும், வாலியைக் குற்றஞ்சாட்டி ராமனை விஷ்ணுவாக அறிந்தது துத்ததா ளென்றும் காணப்படும் பாகங்கள் நயாயத்திற்கு ஒத்ததில்லையென்று சிலருடைய ஆக்ஷேபம். ராமனைக் கேவலம் ரசவரனென்றும் அவர் எதைச் செய்தாலும் தாமமென்றும் எண்ணும் மதாபிமானி

கள், அவருடைய மனுஷ்யபாவீனையை மறந்து, தாரை இப்படிச் சொல்லுமபடி வாக்யங்களைப் பிறகு சோததாகளென்று மேலூட்டுப் பண்டிதர்களின் கொள்கை.)

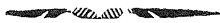
லோகநாதனான அநத மஹாபுருஷனும் அதைக் கேட்டுத் தாரையை ஸமாதானஞ் செய்து அவளுக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்தாரா “வீர சிகாமணியான வாலியின் பாரையே ! நீ இப்படி எண்ணுவது பிசகு ஸகல லோகங்களும் தைவத்தால் விருஷ்டிக் கப்பட்டு அதின் ஸங்கலப்பபடி நடக்கின்றனவல்லவா ? ஸுக துக்கங்கள் நேருவதும் அதன் செயலேயென்று லோகத்தார் சொல்லுகிறார்களல்லவா ? மூன்று லோகத்திலுள்ள பராணிகளும் அதின் வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதை மீறி நடப்பவர்கள் ஒருவரு மில்லை. வாலியால் உனக்குக் கிடைத்த ஸுகத்திற்கு இனி ஒரு பொழுதும் குறைவுநேராது. (இது எப்படி உண்மையாகும்?) உன் புதரனும் யுவராஜாவாக அபிஷேகஞ் செய்யப்படுவான். (இதைத் தாரை முன்பே அலக்ஷ்யஞ் செய்திருக்கிறாள்.) இதுவரையில் நடந்த விஷயங்கள் தைவத்தால் ஏற்பட்டவையே. சூரனுடைய பதனியான நீ, தைவஸங்கலபத்தைப் பற்றித் துக்கப்படலாமா” வென்றா. (இந்த உபதேசம் அவரிடத்திலேயே பயன்படவில்லை.)

அங்கதனுக்கு யுவராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வித்து அவனுடைய சதருக்களை நாசஞ் செய்து அவனுக்கு ஸகல மங்களத்தையும கொடுக்கக்கூடியவரென்று ராமனை அறிந்த, தாரை அவருடைய வார்த்தைகளால் ஸமாதானமடைந்து துக்கத்தை மறந்தாள். (இவ்வளவு பேசின தாரையே வாலி இறந்தானென்று நம்பின பொழுதும் உண்மையாக இறந்த பிறகும் ஸுகரீவனிடத்தில் பரிய பாரையாக இருந்தாள். இது ஸதரீகளின் ஸ்வபாவமென்பதை வாலமீகி இந்த விஷயத்தால் காட்டினாரென்று எண்ணவேண்டும். ஆனால் மந்தோதரி இப்படிச் செய்யவில்லை மந்தோதரி விபீஷணனுடன் இணங்கியிருக்கவில்லை தாரையோ ஸாதாரண ஸதரீ, மந்தோதரியோ விஷ்ணுவால் நிரமிக்கப்பட்டு. அவருடைய அம்சத்தால் விளங்கின ஆதம் ஞானமுடையவள ஆகையால் பதிவரதா தாமதஷ்டத்த தவறவில்லையென்று சிலருடைய கொள்கை.)

ஸர்க்கம் 25.

வாலியின் உத்தர க்ரியைகள்.

பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸுகரீவன முதலிய வானரர்கள் படும சோகததால் தாங்களும் வருந்தினார்கள். ராமன் “நீங்கள் இப்படித் துக்கிப்பதால் மரணமடைந்த வாலிகு யாதொரு நன்மையுமுண்டாகாது ஆகையால் மேல நடக்கவேண்டிய காரியங்களைக் கவனியுங்கள். லோக வழக்கத்தின்படி நீங்கள் அவனுக்காகக் கண்ணீர்விட்டது தகும் தைவ ஸங்கலபத்திற்கு விரோதமாக எவரும் எதையும் செய்யமுடியாது. ஸகல லோகங்களுக்கும் அதே காததா. லோகத்தில் நடக்கும் ஸகல தாமங்களுக்கும் ராசவரனே காரணமும் ஸாதனமுமாகிறார். ஸகல ப்ராணிகளும் அவருடைய ஸங்கலபப்படியே காமங்களைச் செய்கிறார்கள். எவனும் எந்தக் காரியத்தையும் செய்வதற்கும் மறறொருவன் அப்படிச் செய்யும்படி ஏவுவதற்கும் சக்தியற்றவன். எல்லோரும் ராசவரனுக்கு வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். யாவற்றிற்கும் ராசவரனே கதி. அவரும் நமமைப்போல பிறாக்கு உட்பட்டு நடக்கிறதில்லை. தன்னை மீறி நடப்பதுமில்லை அவர் ஒருபொழுதும் அழிவதில்லை. ஒருவனும் அவரை மீறி நடக்கமாட்டான்; அவரே தான் ஏறபடுத்தின் எல்லையை மீறி நடக்காமலிருக்கப், பரதந்தரண ஜீவன் அவருக்கு உட்பட்டிருப்பது ஆச்சரியமா? ராசவரனுக்கு ஒருவன் பந்துவென்பது கிடையாது. பக்தபாதமற்றவா. அவருடைய கிருபையைத் தவிர அவரை வசப்படுத்தும் உபாயம் வேறில்லை. பராக்ரமத்தால் அவரை ஜயிக்கவும் முடியாது. அவருக்கு மிதரனென்பதும் ஞாதியென்பதும் கிடையாது. ஆகையால் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான ராசவரன் ஜீவனுக்கு வசப்படுவாரா? அவனவனுடைய காமத்திற்குத் தகுந்தபடி ராசவரன் ஸகலத்தையும் நடத்துகிறார். இந்த ரஹஸ்யத்தை விவேகி அறிந்தது நமக்கு ராசவரன் எப்பொழுதும் ஹிதத்தையே செய்கிறானென்று நினைக்கவேண்டும். அவருடைய ஸங்கலபப்படி ஸகல புருஷராததங்களும் அநதந்தக் காலத்தில் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. ஆகையால் அதைப்பற்றிக் கொஞ்சமாவது துக்கப்படக்கூடாது.

வாலியும் தான செய்த பாபங்களுக்கு பராயசசித்த ஜபமாக என பாணத்தால மரணமடைந்து சுத்தமான ஸவருபத்துடன், இது வரையில் தான சாஸ்தர விதிப்படி அனுஷ்டித்து வந்த புருஷாததங்களின் பயகை ஸவாககத்தை அனுபவிக்கப் போகிறான். வாலி அடைந்த கதி மிகவும் மேலானது அவ்ணைப்பற்றி விசாரப்படுவது பிசகு. இப்பொழுது செய்யவேண்டியதைக் கவனியுங்க” ளென்றா

பிறகு லக்ஷ்மணன் ஸுகீவணைப் பார்த்து, “மிதர! துக்கத்தை விடு, உதரகரியைக்களைத் தாரை அங்கதாக்களைக்கொண்டு செயவி. சந்தனம் அகில முதலிய வாஸனைக்கடைகள் தயாராகடும் மனம் நொந்திருக்கும் அங்கதனைத் தேற்று. புத்தியைக் கலங்க விடாதே. இந்த ராஜ்யம் முழுவதும் உண்ணைப் பொறுத்திருக்கிறதல்லவா? பலவித மாலைகளையும் வஸ்தரங்களையும் நெய் எண்ணெய் வாஸனை தரவயங்கள் முதலிய பதாராதங்களையும் அங்கதனைக் கொண்டு வரடும். தாரை அதிவேகமாகச் சென்று பலலகைக் கொண்டு வரடும். இப்படிப்பட்ட ஸமயத்தில் காரியங்களைச் சீகர மாய்ச் செய்வது மிகவும் நலம். பலலகைச் சுமப்பதற்குப் பலவான்களாயும் ஸாமாதயமுள்ளவர்களாயும் பழக்கப்பட்டவர்களாயுமிருக்கும் வானரர்களை வருவிக்கவேண்டு”மென்று ஸுகீவனுக்கு உத்திரவு செய்து ராமனுடைய ஸமீபத்தில் வந்து நின்றா.

உடனே தாரை கிஷ்கிந்தைக்கு விரைந்து சென்று, சூரர்களும் தஞ்சைவாக்களுமான வானரர்களால் பலலக்கைக் கொண்டு வந்தான். அது அரசாக்குக்குரிய விமலாஸனம் போடப்பட்டு, விசாலமான ரத்ததைப்போல அமைக்கப்பட்டது. அநேக பக்ஷிகளும் விருக்ஷங்களும் விதரங்களும் விசிதரமாய்ச் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. விததகணங்கள் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் திவ்ய விமானங்களைப்போல் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. ஜனனல்களும் காற்றுப்போக்கிலும் அங்கங்கே வைக்கப்பட்டிருந்தன. சரேஷ்டமான ஹாரங்களாலும் மாலைகளாலும் சிவப்புச் சந்தனத்தாலும் செந்தாமரை முதலிய புஷ்பங்களாலும் விளங்கிற்று. அதில் அநேக குழைகளும் காடுகளும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. விசாலமாயும் சாதாரணமாயும் மரத்தால் செய்யப்பட்ட கீடாபாவதம் ஓரிடத்தில் பரகாசித்தது. இப்படி விசுவகாமாவால் செய்யப்பட்ட அந்தப் பலலகை வானரவீரர்கள் சுமந்து வருவதைக்

கண்டு ராமன லக்ஷ்மணனைப் பார்த்தது, “வாலியைச் சீகரத்தில் எடுத்தது மேல் நடக்கவேண்டிய பரேத காரியங்களைக் கவனி”யென்றா. உடனே ஸுகீவனும் அங்கத்தனும் வாயவிட்டலறிகொண்டு அந்த பரேதத்தைப் பலலக்கிலேற்றிப் பலவித மாலைகளாலும் வஸ்தரங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அலங்கரித்ததாகள் பிறகு ஸுகீவன “என தமயனுக்கு நடக்கவேண்டிய உதரகரியைகள் வெகு சிறப்பாய் யாதொரு குறைவுமில்லாமல் நடக்கட்டும் ரதனங்கள் பொன வெள்ளி முதலிய வஸ்துகளைப் போகும் வழியில் பலலக்கிறகு நான்கு புறங்களிலும் வாரியிறையுங்க” னென்றான்.

அளவற்ற ஐசவர்யமுள்ள அரசாங்கருக்கு நடக்கிறபடி வாலியினுடைய பரேதகரியைகள் சிறப்பாய் நடந்தன தாரன முதலியவர்கள் அங்கத்தனைப் பிடித்துக்கொண்டு, தங்களுடைய ஸ்கல பந்துக்களும் இறந்ததுபோல அழுதுகொண்டு போனார்கள். தாரை முதலிய ராஜபதனிகளும் மற்ற ஸ்கூபிகளும் வாலியின் உத்தம குணங்களை வாணிததுப் புலம்பிக்கொண்டே போனார்கள். வனங்களிலும் பாவதங்களிலும் ப்ரதிதவனியுண்டாகி அவைகளும் அழுவதுபோலிருந்தன. பிறகு காட்டாற்றில் ஒரு விசாலமான மணல் திட்டில் ப்ரிசுத்தமான ஸ்தலத்தில் சிதையை அடுக்கினார்கள். பலலக்கைச் சுமந்தவர்கள் அதை அவவிடத்தில் இறக்கித் தனியே நின்றார்கள். தாரை வாலியின் தலையைத் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு, “வானர சக்ரவர்த்தியே! பராணநாத! மஹானுபாவ! ஸ்கல உத்தம வஸ்துகளையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த தாங்கள் அவைகளை விட்டுப்போவதென்? என்னிடத்தில் தங்களுக்கு அளவற்ற ப்ரீதியல்லவா? என்னை ஒரு தரம் பார்க்கக்கூடாதா? சோகத்தால் தபிக்கும் இவ்வளவு ஜனங்களும் தங்களுக்குக் கண்ணில் படவில்லையா? உயிரிழந்தும் தங்களுடைய முகத்திலுள்ள ஸந்தோஷம் குறையவில்லையே? உயிருடனிருக்கும்பொழுது பரகாசிப்பதுபோல் அஸ்தகிரியில் விளங்கும் ஸூர்யனுக்கு ஸம்மாயிருக்கிறதே. யமன் ராமனுடைய ரூபங்கொண்டு தங்களை இழுத்ததுபோகிறதோ? எங்கிருந்தோ இரதப் பாழுங்கூட்டைத் தேடிவந்து ஒரே பாணத்தால் எங்கொல்லோரையும் ராமன விதைகளாய்ச் செய்தானே. தங்களுக்கு பரியுமான பாயைகள் கால நடையாய் இரத வனத்தில் இவ்வளவு தூரம் சரமப்பட்டு வந்திருப்பதைக் கண்டும் தங்களுக்கு இரக்கம் பிறந்து அவர்களைத் தேற்றக்கூடாதா? அவர்களிடத்தில் தங்களுக்குள்ள ப்ரீதி நிஜமல்லவா? தங்களுடைய தமபி ஸுகீவன இதோ வந்திருக்கிறான். தாரன

முதலிய மந்தரிகளும் பரதானிகளும் இதோ வந்திருக்கிறார்கள், நகரத்து ஜனங்கள் எல்லோரும் தங்களைச் சூழ்நது நிற்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி பதில் சொல்லி அனுப்புகள் பிறகு நாம் ஆன்ரதமாய் இந்த வனங்களில் விளையாடுவோம்”மென்று பாத தாவை இழந்த துக்கத்தால் பித்துப்பிடித்தவள்போல புலம்பினாள் அப்பொழுது வானர ஸதீகள் அவளை எடுத்துப் - பிடித்து வேறிடத்திற்குக் கொண்டுபோனார்கள் பிறகு அங்கதன் ஸுகீவனுடன் வாலியின் தேஹத்தை அழுதுகொண்டே சிதையிலேற்றி, அதில் அகனியை மூட்டித் திரும்பிவராத மாகக்கத்தில் பரயாணம் போகும் தன் பிதாவை அபஸவயமாய் பரதக்ஷிணஞ் செய்தான சாஸ்தர விதியை அனுஸரித்து வாலிக் குத தஹன் ஸமஸ்காரம் முதலியவை களைச் செய்து, ஆற்றிலிறங்கி, ஸுகீவன் தாரை முதலியவர்கள் அங்கதனை முன்னிடிக் கொண்டு ஜல தாப்பணம் செய்தார்கள் ராம லக்ஷ்மணர்கள் கூடவிருந்து பரேத காயங்களை ஸுகீவனைக் கொண்டு குறைவில்லாமல் நடப்பித்தார்கள்.

இப்படி ராம பாணததால் அடிப்படடிற்றத மஹாதேஜஸ்விதும் பராகீரமசாலியுமான வாலிக் குசு செயயவேண்டிய ஸகல கிருதயங் களையும் செய்து, ஸுகீவன் ராமனுடைய ஸம்பத்தில வந்து நின் றுன் மறற வானரர்கள் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றார்கள்.

ஸாக்கம் 26.

ஸுகீவ பட்டாபிஷேகம்.

நீளந்த வஸ்தரத்ததுடன் சோகத்தால் வாடி நிற்கும் ஸுகீ வனை வானர மந்தரிகளும் பரதானிகளும் சூழ்நது நின்றார்கள் பிறகு அவர்களெல்லோரும் மஹா பராகரமசாலியும் ஸகல பராணிகளுக்கும் மங்களங்களைச் செய்கிறவருமான ராமனிடத்தில் வந்து, மஹாவிதிகள் ப்ரஹ்மாவை நமஸ்கரிப்பதுபோல, கைகூப்பி வணக்கமாய் வந்தனஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது பால் ஸூர்யனைப்போன்ற முகத்தையும தங்க மலையைப்போன்ற தேஹ காரதியையுமுடைய ஹனுமான ராம னைப் பார்த்து, “ஸவாமி! தங்களுடைய அனுகரஹத்தால் ஸுகீ வன் தன் முன்னோர்களுடைய ராஜ்யத்தை அடைந்தாரா தாங்கள் உத்திரவு செய்தால் இவா கிஷ்கிந்தையில் பரவேசித்து மித்ரர்களு

டண்டமேலே நடக்கவேண்டிய காயங்களைச் செய்வா மங்கள் ஸ்நா நஞ்செய்து, நானு கந்தங்களாலும் ஓஷதங்களாலும் ரதனங்களாலும் மாலைகளாலும் விதிப்படி தங்களைப் பூஜிப்பா தாங்கள் இங்கிருந்து ரமயமான கிஷ்கிந்தைக்கு எழுந்தருளி, அவரை வானரர்களுக்கு அரசனாகச் செய்து அவர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தவேண்டு” மென்றா.

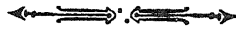
அந்த விக்ஞாபனத்தைக் கேட்டு, மஹா புத்திமானான ராகவன், “குழந்தாய்! நான் பிதிருவாகப் பரிபாலனஞ் செய்வதற்காகப் பதினான்கு வாஷங்கள வரையில் வனத்தில் வலிக்கவேண்டியது. க்ராமத்திலாவது நகரத்திலாவது பரவேசிக்கக்கூடாது ஸுகீவன் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று அபிஷேக மஹோதஸவத்தை அனுபவிக் கட்டு”மென்று ஆகஞாபித்தா.

பிறகு ஸகல ஆசாரங்களையும் அநிந்த ரகுவீரன், உதாரபுத்தி பலம் பராகரமம் சீலம் முதலிய உததம் குணங்களால் விளங்கும் ஸுகீவனைப் பாதது, “மித்ர! அங்கதன் உன் தமயனுடைய புதரன், உததம் குணசாலி, பராகரமத்தில் உனக்கு ஸமமானவன், யுவராஜாவாயிருக்கத் தகுந்தவன் ஆகையால் அவனுக்கு யௌவரீஜ்யா பிஷேகஞ் செயலிக்க வேண்டியது வாஷ ருதுவிற்கு முந்தின் ஆஷாட மாஸம் இப்பொழுது நடக்கின்றது. இதுமுதல் நான்கு மாஸங்கள் வரையில் மழையின் உபதரவத்தால் லீதையைத் தேடி ராவணனுடன் யுத்தஞ் செய்வதற்கு ஸௌகாயப்படாது ஆகையால் நீ அதுவரையில் கிஷ்கிந்தையிலிருந் நானும் லக்ஷ்மணனும் இந்த மலைக் குழையில வலிக்கிறோம் இது அழகாகவும் விசாலமாகவும் போதுமான காற்றுள்ளதாகவும் ஜல ஸௌகயமுள்ளதாகவும் நோத்தியான புஷ்பங்களால் சூழப்பட்டதாகவுமிருக்கிறது. காரத்திகை மாஸம் பிறந்தவுடன் உன் ஸையங்களைச் சோதது லீதையைத் தேட முயற்சிசெய் நாமிருவரும் இப்படி ஏற்பாடு செய்து கொள்வோம் நீயும் கிஷ்கிந்தைக்குப் போய் அபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு, உன் நண்பர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தையும் ஷேஷ மத்தையும் அருளக் கடவா” யென்றா.

ஸுகீவனும் அவருடைய ஆகையையே தலையால் தாங்கிக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போக, அங்குள்ள வானரர்கள் அவனைக் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து உபசரித்தார்கள் மந்தரிகளும் பரதானிகளும் அடிபணிந்து பாதங்களைத் தொட்டுக் கைகட்டி வாய்பொத்தி அவ

னுடைய ஆக்கனையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஸுகீ வன அவர்களை எழுந்திருக்கச் சொல்லி, பரியமாகப் பேசித் தருநத படி மாயாதெய்தது, வாலியின் அநதப்புரத்தில் புகுந்தான். அங்கே தாரை முதலிய ஸதகீகளைப் பலவகையாத ஸமாதானம் பண்ணித் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு வெளியில் வந்தான். பிறகு தேவதைகள் இரதரனுக்குத் தேவராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்து வைப்பதுபோல, ஸுகீவனுடைய ரணபாகள் அவனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்வித்தார்கள் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வெண்ணீக் குடையை அவனுக்குமேல் பிடித்துத், தங்கப்பிழிகளுள்ள வெண்சா மரங்களை இருபுறத்திலும் விசிறினார்கள். பிறகு பலவகை ரதனங்கள் விதைகள் ஓஷதிகள், பாலுள்ள மரங்களின் முளைகள் மலர்கள் வெள்ளை வஸ்தரங்கள், கற்பூரம், வாசனையுள்ள மாலைகள், நிலத்தா மரை, நோத்தியான சரதனங்கள், அகில முதலிய வாஸனை தரவ யங்கள், மஞ்சள்கலந்த அக்ஷதை, ஸுவாணம், யவமென்ற தானயம் தேன ரெய தயிர, புலித்தோல, பன்றித் தோலால் செய்யப்பட்ட பாதரகைகள், பூசுகள் கோரோசனை மனசுலை முதலிய பதார்த் தங்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். உத்தமமான பதினாறு கனையைக் ளும லீததமர் யிருந்தார்கள். பிறகு ப்ராஹ்மணாகளுக்கு ரதனங்கள் வஸ்தரங்கள் பக்ஷயங்கள் இவைகளைக் கொடுத்ததுத் திருப்தி செய்தார்கள். தாப்பைகளைப் பரப்பி அக்னிகளை வளர்த்து விதிப் படி அதில் ஹோமஞ் செய்தார்கள். அரண்மனையின் மேல்மாடியில் விசிறமான 'மாலைகளால் அலங்கரித்து, தங்கத்தால் கால்களுள்ள லிமஹாஸனத்தைக் கிழக்கு முகமாக விதிப்படி மரதரங்களைச் சொல்லி அமைத்து, உத்தமமான விரிப்புகளால் அலங்கரித்தார்கள். புண்ய ரதிகள் புண்ய தீர்த்தங்கள் ஸமுதரங்கள் இவைகளிலிருந்து ஜலத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்து தங்கக் குடங்களில் வைத்து, கஜன் கவாக்ஷன் கவயன் சரபன் கந்தமாதனன் மைந்தன் த்விவிதன் ஹனுமான ஜாமபவான் நளன் முதலிய வானர சரேஷ்டர்கள், போதாயனா முதலிய மஹர்ஷிகள் ஏறப்பித்தின ராஜ்யாபிஷேகத்துக் கஷபத்தின்படி, லக்ஷணங்கள் பொருந்தின மாட்டுக் கொம்புகளாலும் தங்கப் பாத்ரங்களாலும் ஸுகீவனை அபிஷேகஞ் செய்தார்கள். தேவேந்திரனைத் தேவகணங்கள் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதுபோல் சிறப்பாக உதஸவங்கொண்டாடி, வானரங்கள் அனைவரும் ஆனந்தத் தால் ஆரவாரஞ் செய்தார்கள் ராமனுடைய உத்திரவுப்படி ஸுகீவன் அங்கத்தைப் பரீதியுடன் ஆலிங்கனஞ் செய்து, யுவராஜாவாக அபிஷேகஞ் செய்தான். அதைப் பார்த்து ஸகல வானரங்களும்

அங்கத்தினிடத்தில் இரக்கங்கொண்டு ஸுகீவனை மிகவும் கொண்
டாடி உபசரித்து, மஹாதமாவான் ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் அடிக
கடி புகழ்ந்தார்கள். கிஷ்கிந்தை எங்கும் கொடிகளாலும் தோரணங
களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸந்தோஷத்தால் பரவசமடைந்த
வானரர்களால் நிறைந்து விளங்கிற்று. அபிஷேக மஹோதஸவம்
நடந்த விதத்தை ஸுகீவன் ராமனுக்குத் தெரிவித்தது, தேவேந்
தரணபீபோல, தான் இழந்த ராஜ்யத்தையும் ருமை யென்ற பாயை
யையும் மறுபடியும் அடைந்தான்

ஸர்க்கம் 27.

ராமன் வீதைக்காகத் துக்கித்தது.

ஸுகீவன் வானர ஸையங்களுடன் கிஷ்கிந்தைக்குப்
போனபிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் ப்ரஸ்ரவணகிரிக்கு வந்தார்கள்.
மான் புலி கரடி விமஹம் சூரங்கு பூனை முதலிய மிருகங்களால்
சூழப்பட்டும், மரம் செடி புதர்கள் காடிகள் அடர்ந்தும், எப்பொழு
தும் ஸ்படிகம்போல தெளிந்த ஜலத்தால் அது நிறைந்து மிருந்தது.
மேகக்கூட்டங்கள் போன்ற அந்த மலையின் சிகரத்தில் விஸ்தார
மான ஒரு குழையைப் பார்த்து, மழைக்காலத்தில் அங்கே வவிகை
நிச்சயித்தார்கள். ஸுகீவனுடன் ஒருவிதமான ஏற்பாடு செய்து
கொண்டு, ராமன் தனக்கு எப்பொழுதும் பரியதாகவும் மஹா புத்தி
மானாகவு் மிருக்கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து அந்த ஸமயத்திற்குத்
தகுந்தபடி சொல்லவாரம்பித்தார். “இந்தக் குழை அழகாகவும்
விசாலமாகவும் போதுமான காற்றுள்ளதாகவுமிருக்கிறது. மழை
காலத்தை இங்கே கழிப்போம் உன்னதமான இந்த மலைச் சிகரம்
நானாவ்ரணங்களுள்ள கற்பாறைகளாலும் பலவித தாதுக்களாலும்
குழைகளாலும் புதர்களாலும் சோலைகளாலும் கொடிகளாலும்
மயில் முதலிய பக்சிகளின் சபதங்களாலும் பல பூஞ்செடிகளாலும்
விளங்குகிறது இதற்குப் பக்கத்தில் ஒரு அழகிய தாமரை ஓடை
காணப்படுகிறது. இந்தக் குழை மலையின் மேற்குத் திசையில் தென்
மேற்கு முகமாக வாசலையுடையதாகவும் பின் புறத்தில் உயர்ந்து
மிருப்பதால் அதிகக் காற்றடிக்காமல் ஸுகமாக இருக்கும். குழை
வாசலில் ஓர் விஸ்தாரமான கற்பாறை வழி வழப்பாக மைக்குவியலைப்

போல அமைந்திருக்கிறது இதற்கு வடக்கில் தோனாலும் சிகரம் மைக்குவியலைப்போலும் நீருண்ட மேகம் போலும் கறுத்து உயர்ந்திருக்கிறது. தெற்கிலுள்ள சிகரம் கைலாச மலையைப்போல வெண்மையாகப் பல தாதுக்களால் விளங்குவதைப் பாரா சிதரகூடத் திலிருந்து மந்தாகினி ஓடுவதுபோல கிழக்கில் ஓர் நதி கிழக்கு முகமாக ஓடுவதைப் பாரா வஸந்தகாலத்தில் அழகாக அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும் யௌவன ஸதீயைப்போல இந்த நதி, கரைகளில் பலவித மரங்களுடன் விளங்குகிறது அவைகளில் பல வித பக்ஷிகள் இனிமையாகக் கூவுகின்றன மணல் திடீடுகளில் சகரவாகம் முதலிய பறவைகள் ஆனந்தமாக விளையாடுவதைப் பார்த்தால் இந்த நதி ஸந்தோஷம் மேலிட்டுச் சிரிப்பதுபோல காணப்படுகிறது சில விடங்களில் கருநெய்தலாலும், சில விடங்களில் செங்கழுநீராலும் சிலவிடங்களில் வெண்தாமரை குழுதங்களாலும் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது அநேக ரிஷிகள் இந்த மனதைக் கவரும் நதியில் ஸ்நானஞ் செய் வருகிறார்கள். சந்தன மரங்களும் மருத மரங்களும் மனதால் விரிஷ்டிக்கப்பட்டதுபோல வரிசை வரிசையாக அமைந்திருப்பதைப் பாரா. இவ்விடம் மிகவும் அழகாக இருக்கிறது. * இங்கே வலித்தால் நமக்கு அளவற்ற ஸந்தோஷமும் திருப்தியும் உண்டாகும். இதற்கு ஸமீபத்தில் விசித்ரமான காடுகளின் நடுவில் ஸுகீவன வலிக்கும் கிஷ்கிந்தையுமிருக்கிறது. அங்கே வானரங்கள் ஸந்தோஷத்துடன் உதஸவம் கொண்டாடுகிறார்கள். பாட்டு ஆட்டம் வாதியங்களின் சபதமும், வானரங்களின் ஆரவாரமும் மதுரமாகக் கேட்கப்படுகிறது பாயையையும் இராஜ்யத்தையும் அளவற்ற ஐசவாயத்தையும் ஸுகீவன அடைந்து, மிதரங்களால் சூழப்பட்டு ஸந்தோஷத்தை அனுபவிக்கிறான் எனப்பது நிச்சய”மென்று அந்தக் குழையில் லக்ஷ்மணனுடன் வலித்ததா.

ஆனால் அவருக்குக் கொஞ்சமேனும் ஸந்தோஷமுண்டாகவில்லை அந்த மலையின் அழகும் காரதியும் அவருடைய சோகத்தைப் பெருக்கின. பராணைக்காட்டிலும் தனக்கு பரியமான லீதை ராவணனால் கொண்டு போகப்பட்டதை நினைத்து, இரவில் அவருக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை சந்தன உதிக் கும்பொழுதெல்லாம் அவருடைய தாபம் அதிகமாயிற்று இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் கண்ணும் கண்ணீருமாக மனங்குன்றிப் புத்தி மயங்கிப் பரிதாபிப்பதை லக்ஷ்மணன் பார்த்துத், தானும் அதைவிட தூக்கத்தை அடைந்து,

கூடியவனையில் ஸமாதானஞ் செய்தாரா “வீரசரேஷ்ட! தாங்கள் இப்படி மனமநொந்து வருத்தப்படலாமா? எப்பொழுதும் வருத்தப் படுகிறவனுக்கு எந்தக் காரயமும் கைகூடாதென்று தங்களுக்குத் தெரியாதா? இந்த லோகத்தில் காரயம் ஹிததிப்பதற்குக் காரணமான ஸாத்தனங்கள் உடையவர்கள் தாங்களே. தைவபலமும் அதற்கு உதவிபுரிய வேண்டுமென்றும், ராசவரன பரலோகம் முதலியவை உண்டென்றும் தங்களைவிட யாருக்குத் தெரியும்? தாமா னுஷ்டானமும் விடாமுயற்சியும் தங்களை அண்டி யிருக்கின்றனவல்லவா? நமது சதருவோ ராக்ஷஸன், கபடபுத்தஞ்செய்பவன், தாங்கள் இப்படித் தையததைக் கைவிட்டால் அவனை புத்தத்தில் ஜயிக்க முடியாது சோகததை வேரறுத்து விடாமுயற்சியை ஸதிரமாகக் கைக்கொள்ளுங்கள் அபித்த நிமிஷத்தில் இந்தப் பூமியை மலைகளோடும் ஸமுத்ரங்களோடும் தலை கீழாகப் பிடிப்பீர்கள் ராவணனையும் அவனைச் சோரந அலப ராக்ஷஸர்களையும் பறவிச் சொல்ல வேண்டுமோ? இந்த மழைநாள் போய்ச் சரதகாலம் வரட்டும். அப்பொழுது அந்த ராவணனையும் அவனுடைய பரிவாரங்களையும் ராஜயததையும் ஒருநொடியில் அழிப்பீர்கள் நீறுபூத்த நெருப்பைத் தகுந்த ஸமயத்தில் ஆஹுதிகளால் ஜவலிக்கச் செய்வதுபோல, சோகததால் அடங்கி யிருக்கும் தங்கள் வீரயததை என வாரததைகளால் பரகாசிக்கச் செய்கிறேனேயோழிய வேறல்ல” வென்று தனக்குப் பரம மித்ரனான லக்ஷ்மணன் ஹிதமாகவும் சுபமாகவும் சொன்ன வாக்யங்களை ராமன் கேட்டு மகிழ்ந்து கொண்டாடி,

“லக்ஷ்மண! என்னிடத்தில் எல்லையற்ற பரிதியும் பகதியும் ஸதயமும் பராகரமமுள்ள மித்ரன் என ஹிதத்தைநாடிச் சொல்ல வேண்டிய வாரததைகளை நீசொன்னதால் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தேன். எந்தக் காரயததையும் கெடுக்கும் சோகததை ஒழித்தேன் தடையற்ற சகதியுள்ள தேஜஸை மேற்கொண்டேன் உன் வாரததைக்குக் கட்டுப்பட்டு, ஸுகீவனும் ஆறுகளும் நமக்கு அனுகூலம் செய்யும் ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, சரதகாலம் வரும்வரையில் பொறுத்திருக்கிறேன். வீரனுக்கு நாம் உபகாரஞ் செய்தால் அவன் பதில் உபகாரஞ் செய்வானென்பது நிச்சயம். நன்றியற்று அப்படிச் செய்யத் தவறுகிறவனை ஸாதுக்கள் நிர்திப்பார்கள். அதற்காகப் பயந்து ஸுகீவன் நமக்கு பரதயுபகாரஞ் செய்வா”

நென்னாரா.

அதைக் கேட்டு ஸ்கீவனை துக்கந் தீர்த்து, கைகடப்பிக்கொண்டாடி மேல் நடக்கவேண்டிய காயத்தை யோசித்து “அண்ணா! தாங்கள் சொன்னபடி ஸ்கீவன சீகரத்தில் நடந்துகொள்வானவ்லையைப் பிரிந்த தாபத்தைத் தாங்கள் எப்படியாவது பொறுத்துக்கொண்டு சதருவை நாசஞ்செய்யும் தையத்தை விடாமல் இந்த மழைக் காலத்தைக் கழித்துச் சரத்காலத்தை எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஸ்கீவன உபகாரஞ் செய்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் இப்பொழுதே சதருவைக் கொல்வேனென்று தாங்கள் கோபிப்பது தகாது. கோபத்தையும் துக்கத்தையும் நான்கு மாஸங்களவரையில் அடக்கிக்கொண்டிருக்கள். ஸ்கல ஸௌகாயங்களும் நிறைந்த இந்த மலைக் குளையில் வலிப்போம் நானும் கூடியவரையில் தங்கள் துக்கத்தைத் தணிக்க முயலுகிறேன் சதருவைக் கொல்வதற்கு வேண்டிய யதனங்களைச் செய்துகொண்டிருப்போ”மென்று தெரிவித்துத் தன் ஸ்வபாவமான புத்தியை வெளிப்படுத்தினான்.

ஸாககம் 28.

மழைக் காலம்.

வாலியைத் கொன்று ஸ்கீவனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்த ப்ரஸரவணகிரியில் ராமன் வலித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு நாள் மழைக் காலத்தின் அழகை வாணிகக ஆரம்பித்தார் “குழந்தாய்! ஸ்கீவனால் சொல்லப்பட்ட மழை காலம் இப்பொழுது ஆரம்பித்திருக்கிறது. பெரிய மலைகளைப்போன்ற மேகங்கள் ஆகாசத்தை மறைக்கின்றன. ஸ்ராயனுடைய கிரணங்களால் ஆகாசம் ஸமுதர ஜலத்தைக்குடித்து, காதத்தை முதல் ஆடிமாஸம் வரையில் பல்வித ரஸங்களுக்குக் காரணமான ஜலமென்ற காப்பத்தைத் தரித்து, இப்பொழுது பரஸுவிக்கிறது படிக்கட்டுகளைப்போன்ற மேகங்களின் வழியாக ஏறிப், புஷ்ப மாலைகளால் ஸ்ராய மண்டலத்தில் வழங்கும் நமது சூல் தைவமான சூர்ம நாராயணனை அலங்கரிக்கக்கூடுமென்று எண்ணுகிறேன் மேகங்கள் ஓரங்களில் மிகவும் வெளுத்தும் நடுவில் ஸந்தயா வாணத்தால் சிவந்தும் ஜலத்தால் நிறைந்துமிருக்கிறதைப் பார்த்தால், ஆகாசத்தின் தேஹமென்கும் காயம்பட்டு அதை ஆற்று வதற்கு மருந்து போட்டு அதன் மேல் வெள்ளை வஸ்தரங்களை

கிழிததுக தட்டியிருப்பதுபோலும், அவைகளின் நடுவில் ரகதம் கசிரதிருப்பதுபோலும் காணப்படுகிறது தன் விரஹதாபத்தைப் போக்க ஆகாசம் ஸந்தயாகால் வாணமென்ற சிவப்புச் சந்தனத்தைப் பூசிக்கொண்டு, துககந தாங்காமல் தென்காற்றென்ற பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, கொஞ்சம் வெளுத்த மேகங்களால் துககம் மேலிட்டு ரகதம் குறைந்து வெளுத்த தேஹத்துடனிருக்கும் ஆசை மிகுந்த புருஷனைப்போல காணப்படுகிறது லீதை என்னைப் பிரிந்த துககத்தால் கண்ணீர் விடுவதுபோல, அவனைப் பெற்ற இரதப் பூமிதேவியும் கோடை வெயிலால் தீபிக்கப்பட்டு, மழைத்தாரைகள் விழுந்தவுடன் புகையை விடுகிறாள். இப்பொழுது அடிகளும் காற்றுகள் மேகங்களின் நடுவிலிருந்து புறப்படுவதால் மெதுவாகவும், செங்கழுநீரின் ஸம்பந்தத்தால் ஸுகமான குளிர்ச்சியோடும், தாழைப் புஷ்பங்களின் வழியாக வருவதால் பரிமளமுள்ளதாகவும் வீசுகின்றன. கைகளால் வாரி வாரிக் குடிக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.

இரத மலை கோடைகாலத்தில் உஷ்ணம் நீங்கித், தாழை முதலிய புஷ்பங்களின் மணம் வீச, மலர்ந்த புஷ்பங்களால் எங்கும் நிறைந்து மழைத்தாரைகளால் நனைக்கப்படுவதைப் பார்த்தால், தன் சந்தருவான வாலி அழிந்து சந்தனம் முதலிய பரிமள தரவ்யங்களைப் பூசிக்கொண்டு, மலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் புண்ய ஜலங்களால் அபிஷேகஞ் செய்பபடும் ஸுகரீவனைப்போல தோன்றுகிறது. கறுத்த மேகங்களென்ற கறுப்பு மான்தோலையும் சத்தமான மழைத் தாரைகளான வெளுத்த பூதூலையும் இரத மலைகள் அணிந்து கொண்டு, காற்றால் நிறைந்து சபதிகளும் குறைகளால் வேதமோதும் பரஹ்மசாரிகளைப்போலிருக்கின்றன மேகங்களில் மின்னல்கள் பாயந்து இடியுண்டாகும்பொழுது, தங்கச் சவுக்குகளால் அடிக்கப்பட்டு வேதனை பொறுக்காமல் கதறிகொண்டு ஓடும் உததம் ஜாதிக் குதிரைகளைப்போலிருக்கிறது கறுத்த மேகங்களிலிருந்து பரகாசிக் கும் மின்னலைப் பார்த்தால், ராவணனுடைய மடியில் பலாதகாரமாக வைத்திருக்கும் லீதையைப்போலிருக்கிறது. ஸகல திகளுக்கும் கறுத்த மேகங்களால் பூசப்பட்டுச், சந்தான முதலிய கரஹங்களும் நகூத்ரங்களும் மறைந்து, கிழக்கு மேற்குத் தெரியாமலிருக்கிறது. பரிய நாயகிகளுடன் கூடியிருப்பவர்களுக்கு இது மிகவும் அலுக்கல் மான காலமாயிருக்கிறது, அவர்களைவிட்டுப் பிரிந்தவர்களுக்கு மிகுந்த துககத்தை உண்டாக்கும். இரத மலைச்சாரல்களில் குடைமலலிகைப்

புஷ்பங்கள் மழைத் துளிகளால் நனைக்கப்பட்டு மழைக்காலத்தின் வரவால் ஸந்தோஷமடைந்து புஷ்பித்திருப்பதைப் பாரா தங்களுடைய பரியநாயகியைப் பிரிந்து, மழைக்காலத்தில் அவர்களைச் சேருவோமென்று எதிர்பார்த்திருந்தது, அவர்களைக் கண்டவுடன் ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டு, ஸந்தோஷத்தால் சிரிக்கும் காமிக்கைப்போலிருக்கவில்லையா? இதைப் பாகையில் எனக்கு விரஹதாபம் அதிகமாகிறது

“இப்பொழுது புழுதியடங்கிற்று, குளிராகிறது வீசுகிறது. கோடைக்குரிய உஷ்ணம் வியாவை முதலிய அஸௌக்யம் ஒழிந்தன, அரசர்கள் சதருக்களின் மேல் படையெடுத்துப் போவதை நிறுத்திவிட்டார்கள், தூரதேசங்களுக்குப் போன பரயாணிகள் திரும்பி வருகிறார்கள் அன்னங்கள் மழைக்குப் பயந்து மானஸமென்ற ஏரியை நோக்கிப் பறந்து போகின்றன. சக்ரவாகங்கள் ஆசை மீறித் தங்கள் பெண்களுடன் சேருகின்றன. எப்பொழுதும் மழை பொழிவதால் வழிகளில் வாழ்நகங்கள் போகமுடியவில்லை. ஆகாசத்தில் மேகங்கள் பரவிச், சிலவிடங்களில் பரகாசமாகவும் சில விடங்களில் பரகாசமற்றுமிருப்பதைப் பாரா. மலைகளால் தடுக்கப்பட்டுச் சில விடங்களில் அலையற்ற ஸமுத்தத்தைப் போலிருக்கிறது மலையருவிகளின் ஜலம் புஷ்பங்களால் மறைந்தும் பல தாதுக்கள் கலந்தும் மயில்களின் ஸந்தோஷக் கூச்சல்களுடன் வெகு வேகமாக ஓடுகிறது வண்டிகளைப்போல கறுத்த மதுர்மான நாவல் பழங்களையும் எல்லோரும் வேண்டியவரையில் தின்கிறார்கள் பல வாணமுள்ள மாம்பழங்கள் காற்றூலடிக்கப்பட்டித் தரையில் விழுகின்றன. யுத்தபூமியில் நிற்கும் மதயானைகளைப்போல மேகங்கள், மின்னலென்ற கொடிகளையும் நாரைகளின் வரிசைகளென்ற மலைகளையும், மலைச்சிகரங்களைப்போன்ற தேவநகங்களையும் உடையவைகளாகக் காண்கின்றன. மழைஜலத்தால் செழிக்கும் இளம்புல்லுள்ளாலும் தோகைகளை விரித்தாடும் மயில்களாலும், பொழிகின்ற மேகங்களாலும் இந்த வனங்கள் பின்பகலில் அதிகமாக விளங்குகின்றன. அளவற்ற ஜலத்தைச் சுமந்துகொண்டு மேகங்கள் மலைச்சிகரங்களில் தங்கித் தங்கி உறுமிகொண்டு போவதைப் பாரா. காப்பினிகள் வெகுசரமத்துடன் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு அடிக்கடி இளைப்பாற உட்காராது மலையில் ஏறுவதுபோலிருக்கிறது. ‘நாரைக் கூட்டங்கள் காப்பந்தரிப்பதற்கு ஸந்தோஷத்துடன் மேகத்தை நோக்கிப் பறந்து போவதைப் பாரா. ஆகாசத்தின்

சமுத்தில அணிந்திருக்கும் வெண்தாமரை மலை காற்றால் அசைக்கப்படுகிறது போலிருக்கிறது செம்பஞ்சு ரஸத்தின் புளளிகளால் அலங்கரிக்கப்படிக கிளியின் நிறமுள்ள போவையைத் தரித்திருக்கும் சிறு பெண்ணைப்போல பூமி, இளம்புலலுகளுக்கு நடுவில் பரகாசுக்கும் இரதரகோபப் புழுக்களால் விளங்குகிறது.

ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஆடி மாஸத்தில் யோகவிதரை செய்ய வாரம்பித்து ஆவணி மாஸத்தில் ஆழநது தூங்குகிறா, ஆறுகள் விரைவாக ஸமுத்தரத்தில் விழுகின்றன, நாரைகள் ஸந்தோஷமாக மேகத்தை நோக்கிப் போகின்றன, ஸதீகளும் ஆசைகொண்டு நாயகர்களை அடைகிறார்கள், மயில்கள் வனங்களில் ஆடுகின்றன, கடம்ப மரங்கள் புஷ்பங்களால் விளங்குகின்றன, காளைகள் ஆசைகொண்ட பசுக்களுடன் கூடுகின்றன, பூமியெங்கும் பயிரால் செழித்து விளங்குகிறது, ஆறுகளில் ஜலமெருகுகிறது, மேகங்கள் பொழிகின்றன, மதங்கொண்ட யானைகள் வீழ்கின்றன; காடுகள் செழித்து விளங்குகின்றன, பரிய நாயகர்களை விட்டுப் பிரிந்தவர்கள் ஏங்குகிறார்கள், மயில்கள் ஆடுகின்றன, குரங்குகள் ஒரேயிடத்தில் ஆறாரம் கிடைப்பதால் ஸுகரீ வன ராஜ்யத்தை அடைந்ததைப்பற்றி மகிழ்கின்றன. உத்தம கஜங்கள் தாழ்மடலின் வாஸனையை முகரந்து ஸந்தோஷித்து, மலை புருவிகள் தாழ்வரைகளில் விழுகின்ற தவனியைக் கேட்டுப் பிரண்டு மயில்களுடன் கத்துகின்றன, வண்டுகள் மழைத்தாரைகளால் மடங்கின தாமரைத்தாதுக்களை விட்டு மரக்கிளைகளில் தொங்கிக்கொண்டு, அங்குள்ள தேனைக் குடித்த மயக்கம் நீங்கித் தெளிகின்றன. கரிப்பொடிகளால் செய்யப்பட்டவைபோன்ற பழங்களை புடைய நாவல் மரம் வண்டிகளால் மொய்க்கப்பட்டதுபோல் காண்கிறது. மலைக்காடுகளில் தன்னிஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் மதயானை மேகதவனியைக் கேட்டுத், தனக்குச் சதருவான யானை யென்று எண்ணி அதனுடன் புத்தஞ் செயப்போகிறது. காடுகள் சில விடங்களில் வண்டுகளின் சபத்ததால் பாடுவதுபோலும், மயில்களின் ஆட்டத்தால் சில விடங்களில் ஆடுவதுபோலும், உத்தம கஜங்களால் சில விடங்களில் மதங்கொண்டதுபோலும் விளங்குகின்றன. வனமெங்கும் புஷ்பங்களும் தனிகளும் நிறைந்து, புதிதாகப் பெய்த மழைகள் அங்கங்கே தேங்கி, மதங்கொண்ட மயில்கள் ஆட்ப, புஷ்பமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பா. மதுபானங்கள் நிறைந்த பாதரங்களாலும் ஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிட்டுக் கூத்தாடும் ஜனங்களாலும் விளங்கும் சாராயக் கடையைப் போலிருக்கிறது.

நானுவாணமுள்ள சாக பக்ஷிகள், இலைகளில் விழுந்து முததுகளைப் போல பரகாசிக்கும் நீர்த்துளிகளைக் குடித்து ஸந்தோஷிக்கின்றன வணடுகள் மதுரமாக நீங்காரஞ்செய்வது வீணை முதலிய வாதயங்களைப்போலும், தவளைகள் கத்துவது தாளத்தின் சொலகட்டுகளை வாயால் கொனிப்பிப்பதுபோலும், மேகங்களின் ஒசை மிருதங்க நாதம்போலும், காடுகளில் பாட்டுக் கச்சேரி நடக்கின்றது அப்பொழுது சில மயில்கள் ஆடுகின்றன, சில பாடுகின்றன, சில மரங்களில் உட்காரந்து தோகையை விரித்துக்கொண்டு அனுபவிக்கின்றன. வெகுகாலமாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த தவளைகள் மேககாஜனையால் விழித்துக்கொண்டு மழைத் தாரைகளால் அடிக்கப்பட்டிப் பலவிதமாகக் கத்துகின்றன. ஆற்று ஜலம் இடிந்து விழும் கரைகளை மோதிகொண்டு, பலவித பூக்களையும் பழங்களையும் வெள்ளத்தையும் அடித்துக்கொண்டு, சகரவாகப் பக்ஷிகளுடன் கடலை நோக்கி விரைவாக ஓடுகிறது பா. ஆசைகொண்ட ஸ்திரீகள் பருத்த ஸ்தனங்களுடன் நோத்தியான பூக்களையும் பழங்களையும், பக்ஷயங்களையும் வாஸனை தரவயங்களையும் தாம்பூலங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு, தங்கள் நாயகனைச் சேருவதற்கு வேகமாகப் போகையில் வஸ்தரம் நழுவிப்போவதையும் கவனிக்காமலிருப்பது போல காணப்படுகிறது காட்டுத் தீயால் எரிக்கப்பட்ட கறுத்த மலைகளின்மேல் அவவிதமான வேறு மலைகள் வளரத்திருப்பதுபோல், கறுத்த நீருண்ட மேகங்களின்மேல் அவவகையான வேறு மேகங்கள் தங்கியிருப்பதைப் பா ஸந்தோஷத்தால் கூவும் மயில்களாலும் இரத்தரகோபப் பூச்சிகளுடன் கூடின இளம்புலங்களாலும், மலர்களின் வாஸனையாலும் விளங்கும் காடுகளில் மதயானைகள் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கின்றன.

தாமரை மலர்களில் உட்காரந்து, தேனைக் குடித்துக் கொண்டிருந்த வணடுகள், மழைத் தாரைகளால் அங்கிருந்து ஓடி, அப்பொழுது மலராத கடம்ப மலர்களில் போய்த் தங்குகின்றன. யானைகள் மதங்கொண்டன, காளைகள் மகிழ்ந்தன, காடுகளில் கிங்கங்கள் இளைப்பாறுகின்றன, மலராத பூக்களாலும் தளிர்களாலும் மலைகள் அழகுபெறுகின்றன அரசர்கள் யுத்தச்செயல் ஒழிந்திருக்கிறார்கள், இரத்தரன் மேகங்களுடன் விளையாடுகிறான் மேகங்கள் நீருண்டு ஆகாசத்தில் தங்கி, ஸமுத்தரத்தைப் போல காஜித்து, ஆறு குளம் ஏரி கிணறு முதலியவைகளை நிரப்பிப் பெருகச்செய்கின்றன, மழைத் தாரைகள் யானைத் துதிகைகளைப்போல ஓயாமல் விழுகின்

றன, காற்று பெருகு சபதத்துடன் அடிக்கிறது, ஆறுகள் கரைகளை இடித்துக்கொண்டு வேகமாக வழிநடந்து ஓடுகின்றன

ஜனங்கள் கூடி அரசனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்புமபொழுது அவனுக்கு ஸந்தோஷமும் அழகும் காந்தியும் வளாவதுபோல, இரதராஜன் கொடுக்கப்பட்ட புனய தீர்த்தத்தைக் காற்றுகள் மேகங்களென்ற குளங்களில் எறித்து வந்து மலைகளுக்கு அபிஷேகஞ்செய்ய, அவை புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் காந்தி மிகுந்து, விளங்குகின்றன நகரதரங்களுடன் கூடின ஆகாசம் மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது ஸ்ரீராமன் காணப்படவில்லை புது ஜலத்தால் பூமி திருப்தியடைந்திருக்கிறது திகளுக்கா இரூபமுடி பரகாசமற்றிருக்கின்றன மலைகளில் மேகங்கள் இடைவிடாமல் பொழிந்து தாழ்வரைகளில் அருவிக்கா வெள்ளங்கொண்டு ஓட, நீண்ட முதது மலைக்கா கழுத்திலிருந்து தொங்குவதுபோலிருக்கிறது மலைப்பாறைகளில் மழைத் தாரைகள் விழுந்து தெறித்து, மயில்களின் ஓசையால் நிறைந்த குழைகளில் தேங்குமபொழுது, ஹாரத்திலிருந்து மலாகா நான்கு புறத்திலும் உதிர்வதுபோலிருக்கிறது. மழைத் தாரைகள் காற்றால் ஓடிப்பட்டு எங்கும் விழுவதைப் பார்த்தால், தேவஸ்தரீகளின் ரதிகேளியில் ஹாரங்கள் அறுந்து அவைகளிலுள்ள முததுகள் சிதறுவது போலிருக்கிறது பக்ஷிகள் கூடுகளில் போய்த தங்குவதாலும், தாமரைகள் மூடுவதாலும், ஜாஜி புஷ்பங்கள் மலாவதாலும், ஸ்ரீராமன் அஸ்தமித்தானென்று தெரிகிறது அரசர்கள் புத்தங்களை ஒழித்திருப்பதால் வெளியில் போன ஸனையங்கள் திருமடி வருகின்றன.

மழை ஜலத்தால் வழிகள் நடக்கமுடியவில்லை, அரசர்களின் பகை அடங்கிற்று, ஸாமவேதிகளுக்கு அத்யயன காலமான புரட்டாசி மாஸம் வந்திருக்கிறது, பரதன் இப்பொழுது ராஜ்ய காரியங்களாயவற்றையும் நிறுத்திவிட்டு வேண்டிய பொருள்களை ஸம்பாதித்து வைத்துக்கொண்டு, சாதாமாஸம் வரத்ததை அனுஷ்டிக்க ஆரம்பிப்பான் (ஆடி மாஸம் சுகலபக்ஷ ஏகாதசியில் உபவாஸமிருந்து சாதாமாஸம் வரத்ததை அனுஷ்டிக்க ஸங்கலபஞ்செய்யவேண்டியது மழைக் காலத்து நான்கு மீஸங்களுக்குள் ஏதாவது ஓர் வரத்ததை அனுஷ்டித்து முடிக்கவேண்டும்). நான் அயோத்யையிலிருந்து காட்டிற்கு வரும்பொழுது நகரத்து ஜனங்கள் பரலாபிகளும் ஓசையைப் போல, இப்பொழுது ஸரபூ நதியில் பெருகும் வெள்ளமும் சபதிகளும். ஸுகரீவன் சதருவிலலாத வீசாலமான ராஜ்யத்தையும் பா

யைய்யும் அடைந்தது இந்த மழைக் காலத்தில் ஸுகமாக வவிக
கிறான் நானே ராஜ்யத்தையும் இழந்தது, பாரையையும் பறிகொடுத்தது,
சதருவை ஜயிக்காமல், ஆற்றின் கரையைப்போல கரைந்து கரைந்து
வருவதுகிறேன் இந்த மழைக்காலம் வளாகிறது, ராவணனே
ஸாமான்ய ஸதருவல்ல என் துக்கத்திற்கோ எல்லையிலலை வழிகள்
ஜலத்தால் நடக்கமுடியாமலிருப்பதாலும், அரசர்கள் இந்த மாஸங்
களில் பனையெடுப்பது வழக்கமில்லாததாலும் ஸுகீவன் ஸீதை
யைத் தேடப் புறப்படுகிறேனென்று வேண்டினபொழுதும் நான்
ஒப்பவில்லை அவன் இதுவரையில் வெகு நாளாகப் பல கஷ்டங்களை
அனுபவித்தவன், பாயைகளை விட்டுப் பிரிந்து நெடுங்காலமாயிற்று.
அவர்களைப் பாராக்குமடி இப்பொழுதே நோந்தது என் கார்யமோ
அதி சீகரத்தில் ஸவலப் பரயத்தனத்தால் முடியக்கூடியதல்ல
அந்தப் பெரிதாகவெண்ணி, அவனை இப்பொழுதே கஷ்டப்படுத்த
எனக்கு மனமில்லை. கொஞ்சம் இளைப்பாறிவிட்டுச் சரத் காலம் வந்த
வுடன் தன் பரதிகளையே நிறைவேற்றுவானென்பதில் ஸந்தேஹ
மில்லை ஆகையால் ஆறுகளில் ஜலமும் வற்றி ஸுகீவனுக்கும்
மனஸவரும் காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன் வீர
னுக்கு உபகாரஞ்செய்தால் அவன் அதற்குப் பதில் செய்யாமலிருக்க
மாட்டான் நன்றிமற்றது அப்படிச் செய்யாவிட்டால் ஸாதுக்களால்
நிந்திக்கப்படுவா”னென்று ராமன் சொல்ல, லக்ஷ்மணன் அதைக்
கொண்டாடிக் கைகூப்பி “ஸவாமி! ஸுகீவன் தன்களிஷ்டப்படி
நடந்துகொள்வான் சதருவை நாசஞ் செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற
பாடுகளைச் செய்துகொண்டு, மழை ஓய்ந்து சரத் காலம் வருவதை
எதிர்பார்த்திருக்கும்படி வேண்டுகிறே”னென்று தன் சுபமான புத்
தியை வெளிப்படுத்தினான்.

ஸாககம் 29.

ஸுகீவன் ஸைன்யங்களைச் சேர்த்தது.

ஆகாசம் மேகங்களும் மின்னலுமில்லாமல் சததமாயிற்று அன
னங்கள் ஓசைசெய்ய ஆரம்பித்தன. அழகான நிலவு சந்தனப் பூச
சைப்போல் விளங்கிற்று. ஸுகீவனும் சதருவழிந்து, தான் விரும்
பின ராஜ்யத்தையும் ஸகல போகங்களையும் அடைந்தான். தன்

எண்ணங்கள் நிறைவேறின தன் கார்பம் முடிந்தது கவலை ஒழிந்தது மந்தரிகளிடத்தில் ராஜ்ய காரியங்களை ஒப்புவித்து, அவர்களை விசாரிக்காமல் ராஜ்ய விருத்தார்த்தங்களை ஒன்றும்மறியாமல், ஆசைக்கு வசப்பட்டு, மதுபானஞ் செய்து மெய்மறந்து, ருமை தாரை முதலிய ஸதீகளுடன் இரவு பகலாகக் கழித்துக்கொண்டு அநதப்புரத்தை விட்டு வெளியில் வராமலிருந்தான். ராமனுக்கு பரதிகளுக்கெய்த சரத்காலம் கிடின்னதையும், ஸுகரீவன் அநத ஞாபகமே யில்லாம லிருப்பதையும் ஆளுநேயர் பார்த்து, வெகு வருத்தமடைந்தார். ராமபகதார்களில் முதன்மை வாய்ந்தவர், ஆயினும் அரசனுடைய உத்திரவிலாமல் ராமனுக்குக் கைங்காயஞ்செய்ய முடியவில்லை. தானிருந்த விடத்திலேயே அவரை தயானஞ்செய்துகொண்டிருந்தார் அவர் புருஷோத்தமங்களின் ரஹஸ்யத்தையும், அநதரதக் காலங்களில் செய்யவேண்டிய தாமங்கனையும், ஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி பேசவேண்டிய வார்த்தைகளையும், நன்றாக அறிந்தவராகையால், அப்பொழுது செய்யவேண்டிய காரியத்தை நிச்சயித்துக்கொண்டு ஸுகரீவனிடத்தில் போய், ஹிதமாகவும் உண்மையாகவும் ப்ரியமாகவும், ஸாமம் தாமம் அர்த்தம் நீதி முதலிய குணங்கள் பொருந்தின வார்த்தைகளைச் சொன்னார் ஸுகரீவனுக்கு அவரிடத்தில் பரீதி அதிகம். அவனும் இவரை அநதரங்க மிதரனாக நினைத்து இவருடைய வார்த்தைகளில் எல்லையற்ற நம்பிக்கை வைத்திருந்தான்.

“தாங்கள் முன்னோர்களின் ராஜ்யத்தையும் எல்லையற்ற கீர்த்தியையும் அடைந்தீர்கள் குலகரமமாக வந்த ஜசவாயம் விருத்தியாயிற்று. தங்கள் மிதரர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய்து அவர்களை வசப்படுத்திவந்தே பாக்கி. எவன் மிதரர்களிடத்தில் காலத்தை அறிந்து, தகுந்தபடி நடந்துகொள்கிறானோ, அவனுக்கே ராஜ்யமும் கீர்த்தியும் பராக்ரமம் விருத்தியாகி கேதம் மடைவான். அப்படி நடக்கத் தவறினால், ஸகல அனாததங்களையும் அடைவான். எவனுக்குப் பொக்கிஷம் லேனை மிதரர்கள் அதிகநரம் குறைவில்லையோ, அவனே எல்லையற்ற ராஜ்யத்தை ஆளவான். தாங்களும் ஸாதுக்களின் ஆசாரத்தைப் பின்பற்றி, உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள். ஆகையால் தாங்கள் பரதிகளுக்கெய்தபடி மிதரர்களின் காரியத்தை முடித்துக்கொடுக்க வேண்டும். எவன் தன் கார்யங்களுக்கும் செளகயத்தையும் கவனிக்காமல், மிதரர்களுடைய காரியங்களை முடித்துக் கொடுப்பதில் ஆதர

வையும் உதஸாஹததையும் வெளிப்படுத்துகிறானே, அஹனுக்கு ஒருபொழுதும் கஷ்டங்கள் நேராது. காலம் தப்பின பிறகு மிதரர்களின் காயங்களை முடிப்பதில் முயல்கிறவன், ஸகல கார்யங்களையும் ஸாதித்துக்கொடுத்தாலும் ஒத்தாசைசெய்தவனென்று சொல்லமுடியாது. தங்களுடைய மிதரனான ரகுவீரனுக்கு ஆக வேண்டிய காயத்தை முடித்துக் கொடுப்பதாக பரதிகளுக்கென்று கொடுத்திருக்கிறாள். ஆகையால் இப்பொழுது லீதையைத் தேடி ஆரம்பிக்கவேண்டும். அதிசீகரமாக இருந்த காயத்தை நடத்த வேண்டுமென்று ராமனுக்கு கவலையிருந்தாலும், மஹாபுத்திமானும் தங்கள் ஸஹாயத்தை எதிர்பார்ப்பவருமானதால் சூறிப்பிட்ட காலத்தை அந்நேரம் அது சென்றுவிட்டதென்று தங்களுக்குத் தெரிவிக்கமாட்டார் தங்களுடைய குலம் செழிப்பதற்குக் காரணம் அவரே. தங்களிடத்தில் மாறாத பரிதிபுடையவா எல்லையற்ற சக்தியுடையவா. தாங்களும் நிகரற்ற உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள். தங்களுடைய காயத்தை அவர் முடித்துக்கொடுத்திருக்கிறார் தாங்களும் அவருடைய காயத்தை முடிக்கவேண்டும். வானர ஸேனைகளை வரும்படி உத்திரவிடவேண்டும். தங்கள் ஏறபடுத்தின் காலம் கழியும் வரையில் அவர் தங்களை ஏவமாட்டார், ஏவினால் சூறிப்பிட்ட காலம் தாண்டி விட்டதென்பது நிச்சயம். தங்களுக்கு உபகாரம் செய்யாதவர்களுக்கும் தாங்கள் உபகாரம் செய்கிறவர்கள். ராஜ்யத்தையும் ஐசுவர்யத்தையும் தங்களுக்குக் கொடுத்த ராமனைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? எண்ண முடியாத வானர ஸையங்களுக்கு அதிபதிபான தாங்கள், ராமனுடைய காயத்தை முடித்துக் கொடுக்கக்கூடிய சக்தியும் பராகரமும் வாய்ந்திருந்தும், அப்படி உத்திரவு செய்ய ஏன் தாமஸிக்கிறார்கள்? ராமனுக்குத் தன் பாணங்களால் ஸகல லோகங்களிலுள்ள பராணிகளையும் வசப்படுத்தும் சக்தியிருந்தும் தங்களுடைய ஒத்தாசையை விரும்புகிறார் தன்னுயிரையும் லக்ஷ்யஞ் செய்யாமல் தங்களுடைய காயத்தையும் முடித்தாரா லீதையைத் தேடிக்கண்டு பிடிக்கிறேனென்று தங்கள் உறுதி சொன்னதால் தங்களுடைய உதவியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் தேடி லீதையைக்கண்டு பிடிப்போம். தேவ யக்ஷ கந்தாவ அஸுர கணங்களால் அவருக்குப் பயமுண்டா? ராக்ஷஸர்களைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதென்ன? தங்களுடைய ஒத்தாசையிலாமலேயே ஸகல கார்யங்களையும் முடிக்கக்கூடியவர். பிறா செய்ய முடியாத உபகாரத்தைத் தங்களுக்கு முதலில் செய்தவர். ஆகையால் அவருடைய காயத்தை எப்படியும்

வது முடித்துக்கொடுக்கவேண்டும். தாங்கள் உத்திரவிட்டால் எங்களில் எவ்நாம பாதாளம் பூமி ஜலம் மேல லோகங்கள் எங்கும் போக முடியாத இடமில்லை. கோடானு கோடி வானர வீரர்கள் தங்களுடைய கட்டளையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் எவன் எந்த வேலை செய்யவேண்டிய” தென்று வணக்கமாகத் தெரிவித்தாரா. அதைக் கேட்டு ஸுகீவன் மனநெளிந்து, மேல நடக்கவேண்டிய காயத்தை நிச்சயித்துக்கொண்டு, “தகுந்த காலத்தில் தகுந்தபடி தெரிவித்தா”யென்று ஆளுஜநேயரைக் கொண்டாடினான் பிறகு தனக்கு பரிய மந்தரியான நீலனை அழைத்து “ஸகலவிடங்களிலுள்ள வானரங்களெல்லோரும் இங்கே வந்து சேரவேண்டும் ஸ்னைககாவலர்களும் அதிவேகமாய்ச் சென்று என உத்திரவைத் தெரிவித்து ஸகல ஸைனங்களையும் இங்கே அழைத்து வரவேண்டும் பிறகு நீயே அவர்களைப் பரிசோதித்து எண்ணிப்பாக்கவேண்டும் பதினைந்து நாள்களுக்குள் இங்கே வராதவனை விசாரணையிலலாமல கொல்வேன். ஆகையால் நீயும் அங்கத்தனும் ஜாமபவான் முதலிய தலைவர்களுக்கு என கட்டளையைத் தெரிவிப்புக”ளென்று ஏற்பாடு செய்துவிட்டு அந்தப்புரத்திற்குப் போனான்.

ஸர்க்கம் 30.

ராமன் ஸுகீவனைக் கோபித்தது.

மழைக்காலத்தில் ஆசையாலும் சோகத்தாலும் ராமன் பீடிக்கப்பட்டு அந்த நான்கு மாஸத்தையும் எப்படியோ கழித்தாரா. ஸுகீவன் கிஷ்கிந்தையிலிருந்து வெளிக்கிளம்பவில்லை. மேகங்கள் மறைந்து ஆகாசம் வெளுத்தது, சரதர்மண்டலம் களங்கமற்று விளங்கிற்று சரத்காலத்து ராதரிடும் நிலாவென்ற வெள்ளைச் சந்தனத்தால் பூசப்பட்டதுபோலிருந்தது ஸுகீவன் காங் பரவச் சூகை முயற்சிசெய்யாமலிருந்தான். வீதியோ ராவணனால் கொண்டுபோகப்பட்டு எங்கேயிருக்கிறுளென்று தெரியவில்லை. ஸுகீவன் சொன்ன காலம் தாண்டிவிட்டது. அந்த நம்பிக்கையால் இதுவரையில் எப்படியோ கஷ்டப்பட்டுப் பொறுத்துவந்த ராமன், இப்பொழுது அந்த ஆசையுமில்லாமல் துக்கம் மேலிட்டு

மூாசசை அடைந்தாா. ஆனாலும் மஹாபுத்திமானாகையால் கொஞ்ச நேரத்தில் பரகைஞ்ஞெளிரது, எப்பொழுதும தன மனனை விடக் கலாத லீதையைக் குறித்து பரலாபிக்க ஆரம்பித்தாா. ஸ்கல தாதுக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ரிசயமுக பாவத்ததில் உட்காநது, சரத்காலத்துச் சந்தரனூல விளங்கும் ஆகாசத்தைப் பாககையில லீதையின் ஞாபகம் வந்தது மேகங்களும் மினனலும் இல்லாமல் ரீாமல்லமான ஆகாசத்தாலும் அனனங்களின் ஓசையாலும் அவருக்கு விரஹதாபம் மேலிட்டுத், தீனமாக பரலாபித்தாா.

“ஆசரமத்தில் ஸாரஸபக்ஷிகளின் ஓசையைக் கேட்டு அவைக் கைப் போல சபதிகும என லீதை இப்பொழுது ராக்ஷஸர்களின் கையில் அகப்பட்டு எனன துக்கப்படுகிறுளோ? தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட பூக்களையுடையவைபோல விளங்கும் வேங்கை மரங்களை எனனுடன் பாதது ஸந்தோஷித்த லீதை, இப்பொழுது அவைக் கைப் பாதது எனனைக் காணாமல் எப்படித் தபிக்கிறுளோ? கலஹமஸங்கள் கூவுவதால், தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பப்பட்ட லீதை இப்பொழுது எங்கே தூங்கி எப்படி விழித்துக்கொள்ளுகிறுளோ? தன்னுடன் விளையாடும் சகரவாக பக்ஷிகளின் சபத்ததைக் கேட்டு விரஹம் தாங்காமல் நான வரும் வழியை ஆவலுடன் எதிர்பாத்ததுக்கொண்டிருக்கும் லீதை இப்பொழுது எனனை விட்டுப் பிரிந்தது எப்படிப் பிழ்ந்ததிருப்பாளி? ஆறுகள் ஏரிகள் ஓடைகள் காடிகள் சோலைகள் மலைகள் முதலியவைகளில் நான எவ்வளவு காலம் ஸஞ்சரித்தாலும் அவளில்லாமல் எனக்கு ஸுகமுண்டாக வில்லை. சரத்காலத்துக் குணங்களால் நிறைந்த மனம்தன எனனைப் பிரிந்தது வருந்தும் லீதையை உயிரோடு வைப்பானு” வென்று ராமன், சாதகபக்ஷி தாஹம் மேலிட்டு நீரில்லாமல் இந்தரனை பராத திப்பதுபோல புலம்பி வருந்தினா

அப்பொழுது காய் கனிகள் கொண்டுவர மலைத் தாழ்வரைக்குப் போயிருந்த லக்ஷ்மணன் அங்கே வந்தாா ரகுவீரன் ஓண்டியாக உட்கார்ந்து தீராகக்வலை கொண்டு மனம் நொந்து, பரகைஞ்ஞ தபபியிருப்பதைப் பாததுத், தானும் சொல்லமுடியாத கலேசத்தை அடைந்து “ஸவாமி! தாங்கள் இப்பொழுது ஆசைக்கு வசப்பட்டுத் தங்களுக்குரிய ஆணமையை இழந்து லீதையைத் தேடும் விஷயத்தில் முயற்சி செய்யாமலிருப்பதால் எனன ப்ரயோஜனம்? மனனைச் சித்தவிடாமல் தையத்தை மேற்கொண்டு எல்லா முயற்சிகளையும் செய்யவேண்டிய காலம் இதல்லவா? காயத்தில் முயற்சியையும்

தெளிந்த மனதையும், தையமும் உபாயமும் கைகூடும் காலம் வந்ததையும், தங்களுக்கு உதவிசெய்வதில் ஸுகீவனுக்குள்ள சகதியையும், தங்களுடைய தேவதா உபாஸனை முதலிய புணய காமத்தால்கிடைத்த பரயோஜனத்தையும், தங்களுடைய காப்பத்தை முடித்துக் கொள்வதில் ஸாதனமாக உபயோகிக்கவேண்டும். எப்பொழுதும் தங்களுடன் கூடியிருக்கும் வீதையை வேறொருவன் மனதாலும் நினைக்க முடியுமா? அகனி ஜ்வாலையை ஒருவன் தழுவி எரிக்கப்படாமலிருப்பானா? வென்று ஹிதமாயும் மதுரமாயும் உணமையாயும் லக்ஷ்மணன் தெரிவித்தாரா.

ரகுநாதன் அதைக்கேட்டு மனம் தேறி, “நீ சொன்னபடி வீதையைத் தேடுவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்வேணும். சதருஷ்டன் யுத்தஞ்செய்து ஜயிப்பதற்கு வேண்டிய உதஸாஹம் சகதி முதலிய ஸாதனங்களை மேற்கொள்ளவேணும். செய்பவேண்டிய காயமோ மிகவும் கஷ்டமானது அடையும் பயனோ எல்லாவற்றிற்கும் மேலானது ஆகையால் நமது எண்ணம் கூடும்படியான உபாயங்களை ஆலோசிக்கவேண்டு” மென்று வீதையின் ரூபகம் வந்து முகம் வாடிச் சரதகாலத்தை மறுபடியும் வாணிக்க ஆரம்பித்தாரா. “தேவேந்தரன் மேகங்களால் பூமிபெங்கும் வாஷித்துப் பயிரகளை விருத்திசெய்து தன் வேலையை முடித்துவிட்டான். நீலோத பலங்களின் இதழ்களைப்போல கறுத்து திகழுத்திசை தெரியாமல் பரவின மேகங்கள், மலைகளில் மரங்களின்மேல் தங்கி மழை பொழிந்து மதம் நீங்கி வேகமடங்கின யானைகளைப்போல களைத்திருக்கின்றன மழைக்காற்று மலாகளின் பரிமளத்தை வாங்கிக்கொண்டு ஜலத்துளிராகளால் குளிராது வேகமாக அடித்து இப்பொழுது ஓயர்த்தது. மேகங்களும் யானைகளும் மயில்களும் மலையருவிகளும் சபதமற்றிருக்கின்றன.

மலைகள் பெரிய மேகங்களின் மழையால் சுத்தமாகித், தாதுக்களின் காரதியால் விசித்ரமான சரதனப்பூச்சுகளுடன் விளங்குவது போலிருக்கின்றன. சரதகாலத்தில் நதிகளில் ஜலம் குறைந்து, மணல் திடீர்கள் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக வெளிப்படுகின்றன யௌவனஸ்தீர்கள் தங்கள் பீரிய நாயகார்களுடன் புதிதாகச் சேரும்பொழுது வெடகத்தால் அவயவங்களை மௌள மௌளக் காடிலுவதுபோலிருக்கவில்லையா? இப்பொழுது சரதகாலம் தன் அழகை வீழிலைப் பாலைமரங்களிலும் சந்திர ஸூரிய நக்ஷத்ரங்களின் கார்தியிலும், உத்தம கஜங்களின் விளையாட்டிலும் பிரித்துக் காட்டுகிறது. இப்படி

அநேக பதார்த்தங்களில் விளங்கும் சரத்காலத்தின் அழகு, இப்பொழுது ஸ்ரீராயகிரணங்களால் எழுப்பப்பட்டு மலர்ந்த தாமரை ஓடைகளில் அதிகமாக விளங்குகிறது.

ஏழிலைப் பாலேமலர்களின் மணத்தை வாங்கிக்கொண்டு வண்டிக் கூட்டங்களின் ஓசையுடன் கலந்து வீசும் காற்று, யானைகளின் மதத்தை வளர்கின்றது அன்னங்களும் சகரவாகங்களும் மழைக்காலத்தில் பல விடங்களுக்குப் போய் இப்பொழுது திரும்பிவந்து, ஸந்தோஷத்தாலிறக்கைகளை விரித்துக்கொண்டு தாமரைத் தூளிகள் படிந்து ஆறறின மணல் தீட்டுகளில் விளையாடுகின்றன மதங்கொண்ட யானைகளிடத்திலும் கொழுப்படைந்த காளைகளிடத்திலும் தெளிந்த ஜலமுள்ள ஆறுகளிடத்திலும் காணப்படுகிறது மயில்கள் மேகங்களில் தெளிந்த ஆகாசத்தைப் பார்த்துத், தங்களுக்கு ஆபரணமான தோகைகளை உதிர்த்து, அழகற்று பெண்மயில்களிடத்தில் ஆசைப்பொழிந்து கவலைகொண்டிருக்கின்றன இனிய வாஸனையுடன் புஷ்பங்களின் பாரத்தால் தலைவணங்கின தங்கவாணமுள்ள வேங்கை மரங்களால் வனமெங்கும் பரகாசிக்கிறது தாமரைகளில் ஆகைவதது ஏழிலைப்பாலே மலர்களின் வாஸனையால் மதங்கொண்டு பெண்களுடன் காடுகளில் ஆனந்தமாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த யானைகளின் நடைபுறம் ஓயற்குள் ஆகாசம் மேகங்களற்றுத் தீட்டின ஆபுதம்போல் பரகாசிக்கிறது ஆறுகளில் ஜலம் வற்றி மெதுவாக ஓடுகிறது செங்கழுநீர் மலர்களின் வழியாகக் காற்று குளிர்ச்சியுடன் அடிக்கிறது திக்குகள் இருள் நீங்கி விளங்குகின்றன பூமியிலுள்ள சேற்குள ஸ்ரீராய கிரணங்களால் உலர்ந்து புழுதி கிளம்புகிறது அரசாக்கள பகையும் பொருமைமே மேலிட்டு யுத்தம் தொடங்குகிறார்கள். சரத்கால குணங்களால் தேஹகார்தி மிகுந்து மகிழ்ந்து புழுதிபடிந்த தேஹங்களுடன் காளைகள் கொழுப்படைந்து, ஒன்றிற்கொன்று சண்டையிட விரும்பிப் பசுக்களுக்கு நடுவில் கததுகின்றன. ஆசைமேலிட்டு மௌன மௌனக் காடுகளில் ஸஞ்சரிக்கும் மதயானையைப் பெண்களை ஆசையுடன் சூழ்ந்து செல்லுகின்றன மயில்கள் தங்களுக்கு ஆபரணமான தோகைகளை உதிர்த்துவிட்டு ஆற்றங்கரைக்குப் போய் அன்னங்களால் தூர்த்தப்பட்டுக் கொழுப்படைந்து தீனமாக நடக்கின்றன நீர்ப்பறவைகள் பப்ரதோடுமபடி யானைகள் காஜித்துக்கொண்டு தாமரைகளால், விளங்கும் ஓடைகளின் ஜலத்தைக் கலக்கிக் கலக்கிக் குடிக்கின்றன.

ஆறுகளில் ஜலம் சேரில்லாமல் தெளிவாக ஓடுகிறது மணல் திட்டிகள் நடுவில் தெரிகின்றன பசுக்கூட்டங்கள் கரைகளில் மேய்கின்றன, ஸாரஸ பசுக்கள் மதுரமாக ஒலிக்கின்றன அன்னங்கள் ஆசையுடனே இங்கே வந்து தங்குகின்றன ஆறுகளிலும் மேகங்களிலும் மலையருவிகளிலும் பெருங் காற்றிலும் மயில் கூட்டங்களும் தவளைகளிருக்குமிடங்களிலும் சபதமற்றிருக்கிறது பலவாணமுள்ள ஸரப்பங்கள் மழைக் காலத்தில் புறவில் ஆஹாரமின்றி படுததிருந்தன இப்பொழுது தேஹம் மெலிந்து பசி மிகுந்து கோபத்தால் சீரிக் கொண்டு கோரமான விஷத்துடன் புறவிலிருந்து கிளம்பி இரை தேடுகின்றன ஸந்தபை யென்ற ஸதீ தன் நாயகனான சந்தரனுடைய கிரணங்களாகிய கைகள் தன் தேஹத்தில் பட்டவுடன் ஆனந்தம் மேலிட்டு நகத்தரங்களென்ற கண்கள் மலர்ந்து ஆசை மிகுந்து தானே அம்பரத்தை (ஆகாசம் அல்லது வஸ்தரம்) விட்டுப் போகிறாள். ராகிரியென்ற ஸதீ சந்தரனென்ற அழகிய முகத்தையும் நகத்தரங்களென்ற நேதரங்களையும் லிலாவென்ற வெண்பட்டையும் உடையவளாகி விளங்குகிறாள் முதிர்ந்த சம்பாக கதிகளை அன்னங்கள் முக்கில் கொத்திக்கொண்டு அதிவேகமாக ஆகாசத்தில் பறந்து போகும்பொழுது காற்றால் அசைக்கப்பட்ட பூமூலையப்போல விளங்குகின்றன மேகங்களற்று நகத்தரங்கள் நிறைந்து பூண்சந்தரனுடன் விளங்கும் ஆகாசத்தைப்போல பெரிய மிக்களிலுள்ள ஜலம், தூங்குகின்ற அன்னங்களாலும் மலர்ந்த குமுத புஷ்பங்களாலும் விளங்குகிறது ஆரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட யௌவன ஸதீகளைப் போல, ஒடைகள் அன்னங்களென்ற அரைநூல் மாலை யாலும் மலர்ந்த தாமரை குமுதம் கலஹாரம் முதலிய புஷ்பங்களாலும் சோபிக்கின்றன, தயிர கட்டையும் சபதமும் கனறுகளுக்காகப் பசுக்கள் கத்துவதும், காளைகள் ஆசை மிகுந்து கொழுப்பால் கத்துவதும், விடியற்காலையில் இடையாக்களின் புல்லாங்குழல் ஓசையாலும் காற்றடிப்பதாலும் அதிகமாகின்றன ஆற்றங்கரைகளில் வெருத்த நானல் புஷ்பங்கள் காற்றால் மெதுவாக அசைக்கப்படுமொழுது, வெண்பட்டணிக் ஸதீயைப்போல விளங்குகின்றன வனங்களிலுள்ள வணிகள தேனைக் குடித்து மகிழ்ந்து மதங்கொண்டு, காற்றைப் பின்தொடர்ந்து, தாமரைத் துளிகள் படிந்து பறந்து போகின்றன. நாயகாளுடன் கூடிக் கலந்து விடியற்காலையில் களைப்பால் மெதுவாக நடந்துபோகும் வேசயா ஸதீகளைப்போல, ரதிகள மீன்களென்ற அரைநூல் மாலைகளுடன் மெதுவாக ஓடுகின்றன. ஜலம் தெளிந்திருக்கிறது, ஆம்பல்கள் மலர்ந்தன, சம்பரப் பயிர்கள்

கதிரா பழுத்திருக்கின்றன, கரெளஞ்ச பக்ஷிகள் கூவுகின்றன, காற்று மிருதுவாக அடிக்கிறது சந்திரன் நிரமலமாக விருக்கிறான் இந்த அடையாளங்களால் மழைக்காலம் கழிந்தது சரத காலம் ஆரம்பித்தது விட்டதென்று தெரிகிறது

நதிகளின் முகங்கள் சகரவாகங்களென்ற கோரோசனைத் தில் கததாலும், வேலம்பாசி யென்ற மகரிகா பதரத்தாலும், நாணல் புஷ்பங்களென்ற வெண்பட்டாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸதீகளைப் போலிருக்கின்றன (ஸதீகளின் முகத்தில் பெணமகர மீனப்போல விசித்ரமாக எழுதுவது வழக்கம்) மலர்ந்த புஷ்பங்களாலும் வண்டிகளின் சபதத்தாலும் விளங்கும் காட்டில் மனமதன் விலலைபும் பாணங்களையும் தரித்துக்கொண்டு வெகு உகரமாக ஸஞ்சரிக்கிறான் மேகங்கள் மழையால் பூமியை ஸந்தோஷப்படுத்தி ஆறுகளையும் ஏரிகளையும் நிரப்பிப், பயிர்களைச் செழிக்கச்செய்து வானத்திலிருந்து மறைந்தன தெளிந்த நதியின் ஜலம் சகரவாகங்கள் நிறைந்து அன்றில் பக்ஷிகளின் கூட்டங்களால் சபதிகிறது மலைத்தாழ்வரைகளில் எழிலைப்பாலை முதலிய மரங்கள் மலர்ந்த புஷ்பங்களால் விளங்குகின்றன. ஆறில் மணல் திட்டுகள் அன்னம் சகரவாகம் முதலிய பக்ஷிகளால் மூடப்பட்டிருக்கின்றன அரசர்கள் ஒருவாக்கொருவா பகை மேலிடப்படைபெய்தது செல்லும் காலம் வந்துவிட்டது

இப்படியிருக்க ஸுகீவனும் வரலிலை, எனக்காக அவன் செய்த முயற்சியும் தெரியவில்லை சகரவாக பக்ஷி தன் நாயகனை பரியத்துடன் பின்தொடர்வதைப்போல, கோரமான தண்டகாரணத்தைப் பூர்த்தோட்டம்போல நீனைத்து நான் எவ்வளவு துடித்தும் கேட்காமல் எனனுடன் வந்த வீரத்தைக் காணாமல் சோகத்தால் தயிக்கும் எனக்கு, மழைக்காலத்து இந்த நான்கு மாஸங்களும் பலலாயிரம் வாஷங்களைப்போல கழிந்தன ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு பரியநாயகியை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் வாடும் என்னிடத்தில் ஸுகீவ மஹாராஜாவுக்கு தயவு பிறக்கவில்லை “இவன் ராஜ்யத்தை இழந்தவன், கதிபற்றவன், தீனன், வீரதையீடத்தில் மிகுந்த ஆசை வைத்தவன், ராவணனுடன் பகைத்திருக்கிறான் அயோத்யைவிட்டு வெகு தூரத்திலிருக்கிறான் எனனையே சரணமடைந்திருக்கிறான்” எனன்று நீனைத்துத் துராதமாவான் இந்த வானரராஜன் எனனை அவமான்ருசெய்கிறான். வீரத்தைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கிறேன் எனன்று என்னிடத்தில் பரதிகைஞ்செய்து, தன் காயத்தை முடித்துக்கொண்டு குறிப்பிட்ட ஸமயம் கடந்ததை அறியாமலிருக்கிறான்.

நீ கிஷ்கிந்தைக்குப்போய், அலப ஸுகநகரில் மூழ்கியிருக்கும் அந்த மூடனிடத்தில் நான் இப்படிச் சொன்னதாகத் தெரிவி “முன்பு உபகாரஞ் செய்தவர்கள் ஆபத்திற்குள்ளாகி ஒத்தாசை செய்யென்று பராததிகுமபொழுது அப்படியே செய்கிறே னென்று அவர்களுக்கு பரதிகைஞ் செய்து ஆசைகாட்டிப், பிறகு அப்படிச் செய்யாமல் அவர்களுடைய மனஸை வருத்தப்படுத்துகிற வன் ஸகல பராணிகளாலும் நிர்திக்கப்படுவான். கீழானவன், பாப மோ புணயமோ தான் சொன்ன வாததையை நிறைவேற்றுகிறவன், ஸகல பராணிகளிலும் மேலானவன் தங்களுக்கு உபகாரஞ் செய்த மிதராகளுக்குப் பதில் உபகாரஞ்செய்ப்பாத நன்றியற்றவர்களை இறந்தபிறகு, கழுகு நரி முதலிய அச்சுத ஜந்துக்களும் தொடர்” தென்று சொல். புத்தத்தில் கோபங்கொண்டு தங்கத்தால் அலங் கரிக்கப்பட்ட கோதண்டத்தை வளைத்துப் பேரிடிபோல நான் நானேசை செய்வதை மறுபடியும் பாகக் அவனுக்கு ஆசை யுண்டோ? என பராகரமம் நன்றாக அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தும், நீ எனக்கு உதவி யென்பதையும் மறந்து, கொஞ்சமாவது அவன் விசார மறந்திருப்பது என்ன ஆச்சாயம்! நான் அவனுடன் ஸநே ஹஞ் செய்ததும் வாலியைக் கொன்றதும் லீதையைத் தேடுவதில் அவன் ஒத்தாசை செய்வதற்கே என்றதை இப்பொழுது முற்றி லும் மறந்து விட்டான் அவனுடைய காயம் முடிந்துவிட்டதல் லவா? மழைக்காலம் முடிந்தவுடன் லீதையைத் தேடுகிறேனென்று பரதிகைஞ் செய்து, இப்பொழுது காமபோகங்களில் மூழ்கி அந்த நான்கு மாஸங்களும் சென்றதை அறியவில்லையல்லவா? மந்தரி களோடும் பந்துக்களோடும் ஆனந்தமாக மதுபானஞ் செய்துகொண் டிருக்கிறான். சோகத்தால் வாடும் நமமிடத்தில் அவனுக்குக் கிரு பைவருமா?

“குழந்தாய்! ஸுகரீவனிடத்திற்குப் போய் என கோபத்தையும் ஸவருபத்தையும் பரயோஜனத்தையும் நன்றாய்த் தெரிவித்து, “என பாணத்தால் அடிபட்டியமலோகத்திற்கு வாலிபோன வழி இன்னும் திறந்தேயிருக்கிறது. ஸுகரீவ! செய்த பரதிகைஞ்சைய நிறைவேற்று. வாலிபோன, வழியில் நீயும் போகாதே. முன்பு வாலி ஒருவனையே ஒரு பாணத்தால் கொன்றேன். நீ செய்த பரதிகைஞ்சையைத் தவறினால் உன்னையும் உன் பந்துக்களையும் வேற்றுப்பேர்”னென்று சொல். மேலும் இந்த ஸமயத்தில் எது ஹிதமோ அதையும் சொல். காலம் கழிகிறது சீகரமாகப் போ. ‘வானரபதியே! அழியாத தாமத்தையும் மனலில் வைத்துக்கொண்டு எனக்குச்

செய்த ப்ரதிகைஞயை நிறைவேற்று. என் பாணங்களுக்கு இரை யாகிய மலோகத்திற்குப் போய் வாலியைப் பார்க்காதே” யென்று அந்த மூடனுக்கு நான் சொன்னதாகச் சொல” லென்றார்.

இப்படித் தன் அண்ணன் வர வரக் கோபம் மிகுநது தீன்மாக் பரலாபிப்பதைக் கேட்டு, பயங்கரமான தேஜஸையுடைய லக்ஷ்ம ணன் ஸுகரீவனைக் கடுமையாகச் சித்திக்கவேண்டுமென்று நிச்ச யித்ததா:

ஸாககம் 31.

லக்ஷ்மணன் வருவதை ஸுகரீவன் அறிந்தது

இப்படி ராமன் விரஹதாபத்தால் மெலிநது கோபங்கொண்டு உத்திரவுசெய்ததைக் கேட்டு, லக்ஷ்மணன் “ஸவாமி! ஸுகரீவனே சூரனுக்கு ஸுனமாகத்தலில் நடக்கவேண்டுமென்ற ஸ்திர புத்தி யற்றவன். இதைச் செய்தால் இது விளையுமென்று அறிய முடியாத வன் அகனிஸாக்ஷியாக உமமுடன் செய்துகொண்ட ஸநேஹத் தால் தன் பாயையுமீ வானர ராஜ்யத்தையும் அடைந்தானென்று அறியாதவன் இரத ஐசவாயத்தை நெடுங்காலம் அனுபவிக்கமாட் டான நமது காயத்தில் இவனுக்கு இப்பொழுதாவது கவலையுண் டாகவில்லை யல்லவா” புத்தியில்லாதவனாகையால் அலபஸுகங்களில் முழுகியிருக்கிறான். தங்குருடைய கிருபையால் ராஜ்யமும் ஸகல ஐசவாபங்களும் தனக்குக் கிடைத்ததென்றும், தான் அத்தற்குப் பதில் உபகாரஞ்செய்யவேண்டுமென்றும் இவனுக்கு இன்னும் தெரியவில்லை யே. ஆகையால் இவனைக் கொன்று வாலியைச் சேரும் படி அனுப்புங்கள் இரதத் துராத்மாவிடத்தில் ராஜ்யத்தை வைப் பது பிச்சு எனக்குக் கோபம் பொங்குகிறது, அடக்கமுடிய வில்லை ஸத்யநதவரின் அநதப் பாபியை இப்பொழுதே கொல் வேன் தாரையும் அங்கத்தும் வானரர்களால் வீரதையைத் தேட் டு” மென்று ஆபுத்பாணியாக மஹா கோபத்துடன் லக்ஷ்மணன் புறப்பட்டுப் போனதைப் பார்த்து ராமன் “ஐயோ! என விராததை களை உணமையென நெண்ணி இவன் ஸுகரீவனை இப்பொழுதே கொன்றுவிடுவானே” யென்று பயந்து வருத்தப்பட்டுத், தன் எண்ண ததைத் தெளிவாயும் சாரதமாயும் தெரிவித்ததா. தன் பக்தாக

ளுக்கு விரோதிகளை அழிக்கப் பகவான அவதாரஞ் செய்தாரே யல
லாது தன்னை அண்டினவர்களைக் கொல்லவா? “லக்ஷ்மண!
இந்த லோகத்தில் உன்னைப்போல இப்படிக்கோபத்திற் கிடங்
கொடுத்தது, கோரமான பாபத்தைச் செய்யத் துணிகிறவனுண்டோ?”
மிதரணைக கொலவதென்ற பாபத்திலிருந்து எவன் தெளிவானவிலே
கத்தால விலகுகிறானோ அவனே புருஷோத்தமன். அவனே நிஜ
மான வீரன். ஸுகரீவனைக் கொலவது நன்மையென்றெண்ணாதே
முன்பு அவனிடத்தில் நாம் செய்யத் ஸநேஹத்தை யும் விசுவாஸத்தை
யும் நினைத்து பரீதியுடன் நடக்கவேண்டும் கடுமையான வாதத்தை
களை விட்டு மிருதுவாக “ஸுகரீவ! நீ சூழிப்பிட்ட காலம் சென்று
விட்டதல்லவா” வென்று ஸமாதானமாகச் சொல் ” லென்றுபோக
உத்திரவு கொடுத்ததா லக்ஷ்மணனும் சொல்லவேண்டிய விஷயங்
களை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு கிஷ்கிந்தையை நோக்கிப் புறப்
பட்டார். மஹா புத்திமான, சுபமான யோஜனையைபுடையவா,
அண்ணனுடைய சேஷமத்தையே எப்பொழுதும் கோரினவா ராம
னுடைய ஆக்கஞ்சையத் தவறாமல் நடத்துகிறவா, அவருடைய
கோபத்தால் தானும் கோபமடைந்து, பெரும் மலையைப்போன்ற
கோத்தண்டத்தைக் கையில் பிடித்துக் காலாந்தகளைப் போலவும் உன்
னதமான சிகரங்களுள்ள மந்தரகிரியைப்போலவும் விளங்கினா.
தான் சொல்லவேண்டிய வாதத்தைகளையும், ஸுகரீவன் சொல்லும்
ஸமாதானத்தையும், தான் அதற்குச் சொல்லவேண்டிய பதிலையும்
யோசித்துக்கொண்டே போனா புத்தியில் பிநூஹஸபதியைப்
போன்றவரல்லவா ” வழியிலிருக்கும் மஹாவிருக்ஷங்களைப் பெருங்
காற்றைப்போல முயித்தும், மலைச்சிகரங்களைப் பெயாததும் கற்பா
றைகளைப் பொடிசெய்துகொண்டும் கடுவேகமாக மதயானையைப்
போல நடந்துபோனா.

கொஞ்ச நேரத்திற்குள் மலைகளுக்கு நடுவில் வானர சேனை
களால் காலக்கப்பட்டு சதருக்கள் நெருங்க முடியாமல் கிஷ்கிந்தை
காணப்பட்டது. ஸுகரீவனிடத்திலுள்ள கோபத்தால் உடு
கள் துடிதுடிக்கப், பயங்கரமான வானராகள் கிஷ்கிந்தைக்கு
வெளியில் நடமாடுவதை இனையபெருமாள் பார்த்ததா அவர்கள்
கடுங்கோபத்துடன் லக்ஷ்மணன் வருவதைக் கண்டு ஸுகரீவனுடன்
அவா யுத்தஞ் செய்ய வருகிறாரென்று நினைத்து, மலைச்சிகரங்களை
யும் பெரிய மரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்யப் புறப்
பட்டார்கள். அதைப் பார்த்து உலாந்த விறகுக்களால் வளரக்கப்பட்ட
அகனியைப் போல லக்ஷ்மணனுக்கு கோபம் அதிகரித்தது கால

மிருதபுவைப் போல கோபத்தால் ஜ்வலிக்கும் அந்த மஹாவீரனைப் பாரக்க முடியாமல் அந்தக் குரங்குகள் பயந்து நடுங்கி மூலேக்குமூலை ஓடி ஒளிந்துகொண்டன. சிலா அதிவேகமாக ஸுகரீவனுடைய அரண்மனைக்குப் போய் லக்ஷ்மணன் மஹாகோபத்துடன் வருவதைத் தெரிவித்தார்கள். ஆனால் அந்த வானரராஜன் தாரையுடன் தனியில் விளையாடிக் கொண்டிருந்ததால் அவர்கள் சொன்ன வாதையைக் கவனிக்கவில்லை. பிறகு மந்தரிகள் வானர வீரர்களை நகரத்திற்கு வெளியில் அனுப்பிக் கோட்டையைக் காக்குமாடி உத்திரவு செய்தார்கள் அவர்கள் பாரக்கப் பயங்கரமானவர்கள், மதயானைகளையும் மஹாமேகங்களையும் பெரிய மலையையும் போன்றவர்கள். நசுங்குளாலும் பலலுகளாலும் யுத்தஞ் செய்கிறவர்கள், கருமமான பாவையை உடையவர்கள் விபலும் புலி முதலிய துஷ்ட மிருகங்களின் கொழுப்பையுடையவர்கள் பத்து நூறு ஆயிரம் யானைகளின் பலத்தை முறையே உடைப்பவர்கள் இப்படி மஹாபலசாலிகளான வானரர்கள் பெரிய மரங்களுடன் நகரத்தைச் சூழ்ந்து நிற்பதையும் ஸுகரீவன் அலக்ஷயமாக விருப்பத்தையும் ராமன் சோகப்படுவதையும் நினைத்து, லக்ஷ்மணன் கோபத்தால் மெய்மறந்து கண்கள் சிவந்து உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, புகையையும் நெருப்பைப் போல பாரக்கப் பயங்கரமானா பாணங்களின் முனைகளை நாகக்காகவும் கோதண்டத்தை உடலாகவும், தேஜஸைக் கொடிய விஷமாகவுமுடைய ஐந்துதலை நாகம்போல விளங்கி, அதிவேகமாக நகரத்திற்குநில வந்ததா

காலாகனியைப் போல ஜ்வலித்துக்கொண்டும் நாகேந்திரனைப் போல சீறிக்கொண்டும் வரும் லக்ஷ்மணனை அங்கத்தன் பார்த்து, “ஐயோ! இவா வரும் ஸமயத்திலா ஸுகரீவன் மெய்மறந்திருக்க வேண்டும்! இப்பொழுது இருக்கும் ஸத்தியில் இனைய பெருமானே இன்னொருவன் அறியாமல் அலக்ஷயஞ் செய்வாரா”யென்று மிருகத்துக்கத்தை அடைந்தான். அப்பொழுது லக்ஷ்மணன் அங்கத்தை அழைத்துக் “குழந்தாய்! ரகுவீரனுக்குத் தம்பி லக்ஷ்மணன் உன்னை பாக்கீ வந்திருக்கிறான். தமயன் படும வருத்தத்தால் தப்பித்துக் கொண்டு கோட்டை வாசலில் நிற்கிறான்”என்று ஸுகரீவனிடத்தில் சொல் அவனுடைய வாதையில் உனக்கு ஏதாவது சரத்தை யிருந்தால் நீ அவனையாவது இங்கே அழைத்து வா அல்லது நீயாவது அங்கே போ”வென்றா. அதைக் கேட்டு அங்கத்தனும் சோகமடைந்து விரைவாக அந்தப்புரத்தில் புகுந்து, ஸுகரீவனையும் தாரை

யையும் ஞமையையும் நமஸ்கரித்து முகம் வாடிப் பரப்பப்பட்டன நடந்ததைத் தெரிவித்தான் ஸுகீவனே மதுபானத்தாலும் ஆசையாலும் தூக்கத்தாலும் மெய்மறந்து அங்கதன் சொல்வதை அறியமுடியவில்லை அங்கதன் சீகரமாகத் திருமபி வராததால் லக்ஷ்மணன் கடுங்கோபங்கொண்டு கோட்டைக்குள் நுழையப் போவதைக் கண்டு, அங்குள்ள வானரர்கள் பயந்து நடுநடுங்கி, நல்ல வாதத்தைக் கேள்வி சொல்லி ஸமாதானஞ் செய்தார்கள் எனன் செயவாரோ வென்று சிலா கூச்சலிட்டார்கள் இடிபோல காஜித்துப் பெரும் வெள்ளத்தைப் போல வேகமாக வரும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து சிலா விமலநாதம் செய்தார்கள்

அந்தப் பெரும் சபத்ததால் ஸுகீவன் விழித்துக்கொண்டு, மாலைகளும் ஹாரங்களும் நழுவ, மபக்கத்தால் கண்கள் சூழல்ப, படுக்கையை விட்டு மெள்ள எழுந்தான் அங்கதன் அப்பொழுது ஓடி, அரசனுக்கு மிகவும் பரியமுள்ள மந்தரிகளான பலக்ஷன் பரபாவனென்றவர்களை அழைத்து வந்தான் அவர்கள் அந்தப்புரத்து ஸதீகனைப் பாகக்கக் கூடியவர்கள் எல்லா விஷயங்களிலும் அரசனுக்கு ஹிதத்தையே உபதேசிக்கிறவர்கள் அவர்கள் உள்ளே போய் “ஏதே ஒரு விஷயத்தைப் பேச விரும்பி “ லக்ஷ்மணன் வந்திருக்கிற ” ரென்று ஸுகீவனுக்குத் தெரிவித்தார்கள் பிறகு, “தேவநதர போகங்களை அனுப்பவிற்கும் அந்த வானர ராஜனைப் பலவிதமாகப் புகழ்ந்து தேறிய, “ ராம லக்ஷ்மணர்களென்ற ராஜகுமாரர்கள் தங்களுடன் ஸநேஹஞ் செய்திருக்கிறார்களென்பது ஞாபகத்தி லிருக்கலாமே. அவர்கள் ஸத்யந தவறாதவர்கள், மஹானுபாவர்கள் இந்தப் பூமண்டலத்தை ஆளத் தகுந்தவர்கள், தங்களுக்குச் சதருவான் வாலியைக்கொன்று, வானர ராஜ்யத்தைத் தங்களுக்குக் கொடுத்தவர்கள் அவர்களில் ஒருவரான லக்ஷ்மணன் கோட்டை வாசலில் வந்திருக்கிறார். அவரைக் கண்டு பயந்து நமது வானரர்கள் கூச்சலிடுகிறார்கள் ராமனுடைய உத்திரவால் அவருடைய அபிபராயத்தைத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்க இவ்வு இங்கே வந்திருக்கிறார். அவர் சதருக்களை வேறுததுத் தன் காயத்தை முடித்துக்கொள்ளக்கூடியவராதார புதரனான அங்கதனைத் தங்களுடத்திற்கு அகிலேகமாய் அனுப்பினவா அவரே. அந்த மஹாவீரன் கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, வானரர்களைத் தன் பாலையால் எரித்துக்கொண்டு, கோட்டை வாசலில் நிற்கிறார். ஆகையால் தாங்கள் புதர மீதர பந்துக்களுடன் உடனே அவரிடத்திற்குப் போய் ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கா

ரஞ் செய்து அவருடைய கோபத்தைத் தணிபுங்கள் மீஹாராஜா தாங்கள் செய்த பரதிகளுயைத் தவறலாமா? முன் செய்த ஏற்பாட்டின்படி நடவுங்கள். ராமனுடைய ஆகையைய எப்படிப்பாவது ஸாவ தானமாக நிறைவேற்றவேண்டுமென்று பரார்த்தித்ததாகள்

ஸாக்கம் 32.

மாருதி ஸுகீவனுக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்தது.

லக்ஷ்மணன் கோபிததுகொண்டிருக்கிறாரென்று அங்கத்தனும் மந்திரிகளும் சொல்லக்கேட்டு, ஸுகீவன் மிகவும் பயந்து, பரபரப்புடன் ஆஸனத்தை விட்டெழுந்து, ராமானுஜனை எப்படி ஸமாதானஞ் செய்கிறதென்று நெடுநேரம் யோசித்தது, ஆலோசனையில் மிகவும் ஸமாதாக்களான மந்திரிகளைப் பார்த்தது, “நான் அவர்கள் விஷயத்தில் அபுகதமாய்ப் பேசவுமில்லை, நடந்துகொள்ளவுமில்லை. அப்படியிருக்க, லக்ஷ்மணன் என்னிடத்தில் கோபங்கொள்வதற்குக் காரணமென்னவென்று கவலைப்படுகிறேன் ஒரு வேளை எனச் சந்ருக்கள் எனக்குக் கெடுதி செய்ய வெண்ணி, என்னிடத்தில் இல்லாத தோஷங்களைக் கற்பித்தது, லக்ஷ்மணனுக்குக் கோபமுண்டாகும்படி செய்திருக்கிறார்களோ? இந்த விஷயத்தில் நீங்களெல்லோரும் கரம்பபடி உங்களுடைய புத்திக்கெட்டினவரையில் அவர்கோபிப்பதற்குக் காரணத்தை அறிந்து சீகரமாகச் சொல்லவேண்டும ராமனிடத்திலாவது லக்ஷ்மணனிடத்திலாவது நான் பப்பபடுவதற்கு யாதொரு காரணமுமில்லை ஆனால் எனக்குப் பரமமிதரண ராகவன் காரணமில்லாமல் கோபிதத்தைப் பற்றிக் கவலையாயிருக்கிறது மிதராகளை ஸமபாதிப்பது ஸூலபம், பிறகு அந்த ஸநேஹம் அழியாமல் காப்பாற்றுவது ஸூலபமல்ல மனிதர்களின் சித்தம் அடிக்கடி மாறும், அலபவிஷயத்திலும் ஸநேஹம் அழியும் ராமன் எனக்குச் செய்த ஒப்பற்ற உபகாரத்திற்குப் பதில் செய்ய முடியவில்லையென்பதற்கு வருந்துகிறே” நென்று தன் எண்ணத்தை வெளியிட்டான்

அப்பொழுது ஹனுமான அவன் சொன்ன விஷயத்தை நன்றாய் ஆலோசித்தது “ஸவாமி! மிதரன் செய்த உபகாரத்தைத் தான்

கள மறக்கூதிருப்பது ஆசசாயமல்ல அது தங்களுக்கு ஸ்வபாவமே மஹா வீரரான ராமன் தங்களுடைய பராததனைக் கிணங்கி இரதரனுடைய பராகரமத்தை துடைய வாலிபைப் பயமில்லாமல் கொன்றா எப்படி யோசித்தாலும் அவா தங்கனிடத்திலவைத்த ஸநேஹத்தாலகோபிக்கிறேயல்லது தவேஷத்தாலல்லவென்று தெரிகிறது. இப்பொழுது வாஷ்காலம் சென்று சரத்காலம் நடக்கிறது ஏழிலைப்பாலை மரங்கள் மலராத புஷ்பங்களால் விளங்குகின்றன ஆகாசத்தில் மேகங்கள் மறைந்து கரஹங்களும் நக்தரங்களும் தெளிவாக விளங்குகின்றன திக்குகளும் ஆறுகளும் ஏரிகளும் காமலமாகவிருக்கின்றன சதருக்களின்மேல் படைபெய்ததுச் செல்லவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டதைத் தாங்கள் அறியவில்லை இப்படி அஜாகரதையாய் இருப்பதைத் தெரிவிக்க லக்ஷமணன் வந்ததாக எண்ணுகிறேன் அந்த மஹாதமாவான ராமன், ராஜபத்தை இழந்து பாயையை விட்டுப் பிரிந்த சோகத்தால் வாடி யிருக்கிறா லக்ஷமணனும் அவரைப் பார்த்து வருந்தி, அவா சொன்ன கடுமையான வாதத்தைகளை இன்னும் கடுமையாகக் கோபத்துடன் தங்களுக்குச் சொல்வாரா தாங்கள் அதைப் பொறுக்கவேண்டும தாங்கள் ராமனுக்கு அபராதஞ் செய்திருக்கிறீர்கள், ராமானுஜனைக் கைகூப்பி பராததிபத்தைத் தவிர வேறு தகுந்த பரிஹாரம் எனக்குத் தெரியவில்லை “என்னைப் பார்த்து இப்படிக்கெளரத்தைக் குறைவான ஆலோசனையைச் சொல்லத் துணிந்தாயல்லவா” வென்று தாங்கள் என்னிடத்தில் கோபிக்கக்கூடாது மந்திரிகள் அரசனுக்கு எப்பொழுதும் ஹிதத்தையே உபதேசிக்கவேண்டும. ஆகையால் பயமில்லாமல் தங்கனிடத்தில் இப்படித் தெரிவித்தேன் ராகவன் கோபங்கொண்டு கோதண்டத்தை எடுத்தது நின்றால், ஜகத முழுவதையும் வசப்படுத்தக்கூடியவரல்லவா? இப்பொழுது அவரைக் கோபமுட்டத் தகாது மறுபடியும் அவரை ஸமாதானஞ் செய் வேண்டியிருக்கும் அவா தங்களுக்குச் செய்த உபகாரத்தை மறவாமல் நன்றியுள்ள தாங்கள் அப்படிச் செய்வது இன்னும் அவசயம் ஆகையால் தாங்கள் புத்ர மித்ர பநதுக்களுடன் அவரை ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துப், பாயை பாததாவுக்கு வசப்பட்டு நடப்பது போல ராமனுக்குச் செய்தபர்திக்ஞையை நிறைவேற்றுகங்கள். மஹேந்தரனுக்கு நிகரான பல பராகரமமுள்ள ரகுநீரனுடைய ஸ்வபாவமான சக்தியே ஒல்லையற்ற தென்று தங்களுடைய மனவிறகுத் தெரியுமே, லக்ஷமணனும் அவருக்கு உதவி செய்கிறா. ஆகையால் அவாளுடைய கட்டையைத் தாங்கள் கணவிலும் மீறுவது தவ”றென்று வணக்கமாகத் தெரிவித்ததா

தாரை லக்ஷ்மணனை ஸமாதானஞ் செய்தது.

பிறகு ஸ்கீவன் லக்ஷ்மணனை அரதப் புரத்திற்கு அழைத்து வரும்படி அங்கதனுக்கு உத்திரவிட, அவா ராமனுடைய ஆகைஞ் படி கிஷ்கிந்தைக்குள் வந்தாா கோட்டை வாசலில் காவலாக விருந்த வானரங்கள் பருத்த தேஹமும் எலலை யற்ற பலமுமுள்ளவாகள், காலஸாப்பத்தைப் போல கோபத்தால் சீறிக்கொண்டிருக்கும் லக்ஷ்மணனைப்பாதுப பயந்து, கை கூப்பி அவரைத் தடுக்கவில்லை மலர்ந்த காடுகளாலும் சோலைகளாலும் மாட மாளிகை கோபுரங்களாலும் ஸ்கல் பொருள்களும் நிறைந்த கடைகளாலும் விருமபும பழங்களும் நிறைந்து விளங்கும் மரங்களாலும் கிஷ்கிந்தைப் பரகாசிப்பதையும், தேவகந்தாவ அபஸரஸ் முதலியவர்களின் அம்சங்களுக்குப் பிறந்த வானரங்கள் நீனைத்த ரூபங்களை யெடுக்கக் கூடியவாக ளாகத் திவ்யமான மாலைகளாலும் ஆடையாபரணங்களாலும் பரகாசிப்பதையும், சந்தனம் அகில முதலிய வஸ்துக்களின் பரிமளம் எங்கும் வீசுவதையும், உத்தமமான பானங்களைபுடைய சாராயக் கடைகளால் ராஜவீதிகள் மணப்பதையும், தெளிந்த மலையருவிகளையும் பார்த்துக் கொண்டே போனா.

பிறகு அங்கதன் மைந்தன் தவிவிதன் கவயன் கவாக்ஷன் கஜன் சரபன் வித்யுன்மாலி ஸம்பாதி ஸூரியாக்ஷன் ஹனுமான வீரபாஹு ஸூபாஹு நள்ள குமுதன் ஸுவேஷ்ணன் தாரன் ஜாம்பவான் ததிவகதரன் நீலன் ஸூபாடலன் ஸூநேத்ரன் முதலிய வானர் சரேஷ்டாக்களின் வீடுகள் ராஜவீதியில் வெளுத்த மேகங்களைப் போல உறுதியாக அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டா அவை அழகான மாலைகளாலும் தன் தானயங்களாலும் உத்தம ஸதிகளாலும் நிறைந்து வெகு ரமணீயமாக விருந்தன பிறகு வானர் சகர வாத்தியான ஸ்கீவனுடைய அரண்மனைக்கு வந்தா அது வெளுத்த மதிலால் சூழப்பட்டிருந்தது உப்பரிகைகள் கைலாஸத்தின் சிகரங்களைப் போல வெளுத்து ஆகாசத்தை அளவின எக்காலத்திலும் வேண்டிய பழங்களையும் புஷ்பங்களையும் கொடுக்கும் பூலோகத்து மரங்களாலும் கருமேகங்களைப் போல புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்து குளிரந்த நிழலுள்ள மந்தாரம் முதலிய தேவேந்தரனால் கொடுக்கப்பட்ட தேவலோகத்து மரங்களாலும்

அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது பலமுள்ள வானர வீரர்கள் ஆயுதபாணி களாகக் கோட்டை வாசல்களில் காவலிருந்தார்கள் சரேஷ்டமான மாலைகள் எங்கும் கட்டப்பட்டிருந்தன. வாசற்படிகள் உருக்கியோட விட்ட தங்கத்தால் அமைக்கப்பட்டு விசித்ரமாக வேலை செய்யப்பட்டிருந்தன. லக்ஷ்மணன் இப்படிப்பட்ட ஸுகீவனுடைய அரண்மனைக்குள், பெரிய மேகத்தில் ஸூரியன் புகுவதுபோல சென்றார். பல ஜனங்களால் நிறைந்த ஏழு கட்டுகளைத் தடுக்கப்படாமல் தாண்டி, மஹாராஜாவின அநதப்புரத்திற்குவந்தார் அங்கேதங்கத்தாலும் வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்ட பல கட்டில்களும் விசித்ரமான ஆஸனங்களும், விலையற்ற விரிப்புகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. வீணை முதலிய வாதயங்களுக்கு ஒத்துச் சிலா மதுரமாகப் பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ரூப யௌவன உத்தமகுலம் முதலியவைகளால் பெருமை கொண்ட பல ஸ்திரீகள் விசித்ரமான மாலைகளாலும் ஆடையாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் புஷ்ப ஹாரங்களைத் தொடுத்தாக்கொண்டிருந்தார்கள். அங்கிருந்த வேலைகாரர்களில் திருபதி யிலலாதவனாவது ஜாகரதை யிலலாதவனாவது உத்தமமான வஸ்தராபரணங்க ளிலலாதவனாவது கிடையாது. பாத்சசிலம்புகளும் அரைநூல் மாலைகளும் சபதிப்பதைக் கேட்டு அங்குள்ளவர்கள் ஆனந்தமாக விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்களென்றறிந்தது, லக்ஷ்மணன் வெட்கமடைந்து கோபங்கொண்டு, தான் அங்கிருப்பதை ஸுகீவனுக்குத் தெரிவிக்கவும் அநதப் பெண்கள் அங்கிருந்து போகவும் திக்குகள் நடுங்கும்படி நானேசை செய்தார். நல்லொழுக்கமுள்ளவ ராகையால் பரஸ்திரீகோப பாததாலும் அவர்களுடைய ஆபரணசபதங்களைக் கேட்டதாலும் கொஞ்சமேனும் கலங்காமல் அலக்ஷ்யமாக ஓரிடத்தில் தனியாக உட்கார்ந்து ராமன் பெரு துக்கத்தை நினைத்து வருத்தப் பட்டுக்கொண்டிருந்தார். ஸுகீவன் அநத நானேசையைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் அநதப்புரத்தில் வந்து விட்டாரென்றறிந்தது பயந்தது ஒன்றும் தோன்றாமல் மாலைகளை அறுத்தெறிந்து வலை ஆட்டிக்கொண்டு மனங்கலங்கி யிருந்தான். “அங்கதன் என்கிடத்தில் தெரிவித்தபடி ராமனிடத்திலுள்ள பரீதியால் லக்ஷ்மணன் கோபத்துடன் என்னிடத்தில் வந்திருக்கிறார்” என்று கவலையுற்று மனம் வாடி ஸம்பததிலிருந்த தாரையைப் பார்த்து, “இயற்கையாகச் சாந்த குணமுள்ள லக்ஷ்மணர் இப்பொழுது கோபங்கொண்டவரைப்போல் வந்திருப்பதேன்? காரணமில்லாமல் ஒரு பொழுதும் கோபிக்கமாட்டரே. ஆகையால் நாம் இவருக்கு ஏதாவது அபராதஞ் செய்திருக்கிறோமாவென்று நன்றாக யோசித்துச் சொல். அல்லது நீயே அவ

ருடன் பேசி எப்படியாவது ஸ்மாதானஞ் செய் உன்னைப் பார்த்தவுடன் அவருடைய கோபந்தணிந்துவிடும் பெருந்தன்மையுள்ளவாகள ஸ்திரீகளிடத்தில் கோபங்கொண்டு கருநமாக ஒரு பொழுதும் நடக்கமாட்டார்கள். உன்னுடன் பேசிக் கோபந்தணிந்து தெளிந்திருக்கும்பொழுது நான் அவரைத் தாசனஞ்செய்கிறே”

“அப்படியே செய்கிறே”னென்று தாரை சொல்லி, ஸம்போகஸூகத்தை விருத்தி செய்யக் குடித்த மதுவின மயக்கத்தால் கண்கள் சூழல், சரமத்தால் தளளாடி அடிமேல் அடிவைத்து நடந்து கொண்டு, வஸ்திரங்கள் தளர்ந்து அரைநூல் மாலை அவிழ்ந்து தொங்கப், படுக்கையிலிருந்த வேஷத்துடன் ஸம்போகக் குறிகள் ஸ்பஷ்டமாக விளங்க, ஸ்தனபாரத்தால் சற்று வளைந்த தேஹத்துடன் லக்ஷ்மணனிருக்கு மிடத்திற்கு வந்தாள். (எந்தப் பாணத்தால் என பரிய நாயகனான வாலியை அடித்துக் கொன்றபோது, அதே பாணத்தால் என்னையும் கொன்று வாலிபுடன் சோதனையை நானிலலாவிடால் வாலி துக்கமடைவாரென்று சொன்ன பதிவரதை இவளே வாலிகியினாகருத்து இப்படித் தெளிவாயிருந்தாலும், கம்பருக்கு இது இஷ்டமில்லை ஸகல உத்தம குணங்கள் வாய்ந்த தாரையைக் குறைவாகச் சொல்ல மனமில்லை மஹா பதிவரதை யென்றும் கைம் பெண்களுக்குரிய வேஷத்துடனும் நியமத்துடனும் காலங்கழித்தாள் எனும் அழுத்தமாகச் சொல்லுகிறா) லக்ஷ்மணன் அவளைப் பார்த்து பரஸ்திரீ தாசனம் தாம் விரோதமென்று தலை குனிந்தார். அவருடைய அழகும் விலாஸங்களும் அவருடைய மனவில யாதொரு விகாரத்தையும் உண்டாக்க வில்லை ஆனால் ஸ்திரீகளிருக்கும் பொழுது கோபிப்பது உசிதமல்லவென்று அலக்ஷயமாகவிருந்தார். அவருடைய கோபந்தணிந்ததென்று பாவையால் அறிந்த தாரை, மதுபாணத்தால் வெட்கமற்று, ஸநேகத்தை முன்னிட்டித் தைய மடைந்து அவரை ஸ்மாதானஞ் செய்தாள்.

“ராஜ குமார! நீ ஏன் கோபங்கொண்டிருக்கிறாய்? எவனாவது உன் கீட்டனையை மீறி நடந்தானோ? உலகத்திலிருக்காதவர்களால் பற்றி யெரியும். காட்டுத்தீயில் எவனாவது பயமில்லாமல் போய் விழுவானோ” வென்று மிருதுவாகவும் மதுரமாகவும் கேட்டாள்.

அதனால் லக்ஷ்மணன் கோபந்தணிந்து ஸநேகத்தை முன்னிட்டிக் “கணவனுடைய ஹிதத்தையே நாடுமீ, ஸூகரீவன் ஆன

க்கு அடிமையாகத் தாமததை விட்டு ராஜயகாரயங்களை மறந்து, ராமனுக்குச் செய்த பரதிகளுையை நினைக்கவில்லையென்று அறியாயோ? அவன் அனுபவிக்கும் ராஜ்யம் ராகவனால் கிடைத்தது, அவர் சோகத்தால் வாடியிருக்கிறார் அவனையே நம்பியிருக்கிறாரென்பது அவனுக்குக் கொஞ்சமேனும ரூபகமிருக்கிறதா? மந்தரி மிதர பந்து கணங்களுடன் எப்பொழுதும் மதுபானஞ் செய்து மயங்கியிருக்கிறான். நான்கு மாதங்களான பிறகு ஸீதையைத் தேடும் விஷயத்தில் வேண்டிய முயற்சி செய்கிறேனென்று ரகுவீரனுக்கு வாக்களித்தது, அந்தக் காலம் தாண்டிற்றென்பதைக் கவனியாமல் மதுபானத்திலும் ஸ்ததீகளிடத்திலும் காலங்கழிக்கிறானே புருஷாததங்களை அடைய விரும்புகிறவனுக்கு மதுபானம் முகப ஸாதனமாக விதிக்கப்படடிருக்கிறதோ? அந்த உததம் பரயோஜனங்களை ஒரு கூணத்திலும் அழிக்க இது ஒன்றே போதாததோ? தனக்கு உபகாரம் செய்தவனுக்குப் பதில் செய்யாமலிருப்பது மஹா அதாமமல்லவா? உததம் குணவானுன் மிதரனுடைய ஸநேஹத்தை இழப்பதால் ஐசவாயமும் அழியும். ஸதயத்திற்கு தாமத்திற்கும் இருப்பிடமான மிதரன், அததம் காமமென்ற புருஷாததங்களுக்குக் காரணமல்லவா? ஸுகீவன் மிதரனை மறந்ததால் அவைகளை இழந்தான். இந்த நிலைமையில் நாங்கள் செய்யவேண்டியதைக் கூாமையான புத்தியுள்ள நீயே நன்றாக யோசித்துச் சொல்”லென்றார்

தாரை அதைக் கேட்டுத் தாமத்திற்கும் அததத்திற்கும் அது ஒத்திருப்பதைக் கவனித்தது, ராமனுடைய காரயம் முடிவதில் லக்ஷ்மணனுக்கு நம்பிக்கையுண்டாக “ராஜபுத்ர! ஸுகீவன் காம பர்வசனைய இருக்கிறான். நீ கோபிப்பது தகாது ஸாதுக்கள்தங்களை அண்டினவர்களைக் கடுமையாகக் கோபிப்பார்களோ? உங்கள் சேஷமத்தையே கோரும் ஸுகீவன் அபராதம் செய்தால் பொறுக்கவேண்டாமா? உததம் வீரயமென்ற குணத்தால் விளங்கும் ராஜபுத்ரனுன் நீ அலப வீரயமுள்ள ஸுகீவனிடத்தில்கோபிக்கலாமா? விடாமுயற்சியுள்ளவனும் சாந்தரூபமான தபஸுகு உதபத்தி ஸ்தானமுமான நீ கோபத்திற்கு ஆளாகலாமா? ஸுகீவனுக்குப் பரம மிதரனுன் ராமன் கோபங்கொண்டிருப்பதும் எனக்குத் தெரியும். அது வீணபோகாது. சதருவினமேல் படையெடுத்தது செல்லும் காலம் தாண்டிற்றென்பதும் எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் எங்களுக்குச் செய்த பரம உபகாரமும் எனக்குத் தெரியும். இந்த விஷயத்தில் நாங்கள் செய்யவேண்டியதும் எனக்குத் தெரியும். காமத்தின் பலம் தடுக்கமுடியாதென்பதும் எனக்குத்

தெரியும் ஸுகீவன எவளிடத்தில் ஆசைகொண்டு யாவற்றையும் மறந்திருக்கிறானோ அவனையும் எனக்குத் தெரியும்

நீ இப்பொழுது கோபத்திற்குட்பட்டிருப்பதால் உன் புத்திகாம விஷயங்களில் செல்லாது அப்படியில்லாவிட்டால் காமபரவசனானவன தேசகால தாமாததங்களை அறியமாட்டானென்று நீயே ஒப்புக்கொள்வாய் அவனிடத்தில் கோபிக்ஷமாட்டாய் ஸுகீவன என்னவிட்டுப் பிரியாமல் ஆசைக்கு அடிமையாய் ஆசையால் வெட்கமற்றிருக்கிறா ராமனுக்குத் தோழன், உனக்கும் மித்ரன், அவருடைய பிழையை நீ பொறுக்கவேண்டும் இது ஒரு ஆசையமா? உதிராத இலைகளையும் நீரையும் காற்றையும் புஜிதது இரதரியங்களை யடக்கி ஸுகதுக்கங்களைப் பொறுத்தது தாமத்திலும் தவத்திலும் மனைதச செலுத்தின மஹாஷிகளும் காமத்திற்கு அடிமையாய், ஸதீமோஹததால் மயங்குகிறார்கள ஸுகீவனே வானரன், சாபலயமென்பது அவனுக்கு இயற்கை, ஸகல ஜீவாயங்களும் பொருந்தின மஹாராஜா, இவா ஆசைக்கு அடிமையாகவிருப்பது ஆசையமல்ல”வென்று மத்ததால் மிருதுவாகவும் வேடிக்கையாகவும் ஸுகீவனுக்கு ஹிதமான வாதத்தைகளைச் சொன்னான்.

“ராஜகுமார ! ஸுகீவன காமபரவசனாயிருந்தும் உங்கள் காயத்தை முடிப்பதில் சரத்தையுள்ளவனாகி ஸேனைகளைச் சோக குமபடி முன்பே உத்திரவு செய்திருக்கிறா. பலமலைகளில் வலிக் கும வானரவீரர்களும் கோடி கோடியாக வந்திருக்கிறார்கள அரதப் புரதது ஸ்ததீகளைப் பாகக்கூடாதென்று நீ வெளியிலிருந்ததால் உன் நன்னடத்தை விளங்கிறது. ஸாதுக்கள் தங்களுடைய மித்ரர்களின் பாயைகளைப் பாப்பதில் தோஷமில்லை ஆகையால் உள்ளே வரலா”மென்றான்.

தாரையின் பராததனையாலும் சீகரத்தில் தன் காயம் முடிய வேண்டுமென்ற கவலையாலும் லக்ஷ்மணன் அரதப்புரத்தில் பரவே சித்ததா அங்கே ஸுகீவன, சிறந்த விரிப்புகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட விமலாஸனத்தில் உத்தமமான ஆபரணங்களாலும் மாலைகளாலும் வஸ்தரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஸுலாயிணப்போல காரதிபீற்று, உட்காரதிருப்பதைக் கண்டா. ரூபலாவண்யமுள்ள அநேக ஸ்ததீகள் மஹா கோத்திசாலியான அரத வீரசரேஷ்டனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். அதைக் கண்டு லக்ஷ்மணன் கண்கள் சிவந்து காலாரதகணைப்போல கோபங்கொண்டா. ஸுகீவனும ருமையைத் தழுவிக்கொண்டு அளவற்ற பராகரமசாலியான லக்ஷ்மணன் ரோஷ

ததால் விசாலமான நேதரங்களுடன் வருவதை ஆசாயத்
தாலும் பயததாலும் விசாலமான நேதரங்களால் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தான்

ஸர்க்கம் 34.

ஸுக்ரீவன் ராமனுடைய கட்டளையை அறிந்தது.

இப்படி கோப பரவசராய, ஒருவராலும் தடுக்கப்படாமல், லக்ஷ்மணன் அநதபபுரத்திற்குள் வருவதைப் பார்த்து, “நாம் இவரை ஸமாதானஞ் செய்வத தாரையை அனுப்பினோமே. அப்படியும் கோபம் அடங்காமல் இவா இங்கே வருவதற்குக் காரணமென்ன” வென்று ஸுக்ரீவன் கவலை கொண்டான். ரோஷத்தால் பெரு மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, ராமன் படும துக்கத்தை நினைத்து நினைத்துத் தன் தேஜஸால் ஸகல வஸதுக்களையும் எரிப்பவாபோல், ராமானுஜன் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்டு, புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இரதரதவஜத்தைப்போல வானரராஜன் விம ஹாஸனத்திலிருந்து திடீரென்று எழுந்திருந்தான். உடனே தூரை முதலிய அநதபபுர ஸதரீகளுக்கும் சந்தரனைத் தொடரும் நக்ஷத்திரங் களைப்போல எழுந்த நின்றுகொள் மயக்கத்தால் கண்கள் சிவந்து, கைகூப்பித் தள்ளாடிக்கொண்டு, கலபக விருக்ஷத்தைப்போல லக்ஷ் மணனை வந்தனம் செய்தான்.

இப்படி ருமைமுதலிய ஸதரீகளால் சூழப்பட்டு நிற்கும் வானர பதியைப் பார்த்து இளையபெருமாளா, “ஸுக்ரீவ! ஸதவ குணத்தைப் ப்ரதானமாகவுடையவனும் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவனும் கருணையுள்ளவனும் இரதரியங்களை ஜயித்தவனும் நன்றிமறவாதவனும் ஸத யந்தவறுதவனுமான அரசனே லோகத்தில் கொண்டாடப்படுகிறான். அத்தமத்தையே கைக்கொண்டு, தனக்கு உபகாரம் செய்த மித்ராக ளிடத்தில் எவன் பொய்ப் பரதிகளைச் செய்கிறானோ அவனைக்காட்டிலும் கருமரானவன் லோகத்திலுண்டோ? குதிரையைப் பற்றிப் பொய் சொன்னவன் நூறு குதிரைகளைக் கொன்ற பாபி, பசுவைப் பற்றிப் பொய் சொன்னவன் ஆயிரம் பசுக்களைக் கொன்ற பாபி, மனிதனைப் பற்றிப் பொய் சொன்னவன் தன்னையும் தன்னைச் சோந்த வாகளையும் கொன்ற பாபி, இப்படியிருக்க, மஹாபுருஷனுள் ராமனைப் பற்றிப் பொய் சொல்லுகிறவன் ஸகல ப்ராணிகளையும் கொன்ற பரீபத்தை அடைகிறான், மித்ராகளிடத்தில் உபகாரத்தைப் பெற

றுப பதில செய்பாத நனறியற்றவனை எல்லோரும் கெரலல்வேண
டும ஸகல லோகங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட ஸவாயம்புவ மனு ஒரு
ஸமயத்தில் நனறியற்றவனைப் பாததுக கோபங்கொண்டு, “பரஹ
மஹதயா ஸுராபானம் திருட்டு வரதங்களை அனுஷ்டிப்பதில் தவறு
இவைகளைச் செய்தவனுக்கும் ஸாதுக்கள் பராய்ச்சித்தங்களை விதித்
திருக்கிறார்கள் நனறியற்றவனுகோ விதிக்கக்கூடிய பராய்ச்சித்தம்
ஒன்றுமில்லை”யென்று சொன்னா. நீ நல்லொழுக்கமில்லாதவன,
நனறி மறந்தவன, ஸதயந தவறினவன, ராமனால் உபகாரத்தை
அடைந்து அவருக்குப் பதில் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணமே
உனக்கில்லை நீ நனறியுள்ளவனாக அவா செய்த உபகாரத்தை நினைத்
தால் இதுவரையிலேயே ஸீதையைத் தேட முயற்சியெய்யமாட
டாயா? அலபமான விஷய ஸுகங்களில் ஆசைகொண்டவனென்றும்
பொய் பரதிகளைச் செய்கிறவனென்றும் தவளையைப்பிடிக்க அதைப்
போல கத்தும் பாம்பைப்போன்றவனென்றும் ராமன் உனனை
அறியவில்லையே அந்த மஹாதமா உன்னிடத்தில் இரக்கம் வைத்து,
நீ துஷ்டனென்றும் பாபியென்றும் அறியாமல் வானர ராஜ்யத்தை
உனக்குக் கொடுத்தா அவா ஸகல பராணிகளுக்கும் கேஷமத்
தையே செய்கிறவா ஆனால் இனிமேலும் நீ நனறி மறந்திருந்தால்
கூமையான பாணங்களால் உனனைக் கொன்று வாலியைச் சேர
அனுப்புவா வாலி ராமபாணத்தால் கொல்லப்பட்டு யமலோகத்
திற்குப் போனவழி இன்னும் அடைக்கப்படவில்லை. ஸுகரீவ!
செய்த பரதிகளுயை நிறைவேற்று. வாலி போன வழியில் போக
ஆசைப்படாதே ரகுவீரனுடைய பரசண்ட கோதண்டத்திலிருந்து
வஜ்ரங்களைப்போல பாணங்கள் ஓயாமல் கிளம்பிவருவதைக் காண
விரும்புகிறாய் இல்லாவிட்டால் இப்படி அலப விஷய ஸுகங்களில்
இரவு பகலாக முழுக்கி ராம காயத்தை மனதாலும் நினைக்காமலிருப்
பாயா”வென்றா

—●—

ஸாககம் 35.

தாரை லக்ஷ்மணனை ஸுமாதானஞ் செய்தது.

—●—

இப்படி லக்ஷ்மணன் தேஜஸால் ஜவலித்துக்கொண்டு சொன்ன
கடும் வராததைகளைக் கேட்டு சந்தர்ப்பைப்போல அழகான முக காத்நி
யுள்ள தாரை, மறுபடியும் அவருடைய கோபத்தைத் தணிக்க
ஆரம்பித்தாள்,

“ ஸக்ஷமண ! நீ இப்படிச் சொல்லக்கூடாது இந்த வான ராதிபதி இவ்விதமான கடும வாததைகளைக் கேட்கத் தகுந்தவரல்ல. மேலும் அவைகளை நீ சொல்வதும் அவா கேட்பதும் முற்றிலும் தகாது. இவா நன்றியற்றவா, ரஹஸ்யமாய்க் கெடுதி செய்வா, கரூரா, பொய் சொல்லுகிறவர், கபடமுள்ளவரென்று நீ எண்ணுவது தவறு பிறரால் செய்ய முடியாத கார்பத்தை ராமன் செய்தார். வாலின்யக் கொன்றா தனக்குப் பரம உபகாரத்தைச் செய்தாரென்பதை இவா மறக்கவில்லை கீததி வானரராஜ்யம் ருமை நான் யாவும் ராமனுடைய கிருபையால் இவருக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன இதுவரையில் ஸுகுமான் ஆஹாரமும் தூக்கமுமின்றி கஷ்டப்பட்டு வந்து இப்பொழுது ராஜ்ய போகங்களை அடைந்தவுடன் தன்னை மறந்து காயங்களைச் செய்யும் காலத்தை அறியவில்லை அபார சக்தியுள்ள விசுவாமிதர மஹாவி மேனகையுடன் பத்து வாஷங்கா வரையில் ஆனந்தமாகக் காலங்கழித்து அவைகளை ஒரு நாள் பகலென்று எண்ணவில்லையா ? அந்த மஹாஞானியே காயங்களையும் அவைகளைச் செய்யவேண்டிய காலங்களை மறத்திருக்க, மறவாக்கைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா ? இவா மிகவும் களைத்தவா, ஆஹாரம் ரிதரை முதலிய தேஹ தாமங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டாரே யொழிய மனதில் விகாரம் ஏதுமில்லை போகங்களை அனுபவித்துத் திருப்தியடையவும் இல்லை ஆகையால் இவருடைய பிழையைப் பொறுப்பது நயாயமே

“ லோகதாமததை ஆராய்ந்து --அறியாமல் ஸாதாரண மனுஷ்யனைப்போல நீ கோபத்திற்கு இடங் கொடுக்கத் தகுமா ? உன்னைப் போன்ற ஸாதுக்கள விஷயங்களைப் பரீக்ஷித்துப் பாககாமல் சீகரமாகக் கோபத்திற்கு இடங்கொடுக்கமாட்டார்கள் ஸுகரீவனுக்காக நான் உன்னை வேண்டிக்கொள்கிறேன். இந்தக் கடுங்கோபத்தை விட்டு ராமன் உத்திரவு செய்தால் ருமை நான் வானர ராஜ்யம் தன்தானயம் ஐசுவாயம் யாவற்றையும் ஸுகரீவன விடத் தயாரா யிருக்கிறாரென்று எனக்குத் தெரியும் சந்தரனை ரோஹிணியுடன் சேர்த்துவைப்பதுபோல ராவணனைக் கொன்று ராமனை லீதையுடன் சேர்த்துவைப்பாரா. இப்பொழுதே அவனைக் கொல்லக்கூடாதாவென்றால், லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்களுக்குக் கணக்கில்லை காமரூபிகளும மஹா பலபராகரமசாலிகளுமான அவர்களைக் கொல்லாமல் ராவணனைக் கொல்ல முடியாதே அவனைக் கொல்லாமல் லீதையைக் கொண்டுவர முடியாது பிறருடைய உதவியின்றி ஸுகரீவன் அந்தத் துஷ்டனை ஜயிக்கமுடியாது. ஸுகர்வ

னுடன் வாலி புத்தஞ் செய்ப்ப புறப்படுமொழுது “ துரத சக்ர வாததியின புதராகளான ராம லக்ஷ்மணர்கள் ஸுகீவனுக்கு உதவியாக வந்திருக்கிறார்கள் அந்த மஹாவீரர்களால் தங்களுக்குக் கெடுதி நேரும், போகவேண்டாமென்று தடுத்தேன். அப்பொழுது ராவணனுடைய பலபராகரமத்தையும் ஸைனயங்களையும் வாலி எடுத்துச்சொல்லிப், பலஹீனனான ஸுகீவனால் ராவணனை ஜயிக்கமுடியாது ராமன் அவனுடைய உதவியை விருமபமாட்டாரென்றான். ராவணனுடைய வரலாற்றை அவர் சொல்லிக் கேட்டதேயொழிய நான் நேரில் பாரக்கவில்லை. ஸகல வானரங்களையும் அழைத்து வரும்படி பலநாள்களுக்கு முன்பே தூதர்கள் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள் அவர்களின் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பதால் ராமகார்யத்திற்காக மஹாராஜா வெளியில் புறப்படவில்லை பதினைந்து நாள்களுக்குள் எல்லோரும் வந்து சேரவேண்டுமென்று உத்திரவுசெய்திருக்கிறார் அந்தக் கெடுதி இன்றுடன் முடிகிறது வானரங்களும் கரடிகளும் இன்று வருவார்கள் கோபத்தை விட்டு இங்குள்ளவரை ஸதீகள் உன் முகம் கோபத்தால் ஜவலித்துக் கண்கள் சிவந்திருப்பதைப் பார்த்து, முன்பு ராமன் வாலியைக் கொன்றதை நினைத்து, இப்பொழுது ஸுகீவனுக்கும் அபாயம் நேருமோவென்று பயப்படுகிறார்கள்”என்றான். (ஸுகீவன் செய்த பரதிகளுையை மறந்தானா? லீதையைத் தேட என்ன ஏற்பாடு செய்திருக்கிறுனென்று கேட்டுத் தெரிந்துகொள். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் அவனை இவ்விதமாகக் கண்டித்து வா’வென்று ராமனும் சொல்லவில்லை லக்ஷ்மணனும் தாரையைக் கேட்கவில்லை. இது இருவரிடத்திலும் புத்திக் குறைவைக் காட்டுகிறது தாரை லக்ஷ்மணனுக்கு ஸமாதானஞ் சொல்லி அவன் கோபிக்க இடமேயில்லையென்று நிரூபித்து விட்டான் அப்பொழுது லக்ஷ்மணனுக்கு வெட்கமுண்டாயிருக்க வேண்டும வாலியை நேரில் கண்டு கேட்டு விசாரிக்காமல் ஸுகீவனுடைய வாதத்தையே நம்பி வாலியைக் கொன்றதுபோலாகும்)

ஸாககம் 36.

ஸுகீவன் லக்ஷ்மணனை ஸமாதானஞ் செய்தது.

தாரையின் வாதத்தைகள் ஸ்ரீராமமகவும தாமததிற்கு ஒத்து மிஞ்ருதன லக்ஷ்மணன் அதை ஆலோசித்தான். இயற்கையாகவே

இரக்க முள்ளவா அவைகளை ஒப்புக்கொண்டா ஒருவன நீனை நத ஆடையை அவிழ்த்து எறிவதுபோல லக்ஷ்மணனிடத்திலுண்டான பயத்தை ஸுகீர்வன அதைக் கண்டு நீக்கினான். பிறகு மதுபானத்தாலுண்டான மயக்கம் தீர்ந்து மாலைகளையும் ஹாரங்களையும் அறுத்தெறிந்து, “ஐசவாயததையும் கீர்த்தியையும் வானர ராஜ்யததையும் முன்பு இழந்தேன, ராமனுடைய கிருபையால் இப்பொழுது அவைகளை மறுபடியும் அடைந்தேன. ஸகல லோகங்களிலும் கீர்த்தி பெற்ற அந்த ரகுவீரனுக்குப் பதில் செய்ய முடியாதவனாயிருக்கிறேன், அவா என்னைப் பெயருக்கு மாதரம் உதவிபாக வைத்துக் கொண்டு ராவணனைக் கொன்று ஸீதையை அழைத்து வருவா. ஏழு ஸால மரங்களையும் மலையையும் பூமியையும் ஒரே பாணத்தால்துளைத்த அந்த மஹாவீரனுக்குப் பிறருடைய உதவியும் வேண்டுமா? நானோசையால் மலைகளையும் பூமியையும் நடுங்கச் செய்கிறவருக்குப் பிறரால் ஆகவேண்டியதென்ன? ரகுவீரன் ராவணனைக் கொல்வதற்காகப் பரிவாரத்துடன் போகும்போது நானும் போவேன் விசுவாஸத்தாலும் ஸ்நேஹத்தாலும் ஏதாவது நான் தவறியிருந்தால் ஸேவகனான என்னிடத்தில் கிருபைசெய்து மன்னிக்கவேண்டும். லோகத்தில் அபராதமே செய்யாதவன் யாரென்று ஸுகீர்வன விரயமாகவும் சாதூயமாகவும் தெரிவித்தான்.

அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணனுக்கு ஸநதோஷமும் அவனிடத்தில் பரியமுமுண்டாகி, “நீ இப்படி வணக்கமாகவும் விசுவாஸத்துடனும் இருக்கிறபடியால் ரகுநாதனுக்கு எவ்விதத்திலும் உதவிக்குக் குறைவில்லை நேர்மை நன்னடத்தை பராக்ரமம் இவைகளால் வானர ராஜ்யத்தை அடைந்து உததம் ஸுகங்களை அனுபவிக்க நீ தகுந்தவன் உன் ஸஹாயத்தால் ராகவன் ஸகல சதருக்களையும் நாசஞ்செய்து விசேஷ கீர்த்தி அடைவா மனுஷ்யர்களின் செயல்களையும் அதற்குத் தகுந்தபடி நடக்கவேண்டிய தாமததையும் நீ நன்றாக அறிந்தவன்; யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவன். நீ இப்படிச் சொல்லத் தகும். தங்களிடத்தில் தோஷத்தை ஏற்படுத்துகிறவர்களை நாசஞ்செய்யும் திறமையுள்ளவர்கள் தங்களுடைய தோஷங்களை மறைப்பார்களேயொழிய வெளிப்படுத்தமாட்டார்கள் நீயோ எல்லையற்ற சகதியுள்ளவனானாலும் உன் தோஷத்தை ஒப்புக்கொண்டு அதை மன்னிக்கும்படி என்னை வேண்டுகிறாய் உன்னையும் என அண்ணையும் தவிர இவ்விதமானவர்கள் வேறுண்டோ? பலத்தாலும் பராக்ரமத்தாலும் ராமனுக்குத் தகுந்த மிதற்கை நீ ஏற்பட்டது தைவ ஸங்கலபத்தால் அல்லவா? ஆனால் நீ

எனனுடன் ரிசயமுகத்திறகு வந்து, பாயையை விட்டுப் பிரிந்து வருந்தும் ராமசுந்தரனைத் தேற்று சோகம மேலிட்டு அவர் சொன்ன வாததைக்களைக் கேட்டு நான் கோபபரவசனாகக் கடும வாததைக்களைச் சொன்னேன் அதை மன்னிக்க வேண்டுமென்றா (சீகரமாகக் கோபிப்பதும் சீகரமாக ஸந்தோஷப்பட்டு மெச்சுவதும் குழந்தைகளைப்போல லக்ஷ்மணனுடைய ஸ்வபாவம்).

ஸாககம் 37.

வானர வேலைகளை வருவித்தது.

அதைக் கேட்டு அந்த வானரசுவரன், பககத்திலின்று ஆளுநரேயரைப் பார்த்து “மஹேந்தரம் ஹிமாலயம் விரதயம் கைலாஸம் மந்தரம் முதலிய பாவத சீகரங்களிலும், மேற்கு ஸமுதரககரையில் பால ஸாலாயாகளைப்போல பரகாசிகும் பாவதங்களிலும், கிழக்கில் உதயபாவதத்தில் அடாந்த காடுகளிலும், அஞ்ஜன பாவதத்தையும் மேகத்தையும் யானைகளையும் போன்ற ரூபங்களுடன் அஞ்ஜனகிரியிலும், மனசுசிலை குறைகளிலும், மேரு தூமரகிரி மஹாருண்மென்ற பாவதங்களிலும், அழிகான வனங்களிலும், முனிகளின் ஆசரமங்களிலும் வலிப்பவர்களையும், இன்னும் இரதப் பூமியிலுள்ள ஸகல வானரங்களையும் ஸமாதானம் முதலிய உபாயங்களால் இப்பொழுதே அழைத்து வரவேண்டுமென இதற்கு முன்பே அவர்களை அழைப்பதற்கு அனுப்பிய தூதர்களை அனுப்பி, காம போகங்களில் மயங்கித் தாமஸ்விகளைச் சீகரம் என்னிடத்தில் கொண்டு வா எனக் கட்டளையின்படி பத்தூத தினங்களுக்கும் இங்கே வந்து சேராதவர்களை, ராஜாக்களுயை மீறின குற்றத்திற்காக உடனே கொன்று விட வேண்டியது ஆகையால் இங்கிருந்து வானரங்கள் கோடிக்கணக்காகக் கிளம்பி, ஆகாசமாகக் கமாய் இரதப் பூமி முழுவதிலும் ஸஞ்சரித்து, ஸகல வானரங்களையும் இப்பொழுதே அழைத்துவரட்டுமென்று ஆக்ஞாபித்தான்.

ஹனுமானம் அப்படியே செயய, அந்த வானர வீரர்களும் ஆகாசமாகக் கமாய் வாயுவேக மனோவேகமாய்ச் சென்று, ஸமுதரங்களிலும் பாவதங்களிலும் வனங்களிலும் ஏரிகளிலுமுள்ள வானரங்களை ராமகாயத்திற்காகச் சீகரமாய் அழைத்துவந்தார்கள். ஸுபக்ஷ்

ரீவனுடைய ஆகனையை யமதண்டனைக்கு ஸம்மாய நினைதது, ஸகல வானரர்களும் பயந்தது, அதிவேகமாய் வந்து சோந்தார்கள். அவர்களில் அஞ்ஜனகிரியில் மைமலைகளைப்போல ஸஞ்சரிப்பவர்கள் மூன்று கோடி, அஸ்தகிரியில் வலிகுடும் தங்கநிறமுள்ளவர்கள் பத்துகோடி, கைலாஸ் பாவதத்தில வமிஷத்தின் பிடரிமயிர்போன்ற தேஹகாரதியுடன் ஸஞ்சரிப்பவர்கள் அநேகமாயிரம் கோடிகள் ஹிமயமலைத் தாழ்வரைகளில் காய் கிழங்கு பழங்களைத் தின்று கொண்டு வலிப்பவர்கள் அநேகம் கோடிகள், அங்காரகளைப்போல பயங்கரமான ரூபத்தையும் கரூர கிருதயங்களைமுடையவர்களாய் விரதய பாவதத்திலிருந்து வந்தவர்கள் அநேகம் கோடிகள், ஸ்ரீரஸமுதரத்தின் கரையிலுள்ள பச்சிலைக்காடுகளில் வலித்துக்கொண்டு தேங்காய்களைப் புஜிப்பவர்களுக்கோ கணக்கில்லை

இப்படி வனங்களிலிருந்தும் குறைகளிலிருந்தும் ஆறுகளிலிருந்தும் மஹாவேகத்துடன் வானர ஸேனை ஆகாசத்தை மறைத்துக்கொண்டு வந்துசோந்தது அப்பொழுது முன்பு நீலனால் அனுப்பப்பட்ட தூதர்கள் ஹிமயமலைக்கு வந்து, அங்கே ஒரு பெரியமரத்தைக் கண்டார்கள் முன்னொரு காலத்தில் ஸகல தேவதேவர்களும் மகிழும்படி அங்கே ஒரு மஹேசுவர யகனும் நடந்தது அதில் சிந்தனை ஹோமதரவயங்களால் உண்டான வோகனும் பழங்களும் அமிருதத்தைப் போன்ற ருசியுடன், ஒரு மாஸ் காலம்வரையில் பசி தாஹம் இளைப்பு தூக்கம் முதலியவை யில்லாமல் செய்யும். வானர தூதர்கள் அவைகளைப் புஜித்தது, அங்குள்ள அபூரவ மருந்துகளையும் வோகளையும் பழங்களையும் புஷ்பங்களையும் ஸுக்ரீவனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொண்டு வந்தார்கள். பூமியிலுள்ள ஸகல வானரர்களையும் வெகு சீகரமாக வந்து சேரும்படி எச்சரித்தது, அவர்கள் முன்பே தூதர்கள் ஸுக்ரீவனிடத்தில் வந்து காணிக்கைகளை ஸம்மாபித்தது வணங்கி, “ஸ்வாமி! பூமியிலுள்ள எல்லா மலைகளுக்கும் ஸமுதரங்களுக்கும் காடுகளுக்கும் போய் மஹாராஜாவின உத்திரவை அங்குள்ள வானரர்களுக்குத் தெரிவித்தோம் அவர்கள் அதிவேகமாக வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டு ஸுக்ரீவன் மனமகிழ்ந்தது, அவர்கள் கொண்டுவந்த பொருள்களைப் பெற்றுக்கொண்டான்.

ஸுக்ரீவன் ராமனைப் பார்த்தது

பிறகு ஸுக்ரீவன் வந்த வானரர்களை பரியமான வாததைகளால் ஸந்தோஷப்படுத்தி உத்திரவு கொடுத்தனுப்பித், தன் எண்ணங்களும் ராமனுடைய காயமும் முடியுமென்ற நம்பிக்கை உண்டாகி ஸந்தோஷித்தான் அப்போது லக்ஷ்மணன் “ஸுக்ரீவ! இங்கிருந்து இப்பொழுது புறப்படடுப் போவது உசிதமென்று உனக்குத் தோன்றினால் அப்படியே செய்வோ”மென்றா வானர ராஜன் “தங்கள் உத்திரவுப்படியே செய்கிறே”னென்று தாரை முதலிய வானர ஸ்திரிகளை அனுப்பிவிட்டு, அந்தப்புரத்தில் ஸஞ்சரிகும வானரர்களை அழைத்தது ‘என பலலகைகை சீகரமாகக் கொண்டு வரச்சொல்லுங்கள்’எனயுன். அவர்கள் அப்படிச் செய்ய, தானும் லக்ஷ்மணனும் அதிலேறி வெண்குடை வெண்சாமரம் சங்கம பேரி முதலிய ஸ்கல உபசாரங்களுடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

இப்படி வானர ஸையங்கள் ஆபுதபாணிகளாகச் சூழ்ந்து வர, ராமனிருக்குமிடத்திற்கு வந்து, ஸுக்ரீவனும் லக்ஷ்மணனும் பலலக்கை விட்டிறங்கி, ராமனுகருகில் வந்து கைகூப்பி நின்றார்கள். வானர ஸையங்களும் அடிபணிந்து கைகூப்பி நின்றார்கள். தாமரை மொட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தடாகத்தைப்போல விளங்கும் அந்த வானரப் படையை ராமன் பார்த்து ஸுக்ரீவனிடத்தில் பரீதியடைந்தாரா தன் பாதங்களில் நமஸ்கரித்த அந்த வானராதிபதியைத் தூக்கியெடுத்தது பரீதியுடன் அணைத்துப், பக்கத்தில் உட்காருவித்து “ஸுக்ரீவ! எவன் தாமராதத காமங்களைக் காலத்திற்குத் தருந்தபடி பிரித்து அனுபவிக்கிறானோ அவனே அர்சன. இப்படிச் செய்யாமல் எவன் காமத்தையே முகயமாகக் கொண்டுகிறானோ அவன் மரத்து துனியில் உட்காரந்து தூங்கிக் கிழே விழுந்து விழித்துக்கொள்ளுகிறவனைப்போல தன் நிலைமையிலிருந்து தவிர்த்துத் தாழ்ச்சி அடைவான். சதருக்களை ஜயித்து, மிதரர்களைச் சோப்பதில் நோக்கங்கொண்டு, தாமராததகாமங்களை விதிப்படி அனுப்பிப்பவனே தாமவான். நாம் சதருவினமேல பையெடுத்ததுச் செல்லும் காலம் வந்துவிட்டது ஆகையால் உன் மந்திரிகளுடன் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை ஆலோசித்துச் செய்”யென்றா.

ஸுகீவன் “பூவததில் ஐசவாயததையும் கீததியையும் வானர ருஜயததையும்இழந்தேன பிறகு அவைகளைத் தங்களுடைய அருளால் அடைந்தேன தனக்கு உபகாரம் செய்தவனுக்குப் பதில் செய்யாதவன் எல்லா ஜநதுக்களாலும் நிரதிககப்படுவான். இந்த வானரர்கள் பூமி யெங்கும் திரிந்து, என ஸையங்கள் யாவற றையும் அழைத்து வந்தார்கள் மலை காடு ஏரி ஆறு கடல் முதலிய வைகளிலிருந்து குரங்குகளும் கரடிகளும் தலைவா்களுடன் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் நூறு, ஆயிரம், பதினாயிரம், லக்ஷம், பத்து லக்ஷம், கோடி, அறபுதம், பிருந்தம், காவம், நிகாவம், மஹா காவம், ஸரோஜம், சங்கு, ஸமுதரம், அந்தம், மதயம், பராததமென்று ஒன்றிற்கொன்று பத்து மடங்கு அதிகமுடைய கணக்கிற்கும் எட்டாதவர்கள். மேரு மந்தரம் முதலிய மலைகளைப்போன்ற தேஹ முடையவர்கள் இந்தரனுக்கு ஸம்மான பராகரம்முடையவர்கள் விரதயம் மேரு முதலிய மலைகளில் வலிப்பவர்கள் இந்த வானரர்கள் ராவணனையும் அவனுடைய படைகளையும் அலக்ஷயமாகக் கொன்று வீரதையக கொணர்வந்து சோப்பாக” ளென்றான்

ஸுகீவன் தன் ஆகைகளுக்குட்பட்டிப் படையெடுத்ததுச செல்வதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்துவருவதைப் பார்த்து, ராமன் ஸந்தோஷப்பட்டு மலர்ந்த நீலோதபங்களைப்போன்ற கண்களுடன் விளங்கினான்.

ஸர்க்கம் 39

வானர ஸையம்

இப்படிச் சொன்ன ஸுகீவனை ராமன் பரியததுடன் அனைத்து “இந்தரன் மழைபெய்யச் செய்வதும் ஸூயன் இருட்டைப் போக்குவதும், சந்தரன் கிரணங்களால் பராணிகளை ஸந்தோஷப்படுத்திவதும் ஆசசாயம் உண்ணப் போன்ற ஸாது மிதரங்களுக்கு பதில் உபகாரம் செய்வதும் ஆசசாயமில்லை நீ எப்பொழுதும் ப்ரியமாகப் பேசுகிறவனென்று அறிவேன். உன் உதவியால் சதருக்கள் அனைவரையும் ஜயிப்பேன் நீயே எனக்கு நண்பன், நீயே எனக்குத் தோழன், நீயே எனக்கு உதவி செய்யவேண்டியவன் முன்பு புலோமனென்ற அஸூரனுடைய பெண்ணைப் பெளலோமியை அனுஹ

லாதனென்ற தைதயனும் இரதரனும் மணம்புரிய விரும்பினார்கள் அனுஹலாதன அவளை வஞ்சகமாக எடுத்தபுபோகுமபடி புலோமன ஸம்மதித்தான் அதைக் கண்டு இரதரன் அந்த தரோஹியைக் கொன்று அவளை மீட்டுவதற்கு மனைவியாகக் கொண்டான் அப்படி ராவணனும் ஸீதையை எடுத்தபுபோனான் உன் உதவியால் அவளைக் கொல்வது நிச்சயம். புலோமன இரதரனால் அடைந்த கதியை இவனும் என பாணங்களால் அடையட்டி”மென்று ரொலிக் கொண்டிருக்கையில்,

உகரமாக ஜவலித்துக்கொண்டிருந்த - ஸ்ரீராமனுடைய கிரணங்களை மறைத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் புழுதி கிளப்பிற்று திகளுக தெரியவில்லை காடுகளும் மலைகளும் பூமியும் நடுங்கின பிறகு வானர வீரர்கள் பெரிய மலைகளைப் போன்ற ரூபத்துடன் கூமையான பறகளையே ஆயுதங்களாகக் கொண்டு, எண்ணிறக்கடங்காமல் வந்து, பூமி மறையும்படி நின்றார்கள் கணமூடிக் கண திறப்பதற்குள் வானர ஸேனையலைவர்கள் பலகோடி வானரர்களால் சூழப்பட்டு வந்து நின்றார்கள் சிலா நதிகளிலும் சிலா மலைகளிலும் சிலா கடல்களிலும் சிலா காடுகளிலும் வலிப்பவர்கள், சிலா பாலஸ்ரீராமனைப்போன்றவர்கள், சிலா சந்தரனை ஒத்தவர்கள்; சிலா தாமரைத்தாதுகளுக்கே ஸமானாகள், சிலா வெண்மை வாணமுள்ளவர்கள், சிலா மேருமலையில் வலிப்பவர்கள்.

அவர்களுக்குள் சதபலி யென்ற ஸேனையதி பதினாயிரம் கோடி, தாரையின் தகப்பனான ஸ்ரீகேசனின் பல பதினாயிரம் கோடி, ருமையின் பிதாவான தாரன் ஆயிரம் கோடி, தாமரைத்தாதுவைப்போன்ற தேஹத்தையும் பாலஸ்ரீராமனைப்போன்ற முகத்தையுமுடையவனும் எல்லா வானரர்களுக்கும் மேலானவனுமான கேஸரி பலலாயிரம், கவாக்ஷன் ஆயிரங்கோடி வானரர்களுடனும், தாமரை இரண்டாயிரம் கோடி கரடிகளுடனும், பனஸன் மூன்றுகோடி பயங்கரமான குரங்குகளுடனும், நீலன் பத்துகோடி ஸையங்களுடனும், தங்கமலை பைப்போன்ற கவயன் ஐந்துகோடி ஸேனையர்களுடனும்; தரீமுகன் ஆயிரம் கோடி குரங்குகளுடனும், அசுவின் புதரர்களான மைந்தனும் தவிவிதனும் ஆயிரங்கோடி ஸையங்களுடனும், கஜன் மூன்று கோடி, கரடிகளுக்கரசனான ஜாமபவான் பத்துகோடி, ருமணவா நூறு கோடி, கந்தமாதனன் பத்து லக்ஷம் கோடி, புவராஜாவான் அங்கத்தன் பதினாயிரம் லக்ஷம் கோடி, தாரன் ஐந்து கோடி, இரதராஜானு பதினொரு கோடி, ரமபன் பதினொரு ராயிரத்தது நூறு கோடி, தூ

முகன இஃண்டு கோடி, ஹனுமான ஆபிரம கோடி, நான நூறுபி ரம கோடி, ததிமுகன (ஸுகீவனுடைய மாமன,)சரபன, குமுதன வஹனி ரமஹன் என்றவாகள ஒவ்வொருவரும் பதது கோடி, இன னும மறற சேனைததலைவாகள அநேகமாயிரம கோடி ஸேனைகளு டன வந்தாகள. அவாகளை எண்ணுவது ஸாதயமில்லை

லோகத்திலுள்ள ஸகல வானராகளும் நினைத்த ரூபங்களை எடுத்த துகுகொண்டு தாவிக்க குதித்ததுக காஜி ததுகுகொண்டு, மேகங்கள் ஸூ ராயமண்டலத்தைச் சூழுவதுபோல ஸுகீவனைச் சூழ்ந்து ஆகாசத் தையும் பூமியையும் மறைத்து நின்றாகள பிறகு அவாகள வஸ்தரங் களை அரையில் கட்டிக்கொண்டு கைகூப்பி வணங்கி ஸுகீவனுக்குத் தங்களுடைய பெயர்களைத் தெரிவித்ததாகள சிலா அவனுடைய ஸமீ பத்தில் வந்துநின்றாகள பிறகு ஸுகீவன அந்த வானரசரேஷ்டா களை ராமனுக்கு வணக்கத்துடன் தெரிவித்தது, தன ஸேனாபதிகளை நோக்கி “ஸையனங்கள் மலைகளிலும் காட்டாறுகளிலும் ஸுகமாக வலிக்குமபடி செய்புகள நன்றாகத் தெரிந்தவன எல்லா ஸைய யங்களிலும் எவா வந்திருக்கிறார்களென்றும் எவா வரவில்லையென் றும் பரிசோதித்து எனக்குத் தெரிவிக்கட்டு”மென்று ஆகளுபித் தான.

ஸாககம். 40.

வடக்கில் தேட அனுப்பினது

பிறகு ஸுகீவன தன் எண்ணங்கள் நிறைவேற்றினதால் ஸந தோஷமடைந்து, ராமனைப் பார்த்து, “ஸவாமி! என அதிகாரத்திற குடபட்ட ஸகல வானராகளும் வந்துவிட்டாகள அவர்களைத் தகுந்தவிடங்களில் இறக்கியிருக்கிறேன் அவாகள வீரத்தில தைதயாக்களுக்கும் தானவாக்களுக்கும் ஸமமானவாகள, கீர்த்திபெற்ற வாகள, சரமத்தை அறியாதவாகள, விடாமுயற்சியுள்ளவாகள, பூமி ஆகாசம் வனங்கள் பாவதங்கள் ஸமுதரங்கள் முதலியவைக் ளில் தடையிலலாமல் ஸஞ்சரிகக்கக் கூடியவாகள. எல்லோரும் தங் களுடைய ஆகளுயை எதிர்பாரத்திருப்பவாகள தங்களுடைய ஹித்தத்தையே பராரத்திக்கிறவாகள தங்களுடைய உத்தே சத்தை நிறைவேற்றக்கூடியவாகள. இவர்களைக்கொண்டு இந்தக் காலத்தில் எதைச் செய்வது உசிதமென்று தங்களுக்குத்

“தோனறுகிறதோ அதை உத்திரவு செய்ய பராததிக்கிறேன். இவர்கள் இன்னது செய்யவேண்டியதென்று எனக்குத் தெரியும், ஆனால் இவர்களெல்லோரும் தங்களைச் சோந்தவர்கள், தங்களுடைய ஆகைக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள், எங்களுக்கெல்லாம் பரபுவான் தாங்களே உத்திரவுசெய்யவேண்டு”மென்றான்

அதைக் கேட்டு ராமன் அவனை அதிக பரிதிபுடன் ஆலிங்கனஞ்செய்து, “லீதை பிழைத்திருக்கிறாளா இல்லையாவென்றும், ராவணன் எங்கிருக்கிறுன்னென்றும், இவர்கள் அறிந்தவரவேண்டியது பிறகு நாமிருவரும் ஆலோசித்து மேலே நடக்கவேண்டிய காரியங்களைச் செய்வோம் இரத விஷயத்தில் நானாவது லக்ஷ்மணனாவது யாதொன்றையும் கட்டளையிட முடியாது இரதக் காரியம் உன்னாலேயே நடக்கவேண்டியது நீயே இதற்குத் தலைவன், நீயே வான் ராகளுக்கு பரபு, இரத விஷயத்தில் செய்யவேண்டியதை நீயே கட்டளையிடு, அது உனக்கே நன்றாய்த் தெரியும். நீ எனக்குத் தோழன், பெரியோர்களால் நன்றாய்ப் பழக்கப்பட்டவன், பராகரம் சாலி, புத்திமான், கால தேசங்களை அறிந்தவன், எங்களுடைய ஸ்ரீமதனைத் தோழினவன், இதுவரையில் அநேக முக்ய காரியங்களைச் செய்து முடித்தவன், புருஷாததங்களை உன்னைப்போல அறிந்தவர்கள் ஒருவருமில்லை” மென்றான்

பிறகு ஸ்கீவன் வினதென்ற ஸ்ரீபதியை அழைத்து “சந்தர ஸ்கூயாகளுடைய அம்சமான வானராகளுடன் நீ கிழக்கு திக்கில் தேடவேண்டும காலதேசங்களுக்குத் தகுந்தபடி நடந்து கொண்டு அங்குள்ள பாவதங்களிலும் வனங்களிலும் நதிகளிலும் லீதையையும் ராவணன் இருக்குமிடத்தையும் தேடிச் கண்டுபிடியுங்கள் பாகீரதி, ஸரபு, கௌசிகி, காளிநதி, யமுனாவென்ற நதிகளிலும், யாமுனமென்ற மலையிலும், ஸரஸ்வதி, விரதா, சோனாவென்ற நதிகளிலும், மலீ, காலமலீ, பரஹ்மமாலம், விதேஹம், மாளவம், காசீ, கோஸலம், மாகதம், புண்டரம், வங்கம் முதலிய தேசங்களிலும், கோசகாரர்களென்ற அரசாக்களின் பட்டணத்திலும், வெள்ளி உண்டாகும் தேசங்களிலும் தேடவேண்டியது.

பிறகு கிழக்கு ஸமுத்தரத்தைச் சோந்து அதிலுள்ள மலைகளிலும் பட்டணங்களிலும் மந்தர பாவதத்தின் சிகரங்களிலும் தேடுபவர்கள் அவ்விடங்களில் காதிலலாதவர்களும் உதட்டிலே காதையுடையவர்களும் இருப்பபேரால் கறுத்துக் கெட்டியான முகத்தையுடையவர்களும், ஒற்றைக் காலுடன் அதிவேகமாகச் செல்லுகிறவர்களும்

பலசாலிகளும் அழியாத வம்சத்தைபுடையவர்களும் நரமாமஸ்தைத புஜிக்கிறவர்களான கிராதர்களும், தங்க நிறமுள்ள அழகான தேஹங்களையும் காதில் நீண்ட மயில்களையுமுடையவர்களாய் மீனைப் பச்சையாய்ப் புஜிக்கும் தவீபங்களில் வலிக்கும் கிராதர்களும், புலியின் முகத்தையும் மனுஷ்ய சரீரத்தையுமுடையவர்களாய் ஜலத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் கோரமான ஜநதுக்களும் அங்கே உண்டு. இவைகளில் சில தீவுகளுக்கு மலைகளின் வழியாகப் போகவேண்டும். சில தீவுகளுக்கு ஆகாச மாகக்கமாக போகவேண்டும் சில விடங்களுக்குத் தெப்பங்களில் போகவேண்டும் என்கும் ஜாகரணதபாகத் தேடுங்குள். அநேக ரதனங்கள் நிறைந்த யவமென்ற தவீபம் ஒன்றுண்டு. அது ஏழு ராஜ்யங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்குப் பக்கத்திலுள்ள ஸுவாணரூபயகமென்ற தீவில் தங்கச் சரங்கங்களுண்டு. (தற்காலத்தில் ஜாவா ஸுவாணரேகாவென்று பூகோளப் படங்களில் காணப்படும் தீவுகளுக்கும் இவைகளுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டோ). யவதவீபத்திற்கப்பால் சிசரமென்ற ஒருமலை ஆகாசத்தை அளாவிக் கொண்டு தேவதானவாகளால் கொண்டாடப்படுகிறது.

இப்படி ஜம்பூதவீபத்தையும் அதைச் சூழ்ந்த உட்புக கடலையும் தாண்டி பலகூத்தவீபத்திற்குப் போகவேண்டும். அங்கே ஸமுதரக கரையில் சோனாவென்ற ஒரு ஆறு காணப்படும். அதின் ஜலம் சிவந்து ஆழமாகவும் வெகுவேகமாகவும் ஓடும். அதில் இறங்கும் துறைகளிலும் பக்கத்திலுள்ள காடுகளிலும் ராவணனையும் லீதையையும் தேடுங்குள் அங்கே மலைகளிலிருந்து ஓடும் பல அழகிய ஆறுகளும் கரைகளில் தோட்டங்களுமுண்டு அங்கே மலைப்பிளப்புகளிலும் காடுகளிலும் தாழ்வரைகளிலும் ஜாகரணத யாகத் தேடுங்குள்.

அதற்கப்பால் இக்ஷு ஸமுதரத்தில் பல பயங்கரமான தீவுகளுண்டு அந்தக் கடலில் எப்பொழுதும் பெருங்காற்றால் அலைகள் கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் அங்கே பல அஸுரர்கள் வெகு காலம் ஆஹாரமின்றிப் பசி மிகுந்து, பராணிகளை நிழலால் பிடித்துத் தினகிராகள். இது பரஹ்மாவின் கட்டளை. மஹாநாகங்க ளால் நிறைந்து கறுத்த மேகத்தைப்போலிருக்கும். அந்தப் பெருங்கடலை நிழலைப் பிடிக்கிறவாகளிடத்தில் அகப்படாமல் நீங்கள் உபாயத்தால் தாண்டி,

சாலமலிதவீபத்திற்குப் போங்கள்; அங்கே ஓர் இலவமரம் ஆகாசத்தை அளாவிக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால் அந்த தவீபத்

திற்குச் சால்மலியென்று பெயர். கைலாஸ் சிகரத்தைப் போன்ற ஓர் பெரிய மாளிகை, அங்கே விசுவகாமாவால் கருடனுக்கு அமைக் கப்பட்டிருக்கிறது அதற்கப்பால் சிவந்த ஜலததையுடைய லோஹி தமென்ற பயங்கரமான கடலுண்டு. இதையே ஸ்ரீ ஸமுத்ரமென றும் சொலவதுண்டு அங்கே மலைகளைப்போன்ற தேஹத்துடன் மலைகளிலிருந்து தொங்கிக்கொண்டு, மந்தேஹரென்ற பயங்கரமான ராக்ஷஸர்கள் வலிக்கிறார்கள். ஸ்ரீயோதயத்தில் அவர்கள் ஸ்ரீய னுடன் யுத்தஞ்செய்கிறார்கள், அப்பொழுது பரஹ்மஞானிகள் காயதரீமந்தரத்தால் ஜபித்துக்கொடுக்கும் அாகயங்களால் அவர்கள் அடிப்பட்டு, ஜலத்தில் விழுந்து ஸ்ரீய கிரணங்களால் கொளுத்தப் படுகிறார்கள். அஸ்தமித்தபிறகு வரவரப் பலம் அதிகரித்து மறு படியும் மலைகளில் ஏறித் தொங்குகிறார்கள்

பிறகு நெய் ஸமுத்ரத்தையும் குசதவீபத்தையும், தயிர ஸமு தரத்தையும் கரௌஞ்ச தவீபத்தையும் ஜாகரதையாய்த் தேடி அப்பால் வெளுத்த மேகத்தைப்போன்ற பாற்கடலைக் காண்பீர கள். அதில் முத்துமலைகளைப்போன்ற அலைகள் பெரும் சபத்த துடன் ஒருவரையும் போகவொட்டாது அதின் நடுவில் ரிஷப மென்ற ஒரு மலை திவ்ய பரிமளங்களாலும் வெள்ளியைப்போன்ற புஷ்பங்களாலும் விளங்குகிறது அதில் ஸ்ரீதாசனமென்று ஓர் ஏரி தங்கத் தாதுக்கருளா வெள்ளித் தாமரைகளுடன் காணப்படும். தேவ யக்ஷ கினர சாரண கணங்கள் அபஸ்ரஸ்களுடன் விளையாட வருவார்கள்.

அதற்கப்பாலுள்ள புஷ்கர தவீபத்தைத் தாண்டி, சுத்தஜல ஸமுத்ரத்தைக் காண்பீர்கள். அங்கே ஒளாவ மஹாஷியின் கோர் மான தேஜஸ் குதிரை முகத்துடன் விளங்குகிறது அந்தப் படவா முகங்களினால் பரளயத்தில் ஸ்கல ஜலமும் எரிக்கப்படுகிறது அந்த ஸமுத்ரத்திலுள்ள ஜந்துக்கள் மஹாபலமுள்ளவைகளானாலும் அந்த அகனியைக் கண்டு பயந்து, கூச்சலிடுகின்றன

அந்த ஸமுத்ரத்திற்கு அக்கரையில் பதினமூன்று யோஜனைக் களுக்கப்பால் ஜாத்ரபசிலமென்ற தங்கமலையுண்டு. அதன்மேல் இந்த பூமியைத் தாங்கும் அனந்தமென்ற மஹானாகம் ஆயிரம் தலைகளு டன் காணப்படுவார். அவர் சந்தரணைப்போன்ற தேஹகாரதியை யும் தாமரையைப்போன்ற நேத்ரங்கையுமுடையவராய், நீல வஸத்ர ததால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகிறார். ஸ்கல பராணிகளும் அந்த ஐதிசேஷ பக்ஷணைக் கொண்டாடுகிறார்கள். அந்த மலையின் உச்சி

யில் அனருடைய தங்கப் பனை மரக்கொடி மூன்று கிளைகளுடன் அழகிய மேடையில் ப்ரகாசிக்கிறது. அது கீழ்த்திசைக்கு எல்லையாகத் தேவதைகளால் ஏறப்படுததப்பட்டது அதற்கப்பால் தங்க மயமான உதயகிரி காணப்படும் அதன் சிகரம் நூறு யோஜனை உயரமுள்ளதாக அழகிய மேடைகளுடன் ஸ்ராயணைப் போல பரகாசித்துக்கொண்டு அநேக தங்க மரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் தங்கமயமாக விளங்குகிறது அங்கே ஒரு யோஜனை அகலமும் பதது யோஜனை உயரமுமுள்ள ஸௌமனஸமெனற தங்கச் சிகரமுண்டு. முன்பு மஹாவிஷ்ணு தரிவிகரமாவதாரமெடுத்தபொழுது பூமிகுக் கிழக்கெல்லையாக இரதச் சிகரத்தில் ஒரு அடியையும் மேற்கெல்லையாக ஸாவாணிமேருவெனற மலைச்சிகரத்தில் ஓரடியையும் வைத்தாரா ஸ்ராயண ஒவ்வொரு நாளும் ஜம்பூ தவீபத்திற்கு வட புறத்தைச் சுற்றி வரும்பொழுது ஸௌமனஸமெனற சிகரத்தில் தங்கி, அப்பொழுது மேருவிற்குத் தெற்கிலுள்ளவாகளால் காணப்படுகிறார். அங்கே வைகாணஸரென்றும் வால்கிலயரென்றும் சில மஹாவிஷ்ணு ஸ்ராய காந்தியுடன் எப்பொழுதும் தபஸசெய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் உதயகிரியின் பக்கத்தில் ஸ்ரதாசனமெனற தவீபமுண்டு எவனுடைய தேஜஸால் ஸகல் பிராணிகளுக்கும் பதார்த்தங்களைப் பாகுக்கும் சகதியுண்டாகிறதோ அந்த ஸ்ராயனுடைய தேஜஸ் இரத தவீபத்தில் விசேஷமாக பரகாசிக்கிறது அங்குள்ள மலைகளிலும் வனங்களிலும் காடுகளிலும் குறைகளிலும் ஆறுகளிலும் ராவணனையும் லீதையையும் தேடுபவகள். ஸ்ராயகிரணமும் உதயகிரியின் காந்தியும் சோரது கிழக்கில் சிவப்பாகத் தோன்றுகிறபடியால், காலை ஸந்தையென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த உதயகிரி பூமிகும பரபஞ்சத்திற்கும் தவாரமாகவும், ஸ்ராயனுடைய ஸ்ரஞ்சாரத்திற்கு ஆரம்ப ஸ்தானமாகவும் பரஹ்மாவால் முன்பு ஏறப்படுததப்பட்டபடியால் கிழக்குத் திசையென்று பெயருண்டாயிற்று இதுவரையிலும் சொல்லிவந்த விடங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் ராவணனையும் லீதையையும் வெகு ஜாகரதையாகத் தேடுபவகள் வானரங்கள் செல்லக்கூடிய எல்லை இதே இத்தற்கப்பால் தேவதைகள் ஸ்ரஞ்சாரிக்குமிடம் ஆரம்பிக்கிறது. அங்கே ஸ்ராய சந்தராகளின் பரகாசமில்லை, கராமம் நகரம் தேசமெனற பிரிவுகளின் ஒரே இருட்டால் மூடப்பட்டிருக்கும். அதைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும்தெரியாது நீங்கள் உதயகிரி வரையில் போய் லீதையையும் ராவணனிருக்குமிடத்தையும், தேடிக் கண்டுபிடித்து ஒரு மாஸத்திற்குள் இங்கே வந்து சேரவேண்டும். தவறினால் விசாரணையில்லாமல் கொல்வேன்.

இந்தரனுக்கு பரியமான திசையில் நான் சொன்னவிடங்களிலும் மற்றவைகளிலும் நன்றாகத் தேடிக் காயத்தை முடித்துக் கொண்டு வந்து சேருங்கள். பிறகு நீங்கள் உள்ள வரையில் ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்லா” மென்று கட்டளையிட்டான்.

ஸர்க்கம் 41.

தெற்கில் தேட அனுப்பினது.

பிறகு அகனி குமாரனான நீலனையும் வாயுபுத்ரனான ஹனுமானையும் பரஹ்மபுத்ரனான ஜாமவானையும், ஸுஹோத்ரனான சாரரி சரகுலமன கஜன கவாக்ஷன கவயன ஸுஷேணன (தாரையின் தகப்பன லல) ரிஷபன மைந்தன தவிவிதன விஜயன கந்தமாதனன உலகாமுகன அஸங்கன (அகனிபுத்ரர்கள்) அங்கதன முதலிய வானர வீரர்களையும் பார்த்து ஸுகரீவன “நீங்கள் வெகுவேகமாகச் செல்லும் பெரிய ஸன்னயத்துடன் தெற்குத் திசையில் போய்த் தேடுங்கள். பல சிகரங்களுடனும் காடு செடி புதாருடனும் விளங்கும் விரதய மலையையும், கொடிய கருநாகங்கள் நிறைந்த நாமதையென்ற ஆழமான நதியையும், கோதாவரி கிருஷ்ணவேணி வரதா மேகலை உதகலை யென்ற நதிகளையும், தசாண தேசத்திலுள்ள நகரங்களையும், அசுவ வந்தி அவந்தி விதாபபம் ரிஷிகம் மாஹிஷ்கம் வங்கம் களிங்கம் கௌசிகம் தண்டகாரண்யம் ஆந்தரம் புண்டரம் சோளம் பாண்டயம் கேரளம் முதலிய தேசங்களையும் வெகு ஜாகரதையாய்த் தேடுங்கள். பிறகு அயோமுகமென்று ஓர் மலை தோன்றும். அது பல தாதுக்களாலும் விசித்ரமான சிகரங்களாலும் சந்தனக்காடுகளாலும் விளங்குகிறது. பிறகு தெளிந்த ஜலத்துடன் விளங்கும் காவேரியென்ற புணயந்தி காணப்படும். அங்கே அபஸரஸ்கள் எப்பொழுதும் ஸருசரிப்பார்கள். மலய பாவதத்தின் சிகரத்தில் தேஜஸால் ஸூரியனைப்போல ஜ்வலிக்கும் அக்ஸ்தய மஹாஷ்டையக் காண்பீர்கள். பிறகு அவரை நமஸ்கரித்து உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு முதலைகள் நிறைந்த தாமரபாணிநதியைத் தாண்டவேண்டும் விசித்ரமான பரிமளங்களைப் பூசிக்கொண்டு தன நாயகனைச் சேரப்போகும் யௌவன ஸதரீயைப் போல இந்த நதிகரைகளில் சந்தனக்காடுகளால் பரிமளம் நிறைந்து ஸமுத்ர ராஜனைச் சேருகிறது. பிறகு முதது நவரதனங்கள் முதலிய விலையுயர்ந்த பதார்த்தங்களுக்கு இருப்பிடமான பாண்டம்

ராஜாக்களின் தங்கமயமான ராஜதானி தோன்றும் பிறகு ஸமுதரக கரை சேரந்து, மஹேந்தர மலையைக் காண்பீர்கள். அகஸ்தய மஹாஷி பின்வரும் காரயங்களை உத்தேசித்து அதை ஸமுதரத்தில வைத்தாரா அது பல காடுகளுடன் தங்கமயமாகத் தேவ யக்ஷ விர்த்த சாரண அபஸரஸ் ரிஷிகணங்களால் எப்பொழுதும் நிறைந்திருக்கும். பாவகாலங்களில் ஸமுதர ஸநானம் செய்யத் தேவேந்தரன் அநதப் புண்யதீர்த்தத்திற்கு வருவான்.

அதற்கு நூறு யோஜனைக்கப்பால் மனுஷ்யர்கள் போகமுடியாத லங்கைத் தீவு காணப்படும் அங்கே லீதையை வெகுஜாகர தையாயத் தேடவேண்டியது தூராதமாவான் ராவணனென்ற நமது சதருவின் ராஜதானி அது தான். அவன் தேவேந்தரனுக்கு ஸமமான காரதியுடன் ராக்ஷஸாதிபதியாய் அங்கே விளங்குகிறான். அநதத் தெற்கு ஸமுதரத்தில் அங்காரகாவென்ற ஓர் ராக்ஷஸி யிருக்கிறாள் அவள் பராணிகளின் நிழலைப் பிடித்து அவர்களைக் கொன்று தின்கிறாள் ஆகையால் அங்கே ஜாக்ரதையாய்ச் செல்லுங்கள் இவ்விடங்களைப்பற்றி எனக்குள்ள ஸமசயங்கள் நீங்கும்படி அவைகளை நன்றாய்த் தேடுங்கள்

அதற்குத் தெற்கில் நூறு யோஜனை தூரத்தில் புஷ்பிதக் மென்ற ஒரு மலையுண்டு. அது தேவகணங்கள் ஸஞ்சரிக்கும்பிடம். பல சிகரங்களுடன் ஆகாசத்தை அளாவிக்கொண்டு சந்தர ஸ்ராயா களைப்போல பரகாசிக்கிறது அதில் தங்கமயமான ஒரு சிகரம் ஸ்ராயனுக்குத் தங்குமிடம். மௌலிமயமான மற்றொரு சிகரம் சந்தரனுக்குத் தங்குமிடம் நன்மியற்றவாகளும் கொடியவாகளும் நாஸ்திகர்களும் அதைக் காணமுடியாது. அதை நமஸ்கரித்துப் பூஜித்து உள்ளே ஜாக்ரதையாகத் தேடுங்கள், அதற்கப்பால் பதினான்கு யோசனை தூரத்தில் ஸ்ராயவாவென்ற மலை தோன்றும் அங்கே போகும் வழி வெகு கஷ்டமானது. அதற்கப்பால் வைத்யுதமென்ற மலை எக்காலத்திலும் எவ்வித புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் விளங்குகிறது அங்குள்ள உத்தமமான வோகனீயும் கிழங்குகளையும் பழங்களையும் தின்று, அமிருதம்போன்ற தேனைக் குடித்து அப்புறம் போனால் குஞ்ஜரமென்ற அழகான மலை தோன்றும். அங்கே ஒரு யோசனை அகலமும் பத்து யோசனை நீளமுமுள்ள ஒரு ஆசரமத்தை அகஸ்தய மஹாஷிகு வீசவகாமா அமைத்திருக்கிறாள். அது தங்கமயமாய்ப் பல ரதனங்களால் விளங்குகிறது. அநத மலையில் யோகவதியென்ற மஹாநாகங்களுடைய ராஜதானி

விளங்குகிறது. அது விசாலமான அரண்களாலும் களமையான பலலுகளையும் கொடிய விஷத்தையுமுடைய கோரமான ஸாபபங்க ளாலும் காக்கப்படுகிறது அங்கே வாஸுகியென்ற ஸாபபராஜன் வலிக்கிறா அதற்கு ஸமீபத்திலுள்ள பல தேசங்கள் ரஹஸ்யமா யிருக்கின்றன அங்கே ஜாகரதையுடன் தேடுபவர்கள்

அதற்கப்பால் ரிஷபமென்ற மலை காளையின் ரூபத்துடன் தோன்றும் அதில் பல ரதனங்களும், கோரோசனை தாமரையிதழ் குங்குமம் பச்சிலை மரத்திலே, அகனி முதலியவைகளின் நிறத்தையுடைய பல வித சரதனங்களுமுண்டாகின்றன. நீங்கள் அவைகளைப் பார்த்து ஆசைகொண்டு தொடக்கூடாது ரோஷிதாகென்ற கோரமான கந்தாவர்கள் அவைகளுக்குக் காவல் சைலூஷன் கராமணி சிகரு சுப்ரன் பபருவென்று ஸ்ராய தேஜஸ் உள்ள ஐந்து தலைவர்கள் அவர்களுக்குண்டு மஹா புண்யவான்களும் ஸ்ராய சந்தர அகனிகளைப் போன்ற தேஜஸுடன் அங்கே வலிக்கிறார்கள் ஸ்வாககத்தை அடைந்தவர்களும் அங்கேயிருப்பதுண்டு.

அதற்கப்பால் உங்களால் போகமுடியாது பயங்கரமான பிதிரு லோக்மும் கோரமான இருளால் சூழப்பட்ட யமனுடைய ராஜதானியு மிருக்கின்றன நீங்கள் அதுவரையில் போய்த் தேடமுடியும் இதுவரையில் நான் சொன்னவிடங்களையும் இன்னும் அங்கே காண்ப படும மற்றவிடங்களையும் ஜாகரதையாய்த் தேடி ஜானகியைக் கண்டு பிடிக்கவேண்டுமென ஒரு மாஸத்திற்குள் லீதையைக் கண்டேனென்ற ஸமாசாரத்தை என்னிடத்தில் வந்து சொல்லுகிறானே அவன் எனக்கு ஸமமான போகங்களையும் ஐசுவாயங்களையும் அனுப வித்துக்கொண்டு ஸுகமாகக் காலங்கழிப்பான் அவன் உயிரைக் காட்டிலும் எனக்கு பரியமானவன். அவனைவிட எனக்கு பரியமான வனிலே அவன் எவ்வளவு குற்றங்களைச் செய்தாலும் அருமை மையான பந்துவைப்போல் நடத்துவேன். நீங்கள் அளவற்ற பராகரமுள்ளவர்கள் உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட குலங்களில் பிறந்தவர்கள் ஆகையால் ஜானகியைத் தேடிக்கண்டு பிடிக்க ஸகல பரபதனங்களையும் குறைவிலலாமல் செய்யவேண்டு” மென்று சூட்டளையிட்டான்.

ஸர்க்கம் 42.

மேற்கில் தேட அனுப்பினது.

பிறகு தாரையின் தகப்பனும் தன் மாமனும் ஸ்ரீஷேனை வணங்கிக் கைகூப்பி “மீசுபுதரரான வானரசரேஷ்ட! இந்தர னைப்போலும் கருடனைப் போலும் நீர் தேஜஸை உடைப்பவா உத்தம புத்தியாலும் பராகரமத்தாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டவா. மற்ற மீசு புதரர்களுடனும் ரிஷிகுமாரர்களான வானர்களுடனும் புறப்பட்டு இரண்டு லக்ஷம் ஸைனயங்களுடனும் மேற்கில் வீரதையுடன் தேட வேண்டும். ஸ்ரீநாஷ்டர்ம பாஹ்லிகம் மயூரம் பீமம் முதலிய தேசங்களையும், ஜனங்கள் நிறைந்த விசாலமான நகரங்களையும் நாட்டுப்புறங்களையும், தாழை முதலிய அபூரவ புஷ்பங்களால் வாஸனை வீசும் காடுகளையும் பாப்பிராகள். மேலும் மேற்கில் ஓடும் புண்ய நதிகளையும் தபஸ்விகள் வவிகும மலைகளையும் காடுகளையும் வனங்களையும், ஜலம் மரம் செடி கொடிகளில்லாத பாலைவனத்தையும்; உயர்ந்த தனிப்பாறைகளையும், மலைகளால் சூழப்பட்டுப் போகமுடியாத பரதேசங்களையும் நன்றாகப் பரிசோதித்துப் பாருங்கள். அதற்குப் பாலப் பயங்கரமான ஜரதுக்களாலும் மலைபோன்ற அலைகளாலும் விளங்கும் மேற்குக் கடல் காணப்படும் அங்கே தாழைக் காடுகளிலும் பச்சிலைக் காடுகளிலும் தென்னநதோப்புகளிலும் ஸ்ரீநோஷ்டர்ம திரிநது வீரதையையும் ராவணனையும் தேடுங்கள் ஸ்ரீமுதரக் கரையிலுள்ள மலைகளிலும் காடுகளிலும், முரசுபட்டணம் ஜடபுரம் அவந்திபுரம், அங்கலோபயென்ற நகரங்களிலும் அடாந்த மரங்களுள்ள அலக்ஷிதமென்ற வனத்திலும் இன்னும் பற்பல ராஜ்யங்களிலும் விசாலமான பட்டினங்களிலும் தேடுங்கள் விரது நதி ஸ்ரீமுதரத்தில விழுமிடத்தில் ஹேமகிரியென்ற மலை பல சிகரங்களுடன் விளங்குகிறது. இறக்கைகளையுடைய விமலங்கள் அங்கே வலிக்கின்றன அவை திமிதிமிங்கலம் யானை முதலிய பெரிய ஜரதுக்களையும் எடுத்துக்கொண்டு பெரிய மலைகளிலுள்ள தங்களுடைய கூடுகளுக்குப் போகின்றன ஜனங்கள் நிறைந்த அந்த விசாலமான தேசத்திலுள்ள யானைகள் மத்ததால் மேகங்களைப்போல காஜி ததுக்கொண்டு மலைச் சிகரங்களிலுள்ள அந்த விமலங்களின் குழைக்கு ஸமீபத்தில் பயமில்லாமல் திரிகின்றன நீங்கள் ஸ்ரீகூடமான

ரூபங்களுடன் தங்கமயமான அரத உன்னத சிகரத்தில் ஜாக்ரதைபாகத தேடவேண்டும் அதற்கப்பால் பாரியாதரமென்ற மஹாபாவத்தின் தங்கச்சிகரம் நூறுயோசனைவிஸ்தீரணமுள்ள தாக்ககாணப்படும் அங்கே இருபத்த நான்கு கோடி கரதாவாகள், நினைத்த ரூபங்களைத் தரிககக்கூடியவர்களாக வவிககிருகர்கள் அரத மஹாபலசாலிகள அவைகளை வெகுஜாகரதையாக்ககாக்கிறபடியால் அங்கிருக்கும் பழங்கலையாவது மறறப் பொருள்களையாவது நீங்கள் தொடக்கடாது. அவர்கள் விவேகமுள்ளவர்கள். அகனியின் காரதியுள்ளவர்கள், ஆனலும் நீங்கள் அவர்களைக் கண்டு பயப்படாமல் லீதையைத் தேடுங்கள்.

அதற்கப்பால் வைரோப நிறமுள்ள வைரோப மென்ற ஒரு மலை நூறு யோசனை விஸ்தாரத்துடன் தோன்றும் அங்குள்ள குறைகளில் நன்றாகத் தேடவேண்டும். பிறகு ஸமுதரத்தின் நான்காவது பாகத்தில் சகரவானென்ற மலை தோன்றும் ஆயிரம் முனைகையுடைய சகரத்தை விசுவகாமா அங்கே விருஷித்தது விஷ்ணு விறகு கொடுத்தான் அவா முன்பு ஒரு காலத்தில் தேவாஸுர புத்தத்தில் புருஷோத்தமனென்று அவதரித்ததா ஹபகீவனென்ற தானவனைக் கொண்டு அவனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட சகரத்தையும் பஞ்சஜனமென்ற அஸுரனைக் கொண்டு அவனுடைய எலும்பால் செய்யப்பட்ட பாஞ்சஜனயமென்ற சங்கத்தையும் எடுத்ததுகொண்டு வந்ததா அரதமலையின் குறைகளிலும் தாமவரைகளிலும் லீதையையும் ராவணனையும் ஜாகரதையாகத் தேடுங்கள் அதற்கு அறுபதாயிரம் யோசனைகளுக்கப்பால் தங்கச் சிகரங்களுள்ள வராஹபாவத் தோன்றும். அங்கே பரகஜ்யோதிஷமென்ற நகரத்தில் நரகனென்ற கொடிய அஸுரன் வவிககிறான். அங்கேயும் நன்றாகத் தேடுங்கள். அதற்கப்பால் தங்கக் குறைகளுள்ள மேகவானென்ற மலையுண்டு அரதத் தங்கமலையில் வலிக்கும் கரடி முதலிய மிருகங்கள் தங்கள் காஜனையால் மலைகளிலிருந்து எதிரொளியுண்டாவதைக் கேட்டுக் கொழுப்படைந்து அதிகமாகக் காஜிக்கின்றன. தேவதைகள் இரதரனைத் தங்களுக்கு அரசனாக அங்கே அபிஷேகஞ் செய்தார்கள் அதற்கப்பால் அறுபதாயிரம் தங்க மலைகளைக் காண்பீர்கள். அவை பாலஸ்-லாயனைப்போல தங்கமரங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் பரகாசிக்மும்.

அரதச் சிகரங்களுக்கு நடுவில் ஸாவாணிமேருவென்ற ஒருமலை மறறவைகளுக்கு அரசனைப்போல விளங்குகின்றது அது ஸ்லாபு

னைக் குறித்து கடுந்தபஸு செய்தது, “உன்மேல ஒரு பகலும் இரவும் வலிக்கும் ஜநதுக்களெல்லாம் தங்கமயமாவாக” னென்ற வரத்தை அடைந்தது. மேலும் தேவகணங்களும் மருத்துக்களும் வஸுக்களும் ஸாயங்காலத்தில் அந்த மலைக்கு வந்து, ஸூரியனை உபாவிக்கிறார்கள் ஆதிதயன் அவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு ப்ராணிகளுடைய கண்களுக்குத் தெரியாமல் அஸ்தகிரியை அடைகிறார். அஸ்தகிரி அங்கிருந்து பதினாயிரம் யோஜனை தூரத்திலிருந்தாலும் ஸூரியன் அதை அரை முஹூர்த்தத்தில் தாண்டிச் செலுகிறார் அந்த மலையின் சிகரத்தில் ஒரு பொன்மயமான பட்டணம், பொன் மயமான பசு பக்ஷி முதலியவைகளைப்படைபதாய் நானு விருக்டங்களுடன் விசுவகாமாவால் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது அது பாசத்தைத் தரிக்கும் வருணனென்ற திக்பாலனுடைய ராஜதானி. ஸாவாணி மேருவுக்கும் அஸ்தகிரிக்கும் நடுவில் ஓர் தங்கமயமான பனைமரம், பததுக்களைகளுடன் விசித்ரமான மேடையால் சூழப்பட்டு வெகு உன்னதமாய் விளங்குகிறது அங்குள்ள ஏரிகளிலும் ஆறுகளிலும் குழைகளிலும் ஜாகரதையாகத் தேடுங்கள். அந்த மலையில் மேருஸ்வாணியென்ற மஹாத்மா வலிக்கிறார் இனி வரும் மனவந்தரத்தில் அவர் மனுவாக விருப்பார் பரஹ்மாவிற்கு ஸம்மானவா, தேஜஸால் ஸூரியனைப் போல விளங்குகிறார் அவரை ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து லீதையின் விருத்தாரத்தத்தைக் கேட்கவேண்டியது இதுவரையிலுமே ஸூரியன் ஒவ்வொரு தினமும் தன் கிரணங்களால் இருளைப் போக்கி வெளிச்சத்தைக் கொடுத்தது அஸ்தகிரியில் மறைகிறது. இதற்கப்பால் வானங்கள் செல்லமுடியாது அங்கே ஸூரிய பரகாசமில்லை, நாடு நகரமென்ற பிரிவுகளில்லை. இதுவரையில்தான் எனக்குத் தெரியும்.

நீங்கள் அஸ்தகிரி வரையில் சென்று, லீதையையும் ராவணனிருக்குமிடத்தையும் கண்டு பிடித்து, ஒரு மாஸத்திற்குள் வந்து சேரவேண்டியது, தவறினால் கொல்லப்படுவீர்கள் எனக்கு மாமனும் மஹா வீரனுமான ஸூரேஷ்ணரை உங்களுடன் அனுப்பியிருக்கிறேன். நீங்கள் அவருடைய ஆகளுப்படி நடக்கவேண்டியது. அவர் எனலை பூஜிக்கப் படுகிறவா, மஹா பலவான், மஹானுபாவா, நீங்களும் பராகரமசாலிகள். இவரை முன்னிட்டிக்கொண்டு மேற்குத் திக்கில் ஒவ்வொருபுறத்திலும் ஜாகரதையாய்த் தேடுங்கள். நீங்கள் ஜானகியைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து வந்தால், ரகுநாதன் நமக்குச் செய்து பரம் உபகாரத்திற்கு ஒருவாறு பதிலுசெய்தவர்களா

வோம். அதைவிட நாம் செப்டிம கார்யம் வேறில்லை; அதைப் போன்ற பாக்யம் நமக்குக் கிடைப்பதரிது, பிறகு நாம் செய்யவேண்டியதொன்றுமில்லை. நான் உங்களுக்குச் சொன்ன விஷயங்களைத் தவிர தேச காலங்களுக்குத் தகுந்தபடி யோசித்து நடக்கவேண்டிய”தென்று ஆகஞாபித்தான்.

பிறகு ஸ்ரீஷேணனும் அவனைச் சேர்ந்த வானராகளும் ஸ்ரீவீரனுக்கு நமஸ்கரித்து அவனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு மேற்குத் திசையில் தேடப் புறப்பட்டார்கள்.

ஸாக்கம் 43.

வடக்கில் தேட அனுப்பினது.

பிறகு ஸ்ரீவீரன் சதவலியென்ற வானர்வீரனை அழைத்துத் தனக்கும் ராமனுக்கும் ஹிதமான வாதத்தைக்கேள் சொல்லவாரம்பித்தான் “நீ என்னைப்போன்ற அநேகமாயிரம் வானர்ஸேனைகளுடனும் யமனுடைய குமாரகளுடனும் மந்தரிகளோடும் இங்கிருந்து புறப்பட்டு ஹிமாலயமலையை அலங்காரமாகவுடைய வடக்குத்திசையில் தேடவேண்டும். நாம் இரதக் காயத்தை முடித்து ரகுநாதனுக்குத் திருப்திசெய்தால் அவரிடத்தில் நாம் பெற்ற உபகாரமென்ற கடனைத் தீர்த்துப் புண்பசாலிகளாவோம். ரகுநாதன் நமக்கு அளவற்ற உபகாரம் செய்திருக்கிறாரல்லவா? நாம் அதற்கு டர்யுபகாரஞ் செய்தால் மாதரம் நமது ஜனமம் கடைத்தேறும். தனக்கு உபகாரஞ் செய்யாத ஒருவன் தன்னை பராததித்தவுடன் அவனுடைய காயத்தை முடித்துக் கொடுக்கும் புண்யாத்மாவின் ஜனமமே ஜனமம். நாம் முதலில் உபகாரம் பெற்றதால் அப்படிச் செய்யவேண்டியதைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? நீங்கள் என ஹிதத்தைக் கோறுகிறவர்களானால் இப்பொழுது நான் சொன்ன விஷயத்தை முனவில வைத்துக்கொண்டு ஸீதையைக் கண்டுபிடிக்கும் வழியைத் தேடுங்கள் ராமன் ஸகல பராணிகளாலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவா, புருஷோத்தமா, சதருக்களை நாசஞ்செய்யும் அபார சக்தி பொருந்தினவா, நமமிடத்தில் விசேஷ பரீகி வைக்கவர் ஆகையால் நீங்கள் ஸகல வனங்களிலும் மலைகளிலும் ஆறுகளிலும் வெகு ஜாகரதை புரையத் தேடுங்கள்.

இங்கிருந்து புறப்பட்டு மலேசசம, புளிந்தம, ஆரஸேனம, ப்ரஸ்தலம், பரதம (இந்தர்பரஸ்தம ஹஸ்தினபுரம் முதலியவை) தக்ஷிணகுரு, மதரகம், காமபோஜம், யவனம், சகம், ஆரட்டகம், பாஹலீகம், ரிஷிகம், பெளரவம், டங்கணம், சீனம், பரமசீனம், நீஹாரம். தரதம் முதலிய தேசங்களையும், ஹிமாலயபாவததையும் அதிலுள்ள ஏரிகளையும் தேவதாருவனங்களையும் ஜாகரதையாயத் தேடுங்கள். பிறகு ஸோமனுடைய ஆசரமத்தைத் தாண்டி, தேவதைகளாலும் கந்தாவாகளாலும் கொண்டாடப்பட்ட காலம் என்ற பாவததைக் காண்பீர்கள். அங்கேயும் நன்றாய்த் தேடவேண்டியது, அங்கிருந்து ஸுதர்சனம் தேவஸகா வென்ற அழகான பாவதங்களிலும் தேடுங்கள். அதற்கப்பால் நூறு யோஜனையில் ஆறு, ஏரி வனம் பசு பக்ஷிகள் ஒன்று மில்லாத கோரமான பாலைவனம் தோன்றும். அதிசீகரத்தில் அதை ஆகாசமாகக்கமாயத் தாண்டிக் கைலாஸமென்ற மஹாபாவததைக் காண்பீர்கள் அதில் வெளுத்த மேகத்தைப் போல அழகான ஓர் நகரம் விசுவகாமாவால் குபேரனுக்கு வாஸஸ்தானமாய் விருஷ்டிக் கப்பட டிருக்கிறது அங்கே மானஸமென்ற ஏரி, தாமரைகளாலும் ஹம்ஸம் முதலிய நீர்ப்பறவைகளாலும் நிறைந்து அபஸ்ரஸ்களால் கொண்டாடப்படுகிறது அங்கே யக்ஷராஜாவான குபேரன், குழப்பகாக்கொன்ற தேவகணங்களுடன், ஸகல ஐசவாயகங்களுக்கும் அதிபதியாய் வலித்துக்கொண்டிருக்கிறான். சந்தரணைப்போல வெளுத்த அந்தப் பாவதத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் தேடுங்கள். பிறகு கரௌஞ்ச பாவதத்தைச் சேர்ந்து, அங்கே ஸ்கந்தருடைய சக்தி ஆயுத்ததால் பிளக்கப்பட்ட ஓர் குழையிலே பரவேசித்துத் தேடுங்கள். அது ஒருவராலும் பரவேசிக்கமுடியாதென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் குழையிலே ஸுலாயணைப்போல காந்தியுள்ள சில மஹாஷிகள் வலிக்கிறார்கள். அவர்கள் தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்படுகிறவர்கள், தேவதைகளின் ரூபத்தைத் தரித்தவர்கள் கரௌஞ்ச கிரியின் குழைகளையும் சிகரங்களையும் தாழ்வரைகளையும் பிளப்புக்களையும் அடிவாரங்களையும் நன்றாய்த் தேடுங்கள். பிறகு மனமதன தபஸ் செய்த விருக்ஷங்களற்ற காமசைலம் என்ற மலையையும் மானஸமென்ற மலையையும் பரிசோதிக்கவேண்டியது. அந்த மானஸபாவத்தில் தேவதானவ ராக்ஷஸர் முதலியவர்கள் ஸஞ்சரிக்கக்கூடாது அங்கே ஒவ்வோரிடத்திலும் ஜாகரதையாய்த் தேடவேண்டியது.

அதற்கப்பால் மைநாக பாவதத்தில் மயனென்ற அஸுரன்தனக்கு அழகான வாஸஸ்தானத்தை விருஷ்டித்திருக்கிறான்.

அங்கே கிம்புருஷஸ்த்ரீகள் வலிக்கிறார்கள். அதற்கப்பால் விததர்கள் வைகாணஸர்கள் வால்கிலயாகளமுதலிய மஹா யோகிகளின் ஆசரமங்கள் காணப்படும். அவர்கள் தபஸ் விததி அடைந்து ஸகல பாபங்களு மற்றவாகளாக ஜ்வலிக்கிறார்கள். அவர்களை நமஸ்கரித்து, ஸீதையின் வரலாற்றையும் வணக்கமாக விசாரியுங்கள். அங்கே வைகாணஸமென்ற ஒரு ஏரி தங்கத்தாமரைகளாலும் பால ஸ்ராயணைப் போன்ற ஹம்ஸங்களாலும் விளங்குகிறது குபேரனுக்கு வாஹனமான ஸராவ பெளமமென்ற திக்கஜம் பெணயானைகளுடன் அங்கே ஸஞ்சரிக்கும். அதற்கப்பால் ஸ்ராய சந்தர நக்ஷத்ரங்களும் மேகங்களும்மில்லாமல் எல்லையற்ற ஓர் தேசம் அங்குள்ள மஹா யோகிகளின் தேஜஸால் எப்பொழுதும் பகல போல பரகாசிக்கிறது. அதற்கப்பால் சைலோதையென்ற நதி தோன்றும். அதின் கரைகளில் அடாந்த மூங்கிறகாடுகளுண்டு. அவை ஒன்றோடொன்று பின்னிக் கொண்டு ரிஷிகள் அந்த நதியை ஸ்ரீபமாகத் தாண்டும் பாலமாக விருக்கிறது.

அதற்கப்பால் புணயாதமாககள் வலிக்கும் உத்தர குருடுவென்ற சீதசுமுண்டு. அங்கே தங்கத்தாமரைகளுள்ள ஓடைகளும் இரத்தரீல வையோய மயமான இலைகளையுடைய நானா புஷ்பங்களால் நிறைந்த பல ஆறுகளுமுண்டு. அங்குள்ள ஏரிகள் செங்கழுநீர்முதலிய தங்கமயமான புஷ்பங்களால் விளங்குகின்றன. ரதனமயமான இலைகளும் பொன்மயமான தாதுக்களையுமுடைய கருநெய்தல் புஷ்பங்களும், முத்துகளால் நிறைந்து நவமணிகள் கலந்த மணற் குன்றுகளும், எப்பொழுதும் தளிர்ந்துப் பூத்துக் காய்க்கும் ரதனமயமான மரங்களும் அபூர்வமான பக்ஷிகளும் காணப்படும். சில மரங்களிலிருந்து திவ்யமான கந்தங்களும் ரஸங்களும், இன்னும் வேண்டியவைகளும் பெருகும் சில விருக்ஷங்கள் விசித்ரமான ஆடைகளையும் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்குத் தருந்த சரேஷ்டமான ஆபரணங்களையும் கொடுக்கும். சில மரங்கள் விநோதமான படுக்கைகளையும் ஹாரங்களையும் கொடுக்கும். சில மரங்கள் ருசியுள்ள பக்ஷிபங்களையும் பாணங்களையும் கொடுக்கும். அங்கே மஹாதேஜஸுள்ள கந்தாவர்களும் கின்னரர்களும் வித்தர்களும் நாகங்களும் விதபந்தரர்களும் தங்கள் நாயகிகளுடன் விநாயாடுகிறார்கள் எல்லோரும் புண்யசாலிகள், எப்பொழுதும் ஸ்ரீகதையே அனுபவிக்கிறவர்கள். ஸகல ஆசைகளையும் பூத்திசெய்தவர்கள், எப்பொழுதும் நாயகிகளை விட்டுப் பிரியாதவர்கள். அங்கே எக்காலத்திலும் பாடும் வாதியங்களும் சிரிப்பும்

கேட்கப்படும் அங்கே ஸந்தோஷ மில்லாதவனாவது நாயகி யிலலா தவனாவது கிடையாது அவ்விடத்தில் வலிப்பவர்களுடைய ஸுகம முதலிய உத்தம குணங்கள் நாளுக்கு நாள் வளரும் (ராக்ஷஸர்கள் மேருமலையில் வலிக்க முடியாததால் அங்கே தேடச் சொல்லவில்லை.)

அதற்கப்பால் வடக்கு லவண ஸமுதரம் தோன்றும். அங்கே ஸோமகிரி பெய்ற மலையுண்டு. இந்தர லோகத்திற்கும் பரஹ்ம லோகத்திற்கும் போகிறவர்கள் அந்த வழியாகப் போகவேண்டியதால் அதைப் பாததுக்கொண்டே போவார்கள் அங்கே ராதரியில் ஸூரய காரதியில்லாவிடாலும் அந்த மலையின் காரதியால் பகல போல பரகாசுக்கும் அங்கே ஸகலபரபஞ்சததையும் சரீரமாகவுடைய வரும் அனந்த கலயாண குணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டவருமான வாஸுதேவனும் ஏகாதச ருத்ரர்களின் மூர்த்தியான பரமசிவனும் தேவதைகளுக்கு அதிபதியான பரஹ்மாவும் ரிஷிகளால் சூழப்பட்டு வலிக்கிறார்கள். அதற்கப்பால் நீங்கள் போக முடியாது தேவதைகளும் மற்ற யாவரும் ஸோமகிரிக்குப் போவதும் கஷ்டம் ஆகையால் அந்த மலையைத் தாசித்தது திருமபிவிடுங்கள் அதுவரையில் மனுஷ்யர்கள் போகத்தகும். அதற்கப்பாலுள்ள ஸமுதரங்களும் தீவீபங்களும் ஸூரய கிரணமற்றும் நாடுநகரம் முதலிய பிரிவுகளற்றும் ஒரே இருளாகவிருக்கும் அவ்விடங்களை நான் பாதத்து மில்லை, அவைகளைப்பற்றிக் கேட்டதுமில்லை 'நான் சொன்ன விடங்களை யும் மற்றவிடங்களை யும் வெகு ஜாகரதையாகத் தேடி லீதையை யும் ராவணனிருக்கு மிடத்தை யும் கண்டுபிடித்து வாருங்கள் அப்படிச் செய்தால் எனக்கும் ரகுவீரனுக்கும் அளவற்ற திருபதியுண்டாகும். பிறகு நீங்களும் உங்கள் மித்ரர்களும் உங்கள் பரதூகங்களும், யாதொரு கவலையும்றா எனனால் மிகுந்த மாயாதை பெற்று ஸகல ஸௌக்யங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு வாழ்வீர்கள்' என்று கட்டளையிட்டான்.

ஸாக்ஷம் 44.

ராமன் ஆஞ்ஜநேயரிடத்தில் மோதிரத்தைக் கொடுத்தது.

பிறகு ஹனுமான வானர சரோஷ்டரென்றும் காயத்தை முடிக்கக் கூடியவரென்றும் மஹாபராகரம்சாலியென்றும் ஸூக்ரீவன்

நிச்சயிதது அவரைத் தனியாக அழைத்துப் “பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க் கம் புவாலோகம் முதலிய எவ்விடங்களிலும் உனக்குத் தடையிலையென்று எனக்குத் தெரியும் அஸுரர்கள் கந்தாவர்கள் நாகங்கள் தேவதைகள் மனுஷ்யங்கள் முதலிய பராணிகளிலும் எல்லா லோகங்களிலும் ஸமுதரங்களிலும் மலைகளிலும் உனக்குத் தெரியாதது யாதொன்றுமில்லை நடை வேகம் காரதி சுறுசுறுப்பு முதலிய குணங்களில் நீ உன் பிதாவான வாயுவிற் கு ஸம்மலலவா ? தேஜஸில உன்னைப்போன்ற பராணி வேறென்று மில்லை ஆகையால் லீதையைக் கண்டுபிடிக்க உன்னையே நம்பியிருக்கிறேன் பலம் புத்தி பரா கரமம் தேச காலங்களுக்குத் தகுந்தபடி நடந்துகொள்வது உபாயம் முதலிய உத்தம குணங்கள் உன்னிடத்திலேயே விளங்குகின்றன” வென்று மெச்சினான்

ராமனும், “இவன் நமது காயத்தை முடிப்பதில் ஆவலோ டிருக்கிறான். ஸுகரீவன் எல்லாப் பொறுப்பையும் இவனிடத்திலேயே வைத்திருக்கிறான். இவன் இரதக் காயத்தை முடிக்கக்கூடியவனென்று எனக்கும் தோன்றுகிறது இதற்கு வேண்டிய உபாயங்களையும் ஸாதனங்களையும், இதில் நேரும் இடையூறுகளையும் அவைகளுக்குப் பரிஹாரங்களையும் நன்றாக அறிந்திருக்கிறான் இவன் இதுவரையிலும் செய்த அபூர்வச் செயல்களாலும் யஜ்மானனுக்கு இவனிடத்திலுள்ள நம்பிக்கையாலும் நமது உத்தேசத்தை இவன் முடிப்பானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை” யென்று எண்ணி, ஹனுமான் புறப்படத் தயாராயிருப்பதைக் கண்டு தன் எண்ணங்கள் நிறைவேறினதுபோல ஆனந்தமடைந்தார் பிறகு தன் பெயரால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முதரை மோதிரத்தை லீதைக்கு அடையாளமாகக் காட்டுமபடி அவரிடத்தில் கொடுத்தது “இரத அடைபாளத் தால் நீ என்னால் அனுப்பப்பட்டவனென்று லீதை நிச்சயமடைந்து ஸந்தேஹப்படாமல் உன்னிடத்தில் ஸமாசாரத்தைச் சொல்லியனுப் புவான். உன் முயற்சியையும் பலத்தையும் பராகரமத்தையும் ஸுகரீவனுக்கு உன்னிடத்திலுள்ள நம்பிக்கையையும் பராக்ரமப்பொழுது என் காயம் நிறைவேற்றிறென்றே எண்ணுகிறே” நென்றார்.

ஆளுநேயரும் அதை மஹா பகதியுடன் பெற்றுக்கொண்டு, தலைமேல் கைகப்பி ரகுநாதனை வணங்கிப் புறப்பட வித்தமாரா. மேகங்களற்று நிராமலமாக பரகாசிக்கும் ஆகாசத்தில் சந்தரன் நகந்த ரங்களுடன் விளங்குவதைப்போல, ஹனுமான் அந்த வானர ஸையத்தை அழைத்துக்கொண்டு புறப்படுமபொழுது, ராமன்

“ஆளுஜநேய ! அளவற்ற பராகரமசாலி ! வாயு புதர ! நிகரற்ற உன வோயதையும் பலததையுமே நம்பியிருக்கிறேன். எப்படியாவது நான் லீதையை அடையும்படி செய்யவேண்டியது உன பொறுப்பு” பென்றா.

ஸர்க்கம் 45.

வானரர்கள் புறப்பட்டது.

பிறகு ஸுகீவன ஸகல வானரர்களையும் பார்த்து “நான் உங்களுக்கு விஸ்தாரமாகச் சொன்னபடி நீங்கள் இரதப் பூமண்டலத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் அதிஜாகரதையாகத் தேடவேண்டு” மென்று கட்டளையிட்டான். அவர்கள் மஹாராஜாவின் உத்திரவைத் தலையால தாங்கி, அதைக் கொஞ்சமாவது தவறினால் கடும்தண்டனை விதிக்கப்படுமென்று நன்றாக அறிந்தது, வெட்டுப்பூச்சிகளைப் போல ஆகாசத்தையும் பூமியையும் மறைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் ப்ரஸ்ரவண பாவத்ததில் வலித்துக்கொண்டு கெடுவைத்த காலத்தின் முடிவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சதவலி வடக்கிலும் வின் தன கிழக்கிலும் ஹனுமானும் தாரனும் தெற்கிலும் அங்கத்தனும் ஸுகீவனனும் மேற்கிலும்தேடிக்கொண்டு போனார்கள். இப்படி நான்கு திசைகளிலும் முக்யமான ஸீனையத் தலைவர்களை அனுப்பிவிட்டு ஸுகீவன் ஸுகீவனமடைந்தான். வானரர்கள் ஸுகீவனுடைய வார்த்தைகளை ஞாபகத்தில் நன்றாக வைத்துக்கொண்டு “எப்படியாவது லீதையைக் கொண்டுவருவோம் ராவணனை நாசஞ் செய்வோ”மென்று வீரவாதம் பேசிக்கொண்டும் வரிமஹநாதஞ் செய்துகொண்டும் காஜித்துக் கொண்டும் தங்களுடைய பலபராக்ரமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டும் போனார்கள் நான் ஒருவனே ராவணனை புத்தத்தில் மடிப்பேன். “அவனை ஒரு நிமிஷத்தில் தேய்த்து லீதையைக் கொண்டு வருவேன்.” “நீங்கள் இங்கேயிருங்கள், நான் ஒருவனே போய்க் காயத்தை முடித்து வருகிறேன்.” “ராவணன் லீதையைப் பாதாளத்தில் வைத்திருந்தாலும் நான் ஒருவனே போய்க் கொண்டு வருவேன்” “மரங்களை ஒடிப்பேன்,” “மலைகளைப் பெயர்த்தெறிவேன்.” “பூமியைப் பிளப்பேன்.” தூறு யோஜனை தூரம் தாண்டு

வேன.” “நூறு யோஜனைக்கதிகமாகத் தாண்டிவேன” “பூமி ஸமுதரம் மலைகள் வனங்கள் பாதாளத்தின் நடுவு இவைகளில் எங்கேயும் எனக்குத் தடையிலலை”யென்று இப்படி ஒவ்வொரு வானரனும் பலத்தால் காவமடைந்து, ஸுகீர்வனுக்கெதிரில் பெருமை பேசிக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

ஸாக்கம் 46.

ஸுகீர்வன் பூமண்டலத்தைச் சுற்றினது.

அவர்கள் போன பிறகு ராமன் ஸுகீர்வனைப் பார்த்து, “இப் பூமண்டலத்தின் வரலாறு உனக்கு எப்படித் தெரியு”மென்றா. ஸுகீர்வன் “ஸ்வாமி! முன்பு எருமையின் ரூபர தரிததுவந்த துரதுபியென்ற அஸுரனை வாலி ஜயித்தது மலைய பாவத்ததை நோக்கித் துரத்திக்கொண்டு போகையில் அவன் அந்த மலைக்குறையில் புகுந்தான். உடனே வாலியும் அவனைக் கொல்ல நினைத்தது துடர்ந்தான். குறை தவாரத்தில் காததுக்கொண்டிருக்கும்படி வாலி எனக்குக் கட்டளையிட்டான் ஒரு வாஷமாகியும் வாலி வெளியில் வரவில்லை, மேலும் அந்தக் குறையிலிருந்து ரகத பரவாஹம் ஒடி வந்தது. ஆகையால் என தமையன் இறந்தானென்று நிச்சயித்தது மிகவும் துக்கமடைந்தேன் அந்த அஸுரன் வெளியில் வராமல் அங்கேயே மடியவேண்டுமென்று ஒரு பெரிய பாறையால் குறையின் வாசலை மூடினேன் பிறகு கிஷ்கிரதைக்கு வந்து வானர ராஜ்யத்தையும் தாரையையும் ருமையையும் அடைந்து மீதராகளுடன் கவலையற்று வலித்தது வந்தேன். இப்படியிருக்க வாலி அந்த அஸுரசரேஷ்டனைக் கொன்றுவிட்டு கிஷ்கிரதைக்கு வந்தான். நான் அவனைக் கண்டு பயந்து ராஜ்யத்தை அவனிடத்தில் ஒப்புவித்தேன். ஆனால் அவன் என்னைக்கொல்ல வெண்ணிக் கோப்பரவசனாகி என்னையும் என மந்தரிகளையும் துரத்தினான்.

அப்படி ஒடிக்கொண்டிருக்கையில் பல நதிகளையும் வனங்களையும் நகரங்களையும் பார்த்தேன். அப்பொழுது இந்தப் பூமி கண்ணடியில் பாக்கும் படங்களைப்போலும், லேகமாய்ச் சுழற்றப்பட்ட கொளளிககட்டையைப் போலும், ஒரு குளப்படியைப்போலும் எனக்குக் காணப்பட்டது. முதலில் கிழக்கேபோய், பல மரங்கள் வரிகள ஆறு

கள் மலைகள் தாதுக்கள் நிறைந்த உதயகிரி அபஸ்ரஸகளுக்கு பரிய
மான ஊர்கடலென்றவைகளை ஒடுமபொழுதே பாததேன. பிறகு
திரும்பிவந்து தெற்கிலோடி விரதய மலையையும் சந்தனம் முதலிய
அபூவ மரங்களையும் பாததுக்கொண்டு அந்தத் திக்கின் எல்லைவரை
யில் போனேன் அங்கும் வாலியால் துரத்தப்பட்டு மேற்கில் ஓட
ஆரம்பித்தேன். அங்கே பல தேசங்களையும் அஸ்தகிரியையும்
கண்டு, அங்கிருந்து வடக்கிலோடினேன். அங்கே ஹிமயம் மேரு
முதலிய மலைகளையும் வட ஸமுதரததையும் கண்டேன் எல்லாவிடங்
களிலும் வாலி என்னைத் துரத்தினதால் ஒன்றுந் தோன்றாமல் திகை
த்தேன். அப்பொழுது மஹா புத்திமானான ஹனுமான 'ஸவாமி!
மதங்க மஹாஷி தன ஆசிரமத்தின் எல்லைக்குள் வாலி அடிவைத்
தால் அவனுடைய தலை ஆயிரம் சக்கலாய வெடிக்கவேண்டுமென்று
சபித்திருக்கிறா. ஆகையால் அங்கே வரத் துணியமாட்பான நாம
கொஞ்சங்கூடப் பயில்லாமல் அங்கே வலிக்கலா' மென்றான். (இந்த
யோஜனை ஹனுமானுக்கு முன்பு ஏன் தோன்றவில்லை) அப்படி ரிசய
மூக பாவத்ததில் நீங்கள் வரும் வரையிலிருந்தோம். மதங்கரிஷியின்
சாபத்திற்குப் பயந்து வாலி அங்கே வரவில்லை இப்படி பூமண்டலம்
முழுவதையும் நான் நேரில் பாததுவிட்டு இந்தக்குழியிலே வந்து
வலிக்க ஆரம்பித்தே" நென்றான்.

—●—
ஸாக்கம். 47.

மூன்று திக்குகளில் போன வானர்கள் திரும்பி வந்தது.

—●—
ஸுகீவனுடைய கட்டளைப்படி லீதையைத் தேடப் புறப்
பட்ட வானரங்கள் ஏரி ஆறு புதா பாலேவனம் நகரம் வெள்ளம் மலை
முதலியவைகளைத் தேடிக்கொண்டு வெகு வேகமாகப் போனார்கள்
பகல் முழுதும் வனங்களிலும் மலைகளிலும் லீதையைத் தேடி இர
வில் எல்லாரும் பூமியில் வந்து சேருவார்கள். பகலில் ஆஹார நிந்தை
யில்லாமல் அந்தந்த விடங்களில் ஒரு மாஸம்வரையில் தேடிக்
களைத்து, லீதையைக் காணாமல் ஆசையற்று ஸுகீவனிடத்தில்
வந்து வரலாற்றைத் தெரிவித்தார்கள். வினதனும் அவனுடன்
போன ஸையனங்களும் கிழக்கில் லீதையைத் தேடிக் காணாமல்
திரும்பிவந்தார்கள். சதவலி வடக்கில் ஒவ்வோரிடத்திலும் ஜாக்ர
தையாகத் தேடியும் லீதையைக் காணாமல் திரும்பிவந்தான். அப

படியே ஸுஷேணனுமே மேற்கில தேடிப் பாதது லீனதையக் காணாமல் திரும்பிவந்தான் எல்லோரும் பரஸ்ரவணகிரியில் ராமனுடன் உட்காரத்திருக்கும் ஸுகீவனிடத்திற்கு வந்து “ஸவாமி! மலை காடு குறை ஆறு கடல நகரம் புதா முதலியவைகளையும் தாங்களே சொன்ன விடங்களிலும் மற்ற விடங்களிலும் வெகு ஜாகரதையாகத் தேடினோம் மஹாவீரமுள்ள பல பராணிகளை ராவணனுயிருக்கலாமென்ற எண்ணத்துடன் கொன்றோம் லீனதையக் காணவில்லை அவளைப் பாகுக்கும் பாகயஞ்செய்த வானர சரேஷ்டன் எந்த மஹா பலவானுடைய புதரனோ? எந்த மஹா தையசாலியின் புதரனோ? லீனத கொண்டு போகப்பட்டதாகத் தெரியும் திக்கிலேயே வாயு புதரனை ஹனுமானும் தேடப் போயிருக்கிறார்” ரென்று தெரிவித்தார்கள்.

ஸாககம் 48.

தெற்கில் தேடினது.

ஹனுமான், தாரன் அங்கதன் முதலியவர்களுடன் ஸுகீவன் கட்டளைப்படி, வெகுதூரஞ்சென்று, விரதயபாவத்தின் சிகரங்களையும் குறைகளையும் அநேக வனங்களையும் அவைகளையே சூழ்ந்த மலைகளையும் ஆறுகளையும் குளங்களையும் மரங்கள் அடர்ந்த காடுகளையும் காடுகளால் மூடப்பட்ட குன்றுகளையும் தேடிக்கொண்டு போகையில், லீனதையக் காணாமல் கவலை கொண்டார்கள். அங்கங்கே கிடைக்கும் காய கனிகளையும் கிழங்குகளையும் புஜித்துக்கொண்டு தேடிச் செல்லும்பொழுது அநேக குறைகளுள்ள ஒரு பரதேசத்தைக் கண்டார்கள். அது நீர், நிழல், பசு, பக்ஷி, மிருகம் முதலிய பதார்த்தங்களில்லாமல், பாக்கப் பயங்கரமாயிருந்தது அவ்விடத்தை விட்டு அப்புறம் சென்று, அப்படிப்பட்ட அநேக அரண்மனைகள் நோரத்தைக் கண்டு, அவைகளில் ஜாகரதையாய்த் தேடிக் கொண்டார்கள்.

பிறகு மற்றொரு தேசத்தைச் சேர்ந்து பார்க்கையில், மரங்களில் பழங்களும் புஷ்பங்களும் இலைகளும்மலை, ஆறுகளில் ஜலமில்லை, வேர்கள் கிழங்குகள் கிடைக்கவில்லை, எருமை மான் யானை புலி, பக்ஷிகள் முதலிய ஜந்துக்களின் ஸஞ்சாரமே கிடையாது, மரந்

கள் ஒவ்வொரு கொடிகள் செடிகள் காணப்படவில்லை, தாமரை யோடைகள் புஷ்பங்களற்று நீர் வற்றி வண்டிகளின் சப்தமில்லாமல் பாழடைந்திருந்தன. அந்தவனத்தில் கண்டுபென்ற மஹாஷி வலித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவர் ஸதயவான், மஹா தபஸ்வி, நியமங்களைப் பூணமாயனுஷ்டித்தவா, ஒருவராலும் நெருங்கமுடியாத தேஜஸ்ஸுள்ளவா அவருக்குப் பதினாறு வயஸ்ஸுள்ள ஓர் புத்ரனுண்டு. அவன் ஒரு நாள் அந்தக் காட்டில் வழி தப்பி உயிரிழந்தான். அதனால் கண்டுமஹாஷி அந்த ஆரணயத்தின்மேல் கோபங்கொண்டு, ஸகல ஜநதுகளுமற்றுக கோரமான பாலீவன மாசுமபடி அதைச் சபித்தாள். அங்குள்ள பாவதங்களுக்கும் குறைகளுக்கும் நதிகளின் உத்பத்தி ஸ்தானங்களையும் வானராகள் ஜாகரதையாத தேடிப்பாத்தும், லீதையாவது அவளை அபஹரித்த ராவண னையாவது காணவில்லை.

அதற்கப்பால் தேடிச் செல்லுகையில் கோரநுபமுள்ள ஒரு அஸ்ரணைக் கண்டாள். அவன் மஹாகருநன், தேவர்களுக்கும் அஞ்சாதவன்; மஹாபாவதத்தைப் போல அவன் வழிமறித்து நிற்பதைக் கண்டு வானராகள் அவனுடன் புத்தரு செய்ய வித்த மாணாள். அவனும் வானர ஸையங்களைக் கண்டு, “நீங்களெல்லோரும் என்கையில் கப்பட்டு, இந்தக் க்ஷணத்தில் நாசமடையப் போகிறீர்கள்” என்று காஜித்துக்கொண்டு, வஜ்ரம் போன்ற முஷ்டிகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு அவர்களை நோக்கி ஓடிவந்தான். அப்பொழுது அங்கதன் அவளை ராவணனென்றெண்ணி, அவன்மேல் பாய்ந்து கையாலறைந்தான் உடனே பெருங்காற்றால் சாயக்கப்பட்ட பாவதத்தைப் போல, அவன் பூமியில் விழுந்து ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு உயிரை விட்டான். வானரர்கள் அவளைக் கொன்றதால் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்து, அவளை ராவணனென்ற எண்ணத்தால் அங்கிருந்த காடுகளில் லீதையை வெகுதூரம் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அங்கும் அவளைக் காணாமல் மறறோர் காட்டிற்குச் சென்று, அங்கேயுந் தேடி அலுத்து மனங்குன்றி, ஓர் மரத்தடியில் எல்லோரும் உட்கார்ந்தார்கள்.

அப்பொழுது அங்கதன் வெகு சரமத்ததுடனிருந்தாலும், மஹா புத்திமானுனதால், மற்ற வானராகளைத் தேற்றி, “நாம் காடுகள் மலைகள் நதிகள் பிளப்புகள் குறைகள் முதலிய எல்லாவிடங்களிலும் தேடிப்பாராததோம் ஜானகியையாவது அவளை அபஹரித்த ராக்ஷஸனையாவது காணவில்லை. வெகு காலந் சென்றுவிட்டது, மஹா ராஜாவின ஆகையையோ மிகவும் கடுமையானது ஆகையால் நீங்கள் எல்லோரும் சோமபலையும் தூக்கத்தையும் சோகத்தையும் விட்டு லீதையை மறுபடியும் தேடுங்கள், லீதையைக் காணாமலவரையில் தேடிக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும், ஒருவனிடத்தில் மனநதள ராமை உதஸாஹம் கலங்காத தையமென்ற குணங்கள் பொருந்தியிருந்தால், அவனுக்கு ஸகலகாயங்களும் கை கூடும் ஆகையால் மறுபடியும் இந்த வனத்தை மஹா ஜாகரதையாய்த் தேடுங்கள் கவலைப்படவேண்டாம். நாம் ஒரு காயத்தை மனப்பூர்வமாய், ஊக்கத்துடன் செய்தால், அது பலத்ததைக் கொடுக்காமல் போகாது. இதுவரையிலும் வெறுப்படைந்தது போதும். இப்பொழுது கூடக் கண்களை மூடிக்கொண்டு உட்காரத்திருந்தால் நமது காயம் எப்படி முடியும்? ஸுகரீவன அதி சீகரத்தில் கோபிக்கிறவா; கடுர தண்டனை விதிக்கிறவா. அவரிடத்திலும் ரகுவீரனிடத்திலும் நாம் பயப்பட வேண்டியதல்லவா? உங்களுடைய ஹிதத்தை உத்தேசித்து இப்படிச் சொன்னேன். பின்பு உங்களிஷ்டப்படி செய்யுங்கள். அல்லது நாம் இப்பொழுது செய்யவேண்டியதையாவது சொல்லுங்கள்” என்றான்.

அதைக்கேட்டுக் கந்தமாதனன், தாஹத்தாலும் சரமத்தாலும் விராஜைகள் குளற, “அங்கதனுடைய வாதத்தைகள் உங்களுக்கு ஹிதமாயும் அனுகூலமாயும் இருக்கும், அப்படியே செய்யுங்கள். மலைகளிலும் காடுகளிலும் குறைகளிலும் தாழ்வரைகளிலும் மஹா ராஜா சொன்னபடி மறுபடியும் ஜாகரதையாய்த் தேடுவோ” மென்றான். அதைக் கேட்டு மற்ற வானரங்கள் தையங்கொண்டு விரத்ய பாவதம் முதல தேடிக்கொண்டே சென்றார்கள். ஒரிடத்தில் சரத கால மேகம்போன்ற ஓர் வெள்ளி மலையைக் கண்டு, அங்குள்ள

குறைகூனிலும் சிகரங்களிலும் ஏழிலைப் பாலைக் காடுகளிலும் தேடினார்கள். அங்கும் லீதையைக் காணாமல் களைதது, அம்மலையின் அடிவாரத்திலிறங்கி ஓர் மரத்தடியில் சற்றுநேரம் இளைப்பாறத் தங்கினார்கள். பிறகு கொஞ்சங் களைதீரந்து, விரதயம் முதற்கொண்டு தெற்குத்திசை முழுவதையும் தேட முயற்சி செய்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 50.

ரிக்ஷபிலத்தில் புகுந்தது.

ஹனுமானும் தாரனும் அங்கத்தனும் விரதயப் புவதத்தின் குறைகளிலும் அதைச்சேராத காடுகளிலும் விமலம் புலி முதலிய துஷ்ட மிருகங்களுள்ள புதாகளிலும் ஆறுகளிலும் மலைகளின் மேடு பள்ளங்களிலும் மலை யருவிகளிலும் தேடினார்கள். அதற்குள் ஸுகரீவன கெடுவைத்த ஒரு மாஸகாலங் கழிந்துவிட்டது. அங்குள்ள குறைகள் முதலிய ஒவ்வொரு விடங்களிலும் ஹனுமான வெகு ஜாகரதையாய்த் தேடினார். கஜன் கவாக்ஷன் கவயன் சரபன் கந்தமாதன்ன மைந்தன் தவிவிதன் ஸுஷேணன் ஜாமபவான் நளன் அங்கதன் தாரன் முதலியவர்கள் மலை பரதேசங்களை ஒவ்வொன்றாய்த் தேடிவருகையில், மயனென்ற தானவனால் விரூஷ்டிக்கப்பட்ட ரிக்ஷபிலமென்ற ஒரு விஸ்தாரமான குறையைக் கண்டார்கள். வீரனராகப் பசி தாழ்ம மெலிட்டுக் களைதது அங்கேவந்து, கொடிய ளாலும் விருக்ஷங்களாலும் அது மூடப்பட்டிருப்பதையும், அங்கிருந்து க்ரௌஞ்சம் ஹமஸம் முதலிய பக்ஷிகள் ஜலததால் நனைந்து தாமரைத் தாதுக்களால் சிவந்து பறந்து வருவதையும், குளிராத காற்று புஷ்பங்களின் வாஸனையைக் கரவித்துக் கொண்டு அதிலிருந்து வீசுவதையும் கண்டு, அதற்குள் ஒரு தாமரை யோடை யிருக்க வேண்டுமென்று ஸந்தேஷித்தது, அதில் பயமில்லாமல் பரவேசித்தார்கள்.

அது நானு ஜந்துக்களால் நிறைந்து, பாக்கப் பயங்கரமாய் நுழைவதற்கு முடியாமல், பாதாளத்தைப் போல ஆழமற்றிருந்தது. அப்பொழுது பாவத் சிகரத்தைப் போன்ற தேவததுடன் விளங்கும் ஹனுமான மற வானராகளைப் பாதது, நாமெல்லோரும் மலை பரதேசங்களிலும் காடுகளிலும் லீதையை மிகவும் ஜாகரதையாய்த்

தேடிப்பாபாததும் காணவில்லை களைப்பு மேலிடுகின்றது இரதக் குறையிலிருந்து ஹமஸம் கரோளுசம சக்ரவாகம் பூதலியீரீபபறவைகள் ஜலத்தால் நனைந்து பறந்து வருகின்றன ஆகையால் இதில் ஓர் பெரியகிணறவது மடுவாவதிருக்கவேண்டும். இதின் தவாரத்தில் அழகானமரங்கள் செழித்து வளாவதைக் கண்டார்களா?” வென்றா. பிறகு வானரங்கள் அதில் துழைந்து பாக்கையில், ஸூர்ய சந்தராக ளுடைய வெளிச்சமுமில்லை, என்கும் இருள் மூடிப் பயங்கரமாயிருந்தது. அதிலிருந்து விமஹம் முதலிய மிருகங்களும் வருவதைக் கண்டார்கள் பிறகு அவர்கள் அடர்ந்த இருட்டுள்ள ஓர் ப்ரதேசத்தில் துழைந்து வாயு வேகமாய்ச் சென்றார்கள். அவர்களுடைய பாவைக்கும் பரபாவத்திற்கும் பராகரமத்திற்கும் யாதொரு குறைவுமில்லை. ஆனால் அங்கிருந்த பதார்த்தங்கள் இருட்டாற் கண்ணிற் படவில்லை. பிறகு ஒருவாக்கொருவாகைக்களைப் பிடித்துக் கொண்டும் கட்டிக்கொண்டும் சென்றார்கள் அதற்குள் அவர்கள் சரமம் மேலிட்டு பரகளுயற்றுத் தாஹமெடுத்து, ஜலம் ஜலமென்று கூச்சலிட்டார்கள் இப்படி வெகு தூரம் நடந்து இளைத்து முகம் வாடி, “இனி பிழைக்கமாட்டோம், நிச்சயமாய் இறப்போ” மென நெண்ணிக் கொண்டார்கள்.

பிறகு ப்ரகாசமுள்ள ஓர் அழகான ப்ரதேசத்தைச் சேர்ந்து, அங்கே அநேக விருகூதங்கள் செழித்து வளாவதைக் கண்டார்கள். கொழுகு விட்டெரியும் அகனி ஜவாலைகளைப் போல பல வகையான விருகூதங்கள், பொன் வெள்ளி, நவமணிகள் முதலியவைகளால் அமைக்கப்பட்ட புஷ்பங்களுடனும் இளந்தளிரா்களுடனும் தங்க ஆபரணங்கள் அணிந்தது போல படர்ந்திருந்த கொடிகளுடனும் விளங்கின தங்க மயமான விருகூதங்கள் வையோயங்களுடன் பாலஸூர்யாகளைப் போல ப்ரகாசித்தன. ஓடைகள் இரதர நீல வையோயங்களபோல தெளிந்த ஜலத்தால் நிறைந்து, தங்கமயமான மீன்களும் ஆமைகளும் அதில் ஸஞ்சரிக்கப், பால ஸூர்யாகளைப் போன்ற தங்கத் தாமரைகளுடனும் அநேக பக்ஷிகளால் சூழப்பட்டு பூர்ப்பவா்களுடைய ஸகல சரமத்தையும் போக்கின. தங்கம் வெள்ளிகளால் செய்யத் விமானங்களும் முதது ஹாரங்கள் தொங்கவிட்ட பொன்மயமான ஜன்னல்களும், தங்கம் வெள்ளி ரத்தனங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அநேக மேடைகளுடன் அநேக கிருஹங்களும் காணப்பட்டன. அங்கே பவழத்தைப் போலும் ரத்தனங்களைப் போலும் ப்ரகாசிக்வும் புஷ்பங்களுடனும் பழங்களுடனும் விளங்கும் விருகூதங்களிலிருந்து பெருகும் தேனைத் தங்கமயமான வண்டிகள் எப்பொழுது

துங் குடித்துக் கொண்டிருந்தன தங்கத்தாலும் ரதனங்களாலும் விசித்ரமாய் வேலைசெய்யப்பட்ட ஆஸனங்களும் படுக்கைகளும் வாஹனங்களும், தங்கம் வெள்ளி வெண்கலம் முதலிய பதார்த்தங்களால் செய்யப்பட்ட, அநேக பாதரங்களும், அகில முதலிய பரிமள தரவயங்களும், சுத்தமான பழங்களும் கிழங்குகளும், வோகளும் உத்தமமான பானங்களும், விலையுயர்ந்த வஸ்தரங்களும் கம்பளங்களும் தோல்களும் அங்கங்கே நெருப்புமலைகளைப்போல குவிக்கப்பட்டிருக்கும் தங்கமும் காணப்பட்டன.

பிறகு அங்கங்கே தேடிக்கொண்டு போகையில் ஓரிடத்தில் ஒரு ஸ்தூபியைக் கண்டார்கள. அவள் தபஸவி வேஷம் தரித்து ஆஹார நியமத்துடன் வரதங்களை அனுஷ்டித்து தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தாள் வானராகள் அவளை பயத்துடனும் ஆச்சர்யத்துடனும் பார்த்துக்கொண்டே நின்றார்கள் ஆளுஜனையா அந்த வயஸ்சென்றவளை நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பி “அம்மணி! தாங்கள் யார்? இந்தக் குழையும் இதுவா ஐசுவாயங்களும் எவருடைய” தென்று கேட்டா.

ஸாக் 51.

ரிக்ஷபிலத்தின் விருத்தாந்தம்.

பிறகு ஹனுமான் அவளைப் பார்த்து “இருள் சூழ்ந்த இந்தக் குழையில் நாங்கள் ஆவலுடன் பரவேசித்தோம் பசி தாஹம் மேலிட்டுக் களைத்திருக்கிறோம். இங்கே ஜலம் கிடைக்குமென்று நம்பி வந்தோம் இங்குள்ள ஆச்சாயங்களைக்கண்டு எங்களுக்குப் பயமும் ஸந்தேஹமும் உண்டாகின்றன. பாலஸூயாகளைப் போன்ற இந்தத் தங்கமயமான விருக்தங்களும் சுத்தமான காய்களின்களும் வோகளும் கிழங்குகளும், தங்கம் வெள்ளி ரதனங்களால் அமைக்கப்பட்ட விமானங்களும் கிருஹங்களும் முதது ஹாரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட காற்றுப் போக்கிகளும், அழகான புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் பரிமளத்தாலும் விளங்கும், இந்தத் தங்கமயமான விருக்தங்களும் ஓடைகளில் சுத்தமான ஜலத்தில் பரகாசிக்வும் தங்கத் தாமரைகளும் பொன் மீன்களும் யாருடையது. தாங்கள் யார் தங்கருடைய தபோபலம் எப்படிப்பட்டது. இந்த அத்தபுத்தமான ஸ்தலம் யாருடைய தபோமஹி

மையால் ஸ்ரீரஷ்டிக்கப்பட்டது எங்களுக்கு யாதொன்றுதெரியா மையால் எங்களுடைய ஸந்தேஹத்தைத் தீர்த்து வேண்டுமென்று பராததிததா. அப்பொழுது பரம தயாமூர்த்தியான அநந்த தாபவி, ஆளுநேயரைப் பார்த்து, “மயனென்ற தானவன் மஹா தேஜஸ்வியும் மாயாவித்யையில் நிகரற்றவனுமென்று நீங்கள் கேட்டிருக்கலாம். இந்தத் தங்கமயமான வனத்தை அவன் மாயா சக்தியால் நிரமித்தான் பூவதில் அவன் தானவர்களுக்குச் சிறப்பியா யிருந்தான். இந்தக் கிருஹங்களையும் வனங்களையும் ஸ்ரீரஷ்டித் தவன் அவனே. அவன் பரஹ்மாவைக் குறித்து நெடுங்காலம் தப் ஸ்செய்து, சுகராசாயரால் உபதேசிக்கப்பட்ட சிற்பசாஸ்திர ஞான ததை ஸம்பூணமாயப் பெற்றான் அவன் இங்கே கொஞ்ச காலம் ஸுகமாய வலித்திருந்தான் பிறகு தன் புதரியான மந்தோத்ரியை ராவணனுக்கு விவாஹஞ் செய்து கொடுத்தாலும், ஹேமை யென்ற அபஸ்ரஸிடத்தில், ரஹஸ்யமாய விசேஷ பரீதிவைத்திருந் தாலும் இந்தரன் வஜரத்தால் அவனை அடித்துக்கொன்றான். அவன் இறந்த பிறகு இந்த வனத்தை பரஹ்மா ஹேமைக்குக் கொடுத்தா. நான் மேருஸாவாணியின் புதரி எனபெயர் ஸ்வயம் பரடை ஹேமை என்னருமைத் தோழி. கீத நாடயங்களில் திறமை யுள்ளவள் இப்பொழுது பரஹ்ம லோகத்திற்குப் போயிருக்கிறாள். இங்கே பிறா வராமல் அவளுடைய சக்தியால் இதை வெகு ஜாகரதையாகக் காதது வருகிறேன். உங்களுக்கு இங்கே என்ன வேலை? யாருக்காக இப்படி வனங்களில் திரிகிறீர்கள்? ஒருவாக்குந தெரியாத இந்தக் குறைவாசலை எப்படிக்கண்டுபிடித்தீர்கள்? இந்த சரேஷ்டமான காயகனிகளையும் கிழங்குகளையும் வோகளையும் புஜித்து நோத்தியான பானங்களைக் குடித்து சரமந்திரந்த பிறகு உங்களுடைய விருத்தாரத்ததைச் சொல்லுங்கள்”என்றாள். (விசுவகாமா, மயன் என்ற பெயர்கள் கணங்களைக் குறிக்கும். ஆகையால் அநந்த வேலையைப் பாபபவர்கள் பலர் அவர்களில் ஒருவனை இந்த ரன் கொன்றிருக்கலாம் அநந்த வேலை பாபபவனுக்கே அழிவற்ற வனென்று சொல்லப்படும்.)

வானரர்களின் வரலாறு

பிறகு அந்தத் தபஸ்வி “வானரர்களே! உங்களுக்குப் பசி தாஹம் கஹைபு முதலியவை தீரந்து நான் கேட்ட விஷயத்திற்குப் பதில சொல்லலாமென்று தோன்றினால் அதைக் கேட்க விரும்புகிறேன்” என்கிறான். அப்பொழுது ஹனுமான் நடந்த வரலாற்றைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“தசரதரென்ற அயோத்யா சகரவாத்திகு ராமனென்ற ஓர புத்ரனுண்டு. அவா மஹேந்தரனுக்கும் இரதரனுக்கும் ஸமானா. ஸகல லோகங்களுக்கும் அரசன். சில காரணங்களால் அவரும் அவருடைய மனைவி ஜானகியும் தம்பி லக்ஷ்மணனும் தண்டகாரண யத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள் அப்பொழுது ராகுஷ் ஸாதிபதியான ராவணன் ஜனஸ்தானத்திலிருந்து லீலையைப் பலவந்தமாக எடுத்ததுபோலான. ராமனுக்கு ஸுகீவனென்ற ஒரு தோழனுண்டு. அவா மஹாவீரன், வானராதிபதி, எங்களை அனுப்பினவா அவரே. அகஸ்தயருடைய இருப்பிடமாக யமனால் ரக்ஷிக்கப்படும் தெற்குத் திசையில் இந்த வானர ஸைன யத்துடன் போய் ராவணனையும் லீலையையும் தேடிப் கண்டுபிடி யுங்களென்று எங்களுக்கு அவா உத்திரவு செய்தான். அப்படி நாங்கள் எல்லாவிடங்களிலும் தேடிப் பார்த்துப் பசி தாஹம் மேலிட்டு ஒரு மரத்தடியில் உட்காந்தோம். எல்லோரும் முகமவாழிக் கவலை கொண்டு ஒன்றுத தோன்றாமல் திகைத்தோம். பிறகு நான்கு திக குகளிலும் பாக்குமபொழுது இந்தக் குழையிலிருந்து நீர்ப்பறவை கள் ஜலத்தில் நீளந்து பறந்து வருவதையும், குழையின் வாசலில் மரஞ் செடி கொடிகள் செழித்திருப்பதையும் பார்த்தோம்.

பிறகு இதில் போய்ப் பாப்போமென்றேன் இவாகு இங்கே ஆறு குளம் ஏரி ஏதாவதிருக்க வேண்டுமென்று ஊழித்து, பரபு வின காரயத்தைச் சீகரம் முடிக்கவேண்டுமென்ற ஆவலால் ஸமம் தித்தார்கள். பிறகு நாங்கள் ஒருவாக்கொருவா கைகளைக் கெட்டியா கப் பிடித்துக்கொண்டு, இருள் சூழ்ந்த இந்தக் குழையில் புகுந் தோம். இதே எங்களுடைய விருப்பம். இதற்காகவே இங்கே வர

தோம பசி தாழ்த்ததால் பீடிக்கப்பட்டு மெலிந்து தங்களைச் சரண மடைந்தோம் தாங்கள் விசேஷ உபசாரத்துடன் எங்களுக்குக் கொடுத்த பழங்களாலும் கிழங்குகளாலும் திருபதியடைந்தோம் பசியால் இறக்கும் நிலைமையிலிருந்த எங்களைக் காப்பாற்றிப் பராண தானஞ் செய்த தங்களுக்கு நாங்கள் எனன் பதில் உபகாரஞ்செய்ய வேண்டு”மென்று பராததித்தாரா.

அதற்கு ஸ்வயம்பரபை “நீங்கள் நான் செய்த அதிதிபூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு, எனக்குப் பதில் உபகாரஞ் செய்யவேண்டுமென்று விரும்பினதே எனக்கு மிகுந்த திருபதியைக் கொடுக்கின்றது. உத்தமமான தாமதத்தை அனுஷ்டித்துவரும் எனக்குப் பிறரால் ஆகவேண்டிய தொன்றுமில்லை” யென்றாள்

ஸர்க்கம் 53

வானர்கள் துக்கித்தது.

அதைக் கேட்டு ஆளுநரேயா, “ஸகல தாமங்களையும் அழிந்த தங்களையே சரணமடைந்தோம் ஸுகரீவ மஹாராஜா எங்களுக்குக் கெடுவிட்ட ஒரு மாஸ்காலமும் இந்தப் பிலத்திலேயே கழிந்துவிட்டது இந்தக் கோரமான ஸ்தானத்திலிருந்து எங்களை வெளியில் கொண்டுபோய்ச் சோக்கவேண்டியது தங்களுடைய பொறுப்பு. மஹாராஜாவின் ஆகளுபையை மீறின்படியால் உயிரிழந்தோம். எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். எங்களால் ஒரு முக்யமான காயம் நடக்க வேண்டியிருக்கிறது இந்தக் குழையில் வழி தப்பித் திரிந்துகொண்டு அதையும் செய்யவில்லை” யென்று வேண்டினாள்.

அதற்கு அந்தத் தாபணி “இதில் வந்தவர்கள் இங்கிருந்து உயிருடன் வெளியில் போக முடியாது ஆனால் நான் செய்த கடுமையான மஹிமையால் உங்களை வெளியில் கொண்டுபோய் விடுகிறேன் சண்டை மூடிக் கொள்ளுங்கள் கண்களைத் திறந்துகொண்டு இங்கிருந்து வெளியில் போக முடியா”தென்றாள். அவர்கள் அப்படிச் செய்தார்கள். உடனே வெளியில் கொண்டுவரப்பட்டார்கள். பிறகு அந்த யோகினி “கவலைப்படவேண்டாம். விரதயபாவதம் இதோ தெரிகிறது பரஸ்ரவண்கிரி இதே. இதோ தெரிகிறது

ஸமுதரம். போய வருகிறேன் உங்களுக்கு ஸகல சேஷமமுமுண்டா கட்டு'மென்று ஆசீர்வதித்தது குறைகளுள் திருமபிப்போளை (கிஷ்கிரதைக்கு ஸமீபத்தில் ராமன் வலித்த மலை இதல) பிறகு வானராகள் கோரமான-தெற்கு ஸமுதரத்தையும் அதில் எப்பொழு தும் பெருங்காற்றால் அலைகள் கொந்தளித்துக்கொண்டிருப்பதையும் பார்த்து, விரதயபாவத்தின் தெனமேற்கு மூலையின் அடிவாரத்தில் கவலையுடன் உட்காராதார்கள் அங்கே வஸந்த காலத்திலுண்டாகும் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் பார்த்து ஸுகரீவன் குறிப்பிட்ட ஒரு மாஸமும் ரிக்ஷபிலத்தில் தேடிக்கொண்டிருக்கையில் தாண்டி விட்டதென்று அறிந்து, அவர்களுக்கும் பயம் அதிகமாயிற்று (கிஷ்கிரதைக்கு வடக்கிலிருக்கும் விரதய மலையின் தொடர்ச்சியே ஸஹ் யம் மலையென்று தெற்கு ஸமுதரக்கரை வரையில் எட்டி யிருக் கும்—பேஷஜகலபம்) வஸந்தருது ஸமீபித்து விட்டதென்றும், மஹாராஜாவின் உத்திரவின்படி திருமபிப் போகவேண்டிய காலம் தாண்டிவிட்டதென்றும் அறிந்து, அவர்கள் பயந்து பூமியில் விழுந்தா கள். அப்பொழுது புத்திமானும் மஹா வீரனுமான அங்கதன், ஸயஸாலும் ஆசாரத்தாலும், ஞானத்தாலும் மூத்தவர்களான அந்த வானரர்களைப் பார்த்து மதுரமாக “வானராதிபதியின் ஆகனையால் இங்கே வந்தோம் நாம் ரிக்ஷபிலத்திலிருக்கும்பொழுதே அவா கெடுவிட்ட ஒருமாஸமும் தாண்டிவிட்டதென்று உங்களுக்குத் தெரி யாதா? நாம் பதினைந்து தினங்களுக்குள் வரவேண்டியதென்று ஐப்பசிமாஸத்தில் மஹாராஜா ஹனுமானுடைய யோசனையைக் கேட்டு நமக்கு உத்திரவு செய்தா. பிறகு மாகழி மாஸத்தில் லக்ஷ்மண னால் தூண்டப்பட்டு பத்து நாட்களுக்குள் வந்து சேரவேண்டு மென்று கட்டளையிட்டா. (இதுவரையிலும் இது சொல்லப்பட வில்லை). பிறகு லீதையைத் தேடுவதற்குத் தைமாஸம் முடிவுவரையில கெடுவிட்டு அனுப்பினோ. இப்படி ஐப்பசி முதல் இந்த விஷயத் தைப்பற்றி காலத்தைக் கவனித்துக்கொண்டு வருகிற நமக்கு இப் படி மறந்திருப்பது நயாயமா? நீங்களெல்லோரும் மஹாராஜா விடத் தில் மிகுந்த விசுவாஸமுள்ளவர்கள், நீதி மார்க்கத்தில் நிபுணர்கள், பரபுவின சேஷமத்தையே கோறுகிறவர்கள், எல்லா காயங்களிலும் ஸமாததங்கள், காயங்களைச் செயது முடிப்பதில் ஒப்பற்றவர்கள், மஹா ராஜாவின் கட்டளையின்படி என்னை முன்னிட்டுக்கொண்டு வர தீர்கள் அவருடைய ஆக்கனையமீறி எவன் ஸௌகாயப்படுவான் நாம் கொல்லப்படுவோமென்பது நிச்சயம். கெடுவிட்டகாலம் தாண்டினபடியால் நாம் இங்கேயே உபவாஸஞ் செய்து உயிரை விடுவோம்.

ஸுகீவன கடுமையான ஸவபாவத்தை உடைபவா, மேலும் இப் பொழுது நமக்கு மஹாராஜா அபராதிகளான நமமை மன்னிப் பாரா? லீதையின வரலாற்றைத் தெரிந்துகொண்டுபோனாலும் ஒரு வேளை மன்னிப்பாரா காலம் சென்று விட்டாலும் பாதகமில்லை இப்பொழுது நாம் காயத்தையும் முடிகாமல காலம் சென்றுவிட்ட பிறகுமே போய்ச் சோந்தால் நமமைக் கொலவதில் தடையென்ன? ஆகையால் பெண்பிள்ளை தனதானயம் முதலியவைகளை விட்டு இங்கேயே உபவாஸத்தால் ப்ராணனை விவது நலம் திருமபிப் போனால் எல்லோரும் சாவோம் அங்கே போய் மடிவதைவிட இங்கே உபவாஸத்தால் இறப்பது மேலல்லவா? நாம் அபராதிகளான தால் நாம் செய்த குற்றத்திற்கு வேறு பரிஹாரமில்லை 'உன்னை யுவ ராஜாவாகச் செய்த ஸுகீவன இப்பொழுது கொலவானு'வென்றால் என்னிடத்திலுள்ள பரீதியால் எனக்குப் பட்டங்கட்டினாரோ? மஹா தாமாதமாவான ரகுவீரனுடைய ஆகைக்குக் கட்டுப்பட்டல்லவா அப்படிச் செய்தாரா இப்பொழுது நான் செய்த குற்றத்தைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு என்னிடத்தில் அவருக்கு முன்னமே உள்ள பகையை அவா தீர்த்துக்கொள்வாரா இதில் ஸந்தேஹமில்லை. என மீதராகளான உங்களுக்கு நான் மரணமடைவதைப்பாரப்பதில் விசேஷ துக்கத்தைத் தவிர வேறென்ன? ஆகையால் புண்படாத மான இந்த ஸமுதரத்தில் படுத்துப் பட்டினியிருந்து உயிரைவிடுவோ"மென்றன

அதைக் கேட்டு எல்லோரும் "ஸுகீவன கருநா ஸவபாவமுள்ளவா. ராமனோ லீதையிடத்தில் விசேஷ பரீதி வைத்தவா. லீதையின வரலாற்றை அறியாமல் நாம் அங்கே போனால் ராமனுடைய கோபத்தைத் தணித்து அவரைத் திருப்திசெய்ய விருமபிக், 'கொஞ்சமேனும் யோசிக்காமல் ஸுகீவன நமமெல்லோரையும் கொலவாரா. குற்றஞ் செய்தவர்கள் யஜமானனுடைய கண்ணில் படலாமா? ஆகையால் இங்கேயிருந்தே லீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடித்துப் பிறகு ஸுகீவனிடத்திற்குப் போவோம். முடியாவிட்டால் யம் லோகத்திற்குப் போவோ"மென்று பயத்தால் தீனமாகக் கூச்சலிட்டார்கள்.

அப்பொழுது தாரன், "உங்களுக்கு இஷ்டமிருந்தால் நாம் ரிக்ஷபிலத்தில் புகுந்து ஸுகமாக வலிப்போம். நாம் விருமபக் கூடிய ஸகல் பதார்த்தங்களும் அங்கே வேண்டிய வரையில் கிடைக்கும். மாயையால் அது அமைக்கப்பட்டதால் இந்நரனும ராமனும

ஸுக்ரீவனும் நமமை எனன செய்ய முடியு”மென்றான். வானரர்களெல்லோரும் அங்கதனுடைய யோசனையைவிட இது நல மெனறுகண்டு “எப்படியாவது நாங்கள் யாதொரு உபதரவமுமில்லாமல் ஸுக்ரமக வ்லிக்கும் வழியைத் தேடுங்க”மென்று ப்ராததித தாராகள்.

ஸாக்கம் 54.

ஹனுமார் ஆக்ஷேபித்தது.

தாரன் சொன்னதைத் தடுக்காததால் அங்கதன் அதை ஒப்புக் கொண்டதாக ஹனுமான நினைத்து வானர ராஜ்யத்தை ஆளும் திறமை அவனுக்குப் பூணமாக விருக்கிறதென்று அறிந்தாரா அது ஸுக்ரீவனுக்குக் கிடைக்காதென்று நிச்சயித்ததா. பிறா சொல்வதைச் சீகரத்தில் கிரஹிப்பது, அதைப் புத்தியில் பதிப்பது, அதை மறவாதிருப்பது, அதைப் பிறாக்கு எடுத்துச் சொல்லும் திறமை, யுக்தியாகப் பேசுவது, பிறருடைய யுக்திகளைக் கண்டிப்பது, பிறர் சொல்லும் வாதைகளின் உண்மையான அர்த்தத்தை அறிவது, விஷயங்களின் உண்மையான கருத்தைக் கண்டுபிடிப்பதென்ற புத்தியின் எட்டு உத்தம குணங்களும், தேஹபலம், தைர்யம், உபாயம், பந்து பலமென்ற நான்குவித பலங்களும், தேச காலஞானம், மனவுறுதி, துக்கங்களைப் பொறுப்பது, விஷயங்களை அறிவது, திறமை, பலம், தன் ஆலோசனை வெளிப்படாமல் காப்பது, முன்பின் விரோதமில்லாமல் நடப்பது, உதஸாஹம், பிறருடைய திறமையை அறிவது, நன்றி, சரணமடைந்தவாகளிடத்தில் கிருபை, பொறுமை, சபலமற்றிருப்பதென்ற பதினான்கு உத்தம புருஷ லக்ஷணங்களும் அவனிடத்தில் பொருந்தி யிருப்பதையும், கல்லபக்ஷத்துச் சரதரனுடைய தேஜஸும் அழகும் வரவர வளாவதுபோல அவனுடைய தேஜஸ்பலம் பராகரமம் பூதலியவை வரவர வளாகின்றன வென்றும்: புத்தியில், தேவகுருவையும் பரீக்ரமத்தில் வாலியையும் போன்றவனென்றுப் தெரிந்ததுகொண்டா அவன் ஸகல சாஸ்தர நீதிகளை அறிந்தவன். பரபுவின விஷயத்தில் மிகவும் உழைத்தவன், ஆனாலும் பிருஹஸ்பதியின் ஆலோசனையைத் தேவேந்தரன் சரதனையோடும பகதியோடும கேட்பதுபோல தாரனுடைய யோசனையை அப்பொழுது

அங்கதன கேட்பதைக்கண்டு ஹனுமான, ஸாம தான பேத தண்ட மென்ற நான்கு உபாயங்களில் பேதததால வானரர்களுடைய புத்தி பைத திருப்பித் தனக்கு அனுகூலமாகச் செய்ய முயன்றான். அவர்கள் ஒற்றுமையிலாமல் பல பல யோஜனைகளைச் செம்புமபடி அவர்களைக் கலைத்துப் பிறகு அங்கதனுக்குப் பயமுண்டாகும் வாததை களைச் சொன்னான்.

“புத்தத்தில் வாலியைக் காட்டிலும் நீ திறமையுள்ளவன். புத்தியில் தாரைக்கு ஸமானன், வாலியைப் போல இந்த வானர ராஜ்யத்தைத் திறமையுடன் ஆளக்கூடியவன். ஆனால் நீ கிஷ்கிந்தையிலிருந்தாலும் ரிக்ஷபிலத்திலிருந்தாலும் வானரர்கள் உனக்குக்கட்டுப்படுவார்களென்பது நிச்சயமில்லை குரங்குகள் ஸ்வபாவமாக சபல சித்தமுள்ளவார்களென்பது உனக்குத் தெரியாதா? மேலும் பெண்டு பிள்ளைகளையும் தனதானயங்களையும் ஸுகீவனுடைய வசத்தில் விட்டு, உன்னுடன் ரிக்ஷபிலத்தில் வலிப்பார்களா? உன்னைக் காட்டிலும் அதிக பலசாலிகளானதால் உன் ஆக்கைக்கு உட்படமாட்டார்கள் ஜாம்பவான் நீலன் ஸுஹோதரன் முதலியவர்களையும் என்னையும் ஸுகீவனிடத்திலிருந்து எந்த உபாயத்தாலும் இழக்க முடியாது. இதை எல்லோருடைய முன்னிலையிலே சொல்லுகிறேன் ‘நீங்கெல்லோரும் போங்கள். நான் ஒருவனே இங்கிருக்கிறேன்’ நென்பாயோ? பலசாலி பலவீனனுடன் பகைத்து ஸௌகாயமடைபலாம். பல்வீனன் பலசாலியுடன் பகைப்பது நயாயமல்ல. ஆகையால் பலமில்லாதவன் தன் நன்மையைக் கோரினால் பலவானுடன் ஒருபொழுதும் பகைக்கக்கூடாது. ‘நான் பலவீனனாயிருந்தாலும் கோட்டையின் பலமிருந்தால் என்னை வெல்லமுடியாதென்பாயோ? ரிக்ஷபிலத்தில் ஒருவரும் வரமுடியாதென்பாயோ?’ லக்ஷ்மணன் இதை ஒரு பாணத்தால் விளையாட்டாகப் பிளந்துவிடுவார். ராமனைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? முன்பு இந்தரன் வஜ்ராயுதத்தால் இந்தக் குழை தவாரத்தை ஏறப்படுத்தினான் லக்ஷ்மணனே கூரமையான பாணங்களால் இந்தக் குழையை உலரத் தரக்கூட போல்துளைப்பாரா இவ்வகையான பாணங்கள் அவரிடத்தில் பலவுண்டு அவை வஜ்ராயுதத்தைப் போலமலைகளைப் பொடியாக்கும். நீ இந்தக் குழையில் வலிக்க நிச்சயித்த அபித்தக் கூணத்திலேயே இந்த வானரர்கள் உன்னை விட்டு ஓடிப்போவார்கள். இதில் ஸந்தேஹமில்லை பெண்டிபிள்ளைகளை எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களிடத்திலும் ஸுகீவனிடத்திலும் எப்பொழுதும்

பயந்துகொண்டு, ஸகல ஸுகங்களையும் எப்பொழுது அனுபவிப்போமென்று ஏககங்கொண்டு, உன்னுடனிருந்து அனுபவிக்கவேண்டிய துக்கங்களை நினைத்து, உன்னைவிட்டு ஓடிப்போவாகள். பிறகு நீ மிதராகஞ்ஞமில்லாமல் உன் ஹிதத்தைத் தேடும் பந்துக்கஞ்ஞமில்லாமல், புல அசைந்தாலும் அதைக் கண்டு சதரு வந்து விட்டானே வென்று ஒவ்வொரு கூணத்திலும் நடுங்குவாய். மஹா வேகமுள்ள லக்ஷ்மணனுடைய பாணங்கள் உன்மேல் விழுந்து உன்னைக் கொல்லா திருக்கவேணமீமே. ஆனால் நீ எங்களுடன் மஹா ராஜாவிடத்திற்குப் போய் வினயமாக நடந்துகொண்டால் குலகரமமாக உன்னை ராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ் செய்வார். தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் அவா நோக்கமுள்ளவா. உன் தகப்பனுடன் பிறந்தவா, உன் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வதில் கவலை கொண்டவா, சொன்ன வார்த்தை தவறாதவா, சுததமான நடத்தை யுள்ளவா, கபடமில்லாதவா, உன் தாய்க்கு பரியமான விஷயத்தையே செய்கிறவா அதற்காகவே பிழைத்திருக்கிறவா, ஆகையால் உன்னைக் கொல்லமாட்டார். நீ பயமில்லாமல் எங்களுடன் வரலா” மென்றா.

ஸாக்கம் 55.

வானர்கள் ப்ராயோபவேசஞ் செய்தது.

இப்படி ஹனுமான மதுரமாயும் தாமமாயும் ஸுகீவனைப் புகழ்ந்து சொன்னதைக் கேட்டு அங்கதன் “ஆளுநேய! ஸதிர புத்தி, சுததமான மனஸ, கரூர மில்லாமை, ஆதம் சுத்தி, கபடமினமை, பராகரமம், தைரியம் முதலிய குணங்கள் ஸுகீவனிடத்திலிலை. தமயனுடைய பாரைய தனக்குத் தாயல்லவா? அவன் பிழைத்திருக்கும்பொழுதே அவனுக்கு பரியமான பாரையையே கைப்பற்றுகிறவனுக்கு ஆதம் சுத்தியாவது மனஸசுத்தியாவது இருக்கும்” என்பிதா மாயாவியுடன் குலஹயில் யுத்தஞ் செய்புமபொழுது அதன தவாரத்தை மூடினவன் கரூரஸவபாவமில்லாதவனென்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? அகனிஸாக்ஷியாய் ராமனுக்குக் கையடித்துக் கொடுத்தது, அவரிடத்தில் ஒப்பில்லாத உபகாரத்தைப் பெற்று, அவா விஷயமாய்ச் செய்த பரதிக்கஞ்யை மறந்தவன், எவன் செய்த உபகாரத்தை நினைக்கப் போகிறான்? அவனிடத்தில் கபடமென்ற

தோஷம் நன்றாய் விளங்கவில்லையா? ஸையங்களை வரவழைத்து லீதையைத் தேட அனுப்பினது அதாமத்திற்குப் பயந்து செய்த தல்லவே! லக்ஷ்மணனுடைய பாணங்களுக்குப் பயந்து செய்ததல்லவா? இது ஒரு தாமமா?

அவன் பாபி, நன்றியற்றவன், சஞ்சல ஸ்வபாவமுடையவன், மறதியுள்ளவன், இப்படிப்பட்டவனிடத்திலேமனமையான ஸ்வாபமுள்ள எவனாவது நம்பிக்கை வைப்பானா? நான் அவனுக்குத் தாயாதி, அவனுக்குப்பிறகு பட்டத்தை அடைப்பேண்டியவன் எனக்குப் பிழைக்க ஆசையிருந்தால் அவனை நம்பலாமா? 'உன்னை யுவராஜாவாக அபிஷேகஞ் செய்வதில்லையா' வென்றால், அரசாக்கள தனக்குப்பிறந்த புத்தரனுக்குப் பட்டங்கடடுவார்கள். அவன் குணசாலியாயிருந்தாலும் குணங்களில்லாதவையிருந்தாலும் கவனிக்கமாட்டார்கள். சதரு குலத்தில் பிறந்த என்னை உயிரோடு வைப்பானா? நான் அவனுக்கு அபகாரஞ் செய்தவன், பலவீனன், அநாதை, அவனுக்கு விரோதியென்பதைப் பிறாக்குத் தெரியுமபடி சொல்லியுமவிட்டேன். உங்களுடன் நான் கிஷ்கிநதைக்கு வந்து உயிரை தப்பிவேனா? ஸுகரீவன் கருநன், இரக்கமற்றவன், ரஹஸ்யமாய்க் கெடுதி செய்பவன், ராஜபத்தை ஆளுவதற்கு நான் இடையூறாயிருக்கிறேனென்று என்னைக் காவலில் போடுவான் அதைக் காட்டிலும் இங்கேயே ப்ராயோபவேசத்தால் உயிரை விடுவது நலமல்லவா? நீங்களெல்லோரும் திருமப்பி போங்கள். நான் உங்களுடன் கிஷ்கிநதைக்கு வருவதில்லை. இது ஸத்யம்.

இங்கேயே ப்ராயோபவேசஞ் செய்வேன். நான் மரணமடைவதே எனக்குக் கேஷம். ராம லக்ஷ்மணர்களுடும் என சிறிய தகப்பனான ஸுகரீவனையும் நான் நமஸ்கரித்துக் கேஷம் விசாரித்ததாகச் சொல்லுங்கள் என தாயையும் நுமையையும் நான் ஆரோக்கியத்தையும் கேஷம்தையையும் விசாரித்ததாகச் சொல்லுங்கள் என தாய் எனக்காக வருந்தாதபடி தேற்றுங்கள் என்கிடத்தில் விசேஷப் பீதியுள்ளவள், இரக்கமுள்ளவள், பாததாவையிழந்து மிகுந்த கஷ்டங்களை அனுபவித்தவள், நான் இங்கே மரணமடைந்ததைக் கேட்டு நிக்சயமாய் உயிரை விடுவா'னென்று ஜாம்பவான் முதலிய பெரியோர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து பூமியில் தாப்பைகளைப் பரப்பி அழுதுகொண்டே அவைகளின்மேல் படுத்தான்.

அதைக்கண்டு, ஸகல வானராகளும் கண்ணீர் பெருக, வாய்விட்டலறி, ஸுகரீவனைத் தூஷித்து; வாலியைப்புகழ்ந்து, அங்கத்தனைச் சுற்றித், - தாங்களும் ப்ராயோபவேசஞ் செய்ய யத்தனித்தார்கள்

இப்படி அங்கதன் பராணனை விட நிச்சயிததைப் பார்த்து, வானரசரேஷ்டாக்கும் கைகாலகளைக் கழுவி ஆசமனஞ் செய்து, “நமது யஜமானனான அங்கதன் இறக்கும்பொழுது அவரைவிட்டு நாமு கிஷ்கிரதைக்குச் செல்வது நயாயமா? நாமும் அவருடன் இறப்பது நல”மென்று ஸங்கலபஞ் செய்து, ஸமுத்ரத்தின் வடகரையில் தெற்கு துனியாயப் போடப்பட்ட தாப்பங்களில் கிழக்கு முகமாய உட்காரத்தானாக. பிறகு ராமன் தண்டகாரணயத்திற்கு வந்ததையும் தசரதா மரணமடைந்ததையும், ஜனஸ்தானத்தில் கரதூஷணாகள் மடிந்ததையும், ஜடாயுஸ் முகதி யடைந்ததையும், லீதை அபஹ்ரிக கப்பட்டதையும், வாலி உத்தமகதி பெற்றதையும், ராமன் ஸுகீர்வ னிடத்தில் கோபிததைதையும், சொலலித துக்கிததானாகள் மஹா பாவத சிகரங்களைப் போன்ற அந்த வானராகள் நீருண்ட மேகங்களைப் போல காஜித்ததால், அந்த மலையிலுள்ள குழைகளிலிருந்து பயங் கரமாய் பரதிதவனி உண்டாயிற்று, அது அவர்களுக்கு விசேஷப் பயத்தை உண்டாக்குவதற்கு ஒரு காரணமாயிற்று.

ஸாககம் 56

ஸம்பாதி.

வானராகள் எந்த மலைச் சாரலில் பராயோபவேசஞ் செய்ய உட்காரத்தானாகளோ அங்கே ஸம்பாதி யென்ற ஒரு கழுகு வந்தது. அவன் சிரஞ்சீவி. கழுகுகளுக்கெல்லாம் அரசன்; ஜடாயுவிற்குத் தமயன், பல பராகரமங்களால் கீததி பெற்றவன், அவன் விரதப்பாவதத்தின் ஒரு குழையிலிருந்து வெளிக்கிளம்பி, வானரக் கூட்டங்கள் உட்காரத்திருப்பதைக்கண்டு ஸந்தோஷ மடைந்து, “என்ன ஆசாயம்! வெகு நாளாய் ஆஹாரமில்லாமல் வருந்தும் எனக்கு இன்றைக்குப் பூணமான போஜனம் வலுவில் வந்திருக்கிறது. தைவம் ஜீவனங்களுடைய யோகக்ஷேமத்தை அவைகளுக்குத் தருந் படி ஸம்பாதித்து வைக்கிறது. இந்த வானராகள் ஒவ்வொருவரும் ஆஹாரத்திற்குத் தகுந்தவர்களே. ஆனாலும் இவர்களுகளுள் சரேஷ்டமானவர்களை ஒவ்வொருவராய்க் கொண்டு தின்பே” நென்றான்.

அதைக் கேட்டு அங்கதன் மிகவும் வருத்தமடைந்து ஹனு மாரைப் பார்த்து, “யமன் இந்தக் கீழ்க்கின் எடுத்ததைத் தரிசுது வானராகளைக் கொல்வதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறான். ராமனுடைய

காயம் முடியவில்லை ஸுகீவனுடைய ஆகனையும் நிறைவேற வில்லை நமக்குத்திடீரென்று இரத ஆபத்து எப்படியோ நோந்ததே லீதையை ராவணனிடத்திலிருந்து தப்புவிப்பதற்காகக் கழுக்குருக்கு அரசனான ஜடாயுஸ் செய்த காயத்தை நீங்கள் கேட்டிருக்கலாமே. ராமனிடத்தில் விளங்கும் ஸநேஹத்தாலும் கருணையாலும் கட்டுப்பட்டு, ஸகல பராணிகளும் பசு பக்சிகளாயிருந்தாலும் நம்மைப் போல் பராணைக கொடுத்தாவது ராமனுக்கு பரியத்தைச் செய்கின்றன. தாமதங்களை யறிந்த ஜடாயுஸ் ராமனுக்கு உபகாரஞ் செய்வதற்காகத் தன்னுயிரைக் கொடுத்தது, அவருக்குத் திருப்தி செய்தாராமும் அவருடைய காயத்தை முடிப்பதற்காக இரதக் காடுகளிலும் மலைகளிலும் லீதையைத் தேடிக் களைத்தோம். ஜானகியைக் காணவில்லை இப்பொழுது உயிரை விடப்போகிறோம் ராவணனால் மரணமடைந்த ஜடாயுஸ் பாக்யசாலி, அவருக்கு ஸுகீவனால் யாதொரு பயமுமில்லை. (ஸுகீவன வனத்தில் வலிக்கும் பராணிகளுக்கெல்லாம் அரசன்) உத்தமமான கதியையும் அடைந்தார ஜடாயுஸ் இறக்காவிட்டால் லீதை அபகரிக்கப்படுவாளா? ஒரு முஹூர்த்தம் ராவணனை நிறுத்தி வைத்திருந்தால் ராமன் வந்திருப்பாரா. அப்பொழுது ராவணன் தப்புவானா? தசரதா அவ்வளவு சீகரமாய் இறக்காமல் இன்னும் சில தினங்கள் பிழைத்திருந்தால் ராமனை வனத்திலிருந்து அழைத்து வந்திருப்பாரா. ஜடாயுஸ் மரணமடைந்தாலும் தசரதா இறந்ததாலும் லீதை அபஹரிக்கப்பட்டதாலும் நாம் பராணை யிழக்குமபடி நோந்தது. ராமலக்ஷ்மணர்களும் லீதையும் வனத்தில் வலிக்குமபடி நோந்ததும், ராமனுடைய பாணத்தால் வாலி மரணமடைந்ததும், ராமனுடைய கோபத்தால் கரதூஷணத்தி ராக்ஷஸர்கள் நாசமடைந்ததும் கைகேயிக்குத் தசரதா வரங்கொடுத்ததாலுண்டானதே யொழிய வேறல்ல” வென்று அங்கதன் சொல்வதைக் கேட்டும், வானரங்கள் பூமியில் படுத்தது ப்ராயோபவேசஞ் செய்வதைப் பார்த்ததும், ஸம்பாதி மனம்நொந்து, தீன ஸவரத்தான, “என ப்ராணைக்காட்டிலும் எனக்கு பரியமான தம்பி ஜடாயுஸ் இறந்தானென்று சொல்லி, என மனைஸை நடுங்கச் செய்கிறவன் யார்? ஜனஸ்தானத்தில் ராவணனுக்கும் ஜடாயுவுக்கும் யுத்தம் நடந்த காரணமென்ன? என தம்பியின் பெயரைக் கேட்டு வெகு நாளாயிற்று. எனனை இரத மலையிலிருந்து இறக்கவிடுங்கள். சிரஞ்ஜீவியான என தம்பி பல பராகரமத்தால் கீததிபெற்றவன், மஹா குணசாலி, இவ்வளவு காலங்கழித்து அவனுடைய விருத்தார்த்தத்தைக் கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்தேன். ஜனஸ்தானத்தில் வலித்துவந்த அவன் மரணமடைந்த விஷயத்

தைக் கேட்க விருமபுகிறேன் பெரியோர்களிடத்தில் பகதியுள்ள ராமன் தசரதருக்கு மூத்த புதரன்ல்லவா? அவா ஜடாயுவிற்ரு எப படித தோழனானா? என இறக்கைகள் ஸூய கிரணங்களால் கொளுத்தப்பட்டதால் நான் பறக்கச் சகதியற்றவையிருக்கிறேன். ஆகையால் எனனை இங்கிருந்து இறக்கிவிடுங்க” னென்றான்

ஸாக்கம் 57.

அங்கதன் பதில் சொன்னது.

சோகததால், தழதழத்த குரலுடன் ஸம்பாதி இப்படிச் சொல்வதை வானரர்கள் கேட்கும், “ஒவ்வொருவராய்க் கொன்று தினபே” னென்ற வாததையால் அவனிடத்தில் ஸந்தேஷம்கொண்டு, “நம மெல்லோரையும் இவன் நிச்சயமாய்க் கொல்வான். நாம் பராயோப வேசஞ்செய்யும்பொழுது இவனால் மரணமடைந்தால் நமக்கு நஷ்டமென்ன? சீகரத்தில் நமது உத்தேசம் நிறைவேறு” மென்று முடிவு செய்தார்கள்.

அப்பொழுது அங்கதன் ஸம்பாதியைப் பாவதசிகரத்திலிருந்து இறக்கி “முன்பு ரிக்ஷஜஸென்ற வானரதிபதி ஒருவரிருந்தாள். அவா மஹா கீர்த்திசாலி, தாமவான், எனக்குப்பாட்டனா. அவருக்கு வாலி ஸூகீரீவென்று இரண்டு புதரர்கள் அளவற்ற பலசாலிகள் ஸூயப பிறந்தார்கள். என பிதாவான் வாலி பலத்திலும் பராகரமத்திலும் லோகத்தில் விசேஷ பரவித்தியடைந்தான். ஒரு ஸமயத்தில் ஸகல் லோகநாதனை ராமன் இக்ஷ்வாகு குலத்தில் தசரதசக்ர வாததிக்குக் குமாரனாய்ப்பிறந்து அளவற்ற ஐசவாய்ததாலும் வீரத்தாலும் புருஷோத்தமனாய் விளங்கினான் அவா பெரியோர்களுடைய தாமததை அனுஸரித்துப் பிதிருவாகப் பரிபாலனஞ் செய்வதற்காக லக்ஷ்மணனோடும் லீதையோடும் தண்டகாரணபத்தில் ஸஞ்சரித்தான். அவர்கள் ஜனஸ்தானத்தில் வலித்துக்கொண்டிருக்கையில் ராக்ஷஸேசவரனான ராவணன் லீதையைப் பலாத்காரமாய் அப்பஹரித்தான். தசரதருக்குப் பரமபிதரனான ஜடாயுஸ் அந்த ராக்ஷஸன் அவனை ஆகாசமாகக் கமாய்க் கொண்டுபோவதைக் கண்டு, அவனுடன் யுத்தஞ் செய்து அவனுடைய ரத்தத்தையும் கவசத்தையும் ஆபுதங்களுடும் ஒடித்து, லீதையைத் தப்பிவிக்க முயன்றான். ஆனால்

வயஸ செனறவரானதாலும் புத்தஞ் செயது களைத்ததாலும் ராவ
ணன அவரை வெட்டிக் கொன்றான் பிறகு ராமன அங்கே வந்து
அவருக்கு ஸகல ஸமஸ்காரங்களையும் செய்து, உத்தம கதியை
அனுக்ரஹித்தாரா பிறகு ராமன என சிறிய தகப்பனான ஸுகீவ
னுடன் ஸநேஹஞ் செய்து வாலியைக் கொன்றார் ஸுகீவனும்
அவருடைய மந்தரிகளும் என பிதாவிற்கு விரோதிகள் பிறகு
ஸுகீவனை வானர ராஜாவாய் நியமித்தாரா அவரும் லீதையைத்
தேடுமபடி ஸகல வானரங்களையும் அனுப்பினார் ராமனுடைய
ஆதரோடு லீதையை அங்கங்கே நாங்கள் தேடியும், ராதரி
யில் ஸூராய் பரகாசத்தைக் காண முடியாததுபோல, அவனைக்
கண்டுபிடிக்கவில்லை தண்டகாரணயம் முழுவதையும் வெகு ஜாக்ர
தையாய்த் தேடி வழிதப்பி, மயனூல விருஷ்டிக்கப்பட்ட ஓர் குழை
யில் பரவேசித்தோம் அங்கே ஒரு மாஸம் வறையில் தேடித்திரிந்
ததால் மஹாராஜா எங்களுக்குக் கெடுவிட்ட காலம் சென்றுவிட்
டது இனிமேல் நாங்கள் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றால் ராமலக்ஷ்ம
ணர்களுடைய கோபத்திற்கும் ஸுகீவனுடைய கருமான தண்ட
னைக்கும் பாத்தரமாய்க் கொல்லப்படுவோம். ஆகையால் இங்கேயே
உயிரை விடுவது நலமென்றெண்ணி பரயோபவேசஞ் செய்துகொ
ண்டிருக்கிறோம்”மென்றான்.

—●—

ஸங்கம் 58

ஸம்பாதி லீதையிருக்குமிடத்தைத் தெரிவித்தது.

—●—

இப்படி வானரங்கள் உயிரில் ஆசையைவிட்டுத் தீனமாய்ச்
சொன்ன வாதத்தைக்கேட்க கேட்டு, ஸம்பாதி கண்ணீர் பெருக்கி,
அவர்களை நோக்கிப் “பலவானான ராவணனால் கொல்லப்பட்டானெ
ன்று நீங்கள் சொல்லும் ஜடாயுஸ் என்பவன் எனக்குத் தம்பி.
நானே வயஸ் செனறவன், எனக்கு இறக்கைகளில்லை, ஆகையால்
ராவணனை இதற்காகப் பழிவாங்க இப்பொழுது எனக்குச் சகதி
யில்லை, பொறுமையோடு கேட்டுக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர வேறு
என்ன செய்வேன்? முன் காலத்தில் இந்தரன் விருதராஸூரனைக்
கொன்றபொழுது நானும் ஜடாயுஸும் நல்ல யௌவனத்தை யிலிருந்
தோம். ஒருநாள் எங்களில் யார் உயரவாய்ப் பறக்கக்கூடுமென்று
பந்தயம் போட்டுக்கொண்டு ஒருவரையொருவர் ஜயிக்க வேண்டு

மென்ற சண்ணத்துடன் ஜ்வலிகும ஸூரியனைச் சுற்றி அதிலேக மாயப் பற்றதோம் அவா ஆகாசத்தின் மத்தியில் வரதபொழுது, ஜடாயுஸ் உஷ்ணர தாங்காமல் தப்பிப்பதைக் கண்டு, நான் அவனிடத்தில் வைத்த ஸ்நேஹத்தால் என் இறக்கைகளைக் கொண்டு அவனை மூடினேன் உடனே ஸூரிய தேஜஸால் அவை கொளுத்தப்பட்டு அங்கிருந்து விரதய மலையில் விழுந்தேன் அது முதல் இங்கே வலித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். பிறகு ஜடாயுவின் விருத்தாரதம் எனக்குத் தெரியா” தென்றான்.

அதைக் கேட்டு அங்கதன், “நீ ஜடாயுவின் தமயனென்பது வாஸ்தவமானால் அவரைக் கொன்ற ராவணனைக் கொல்ல வேண்டாமா? அதற்கு இப்பொழுது சக்தியற்றிருந்தாலும், அவனிருக்கு மிடதையாவது உமக்குத் தெரிந்தால் சொல்லும் வரும் கெடுதியை அறியாத அந்த மூடன ஸமீபத்தில் வலிக்கிறான்” அல்லது நெடுநூரத்திலிருக்கிறான்” வென்று கேட்டான்.

அதற்கு ஸம்பாதிபும் “வானராகளே! வயஸ் சென்று இறக்கைகளற்ற நான் வீரயமற்றவன். ஆகையால் ராமனுடைய காயத்தில் கூடியவரையில் வாகஸஹாயம் செய்கிறேன். இந்த பாஹமாண்டத்திலுள்ள பதினான்கு லோகங்களும் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். தேவாஸூர புத்தங்களையும், அமிருத்ததிறகாகப் பாற்கடலைக் கடைந்ததையும் பாததேன் ஒரு நாள் ராவணன் ஸகல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அதிருபவதியான ஓர் பெளவன் ஸ்த்ரீயை எடுத்தாக்கொண்டு ஆகாசத்தில் போவதைக் கண்டேன் அவள் ‘ராம! லக்ஷ்மணி!’ வென்று கதறிகொண்டும் ஆபரணங்களைக் கழற்றி வீறினதுகொண்டும் காலகைகளை உதறிகொண்டுமிருந்தாள் கறுத்த மலையில் அடிகும ஸூரிய கிரணங்களைப் போலும், நீருண்ட மேகத்தில் பாயும் மின்னலைப் போலும், அந்தத் துஷ்டனுடைய கறுத்த சரீரத்தில் அந்த ஸ்த்ரீயின் வெண்பட்டு விளங்கிறது. அவள் ராமனைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டிருந்ததால் லீதையாயிருக்குமென்றெண்ணுகிறேன். அந்த ரூக்ஷஸனிருக்குமிடத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். அவன் விசரவலின் புதரன், குபேரனுக்குத் தம்பி, லங்காதவீபத்திலிருக்கிறான். அது இங்கிருந்து நூறு யோஜனைக்கப் பால் தெரிகிறது, பாருங்கள், விசவகாமாவால் விருஷ்டிக்கப்பட்டது, தங்கவாசற்படிகளும் விசித்ரமாக வேலை செய்யப்பட்ட தங்கமேடைகளும் ஸூரியனைப் போல ஜ்வலிகும தங்கப்பராகாரங்களும் கண்ணைப் பறிகின்றன அங்கே லீதைய ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் ரூக்ஷவிகளால் காலக்கப்பட்டுத் தீனமாக உட்காரநிற்குகிறான். நான்கு

பக்கங்களிலும் ஸமுதரத்தால நன்றாகக் கராகப்பட்ட அந்த லங்கைக்குப் போனால் ஜனகபுத்தரியான லீதையைக் காண்போகள் இங்கிருந்து ஸமுதரத்தில் நூறு யோஜனை தூரம் போய் தெற்குக் கரையைச் சேர்ந்தால் ராவணனைக் காணலாம். ஆதலால் பற்றின ஸகல யதனங்களையும் சீகரமாகச் செய்பவர்கள் நான் தேவகுலத்தில் பிறந்தவன், நீங்கள் லீதையைக் கண்டு திரும்புவீர்களென்று என திவ்யஞானத்தால் நிச்சயமாக அறிக்கிறேன் தானயங்களைத் தினனும் குலிங்கம் புற முதலிய பகடிகள் தூரத்திலிருக்கும் பொருள்களைப் பாப்பதில் திறமையுள்ளவை காகைகளும் காய்களிகளைத் தினனும் கிளி முதலிய பறவைகளும் அதற்கு இரண்டு மடங்கு சக்தி வாய்ந்தவை. கரோளஞ்சம் அனலில் நீரககாகை முதலியவைகளுக்கு முன்று மடங்கு, பருந்துகளுக்கு நான்கு, கழுகுகளுக்கு ஐந்து, ருபயெளவன பல வீரயங்களால் விளங்கும் அன்னங்களுக்கு ஆறுமடங்கு, கருடன் அருண்ணென்ற வினதையின் புதராகளின் சக்தி இவைகளைக் காட்டிலும் மிகவும் மேலானது நானும் ஜடாயுஸும் அருண்ணுடைய புதராகள் ஆகையால் ஸகல பகடிகளின் சக்தியைக் காட்டிலும் எங்களுடையது மேலானது இங்கிருந்தே ராவணனையும் ஜானகியையும் நான் பராக் முடியும். வினதையின் புதர்களுக்குள்ள திவ்யஞானமும் பலமும் எங்களுக்குண்டு என ஸ்வபாவத்தாலும் நான் புஜிக்கும் ஆஹார பலத்தாலும் நூறு யோஜனைக்கு அப்பாலிருக்கும் லங்கையில் நடப்பவைகளை ஒவ்வொரு நிமிஷமும் பராக்கிறேன்

வெகு தூரத்திலுள்ள ஜந்துக்களைக்கொண்டு தினபது எங்களுக்கு இயற்கையாக ஏற்பட்ட காயம் காலடியிலிருப்பவைகளையே பாததுக் கோழிகள் தினனும். என தம்பியை அவன் கொன்றதற்காக அந்தத் துஷ்ட ராக்ஷஸனை நான் கொல்வது முறை. ஆனால் எனக்கு வயஸ் அதிகமானதால் தேஜஸ் குறைந்தது பராணவாயுக்கள் தடுமாறுகின்றன. இந்த ஸமுதரத்தைத் தாண்ட ஏதாவது உபாயத்தைக் கண்டு பிடியுங்கள் லங்கைக்குப் போய் லீதையைப் பாதது உங்களுடைய காயத்தை முடித்தீர்களென்று வாருங்கள். உத்தம் கதியடைந்த ஜடாயுஸுக்குத் தாப்பணஞ் செய்யவேண்டும். எனின் ஸமுத்ரத்திற்குக் கொண்டு போய்விடுங்கள்” என்றான்.

வானரர்கள் அப்படியே செய்து, அங்கிருந்து அது முன்னிருந்த விடத்திற்கு மறுபடியும் கொண்டுவந்துவிட்டார்கள். லீதையைப் பற்றி நிச்சயமான ஸமாசாரம் தெரிந்ததால் அவர்களுக்குண்டான ஆனந்தத்திற்கு எல்லையிலலை.

ஸம்பாதி லீதையின் வரலாற்றைச் சொன்னது

அமிருத தாரையைப் போல மதுரமான ஸம்பாதியின் வாததைகளைக் கேட்டு வானராகள ஸந்தோஷத்தால் மயிர்க்கூச்சலடைந்தார்கள். அப்பொழுது ஜாம்பவானும் மற்ற வானராகளும் குதித்தெழுந்த ஸம்பாதியைப்பார்த்தது, “லீதை எங்கிருக்கிறது” அவளை எவன பார்த்தான்? யா அவளை அபஹரித்ததுகொண்டு போனான்? இதை எங்களுக்கு விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லவேண்டும் தங்களைவிட வேறு கதி எங்களுக்குண்டோ? வஜ்ராபுதங்களைப் போல அதிவேகமாய் வந்து விழும் ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய பாணங்களின் வீரயத்தை அறியாத மூடனயா” ரென்று கேட்டார்கள் அதைக் கேட்டு ஸம்பாதி, லீதையின் விருத்தாந்தத்தை பறிந்து கொள்வதில் மிகவும் ஆவலுள்ள அந்த வானராகளைத் தேற்றி, மஹா பரீதியுடன் அவர்களைப் பார்த்தது,

“லீதையை அபஹரித்ததை நான் கேள்விப்பட்ட விதத்தையும் அவளைப் பார்த்தவனையும் அந்த விடத்தையும் சொல்லுகிறேன கேளுங்கள் நான் லங்கையில் லீதையிருப்பதைக் காண்கிறேனென்று சொன்னதற்கு என்னைத் தவிர வேறு ஸாக்ஷியுமுண்டு நான் இந்த மலையில் ப்ரவேசிக்க முடியாத ஓரிடத்தில் இறக்கையற்று விழுந்தேன். வயஸ் சென்றதாலும் பல பராகரமங்கள் குறைந்ததாலும் ஸுபாசவனென்ற என புதரன் அந்தந்தக் காலத்தில் எனக்கு வேண்டிய ஆஹாரத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தது என்னை ரக்ஷிக்கிறது ‘கந்தாவாகள் ஸதரீகளிடத்தில் ஆசைவைத்தவர்க’ளென்ற சருதிப்படி, அவர்களுக்குக் காம்பம் அதி தீவரம். ஸாப்பங்களுக்குக் கோபம் அதிகம், மிருகங்களுக்குப் பயம் அதிகம், எங்களுக்குப் பசி அதிகம் ஒருநாள் என் புதரன் எனக்கு ஆஹாரம் தேடப்போய் அஸ்தமித்த பிறகு ஒன்றும் கிடைக்காமல் வந்தான். அதைக்கண்டு நான் பசி தாஹத்தைத் தாங்க முடியாததாலும் வயஸ் சென்றதாலும் அவனைக் கடுமையாய்க் கோபித்தேன். அவனும் அதைப் பொறுத்துக்கொண்டு, என்னை ஸமாதானஞ் செய்து,

‘அப்பா! நான் வழக்கப்படி ஆஹாரம் தேடுவதற்காகப் பிறந்துபோய் மஹேந்தர பாவதத்தின் தவாரத்தை மறைத்துக்கொண்டு, ஸமுதரத்தில் ஸஞ்சரிகும அநேக ஜரதுக்களையும் கொல்வதற்காக அவைகள் வரும் வழியையும் தடுத்ததுகொண்டு நின்றேன் அப்பொழுது மைமலையைப் போன்ற தேஹத்தைபுடைய ஒருவன் பாலஸூயணைப்போல காரத்திபெற்ற ஓர் ஸ்தரீயை எடுத்துக்கொண்டு வருவதைக் கண்டேன் அவர்களைக் கொன்று தங்களிடத்தில் கொண்டுவர வேண்டுமென்று நிச்சயித்தது நிறைகயில், அவன் விரயமாயும் மதுரமாயும் எனனை வழி விடுமபடி வேண்டினான் நீச குலத்தில் பிறந்த எவனானாலும் அப்படி பராததிப்பவர்களை உபதரவிப்பானா? என்னைப் போன்றவன் அந்தப் பாபத்தை நினைக்கவே மாட்டான். பிறகு, அவன் தேஜஸால் நான்கு திக்குகளையும் பரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு அந்நி வேகமாய்ச் சென்றான். உடனே ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிகும வித்த சாரணா முதலிய கணங்கள் என்னைப் பூஜித்தது ‘குமரதாய! இவனும் இவனுடனிருந்த ஸ்தரீயும் உன்னிடத்திலிருந்து அபாயமில்லாமல் சென்றது பெரிய கார்யம். நிச்சயமாய் உனக்கு மங்கள் முண்டாகு’ மென்றார்கள் அவன் ராக்ஷஸை வரனன் ராவணனென்றும், தசரத புதரனான ராமனுடைய பாயை லீதையை அபஹரித்துப் போகிறுனென்றும் அவர்களால் அறிந்தேன். அவர் தலைமயிர அவிழ்ந்து வஸதரம் நழுவி ஆபர்ணங்கள் கழன்று ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டே போனான். ‘இப்படிச் சோகததால் தபிக்கும! அந்த ஸ்தரீயைப் பாததுக்கொண்டே நின்றதால் தாமஸமயிற்’ நென்றான்

“முன்பு நான் ஸாமான்யமாய்ப் பாதத்தைக் காட்டிலும் இப்பொழுது ஸுபாசவனால் அந்தப் புருஷன் ராவணனென்றும் அபஹரிக்ஷப்பட்ட ஸ்தரீ ராம பதனியென்றும் நன்றாயிந்தும் அந்த ராக்ஷஸினைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்குண்டாகவில்லை. நானே பக்ஷி, இறக்கைகளற்றுப் பலஹீனனாயிருக்கும் பொழுது என்ன செய்யமுடியும்? ஆகையால் புத்தியாலும் வாதையாலும் என்னால் கூடியவரையில் உங்களுக்குப்பகாரம் செய்கிறேன் ராமனுடைய கார்யம் என்னுடையதல்லவா? அதனால் எனக்கும் பரயோஜனமுண்டு நீங்கள் மஹா புத்திமான்கள், பலசாலிகள், பெருந்தன்மைபுடையவர்கள், தேவதேவர்களும் உங்களைக் கண்ணெடுத்திப் பாகக் முடிபாது ஆகையால் வானரேசுவரன் உங்களை இந்தக் காரயத்தில் நியமித்திருக்கிறார் ராமலக்ஷ்மணர்களை

ருடைய பாணங்கள் கழுகிறகுளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அதிதீக்ஷணமானவை, முன்று லோகங்களுடும் காப்பாற்றுவதற்கும் நாசஞ் செய்வதற்கும் திறமையுள்ளவை, ராவணன் தேஜஸாலும் பலத்தாலும் விசேஷ பரவித்திபெற்றவன், ஆனாலும், உங்களுக்கு ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய ஸஹாயம்ருக்கையில் அஸாத்யமான விஷயம் ஒன்றுண்டோ? நீங்கள் உங்களுடைய காயத்தை முடித்து வருவீர்களென்று நிச்சயமாய் எனக்குத் தெரியுமாயினால், தாமஸிககாமலவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள் உங்களைப் போல் புத்திமான்கள் எந்தக் காயத்தைச் செய்வதிலும் ஆலஸ்யஞ் செய்யமாட்டார்கள்”என்றான்

ஸாக்கம் 60.

ஸம்பாதியின் விருத்தாந்தம்.

பிறகு ஸம்பாதி ஜடாபுவிற்குத் தாபபணஞ் செய்து, தீநாநம் முதலிய கரியைகளை முடித்துக்கொண்டு பாவதத்தில் வந்து உட்கார்ந்தான் அப்பொழுது வானரங்கள் அவனைச் சூழ்ந்து உட்கார்ந்தார்கள் அவனுக்கு நிசாசர முனி சொல்லியிருந்தபடி ராமனாதர்களான வானரங்கள் வந்ததாலும் தனக்கு இறக்கைகள் மறுபடியும் முளைத்ததாலும் அவருடைய வாதத்தில் நம்பிக்கை பிறந்து, ஸந்தோஷமடைந்து, வானரங்களைப் பார்த்து, “மிதரர்களே! ஒருவரும் சபதம் செய்யாமல் நான் சொல்வதைக் கவனமாய்க் கேளுங்கள் நான் லீதையைப் பார்த்தேனென்ற வாதத்தை வாய் தவமென்று உங்களுக்குப்படுபடி சொல்லுகிறேன். ஸூராய கிரணங்களால் தேஹமெங்கும் வெந்து இறக்கையற்று இரத்தமலையில் விழுந்தேனென்று சொன்னேனல்லவா? ஆறுதினங்கள் கழித்து பரகனாவந்து தேஹஸ்வாதினமில்லாமல் சொல்லமுடியாத உபதரவதையைடைந்து எந்தப் புறத்தில் பார்த்தாலும் ஒன்றும் தெரியவில்லை. பிறகு ஸமுதரம் மீல் ஆறுகள் ஓடைகள் வனங்கள் ஸமுதரக்கரை முதலியவைகளைப் பார்த்துப் பார்த்து ஞாபகம் வந்தது. தெற்கு ஸமுதரக்கரையில் அநேக குழைகளுடனும் பசுபசுங்களுடனும் விளங்கும் விரதய பாவதம் இதுதானென்று நிச்சயமாகொண்டேன். இங்கே நிசாசரரென்ற மஹா தேஜஸ்வியான ஒரு

மஹாவி தடாஸ செயத ஆசரமம் ஒன்றுண்டு அவா உததம் லோகந களை அடைநத பிறகு நான் இவ்விடத்தில் எண்ணுயிரம் வாஷங்க ளாய வனிததுகொண்டிருக்கிறேன் துக்கம் தாங்காமல் இருத மலையின் உச்சியிலிருந்து வெகு கஷ்டத்துடன் இறங்கிக் கூாமையான நாபங்களால் நிறைந்த பூமியில் வந்து, அவரைப் பாகக் வேண்டுமென்று எண்ணுகொண்டு, அவருடைய ஆசரமத்திற்குச் சென்றேன் நானும் ஜடாபுஸம் இவ்விடத்தில் அவரை அநேகர தடவை தாசித்திருக்கிறோம். அவருடைய ஆசரமத்திற்கு ஸமீபத் தில் காற்று ஸுகமாயும் பரிமளமாயும் வீசும், விருகூதங்கள் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் விளங்கும். நான் இங்கே வந்து அவருடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு ஒரு மரத்தடியில் உட்காரத் திருந்தேன். கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பிறகு அவா ஸமுதரத்தில் ஸநானஞ்செய்து தேஜஸால் ஜவலித்துக்கொண்டிருப்பி வருவதைக் கண்டேன் கரடி புலி விமஹம் யானை ஸாபபம் முதலிய ஜந் துக்களும் தங்களை வளர்ப்பவனைக்கண்டு ஓடிவருவதுபோல் அவரைக் கண்டவுடன் பரியத்துடன் பின் தொடரும். அரசன் ஸபையில் உட்காரத்துடன் மந்திரிகளும் பரிவாரங்களும் வந்து கூடுவதுபோல், அவரைக்கண்டவுடன் ஸகல ஜந் துக்களும் ஓடிவந்தன. அந்த மஹாவி எனனைப்பார்த்து ஸந்தோஷமடைந்து, ஆசரமத்தில் துழைந்து ஒரு முஹூர்த்தம் கழித்து வெளியிலவந்து,

குழந்தாய்! உன் இறக்கைகள் எரிந்துவிட்டபடியால் உன்னை அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. தேஹமென்கும் புண்ணியிருக்கிறது, இறக்கைகள் பொசுங்கிப் போயின. சரீரம் இளைத்துப் பராணமும் பல பராக்கரங்களும் ஒடுங்கிவிட்டன. முன்பு இரண்டு கழுக்குளை இவ்விடத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். அவை வேகத்தில் வாயுவைப் போன்றவை, கழுக்குகளுக்கெல்லாம் தலைவர்கள், இஷ்டமான ரூபத்தை எடுக்கக் கூடியவர்கள், ஸஹோதரர்கள். மூத்தவனான நீயும் உன் தம்பி ஜடாபுஸம் மனுஷ்ய ரூபத்துடன் எனனை நமஸ்கரித்துக்கொண்டிருந்தீர்களல்லவா? ஏதாவது வ்யாதியால் பீடிக்கப்பட்டாயா? இறக்கைகளுதிரந்த காரணமென்ன? அல்லது எவனாவது இப்படி உன்னைத் தண்டித்தானா? வென்று கேட்டா.

ஸர்க்கம் 61.

(தொடர்ச்சி)

யௌவனத்தாலும் பலகொழுப்பாலும் நாங்கள் செயத் பயங்
கரமான காரயத்தையும் ஸ்ராயணை பின் தொடரத்தையும் அவரு
க்குச் சொன்னேன் “ஸ்வாமி! எனக்குத் தேவ மென்கும் புண்ணு
யிருக்கின்றது, வெடகத்தால் புத்தி சிதையிருக்கின்றது, மிகவும்
களைத்திருக்கிறேன். ஆகையால் தருநதபடி தங்களுக்குப் பதில்
சொல்லச் சுகதியற்றவனாயிருக்கிறேன். நானும் என தம்பி ஜடாபு
ஸ்ரீம விசேஷ பலசாலிகளென்று காவத்தால் புத்திபிச்சி, எங்களில்
யாரா அதிகமாய்ப் பறக்க முடியுமென்று அறிவதற்காகப் பந்தயம்
வைத்துக்கொண்டு பறந்தோம். கைலாஸ் சிகரத்தில் வலிகும
மூனிகளுக்கெதிரே, ‘ஸ்ராயோதயம் முதல் அஸ்தமனம் வரையில்
அவருடன் செல்வோ’மென்று பரதிகளைச் செய்து ஆகாசத்தில்
கிளம்பினோம். அங்கிருந்து பாரக்கையில் பூமியிலுள்ள நகரங்கள்
ரதசகரங்கள் போல் காணப்பட்டன, சில விடங்களில் வேதகோஷங்
களும் சில விடங்களில் ஸ்தூபிகள் சிவப்ப வஸ்தரங்களுடன் பாடித்
கொண்டிருப்பதும் கேட்கப்பட்டன. பிறகு அதிவேகமாய்ப் பறந்து
ஸ்ராயனுடைய மாரக்கத்தில் சென்று கீழே பாக்குமொழுது,
பூமியிலுள்ள காடுகள் இளம் புல்லுகளைப் போலும் உன்னதமான
பர்வதங்கள் சிறிய கல்லுகளைப் போலும், மஹா நதிகள் மெல்லிய
நூல்களைப்போலும், ஹிமாலயம் விரதயம் மேரு முதலிய மலைகள் மடு
வில் நீர்தும் யானைகளைப்போலும் காணப்பட்டன. இப்படிச் சென்
றுகொண்டிருக்கையில் ஸ்ராயன் ஆகாசத்தின் மதையுயில் வந்தான்.
அப்பொழுது எங்களுக்கு வியாவையும் சோகமும் பயமும் அதிக
மாயின. புத்திமயங்கிற்று, மனஸ்ரீம இரதரியங்களும் கலங்கின,
பரகளைத் தப்பிற்று, கிழக்கு தெற்கு மேற்கு வடக்கு ஒன்றுந் தெரி
யவில்லை. லோகமுழுவதும் பரளயகாலத்தில் ஸங்காஷ்ணுக்கீனியால்
எரிக்கப்படுவதுபோல காணப்பட்டது. அப்பொழுது சிதறின
என மனஸைக் கண்ணில் நாட்டி, மஹா ப்ரயாஸையுடன் தைய்யமாய்
ஸ்ராயணை நிமிர்ந்து பாத்தேன. எங்களுடைய கண்ணிற்கு அந்ந
மண்டலம் ஜம்பூதவீபத்தைப்போல அவ்வளவு பெரிதாய்த் தோன்ற

நிறறு பிறகு ஜடாபுஸ மயக்கங் கொண்டு, என்னிடத்தில் சொல்லாமல் திடீரென்று கீழே விழுந்தான் அதைக் கண்டு நான் ஸ்ரோபனுடைய ஸமீபத்திலிருந்து அதிவேகமாயிற்றங்கி, என இறக்கைகளை விரித்து, ஸ்ரோய கிரணங்கள் அவனமேல் தாக்காமல் அவனை மூடினேன். ஆகையால் அவன் எரிக்கப்படவில்லை நானே அஜாகரதையாய் ஜடாபுஸைக் காப்பாற்றுவதில் புத்தியை நாட்டி, இறக்கை விரித்துக் கொண்டிருந்ததால் அவை எரிந்து அங்கிருந்து விழுந்தேன். அவன் ஜனஸ்தானத்தில் விழுந்திருக்க வேண்டுமென்று ஊஹிக்கிறேன் நான் பரகைஞ்ஞபற்று மூாசசையடைந்து வீரதய பாவத்ததில் விழுந்தேன். ராஜ்யத்தையும் உடன பிறந்தவனையும் இறக்கைகளையும் பலத்தையும் ஒரே காலத்தில் இழந்து, இனி இறப்பதே நலமென்றெண்ணி, இந்தப் பாவத் சிகரத்திலிருந்து விழ் ரிசசயித்திருக்கிறேன்”என்றேன்

—●—

ஸாக்கம் 62.

(தொடர்ச்சி.)

—●—

இப்படி நடந்த விருத்தாந்தத்தை அந்த மஹாஷியிடத்தில் தெரிவித்தது துக்கர தாங்காமல் அழுதேன். அவர் கொஞ்சநேரம் யோசித்து, “ஸம்பாதே! வருத்தப்படாதே உன் இறக்கைகளும் நேதரங்களும் பராணைகளும் வீரமும் பராகரமும் முன்போல் ஒப்பற்றதாயிருக்கும். நாரதாதி மஹாஷிகள் இனிவரும் ராமவதாரத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் ஸமயத்தில் எதோ ஒரு பெரிய காயம் ஸமீபத்தில் நடக்கப் போகிறதென்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். தப்போலத்தால் அது நிஜமென்றும் கண்டறிந்தேன். இக்ஷ்வாகு மம்சத்தில் தசரதரென்று ஒரு ராஜா பிறப்பார். அவருக்கு மஹாதேஜஸ்வியான ராமனென்று ஒரு புதரனுண்டாவான். அவனும் அவனுடைய தம்பி லக்ஷ்மணனும் பிதாவின் ஆகைஞ்ஞால் வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பார்கள். அப்பொழுது ராவண்ணென்ற ஒரு ராக்ஷஸன் ராமனுடைய பதனியை ஜனஸ்தானத்திலிருந்து பலாதகாரமாய்விடுது துக்கொண்டு போவான். அவன் ராக்ஷஸாதிபதி, தேவர்களாலும் தூணவர்களாலும் கொல்லமுடியாதவன்; அவன் பக்ஷங்கள் ஆபரணங்கள் இன்னும் அவன் அபேக்ஷிக்கக்கூடிய ஸகல பதார்த்தங்களா

லும் லீதையை மயக்கித் தன்னிடத்தில் ஆசைகொள்ளும்படி செய்ய யதனிப்பான் அவனோ மஹா பதிவரதை, பாத்தாவை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் தபிததுக்கொண்டு, கொஞ்சமாவது இணங்க மாட்டாளா அவள் ஆஹாரமில்லாமலிருப்பதை அறிந்து, தேவேந்தரன ஓர் பரமானந்ததைத் தன் ஸேவகனிடத்தில் கொடுத்தனுப்புவான்.

தேவதைகளாலும் அடையக்கூடாத அந்த அமிருதத்திற்கு ஸம்மான அன்னத்தை லீதை பெற்றுக்கொண்டு அதைக்கொண்டு வந்தவன் இமைகொட்டாததாலும் பூமியைத் தொடாததாலும் ரா வணனுடைய ஸேவகனல்ல, இந்தரனுடைய ஸேவகனேயென்று கண்டு கொள்வான். மேலும், ராமமூர்த்தி இங்கேவந்து அந்தத் துஷ்ட னைக் கொண்டு தங்களை அழைத்துக்கொண்டு போவார். தேவதைக ளுடைய காயம் வித்திகுகும்பொருட்டு தாங்கள் மனுஷ்யாவதாரமெ டித்திருக்கிறபடியால், ஆஹாரத்தால் தேஹத்தில் பராணன் களை நிலை நிறுத்தவேண்டுமே தேவதைகளும் மனுஷ்ய ரூபமெடுத்தால் ஆஹா ரமில்லாமல் ஜீவிக் முடியாது இந்தப் பரமானன் ஒருவருஷமவரையி ன் பசி தாஹம் களைப்பு முதலியவைகளை நீக்குமென்று தேவதூ தன் சொல்வதைக் கேட்டு, அதில் ஒரு பாகத்தை யெடுத்தது, என பாததாவும் அவருடைய தம்பியும் உயிரோடிருந்தாலும், அல் லது உயிரிழந்து தைவத் தன்மையை அடைந்திருந்தாலும், இந்த அன்னம் அவர்களுக்குத் திருப்தியை உண்டாக்கக் கடவ' தென்று பூமியில் கொஞ்சம் வைத்துவிட்டு மிருதத்தைப் புஜிப்பான்.

பிறகு ராமனால் அனுப்பப்பட்ட வானரர்கள் லீதையைத் தேடிக்கொண்டு இங்கே வருவார்கள் அவர்களுக்கு லீதையின் விருத்தாரத்ததை நீ விஸ்தாரமாகச் சொல்ல வேண்டியது. நீ இவ விடத்திலிருந்து ஒரு பொழுதும் போகக்கூடாது. பலஹீனமான ஸ்திதியில் என்கே போவாய்? கொஞ்சகாலம் பொறுத்திரு மறுபடியும் இறக்கைகள் முளைக்கும் இப்பொழுதே உனக்கு அந்த உபகா ரத்தைச் செயவேன் ஆனால் பக்ஷிகளுக்குள்ள சபல் ஸ்வபாவத் தால் நீ இங்கேயிருக்கமாட்டாய் தேவதைகளுக்கும் பராஹ் மணாகளுக்கும் மஹாஷிகளுக்கும் தேவேந்தரனுக்கும், ஸேகல லோகங்களுக்கும் உன்னால் ஒரு பெரிய காயம் நிறைவேற வேண்டியிருக்கிறது நீ தேவ யோனியில் பிறந்தவனாகையால் அது உனக்கும் கேஷமத்தைக் கொடுக்கும் அந்த ராஜ் அதாரகளுக் கும் உபகாரமாயிருக்கும். ஆகையால் லீதையிருக்குமிடத்தை ராம

து தாகளுக்கு நீயே தெரிவிக்கவேண்டியது ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பாகக வேண்டுமென்று எனக்கும் மிகுந்த ஆவலுண்டு ஆனால் வயஸால் மெலிந்த இரதச் சரீரத்தை நெடுங்காலம் தரிக்க எனக் கிஷ்டமில்லை ஆகையால் சீகரத்தில் உததம் லோகங்களுக்குச் செல் வேன். நீ இங்கே ஜாகரதையா யிருக்கவேண்டியதென்று, பதாத தங்களின் ததவஸவருபத்தை பயிந்த அந்த மஹாவி எனனைப் பார ததுச சொனவு” ரென்றான்.

—o—o—o—

ஸாக்கம் 63

வானர்கள் ஸமுத்ரக்கரை சேர்ந்தது.

—o—o—o—

இப்படிப்பட்ட அநேக வாததைகளால் அந்த மஹாவி என்னைப் புகழ்ந்து உத்திரவு கொடுத்தது, தன் ஆசரமத்திற்குள் பரவே சித்தனா. பிறகு நான் அந்தக் குழையிலிருந்து புறப்பட்டு, மெள்ள மெள்ள இரத மலையின் சிகரத்திலேறி, உங்கள் வரவையே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன் அந்த மஹாவி என்னிடத்தில் இரத விஷயத்தைச் சொல்லி எண்ணுயிரம் வாஷங்களுக்கின்றன் அவருடைய வாததைகளை மனவில வைத்துக்கொண்டு தேசகாலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தேன். அவர் மஹா பரஸ்தானருசெய்து உததம் லோகத்தை அடைந்தபிறகு, என திகதற நிலைமையையும் கஷ்டங்களையும் நினைத்து நினைத்து நீங்காத துபரமடைந்தேன் பலதடவை உயிரைவிட நிச்சயித்தேன். ஆனால் மஹாவியின் வாக்யம் என்னைத் தடுத்தது ஜவலிக்கும் அக்னி இருளை அழிப்பதுபோல, அவர் போகும்போது எனக்குச் செய்த உபதேசம் என துக்கத்தை நீக்கி என்னுயிரைக் காப்பாற்றிற்று ராவணன் என புதரனுக் கெதிரே யுத்தத்தில் நிற்கமுடியாதென்று எனக்குத் தெரியுமாயினால், நீ அந்த ஸதீயை ஏன் அவனிடத்திலிருந்து ரக்ஷிக்கவில்லை? ஹாராம்! ஹா லக்ஷ்மண! வென்று அவன் கூவினதால் ராமனுடைய பதனி யென்றும் அவர்கள் இவளில்லாமல் வருத்தப்படுகிறார்களென்றும் உனக்குத் தெரிந்திருக்க நீ ஏன் அவனை விட்டாய்? தசரதருக்கும் எனக்குமுள்ள ஸ்நேஹத்திற்கு நீ தருந்தபடி நடந்துகொள்ளவில்லை” யென்று அவனைக் கண்டித்தே” நென்றான்.

ஸம்பாதி இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் முன்பு எரிந்துபோன இறகுகைகள் வானரர்களுக்கெதிரே மறுபடியும் முளைத்தன ஸம்பாதியும் தன் தேஹத்தில் சிவந்த இறகுகள் வளர்வதைக் கண்டு, வானரர்களைப் பார்த்து அளவற்ற ஸந்தோஷத்துடன், “முன்பு ஸ்ரீராம கிரணங்களாலெரிக்கப்பட்ட என இறகுகைகள் நிராசர மஹாவிநயின அனுக்ரஹத்தாலும் தபோமஹிமைபாலும் மறுபடியும் உண்டாவதைப் பாருங்கள் என யெளவன தசையில் எனக்குள்ள பலம் பராக்ரமம் ஆணை இப்பொழுது வந்திருக்கின்றன. ஆகையால் ஸகல பரபதனங்களையும் குறைவில்லாமல் செய்யுங்கள் லீதையைக் கண்டுபிடிப்பீர்கள் எனக்கு இறகுகள் மறுபடியும் முளைத்ததைக்கொண்டு உங்களுடைய கரையமும் வீதிக்கு மென்பது நிச்சய”மென்று அந்தப் பக்ஷிராஜன் தனக்குப் புதிதாயுண்டான சகதியைப் பரீக்ஷிப்பதற்கு அந்த மலைச் சிகரத்திலிருந்து பறந்துபோன

அவனுடைய வார்த்தைகளால் அந்த வானரசரேஷ்டாங்களுக்கு ஸந்தோஷம் மேலிட்டு, லீதையைத் தேடுவதில் விசேஷ ஆவலுண்டாயிற்று. ஸவபாவமாகவே வாயுவிற்று ஸம்மான பராகரமசாலிகள், ஸம்பாதி சொன்ன வார்த்தைகளால் அவர்களுடைய ஆணை அதிகரித்தது. பிறகு அபிஜித்தென்ற முஹூர்த்தத்தில் லீதையை தேடுவதற்காகப் புறப்பட்டு ஸமுதரக கரைக்குச் சென்றார்கள்.

ஸாக்கம் 64

அங்கதன் வானரர்களைப் பரீக்ஷித்தது.

ஸம்பாதியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் குதித்து ஆரவாரித்தார்கள் பிறகு லீதையைப் பராக்ரம ஆசைகொண்டவர்களாய் ராவணனுகிருப்பிடமான லங்கையிருக்கும் ஸமுத்திரக கரைக்கு வந்தார்கள் அது லோகத்திலுள்ள ஸகல உத்தம பதார்த்தங்களும் நிறைந்து விளங்கிற்று. தெற்கு ஸமுதரத்தின் வடக்குக் கரையில் வானர ஸையங்கள் இறங்கி, அநேக கோரமான ஜல ஜந்துக்கள் பருத்த ரூபங்கொண்டு பெருங் கூச்சலிட்டு விளையாடுவதையும், சிலவிடங்களில் அலைகள் இடிபோல

மோதுவதையும், சில விடங்களில் அலைகளேயில்லாமல் ஸமுத்ர ராஜன தூங்குவதுபோலிருப்பதையும், சில விடத்தில் அலைகள் மஹாபாவதங்களைப் போலிருப்பதையும், சில விடத்தில் சிறிய அலைகளால் ஸமுத்ரம் விளையாடுவதுபோல காணப்படுவதையும், பாதாள லோகவாஸிகளான தானவர்களுக்கு விளையாடும்படியான விளங்கும் மஹா ஸமுத்ரத்தைக் கண்டு வானரர்களுக்குப் பயம் மேலிட்டு மயிர்க் கூச்ச லெடுத்தது ஆகாசத்தைப் போல தாண்டிவதற்கு அஸாத்யமாயிருப்பதைப் பார்த்து வானரர்கள், “நாம் இதை எப்படிச் செல்லோ”மென்று கவலை கொண்டார்கள் அதை அறிந்து மஹாபுத்திமானான அங்கதன் சாதூயமான வாதத்தைகளால் அவர்களுடைய பயத்தைப் போக்கித் ததாயப்படுத்தினான்

“மனவில கவலை கொள்ளுமபடி எப்பொழுதும் விடக்கூடாது கவலை கொள்வதால் அநேக தோஷங்களுண்டு மஹாஸபத்தை ஒரு அறியாக குழந்தை கோபமுடனால எப்படி அது அவனைக் கடித்துக் கொல்லுமோ, அப்படி கவலையும் சீகரத்தில் மனுஷ்யனை நாசஞ் செய்யும் நாம் ஒரு காயத்தை உதஸாஹத்துடன் ஆரம்பித்துச் செய்யும்பொழுது கவலைக் கிடங்கொடுத்தால், அது நம்மை மேற்கொண்டு நமது பரயதனங்களை நாசஞ் செய்யும். கவலையால் நமது தேஜஸ் அடங்கினால் எந்தக் காயம்தான் கைகூடு”மென்று வானரர்களை ஸமாதானஞ் செய்தான்.

மறுநாட் காலையில் அங்கதன், வயஸாலும் ஞானத்தாலும் அனுபவத்தாலும் பரவித்திபெற்ற வானர சரேஷ்டாக்களை ஸபை கூட்டி மறுபடியும் ஆலோசித்தான் மருத்துக்களுடைய கணங்கள் இந்தச் சூழ்நிலை சூழ்நிலை இருப்பதுபோல, அந்த வானர ஸையம் அங்கதனைச் சூழ்ந்து விளங்கிற்று வாலி புத்ரனை அங்கதனையும் ஆஞ்ஜநேயரையும் தவிர மற்ற யாரும் அந்த வானர ஸையத்தை அடக்கமுடியும் அப்பொழுது அங்கதன் அவர்களை உபசரித்து, “எந்த மஹா தேஜஸவி ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி வாண? மஹாவீரனான ஸுகீவனுடைய வாதத்தையே எவன் ஸத்யமாகச் செய்வான்? நூறு யோஜனை தூரமுள்ள இந்த ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி நம்மெல்லோரையும் மஹாராஜாவின் தண்டனைக்குட்படாமல் எவன் செய்வான்? நமது காயத்தை நிறைவேற்றி, இங்கிருந்து கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று, பெண்பிள்ளைகள் தந்தையங்கள் கிருஷ்ணர்களை மறுபடியும் பார்த்து ஸுகமாய் நாம் வலிக்கும்படி செய்யக்கூடிய மஹானுபாவன் யாரோ? எவனுடைய கிருபை

யால நாம மஹா பலசாலிகளான ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸுகீரீவனையும் ஸந்தேஷமாபய பாபபோய் உங்களில் இந்த ஸமுதரததைத் தாண்டக்கூடியவன் எவனாவதிருந்தாலாவன நமமெல்லோர்க்கும் இப்பொழுதே அபயதானஞ் செயது ஸகலக்ஷேமத்தையும் அனுக்ரஹிக்கட்டு” மென்று தெரிவித்தான் அதைக்கேட்டு அங்கிருந்த எவனும் பதில் சொல்லவில்லை. அந்த வானர ஸையம் முழுவதும் சபதம்ற்றிருந்தது. அப்பொழுது அங்கதன் மறுபடியும் அந்த வானரர்களை நோக்கி “நீங்களெல்லோரும், பலசாலிகளுக்குள் சிறந்தவர்களென்றும், கலங்காத பராகரமமுடையவர்களென்றும், உத்தம குலத்தில் பிறந்தவர்களென்றும் மஹாராஜா உங்களை விசேஷ மாயாதை செய்திருக்கிறார் உங்களில் எவனாவது எப்பொழுதாவது எங்கேயாவது போகத் தடைப்பட்டதென்று கிடையாதாகையால் ஒவ்வொருவரும் இவ்வளவு தூரம் தாண்டக்கூடுமென்று சொல்லுங்கள்” மென்று ஆகஞாபித்தான்

ஸாக்கம் 65.

வானரர்களின் சக்தி.

அதைக்கேட்டு வானரர்கள் வெகு உதஸாஹத்தீடன் தங்கள் திறமையைச் சொல்லிக் கொண்டார்கள் கஜன் ‘பத்து யோஜனை தாண்டுவே’ மென்றான் கவாக்ஷன் ‘இருபது யோஜனை தாண்டுவே’ மென்றான். கவயன், ‘முப்பது யோஜனை தாண்டுவே’ மென்றும், சரபன், ‘நாற்பது யோஜனை’ யென்றும், கந்தமாதன், ‘ஸந்தேஹ மினி ஐம்பது யோஜனை’ யென்றும், மைந்தன் ‘அறுபது யோஜனை’ யென்றும், த்விவிதன் ‘எழுபது யோஜனை’ யென்றும், ஸுஷேணன் ‘எண்பது யோஜனை’ யென்றும் சொன்னார்கள். அப்பொழுது மிகவும் வயஸ் சென்ற ஜாம்பவான் எல்லோரையும் வணங்கி “முன்பு எனக்கும் எதோ கொஞ்சம் சக்தி யிருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது மிகவும் கிழவனானேன் எப்படியிருந்தாலும் ரகுநாதனும் ஸுகீரீவனும் ஏற்படுத்திய காயமோ மஹா சலாகயமானது மேலும் அதை முடிக்கும் விஷயத்தில் நாம் ஒவ்வொருவரும் வஞ்சனையின்றி கூடியவரையில் உதவி செய்யவேண்டும். காலகதியால் என பலமும் சக்தியும் மிகவும் குறைந்திருக்கின்

றன ஆகையால் இப்பொழுது தொண்ணூறு யோஜனை தாண்டு வேனென்பதில் ஸந்தேஹமேயிலலை ஆனால் என வீரயம் எப்பொழுதும் இப்படி யிருந்ததென்று நினைக்கவேண்டாம் மஹாபலி சகரவாததி செய்த யாகத்தில் பகவான திருவிகரமாவதாரமெடுத்தது லோகங்களை மூன்றடிகளால் அளந்தார அப்பொழுது நான் அவரை பரதக்ஷிணஞ் செய்திருக்கிறேன் பரஹ்மாண்டத்தை ஒரு தடவை சுற்றி வந்ததற்கு ஸமம் இப்பொழுதோ எனக்கு வயஸாகிவிட்டது, தாண்டுவதில் சகதி குறைந்திருக்கிறது என யெளவன தசையில் என்னைப்போன்ற பலவான்கள் வேறொருவருமில்லை ஆனால் இப்பொழுது எனக்குள்ள சகதிபால் இந்தக் காயத்தை முடிப்பே! நென்று தோன்றவில்லை” யென்றா

அப்பொழுது அங்கதன் மஹா புத்திமானான ஜாமபவூனை உபசரித்து, “இந்த நூறு யோஜனையையும் நான் அலக்ஷயமாகத் தாண்டு வேன ஆனால் திருமபிவர முடியுமோ முடியாதோ வென்று எனக்குத் தெரியா” தென்றான்

ஜாமபவான், “வானர சரேஷ்ட! உன் சகதி அபாரமென்று எங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயமே நூறு, ஆயிரம், பதினாயிரம் யோஜனையென்று உன் சகதிக்கு எல்லையிலலை. நீ நினைத்த விடத்திற்குப் போய்த் திருமபிவரமுடியும் ஆனால் எங்கெல்லோரையும் காயங்களில் ஏவும் உன்னை நாங்கள் ஒரு காயத்தில் ஏவுவது நயாயமல்ல நாங்கெல்லோரும் பாததா, நீயோ பாயை. எங்களுடைய பராணன்களும் புத்தியும் பலமுமுள்ளவரையில் உன்னைக் காப்பாற்றவேண்டும. குடும்பகாயங்களில் பாயை பாததாவைக் கட்டளையிடவேண்டும. அதைப் பற்றின் அதிகாரம் யாவும அவளுக்கே ஸ்வேனத தலைவன் பதனியைப்போன்றவன். அவனே கதி. இந்தக் காயத்திற்கு நீயே மூலம் நமது காயத்தின் மூலத்தை ஜாகரதையாகக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று நீதிசாஸ்தர நிபுணர்கள் சொல்லுகிறார்கள். வோ செழித்திருந்தால் குணங்களென்ற பூல்பங்களும் பழங்களும் ஸுலபமாகக் கிடைக்கும். புத்தியாலும் பராகரமத்தாலும் இந்தக் காயத்தை முடிப்பதற்கு நீ காரணமாயிருக்கிறாய், எங்களுக்கு யுவராஜா, மஹாராஜாவின புத்திரன்; உன் ஆதரவால் நாங்கள் இந்தக் காயத்தை முடிக்கக் கூட” மென்று சொன்னா.

அங்கதன “நானும் போகாமல் மற்ற வானராகளும் போக முடியாமலிருந்தால் நாம் மறுபடியும் பராயோபவேசஞ்செய்து உயிரை விடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை மஹாராஜாவின உத திரவை நின்றவேற்றாமல் அவரிடத்திற்குப் போனால் உயிர்தப்ப மாட்டோம் அவர் நமக்குப் பற்றுமானம் செய்வதற்கும் தண்டிப் பதற்கும் பரபு அவருடைய கட்டளையை மீறி அங்கே போனால் கொல்லப்படுவோம் லங்கைக்குப் போனாலும் திருமபிவரமுடியாத தால் எனன் பரயோஜனம் தாங்கலோ மஹாபுத்திமான, வபஸா லும் ஞானத்தாலும் எல்லா விஷயங்களின் உண்மையை பரதயக்ஷ மாக அறிந்திருப்பதாலும் எங்கெல்லோரிலும் சரேஷ்டர் ஆகையால் இந்த ஸமுதரத்தைத் தாண்டி எப்படியாவது நமது காயத்தை முடிப்பதற்குத் தாங்களே உபாயம் தேடவேண்டு”மென்று பராததித்தான.

அப்பொழுது ஜாம்பவான் “ராஜபுத்ர ! இந்தக் காயத்திற்கு குறைவு ஏதும் நேராது. இதை முடிக்கக்கூடியவனைக் கண்டுபிடித்து ஏவுகிறேன் பாருங்க”என்று, ஸுகமாகத் தனியே உட்காரத் திருக்கும் ஆஞ்ஜநேயரை அந்தக் காயத்தில் ஏவ நிசையித்தார்.

ஸாகக்ம் 66

ஜாம்பவான் ஆஞ்ஜநேயரைப் புகழ்ந்தது

எண்ணிறந்த வானரங்கள் வருந்துவதைப் பார்த்து ஜாம்பவான் ஆஞ்ஜநேயரை நோக்கி “வானரங்களுக்குள் வீரசிகாமனியே ! ஸகல சாஸ்தரங்களிலும் நிபுன்னே ! தனியே போய் உட்காராதுகொண்டு மௌனமாயிருப்பதேன் ? தேஜவிலும் பலத்திலும் ஸுகீர்வ மஹாராஜாவிடமும் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் நீ டாடல்லவா ? காசியப் பரஜாபதியின் புத்ரனான கருடன் எல்லா பக்ஷிகளிலும் மஹாபல வானென்றும் சரேஷ்டனென்றும் பெயர்பெற்றவன். அவன் ஆஹாரத்திற்காக ஸமுதரத்திலிருந்து மஹாஸாபங்களை அதிவேகமாகக் கொத்திக்கொண்டுபோவதைப் பலதடவை பார்த்திருக்கிறேன் அவனுடைய இறக்கைகளின் பலமும் உன் புஜபலமும் ஸரி. பராக்ரமத்திலும் வேகத்திலும் அவனுகருக் குறைந்தவனல்ல. பலம் புத்தி தேஜஸ் வலிமை முதலிய குணங்களில் ஸகல

பூதங்களிலும் நீ மேலானவனென்று உனக்கேன தெரியவில்லை? இந்த ஸமுதரத்தைத் தாண்ட தஞ்சநவன நீயல்லவா?

கேஸரியென்ற வானரசரேஷ்டனுக்கு அஞ்ஜீனெயென்ற பதனியுண்டு அபஸரஸ்களுக்குள் உததமமான புஞ்சிகஸ்தலையென பவள அவளே மூன்று லோகங்களிலும் அவளோப போன்ற ரூபவதி கிடையாது நிஷிசாபததால் குஞ்சரனென்ற வானரனுக்குப் புதரியாய்ப் பிறந்து தைவததனமைபால் நினைதந ரூபத்தை எடுக்கக் கூடியவளாயிருக்கிறாள் ஒருநாள அவள் ஸகல பராணிகளையும் மயக்குமபடியான மனுஷ்ய ரூபத்துடன் விசித்ர வஸ்தராபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் பாவத சிகரத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தாள் அப்பொழுது வாயு பகவான் அவளமேல் ஆசைகொண்டு அவள் தரித்த வெண்பட்டை அபஹரித்தான் மனம்தனுடைய தோரண ஸதமபங்களபோல திரண்டுருண்ட துடைகளையும் மலர்ந்த தாமரையைப் பழிக்கும் முகத்தையும், ஆழ்கிய ஸதனங்களையும் பருத்த பின்தட்டையும், ஸுருஷ்மமான இடையையும் ஆழந்த நாபியையும் மற்ற குற்றமற்ற அவயங்ககளையும் கண்டு, காமம் மீறி, வாயு இந்நு கைகளாலும் அவளை இறுகத் தழுவித், தன் தைவததனமையால் அவளுடன் தேஹ ஸம்பந்தமில்லாமலேயே தன் தேஜஸை அவளுடைய காப்பத்தில் பரவேசிக்கச் செய்தான் அந்த மஹாபதிவரதை பயந்த நடுங்கி, “பதிவரதையான என்னைக் கெடுக்க விரும்பின துஷ்டன் யா”ரென்று கோபத்துடன் கேட்டான் அதற்கு வாயுபகவான் “பெண்ணே! பயப்படாதே. நான் உன்னைக் கெடுக்க விரும்பினவனல்ல உன்னை ஆலிங்கனஞ் செய்து மனஸால் அனுபவித்தபடியால் உனக்குப் பிறக்கும் புத்ரன் வீரபத்திலும் புத்தியிலும் நிக்ரதவனாகவும் மஹா பலவானாகவும் அபார தேஜஸவியாகவும் ஒப்பில்லாத வலிமையுடையவனாகவும் தாண்டிவதிலும் தடையிலலாமல் செல்வதிலும் எனக்கு ஸம்மாயுமிருப்பான்”எனன்றான். தேவசரேஷ்டனுடைய அனுகரஹத்தைப் பெற்றதைப்பற்றி உனதாய் பரமானந்த மடைந்து, மந்தர பாவதத்தின் குழையில் உன்னைப் பெற்றான்.

அப்பொழுது ஸ்ரீயோதயமாயிற்று. நீ குழந்தையானதால் சிவந்த ஸ்ரீய மண்டலத்தைப் பழமென்றெண்ணிப் பிடிக்க விரும்பி ஆகாசத்தில் தாவிச் சென்றாய். அநேகமாயிரம் யோஜனை தூரம் அதிலேகமீகத் தாவிப் போயும் சனீககாமல், ஸ்ரீய தேஜஸால் எரிக்கப்பட்டும் வருந்தாம விரும்பதைப் பார்த்து

இந்தரன் பயந்து வஜ்ராபுத்ததை உனமேல கோபத்துடன் எறிந்தான் உடனே நீ அங்கிருந்து விழுந்தாய் உன கன்னம் ஒரு மலைச் சிகரத்தில்டிபட்டு முறிந்தது, அதனால் உனக்கு ஹனுமா நென்ற பெய் கிடைத்தது வாயுபகவான் தன் அருமைக்குழந்தையான உனக்கு நோரத ஆபத்தைப் பார்த்து, ஸகல பராணிகளிடத்திலும் கோபங்கொண்டு தன் போகைகை அடக்கி ஓரிடத்திலும் வீசாமலிருந்தான் அப்பொழுது ஸகல ஜீவனகளும் முச்சுவிட முடியாமல் தபிததாகள தேவதைகள் பயந்து வாயுவை பராததிகை, அவா கோபந்தணிந்து அவர்களிடத்தில் கிருபைவைத்தது, முன்போல லோகங்களில் ஸஞ்சரித்ததா. அப்பொழுது உனக்கு ஆபுதங்களால் அழிவிலலை பென்று பரஹமா அனுக்ரஹித்ததா இந்தரன், நீ வஜ்ராபுத்ததால் அடிபட்டிம் இறக்காததைக் கண்டு மகிழ்ந்து 'உனக்கிஷ்டமானபொழுது நீ மரணமடையக்கடவாயென்று வரங் கொடுத்தான்

ஆகையால் நீ கேஸரியென்ற வானரனுடைய க்ஷேத்ரத்தில் வாயுபகவானுக்குப் பிறந்த புதரன் தேஜவிலும் பராகரமத்திலும் தாண்டுவதிலும் அவரைப் போன்றவன். நாங்களை இப்பொழுது உயிரில் ஆசையை விட்டிருக்கிறோம் நீ எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே திறமையிலும் பராக்ரமத்திலும் நீ கருடனைப்போன்றவனல்லவா? பகவான் தரிவிகரமாவதார மெய்தித் பொழுது நான் இந்தப் பூமண்டலத்தை இருபத்தொரு தரம் சுற்றிவந்தேன் பாறகடலைக் கடையும்பொழுது தேவதைகளின் உத்திரவால் அநேக லோகங்களிலிருந்து அபூர்வமான ஓஷதிகளைக் கொண்டுவந்தேன். அவைகளை ஸமுத்ரத்தில் போட்டதால் அமிருத முண்டாயிற்று அப்பொழுது என பலம் எல்லையற்றது இப்பொழுதோ நான் கிழவன். பலபராகரமற்றவன். நீ ஸகல உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவன், எங்களில் மேலானவன் ஆகையால் அளவற்ற உன் பல பராகரமத்தை வெளிப்படுத்தி உன் அதுபுதமான வீரபத்தைப் பாகை இந்த வானர ஸைன்யம் ஆவல்கொண்டிருக்கிறது எழுந்திரு இந்த மஹாஸமுத்ரத்தை ஒரு நிமிஷத்தில் தாண்டி வா. வேகமாகத் தடையிலலாமல் ஸஞ்சரிக்கக்கூடியவன். ஸகல பராணிகளிலும் உன்னைப்போலுண்டோ? வானரர்கள் எக்கமபிடித்திருக்கிறார்கள் ஆளுஜேய! இந்த ஸம்பத்திலும் அலக்ஷ்பருசெய்யுலாமா? ஸகல லோகங்களையும் முன்று அடிகளால் முன்பு மஹாவிஷ்ணு தாண்டினதுபோல, நீயும் இந்த மஹாஸமுத்ரத்தை

ஒரடியால தாண்டு வா”யென்று ஜாமபவான மாருதியை ஸ்தோதரஞ் செய்தா

அதைக் கேட்டு ஹனுமாரும “அபபடியே செய்கிறே”
னென்று ஒப்புகொண்டு அதற்குத் தகுந்த பெரிய ரூபத்தை எடுத்த
தா வானர ஸையங்கள் கவலை நீங்கி ஆனந்தத்தால் பரவச
மானாகா

ஸாகசம் 67

ஆஞ்ஜநேயா மஹேந்தர பாவத்திலேறினது.

இப்படி நூறு யோஜனையுள்ள ஸமுதரத்தைத் தாண்டிவதற்குத்
தன தேஹத்தை வரவர விருத்திசெய்துகொண்டு, வீரபத்தால்
ஜ்வலிக்கும் மாருதியைக் கண்டு, வானராகளெல்லோரும் ஸகல துக்
கத்தையும் மறந்து ஸந்தோஷமாகக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டாடினா
கள். முன்காலத்தில் பகவான நாராயணன் தரிவிகரமாவதார மெடு
த்தபொழுது ஸகல பராணிகளும் பார்த்ததுபோல, வானரர்கள் ஆச
சாயத்தினும் ஸந்தோஷத்தினும் ஆஞ்ஜநேயரை நான்கு புறங்
களிலிருந்தும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள் அவர்களால் கொண்
டாடப்பட்டு, வரவர வளராதா, வாலீப பூமியில் சுழற்றி அடித்து,
பலமும் தேஜஸும் ஒவ்வொரு நிமிஷத்திலும் அதிகரிக்க, அவரு
டைய ரூபம், வயஸ்சென்ற அந்த வானரசரேஷ்டர்கள் புகழ்ப்புகழ்,
கண்கொண்டு பராக்ரமுடியாமலிருந்தது மலைக் குளையில வமிஷம்
வளாவது போல வாயுபுத்திரன் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் பருத்தா
அப்பொழுது அந்தப் புத்திமானுடைய முகம் பழுக்கப் பழுக்க காயச
சின் மடக்கைப் போலவும், அவர் புகையற்று கொழுந்துவிட்டுடெரி
யும் அகனியைப்போலவும் தோன்றிற்று

வானரர்களுக்கு நடுவிலிருந்து ஸந்தோஷத்தால் மயிர்க் கூச்சலு
டன் எழுந்து ஹனுமான, வானர முத்தோர்களை வணங்கி “அகனி
யின் பரமமிதரனுன் வாயுபகவான மஹாபலசாலி, அளவிடக்கூடாத
பராக்ரமமுடையவா, வேகமாக அடிக்கும்பொழுது மலைச்சீக்ரங்
களைப் பெயர்த்தெறிவார கருடனுடைய வேகமும் அவருடைய
வேகத்திற்கு ஈடல்ல, நான் அவருக்குப் பிறந்தவன். தாண்டிவ

திலும ஆகாசத்தில் போவதிலும் எனக்கு நிகரில்லை ஆகாசத்தை யளாவ நிறகும் மேருமலையை இங்கிருந்து கிளம்பி, பூமியில் தொடர் மல அநேக ஆயிரம் தடவை சற்றிவருவேன மஹாஸமுதரங்களைப் புஜங்கூல கலககி, இந்த லோகங்களை முழுக்கசெயவேன. ஏன் துடைகளின் வேகத்தால் உண்டான காற்று ஸமுதரஜலத்தைக் கிளப்பி, அதிலுள்ள ஜநதுக்களைக் கரையில் வாரியடிக்கும். ஸமுதரத்திலிருக்கும் மஹா ஸாபபங்களை ஆஹாரத்திற்காகப் பிடிக்கப் பூண பல பராகரமத்துடன் அதிக வேகமாகப் பறந்துவரும் கருடனை நிற்காமல் அநேக ஆயிரம் தடவை சற்றிவர முடியும். அவனுக்கும் ப்ராணனைக் கொடுக்கும் வாழ்வின் புத்திரனல்லவா நான்? எனக்கு இந்தத் திறமை இயற்கையாக உள்ளது. ஸூரியனுடன் உதய கிரியிலிருந்து புறப்பட்டு அவருக்கு முன்பு அஸ்தகிரிகுப் போய், நடுப்பகலில் திரும்பிவந்து அவரைக் காண்பேன் பிறகு அங்கிருந்து பூமியைத் தொடாமலேயே முன்னிருந்து வேகம் குறையாமல் மறுபடியும் ஒருதடவை அவரை ஸந்திப்பேன். ஆகாசத்திலுள்ள க்ரஹங்கள் நகத்திரங்கா முதலியவைகளை வேகத்தால் ஐயிப்பேன், ஸமுதரத்தை வற்றச்செய்வேன், பூமியைப் பிளப்பேன். நான் தாண்டிமொழுது மலைகள் பொடியாகும். என் துடைகளின் வேகத்தால் ஸமுதரத்தை எழுமபடிசெய்வேன். ஆகாசத்தில் போகையில் பல மரங்களும் கொடிகளும் புஷ்பங்களும் என்னைத் தொடரும் ஆகாசத்தில் ஸ்வாதிநகூதரத்தின் வழியைப்போல நான் போகும் வழி பரகாசிகும் நான் இங்கிருந்து கிளம்பி அக் கரையில் குதிக்கும்பொழுது, ஸகல பூதங்களும் என்னைக் கண்டு மகிழும். ஆகாசத்தை மறைத்துக்கொண்டு போகும் பெரிய மேகத்தைப் போல நான் ஆகாசமாகக்கமாக செல்லும்பொழுது, வேகத்தால் ஆகாசத்தை விழுங்கிக்கொண்டு போவதுபோலிருப்பதைக் காண்பீர்கள். மேகங்களைச் சிதறவடிப்பேன், மலைகளை நடுங்கச் செய்வேன், ஸமுதரத்தைக் கலக்குவேன். இந்தச் சக்தி எனக்கும் கருடனுக்கும் ராபுபகவானுக்கும் மாதரமுண்டு அவ்விருவாகளைத் தவிர என்னைத் தொடரக் கூடியவர்களில்லை மேகத்திலிருந்து பாயும் மின்னலைப்போல யாதொரு பற்றுமில்லாமல் ஆகாசத்தில் கிளம்பி ஒரு நிமிஷத்திற்குள் அக்கரைக்குப் போவேன். நான், ஸமுதரத்தைத் தாண்டிமொது தரினிகரமாவதாரமெடுத்த மஹாவிஷ்ணுவைப்போல விளங்குவேன். ஸாதுக்களுக்கு ஸந்தேஹம் நேரும் பொழுது அவர்களுடைய அநதக்கரணத்தில் அகஸ்தேததாய் தோன்றும் எண்ணங்களே பரமாணம். அதுபோல லீதையைப் புரப்ப

பேனென்று நிச்சயமாய் எனக்குத் தோன்றுகிறது ஆகையால் நீங்கள் கவலைபற்று ஸந்தோஷிக்கலாம் வேகத்தில் வாயுபகவானுக்கும் கருடனுக்கும் நான் ஸம்மானவன் அநேக ஆயிரம் யோஜனை தூரம் சரமில்லாமல் அலகதபமாய்ச் செல்வேனென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது வஜ்ராயுதத்தைத் தரிக்கும் தேவேந்தரனால் கால்கள் பட்ட தேவதைகளின் அமிருதத்தையும், பரஹ்மாவால் காக்கப்பட்ட யோகிகளுடைய அமிருதத்தையும் அவர்களை ஜயித்து ஒரு கூண்டத்தில் கொண்டுவிருவேன் வேண்டுமென்றால் லங்கையைப் பெயர்த்து இங்கே எறிவே” எனென்று இப்படிக்காஜிக்கும் அந்த வானரசரேஷ்டனைப் பார்த்து, மற்ற வானரங்கள் அளவற்ற ஆனந்தங்கொண்டு, அவருடைய அபார தேஜஸைக் கண்டு திகைத்து நின்றார்கள்

வானர ஸையபங்களின் துக்கத்தைப் போக்கும் அவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஜாமப்ரான அடங்காம்கிழ்ச்சிகொண்டு, “மஹா வீரனான கேஸரியின் புத்ர! ஹனுமானே! வாயுபகவானுக்குப் பிறந்தவனே! உன் மித்ரர்களுடைய ஹிருதயத்தை இருளடோல முடிக்கொண்டிருந்த துக்கமானது உன் வார்த்தைகளாகிற் சந்தரகிரணங்களால் நாசமடைந்தது உன் கேஷமத்தையே பரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கும் நாங்களெல்லோரும் நீ போகும் காரியம் வித்திக்கும பொருட்டு மங்களாகரியைகளை வெகுஜாகரதையாகச் செய்து கொண்டிருப்போம். மஹாஷிகளின் அருளாலும் பெரியோர்களின் கிருபையாலும் வானர மூத்தோர்களின் ஸம்மதியாலும் ஸமுத்தரத்தைத் தாண்டி வா. எங்கள் பரணங்கெல்லாம் உன்னிடத்திலேயே நாடியிருக்கின்றன ஆகையால் நீ வரும்வரையில் ஒற்றைக் காலால் நின்றொண்டிருப்போ” மென்றா

அப்பொழுது மாருதி “நான் இங்கிருந்து கிளம்பும்பொழுது என வேகத்தை இரதப் பூமி தாங்காது இந்த மஹேந்தர பாவத்தின் சிகரங்கள் விஸ்தாரமாகவும் உறுதியாகவுமிருக்கின்றன பல வகைத் தாதுகள் நிறைந்தும் பல மரங்களால் செழித்தும் விளங்கும் இந்த மலையில் ஏறி நின்று, நூறு யோஜனை தூரம் தாண்டிவந்தரு வேண்டிய வேகத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறேன் நான் உதைத்துக் கிளம்பும் வேகத்தை இந்த மலைச் சிகரங்கள் நன்றாகத் தாங்கு” மென்றா

வானரங்கள் அனைவரும் அதற்கு ஸம்மதிக், ஆளுநரையா அவர்களால் சூழப்பட்டு மஹேந்தர மலையிலேறினா. பல பல அபூர்வ

விருகூங்கள் அதில ிறைநதிருந்தன மானகளுக்கு பரியமான் பல புல தரைகள் நவரத்தினங்கள் இழைத்ததுபோல அங்கே பரகாசித் தன அங்குள்ள மாங்கள் எக்காலத்திலும் புஷ்பங்களாலும் பழங்க ளாலும் கண்ணைப் பறித்தன. வி.ஹம் புலி மதபாண பணிகள் முத லிய பல ஜநதுகளின் ஓசையாலும் நீர்த தாரைகளாலும் கேட்ப தற்கு மதுரமாகவிருந்தது அதன சிகரங்கள் ஆகாசத்தை எட் டின. மஹேந்தரனுக்கு ஸமமான பலகதையுடைய ஹனுமான அந்த மஹேந்தரனிரியில் சமறு நேரம் நடமாடினா அந்த மஹா பலவானுடைய பாதங்களால் அழுத்தப்பட்ட அந்த மலை விம்மல்த தால் அடிக்கப்பட்ட மதயாணையெப்போல விளங்கிற்று மலையருவி கள் பெருகி ஓடின, சிகரங்கள் தூளாயின, யாண புலி விம்மலம் முதலிய மிருகங்கள் பயந்து நடுங்கின, மஹா விருகூங்கள் சாயந தன, மதுபானத்தில மிகுந்த பரியமுள்ள நாக கந்தாவ விதயாதர கணங்களும் பக்கங்களும் அந்த மலையிலிருந்து கிளம்பி, ஆகாசத்தில் போக ஆரம்பித்தன அங்குள்ள மஹா ஸாப்பங்கள் பயந்து ஒளிர நன, சிகரங்கள் அசைந்தன புற்றிலிருந்து நீரிகொண்டு பாதி விவளியில் வந்த ஸாப்பங்கள் அப்படியே நசுங்கித் தொங்கிப்படி யால் அந்த மலையெங்கும் சிறுகொடிகள் கடடித் தொங்கவிட்டது போல காணப்பட்டது அங்குள்ள மஹாவித்களும் பயததால் அதை விட்டுப் போனபடியால், வழி நடப்பவர்களைக் கூடவந்தவர்கள் நடுக காட்டில் விட்டுப் போவதுபோல விருந்தது ஆளுஜநேபா இயற்கை யாகவே வேகசாலி, ஸமுதரத்தைத் தாண்டிவதற்கு வேண்டிய வேகத்தை சோதனுகொண்டிருந்தார வானர சரேஷ்டா, அந்த ஸமுதரத்தைத் தாண்டிவதும் தன்னைய தடுக்கும் சதருக்களை அழி ப்பதும் அவருக்குப் பொருட்டல்ல. உத்தமமான மனஸையுடைய வா, விசேஷமஹிமை பொருந்தினவா, ஆகையால் வெளிவிஷயங களிலிருந்து மனஸை இழுத்து வசப்படுத்தி, தான லங்கைக்குச் சென்று அங்கே முடிக்கவேண்டிய காரியங்கள் யாவையும் தெளிவாக மனஸால் நினைத்தாரா

கிஷ்கிந்தா காண்டம் முடிந்தது

ஸ்ரீராமசந்திர பரபரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்
ஸுந்தர காண்டம்

திவ்ய மங்கள
ஸ்தோத்ரங்களுடன்

நிஷ்ப்ரமாண ஸரீர : ஸந் லிலங்க'யிஷு ரர்ணவம் |
 ப்ரக்'ருஹ்ய ப'லவாந் பா'ஹுலி லங்காமபி'முக': ஸ்தி'த : |
 பா'ஹுப்'யாம் பீட'யாமாஸ சரணுப்'யாம் ச பர்வதம் ||

—ஸுந். 1 ஸ-14 சு.

அனவந்ந சரீரத்தை உடையவராய், கடலாக் கடக்க விரும்பி, கைகளாலும் கால்களாலும்
 அந்த நிலையை அழுந்தினார். (பக்கம் 7 பார்க்க)

ஸ்ரீராமசந்திர பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

ஸுந்தர காண்டம்

ஸர்க்கம் 1

ஆஞ்ஜநேயர் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி
லங்கைக்குப் போனது

ததோ ராவண நீதாயா: ஸீதாயா: ஸத்ருகர்ஸந: |
இயேஷ பத²மந்வேஷ்டும் சாரணசரிதே பதி² || (1)

அவதாரிகை

பகவான் யாவற்றைக் காட்டிலும் மேலானவர் என்பதற்கு அடையாளமான எண்ணிறந்த கல்யாண குணங்கள் அவரிடத்தில் விளங்குகின்றன என்று கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் சொல்லப்பட்டது. அவர் எல்லாவற்றையும் நாசம் செய்யும் சக்தியுமுடையவர் என்று இந்தக் காண்டத்தில் உபதேசிக்கப்படுகிறது. பதினேந்தாவது ஸர்க்கத்தில், “ராமனை விரோதித்துக்கொண்டவனை, ராமனால் கொல்லத் தகுந்தவனை, பிரஹ்மா, ருத்திரன், இந்திரன் முதலியவர்களும் காப்பாற்ற முடியாது” என்பதால் இது நன்றாக விளங்குகிறது. 5

கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் மித்திரர்களை எப்படியாவது ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்ற தர்மமும், இந்தக் காண்டத்தில் தூதனும் பதிவிரதையும் நடந்துகொள்ளவேண்டிய தர்மமும் சொல்லப்படுகின்றன. 10

அல்லது, முன் காண்டத்தில் ஸகல லோகங்களையும் ரக்ஷிக்க அவதரித்த மஹாவிஷ்ணுவுக்கு, ஆசாரியன் என்ற புருஷகாரம் (மந்தியஸ்தம்) கிடைத்த தென்பதையும், இந்தக் காண்டத்தில் ஆசாரியன் செய்யவேண்டிய காரியத்தையும் வால்மீகி தெரிவிக்கிறார். அதில் முதல் ஸர்க்கத்தில் உபதேசம் பெறத் தகுந்த 15

சிஷ்யனைக் குரு தேடிப் போவது சொல்லப்படுகிறது. (கோவிந்த
20 ராஜ்யம்)

முன் காண்டத்தில் ஆஞ்ஜநேயர் மனத்தால் லங்கைக்குச் சென்றாரென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தக் காண்டத்தில் தேகத் தாலும் அங்கே சென்றது வர்ணிக்கப் படுகிறது. (தீர்த்தியம்)

கிஷ்கிந்தா காண்டத்துடன் 11,000 சுலோகங்கள் முடிந்தன.
25 ஸுந்தர காண்டம் முதல் ஸர்க்கம் முதல் சுலோகத்தில் 'ததோ ராவண' என்ற பதங்களில் நான்காவது அக்ஷரமாகிய 'வ' என்பது காயத்ரியின் பன்னிரண்டாவது அக்ஷரம்.

ராவண நீதாயா: (ராவணனால் கொண்டுபோகப்பட்ட) என்ற விசேஷணத்தால் ஸீதையின் ஸாத்திகஸ்வரூபம் அக்னி குண்டத்
30 திலும், ராஜஸஸ்வரூபம் பகவானுடைய வலது புஜத்திலும் என்றும் பிரியாமலிருந்தனவென்றும், தாமஸ ரூபத்தையே ராவணன் எடுத்துப் போனென்றும் உட்கருத்து குறிப்பிடப்படுகிறது.

ராமாயணத்தின் மற்ற காண்டங்களுக்கு அந்தந்தப் பெயர்களிட்டதற்குக் காரணங்களுண்டு. பால காண்டம் ராமனுடைய
35 பால்ய விருத்தாந்தங்களையும் அயோத்யா காண்டம் பன்னிரண்டாவது வயது முதல் இருபத்தைந்தாவது வயது வரையில் அயோத்யையில் நடந்த விருத்தாந்தங்களையும், ஆரண்ய காண்டம் தண்டகாரண்யத்தில் நடந்த வரலாற்றையும், கிஷ்கிந்தா காண்டம் கிஷ்கிந்தையில் நடந்த விசேஷங்களையும், யுத்த காண்டத்தில் ராம
40 லக்ஷ்மணர்கள், வானர ஸையன்யங்கள் இவர்களுக்கும் ராவணுதி ராக்ஷஸர்களுக்கும் நடந்த யுத்த விவரங்களையும், உத்தர காண்டத்தில் ராமன் அயோத்யைக்கு வந்த பிறகு நடந்த காரியங்களையும் வர்ணிப்பதால் அந்தப் பெயர்கள் கிடைத்தன. ஆனால் இந்தக் காண்டத்திற்கு ஸுந்தரமென்ற பெயர் வாய்த்ததேன்? ஸுந்தரமென்றால் அழகு
45 பொருந்தினது என்று பொருள். ஆனால் மற்ற காண்டங்களின் அமைப்பு அழகு வாய்ந்ததல்லவென்று எண்ணக்கூடுமா? ஆகையால் வேறு காரணம் வால்மீகியின் மனத்திலிருக்கவேண்டும். ஆஞ்ஜநேயர் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினது, லங்காநகரம், சந்திரோதயம், அசோக வனம், மதுவனம் முதலியவைகளின் வர்ணனை ஒப்பற்றது என்று
50 எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது. ஆனால் இந்தக் காரணமே போதுமா? ராமாயணத்தின் தத்வார்த்தத்தைக் கவனித்தவர்களுக்கு ஞான பூமியான அயோத்யையிலிருந்து ஜீவன் இந்திரியங்கள், அந்தக்கரணம், முக்குணங்கள் என்ற இவைகளால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டு ஸம்ஸார தசையில் கட்டுண்டு கிடக்கையில்
55 பரம காருணிகரான பகவான் அதைத் தேடிச் சென்று மறுபடியும் தன்னடிச் சோதிக்குச் சேர்த்துக்கொள்ள விரும்பிப் பரம குருவை அனுப்புகிறார். அந்தக் குருவினுடைய தரிசனம் கிஷ்யானு ஜீவனுக்குக் கிடைத்ததும் பகவானுடைய கல்யாணகுணங்களை அவர்

ஜீவனுக்கு உபதேசித்ததும், அவர் தன்னைக் காப்பாற்றுவாரென்று ஜீவன் தைரியமடைந்ததும், தன் நிலைமையையும் துக்கத்தையும் ஜீவன் ஆசாரியன் மூலமாக பகவானுடைய ஸந்நிதியில் தெரிவித்துக் கொண்டதும் ஆசாரியன் ஜீவனுடைய நிலைமையைப் பகவானிடத்தில் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டதும் இந்தக் காண்டத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. ஆகையால் அக்ஞானம் நீங்கி ஞானேதயமாகி மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைவதற்கு இந்தக் காண்டத்தில் விதை விதைக்கப்பட்டது. ஆகையால் இது ஸுந்தர காண்டமெனத் தகும்.

“ராமாயணமென்ற மாலையில் நடுநாயகமான ரத்தினம்போல் ஆஞ்ஜநேயர் விளங்குகிறார்” என்றபடி இந்தக் காண்டத்தில் ஆரம்பம் முதல் முடிவுவரையில் ஆஞ்ஜநேயரே கதாநாயகன். அவருடைய பலம், பராக்கிரமம், புத்தி, மஹிமை, வீரியம் முதலியவைகளே வர்ணிக்கப்படுகின்றன. ஸர்வசக்தனுள் பகவானும் அவருடைய உதவியைத் தேடினாரென்றும் ஸீதாபிராட்டிக்கே அவர் பிராணதானம் செய்தாரென்றும் சொல்லியிருப்பதாலும், ‘நீ செய்த உபகாரத்திற்கு நான் பதில் செய்யச் சக்தியற்றவன்’ என்று பெருமானும் பிராட்டியும் தெரிவிப்பதாலும், ஆஞ்சநேயருடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லும் இந்தக் காண்டமே ஸுந்தரமானது.

ராமாயண பீடிகையில் இந்தக் காண்டத்தின் மஹிமையையும் மந்திரத்தையும் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லியிருப்பதைப் பார்க்கவும்.

இப்படி ஜாம்பவானால் தூண்டப்பட்ட ஆஞ்ஜநேயர், சாரணர்கள் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாச மார்க்கத்தில், ராவணனால் அபகரித்துக் கொண்டு போகப்பட்ட ஸீதை இருக்குமிடத்தைத் தேடிச் சுண்புபிடிக்க விரும்பினார். அப்படித் தேடும் விஷயத்தில் நேரும் இடையூறுகளை நீக்க அவருக்குள்ள ஸாமர்த்தியம் எவருக்கும் கிடையாது.

85

[சிஷ்யனுக்குமிடத்தைத் தேடிப் போகும் பரம குருவின் ஸ்வரூபம் உபதேசிக்கப்படுகிறது. சிஷ்யன் தாபத்ரயத்தால் நொந்து, தன்னைத் தேடி வரும் வரையில் பொறுத்திருப்பவர் குரு. சிஷ்யனுடைய துக்கத்தையும் கஷ்டத்தையும் அவனை வலுவில் தேடிப் போய் ரக்ஷிக்கிறவர் பரமகுரு. ‘கு’ என்ற அக்ஷரம் அக்ஞானமாகிய இருட்டையும், ‘ரு’ என்ற அக்ஷரம் அவ்விருட்டைப் போக்கும் சக்தியையும் குறிக்கின்றது. “அக்ஞானமென்ற இருட்டைப் போக்குவதால் குரு என்ற பெயர் கிடைத்தது” என்ற வாக்கியப்படி அக்ஞானத்தைப் போக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய குரு, புராதன தர்மங்களை லோகத்தார் அனுஷ்டிக்கும்படி செய்யும் பூர்வாசாரியர்கள் அனுஷ்டித்து வந்த மார்க்கத்தை அவலம்பித்தவராய், ஞானத்

95

- திற்கு விரோதமான புத்தியைக் கொடுக்கும் அவிவேகத்தால் வசப்படுத்தப்பட்டு, அநாதியாய்ப் பகவானுக்குப் பரதந்திரனுன ஜீவனிருக்கும் ஸம்ஸாரமண்டலத்தைத் தேடிச் சென்றார். ஸீதை என்ற சப்தத்தால் ஸ்த்ரீ புருஷ ஸம்பந்தமில்லாமல் உண்டான தென்றும், ஸ்த்ரீலிங்கத்தால் பரதந்த்ரமான ஸ்வபாவத்தை உடையதென்றும் தெரிகின்றது. பகவானைத் தவிர மற்றவர்கள் ஸ்த்ரீயைப்போலவென்பதும் காண்க. ஸாத்திகமான ஸம்பாஷணம், ஸாத்திக ஸ்வபாவமுள்ளவரிடத்தில் ப்ரேமை, ஸர்வப்பிராணிக ளிடத்திலும் துவேஷமில்லாமை, பகவானுடைய கடாக்ஷம் முதலிய குணங்கள் ஆசாரியனை அடைவதற்கு ஹேதுக்க ளென்றபடி. இவ்வடையாளங்களால் ஜீவனிருக்குமிடத்தைக் கண்டு பிடிக்க, அல்லது ஜீவனுக்குப் பகவானை அடைவதில் ஏற்படும் முயற் சியை அறிய விரும்பினார் என்று அர்த்தமாகும்.]

- பிறரால் செய்யமுடியாத அபூர்வமான காரியத்தைச் செய்ய நிச்சயம் கொண்டு, ஹனுமான் உயர்ந்த தலையையும் கழுத்தையும் உடையவராய்ப் பசுக்கூட்டங்களுக்குத் தலைஷனுன கானையைப் போல் விளங்கினார். வைடூரிய வர்ணமுடையதர்ஸீ சுத்த ஜலத்தைப் போல் பிரகாசிக்கும் இளம்புல் நிறைந்த மஹேந்திர பர்வதத்தின் மேற்புறங்களில் ஸுகமாய் உலாவினார். சிறந்த புத்தியுடைய அந்த வானர சிரேஷ்டன் பக்ஷிகளைப் பயமுறச் செய்து, விருக்ஷங் களை மார்பால் முறித்துக்கொண்டு, அநேக மிருகங்களை அடித்துத் தள்ளி, பூர்ண பலத்தையுடைய ஸிம்ஹம்போல் பிரகாசித்தார். கருப்பு, சிவப்பு, வெளுப்பு முதலிய நானு வர்ணங்களுடைய அநேக தாதுக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, இஷ்டமான ரூபத்தை எடுக்கக்கூடிய யக்ஷகின்னரர்கள் அழகான கந்தர்வபன்னக கணங் கள் அலங்கரித்துக்கொண்டு இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கப்பெற்று, கணக்கில்லாத மதயானைகள் நிறைந்த அந்தப் பர்வதத்தில் ஆஞ்ஜ நேயர் விஸ்தாரமான மடுவில் விளையாடும் கஜத்தைப்போல் காணப்பட்டார்.

- பின்பு தனக்கு ஆசாரியரான ஸூரியபகவானுக்கும், தான் கற்ற ஐந்திரவியாகரணத்தைச் செய்த மஹேந்திரனுக்கும், தன் பிதாவான வாயுபகவானுக்கும், தனக்கு அபூர்வமான வரங்களை அளித்த பிரஹ்மதேவருக்கும், தேவயோனியில் பிறந்த பூதகணங் களுக்கும் கைகூப்பி வந்தனம் செய்து, புறப்பட நிச்சயித்தார். கிழக்கு முகமாய் நின்று, தன் தகப்பனான வாயு பகவானைக் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து, மிகுந்த ஸாமர்த்தியமுள்ள மாருதி, தெற்கே திரும்பி தன் ரூபத்தை வளரச் செய்தார். வானர சிரேஷ் டர்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, ஸமுத் திரத்தைத் தாண்ட நிச்சயித்து, ராமனுக்கு கேஷமம் விருத்தியால் தற்காக, பர்வ காலங்களில் ஸமுத்திரம் பொங்குவதுபோல் வளர்ந்

தூர். அளவற்ற சரீரத்தை உடையவராய், கடலைக் கடக்க விரும்பி, கைகளாலும் கால்களாலும் அந்த மலையை அழுத்தினார். அப்பொழுது அந்த மலை ஒரு முகூர்த்தகாலம் வரையில் கிடுகிடுண்டு நடுங்கிற்று. 140 அதிலுள்ள மரங்களிலிருந்து புஷ்பங்கள் பூமியில் சொரிந்தன. அந்த புஷ்பவர்ஷத்தால் அம்மலை மறைந்து மணம்வீசிப் புஷ்பமலைபோல் காணப்பட்டது. உத்தமமான வீரியத்தையுடைய ஆஞ்ஜநேயரால் அழுத்தப்பட்ட அந்த மலேற்றிர பர்வதம், மதயானை மதஜலத்தைப் பெருக விடுவதுபோல் நீர்த் தாரைகளைப் பெருக்கிற்று; மஹா 145 பலவானான மாருதியால் பீடிக்கப்பட்டு, தங்கம், வெள்ளி முதலிய நிறங்களையுடைய ரேகைகளை வெளிப்படுத்திற்று. நடுவில் கொழுந்து விட்டெறியும் அக்னியிலிருந்து புகை வரிசையாகக் கிளம்புவதுபோல், அம்மலையிலிருந்து மனச்சிலையென்னும் கற்களுடன் கூடின பாறைகள் தெரித்து விழுந்தன. இப்படி அழுத்தப்பட்ட அந்த மலையால் 150 நகங்கி, அதன் குகைகளிலுள்ள ஜந்துக்கள் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் விகாரமாகக் கத்தின. அந்த ஓசை பூமியிலும் திக்குகளிலும் தோப்புகளிலும் பரவி நிறைந்தது. அங்குள்ள கொடிய ஸர்ப்பங்கள் விஷ்ணுபாதம் போன்ற ரேகைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பெரிய படங்களை எடுத்துக் கோபாவேசத்துடன் குரூரமான விஷங்களைக் 155 கக்கிக்கொண்டு பாறைகளைக் கடிக்க, அவை விஷத் தீயால் ஜ்வலித்து ஆயிரம் துண்டுகளாகப் பிளந்தன. அந்த மலையிலுள்ள விஷத்தைப் போக்கும் ஓளஷதிகள் அந்த ஸர்ப்பங்களின் விஷத்தைப் போக்கமுடியவில்லை. இந்த மலையைப் பூதங்கள் பிளக்கின்றன என்றெண்ணி, அங்கே வளித்த தபஸ்விகள் அங்கிருந்து போனார் 160 கள். அங்குள்ள வித்யாதரர்கள் பாணபூமியில் மதுவால் நிறைந்த தங்கப் பாத்திரங்களையும் விலையுயர்ந்த தங்கமயமான போஜன பாத்திரங்களையும், லேஹயம், பக்ஷயம், பலவித மாம்ஸங்கள், எருமைத் தோலால் செய்யப்பட்ட கேடயங்கள், தங்கப் பிடி போட்ட கத்திகள் முதலியவைகளையும் விட்டு, வெண்தாமரையைப் 165 போன்ற கண்கள் மதுபானத்தால் செந்தாமரையைப் போல் சிவந்து, சிவந்த மலர்கள் சிறந்த சந்தனங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டு மயங்கி, ஸ்த்ரீகளுடன் ஆகாசத்தில் கிளம்பிப் போனார்கள். ஹாரங்கள் சிலம்புகள் தோள்வளை கைவளைகளால் அலங்கரிக்கப் பட்ட ஸ்த்ரீகள் தங்கள் நாயகர்களுடனும், வித்யாதர சிரேஷ்டர் 170 கள் அணிமாதி அஷ்டமஹாஸித்திகளைக் காட்டிக்கொண்டும், ஆகாசத்திலிருந்து கூட்டம் கூட்டமாக அந்த மலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது களங்கமற்ற ஆகாசத்தில் நிற்கும் மஹரிஷிகளும் சாரணர்களும் ஸித்தர்களும் "வாயுபகவானுள் ஆஞ்ஜநேயர் மலையைப் போன்ற தேகத்துடன் ஒருவராலும் 175 தாண்டமுடியாத இந்த ஸமுத்திரத்வதத் தாண்டி அக்கரைக்குப் போய், ராமனையும் வானரர்களையும் உத்தேசித்து, பிறரால் ஸாத்திய மில்லாத காரியத்தைச் செய்ய விரும்புகிறார்" என்று சொல்லக்

கேட்டு, வித்யாதரர்கள் மஹேந்திர பர்வதத்தில் ஒப்பில்லாத
180 வீரியத்துடன் நிற்கும் மாருதியைப் பார்த்தார்கள்.

அவர் மயிர்களைச் சிலிர்த்தார்; பெரிய மலையைப்போல் அசைந்தார்; நீருண்ட மேகத்தைப்போல் கர்ஜித்தார்; அடிமுதல் நுனி வரையில் நீண்டு உருண்டு மயிர்களடர்ந்த வாலை, கருடன் மஹா நாகத்தைப் பற்றிச் சுழற்றுவதுபோல் சுழற்றி உதறினார். ஆகாசத்
185 தில் செல்வதற்கு வேண்டிய வேகத்தை வளர்க்கும் ஆர்ஜநேய ருடைய வால், ஸமுத்திரத்திலிருந்து கருடனூல் கொத்திக் கொண்டுபோகப்படும் பெரிய ஸர்ப்பத்தைப்போல் காணப்பட்டது.

அளவற்ற காந்தியையும் வீரியத்தையுமுடைய வாயுபுத்திரர் கோட்டை வாசல் தாழ்ப்பாளைப்போன்ற புஜங்களைப் பூமியில் பல
190 மாக ஊன்றி, இடுப்பைச் சுருக்கி, கால்களை மடக்கி, புஜங்களையும் சுழுத்தையும் வளைத்து, தேஜஸையும் ஸத்வத்தையும் வீரியத்தையும் விருத்தி செய்தார். வெகு தூரம் வரையில் தான் போகும் வழியை நிமிர்ந்து உற்றுப் பார்த்து, ஆகாசத்தை நோக்கிப் பிராண வாயுக்களை ஹிருதயத்தில் நிறுத்தினார். கால்களை உறுதியாக
195 ஊன்றி, காதுகளை மடக்கிக்கொண்டு, அந்த மஹாபலசாலியான வானர சிரேஷ்டன் ஆகாசத்தில் தாவும் ஸமயத்தில் வானர வீரர்களைப் பார்த்து, இவ்விதம் சொன்னார்.

“வாயு வேகமுள்ள ராமபாணம் தடையில்லாமல் எப்படிப் போகுமோ, அப்படி ராவணனூல் ஆளப்பட்ட லங்கைக்குப்
200 போவேன். அங்கே ஜானகியைக் காணாவிட்டால் அந்த வேகத்துடன் தேவலோகத்திற்குப் போவேன். அங்கேயும் அவளைக் காணாவிட்டால் கொஞ்சம்கூட சிரமமில்லாமல் ராக்ஷஸ ராஜனுன ராவணனைப் பிடித்துக் கட்டி இங்கே கொண்டு வருவேன். உத்தேச காரியத்தை எப்படியாவது முடித்துக்கொண்டு ஸீதையுடன் திரும்பி
205 வருவேன். அல்லது ராவணனுடைய லங்கையையும் வேருடன் பெயர்த்து இங்கே கொண்டு வருவேன்” என்று அவர்களுக்குத் தைரியம் சொல்லிக் கவலையில்லாமல் அதிவேகமாக ஆகாசத்தில் கிளம்பி, தன்னைப் பக்ஷிராஜனுன கருடனுக்கு ஸமமாக எண்ணினார். அப்பொழுது அந்த வேகத்தால் மலையிலுள்ள மரங்கள்
210 யாவும் இலைகளுடன் நான்கு புறங்களிலிருந்து மேலே கிளம்பின. மதம்கொண்ட நாரைகளுடன் மலர்ந்த புஷ்பங்களால் விளங்கும் அந்த மரங்களைத் தன் தொடையின் வேகத்தால் இழுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் போனார். நெடுந்தூரம் பிரயாணம்போகும் ஒருவனை அவனுடைய பிரியமான பந்துக்கள் சிறிதுதூரம் வரையில் சென்று வழி
215 விடுவதுபோல், அந்த மரங்கள் கொஞ்ச தூரம் அவரைத் தொடர்ந்தன. ஸேனைகள் அரசனைத் தொடர்வதுபோல் அவருடைய வேகத்தால் முறிக்கப்பட்ட ஆச்சா முதலிய மரங்கள் அவரைப் பின் தொடர்ந்தன. மஹா பர்வதம் போன்ற மாருதி புஷ்பங்களால்

விளங்கும் அந்த மரங்களால் சூழப்பட்டு ஆச்சரியமாகக் காணப் பட்டார். மஹேந்திரனைக் கண்டு பயந்து, மலைகள் கடலில் வீழ்ந்து 220 மறைந்ததுபோல், வைரமுள்ள மரங்கள் கடலில் வீழ்ந்து முழுகின. மஹாமேகம் போன்ற ஆஞ்ஜநேயர் பல வர்ணங்களுள்ள புஷ்பங்களாலும் குருத்துகளாலும் மொட்டுகளாலும் சூழப்பட்டு, மின் மிளிப் பூச்சிகள் மொய்த்த பெரிய மலையைப்போல் தோன்றினார். அவருடைய வேகத்தாலுண்டான சக்தி அடங்கி, அந்த மரங்கள் 225 புஷ்பங்களை உதிர்த்துக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தில் விழுவதைப் பார்த்தும்பொழுது, பிரயாணியை வழியனுப்பிவிட்டு, கண்ணீர் சொரிந்து கொண்டு திரும்பும் மித்திரர்களைப்போல் காணப்பட்டன. அவருடைய வேகத்தால் அந்த லேசான புஷ்பங்கள் நானு வர்ணங்களுடன் ஸமுத்திரத்தில் தூவப்பட்டு, நகூத்திரங்களால் நிறைந்த 230 ஆகாசத்தைப்போல் அந்தக் கடலை விளங்கச் செய்தன. நானு வர்ணங்களுள்ள அந்த புஷ்பங்களால் சூழப்பட்ட வாயு புத்திரன், மின்னற் கொடிகளுடன் ஆகாசத்தில் கிளம்பும் மேகத்தைப்போல் பிரகாசித்தார். அவர் போகும் வேகத்தால் நாற்புறங்களிலும் இறைக்கப்பட்ட புஷ்பங்களால் நிறைந்த ஸமுத்திரம் அழகான 235 நகூத்திரக் கூட்டங்கள் உதித்த ஆகாச வீதிபோல் காணப்பட்டது.

இரு கைகளையும் நீட்டிக்கொண்டு அவர் வாயுமார்க்கத்தில் போகும்பொழுது, மலைச் சிகரத்திலிருந்து கிளம்பும் ஐந்து தலை நாகங்களைப்போல் தோன்றினார். தாண்டும் வேகத்தால் வரவரக் குறையும் கடலைக் குடித்து, ஆகாசத்தை விழுங்கப் பார்ப்பவர்போல் 240 காணப்பட்டார். ஆகாசமார்க்கத்தில் போகும்போது அந்த வானரசிரேஷ்டனுடைய மஞ்சள் வர்ணமுள்ள வட்டமான இரண்டு கண்களும் மின்னலைப் போலும், மலைச்சிகரங்களில் கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பு ஜ்வாலைகளைப் போலும் ஒரே காலத்தில் சந்திரஸூரியர்கள் உதித்தது போலும் பிரகாசித்தன. அவருடைய சிவந்த 245 முகம், சிவந்த மூக்கின் காந்தியால், ஸந்தியா காலத்துச் சிவப்பால் பரவப்பட்ட ஸூரியமண்டலத்தைப் போல் விளங்கிற்று.

உயர்ந்து வளர்ந்த வால், அவர் ஆகாசத்தில் போகும்பொழுது மேலே இந்திரதவஜம் சூக்கிக் கட்டப்பட்டதுபோல் தோன்றிற்று. வெளுத்த பற்களையுடைய மாருதி, சக்கரம்போல் தன்னைச் 250 சுற்றிவளைந்த வாலால், மண்டலம்கூழ்ந்த ஸூரியனைப்போல் பிரகாசித்தார். வாலின் அடிப்பாகம் சிவந்து, பிளந்த மலையில் சிவந்த தாதுக்கள் விளங்குவதுபோல் தோன்றிற்று. அந்த வானரசிரேஷ்டன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டும்பொழுது விலாப்புறங்களிலிருந்து கிளம்பும் காற்று மேகம்போல் கர்ஜித்தது. ஆகாசத்தில் வடக்கே 255 வீழ்ந்து தெற்கு முகமாக வாலுடன் கூடின உல்கா என்ற எரி கொள்ளி வேகமாக விழுவதுபோல் ஆஞ்ஜநேயர் அப்பொழுது காணப்பட்டார். நீண்ட வேகத்தையுடைய அஞ்ஜநபுத்திரன் வடக்கிலிருந்து தெற்கே போகும் ஸூரியனைப் போலவும், இறுக்கி

- 260 கட்டப்பட்ட கச்சப்பட்டையால் நீண்ட மதயானையைப் போலவும் தோன்றினார். கப்பலில் அடிப்பாகம் ஜலத்தில் மூழ்கி மேல்பாகம் ஆகாசத்தில் காணப்பட்டுப் பாய்களில் காற்றுத் தாக்கி ஓடுவதுபோல் அவருடைய நிழல் ஸமுத்திரத்தில் அழுந்தித் தேகம் ஆகாசத்தில் தோன்றிற்று; ஸமுத்திரத்தில் போகுமிடமெல்
- 265 லாம் அவருடைய தொடை வேகத்தால் ஜலம் காக்கை வலிப்பு கொண்டதுபோல் சுழன்று க்தறி நுறையுடன் காணப்பட்டது. மார்பின் காற்று வேகத்தால் மலை போன்ற அலைகளை அடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு அந்த வானரசிரேஷ்டன் அதிவேகமாகக் கடலைத் தாண்டினார். மேகத்தின் மழைக் காற்றும் அவ
- 270 ருடைய வேகக்காற்றும் சேர்ந்து பயங்கரமாகச் சப்திக்கும் ஸமுத்திரத்தைக் கலக்கி நடுங்கச் செய்தது. மலைகளைப் போன்ற அலைகளை இழுத்துக்கொண்டு போகும் அந்த ராமதூதன், ஆகாசத்தையும் பூமியையும் பிரிப்பவரைப்போல் தாவினார். மேரு மந்திரம் முதலிய மஹாபர்வதங்களைப் போல் எழும்பும் அலைகளை ஒவ்வொன்றாக
- 275 எண்ணுகிறவரைப்போல் தாண்டிப் போனார். அவருடைய வேகத்தால் மேலே கிளப்பப்பட்ட கடல் ஆகாசத்தில் சரத்தகாலத்தில் விளங்கும் நீருண்ட மேகத்தைப்போல் காணப்பட்டது. மனிதர்கள் உடுக்கும் வஸ்திரங்களை அவிழ்த்தெறிந்தால் அவர்களுடைய தேகம் காணப்படுவதுபோல், ஸமுத்திரத்தில் வாழும் திமிங்கிலம், முதலை,
- 280 மீன், ஆமை முதலிய ஜந்துக்கள், தங்களை முடியிருந்த ஜலம் மேலே கிளம்பினதால் வெளியில் காணப்பட்டன. கடலில் வளிக்கும் மஹா ஸர்ப்பங்கள் ஆகாசத்தில் அதிவேகமாகப் போகும் அந்த வானரசிரேஷ்டனைப் பார்த்துக் கருடனென்றெண்ணிப் பயந்தன. பத்து யோஜனே அகலமும், முப்பது யோஜனே நீளமும் உள்ள அவ
- 285 ருடைய நிழல் அந்த ஸமுத்திர ஜலத்தில் அழகாக விளங்கிற்று. (காலையில் புறப்பட்டு ஸூரியாஸ்தமனத்திற்கு ஒரு முகூர்த்தத்திற்கு முந்தியே அக்கரைக்குப் போயிருக்க வேண்டும்.) அந்த நிழல் ஸமுத்திரத்தில் அவரைத் தொடர்ந்து சொல்லும்பொழுது வெளுத்த மேகக் கூட்டங்களைப்போல் காணப்பட்டது. (இது நடுப் பகலில்
- 290 தோன்றும்.) யாதொரு பற்றுமில்லாத வாயுமார்க்கத்தில் அந்த மஹாதேஜஸ்வி பெரிய சரீரத்துடன் போகும்பொழுது இறக்கைகளையுடைய மலை ஆகாசத்தில் பறப்பது போலிருந்தது. வேகத்தால் அவர் போகும் வழியிலுள்ள ஸமுத்திர ஜலம் பெரிய மலையைப் போல் சேர்க்கப்பட்டு நின்றது. பக்ஷிகள் பறக்கும் ஆகாசத்தில்
- 295 பக்ஷி ராஜனை போலும் வாயுபகவான் மேகக் கூட்டங்களை அடித்துக்கொண்டு போவது போலும் ஹனுமான் அதிவேகமாகப் போனார். அந்த மேகங்கள் வெளுப்பு, சிவப்பு, நீலம், மஞ்சள் முதலிய வர்ணங்களுடன் அதி விசித்திரமாக விளங்கின. மேகக்

ஸுஸுபே, ஸ மஹாதேஜா மஹாகாயோ மஹாகபி : |
வாயுமர்கே நிராலம்பே பக்ஷவாநிவ பர்வத : ||

—ஸுந். 1ஸ-77சு.
(பக்கம் 10 பக்கம்)

யாதேநாடு பற்றுமிவாத வாயுமர்க்குநிலம் அந்த மஹாதேஜுக்கி பெரி, சீர்த்துடன் போகும்பொழுது இறக்கைகளைபுடைய
மகி ஆகவந்தும் பறப்பது போலிருந்தது

கூட்டங்களுக்கு நடுவில் அடிக்கடி புருந்து வெளிப்படும்பொழுது அவர் சந்திரனைப்போல் தோன்றினார்.

300

இப்படி அதிகவேகமாய் அவர் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிச் செல்வதைக் கண்டு, தேவர்களும், தானவர்களும், கந்தர்வர்களும் புஷ்பமாரி பெய்தார்கள். ராமகாரியத்தின் பொருட்டுச் செல்லும் அந்த வானரசிரேஷ்டனை ஸூரியன் உஷ்ணமான கிரணங்களால் சிரமப்படுத்தவில்லை. வாயுபகவானும் அவர்மேல் குளிர்ச்சியாய் வீசி 305 சிரமத்தைப் போக்கினார். மஹரிஷிகள் ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் அந்த மஹாவீரிய சாலியைக் கொண்டாடினார்கள். அந்த வானரசிரேஷ்டன் சிரமமில்லாமல் மஹாவேகமாய் ஆகாசத்தில் செல்வதைக் கண்டு நாகர்களும், யக்ஷர்களும், திக்பாலர்களான பல ராக்ஷஸர்களும், விபுதர்களும், கருடர்களும் 310 அவரைப் புகழ்ந்தார்கள். அப்பொழுது ஸமுத்திர ராஜன் இக்ஷ்வாகு குலத்தை மரியாதை செய்ய விரும்பி, “இந்த வானரசிரேஷ்டனான ஹனுமானுக்கு நான் ஒத்தாசை செய்யாவிட்டால் லோகத்தில் எல்லோரும் என்னை நிந்திப்பார்கள். இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசனான ஸகர மஹாராஜனால் வளர்க்கப்பட்டேன். இவர் இக்ஷ்வாகு குலதலைக 315 ரான ராமனுடைய தூதன். இவர் சிரமப்படும்படி விடுவது எனக்கு அழகல்ல. ஆகையால் இவர் சற்று நேரம் இங்கே இளைப்பாறிப் பிறகு அதி சீக்கிரமாய் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டும்படி செய்ய வேண்டும்” என்று ஹிதமான யோசனை செய்து, ஸமுத்திர ஜலத்தில் தங்கச் சிகரங்களுடன் மறைந்திருக்கும் மைனாக பர்வதத்தைப் 320 பார்த்து, “தோழா! பாதாளத்திலுள்ள அஸுரர்கள் மேலே வராத படி இந்திரன் உன்னைக் கோட்டை வாசல் தாழ்ப்பாளைப் போல் இங்கே வைத்திருக்கிறானல்லவா? அந்த மஹா பலசாலிகள் மேலே வர யத்தினம் செய்கையில் அவர்களை விடாமல் பாதாளத் துவாரத்தை மறைத்துக்கொண்டு நிற்கிறாயல்லவா? மேலும் கீழும் 325 நான்கு பக்கங்களிலும் வளரும் சக்தி உனக்குண்டு. ஆகையால் உன்னை ஏவினேன். பர்வதராஜனே! சீக்கிரம் எழுந்திரு. வானரசிரேஷ்டரான ஹனுமான் ராமகாரியத்தின் பொருட்டு ஆகாச மார்க்கமாய் உனக்கு நேராக வருகிறார். இக்ஷ்வாகு குலத்திற்குப் பணிவிடை செய்ய ஆசைகொண்ட நான் இவருக்கு என்னால் கூடிய 330 ஒத்தாசை செய்யவேண்டியது. அந்த அரசர்களை நான் பூஜிக்க வேண்டியதல்லவா? அதே காரணத்தால்தான் நீயும் அவர்களை விசேஷமாய்ப் பூஜிக்கவேண்டியது. அவர்களால் வெட்டப்பட்ட இந்த ஸமுத்திரத்தில் ஒளிந்துகொண்டு உன் பிராணனைக் காப்பாற்றி வருகிறாயல்லவா? மேலும் உன்னை இங்கே கொண்டுவந்து 335 சேர்த்த வாயுவின் புத்திரனான இந்த ஆஞ்ஜநேயருக்கு ஸஹாயம் செய்வது உன் கடமையல்லவா? ஆகையால் இவருக்குத் தகுந்த உபகாரம் செய். நாம் உத்தேசித்த காரியம் காலதாமதமாகக் கூடாது. செய்யவேண்டிய காரியத்தைத் தகுந்த காலத்தில் செய்யா

- 340 விட்டால் ஸாதுக்கள் கோபிப்பார்கள். ஆகையால் மேலே வா ; ஆஞ்ஜநேயர் உன்னிடத்தில் இளைப்பாறட்டும்; இவர் நமக்கு உத்தமமான அதிதி; பூஜிக்கத் தகுந்தவர்; வானரசிரேஷ்டர். தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு ஸுவர்ண சிகரங்களுடன் பிரகாசிக்கும் பர்வதராஜ! இவர் உன்னிடத்தில் கொஞ்சம் சிரம பரிஹாரம்.
- 345 செய்துகொண்டு பிறகு அதி சீக்கிரமாய் அக்கரை சேர்வார். ஹனுமானுக்கு ஸீதையிடத்திலுள்ள தயையையும், ஸீதை நாயகனைப் பிரிந்து லங்கையில் துக்கிப்பதையும், ஆஞ்ஜநேயருடைய சிரமத்தையும் யோசித்து நான் சொன்னபடி செய்” என்றார்.
- இதைக் கேட்டு அந்தப் பர்வதராஜனும் மரம், செடி, கொடி.
- 350 களுடன் பிரகாசமான கிரணங்களுடன் ஸூரியன் மேகங்களின் நடுவிலிருந்து புறப்படுவதுபோல் அதிவேகமாகக் கிளம்பினான். ஸமுத்திர ஜலத்தால் சூழப்பட்ட அந்த மலை, உரகர், கின்னரர் முதலிய கணங்களால் நிறைந்த தன் தங்கச் சிகரங்களைச் சீக்கிரத்தில் வெளியில் காட்ட, நிர்மலமான ஆகாசத்தில் ஸூரியன்
- 355 உதிப்பதுபோல், அவை மேக மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு மேலே கிளம்பின. ஸ்வபாலமாகவே அதிக காந்தியுள்ள அந்தத் தங்கக் கொடிமுடிகளால் மைநாகமலை பல ஸூரியர்களுடன் பிரகாசிப்பது போல் தோன்றிற்று. இப்படித் தனக்கு எதிரில் தடையில்லாமல் எழுந்த அந்த மலையைப் பார்த்து மாருதி, “இது நமக்கு
- 360 நேர்ந்த முதலாவது தடை” என்று நினைத்தார். அதிவேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்த வாயுபுத்திரன், அளவில்லாமல் வர வர வளரும் அந்த மலையை, வாயுபகவான் மேகங்ளைச் சிதறவடிப்பது போல், தன் மார்பால் விளையாட்டாக அடித்துத் தள்ளினார். அதைக் கண்டு மைநாகம் அவருடைய வேகத்தையும் சக்தியையும் அறிந்து
- 365 ஆச்சரியப்பட்டு ஸந்தோஷித்தான். பிறகு மனுஷ்ய ரூபத்துடன் அவன் ஆகாசமார்க்கத்தில் நின்றுகொண்டு அந்த வழியாகச் செல்லும் வானர வீரனைப் பார்த்து, மிகுந்த பிரீதியுடன், வானரசிரேஷ்ட! ஒருவரும் செய்யத் துணியாத காரியத்தை செய்யப் புகுந்திருக்கிறீர். என் சிகரங்களில் சற்று நேரம் இளைப்பாறும். ராம
- 370 னுடைய முன்னோர்கள் இந்த ஸமுத்திரத்தை வெட்டினார்கள். ராமகாரியத்திற்காகச் செல்லும் உமக்கு ஸமுத்திர ராஜன் பூஜை செய்கிறார். உபகாரம் செய்தவனுக்கு பதில் உபகாரம் செய்வது புராதனமான தர்மம். அப்படி செய்ய விரும்பும் நாங்கள் உமக்குக் கொடுக்கும் அதிதி பூஜையை நீர் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.
- 375 “இந்த வானர சிரேஷ்டர் நூறு யோஜனை தூரம் தாண்ட உத்தேசித்துப் புறப்பட்டு வருகிறார். உன் தாழ்வரைகளில் சற்று இளைப்பாறிப் பிறகு அக்கரைக்குப் போவார்” என்று ஸமுத்திர ராஜன் என்னை விசேஷ மரியாதையுடன் உம்மிடத்தில் அனுப்பியிருக்கிறார். ஆகையால் சற்று நில்லும். என்னிடத்தில் இளைப்பாறிப் போம்.
- 380 என்னிடத்திலுள்ள கந்தமூலங்கள் அதிக ருசியாயும் மணத்துடனும்

இருக்கின்றன. அவைகளை அங்கீகரித்து சிரமம் தீர்த்துக்கொண்டு பிறகு செல்வீர். நம்மிருவார்க்கும் வேறு விதமான ஸம்பந்தமும் உண்டு. அது மூன்று லோகங்களிலும் பிரஸித்தி பெற்றுப் பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. அதிவேகமாகத் தாண்டிப்போகும் வானரர்களுக்குள் உம்மை முதல்வராக மதித் 385 திருக்கிறேன். சாதாரணமான அதிதியையும் விவேகி பூஜிக்க வேண்டும். உம்மைப்போன்ற மஹானை, தர்மரஹஸ்யத்தை அறிந்தவன் விசேஷமாகப் பூஜிக்க வேண்டியதென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? நீர் தேவ சிரேஷ்டனான வாயு பகவானுடைய புத்திரர்; வேகத்தில் அவரைப் போன்றவர். உம்மைப் பூஜித்தால் 390 அவரைப் பூஜித்ததாகும் என்பதைத் தர்மம் தெரிந்த உமக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆகையால் நான் உம்மை பூஜிக்கவேண்டும். வேறொரு காரணமும் உண்டு.

“முன்பு கிருதயுகத்தில் மலைகளுக்கு இறக்கைகளுண்டு. அவை வாயுவேக கருட வேகத்துடன் ஸகல திக்குகளிலும் அதிவேகமாகப் 395 பறந்துபோகும். அதைக் கண்ட தேவ கணங்களும், ரிஷிகளும், ஸகல பூதங்களும் எங்கே இவை மேலே விழுந்து நம்மை நாசம் செய்யுமோ என்று பயந்தார்கள். அப்பொழுது தேவேந்திரன் அவைகளிடத்தில் கோபங்கொண்டு வஜ்ராயுதத்தால் அவைகளின் இறக்கைகளைத் துண்டு துண்டாய் வெட்டினான். பயங்கரமான 400 வஜ்ராயுதத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு கோபாவேசத்துடன் அவன் என்னிடம் வரும்பொழுது, மஹாத்மாவான வாயு பகவான் என்னை இந்த ஸமுத்திரத்தில் அடித்துக்கொண்டு வந்து தள்ளினார். என் இறக்கைகளுக்கு யாதொரு அபாயமுமின்றி என்னைக் காப்பாற்றினார். அவரை நான் பூஜிக்கவேண்டியதல்லவா? ஆகையால் உம்மையும் 405 பூஜிக்க விரும்புகிறேன். நமக்கு இவ்விதமான ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்படி விசேஷ உபகாரம் பெற்ற நானும், ஸமுத்திர ராஜனும் செய்யும் உபசாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு எங்களை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டும். சற்று இளைப்பாறும்; நாங்கள் செய்யும் உபசாரத்தையும் அதிபூஜையையும் பெற்றுக்கொள்ளும். எங்களுக்கு 410 உம்மிடத்திலுள்ள பிரீதியைக் கௌரவியும். உம்மைப் பார்த்ததால் எங்களுக்கு அளவற்ற ஆனந்தமுண்டாகியிருக்கிறது” என்றார்.

அதைக் கேட்டு மாருதி, “பர்வதராஜனே! நீர் இப்படிச் சொல்லவாலேயே நான் மிகுந்த பிரீதியடைந்தேன். உம்மைத் தரிசித்ததே எனக்குப் போதும். நீர் எனக்குச் செய்யும் அதிதி பூஜை இதுவே. 415 உம் இஷ்டப்படி நான் இங்கே தங்கவில்லை என்று கோபிக்கக் கூடாது. நான் உத்தேசித்த காரியத்தைச் செய்ய வேண்டிய காலம் என்னைச் சீக்கிரப்படுத்துகிறது, இங்கே தங்கினால் இன்று புகலுக்குள் லங்கைக்குப் போக முடியாது. மேலும் வழியில் எவ்விடத்திலும் தயங்காமல் போக வேண்டுமென்று வானரர்களிடத்தில் பிரதிக்கை 420 செய்திருக்கிறேன்” என்று கையால் அந்த மலையைத் தொட்டு,

- அவரால் செய்யப்பட்ட அதிதி பூஜையை அங்கீகரித்து, மனம் மகிழ்ந்து, புன்சிரிப்புடன் ஆகாசமார்க்கமாகச் சென்றார். ஸமுத்திர ராஜனும் மைநாகமும் மிகுந்த பிரீதியுடன் அவரைப் பார்த்து ஆசீர்
 425 வதித்தார்கள். பிறகு ஆஞ்ஜநேயர் அவர்களைவிட்டு வெகுதூரம் உயரக் கிளம்பி, தன் பிதாவான வாயு பகவான் ஸஞ்சரிக்கும் மார்க்கத்தில் வந்தார். அங்கிருந்து மேலே போய்ப் பர்வதராஜனை ஒரு தடவை பிரீதியுடன் பார்த்து, நிர்மலமான ஆகாச மார்க்கத்தில் சென்றார். ஆஞ்ஜநேயர் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிப்போவது அவரு
 430 டைய அபூர்வச் செயல்களில் முதலாவது; மைநாக பர்வதத்தை ஜயித்தது இரண்டாவது; இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தேவர்களும், ஸித்தர்களும், மஹரிஷிகளும் மகிழ்ந்து மாருதியைக் கொண்டாடினார்கள். தேவராஜன் மைநாகனிடத்தில் அளவற்ற ஸந்தோஷ மடைந்து, “தங்கக் கொடிமுடிகளுடன் விளங்கும் பர்வதசிரேஷ்டா!
 435 இன்று நீ செய்த காரியம் அதிக ஆனந்தத்தை எனக்கு உண்டுபண்ணுகிறது. இன்று முதல் உனக்கு யாதொரு பயமுமில்லை; உன்னிஷ்டப் படி ஸுகமாக இரு. விஸ்தாரமான ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி ஆகாசமார்க்கமாகப் போகும்பொழுது ஹனுமான் கீழே விழுவாரோ என்று பயந்தோம். ஆனால், அந்த மஹாவீரன் சற்றும் பயமில்
 440 லாமல் அலக்ஷ்யமாகப் போகிறான். நீ அவனுக்கு நல்ல உதவி செய்தாய், ராமதூதனான ஹனுமானுக்கு நீ செய்த உபசாரம் எனக்கு எல்லையற்ற ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கிறது” என்றான். தன்னிடத்தில் ஸந்தோஷித்ததைப் பார்த்து மைநாகனுக்கு விசேஷ மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. பிறகு இந்திரனிடத்தில் மேலான வரங்களைப் பெற்று
 445 ஸுகமாக வளித்தான். ஹனுமான் அங்கிருந்து ஒரு முகூர்த்தத்தில் அப்புறம் சென்றார்.

- அப்பொழுது தேவ, கந்தர்வ, ஸித்த, மஹரிஷி கணங்கள் ஸுமிரியனைப்போல் விளங்குபவளும் நாகங்களுக்குத் தாயுமான ஸுரஸையைப் பார்த்து, “இந்த வானர வீரன் வாயுபுத்திரர், மஹாகாந்தியை
 450 உடையவர். இந்த ஹனுமான் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி ஆகாசவீதியில் போகிறார். நீ சற்று நேரம் இவருக்கு இடையூறாக இரு. கோரைப் பற்களாலும் நெருப்புப் பொறிகளைப் போன்ற கண்களாலும் ஆகாசம்போல் திறந்த வாயாலும், மலைபோன்ற சரீரத்தாலும் பயங்கரமான ராக்ஷஸ ரூபத்துடன் இவருக்கெதிரில் நில். இவருடைய
 455 பலத்தையும், பராக்கிரமத்தையும் மறுபடியும் பரீகிர்க வேண்டும். உன்னை உபாயத்தால் ஜயிக்கிறாரா? தைரியமற்று மயங்குகிறாரா?” என்றார்கள். இப்படித் தேவதைகளால் வேண்டப்பட்டு ஸுரஸை, ஸகல பிராணிகளும் கண்டு நடுங்கும் கோர ராக்ஷஸ ரூபத்துடன் கடலின் நடுவில் நின்று, அந்த வழியாக வரும் மாருதியை மறித்து,
 460 “தேவர்கள் எனக்கு ஆஹாரமாக இங்கே உன்னை அனுப்பியிருக்கிறார்கள், உன்னை விழுங்கப் போகிறேன்; என் ஞாயில் நுழை” என்றான். அதைக் கேட்டு அந்த மஹா தேஜஸ்வி கைகூப்பி வணக்க

சோதிபத்யாஸு தத்வக்ந்ரம் நிஷ்பத்ய ச மஹாஜலஃ |

அந்தரிக்ஷே ஸ்தித் 1 ஸ்ரீமாநிதீம் வசநமப்ரவீத் ||

ஹனுமன் மஹா புத்தியாலுனதாம்.....அவதூதைய வாயில் கட்டை வீரனாய் தன் சீர்தலநச் சுருக்குக்கொண்டு சோதிமுகப் புருந்து வெளிவீல் வந்து, ஜலாக்ஷுமி நிவசிக்க ஆகாரத்தில் நின்றான்.....சோன்கு.

— ஸுந்த. 1 ஸ-167 சு.
சீர்தலநச் சுருக்குக்கொண்டு
(பக்கம் 18 பார்க்க)

மாக, “ தசரத புத்திரனான ராமன் தம்பி லக்ஷ்மணனோடும் பார்வையு
ஜானகியோடும் தண்டகாரணயத்தில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும்
பொழுது, அவருக்கு விரோதியான ராவணனென்ற ராக்ஷஸராஜன், 465
அவர் வேறு வேலையாகப் போயிருக்கையில் அவருடைய பார்வையை
எடுத்துப் போனான். கிர்த்தி வாய்ந்த அந்த ஸீதையினிடத்தில்
என்னைத் தூதனை ராமன் அனுப்பியிருக்கிறார். அவருடைய ராஜ்
யத்தில் வளிக்கும் நீ அவருக்கு உதவி செய்ய வேண்டியதல்லவா ?
அல்லது ஸீதையைக் கண்டு அவருடைய வரலாற்றை ராமனுக்குத் 470
தெரிவித்த பிறகு உனக்கு ஆஹாரமாகிறேன். இது நான் செய்யும்
பிரதிக்கை ” என்றார்.

அப்பொழுது ஸுரஸை, “ என்னைத் தாண்டி ஒருவரும் செல்லக்
கூடாது. இது நான் பெற்ற வரம். என் வாயில் புகுந்து செல்வதைத்
தவிர வேறு வழியில்லை ” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், 475
அதை லக்ஷ்மன் செய்யாமல் ஆஞ்ஜநேயர் போய்க்கொண்டிருந்தார்.
ஸுரஸை அதைக் கண்டு, அவருடைய பலத்தை அறிய விரும்பி,
“ இன்று நீ என் வாயில் நுழைந்தே அப்புறம் போகவேண்டும்.
இப்படி பிரஹ்மா எனக்கு வரம் கொடுத்திருக்கிறார் ” என்று தன்
வாயை விஸ்தாரமாகத் திறந்து வாயுபுத்திரனுக்கெதிரில் நின்றான். 480
அப்பொழுது ஆஞ்ஜநேயர் கோபம்கொண்டு, “ என்னை விழுங்கும்
படி வாயை விஸ்தாரமாகத் திற ” என்று பத்து யோஜனை தூரம்
வளர்ந்தார் ; ஸுரஸை தன் வாயை இருபது யோஜனையளவு
திறந்தாள் ; பிறகு ஹனுமான் முப்பது யோஜனை உயரம் வளர்ந்
தார் ; ஸுரஸை நாற்பது யோஜனை தூரம் வாயைத் திறந்தாள் ; 485
பிறகு ஹனுமான் ஐம்பது யோஜனை தூரம் வளர்ந்தார் ; ஸுரஸை
அறுபது யோஜனை உயரம் வளர்ந்தாள் ; ஹனுமான் எழுபது
யோஜனை உயரம் வளர்ந்தார் ; ஸுரஸை எண்பது யோசனை
தூரம் வாயைத் திறந்தாள் ; ஹனுமான் பிறகு தொண்ணூறு
யோஜனை உயரம் வளர்ந்தார் ; அப்பொழுதும் ஸுரஸை நூறு 490
யோஜனை தூரம் வாயைத் திறந்தாள் ; ஹனுமான் மஹா புத்திமா
னானதால் மிகவும் விஸ்தாரமான ஸுரஸையின் வாயில் ஸைக்ஷ்ம
ரூபத்துடன் புகுந்து வெளியில் வர இதே ஸமயமென்று நிச்சயித்து,
நீண்ட நாக்குகளுடன் கோரமான நரகம் போன்ற அவருடைய
வாயில் கட்டை விரலளவு தன் சரீரத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு சீக்கிர 495
மாகப் புகுந்து வெளியில் வந்து, ஜயலக்ஷ்மி ஜ்வலிக்க ஆகாசத்தில்
நின்று, “ தக்ஷப் பிரஜாபதியின் புத்ரீ ! உன்னை நமஸ்கரிக்கிறேன்.
உன் வாயில் புகுந்து வெளிப்பட்டேன். உன் வரமும் நிஜமாயிற்று ;
ஸீதை இருக்குமிடத்திற்குப் போகிறேன் ” என்று சொன்னார்.

ராகுவின் வாயிலிருந்து வெளிப்பட்ட சந்திரனைப்போல் பிர 500
காசிக்கும் ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து ஸுரஸை தன் உண்மையான
ரூபத்துடன், “ குழந்தாய் ! உன் காரியம் கைகூட்டும், ஸுகமாய்
போய் வா. ராமனையும் ஸீதையையும் சேர்த்து வை ” என்று ஆசீர்

வதித்தாள். ஸகலப் பிராணிகளும் ஆஞ்ஜநேயருடைய மூன்றாவது
505 அப்புதமான செயலைக் கண்டு அவரைக் கொண்டாடின.

- பிறகு ஹனுமான் மற்ற எவராலும் தாண்டமுடியாத வருண
னுக்கு இருப்பிடமான ஸமுத்திரத்தைக் கடந்து ஆகாச மார்க்கத்
தில் கருடனைப்போல் அதிவேகமாகப் போனார். அங்கே நீருண்ட
மேகங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. பதகர்களும், வித்யாதரர்களும்
510 ஐராவதமென்ற திக்கஜமும் உலாவிக் கொண்டிருந்தார்கள். அது
பதகர்களுக்கும், உரகர்களுக்கும் வாஹனங்களான ஸிம்ஹம், யானை,
புலி முதலியவைகளாலும் நிர்மலமான விமானங்களாலும் அலங்
கரிக்கப்பட்டிருந்தது. வஜ்ராயுதம், இடி முதலியவைகளைப் போன்ற
அக்னிகளால் பிரகாசித்தது. புண்ணியகர்மங்களால் ஸ்வர்க்க
515 லோகத்தையடைந்த மஹான்களால் விளங்கிற்று. இவ்வுலகத்தில்
ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஹவிஸை தேவதைகளுக்குக் கொண்டு
போய்க் கொடுக்கும் சித்திரபானு என்ற அக்னிபகவான் ஸஞ்
சரிக்கும் வழி அதே. கிரஹங்கள், நக்ஷத்திரங்கள், சந்திரன் முதலிய
வைகளால் பிரகாசித்தது. மகரிஷிக் கூட்டங்களும், கந்தர்வர்களும்,
520 நாகர்களும், யக்ஷர்களும் கூடுமிடம் தனித்தனியாக வகுக்கப்
பட்டது; நிர்மலமானது; எங்கும் பரவியது. விசுவாவஸு முதலிய
கந்தர்வர்களுக்கு இருப்பிடம்; மற்றத் திசை யானைகள் விளையாடு
மிடம், சந்திர ஸூரியர்கள் செல்லும் வழி; புண்ணியஸ்தலம்;
இந்தப் பூலோகத்திற்கு மேல்மெத்தையைப் போன்றது; விஸ்தார
525 மானது; பிரஹ்மாவால் நியமிக்கப்பட்டது; வீரர்களாலும்
வித்யாதர கணங்களாலும் நிறைந்தது. யாதொரு பற்றுமில்லாமல்
இந்த வாயுமார்க்கத்தில் ஸகலப் பொருள்களையும் கவனித்துப்
பார்த்துக்கொண்டு கருடனைப்போலவும், இறக்கைகளுள்ள மலையைப்போலவும் வாயுபுத்திரன் போனார்.
- 530 அப்பொழுது அந்த வழியிலிருந்த ஸிம்ஹிகை என்ற ராக்ஷஸி
அவர் ஆகாசத்தில் போவதைக் கண்டு, நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கக்
கூடியவளானதால் தன் தேகத்தை வளரச் செய்து, இவ்வளவு
நாளாக ஆகாரமில்லாத எனக்கு இந்தப் பெரிய ஜந்து வலுவில்
வந்து கிடைக்கிறதென்று நினைத்து மாருதியின் நிழலைப் பிடித்
535 திழுத்தாள். அதைப் பார்த்து வாயுபுத்திரன், திடீரென்று யாரோ
என்னைத் தடுக்கிறார்கள்; என் பராக்கிரமம் குறைகிறது. ஸமுத்
திரத்தில் போகும் பெரும் கப்பலைப் பலமான எதிர்காற்றுத் தாக்கி
நிறுத்துவதுபோல் அசையமுடியவில்லை என்று மேலும் கீழும்
நான்கு புறங்களிலும் கவனித்துப் பார்த்தார். ஸமுத்திரத்திலிருந்து
540 ஒரு பெரிய ஜந்து எழுந்து நிற்பதைக் கண்டார். உடனே
“ஸூக்ரீவனால் சொல்லப்பட்ட அப்புதமான பிராணி அதோ; இந்த
விஸ்தாரமுள்ள ஜந்து மஹா வீரியமுள்ளது; நிழலைப் பிடித்
திழுக்கும் சக்தியுள்ளது; இதில் சந்தேகமில்லை” என்று நிச்சயித்து
மஹாபுத்திமானான மாருதி அவள் ஸிம்ஹிகை என்றறிந்து மழைக்

காலத்து மேகத்தைப்போல் தன் சரீரத்தை வளரச் செய்தார். 545 அதைப் பார்த்து அவள் தன் வாயைப் பாதாளத்தைப்போல் திறந்து மேகக்கூட்டங்களைப்போல் கர்ஜித்து ஆஞ்ஜநேயரை விழுங்க வாய் திறந்து ஓடிவந்தாள். அவர் அவளுடைய தேகப் பிரமாணத்தையும், பெரிய முகத்தையும் திறந்த வாயையும், உயிர் நிலையையும் உற்றுப்பார்த்து மஹா பலவானும் வஜ்ராயுதத்தைப் 550 போன்ற வலிமையுடையவருமானதால் தன் தேகத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு அவளுடைய வாயில் புகுந்தார். பர்வகாலத்தில் பூர்ண சந்திரனை ராகு விழுங்குவதுபோல் அவளுடைய வாயில் ஹனுமான் நுழைந்ததை ஸித்த சாரணர்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மனோ வேகத்தையுடைய மாருதி, அவ 555 னுடைய உயிர் நிலையைத் தன் கூரான நகங்களால் பிளந்துவிட்டு அவள் வாயை மூடுவதற்குள் அதி வேகமாக வெளிப்பட்டார். தன் பார்வையாலும் தைரியத்தாலும், சாதூரியத்தாலும் இப்படி அவளை வென்று மறுபடியும் முன்போல் தேகத்தை வளர்த்தார். அந்த ஸிம் ஹிகை ஹிருதயம் பிளந்து, கதறிக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தில் 560 விழுந்ததைப் பார்த்து, ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பூதங்கள், “மாருதே! பயங்கரமான காரியத்தைச் செய்தீர்; இந்த மஹா பலமுள்ள ஜந்துவை அலக்ஷ்யமாகக் கொன்றீர். நீர் உத்தேசித்த காரியத்தைக் கேஷமமாக முடித்து வாரும். உம்மைப்போல் நுட்பமான பார்வையும் தைரியமும் வஸ்துக்களின் உண்மையை அறியும் 565 புத்தியும் திறமையும் யாருக்குண்டோ அவனே தன் காரியங்களில் வருத்தப்படமாட்டான்” என்று கொண்டாடினார்கள். ஸுரஸையையும் ஸிம்ஹிகையையும் ஜயித்த சுபசகுனத்தால், தான் உத்தேசித்துப் போகும் காரியம் கைகூடுமென்று ஸந்தோஷமடைந்து, ஹனுமான் கருடனைப்போல் ஆகாசவீதியில் போனார். 570

அக்கரைக்கு ஸமீபத்தில் போய் நான்கு பக்கங்களிலும் பார்க்கையில் நூறுயோஜனை தூரத்தின் முடிவில் காடுகள் தோன்றின. ஆகாச மார்க்கத்தில் போய்க்கொண்டிருக்கையில் மரங்களடர்ந்து அழகான லங்கைத் தீவையும் மலய பர்வதத்தைச் சேர்ந்த காடுகளையும், கடலையும் அதன் கரையிலுள்ள சதுப்பு நிலங் 575 களையும், அங்கே வளரும் மரங்களையும், த்ரிகூட மலையிலிருந்து ஆறுகள் ஸமுத்திரத்தில் விழுமிடங்களையும் பார்த்தார். பிறகு பெரியமேகத்தைப்போல் ஆகாசத்தை மறைக்கும் தன் தேகத்தைப் பார்த்து, “நான் இப்படிப்போனால் என் பெரிய தேகத்தையும் வேகத்தையும் ராகுஸர்கள் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து என்னை 580 யாரென்று அறிய முயல்வார்கள்” என்று யோசித்து, மோஹம் தீர்ந்த ஆத்மஞானியைப்போல் தன் தேகத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு, முன் ரூபத்தை எடுத்தார். அப்போது மஹாவிஷ்ணு த்ரிவிக்ரமாவதாரமெடுத்து, பலிச்சக்கரவர்த்தியின் வீர்யத்தை அபகரித்து மறுபடியும் வாமன ரூபியாகி நின்றதுபோல் ஹனுமான் விளங் 585

கினர். அழகிய அநேக ரூபங்களை எடுக்கக்கூடிய ஆஞ்ஜநேயர் சத்துருக்களால் ஜயிக்கப்படாமல் நூறு யோஜனை தூரமுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, தன் பெரிய ரூபத்தையும் தான் செய்ய வேண்டிய காரியத்தையும் ஆலோசித்துத் தன் உண்மையான ரூபத்தை அடைந்தார். பெரிய மலைச்சிகரத்தைப் போன்ற அந்த மஹாத்மா, சிகரங்களால் சூழப்பட்டு, சிகரங்கள் காணப்படாமல் ஆகாயத்திலிருந்து தொங்கிக்கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றுவதும் அநேக அழகான விருக்ஷங்களால் விளங்குவதுமான ஸுவேல மலையின் சிகரத்தில் இறங்கினார்.

595 அக்கரை சேர்ந்து ஆகாச வீதியிலிருந்துகொண்டு ஆஞ்ஜநேயர் திரிகூடபர்வத சிகரத்தில் அமைக்கப்பட்ட லங்கையைக் கண்டு, அதுவரையில் தரித்த ரூபத்தை மாற்றி அந்த மலையில் இறங்கி, அதில் வளிக்கும் மிருகங்களையும் பक्षிகளையும் பயமுறச் செய்தார். தானவர்களாலும், பன்னகர்களாலும் நிறைந்து பெரும் அலைகளை யுடைய ஸமுத்திரத்தைத் தன் பலத்தால் தாண்டி அக்கரையில் இறங்கி, அமராவதியைப்போல் விளங்கும் லங்கையைக் கண்டார்.

ஸ ஸாக்ரம் தாநவ பந்நகாயுதம்

புலேந விக்ரம்ய மஹோர்மி மாஸிநம் |

நிபத்ய திரே ச மஹோததேஸ் ததா

ததீர்ஸ லங்கா மமராவதீமவ ||

(210)

ஸர்க்கம் 2

லங்கையின் வளப்பம்

ஸ ஸாக்ர மநாத்ருஷ்யமதிக்ரம்ய மஹாபல: |

திரிகூடஸ்ய தடே லங்காம் ஸ்திதாம் ஸ்வஸ்தோ² ததீர்ஸ ஹ || (1)

5 மஹா பலசாலியான வாயுபுத்திரன் ஒருவராலும் தாண்ட முடியாத ஸமுத்திரத்தைக் கடந்து, சிறிதும் சிரமமடையாமல், திரிகூட பர்வத சிகரத்தில் கட்டப்பட்ட லங்காபுரியைக் கவனித்துப் பார்த்தார். பிறகு அங்குள்ள மரங்களிலிருந்து விழுந்த புஷ்பங்களால் தூவப்பட்டு, அந்த மஹா வீரன் புஷ்பத்தால் செய்யப்பட்ட வானர விக்किரஹத்தைப்போல் விளங்கினார்.

10 ஒப்பில்லாத பராக்கிரமத்தையுடைய அந்த தேஜஸ்வி, நூறு யோஜனை தூரம் அதிவேகமாய்த் தாண்டியும், பெருமூச்சு விடவும் இல்லை; கொஞ்சமாவது களைக்கவுமில்லை. “இதைப்போல் அநேக தூரமுள்ள இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவது எனக்கு ஒரு பொருட்டா?” என்று நினைத்துக்கொண்டு, வீரியத்திலும் தாண்டுவதிலும் ஒப்பில்லாத ஹனுமான், கடலைத் தாண்டின

பிறகு, வேகமாய் லங்கையை நோக்கிச் சென்றார் பசுமையாய்ச்
செழித்து வளரும் இளம் புல் தரைகளையும், பரிமளமுள்ள அநேக
மரங்களுடன் பெரும் பாறைகள் நிறைந்த காடுகளையும் பார்த்துக்
கொண்டு அவைகளுக்கு நடுவே சென்றார். பலவித விருகங்களால்
மறைந்த மலைகளையும், புஷ்பங்களால் விளங்கும் வன வரிசை
களையும் தாண்டிப் போனார். அந்த மலையில் நின்றுகொண்டே
வனங்களையும் சிறு காடுகளையும் திரிகூடத்தின்மேல் கட்டப்பட்ட
லங்காபுரியையும் பார்த்தார். மலர்ந்த புஷ்பங்கள் நிறைந்த சிவதை,
கோங்கு, மலை மல்லிகை, தாழை முதலிய மரங்களையும், புஷ்பங்
களாலும், அரும்புகளாலும் மறைக்கப்பட்ட கடம்பு, ஏழிலைப்
பாலை, மலையத்தி, அலரி முதலிய மரங்களையும், சில விருகங்கள்
இனிமையாய்ப் பாடும் பசுளிகளால் நிறைந்து காற்றால் ஆட்டப்
படும் நுனிகளுடன் விளங்குவதையும், அன்னம், நீர்க்காக்கை
முதலிய நீர்ப்பறவைகளாலும், வெண்தாமரை, செங்கமலம், கரு
நெய்தல் முதலிய மலர்களாலும் பிரகாசிக்கும் நீரோடைகளையும்,
ஸாதாரண ஜனங்கள் விளையாடும் ஸ்தலங்களையும் ஜலக்ரீடை
செய்யும் மடுக்களையும், எந்தக் காலத்திலும் புஷ்பங்களாலும், பழங்
களாலும் விளங்கும் விருகங்களுள்ள அரசர்கள் விளையாடும்
தோட்டங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே சென்று; லங்கா நகரத்
தருகில் வந்தார்.

அது ராவணனுடைய ராஜதானி; தாமரை, கருநெய்தல்
முதலிய புஷ்பங்கள் நிறைந்த அகழ்களால் சூழப்பட்டது; ஸீதையை
எடுத்துக்கொண்டுபோய் வைத்திருப்பதால் ராவணன் முன்னேவிட
அதிக ஜாக்கிரதையாய் அதைக் காப்பாற்றி வந்தான். பயங்கரமான
வில்லுகளைத் தரித்த ராகுஸர்கள் எப்பொழுதும் நான்கு திக்கு
களிலும் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தங்கமயமான
உயர்ந்த மதிற் சுவர்களால் சூழப்பட்ட விஸ்தாரமான நகரம் அது;
அதிலுள்ள வீடுகள் நவக்கிரகங்கள் போலும், சரத் காலத்து மேகங்
கள் போலும் விளங்கி உயர்ந்தும், நற்சாந்து பூசப்பட்டு வெண்மை
யாயும் இருந்தன. கோட்டைச் சுவர்களின்மேல் அங்கங்கே யுத்தம்
செய்வதற்காக அநேக ஸ்தானங்கள் அமைக்கப் பட்டிருந்தன.
கொடி செடிகள் எழுதப்பட்ட அநேக வஸ்திரங்கள் சில இடங்
களில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன; சில இடங்களில் மீன்,
மகரம் முதலிய ஜந்துக்களைப்போல் அமைக்கப்பட்ட கொடிகள்
நாட்டப்பட்டிருந்தன. விசித்திரமான கொடிகள் வரிசையாக
எழுதப்பட்ட தங்கமயமான தோரணங்கள் கண்ணைப் பறித்தன.
தேவலோகத்தில் விளங்கும் அமராவதியோ என்று பிரமிக்கும்படி
இருந்தது. பர்வத சிகரத்தில் கட்டப்பட்டு வெண்மையான வீடு
களுடன் விளங்கும் லங்கையைப் பார்க்கையில் ஆஞ்சநேயருக்கு
அது ஆகாசத்தில் பறந்து செல்லும் நகரம்போல் தோன்றிற்று;
அதை அமைத்தவன் விசுவகர்மா; அதில் அரசு செலுத்துகிறவனோ

- 55 ராவணேசுவரன். லங்கை என்ற பெண்ணிற்குக் கோட்டைச் சுவர்களைத் தாங்கும் கட்டடங்களே இடை; சுத்த ஜலத்தால் நிறைந்த அகழ்களே புது வஸ்திரம்; மதில்களில் வைத்திருக்கும் பீரங்கி, குலம் முதலிய ஆயுதங்களே தலையிர்; மதில்களில் கட்டப் பட்ட யுத்த ஸ்தானங்களே காதில் அணியும் ஆபரணங்கள்; அந்
- 60 நகரம் விசுவகர்மாவால் அமைக்கப்பட்டது. ஆனால் பார்க்கையில் மனத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டதோ என்று எண்ணும்படி இருந்தது.

- பிறகு ஹனுமான் வடக்கு வாசலுக்கருகில் சென்று அந்தப் பட்டணத்தை உற்றுப் பார்த்தார். அது கைலாஸ சிகரத்தைப்போல்
- 65 வெண்மையாய் ஆகாசத்தை அளவியிருந்தது. உயர்ந்த வீடுகளைப் பார்க்கையில் ஆகாசத்தில் பறந்து போவதுபோல் காணப்பட்டது. போகவதீ என்ற நகரம் நாகர்களால் காக்கப்படுவதுபோலும், மலைக்குகை ஸர்ப்பங்களால் ரக்ஷிக்கப்படுவதுபோலும், கணக்கில்லாத ராக்ஷஸர்கள் கோரைப்பற்களுடன் பயங்கரமானரூபம்தரித்து,
- 70 ஆயுதபாணிகளாய் எப்பொழுதும் அதைப் பாதுகாத்து வந்தார்கள்; பூர்வத்தில் குபேரனுடைய ராஜதானியான அந்த நகரம் அழகாகக் கட்டப்பட்டு, இப்படிப்பட்டதென்று மனத்தாலும் நினைக்கமுடியாததாக இருந்தது. அதற்கு ஏற்பட்ட அரண்களோ வெகு ஆச்சரியமானவை; மேலும் ஒருவராலும் தாண்டமுடியாத
- 75 ஸமுத்திரம் அதை நான்கு புறங்களிலும் பாதுகாக்கின்றது; அதை ஆளும் அரசனோ பெயரைக் கேட்டவுடனே எல்லோரும் நடுங்கும் படியான ராவணேசுவரன். இதை எல்லாம் யோசித்து ஹனுமான், “வானர ஸையங்கள் இங்கே வருவது அரிது. அப்படி வந்தாலும் பிரயோஜனப்படாது. தேவதைகள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் இந்த
- 80 லங்கையை முற்றுகையிட்டுப் பிடிப்பது அஸாத்தியம். சத்துருக்கள் ஜயிப்பதற்கரிய அரண்களையுடையதாய், பிரதாப லங்கேசுவரனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட இந்த நகரத்திற்கு ஒருவேளை ராகவன் எப்படியாவது வந்தாலும் அவரால் என்ன செய்ய முடியும்? அஸூர ஸ்வபாவ முள்ள இந்த ராக்ஷஸர்களை ஸாமமென்ற உபாயத்தால் வசப்படுத்த
- 85 முடியாது; அளவற்ற ஐசுவரியத்தையுடையவர்களை திரவியத்தைக் கொடுத்து வசப்படுத்த முடியுமோ? பலபராக்கிரமங்களால் இறுமாப்புக் கொண்டிருப்பவர்களுக்குள் கலஹம் செய்து அவர்களைக் கெடுக்க முடியாதே. புத்தியிலும் பராக்கிரமத்திலும் சிரேஷ்டர்களானதால் யுத்தத்தில்தோல்வியடையார்கள். அங்கதன்,
- 90 நீலன், ஸுகர்வன், நான் இவர்களைத் தவிர மற்ற வானரர்கள் இங்கே வரமுடியாது. இருக்கட்டும்; ஜானகி உயிரோடிருக்கிறாளா இல்லையா என்று தெரிந்துகொள்வோம். பிழைத்திருந்தால் அப்போது இதைப்பற்றி யோசித்துக்கொள்ளலாம்” என்று, ஒரு முகூர்த்தகாலம் அந்த மலைச்சிகரத்தில் உட்கார்ந்து ராமனுடைய

சேஷமத்தில் கவலைகொண்டவராய் ஸீதையைக் காணும் உபாயத்தை 95 ஆலோசித்தார்.

“ எப்பொழுது லங்கைக்குள் பிரவேசிக்கலாம்? எந்த ரூபத்தை எடுக்கலாம்? இந்த ரூபத்துடன் பிரவேசிப்பதில் பிரயோஜனமில்லை. பலசாலிகளான ராக்ஷஸர்கள் எங்கும் காவலிருக்கிறார்கள்; வெகு குரூரர்கள்; உக்கிரமான தேஜஸ் உடையவர்கள்; மஹா வீரர்கள். 100 இவர்களை ஏமாற்றிப் பிறகு ஸீதையைத் தேட வேண்டும். நான் எடுக்கும் ரூபத்தைப் பிறர் ஸுலபமாய்க் கண்டு பிடிக்கக்கூடாது. ஆனால், நான் செய்யவேண்டிய காரியத்திற்கு அது அனுகூலமாக இருக்க வேண்டும். பெரிய ரூபத்தை எடுத்தால் ராக்ஷஸர்கள் கண்டு பிடிப்பார்கள். கண்ணிற்குத் தெரியாத ரூபத்தை எடுத்தால் லங்கை 105 முழுவதையும் தேட முடியாது. ராத்திரியில் உள்ளே சென்றால் நான் உத்தேசித்த பெரிய காரியத்தை முடிக்கலாம் ” என்று, தேவர்களும் நெருங்க முடியாத அந்த நகரத்தைப் பார்த்து, ஸீதையைத் தேடும் வழியை அடிக்கடி ஆலோசித்தார்.

“ தூராத்மாவான ராவணனுடைய கண்ணில் படாமல் எப்படி 110 ஜானகியைப் பார்க்க முடியும்? ஸகலமும் அறிந்த ராமனுடைய காரியம் கெடாமலிருப்பதற்கு வழி என்ன? ஒருவரும் இல்லாமல் தனியாக இருக்கையில் ஸீதையைப் பார்க்கும் உபாயம் என்ன? ஹிதமாய் முடியப்போகிற காரியங்களும் விவேகமில்லாத தூத னிடத்தில் அகப்பட்டால், தேச காலத்திற்குத் தகுந்த பிரயத்தனம் 115 செய்யப்படாமல், ஸூரியனைக் கண்ட இருள்போல் நாசமடை கின்றன. இது மாத்திரமா? அரசன் மந்திரிகளுடன் காரியா காரியங் களையும் ஸாதன விரோதிகளையும் தீர்க்காலோசனை செய்துமுடித்துப் பிறகு பகுத்தறிவில்லாத தூதனிடத்தில் ஒப்புவித்தால், அவனுக்குப் புத்திக் குறைவும் அபகீர்த்தியும் நேருமை தவிர, காரியம் கை 120 கூடாது. தூதர்கள் தங்களை மஹா புத்திமாண்களென்று நினைத்துக் கொண்டு தங்களை நம்பிவிட்ட காரியங்களைக் கெடுத்து விடுகிறார்கள். ராம காரியம் கெடக்கூடாது; இப்பொழுதே பகலில் லங்கையில் போகலாமா? ராத்திரியில் போவது நலமா? இந்தப் பெரிய ரூபத் துடன் செல்லலாமா? சிறிய ரூபத்தை எடுப்பது நலமா? நான் 125 புத்திவீனனென்று பெயர் வாங்கக்கூடாது. நான் ஸமுத்திரத் தைத் தாண்டி வந்தது வீணைக்கூடாது. ராக்ஷஸ ராஜானை ராவ ணனை நாசம் செய்ய வேண்டுமென்பது எல்லாமறிந்த ராமனுடைய கருத்து; நான் தேடும்போது ராக்ஷஸர்கள் என்னைக் கண்டு விட்டால் அந்தக் காரியம் கெட்டுவிடும். ராக்ஷஸ ரூபத்தைத் 130 தரித்துக்கொண்டிருந்தாலும் இங்கிருக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்குத் தெரியாமல் ஒரு நிமிஷமாவது இருக்க முடியாது. மற்ற ரூபங்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? ஆகையால் இந்தப் பெரிய ரூபத் துடன் லங்கையில் செல்வது தவறு. வாயு பகவானும் இவர்களுக்குத்

- 135 தெரியாமல் இங்கே ஸஞ்சரிக்கமுடியாதென்று எண்ணுகிறேன், பலவான்களான ராக்ஷஸர்களுக்குத் தெரியாததும் உண்டோ? இந்த ரூபத்துடன் இங்கே நான் தங்கியிருந்தால் நிச்சயமாகக் கொல்லப் படுவேன்; அப்பொழுது என் பிரபுவின் காரியமும் கெடும். அவருடைய உத்தேசம் கைகூடும் பொருட்டு ராத்திரி காலத்தில் என்
- 140 ஸ்வய ரூபத்தை மிகவும் சுருக்கிக்கொண்டு லங்கைக்குள் செல்ல வேண்டும். அதுவரையில் எங்கேயாவது மலைக்குகையில் ஒளிந்திருப்பேன். அஸ்தமித்த பிறகு பிறர் நெருங்க முடியாத இந்த ராவணனுடைய ராஜதானியில் புகுந்து ஸகல வீடுகளிலும் தேடி ஸீதையைக் கண்டு பிடிக்கிறேன்'' என்று நிச்சயித்து அந்த வானர வீரன்,
- 145 ஸீதையைக் காண ஆவல்கொண்டு ஸூரியாஸ்தமனத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

- ஸூரியன் அஸ்தமித்து ராத்திரியானவுடன், மாருதி தன் தேகத்தைப் பூனையளவிற்குச் சுருக்கிக் கொண்டார். அது பார்ப்பதற்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. பிறகு இரவின் துடிக்கத்தில் ஹனுமான்
- 150 அங்கிருந்து கிளம்பி, அழகாய் அமைக்கப்பட்ட வீதிகளுள்ள அந்த லங்கையில் வேகமாய்ப் புகுந்தார். அது வெள்ளி, தங்கம் இவைகளால் செய்யப்பட்ட தூண்களாலும், தங்கமயமான ஜன்னல்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அரண்மனைக் கூட்டங்களால் கந்தர்வ நகரம்போல் தோன்றிற்று; (நானு ரத்னங்களிழைத்த கோபுரங்
- 155 களாலும், அரண்மனைகளாலும் விளங்கும் நகரத்தைப்போல் ஆகாசத்தில் காணப்படும் மேகக்கூட்டம் கந்தர்வ நகரம் எனப்படும். அது தோன்றினால் யானை, குதிரை, மனிதர்கள் கணக்கில்லாமல் மடிந்து, பூமி அவர்களின் ரத்தத்தைக் குடிக்குமென்று சாஸ்திரம்). ஏழெட்டு உப்பரிகைகளுள்ள வீடுகள் ஸ்படிகக் கற்களால் அமைக்கப்பட்டு, தங்கவேலை செய்யப்பட்ட தரைகளுடனும் வைடூரியம் முதலிய ரத்தினங்களும், முத்துக்களும் கலந்த மாலைகளுடனும் பிரகாசித்தன. எங்கே பார்த்தாலும் ராக்ஷஸர்களின் வீட்டு வாசல்கள் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு லங்கையை ஜ்வலிக்கச் செய்தன. ஸீதையைக் கண்டு பிடிக்க ஆவல் கொண்ட மாருதி, மனத்தாலும்
- 160 நினைக்க முடியாததாய், ஆச்சரியகரமாய் விளங்கும் அந்த நகரத்தைக் கண்டு, அதில் பிரவேசிப்பதிலுள்ள கஷ்டத்தால் துக்கத்தையும், அதன் அழகைப் பார்த்து ஆச்சரியத்தையும் அடைந்தார். ஆகாசத்தையளாவும் வெண்மையான விமானங்களாலும், விலையுயர்ந்த ஸுவர்ணத்தால் செய்யப்பட்ட ஜன்னல்கள், வாசற்படிகளாலும்
- 170 மேன்மை பெற்றுப் பயங்கரமான பலமுள்ள ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டு ராவணேசுவரனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட அந்த நகரத்தைப் பார்க்க மாருதிக்கு ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. அந்த ஸமயத்தில் சந்திரனும் ஆஞ்ஜநேயருக்கு உதவி செய்பவன்போல், நிலவென்ற மேல்கட்டால் லோகத்தில் பரவி, நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களுக்கு
- 175 நடுவில் அனேகமாயிரம் கிரணங்களுடன் உதித்தான். வலம்புரிச்

சங்கின் காந்தியுடன், பாஸ்யும் தாமரைக் குருத்தையும் போன்ற நிறமுள்ள சந்திரனைப் பார்த்து ஹனுமான், “இவ்வளவு காந்தியுடன் உதிக்கும் இவன் நிர்மலமான தடாகத்தில் ஆனந்தமாய் நீந்தும் ராஜ ஹம்ஸமோ!” என்று நினைத்தார்.

ஸங்கீ ப்ரப⁴ம் கூர்மருணா வர்ணம்

உதீக்³ச்² மாநம் வ்யவபா⁴ஸமாநம் |

தீதீர்ஸ சந்தீர்ம ஸ ஹரிப்ரவீர :

போப்லூயமாநம் ஸரஸீவ ஹம்ஸம் ||

(58)

ஸர்க்கம் 3

மாருதி லங்காதேவதையை ஜயித்தது

ஸ லம்பீ ஸிக்²ரே லம்பே¹ லம்பீ தோயதீ ஸந்திபே⁴ |

ஸத்வமாஸ்தீய மேத⁴ாவீ ஹநுமாந் மாருதாத்மஜ : || (1)

நீருண்ட மேகம் ஆகாச வீதியில் தொங்குவது போலத் தோன்றும் லம்பமென்ற பெயர் பெற்ற ஸுவேல மலையின் மேலிருந்து மஹா புத்திமானான ஹனுமான், லங்கையில் பிரவேசித்துத் தேடுவதற்கு வேண்டிய திறமையை அடைந்து, ராத்திரி காலத்தில் அந்த நகரத்தில் புகுந்தார். அது அழகிய பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்து நீர்வளம் மிகுந்து, சரக்காலத்து மேகங்களையொத்த வீடுகளால் விளங்கிற்று. ஜனங்களுடைய கோஷம் ஸமுத்திரம் கர்ஜிப்பது போலிருந்தது. ஸமுத்திரக் காற்று ஸுகமாய் எப்பொழுதும் வீசிக் கொண்டிருந்தது. குபேரனுடைய அளகாபுரியைப்போல் நன்றாய்ப் போஷிக்கப்பட்ட சதுரங்க பலத்தை உடையது. அழகிய தோரண வாசல்களில் மதயானைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன: வெண்மையான தோரண வாசல்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஸர்ப்பங்களுடைய ராஜ தானியான போகவதியைப்போல் நன்றாய் ரக்ஷிக்கப்பட்டது. உயர்ந்த வீடுகளின் உச்சியில் மின்னற் கொடிகள் கொண்ட மேகங்கள் இருந்தன. அவை நக்சுத்திரமண்டலத்தை அளாவி இருந்தனவன்றோ? காற்று மிருதுவாயும் சுகமாயும் வீசிக்கொண்டிருந்தது. இந்திரனுடைய அமராவதியோ என்று மலைக்கும்படி இருந்தது. பொன்னால் செய்த பெரிய மதில்கவரால் சூழப்பட்டிருந்தது. கொடிகளிலும் த்வஜங்களிலும் கட்டப்பட்டிருந்த கிங்கினிகள் மதுரமாய் சபிதித்துக்கொண்டிருந்தன. இவைகளைப் பார்த்து அடங்காத ஆச்சரியம்கொண்டு, ஹனுமான் தங்கப்பிராகாரத்திற்கு ஸமீபத்தில் சென்றார். தங்கமயமான கதவுகளும், வைடூரியங்களிழைத்த மேடைகளும், நவரத்தினங்களாலும் ஸ்படிகத்தாலும் முத்துக்களாலும் விசித்திரமாய் வேலை செய்யப்பட்ட தரைகளும், உருக்கி ஓடவிட்ட தங்கத்தால் அமைக்கப்பட்ட மதயானைகளும், வைடூரியப் படிக் கட்டுகளுடனும், ஸ்படிகத்தினால் புழுதியற்று பிரகாசிக்கும் வெள்ளி

யால் செய்யப்பட்ட மேல் மாடங்களும், ஆகாசத்தையளாவும் அழகிய ஸபைகளும், கிரௌஞ்சம், மயில், ராஜ ஹம்ஸம் முதலிய பக்ஷிகளும், வாத்தியங்களும், பாட்டும், ஆபரணங்களும் இனிமை யாய்ச் சப்திப்பதும், அமராவதியோ என்று பார்ப்பவர்கள் மயங் கும்படி ஆகாசத்தில் பறந்து போவதுபோல் இருப்பதுமான அந்த நகரம் ஆஞ்ஜநேயருக்கு மேலும் ஸந்தோஷத்தையும் ஆச்சரி யத்தையும் விருத்தி செய்தது.

விரும்பக்கூடிய ஸகல ஐசுவரியத்தாலும் விளங்கும் அந்த ராக்ஷஸ ராஜதானியைப் பார்த்து, “என்ன ஆச்சரியம்! இந்த லங் கையை எந்தச் சத்துருவாவது கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக் கூடுமா? எக்காலத்திலும் ஆயுதபாணிகளாக இதை ரக்ஷிக்கும் ராவண ஸைன்யங்கள் ஸாமான்யமா? குமுதன், அங்கதன், ஸுஷேணன், மைந்தன், த்விவிதன், இவர்களுக்கே இந்த நகரம் தெரிந்திருக்கும்; ஆனால் ஸுக்ரீவனும், குசபர்வனும், கேதுமாலனும், நானுமே இதில் பிரவேசிக்க முடியும்” என்று கவலை கொண்டார். பிறகு ராம னுடைய பராக்கிரமத்தையும் லக்ஷ்மணனுடைய வீரியத்தையும் நினைத்து அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்தார். லங்கை என்ற ஸ்த்ரீக்கு ரத்தினங்களிழைத்த பிராகாரமே வஸ்திரம்; யானை, குதிரை, பசுக்களிருக்கும் சாலைகளே செவிக்கு ஆபரணங்கள்; மதில் களிலுள்ள ஆயுத சாலைகளே ஸ்தனங்கள்; அந்த நகரத்தில் ரத்தின தீபங்களாலும், ஜ்வலிக்கும் வீடுகளாலும் இருட்டென்பதே தெரியாது.

இப்படி அநேக அற்புதமான காஷிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு மாருதி செல்லுகையில், அந்த நகரத்தைக் காக்கும் தேவதை, ஹனுமான் அந்த நகரத்தில் பிரவேசிக்க முயலுவதைக் கவனித்து, விகாரமான ஸ்த்ரீ ரூபத்துடன் அவருக்கெதிரே தோன்றிக் கோர மான குரலுடன், “நீ யார்? காட்டில் வலிக்கும் குரங்கு இங்கே வந்த காரணமென்ன? உன் பிராணன் போவதற்குமுன் உண்மை யைச் சொல். மூடா! குரூர ராக்ஷஸர்கள் இடைவிடாமல் இதைக் காத்து வருகிறார்கள்; ராவணேசுவரன் இதைத் தன்னுயிரைப்போல் ரக்ஷிக்கிறான். நானே இந்த நகரத்தைக் காக்கும் தேவதை; நீ இதற்குள் ஸுலபமாகப் பிரவேசிக்கலாமென்று வந்தாயோ?” என்று அதட்டினான். அதற்கு மாருதி, “பெண்ணே! நீ கேட்டதற்கு நிஜமான மறுமொழி சொல்கிறேன். ஆனால் நீ யார்? விகார ரூபத் துடன் இந்த நகரத்து வாசலில் நின்றுகொண்டு என்னைத் தடுத்து ஏன் அதட்டுகிறாய்?” என்றார். லங்காதேவதை தான் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லாமல் தன்னை எதிர்த்துக் கேட்ட ஹனுமானிடத்தில் கோபம்கொண்டு, “கேளடா குரங்கே! ராக்ஷஸராஜனுள் ராவணே சுவரனுடைய கட்டளைப்படி இந்த நகரத்தை ரக்ஷித்துவருகிறேன். என்னை ஒருவரும் எதிர்க்க முடியாது; என்னை அலக்ஷ்யம் செய்து நீ

(Block : By Courtesy of the Bhavan's Journal, Bombay)

தது : ஸம்வர்தயாமாஸ வாமஹஸ்தஸ்ய டேஸாங்குனீ : |

முஷ்டிநாபி' ஐகா' னைநாம் ஹநுமாந் க்ரோத'மூர்ச்சித : || —ஸுந், 3 ஸ-40 சு.
அந்த வணர் வீன கோபம் கொண்டு, தீட்டியல் கீர்த்து, ஸ்திரீயை வலது கையால் அடிப்பது தனக்குக் குற்றமாக
கயால், திடதுவாக வீரக்கள மடக்கிவினைக் குத்தினர்.
(முகம் 31 பாரிக்க)

இந்த நகரத்தில் செல்லமுடியுமோ? இதோ உன் உயிரை வாங்குகிறேன் பார். நானே லங்காபுரி; எந்தத்திக்குலும் இதைக் காத்து வருகிறேன்.” என்று. அதைக்கேட்டு, ஹனுமான் அவனை ஜயிப்பதற்கு வேண்டிய சக்தியை மேற்கொண்டு மஹாபர்வதத்தைப் போல் அசையாமல் நின்று விகாரமான ஸ்திரீரூபம் கொண்ட அந்தத் தேவதையை நோக்கி, “இந்த லங்காபுரியையும் இதிலுள்ள வீடுகளையும் அரண்மனைகளையும் கோட்டைகளையும் வனங்களையும் கோட்டங்களையும் சோலைகளையும் நன்றாய்ப் பார்க்கவேண்டுமென்று எனக்கு மிக்க ஆசை உண்டு; அப்படியே என் இஷ்டப்படி ஸகல ஆச்சரியங்களையும் பார்க்க வந்திருக்கிறேன்” என்று மறுமொழி சொன்னார். உடனே லங்காதேவதை, “மூடா! என்னை ஜயித்தாலல்லவா நீ இந்தப் பட்டணத்தில் புக முடியும்?” என்று கடுமையாய் அதட்டினாள். அதற்கு ஹனுமான், “பெண்ணே! இருக்கட்டும்; இந்த நகரத்தை நன்றாகச் சுற்றிப்பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிப்போக நிச்சயித்திருக்கிறேன்” என்று சாந்தமாய்ப் பதில் சொன்னார்.

உடனே அந்த நகரதேவதை பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்து, ஆஞ்ஜ நேயரை ஓங்கி அறைந்தாள். அந்த வானரவீரன் கோபம்கொண்டு, இடிபோல் சிரித்து, ஸ்திரீயை வலதுகையால் அடிப்பது தனக்குக் குறைவாகையால், இடதுகை விரல்களை மடக்கி அவனைக் குத்தினார்; அதே காரணத்தால் அவளிடத்தில் மிகவும் கோபிக்கவில்லை. அந்தக் குத்தைத் தாங்கமுடியாமல் அந்த ராக்ஷஸி தேகம் கலங்கி, விகாரமான முகத்தையும், கண்களையும் உடையவளாய்ப் பூமியில் விழுந்தாள். அதைப்பார்த்து ஹனுமான் அவள் ஸ்திரீ என்பதை நினைத்து, இரக்கம் கொண்டார். அப்பொழுது லங்காதேவதை பயத்தால் நடுங்கி வார்த்தைகள் குறை கர்வமழிந்து, “வானர சிரேஷ்டா! கிருபை செய்யும்; மஹானுபாவா! என்னைக் காப்பாற்றும். தைரியம் பலம் முதலிய உத்தம குணங்களையுடைய வீரர்கள் ஸ்திரீகளைக் கொல்வதில்லை. நானே இந்த லங்காபுரி; உமது பராக்கிரமத்தால் இன்று ஜயிக்கப்பட்டேன். வேறொரு விஷயம் சொல்லுகிறேன், கேளும்; இது ஸத்தியம். முன்காலத்தில் பிரஹ்மதேவர் என்னைப் பார்த்து, “எந்த ஸமயத்தில் ஒரு வானரன் உன்னைப் பராக்கிரமத்தால் ஜயிப்பானோ, அப்பொழுது ராக்ஷஸகுலத்திற்குப் பெரிய பயம் நேரும்” என்று வரம் கொடுத்திருக்கிறார். இன்று உம்மைப் பார்த்தால் அந்தஸமயம் வந்துவிட்டதென்று தோன்றுகிறது. பிரஹ்மாவின் வார்த்தைக்கு இரண்டுண்டோ? துராத்மாவான ராவணனும், ஸமஸ்த ராக்ஷஸர்களும், ஸீதையின் பொருட்டு மடியும் காலம் ஸமீபத்திலிருக்கிறது. வானரோத்தம! ராவணனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட இந்த லங்கையில் உமது இஷ்டப்படி பிரவேசித்து, வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யும். அனேக சாபங்களால் கொளுத்தப்பட்ட

இந்நகரில் பிரவேசியும்; இந்த ராக்ஷஸ ராஜதானியில் உமது இஷ்டப்படி ஸகலவிடங்களிலும் ஸீதையைத் தேடும்” என்றான்.

ப்ரவிஸ்ய ஸாபோபஹதாம் ஹரீஸ்வர :

புரீம் ஸுபா⁴ம் ராக்ஷஸ ராஜபாலிதாம் |

யத்⁵ருச்ச⁶யா த்வம் ஜநகாத்த்மஜாம் ஸதீம்

விமார்க்⁷ ஸர்வத்ர க⁸தோ யதா⁹ஸுகம் ||

(52)

ஸர்க்கம் 4

மாருதி லங்கையில் ஸீதையைத் தேடினது

ஸ நிர்ஜித்ய புரீம் ஸ்ரேஷ்டா²ம் லங்காம் தாம் காமரூபினீம் |

விக்ரமேண மஹாதேஜா ஹநுமாந் கபிஸத்தம : ||

(1)

மஹா தேஜஸுள்ள அந்த வானர வீரன், தன் பராக்கிரமத்தால் ஸகல ரூபங்களையும் எடுக்கக்கூடிய லங்காதேவதையை வென்று, “சத்துருக்களை ஜயிக்க விரும்புகிறவன் அவனுடைய பட்டணத்திலாவது கிராமத்திலாவது வீட்டிலாவது நுழையும் போது, வழியில்லாத இடத்தால் பிரவேசிக்க வேண்டியது” என்ற நீதிசாஸ்திரப்படி, மீதிள் சுவரில் வாசலில்லாத இடத்தில் தாண்டிச் சென்று, ராக்ஷஸர்களுடைய தலையில் அடிவைத்து மிதிப்பதுபோல தனக்கு அளவற்ற ஜயம் கிடைக்கவேண்டுமென்று தன் இடது பாதத்தை முதலில் வைத்து லங்கையில் பிரவேசித்தார்.

- 10 பரிமளமுள்ள புஷ்பங்கள் தூவிய ராஜவீதிவழியாய் அந்த நகரத்தை நான்குபுறங்களிலும் சுற்றிப்பார்க்கையில், ஜனங்கள் ஸந்தோஷமாகச் சிரிக்கும் சப்தமும், வாத்தியகோஷமும் எங்கும் நிறைந்திருந்தது. வஜ்ராயுதத்தைப்போலும் மாவெட்டியைப்போலும் கட்டப்பட்ட வீடுகள் நவமணிகளிழைத்த ஜன்னல்களுடன்
- 15 ஆகாசத்தில் மேகக்கூட்டங்கள்போல் பிரகாசித்தன. பத்மம், ஸ்வஸ்திகம், வர்த்தமானமென்ற பலவித கிருஹங்கள், ஸமஸ்த அலங்காரங்களுடன் வெண்மையான மேகங்களைப்போல் லங்கையை பிரகாசிக்கச் செய்தன. ஸுகரீவனுக்கும் ராமனுக்கும் ஹரிதத்தைச் செய்யப் புகுந்த வானரவீரன், விசித்திரமாலையினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட லங்கையைச் சுற்றிப்பார்த்து, “ஒருவராலும் பிரவேசிக்கமுடியாத இந்த நகரத்தில் ஸுலபமாக நுழைந்து, எங்கும் தாராளமாக நான் ஸஞ்சரிக்கிறபடியால் என் பிரபுக்களின் காரியம் அவசியம் கைகூடும் என்பதற்கு இதே சகுனம்” என்று ஸந்தோஷித்தார்.
- 20 வீடுவீடாகத் தேடிக் கொண்டுபோகையில், அநேகவிதமாய் அமைக்கப்பட்ட மாடமாளிகைகளைக் கண்டார். மார்பு கழுத்து தலை என்ற மூன்று ஸ்தானங்களிலிருந்து உண்டான மந்த்ரம், மத்யம், தாரமென்ற ஸ்வரங்களால் விளங்கும் மதுரமான கானத்தை மதம் கொண்ட ஸ்த்ரீகள் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்; அதைக்கேட்ட
- 25

மாருதி ஸ்வர்க்கத்தில் அப்ஸரஸ்கள் பாடுகிறார்களோ என்று
 பிரமித்தார். பிரபுக்களுடைய வீடுகளில், ஸ்திரீகளின் கால் சிலம்பு 30
 களும் அரைநூல் மாலைகளும் மதுரமாய்ச் சப்திப்பதும், காவில்
 தரிக்கும் ஆபரணங்கள் மாடிப்படிளில் படுவதாலுண்டாகும் சப்
 தமும் கேட்கப்பட்டன. சில வீடுகளில் வீரர்கள் தோள்தட்டி
 ஸிம்ஹநாதம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். சில வீடுகளில் ராக்ஷஸர்
 கள் வேதாத்யயனம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்; சிலர் மந்திரங்களை 35
 ஜபித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் ராவணனுடைய கீர்த்தியைப்
 புகழ்ந்து கர்ஜித்தார்கள். அளவற்ற ராக்ஷஸ ஸைன்யங்கள் ராஜ
 மார்க்கத்தைச் சுற்றித் தங்கியிருந்தன. மந்திரிப் பிரதானிகள், நகரத்
 திலுள்ளவர்களின் ரஹஸ்ய விருத்தாந்தங்களை அறிவதற்சாக
 அனுப்பிய அனேக தூதர்கள் லங்கையின் நடுவிருந்த ஸைன்யங் 40
 களுக்குள் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்; யாகதீக்ஷை பூண்டவர்
 களும், நீண்ட ஜடைகளைத் தரித்த தபஸ்விகளும், விரதங்களை
 முடித்துக் கூவரம் செய்துகொண்டவர்களும், அல்பமந்திரங்களை
 ஸித்திசெய்வதற்காகப் பகவின் தோலைத் தரித்தவர்களும், வஸ்திர
 மில்லாத திகம்பரஸன்யாஸிகளும், ஸகல சத்துருக்களையும் இடை 45
 யூறுகளையும் நாசம் செய்வதற்குத் தர்ப்பைக்கட்டுகையே ஆயுதமாக
 உடையவர்களும், கோரமான கிருத்யை சக்தி முதலியவைகளை
 ஸிருஷ்டித்து சத்துருக்களைக் கொல்வதற்கு எப்பொழுதும்
 ஹோமங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பதால் ஹோமகுண்டத்தையே
 ஆயுதமாக உடையவர்களும் அங்கங்கே காணப்பட்டார்கள். 50
 ஸகலவித ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்களும், ஒற்றைக் கண்ணுள்ளவர்
 களும், ஒற்றைக் காதுள்ளவர்களும், பெரும்வயிறு மார்பு இவைகளை
 உடையவர்களும், கோரரூபமுள்ளவர்களும், வளைந்த முகத்தை
 யுடையவர்களும், நெட்டையானவர்களும், குள்ளர்களும், வில்,
 கத்தி, பீரங்கி, இரும்புலக்கை முதலிய ஆயுதங்களை உடையவர்களும், 55
 விசித்திர கவசங்களுள்ளவர்களும், மிகவும் பருக்காதவர்களும்,
 மிகவும் இளைக்காதவர்களும், மிகவும் உயரமில்லாதவர்களும்,
 மிகவும் குட்டையா யிராதவர்களும், அதிகம் வெண்மையாக
 இல்லாதவர்களும்; அதிகம் கறுப்பாக இல்லாதவர்களும், அதிகக்
 கூனலாயும் அதிகக் குள்ளமாயும் இல்லாதவர்களும், விகாரரூப 60
 முள்ளவர்களும், மேன்மையான காந்தியுள்ளவர்களும், த்வஜம்,
 கொடி, சக்தி, கத்தி, பாசம் முதலியவைகளைத் தரித்தவர்களும்,
 திவ்யசந்தனம் மாலைகள் ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு பல
 வேஷங்களுடன் ஸ்வேச்சையாய் ஸஞ்சரிப்பவர்களும், கூர்மையான
 குலங்களையும் வஜ்ரங்களையுமே ஆயுதமாயுடையவர்களும், ஆயுத 65
 மில்லாமலேயே யுத்தம் செய்யும் மஹாபலவான்களும், நடுக்
 கோடடையில் எண்ணிக்கையில்லாமல் அணிவகுத்திருக்கும் ராவண
 னுடைய மூலபல ஸேனீவீரர்களும் ஆஞ்ஜநேயரால் பார்க்கப்
 பட்டார்கள்

- 70 பிறகு விலையுயர்ந்த ஸுவர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தோரணத்தையுடைய ராவணனுடைய அரண்மனை காணப்பட்டது. அது திரிகூடசிகரத்தில் கட்டப்பட்டு தாமரைகள் நிறைந்த ஆழமான அகழ்களாலும், ஆகாசத்தை அளாவிய மதில்களாலும் சூழப்பட்டது. தேவலோகத்தைப்போல் தேவர்கள் வளிக்கத்தகுந்ததாய் திவ்விய நாதங்களாலும், குதிரைகள் கணைப்பதாலும், யானைகள் வீறிடுவதாலும், ஆபரணசப்தங்களாலும், பல்லக்கு முதலிய வாஹனங்களாலும், விமானங்களாலும், லக்ஷணங்கள் பொருந்திய உத்தம அசுவங்களாலும், வெண்மையான மேகங்களை யொத்த நான்கு தந்தங்களுள்ள கஜங்களாலும், மதங்கொண்ட மிருகங்களாலும், பசுக்களாலும் விளங்கிற்று. அனேகமாயிரம் கோரமான ராக்ஷஸர்கள் வாசலில் ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவ்விதமான ராக்ஷஸாதிபதியின் கிருஹத்தில் வாயுபுத்திரன் பயமில்லாமல் நுழைந்தார். விலையுயர்ந்த பொன், தங்கம், ஸுவர்ணம் முதலியவைகளால் செய்யப்பட்ட உன்னதமான சுவர்களாலும், நவரத்தினங்களிழைத்த விடுதிகளாலும், வைரமேறின அகில், சந்தனம் முதலிய பரிமளங்களாலும் விளங்கும் ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் மாருதி பிரவேசித்தார்.

ஸ ஹேம ஜாம்பூநத¹ சக்ரவாலம்

மஹார்ஹ முக்தாமணி பூ²ஷிதாந்தம் |

பரார்த³ய காலா⁴ரு சந்த⁵நாக்தம்

ஸ ராவணந்த⁶ புர, மாவிலேஸ ||

(30)

ஸர்க்கம் 5

சந்திரோதய வர்ணனை

தத¹ ஸ மத்²யம்கீத மம்ஸுமந்தம்

ஜ்யோத்ஸநா விதாநம் மஹதூத்³வமந்தம் |

த⁴தீர்ஸ தி⁵மாந் தி⁶வி பா⁷நுமந்தம்

கோஷ்டே⁸ வருஷம் மத்தமிவ ப்⁹ரமந்தம் ||

(1)

பிறகு அளவற்ற காந்தியுள்ள சந்திரன் ஸகல திக்குகளிலும் நிலவை வியாபிக்கச் செய்துகொண்டு, பசுக்களின் மந்தையில் ஸவேச்சையாக உலாவும் மதங்கொண்ட காளைபைப்போல் ஆகாசத்தின் நடுவில் பிரகாசிப்பதை மஹாபுத்திமானான மாருதி கண்டார். ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதால் சந்திரன் பாபங்களுடைய பலனான துக்கத்தை நாசம் செய்பவர்; ஸமுத்திரங்களைப் பொங்கச் செய்பவர். ஸகலப் பிராணிகளையும் விளங்கச் செய்பவர். இவ்விதமான சந்திரன் ஆகாசவீதியில் சென்று கொண்டிருப்பதை ஹனுமான் கண்டார்.

லோகத்தில் மந்தரபர்வதமும், பிரதோஷகாலத்தில் ஸமுத் திரமும், தடாகங்களில் செந்தாமரையும், மிகுந்த தாந்திபெற்று விளங்குவதுபோல், சந்திரனிடத்தில் காந்தியும் தேஜஸும் விசேஷ மாய் விளங்கின. நிலாவினால் வெளுத்த ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதால் வெள்ளிக்கூட்டில் விளையாடும் ராஜஹம்ஸத்தைப் போலும், வெண்மையான மந்தரகிரியின் குகையிலிருக்கும் எம்ஹத்தைப் போலும், கறுத்த மதயானைமேலிருக்கும் யுத்தவீரனைப்போலும், சந்திரன ஆகாசத்தில் பிரகாசித்தான். கூர்மையான கொம்புகளை யுடைய காணையைப்போலும், மஹாபர்வதத்தின் வெண்மையான சிகரத்தைப்போலும், தங்கப்பூண் கட்டின தந்தங்களுள்ள மதயானையைப்போலும், சந்திரன் ஸகல கலைகளுடன் விளங்கினான். பனித்துளிகளென்ற சேறு நீங்கி, தன் தேஜஸால் சுக்கிரன் பிருஹஸ்பதி முதலிய கிரஹங்களை மறைத்ததால் சுத்த மாய்ப் பிரகாசித்து, மிகவும் வெளுத்திருப்பதால் தன் களங்கம் நன்றாய் வெளிப்பட, சந்திரன் ஒப்பில்லாத மஹிமையுடன் காணப்பட்டான். குகைக்கு வெளியிலுள்ள கற்பாறையில் உட்கார்ந்திருக்கும் எம்ஹத்தைப்போலும், பெரிய யுத்தகளத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் மதயானையைப்போலும், ராஜ்யாபிஷேகம் பெற்ற அரசனைப்போலும் சந்திரன் பிரகாசித்தான்.

மிகுந்த காந்தியுடன் சந்திரன் உதித்ததால் இருள் நீங்கிற்று; மாம்ஸத்தைப் புசிக்கும் ராக்ஷஸர்கள் வெளியில் ஸஞ்சரிக்க ஆரம்பித்தார்கள்; அழகிய ஸ்த்ரீகள் கோபம், கர்வம் முதலியவைகளை விட்டார்கள்; ஸ்வர்க்கத்தைப்போல் ஸகலவிதமான ஆனந்தத்திற்கும் காரணமான காலமும் ஸமீபித்தது. வீணை முதலிய வாத்தியங்களின் நாதம் மதுரமாய்க் கேட்டது; பதிவிரதைகள் தங்களுடைய நாயகர்களுடன் நித்திரை செய்தார்கள். ராத்திரியில் ஸஞ்சரிக்கும் ஜந்துக்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஆச்சரியகரமான குரூர ஸ்வபாவத்துடன் விளையாட ஆரம்பித்தார்கள். ராக்ஷஸர்களுடைய கிருஹங்களிலுள்ள ஜனங்கள் மதுபானத்தால் மயங்கிச் செய்யும் தொழில்களை மறந்தார்கள். யானை, குதிரை, ரதம் முதலிய வாஹனங்களும் ஆஸனங்களும் நிறைந்திருந்தன. வீரலக்ஷ்மி எங்கும் விளங்கிற்று.

வீடுகளில் சிலர் ஓடுவருக்கொருவர் பரிஹாஸம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்; சிலர் நீண்டு பருத்த கைகளை ஒருவர்மேலொருவர் போட்டார்கள்; குடிமயக்கத்தால் சிலர் பிதற்றினார்கள்; சிலர் ஒருவரையொருவர் அதட்டினார்கள். சிலர் வீரவாதம்செய்து மார்பு தட்டினார்கள்; சிலர் கைகால்களைத் தங்கள் நாயகிகள்மேல் போட்டார்கள்; சிலர் அவர்களின் பிரீதியை ஸம்பாதிக்கும் பொருட்டு அனேக வேஷங்களைத் தரித்தார்கள். சிலர் பெரிய வில்லுகளை எடுத்து நாணேற்றினார்கள்; சில ஸ்த்ரீகள் நேர்த்தியான பரிமளத் திரவியங்களைப் பூசிக்கொண்டார்கள்; சிலர் அயர்ந்து நித்திரை

செய்து, விழித்துக்கொண்டு நாயகனுடன் கூடி, மறுபடியும் தூங்கினர் ; சில ரூபவதிகள் நாயகர்களுடன் ஸுகமனுபவித்து ஸந்தோஷமாகச் சிரித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள் ; சிலர் புருஷனிடத்தில் கோபம்கொண்டு பெருமூச்சு விட்டார்கள்.

55 மேகங்களைப்போல் கர்ஜிக்கும் யானைகளாலும், பிறரால் கொண்டாடப்பட்ட நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களாலும், தங்களுக்கு எதிரிகள் கிடைக்காததால் பெருமூச்சுவிடும் வீரர்களாலும், அந்த லங்காபுரி மஹாஸர்ப்பங்கள் சீறிக்கொண்டிருக்கும் பெரிய மடுவைப்போல் விளங்கிற்று.

60 மேன்மையான புத்தியுடையவர்களையும், பிரியமாய்ப் பேசுகிறவர்களையும், ஆஸ்திக புத்தியுள்ளவர்களையும், லோகத்தில் விசேஷ கீர்த்தி பெற்றவர்களையும், பலவித ரூபங்களையும் ஆசாரங்களையுமுடையவர்களையும், அழகான பெயரையுடைய அனேக ராக்ஷஸர்களையும் மாருதி பார்த்துக்கொண்டே சென்றார். அழகிய ரூபமுடையவர்களையும், பலவித குணங்களையுடையவர்களையும், தங்களுடைய குணங்களுக்குத் தகுந்த ரூபத்தையுடையவர்களையும், சில ஸ்த்ரீகள் தேக காந்தியால் எங்கும் பிரகாசிக்கச் செய்வதையும், சிலர் அழகில் லாமல் குருபிகளாயிருப்பதையும் கண்டார். விவாஹப் பருவத்தை அடைந்திருப்பவர்களையும், கபடமில்லாத சுத்தஸ்வபாவமுடையவர்களையும், மஹாபதிவிரதைகளையும், நாயகனிடத்திலும் மதுபானத்திலும் ஆசைகொண்டவர்களையும், மஹிமையுள்ள நக்ஷத்திரகணங்களைப்போன்ற ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளையும் கண்டார். தேக காந்தியால் ஜ்வலிப்பவர்களையும், வெட்கம் மேற்கொண்டவர்களையும், ஸந்தோஷம் மேலிட்டவர்களையும், ராத்திரிகாலத்தில் புஷ்பத்

70 தால் மூடப்பட்ட பெண்பக்ஷியைப்போல் நாயகனை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு தூங்குகின்றவர்களையும் பார்த்தார். வேறு சில தர்மபுத்தியுள்ள பத்தினிகள் பர்த்தாக்களுடைய பிரீதிக்குப் பாத்திரமாய், அவர்களிடத்தில் ஆசைகொண்டு, மாளிகையின்மேல் நிலவில் அவர்களுடைய மடியில் உட்கார்ந்திருப்பதையும் கண்டார்.

75 மேற்போர்வை விலகித் தூங்கும் சில பெண்கள் தங்கக்கொடிகள் போலும், சிலர் உருக்கியோடவிட்ட உத்தமமான தங்கம்போலும் கணவனைவிட்டுப் பிரிந்த சிலர் வெளுத்த சந்திரனைப்போலும் காணப்பட்டார்கள். சிலர் தங்களுடைய ஆசை நாயகர்களைத் தேடிச்சென்று, அவர்களுடன் ஆனந்தமாக அனுபவிப்பதையும்

80 பார்த்தார். பூர்ண சந்திரனைப்போல பிரகாசிக்கும் முகங்களையும், வளைந்த இமைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட நேத்திரங்களையும், மின்னற்கொடிபோன்ற ஆபரணங்களையும் பார்த்தார். ஆனால் நிகரில்லாத ரூபவதியாய், தர்மமளர்க்கத்தைவிட்டு நழுவாத ஜனக மஹாராஜ புத்திரியாய்ப் பிறந்து, நன்றாக வளர்ந்து புஷ்பங்களால்

85 விளங்கும் கொடியைப்போல் லாவண்யமுடையவளாய், லோகநாத னுன ராமனுக்குத் தகுந்த அற்புதரூபத்துடன் அவதரித்த ஸீதையை

மாத்திரம் காணவில்லை. அனாதிகாலமாயுள்ள பதிவிரதாதர்மத்தை அனுஷ்டித்து, ராமனைப் பார்க்காமல் உயிரை வைத்துக்கொள்வதில்லை என்று நிச்சயித்து, அவரிடத்தில் நீங்காத ஆசைகொண்டவளாய், அவருடைய மனத்திலேயே குடிபுகுந்தவளாய், உத்தம ஸ்த்ரீகளுக்குச் சிரோமணியாய் விளங்கும் ஜானகியை மாத்திரம் காணவில்லை. விரஹாக்னியால் கொளுத்தப்பட்டு, இடைவிடாமல் பெரும் கண்ணீர் நெஞ்சையடைக்க, முன், ராமனுடன் ஸுகமாய் வளிக்கும்பொழுது விலையுயர்ந்த ஹாரங்களை அணிந்து, அழகான இமையுடையவளாக, குயில்போன்ற மதுரத்வனியுடன், வனத்தில் மேகத்தைக் கண்டு ஆனந்தத்தால் தோகையை விரித்தாடும் மயிலைப்போன்ற ஸீதையை மாத்திரம் காணவில்லை. மங்கின கிரணங்களை உடைய சந்திரனைப்போல் இளைத்து, புழுதி மூடின தங்கப்பிரதிமைபோல் அழுக்கடைந்து, அம்பு பாய்ந்த காயம் மேலே மாத்திரம் ஆறி, உள்ளே அம்பும் புண்ணும் இருந்து உபத்திரவிப்பதுபோல் ஹிருதயத்தில் துக்கமென்ற நெருப்பு எரிக்க, பெருங்காற்றொலிக்கப்பட்டுச் சிதறின மேகக்கூட்டத்தைப்போல் தன் எண்ணங்களெல்லாம் பாழான ஸீதையை மாத்திரம் பார்க்கவில்லை. நெடுநேரம் தேடியும், லோகநாதனும் பேசும் திறமையுள்ளவர்களுக்குள் சிரேஷ்டருமான ராமனுடைய தர்மபத்தினியைக் காணாமல் புத்தி மயங்கினவன்போல் மிகுந்த கவலை கொண்டார்.

ஸீதாம்பஸ்யந் மநுஜேஸ்வரஸ்ய

ராமஸ்ய பத்நீம் வத் தாம் வரஸ்ய |

பீபூ'வ து'க்கா'பி'ஹதஸ் சிரஸ்ய

பலவங்குமோ மந்த' இவாசிரஸ்ய ||

(27)

ஸர்க்கம் 6

மாருதி பிரபுக்களுடைய வீடுகளில் தேடியது

ஸ நிகாமம் விமாநேஷு விஷண்ண : காமரூபத்'ருக் |
விசசார கபிர் லங்காம் லாக'வேந ஸமந்விதஃ ||

(1)

தேஜஸ்வியும் விரும்பிய வடிவம் தாங்கும் சக்தியுடைய வருமான மாருதி, விமானங்களின்மேல் சற்றுநேரம் ஒன்றும் தோன்றாமல் உட்கார்ந்திருந்து, பிறகு தைர்யம் கொண்டு மறுபடியும் லங்காபுரியில் ஜாக்கிரதையாய்த் தேட ஆரம்பித்து ராவணேசுவரனுடைய அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்தார். அது ஸௌரியனைப்போல் காந்தியுள்ள மதிள்கவர்களால் சூழப்பட்டு, எரிமஹங்கள் பெரும்காட்டைக் காப்பதுபோல் கோரமான ராக்ஷஸர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருந்தது. விசித்திரமான வெள்ளித்தோரணங்கள் தங்கவேலை செய்யப்பட்டு வாசலில் விளங்கின. அழகிய அறைகளும் வாசற்படிசளும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கணக்கில்லாத

5

10

- யரணவீரர்களும் சோர்வில்லாத காலாள்வீரர்களும், கொல்ல முடியாத உத்தமமான போர்க்குதிரைகளும், ரதவீரர்களும் அதை இமைகொட்டாமல் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். தங்கம், வெள்ளி, தந்தம் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸிம்ஹம், புலி
- 15 முதலியவைகளின் தோல்களால் பரப்பப்பட்டு, மேகங்களைப்போல சப்திக்கும் உத்தமரதங்கள் எப்பொழுதும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டே இருந்தன. நானூரத்தனங்களாலும், உத்தமமான ஆஸனங்களாலும், பாத்திரங்களாலும் நிறைந்திருந்தது. சிறந்த மஹாரதர்களாலும் மஹாரதங்களின் சப்தத்தாலும் விளங்கிற்று. அலேகமாயிரம்
- 20 அபூர்வமான அழகிய மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் அவைகளுக்குத் தகுந்தபடி வளர்க்கப்பட்டு நாற்புறங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன. நன்றாய்ப் பழக்கப்பட்ட எல்லைக் காப்போர்களும் ராக்ஷஸர்களும் தங்கள் உயிரைப்போல் அதைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அழகிய ஸ்த்ரீகளால் எங்கும் நிறைந்து,
- 25 அவர்களுடைய ஸந்தோஷத்வனியாலும் அவர்கள் தரித்த கிரேஷ்டமான ஆபரணங்களின் சப்தத்தாலும் ஸமுத்திரம் பொங்கிக் கர்ஜிப்பதுபோலிருந்தது. அரசர்களுக்குத் தகுந்த ஸகல பதார்த்தங்கள் நிறைந்து, சந்தனம், அகில் முதலிய வாசனைத்திரவியங்களால் பரிமளித்து, ஸிம்ஹங்கள் மிகுந்தபெருங்காட்டைப்போல்
- 30 மஹாஜனங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கே பேரிகை, மிருதங்கம், சங்கம் முதலிய வாத்தியங்கள் எப்பொழுதும் முழங்கிக்கொண்டிருந்தன; பிரதிதினமும் கந்தம், புஷ்பம், தூபம் முதலியவைகளால் பூஜை செய்யப்பட்டது; அமாவாஸ்யை, பெளர்ணிமை முதலிய பருவகாலங்களில் அங்கே ஹோமங்கள் விதிப்படி
- 35 நடக்கும்; ராக்ஷஸர்கள் தங்கள் பிரபுவின் கிருஹமென்று அதைப் பூஜித்துவந்தார்கள். ஸமுத்திரத்தைப்போல் கம்பீரமாய் சத்தமில்லாமலும் இருந்தது. விலையுயர்ந்த ரத்தனங்களிழைத்த பாத்திரங்களும் ஆபரணங்களும் எங்கும் காணப்பட்டன. இப்படி காந்திமிகுந்த யானை, குதிரை, ரதங்களால் நிறைந்து பிரகாசிக்கும் அந்த அரண்
- 40 மனையைப் பார்த்து ஆஞ்ஜநேயர் இது லங்கைக்குப் பூஷணமென்றே நினைத்து ஆச்சரியமடைந்தார். ராவணனுடைய கிருஹத்தின் ஸமீபத்தில் சென்று, ராக்ஷஸர்கள் வளிக்கும் வீடுகளையும் தோட்டங்களையும் ஒவ்வொன்றாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு சிறிதும் பயமில்லாமல் உப்பரிகைளில் ஸஞ்சரித்தார்.
- 45 இப்படி வெளிப்பிரகாரத்திற்குள் பிரதான ராக்ஷஸர்களும் ராவணனுடைய புத்திரர்களும் ஸஹோதரர்களும் வளிக்கும் வீடுகளில் தேடிப்பார்த்து, பிரஹஸ்தன் மஹாபார்கவன் கும்பகர்ணன் விபீஷணன் மஹோதரன் விருபாக்ஷன் வித்யுஜ்ஜிஹ்வன் வித்யுன்மாலி வஜ்ரதம்ஷ்டரன் சுகன் ஸாரணன் இந்திரஜித் ஜம்புமாலி ஸுமாலி
- 50 ரச்மிகேது ஸூரியசத்ரு வஜ்ரகாயன் தூம்ராக்ஷன் ஸம்பாதி வித்யுத்ருபன் கனன் விகனன் சுகநாஸன் வக்ரன் சடன் விகடன் ஹ்ரஸ்வ

கர்ணன் தம்ஷ்ட்ரன் ரோமசன் யுத்தோன்மத்தன் மத்தன்
த்வஜக்ரீவன் நாதி இந்த்ரஜிஹ்வன் ஹஸ்திமுகன் கராள்
பிசாசன் சோணிதாஷன் முதலியவர்களுடைய வீடுகளை
ஒவ்வொன்றாய்த் தேடினார். அங்கங்கே அந்த பாக்கியசாலிகள்
அனுபவிக்கும் அளவற்ற ஐசுவரியங்களைக் கண்டு
ஆச்சரியப்பட்டார்.

அவைகளைத் தாண்டி ராவணனுடைய அரண்மனைக்கு வந்து
பார்க்கையில், அங்கே அந்தப்புரத்து வாசலைக்காக்கும் கோரதிருஷ்டி
யுள்ள ராக்ஷஸிகள் அரசனுக்கருகில் முறைவைத்துக் காத்துக்
கொண்டிருந்தார்கள். சில ராக்ஷஸிகள் குலம், சக்தி முதலிய
அனேக ஆயுதங்களைத் தரித்து நின்றார்கள்; அங்கங்கே பல ராக்ஷஸ
ஸையங்கள் அணிவகுக்கப்பட்டிருந்தன. பருத்த சரீரமுள்ள
அனேக ராக்ஷஸர்கள் ஸகலாயுதபாணிகளாய்க் காத்துக்கொண்டி
ருந்தார்கள்; வாயுவேகமுள்ள அனேகம் சிவப்புக் குதிரைகளும்,
வெள்ளைக் குதிரைகளும் அங்கே கட்டப்பட்டிருந்தன; உத்தமஜாதி
யில் பிறந்த அநேக யானைகள், வர்ஷிக்கும் மேகங்களைப்போலும்
நீர்த்தாரைகள் நிறைந்த மலைகளைப்போலும் மதஜலம் பெருக,
ஸகல லக்ஷணங்களும் அழகும் பொருந்தினவைகளாய் அங்கே ஸஞ்
சரித்துக்கொண்டிருந்தன. அவை சத்ருஸையங்களை நாசம் செய்யும்;
அவைகளிலுள்ள யானைகளை ஹிம்ஸிக்கும்; கஜவீத்யைப்படி நன்
ருகப் பழக்கப்பட்டவை; யுத்தத்தில் ஐராவத்திற்கு ஸமமானவை;
நீருண்ட மேகங்களைப்போல் கர்ஜிப்பவை. காலாட்படைகள்
ஆயிரக்கணக்காய், தேகம் முழுவதும் ஸாதாரண தங்கத்தாலும்,
ஜம்பூநதியிலுண்டாகும் தங்கத்தாலும் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்
களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, பாலஸூரியனைப்போல் பிரகாசித்தார்
கள். நானாபுமுள்ள அழகான பல்லக்குகளுக்கோ கணக்கில்லை.
விசித்திரமான லதாகிருஹங்களும், நேர்த்தியான சித்திரங்களால்
அலங்கரிக்கப்பட்ட கிருஹங்களும், பலவித வினையாட்டுகளுக்காகக்
கட்டப்பட்டிருக்கும் கிருஹங்களும், மரத்தால் செய்யப்பட்ட கிரீடா
பர்வதங்களும், இரவிலும் பகலிலும் ஸ்த்ரீகளுடன் அனுபவிப்பதற்
காக ஏற்பட்ட பல கிருஹங்களும் எங்கே பார்த்தாலும் அமைக்கப்
பட்டிருந்தன. மயில்களுக்காக அனேக கூடுகள் கட்டப்பட்டிருந்
தன. ராவணனுடைய பிரதாபங்களுக்கு அடையாளமாய் அனேக
கொடிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. நவரத்தினங்கள் முத்துக்கள்
பவழங்கள் தங்கநாணயங்கள் வெள்ளிநாணயங்கள் முதலிய ஸகல
ஐசுவரியங்களாலும் பொக்கிஷங்கள் நிறைந்திருந்தன. மஹாபுத்தி
மான்களும் ஸமர்த்தர்களுமான சில்பிகளால் நிர்மிக்கப்பட்டு, மந்
நரகிரியைப்போல் உன்னதமாயும், ஸகலதாதுக்களாலும் மிருகங்
களாலும் நிறைந்து, பரமசிவன் வஸிக்கும் கைலாஸகிரியைப்போல்
ஆகாசத்தையளாவி வெண்மையாய் பூதராக்ஷஸகணங்களுக்கு இருப்
பிடமாயும் விளங்கும் அந்தத் தசக்ரீவனுடைய அரண்மனையைக்

- கண்டு மாருதி ஆச்சரியம் கொண்டார். ஸூரியன் தனது கிரணங்களால் பிரகாசிப்பதுபோல், அது ரத்தினங்களுடைய ஒளியாலும்
- 95 ராவணனுடைய தேஜஸாலும் ஜ்வலித்தது. உயர்ந்த தங்கத்தால் விசித்திரமாயமைக்கப்பட்ட படுக்கைகளும், ஆஸனங்களும், முக்கியமான பானபாத்திரங்களும், போஜனபாத்திரங்களும், அங்கே காணப்பட்டன. நெருங்கியிராமல், விஸ்தாரமான இடைவெளிகளுடன் கட்டப்பட்டிருக்கும் உன்னதமான அநேக உப்பரிகை
- 100 களும், மிகவும் நீண்ட கட்டுகளையுடைய பல கிருஹங்களும் காணப்பட்டன. குடித்து மிகுந்த பானங்கள் அங்கே அனேக ரத்தினபாத்திரங்களில் வைக்கப்பட்டிருந்தன; குடிவெறியால் கூத்தாடும் ஸ்த்ரீகளின் சிலம்புகளும் ஒட்டியாணச் சலங்கைகளும் ஒலிப்பதும், பேரிகை மத்தளம் மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியங்கள் சப்திப்பதும்
- 105 மதுரமாய்ச் செவியில் பட்டன. ஸைகல லக்ஷணங்களும் பொருந்திய ஸ்த்ரீ ரத்தினங்களால் பிரகாசித்து, அழகிலும் காந்தியிலும் ஐசுவரியத்திலும் குபேரனுடைய கிருஹத்தைப் போன்ற ராவணனுடைய அரண்மனையில் ஆஞ்ஜநேயர் பிரவேசித்தார்.

ப்ராஸாத் ஸங்கா'தயுதம் ஸ்த்ரீரத்த ஸத ஸங்குலம் |
ஸுல்பூட்' கக்ஷயம் ஹநுமாந் ப்ரவிவேஸ மஹாக்'ருஹம் (41)

ஸர்க்கம் 7

ராவணனுடைய அரண்மனை

ஸ வேஸ்ம் ஜாலம் ப¹லவாந் த³த³ர்ஸ
வ்யாஸக்த வைஷ்'ர்ய ஸுவர்ணஜாலம் |
யதா² மஹத் ப்ராவுருஷி மேக⁴ஜாலம்
வித்யுத் பிதத்³த³ம் ஸவிஹங்க⁵ஜாலம் ||

(1)

- பிறகு பலவாண ஹனுமான், மின்னற் கொடிகளோடும் பக்ஷிக் கூட்டங்களோடும் கூடின மழைக் காலத்து மேகங்களைப் போல், நவரத்தினங்களிழைத்த தங்க ஜன்னல்களுடன் விளங்கும் கிருஹ வரிசைகளைப் பார்த்தார். உத்தமமான சங்கம் வில் முதலிய
- 5 ஆயுதங்களால் பிரகாசிக்கும் அனேக கட்டடங்களையும், வீடுகளின் மேல் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் உப்பரிகைகளையும் கண்டார். ராவணனுடைய அரண்மனை சிலப் சாஸ்திர விதிகளின்படி யாதொரு தோஷமும் இல்லாமல் கட்டப்பட்டது; அதிலுள்ள பலவித ஐசுவரியங்களால் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்தது; தேவர்களும் அஸுரர்களும் ராவணனிடத்திலுள்ள பயத்தால் அதைக்கண்டு தேவாலயத்தைப்போல் நமஸ்கரித்தார்கள். அதைக் குபேரனிடத்திலிருந்து ராவணன் தன் பலத்தால் அபகரித்தான். லங்கையிலுள்ள மற்ற வீடுகளை விசுவகர்மா நிர்மித்தான். இவைகளை மயன் அமைத்தா

னென்ற பெயரே தவிர ஸகலவித யுக்திகளையும் யோசனைகளையும்
சொல்லிக் கட்டுவித்தவன் ராவணனே ; அதுவும் ஸுலபமான காரிய 15
மல்ல. பூமியிலுள்ள அரண்மனைகளுக்குள் இவைகளுக்கே ஸகல
குணங்களும் விசேஷமாய்ப் பொருந்தியிருந்தன.

மாருதி அங்கே ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு போகையில், ராவ
ணனுடைய புஷ்பக விமானத்தைக் கண்டார். அது வேகமாய்
ஆகாசத்தில் கிளம்பும் மேகத்தைப்போல் விஸ்தாரமாக, சுத்தமான 20
ஸுவர்ணத்தால் செய்யப்பட்டுப் பார்ப்பவர்களை மயக்கும்படி
யான அழகுடன், ராவணனுடைய பலத்திற்கும் பிரதாபத்திற்கும்
தகுந்த வாகனமாக இருந்தது. ஸ்வர்க்கமே ஸகல வைபவங்
களுடன் அகஸ்மாத்தாய் பூலோகத்திற்கு வந்ததோ என்று சொல்
லும்படி இருந்தது. உத்தமமான ரத்தினங்கள் இழைக்கப்பட்டு, 25
காந்தியால் ஜ்வலித்தது. மலைச் சிகரத்தைப்போல் நானு விருஷங்
களின் புஷ்பங்களாலும், புஷ்பத் தூளிகளாலும் மூடப்பட்டிருந்
தது. (புஷ்பகம் என்ற பெயர் கிடைத்ததற்கு இதுவே காரணம்).
மேகங்களுக்கு நடுவில் மின்னற் கொடிகள் பாய்வதுபோல், உத்தம
ஸ்தரீகள் அங்குமிங்கும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ராஜ 30
ஹம்ஸங்களால் சுமக்கப்பட்டு ஸகல ஐசுவரியங்களும் நிறைந்திருக்
கும் புண்ணிய புருஷர்களுடைய தேவ விமானங்களை ஒத்திருந்தது.
அனேக தாதுக்களால் விளங்கும் பர்வத சிகரம்போலும், நவக்ரஹங்
களாலும் நகூத்திரங்களாலும் சந்திரனாலும் நானு வர்ணமுள்ள
மேகக் கூட்டங்களாலும் பிரகாசிக்கும் ஆகாசத்தைப்போலும் 35
கணக்கில்லாத ரத்தினங்களால் ஜ்வலித்தது. அதில் மலைகள்
நிறைந்த தேசங்களும், மரங்கள் நிறைந்த மலைகளும், புஷ்பங்கள்
நிறைந்த மரங்களும், சிறு இதழ்கள் நிறைந்த புஷ்பங்களும் விசித்
திரமாக எழுதப்பட்டிருந்தன. வெண்மையான கிருஹங்களும்
அழகான புஷ்பங்களால் விளங்கும் தடாசங்களும், மெல்லிய தாதுக் 40
களுடன் கூடின தாமரைகளும், சிரேஷ்டமான நானு வனங்களும்
அங்கே எழுதப்பட்டிருந்தன. ரத்தினங்களுடைய காந்தியால்
ஜ்வலித்துக்கொண்டு, வங்கையிலுள்ள உத்தம கிருஹங்களைக் காட்
டிலும் மிகவும் பெரிதாய் விளங்கிற்று.

அங்கே ஹம்ஸம் மயில் முதலிய பக்சிகள், பவழங்களால் செய் 45
யப்பட்ட மூக்குகளோடும் கால்களோடும் வெள்ளியால் அமைக்கப்
பட்டு வைபுரியம் முதலிய ரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்டிருந்தன.
இன்னும் அனேக பக்சிகள் புஷ்பம்போல் மெல்லிய சிறகுகளுட
னும், வினையாடும்பொழுது தொங்கியும் வீளைந்தும் இருக்கிற
இறக்கைகளுடனும், பார்க்கையிலேயே காம விகாரத்தை உண்டு 50
பண்ணக் கூடிய அழகுடனும் ஸுவர்ணத்தாலும் பவழத்தாலும்
செய்யப்பட்டிருந்தன. பலவகை ஸர்ப்பங்கள் தங்குத்தாலும்
வெள்ளியாலும் ரத்தினங்களாலும் செய்யப்பட்டிருந்தன. அழகான

- துதிக்கைகளையுடைய யானைகள் நீரோடைகளில் இறங்கி, தாமரை
 55 மலர்த் தூளிகள் படிந்த தேகங்களுடன், கருநெய்தல் இலைகளைத்
 துதிக்கைகளால் தானே வர்ஷிக்கும்படி செய்யப்பட்ட பிரதிமை
 களும், அவைகளால் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டு, மங்களகரமான
 திருக்கைகளுடன், ஒரு ஹஸ்தத்தில் தாமரை மலரைத் தரித்துக்
 கொண்டிருக்கும் ஜகன்மாதாவான மஹாலக்ஷ்மியின் விக்கிரகமும்
 60 வெகு சாதுரியமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அழகிய புஷ்பங்களா
 லும் தளிர்களாலும் தழைத்துப் பரிமளம் வீசும் மஹா விருகைத்
 தைப்போலும், மனோகரமான குகைகளால் விளங்கும் மஹா
 பர்வதமானது பனியும் குளிரும் நீங்கி வஸந்த காலத்தில் புஷ்பங்
 களாலும் பழங்களாலும் தளிர்களாலும் பிரகாசிப்பதுபோலும்
 65 இருக்கும் அந்த மங்களகரமான விமானத்தை ஆஞ்ஜநேயர் அடிக்
 கடிச் சுற்றிப் பார்த்து அடங்காத ஆச்சரியமடைந்தார். எல்லோரா
 லும் பூஜிக்கப்பட்டு ராவணேசுவரனால் பரிபாலிக்கப்பட்ட அந்த
 லங்காபுரியை நன்றாகத் தேடியும், ராமசந்திரனுடைய அனந்த
 கல்யாண குணங்களில் ஈடுபட்டு, எப்பொழுதும் அவரையே தியா
 70 னித்துக்கொண்டு ஸகல லோகங்களாலும் கொண்டாடப்படும்
 ஜானகியைக் காணாமல் மாருதி மிகுந்த துக்கமடைந்தார். அவர்
 ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை நன்றாக அறிந்தவர்; ஸன்மார்க்கத்தில் நிலை
 பெற்றவர்; மஹானுபாவர்; பிறர் அறிய முடியாத விஷயங்களையும்
 பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்க்கக்கூடிய சக்தியையுடையவர்; லங்கை முழு
 75 வதையும் வெகு ஜாக்கிரதையாகச் சுற்றிப் பார்த்தும் ஸீதையைக்
 காணாமல் பலபல யோசனை செய்து விசேஷ மனோ வியாகுலத்தை
 அடைந்தார்.

ததஸ்ததா ப்ஹுவித பாவிதாத்மந :

க்ருதாத்மனோ ஜநகஸுதாம் ஸுவர்த்மந : |

அபய்யதோ பவத் தி துக்கித்மந :

ஸுசக்ஷுஷ் ப்ரவிசரதோ மஹாத்மந : ||

(17)

ஸர்க்கம் 8

புஷ்பக விமானம்

ஸ தஸ்ய மத்'யே ப'வநஸ்ய ஸம்ஸ்தித்ம

மஹத் விமானம் மணிவஜ்ர சித்ரிதம் |

ப்ரதபத் ஜாம்பூநத் ஜால க்ருத்ரிமம்

தத்'ஸ வீர : பவநாத்மஜ : கபி : ||

(1)

ராவண கிருஹங்களுக்கு நடுவில் நவமணிகள் இழைத்து உருக்கி
 யோடவிட்ட தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட பக்ஷிகளுடன் விளங்கும்
 ஒரு பெரிய விமானத்தை ஹனுமான் கண்டார். அது அளவுக்கு
 அடங்காதது; ஒப்பில்லாதது; விசுவகர்மா அதை நிர்மித்து, “ நான்

செய்த வஸ்துக்களுள் இதே மிகவும் சிலாக்கியமானது'' என்று 5
 மெச்சினான். ஸகல திக்குகளிலும் தடையிலாமல் செல்லக் கூடி
 யது; தேவ விமானமானதால் பூமியில் படாமல் ஆகாச மார்க்கத்
 தில் நின்று கொண்டிருந்தது; காந்தியால் ஸூரிய மார்க்கத்தைக்
 குறிக்கும் அடையாளம் போலிருந்தது. அதில் ஒவ்வொரு வேலையும் 10
 மிகுந்த பிரயத்தனத்தால் செய்யப்பட்டது; அதில் இழைக்கப்பட்ட
 ரத்தினங்கள் ஸகல விதத்திலும் ஒப்பில்லாதவை; அதிலுள்ள
 விசித்திர விசேஷங்கள் தேவர்களுடைய விமானங்களிலும் இல்லை;
 அதைப்பற்றிய ஒவ்வொரு விஷயமும் அபூர்வமானது. பூர்வ
 காலத்தில் ராவணன் கோகர்ணக்ஷேத்திரத்தில் பிரஹ்மாவைக் குறித்
 துப் பதினாயிரவருஷகாலம் கோரமான தவம் செய்து தன் பராக்கிர 15
 மத்தால் குபேரனை ஜயித்து இந்த விமானத்தை அடைந்தான். அது
 பிரபுவின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து, போகவேண்டிய இடத்திற்கு
 வாயுவேகமாய்ச் செல்லும். அதில் பல விசித்திரமான மாளிகை
 கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. லோகத்தில் அழகான பதார்த்தங்கள் 20
 யாவற்றிற்கும் உபமானமாக இருந்தன. பிறரால் தடுக்க முடி
 யாத வேகத்தை உடையது. மஹாத்மாக்களான பெரியோர்
 களுடைய ஆசிரமம்போல் பரிசுத்தமாயும், புண்ணியகர்மங்களால்
 ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஸ்வர்க்கத்தைப்போல் ஸகல போகங்களுக்கும்
 இருப்பிடமாகவும், லக்ஷ்மீகடாக்ஷம் பெற்ற பாக்கியவான்களுடைய
 கிருஹங்களைப்போல் ஸகல ஸம்பத்துக்களுடனும் கூடினதாகவும்; 25
 அபூர்வமான செய்கைகளால் அழிவற்ற கீர்த்தியை ஸம்பாதித்த
 புண்ணியசாலிகளுடைய இருப்பிடங்களைப்போல் ஸகல லோகங்
 களும் கொண்டாடும்படியாகவும் மதுரமான கானம் நர்த்தனம்
 ரூபவதிகளான ஸ்த்ரீகள் திவ்விய போகங்கள், அழகிய வாஸஸ்தல
 ங்கள் முதலியவைகளால் தேவேந்திரனுடைய அமராவதியைப் 30
 போலும் விளங்கிற்று. ஒப்பற்ற வேகத்துடன் ஆகாசத்தில் தங்கி
 யிருந்தது. விசித்திரமான கொடிமுடிகளையுடைய மலைச் சிகரத்தைப்
 போல், விசித்திரமான பதார்த்தங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும் விஸ்
 தாரமான கட்டுக்களுடையதாயும் மனோஹரமாயும் சரத் காலத்துச்
 சந்திரனைப்போல் நிர்மலமாயும் இருந்தது. குண்டலங்களால் அலங் 35
 கரிக்கப்பட்ட முடங்களுடன் பருத்த சரீரங்களுடனும் ஆகாசத்தில்
 அதி வேகமாய் ஸஞ்சரிக்கும் ராக்ஷஸர்களைப்போலும், வட்டமாயும்
 கோணலாயும் அகலமாயும் இருக்கிற கண்களையுடைய பூத கணங்
 களைப்போலும் அனேகமாயிரம் பொம்மைகள் மஹா சாதுர்யமாய்
 அதில் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. மஹா விருக்ஷங்களடர்ந்த 40
 வனத்தில் நானா வர்ணமுள்ள புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும்
 மலர்களாலும் விளங்கும் வஸந்த காலத்திற்குரிய நதிகள், நீரோ
 டைகள், தென்றல், வண்டுகள், மயில்கள், குயில்கள், மான் முதலிய
 மிருகங்கள், அழகிய ஸ்த்ரீ புருஷர்கள் முதலியவைகளால் வஸந்த
 ருதுவைக்காட்டிலும் விசேஷ அழகாய் பிரகாசிக்கும் அந்தப் புஷ்பக 45

விமர்னத்தை வானர வீரரான ஹநுமார் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தார்.

வஸந்த புஷ்போத்கர சாரு தீர்ஸநம்
வஸந்த மாஸாதீபி காந்த தீர்ஸநம் |
ஸ புஷ்பகம் தத்ர விமாந முத்தமம்
தீதீர்ஸ தத்வாநர வீர ஸத்தம : ||

(8)

ஸர்க்கம் 9

ராவணனுடைய அந்தப்புரம்

தஸ்யாலய வரிஷ்டீஸ்ய மத்யே விபுல மாயதம் |
தீதீர்ஸ பவநஸீரேஷ்டீம் ஹநுமாந் மாருதாத்மஜ: ||

(1)

- அந்த உத்தமமான விமானத்தின் நடுவில் மாருதி ஒரு சிறந்த மாளிகையைக் கண்டார். அது ராவணன் வஸிக்குமிடம். ஒரு யோஜனை நீளம் அரையோஜனை அகலம் விஸ்தீர்ணமுள்ளதாய் அநேக உப்பரிசுகளுடன் விளங்கிற்று. அங்கெல்லாம் ஒப்பில்லாத அழகையுடைய ஜனக புத்திரியைத் தேடிக்கொண்டு மாருதி திரிந்து, பிறகு ராக்ஷஸர்களுடைய நேர்த்தியான கிருஹங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே ராவணனுடைய கிருஹத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். மூன்று நான்கு தந்தங்களையுடைய உத்தமமான யானைகள் அங்கங்கே கட்டப்பட்டிருந்தன. ஆயுதபாணிகளான ஸேவகர்கள், நெருங்கியிராமல், நான்குபுறத்திலும் அதைச் சூழ்ந்து காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அங்கே ராவணனுடைய பத்தினிகளான ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளும், திக்விஜயம் செய்தபோது ஜயித்த அரசர்களுடைய கிருஹங்களிலிருந்து பலாத்காரமாய்க் கொண்டுவரப்பட்ட ராஜ கன்யைகளும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படித் திமிங்கிலம், முதலை, மீன் முதலிய ஜலஜந்துக்களால் நிறைந்து, மலைகளைப் போன்ற அலைகள் பெருங்காற்றால் அடிக்கப்பட்டுக் கொந்தளிக்க, நீருண்ட மேகங்களைப்போல் கர்ஜித்துப் பொங்கிக் கொதிக்கும் மஹா ஸமுத்திரத்தைப் போலிருக்கும் அந்த ராவண கிருஹம், கோரரூபிகளாய் ஸஹிக்க முடியாத தேஜஸையுடைய ராக்ஷஸர்களால் நிறைந்திருப்பதை ஆஞ்ஜநேயர் கண்டார். ஸகல ஐசுவரியங்களுக்கும் அதிபதியான குபேரனுடைய செல்வமும், தேவராஜனான மஹேந்திரனுடைய வைபவமும், பகவானுக்கு நித்யவாஹனமாக இருக்கப்பெற்ற கருடனுடைய அபார தேஜஸும் எல்லாம் சேர்ந்து எப்பொழுதும் ராவணனுடைய மாளிகையில் குறையாமலிருந்தன.
- 2:5 லங்கையில் வஸிக்கும் ராக்ஷஸர்களின் கிருஹங்களில், குபேரன் யமன் வருணன் முதலியவர்கள் அனுபவிக்கும் செல்வமும் ஐசுவரியமும் போகங்களும் அவைகளுக்கு மேலானவைகளும் காணப்பட்

டன. பூர்வத்தில் விசுவகர்மா பிரஹ்மாவிற்காக அந்த விமானத்
தைத் தெய்வ லோகத்தில் விருஷ்டித்தான். பிறகு குபேரன்
பிரஹ்மாவைக் கோரமான தவத்தால் ஸந்தோஷப்படுத்தி அதை 30
அடைந்தான். ஸகல ரத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த
விமானத்தை ராவணன், குபேரனைத் தன் பராக்கிரமத்தால் ஜயித்து
அவனிடத்திலிருந்து அபகரித்தான். தங்கத்தாலும், வெள்ளியாலும்
விசித்திரமாய்ச் செய்யப்பட்ட ஸ்தம்பங்களில் செந்நாய்களைப் 35
போன்ற பிரதிமைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த விமானம்
காந்தியால் ஜ்வலிப்பதுபோல், மேரு மந்தரம் முதலிய பர்வதங்
களுக்கு ஸமான்மாய், ஆகாசத்தை அளாவிற்று. சிறு கட்டடங்கள்
மங்களாகரமான ரூபங்களுடன் மறைவாய்க் கட்டப்பட்டிருந்தன.
ஸூரியன் அக்னி முதலியவர்களுடைய காந்தியும் இதன் காந்திக்கு
ஈடல்ல. விசுவகர்மா செய்த அநேக வஸ்துக்களில் இதே ஸகல 40
விதத்திலும் சிரேஷ்டமானது. தங்கப் படிக்கட்டுகளையுடைய
அநேக அழகான மேடைகளாலும், தங்கம் ஸ்படிகம் முதலிய
அபூர்வ வஸ்துக்களால் நிர்மிக்கப்பட்ட ஜன்னல்களாலும், இலைக்
கதவு ஜன்னல்களாலும், இந்திரநீலம் மஹநீலம் முதலிய அபூர்வ
மான மணிகளால் இழைக்கப்பட்ட திண்ணைகளாலும், பவழம் 45
ஒப்பில்லாத முத்துக்கள் விலையற்ற ரத்தினங்கள் முதலியவைகளால்
அலங்கரிக்கப்பட்ட தரைகளாலும், நேர்த்தியான பரிமளத்துடன்
பால ஸூரியனைப்போல் சிவந்த சந்தனத்தாலும், உதய பர்வதத்தி
லிருந்து கிளம்பும் ஆதித்தியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் அந்தப் புஷ்பக
விமானத்தில் ஆஞ்ஜநேயர் ஸீதையைத் தேட உத்தேசித்து ஏறினார். 50
(மஹா நீலமென்பது எரிமஹாத்விபத்தில் உண்டாகும் என்று
ரத்தின சாஸ்திரம் கூறுகிறது.)

அங்குள்ள பலவித பாணங்களிலிருந்தும் பக்ஷயங்களிலிருந்தும்
அன்னங்களிலிருந்தும் கிளம்பும் வாஸனை நான்கு பக்கத்திலும் பர
விற்று. அதை வாயு பகவான் மனுஷ்ய ரூபமெடுத்து வந்ததுபோல் 55
ஆஞ்ஜநேயர் முகர்ந்தார். தூர தேசத்திலிருந்து வந்தவனை அவ
னுடைய பிரியமான பந்துக்கள் அன்புடன் அழைப்பதுபோல்,
ராவணனுடைய போஜன கிருஹத்திலிருந்து வீகம் பரிமளமானது
ஆஞ்ஜநேயரை "ராவணன் இருக்குமிடத்திற்கு வா" என்று அழைப்
பது போலிருந்தது. அந்த வழியாகவே சென்று ராக்ஷஸேசுவர 60
னுடைய பாணசாலையைக் கண்டார். அது அதிகப் பிரியமான உத்தம
ஸ்த்ரீயைப்போல் ராவணனுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது.
நவரத்தினங்களிழைத்த படிக்கட்டுகள் இருந்தன. சிலவிடங்கள்
ஸ்படிகத்தாலும் தந்தத்தாலும் இழைக்கப்பட்டிருந்தன. சிலவிடங்
களில் பொன் வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட 65
ரத்தின ஸ்தம்பங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மேடுபள்ளமில்லா
மல இழைக்கப்பட்டு சித்திர வேலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
மிகவும் உயரமான இன்னும் அனேக ஸ்தம்பங்களால் அந்த விமா

- னம் இறக்கைகளை விரித்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் பறப்பதுபோலி
 70 ருந்தது. தரையில் விரிக்கப்பட்ட கம்பளத்தில், மலை ஸமுத்திரம்
 நதி பள்ளத்தாக்கு மைதானம் விருகுகும் வனம் நகரம் கிராமம்
 முதலியவைகளுடன் பூலோகம் சித்திர ரூபமாய் வேலை செய்யப்பட்ட
 டிருந்தது. அதைப் பார்க்கையில் அநேக ராஜாக்களாலும் சக்கர
 75 வர்த்திகளாலும் ஆளப்பட்ட ராஜ்யங்களெல்லாம் அந்த விமானத்
 தில் இருப்பதுபோல் தோன்றிற்று. அநேக உத்தம ஜாதி பசுடிகள்
 கொழுப்படைந்து கூவிக்கொண்டிருந்தன. சந்தனம், அகில், பன்னீர்,
 புனுகு, ஜவ்வாது, குங்குமம், அத்தர் முதலியவைகளின் பரிமளம்
 வீசிக்கொண்டிருந்தது. விலையற்ற ஆஸனங்களும் விரிப்புகளும்
 80 நிறைந்திருந்தன. சிலவிடங்கள் அகிற் கட்டையின் தூபத்தால்
 கறுத்திருந்தன. சிலவிடங்கள் ராஜ ஹம்ஸங்களைப்போல் வெண்
 மையாக இருந்தன. பலவித புஷ்பங்கள் எங்கும் வாரி இறைக்கப்
 பட்டிருந்தன. வளிஷ்ட மஹரிஷியிடத்திலிருக்கும் தோஷமற்ற
 காமதேனுவைப்போல் அந்த விமானம் ஸகல மனோரதங்களையும்
 பூர்த்தி செய்தது. மனத்துக்கு அளவற்ற ஸந்தோஷத்தைக்
 85 கொடுத்து துக்கத்தை நாசம் செய்து ஸகல ஸம்பத்தையும் தேக
 காந்தியையும் உண்டு பண்ணிற்று. பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும் அவை
 களுக்குப் பிரியமான விஷய போகங்களைக் கொடுத்துப் பெற்ற
 தாயைப்போல் திருப்தி செய்யும் அந்த விமானத்தைக் கண்டு ஹனு
 90 மான் பிரமித்து, “இது யாகயக்ளுங்களை ஸம்பூர்ணமாய் நடத்திய
 புண்யவான்கள் அடையும் ஸவர்க்க லோகமோ! தேவகணங்கள்
 வளிக்கும் தேவ லோகமோ! தேவ ராஜாவான மஹேந்திரனுடைய
 ராஜதானியான அமராவதியோ! கடின தபஸால் மஹாத்மாக்கள்
 அடையும் பிரஹ்ம லோகமோ!” என்று திகைத்து நின்றார். அங்கே
 95 தங்க ஸ்தம்பங்களில் பிரகாசிக்கும் ரத்தின தீபங்கள் சுத்தமான
 வத்திகளுடனும் தெளிவான தைலங்களுடனும் அசையாமல்
 கொழுந்துவிட்டெரிந்தன. அதைப் பார்க்கையில், கைதேர்ந்த சூதர்
 களால் ஜயிக்கப்பட்ட ஸாமான்ய சூதர்கள், அவர்களை மறுபடியும்
 ஜயித்துத் தாங்களிழந்த திரவியங்களை அடைவதற்கு ஆழ்ந்த
 யோசனை செய்து கொண்டிருப்பதைப்போல் தோன்றிற்று. கணக்
 100 கில்லாத, தீபங்களுடைய பிரகாசத்தையும், பிறரால் அஸாத்திய
 மான தவத்தைச் செய்து வேதவேதாங்கங்களைக் கரைகடந்து நித்திய
 நைமித்திக கர்மங்களைக் குறைவில்லாமல் நடத்தி வந்து ஸகல
 லோகங்களும் பெயரைக் கேட்டவுடனே நடுங்கும் பிரதாபத்தை
 யுடைய ராவணேசுவரனுடைய ஸஹஜமான தேஜஸையும், அவ
 105 னுடைய பத்தினிகள் அணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களுடைய காந்தி
 யையும் கண்டு, ஹனுமான், “இந்த விமானம் நெருப்புப்பற்றி எரி
 கிறதோ!” என்று ஸந்தேகித்தார்.

அங்கே விரித்திருக்கும் கம்பளங்களில் அநேக உத்தம ஸ்த்ரீகள்
 நாநாவர்ணமுள்ள வஸ்திரங்களையும் மாலைகளையும் தரித்துக்

கொண்டு பற்பல வேஷங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, கிரீடைசெய் 110
ததாலும் மதுபானத்தாலும் அர்த்தராத்திரியில் அயர்ந்து நித்திரை
செய்வதைக் கண்டார். பகற்காலங்களில் அந்தப்புரத்தில் சப்திக்கும்
ஆபரணங்கள், அர்த்தராத்திரியில் ஸகல ஸ்த்ரீகளும் சோர்ந்து தூங்
குவதால் கொஞ்சம்கூட சப்தமற்றிருப்பதைக்கண்டு மாருதி, "இது
ராத்திரிகாலத்தில் தூங்கும் ஹம்ஸங்களாலும் அவைகளின் மேலி 115
ருக்கும் வண்டுகளாலும் பிரகாசிக்கும் தாமரையோடையோ!" என்று
நினைத்தார். அந்த ஸ்த்ரீகள் தாமரைமலரின் பரிமளத்தைப்போல்
ஸுகந்தம் வீசும் முகங்களுடனும், மறைக்கப்பட்ட பற்களுட
னுடம், மூடின கண்களுடனும் நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்தார்கள்.
(நான்கு ஜாதி ஸ்த்ரீகளில் இவர்கள் உத்தமமான பத்மினீ ஜாதி 120
யைச் சேர்ந்தவர்கள். தூங்கும்போது பற்கள் வெளிப்படுவதும்,
கண்கள் பாதி திறந்திருப்பதும், குறட்டை விடுவதும், வாயிலிருந்து
துர்க்கந்தமான் காற்று வீசுவதும் தாழ்ந்த ஜாதிஸ்த்ரீகளின் லக்ஷ
ணம். தூங்கும்பொழுது அங்கங்கள் அசையாமலிருப்பதும், வாய்
மூடியிருப்பதும், முகம் பிரஸன்னமாயிருப்பதும், மிருதுவாய் மூச்சு 125
விடுவதும், சுவாசம் ஸுகந்தமாயிருப்பதும், ஸ்வப்னாவஸ்தையில்
பிதற்றாமலிருப்பதும், உத்தமஸ்த்ரீகளின் லக்ஷணங்கள்.) உதய
காலத்தில் தாமரைப்புஷ்பங்கள், ஸுமிரியகிரணங்களால் எழுப்பப்
பட்டு மலர்ந்து எல்லோர்க்கும் ஆநந்தத்தைக் கொடுத்து, ஸுமிரியன்
அஸ்தமித்தவுடன் இதழ்கள் மூடி நித்திரை செய்வதுபோல, அந்த 130
ஸ்த்ரீகள் தங்கள் நாயக்னுடைய கடாக்ஷம் தங்களுக்குக் கிடைக்க
வேண்டுமென்று காலையில் அவனுக்கு முன்னே எழுந்திருந்து காத்
துக்கொண்டிருந்து, பகலெல்லாம் அவனுடன் ஆநந்தமாய்க் காலத்
தைக் கழித்து, ராத்திரியில் அவன் நித்திரை செய்தபிறகு களைப்பால்
தாங்களும் அயர்ந்து நித்திரை செய்தார்கள். சிரமத்தால் வஸ்திரங் 135
கள் நழுவ, ஸவேச்சையாய் நித்திரை செய்யும் அந்த ரூபவதிகளைக்
கண்டும், ஆஞ்ஜநேயருடைய இந்திரியங்கள் கொஞ்சம்கூடக் கலங்
காமல் விசேஷ காந்தியுடன் விளங்கினார். "அழகிலும் நிறத்திலும்
பரிமளத்திலும் ஆநந்தத்தைக் கொடுப்பதிலும் இந்த ஸ்த்ரீகளு
டைய முகங்கள் கமலங்களைப்போலிருக்கின்றன. தேனைக் குடித்து 140
மதங்கொண்ட வண்டுகள் இவைகளைப் புஷ்பமென்றெண்ணி அடிக்
கடி வந்து மொய்க்கும் என்பதற்கு ஸந்தேகமில்லை" என்று மாருதி
எண்ணினார். கருத்துச் சுருண்ட மயிர்களுடனும் மின்னற்கொடி
போல் விளங்கும் அங்கங்களுடனும் நித்திரை செய்யும் ஸ்த்ரீகளால்
நிறைந்த ராவணனுடைய அந்தப்புரம், சரத்காலத்தில் நகூத்திரங் 145
கள் நிறைந்த நிர்மலமான ஆகாசம்போல் பிரகாசித்தது. அவர்களுக்கு
நடுவில் நித்திரை செய்யும் ராவணன் நகூத்திரமண்டலங்களுக்கு
நடுவில் பெளர்ணிமையில் பூர்ணகலைகளுடன் விளங்கும் சந்
திரைப்போல் தோன்றினான். ஒப்பில்லாத புண்ணியகர்மங்களால்
நகூத்திரங்களாய்ப் பிரகாசித்து, தாங்கள் செய்த புண்ணியம் முடியும் 150

- போது மிகுதியுள்ள ஸ்வல்பபுண்ணியத்தால் பூமியில் நழுவி விழுந்த பாக்கியசாலிகளோ என்று ஆஞ்ஞநேயர் அந்த ஸ்திரீகளைக் கண்டு பிரமித்தார். மங்களகரமான பிரகாசத்தையுடைய பெரிய நக்ஷத்திரங்களைப்போல் அந்த ஸ்திரீகளுடைய தேககாந்தியும் ரூபம்
- 155 மும் தெளிவும் ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கின. மதுபானத்தாலும் விளையாட்டுகளாலும் ரதிக்ரீடையாலும் பருத்த புஷ்பமாலைகளும் ஹாரங்களும் கலைந்து நழுவி, ஆபரணங்கள் சிதறி, சிரமத்தால் களைத்து முகம் வாடி அயர்ந்து தூங்கினார்கள்.
- சில உத்தம ஸ்திரீகளுடைய நெற்றிகளில் திலகங்கள் அழிந்திருந்தன. சில ஸ்திரீகளின் சிலம்புகள் கழன்றிருந்தன. சிலருடைய முத்துஹாரங்கள் பக்கங்களில் நழுவிக்கிடந்தன. முத்துஹாரங்களும், அரை நூல்மாலைகளும் அறுந்து, வஸ்திரங்கள் நழுவி ரதி சிரமத்தால் பிரக்ஞையற்று நித்திரை செய்யும் அந்தப் பெண்கள், வெகுதூரம் ஓடிக்களைத்து சிரமநிலிருத்திக்காகப் பூமியில் மணலில்
- 165 விழுந்து புரளும் பெண்குதிரைகளைப்போல் காணப்பட்டார்கள். சிலர் நேர்த்தியான குண்டலங்களைத் தரித்திருந்தார்கள்; சிலருடைய மாலைகள் வாடி அறுந்திருந்தன. மஹாபலவானான ராவணனால் அனுபவிக்கப்பட்டு, வனத்திலுள்ள புஷ்பக்கொடிகள் மதயானையால் மிதிக்கப்பட்டதுபோல் அவர்கள் காணப்பட்டார்கள்.
- 170 சிலருடைய ஸ்தனங்களுக்கு நடுவில் ஸூரிய சந்திரர்களைப்போல் ஜ்வலிக்கும் முத்துஹாரங்கள் தாமரையோடையில் இரண்டு புஷ்பங்களுக்கு நடுவில் நித்திரை 'செய்யும் ராஜ ஹம்ஸத்தைப்போல் பிரகாசித்தன. சிலருடைய மார்பில் விளங்கும் வைடூரிய மாலைகள் ஹம்ஸங்களைப்போலும் தங்கச்சரடுகள் சக்ரவாக பக்ஷிகள்; போலும்
- 175 தோன்றின. சரத் காலத்தில் தெளிவாக ஓடும் நதிகளைப்போன்ற அந்த ஸ்திரீகளுடைய பின் பாகங்களே மணற் குன்றுகள்; ஹாரங்களே ஹம்ஸங்கள்; ஸ்தனங்களே சக்ர வாகங்கள்; நேத்திரங்களே கருநெய்தல் புஷ்பங்கள்; உதடுகளே இளந் தளிர்கள்; பாதங்களே தாமரைகள்; கழுத்துகளே சங்குகள்; கண்களே மீன்கள்; நாபிகளே சுழல்கள்; கீர்த்திக்குக் காரணமான தேக காந்தியே இரு கரைகள்; சிருங்கார சேஷ்டைகளே முதலைகள்; ஆபரணங்களே மலர்ந்த தாமரைகள்; சதங்கைகளே மொட்டுகள். சிலருடைய மிகுதுவான அங்கங்களிலும் ஸ்தனங்களுடைய நுனிகளிலும் உள்ள சுபமாண ஆபரணங்கள், அவர்களிடத்தில் ஆசை
- 185 கொண்ட காழுகர்களைப்போல் தோன்றின. சிலருடைய முகங்களிலிருந்து வீசும் சுவாஸக் காற்றால் அசைக்கப்பட்ட வஸ்திரங்களின் நுனிகள் அடிக்கடி முகங்களில் தாக்கின. அவை மேலே எழும்பி விழும்பொழுது விசித்திர வர்ணங்களுடைய கொடிகளைப்போல் காணப்பட்டன. அங்கே நித்திரை செய்துகொண்டிருந்த சில காந்தி
- 190 மதிகளின் மூச்சுக் காற்றின் வேகத்தால் அவர்கள் தரித்த குண்டலங்கள் மெள்ள மெள்ள அசைந்தன. ஸ்வபாவமாகவே அவர்

களுடைய சுவாஸம் ஸுகந்தமாக இருக்கும்; சர்க்கரை கலந்த மது
வின் வாஸனையால் அது இன்னும் பரிமளமாகவும் ஸுகமாகவும்
ராவணன்மேல் வீசிற்று. சிலர் பான மயக்கத்தாலும், நித்திரையா
லும் தேக ஸ்வாதீனமற்றுத் தூங்கும்பொழுது, தங்களுக்கருகில் 195
படுத்திருக்கும் சக்களத்திகளுடைய முகங்களைத் தங்கள் பிரியநாயக
னான ராவணனுடைய முகமென்றெண்ணிக் காமப் பரவசர்களாய்
அடிக்கடி முத்தமிட்டார்கள். அந்த ஸ்த்ரீகளும் ராவணனிடத்தி
லுள்ள ஆசையால் அவன் முத்தமிடுகிறுனென்றெண்ணி மறுபடியும்
முத்தம் கொடுத்தார்கள். இப்படி நாயகனிடத்திலுள்ள ஆசையால் 200
சக்களத்திகள் ஒருவர்க்கொருவர் தெரியாமல் தங்களிஷ்டத்தையே
பூர்த்தி செய்துகொண்டார்கள். சிலர் ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்
கப்பட்ட கைகளையும், சிலர் பீதாம்பரங்களையும் தலையணையாக
வைத்துக்கொண்டு தூங்கினார்கள். பான மயக்கத்தாலும் ஒருவர்க்
கொருவர் ஸ்நேஹ விசேஷத்தாலும் ஒரு ஸ்த்ரீ மற்றொரு ஸ்த்ரீயின் 205
மார்பில் தலை வைத்து நித்திரை செய்தாள். அவளுடைய தோளில்
தலை வைத்து மற்றொருத்தி நித்திரை செய்தாள். ஒருத்தி தன்
தோழியின் மடியில் தலை வைத்து நித்திரை செய்தாள். அவளுடைய
புஜங்களில் தலை வைத்து இரண்டு ஸ்த்ரீகள் நித்திரை செய்தார்கள்.
துடைப் பக்கம் இடுப்புப் பின்பாகம் முதலிய அங்கங்கள் ஒன்றோ 210
டொன்று பற்றி, இப்படி நித்திரை செய்யும் அந்தப் பெண்கள்,
புணங்கலாகிற நூலால் தொடுக்கப்பட்டு, மதுவின் பரிமளத்துடன்
சுருண்ட தலை மயிரென்ற வண்டுகள் மொய்க்கும் புஷ்ப மாலையைப்
போல் விளங்கினார்கள். ராவணனுடைய பத்தினிகளால் நிறைந்த
அந்தப்புரம் வஸந்தரகுதுவில் ஒரு புஷ்ப வனத்தைப்போல் தோன் 215
நிற்று. அவர்களுடைய கைகளே கொடிகள்; தோள்களே தண்டு
கள்; விரல்களே தளிர்கள்; இடுப்பில் வஸ்திரத்தின் முடிகளே புஷ்
பக் கொத்துக்கள்; கறுத்துச் சுருண்ட தலையிரே வண்டுகள்; மூச்சுக்
காற்றே தென்றல்; இப்படித் தூக்கக் கலக்கத்தால் ஒருவர்
மேலொருவர் கைகால்களைப் போட்டுக்கொண்டு காற்றால் ஒன்று 220
சேர்க்கப்பட்ட புஷ்பக் கொடிகள்போல் விளங்கினார்கள். அந்தக்
கூட்டத்தில் ஒவ்வொருத்தியின் ஆபரணங்களையும் அவயவங்களையும்
தனித்தனியாய் அறிவது அஸாத்திபம்.

ராவணன் விழித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஃவர்களைப் பிறர்
பார்ப்பது அஸாத்தியமாகையால், அங்குள்ள ரத்தின ஸ்தம்பங் 225
களில் வைக்கப்பட்ட. நானா வர்ணமுள்ள ரத்தின தீபங்களும், அவன்
தூங்கின பிறகு, மதுபானத்தாலும் சிரமத்தாலும் நித்திரையாலும்
வஸ்திரங்கள் ஆபரணங்கள் நழுவினதை அறியாமல் தூங்கும்
ராவண பத்தினிகளை இமை கொட்டாமல் ஆசையுடன் பார்ப்பது
போல், அசைவற்றுக் கொழுந்துவிட்டெரிந்தன. ராஜ ரிஷிகள் 230
பிதிருக்கள் தைத்தியர்கள் கந்தர்வர்கள் ராக்ஷஸர்கள் முதலியவர்
களுடைய கன்யைகள் ராவணனிடத்தில் ஆசை வைத்து வந்தவர்.

- களே. யுத்தத்தில் பிரியமுள்ள ராவணனால் சிலர் தங்களுடைய பந்துக்களை ஜயித்துக் கொண்டுவரப்பட்டவர்கள். சிலர் அவனுடைய அழகிலும் தேஜஸிலும் ஐசுவரியத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் ஈடுபட்டு வலுவில் ஆசை மீறி அவனை வந்தடைந்தவர்கள். அவர்களில் ராவணனுடைய பராக்கிரமத்தால் மாத்திரம் கட்டுப்பட்டிருந்தவர்கள் ஒருவருமில்லை. எல்லோரும் அவனிடத்தில் மோஹிதவர்களே. ஸ்த்ரீ ரத்தினமான ஜானகியைத் தவிர மற்ற யாவரும் ராவணனை விரும்பி வந்தவர்கள். வேறொருவனால் விவாஹம் செய்யப்பட்டவர்களுமல்லர்; உத்தம குலத்தில் பிறந்து உத்தமமான பத்மினீ ஜாதி ஸ்த்ரீகளல்லாதவர்கள் அங்கில்லை; ஸகல சுப லக்ஷணங்களாலும் அமைந்திராதவர்கள் அங்கில்லை; ஸர்வாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்படாதவர்கள் அங்கில்லை;
- 245 ராவணனுக்கு ஸமஸ்த உபசாரங்களையும் பரம ப்ரீதியுடன் செய்யாதவர்கள் அங்கில்லை. அவனுக்குத் தகுந்த தேகபலம் இல்லாதவர்கள் அங்கில்லை; அவனுடைய அன்பிற்குப் பாத்திரமில்லாதவர்கள் அங்கில்லை.

- ஹநுமான் மஹா புத்திமானாக இருந்தாலும் அவர்களைப் பார்த்து ஜாதி ஸ்வபாவத்திற்குத் தகுந்த விபரீத புத்தியை அடைந்து, “இந்த ஸ்த்ரீகளையெல்லாம் கன்யைகளாக இருக்கும் பொழுதே ராவணன் கொண்டு வந்து விவாஹம் செய்ததுபோல், ஸீதையையும் ராகவன் பாணிக்கிரஹணம் செய்வதற்கு முன் கொண்டுவந்து விவாஹம் செய்திருந்தால் அவனுக்கு ஷேமமுண்டா யிருக்குமே” என்று அகஸ்மாத்தாக எண்ணினார்.

- பிறகு அந்த ஹநுமான், “ஸீதையைப் போன்ற பதிவிரதை எந்த லோகத்திலுமுண்டோ! இந்த ராவணன் பிரஹ்ம தேவருடைய குலத்தில் பிறந்தும் அவளை அபகரித்து மஹா பாபத்தை ஸம் பாதித்தான்” என்று மிகவும் துக்கத்தை அடைந்து, “அக்னியையும் கொளுத்தும்படியான ஸீதையின் பதிவிரதா தர்மத்திற்கு என்றைக் காவது பங்கம் வருமோ? வீணான அபவாதத்தைச் சுமத்தினதே தவிர வேறென்ன?” என்று எண்ணினார்.

புநஸ்ச ஸோசிந்தய தார்த ரூபோ

த்ருவம் விஸிஷ்டா குணதோ ஹி ஸீதா |

அத்யாயமஸ்யாம் க்ருதவாந் மஹாத்மா

லங்கேஸ்வர : கஷ்ட மநார்ய கர்ம ||

ஸர்க்கம் 10

ராவணனுடைய அந்தப்புரம்

தத்ர திவ்யோபமம் முக்'யம் ஸ்ப'திகம் ரத்நபூ'ஷிதம் |
அவேக்ஷமாணோ ஹநுமாந் த'தர்ஸ ஸயநாஸநம் || (1)

அவ்விடத்தில் ஸ்பதிகத்தால் செய்யப்பட்டு ரத்தினங்கள் இழைத்துத் தேவேந்திரனுடைய சயனம் போன்ற ஓர் மஞ்சத்தைக் கண்டார். அதற்கு நான்கு புறத்திலும் தந்தத்தாலும் தங்கத்தாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கால்களுடன் வைடூரியங்கள் பதித்து விலையற்ற விரிப்புகளால் மூடப்பட்ட அநேக ஆஸனங்கள் போடப்பட்டிருந்தன. அங்கே ஒரு பக்கத்தில் முத்து ஹாரங்களாலும், ரத்தின மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் பூர்ண சந்திரனைப்போல் வெண்மையான ஒரு குடையைக் கண்டார். உருக்கி ஓடவிட்ட ஆயிரத்தெட்டுமாற்று அபரஞ்சித் தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட அந்த மஞ்சம் ஸுமரியனைப்போல் ஜ்வலித்தது. அசோகம் முதலிய மாலைகள் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. மெல்லிய ரோமங்களை யுடைய ஆடு முதலிய மிருகங்களின் தோல்களும், விலையுயர்ந்த சால்வைகளும், விரிப்புகளும், பஞ்சணை மெத்தைகளும் பரப்பப்பட்டிருந்தன. நானா வர்ணமுள்ள புஷ்பங்கள் வாரி இறைக்கப்பட்டிருந்தன. குங்குமம், கஸ்தூரி, ஜவ்வாது, புனுகு, அத்தர், அகில், சந்தனக்கட்டை முதலிய வாஸனைத் திரவியங்களின் பரிமளம் நிறைந்திருந்தது. வெண்சாமரங்களைக் கையிலேந்தி வீசிக்கொண்டிருக்கும் பெண் பிரதிமைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது.

அதில் மழைக்காலத்தில் நீருண்ட மேகம்போல் கறுத்த தேகத்துடனும், யானைத் துதிகைகளைப்போல் பருத்த நீண்டு உருண்ட கைகளுடனும், நெருப்புப் பொறிபோல் சிவந்த நேத்திரங்களுடனும், ஸுமரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கிற குண்டலங்களால் விளங்கும் முகத்துடனும், பிரதாபலங்கேசுவரன் நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தான். அவன் தரித்த ஒப்பற்ற பீதாம்பரம் கறுத்த மேகங்களுக்கு நடுவில் பாயும் மின்னற்கொடிபோல் பிரகாசித்தது. மார்பிலும் கைகளிலும் பூசப்பட்ட உத்தமமான சிவப்புச்சந்தனம் ஸந்தியாகாலத்தில் மின்னற் கொடிகளுடன் விளங்கும் சிவந்த மேகம்போல் காணப்பட்டது. சிரேஷ்டமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தான். இஷ்டமான ரூபத்தை எடுக்கக்கூடியவனானதால் தன்பத்தினிகள் கண்டு மோகிக்கும்படி மன்மதனைப்போல் ரூபம் தரித்திருந்தான். ராத்திரியில் நெடுநேரம் கீரீடித்ததாலும் மதுபானத்தாலும் களைத்து அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளுக்கு பிரியநாயகனாகும் ராக்ஷஸர்களுக்கு ஸகல கேஷமங்களையும் கொடுப்பவனாகியிருக்கும் ராவணனைப் பார்த்து, “மரங்கள் புதர்கள் காடுகள் நிறைந்த மந்தரபர்வதம் அசைவற்று நித்திரை செய்

- கிறதோ!" என்று மாருதி நினைத்தார். இப்படி ஸூரியனைப் போலும் அக்னியைப்போலும் பிரகாசிக்கும் அந்த மஞ்சத்தில் மஹாஸர்ப்பத்தைப்போல் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு நித்திரை செய்யும் ராவணனைப்பார்த்து, "ராம பத்தினியைத் தேடிவந்த நான்
- 40 அவளைப் பார்ப்பதற்குமுன் அவளை அபகரித்த மஹாபாபியைப் பார்க்கும்படி நேரிட்டதே" என்று துக்கமடைந்தார். பயம் கொண்டவன் பிசாசும் முதலிய துஷ்டஜந்துக்களுக்கெதிரில் நிற்க முடியாமல் ஒதுங்குவதுபோல், "இந்த மஹாபாபியின் ஸமீபத்தி
- 45 லிருப்பது தகாது" என்று சற்றுப் பின்வாங்கினார். பிறகு படிக்கட்டுகளின் வழியாய் வெறொரு பக்கத்திலுள்ள ஒரு மேடையின்மேலேறி அந்த ராக்ஷஸேகவரனை உற்றுப் பார்த்தார். யானைத் துதிகைகளைப் போன்ற புஜங்களுடனும் பரிமளம் வீசுகிற சந்தனப் பூச்சுகளுடனும் விளங்கும் அந்த தசமுகன் படுத்திருக்கும் மஞ்சமானது மத
- 50 ஜலத்தைப் பெருகவிட்டுக்கொண்டிருக்கும் யானையுடன் கூடின மலையருவிபோல் தோன்றிற்று. அவனுடைய புஜங்கள் முழங்கால் வரையில் நீண்டு தெய்வலோகத்தில் நாட்டிய இந்திரதவஜங்கள் போல் விளங்கின. உருக்கி அடித்த இருப்புலக்கைகள்போல் கடின மாய் யானைகளின் துதிகைகளைப்போல் அடி பெருத்து வரவரச்
- 55 சிறுத்திருந்தன. ஒன்றிற்கொன்று பேதலில்லாமல் மஹாபலமுள்ள வைகளாய், கெட்டியாய்ப் பொருத்தப்பட்ட இடைவெளிகளுடன், உத்தம லக்ஷணங்களமைந்த நகங்களாலும் கட்டைவிரல்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. விலையற்ற மோதிரங்கள் அணிந்த விரல்களுடன், இரண்டு ஐந்துதலை மஹாநாகங்கள் படுத்திருப்பதுபோல் காணப்பட்டன. தங்கத்தோள்வளைகள் அணிந்த புஜங்களில்
- 60 இந்திரனுடன் யுத்தம் செய்யும் காலத்தில் ஐராவத்தின் தந்தங்களாலும், விஷ்ணுவுடன் யுத்தம் செய்யும் காலத்தில் சக்கராயுதத்தாலும் உண்டான காயங்களின் வடுக்கள் கறுத்த ஆகாசத்தில் சந்திரர்களைப்போல் பிரகாசித்தன. முயலின் ரத்தத்தைப்போல் சிவந்து சிரேஷ்டமான பாமளமும் மிகுந்து குளிர்ச்சியுமுள்ள
- 65 சந்தனத்தால் நன்றாய்ப் பூசப்பட்டு, விசித்திரமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. நேர்த்தியான கந்தங்களால் வாஸனையேறினவை; உத்தம ஸ்த்ரீகளால் பிடிக்கப்பட்டவை; யக்ஷர், பன்னகர், கந்தர்வர், தேவர், அஸுரர் முதலியவர்களைக் கதற அடித்தவை. மிருகங்
- 70 களையும் பக்ஷிகளையும் தின்று மயங்கிக் கோபத்தால் சீறிக்கொண்டு மந்தரகிரியின் நடுவில் தூங்கும் மலைப்பாம்புகளைப்போல் அந்தப் புஜங்கள் படுக்கையில் கிடப்பதைக் கண்டார். பர்வதத்தைப் போன்ற சரீரத்தையுடைய ராவணனுக்கு உத்தமலக்ஷணங்கள் பொருந்திய இரண்டு புஜங்களும் மந்தரகிரியின் இரண்டு சிகரங்களைப் போல் விளங்கின. அவனுடைய மூச்சுக்கூற்று மாங்கனி புண்ணை
- 75 மகிழம்பூ முதலியவைகளிலிருந்து இறங்கின மதுவின் வாஸனையாலும், ஷட்ரஸங்களுடன் புஜித்த அன்னத்தின் வாஸனையாலும், சிரேஷ்ட

மான பானங்களின் வாஸனையாலும் அந்த சயனகிருஹம் முழுவதையும் மணக்கும்படி செய்தது. நவரத்னங்களாலும் முத்துக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தங்கக்கிரீடம் கொஞ்சம் நழுவி இருந்தது. குண்டலங்களுடைய காந்தி முகமெங்கும் பரவியது. பருத்து நீண்டு 80 அகன்ற மார்பில் சிவந்த சந்தனம் பூசப்பட்டிருந்தது. ஹாரங்கள் ஜ்வலித்தன. சிரேஷ்டமான பட்டு உத்தரீயங்கள் கொஞ்சம் நழுவி இருந்தன. இடுப்பில் பீதாம்பரத்தைத் தரித்திருந்தான். சிவந்த கண்களுடனும் உளுந்துமலையைப்போன்ற தேகத்துடனும், மஹா ஸர்ப்பத்தைப்போல் மூச்சுவிட்டுக் கொண்டு, கங்காப் 85 பிரவாஹத்தின் மத்தியில் அயர்ந்து தூங்கும் மதயானையைப்போல் தோன்றினான். நான்கு பக்கங்களிலுமுள்ள தங்க ஸ்தம்பங்களில் ஏற்றிய தீபகாந்தியால் ஸகல திக்குகளும் பிரகாசித்தன.

ஆகையால் ஸகல பாகங்களையும் நன்றாகத் தெரியச் செய்யும் மின்னற்கொடிகள் பாயும் மேகத்தைப்போல் மஹாசரீரத்தையுடைய 90 ராவணனையும், அவனிடத்தில் பரமப்பிரீதிவைத்த ஸ்திரீகள் அவனுடைய பாதத்தடியில் தூங்குவதையும் ஹநுமார் கண்டார். பூர்ண சந்திரனுக்கு ஸமமான காந்திபொருந்திய முகங்களுடன், அழகிய குண்டலங்களாலும் வாடாத மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அநேக ஸ்திரீகளைக் கண்டார். சிலர் நாட்டியத்தாலும் வாத்தியங் 95 களாலும் ராவணனை ஸந்தோஷப்படுத்தி அவனால் சிரேஷ்டமான ஆபரணங்களை வெகுமதியாகக் கொடுக்கப்பட்டு, அவனுடைய புஜங்களிலும் மடியிலும் கொஞ்சி விளையாடி, அப்படியே தூங்கி விட்டார்கள். சிலர் வஜ்ர வைடுரியங்களால் இழைக்கப்பட்ட தோள் வளைகள் அணிந்த புஜங்களையே தலையணையாய் வைத்துத் தூங்கின 100 தால், தோள்வளைகளும் காதில் தரித்த குண்டலங்களுக்கும் கலந்து பிரகாசித்தன. சந்திரனையொத்த முகங்களாலும், நகைத்திரங்களைப் போன்ற குண்டலங்களாலும் அந்த விமானம் ஆகாசத்தைப்போல் விளங்கிற்று. யௌவனக்கொழுப்பால் ராவணனுடன் வெகுநேரம் கிரீடித்துக் களைத்து, அவர்கள் இருந்தவிடத்திலேயே தூங்கிவிட் 105 டார்கள். ஒரு ஸுந்தரி பரதசாஸ்திரத்தில் மிகவும் திறமையுள்ளவள். நர்த்தனத்தாலும் அபிநயத்தாலும் ராவணனை ஸந்தோஷப்படுத்தி அயர்ந்து தூங்குகையிலும் அவயவங்களை நாட்டிய லக்ஷணங்களுக்கு இசைந்தபடியே வைத்துக்கொண்டு தூங்கிவிட்டாள். ஒரு பெண் மணி அத்தபுதமாய் வீணைவாசித்து ராவணனை மகிழ்ச்செய்து, அந்த 110 வீணையை அணைத்துக்கொண்டே தூங்குகையில், புஷ்பங்களாலும் இலைகளாலும் விளங்கும் தாமரைக்கொடி நதிப்பிரவாகத்தில் அடித்துக்கொண்டு போகப்படும்பொழுது அகஸ்மாத்தாய் ஸந்தித்த ஒரு ஓடத்தைப் பற்றிக்கொண்டு நிற்பதுபோல் தோன்றினான். கைக் குழந்தையை மிக்க பிரேமையுடன் இடுப்பில் வைத்துக்கொண் 115 டிருப்பவனைப்போல், ஒருத்தி மட்டுகமென்ற வாத்தியத்தை அணைத்துக்கொண்டே தூங்கிவிட்டாள். நெடுநாளாகக் காணாத நாயகனைச்

சேர்ந்து ஆசையுடன் அணைவதுபோல், ஒருத்தி படஹமென்ற வாத்
தியத்தை அணைத்துக்கொண்டே நித்திரை செய்தாள். தன் பிரியநாய

120 களை அணைவதற்கு ஸமயம் நேராமல், தவித்துக்கொண்டிருந்த
காமினி, அகஸ்மாத்தாய் நாதனை ஏகாந்தத்தில் ஸந்தித்து, ஆசை
மீறி இறுகத் தழுவுவதுபோல், ஒருத்தி புல்லாங்குழலை இறுகத் தழு
விக்கொண்டே உறங்கினாள். நாயகனுடன் ஸ்வேச்சையாய்ப்படுத்
திருக்கும் கமலாக்ஷியைப்போல், நாட்டியத்தில் தோந்தவளும் மிருது

125 பாஷிணியுமான ஒரு ஸ்த்ரீரத்னம் விபஞ்சியை அணைத்துக்கொண்டே
தூங்கினாள். ஒருத்தி மதத்தால் கண்கள் சுழல, பருத்து மிருது
வாய்த் தங்கக்கொடிபோன்ற அவயவங்களால் மிருதங்கத்தை ஆவிங்
கனம் செய்துகொண்டே தூங்கிவிட்டாள். சிறுத்த இடையுள்ள
ஒருத்தி மதுபானத்தால் களைத்து பணவத்தைப் புஜங்களுக்கும்

130 விலாவிற்றும் நடுவில் அணைத்துக்கொண்டே தூங்கினாள். ஒருத்தி ஒரு
டிண்டிமத்தை மார்பிலும் வேறொரு டிண்டிமத்தைப் புஜத்திலும்
அணைத்துக்கொண்டு தூங்கும்பொழுது, பிரியநாயகனை மார்புடன்
ஆவிங்கனம் செய்துகொண்டு, குழந்தையையும் கட்டியணைப்பவளைப்
போல் தோன்றினாள். ஒருத்தி ஆடம்பரத்தை புஜங்களால் இறுகத்

135 தழுவிக்கொண்டே தூங்கிவிட்டாள். ஒருத்தி கலசத்தைக்
கவிழ்த்துத் தலையணையாய் வைத்துக்கொண்டு தூங்குகையில் அதில்
மிகுந்திருந்த குங்குமம் சந்தனம் கலந்த ஜலம் அவளுடைய தேகத்
தில் பெருக, கோடை காலத்தில் வாடாமல் இருப்பதற்காக ஜம்ல
தெளித்துவைக்கப்பட்ட புஷ்பமாலையைப்போல் காணப்பட்டாள்.

140 ஒருத்தி தூக்கம் தாங்கமுடியாமல், தங்கக் கலசங்களைப்போன்ற
ஸ்தனங்களைக் கைகளால் மறைத்துக்கொண்டே தூங்கிவிட்டாள்.
ஒருத்தி மதத்தால் மெய்மறந்து, தன் ஸமீபத்தில் படுத்திருந்த
ஸகியை நாயகன் என்றெண்ணி இறுகத் தழுவிக்கொண்டே தூங்
கினாள். காமினிகள் நாயகர்களை இறுகத் தழுவுதல் போல் உத்தம

145 ஸ்த்ரீகள் அநேகர் விசித்திரமான வாத்தியங்களைப் புஜங்களாலும்
ஸ்தனங்களாலும் அணைத்துக்கொண்டே தூங்கினார்கள். அவர்க
ளைப் பார்த்துக்கொண்டுபோகையில், ஹநுமான் ஓரிடத்தில் தனி
யாய் திவ்வியாலங்காரங்களுடன் ஒரு சயனத்தையும் அதில் அழகே
உருவெடுத்துவந்ததுபோலிருக்கும் ஒரு ஸ்த்ரீ நித்திரை செய்வதையும்

150 கண்டார். முத்துக்களாலும் நவமணிகளாலும் இழைக்கப்பட்ட
ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டு, உருக்கியோடவிட்ட ஆயிரத்தெட்டு
மாற்றுத் தங்கத்தைப் போல் ஜ்வலிக்கும் தேக காந்தியுடன், தன்
தேஜஸாலும் கலைகளாலும் அந்த விமானத்திற்கு ஒரு சிரேஷ்ட
மான ஆபரணம்போல் விளங்கும் அந்தப் பெண்மணி மந்தோதரி

155 என்று கீர்த்திபெற்ற ராவணனுடைய பட்ட மஹிஷி. அவனுக்கு
உயிருக்குயிரானவள்; அந்தப்புரத்திற்கு அதிபதி. ஆஞ்ஜநேயர் அவ
ளுடைய ஆபூர்வமான ரூபத்தையும் யௌவனத்தையும் கவனித்து
இவள் ஸீதையாக இருக்கலாமென்று நினைத்து, ஸந்தோஷம்

தாங்காமல், தோள்தட்டி வாலை முத்தமிட்டு ஆனந்தமடைந்தார்; குதித்து விளையாடினார்; பாடினார்; ஆடினார்; உலாவினார்; ஸ்தம்பங் 160 களில் ஏறிக் குதித்தார்; இப்படி வானரர்களுக்கு ஸ்வபாவமான சேஷ்டைகளை எல்லாம் செய்தார்.

ஆஸ்போ'டயாமாஸ சுகம்ப' புச்ச'ம்
நந்த'சிக்ரீட் ஜகௌ' ஜக'ராம
ஸ்தம்பா' நரோஹந் நிபபாத பூ'மௌ
நித'ர்'யந் ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிம் கபீநாம் || (55)

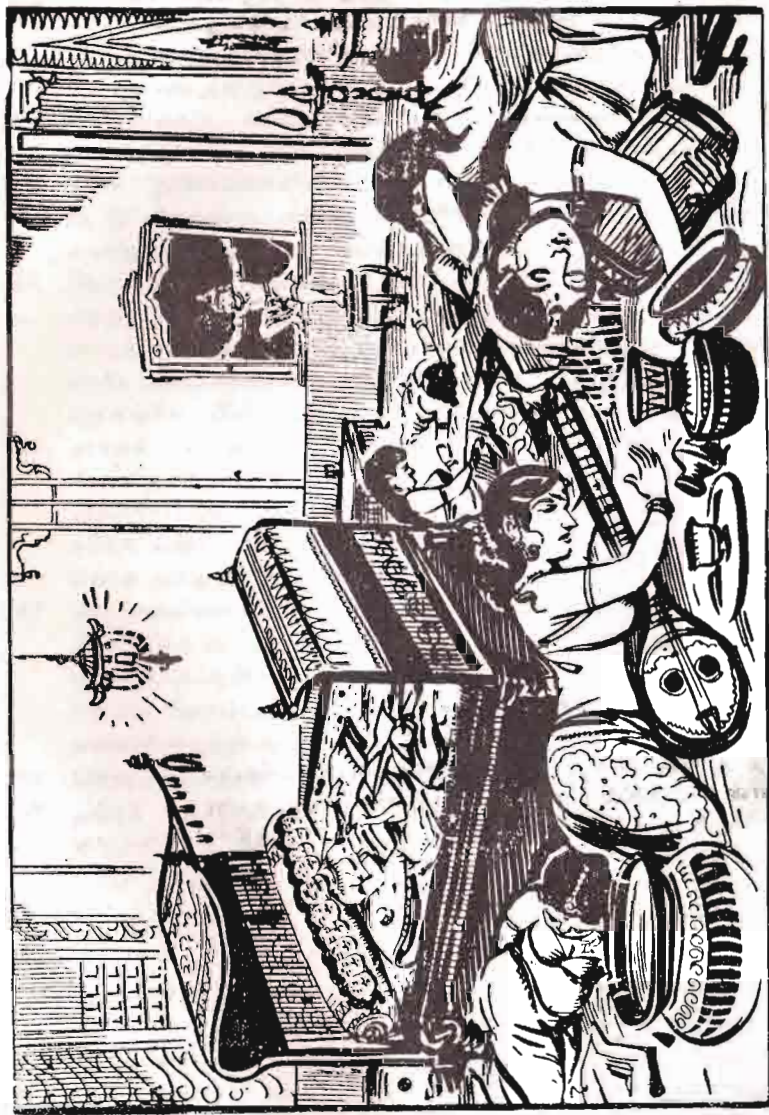
ஸர்க்கம் 11

பானசாலை

அவதூ'ய சதாம் பு'த்'தி'ம் ப'பூ'வா வஸ்தி'தஸ் தத'ா |
ஜக'ராம'சாபராம் சிந்தாம் ஸீதாம் ப்ரதி மஹாகபி: || (1)

பிறகு கொஞ்சம் யோசித்து அவள் ஸீதையல்ல என்று தெளிந்து, ஜானகி எங்கே இருக்கக் கூடுமென்று மறுபடியும் கவலைகொண்டார். “ராமனை விட்டுப் பிரிந்து அவர் படும் கஷ்டங்களை அறிந்தும் ஜானகிக்குத் தூக்கம் வருமோ? அன்னம் வேண்டியிருக்குமோ? அலங்காரம் செய்துகொள்ளவும் தோன்றுமோ? பானங்களையும் 5 பசுப்யங்களையும் அனுபவிக்கப் புத்தியுண்டாகுமோ? தேவேந்திரனா யிருந்தாலும் ராமனைத் தவிர வேறு புருஷனை ஸ்வப்பனத்திலும் நினைப்பாளோ? ஸகல லோகங்களிலும் ராமனைப்போன்ற வேறொரு வருமுண்டோ? ஆகையால் இவள் ஸீதையல்ல; வேறு யாரோ” என்று முடிவு செய்து பானசாலையில் மறுபடியும் தேடினார். அங்கே 10 சிலர் சொக்கட்டான் சோழி அம்மாளை குது சதுரங்கம் முதலிய விளையாட்டுகளால் களைத்தும், சிலர் பாட்டினால் சிரம்மடைந்தும், சிலர் நாட்டியத்தால் அலுத்தும், சிலர் மதுபானம் செய்து மயங்கி யும், சிலர் முரவம் மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியங்களைத் தலையணையாய் வைத்துக்கொண்டும், சிலர் பீடங்களின்மேலும், சிலர் நேர்த்தி 15 யான விரிப்புகளின்மேலும், பிரக்ஞையற்றுத் தூங்கினார்கள். அவர்களிலும் ஸீதையைக் காணாமல் மறுபடியும் ராவணன் படுத்திருக்கும் இடத்திற்கு வந்தார். அவனுடைய ஸ்த்ரீகளெல்லாம் மஹா பக்தியுடன் தங்களுடைய பர்த்தாவின் ரூபத்தையும் குணங்களையும் எப்பொழுதும் புகழ்பவர்கள்; யுக்தமாய்ப் பாடவும் அதன் தாத்தபரி 20 யத்தைத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லவும் ஸாமர்த்தியமுடையவர்கள்; தேச காலங்களை அறிந்து நடப்பவர்கள்; ஸமயோசிதமாய்ப் பேசுகிறவர்கள். ராவணன் அவர்களுடன் காம சாஸ்திரப்படி ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்து, அயர்ந்து தூங்குவதைக் கண்டார். அவர்களுக்கு நடுவில் அந்த ராகுஸேகவரன் சிரேஷ்டமான 25 பசுக்களுக்கு நடுவில் விளங்கும்-காணையைப்போலும், வனத்தில் பெண் யானைகளால் சூழப்பட்ட மதயானையைப்போலும் விளங்கினான்.

- பிறகு விரும்பக்கூடிய ஸகல பதார்த்தங்களாலும் நிறைந்த
பான பூமிக்கு மாருதி வந்தார். அங்கே மான் எருமை பன்றி
30 முதலிய மிருகங்களின் மாம்ஸங்கள் குப்பல் குப்பல்களாய் வைக்கப்
பட்டிருந்தன. விசாலமான தங்கத் தட்டுகளில் தின்று மிகுந்த மயில்,
கோழி, மான், பன்றி, சல்யம், வார்த்தராணஸம் முதலிய பறவை மிரு
கங்களின் மாம்ஸங்கள் தயிரிலும் ருசுகமென்ற உப்பிலும் பக்குவம்
செய்து வைத்திருந்ததைக் கண்டார். வெகு சாதுரியமாய்ப் பக்குவம்
35 செய்யப்பட்ட க்ரீகரம் சகோரமென்ற பசுடிகள் எருமைகள் ஆடுகள்
ஏகசல்யமென்ற மீன் முதலியவைகளின் மாம்ஸங்களும் நானுவித
மான துவையல்களும் பானங்களும் தின்பண்டங்களும் புஜிக்கப்
பட்டு மிகுந்திருப்பதைக் கண்டார். உப்புப் புளிப்பேற்றிய அனேக
வ்யஞ்ஜனங்களாலும், வெள்ளைக்கடுகு கலந்த ஆறு வகை ரஸங்கள்
40 பொருந்திய பசுயங்களாலும், ஸ்த்ரீ புருஷர்கள் குடிமயக்கத்தில்
கழற்றியெழிந்த ஹாரம் சிலம்பு முதலிய பூஷணங்களாலும், பான
பாத்திரங்களில் ஊறும் பலவகைப் பழங்களாலும், அந்தப் பான
சாலை புஷ்பங்களால் பூமிதேவியை அர்ச்சிப்பதுபோல் விளங்கிற்று.
அங்கங்கே போட்டிருக்கும் படுக்கைகளாலும் ஆஸனங்களாலும்
45 அந்தக் கிருஹம் நெருப்பில்லாமலேயே கொழுந்துவிட்டெரிவது
போலிருந்தது. அதி ஸமர்த்தர்களான சமையற்காரர்களால் விதம்
விதமாகப் பக்குவம் செய்து தனித்தனியாய் வைக்கப்பட்ட மாம்ஸங்
களைக் கண்டார்; ஸமுத்திர மதன காலத்தில் உண்டான வாருணி
என்ற பானத்தின் வகைகளும், சர்க்கரை தேன் புஷ்பங்கள் பழங்
50 கள் முதலியவைகளிலிருந்து இறக்கின பானங்களும், சாதுரியமாய்ச்
செய்யப்பட்ட பானங்களும், வாஸனைப் பொடிகளும் ஏராளமாய்
வைக்கப்பட்டிருந்தன. (திராகைஷ, இலுப்பை, பேரிச்சை, பனை,
கரும்பு, கொம்புத்தேன், அடைத்தேன், வெல்லம், தென்னை முதலிய
வைகளிலிருந்து பலவித பானங்கள் செய்யப்படும்.) தங்கத்தாலும்
55 ஸ்படிகத்தாலும் செய்யப்பட்ட போஜன பாத்திரங்களாலும்,
தங்கக் கூஜாக்களாலும் அந்தப் பானபூமி நிறைந்திருந்தது.
தங்கக் குடங்களிலும் வெள்ளிக் குடங்களிலும் சிரேஷ்ட
மான பானங்கள் ஊற்றி வைக்கப்பட்டிருந்தன. தங்கத்தாலும்
வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்டு ரத்தினங்கள் இழைத்த
60 அனேக பான பாத்திரங்கள் சாராயம் குடிப்பதற்காக
ஸித்தமாக இருந்தன. சில இடங்களில் பாத்திரங்களில் வைக்கப்
பட்ட பானங்கள் குடிக்கப்படாமலேயே இருந்தன; சிலவிடங்களில்
பாதி குடிக்கப்பட்டிருந்தன; சிலவிடங்களில் முழுவதும் குடிக்கப்
பட்டிருந்தன; ஓரிடத்தில் பலவித பசுயங்களும், ஓரிடத்தில்
65 பானங்களின் மிகுதியும், ஓரிடத்தில் புஜித்த அன்னத்தின் மிகுதி
யும் காணப்பட்டது; ஓரிடத்தில் கிண்டிகள் உடைந்து கிடந்தன;
ஓரிடத்தில் கடங்கள் உருண்டு கிடந்தன; ஓரிடத்தில் மாலைகளும்

காமம் திருஷ்டா மயா ஸர்வா விரிவஸ்தா ராவணஸ்திரிய : |
ந ஹி மே மநஸ : கிஞ்சித் வைக்ருத்ய முபபத் யதே || —ஸு. 11 ஸ—39 சு.
“ராவண பத்தினிகள் ஸ்வேத் யாகத் துங்கம் போருஷ ஸ்ரீரக்ஷ் நக்ரகப் பரீக்ஷயிட்டங்கள் ; ஆனால் என் மனத்தில்
யாதேநரு காம விகாரமும் உண்டாகவில்லை.”

பழங்கனும் ஜலத்தில் கிடந்தன; ஓரிடத்தில் ஸ்த்ரீகளுக்காக அநேகம் படுக்கைகள் போடப்பட்டிருந்தன.

சில ஸ்த்ரீகள் ஒருவரையொருவர் இறுகத் தழுவிக்கொண்டும், 70
சிலர் தூங்குகிறவர்களுடைய வஸ்திரங்களை உடுத்துக்கொண்டும்
நித்திரை மேலிட்டுத் தூங்கினார்கள். மிருதுவான தென்றலைப்போல்
அவர்களுடைய சுவாஸக் காற்று அவர்கள் அணிந்த வஸ்திரங்களை
யும் மாலைகளையும் சற்று அசைத்தது. அந்தப் பானசாலையில் வீசும் 75
காற்று, குளிர்ந்த சந்தனம் தேனின் ரஸம் சாராயம் நானாவித
புஷ்ப மாலைகள் பலவகைத் தூபங்கள் முதலியவைகளில் தாக்கி
அவைகளின் குளிர்ச்சியையும் பரிமளத்தையும் ராவணன் படுத்திருந்த 80
புஷ்பக விமானத்தில் வீசிற்று. அங்கேயிருந்த சில ஸ்த்ரீகள்
கறுப்பும் வெளுப்பும் கலந்த வர்ணமுடையவர்கள்; சிலர் கறுத்த
வர்கள்; சிலர் தங்கக் கொடிபோன்ற அவயவங்களையுடையவர்கள். 80
ரதி சிரமத்தாலும் தூக்கத்தாலும் பிரக்ஞையற்றிருக்கும் அந்தப்
பெண்கள் ஸுமீரியாஸ்தமன காலத்தில் மூடியிருக்கும் தாமரைகளைப்
போல் விளங்கினார்கள். மஹா தேஜஸ்வியான ஹனுமான் இப்படி
ராவணனுடைய அந்தப்புரம் முழுவதையும் வெகு ஜாக்கிரதையாகத்
தேடியும் ஜானகியைக் காணவில்லை. “பர ஸ்த்ரீகள் பர்த்தாவுடன் 85
ஸ்வேச்சையாய்த் தூங்கும்போது பார்த்துவிட்டேனே. என்னுடைய
பிரஹ்மசரிய தர்மத்திற்குக் குறைவு நேருமே. இவர்களைக்
கண்டதால் என் மனத்தில் யாதொரு விகாரமும் இல்லாவிட்டாலும்,
பர ஸ்த்ரீகளைப் பார்ப்பது பாபமல்லவா?” என்று சற்றுநேரம்
நினைத்து, பிறகு “இந்தக் கவலை நமது காரியத்தைக் கெடுத்துவிடும்” 90
என்று அதையொழித்து, தனக்கு ஸ்வபாவமான ஞ்நரியத்தையும்
புத்திக் கூர்மையையும் கைக்கொண்டு, நடக்கவேண்டிய காரியத்
தின் குண தோஷங்களை யோசித்தார். “ராவண பத்தினிகள் ஸ்வேச்
சையாகத் தூங்கும்போது என்னால் நன்றாகப் பார்க்கப்பட்டார்கள்;
ஆனால் என் மனத்தில் யாதொரு காம விகாரமும் உண்டாகவில்லை. 95
ஸகல புண்ணிய பாப கர்மங்களைச் செய்வதிலும் இந்திரியங்களை ஏவு
கிறது மனமல்லவா? என் மனத்திலோ கொஞ்சமாவது களங்க
மில்லை. இவர்களைப் பார்க்காமலேயே இருக்கலாமே என்றால்,
ஜானகியை ஸ்த்ரீகள் இருக்கும் இடத்தில் தேடாமல் வேறு எங்கே
தேடமுடியும்? ஒவ்வொரு வஸ்துவையும் அந்த ஜாதி வஸ்துக்கள் 100
இருக்குமிடத்தில் தேடினால் கண்டு பிடிக்கலாமே தவிர மான்களுக்கு
நடுவில் ஸ்த்ரீயைத் தேடுவார்களுண்டோ? சுத்தமான மனத்துடன்
ராவணனுடைய அந்தப்புரம் முழுவதிலும் தேடிப் பார்த்தும்,
ஜானகியைக் காணவில்லையே. தேவ கன்யைகளையும் கந்தர்வ
கன்யைகளையும் நாக கன்யைகளையும்மல்லவா கண்டேன்; ராகவ 105
பத்தினியான ஜானகியைக் காணக் கிடைக்கவில்லையே!” என்று சற்று
நேரம் கவலை கொண்டார். மறுபடியும் தைரிபமடைந்து அந்தப்

பானசாலையைத் விட்டு ராவணனுடைய சயன கிருஹத்தில் தேட ஆரம்பித்தார்.

ஸ பூ'யஸ்து பரம் ஸ்ரீமாந் மாருதிர் யத்ந மாஸ்தி'தம் |
ஆபாநபூ'மி முத்ஸ்ருஜ்ய தாம் விசேதம் ப்ரசக்ரமே || (46)

ஸர்க்கம் 12

ஸீதையைக் காணாமல் மாருதி துக்கித்தது

ஸ தஸ்ய மத்'யே ப'வநஸ்ய மாருதி:

ஸதா க்'ருஹாந் சித்ர க்'ருஹாந் நிஸாக்'ருஹாந் |
ஜக'ாம ஸீதாம் ப்ரதி த்'ர்ஸநோத்ஸுகோ
ந சைவ தாம் பஸ்யதி சாகு த்'ர்ஸநாம் || (1)

- ஆஞ்ஜநேயர் ஸீதையைக் கண்டுபிடிப்பதிலேயே நோக்க முள்ளவராய், அந்தக் கிருஹத்தில் தேடிக்கொண்டு போகையில், கொடிகளால் செய்யப்பட்ட வீடுகளையும், விசித்திர ரூபங் களுடன் கட்டப்பட்ட வீடுகளையும், ராத்திரியில் வளிக்கத் தகுந்த
- 5 வீடுகளையும் கண்டு அங்கெல்லாம் ஜாக்கிரதையாய்த் தேடினார். அழகிய பார்வையுடைய ஸீதையை மாத்திரம் காணவில்லை. "ஐயோ! இந்த லங்கா நகரத்தில் எல்லாவிடங்களிலும் வெகு ஜாக்கிரதையாகத் தேடியும் ரகுநாதனுடைய பிரிய பாரியையைக் காணாமே. பிராணநாயகனை விட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியாமல் உயிரை விட்
- 10 டானோ? ஸாதுக்களுடைய மார்க்கத்திலிருந்து நடுவாத ஜனகபுத் திரி தன் கற்பை ரக்ஷிப்பதில் நோக்கமுள்ளவளாய், இந்த குரூர ராக்ஷஸனுக்கு இணங்காமல் அவனால் கொல்லப்பட்டானோ? ராகவனுடைய திவ்விய மங்கள விக்ரஹத்தைக் கண்டு ஆனந்தித்த ஸீதை, தனக்குக் காவலாய் வைக்கப்பட்ட ராக்ஷஸிகளின் ஏற்றக்
- 15 குறைவான சரீரங்களையும் அவயவங்களையும் விகார வேஷத்தையும் தேஜஸற்ற முகங்களையும் குரூர காரியங்களையும் கண்டு பயத்தால் உயிரை விட்டானோ? ஸுகீர்வனோ மஹா பலவான்; மிகவும் கடுமையாகத் தண்டிப்பவன். அவன் குறிப்பிட்ட ஒரு மாத காலத் தையும் வானரர்களுடன் விளையாட்டில் கழித்தேன்; ஸீதையையும்
- 20 கண்டு பிடிக்கவில்லை; சத்துருவின் பல பராக்கிரமங்களையும் அறிய வில்லை; இந்த ஸ்திதியில் மஹா ராஜாவின்கெதிரில் போவதற்கும் யோக்கியதை கிண்டோ? ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் ஓரிடம் விடாமல் தேடினேன்; அவனுடைய பத்தினிகளைக் கண்டேனே தவிர மஹா பதிவிரதையான ஸீதையைக் காணவில்லையே! நூறு
- 25 யோஜனை விஸ்தீரணமுள்ள மஹா ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டின தும், நடுவில் நேர்ந்த விக்கினங்களை ஜயித்ததும், ஸுகிஷ்ம ரூபத் துடன் இந்த நகரத்தில் எங்கும் தேடினதும் வீணாயிற்றே!

வந்த காரியத்தை முடிக்காமல் திரும்பிப் போனால், 'ஹநுமான்
 ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி லங்கைக்குப் போயிருக்கிறான். நம்முடைய
 ஸகல உத்தேசங்களையும் நிறைவேற்றிக்கொண்டே வருவான். நாம் 30
 விசாரப்பட வேண்டியதில்லை. நமது கஷ்டங்கள் தீர்ந்தன' என்று
 என் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் வானர
 வீரர்களெல்லாம் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டு என்ன சொல்வார்கள்?
 'வீர சிகாமணியே! எங்களால் முடியாத காரியத்தைச் செய்தாய்.
 ராகவ பத்தினியைக் கண்டாயா? ராவணனுடைய பல பராக்கிரமங் 35
 களைப் பூர்ணமாக அறிந்து வந்தாயா? நீ அங்கே செய்த ஸகல
 வியவஹாரங்களையும் விஸ்தாரமாய் எங்களுக்குச் சொல்' என்று
 கேட்பார்களே. என்ன பதில் சொல்வேன்? லங்கா நகரத்தில் எவ்
 வளவு தேடியும் ஜானகியைக் காணவில்லை என்று சொல்வேனா?
 மற்ற வானர வீரர்கள் அங்கதனிடத்தில் தங்களுடைய பலத்தைச் 40
 சொல்லித் தப்புவித்துக் கொண்டார்கள். நான் மாத்திரம் வாயை
 மூடிக்கொண்டிருந்து ஜாம்பவான் என்னை ஸ்தோத்திரம் செய்யும்
 பொழுது மனமகிழ்ந்து அசட்டுத் தனமாய்ப் பிதற்றிவிட்டேனே.
 செய்ய வேண்டிய காரியத்தின் ஸ்வபாவத்தை ஆராய்ந்து பாராமல்,
 செய்து முடிக்கிறேனென்று ஒப்புக்கொண்டேன். புறப்படுகையில் 45
 மௌனமாயிராமல், 'ராகவனுடைய கோதண்டத்திலிருந்து பிர
 யோகிக்கப்பட்ட பாணத்தைப்போல் ஒரு கூணத்தில் லங்கைக்குப்
 போவேன். அங்கே ஸீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பேன். காண
 விட்டால் பதினான்கு லோகங்களில் எங்கிருந்தாலும் போய்க் கண்டு
 பிடிப்பேன். அங்கும் காணவிட்டால், மறுபடியும் லங்கைக்கு வந்து 50
 ராவணனைக் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு வருவேன். அவனையும் காண
 விட்டால் லங்கையை வேருடன் பெயர்த்து இங்கே கொண்டு வரு
 வேன்' என்று வீரவாதம் பேசினேனே. என்னைப் புகழ்ந்த வயது
 சென்ற ஜாம்பவானும் அவரை அனுஸரித்துப் பேசின அங்கதனும்,
 மற்ற வானரவீரர்களும் இப்பொழுது என்னைப் பலவிதமாய் நிந்திப் 55
 பார்களே. திரும்பிப் போகாமல் இங்கேயே இருந்து விடு என்றால்,
 நான் குறிப்பிட்ட காலம் தாண்டினவுடன், வானரர்களெல்லோரும்
 'ஹநுமான் களைத்து ஸமுத்திரத்தில் விழுந்திருப்பான்; அல்லது
 சத்துருக்களால் கொல்லப்பட்டிருப்பான்' என்று நிச்சயித்து பிரா
 யோபவேசம் செய்து உயிரை விடுவார்களே'' என்று சற்றுநேரம் 60
 கவலைகொண்டு பிறகு, "என்ன புத்தி மோசம் போனேன்! கவலை
 உயிரை வாங்குமே; காரியங்களைக் கெடுக்குமே; ஸகல ஸம்பத்திற்
 கும் உத்ஸாஹமல்லவா காரணம்; உத்ஸாஹமே சிரேஷ்டமான
 ஸுகத்தைக் கொடுக்கும். எந்தக் காரியத்தையும் செய்யும்படி மனி
 தனைத் தூண்டிவிடுகிறது உத்ஸாஹமல்லவா? மனிதன் செய்யும் 65
 ஸகல காரியங்களையும் ஸுலபமாகச் செய்வது உத்ஸாஹமே. ஆகை
 யால் உத்ஸாஹத்துடன் மறுபடியும் பிரயத்தனம் செய்கிறேன்.
 ராவணனால் ஆளப்பட்ட ஸ்தலங்களையும் பாணசாலைகளையும், புஷ்ப

- கிருஹங்களையும், சித்திர சாலைகளையும், கிரீடா கிருஹங்களையும், 70 வீடுகளைச் சேர்ந்த தோட்டங்களிலுள்ள பாதைகளையும், புஷ்பகம் முதலிய விமானங்களையும், சுரங்கங்களையும், நாற்சந்திகளிலுள்ள கிருஹங்களையும், வீடுகளுக்குத் தொலைவில் ஸ்வேச்சையாய் விளையாடுவதற்காகக் கட்டப்பட்ட கிருஹங்களையும் மறுபடியும் தேடுகிறேன்” என்று மேலே ஏறியும் இறங்கியும் நின்றனவாண்டும்.
- 75 நடந்துகொண்டும் வாசல்களையும் கதவுகளையும் திறந்துகொண்டும், உள்ளே நுழைந்தும் வெளியே வந்தும், குகைகளில் பிரவேசித்தும், வெளிக் கிளம்பியும் தேடிக்கொண்டே போனார். ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் அவரால் பரிசோதிக்கப்படாத இடம் கிடையாது. கோட்டைக்குள்ளிருக்கும் வீதிகளையும் நாற்சந்தி 80 மரங்களுக்கடியிலுள்ள மேடைகளையும் துரவுகளையும் குளங்களையும் நன்றாய்த் தேடிப் பார்த்தார். நானூ ரூபமுள்ளவர்களும் குருபிகளும் விகார வேஷமுள்ளவர்களுமான ராக்ஷஸிகளைக் கண்டார்; ஜானகியைக் காணவில்லை. நிகரற்ற ஸௌந்தரியத்தையுடைய வித்யாதர ஸ்த்ரீகளைக் கண்டார்; ராகவனுக்கு ஆனந்த ஹேதுவான 85 ஸீதையைக் காணவில்லை. பூர்ணசந்திரனையொத்த முகங்களையுடைய உத்தமமான நாக கன்யைகளைக் கண்டார்; லாவண்ய நிதியான வைதேஹியைக் காணவில்லை. யுத்தத்தில் ஜயித்த நாகர்களுடைய கன்யைகளைப் பலவந்தமாய் அபகரித்துக் கொண்டுவந்து வைத்திருப்பதைக் கண்டார்; ஜனக மஹா, ஜனுக்கு அருமையான ஸீதையைக் 90 காணவில்லை.

- வாயு புத்திரனும், ஸூரியனை அலக்ஷ்யமாய்த் தாவிப் பிடித்தவரும், புத்தியிலும் யோசனையிலும் ஒப்பில்லாதவருமான ஆஞ்ஜநேயர் மற்ற ஸ்த்ரீ ரத்தினங்களையும் கண்டு ஸீதையை மாத்திரம் காணாமல் சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அடைந்தார். அளவற்ற 95 பராக்கிரமசாலியானாலும் வானர வீரர்களுடைய பிரயத்தனங்களும், தான் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினதும் வீணானதைக் கண்டு மறுபடியும் கவலைகொண்டு புஷ்பகத்திலிருந்து இறங்கி, துக்கத்தால் மனம் நொந்து மறுபடியும் ஆலோசிக்கலானார்.

அவநீர்ய விமானாச்ச ஹநுமாந் மாருதாத்மஜஃ |

சிந்தா முபஜகாமாத் ஸோகோபஹத சேதநஃ || (25)

ஸர்க்கம் 13

ஸீதையைக் காணாமல் மாருதி துக்கித்தது (தொடர்ச்சி)

விமானாத்து ஸூஸங்க்ரம்ய ப்ராகாரம் ஹரியூதப் : |

ஹநுமாந் வேக்வாநாஸித் யதா வித் யுத் கநாந்தரே || (25)

பிறகு மஹா வேகசாலியான ஹநுமான் இந்திர நீலக்கல்லால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோட்டைமதில் மேலேறி நிற்கையில் கறுத்த

பூ'யிஷ்ட'ம் லோலிதா லங்கா ராமஸ்ய சரதா ப்ரியம் ||

ந ஹி பர்யாமி வைதே'ஹீம் ஸீதாம் ஸர்வாங்க'ஸோப'நாம்—ஸு. 13 ஸ—3 க.

“ராமனுடைய ஆக்ஷரையை நவரவேற் றுபவன் தான் இந்த லங்காநகரத்தை கைண்டிய வராயித் தேடினான். உத்தம வணிகன் போகுந்நீய அயலவர்களுடைய எந்தைய மாந்திரம் காணவில்லை.”

(பக்கம் 85 பார்ச்சு)

மேகங்களுக்கு நடுவில் பிரகாசிக்கும் மின்னலைப்போல் தோன்றினார். ராவண கிருஹத்தில் எங்கு தேடியும் ஸீதையைக் காணாமல் பின் வருமாறு யோசித்தார். “ராமனுடைய ஆஜ்ஞையை நிறைவேற்ற முயன்ற நான் இந்த லங்கா நகரத்தை வேண்டியவரையில் தேடினேன். உத்தம லக்ஷணங்கள் பொருந்திய அவயவங்களையுடைய ஸீதையை மாத்திரம் காணவில்லை. குட்டைகள், குளங்கள், ஏரிகள், வாய்க்கால்கள், நதிகள், சதுப்பு நிலங்கள் நிறைந்த வனங்கள், புதர்கள், மலைகள் ஒன்றுவிடாமல் தேடிப் பார்த்தேன்; ஜானகி மாத்திரம் காணப்படவில்லையே! ‘ராவண கிருஹத்தில் ஸீதை இருக்கிறாள்; அதோ பாருங்கள்’ என்று சொன்ன ஸம்பாதியின் வார்த்தைப்படி இங்கே அவளைக் காணேனே!

எது எப்படியிருந்தாலும், ஜானகி காம ப, வசமாய், துஷ்ட நடத்தையுள்ள ராவணனிடத்தில் மோகித்து அவனுக்கு உட்பட்டிருப்பாளோ? அவள் ஸாமான்ய ஸ்திரீயா? யாக்யக்ருங்களுக்கும் பிரஹ்மவீத்யைக்கும் வாஸஸ்தலமான விதேஹ வம்சத்தில் பிறந்தவளல்லவா? சதானந்தர் யாக்ருவல்க்யர் முதலிய பிரஹ்ம நிஷ்டர்களால் பரிசுத்தமான மிதிலா நகரத்தில் அவதரித்தவளல்லவா? மஹரிஷிகளும் உபதேசத்திற்காக வந்து அடுக்கும்படியான ஜனக ரென்ற பிரஹ்மவீத்திற்குப் பிறந்தவளல்லவா? மற்ற ஜீவகோடிகளைப்போல் ஸ்திரீ புருஷ ஸம்பந்தத்தால் பிறக்காமல். யாக காலத்தில் யாக பூமியை உழுப்பொழுது கலப்பை நுனியால் வெளிப்படுத்தப் பட்டவளன்றோ?

ஒருவேளை ராவணன் ஸீதையை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாச மார்க்கமாகப்போகையில், ‘இதற்குள் ராமன் பர்ணசாலைக்கு வந்து, ஸீதையைக் காணாமல் தேடி, ஜடாயு முதலியவர்களால் நான் கொண்டு போகிறேனென்றறிந்து, பாணப் பிரயோகம் செய்தால் என்ன செய்வேன்? அது எங்கிருந்தாலும் விடாதே. மாரீசனைப் படுத்தினபாடு தெரியாதா?’ என்று நினைத்து நடுங்கி ஸீதையை நழுவ விட்டிருக்கலாம். அவள் மலைகளைப்போன்ற அலைகள் கொந்தளிக்கும் ஸமுத்திரத்தை ஒரு நாளும் காணாதவள்; தேவகணங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாச வீதியில் அதிவேகமாய்ச் செல்லும்போது முதலை திமிங்கிலம் நீர்ப் பாம்பு முதலிய ஜல ஜந்துக்களைக் கண்டு பயத்தால் பிரக்ஞையற்றுக் கீழே விழுந்து இறந்தாளோ? மிக்க செல்வமாய் வளர்க்கப் பட்டவளாகையால் மஹா பலவானான ராவணனுடைய புஜங்களால் பீடிக்கப்பட்டு அவன் போகும் அதிவேகத்தை ஸஹிக்காமல் உயிரை விட்டிருப்பாளோ? அல்லது, மஹா பதிவிரதையாகையால் பர புருஷனால் தொடப்பட்ட தேகத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு ராவணன் ஸமுத்திரத்திற்குமேல் வர வர உயரக் கிளம்பிப் போகையில் ஸமுத்திரத்தில் விழுந்திருப்பாளோ? அல்லது, ராவணன் தன் இஷ்டத்திற்கிணங்கும்படி அவளைப் பலாத்

- காரம் செய்திருப்பான்; உயிரை விட்டாலும் விடுவாளே அன்றி
ஸம்மதிப்பாளா? அதைக் கண்டு ராவணன் கோபபரவசனாய்
45 தனியாயும் அனாதையாயும் இருக்கும் ஜானகியைத் தின்றிருப்
பான். அல்லது ராவண பத்னிகள் சக்களத்தி துவேஷத்தால் ஸாது
வான ஜானகியைப் பங்கிட்டுத் தின்று விட்டார்களோ? அல்லது
ராமமூர்த்தியின் திவ்விய மங்கள விக்ரஹத்தையும், கோடி மன்மத
ஸௌந்தரியத்தையும், பூர்ண சந்திரனைப் போன்ற முகத்தையும்,
50 மலர்ந்த செந்தாமரையைப் போன்ற நேத்திரங்களையும் நினைத்து
நினைத்துருகி, 'இனி அவரை நான் பார்க்கப் போகிறதில்லை' என்று
மனம் தளர்ந்து உயிரை விட்டாளோ? 'ஹா! ராம! லக்ஷ்மண!
ஹா! அயோத்யா!' என்று கதறிக் கொண்டே பிராணனை விட்
டாளோ?
- 55 சீ! இப்படி எண்ணுவதெல்லாம் புத்திஹீனம். ஸீதையைக்
கொஞ்சம்கூட அபாயமில்லாமல் லங்கையில் கொண்டுபோய் வைப்
பது ராவணனுக்கு ஒரு பெரிய காரியமா? ஹிமய மலையைப்போல்
கலங்காத தைரியத்தையுடைய வீர சிரேஷ்டர்களுடைய வம்சத்தில்
60 பிறந்த ஜானகிக்குப் பயமென்பதும் உண்டோ? பதிவிரதா தர்ம
மென்ற நெருப்புக் கொழுந்தால் சூழப்பட்ட ஜானகியை ராவணன்
ஹிம்ஸை செய்யவும் முடியுமோ? தான் ஆசை கொண்டு, ஸகல
அபாயங்களையும் லக்ஷியம் செய்யாமல், மஹா பாதகத்தைச் செய்யத்
துணிந்த ராவணன் ஸீதையைத் தின்றிருப்பான் என்று எண்ண
வும் முடியுமோ? ராக்ஷஸைகளுக்கும் மிக்கப் பிரியமான ஸீதையை
65 அவனுடைய பத்தினிகள் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் துணிவார்
களோ? ராமனுடைய நிஜ ஸ்வரூபத்தையும், தேஜஸையும் பராக்கிர
மத்தையும் பலத்தையும் வீரியத்தையும் பூர்ணமாக அறிந்த ஸீதை,
அவர் தன்னை மறந்து விடுவாரென்றும், அவருக்கு ராவணனை ஜயிப்
பது அஸாத்தியமென்றும் எண்ணி நம்பிக்கையற்று உயிரை விடு
70 வாளோ?

- ஆகையால் உயிரோடிருக்கிறாள்; லங்கையிலேயே இருக்கிறாள்.
ஆனால் பஞ்சவர்ணக் கிளியைக் கூட்டிலடைத்து வைப்பதைப்போல்
எங்கேயோ ரஹஸ்யமான இடத்தில் ராவணனால் ஒளித்து வைக்கப்
பட்டுக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாளென்பது நிச்சயம். ஸ்த்ரீ
75 புருஷ ஸம்பந்தமில்லாமல் யாக பூமியில் பிறந்து, ஜனக ராஜரிஷி
யால் வளர்க்கப்பட்டு, ஸகலலோக நாதனான ராமமூர்த்தியைப் பர்த்
தாவாக அடைந்து பிரபஞ்சத்தை மயக்க வந்த மாயையைப்போல்
அழகால் ஸமஸ்த பிராணிகளையும் மோகிக்கச் செய்யும் ஜானகி, எவ்
விதத்திலும் தனக்குத் தகாத மஹா பாபிக்கு ஸ்வாதீனப்பட்டிருப்
80 பாளோ? ராவணன் அவளை எங்கேயாவது பூமிக்குள் ஒளித்துவைத்
திருப்பானோ? வரும் வழியில் மயங்கி ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தாளோ?
ராகவணப் பிரீந்திருக்க முடியாமல் உயிரை விட்டாளோ? ஸீதை

யிடத்தில் அபாரப் பிரியமுள்ள ராமனிடத்தில் இதைத் தெரிவிப்பது அயுத்தம். சொன்னால் பெரும் கெடுதி நேரும்; சொல்லாவிட்டால் ஸ்வாமிக்குத் துரோகம் செய்தவனுவேன்; ஒன்றிற்கொன்று 85
 விரோதமாக இருக்கிறது. என்ன செய்யலாம்? இந்த ஸங்கடதசையில் கால தேசத்திற்கு ஒத்தபடி நான் செய்ய வேண்டியதென்ன?" என்று ஆஞ்சநேயர் சிந்திக்கலானார். "ஸீதையைக் காணாமல் இங்கிருந்து கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றதால் என்ன பிரயோஜனம்? ஸமுத்திரத்தை தாண்டினதும், லங்கையில் பிரவேசித்ததும், ராவணனைப் 90
 பார்த்ததும் வீணாகும். ஸுக்ரீவ மஹாராஜனும், கிஷ்கிந்தையிலுள்ள வானரர்களும், ராம லக்ஷ்மணர்களும் என்னை என்ன சொல்லமாட்டார்கள்?

"எப்படித் தேடியும் ஸீதையைக் காணவில்லை" என்ற கோரமான வார்த்தையை ராமனிடத்தில்கொன்னால், அந்தக்ஷணத்திலேயே 95
 உயிரை விடுவாரே என் கடுமையான வாக்கியங்கள் நாராசங்களைப் போல் அவருடைய ஹிருதயத்தைக் குருரமாய்த் துளைத்து, இந்திரியங்களை வேரறுக்கும்; அதற்குப் பிறகும் பிராணன் தரிக்குமோ? ஸஹிக்கமுடியாத துக்கத்தால் ராமன் உயிரைவிட நிச்சயிப்பதைக் கண்டு, தனது உடல் உயிர் ஆவியை அவருக்கு அர்ப்பணம் செய்த 100
 லக்ஷ்மணன் பிழைத்தும் இருப்பாரோ? மஹாபுத்திமானல்லவா? ராமலக்ஷ்மணர்கள் இறந்ததைக் கேட்டவுடன் பரதன் உயிரை விடுவார். அவருடைய நிழலைப்போன்ற சத்ருக்ளன் ஒரு நிமிஷமாவது அவனை விட்டிருப்பாரோ? லோக பாலர்களைப்போன்ற புத்திரர்களைப் பறிகொடுத்துக் கௌஸல்யை ஸுமித்திரை கைகேயி 105
 என்ற ராஜபத்தினிகள் பிழைத்தும் இருப்பார்களோ? ஸுக்ரீவ மஹாராஜன் சொன்ன சொல் தவறாதவன்; ராமனாலடைந்த பரமோபகாரத்திற்குத் தன்னால் பிரத்யுபகாரம் செய்ய முடியாமல் அவர் துக்கத்தால் இறப்பதைப் பார்க்க ஸஹிப்பாரோ? வெகு காலம் கஷ்டங்களை அனுபவித்துப் பலவிதமாய் அவமானம் 110
 செய்யப்பட்டுத் தன் பர்த்தாவிற்குக் கேஷமம் பிறக்குமோ என்று தெய்வங்களை வேண்டிய ருமை, ஸுக்ரீவனும் இறந்து வீதவையாய்க் காலம் கழிக்க நினைப்பாளோ? உத்தம பதிவிரதையல்லவா? வாலியைப் பறிகொடுத்து நடைபிணம் போலிருக்கும் தீக்ஷணபுத்தியுள்ள தாரை ஸுக்ரீவனையும் இழந்து உயிரோடிருப்பாளா? நிகரற்ற 115
 மாதாபிதாக்களுமில்லாமல், தகப்பனுக்கு தகப்பனாயிருந்த ஸுக்ரீவனும் இறந்து, குழந்தை அங்கதன் அகாலமரணமடைவானென்பதில் ஸத்தேகமுண்டோ? தங்களுக்கு ஸகலவிதத்திலும் கதியான அரசர்கள் மடிந்த பிறகு வானரர்கள் கைகளாலும் முஷ்டிகளாலும் தலைகளில் அறைந்துகொண்டு பிராணனை விடுவார்கள். மஹாராஜா 120
 வால் மிருதுவான வார்த்தைகளாலும் வெகுமானங்களாலும் கௌரவத்தாலும் பெருமைப்படுத்தப்பட்ட வானரசிரேஷ்டர்கள் அவர் இறந்த பிறகும் மானஹீனமாய் ஜீவனம் செய்வார்களா?

- விடுகளிலும் வனங்களிலும் மலைகளிலும் கூடி ஸந்தோஷமாய்
- 125 வினாயாடுவார்களோ? ஸுகீர்வனுக்கு நேசத்த கஷ்டத்தை நினைத்து மந்திரி பிரதானிகளுடனும் பெண்டு பிள்ளைகளுடனும் மலைச்சிகரங்கவிலிருந்து விழுந்து மடிவார்கள்; விஷத்தைத் தின்றோ, நெருப்பில் விழுந்தோ, தூக்குப் போட்டுக்கொண்டோ, உபவாசம் செய்தோ, ஆயுதங்களாலோ எந்தவிதத்திலாவது தற்கொலை செய்து
- 130 கொள்வார்கள். நான் போனவுடன் பெருங்கூச்சலும் அழுகையும் கிளம்பும்; இக்ஷ்வாகு வம்சம் மடியும்; வானரர்களும் நிர்மூலமா வார்கள். இப்படி எல்லோரையும் கொல்லும் நான் இங்கிருந்து கிஷ்கிந்தைக்குப் போக நினைப்பேனா? ஸீதையைக் காணாமல் மஹா ராஜாவின் முகத்தில் எப்படி விழிப்பேன்?
- 135 நான் போகாமல் இங்கேயே இருந்துவிட்டால், தர்மாத்மாக்களும் பநாக்கிரமசாலிகளுமான ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸமுத்திரக்கரையில் என்னை எதிர்பார்த்திருக்கும் வானர வீரர்களும், 'மாருதி காரியத்தை எப்படியாவது முடித்துக்கொண்டே வருவான்' என்ற நம்பிக்கையால் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். நான் பழம்
- 140 கிழங்கு ஜலம் நிறைந்த ஸமுத்திரக்கரையோரங்களில் வானப்பிரஸ்த விரதத்தை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு அகஸ்மாத்தாய் என் கைகளிலும் வாயிலும் விழும் பதார்த்தங்களைத் தின்று காலம் கழிப்பேன்; அல்லது, சிதையை அடுக்கி நெருப்பில் விழுந்து இறப்பேன்; ஸமுத்திரத்தில் குதித்து உயிரை விடுவேன். உபவாசம் செய்து தேகத்தி
- 145 லிருந்து ஆத்மாவைப் பிரிக்க யத்தனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் காக்கைகளும் நாற்கால் ஜந்துக்களும் என் தேகத்தைத் தின்றுவிடும். இவ்வித மரணம் மஹரிஷிகளால் மெச்சப்பட்டதே. இந்த ராத்திரி நன்றாக ஆரம்பித்தது; முதலில் லங்காதேவதையை ஜயித்தேன்; சந்திரனும் எனக்கு விசேஷ உபகாரம் செய்தான்; ஸீதையைத்
- 150 தேடும் உத்தமகாரியத்தில் ஸஹாயம் செய்ததென்றும், ஹனுமான் ஸீதையைக் கண்டுபிடித்த ராத்திரி என்றும் அபாரகீர்த்தியால் அலங்கரிக்கப்படும் என்று எண்ணியிருந்தேன்; ஸீதையைக் காணாமல் இதெல்லாம் வீணயிற்று. தபஸ்வியாக இருந்து மரத்தடிகளில் காலம் கழிப்பேனெயொழிய ஸீதையைக் காணாமல் திரும்பிப்
- 155 போகமாட்டேன். போனால் என்னை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அங்கதனும் மற்ற வானரர்களும் உடனே பிராணனை விடுவார்கள். நான் இறப்பதில் அநேகம் கெடுதிகளுண்டு; உயிரோடிருந்தால் என்றைக்காவது கேஷமம் நேரும். ஆகையால் உயிரை வைத்துக்கொள்வதே நலம்."
- 160 இப்படிப் பலவிதமாய் யோசித்தும் ஆஞ்ஜநேயருக்குத் துக்கம் தீரவில்லை. "அல்லது, மஹாபலவானான லங்காபதியைக் கொல்லட்டுமா? அதனால் வேறு பிரயோஜனமில்லாவிட்டாலும் அந்தப் பாபி செய்த அக்கிரமத்திற்குப் பழிவாங்கின திருப்தியாவது உண்டாகும்.

அல்லது, யாகபசுவை அக்னிதேவதைக்கு வெகுமானமாய்க் கொண்டு
 போவதுபோல், ராவணனைக் கட்டி ஆகாசமார்க்கமாய்க் கொண்டு 165
 போய் ராமனுடைய பாதத்தில் போட்டுமா? ” என்று ஹநு
 மான் துக்கத்தாலும் கவலையாலும் பீடிக்கப்பட்டு மறுபடியும்
 ஆலோசித்தார். “ஸீதையைக் காணும் வரையில் இங்கேயிருந்து
 லங்கையை அடிக்கடி தேடுவேன். அல்லது, ஸம்பாதி சொன்ன
 வார்த்தையை நம்பி, ‘ஸீதை லங்கையில் இருக்கிறாள்’ என்று 170
 சொல்லி ராமனை அழைத்து வந்தாலென்ன? ஐயோ! ஸீதை இங்கு
 இல்லாவிட்டால் வானரகுலத்தைச் சாம்பலாக்குவாரே! ஆகையால்
 இங்கேயே இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு உபவாஸம் செய்
 வேன்; பாபம்! என்னால் வானரர்களெல்லாம் நாசமடைய
 வேண்டுமா? ” என்று நாற்புறங்களிலும் கவனித்துப் பார்த்து, 175
 “மோசம் போனேனே! என்ன புத்திஹீனம்! இதோ ஆகா
 சத்தையனாவும் அசோகமரங்களடர்ந்த சோலையை நான் இதுவரை
 யில் தேடவில்லையே; ஜானகியை ஏன் இங்கே வைத்திருக்கக்
 கூடாது? இந்த க்ஷணமே தேடுகிறேன். வஸூக்கள் ருத்திரர்கள்
 ஆதித்தியர்கள் அச்வினிகள் மருத்துக்கள் முதலிய தேவகணங்களை 180
 நமஸ்கரிக்கிறேன். எனக்கு ஸஹாயம் செய்து நான் ராக்ஷஸகுல
 காலனாகும்படி ஆசீர்வதிக்கட்டும். வெகுகாலம் கடுத்தவம் செய்த
 வனுக்கு ஸித்தியைக் கொடுக்கும் தேவதையைப்போல் ரகுலகீர்த்
 தியை விளங்கச் செய்யும் ஸீதையைக் கொண்டு ராமனிடத்தில்தான்
 ஒப்புவிப்பேன் ” என்று மஹாதேஜஸ்வியான ஆஞ்ஜநேயர் சற்று 185
 நேரம் யோசித்து கவலையால் இந்திரியங்கள் கலங்கி, “இப்பொழுது
 வது காரியம் கைகூடுமோ? ” என்று எண்ணிக்கொண்டே எழுந்தார்.
 “ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் ஜானகிக்கும் ருத்திரன் இந்திரன் யமன்
 வாயு சந்திரன் ஸூரியன் மருத்துக்கள் முதலிய தேவதைகளுக்கும்
 நமஸ்காரம் ” என்று ஸூரியபுத்திரனும் தன் பிரபுவமான ஸுக்ரீ 190
 வனை மனத்தால் வந்தனம் செய்து ஸகல திக்குகளையும் நன்றாய்ப்
 பரிசோதித்துப் பார்த்து, ஒருவரும் இல்லை என்றறிந்து அசோக
 வனத்தை உற்றுப் பார்த்தார். அங்கே போய்த் தேட நிச்சயித்து
 மேலே செய்யவேண்டிய காரியங்களை ஆலோசித்தார். “அசோக
 வனத்தில் ஜலம் நிறைந்திருக்கும்; கணக்கில்லாத ராக்ஷஸர்கள் 195
 ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஸகலவித ஸாதனங்
 களாலும் பரிஷ்காரமாக இருக்கும். மரங்களைப் பாதுகாக்க
 அனேகம் பெயர்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பார்கள். ஸர்வஜகத்
 திற்கும் பிராணாதாரமான என் பிதாவும் கடுமையாய் வீசக்கானேன்.
 ராவணனைச் சேர்ந்தவர்கள் காணாமலிருப்பதற்கும் ராமகாரியம் 200
 ஸித்திக்கும் பொருட்டும் என் தேகத்தைச் சுருக்கியிருக்கிறேன்.
 மஹரிஷிகளும் தேவதைகளும் நான் ஸீதையைப் பார்க்கும்படி ஆசீர்
 வதிக்கட்டும். ஸ்வயம்புவான பிரஹ்மதேவரும் அக்னி வாயு
 யருணன் மஹேந்திரன் ஸூரியசந்திரர்கள் அச்வினிகள் மருத்துக்

- 205 கள் ருத்திரன் முதலியவர்களும் என் காரியம் ஸித்திக்கும்படி அனுக்
கிரகிக்கட்டும். ஸகல பூதங்களும் அவைகளுக்கு நாதனான விஷ்ணு
வும் நான் போகும் வழியில் என் கண்ணில் படுகிறவர்களும்
படாதவர்களும் என் காரியம் கைகூடும்படி ஆசீர்வதிக்கட்டும்.
சிறுத் மூக்கையும், வெண்மையான பற்களையும், நிலவு போன்ற
210 சிரிப்பையும், செந்தாமரை இதழ்போன்ற கண்களையும் உடையதாய்
பூர்ண சந்திரனைப்போல் ஸகல பிரபஞ்சத்திற்கும் ஆனந்தத்தைக்
கொடுக்கும் ஸீதாதேவியின் திருமுகமண்டலத்தை இந்தத் தேவதை
களுடைய கிருபையால் எப்பொழுது பார்ப்பேன்? மஹாநீசன்,
பாபத்திற்கு அஞ்சாதவன், ஸகல லோகங்களும் நடுங்கும்படியான
215 குரூரகிருத்தியங்களைச் செய்கிறவன், கோரரூபியானாலும் எல்லோரும்
மோகிக்கும்படியான வேஷத்தைத் தரிக்கிறவன்; தன் ஜனங்களை
விட்டுத் தனியாய்த் தவிக்கும் மஹாபதிவிரதையான ஜானகியைப்
பலாத்காரம் செய்து கொண்டுவந்திருக்கிறானே! அவளை இப்
பொழுது பார்ப்பது எப்படி?'' என்று சிந்தித்தார்.

கூ-தீரேண பாபேந ந்ருஸம்ஸ கர்மணு

ஸு-தாரூணலங்க்ருத வேஷதாரினு |

பலாபி-பூதா ஸ்யப்லா தபஸ்வீந்

கதம் நு மே த்ருஷ்டி பதேத்ய ஸா பவேத்

(69)

ஸர்க்கம் 14

அசோகவனம்

ஸ முஹூர்தமீவ த்யாத்வா மநஸா சாதிக்மய தாம் |

அவப்லுதோ மஹாதேஜா : ப்ரகாரம் தஸ்ய வேர்மந : ||

(1)

- இப்படிச் சற்றுநேரம் ஆலோசித்து அசோகவனத்திற்
குப்போக நிச்சயித்து, மஹாதேஜஸ்வியான ஹனுமான் அதன் மதில்
சுவரைத் தாண்டினார். பிராகாரத்தின் மேலிருந்து பார்க்கையில்
ஆனந்தத்தால் அவருடைய ஸகல அவயவங்களும் பூரித்தன. வஸந்த
5 ருதுவில் முதலில் புஷ்பித்த ஆச்சா அசோகம் சம்பகம் மா முதலிய
பலவித விருக்ஷங்களைக் கண்டார்; பிறகு வில்லிலிருந்து பிரயோகிக்
கப்பட்ட நாராசத்தைப்போல், மாந்தோப்புகளால் மறைக்கப்பட்
டுக் கொடிகளால் சூழப்பட்ட மரச்சோலைகளில் பாய்ந்தார். அங்கே
குயில்களும் மயில்களும் வண்டுகளும் இன்னும் பலவகைப் பக்ஷி
10 களும் மதுரமாய்ச் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன; மான் முதலிய மிரு
கங்கள் கூட்டங்கூட்டமாய் ஸஞ்சரித்தன; வெள்ளிமயமாயும் தங்க
மயமாயும் எரிளங்கும் அனேக விருக்ஷங்கள் பாலஸூரியர்களைப் போல்
புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் பிரகாசித்தன. விசித்திரமான
காடுகளில் ஸகலப் பிராணிகளும் ஆனந்தமாய் விளையாடிக்கொண்
15 டிருந்தன. அழகிலும் சீலத்திலும் நிகரில்லாத ஜானகியைத் தேடித்

கொண்டு போகையில் ஸுகமாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருந்த பக்ஷிகளை எழுப்பினார்; அவை நான்கு புறங்களிலும் பறந்து இறக்கைகளால் மரங்களை அடித்து நானா வர்ணமுள்ள புஷ்பங்களை உதிர்த்தன. மலர்களால் தூவப்பட்ட தேகத்தையுடைய ஹநுமான் அசோக வனத்தில் புஷ்பத்தால் செய்யப்பட்ட மலையைப்போல் தோன்றி 20
 ஓர். மரச்சோலைகளிலிருந்து ஸகல திக்குகளிலும் பாயும் ஆஞ்ஜ நேயரை வஸந்தருதுவின் தேவதை என்று அங்கிருந்த ஸகலப் பிராணிகளும் நினைத்தன. மரங்களிலிருந்து உதிர்ந்த பலவகைப் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பூமியானது ஆபரணங்களணிந்த ஸுந்தரியைப்போல் விளங்கிற்று. மஹாபலவானான ஹநுமான் 25
 அந்த மரங்களை வேகமாய் அசைக்கும்பொழுது அவை விசித்திரமான புஷ்பங்களைச் சொரிந்தன. குதாட்டத்தில் பந்தயம் வைத்து தோற்று ஆடையாபரணங்களைக் கழற்றிவைத்த குதாடிகளைப்போல், புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் இலைகளையும் உதிர்த்த அந்த விருகஷங் 30
 கள் அழகு குறைந்து நின்றன. பெருங்காற்றில் அடிபட்டவை போல், புஷ்பங்களும் பழங்களும் இலைகளும்ற்றுப் பக்ஷிகளும்ல்லா மல் வளிக்கத் தகாதவைகளாயின. நாயகனுடன் ரதிகேளி அனுப வித்த யௌவனஸ்த்ரீ, கலைந்த கேசங்களுடனும் சந்தனப்பூச்சுக்களும் 35
 மகரிசுபத்திரங்களும் திலகமும் அழிந்தும், ஆசையுடன் அதர பானம் செய்யப்பட்டதால் பற்களைப்போல் வெண்மையான உதடு களுடனும், நகங்களாலும் பற்களாலும் காயம்பட்ட தேகத்துடனும் 40
 விளங்குவதுபோல், அசோகவனம் ஹநுமானுடைய கால்களாலும் கைகளாலும் வாலாலும் துவைக்கப்பட்டுச் சின்னபின்னமான மரங் களுடன் விளங்கிற்று. மழைக்காலத்தில் வாயுபகவான் விந்திய மலையில் தங்கியிருக்கும் மேகக்கூட்டங்களைச் சிதறடிப்பதுபோல், 45
 அந்த வானரவீரன் பெருங்கொடிகளை அறுத்தெறிந்தார்.

அங்கே தங்கம் வெள்ளி நவமணிகள் முதலியவைகள் இழைத்த தரைகளைக் கண்டார்; விசித்திரமான ரூபங்களுடன் அனேகம் குளங்கள் வெட்டப்பட்டிருந்தன; படிகளில் நவரத்தினங் 45
 கள் பிரகாசித்தன; ஸ்படிகத்தால் தளவரிசை போடப்பட்டிருந்தது; முத்து பவழம் முதலிய விலையுயர்ந்த வஸ்துக்களின் பொடிகளே மணல்கள், அமிருதத்தைப்போல் ருசியுள்ள ஜலம் நிறைந்திருந்தது; அதில் தாமரை கருநெய்தல் முதலிய புஷ்பங்கள் அழகாய் மலர்ந் 50
 திருந்தன; அவைகளின்மேல் நீர்ப்பறவைகள் மதுரமாய்க் கூவிக் கொண்டிருந்தன; நான்கு புறங்களிலிருந்தும் ஆறுகள் வந்து விழுந் தன; கரைகளில் பொன்மயமான விருகஷங்களும், ஸந்தானம் முதலிய ஸ்வர்க்கலோகத்து விருகஷங்களும், புதர்களும் இடைவெளி யில்லாமல் செழித்து வளர்ந்தன. சிறிது தூரத்திற்கப்பால் ஒரு 55
 க்ரீடாபர்வதத்தைக் கண்டார். அது மேகத்தைப்போல் கறுத்து, உன்னதமான சிகரத்தையும் விசித்திரமான கொடிமுடிகளையுடைய காய் கற்பாறைகளாலமைக்கப்பட்ட அறைகளுடன், நானாவிருகஷங்

- களால் நிறைந்து வெகு மனோஹரமாய் விளங்கிற்று. நாயகனுடன் கோபித்துக்கொண்டு திடீரென்று அவன் மடியிலிருந்து குதித்தோடும் யுவதியைப்போல் ஒரு நதி அந்தப் பர்வதத்திலிருந்து கீழே விழுந்தது.
- 60 அவளுடைய தோழிகளும் பந்துக்களும் போகவேண்டாமென்று தடுப்பதுபோல், அதன் ஜலத்தில் நனைந்த நுனிகளுடன் அனேகம் மரங்கள் இருகரைகளிலும் செழித்து வளர்ந்தன. நாயகனிடத்தில் கோபம் தணிந்து திரும்பிவரும் நாயகியைப்போல் மரங்களால் தடுக்கப்பட்ட ஜலம் எதிர்த்து வந்தது. அந்த நதிக்கு ஸமீபத்தில், பல
- 65 வகைப் பறவைக் கூட்டங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தாமரையோடைகள் இருந்தன. வெகு நீளமாக அமைக்கப்பட்ட அனேக நடவாஸிகள் குளிர்ந்த ஜலத்தால் நிறைந்து, நவமணிகள் இழைத்த படிகளுடனும், முத்துப் பொடியால் செய்த மணல்களுடனும் காணப்பட்டன. கரைகளில் விசித்திரமான மாடி வீடுகளும் பலவகை
- 70 மிருகங்களால் நிறைந்த ஆச்சரியமான வனங்களும், காடுகளும் விசுவகர்மாவால் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

- பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் தழைத்த சில பெரிய விருகுகளுக்கு நான்கு புறங்களிலும் விஸ்தாரமான மேடைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அதன்மேல் தங்கமேடைகளும் வெய்யில் மழை முதலியவை
- 75 களைத் தடுப்பதற்காகப் பந்தல்களும் போடப்பட்டிருந்தன. அங்கே ஒரு சிம்சபாவிருகும் கொடிகளாலும் இலைகளாலும் சூழப்பட்டு தங்கமயமாய் பிரகாசித்தது. அதைச் சுற்றிலும் தங்கமேடைகள் போடப்பட்டிருந்தன. இன்னும் அனேக விசித்திரமான பிரதேசங்களையும், பூமிப் பிளப்புகளையும், மலையருவிகளையும், நெருப்புக்
- 80 கொழுந்துபோல் ஜ்வலிக்கும் தங்கமயமான விருகுகளையும் கண்டார். "ஸுவர்ணமயமான மேருபர்வதத்தின் காந்தியால் ஸூரியன் தங்கமயமாய்த் தோன்றுவதுபோல், இந்த விருகுகளின் தேஜஸால் என் தேகம் முழுவதும் தங்கமயமாய்த் தோன்றுகிறது" என்றார். அனேக மஹாவிருகுகளால் சூழப்பட்ட அந்த சிம்சபா
- 85 மரத்தில் விசித்திரமான த்வனியுள்ள அனேக சிறு மணிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன; அவைகள் காற்றால்சைக்கப்படும்பொழுது மதுரமான சத்தமுண்டாயிற்று.

- பிறகு இலைகளாலும் புஷ்பங்களாலும் தளிர்களாலும் அரும்புகளாலும் விளங்கும் அந்த மரத்திலேறி ஆஞ்ஜநேயர் இப்படி ஆலோசித்தார். "ராமனை எப்போது காண்பேனென்று ஆவலாக எதிர்பார்க்கும் ஜானகியை இங்கிருந்து காணலாம். கவலையால் தூக்கம் பிடிக்காமல் அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டு ஒரு வேளை இவ்விடத்திற்கு வரக்கூடாதா? சம்பகம் சந்தனம் முதலிய சிரேஷ்டமான விருகுகளால் விளங்கும் இந்த அசோக வனத்தில்
- 95 அவளுக்குப் பிரியமிருக்கும்; இந்தத் தாமரையோடையில் பசுடிகள் இன்பமாய் கூவுகின்றன. ஸீதைக்கு வனங்களில் ஸஞ்சரிப்பதில் விசேஷ ஆனந்தம்; ராமனை விட்டுப் பிரிந்து இளைத்து அந்தத் தாபத்

தைப் போக்குவதற்காக இங்கே வருவான் ; வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்
 பிராணிகளுடைய கேடமத்தில் அவளுக்கு வெகு கவலை, அனேக
 வருஷங்களாய் வனங்களில் திரிந்து பழகினவன் ; யௌவனப் 100
 பருவத்திலிருப்பவன் ; ஜனங்களுடைய கூட்டத்தை நீக்கித் தனியாய்
 ராமனை தியானிக்கவும் அவருடன் ஆனந்தமாகக் கடந்த காலத்தை
 ஞாபகம் செய்யக்கூடிய இந்த வனங்களைப் பார்க்கவும் இங்கே
 நிச்சயமாய் வருவான் ; அல்லது தெளிந்த ஜலத்தையுடைய இந்த 105
 நதியில் காலை ஸந்தியாதேவதையை உபாஸிக்க வருவான் ; இது
 அவள் ஸஞ்சரிக்கத் தகுந்த வனம் ; அவளும் இந்த வனத்திற்குத்
 தகுந்த ஆபரணம் ; அவள் உயிரோடு மாத்திரமிருந்தால் இந்த
 நதிக்கு கரைக்கு வராமல் இருக்கமாட்டாள்'' என்று மஹா மேதாவி
 யான மாருதி, பூவும் இலைகளும் நிறைந்த அந்த சிம்கபா விருக்ஷத்
 தில் மறைந்திருந்து, நான்கு புறங்களிலிருந்தும் ஸீதையின் வரவை 110
 எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நான்கு திக்குகளையும் கவனித்தார்.

ஏவம் து மத்வா ஹநுமாந் மஹாத்மா
 ப்ரதீக்ஷமாணோ மநுஜேந்த்ர பத்நீம் |
 அவேக்ஷமாணஸ ச தத்ரீஸ ஸர்வம்
 ஸுபுஷ்பிதே பர்ண க'நே நிலீந : ||

(51)

ஸர்க்கம் 15

ஹநுமான் ஸீதையைக் கண்டது

ஸ வீக்ஷமாணஸ் தத்ரஸ்தே'ா மார்க்மாணஸ்ச மைதி'லீம் |
 அவேக்ஷமாணஸ்ச மஹீம் ஸர்வாம் தாமந்வைக்ஷத || (1)

ஹநுமான் அந்த மரத்தின் மேலிருந்து நான்கு பக்கங்களிலும்
 ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு, பூமியையும் மரச் சோலைகளையும்
 உற்றுப் பார்த்தார். கல்பகம் முதலிய தேவ விருக்ஷங்களின் ஜோதி
 யால் திக்குகள் பிரகாசித்தன ; குயில்கள் மதுரமாய்க் கூவின ; 5
 அசோக மரங்கள் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் பால ஸூரிய
 ணைப் போலும், நெருப்பைப் போலும் ஜ்வலித்தன ; ஸகல ருதுக்
 களில் உண்டாகும் புஷ்பங்களும் அங்கே காணப்பட்டன ; விசித்திர
 ரூபமுள்ள புஷ்பங்கள் ஆபரணங்களைப் பேரல் காணப்பட்டன.
 பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் இலைகளாலும் அடிமுதல் நுனிவரை
 யில் மறைக்கப்பட்டு பாரம் தாங்காமல் பூமியில் புரளும் அசோகம் 10
 முதலிய அனேகம் விருக்ஷங்களைக் கண்டார். பக்ஷிக் கூட்டங்கள்
 கணக்கில்லாமல் வந்து விழுந்து, கிளைகளில் இலைகளே இல்லாமல்
 செய்து விடுவன போலிருந்தன. நடவாஸிகளில் தங்க மயமான
 தாமரை முதலிய புஷ்பங்கள் பிரகாசித்தன. திவ்வியமான வாஸணை
 யாலும் ரஸத்தாலும் அந்த வனம் மனத்தை அபகரித்தது. மனிதர் 15

பார்த்து ஸந்தோஷிக்கும் ஸகல விதமான பச்சிகளும் மிருகங்களும் அங்கே காணப்பட்டன. உப்பரிகைகளாலும், அரசர்களின் அரண்மனைகளாலும், பலவகை ஆஸனங்களாலும் கம்பளங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அனேகம் சுரங்கங்களாலும் நெருக்கமாக இருந்தது. எவ்விடமும் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டு, இந்திரனுடைய நந்தனமென்ற வனத்தை ஒத்திருந்தது. அந்த விருகங்களின் காந்தியால் அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் நெருப்புப் பிடித்து எரிவது போல் தோன்றிற்று. ஆழமாய் வேரூன்றிச் செழிக்கும் புன்னை ஏழிலைப்பாலை சம்பகம் முதலிய மரங்களும், தங்கம் நெருப்பு மை முதலியவைகளைப்போல் வர்ணமுள்ள அசோக மரங்களும் அங்கே காணப்பட்டன. அதி மனோஹரமாய் வர்ணிக்க முடியாததாய் விசேஷ சோபையுடன் இந்திரனுடைய நந்தவனத்தை ஒத்து, குபேரனுடைய சைத்ரரதத்தைப் பரிகாஸம் செய்வது போலிருந்தது. புஷ்பங்களாகிற நக்ஷத்திரங்களால் ஆகாசத்தைப் போலவும், புஷ்பங்களாகிற ரத்தினங்களால் ஐந்தாவது ஸமுத்திரத்தைப்போலவும், ஸகல ருதுக்களிலும் புஷ்பிக்கும் மரங்களாலும் தேன் மணம் வீசும் மரங்களாலும் பல வகைப் பச்சிகளாலும் மிருகங்களாலும் அவைகளின் விசித்திரமான த்வளிகளாலும் வாசனைகளாலும் அந்த அசோக வனம் பரிசுத்தமான கந்தமாதன பர்வதத்தைப் போலும் தோன்றியது.

அந்த வனத்தில் சற்று தூரத்திற்கப்பால் யாக சாலை போல் கட்டப்பட்ட ஒரு மாளிகையைக் கண்டார். அது வெகு உயரமாய் ஆயிரம் ஸ்தம்பங்களுடன் வெண்மையாகக் கைலாஸ பர்வதத்தைப் போலிருந்தது. அதன் பலமழப் படிகளும் தங்க மேடைகளும் கண்ணைப் பறித்தன. பிறகு அந்தச் சிம்கபா விருகத்திற்கு அருகிலுள்ள மாளிகையின் அருகில் ஒரு ஸ்த்ரீ இருப்பதைக் கண்டார். அவளைச் சுற்றிலும் ராக்ஷஸிகள் கண்கொட்டாமல் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நெடுநாளாய் ஆகாரமில்லாமல் துரும்புபோல் இளைத்திருந்தாள்; புழுதிபடிந்த தேகத்தில் அழுக்குப் படிந்து கிழிந்த தங்க மயமான ஒற்றை வஸ்திரம் சுற்றப்பட்டிருந்தது; தாமரை மலர் அற்ற தடாகம்போல் யுவதிகளுக்கு உசிதமான ஆபரணங்களின்றி அவள் காணப்பட்டாள்! கண்ணீர் தாரை தாரையாய்ப் பெருகிக் கொண்டிருந்தது; சரக்காலத்தில் கருத்து வன வரிசைகளால் விளங்கும் பூமியைப்போன்ற சுருண்டு நீண்ட தலை மயிர் கருநாகத்தைப்போல் ஒற்றைப் பின்னலாய் இடுப்பிற்குக் கீழ் வரையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. தைரியமற்று அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தாள்; மிகுந்த லஜ்ஜையுடன் தன் பர்த்தாவை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் வாடித் தவித்துக்கொண்டிருந்தாள். ஆனால் ஸகலப் பிரபஞ்சத்தையும் பதிவிரதாக்கினியால் கொளுத்தக் கூடியவள்; அவள் படும்பாட்டைப் பார்த்துக் கருங்

தாம்: ஸமீக்ய விஸாலாக்ஷிம் அதி⁴கம்மலிநாம் க்ருஸாம் |

தர்கயாமாஸ ஸீதேதி காரணேருபபாதி³பி⁴: ||

—ஸு. 15ஸ. 26க.

அழுக்கடைந்து தினத்தேகத்தையும் விசாலமான நேத்திரங்களைப்பூழைய அந்தப் பெண்ணை நல்லுயிர் கவனித்துப் பார்க்கையில் தடுத்த காரணங்களால் இவளை விதை என்று மாடு நினைத்தார்.

(பக்கம் 77 பார்க்க)

கல்லும் உருகும்; ராமத் தியானத்தாலும் அவரைப் பிரிந்த சோகத் தாலும் மெய்மறந்தவள்; மனம் குன்றித் துக்கத்தைத் தவிர வேறு கதியில்லாதவள்; தன் பிரிய ஜனங்களை விட்டு ராசுஸிகளின் நடுவில் அவள் இருப்பது, தன் இனத்தை விட்டுப் பிரிந்த பெண்மான் நாய்களால் குழப்பப்பட்டுப் போல் இருந்தது; கஷ்டத்தையே அறியாதவள்; பரம ஸுகத்தையே அனுபவிக்கத் தகுந்தவள்; சொல்ல முடியாத துக்கத்தால் வாட்டப்படுகிறவள்; அவளுடைய ரூபத்தையும் அழகையும் சற்று யோசித்துப் பார்த்த பிறகுதான் இவள் ஜானகி என்று அறிய முடியும்; சுக்கிலபக்ஷத்தின் ஆரம்பத்தில் நிர்மலமான சந்திர ரேகையைப்போலும், புகையால் மூடப்பட்ட அக்னி ஜ்வாலையைப் போலும், பிரிய நாயகனான சந்திரனை அடைய வேண்டிய ரோஹிணியை அங்காரகனென்ற குரூரக் கிரஹம் பிடித்ததுபோலும் தோன்றினாள்.

அழுக்கடைந்து இளைத்த தேகத்தையும் விசாலமான நேத்திரங்களை யுமுடைய அந்தப் பெண்ணை, நன்றாய்க் கவனித்துப் பார்க்கையில் தகுந்த காரணங்களால் இவளே ஸீதை என்று மாருதி நிச்சயித்தார். "இஷ்டமான ரூபத்தை எடுக்கக்கூடிய ராவணன் உடுத்துக் கொண்டு போகையில் எவளைக் கண்டேனோ அவளுக்கும் இவளுக்கும் ரூபத்தில் பேதமில்லை. பூர்ண சந்திரனைப் போன்ற முக மண்டலத்தையும், மன்மதனுடைய வில்லைப்போன்ற புருவங்களையும், தாமரை இதழ்களைப்போல் மலர்ந்து செவ்வரிபடர்ந்து மான் குட்டியைப்போல் மிரண்டிருக்கும் நேத்திரங்களையும், கருத்த தலையிரையும், கருத்து வளைந்திருக்கும் இமைகளையும் கோவைக் கனிபோன்ற உதடுகளையும், சிறுத்த இடையையும் கவனிக்கையில் அவளென்றே தோன்றுகிறது. 'தேக காந்தியால் ஸகல திக்குகளும் இருள் நீங்கி பிரகாசிக்கின்றன; அங்கங்கள் பொருத்தமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; மன்மதனின் பத்தினியான ரதியைப்போல் அழகுள்ளவள், பூர்ணிமா சந்திரனைப்போல் ஸகலப் பிராணிகளும் பார்க்க விரும்பக்கூடியவள்; அவயவங்கள் உத்தம லக்ஷணங்கள் பொருந்தி இருக்கின்றன; பூமியில் உட்கார்ந்து பெருமூச்சு விடுவதால் தவம் செய்பவளைப்போல் தோன்றுகிறாள்; ஆனால் நாகராஜனுடைய பத்தினியைப்போல் நெருங்க முடியாதவள்; புகைக் கூட்டத்தால் மறைக்கப்பட்ட அக்னி ஜ்வாலையைப்போல் பெரும் துக்கத்தால் மறைந்த பிரகாசத்தை உடையவள்; ஸந்தேகமான அர்த்தங்களையுடைய மனு முதலிய மஹரிஷிகளின் ஸ்மிருதி வாக்கியங்களைப்போலும், ஸ்ரீணமான ஸம்பத்தைப்போலும், அவநம்பிக்கையால் தடையுற்ற சிரத்தையைப்போலும், நிறைவேறாத ஆசையைப்போலவும், விக்கினங்களால் தடைப்பட்ட காரிய ஸித்தியைப்போலும், கலங்கின புத்தியைப்போலும், அநியாயமான அபவாதத்தால் கெடுக்கப்பட்ட கீர்த்தி

- யைப்போலும், நீருண்ட மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட சந்திர காந்தியைப்போலும், வேதசூருதிகளின் ஆதாரமில்லாமையால் பிர சித்தியற்ற வேத விரோதமான வித்தையைப்போலும், (அடிக்கடி வேதாத்யயனம் செய்யாததால்) மறைந்துபோன வித்தையைப் போலும் காணப்படுகிறான்; தன் பிரிய நாயகனான ராமனைப் பிரிந்து அவரை அடைவேனா என்று ஏக்கம் பிடித்து, ராவணன் தொட்டு எடுத்ததால் தேகம் குன்றி, அனாதையாய் என்ன ஆபத்து நேருமோ என்று நான்கு புறங்களிலும் பயத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். கண்ணீரால் முகம் கறுத்து, உத்தம பூஷணங் களை அணிந்துகொள்ளத் தகுந்தவனானாலும், ஆபரணங்கள் இல்லாமலிருக்கிறான்'' என்று யோசித்தார். ஹனுமான் அவளை அடிக்கடி பார்த்தும் அவருக்கு ஸந்தேகம் தீரவில்லை. வியாகரண மும் சாஸ்திர பரிசயமும் இல்லாதவன், ஒரு வாக்கியத்திற்கு விபரீதமான அர்த்தத்தை தரும் வாக்கியத்தை கஷ்டப்பட்டு அறிவதுபோல் யாதொரு அலங்காரமும் இல்லாத ஸ்திதியில், இவள் தான் ஜானகி என்று கஷ்டப்பட்டு அறிந்தார்.

- பிறகு, விசாலமான நேத்திரங்களையும் சுத்தமான நடத்தை யையும் உடைய ஸீதையை வேறு சில காரணங்களால் அடையாளம் கண்டுபிடித்தார். அவள் இருக்குமிடத்தைச் சுற்றிலும் கவனித்துப் பார்க்கையில் அவள் எந்த ஆபரணங்களை அணிந்திருந்த தாக ராமன் தனக்குச் சொல்லியிருந்தாரோ அவையெல்லாம் மரக் கிளைகளில் தொங்க விடப்பட்டிருந்தன; விசித்திரமாய்ச் செய்யப் பட்ட கம்மல், கர்ணப்பூ முதலிய கர்ணாபரணங்களும், பவளத்தா லும் நவமணிகளாலும் பிரகாசிக்கும் கடகம் சங்கிலி மோதிரம் முத லிய பூஷணங்களும் பார்த்தாவைப் பிரிந்த விரஹக்கினியால் கறுத் திருக்கின்றன. "வெகுகாலம் அணிந்தபடியால் அவைகளைக்கழற்றின பிறகும் அந்த அடையாளங்கள் இருக்கின்றன. ஆகையால், ராமன் எனக்குச் சொன்ன பூஷணங்கள் இவைகளே'' என்று நிச்சயித்தார். "ஜானகியினுடைய தேகத்திலிருந்து எந்த ஆபரணங்கள் கழன்று விழுந்தனவோ, அவை இங்கே இல்லை; எவை விழவில்லையோ அவை இங்கே இருக்கின்றன. ஸீதையை அபகரித்துக் கொண்டுபோகையில் ரிசியமுகபர்வதத்தில் விழுந்த தங்கமயமான பச்சை உத்தரீயத் தையும், மதுரமாய் சப்திக்கும் ஆபரணங்களையும் விட்டெறிந்தவள் இவளே. இப்பொழுது தரித்திருக்கும் வஸ்திரம் வெகுநாளான தால் அழுக்கடைந்து கிழிந்திருக்கிறது; ஆனாலும் என்னால் ரிசியமுகபர்வதத்தில் பார்க்கப்பட்ட வஸ்திரத்தின் வர்ணத் திலும் காந்தியிலும் பேதமில்லை. ராகவனுடைய பிரியமான மஹிஷியும் பதிவிரதையும் ஸுவர்ண காந்தியுடையவளுமான இவள் மறைந்தாளாயினும் ராமனுடைய மனத்தில் எப்போதும் குடியிருக்கிறாள். அவளே இவள் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. எவளைக்

குறித்து ராமன் வெகுகாரணங்களால் பரிதவிக்கிறாரோ, அவன் இவனே. “ஒவ்வொருவனும் தன்னைச் சேர்ந்த ஸ்த்ரீகளுக்கு ஆபத்து நேரும்பொழுது அவர்களை ரக்ஷிப்பது ஸஹஜம்; நான் அப்படிச் செய்ய முடியாமல் போயிற்றே” என்று இரக்கத்தாலும், “அண்டின வர்களைக் கைவிடுவதில்லை என்பது நமது பிரதிக்கூயன்றோ? 140 எல்லோரும் தடுக்கும்போது என்னையே ரக்ஷகனாய் ஆசிரயித்து வனத்துக்கு வந்து என்னுடன் ஸகல கஷ்டங்களை அனுபவித் தவளைக் கைவிட்டேனே” என்ற உருக்கத்தாலும் “புருஷனில் பாதி பாரியை என்ற சுருதிப்படி அக்னிஸாக்ஷியாய் நம்மைப் பர்த்தாவாக அடைந்தவளை இழந்தேனே” என்ற சோகத்தாலும்; “என் அன்பிற் 145 குரிய நாயகியைப் பிரிந்தும் இன்னம் இந்தப் பாடும் பிராணன் போகவில்லையே” என்ற விரஹாக்கினியாலும் ராமர் தவிக்கிறார். இவ்விருவர்களுடைய சரீரமும், கரசரணாதி அவயவங்களுடைய மேன்மையும் ஒரேவிதமாக இருக்கின்றன.

ஆகையால் இந்தப் பெண்மணி அவருக்குத் தகுந்தவளே. இவ 150 னுடைய மனம் அவரிடத்திலேயே வேருன்றி இருக்கிறது; அவரு டைய மனமும் இவளிடத்திலேயே நாடியிருக்கிறது; அதனால்தான் இவ்விருவரும் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். மால்ய வானென்ற பர்வதத்தில் ராகவன் ஸீதையின் பிரிவை ஸஹிக்காமல் புலம்பினபொழுது, “இதென்ன விபரீதம்! வளிஷ்ட மஹரிஷியின் 155 சிஷ்யராம்; வேதவேதாந்தங்களைக் கரைகடந்தவராம்; ஸகல கஷ்டங்களையும் ஸஹிக்க வல்ல க்ஷத்திரிய வீரராம்; யாரோ ஒரு ஸ்த்ரீயை விட்டுப் பிரிந்ததற்காக இவ்வளவு பாடுபடுகிறாரே!” என்று நான் நித்தியப் பிரஹ்மசாரியானதாலும்; விஷயங்களில் விரக்தனாகையாலும் பரிஹாஸம் செய்தேன். இப்போது இவளு 160 டைய ஸௌந்தரியத்தையும் தீன ஸ்திதியையும் கண்டபிறகு எனக்குப் புத்தி வந்தது. இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினது ஒருபெரிய காரியம் என்று எண்ணியிருந்தேன். இவளைப் பிரிந்தும் இன்னும் ராமன் தேகத்தை வைத்துக்கொண்டிருப்பதால் ஒரு பெரிய செய்யமுடியாததைச் செய்து வருகிறார் என்று நினைக்க 165 வேண்டும். அவருடைய சோகத்தால் அவர் அழியவில்லை. இந்த உத்தம ஸ்த்ரீயைப் பிரிந்து ஒரு முகூர்த்தமாவது அவர் பிழைத் திருப்பது அஸாத்தியமான காரியம். அவருக்கென்ன? மஹாப்பிரபு; ராஜ்யத்தை ஆளவும் யானை குதிரைகளை பழக்கவும் யுத்தம் செய்ய வும் மாத்திரம் தெரியுமே ஒழிய உத்தம ஸ்த்ரீயின் பிரீதியைக் 170 கொஞ்சமாவது அனுபவித்தவரல்ல. என்ன பிரபு! தனக்குக் கீர்த்தியையும் தேஜஸையும் விருத்தி செய்யும் இவளைப் பிரிந்தும் பிரபுத்வமுண்டோ? தன்னை அண்டினவர்களைக் கைவிடும் பிரபுவும் உண்டோ? ஸீதையோ பர்த்தாவிற்கு உட்பட்டவள்; அவருடைய ஆக்ஞையில்லாமல் தன் தேகத்தைவிடக்கூடாது; ராமனோ ஸ்வதந் 175

- திரர் ; இந்தத்தேகம் தானல்லவே ; ஒரு காரியத்திற்காக எடுத்துக் கொண்டது தானே. போகங்களை அனுப்பிப்பதற்காகத் தேகத்தை வைத்துக்கொள்கிறதோ, துக்கத்தை அனுப்பிப்பதற்காக வைத்துக் கொள்ளுகிறதோ ? பலவந்தமாய் பிராணனை விடலாமோ என்றால்,
- 180 பிராணனைப் போக்க சோகம் ஒன்றே போதாதோ ? ” என்று எண்ணி, அழுக்கடைந்த வஸ்திரத்துடன் உபவாஸத்தால் இளைத்து நாயகனையே நியானித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸீதையைப் பார்த்து ஹனுமான் ஸந்தோஷமடைந்தார்.. தன் புத்தியில் குடிகொண்டிருக்கும் ராமமூர்த்தியை நியானித்து, “உம்மைத் திரும்பி அடைபயம்
- 185 படி தன் பதிவிரதாதர்மத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கும் உத்தமியைப் பத்தினியாக அடைந்த நீரன்றோ பாக்கியசாலி ” என்று ஸ்தோத்திரம் செய்தார்.

ஏவம் ஸீதாம் ததா¹ த்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்ட : பவநஸம்ப⁴வ : |
ஜகா¹ம மநஸா ராமம் ப்ரஸஸம்ஸ ச தம் ப்ரபு⁴ம் || (54)

ஸர்க்கம் 16

ஸீதையைக் கண்டு ஹனுமான் துக்கித்தது

ப்ரஸஸ்ய து ப்ரஸஸ்தவ்யாம் ஸீதாம் தாம் ஹரிபுங்க¹வ : |
கு¹னாபி¹ராமம் ராமம் ச புநஸ் சிந்தாபரோ ப⁴வத் || (1)

- அனந்தகல்யாண குணபூர்ணரான ராமனையும் எல்லோரும் கொண்டாடத்தகுந்த ஸீதையையும் புகழ்ந்து மாருதி மறுபடியும் கவலையுடன் யோசித்தார். இப்படி கொஞ்ச நேரமிருந்து கண்ணீர் சொரிய ஸீதையின் நிலைமையை நினைத்து பிரலாபித்தார். “வஸிஷ்டர் முதலிய மஹரிஷிகளால் பழக்கப்பட்ட லக்ஷ்மணனாலும் பூஜிக்கத்தகுந்தவள் ; லோக குருவான ரகுநாதனுடைய பார்வைய ; இவளையே துக்கம் பீடிக்குமானால், காலகதியே பெரிது. அதை மீற முடியாதென்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ராமலக்ஷ்மணர் களுடைய நடத்தை இவளுக்கு நன்றாகத் தெரியுமாயினால்,
- 10 வருஷாகாலத்தில் கங்காநதி கலங்காததுபோல், மஹாகஷ்டங்கள் நேர்ந்தபொழுதும் அதைரியப்படவில்லை. ஒரே வயதும் ஸ்வபாவமும் நடத்தையும் வம்சமும் லக்ஷணங்களுமுடைய இவர்களிருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தகுந்தவர்களே.”

- இப்படிப் புதிதாக உருக்கின தங்கத்தையொத்த தேககாந்தி
- 15 யுடன், ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ஆனத்தத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டு மஹாலக்ஷ்மியைப்போல் விளங்கும் ஸீதையைப் பார்த்து ஆஞ்ஜநேயர் ராமமூர்த்தியை ஸ்மரித்துப் பின்வருமாறு சொன்னார் “ராமா ! இவளுக்காகவல்லவா மஹாபலவானான வாலியையும் ராவணனுக்கு ஸமமான பராக்கிரமமுள்ள கபந்தனையும் ஸம்ஹரித்தீர்

தேவேந்திரன் சம்பராஸுரனைக் கொன்றதுபோல் பயங்கர 20
 மான பராக்கிரமமுள்ள விராதனை வதம் செய்தீர். நெருப்புக்
 கொழுந்துகள் போன்ற பாணங்களால் பதினாலாயிரம் கோரராக்ஷ
 ஸர்களை ஜனஸ்தானத்தில் லீலையாய் நாசம் செய்தீர். கரனையும்
 தூஷணனையும் திரிசிரஸையும் யுத்தகளத்தில் மடித்தீர். வாலியால்
 அனுபவிக்கப்பட்ட வானர ராஜ்யமும் ஐகவரியமும் ஸாமான்யமா? 25
 பிறருக்குக் கிடைக்குமோ? ஸகல ஜனங்களும் கொண்டாடக்
 கூடியதன்றோ? இவளுக்காகவல்லவா அவற்றையெல்லாம் ஸுகீர்
 வனுக்குக் கொடுத்தீர். விசாலமான நேத்திரங்களையுடைய இவளுக்
 காகவன்றோ நானும் மஹாஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி இந்த 30
 லங்காபுரியைப் பார்த்தேன். ஸமுத்திரத்தை மாலையாய்த் தரித்த
 இந்த பூமியையும் மற்ற லோகங்களையும் இவளுக்காக ராமன்
 தலைகீழாக மாற்றினாலும் தகுமென்றே நான் எண்ணுகிறேன்.
 பூலோகம் புவர்லோகம் ஸ்வர்க்கமென்ற திரிலோகங்களுக்கும் ஏக
 சக்கராதிபதியாயிருப்பது பெரிதா? ஜானகியை அடைவது பெரிதா? 35
 திரிலோகமும் ஜானகியின் காலில் ஒட்டின தூசி பெறுமோ? ஸகல
 தர்மங்களையும் குறைவில்லாமல் அனுஷ்டிக்கும் மஹாத்மாவான
 ஜனகராஜரிஷி யாகத்திற்காகப் பூமியை உழும்பொழுது, அதைப்
 பிளந்துகொண்டு, தாமரைத்தூள்களைப்போன்ற மங்களகரமான
 யக்ஞபூமியின் புழுதிபடிந்த தேகத்துடன் கலப்பை உழுத நிலத்தி
 னின்றும் கிளம்பிய புண்யவதியல்லவோ? பதிவிரதாதர்மமே உரு 40
 வெடுத்து வந்ததல்லவா? சிரேஷ்டமான ஆசாரத்தையுடையவரும்
 பிரதாபசாலியும் யுத்தகளத்தில் பின்வாங்காதவருமான தசரத
 சக்கரவர்த்திக்கு இந்தக் கீர்த்திசாலி மூத்த நாட்டுப் பெண்ணல்
 லவா? ஸமஸ்த தர்மங்களையும் அவைகளை நடத்தும் விதத்தையும்
 பதார்த்தங்களின் தத்துவத்தையும் பூர்ணமாக அறிந்த ராமனுக்கு 45
 இவள் பிரியபார்யை அன்றோ? இப்பொழுது கோர ராக்ஷஸிகளின்
 வசத்தில் அகப்பட்டிருப்பது என்ன கொடுமை! பர்த்தாவிடத்தில்
 தனக்குள்ள பிரீதியையே பெரிதாக எண்ணி, ஸகல ராஜபோகங்
 களையும் விட்டு, வன்வாஸ துக்கங்களைக் கொஞ்சமாவது நினையாமல்
 மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமற்ற கோரமான வனத்திற்கு வந்தாளல்லவா? 50
 பழங்கலையும் மெழங்குகலையும் ஸந்தோஷமாய்ப் புஜித்துக்கொண்டு,
 பர்த்தாவின் சுச்சுருஷையிலேயே பிரீதிவைத்து, அயோத்யையில் தன்
 அந்தப்புரத்திலிருக்கும் பொழுது அடைந்த ஆனந்தத்தைவிட அதிக
 மான ஆனந்தத்தை அடைந்தவளல்லவா? யாதொரு கஷ்டத்தையும்
 அனுபவிக்கத் தகாதவள்; உத்தமமான ஸுவர்ணத்தைப்போன்ற 55
 தேககாந்தியுள்ளவள்; எப்பொழுதும் புன்சிரிப்பும் நல்லவார்த்தையும்
 உடையவள்; இந்தக் கொடுமையையும் பொறுமையாய் ஸஹித்துக்
 கொண்டிருக்கிறாள். ராவணனால் நிர்ப்பந்தம் செய்யப்பட்டும்,
 சிரேஷ்டமான ஆசாரத்தைக் கைவிடாமலிருக்கும் இந்த உத்தமி

60 யைத் தாகத்தால் தவிப்பவன் தண்ணீர்ப்பந்தலைக் கண்டு களிப்பது போல் ஸ்ரீராமன் அவசியம் பார்க்கவேண்டும். ராஜ்யலக்ஷ்மியை இழந்த அரசனுக்குப் பூமண்டலாதிபத்தியம் கிடைத்தது போல் ராமன் இவளை மறுபடியும் அடைந்தால் பரம ஸந்தோஷத்தை அடைவார். தனக்கு ஸஹஜமான ஸகல போகபோக்யங்களை இழந்தும், தன் இஷ்டமித்திர பந்துஜனங்களை விட்டுப்பிரிந்தும், 'எப்படியும் ராமன் இங்கே வருவார், அவரை அடைவேன்' என்ற ஆசையால் இன்னும் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். ராகவனிடத்தில் தன்னுடைய நினைவு முழுவதையும் வைத்து அவரையே தியானித்துக்கொண்டு, இந்த ராக்ஷஸிகளையும் இந்த வனங்களையும் மரங்களையும் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸகல ஆபரணங்களைக்காட்டிலும் பர்த்தாவே சிரேஷ்டமான ஆபரணம். அதைத் தரிக்கத் தகுந்த இவள் ராமனைப் பிரிந்ததால் காந்தியற்றி ருக்கிறாள். ஜகத்பிரபுவான ராமன் இவளைப் பிரிந்து இன்னும் தேகத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாரே! துக்கத்தால் நசிக்க வில்லையே! இது யாருக்கு ஸாத்தியம்! ஸ்த்ரீகளுக்குத் தலைமயிரின் நுனி முற்றிலும் கறுத்திருப்பது அபூர்வம்; அந்த உத்தமலக்ஷணம் பொருந்தின இவள் சுருண்ட தலைமயிரையுடைய ராமனையும் மயக்கு கிறாள். இவளுடைய நேத்திரங்கள் மலர்ந்த செந்தாமரையைப் பழிக்கின்றன; ராமனுடைய மடியில் விளையாடத் தகுந்தவள்; ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் அகப்பட்டுக்கொண்டு தவிக்கிறாள். இதைக் கண்டு கேவலம் குரங்கான எனக்குக்கூட மனம் கலங்குகிறது; பரம தயாளவான ராமமூர்த்திக்கு எப்படியிருக்கும்! ஸுகதுக்கங்களைத் துறந்த எனக்கே இப்படியிருந்தால் காமஸுகங்களை அனுபவிக்கத் தகுந்த ராமனுக்கு எப்படியிருக்கும்! இவ்வளவு அபராதம் செய்த ராவணனைப் பதிவிரதாக்கினியால் சாம்பலாக்காமலிருக்கும் இவளுடைய பொறுமை பூமிதேவிக்கும் வருமோ? ராம லக்ஷ்மணர் களால் காப்பாற்றப்பட்ட இவள் கோரமான நேத்திரங் களையுடைய ராக்ஷஸிகளால் ரக்ஷிக்கப்படுகிறாள். இவள் மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள்! வெகுகாலமாய் அழகாய் விளங்கின தாமரை 90 யோடை பனிக்காலத்தில் புஷ்பங்கள் கருகி, பார்க்க விகாரமாக இருப்பதுபோல், பன்னிரண்டு வருஷகாலம் ராமனுடன் ஏகாந்த மாய் ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவித்துத் திடீரென்று இந்தக் கஷ்டம் நேர்ந்ததால் காந்தியற்றிருக்கிறாள். கஷ்டஸுகங்கள் மாறி மாறிவந்தால் ஒருவிதமாய்ப் பொறுக்கமுடியும்; இவளுக்குக் கஷ்டத் தைத் தவிர வேறு அனுபவம் கிடையாது. சக்கரவாகபக்ஷிகள் பகலில் பிரிந்திருந்தும், ராத்திரி வந்தவுடன் சேருவோம் என்ற நிச் சயத்தால் துக்கத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கின்றன; இவ னுக்கு மறுபடியும் ராமனைச் சேரும் காலம் தெரிந்திருந்தால் இந்தக் கஷ்டத்தைப் பொறுத்திருப்பாள்; அதுவோ தெரியவில்லை

இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களை அனுபவிக்க வளர்க்கப்பட்டவனும் 100
அல்ல: ஜனகமஹாராஜனால் வெகு செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்டவன்.
வஸந்தருதுவால் புஷ்பித்திருக்கும் இந்த அசோக மரங்கள் இவ
ளுக்குச் சோகத்தையே விருத்தி செய்கின்றன. ஸகல லோகங்களுக்
கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் சந்திரனும் ஒரே காலத்தில் நெருப்
புப் பொறி போன்ற ஆயிரம் கிரணங்களை உடையவனாய் சோகத் 105
தைப் பெருக்குகின்றான்'' என்று கூறி இப்படி அனேக காரணங்
களால் இவளே ஸீதை என்று நிச்சயித்து, பலத்திலும் வேகத்தி
லும் ஒப்பில்லாத ஆஞ்ஜநேயர், அந்த சிம்கபா விருஷத்திலேயே
மறைந்திருந்தார்.

இத்யேவ மர்த்ம் கபிரந்வவேஷ்ய

ஸீதேய மித்யேவ நிவிஷ்டபுத்தி: |

ஸம்ஸ்ரித்ய தஸ்மிந் நிஷஸாத் வ்ருஷே

பீலீ ஹரீணாம் ரிஷப'ஸ் தரஸ்வீ ||

(32)

ஸர்க்கம் 17

ராக்ஷஸிகள்

தத: குமுத'ஷண்டா'போ நிர்மலோ நிர்மலம் ஸ்வயம் |

ப்ரஜகா'ம நப'ஸ்சந்த'ரோ ஹம்ஸோ நீல மிவோத'கம் ||

(1)

கருத்த ஜலத்தில் ஹம்ஸம் விளையாடுவது போல், களங்கமற்ற
ஆகாசத்தில் தெளிவாய் யாதொரு மருவில்லாமல், ஆம்பல் மலர்க்
கொத்துக்களைப்போல் காந்தியையுடைய சந்திரன் பிரகாசித்தான்.
ராமகாரியத்தில் தானும் கூடிய ஸஹாயத்தைச் செய்ய வந்தது 5
போல், தன் காந்தியால் ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஆஞ்ஜநேயருக்கு
ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிவித்துக்கொண்டும், குளிர்ந்த கிரணங்களால்
அவருடைய சிரமத்தைப் போக்கிக்கொண்டும் இருந்தான். பிறகு
ஹநுமான், அதிக பாரத்தால் ஜலத்தில் முழுகும் கப்பலைப்போல்
துக்கம் தாங்காமல் சோகஸமுத்திரத்தில் முழுகும் பூரணசந்திரனை
யொத்த முகத்தையுடைய ஸீதையைக் கண்டார். ஸீதையை நன்றாய் 10
உற்றுப் பார்க்கையில் அவளுக்கு ஸம்பத்திலிருந்த ராக்ஷஸிகளையும்
பார்த்தார். ஒரே கண்ணுடையவளையும், ஒரே காதுடையவளையும்;
தலையை மூடிக்கொண்டிருக்கும் காதுடையவளையும்; காதில்லாத
வளையும், முளைகளைப் போன்ற காதுடையவளையும்; மேல் நோக்கி
யிருக்கும் முக்கையுடையவளையும்; தலைபெருத்தவளையும், கொஞ்சம் 15
தலை மயிருடையவளையும்; தலைமயிர் முளைக்காதவளையும்; கம்பளி
யைப் போன்ற மயிரால் மூடப்பட்டவளையும்; தொங்குகிற காதை
யும், முகத்தையும், வயிற்றையும், ஸ்தனங்களையும், உதடுகளை
யுமுடையவளையும்; மோவாய்க் கட்டையில் உதடுள்ளவளையும்,
தொங்கும் முழங்காலையுடையவளையும்; ஏற்றக்குறைவான அங்கங் 20

கனையுடையவனையும்; கூனியையும்; குள்ளமானவனையும்; விஸ்தார
 மான பின்பாகத்தையுடையவனையும்; கோரப்பல்லுடையவனையு
 மும்; மஞ்சள்வர்ணமான கண்களையுடையவனையும்; வளைந்த முகத்
 25 தையுடையவனையும்; மூக்கு உதடுகளில்லாத முகத்தையுடையவனையு
 மும்; பயங்கரமான ரூபமுடையவர்களையும் கண்டார். மேலும்,
 விகாரவேஷமுள்ளவர்களையும்; மஞ்சள் வர்ணமுடையவர்களையும்;
 கறுத்தவர்களையும்; எப்பொழுதும் கோபமுடையவர்களையும்;
 30 கலஹத்தில் பிரியமுடைவர்களையும்; இரும்புத்தடி சூலம் உலக்கை
 முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்களையும்; பன்றி, மான், எருமை,
 புலி, ஆடு, நரி, யானை, பசு, குதிரை, கழுதை இவைகளைப்போல் முக
 முடையவர்களையும்; யானை, குதிரை, ஓட்டகம் இவைகளைப்போல்
 35 பாதங்களையுடையவர்களையும்; கழுத்தில் அழுந்தின தலையையுடைய
 வர்களையும்; ஒரு கை ஒரு காலையுடையவர்களையும்; கழுதை, நாய், பசு,
 யானை, குரங்கு இவைகளைப்போல் காதுகளையுடையவர்களையும்;
 40 மூக்கில்லாதவர்களையும்; மூக்குப் பெருத்தவர்களையும்; குறுக்காயி
 ருக்கும் மூக்குடையவர்களையும்; முகத்திற்கு மேலுள்ள மூக்குள்ள
 வர்களையும்; கால் பெருத்தவர்களையும்; காலில் மயிர் வளர்ந்தவர்
 களையும்; யானை பசு இவைகளைப்போல் கால்களையுடையவர்களை
 45 யும்; அளவுக்கு மிஞ்சின ஸ்தனம், கழுத்து, தலை, வயிறு, முகம், கண்
 களையுடையவர்களையும்; நீண்ட நாக்கு நகங்களையுடையவர்களையும்;
 புகைபோன்ற தலைமயிருடையவர்களையும் கண்டார். அவர்கள் எப்
 பொழுதும் மாம்ஸங்களைப் புசித்து, மதுவைக் குடிப்பதிலேயே
 50 ஆசையுடையவர்கள்; ரத்தத்தை பிரியமாய்க் குடிப்பவர்கள். சரீர
 மெங்கும் மாம்ஸமும் ரத்தமும் பூசியிருக்கும். பார்ப்பவர்களுக்கு
 45 மயிர்க்கூச்சமுண்டாகும். இவர்கள், அந்த விருகத்தைச் சுற்றிலும்
 உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

அவர்களுக்கு நடுவில் ஸீதை, கறுத்த மேகங்களுக்கு நடுவில்
 தோன்றி மறையும் பூர்ணசந்திரனைப்போல் காணப்பட்டாள். அதிக
 செல்வாக்குள்ள விதேஹராஜவம்சத்தில் பிறந்தவள்; எல்லோரும்
 50 கொண்டாடும்படியான நடத்தையுடையவள்; பிரஹ்மஞானியான
 ஜனகருடைய புத்திரி; சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டுக் காந்தியற்றவள்;
 அழுக்கடைந்த தலைமயிருடன், புண்ணியம் நசித்து ஆகாசத்தி
 லிருந்து பூமியில் விழுந்த நகஷத்திரத்தைப் போன்றவள்; பதிவிரதா
 தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் பெயர் பெற்றவள்; பர்த்தாவைப்
 55 பார்க்க அதிருஷ்டமில்லாதவள்; சிரேஷ்டமான ஆபரணங்களால்
 அலங்கரிக்கப்படாவிட்டாலும், பார்த்தாவின் ஸ்நேஹமென்ற
 ஆபரணத்தாலேயே பிரகாசிப்பவள்; தன் இனத்திலிருந்து பிரிக்கப்
 பட்டு ஸிம்ஹத்தால் பிடிக்கப்பட்ட பெண்யானையைப்போல் தன்
 60 ஜனங்களைவிட்டுப்பிரிந்து ராவணனால் சிறையில் வைக்கப்பட்டவள்.
 மழைக்காலத்தின் முடிவில் மேகங்களால் சூழப்பட்டு பிரகாசமற்றி
 ருக்கும் சந்திரனுடைய கலையைப் போன்றவள்; மங்கள ஸ்நான

மில்லாததால் தேகம் அழுக்கடைந்து அழகு குறைந்திருப்பவள். தந்திகள் பூட்டாத வீணையைப் போன்றவள்; பர்த்தாவான ராம மூர்த்தியுடன் வணிக்கத்தக்கவள்; ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் இருக்கத் தகாதவள்; குரூர்க்ரஹங்களால் பீடிக்கப்படும் ரோஹிணி நக்ஷத்திரத் 65 ஷதப் போன்றவள்; புஷ்பங்கள் உதிர்ந்த கொடியைப்போன்றவள்; தேகமெங்கும் அழுக்கடைந்தும் ஸஹஜமான அழகால் விளங்கு கிறவள்; சேற்றால் மூடப்பட்ட தாமரைக்கொடி போல் பிரகாசிப் பவள்; கிழிந்த அடிக்கு வஸ்திரத்தை உடுத்தியிருந்தும் காந்தியால் ஜ்வலிப்பவள். முகத்திலோ ஸந்தோஷக்குறி இல்லை; தன் பர்த் 70 தாவின் தேஜஸையும் பராக்கிரமத்தையும் நினைக்க நினைக்கத் தைரியமடைபவள். கண்ணீரால் கலங்கிக் கறுத்த நேத்திரங்களை யுடையவள். தனது பதிவிரதாக்கனியையே காவலாக உடையவள். மான் குட்டிபோல் பயத்தால் அங்குமிங்கும் பார்ப்பவள். அவளு 75 டைய உஷ்ணமானபெருமூச்சினால் சுற்றிலுமிருக்கும் மரங்களிலுள்ள தளிர்களை வாடச் செய்பவள் போலிருப்பவள். சோகங்கள் ஒன்று சேர்ந்து உருவெடுத்ததுபோலும், துக்க ஸமுத்திரத்தின் அலைகளைப் போலும் இருப்பவள்; மிக்கப் பொறுமையுடையவள்; உத்தம லக்ஷணப்படி அமைக்கப்பட்ட அங்கங்களுடன் ஆபரணங்களில்லா மலேயே பிரகாசிப்பவள். இப்படிப்பட்ட கஷ்டதேசயிலும் காந்தி 80 யைக் கைவிடாமலிருக்கும் ஜானகியைக் கண்டு ஹநுமான் ஸந் தோஷத்தால் கண்ணீர்விட்டு, “ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய அனுகிர ஹத்தாலல்லவா இந்த மஹா புண்யவதியின் தரிசனம் கிடைத்தது” என்று அவர்களை மனத்தால் அடிக்கடி நமஸ்கரித்தார். பிறகு ஸீதை யைப் பார்த்து ஆனந்தம் பொங்க, அந்த விருக்ஷத்திலேயே மறைந் 85 திருந்தார்.

நமஸ்க்ருத்வா ஸ ராமாய லக்ஷ்மணாய ச வீர்யவாந் |

ஸீதா தர்ஸந ஸம்ஹ்ருஷ்டோ ஹநுமாந் ஸம்வ்ருதோபவத் || (31)

ஸர்க்கம் 18

ராவணன் அசோகவனத்திற்கு வந்தது

ததா² விப்ரேக்ஷமாணஸ்ய வநம் புஷ்பித பாத³பம் |

விசிந்வதஸ்ச வைதே⁴ஹிம் கிஞ்சிச்சே⁵ஷா நிஸாப⁶வத் || (1)

இப்படி அந்த மரத்திலிருந்து ஸீதையைக் தேடிக்கொண்டிருப் பதிலும், அவளை அடையாளம் கண்டு பிடிப்பதிலும் ராத்திரிகாலம் சென்று, சிறிது பாக்கி இருந்தது. இரவின் பிற்பகுதியில் வேத வேதாங்கமறிந்த பிராம்மண ராக்ஷஸர்களின் வேதகோஷத்தைக் கேட்டார். அப்பொழுது காதுக்கினிய மங்களவாத்தியங்களால் அபார பலபராக்கிரமமுள்ள ராக்ஷஸைகவரன் விழித்துக் கொண்டான். பூமாலை வஸ்திரங்கள் ஆபரணங்கள் நழுவ, எப்பொழுதும் தன்

- மனத்தில் குடிக்கொண்டிருக்கும் ஸீதையிடத்தில் ஆசை செல்ல அவளை நினைத்தான். ஸ்வபாவத்திலேயே கொழுப்படைந்தவன்; ஸீதையிடத்தில் மிக்க ஆசை வைத்தவன். ஆகையால், அதை அடக்கமுடியவில்லை. பிறகு, ஸகல அலங்காரங்களுடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு தங்கத்தாலும் நவமணிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தோட்டத்திலுள்ள வீதிகளின் வழியாய் அசோகவனத்திற்கு வந்தான். அது ஸகல புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் எக்காலத்திலும் விளங்கும் மரங்களையுடையது. பற்பல புஷ்பங்களால் நிறைந்த ஓடைகள் உள்ளது. விசித்திரவர்ணமுள்ள பक्षிகளும் செந்நாய் முதலிய மிருகங்களும் ஸஞ்சரிக்குமிடம். அந்த அற்புதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே ராவணன் வருகையில், தேவேந்திரன் புறப்படும் பொழுது தேவஸ்திரிகள் குழ்ந்து வருவதுபோல், அவனுடைய பாரியைகளில் அனேகர் அவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். சிலர் தங்கமயமான தீபங்களையும், சிலர் சாமரங்களையும், சிலர் விசிறிகளையும், சிலர் தங்கக்கூலாக்களையும், சிலர் கத்திகளையும், சிலர் ஆஸனங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். ஒருத்தி ரத்தினங்களிழைத்த தங்கப் பாத்திரத்தில் ருசியுள்ள பானத்தை வலது கையில் எடுத்து வந்தாள். மற்றொருத்தி ராஜஹம்ஸத்தைப்போலும் பூர்ணசந்திரனைப் போலும் காந்தியுள்ள தங்கக்காமபுடைய வெண்குடையை எடுத்துக்கொண்டு பின்னே வந்தாள். மின்னற்கொடிகள் மேகங்களுடன் போவதுபோல், ராவணனுடைய பத்தினிகள் தூக்கத்தால் கண்கள் சுழல அவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். சந்தனம் முதலியவைகளை நன்றாய்ப் பூசிக்கொண்டு, தாறுமாறாகப் போடப்பட்ட ஆபரணங்களுடன், தலை மயிர் அவிழ்ந்து தேகத்தில் புரள, முகத்தில் வியர்வையுடன், பானமயக்கத்தாலும் தூக்கத்தாலும் தள்ளாடிக்கொண்டு சென்றார்கள். மதுபானத்தால் கண்கள் சிவந்து, புஷ்பமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தலைமயிருடன், கழுத்தில் தரித்த ஹாரங்கள் வியர்வையால் வாட, தங்களுடைய நாயகன் போகும்பொழுது அவனிடத்தில் வைத்த பிரியத்தாலும் கௌரவத்தாலும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பர்த்தாவும் மஹாபலவானுமான ராவணனோ, காமபரவசனாய் ஸீதையிடத்திலேயே மனத்தை வைத்து வேறென்றும் தோன்றாமல் மதத்தால் அழகிய நடையுடன் அங்கே வந்தான். அப்பொழுது காலில் அணிந்த சலங்கைகளும் அரைநூல் மாலைகளிலுள்ள சலங்கைகளும் மதுரமாய் த்வனிப்பது ஹநுமானுடைய காதில் விழுந்தது. ராவணன் அசோகவன வாசலில் வந்ததை ஹநுமார் கண்டார்.

- பரிமளமுள்ள தைலங்கள் நிறைந்த தீபங்களால் பிரகாசிப்பவனும், சிவந்து குறுக்காக நோக்கும் கண்களுடன், கர்வம் காமம் முதலியவைகளால் நிறைந்த ராவணன், வில்லைத் தரிக்காது வந்த மன்மதனைப்போல் தோன்றினான். அப்பொழுது கடையப்பட்ட மோர், கறக்கப்பட்ட பால் இவற்றின் நுரையைப் போன்ற வர்ண

முள்ள சுத்தமான அவனுடைய உத்தரீயம், கழன்றிருந்த தோள்
வளையில் மாட்டிக்கொண்டது; அதை விளையாட்டாய் இழுத்துக்
கொண்டே நடந்தான். இப்படிப் பலம் பராக்கிரமம் முதலிய குணங்
களில் ஒப்பற்றவனும், பிறரால் செய்யக்கூடாத காரியங்களைச்
செய்து முடித்தவனும், தூரத்தில் வந்து கொண்டிருந்தாலும் விசேஷ
தேஜஸால் அதிஸம்பத்தில் வருகிறவனைப்போல் தோன்றுகிறவனு
மான ராக்ஷஸனை ஆஞ்ஜநேயர் இலைகளாலும் புஷ்பங்களாலும்
நிறைந்த மரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு உற்றுப்பார்த்தார். அவ
னுக்குப் பின்னால் அவனுடைய பத்தினிகள் ரூபத்திலும் அழகிலும்
காந்தியிலும் சிறந்தவர்களாய் விலாஸமாய் நடந்து வந்தார்கள்.
அவர்களால் சூழப்பட்டு அந்தப் பிரதாபலங்கேசுவரன் அசோக
வனத்தில் நுழைந்தான். விசுவன் என்ற ரிஷியின் புத்திரன்; ராக்ஷ
ஸர்களுக்கு அரசன்; அளவற்ற பலசாலி; கர்வத்தால் நிமிர்ந்து
நிற்கும் காதுகளையுடையவன்; விசித்திரமான ஆபரணங்களுடன்
நக்ஷத்திரங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரனைப்போல் அந்தப் பெண்மணி
களால் சூழப்பட்டு அவன் வருவதைக்கண்டு, ஆஞ்ஜநேயர் “மஹா
வீரனுன ராவணன் இவனே” என்று நிச்சயித்து, மேல் நடக்கும்
காரியங்களை நன்றாய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்று, கீழ்க்கிளையில் இறங்
கினார். வாயுபுத்திரனும், பலத்திலும் வேகத்திலும் காந்தியிலும்
சிரேஷ்டமானவரும், கருடனைப்போன்றவருமான ஆஞ்ஜநேயரும்,
அவனுடைய தேஜஸுக்கெதிரில் நிற்கமுடியவில்லை. ஆகையால்,
“ஸகல மாயைகளுக்கும் நிதியான ராவணனுக்கெதிரில் நமது
ஸூகக்ஷ்மரூபமும் பிரயோஜனமில்லை” என்று, இலைகளும் புஷ்பங்
களுமடர்ந்த மரக்கிளைகளில் மறைந்திருந்தார். கேசபாரமுடைய
வளும் நெருங்கின அழகான ஸ்தனங்களுடன், கறுத்த நேத்திரங்
களால் விளங்குவவருமான ஸீதையைப் பார்க்க இச்சை கொண்ட
வனாய், ராவணன் அருகில் வந்தான்.

ஸ தாமஸித கேஸாந்தாம் ஸுஸ்ரோணீம் ஸம்ஹதஸ்தநீம்||

தித்ருக்ஷுர ஸிதாபாங்கா முபாவர்த்த ராவண : || (32)

ஸர்க்கம் 19

ஸீதை

தஸ்மிந்நேவ தத : காலே ராஜபுத்ரீ த்வநிந்திதா |

ரூபயௌவந ஸம்பந்நம் பூஷணோத்தம பூஷிதம் || (1)

ஸகல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ரூபத்திலும்
யௌவனத்திலும் நிகரில்லாத ராவணன் தன்னிடத்தில் ஆசை
கொண்டு தன்னைப்பார்க்க வருவதைப் பதிவிரதைகளுக்குள் சிரேஷ்
டையான ஜானகி என்ற ராஜபுத்திரி கண்டு, பெரும் காற்றிலிடி
பட்ட இளம் வாழையைப்போல் நடுங்கினாள். உடனே, துடை

- களால் வயிற்றையும் கைகளால் ஸ்தனங்களையும் மறைத்துக் கொண்டு, என்ன நேருமோ என்று கண்ணீர் சொரிய உட்கார்ந்திருந்தாள். ராவணனும் ஸமீபத்தில் வந்து ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் ஸீதை உட்கார்ந்திருப்பதையும், ஸமுத்திரத்தில் முழுகும் கப்பலைப் போல் அவள் துக்கத்தால் பீடிக்கப்படுவதையும் கண்டான். வெறும் தரையில் ஆஸனமில்லாமல், சுகல பூஷணங்களையும் தரிக்கத் தகுந்தவளாயிருந்தும் யாதொரு ஆபரணமும் இல்லாமல், அழக்கையே ஆபரணமாக அணிந்து கொண்டு, பூமியில் வெட்டித்தள்ளப்பட்ட மரக்கிளைபோலவும், சேற்றால் பூசப்பட்ட தாமரைக்கொடிபோலும் சற்று பிரகாசித்தும் சற்று பிரகாசிக்காமலும் இருந்தாள். ஆத்ம ஞானியான ராமமூர்த்தியை ஸ்தூலதேகத்தால் அடையமுடியாமல், எண்ணங்களாகிய குதிரைகளை மனமென்ற ரதத்தில் பூட்டி அநிவேகமாய் அவருடைய ஸமீபத்தை அடைய முயல்பவள்போல் அவள் காணப்பட்டாள். முகம் வாடி அழுது கொண்டு தனியாக ராமனைக்குறித்துக் கவலைப்படுவதும் அவரை தியானிப்பதுவுமே தொழிலாக இருந்தாள். அவருடைய துக்கம் எப்பொழுது முடியுமென்று அவளுக்குத் தெரியாது. ராகவனே கதி என்று நம்பியிருந்தாள். மந்திரத்தால் தடைபட்டுப் புரண்டு கொண்டிருக்கிற நாகராஜனுடைய ஸ்த்ரீபோலும், கேதுவால் பீடிக்கப்பட்ட ரோஹிணீ நக்ஷத்திரம்போலும், நல்ல ஆசாரமுள்ள தர்மவான்களுடைய குலத்தில் பிறந்து ஹீனமான குலத்தில் விவாஹம் செய்யப்பட்டவளைப்போலும், (ஸ்த்ரீகளுக்கு விவாஹமும் புருஷர்களுக்கு உபநயனமும் இரண்டாவது ஜன்மம்) வீணை அபவாதத்தினால் கெடுக்கப்பட்ட கீர்த்தியைப்போலும், அடிக்கடி அப்யாஸம் செய்யாததால் மறந்துபோன வேதவித்யையைப்போலும், அழிந்த புகழைப்போலும், அவமானத்தையடைந்த சிரத்தையைப்போலும், வரவரக் குறைந்த தேவபூஜையைப்போலும், பிரயோஜனத்தை அடையாத ஆசையைப்போலும், உத்தேசத்திற்கு மிகவும் குறைந்த தனலாபத்தைப்போலும், அலக்ஷ்யம் செய்து தடுக்கப்பட்ட பிரபுக்களுடைய உத்திரவைப்போலும், கெட்ட காலங்களில் திக்குகள் நெருப்புட்டிட்டு எரிவதுபோலும், பூஜாத்திரவியங்கள் அபகரிக்கப்பட்டதுபோலும், பனி முதலியவைகளால் எரிக்கப்பட்ட தாமரையோடையைப்போலும், வீரர்களை இழந்த ஸேனையைப்போலும், இருள் சூழ்ந்த வெளிச்சத்தைப்போலும், ஜலம் வற்றின நதியைப்போலும், அகத்த பதார்ந்தங்கள் தொட்ட அக்னிகுண்டத்தைப் போலும், அணைந்துபோன அக்னிஜ்வாலையைப்போலும், ராகுவால் பீடிக்கப்பட்ட சந்திரனை உடைய பெளர்ணிமா ராத்திரியைப்போலும், யானையால் குழப்பப்பட்டு தாமரைத் தண்டு புஷ்பம் பக்ஷிகள் முதலியன அழிந்த தாமரை ஓடையைப்போலும், வெள்ளத்தால் அடித்துக் கொண்டுபோகப்பட்ட ஜலத்தையுடைய நதியைப்போலும், கரை

யில் பிடுங்கிப் போட்டவுடன் உஷ்ணத்தால் வாடும் தாமரைக் கொடிபோலும், தன் நாயகனை விட்டுத் தன்னைப் பிரித்து ஸ்தம்பத்தில் இறுக்கிக்கட்டப்பட்டு துக்கத்தால் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருக்கும் பெண் யானையைப் போலும், கறுத்து நீண்ட பின்னலால் சரத்தகாலத்தில் கறுத்த வனங்களால் விளங்கும் பூவியைப்போலும் தோன்றினாள். ஸ்நானம் அலங்காரம் முதலியவை இல்லாததால் கிருஷ்ணபக்ஷ ராத்திரியைப்போல் விளங்கவில்லை. மிகவும் செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்டு சுத்தமான அவயவங்களையுடையவளாகையால் நவமணிகளிழைத்த உத்தமகிருஷ்ணத்தில் வலிக்கத் தகுந்தவள். உபவாஸந்தாலும் கவலையாலும் பயத்தாலும் எப்போதும் பர்த்தாயையே நியாமித்துக்கொண்டிருந்ததாலும் மிகவும் இளைத்திருந்தாள். ஸந்தோஷமற்று ஜலத்தையே ஆகாரமாகக்கொண்டு ராமன் ராவணனைச் சீக்கிரமாய் வதம் செய்யவேண்டுமென்று தன் இஷ்டதேவதையைக் கைகூப்பி மனத்தால் பிரார்த்திப்பவள் போலிருந்தாள். தோஷமற்ற நடத்தையை உடையவள்; அழகிய கண்களையும் இமைகளையும் உடையவள்; தன்னை ரக்ஷிப்பவர்கள் இன்னும் வரவில்லையே என்று அழுதுக்கொண்டிருந்தாள். தன் பர்த்தா அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தையே தானும் அனுஷ்டித்துக் கொண்டு, அவரைப் பிரிந்த துக்கத்தால் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸீதையை ராவணன் கபடவார்த்தைகளால் பலவிதமாய் மயக்கப் பார்த்தான். அதனால் தன் நாசத்தையும் தேடிக்கொண்டான்.

ஸமீக்ஷமாணம் ருத் தீ மநிந்தி தாம்

ஸுபக்ஷம் தாம்ராயத ஸுக்ஷ லோசநாம் |

அதுவ்ரதாம் ராம மதீவ மைதி லீம்

ப்ரஸோப்யாமாஸ வதா ய ராவண் : || (29)

ஸர்க்கம் 20

ராவணன் ஸீதையைப் பிரார்த்தித்தது

ஸ தாம் பதிவ்ரதாம் தீநாம் நிராநந்தாம் தபஸ்வீநீம் |

ஸாகாரைர் மதுரைர் வாக்யைர் ந்யதீர்ஸயத ராவண் : || (1)

பர்த்தாயையே தெய்வமாக உடையவளாய், அவரை விட்டுப் பிரிந்ததால் மனம் வாடிக் துன்பமடைந்து, சந்தோஷமற்றிருக்கும் ஸீதையைத் தனக்கு இணங்கும்படி மதுரமான வார்த்தைகளால் ராவணன் தன் அபிராமிராயத்தை வெளியிட்டான். அவனோ மஹா பதிவிரதை; ஸகல லோகங்களையும் தன் தவத்தின் மஹிமையால் நாசம் செய்யக்கூடியவன்.

“யானைத் துதிக்கையைப் போன்ற துணைகளையுடையவனே! என்னைப் பார்த்தவுடன் உனது வயிற்றையும் ஸ்தனங்களையும் மறைத்துக்கொண்டு என் கண்ணில் படாமலிருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறாய்போலும், விசாலமான நேத்திரங்களையுடையவனே !

- ஸமஸ்த பிராணிகளுடைய மனத்தை அபகரிப்பவளே! உன்மேல் ஆசைவைத்தேன். என்னிடத்தில் தயவு செய். நீ ஏன் என்னைக் கண்டு பயப்படுகிறாய்? இங்கே மனுஷ்யர்களாவது, இஷ்டமான ரூபத்தை எடுக்கக்கூடிய ராக்ஷஸர்களாவது உனக்குப் பயத்தை
- 15 உண்டுபண்ணக்கூடியவர்கள் எவருமில்லை. பர ஸ்த்ரீகளை பலாத் காரமாய்க் கொண்டுவருவதும் அவர்களைச் சேர்வதும் ராக்ஷஸர் களுக்கு ஸ்வதர்மம். இதில் ஸந்தேகமுண்டோ? அளவற்ற ஆசை என்மனத்தில் எழுந்தாலும், என்னிடத்தில் உனக்குப் பிரியமுண்டாகாதவரையில் உன்னைத் தொடமாட்டேன். ஸுந்தரீ! இவ்
- 20 விடத்தில் உனக்குப் பயமுண்டோ? என்னை நம்பு; என்னிடத்தில் உனக்கு நிஜமான பிரேமை உண்டாகட்டும். வீணாய்த் துக்கத்திற்கு இடம் கொடுத்து தேகத்தைக் கெடுத்துக்கொள்ளாதே.

- உன் அழகான தலையிறை ஒரே பின்னலாய்த் தொங்கவிட்டிருப்பதும், வெறும் தரையில் படுப்பதும், அழுக்கடைந்த ஒற்றை
- 25 வஸ்திரத்தைத் தரிப்பதும், காரணமில்லாமல் உபவாஸமிருப்பதும் உனக்குத் தகாது. என்னைப் புருஷனாக அடைந்து உத்தமமான புஷ்பமாலையையும் சந்தனம் முதலிய பூச்சுக்களையும், விசித்திரமான வஸ்திரங்களையும் அழகான ஆபரணங்களையும் அகில் முதலிய தூபங்களையும் படுக்கைகளையும் ஆஸனங்களையும், பாட்டு ஆட்டம்
- 30 வாத்தியம் முதலியவைகளையும், உயர்ந்த அன்னபானங்களையும் அனுபவிக்கலாம். ஸ்த்ரீரத்தினமே! ஸகல லக்ஷணங்களும் பொருந்தின உன் அவயவங்களில் அவைகளுக்குத் தகுந்த ஆபரணங்களைத் தரிக்கக்கூடாதா? என்னிடத்தில் வந்து சேர்ந்தபிறகும் அலங்காரம் செய்துகொள்வதற்குத் தகாதவளாய் எப்படி ஆவாய்? ஆற்றில்
- 35 ஓடும் ஜலப்பிரவாகம் எப்படித் திரும்பிவராதோ அப்படி உனது யௌவனம் அதி சீக்கிரமாய் சென்று விடும். அதற்குள் என்னை அடைந்து ஸுகமாக இரு.

- ஸகலப் பிரபஞ்சத்தையும் ஸிருஷ்டித்த பிரஹ்மா உன்னை ஸிருஷ்டித்த பிறகு, “இனி இதைக் காட்டிலும் உத்தமமான
- 40 ரூபத்தை என்னால் ஸிருஷ்டிக்க முடியாது” என்று தொழிலை விட்டு விட்டாற்போலிருக்கிறது. உன்னைப்போன்ற அழகுள்ள ஸ்த்ரீ எங்கும் இல்லாமலிருப்பதே இதற்கு அடையாளம். ரூபத்தாலும் யௌவனத்தாலும் பிரகாசிக்கும் உன்னை அடைந்து உன் அழகில் ஈடுபட்டு மயங்காதவனுமுண்டோ? உன்னை ஸிருஷ்டித்த பிரஹ்
- 45 மாவே உன்னைக்கண்டு மோகிப்பதில் ஸந்தேகமில்லை. பூர்ண சந்திரனைப்போன்ற முகத்தையுடையவளே! உன் தேகத்தில் எந்தப்பக்கத்தில் என் பார்வை விழுகிறதோ அங்கேயிருந்து அதைத் திருப்பமுடியவில்லை. ஸீதே! என்னைப் புருஷனாக அடை ஏன் இந்த அறிவின்மை உனக்கு? நான் அநேக லோகங்களிலிருந்து கொண்டு
- 50 வந்த ஸகல ஸ்த்ரீகளுக்கும் நீ பட்ட மஹிஷியாக இரு. உனக்கு

ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். நான் திக்விஜயம்செய்து அந்தந்த லோகங்களிலிருக்கும் அபூர்வமான வஸ்துக்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அவைகளும் நானும் இந்த லங்காபுரியும் உன்னுடையவை. உனக்காக இந்தப்பூமி முழுவதையும் ஜயித்து உன் பிதர்வான ஜனகமகாராஜாவிற்ருக் கொடுக்கிறேன்.

55

பலத்திலும், பராக்கிரமத்திலும் வீரியத்திலும் தைரியத்திலும் என்னைப்போன்றவனுண்டோ? தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் யுத்தத்தில் அடிக்கடி தோற்கடித்து அவர்களுடைய ஸைன்யங்களை நாசம் செய்து கொடுக்கையும் த்வஜங்களையும் அறுத்து, எனக் கெதிரில் நிற்கமுடியாமல் ஸூரத்தியிருக்கிறேன். உனது ரூபத்திற்கும் அழகிற்கும் தகுந்தபடி, ஸாமர்த்தியமுள்ள ஸ்த்ரீகள் வஸ்திரங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் உன்னை அலங்கரிக்கட்டும். நான் பார்த்து அளவற்ற ஆனந்தமடைவேன். இங்கிருக்கும் ஸமஸ்த போக பதார்த்தங்களில், வஸ்திரம் ஆபரணம் மது மாம்ஸம் ஆஸனம் வாகனம் இன்னும் எது உனக்குப் பிரியமோ அவைகளை எல்லாம் உன் இஷ்டப்படி அனுபவி. பூமியையும் தனங்களையும் தடையில்லாமல் வேண்டியவர்களுக்குக் கொடு. உன் கண்ணில் பட்ட ஸகலப் பிராணிகளும் உனக்கு அடிமைகளே; நீ அவர்களை இஷ்டப்படி அதிகாரம் செய்யலாம். என்னிடத்தில் அந்தரங்கமான பிரீதி வை. உன் மூலமாய உனது பந்துக்களும் என் அனுக்கிரஹத் தால் சேஷமத்தை அடையட்டும்.

60

65

70

என் ஐகவரியத்தையும் செல்வத்தையும் கீர்த்தியையும் கவனித்துப் பார். உடுக்கத் துணியில்லாமல், உண்ணச்சோறில்லாமல், படுக்க இடமில்லாமல் பரதையாய்க் காட்டில் அலையும் ராமனால் உனக்கென்ன பிரயோஜனம்? தபஸ்விகளைப்போல் ஆகார நியமத் துடன் மரவுரி மான்தோல் முதலியவைகளைத் தரித்து வெறுந்தரையில் படுத்து வனத்தில் மிருகங்களுடன் திரிகிறவன் உனக்குத் தகுந்தவனா? ராஜ்யலக்ஷியும் ஜயலக்ஷியும் அவனைக் கைவிட்டன. அவன் இதுவரையில் பிழைத்திருக்கிறானே இல்லையோ? மழைக் காலத்தில், கொக்குகள் கூட்டம் கூட்டமாய் முன்னே நிறைந்துள்ள மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட நிலவைக் காண முடியாததுபோல என்னால் இங்கே கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்ட உன்னை ராமன் பார்க்கவும் முடியுமோ? ஹிரண்யகசிபு இந்திரன் கவர்ந்து சென்ற தன் மனைவியைத் திரும்பவும் அடைந்தது போல் ராமன் உன்னை எந்த உபாயத்தாலும் அடைய முடியாது.

85

கருடனிடத்தில் அகப்பட்ட மஹாஸர்ப்பத்தைப்போல், உன் நேத்திரங்களையும் பல்வரிசையையும் புன்கிரிப்பையும் லீலாவினோதங்களையும் பார்த்து என் மனம் மயங்குகிறது. அமுக்கடைந்த பட்டுவஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொண்டு, உபவாஸத்தால் இளைத்திருக்கும் தேகத்துடன், யாதொரு அலங்காரமும் இல்லாமல் காந்தி

90

- குறைந்திருக்கும் உன்னைப் பார்த்து என் பாரியைகளிடத்தில்
 ஸுகத்தை அனுபவிக்க மனம் வரவில்லை. என் அந்தப்புரத்தில்
 கணக்கில்லாத ஸ்திரீரத்தினங்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்
 லாம் நீயே பிரபு. அப்ஸரஸ்கள் மஹாலக்ஷ்மிக்குக் கைங்கரியம் செய்
 95 வதுபோல், ஸகல லோகங்களிலும் உத்தம ஸ்திரீகளென்று
 பிரஸித்தி பெற்றவர்களெல்லாம் உனக்குப் பணிவிடை செய்
 யட்டும். குபேரனிடத்திலுள்ள ரத்தினங்களும் ஸகல லோகங்களும்
 நானும் உன் ஸ்வாதினத்தில் இருக்கிறோம். இவைகளை இஷ்டப்படி
 அனுபவிக்கத் தடையென்ன? தவம் செய்வதிலாவது தேகபலத்
 100 திலாவது பராக்கிரமத்திலாவது பிரதாபத்திலாவது கீர்த்தியிலாவது
 ராமன் எனக்கு ஈடாவா? நேர்த்தியான பானங்களைக் குடி;
 வனங்களிலும் தோட்டங்களிலும் உன் இஷ்டப்படி விளையாடு;
 இங்குள்ள ஸைல போகங்களையும் அனுபவி: இந்தப் பூமியையும்
 அதிலுள்ள ஸமஸ்த தனங்களையும் உனக்குக் கொடுத்தேன். என்
 105 னுடன் உன் இஷ்டப்படி கீரிடைசெய்; உனது பந்துக்களும் உன்னை
 அடைந்து ஸகல ஸௌக்யங்களையும் அனுபவிக்கட்டும்; பயத்தை விடு.
 ஸகல ஆபரணங்களாலும் உன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு, அநேக
 வர்ணமுள்ள புஷ்பங்களாலும் அவைகளில் மொய்க்கும் வண்டு
 5 களாலும் மறைந்த மரங்களையுடைய ஸமுத்திரக்கரையிலுள்ள
 110 வனங்களில் என்னுடன் ஆநந்தமாகக் காலத்தைப் போக்குவாயாக''
 என்றான்.

குஸுமித தருஜால ஸந்ததாநி
 ப்'ரமரயுதாநி ஸமுத்'ர தீரஜாநி |
 கநகவிமல ஹார பூ'ஷிதாங்கீ'
 விஹர மயா ஸஹ பீ'ரு காநநாநி ||

(36)

ஸர்க்கம் 21

ஸீதை ராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்தது

தஸ்ய தத்'வசநம் ஸ்ருத்வா ஸீதா ரௌத்'ரஸ்ய ரக்ஷஸ: |
 ஆர்தா தீ'நஸ்வரா தீ'நா ப்ரத்யுவாச ஸநநர் வச: || (1)

- குருரான ராவணன் இப்படிச் சொல்லக் கேட்டு ஸீதை மிகுந்த
 வருத்தமடைந்து தீனஸ்வரத்துடன் மெதுவாய்ப் பதில் சொன்னாள்.
 பர்த்தாவை விட்டுப்பிரிந்ததுக்கத்தால் தவித்து, அவரையே
 நினைத்து அழுதுகொண்டு, மஹாதுஷ்டானை ராவணனைப் பார்த்து
 5 நடுங்கினாள்; ஆனால் ராமனையே ஸர்வகாலத்திலும் தியானிப்பவ
 ளாய், அவருடைய சரணாவிந்தங்களில் நீங்காத பக்தியுடன் பதி
 விரதா தர்மத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு, ஒரு துரும்பைக் கிள்ளி
 அவனுக்கும் தனக்கும் நடுவில் போட்டு அவனுடைய அறிவின்
 மையை நினைத்துச் சிறிதே நகைத்து அவனுக்குப் பதிலுரைத்தாள்.

ராவண ! என்னிடத்தில் வைத்த ஆசையை விலக்கி உனது பாரி 10
யைகளிடத்தில் வைப்பது நியாயம். மஹாபாபிக்கு மோகக்ஷம்
கிடைக்குமோ ? பிரஹ்மஞானிகளான விதேஹ ராஜர்களுடைய
வம்சத்தில் பிறந்து, களங்கமற்ற ஆசாரத்தையுடைய ஸூரிய
வம்சத்தில் புகுந்து, ஸர்வலோகநாதனான ராமமூர்த்தியைப் பர்த்தா 15
வாக அடைந்து, அன்னிய புருஷனை ஸ்வப்பனத்திலும் நினைபாத
நான், அல்பமனிதர்கள்கூட நிந்திக்கும் பாபத்தைச் செய்வேனா ? ”
என்று அவனை அலக்ஷயம் செய்து, “ நானே பதிவிரதை ; பிறருடைய
பாரியை ; விலைகொடுத்து வாங்கக்கூடிய பாரியையல்ல ; ஸாதுக்கள்
அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தையும் ஆசாரத்தையும் அனுஸரி. இந்த
விஷயத்தில் உன்னையே உபமானமாக வைத்துச் சொல்லுகிறேன் ; 20
உனது பத்திலிகளைப் பரபுருஷர்கள் கண்ணெடுத்துப் பார்க்காமல்
வெகுஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றி வருகிறாயல்லவா ? அப்படியே
இதரபுருஷர்களும் தங்களுடைய பத்தினிகளைப் பிறர் நெருங்
காதபடி ரக்ஷிப்பது நியாயமல்லவா ?

உன்னிடத்தில் பரமப்பிரீதிவைத்து உனது ஸகல இஷ்டங்களை 25
யும் நிறைவேற்றக் காத்திருக்கும் பாரியைகளிடத்தில் உன் இஷ்டப்
படி அனுபவிக்கலாகாதா ? ஒருவன் தனது பத்தினிகளிடத்தில்
திருப்தியடையாமல் காமம் மீறி இந்திரியஸ்வாதீனமில்லாதவனாய்
பரஸ்தீர்களைத் தொடர்ந்தால் அவனுக்கு அந்த ஸமயத்தில் அது
ஹிதமாகத் தோன்றினாலும், முடிவில் ஆயுளையும் ஐசுவரியத்தையும் 30
தேஜஸையும் மனேவி மக்களையும் நல்ல கதியையும் நாசம் செய்யும்.

இந்த தேசத்தில் உனக்கு ஹிதத்தை உபதேசிக்கும் ஸாதுக்கள்
இல்லையோ ? நீ செய்யும் அகாரியத்திலிருந்து உன்னைத் தடுப்பவர்
கள் இல்லையோ ? விபீஷணன் அகம்பனன் மால்யவான் முதலியவர்
களிருப்பதால் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. ஆகையால் அவர் 35
களுக்குச் சுச்ருஷைசெய்து நமஸ்கரித்து வணக்கமாய் அவர்களிடத்
தில் தர்மங்களை நீ கேட்கவில்லையோ ? நேற்றுவந்த உனக்கு இது
எப்படித் தெரியும் என்றால், உனது புத்தி விபரீதத்தில் செல்வதே
போதுமான அடையாளமல்லவா ? ‘ பிறருடைய எண்ணம் பிரத்யக்ஷ
மாகத் தெரியாமலிருக்க என் புத்தியை நீ அறிந்ததெப்படி ’ என்றால் 40
ஸாதுக்களால் நிந்திக்கத்தக்க உன் ஆசாரமே அதற்கு ஸாக்ஷி. உன்
நடத்தை உன்னை மாத்திரம் அழிக்குமோ ; உன்னை அண்டியிருக்கும்
ராக்ஷஸர்களையும் வேரறுக்குமே ! அவர்களுக்குப் பரமஹிதத்தைச்
செய்பவன்போல் காட்டிக்கொள்கிறாய் ; ஆனால் அவர்களை நிர்மூலம்
செய்ய எண்ணம் கொண்டு ஸாதுக்களின் ஹிதோபதேசத்தை 45
அலக்ஷயம் செய்கிறாய். அநியாயத்தில் ஆசைவைத்துப் புத்திஹீன
னான அரசனை அடைந்த ராஜ்யமும் பிரஜைகளும் ஐசுவரியமும்
அழியும். அப்படி அநியாயத்திலேயே நோக்கமுள்ள உன்னால் ஸகல
ஐசுவரியங்களும் பொருந்திய இந்த லங்காராஜ்யமும் இதில் வளிக்

50 கும் கணக்கில்லாத ராக்ஷஸர்களும் நாசமடையப் போகிறார்கள். ஆராய்ந்து பாராமல் கொடிய பாபங்களைச் செய்து அவைகளால் நாசத்தையடையும் மனிதனைப் பார்த்து ஸகலப்பிராணிகளும் ஸந்தோஷிப்பார்கள். அப்படியே மஹாபாபியான உன்னால் வஞ்சிக்கப் பட்ட உன் பிரஜைகள், 'குருரான ராவணன் தெய்வானுகர்ஹத் தால் நாசமடைந்தான்' என்று ஸந்தோஷிக்கப் போகிறார்கள்.

55 உன் செல்வமும் ஐகவரியமும், எனக்கு ஒரு பொருட்டா? அவைகளைக்கொண்டு என்னை மயக்கப் பார்க்கிறாயே! உன் அந்தப் புரஸ்தீகளுக்கு யஜமானியாக இருப்பது எனக்கு ஒரு மேன்மையா? ஸகல லோகங்களுக்கும் மங்களத்தை உண்டாக்கும் பொருட்டு 60 ரகுவம்சத்தில் அவதரித்த மஹாவிஷ்ணுவை விட்டு என்னைப் பிரிக்க முடியுமா? அவர் எந்தக் குலத்தில் அவதரிக்கிறாரோ அந்தக் குலத்திலேயே மஹாலக்ஷ்மியான நானும் அவதரிக்கிறேன். ஸூரியனை விட்டு அவருடைய தேஜஸைப் பிரிக்கமுடியுமோ? நான் ராமனுக்கு உட்பட்டவன்; ஜனகருடைய புத்திரி யாருக்குப் பத்தினியோ அவ 65 ருடைய தேஜஸ் எல்லையற்றதென்று மாரீசன் உனக்கு உபதேசித் ததை மறந்தாயோ? பிரஹ்மா முதலிய ஸகல தேவர்களும் தங்களு டைய பதவியை அடையும் பொருட்டு பிரார்த்திக்கும் லோகநாத னுடைய வலது புஜத்தையடைந்து, அவரால் ஆலிங்கனம் செய்யப் பட்டு, அதையே தலையணையாய் வைத்துத் தூங்கின நான், அவ 70 ருடைய கிருபையால் ஸகல போகங்களையும் பெற்று, பேரும் ஊரு மில்லாத ஒரு அல்ப ராக்ஷஸனான உன்னைச்சேர்ந்து உன் புஜத்தில் தலைவைத்துத் தூங்குவேனோ? மஹாவிரதங்களை அனுஷ்டித்து ஸித்திபெற்ற தீரான ப்ரஹ்மஞானிக்கு யோகாப்பியாஸுபமான வித்யை எப்படித் தகுந்ததோ அப்படி மஹாவிஷ்ணுவான ராம 75 மூர்த்திக்கு மஹாலக்ஷ்மியான நான் தகுந்த பாரியையன்றோ? ராவண! நான் வேறொருவருக்கும் பாரியையாக இருக்கத் தகாதவன்; அவரைப்பிரிந்து பிழைத்திருக்கமாட்டேன்; ஆகையால், காட்டில் ஆண் யானையை விட்டுப் பிரிந்து தவிக்கும் யௌவனப்பருவமுள்ள பெண்யானையை அதனுடன் சேர்த்து வைப்பதுபோல், நீயும் 80 ராமனைப் பிரார்த்தித்து இங்கே அழைத்து வந்து என்னை அவரிடத் தில் ஒப்புவி.

ராவண! திருடனும் பூமியில் அடிவைத்து நடந்தல்லவா திருட வேண்டும்; ஆகையால் உனக்குப் பூமியிலிருக்க இடம் வேண்டு மென்று விரும்பினால் அவருடன் ஸ்நேஹம் செய்வது யுக்தம். 'என் 85 சத்துருவைச் சரணமடைவதைவிட உயிரை விடுவதே நலம்' என்று நீ நினைத்தால், அப்பொழுதும் நீ அவரையே அடையவேண்டும். மற்றவர்களைப் போல் உன்னை ஸுகமாய் மரணமடைய விடு வாரென்று நினைக்கிறாயோ? உன்னை உயிரோடு வைத்து, உனக் கெதிரே உன் புத்திரர்களையும் வம்சத்தையும் பிரஜைகளையும் 90 ஸைன்யங்களையும் நாசம் செய்து, பிறகு உன்னைச் சித்திரவதை

செய்து கொல்வார். ஆகையால், அவரையே சரணமடை. இப்படிச் செய்தாலும் அவர் என்னை ரக்ஷிப்பாரென்று என்ன நிச்சயம் என்றால், இதோ இருக்கும் அந்த மஹா புருஷன் நீ செய்த அபராதங்கள் எல்லாவற்றையும் மறந்து, அவரைச் சரணமடைய விரும்பினதையே பெரிதாக எண்ணி உனக்கு ஸகல மங்களங்களையும் தருவார். அவருடைய கோபத்தைத் தணிக்க வழி தேடு. நானும் உனக்கு வேண்டியவரையில் ஸஹாயம் செய்து அவரைப் பிரார்த்திக்கிறேன். சரணமடைந்தவர்களிடத்தில் அவருக்குள்ள பிரேமைக்கு எல்லை இல்லை. மனத்தில் கல்மஷமில்லாமல் என்னை அவரிடத்தில் ஒப்புவித்தாலே அவருடைய கோபம் தணியும். 95

இப்படிச் செய்யாவிட்டால் நீ கோரமான மரணமடைவாய். இந்திரனால் விடப்பட்ட வஜ்ராயுதத்திலிருந்தும் யமனுடைய கையிலிருந்தும் நீ தப்பினாலும் தப்பலாம். ஸகல லோகங்களுக்கும் ஈசுவரனான ராமச்சந்திரன் கோபம் கொண்டால், உன்னை விடுவாரோ? தேவேந்திரனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட இடியின் முழக்கத்தைப்போல், 105 ஸகல திக்குகளும் நடுங்கும்படியாய் அவர் கோதண்டத்தில் நானேற்றும் ஓசையைச் சீக்கிரத்தில் கேட்பாய். ராமலக்ஷ்மணர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பாணங்கள் அழகான கணுக்களுடன் நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக்கக்கும் மஹா ஸர்ப்பங்களைப்போல் வந்து விழும், பார். அவை அழகான கழுகின் இறகுகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டு இந்த லங்காபுரியில் இடைவெளி இல்லாமல் வந்து விழுந்து ராக்ஷஸர்களைக் கோடிகோடியாய் நாசம் செய்யும். 110

கருடன் ஸர்ப்பங்களைக் கொத்திக்கொண்டு போவதுபோல், ராமனென்ற மஹாகருடன் ராக்ஷஸ ஸர்ப்பங்களை நிர்மூலம்செய்வார். பூர்வகாலத்தில் மஹாவிஷ்ணு மூன்றடிகளால் ஸகலலோகங் 115 களையும் அளந்து அஸுரர்களிடத்திலிருந்து கீர்த்தியைக் கொண்டு போனதுபோல், அதிசீக்கிரத்தில் என் பர்த்தா உன்னை வதம்செய்து என்னை அழைத்துக்கொண்டு போவார். ஒரு முகூர்த்தத்தில் ஜனஸ் தானத்திலுள்ள பதினான்காயிரம் ராக்ஷஸ வீரர்களும் ஒருவரால் மடிந்ததைக்கண்டு பயந்து, கையாலாகாத நீ அவர்கள் ஆசிரமத்தில் 120 இல்லாமல் வெளியில் போயிருக்கும் ஸமயம் பார்த்து, அவர்களை யுத்தம்செய்து ஜயிக்காமல் என்னைத் திருட்டுத்தனமாய் எடுத்து வந்தாய். புலியின் வாஸனை அடிக்குமிடத்தில் நாய் நிற்கமுடியுமா? புருஷனின் ஹங்களான ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய காற்றடிக்குமிடத்தில் நீ நிற்கவும் முடியுமா? அவர்களுடைய கண்ணில் பட்டுப் 125 பிழைக்கவும் முடியுமா? பூர்வகாலத்தில் இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தால் ஒரு கையற்ற விருத்ராஸுரன் இரண்டு மஹாபுஜங்களை யுடைய இந்திரனுடன் எதிர்த்து யுத்தம் செய்ய முடிந்ததா? அப்படி ஒருவனான நீ அவ்விருவர்களையும் யுத்தத்தில் எதிர்த்து ஜயமடையவும் முடியுமோ? இறப்பதில் ஸந்தேகம் உண்டோ? 130 ஸூரியனுடைய தீக்ஷணமான கிரணங்கள் அல்ப ஜலத்தை

எப்படி ஒரு நிமிஷத்தில் வற்றச் செய்யுமோ அப்படி என் நாதனும் லக்ஷ்மணனும் பாணங்களால் உன் பிராணனைக் கொள்ளை கொள் வார்கள். குபேரன் வஸிக்கும் கைலாஸகிரியில் ஒளிந்து பார்; நீ 1.35 பூஜைசெய்யும் பரமசிவன் அங்கே வளிக்கிறார். அல்லது, வருண பகவானுடைய ஸபையில் ஒளிந்துபார்; ராமபாணங்கள் அங்கேயும் உன்னைத் துரத்திக்கொண்டு வந்து சித்திரவதை செய்யும். காலம் குறுகின மஹாவிருக்ஷம் இந்திரனுடைய இடிக்குத் தப்பினது உண்டோ?

கிரீம் குபேரஸ்ய க்'தோபதா'ய வா
ஸபா'ம் க்'தோ வா வருணஸ்ய ராஜ்ஞ் |
அஸம்ஸயம் தா'ஸரதே'ந் ந மோக்ஷயஸே
மஹாத்'ரும: காலஹதோஸநேரிவ || (34)

ஸர்க்கம் 22

ராவணன் ஸீதையைப் பயமுறுத்தினது

ஸீதாயா வசநம் ப்ருத்வா பருஷம் ராக்ஷஸாதி'ப: |
ப்ரத்யுவாச தத: ஸீதாம் விப்ரியம் ப்ரியதீ'ர்ஸநாம் || (1)

ஸகலப் பிராணிகளும் பார்த்து ஆனந்திக்கக்கூடிய பார்வையை யுடைய ஸீதை இப்படிச் சொல்லியும், ராவணன் அவளுடைய கரும் வார்த்தைகளை ஸஹிக்காமல் கேர்ப்பங்கொண்டு, “லோகத்தில் புருஷன் ஸ்திரீகளைத் தன் வசப்படுத்தவேண்டுமென்று எவ்வளவு 5 நல்ல வார்த்தை சொன்னாலும், எவ்வளவு ஸமாதானம் செய்தாலும், அவர்களுக்கு அவனிடத்தில் அலக்ஷ்யபுத்தியும் கர்வமும் விருத்தியாகுமே தவிர அவர்கள் ஸ்வாதீனப் படுவதில்லை. மிரண்டு ஓடுகிற குதிரைகளை ஸமர்த்தனான ஸாரதி அடக்குவதுபோல, நான் உன்னிடத்தில் வைத்த ஆசை என் கோபத்தை அடக்குகிறது. 10 காமத்தின் கதி வெகு விபரீதமாக இருக்கிறது பார். நாம் ஆசை வைக்கும் வஸ்துவிடத்தில் ஸ்நேஹமும் தயையும் விருத்தியாகிறதே யன்றி அதன் தோஷங்களும் கெடுதிகளும் தோன்றுவதில்லை. ஆகையால் கபடவேஷமுள்ள ராமனிடத்தில் ஆசைகொண்டிருக்கும் உன்னை அவமானம் செய்து கொல்லவேண்டியது; அதற்கோ 15 மனம் வரவில்லை. நீ சொன்ன ஒவ்வொரு கடும் வார்த்தைக்கும் உன்னை அப்பொழுதே சித்திரவதை செய்யவேண்டியது. நான் உனக்கு கெடுவிட்ட பன்னிரண்டு மாதங்களில் இரண்டு மாதங் கள் பாக்கி இருக்கின்றன. அதற்குள் நீ என்னைச் சேராவிட்டால் மறுநாளே என் சமையற்காரர்கள் உன்னைச் சித்திரவதைசெய்து. 20 என் காலை போஜனத்திற்காகப் பக்குவம் செய்வார்கள்” என்று பேரிடிபோல் கர்ஜித்தான்.

அதைக்கேட்ட தேவகந்தர்வ கன்னியைகள், தாங்களும் அனுபவித்த கஷ்டங்களை நினைத்து, ஜானகியைப் பார்த்துப் பரிதவித்து, சிலர் ரஹஸ்யமாய் “ஸீதே! பயப்படாதே; இந்த அல்பன் உன்னை என்ன செய்யக்கூடும்?” என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்த உதட்டை 25 அசைத்தனர்; சிலர் கண்களைச் சிமிட்டினார்கள்; சிலர் தலையை ஆட்டினார்கள். அதைக்கண்ட ஸீதை தைரியம்கொண்டு, தன்பதிவிரதா மஹிமையாலும் பர்த்தாவின் பராக்கிரமத்தாலும் அவனை அலக்ஷ்யம் செய்து, மறுபடியும் அவனுக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்தாள். “ராவண! லோகத்தார்கள் நிந்திக்கும் இந்த கெட்ட 30 செய்கையிலிருந்து உன்னைத்திருப்பி ஸன்மார்க்கத்தில் நடக்கும்படி செய்பவர்கள் உன் ராஜ்யத்தில் ஒருவரும் இல்லையென்று நிச்சயமாய்த் தெரிகிறது. எல்லோரும் உன் அன்னத்தைத்தின்று உனக்கு துரோகம் நினைப்பவர்களே. இந்திரனுடைய பத்தினியான சசி தேவியைப் போன்ற என்னை ஸகல லோகங்களிலும் உன்னைத்தவிர 35 எவனாவது மனத்தாலும் விரும்பத் துணிவானா? தர்மஸ்வரூபியான ராமனுடைய பாரியையைப்பார்த்து இப்படிப்பட்ட பாபவார்த்தைகளைச் சொன்ன பிறகும், அளவற்ற தேஜஸையுடைய அந்த மஹா வீரனிடத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள எங்கே ஒளிந்துகொள்ளப் போகிறது? காட்டில் மதயானையும் முயலும் யுத்தம் செய்தால் 40 முடிவென்ன? ஸ்ரீராமனே அந்த மதயானை; நீயோ அல்பஜந்துவான முயல். கபடத்தால் அவரை ஆசிரமத்திலிருந்து வெளியில் இழுத்து, என்னைத்திருடின உனக்கு வெட்கமென்பது கிடையாதோ? ஐயோ! ஒரு நிமிஷமாவது அவருடைய கண்ணில் படாமல் போய் விட்டாயே!

45 உன் விகார ரூபமுள்ள குரூரநேத்திரங்கள் வெட்கமில்லாமல் பரஸ்தீரீயை ஆசையுடன் பார்க்கத் துணிந்தபொழுதே பூமியில் ஏன் விழவில்லை? ஸாதுவான தசரத சக்கரவர்த்திக்கு நாட்டுப் பெண்ணும் தர்மாத்மாவான ராமனுக்குப் பாரியையும் பரபுருஷனையே ஸ்மரிக்காதவளுமான என்னைப் பார்த்துக் காம 50 விகாரத்தோடு தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்லும் உன் நாக்கு ஏன் அறுந்து விழவில்லை. ‘உனக்கு அபராதம் செய்தவர்களுக்குச் சாபம் கொடு’ என்று ராமன் எனக்கு உத்தரவு செய்யவில்லை. நான் பதிவிரதா தர்மத்தைக் காப்பாற்றுகிறவன். பர்த்தா இருக்கையில் அவரை மீறி அவர் தண்டிக்க வேண்டியவர்களை நான் தண்டிக்கத் 55 துணியமாட்டேன். ஆகையால் என் கோபாக்கினியால் சாம்பலாக்கத் தகுந்த உன்னை இதுவரையிலும் சாம்பலாக்கவில்லை.

மஹாபுத்திமானான ராமனிடத்திலிருந்து என்னை யாராவது அபகரிக்கமுடியுமா? உன் உத்தேசம் அவருக்குத் தெரியாததோ? நீ மரணமடைவதற்கு நான் காரணமென்று விதி ஏற்பட்டிருந்ததால் 60 இப்படி நடந்தது. இதில் ஸந்தேகம் உண்டோ? ஆகையால் நீ

ஸாமர்த்தியமாய் என்னை அபகரித்தாயென்று பெருமையடையாதே. நீ அநேக யுத்தங்களில் கைதேர்ந்த குரனென்று பெயர் பெற்றவன்; குபேரனுக்கு ஸஹோதரன்; அளவற்ற சதுரங்க பலத்தையுடையவன். இப்படியிருக்க ராமலக்ஷ்மணர்களை மோசம் செய்து என்னைத் திருடி வந்ததற்குக் காரணமென்ன?" என்றுள்.

- ஸீதை இப்படிச் சொல்லக்கேட்ட, ராவணன் கோபத்தால் கண்களை உருட்டிவிழித்து, ஜானகியைப் பயங்கரமாய்ப் பார்த்தான். நீருண்ட மேகம்போல் கறுத்த தேகத்தையுடையவன்; பர்வதசிகரங்களைப் போன்ற புஜங்களையுடையவன்; கொழுத்த ஸிம்ஹத்தைப்போல் பலத்தையும் நடையையும் உடையவன்; நெருப்புக் கொழுந்துக்களைப் போன்ற நாக்கின் நுனியையும் கண்களையும் உடையவன்; அசைகிற நுனிகளையுடைய கிரீடத்தால் உயர்ந்தவன்; விசித்திரமான மாலைகளாலும் பூச்சுக்களாலும் சிவந்த வஸ்திரங்களாலும் நேர்த்தியான தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட தோள்வளை முதலிய ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவன்; அமிருதத்திற்காக ஸமுத்திரத்தைக் கடைந்தகாலத்தில் மந்தரபர்வதம் வாஸுகி என்ற மஹா ஸர்ப்பத்தால் கட்டப்பட்டதுபோல் நீல நிறமுள்ள அரைநூல்
- 80 மாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இடுப்பையுடையவன். இரண்டு புஜங்களால் இரண்டு உன்னத சிகரங்களுடன் விளங்கும் மந்தர கிரியைப்போல் பிரகாசித்தான். சிவந்த புஷ்பங்களாலும் தளிர்களாலும் நிறைந்த அசோக மரங்களால் அழகுபெற்றிருக்கும் மலையைப் போல், பாலஸூரியர்களுக்கு ஸமமான காந்தியுடன் ஜ்வலிக்கும்
- 85 இரண்டு குண்டலங்களைத் தரித்திருந்தான். வஸந்தருதுவே உருவெடுத்து வந்தது போலிருந்தாலும், ஸகல விதமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தாலும், ஸம்சானத்திலுள்ள விருக்ஷத்தைப்போல் பார்க்கப் பயங்கரமாயிருந்தான். கோபத்தால் சிவந்த கண்களுடன் ஸீதையை வெறிக்கப் பார்த்து, காலஸர்ப்பத்தைப்போல் சீறிக்
- 90 கொண்டு, "நீதி நெறியில்லாமல் ஸகலத்தையும் இழந்து திரியும் ராமனிடத்தில் இன்னும் பிரியம் வைத்த உன்னை ஸூரியன் ஸந்தியாகால இருட்டை அழிப்பதுபோல் இப்பொழுதே வதம் செய்கிறேன்" என்று, சத்துருக்களைக் கதறவடிக்கும் ராக்ஷஸை வரன் கோரமான பார்வையுள்ள ராக்ஷஸிகளைப் பார்த்துப் பின்
- 95 வருமாறு ஆக்ஞாபித்தான். அவர்களில் ஒருத்தி ஒரே கண்ணுடையவள்; ஒருத்தி ஒரே காதுடையவள்; ஒருத்தியின் காது தலையை மூடிக்கொண்டிருந்தது; யானை பசு முதலியவைகளைப்போல் காதுடையவர்கள் சிலர். ஒருத்திக்குக் காது நீளமாய்த் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது; ஒருத்திக்குக் காதே இல்லை. யானை குதிரை பசு
- 100 முதலியவைகளைப்போல் பாதங்களையுடையவர் சிலர்; ஒருத்திக்கு ஒரே கால், ஒருத்திக்குப் பெருங்கால்; ஒருத்திக்குக் காலே இல்லை;

ஒருத்திக்குத் தலையும் கழுத்தும், ஒருத்திக்கு ஸ்தனமும் வயிறும், ஒருத்திக்கு வாயும் கண்ணும் அளவுக்கு மிஞ்சியிருந்தன. ஒருத்தி பின் நாக்கு தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. ஒருத்திக்கு நாக்கே இல்லை, ஒருத்திக்கு மூக்கேயில்லை. எம்ஹத்தைப்போல் ஒருத்திக்கு முகம். 105 பன்றியைப்போல் ஒருத்திக்கு முகம். பசுவைப்போல் ஒருத்திக்கு முகம்.

இவர்களைப் பார்த்து ராவணன், “ராக்ஷஸிகளே! நீங்களெல்லோரும் இவள் எனக்கு அதிசேக்கிரத்தில் ஸ்வாதீனப்படும்படி செய்ய வேண்டியது. இவளுடன் அனுகூலமாய்ப் பேசியும் பிரதிகூல 110 மாய்ப் பேசியும் ஸாம தான பேதமென்ற மற்ற மூன்று உபாயங்களாலும் வசப்படுத்துங்கள். அப்படியும் முடியா விட்டால் தன் டோபாயத்தைக் காட்டுவதன் மூலமும் வசப்படுத்துங்கள்” என்று கடுமையாய் ஆக்ஞாபித்து காமத்தாலும் கோபத்தாலும் நிறைந்த மனத்தையுடையவனாய் ஸீதையை அடிக்கடி மிரட் 115 டினான். அப்பொழுது அவனுடைய பிரியபார்வையான தான்யமாலினி என்பவள், சீக்கிரமாய் ஸமீபத்தில் வந்து ராவணனை இறுகத்தழுவி, “மஹாராஜா! என்னுடன் கீரடிக்க வாரும், இவளோ மனுஷ்யஸ்தீர்; உம்மிடத்தில் இஷ்டமில்லாதவள்; முகம் வெளுத்து விகாரமாயிருப்பவள்; இவளால் உமக்கென்ன பிரயோஜனம்? 120 உமது புஜபலத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட உத்தமபோகங்களை அனுகூலிக்கவேண்டுமென்று பிரஹ்மா இவளுடைய தலையில் எழுதவில்லை என்பது நிச்சயம். தன்னிடத்தில் பிரியமில்லாத ஸ்திரீயை விரும்பி வருத்துகிறவனுடைய தேகம் தாபத்தை அடையும். தன்னிடத்தில் ஆசை வைப்பவளை விரும்பினால் உத்தமமான ஸந்தோஷமுண் 125 டாகும்” என்றாள். காளமேகம் போல் கறுத்த அந்த மஹா பலவான், தான்யமாலினி இப்படிச் சொல்லித் தன்னை அவ்விடம் விட்டு இழுத்துக்கொண்டு போவதைக் கண்டு, கோபம் தணிந்து சிரித்துக் கொண்டு அங்கிருந்து திரும்பினான். அவனுடைய நடையைத் தாங்காமல் பூமி நடுங்க, ஜவலிக்கும் ஸூரியனைப்போல் காந்தியுடைய 130 தன் அரண்மனைக்குள் சென்றான். தேவ கந்தர்வ நாககன்யைகளும் அவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். பதிவிரதா தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதிலேயே நோக்கமுள்ளவளாய்ப் பயத்தால் நடுங்கும் ஸீதையை ராவணன் இவ்விதமாய் மிரட்டி, அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் காமத்தால் கலங்கின மனத்துடன் பிரகாசமுள்ள தனது கிருஹத்தில் 135 பிரவேசித்தான்.

ஸ மைதி¹லீம் த⁴ர்மபரா மவஸ்தி²தாம்

ப்ரவேபமாநாம் பரிப⁴ர்தஸ்ய ராவண : |

விஹாய ஸீதாம் மத³நேந மோஹித :

ஸ்வமேவ வேஸ்ம ப்ரவிவேஸ ப⁴ாஸ்வரம் || (46)

ஸர்க்கம் 23

ராக்ஷஸிகள் ஸீதைக்குப் போதித்தது

இத்யுக்த்வா மைதி²லீம் ராஜா ராவண : ஸத்ரு ராவண : |
ஸந்தி³ய ச தத : ஸர்வா ராக்ஷஸீர் நிர்ஜகா⁴ம் ஹ || (1)

- இப்படி ராவணனால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட ராக்ஷஸிகள் அவன் அந்தப்புரத்திற்குப் போனவுடன் ஸீதையின் ஸமீபத்தில் வந்து, கோபத்தால் நிலை தெரியாமல் குரூரமான வார்த்தைகளைச் சொன்னார்கள். “ஸீதே! உன்னைப் பார்வையாக விரும்பும் ராவணன்
- 5 ஸாமான்யனா? பிரஜாபதிகளுள் ஒருவரான புலஸ்தியருடைய பெளத்திரன்; சத்துருக்களைக் கதற அடிப்பவன்; மஹாபுத்திமான்; பத்துத்தலைகளையுடையவன்; லோகத்திலுள்ள ஸகல ராக்ஷஸர்களுக்கும் பிரபு. இவனுக்கு மனைவியாக ஆவதை நீ பெரிதாக நினைக்க வில்லையே” என்று ஒருத்தி சொன்னாள். பிறகு, ஏகஜடை என்ற
- 10 மற்றொருத்தி, சிறுத்தஇடையையுடைய ஸீதையை அழைத்து கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, “மரீசி அத்திரி அங்கிரஸ் புலஸ்தியர் புலஹர்கிரது என்ற ஆறு பிரஜாபதிகளுக்குள் நான்காவதான புலஸ்தியர் பிரஹ்மதேவருடைய மானஸபுத்திரர்; விச்ரவஸ் என்ற மஹரிஷி மஹாதேஜஸ்வியாய்ப் புலஸ்தியருடைய மனத்திலிருந்து உண்டா
- 15 னார்; அவர் பிரஹ்மாவிற்கு ஸமமானவர். அவருடைய புத்திரன் ராக்ஷஸேச்வரனான ராவணன்; சத்ருக்களுடைய தைரியத்தைக் குலைத்து அவர்களைக் கதறச் செய்கிறவன். நீ அவனுக்குப் பாரியையாக இருக்கத் தகுந்தவள். என் வார்த்தைகள் உன் செவியில் ஏற வில்லையோ? என்ன காரணம்?” என்றாள். பிறகு, பூனைக்கண்களையுடைய ஹரிஜடை என்பவள், நெருப்புப் பொறிபோன்ற கண்களையுருட்டி, “முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களையும் தேவேந்திரனையும்
- 20 முறியடித்த ராக்ஷஸராஜாவுக்குப் பாரியையாகத் தகுந்தவள் நீயே” என்றாள். பிறகு பிரகஸை என்ற மற்றொருத்தி கோபம் மேலிட்டு, ஸீதையைப் பயமுறுத்தி, “எங்களுடைய அரசன் பராக்கிரமசாலி,
- 25 சூரன், யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவன். பலத்திலும் வீர்யத்திலும் நிகரற்றவன். இப்படிப் பட்டவனுடைய பாரியையாக உனக்கேன் இஷ்டமில்லை? அவனுடைய பலமென்ன! பராக்கிரமமென்ன! ஸகல ஸ்த்ரீகளுக்கும் சிரோமணிபோல் பிரகாசிக்கும் மந்தோதரியையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் உன்னை வந்தடைகிறான். அவள் ராவணனு
- 30 டைய பட்டமஹரிஷி; அவன் அனுபவிக்கும் பாக்கியங்களுக்கெல்லாம் காரணம்; ஸகலவிதத்திலும் அவனுடைய முனத்தை அபகரிக்கக் கூடியவள்; உன்னிடத்தில் வைத்த ஆசையால் அவளையும் திரும்பிப் பார்க்கிறதில்லை. அந்தப்புரத்திலுள்ள கணக்கில்லாத ஸ்த்ரீ ரத்தினங்களையும் நினைக்கிறதில்லை. ஆகையால் உனக்குச் சக்களத்தி
- 35 களே இல்லை” என்றாள். பிறகு விகடை என்ற மற்றொருத்தி,

“தேவ கந்தர்வ நாக தானவர் முதலியவர்களை யுத்தத்தில் பல தடவை தோற்கடித்த அந்த மஹாவீரன், பலமற்ற மனுஷ்யஸ்த்ரீ யான உன்னிடத்தில் வந்து பிரார்த்திக்கிறான். ஐசவரியத்திலாவது புத்தியிலாவது அவனுக்கு ஈடுண்டோ? அந்த ராக்ஷஸேசுவரனை விரும்பாத உன் புத்தியைச் சுடவேண்டும். இந்தப் பாக்கியம் யாருக்குக் கிடைக்கும்” என்றான். பிறகு துர்முகி என்ற மற்றொருத்தி, “அடி! முட்டாளே! ஸூரியசந்திரர்களும் வாயுவும் அக்னியும் அவனைக் கண்டு நடுங்குகின்றனர். ஸூரியன் அவனுக்கு ஸுகமான உஷ்ணத்துடன் மாத்திரம் ஸஞ்சரிக்கிறான். அவனுக்கு இஷ்டமில்லாதபோது வாயுவும் வீசாது. எந்த ருதுவாயிருந்தாலும் அவன் நினைத்தவுடன் மரங்கள் வேண்டிய புஷ்பங்களை வர்ஷிக்க வேண்டும். பர்வதங்களும் மேகங்களும் அவன் நினைத்தபொழுது ஜலத்தைச் சொரியவேண்டும். இப்படி பிரபஞ்சத்திற்கெல்லாம் அதிபதியாக இருக்கும் ராக்ஷஸ சக்கரவர்த்திக்கு பிரியபாரியையாக இருப்பது உனக்கு அல்பவிஷயமாய்த் தோன்றுகிறதோ? மஹா ரூபவதியே! உனக்குப் பரமஹிதத்தை எங்களுக்குத் தெரிந்தவரையில் எடுத்துச் சொன்னோம். அதை ஸரியாய் கிரஹித்து அப்படியே நட; தவறினால் உன்னை இப்பொழுதே கொல்வோம்” என்றான்.

ஸாது¹தே தத்வதோ தே²வி கதி³தம் ஸாது⁴ ப⁵ாமிநி |
க்ருஹாண ஸுஸ்மிதே வாக்ய மந்யதா⁶ ந⁷ப⁸விஷயநி || (20)

ஸர்க்கம் 24

ராக்ஷஸிகள் ஸீதையை உபத்திரவித்தது

தத: ஸீதாமுபாக¹ம்ய ராக்ஷஸ்யோ வி²க்ருதாநநா: |
பருஷம் பருஷா நார்ய ஊகஸ்தாம் வாக்ய மப்ரியம் || (1)

பிறகு கடின ஹிருதயமுள்ள அந்தக் கோர ராக்ஷஸிகள் ஸீதையைச் சூழ்ந்து, பிரியமில்லாத கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். “விலையுயர்ந்த சயனங்களால் அலங்கரிக் கப்பட்ட ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் மஹிஷியாயிருக்க நீ ஸம் மதிக்காமலிருப்பதென்? ஸமஸ்த பிராணிகளின் மனத்தை அபகரிக் கக் கூடிய அமுகு பொருந்திய உனக்குத் தகுந்த அந்தஸ்து அதுவே. நீ மனுஷ்ய ஸ்த்ரீயானதால் மனுஷ்யனுக்குப் பாரியையாக இருப்ப தையே பெரிதாக எண்ணுகிறாய். ராமனிடத்திலிருந்து உன் மனத் தைத் திருப்பு. இனி ஒருபொழுதும் நீ அவனுக்குப் பாரியையாகப் போகிறதில்லை. ராக்ஷஸேசுவரனும் மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள ஐசவரியங்களை அனுபவிப்பவனுமான ராவணனைப் பர்த்தாவாக அடைந்து இஷ்டமான பேர்கங்களை அனுபவி. ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு, ஸகல ஐசவரியங்களையும் இழந்து, பயத்தால்

15 சித்தம் கலங்கின ஒரு அல்பமனுஷ்யனை நீ கொண்டாடுகிறாய்; நீயும் மனுஷ்ய ஸ்திரீயல்லவா?" என்றார்கள்.

அதைக்கேட்டு ஸீதை கண்ணீர் சொரிய, "நீங்களெல்லோரும் சேர்ந்து சொல்லும் வார்த்தைகள் எனக்குக் கோரமாய்த் தோன்றுகின்றன. மஹாபாபமென்றும் ஸகல ஜந்துக்களும் நிந்திக்கத் தகுந்ததென்றும் உங்களுக்கு ஏன் தெரியவில்லை? மனுஷ்ய ஸ்திரீ 20 ராக்ஷஸனுக்குப் பாரியையாவது யுக்தமா? உங்களுடைய இஷ்டப் படி என்னேத் தின்றுவிடுங்கள்; நீங்கள் சொன்னபடி செய்யமாட்டேன். ராமன் தரித்திரராயிருந்தாலும் ராஜ்யமற்றவராயிருந்தாலும் என் பர்த்தா; ஆகையால் என்னால் பூஜிக்கத் தகுந்தவர்; சிரேஷ்டர். ஸுவர்ச்சலாதேவி ஸூரியனைப் பின்தொடர்வது 25 போல் நானும் அவரிடம் பிரீதிவைத்து அவரைப் பின்தொடர்வேன். மஹா பாக்கியசாலியான சசீதேவி இந்திரனையும், அருந்ததி வளிஷ்டரையும், ரோஹிணி சந்திரனையும், லோபாமுத்திரை அகஸ்தியரையும், ஸுகன்யை ச்யவனரையும், ஸாவித்ரி ஸத்ய வானையும். தமயந்தி ஸௌதாஸனையும், ஸ்ரீமதி கபிலரையும், 30 கேசினி ஸகரணையும், தமயந்தி நளனையும், இந்துமதி அஜனையும் மஹாப்ரேமையுடன் சேர்ந்திருப்பதைப்போல், நானும் ரகுல சிரேஷ்டனான ராமனைப் பதியாக அடைந்து ஸந்தோஷிக்கிறேன்" என்றாள்.

ஸீதை இப்படிச் சொல்ல, ராக்ஷஸிகள் கோபத்தால் அறி 35 விழந்து, ராவணனுடைய கட்டளையை ரூபகம் செய்துகொண்டு குரூரமான வார்த்தைகளால் பயமுறுத்தினார்கள். ஹநுமான் சிம்சபா விருஷத்தில் மறைந்துகொண்டு, இவற்றையெல்லாம் ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். ராக்ஷஸிகள் பயத்தால் நடுங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஸீதையைச் சுற்றிக்கொண்டு நெருப் 40 புக்கொழுந்துபோல் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் உதடுகளைக் கோபத்தால் நக்கிக்கொண்டு, "ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணனைப் பர்த்தாவாக அடைய இவள் தகாதவள்" என்று கோடலிகளை ஓங்கிக் கொண்டு ஓடி வந்தார்கள்.

அதைக் கண்டு ஸீதை அவர்களுடைய ஹிம்ஸையைப் பொறுக் 45 காமல் கண்ணீர் பெருக, ஹநுமான் மறைந்திருக்கும் சிம்சபா விருஷத்தை நோக்கி வந்து, அதனடியில் உட்கார்ந்தாள். ராக்ஷஸிகளும் அவளைச் சூழ்ந்து, அவளுடைய அழுக்கடைந்த வஸ்திரத்தையும் துக்கத்தால் வாடின முகத்தையும் பார்த்துக் கொஞ்சம்கூட இரங்காமல் அவளைப் பயமுறுத்தினார்கள். அவர்களில் வினதை 50 என்பவள் மலையைப் போன்ற வயிறையும் பயங்கரமான கண்களையுமுடையவள். கோபத்தால் தேகம் பதற, "அட! ஸீதே! உன் பர்த்தாவிடத்தில் நீ இதுவரையிலும் வைத்த பிரீதியும் விசுவாஸமும் போதும். எந்தக் காரியத்திலும் அளவுக்கு மிஞ்சி நடப்பது

பிசகல்லவா? மனுஷ்யர்களுக்குத் தகுந்தபடி இதுவரையில் உன் பதிவிரதா தர்மத்தைக் காப்பற்றி வந்தது எனக்கு ஸந்தோஷம். 55
நான் சொல்லுகிறபடி செய்; உனக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகும். ராவணனோ ஸகல ராக்ஷஸர்களுக்கும் அதிபதி; மஹாமராக்கிரமசாலி; அழகில் மன்மதனை ஜயித்தவன்; ஸகல காரியங்களிலும் ஸமர்த்தன்; யாசகர்களுக்குக் கொடுப்பதில் ஒப்பற்றவன்; எல்லோரும் பார்த்து பிரியப்படக்கூடியவன்; தேவதைகளுக்கு 60
இந்திரனைப்போல் எங்களுக்கு நாதன். அப்படிப்பட்டவனை நீ அடைவது உனக்கு மிகவும் தகுந்தது. அல்பமனுஷ்யனான ராமனை முற்றிலும் மற; ராவணனைக் கைப்பற்று. திவ்யமான ஆபரணங்களாலும், மாலைகளாலும், பூச்சுக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸகலலோகங்களுக்கும் பிரபுவாக இருக்கலாம். இந்திரனுடைய 65
பத்தினியான ஸ்வாஹாவும் உனக்கு நிகரல்ல. அல்பாயுளுள்ள ராமனென்ற பதரால் உனக்கென்ன பிரயோஜனம்? நான் சொன்னபடி செய்யாவிட்டால் இந்த நிமிஷமே உன்னைத் தின்று விடுவோம்'' என்றார்.

பிறகு விகடையென்ற மற்றொருத்தி, தொங்குகின்ற ஸ்தனங்களுடன், கோபத்தால் விரல்களை மடக்கி உயரத் தூக்கிக்கொண்டு, ஸீதையை நோக்கி ஓடிவந்து, '' அட! துர்ப்புத்தி பிடித்தவளே! நீ மிருதுவான சரீரமுடையவளென்றும் பிரியம் வைத்துக்கொண்டு வரப்பட்டவளென்றும் உன்னிடத்தில் இரக்கம் பிறந்து, நீ இதுவரையிலும் சொன்ன தடும் வார்த்தைகளையெல்லாம் ராவணன் 75
பொறுத்திருந்தான். நாங்கள் கால தேசங்களுக்குத் தகுந்தபடி உனக்கு ஹிதத்தை உபதேசிக்கிறோம். அப்படிச் செய்யாமற் போனால் நீ பிழைக்க மாட்டாய். பிறரால் தாண்டமுடியாத ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, கோர ராக்ஷஸர்களால் இரவும் பகலும் காக்கப்பட்ட ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில், இந்த அசோகவனத்தில், 80
எங்களுக்கு நடுவிலிருக்கும் உன்னைத் தப்புவிக்க வஜ்ராயுதத்தைத் தரித்த இந்திரனுக்கும் சக்தியுண்டோ? நான் உனக்கு ஹிதத்தையே சொல்லுகிறேன்; இப்படியே செய்; வீணாகத் துக்கப்படாதே; கண்ணீர் விடாதே; கொஞ்சம்கூட பிரயோஜனமில்லை. ராவணனுடன் ஸ்நேகம்செய்து ஆனந்தமாய்க் காலத்தைக் கழிக்காமல் 85
எப்பொழுதும் துக்கப்படுவது உனக்குத் தகுமோ? ஸ்த்ரீகளுடைய யௌவனம் நிலையற்றதென்று உனக்குத் தெரியுமல்லவா? உனது யௌவனப் பருவம் கழிவதற்குமுன், ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்க வேண்டாமா? ராவணனுடன் ஸந்தோஷமாய் மதுபானம்செய்து, வனங்களிலும் தோட்டங்களிலும் 90
இஷ்டப்படி ஸஞ்சரி. ஏழாயிரம் ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் உனக்குப் பணிவிடை செய்வார்கள்; ஆகையால் ராக்ஷஸேசவரனான ராவணனைப் பர்த்தாவாக அடை; ''நான் சொன்னபடி செய்யாவிட்டால், உன் ஹிருதயத்தைப் பிடுங்கித் தின்றுவிடுவோம்'' என்றார்.

- 95 பிறகு சண்டோதரி என்ற மற்றொருத்தி பெரிய குலத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டு, கோபத்தால் கண்கள் ஜ்வலிக்க ஸீதையைப் பார்த்து, “மாண்ப்போல் சஞ்சலமான இவளுடைய நேத்திரங்களை யும் பயத்தால் நடுங்கும் ஸ்தனங்களையும் பார்க்கும்பொழுது எனக்கு ஆசை தாங்கமுடியவில்லை. இவளுடைய வயிற்றின் வலது
- 100 பக்கத்திலுள்ள யகிருத் என்ற மாம்ஸபிண்டத்தையும், மார்பின் இடது பக்கத்திலுள்ள ப்லீஹமென்ற பசுமையான மாம்ஸத்தை யும், அதற்கு மேலிருக்கும் உத்பீடமென்ற மாம்ஸத்தையும், நாடிக னோடு கூடின இவளுடைய ஹிருதயத்தையும், குடலையும், தலையி லுள்ள மாம்ஸங்களையும் கடித்துத் தின்னவேண்டுமென்று எனக்கு
- 105 ஆசையுண்டாகிறது” என்றாள். பிறகு பிரகஸை என்ற மற்றொருத்தி, “இவள் மிகவும் பொல்லாதவள்; இவளுடைய கழுத்தைத் திருகு வோம். ஏன் சும்மா உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள்? பிறகு, ‘நீ கொண்டு வந்த மனுஷ்யஸ்த்ரீ துக்கத்தால் இறந்தாள்’ என்று ராவணனிடத் தில் சொல்லுவோம். அவளைத் தின்றுவிடுங்கள்” என்று நிச்சயமாய்
- 110 நமக்கு உத்திரவு செய்வார்” என்றாள். பிறகு அஜாமுகியென்ற மற்றொருத்தி “இந்த விஷயத்தில் நாம் சண்டை போடக்கூடாது. இவளைக் கொன்று ஸமமாய்ப் பங்கிட்டுக் கொள்வோம். குடிப்பதற் குப் பலவித பானங்களையும், துவையல் பச்சடி முதலிய பதார்த்தங் களையும் கொண்டு வாருங்கள்” என்றாள். பிறகு சூர்ப்பணகையென்ற
- 115 மற்றொருத்தி, “அஜாமுகி சொல்லும் வார்த்தை எனக்கும் இஷ்டமே. ஸகல துக்கங்களையும் மறக்கச் செய்யும் மதுவைக்குடித்து நமது நகர தேவதையான நிகும்பிலையைக் குறித்து நர்த்தனம் செய்வோம்” என்றாள். (நிகும்பிலை லங்காபுரியின் மேற்கேயுள்ள பத்ரகாளியின் பெயர்), இப்படி ராக்ஷஸிகளால் கோரமாய் அதட்
- 120 டப்பட்ட ஸீதை தைரியத்தை விட்டு அழுதாள்.

ஏவம் ஸம்புர்த்ஸ்சமாநா ஸா ஸீதா ஸுரஸுதோபமா |

ராக்ஷஸீபி : ஸுகோரபி : தைர்ய முத்ஸ்ருஜ்ய ரோதிதி || (46)

ஸர்க்கம் 25

ஸீதை துக்கித்தது

ததா³ தாஸாம் வத²ந்தீநாம் பருஷம் தாருணம் ப்ஹு |

ராக்ஷஸீநா மஸௌம்யாநாம் ருரோத¹ ஜநகாத்மஜா ||

(1)

இப்படி அந்தக் குரூர ராக்ஷஸிகள் கடும் வார்த்தைகளைப் பயங்கரமாகச் சொல்வதைக்கேட்டு, ஸீதை வாய் விட்டழுதாள். பிறகு பயத்தாலும், கண்ணீராலும் குரல் நடுங்க அவர்களேப்பார்த்து, “மனுஷ்யஸ்த்ரீ எப்பொழுதாவது ராக்ஷஸனுக்குப் பாரியையாக முடியுமா? உங்களிஷ்டப்படி என்னைக்கொன்று தின்னுங்கள். உங்களுக்கு உட்படமாட்டேன்.” என்றாள். தேவகன்யைகளுக்கு ஸமானமான

ஜானகி, ராவணன் பயமுறுத்தினதையும் ராக்ஷஸிகள் மிரட்டினதையும் ராமலக்ஷ்மணர்கள் தன்னைத் திரும்பிப் பாராமலிருப்பதையும் நினைத்து துக்கம்தாங்காமல் தேகம்குன்றி மறைகிறவன்போலவும், காட்டில் தன் கூட்டத்திலிருந்து விலகிச் செந்நாய்களால் துரத்தப் பட்ட பெண்மான் போலவும் நடுங்கினான். ஹனுமான் மறைந்திருக்கும் விசாலமான சிம்குப்புவிருக்கத்தின் கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு, ராமனைப் பிரிந்த துக்கத்தால் வாடி, 'இனி அவரைப் பார்ப்பதேது' என்று ஆசையற்று, ஸ்வபாவத்தாலும் பழக்கத்தாலும் அவரையே தியானித்தான். கண்ணீர்த் தாரைகளால் தேகமெங்கும் நனைய அவரையே நினைத்துக் கொண்டு துக்க ஸமுத்திரத்தில் கரைகாணாமல் தத்தளித்தான். பெருங்காற்றிலடிபட்டு விழுந்த இளம் வாழையைப் போல் நடுங்கி, ராக்ஷஸிகளுடைய கோரவார்த்தைகளால் மிரண்டு முகம் வெளுத்தான். அப்பொழுது, நீண்டு அகன்ற அவளுடைய பின்னலும் நடுங்கிக்கொண்டு நான்கு புறங்களிலும் பாயும் கிருஷ்ண ஸர்ப்பம் போல் தோன்றிற்று. ராமனைப்பிரிந்து புண்பட்ட மனத்தில் ராக்ஷஸிகளின் குரூர வார்த்தைகள் தைக்க, பிரக்கூயாற்று, பெரு மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, கண்ணீர் பெருக பிரலாபித்தான்.

"என்ன கஷ்டம்! ஹா, ராம!" என்பான். மறுபடியும் துக்கம் தாங்காமல், "ஹா! லக்ஷ்மண! என் மாமியான கௌஸல்யே! ஹா! ஸுமித்ரே!" என்று கதறுவான். "ஐயோ! குரூரராக்ஷஸிகளால் இப்படி உபத்திரவிக்கப்பட்டு ராகவனையும் பிரிந்து, சொல்லமுடியாத துக்கங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு ஒரு க்ஷணம்கூடப் பிழைத்திருக்கிறேன்ல்லவா? ஸ்த்ரீயாவது புருஷனாவது கர்மத்தாலேற்பட்ட காலத்திற்கு முந்தியாவது பிந்தியாவது மரணமடையமுடியாதது என்று பண்டிதர்கள் சொல்லும் லோகவசனம் நிஜமென்றே தோன்றுகிறது. ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் எதிர்க்காற்றால் அடிக்கப்பட்ட கப்பல் பாரம் தாங்காமல் முழுகுவதுபோல், காப்பாற்றுகிற வர்களிருந்தும் நான் அனாதையைப்போல், பூர்வஜன்மத்தில் விசேஷ புண்ணியம் செய்யாததால் உயிரை விடப்போகிறேன். ஆற்றில் பிரவாகம் கரைகளை இடித்துத் தள்ளுவதுபோல், நிகரில்லாத ஸௌந்தரியத்தையுடைய என் பிராணநாதனைக் காண்க்கிடைக்காமல் இந்த ராக்ஷஸிகளுடைய வசத்தில் அகப்பட்டு, துக்கத்தால் மடியப்போகிறேன். இந்த ஸமயத்தில் ரகு வீரனுடைய மலர்ந்த செந்தாமரையைப் போன்ற விசால நேத்திரங்களையும் கொழுந்த எலும்புத்தின் நடையைப்போன்ற நடையையும் கண்டு களித்து, எப்பொழுதும் எல்லோருக்கும் பிரியத்தையே பேசிக்கொண்டு பிறர் செய்த அல்ப உபகாரத்தையும் பெரிதாக எண்ணும் அந்த மஹானுபாவனுடைய அருகில் இருக்கக் கிடைத்த ஜனங்களைப்போன்ற புண்யசாலிகளும் உண்டோ? அவருடைய தர்மபத்தியியான எனக்கு மாத்திரம் அது கிடைக்காமற்போயிற்றே! கொடும் விஷத்தைத் தின்ற வன் க்ஷணமாவது பிழைத்திருப்பானே? ஸகல பதார்த்தங்களின்

நிஜஸ்வரூபத்தை அறிந்த அந்தப் புருஷோத்தமனைப் பிரிந்து நான்
 50 ஒரு நிமிஷமாவது பிழைத்திருக்கலாமோ? இவ்விதமான கஷ்டங்களையும்
 யும் கோரமான துக்கங்களையும் அனுபவிப்பதற்குப் பூர்வஜன்மங்
 களில் என்ன மஹாபாபம் செய்தேனோ? இந்தக் குரூர ராக்ஷஸிகள்
 என்னைச் சூழ்ந்திருக்க இனி ராமனை நான் பார்க்கப்போகிறேனா?
 ஆகையால் இந்த மஹாதுக்கத்தை அனுபவிப்பதைவிட உயிரைவிடு
 55 வது சிரேஷ்டமென்று எண்ணுகிறேன். ஐயோ! இந்த மனுஷ்ய
 ஜன்மத்தைச் சுட வேண்டும். எந்த விதத்தாலாவது பிராணனை
 விடுவோம் என்றால் பரலோகத்தில் கோரமான நரகத்தை
 அனுபவிக்கவேண்டுமென்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றனவே.
 ஆகையால் எப்படிப்பட்ட கஷ்டத்தையும் ஸஹித்துக்கொண்டிருப்
 பதே நல்லது. ஐயோ! பாரியையின் தேகம் பர்த்தாவிற்கு சொந்த
 60 மல்லவா? இஷ்டப்படி உயிரைவிட முடியவில்லையே'' என்று பிரலா
 பித்தாள்.

தி'க'ஸ்து க'ஸ்து மாநுஷ்யம் தி'க'ஸ்து பரவஸ்யதாம் |
 ந ஸக்யம் யத் பரித்யக்தும் ஆத்மச்சந்தேந ஜீவிதம் || (25)

ஸர்க்கம் 26

ஸீதை துக்வித்தது (தொடர்ச்சி)

ப்ரஸக்தாஸுரு முகீத்யேவம் ப்ருவந்தீ : ஜநகாத்மஜா |
 அதோ' முகீ' முகீ' பாலா விலப்து முபசக்ரமே || (1)

இப்படி ஜானகி ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த
 யௌவனத்தில் கண்ணீர் பெருகப் பூமியைப் பார்த்துக்கொண்டு
 புலம்பினாள். பிறகு தன் பூர்வாஸ்திதியையும் தற்கால நிலைமையையும்
 நினைத்து நினைத்துப் பைத்தியம் பிடித்தவள் போலவும், மதுபானம்
 5 செய்து புத்தி சிதறினவள் போலவும், நெடுந்தூரம் ஓடிக்களைத்த
 பெண்குதிரை பூமியில் விழந்து புரண்டு சிரமம் தீர்த்துக்கொள்வது
 போல்மறுபடியும் வாய் விட்டமுது தன் மனத்திலிருக்கும் துக்கத்தை
 ஆற்றிக்கொள்ளப் பார்த்தாள். "ஐயோ! இந்த மஹாபாபி மாயை
 யால் எந்தரூபத்தையும் எடுக்கக்கூடியவன். ராம லக்ஷ்மணர்களை
 10 மயக்கி என்னைப் பலாத்காரம் செய்து பயங்கரமாய் மிரட்டி
 கோவென்றுகதறிக்கொண்டிருக்கையில் அதிகவேகமாக எடுத்துவந்து
 விட்டானே! இந்த ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் அகப்பட்டு ராமனையே
 நினைத்துக் கொண்டு சொல்ல முடியாத துக்கங்களை அனுபவித்துப்
 இனிப் பிழைத்திருக்க முடியாது. அந்த மஹாவீரனே என்னைக்
 15 கைவிட்ட பிறகு இந்த ராக்ஷஸிகளின் நடுவில் இருந்துகொண்டு
 எதற்காக உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும்? தனங்களும்
 ஆபரணங்களும், போகங்களும் எனக்கு வேண்டுமோ? இவ்வளவு
 துக்கத்தையும் தாங்கும் என் ஹிருதயம் கருங்கல்லாற் செய்ததோ?

நாசமற்றதென்று விதிக்கப்பட்டதோ? இன்னும் பிளக்கக்காணோமே! என் பர்த்தாவைப் பிரிந்து ஒரு க்ஷணமாவது பிழைத்திருக்கலாமோ! 20
என்னைப் போன்ற மஹா பாபியுண்டோ? பெரியோர்களும் பதி விரதைகளும் என்னை நிந்திப்பார்களென்பதில் ஸந்தேகம் உண்டோ? கடல்குழந்த இந்தப் பூமிக்கு அதிபதி; அமிருதவர்ஷத் தைப் போன்ற வார்த்தைகளையுடையவர்; என் உயிருக்கு உயிரான வர். அப்படிப்பட்ட பர்த்தாவை விட்டு உயிரோடிருப்பதிலும் 25
ஸுகங்களை அனுபவிப்பதிலும் எனக்கு என்ன பிரயோஜனம்? ஆகையால், இந்த ராக்ஷஸிகள் என் தேகத்தை வெட்டித் தின்னட் டும். ரகுவீரனைப் பிரிந்திருப்பதைவிட என் சரீரத்தை விடுவது ஸுலபம். இந்த ராவணனை என் இடது காலாலும் தொடுவேனோ? அப்படியிருக்க அவனிடத்தில் பிரியம் வைக்கவா? குருரஸ்வபாவ 30
முள்ள அந்தப்பாபி நான் படும் கஷ்டங்களை அறியாமல் தனக்கு உட்படும்படி பிரார்த்திக்கிறானே! எனக்கு அவனிடத்திலுள்ள வெறுப்பு எவ்வளவென்று அவனுக்குத் தெரியுமா? நான் பிறந்த வம்சம் இன்னதென்றும் என் ஸ்வபாவம் இன்னதென்றும் அந்த அல்பனுக்குத் தெரியுமா? ஆகையால் நீங்கள் எவ்வளவு நேரம் 35
உபதேசித்தும் மிரட்டியும் பிரயோஜனமில்லை. என்னைக் கண்ட துண்டமாய் வெட்டுங்கள்; கோடாலியால் பிளவுங்கள்; கிழித்தெறியுங்கள்; நெருப்பில் போட்டுக் கொளுத்துங்கள்; ராவணனைத் திரும்பிப் பார்க்க மாட்டேன்.

என் ரகுநாதன் அபராதிகளிடத்திலும் குணங்களை கிரஹிக்கிற 40
வர். அல்ப உபகாரத்தையும் பெரிதாக எண்ணுகிறவர். பிறர் படும் அல்ப கஷ்டத்தையும் ஸஹிக்கமாட்டார். பிறர் க்ஷேமத்தையடைவதே தனக்கு முக்கியப் பிரயோஜனமாக எண்ணுகிறவர். இந்தக் கல்யாண குணங்கள் அவருடைய சத்துருக்களாலும் ஒப்புக் கொள்ளப் பட்டவைகளே. நான் இவ்விதக் கஷ்டங்களை அனுபவிக்க 45
கும் பொழுதும் என்னைத் திரும்பிப் பாராமலிருப்பதென்? நான் பூர்வஜன்மங்களில் எவ்வளவு புண்ணியம் செய்யவில்லை. என்னை ரக்ஷிக்கச் சக்தியில்லை என்று நினைக்கலாமோ? ஜனஸ்தானத்தில் பதினாயிரம் ராக்ஷஸவீரர்களையும் சுரதூஷணர்களையும் ஒரு முகூர்த் தத்தில் கொல்லவில்லையே? என்னை இங்கே சிதையில் வைத்திருக் 50
கும் இந்த ராவணனுடைய வீரியம் எவ்வளவு? இவனைக்கொல்வது ரகுவீரனுக்குப் பெரிதா? தண்டகாரண்யத்தில் மஹாபயங்கரமான விராதன் மடிந்ததைக் காணவில்லையோ? ஸமுத்திரத்தின் நடுவிலிருக் கும் இந்த வங்கைக்கு வருவது அவருக்கு அஸாத்தியமென்று நினைக்க 5
லாமோ? ராமபாணங்கள் போகமுடியாத ஸ்தலம் இந்தப் பிரபஞ் சத்திலும் உண்டோ? அப்படியிருக்கச் சத்துருக்கள் அண்ட முடியாத பராக்கிரமமுள்ள ரகுநாதன் தனக்குப் பிரியமான பாரியையை அல்பராக்ஷஸன் எடுத்துக்கொண்டு போகையில் அந்த அவமானத்தை எப்படிப் பொறுத்திருக்கிறார்?

60 ஒருவேளை நான் இங்கிருப்பதாக அவருக்குத் தெரியாதோ? அபராதிகளிடத்தில் ராமனுக்குள்ள அளவற்ற தைய்யால் அவர் ராவணனை மன்னித்தாலும், கூடவிருக்கும் லக்ஷ்மணன் விட்டுவிடுவாரோ? என்னை ராகவன் தன்னிடத்தில் ஒப்புவித்திருக்க, ராவணன் எடுத்துப் போவதைக்கண்டு, தான் வயது சென்றவராக இருந்தாலும் ஜடாயு அவனுடன் எதிர்த்துக் கோரயுத்தம் செய்து முடிவில் உயிரை விட்டார். ஐயோ! என் விருத்தாந்தத்தை ராமனுக்கு தெரிவிக்கக்கூடிய அந்த ஒரு பிராணியும்போயிற்றல்லவா? ஆகையால் ராமனுக்கு ஸமாசாரம் தெரியாதென்றே எண்ணுகிறேன். நான் இங்கிருப்பதாக அவருக்குத் தெரிந்திருந்தால், கோபபரவச ராய்ப் பாணங்களால் பிரபஞ்சத்தில் ராக்ஷஸப் பூண்டில்லாமலேயேசெய்வார். ஸமுத்திரத்தை வற்றச் செய்து இந்த லங்காபுரியைத் தூளாக்கி நீசனான ராவணனுடைய பெயரே இல்லாமல் செய்வார். நான் என் பார்த்தாவைப் பிரிந்து கதறுவது போல், இங்குள்ள ராக்ஷஸிகள் புருஷர்களைப் பறிகொடுத்து வீடுவீடாய் கதறுவார்கள்.

75 இதில் ஸந்தேகமென்ன? அளவற்ற ஸாமர்த்திய முள்ளவர்களாகையால் தெய்வானுக்ரஹத்தால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் எப்படியாவது இந்த லங்கையைக் கண்டுபிடித்து ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்வார்கள். அவர்களுடைய கண்ணில் பட்ட சத்துரு ஒரு க்ஷணமாவது பிழைப்பதுண்டோ? இந்த லங்கையில் விழும் பிணங்களைக் கழுகுகள் கூட்டம் கூட்டமாய்ப் பிடுங்கித் தின்னும்; பிணப் புகையால் வழிகள் மறைந்திருக்கும். அப்பொழுது ஒரே சம்சானமாகத் தோன்றும்.

நீங்கள் செய்யும் கெட்ட காரியங்கள் உங்களுையே கெடுக்கும் என்று தெரியவில்லையா? அதிசீக்கிரத்தில் என் எண்ணங்கள் நிறைவேறும்; இந்தப் பட்டணத்தில் ஸகலவிதமான அசுபங்களும் நேரும்; அவைகளால் இது காந்தியற்றுப் பாழாகும். சத்துருக்களால் அண்டமுடியாத இந்த லங்காபுரி ராவணனென்ற நீசனான பாபி மடிந்தவுடன் பர்த்தாவை இழந்த சிறுபெண் கதியில்லாமல் துக்கத்தால் இறப்பதுபோல் அதிசீக்கிரத்தில் இருந்த இடம் தெரியாமற்போகும்.

90 அரசனை இழந்து, மங்களகரமான காரியங்களற்று, புருஷர்கள் இறந்து, ராக்ஷஸிகள் நிறைந்த இந்த லங்கை, புருஷனை இழந்த விதவையைப்போல் களையற்றிருக்கும். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ராக்ஷஸப் பெண்கள் துக்கத்தால் வாய்விட்டு அழுவதைக் கேட்கப்போகிறேன். ராமபாணங்கள் இங்கே வந்து விழுந்து ராக்ஷஸ சிரேஷ்டர்களைக் கொல்லும்; லங்கையைக் கொளுத்தும். அப்பொழுது காந்தியற்று ஒரே இருட்டாய்ப் பார்க்கப் பயங்கரமாக இருக்கும். நான் இங்கே ராவணனால் வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன் என்று ரகுவீரனுக்குத் தெரிந்த அடுத்த க்ஷணத்தில் இவையெல்லாம் நடக்குமென்பதில் ஸந்தேக முண்டோ?

குருரனும் நீசனுமான இந்த ராவணன் எனக்கு இட்ட கெடு 100
 ஸம்பித்துவிட்டது ; இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் பாக்கி இருக்கின்
 றன. 'நீ பயப்படுவதற்காக அப்படிச் சொல்லியிருக்கலாமே தவிர
 நிஜமாய் உன்னைக் கொல்வார்களா?' என்றால், எப்பொழுதும்
 பாபத்தையே செய்துகொண்டிருக்கிற இந்த ராக்ஷஸர்கள் செய்யத்
 துணியாத காரியம் உண்டோ? ஆகையால், இவர்களுடைய அதர்ம 105
 மான நடத்தையை யோசித்துப் பார்த்தால் எனக்குப் பெரிய ஆபத்து
 நேருமென்பதில் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேகமில்லை. மாம்ஸத்தையே
 ஆகாரமாக உடைய ராக்ஷஸர்களுக்குத் தர்மமென்றும் அதர்ம
 மென்றும் உண்டோ? ராவணன் இட்ட கெடுக்கழிந்தவுடன் காலைப்
 போஜனத்திற்காக என்னை நிச்சயமாய்ப்பக்குவம் செய்யக் கட்டளை 110
 யிடுவான். சிவந்த கடைக்கண்களையும் அழகான பார்வையையும்
 உடைய ராமனை விட்டுச் சொல்லமுடியாத துக்கங்களை அனுபவித்துக்
 கொண்டு என்ன செய்வேன்? இதிலிருந்து எப்படித் தப்புவேன்?
 பர்த்தாவுடன் கூடியிருக்க பிராப்தமில்லாத எனக்கு இவ்விடத்தில்
 யாராவது கொஞ்சம் விஷம் கொடுத்தால் அதி சீக்கிரத்தில் யம 115
 லோகத்திற்குப் போவேன்.

நான் பிழைத்திருப்பதாக ராமலக்ஷ்மணர்களுக்குத் தெரியா
 தென்று எண்ணுகிறேன். தெரிந்திருந்தால் இந்தப் பூமியெங்கும்
 என்னைத் தேடமாட்டார்களா? ஆகையால் நான் இறந்துவிட்டேன்
 என்று எண்ணிக் கவனிக்காமல் இருக்கிறார்களோ? 120

அல்லது என்னைப்பிரிந்த துக்கத்தால் ராமன் உயிரை
 விட்டாரோ? தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் னித்தர்களும் மஹரிஷி
 களும் செந்தாமரைக்கண்ணனான என் நாதனை ஸவர்க்கலோகத்தில்
 கண்டு களிப்பார்களல்லவா? அவர்களே பாக்கியசாலிகள், அல்லது
 ஸகல பதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தை யறிந்து, பிரஹ்மஸ்வரூபியாய், 125
 உத்தம தர்மத்தையே நாடும் அந்த ராஜரிஷிக்குப் பாரியையால்
 பிரியோஜனமில்லை. ஆகையால் பரமவைராக்கியத்தால் என்னைக்
 கவனிக்காமலிருக்கிறாரோ? அப்படியும் இருக்காது. ஜீவன் முக்தர்கள்
 இவ்விதமான கர்மபந்தங்களை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். ஒப்புக்
 கொண்டால் ஸரியாய் நடத்துவார்களேயன்றி நடுவில் விட 130
 மாட்டார்கள்.

ஆகையால் நான் வெகுதூரத்தில் இருப்பதாலும், என்னைப்
 பிரிந்து வெகுகாலமானதாலும் மறந்தாரோ? என்னை அடிக்கடி
 பார்த்துக்கொண்டிருந்தால், பிரீதி விருத்தியாகும்; பார்க்காவிட்டால்
 அழியுமல்லவா? சீ! இப்படி எண்ணுவது முற்றிலும் பிசகு. 135

நன்றி மறந்தவர்களே இப்படிச் செய்வார்கள். தன்னை அடுத்த
 வர்களைத் தன்னுயிரைக்கொடுத்தும் காப்பாற்றுவதையே விரத
 மாக உடைய ரகுவீரனிடத்தில் இந்ததோஷத்தைச் சொல்லலாமோ?
 ஆகையால், அவரைக் குற்றம் சாட்டுவதில் பிரயோஜனமென்ன?

140 இதுவரையில் என்னிடத்தில் பரமப் பிரீதிவைத்து ஸகல விதத் திலும் காப்பாற்றி வந்த ராமன், இப்பொழுது என்னை மறந்திருப்பதை யோசித்தால், என்னிடத்தில் ஏதோ சில தோஷங்கள் இருக்கின்றனவென்று எண்ணுகிறேன். அப்படியானால் நான் அவருக்கு யாதொரு அபசாரமும் செய்ததாக ஞாபகமில்லையே!

- 145 ஆகையால், பூர்வஜன்மங்களில் செய்த பாபத்தால் என் பாக்கியம் குறைந்து இந்தக் கஷ்டங்களை அனுபவிக்கிறேன் என்பது நிச்சயம். சிரேஷ்டமான ஆசாரத்தையுடையவரும் சூரரும் சத்ரு குலகாலனும் பெருந்தன்மையான ஸ்வபாவத்தையுடையவருமான அந்தப் புருஷோத்தமனைப் பிரிந்தும் நான் பிழைத்திருப்பதிலும்
- 150 இறப்பதே மேன்மை. ஆனால் என்னுடைய பாக்கியக்குறைவென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லவும் முடியவில்லை.

ஒருவேளை அந்தப் புருஷசிரேஷ்டர்கள், 'ஆயுதங்களை எடுத்த தாலல்லவா நமக்கு இவ்வளவு கஷ்டங்களும் நேர்ந்தன' என்று நிச்சயித்து, ஆயுதங்களை விட்டெறிந்து, வனவாஸிகளாய்ப் பழம்

155 கிழங்கு முதலியவைகளைப் புஜித்துக்கொண்டு தவம் செய்கிறார்களோ? அப்படியுமிருக்காது. கூத்திரியனாகப் பிறந்தவன் ராக்ஷஸர்களுடன் விரோதித்துக்கொண்டு அவர்களை வேரறுக்காமல் ஒதுங்கிப் போவானோ?

அல்லது, ராவணன் முன்பு பொன்மாணக்கொண்டு அவர்களை

160 மோசம் செய்ததுபோல் மாயையால் அவர்களை மயக்கிக்கொன்றானோ? இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் நேர்ந்த பிறகும் எவ்விதத்திலாவது நான் உயிரைவிடவேண்டியது அவசியம். இந்தத் துக்கம் கூட என்னைக் கொல்லச் சக்தியற்றதோ? எனக்கு மரணமென்பதே கிடையாதோ?

165 இந்தத் துக்கத்தைப் போக்கக்கூடியது விவேகமேயல்லாது வேறுண்டோ? அக்ஞானத்தால் மோஹமடையும் ஜீவகோடிகளுடைய ஜன்மம் எதற்குப் பிரயோஜனம்? பூர்வஜன்மங்களில் பலாபேகையில்லாமல் தர்மங்களை அனுஷ்டித்து சித்தசத்தியடைந்து, அழிவற்ற சமாதியிலிருந்து, ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தில் தங்க

170 ளுடைய ஆத்மாவைக் கலந்து, ஸம்ஸாரஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிய மஹான்களுக்குப் பாபபுண்யத்தாலுண்டாகும் விருப்பமும் வெறுப்பும் உண்டோ? அவர்களைப் பாபங்கள் அணுகமுடியுமோ? தங்களுக்குப் பிரியமான வஸ்துவைப் பிரிந்ததால் அவர்களுக்குத் துக்கமில்லை. பிரியமில்லாத விஷயங்கள் நேர்ந்ததால் விசேஷ பயமுமில்லை.

175 இப்படி விருப்பும் வெறுப்பும்ல்லாத அந்த மஹாத்மாக்களை நமஸ்காரம் செய்கிறேன். அவர்களே உத்தமபுருஷர்கள். நானும் அவர்களைப்போல ஆகக்கிடைக்குமோ? என் அன்பிற்குரிய ரகுவீரன் ஸுகதுக்கங்களின் ஸ்வரூபத்தை நன்றாயறிந்தவர். என் பிராண நாதனே என்னைக் கைவிட்டார்; மஹாபாபியான ராவணனுடைய

தாஸாம் ப்ருத்வா து வசநம் ராக்ஷணீநாம் முகோத் தம்|

உவாச வசநம் காலே த்ரிஜடா ஸ்வப்ந ஸம்ஸ்ரிதம்

—ஸு. 27 ஸ—8சு.

அந்த ராக்ஷண்கள் சேங்கிய வார்த்தையைக் கேட்டு, தீர்ஜடை தான் ஸ்வப்னத்தில் கண்டதைச் சொல்லுவதில்.

(பக்கம் 113 பார்க்க)

கையில் அகப்பட்டேன்; இவனுக்கு இணங்கப்போகிறதில்லை; இவன் கையால் மரணமடைவதைவிட, நாளை உயிரைவிடுவது நல்லது" என்று பிரலாபித்தான்.

ஸாஹம் த்யக்தா ப்ரியேணேஹ ராமேண விதிதாத்மநா |
ஹ்ராணம்ஸ் த்யக்ஷயாமி பாபஸ்ய ராவணஸ்ய க்'தாவஸம் || (51)

ஸர்க்கம் 27

திரிஜடை கண்ட ஸ்வப்னம்

இத்யுக்தா: ஸீதயா கோரா ராக்ஷஸ்ய; க்ரோத'மூர்ச்சிதா: |
காஸ்சித் ஜக்'முஸ்தத'ாக்'யாதும் ராவணஸ்ய தரஸ்வித: || (1)

ஸீதை இப்படிச் சொல்லக் கேட்டு சில ராக்ஷஸிகள் கோபம் மேலிட்டு அந்த ஸமாசாரத்தை ராவணனிடத்தில் சொல்ல ஒழுமூர். 5
கள். பிறகு மற்றவர்கள் கோரமான வேஷங்களுடன் ஸீதையைச் சூழ்ந்து, அவளுக்குக் கெடுதி நேருமென்ற ஒரே விஷயத்தைப் பல விதமாய் கொடும் வார்த்தைகளால் சொல்லிப் பயமுறுத்தினார்கள். "ஸீதே! நீ தற்கொலைசெய்துகொண்டு எங்களிடத்திலிருந்து தப்பப் பார்க்கிறாயோ? உன்னை இப்பொழுதே கொன்று உன் மாம்ஸத்தை நாங்கள் பங்கிட்டுத் தின்னப் போகிறோம்" என்றார்கள்.

இப்படி அந்தத் துஷ்ட ராக்ஷஸிகள் ஸீதையை மிரட்டுவதை திரிஜடை என்பவள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் விபீஷண 10
னுடைய பெண்; வயதிலும் ஞானத்திலும் அனுபவத்திலும் முதிர்ந்தவள். அதுவரையில் தூங்கிக்கொண்டிருந்து, திடீரென்று விழித் துக்கொண்டு, அந்த ராக்ஷஸிகளைப் பார்த்து, "துஷ்டைகளே! ஜனகருக்கு புத்திரியும் தசரதசக்ரவர்த்திக்கு நாட்டுப் பெண்ணு 15
மான இவளைத் தொடவேண்டாம். உங்களுக்குப் பசித்தால் உங்க ளுடைய தேகங்களையே பிடுங்கித் தின்னுங்கள்; இப்பொழுதுதான் ஒரு பயங்கரமான ஸ்வப்னத்தைக் கண்டேன். அதை நினைக்க எனக்கு மயிர்க்கூச்சலெடுக்கிறது. ஸீதையின் பர்த்தாவிற்கு ஸகல மங்களங்களும் ராக்ஷஸர்களுக்கு நாசமும் ஸம்பித்திருக்கின்றன" 20
என்றாள். அதைக் கேட்டு முன்பு கோப பரவசர்களான ராக்ஷஸி களுக்குப் பயம் பிடித்து எல்லோரும் திரிஜடையைச் சூழ்ந்து கொண்டு, "விடியற்காலத்தில் கண்ட ஸ்வப்னம் வீண்போகாது. ஆகையால் அதை எங்களுக்கு விஸ்தாரமாய்ச் சொல்" என்றார்கள்.

அந்த ராக்ஷஸிகள் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு திரிஜடை, தான் ஸ்வப்னத்தில் கண்டதைச் சொல்லுகிறாள். 25
"கேளுங்கள், ராகவன் லக்ஷ்மணனுடன் வெண்மையான வஸ்திரங்களையும் மாலைகளையும் தரித்துக்கொண்டு கணக்கில்லாத ஹம்ஸங்களால் தாங்கப்பட்ட ஒரு தந்தப்பல்லக்கில் ஆகாச மார்க்கமாய் இந்த லங்கைக்கு வந்தார்; பிறகு ஸீதை வெண்மை

- 30 யான வஸ்திரத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு கூர்ஸமுத்திர மத்தியிலுள்ள ஒரு வெண்மையான பர்வதத்தில் உட்கார்ந்திருந்தாள். பிறகு ஸூரியகாந்தி ஸூரியனுடன் சேர்வதைப்போல் இந்தப் பாக்கியசாலி ரகுநாதனுடன் சேர்ந்திருக்கக் கண்டேன். பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்தப் பல்லக்கைவிட்டு நான்கு தந்தங்களை
- 35 யுடையதும் மஹாபர்வதத்தைப்போன்றதுமான ஒரு பெரிய யானையின் மேலேறி, ஸீதையை நோக்கி வந்தார்கள். (பசு, காளை, யானை, அரண்மனை, பர்வதம், விருகூங்கள் முதலியவைகளில் ஏறுவதாயும், அழுவதாயும், தான் மரணமடைவதாயும், சேரக்கூடாதவர்களுடன் சேருவதாயும் ஸ்வப்னத்தில் காண்பது மங்களகரம்—ஸ்வப்னத்
- 40 தியாயம்). அந்த ராஜபுத்திரர்கள் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு வெண்மையான வஸ்திராபரணங்களுடன் ஸீதை இருக்கும் பர்வத சிகரத்திற்கு வந்தார்கள். ராமன் ஸீதையை எடுத்து யானையின் கழுத்தில் உட்காரவைப்பதைக் கண்டேன். பிறகு சந்தோஷத்தால் மலர்ந்த கண்களுடன் ஸீதை ராமனுடைய மடியிலிருந்து கிளம்பி
- 45 சந்திரஸூரியர்களைக் கையால் தொட்டாள். (ஸூரியமண்டலத்தை யாவது சந்திரமண்டலத்தையாவது ஸ்வப்னத்தில் கைகளால் தொடுகிறவன் ராஜ்யத்தை ஆள்வான்—ஸ்வப்னத்தியாயம்.) பிறகு அந்த யானை ராமலக்ஷ்மணர்களுடனும் ஸீதையுடனும் லங்கைக்குப்போய் நின்றது. பிறகு ராமன் ஸீதையுடன் எட்டு வெள்ளைக்காளைகள்
- 50 பூட்டின திவ்விய ரதத்தில் இங்கே வந்தார். பிறகு ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் புஷ்பக விமானத்தில் ஏறி வடக்குநோக்கிச் சென்றார். ப்ராக்கிரமத்தில் விஷ்ணுவிற்கு ஸமமான ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும், ஸீதையையும் ஸ்வப்னத்தில் காணும் பாக்கியம் பெற்றேன். முட்டாள்களே! மஹாபாபிகளுக்கு
- 55 மோகும் கிடைக்குமோ? அப்படித் தேவர்கள் அஸுரர்கள் ராஜாஸர்கள் மற்றும் இந்தப் பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகலப்பிராணிகளும் சேர்ந்தாலும் மஹாதேஜஸ்வியான ரகுவீரனை ஜெயிக்க முடியுமா?

ராவணன் தைலத்தை தேகமெங்கும் பூசிக்கொண்டு, சிவப்பு வஸ்திரத்தை உடுத்து, மதுபானத்தால் கொழுப்படைந்து அலரிப்

60 பூமாஸையைத் தரித்துக்கொண்டு பூமியில் சஞ்சரிப்பதைக் கண்டேன். பிறகு மொட்டைத் தலையுடன் கறுப்பு வஸ்திரத்தை உடுத்துக் கொண்டு புஷ்பகவிமானத்திலிருந்து கீழே விழுந்தான். ஒரு ஸ்திரீ அவனை இழுத்தாள். பிறகு, சிவந்த மாலைபாலும் சந்தனத்தாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் தைலத்தைக் குடித்துக்கொண்டு சித்தப்பிரமை

65 யுடையவனாய் இந்திரியஸ்வாதீனமற்றுச் சிரித்துக்கொண்டும் கூத்தாடிக்கொண்டும் கழுதைகள் பூட்டிய தேரிலேறி அதிகவேகமாகத் தெற்கே போவதைக் கண்டேன். பிறகு கழுதையின்மேலிருந்து ராவணன் பயத்தால் நடுங்கிப் பூமியில் தலைகீழாக விழுவதைக் கண்டேன். பிறகு சீக்கிரமாக எழுந்து பயத்தால் கலங்கி பைத்தியம்

பிடித்ததுபேரிலும் குடிவெறிக்கொண்டதுபோலும் வஸ்திரமே 70
இல்லாமல் பலவிதமாய்க் கெட்ட வார்த்தைகளைப் பிதற்றிக்
கொண்டு, அழுக்குப்படிந்த சேற்றில் திடீரென்றுமுழுகி மறைந்தான்.
ஸஹிக்க முடியாததும் கெட்ட நாற்றமுடையதும் இருள் மூடியது
மான நரகத்தைப்போல் பயங்கரமாயும் இருந்தது. பிறகு, கறுப்பு 75
நிறமுள்ள ஒரு ஸ்த்ரீ தேகமெங்கும் அழுக்கடைந்து சிவப்பு வஸ்தி
ரம் தரித்து ராவணனுடைய கழுத்தில் கையைப்போட்டுத் தெற்கே
இழுத்துக்கொண்டு போனாள்.

இப்படியே கும்பகர்ணனும் இருக்கக் கண்டேன். ராவண
னுடைய புத்திரர்கள் எல்லோரும் தைலத்தைப் பூசிக்கொண்டு
நின்றார்கள். ராவணன் பன்றியின்மேலும், இந்திரஜித் முதலே 80
மேலும், கும்பகர்ணன் ஒட்டகத்தின்மேலும், அதிவேகமாய்த்
தெற்கே சென்றார்கள்.

பிறகு, விபீஷணன் வெண்மையான மாலைகளையும் வஸ்திரங்
களையும் சந்தனப்பூச்சுகளையும் தரித்துக்கொண்டு சங்கம், துந்துபி
முதலிய வாத்திய கோஷங்களாலும் பாட்டு நாட்டியம் முதலியவை 85
களாலும் உபசரிக்கப்பட்டு பர்வதத்தைப் போன்ற சரீரத்துடன்
மேகங்களைப்போல் கர்ஜிக்கும் நான்கு தந்தங்களுள்ள ஒரு யானை
யின் மேலேறி நான்கு மந்திரிகளுடன் ஆகாசமார்க்கத்தில் நிற்கச்
கண்டேன்.

பிறகு ராக்ஷஸர்கள் சிவப்பு வஸ்திரங்களையும் மாலைகளையும் 90
தரித்து மதுபானம் செய்து கோரவாத்தியங்களைச் சப்தித்துக்
கொண்டு கூட்டம் கூட்டமாய் நிற்பதைக் கண்டேன். பிறகு இந்த
அழகிய லங்காபுரி, ரதகஜதுரகபதாதிகளுடன் உப்பரிகைகளும்
கோபுரங்களும் வாசற்படிகளும் இடிந்து ஸமுத்திரத்தில் விழக்கண்
டேன். ராவணன் அதிக ஜாக்கிரதையுடன் காப்பாற்றிவரும் இந்தப் 95
பட்டணத்தை ராமதூதனை ஒரு வானரவீரன் கொளுத்தக் கண்
டேன். சாம்பலாய்க்கிடந்த இந்த நகரத்தில் ராக்ஷஸிகள் தைலத்
தைக் குடித்துப் பாடிக்கொண்டும் ஆடிக்கொண்டும் பெருங்கூச்ச
லுடன் பிரவேசிக்கக் கண்டேன். கும்பகர்ணன் முதலான ராக்ஷஸ
சிரேஷ்டர்கள் சிவப்பு வஸ்திரங்களை உடுத்திக்கொண்டு சாணத்தால் 100
நிறைந்த மடுவில் முழுகினார்கள்.

ரகுவீரன் அதிகேகிரத்தில் இங்கே வந்து ஸீதையை அழைத்துக்
கொண்டு போவார். அவருடைய கோபாக்னியால் நீங்களும் ராவண
னும் இதர ராக்ஷஸர்களும் சாம்பலாவீர்கள். ஒடிப்போங்கள்.
எங்கேயாவது ஒளிந்துகொள்ளுங்கள். இவள் ராமனுக்கு மிகவும் 105
பிரியமானவள்; இவளிடத்தில் அவருக்கு விசேஷ மதிப்பும் கௌரவ
மும் உண்டு, தான் எவ்வளவு தடுத்தும் கேட்காமல் தன்னுடன்
வனத்திற்கு வந்தவள்; இப்படிப்பட்டவளை நீங்கள் பயமுறுத்தி ஹிம்
ஸிப்பதைப்பார்த்து ஸஹிப்பாரோ? ஆகையால் இனி கொடியவார்த்
தைகளைச் சொல்லவேண்டாம். அவளை ஸமாதானம் செய்து கோபத் 110

தைத் தணியுங்கள். 'ராமனுடைய கோபத்திலிருந்து எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்' என்று இவளை பிரார்த்திப்பதே நமக்குப் பரமஹிதமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது; மிகுந்த துக்கத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்த ஸீதை ஸகலகஷ்டங்களும் 115 தீர்ந்து உத்தமமான பர்த்தாவுடன் கூடி சந்தோஷிக்கப்போகிறு ளென்று நான் கண்ட ஸ்வப்னத்தால் விளங்கவில்லையா? நீங்கள் இவளை விசேஷமாகப் பயமுறுத்தி ஹிம்ஸித்திருக்கிறீர்கள்; ஆனாலும் 'எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்' என்று பிரார்த்தியுங்கள்; 'நாம் இவ்வளவு உபத்திரவித்திருக்க நம்மிடத்தில் இவளுக்குத் தயை 120 உண்டாகுமா' என்று சந்தேகப்படவேண்டாம். ராக்ஷஸர்களுக்கு ராமனால் உண்டாகப்போகிற நாசத்தை நினைக்கும்பொழுது எந்த உபாயத்தாலாவது நாம் தப்பவேண்டியது அவசியமென்று தெரி கிறது. இவளுடைய ஸ்வபாவம் உங்களுக்குத் தெரியாது. இவளை ஒருவன் சரணமடைந்தாலே போதும்; அவன் செய்த ஸகல அபரா 125 தங்களையும் மறந்து அவனுக்குப் பரம உபகாரத்தைச் செய்வாள். ஆகையால் நம்மை இந்தக் கோரமான ஆபத்திலிருந்து தப்பவிக்க இவளுக்கே உரிமையுண்டு.

மேலும், இவளுடைய அவயவங்களில் விகாரமான அடையா ளங்கள் கொஞ்சமாவது காணப்படவில்லை. காந்தி மாத்திரம் கொஞ் 130 சம் குறைந்திருக்கிறது. ஆகையால், துக்கத்தை அனுபவிக்கவே தகா தவளும், தேவபோகங்களை அனுபவிக்கத் தகுந்தவளுமான இந்த ராஜகுமாரிக்கு இந்தச் சோகம் நேர்ந்திருக்கிறது. இவளுடைய காரி யம் ஸித்தியாகுமென்றும் ரகுநாதன் ஜயமடைவாரென்றும் ராவ ணன் அழிவானென்றும் எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. இவளுக்கு 135 அதிசீக்கிரத்தில் பிரியமான ஸமாசாரம் கிடைக்கப்போகிற தென் பதற்கு அனேக அடையாளங்கள் தோன்றுகின்றன. தாமரை இதழ் போன்ற இவளுடைய விசாலமான இடது கண் மிகுந்த காந்தி பெற்று விளங்குகிறது. இடது புஜமும், யானைத் துதிகை போன்ற இடது துடையும் கொஞ்சம் மயிர்க்கூச்சமடைந்து துடிக் 140 கின்றன. இந்தச் சகுனங்களால் இவள் அதிசீக்கிரத்தில் ராகவனைச் சேர்ந்து ஸுகமடைவாள் என்பது நிச்சயம். இதோ பாருங்கள். அந்த மரக்கிளையில் ஒரு பக்ஷி விஸ்தாரமான இறக்கைகளை விரித்துக் கொண்டு, பிரதக்ஷிணமாய் வந்து மேலே கிளம்பிக் கிழே இறங்கி, மலர்ந்த புஷ்பங்களாலும் தளிர்களாலும் விளங்கும் கிளையின்மேல் 145 நன்றாக உட்கார்ந்திருக்கிறது. இது ஒரு சுபசகுனம். அது அங்குள்ள அதிமதுரமான பழங்களைப் புஜித்து தென்றலை அனுபவித்து ஆனந் தத்தால் மெய் மறந்திருக்கிறது. அது அடிக்கடி இனிமையாய்க் கூவு வதைப் பார்த்தால், 'ஸீதே! நீ ஏன் வருத்தப் படுகிறாய்? உன் பர்த்தா அதிசீக்கிரத்தில் இங்கே வந்து உன் கஷ்டங்களைத் தீர்த்து 150 அயோத்யைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போவார். நீ படும் துக்கம் அதிகமென்று தோன்றினாலும் அவருடைய வருத்தத்திற்கு

ஈடாமோ? ஆகையால் உன் நாயகனை எதிர் கொண்டழைக்க நீ தகுந்தபடி ஸ்நானம்செய்து அலங்கரித்துக் கொள்ளாமல் கண்ணும் கண்ணீருமாக இருப்பது அழகல்ல, எழுந்திரு. உன் பிரிய நாயகன் வரப்போகிறென்ற ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தை நினைக்க எனக்கும் 155 ஆனந்தத்தால் மயிர்க் கூச்சமிடுகிறது' என்று ஸீதையின் துக்கத் தைத் தணிப்பது போலிருக்கின்றது.

(அநாதி காலமாய்ப் பகவானுடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற ஜீவனைக் கடைத் தேற்றுவதற்கு ஆசாரியன் செய்யும் பிரயத்தனங்கள் இந்தக் காண்டத்தில் கதாருபமாய் வர்ணிக்கப் படுகின்றன. 160 லங்கையே சரீரம்; ஸீதையைக் காக்கும் ராக்ஷஸிகளே இந்திரியங்கள்; ராவணனும் கும்பகர்ணனும் நான் என்னுடையது என்ற அஹங்கார மமகாரங்கள்; இந்திரஜித் முதலியவர்கள் காமக்குரோத லோப மோஹ மத மாத்ஸர்ய தம்பம் முதலியவை. ஜீவனுக்கு பகவத் ஸ்வரூபத்தை உபதேசிக்க வந்த ஆசாரியனே ஹனுமான். 165 ஆசாரிய லக்ஷணங்களாவன: உத்தம கதிக்கு ஸாதனங்களான ஞான கர்மங்களைப் பூர்ணமாய் அனுஷ்டித்தவர்; யக்ஞத்தாலும் தானத்தாலும் அழிவற்ற தவத்தாலும் அடைய விரும்பும் பிரஹ்ம ஞானிகள், சாஸ்திரங்களின் அர்த்தங்களைத் தான் பரிசோதித்தறிவ தாலும் பிறர் அவைகளை அனுஷ்டிக்கும்படி செய்வதாலும் தானே 170 அனுஷ்டித்துக் காட்டுவதாலும், ஆசாரிய பதவியை அடைந்தவர்; வேத சாகைகளை இடைவிடாமல் அத்யயனம் செய்து, அவைகளின் அர்த்தங்களை சிரவண மனன நிதித்யாஸன மென்ற அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வந்தவர்; வேதங்களைக் கரைகண்டவர்; பகவானிடத்தில் எல்லையற்ற புக்தியுள்ளவர்; 175 பொருமையில்லாதவர்; மந்திரங்களின் ரஹஸ்யத்தை அறிந்து அவைகளில் பக்திவைத்து எப்பொழுதும் அவைகளையே கதியென்று ஆசிரயிப்பவர்; சுத்தமான ஆசாரமுள்ளவர்; புராணங்களின் தத்வார்த்தங்களை அறிந்தவர்; குருபக்தியுள்ளவர்; ஆனந்தத்தால் கண்ணீர் பெருகத் தேகமெங்கும் மயிர்க் கூச்சலுடன் பரமாத்மாவின் 180 கல்யாண குணங்களிலேயே ஈடுபட்டிருப்பவர்; புருஷோத்தமனுடைய குணங்களையும் மஹிமையையும் அடிக்கடி சிஷ்யனுக்கு உபதேசிப்பவர். ஆசாரியன் அலுத்துப் போகாமல் சிஷ்யன் போன வழியே விட்டு அவனைச் சீர்திருத்தத் திருமந்திரத்தை உபதேசித்து அவனைப் பகவானிடத்தில் சேர்ப்பிக்கிறார்.) 185

பகவீ ச ஸாகாநிலய: ப்ரஹ்ருஷ்ட:

புந: புநஸ்சோத்தம ஸாந்த்வவாதீ |

ஸுஸ்வாகாதாம் வாசமுதீரயாந:

புந: புநஸ்சோதீயதீவ ஹ்ருஷ்ட: ||

(64)

ஸீதை உயிரை விட யத்தனித்தது

ஸா ராக்ஷஸேந்¹ரஸ்ய வசோ நிஸம்ய
தத்² ராவணஸ் யாப்ரிய மப்ரியார்தா |
ஸீதா விதத்ராஸ யதா³ வநாந்தே
ஸிம்ஹாபி⁴ பந்நா க்ஜராஜகந்யா ||

(1)

- ஸீதை ராவணன் சொன்ன குறுவார்த்தைகளைக் கேட்டு மனம் நொந்து, காட்டில் ஸிம்ஹத்தால் பிடிக்கப் பட்ட பெண் யானையைப்போல் நடுங்கினாள். ஸ்வபாவத்திலேயே பயந்தவள்; ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் அகப்பட்டு, ராவணனுடைய வார்த்தைகளால் பயமடைந்து, ஜன்ஸஞ்சாரமில்லாத காட்டில் ஒரு சிறு பெண்ணை அவளைச் சேர்ந்தவர்கள் பஞ்சத்தின் கொடுமையால் விட்டுப் போவதைப்போல் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களால் கை விடப்பட்டு அழுதாள். “ஐயோ! நான் கொஞ்சம் கூடப் புண்ணியம் செய்யவில்லையோ? இவர்களால் இப்படி மிரட்டப்பட்டும் இன்னும் உயிர் போகக் காணேனே. கர்மகதி முடிந்தாலொழிய மரணம் வரா தென்று பெரியோர்கள் சொல்லும் வார்த்தை நிஜமே. என்ன கஷ்டம்! ஸுகமென்பதே இல்லாமல் எல்லையற்ற துக்கத்தையே அனுபவிக்கும் என் மனம், வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்ட மலைச்சிகரத்தைப் போல், தூள் தூளாகவிலையே! இதற்கு அழிவே இல்லை என்பது நிச்சயம். இந்தக் கஷ்டத்தைப் பொறுப்பதைக் காட்டிலும் ஏன் உயிரை விடக்கூடாது? ஆனால், அது மஹாபாதகமல்லவா? எப்படியும் ராவணன் என்னைக் கொல்வானென்பது நிச்சயம்; ஆகையால் அவன் கையால் இறப்பதைவிட நானே உயிரைவிடுவதில் தோஷமே இல்லை. ‘எவ்விதத்திலாவது உயிரை காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்’ என்ற சுருதிப்படி ராவணனை அனுஸரித்து ஏன் பிழைத்திருக்கக்கூடாது? அப்படி ராவணனிடத்தில் என் மனம் நாடுமோ? பிராம்மணன் மற்ற ஜாதியார்களுக்கு வேத மந்திரங்களை உபதேசிக்க முடியுமோ? என்றால், லோகநாதனுள் ராமன் இரண்டு மாதங்களுக்குள் இங்கே வராவிட்டால், ரணவைத்தியன் கர்ப்பத்தில் மடிந்த சிசுவின் அங்கங்களை ஆயுதங்களால் துண்டிப்பதுபோல் ராவணன் என்னுடைய அவயவங்களை இரக்கமில்லாமல் துண்டிப்பான். திருடன் ராஜாவுக்கு அபராதம் செய்து சிறையில் அடைக்கப்பட்டு, மறுநாட் காலையில் கொலை செய்யப்படுவான் என்றிருந்தால், எப்படி அதையே நினைத்து நினைத்து வருந்துவானோ, அப்படி ராவணன் கெடுவிட்ட இரண்டு மாத காலம் வரவர ஸமீபிக்கிறதே என்று நினைக்க என் தேகம் நடுங்குகிறது. பெருங்கடலில் சுழற்காற்றால் முழுகும் கப்பலைப் போல் மஹாபாபத்தைச் செய்த நான் நாசமடையப்போகிறேன்.

ஹா! ராம! ஸகலப் பிராணிகளையும் ஸந்தோஷப் படுத்தக்
 கூடியவரென்று பெயருள்ள உமக்கு என் துக்கத்தைநீக்கி ஆனந்தத்
 தைக் கொடுப்பது அஸாத்தியமோ? லக்ஷ்மண! ஒரு வேளை ராமன் 35
 அலக்ஷ்யம் செய்தாலும், 'ஸீதையை என்னைப்போல் நினை' என்று
 வனத்திற்கு புறப்படும்பொழுது ஸுமித்திரை உனக்கு உபதேசித்த
 படி, என்னைத் தாயாகப் பாவிக்கும் உனக்குக் கூட என்னிடத்தில்
 அலக்ஷ்யம் பிறந்ததோ? பகவானுடைய நிஜஸ்வரூபத்தையறிந்த
 ஸுமித்திராதேவி! உமது புத்திரன் உம்முடைய வாக்கியத்தை 40
 மீறி நடப்பதையும் மாதாவான என்னைக் கை விடுவதையும்
 நீர் பார்த்துச் சும்மாவிருப்பது நியாயமோ? கௌஸல்யாதேவி!
 உமது புத்திரனை நம்பி என்னை வனத்திற்குக் கூட அனுப்பினீரே.
 இப்படி என்னைக் கை விட்டதை அறியவில்லையோ? இவர்களெல்
 லோரும் என்னைக் கை விட்டாலும் குற்றமல்ல. என்னைப் பெற்ற 45
 தாயே! நீயும் இப்படி உபேக்சையாக இருப்பது தர்மமோ?

இரண்டு ஸிம்ஹங்களின் மேல் இடிவிழுந்து நாசம் செய்தது
 போல் மான் ரூபத்தைத் தரித்த அந்த மாரீசன் பலவான்களான
 ராஜகுமாரர்களைக் கொன்றானோ? இல்லாவிட்டால் என்னைக் காப் 50
 பாற்ற மாட்டார்களா? ஒரு அல்ப ராக்ஷஸனுக்கு ராமலக்ஷ்மணர்
 களை நாசம் செய்யும் சக்தியுண்டா? ஆகையால், காலதேவதையே
 மான் வேஷம் கொண்டு பாக்கியமற்ற என்னை மோசம் செய்தது.
 இல்லாவிட்டால் ராமனையும் அவர் பிறகே லக்ஷ்மணனையும் துரத்து
 வேனா? ராம! பூர்ணசந்திரனைப் போன்ற முகத்தையும் நீண்ட 55
 புஜங்களையுமுடையவரே! ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் பிரியமான
 வரே! ஸத்தியத்தையே விரதமாயுடையவரே! நான் ராக்ஷஸர்
 களால் மரணமடையப்போகிறது உமக்குத் தெரிவில்லையே. உமது
 முகமலண்டலத்தைப் பார்க்க எனக்கு மாத்திரம் கிடைக்காதோ?
 உமது புஜங்கள் என்னைக் காப்பாற்றச் சக்தியற்றனவோ? என்
 துக்கத்தைத் தீர்த்து ஆனந்தத்தைக் கொடுக்க முடியாத உமக்கு 60
 ராமனென்ற பெயர் தகுமோ? ராம! நீர் பூஜிக்கும் தெய்வம் ஸ்ரீமந்
 நாராயணன்; நானும் அவரைப் பூஜிக்கவில்லையா? மேலும் உம்மைத்
 தவிர என்னை ரக்ஷிக்கும் தெய்வம் வேறுண்டென்று எனக்கு ஸ்வப்
 பனத்திலும் எண்ணமுண்டோ? என் பதிவிரதாக்களியால் இந்த
 ராக்ஷஸ வம்சத்தைச் சாம்பலாக்க முடியாதா? உம்மைச் சரண 65
 மடைந்தேன்; பிறகு எனது பொறுப்பெல்லாம் உம்முடையதே.
 நான் என் விஷயமாய்பிரயத்தனம் செய்தால் சரணாகதி தர்மத்திற்கு
 விரோதம் வரும்; உம்முடைய விரதத்திற்கு பங்கம் நேருமென்று
 இவ்வளவு ஹிம்ஸைகளையும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.
 அயோத்யையில் ஸகல ராஜபோகங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு 70
 ஸுகமாக இருக்கக்கூடாதா? நான் ராவணனைக் கண்ணெடுத்துப்
 பார்த்தால் அதைக்காட்டிலும் சிரேஷ்டமான போகங்கள் என்
 காலடியில் விழாதோ? அவைகளை ஸ்மரிக்காமல் உம்முடன் வன

வாஸ கஷ்டங்களையெல்லாம் அனுபவித்து, இங்கே வெறும் தரையில் முழுதிடைய உட்கார்ந்திருக்கிறேன். தர்ம மார்க்கத்திலிருந்து என் புத்தி ஒரு க்ஷணமாவது நழுவினதில்லை. கூடியவரையில் பதிவிரதா தர்மத்தைக் காப்பாற்றி வருகிறேன். ஐயோ! நன்றியற்றவர்களுக்குச் செய்த உபகாரங்கள் வீணாவதுபோல் இவையெல்லாம் பிரயோஜனமற்றவனவோ? இவைகளை அனுஷ்டித்தால் உத்தம பலன்கள் கிடைக்குமென்ற சாஸ்திரங்களும் பெரியோர்களுடைய வாக்கியங்களும் பொய்யோ? நீரும் என்னைக் கைவிட்டீர்; உம்மைத் திரும்பிப் பார்ப்போமென்ற நம்பிக்கை இல்லை; உம்மைப் பார்க்காமல் இளைத்து தேகம் வெளுத்தது. நான் உம்மையே தெய்வமென்றிருந்ததும் தர்மங்களை ஆசரித்ததும் உபயோகமில்லை.

ஒருவேளை நீர் பிதாவின் ஆக்ஷேபப்படி வனவாஸம் செய்து முடித்து, அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போய், ஸகல கஷ்டங்களும் தீர்ந்து, ராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டு, விசால நேத்திரங்களுள்ள ஸ்த்ரீகளுடன் ஆநந்தமாய் காலத்தைக் கழிப்பீர். நானோ பாக்கியமற்றவள்; இதுவரையில் அனுஷ்டித்த தவமும் விரதங்களும் வீணாயின; உம்மிடத்தில் வைத்த ஆசைக்கோ எல்லையில்லை; அது என் மரணத்திற்கே ஹேதுவாயிற்று; ஆகையால் இந்தப் பாழும் பிராணனை விடப் போகிறேன். விஷத்தைக் குடித்தாவது ஆயுதங்களாலாவது உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளலாம். ஆனால், அவைகளை எனக்குக் கொண்டுவந்து கொடுக்கக்கூடிய உபகாரிகள் இங்கிருப்பார்களோ? என்னைக் கெடுப்பதற்கு வேண்டிய ஸகல ஸாதனங்களும் நினைத்தவுடன் கிடைக்கும். என்னைத் தர்மமார்க்கத்தில் காப்பாற்றக்கூடிய ஸாதனங்கள் பாபிகளால் நிறைந்த இந்த நகரத்தில் கிடைக்குமோ" என்று ஜானகி ராக்ஷஸிகளின் உபத்திரவத்தை ஸகிக்க முடியாமல் முகம் உலர்ந்து, இப்படிப் பல விதமாய்ப் புலம்பினாள். பிறகு, "ராக்ஷஸிகள் விழித்துக்கொள்வதற்குமுன் நான் இறக்கவேண்டியது அவசியம்" என்று, ஸகலவிதத்தீர்னும் ராமனையே நியானித்துக்கொண்டு, ஆஞ்ஜநேயர் மறைந்திருந்த சிம்சபாவிருகத்தின் அடியில் வந்தாள். எவ்விதமாக பிராணனை விடலா மென்று நன்றாக ஆலோசித்து, "பின்னலை மரக் கிளையில் மாட்டித் தூக்குப் போட்டுக்கொள்வதே நலம்; என் கஷ்டம் தீர்ந்து சீக்கிரத்தில் யமலோகம் செல்வோம்" என்று புஷ்பத்தைப்போல் மிருதுவான அவயவங்களையுடைய ஸீதை அந்த மரக் கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றாள்.

பிறகு, "ராமனுடைய சக்தி நன்றாய்த் தெரிந்திருக்க அவரிடத்தில் நம்பிக்கையற்று இப்படிச் செய்யலாமோ? ஒருவேளை அபார கருணையால் சத்துருவின் அபராதத்தை அவர் பொறுத்திருக்கலாம். தசரதரையும் பரதனையும் தண்டிக்கிறேன் என்று சொன்ன லக்ஷ்மணன் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பானோ? மேலும் நான் பிறந்த

ஜனகவம்சம் எவ்வளவு பரிசுத்தமானது! என்னால் அதற்கு நீங்
காத தோஷம் ஏற்படுமே" என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கை 115
யில் அனேக சுபசகுனங்கள் தோன்றின. அவை அதுவரையில்
ஸகல ஜனங்களுக்கும் கேடமத்தைக் கொடுத்துத் துக்கத்தைப் போக்
கெனவென்று பிரஸித்தம். "நீ இனி ஏன் துக்கப்படுகியும்? தைரிய
மாக இரு" என்று ஸீதையைத் தேற்றுவது போலிருந்தது.

ஸோகாநிமித்தாநி ததா³ ப்ஹூநி
தை¹ர்யார்ஜிதாநி ப்ரவராணி லோகே |
ப்ராது²ர் நிமித்தாநி ததா³ ப்ஹூ⁴வு :
புராபி ஸித்⁵தா⁶ந் யுபலக்ஷிதாநி || (20)

ஸர்க்கம் 29

சுப சகுனங்கள்

ததா¹க²தாம் தாம் வ்யதி³தாமநிந்தி⁴தாம்
வ்யபேதஹர்ஷாம் பரிதி⁵ந மாநஸாம் |
ஸுபா⁶ம் நிமித்தாநி ஸுபா⁷நி பே⁸ஜிரே
நரம் ஸ்ரீயா ஜுஷ்ட மிவோபஜீவிந : || (1)

சொல்லமுடியாத துக்கங்களை அனுபவித்து ஸகல ஸந்தோஷ
மும் அற்று, மனம் நொந்திருக்கும் ஸீதைக்கு அநேக சுபசகுனங்கள்
ண்டாயின. மங்களஸ்வரூபியும் குற்றமற்ற ஆசாரத்தையுடையவ
ருமான ஸீதை, "நான் ஸுகத்தை அனுபவித்த காலமும்
ண்டோ?" என்று நினைத்தாள். (லோகத்தில் ஒருவனுக்கு லக்ஷ்மீ 5
டாக்ஷம் பிறந்து ஸகல ஐகவரியங்களும் அதிகாரமும், கிடைத்தால்
ரமையுடன் அவனுக்குத் தங்களாலியன்ற உபகாரங்களைச் செய்து பிர
யாஜனத்தையுடைய விரும்புவதுபோல் சுபசகுனங்களும் ஸாஷாத்த
ஹாலக்ஷ்மியின் விஷயத்தில் தங்களால் கூடிய உபகாரத்தைச்
செய்து சகுனங்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டமான பதவியை அடைந் 10
ன.) வளைந்த இமை மயிர்களால் சூழப்பட்டு ஓரத்தில் சிவந்து
சுற்றிலும் வெளுத்து, நடுவில் கறுத்த விசாலமான இடது கண் மின்
களால் அடிக்கப்பட்ட தாமரைப் புஷ்பம்போல் வேகமாய்த் துடித்
து. அழகாய்ப் பொருந்தி, பருத்து உருண்டு அகில் சந்தனம் முத
ரிய உத்தம கந்தங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு பிரியநாயகனால் தழு 15
யப்பெற்ற இடதுபுஜம் அடிக்கடி வெகுகாலம் துடித்தது. மதயானை
யின் துதிக்கையைப் போன்றதும், பருத்து அழகாய் ஒன்றுக்கொன்று
சேர்ந்ததுமான அவளுடைய இடது துடையும் அடிக்கடி துடித்தது.
குநாதன் சீக்கிரத்தில் வரப்போகிறாரென்று தெரிவித்தது. நிர்மல
மான நேத்திரங்களையும் மாதுளம்பழத்தின் விதைபோன்ற நுனி 20
யையுடைய பற்களையுமுள்ள ஸீதை உடுத்திருந்த தங்கமயமான
பஸ்திரம் கொஞ்சம் புழுதி படிந்து சரீரத்திலிருந்து சற்று நழுவி
யிருந்தது. இவைகளாலும் இன்னும் பெரியோர்களால் ஒப்புக்

- கொள்ளப்பட்ட மற்ற சுபசகுனங்களாலும் தன் பர்த்தா வரப்
 25 போகிறாரென்று நிச்சயமாகொண்டு, காற்றாலும் வெயிலாலும் வாட்
 டப்பட்டுப் பூமியில் மறைந்துபோன விதை மழை பெய்தவுடன் மறு
 படியும் முளைப்பதுபோல், ஸந்தோஷத்தால் பூரித்தாள். கோவைக்
 கனிபோன்ற உதடுகளையும், சிரேஷ்டமான கண்களையும், புருவங்
 களையும், நுனிமயிரையும், கோணலான இமைகளையும், இடைவெளி
 30 யில்லாமல் வெண்மையான பற்களையுடைய ஸீதையின் முகம்,
 ராகுவால் பிடிபட்டு விடப்பட்ட சந்திரனைப்போல் மறுபடியும்
 விளங்கிற்று. சோகமும் புத்தியின் கல்மஷமும் ஸந்தாபமும்
 நீங்கி; ஸந்தோஷத்தால் முகம் மலர்ந்து சுக்லபக்ஷத்தில் சந்திரனாக
 வரவரக் காந்தி பெற்ற இரவுபோல் விளங்கினாள்.

ஸா வீதஸோகா வ்யபநீத தந்த்ரீ

ஸுரந்தஜ்வரா ஹர்ஷ விவ்ருத் தஸ்தவா |

அஸோபத் தார்யா வதநேந ஸுக்லே

பரீதாம் ஸுநா ராத்ரி ரிவோதிதேந ||

(8)

ஸர்க்கம் 30

ஹநுமான் ஸீதையிடத்தில பேச நிச்சயித்தது

ஹநுமாநபி விக்ராந்த : ஸர்வம் ஸுஸ்ராவ தத்வத் : |
 ஸீதாயாஸ் த்ரிஜடாயாஸ்ச ராஷஸீதாம் ச தர்ஜதம்

(1)

- பராக்கிரமசாலியான ஆஞ்ஜநேயர் ஸீதைக்கும் ராக்ஷஸிகளுக்
 கும் நடந்த ஸம்வாதத்தையும் திரிஜடை சொன்ன ஸ்வப்பனத்தையு
 மும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். பிறகு இந்திரனுடைய நந்தவனத்
 தில் விளங்கும் தேவஸ்திரீயைப் போன்ற ஸீதையைக் கவனித்துப்
 5 பார்த்து பலவிதமாக ஆலோசித்தார். “கணக்கில்லாத வானர்கள்
 ஸகல திக்குகளிலும் தேடிக்கொண்டிருக்கும் ஸீதையை நான் பார்க்
 கக் கிடைத்தது. இந்த லங்காபுரியையும், ராவணனுடைய மஹிமை
 யையும், ராக்ஷஸர்களுடைய விசேஷத்தையும் நான் மறைந்திருந்து,
 சத்துருவின் சக்தியை ரஹஸ்யமாக அறிகிற தூதனைப்போல் நடந்து
 10 பல விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டேன். அளவற்ற பராக்கிரம
 சாலியும், ஸகல பூதங்களிடத்திலும் தையுள்ளவருமான ராமனு
 டைய பாரியை அவரைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டிருக்
 கிறார். அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லவேண்டியது அவசியம். துக்க
 மென்பதையே அறியாமல், துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டு, துக்கஸமுத்
 15 திரத்தின் கரையைக் காணாத இந்தச் சந்திரமுகியை நான் அவசியம்
 ஸமாதானம் செய்யவேண்டும். சோகத்தால் கலங்கின மனத்தை
 யுடைய இவளுக்குத் தேறுதல் சொல்லாமல் நான் திரும்பிப்
 போனால் மஹாதோஷத்திற்குள்ளாவேன். அபார கீர்த்திசாலியான

இந்த ராஜபுத்திரி, ரக்ஷிப்பவர்கள் இருப்பார்களென்பதை அறியாமல், நான் வானரர்களிருக்குமிடத்திற்குப் போவதற்குள் பிராணனை விடுவாள். பூர்ணசந்திரனைப்போல் எல்லோருக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் முகத்தையுடைய மஹாவீரனான ரகுநாதன் ஸீதையைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டிருக்கிறார். அவருக்கு இவளுடைய விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லி ஸமாதானம் சொல்ல வேண்டியதும் அவசியமே.

ஆனால், ராக்ஷஸிகள் விழித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஸீதையுடன் பேசுவது அஸாத்தியம். அதற்கு வழியென்ன? ஒன்றிற்கொன்று விரோதமாயிருக்கிறதே. இந்த ராத்ரி கொஞ்சம் பாக்கி இருக்கிறது. அதற்குள் அவளை ஸமாதானம் செய்யாவிட்டால் எப்படியாவது பிராணனை விடுவாள் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இவளுடன் பேசாமற்போனால், 'ஸீதை எனக்கு என்ன ஸமாசாரம் சொல்லியனுப்பினாள்?' என்று ராமன் என்னைக் கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வேன்? இவளிடத்திலிருந்து யாதொரு ஸமாசாரத்தையும் கொண்டு போகாமல் அதிசிக்கிரமாய்த் திரும்பிப் போனால், ராமனுக்குக் கோபம் மேலிட்டு கோபப் பார்வையால் என்னைக் கொளுத்திவிடுவார். இவளுடன்பேசி, ராமனுடைய ஸமாசாரத்தைத் தெரிவித்து இவளைத் தேற்றாமல் திரும்பிப்போய், ஸுகீர்வனை ராவணனோடு யுத்தம் செய்வதற்காக இவ்விடத்திற்கு அழைத்து வந்தாலும் என்ன பிரயோஜனம்? அவரும் அவருடைய ஸைன்யங்களும் இங்கே வருவதற்குள் இவள் பிராணனை விடுவாள். ஆகையால், நான் இந்த மரத்திலிருந்துகொண்டே ராக்ஷஸிகள் அப்புறம் போவதையாவது தூங்குவதையாவது பார்த்து அந்த ஸமயத்தில் துக்கத்தால் தவிக்கும் ராமபாரியையைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தேற்ற வேண்டும்.

வானரனான நான் அதிஸூக்ஷ்மரூபத்துடன் மனுஷ்யவார்த்தையால் பேசலாமா? அல்லது, வியாகரணலக்ஷணங்கள் பொருந்திய ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தையால் பேசலாமா? பிராஹ்மணனைப்போல் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் பேசினால், 'குரங்கிற்குப் பிறரோடு ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் பேசப் பழக்கமெங்கே? ஆகையால், ராவணனே நம்மை மோசம் செய்ய இந்த ரூபத்துடன் வந்திருக்கிறான்' என்று ஸீதை பயப்படுவாள். சிரேஷ்டமான அர்த்தங்களடங்கிய மனுஷ்ய பாஷையிலேயே இவளுடன் பேசுவது நலம். இவளை வேறுவிதமாக ஸமாதானம் செய்ய முடியாது. கோஸல தேசத்திலுள்ளவர்கள் பேசும் பாஷையிலேயே இவளுடன் பேச வேண்டும்.

இருக்கட்டும். இந்த வானரரூபத்துடன் அவள் எதிரில் போய் நின்று பேசினால், என் ரூபத்தையும் அதற்கு விரோதமான மனுஷ்ய பாஷையையும் கவனித்து, முன்பே ராக்ஷஸர்களால் பல விதமாய் பயமுறுத்தப் பட்டவளாகையால் அதிக பயமடைந்து, நினைந்த

- ரூபத்தைத் தரிக்கக் கூடிய ராவணனென்றே என்னை நினைத்துப்
 60 பெருங்கூச்சலிடுவாள். அதைக்கேட்டு, ராக்ஷஸர்கள் பல ஆயுதங்களை
 எடுத்துக் கொண்டு ஓடி வருவார்கள். அவர்கள் விகாரமான முகங்
 களுடன் யமனைப்போல் என்னைச் சூழ்ந்து அவர்களுடைய பலத்திற்
 குத் தகுந்தபடி என்னைப்பிடிக்கவாவது கொல்லவாவது பிரயத்தனம்
 செய்வார்கள். பெரிய விருக்ஷங்களுடைய கிளைகளையும் கீழ்க்கிளை
 65 களையும் அடிமரத்தையும் பிடித்துக் கொண்டு தாவும் என்னைப்
 பார்த்து, நான் அவர்களுடன் யுத்தம் செய்வதற்காக எடுக்கும்
 பெரிய ரூபத்தைக் கண்டு பயந்து, 'காட்டில் திரியும் குரங்கிற்கு
 இந்தப் பெரிய ரூபம் ஏது? இவன் சத்துருவால் அனுப்பப்பட்டு
 நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடிய தூதனாயிருக்க வேண்டும்' என்று
 70 ஸந்தேகிப்பார்கள். பிறகு, ராவணனுடைய அரண்மனையில் காவல்
 காப்பவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வருவார்கள். அவர்களும், சூலம்
 சக்தி முதலிய ஆயுதங்களுடன் அதிவேகமாய்ப் பயங்கரமான யுத்தம்
 செய்வார்கள். அவர்களால் சூழப்பட்டு அவர்களைச் சின்னா பின்ன
 மாயடித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது மிகவும் களைத்துப்போவேன்;
 75 பிறகு ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிச் செல்ல முடியாது. ஒருவேளை பல
 ராக்ஷஸர்கள் சேர்ந்து என்னைப் பிடித்து விட்டால், இவளுக்கு ராம
 னுடைய விருத்தாந்தமே தெரியாமற் போகும். பிராணிகளை ஹிம்
 ஸிப்பதிலேயே ஆசையுள்ள இந்த ராக்ஷஸர்கள், 'இவன் யார்?
 சொல்' என்று இவளை உபத்திரவிப்பார்கள். அப்பொழுது, ராமனும்
 80 ஸுக்ரீவனும் உத்தேசித்த காரியம் கெடும். இவளைக் கடுங்காவல்
 வைத்திருக்கும் லங்கையோ கடலால் சூழப்பட்டது; அதற்குப்
 போகும் வழி மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது; ராக்ஷஸர்கள் இராப்பக
 லாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்னை யுத்தத்தில்
 பிடித்து விட்டாலும், கொன்று விட்டாலும், என்னைத் தவிர வேறு
 85 வானரன் நன்றும் விசாரித்துக்கொண்டு நூறுயோஜனை விஸ்தீரண
 முள்ள இந்தப் பெருங்கடலைத் தாண்டி வந்து, ராம் காரியத்தை
 நிறைவேற்றுவதில் ஸஹாயம் செய்வானென்று நான் எண்ண
 வில்லை. ராக்ஷஸர்கள் கணக்கில்லாமல் வந்தாலும் அவர்களைக்
 கொல்வேனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆனால், ஸமுத்திரத்தை மறு
 90 படியும் தாண்டமுடியாதென்று எண்ணுகிறேன். யுத்தத்தில் ஜய
 மும் அபஜயமும் ஒருவனுக்கு நிச்சயமில்லை. அப்படி, ஸந்தேக
 முள்ள விஷயத்தில் தலையிட எனக்கு இஷ்டமில்லை. எந்த புத்தி
 மானாவது ஸந்தேகப் படக்கூடிய காரியத்தைச் செய்வானு? ஸீதை
 யுடன் பேசாவிட்டால் அவள் பிராணனை விடுவாள்; இந்த ரூபத்
 95 துடன் அவளிடத்தில் பேசினால் மேற் சொன்ன அபாயங்கள்
 நேரும்.

ஏறக்குறைய முடிந்த காரியங்களும் விவேகமற்ற தூதனிடத்
 தில் ஒப்புவிக்கப் பட்டால் ஸுரிகளோதயத்தில் இருள் நாசமடை
 வது போல் காலதேசங்களுக்கு ஒவ்வாமல் கெடுகின்றன. அரசர்கள்

மந்திரிகளுடன் நன்றாய் யோசித்துச் செய்யும் காரியங்களும் விவேக 100
மற்ற தூதனிடத்தில் அகப்பட்டால் விளங்குகிறதில்லை. அவர்கள்
தங்களை மிகவும் தெரிந்தவர்களாக நினைத்துக் கொண்டு காரியங்
களைக் கெடுத்து விடுகிறார்கள். ராமனுடைய காரியம் நிறைவேற
வேண்டும் ; நான் புத்திவீனனென்று பெயரெடுக்கக்கூடாது. ஸமுத்
திரத்தைத் தாண்டினதும் இங்கே தேடினதும் வீணாகக் கூடாது. 105
நான் சொல்ல வந்த ஸமாசாரத்தை ஸீதை பயப்படாமல் கேட்டு
ஆறுதலடைய வேண்டும். இவைகளை ஒன்றிற்கொன்று விரோத
மில்லாமல் எப்படி முடிக்கலாம்? சிரேஷ்டமான ஆசாரத்தையுடைய
வரும் இவளுக்கு பிரிய பந்துவுமான ராமருடைய விருத்தாந்தத்தை
இங்கே மறைந்திருந்தே சொல்லவேண்டும். அப்பொழுது அவரிடத் 110
திலேயே நாடின மனத்தையுடையவளாய்ப் பயப்படமாட்டாள்.
இக்ஷ்வாகு குல திலகரும் மஹாக்ஞானியுமான ஸ்ரீராமமூர்த்தியின்
ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களையும் மதுரமான வார்த்தைகளால்
வார்ணிக்கவேண்டும். மங்களகரமாயும் தர்மத்தை அனுசரித்ததாயும்
இருக்கும் அந்த விருத்தாந்தங்களைக் கேட்ட பிறகுதான் என்னிடத் 115
தில் இவளுக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும்'' என்று லோகநாதனான ராம
னுடைய பாரியையைப் பற்றி இப்படிப் பலவிதமாய் யோசித்து, பிறகு
நிகரற்ற ஸாமர்த்தியமுள்ள ஆஞ்ஜநேயர் மரக்கிளைகளில் மறைந்து
கொண்டே பின்வரும் உத்தமமான வாக்கியங்களை மதுரமாய்ச்
சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

120

இதி ஸ ப்ஹுவித¹ம் மஹாநுபா¹வோ

ஜக்திபதே: ப்ரமதா¹மவேக்ஷமாண: |

மது¹ர மவிதத¹ம் ஜகா¹த் வாக்க்யம்

த்ரும விடபாந்தரமாஸ்தி²தோ ஹநுரமாந் || (44)

ஸர்க்கம் 31

மாருதி ராம சரித்திரத்தை வர்ணித்தது

ஏவம் ப்ஹுவிதா¹ம் சிந்தாம் சிந்தயித்வா மஹாகபி: |

ஸம்ப்ரவே மது¹ரம் வாக்க்யம் வைதே¹ஹ்யா வ்யாஜஹார ஹ || (1)

ஆஞ்ஜநேயர் இப்படி மேல் நடத்த வேண்டிய காரியத்தை
அனேகவிதமாய் நிச்சயித்து, ஸீதைக்கு நன்றாகக் கேட்கும்படியான
தூரத்திலிருந்து பின்வரும் மதுரமான வார்த்தைகளைச் சொன்னார்.
'' இக்ஷ்வாகு குலத்தில் தசரதரென்று ஒரு ராஜா இருந்தார். அவரு
டைய சதுரங்க பலத்திற்கு எல்லையிலலை; புண்யத்தையே ஸ்வபாவ 5
மாக உடையவர்; விஸ்தாரமான கிர்த்தி பெற்றவர்; நியாய மார்க்
கத்திலேயே நடப்பவர்; எல்லோராலும் கொண்டாடப் பட்டவர்;
ராஜரிஷிகளுக்குள் குணங்களால் மேலானவர்; தவத்தில் ரிஷிகளைப்
போன்றவர்; சக்கரவர்த்திகளுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவர்; பராக்கிர
மத்தில் இந்திரனுக்கு ஸமமானவர்; பிறர்க்கு ஹிம்ஸை செய்யாம 10

- விருப்பதிலேயே பிரயமுள்ளவர்; பெருந்தன்மை பொருந்தினவர்; அளவற்ற கருணையுடையவர்; அவருடைய பராக்கிரமம் வீண் போகாது; இக்ஷ்வாகு குலத்து அரசர்களுக்குள் பிரதானமானவர்; ராஜ்யலக்ஷ்மி பொருந்தினவர்; அவரால் அந்த ராஜ்யத்திற்கு லக்ஷ்மி
- 15 கடாசும் விருத்தியாயிற்று; சைலராஜலக்ஷணங்களும் குறைவில்லாமல் பொருந்தினவர்; எல்லையற்ற ஜயலக்ஷ்மியால் விளங்கினவர்; ராஜசிரேஷ்டர்; அவருடைய கீர்த்தி பரவாத இடமே பூமியில் இல்லை; தன்னை அண்டினவர்களுக்கு சைல ஸுகத்தையும் அளிப்பவர்; சைல ஸுகங்களையும் அனுபவித்தவர்; அவருடைய மூத்த
- 20 குமாரனுக்கு ராமனென்று பெயர்; தகப்பனுக்கு மிகவும் அருமையானவர்; பூர்ண சந்திரனைப் போன்ற முகத்தையுடையவர்; சைல சாஸ்திரங்கடையும் அறிந்தவர்; சைல வில்லாளிகளுக்கும் மேலானவர்; தனக்குரிய தர்மத்தைக் குறைவற நடத்துகிறவர்; தன்னைச் சேர்ந்தவர்களை ரக்ஷிக்கிறவர்; சைலப் பிராணிகளுடைய தர்மங்கடையும் ஸரியாய் நடத்தி வைப்பவர்; தன் தேஜஸாலேயே சத்துருக்களை எரிப்பவர்; வீரசிகாமணி; அவர் ஸத்தியம் தவறாத தன் வயது
- 25 சென்ற பிதா செய்த பிரதிக்கூலையை நிறைவேற்றத் தன் பத்னியோடும் தம்பியோடும் ராஜ்யத்தைவிட்டு வனத்திற்கு வந்தார். அங்கே வேட்டையாடும் பொழுது, இஷ்டமான ரூபத்தை எடுக்கக்
- 30 கூடிய அனேக ராக்ஷஸ விரர்களைக் கொன்றார். கரதுஷுணர்களும் ஜனஸ்தானத்திலுள்ள ராக்ஷஸர்களும் ராமனால் மடிந்ததைக்கேட்டு ராவணன் கோபம் கொண்டு, பொன்மானென்ற மாயையால் ராம
- 35 லக்ஷ்மணர்களை வஞ்சித்து, ராமனுடைய பாரியையான ஸீதையை அபகரித்தான். பிறகு ராமன் அவனைத் தேடிக்கொண்டு வருகையில், காட்டில் ஸுகர்வனென்ற வானரனுடன் ஸ்நேஹம் செய்தார். மஹாபலவானும் சத்துருக்களை வேரறுப்பவருமான ராமமூர்த்தி ஸுகர்வனுக்கு விரோதியான வாலி என்ற வானர ராஜனைக்
- * கொன்று, தன் மித்திரனுக்கு அந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தார். பிறகு, ஸுகர்வன் தனக்குட்பட்ட வானரர்களைக் கட்டளையிட,
- 40 நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கக்கூடிய அந்த வீரர்கள் ஆயிரக்கணக்காக சைல திக்குகளிலும் ஸீதையைத் தேடுகிறார்கள். அவள் இங்கே இருக்கிறாளென்று ஸம்பாதி என்ற கழுகு சொல்லக் கேட்டு, நானும் அவனைப் பார்க்க விரும்பி நூறு யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள இந்த ஸமுத்திரத்தை அதிவேகமாகத் தாண்டினேன். இங்கே
- 45 தேடும்பொழுது 'என் பாக்கியவசத்தால் அவளைக் கண்டேன்; சீரர்த்திலும் ரூபத்திலும் வர்ணத்திலும் காந்தியிலும் ராமன் எனக்கு வர்ணித்தது போலவே இருக்கிறான்' என்று முடித்தார்.

அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஜானகிக்கு உண்டான ஆச்சரியத்தைச் சொல்லி முடியாது. கறுத்து நீண்டு சுருண்டு நுனி

50 யில் கொஞ்சம் வளைந்த தலைமயிரையுடைய ஸீதை, பிராணனைப் போச்சிக்கொள்வதற்காகப் பின்னலால் சுற்றப்பட்ட முகத்தை

நிமிர்த்தி, இவ்வளவு பிரியமான விஷயத்தைச் சொல்லுகிறவனு
டைய ரூபம் எப்படியிருக்குமோ என்று, பயத்துடன் அந்தச்
சிம்சபாவிருஷத்தைப் பார்த்தாள். அந்த வானர சிரேஷ்டனுடைய
வார்த்தையைக் கேட்டு ஸகல திக்குகளையும் ஜாக்கிரதையாக 55
கவனித்துக்கொண்டு, ஸர்வகாலத்திலும் ராமனையே தியானித்துக்
கொண்டிருப்பவளாகையால் எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை அடைந்
தாள். பிறகு இரு பக்கங்களிலும் பார்த்தாள்; ராக்ஷஸிகள் தூங்கிக்
கொண்டிருப்பதைத்தவிர வேறொருவரையும் காணவில்லை. நமது
கஷ்டத்தைப் பார்த்துத் தேவ கணங்களில் யாராவது இரங்கி இந்த 60
ஸமாசாரத்தைக் சொன்னார்களோ?" என்று மேலே பார்த்தாள்; ஒரு
வரையும் காணோம். "பாதாளலோகவாஸிகளில் யாராவது கருணை
புரிந்து இந்த உபகாரத்தைச் செய்தார்களோ? என்னைப்பெற்ற
பூமிதேவி தான் இப்படி ஆறுதல் செய்கிறாளோ?" என்று கீழே
பார்த்தாள். ஒன்றும் கண்ணில் படவில்லை. பிறகு மரக்கிளை 65
களைக் கவனித்துப் பார்க்கையில் ஏதோ ஒரு ரூபம் மஹாதேஜஸ்
உள்ளதாகக் காணப்பட்டது. குரலைக்கொண்டு ஸகலலோக கண்டக
ஞான ராவணனுடைய நகரத்தில் பிரவேசித்து, ஒருவருக்கும் தெரியா
மல் எங்கும் தேடி, ராக்ஷஸர்களுடைய காவல்களைக் கடந்து, இந்த
ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவிலிருக்கும் தன்னை அவர்களுக்குத் தெரியாமல் 70
கண்டு பேசினவன் ஒப்பற்ற புத்திமானாக இருக்கவேண்டும். வணக்க
மாயும் மிருதுவாயும் பேசுவதால் இவன் பிறர்க்குக் கீழ்ப்பட்ட
வன்; பேசும் திறமையால் சிறந்த யோசனை சொல்லக்கூடிய
மந்திரி; இவனுடைய மதுரமான மங்களவாக்கியங்களால் நான்
தற்கொலை செய்துகொள்வதிலிருந்து தப்பி உயிர் பெற்றேன்; நான் 75
உயிரோடிருந்தால் ராமன் பிழைத்திருப்பார். ராமன் உயிருட
னிருந்தால் ஸகல பிராணிகளும் ஜீவித்திருக்கும். இப்படி ஸகல ஜீவ
கோடிகளுக்கும் பிராண தானம் செய்த இவன், அவைகளுக்கு பிராண
தாரமான வாயுபகவானுடைய புத்திரனாக இருக்கவேண்டும்;
இவன் வானர ராஜனால் ராஜகாரியமாக அனுப்பப்பட்ட 80
தூதன்" என்று முடிவு செய்தாள். உதிக்கும் ஸூரியனுடைய
வரவைத் தெரிவிக்கும் அருணைப் போல் என் பிரிய நாதனான
ராமமூர்த்தி வருவதைத் தெரிவிக்க வந்த தூதனோ?" என்று
ஆனந்தம் கொண்டாள்.

ஸா திர்யகூர்த்'வம் ச ததா'ப்யத'ஸ்தாத்

நிரீக்ஷமாண தமசிந்த்ய பு'த்'தி'ம் |

த'த'ர்ஸ பிங்க்'ராதீ'பதே ரமாத்யம்

வாதாத்'ஜம் ஸூர்யமிவோத'யஸ்த'ம் ||

(19)

ஸர்க்கம் 32

ஸீதைபின் ஸந்தேகம்

தத: ஸாகாந்தரே வீநம் த்ருஷ்ட்வா சலிதமாநஸா |

வேஷ்டிதார்துநவஸ்த்ரம் தம் வித்யுத் ஸங்காத பிங்க்ளம் || (1)

- பிறகு அந்த சிம்சபாவிருஷத்தில் மறைந்திருந்தவனைப் பார்த்து கையில் அவன் வெண்மையான வஸ்திரத்தை உடுத்திருந்தான்; மின்னற் கொடிகளின் கூட்டங்களைப்போல் மஞ்சள் வர்ணமுள்ள தேகத்துடனும், உருக்கின தங்கத்தைப்போன்ற நேத்திரங்களுடனும், மலர்ந்த அசோக புஷ்பங்களின் கொத்துகளைப் போலும் இருக்கக் கண்டாள்; முதலில் ஸாமான்யமாய்ப் பார்த்துப் பிறகு கவனித்துப் பார்க்கையில், “நமக்குப் பிரியமான வார்த்தையைச் சொல்லும் இந்த ஜந்து மாயையாக இருக்குமோ” என்று பயத்தால் மனம் நடுங்கிற்று; நினைக்க நினைக்க ஆச்சரியம் அதிகரித்து
- 10 “வானரங்களுக்கும் இந்த பயங்கரமான ரூபமும், இந்தத் தேஜஸும் எங்கேயாவது உண்டோ? கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக் கூசுகின்றதே! ஆகையால் இது மாயைதான் என்று மறுபடியும் மயங்கினாள். பயத்தால் மோஹித்துத் துக்கம் மேவிட்டு “ராம! ராம! லக்ஷ்மண! என்னை இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களுக்கு உட்படுத்திக்
- 15 கைவிட்டீர்களா” என்று பலவிதமாகக் கேட்போர் மனம் உருகும் படி பிரலாபித்தாள். ஆனால், “தெய்வானுக்ரஹத்தால் இவன் ராம தூதனாக இருந்தால், என் அழகையைக் கேட்டு ராக்ஷஸிகள் விழித்துக்கொண்டு கண்டுபிடித்தால் என்ன செய்வேன்?” என்று மெதுவாய் அழுதாள். மிகவும் வணக்கமாய்த் தன் முன் உட்கார்ந்திருந்த அந்த வானரனைக்கண்டு, “ஒரு வேளை இது ஸ்வப்பனமோ” என்று ஸந்தேகித்தாள். பிறகு “ஒரு வேளை எனக்கு அனுகூலத்தைச் செய்ய வந்தவனாய் ஏன் இருக்கக்கூடாது?” என்று அவனுடைய பருத்து வளைந்த முகத்தை உற்றுப் பார்த்தாள். ஸுகீவ மஹாராஜாவின் முக்கிய மந்திரியும் அவருடைய ஆக்கூலையைத்
- 25 தவறாமல் நடத்துகிறவனும், ஒப்பில்லாத புத்தியுடையவனுமான அந்த வாயுபுத்திரனைப் பார்க்கப்பார்க்க ஸீதை மெய்மறந்து உயிரிழந்தவனைப்போல் கீழே விழுந்தாள். வெகுநேரம் கழித்துப் பிரக்ஞை தெளிந்து, பின்வருமாறு யோசித்தாள்.

- “ஸ்வப்பனத்தில் விகார ரூபமுள்ள இந்தக் குரங்கைக் கண்டேனே. ஐயோ! ஸ்வப்பனத்தில் குரங்கைக் கண்டால் பந்துக்களுக்கு நாசம் நேருமென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதே. ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் என் பிதாவான ஜனகமஹாராஜாவிற்கும் யாதொரு கஷ்டமும் நேராமலிருக்கட்டும்; ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். இது ஸ்வப்பனமல்ல; தூங்கினால்லவா ஸ்வப்பன
- 35 முண்டாகும்?கவலையற்று ஸுகமாயிருந்தாலல்லவா தூக்கம் வரும்?

சோகத்தாலும் துக்கத்தாலும் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் எனக்கு ஸுகமேது? பூர்ணசந்திரனைப்போன்ற முகத்தையுடைய ராமனைப் பிரிந்த எனக்கு ஸுகமும் உண்டோ? எப்பொழுதும் ராம ராம என்று மனத்தால் நினைத்துக்கொண்டிருப்பதாலும், அந்த வார்த்தைக் களையே எப்பொழுதும் வாயால் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதாலும், 40 அதற்குத் தகுந்த வார்த்தைகள் என் காதில் விழுகின்றன; அவை களுக்குத் தகுந்த ரூபங்களும் என் கண்ணில் படுகின்றன. ராம னிடத்திலேயே என் ஸகல எண்ணங்களும் நாடியிருக்கின்றன; அவ ரிடத்திலேயே வைத்தஆசை என்னை எரிக்கின்றது; அவரைத் தவிர வேறொரு ரூபமும் எனக்கில்லை; ஆகையால், அவைகளே என் இந்திரி 45 யங்களுக்குப் பிரத்யக்ஷமாய்த் தோன்றுகின்றன. ஆகையால் இது வாஸ்தவமல்ல; கேவலம் மனத்தால் கல்பிக்கப்பட்டதே. ஆனால் நன்றாய் யோசித்துப் பார்த்தால் அப்படி இருக்கவும் நியாயமில்லை. ஏனென்றால் மனத்தால் கல்பிக்கப்படும் பதார்த்தங்களுக்கு ஸ்தூல ரூபம் கிடையாது. இந்த வானரனுடைய ரூபம் ஸ்தூலமான கண் 50 னிற்கு நன்றாய்த்தெரிகிறது; இவனுடைய வார்த்தைகளும் நன் றாய்க் கேட்கப் படுகின்றன. எப்படியிருந்தாலும், இவன் சொல் லும் விஷயம் எனக்கு மிகுந்த பிரீதியைக் கொடுக்கின்றது. ஆகை யால், அது வாஸ்தவமாக இருக்கும்படி, பிருஹஸ்பதி இந்திரன் பிரஹ்மா அக்னி முதலிய தேவதைகள் அனுக்கிரஹிக்கட்டும்; 55 பொய்யாகக்கூடாது” என்று பிரார்த்தித்தான்.

நமோஸ்து வாசஸ்பதயே ஸவஜ்ரிணே

ஸ்வயம்பு'வே சைவ ஹுதாஸநாய ச |

அநேந சோக்தம் யதி'த'ம் மமாக்'ரத:

வநௌகஸா தச்ச ததாஸ்து நாந்யதா' || (14)

ஸர்க்கம் 33

ஸீதை பதில் சொன்னது

ஸோவதீர்ய த்'ருமாத் தஸ்மாத் வித்'ரும ப்ரதிமாநத: |

விநீதவேஷ: க்ருபண: ப்ரணிபத்யோபஸ்ருத்ய ச || (1)

பவழத்தைப்போன்ற முகத்தையுடைய மஹாதேஜஸ்வியான மாருதி, அந்த மரத்திலிருந்து இறங்கி அதிக விநயத்துடன் ஸீதை யின் ஸமீபத்தில் போய், தலைமேல் கைகூப்பி ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து, அவள் படும் கஷ்டத்தைப் பார்த்துத் தானும் மனம் நொந்து, மதுரமான வாக்கியங்களால், “தாமரை இதழ்களைப் போன்ற நேத்திரங்கையுடையவளே! ஸகல விதத்திலும் உத்தம 5 மானவளே! கிழிந்த பட்டை உடுத்துக்கொண்டு மரத்தின் கிளை யைப் பிடித்துக்கொண்டு தாங்கள் நிற்பது முற்றிலும் ஒவ்வாததாக இருக்கிறது. தாங்கள் யார்? தாமரை இலையிலிருந்து நீர்த்துளிகள்

- 10 உதிர்வதுபோல் தங்களுடைய கண்களிலிருந்து துக்கத்தாலுண்டான ஜலம் ஏன் பெருகுகின்றது? ஆனந்த பாஷ்பத்தால் அலங்கரிக்கப்பட வேண்டிய தங்களுடைய நேத்திரங்கள் துக்கத்தால் தரும்புவது யாருடைய குலநாசத்திற்கோ? தேவ அஸுர கந்தர்வ ராக்ஷஸ யக்ஷ கின்னர கணங்களுக்குள் தாங்கள் யார்? தங்களைப் பார்த்தால்
- 15 தேவஸ்திரீயைப் போலிருக்கிறது. ருத்திரர்கள் மருத்துக்கள் வஸுக்கள் முதலிய தேவதாகணங்களுக்குள் தாங்கள் யார்? நக்ஷத் திரங்களுக்குள் சிறந்தவளும் ஸமஸ்த உத்தம குணங்களோடு கூடினவளுமான ரோஹிணீதேவி சந்திரனை விட்டு ஸ்வர்க்கத்தி லிருந்து பூமியில் வந்திருக்கிறாளோ? ஸகல மங்களங்களுக்கும் இருப்
- 20 பிடமானவளே! தாங்கள் யார்? கோபத்தாலோ அறியாமையாலோ தங்களுடைய நாயகரான வஸிஷ்ட மஹரிஷியைக் கோப மூட்டி ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து இங்கே வந்த அருந்ததியோ? தங்களுடைய புத்திரர்களாவது உடன் பிறந்தவர்களாவது பர்த்தாவாவது பரலோகத்தை அடைந்தார்களென்று துக்கிக்கிறீர்களோ? கண்ணீர்
- 25 விடுவதாலும் பெருமூச்சாலும் பூமியில் பாதம்வைத்து நிற்பதாலும் தாங்கள் தேவ ஸ்திரீயல்ல. தங்களுக்கு ராஜலக்ஷணங்கள் நன்றாக அமைந்திருக்கின்றன. தங்களுடைய அவயவங்களின் லக்ஷணங்களாலும் கைகால்களிலுள்ள ரேகைகளாலும் தாங்கள் பட்ட மகிஷி அல்லது ராஜகுமாரி என்று நினைக்கிறேன். அல்லது, ஜனஸ்தானத்
- 30 திலிருந்து ராவணனால் எடுத்துவரப்பட்ட ஸீதையாக இருந்தால் தங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். தங்களுடைய நிஜஸ்திதியைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். தயவு செய்து சொல்லுங்கள். தங்களுடைய ஸௌந்தரியமும் தாங்கள் அனுபவிக்கும் கஷ்டமும் மனுஷ்யர்களுக்குள் பார்ப்பதரிது. வனத்தில் வளிக்
- 35 கும் தபஸ்விகளின் வேஷத்தைத் தரித்திருக்கிறீர்கள். ஆகையால், தாங்கள் ராகவனுடைய பாரியை என்று நிச்சயமாக எண்ணுகிறேன்” என்றார்.

- ஜானகி அதைக் கேட்டு ராமனைப் பற்றிய வார்த்தைகளால் ஸந்தோஷித்து, மரத்தடியிலிருக்கும் ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து
- 40 “பூமியில் ராஜசிரேஷ்டர்களுக்குத் தலைவரும் மஹாவீரரும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவருமான தசரத சக்கரவர்த்திக்கு நான் நாட்டுப் பெண். விதேஹராஜாவான ஜனகரென்ற மஹாத்மாவுக்குப் பெண். புத்தியிற் சிறந்த ராமசந்திரனுக்குப் பாரியை. என் பெயர் ஸீத. ராகவனுடைய கிருஹத்தில் பன்னிரண்டு வருஷங்
- 45 கள் வரையில் மனுஷ்யர்கள் விரும்பக் கூடிய ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டு ஸகல ஆசைகளும் நிறைவேறினவளாய் ஸுகித்தேன். பதினமூன்றுவது வருஷத்தில் சக்கரவர்த்தியும் வஸிஷ்டமகரிஷியும் கலந்து ஆலோசித்து ரகுநந்தனை யுவராஜாவாக அபிஷேகம் செய்ய நிச்சயித்தார்கள். அதற்கு வேண்டிய ஏற்
- 50 பாடுகள் நடந்து கொண்டிருக்கையில், சக்கரவர்த்திக்கு பிரிய

பாரியையான கைகேயி தன் பர்த்தாவைப் பார்த்து, “ராமனுக்கு அபிஷேகம்செய்தால் நான் அன்ன பாணங்களைத் தொடமாட்டேன். நிச்சயமாய் உயிரை விடுவேன். நீர் முன்பு பிரியத்தால் எனக்குக் கொடுத்த வரங்களைப் பூர்த்தி செய்ய இஷ்டமிருந்தால் ராமனை வனத்திற்கு அனுப்பும்” என்றாள்.

55

தசரதர் ஸத்தியம் தவறாதவர்; கைகேயிதனக்குப் பிரியமில்லாத குரூர வாக்கியங்களைச் சொல்லக் கேட்டுத் தான் அவளுக்குக் கொடுத்த வரங்களையும் நினைத்து மதிமயங்கினார். மிகவும் வயது சென்றவர்; ஸத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் காப்பாற்றுகிறவர்; ஆகையால் கோ என்று கதறிக் கொண்டு மஹாகீர்த்திமானான மூத்த புத்திரனைப் பார்த்து, “ராம! குலாசாரத்தாலும், யோக்கிய தையாலும், என் பிரதிக்கையாலும் உனக்கு நியாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தை உன்னிடத்திலிருந்து யாசிக்கிறேன்” என்றார். ஸாதாரண ஜனங்களுக்குத் துக்கமும் காந்திக் குறைவும் நேரும் ஸமயங்களில் ராமனுக்கு உத்ஸாகமும் ஸந்தோஷமும் காந்தியும் விருத்தியாகும். ராஜ்யத்தை ஆள்வதை விடப் பிதாவின் பிரதிக்கையை நிறைவேற்றுவது சிரேஷ்டமென்று நிச்சயித்து, “தங்கள் உத்திரவுப்படி நடக்கிறேன்” என்றார். “நம்மைக் கேட்டவுடன் தடையில்லாமல் கொடுத்துவிட வேண்டும். ஜீவனத்திற்குவேண்டிய ஸாதனங்களைக் கூட மறுபடியும் கேட்டு வாங்கக்கூடாது. மாதா பிதாக்களுக்கு பிரியமில்லாத வார்த்தையைச் சொல்லக்கூடாது” என்பது ராமனுடைய விரதம்; வீண்போகாத பராக்கிரமசாலியல்லவா? ஆகையால், உத்தரீயங்களையும் விலையற்ற ஆபரணங்களையும் கழற்றி, ராஜ்யத்தை மனத்தால் தத்தம் செய்து, என்னைக்கெளஸல் யாதேவியுடன் வளிக்கும்படி கட்டளையிட்டார்; அவருடைய கீர்த்திக்கு எல்லையும் உண்டோ? ஆனால், அவரைவிட்டு ஸ்வர்க்கத்திலும் வளிக்க எனக்கு மனம் வருமா? ஆகையால், அவருக்கு முன்பாகவே சீக்கிரமாய் வனவாஸத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளுடன் பிரயாணம் புறப்பட்டேன். மஹாபாக்கியசாலியும் மித்திரர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவரும், உத்தமியான ஸுமித்திரையின் புத்திரருமான லக்ஷ்மணன் ராமனைப் பின் தொடர்ந்து கிருதார்த்தனாக வேண்டுமென்று அதிசீக்கிரமாய் மான்தோல் மரவுரி முதலிய வைகளைத் தரித்துக் கொண்டார்.

60

65

70

75

80

அபிஷேகம் தடைப்பட்டதையே தனக்கும் பரம லாபமாக நினைத்து, “தங்களுக்கு ஸகலவித கைங்கரியங்களையும் எக்காலத்திலும் செய்வேன்” என்ற பிரதிக்கை செய்தபடி, புருஷோத்தமன் யாக ரக்ஷணத்திற்காக மனுஷ்யாவதாரம் எடுத்த பொழுது மற்றவர்களுக்குக் கிடைக்காத கைங்கரிய பாக்கியத்தைப் பெற்றவர். “நீ ராமனுடன் வனத்திற்குச் சென்று அவருக்குத் தாஸனாயிருக்க வேண்டுமென்றே நீ பிறந்தவனன்றோ” என்று சொன்ன ஸுமித்திரையின்

85

90

புத்திரன், “நமக்கு அப்படிப்பட்ட பாக்கியம் கிடைக்கா விட்டாலும் நமது மித்திரனை லக்ஷ்மணன் அதைப் பெற்றானல்லவா” என்று ஸ்நேஹிதர்கள் ஸந்தோஷித்தார்கள்.

95 நாங்கள் சக்கரவர்த்தியின் உத்திரவுப்படி அங்கிருந்து புறப் பட்டு வனவாஸம் செய்ய நிச்சயித்தவர்களாய்ப் பார்க்கப் பயங்கரமான தண்டகாரணயத்தில் பிரவேசித்தோம்; அதுவரையிலும் அதைக் கண்டதே இல்லை. நாங்கள் அங்கே வளித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது ராவணன் ராமனுடைய அபாரதேஜஸை அறியாமல், 100 தான். அவன் கெடுவிட்ட காலத்தில் இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் பாக்கி இருக்கின்றன. பிறகு நான் உயிரை விடுவேன்” என்றார்.

ந் வெள மாஸௌ தேந மே காலோ

ஜீவிதா நுக்'ரஹ: க்ருத: |

ஊர்த்'வம் த்'வாப்'யாம் து மாஸாப்'யாம்

ததஸ் த்யக்ஷயாமி ஜீவிதம் ||

(31)

ஸர்க்கம் 34

மாருதி ராமனுடைய வரலாற்றைச் சொன்னது

தஸ்யாஸ் தத்'வசநம் ஸ்ருத்வா ஹநுமாந் ஹரியூத'ப: |

து'க்கா'த் து'க்கா'பி' பூ'தாயா: ஸாந்த்வமுத்தர மப்'ரவீத் || (1)

ஓய்வில்லாமல் ஸமுத்திரத்தின் அலைகள்போல் துக்கத்தால் பீடிக்கப்படும் ஸீதை இப்படிச் சொல்லக் கேட்டு, ஹநுமான் அவளுக்கு ஆறுதலுண்டாகும்படி பதில் சொன்னார். “ஸ்ரீராகவன் 5 ஷேமமாக இருக்கிறார். அதைத் தங்களிடத்தில் தெரிவிக்கும்படி என்னை இங்கே அனுப்பினார். தங்களுடைய விருத்தாந்தத்தை அறிந்து 10 அவரிடத்தில் சொல்வதற்காக வந்தேன். பிரஹ்மாஸ்திரத்தையும் வேதங்களையும் நன்றாயறிந்தவரும் அவைகளின் தத்வார்த்தத்தைத் தெரிந்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்டருமான ராமன் தன் ஷேமத்தைத் தங்களிடத்தில் சொல்லச் சொன்னார். அவருடைய தம்பி லக்ஷ்மணன் 10 தங்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தை நினைத்து நினைத்து வியஸனமடைந்து தங்களுக்கு ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்தார்; அவர் மஹாதேஜஸ்வி என்பது ராமனுக்கு மிகவும் அருமையானவரென்றும், அவருக்கு ஸகல கைங்கரியத்தையும் செய்யப் பெற்றவரென்றும் தங்களுக்குத் தெரியுமே” என்றார்.

15 புருஷ சிரேஷ்டர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஷேமமாக இருக்கிறார்களென்று கேட்டு, பிரியத்தால் அவயவங்கள் மயிர்க் கூச்ச

மடைய, ஸீதை ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து, "என்ன ஆச்சரியம் ! ஒருவன் பிழைத்து மாத்திரமிருந்தால் நூறு வருஷங்களுக்குப் பிறகாவது ஸந்தோஷத்தை அனுபவிக்காமல் இருக்க மாட்டான் என்ற லோகவார்த்தை என் விஷயத்தில் வாஸ்தவமாயிற்று " என்றான். 20 பிறகு தன்னிடத்தில் தூதனாக வந்த ஹநுமாரிடத்தில் ஸீதைக்கு ஆச்சரியகரமான பிரீதியுண்டாயிற்று ; அவ்விருவரும் வெகு நம்பிக்கையாய்ப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

ஸீதை இப்படிச் சொல்லக் கேட்டு, ஹநுமான் சோகத்தால் வாடியிருக்கும் இவளை இன்னும் தேற்ற வேண்டு மென்று ஸமீபத் தில் வர ஆரம்பித்தார். உடனே ஸீதைக்கு சந்தேகம் பிறந்து அவர் வர வர ராவணனென்றே எண்ணினான். " ஐயோ ! புத்தி மயங்கி இவனிடத்தில் கபடமில்லாமல் என் மனத்திலுள்ள விஷயங்களைச் சொல்லி விட்டேனே. என்னைப்போல் முட்டாளானோ ? என்னை வஞ்சகமாய் அபகரித்த ராவணனே மாறுவேஷம் கொண்டு இப்படி வந்திருக்கிறான் என்று அந்த மரத்தின் கிளையை விட்டு, வருத்தம் மேலிட்டுப் பூமியில் உட்கார்ந்தாள். பயத்தாலும் துக்கத்தாலும் அவள் புத்தி ஸ்வாதீன மற்றிருப்பதை ஆஞ்ஜநேயர் அறிந்து அவளை நமஸ்கரித்தார். ஆனால் ஜானகி பயத்தால் மிரண்டு அவரைத் திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை. 30 35

சற்று நேரம் கழித்து அவர் அப்படியே தலையில் கை கூப்பி வணக்கமாய் நிற்பதைக் கண்டு ஸீதை பெருமூச்சு விட்டு, நீ " ஸகல மாயைகளையும் அறிந்த ராவணனாகவே இருந்து, இந்த ரூபத்தை எடுத்து வந்திருந்தால், பலவித துக்கங்களால் வாடியிருக்கும் என்னை இன்னும் உபத்திரவிப்பது கேட்கக்கரமல்ல. தண்டகாரணயத்தில் கபட ஸன்யாஸிவேஷம் தரித்து என்னை மோசம் செய்த துஷ்ட னல்லவா ? நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கக் கூடிய உனக்கு இது மிகவும் ஸுலபம். ஆனால் ஆகாரமில்லாமல் இளைத்து மனம் நொந்திருக்கும் என்னை மறுபடியும் கஷ்டப் படுத்துவது உனக்கு நன்மையன்று. 40

ஐயோ ! நான் இப்படி ஸந்தேகிப்பதும் ஸரியல்ல. உன்னைப் பார்க்கையில் எனக்கு எல்லையற்ற பிரீதியுண்டாகிறது. ஆகையால் நீ ராவணனாக இருக்க மாட்டாய். நீ நிஜமாகவே ராமனால் என்னிடத்தில் அனுப்பப்பட்ட தூதனாயிருந்தால் உனக்கு மங்களங்களுண் டாகட்டும். ரகுநாதனுடைய சரிதங்களைக் கேட்பது எனக்கு மிகவும் பிரியம். ஆகையால் உன்னைக் கேட்கிறேன். என் பிராணநாதனான ராமமூர்த்தியின் குணங்களைச் சொல். ஜலப்பிரவாஹம் ஆற்றங் கரையை அறுப்பதுபோல் என் மனத்தை வரவர கவர்கின்றாய். 45 50

இருக்கட்டும். இவ்வளவு காலங்கழித்துப் பயங்கரமான ஸமுத் திரத்தைத் தாண்டி நான் இருக்குமிடத்தைக் கண்டு பிடித்துக் காற்றும் நுழையமுடியாத இந்த லங்காபுரியில் ராமனிடத்திலிருந்து 55

தூதன் வருவதற்கு நியாயமில்லை. ஆகையால், இது ஸ்வப்பனமே. ஆனாலும் மிகவும் ஸுகமான ஸ்வப்பனம். என்னை அபகரித்த இவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு ராமனால் அனுப்பப்பட்ட ஒரு தூதனைப் பார்க்கவும் என் நாயகனுடைய விருத்தாந்தத்தை அவன்
60 சொல்லக் கேட்கவும் கிடைத்தது. என்ன ஆச்சரியம்! இப்படியே இந்த ஸ்வப்பனத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் பார்க்கக் கிடைத்தால் என் துக்கமெல்லாம் தீர்ந்து ஸந்தோஷிப்பேன். ஸ்வப்பனமும் எனக்குச் சத்துருவாய் நிற்கிறதே!

- இது ஸ்வப்பனமாய் இருக்க நியாயமில்லை. ஸ்வப்பனத்தில்
65 குரங்கைக் கண்டால் கெடுதி விளையுமென்று சொல்லுகிறார்கள். எனக்கோ பரமலாபம் கிடைத்திருக்கிறது. ஒருவேளை சித்தப் பிரமையோ? வாதபித்தங்களின் விகாரமோ? பைத்தியத்தின் காரியமோ? கானல் நீர்ப்போல் பொய்யோ? ராமன்சுஷ்மமாக இருக்கிறாரென்று கேட்பதில் எனக்குள்ள ஆசையும் எப்பொழுதும் அவருடைய தியானமும் சேர்ந்து இப்படி என் மனத்தில் மோஹமுண்டாக்
70 கிறதோ? அன்னபானமும் நித்திரையும் இல்லாமல் தேகத்திலுள்ள தாதுக்கள் விகாரமடைந்து இப்படித் தோன்றுகிறதோ? நாயகனை விட்டுப் பிரிந்தவர்களுக்கு நேரும் அவஸ்தைகளுக்குள் ஒன்றான உன்மாதம் (பைத்தியம்) என்ற அவஸ்தையோ? ஒரு பதார்த்தத்தை
75 வேறொன்றாகத் தோற்றுவதற்கும் கானல் நீர்போன்ற விபரீத ஞானமோ? இது உன்மாதமாயிருக்க நியாயமில்லை. பிரமை என்பது நிஜமானால் அதைப் போக்கக் கூடிய வஸ்து இருக்க வேண்டும். மேலும், மோஹம் கொண்டவர்களும் பைத்தியம் பிடித்தவர்களும் தாங்கள் இன்னொன்றும் இன்னது செய்கிறார்களென்றும் பிறர்
80 இன்னொன்றும் இன்னது செய்கிறார்களென்றும் அறியார்கள். இருக்கும் வஸ்துக்களை இல்லை என்றும், இல்லாதவஸ்துக்களை இருக்கின்றன என்றும் நினைத்து நடப்பார்கள். எனக்கு அப்படியில்லையே. என் ஸ்வரூபமும் எனக்கு ஸமீபத்திலிருக்கும் இந்த வானரனுடைய ஸ்வரூபமும் நன்றாய் விளங்குகின்றன. முன் சொன்ன நான்கு
85 அவஸ்தைகளும் நீங்கும்; இது நீங்காமல் ஸ்திரமாக இருக்கிறது. மேலும் அவைகளுக்கு அவ்வேகமே ஆதாரம்; எனக்கோ விவேகம் பூர்ணமாயிருக்கிறது” என்று நிச்சயித்து, மேற் சொன்னவைகளின் பலாபலங்களைப் பரிசோதித்து, “இவன் நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக் கூடிய ராவணனே” என்று தீர்மானித்தாள். ஆகையால், ஹநு
90 மானைத் திரும்பிப் பார்த்துப் பதில் சொல்லவில்லை.

அவரும் ஸீதையின் எண்ணத்தை அறிந்து, கேட்பதற்கு இனிமையாக வார்த்தைகளால் அவளுடைய மனத்தை ஸந்தோஷிப்படுத்தினார். “லோகத்தில் ஒரு மஹானுபாவர் இருக்கிறார். அவர் தேஜஸில் ஸுரீயனைப் போலும், ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதில் சந்திரனைப்போலவும் ஸகல ராஜாக்களுக்கும்
95 பிரபுவாயிருப்பதில் குபேரனைப் போலும், கீர்த்தியிலும் பராக்கிரமத்

திலும் மஹாவிஷ்ணுவைப் போலும், புத்தியில் பிருஹஸ்தியைப் போலும், ஸௌந்தரியத்தில் மன்மதனைப் போலும் இருப்பவர். ஸத்தியமாயும் மதுரமாயும் பேசுகிறவர். ரமணியமாயும் கரந்தி பொருந்தியும் இருக்கும்பார்வையை உடையவர். இடமறிந்து கோபித்துச் சத்ருக் 100 களை நாசம்செய்பவர். அவருக்கு மேலானவரில்லை; மஹாரதர் இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதும் அவருடைய பராக்கிரமத்தின் நிழலில் கவலையற்று வளிக்கிறது. பொன்மாணக் கொண்டு அவரை ஆசிரமத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தி அவரில்லாத ஸமயத்தில் ராவணன் தங்களை அபகரித்தான். அதற்காக அவனுக்குக் கிடைக்கும் பலனை 105 அதிசீக்கிரத்தில் பார்ப்பீர்கள். கொஞ்சகாலத்திற்குள் அவர் கோபம் கொண்டு ஜவலிக்கும் அக்னிக் கொழுந்துகளைப் போன்ற பாணங்களால் ராவணனை யுத்தத்தில் வதம் செய்வார். நான் அவரால் தங்க ளிடத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட தூதனாய் வந்திருக்கிறேன். தங்களைப் பிரிந்து வியஸனத்தால் பீடிக்கப்பட்டு தங்களுடைய சேஷமஸமாசா 110 ரத்தைத் தெரிந்து வரும்படி என்னை அனுப்பினார். மஹாதேஜஸ்வியும் பராக்கிரமசாலியும் ஸுமித்திரையின் பாக்கிய ரூபமான லக்ஷ்மணன் தங்களுக்கு நமஸ்கரித்து சேஷமத்தைத் தெரிந்து வரும்படி சொன்னார். ராமனுக்கு முக்கிய ஸ்நேகிதரும் வானராதிபதியுமான ஸுக்ரீவ மஹாராஜா தங்களுடைய சேஷமத்தை விசாரித்துவரும்படி 115 சொன்னார். ராமனும் லக்ஷ்மணனும் ஸுக்ரீவனும் எப்பொழுதும் தங்களை ஸ்மரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ராக்ஷஸிகளின் வசத்தில் அகப்பட்டும் தாங்கள் பிழைத்திருப்பது தெய்வானுக்கிரஹம்தான். அபார பலமுள்ள ராமரும் லக்ஷ்மணனும் ஸுக்ரீவனும் கணக்கில்லாத வானரஸேனைகளுக்கு நடுவில் ஒப்பற்ற தேஜஸுடன் விளங்கு 120 வதை அதி சீக்கிரத்தில் பார்ப்பீர்கள். நான் ஸுக்ரீவ மஹாராஜா வின் மந்திரி; என் பெயர் ஹநுமான். இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி லங்கையில் பிரவேசித்துத் தங்களைத் தேடிவந்தேன். ராமனுடைய கிருபையால் எனக்குள்ள பராக்கிரமத்தை ஆதாரமாய்க் கொண்டு துஷ்டனான ராவணனுடைய தலையில் அடிவைத்து 125 அவனை அலக்ஷ்யம் செய்து தங்களைப் பார்க்க வந்தேன். தாங்கள் ஸந்தேகிக்கிறபடி நான் ராவணனல்ல. இந்தப் பிசகான அபிப்பிராயத்தை விட்டு விடுங்கள்; என் வார்த்தையில் நம்பிக்கை வையுங்கள்” என்றார்.

நாஹமஸ்மி ததா தேவி யதா மாமவக்ச்சனி |

விஸங்கா த்யஜ்யதாமேஷா ஸ்ரத்தித்ஸ்வ வததோ மம || (40)

ஸர்க்கம் 35

மாருதி ராமனுடைய வரலாற்றைச் சொன்னது (தொடர்ச்சி)

தாம் து ராமகதாம் ஸ்ருத்வா வைதே'ஹீ வாநரர்ஷபாத் |

உவாச வசநம் ஸாந்த்வ மிதீம் மது'ரயா கிரா ||

(1)

ராகவனுடைய சரித்திரத்தை வானர சிரேஷ்டன் வர்ணிக்கக் கேட்டு, ஸீதை மதுரமான வாக்கியங்களால் ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து, “ராகவனுக்கும் உனக்கும் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டதெப்படி? லக்ஷ்மணனை உனக்கு எப்படித் தெரியும்? மனிதர்களுக்கும் வானரர்களுக்கும் சேர்க்கை எப்படி நேர்ந்தது? ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய அடையாளங்களை மறுபடியும் நன்றாய் வர்ணி. அவர்களுடைய அவயவப் பொருத்தங்களையும் ரூபங்களையும் துடைகளையும் புஜங்களையும் விஸ்தாரமாய் வர்ணித்தால் உன்னிடத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை பிறந்து துக்கம் தீரும்” என்றார்.

- 10 அதைக்கேட்டு ஹநுமான் ராமனுடைய லக்ஷணங்களைத் தான் அறிந்தவரையில் வர்ணிக்க ஆரம்பித்தார். “அம்மா! நான் ராம தூதன் என்றறிந்து ராவணனென்ற ஸந்தேகத்தை விட்டு என்னை ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய அடையாளங்களைக் கேட்பதால் நான் பார்த்தறிந்தவரையில் தெரிவிக்கிறேன். கவனத்துடன் கேட்க வேண்டும். ராமனுடைய ஸகல அவயவங்களும் வெகு ஸுந்தரமாக இருந்தாலும் செந்தாமரை இதழ்கள் போன்ற அவருடைய நேத்திரங்களின் அழகை என்ன சொல்வேன்! அவை காந்தி என்ற பிரவாஹத்தில் ஆழ்ந்த சுழல்களைப்போல் ஸமஸ்த பிராணிகளுடைய மனத்தையும் அபகரிக்கின்றன. மரத்திற்கு மரம் தாவிக் கொண்டு நன்மை தீமை தெரியாத கேவலம் குரங்கான என்னையும் மயக்குகின்றன. அவருடைய தேகத்திலும் புத்தியிலும் அனந்த கல்யாண குணங்கள் குடி. கொண்டிருக்கின்றன. அவை அவருக்கு ஸ்வபாவமானவை. என்னைப் பரீக்ஷிக்கும் தங்களுக்கல்லவா அவைகளின் விஷயம் தெரியும்? யோகத்தாலும் தவத்தாலும் ஸகல காமங்களையும் அடக்கின மஹரிஷிகளும் அவரைக் கண்டு பிரமிக்கிறார்கள்.

- தேஜஸில் ஸூரியனுக்கும், பொறுமையில் பூமி தேவிக்கும், புத்தியில் பிருஹஸ்பதிக்கும், கீர்த்தியில் தேவேந்திரனுக்கும் ஸமமானவர். ஸகல பிராணிகளையும் ரக்ஷிப்பவர். தன்னை அண்டினவர்களுக்கு யாதொரு துக்கமும் நேராமல் காப்பாற்றுகிறவர். தன்னுடைய ஆசாரத்தையும் தர்மத்தையும் குறைவில்லாமல் நடத்துகிறவர். சத்துருக்களை வேரறுப்பவர். நான்கு வர்ணத்தார்களையும் தன்னைப்போல் காப்பாற்றுகிறவர். லோகத்தார்கள் ஆசரிக்கவேண்டிய ஸகல தர்மங்களையும் ஏற்படுத்தி அவைகளைக் குறைவில்லாமல் நடத்தி வைக்கிறவர். மஹாதேஜஸ்வி; எல்லோராலும் பூஜிக்கப்

படுகிறவர். பிரஹ்மசரிய விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறவர். ஸாதுக்
களுக்கு உபகாரம் செய்யவேண்டிய காலமறிந்தவர். கர்மங்களு
டைய ஹேதுவையும், அனுஷ்டானத்தையும் பலன்களையும் நிஜமாய்
அறிந்தவர். ஆன்வீக்ஷிகீ, த்ரயீ, வார்த்தா, தண்ட நீதி என்ற
நான்கு ராஜவித்யைகளையும் பூர்ணமாக அறிந்தவர். பிராம்மணர் 40
களைப் பக்தியுடன் உபாஸிப்பவர். சாஸ்திரார்த்தங்களை ஸந்
தேக விபரீத மில்லாமல் பெரியோர்களிடத்தில் கேட்பவர்; அதற்
குத் தகுந்த ஆசார முடையவர்; விநயத்தையே பூஷணமாகக்
கொண்டவர்; தனது சாகையான யஜுர்வேதத்தில் ஸமர்த்தர்;
வேத ரஹஸ்யங்களை அறிந்தவர்களால் பூஜிக்கப் பட்டவர்; தனார் 45
வேதத்திலும் இதர வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் நிபுணர்.

விசாலமான தோள்களையும் பருத்து நீண்ட புஜங்களையும்
சங்கம் போன்ற கழுத்தையும் மங்களகரமான முகத்தையும் மாம்
ஸத்தால் 'மறைந்த கழுத்தெலும்புகளையும் செந்தாமரை யிதழ்களைப்
போல் மிகவும் சிவந்த நேத்திரங்களையும் துந்துபியின் த்வனியைப்
போன்ற குரலையும் சியாமள வர்ணத்தையும் ஏற்றக் குறைவில்லாத
சரீரத்தையும் பொருத்தமாய் அமைக்கப்பட்ட அங்கங்களையும்
உடையவர்; பிரதாபசாலி. இப்படிப்பட்ட திவ்விய மங்களவிக்
ஹத்தை உடையவரென்பது லோகப் பிரஸித்தம், மார்பு மணிக்கட்டு
முஷ்டி இவை மூன்றும் கெட்டியாயும்; புருவம், புஜம், விருஷணம் 55
இவை மூன்றும் நீளமாயும்; மயிர் நுனியும் விருஷணங்களும் முழங்
கால்களும் ஏற்றக்குறைவில்லாமல் ஸமமாயும்; நாபி வயிறு மார்பு
இம்மூன்றும் உயர்ந்தும்; உள்ளங்கை கடைக்கண் உள்ளங்கால்
இம்மூன்றும் சிவந்தும்; பாதரேகை தலைமயிர்கள் ஆண்குறி இம்
மூன்றும் மழமழப்பாயும்; த்வனி தேகவலிமை நாபி இம்மூன்றும் 60
கம்பீரமாயும்; கழுத்து வயிறு இவ்விரண்டும் மூன்று ரேகைகளுடன்
கூடினதாயும்; ஸ்தனம் ஸ்தனத்தின் காம்பு பாதரேகை இம்
மூன்றும் உள்ளாழ்ந்தும்; நரம்பு வெளியில் தெரியாத பாதங்களை
யும், ஒரே மயிரையுடைய மயிர்க்கால்களையும், சிறிய ஆண்குறியை
யும், மாம்ஸம் தோற்றாத உடையிற்பையும் உடையவராயும்; ஏற்றக் 65
குறைவின்றி ஸமமாய்க் குடைபோல் வட்டமாய் விசாலமுள்ள சிர
ஸையுடையவராயும்; கட்டை விரவினடியில் நான்கு ரேகைகளையு
டையவராயும்; 96 அங்குலங்களடங்கிய நான்கு முழம் தேகப் பிர
மாணமுடையவராயும்; புஜங்கள், முழங்கால், துஷ்டை, கன்னம்
இந்த நான்கும் ஸமமாயும்; புருவங்கள், மூக்கின் துவாரங்கள், 70
காதுகள், உதடுகள், முலைக்காம்புகள், முழங்கைகள், மணிக்கட்
டுகள், முழங்கால்கள், விருஷணங்கள், இடுப்புகள், கைகள், கால்
கள், பின்பாகங்கள், இந்தப் பதினான்கும் ஏற்றக்குறை வில்லாம
லும்; இரண்டு பல்வரிசைகளும் உரத்து வழவழப்பாய்க் கோரப்
பற்கள் போன்ற நான்கு தந்தங்களையுடையவராயும்; யானை எலும்

ஹம் புலி காளை இவைகளைப்போல் நடையுள்ளவராயும்; வேங்கைப் புஷ்பங்கள் போலவும் கோவைக்கனி போலவும் சிவந்து அழுத்த மான உதட்டையும்; மாம்ஸம் நிறைந்த கன்னங்களையும், உயர்ந்த மூக்கையும் உடையவராயும்; தலைமயிர், கண்கள், பற்கள், தோல், 80 உள்ளங்கால் மிருதுவாயும்; சரீரம், பின்புறம், கை, கால், விரல், கண், காது, ஆண்குறி நீண்டும்; முகம், வாய், கண்கள், நாக்கு, உதடு, தாடை, ஸ்தனம், நகம், கை, கால் தாமரைப் புஷ்பம்போல் சிவந்தும்; மார்பு, தலை, முகம், கழுத்து, புஜம், தோள், நாபி, இடப்புறம், பின்புறம், த்வனி கம்பீரமாயும் விசாலமாயும்; தேஜஸா 85 லும் கீர்த்தியாலும் ஸம்பத்தாலும் பிரஸித்தி யடைந்தவராயும் கண்களிலும் பற்களிலும் வெளுப்புடையவராயும்; கஷ்கம், வயிறு மார்பு, மூக்கு, தோள், முகம் உயர்ந்தும்; தலைமயிர், மீசை, நகம், மயிர், தோல், கட்டைவிரல், ஆண்குறி, புத்தி, இவை ஸூக்ஷ்ம மாயும்; முன்பகல் நடுப்பகல் பிற்பகல் இம்மூன்று காலங்களிலும் 90 அவைகளுக்கு உசிதமான தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவராயும்; ஸத் தியத்திலும் தர்மத்திலும் பிரியமுள்ளவராயும்; தனத்தைஸம்பாதிப் பதிலும், பிறருக்குக் கொடுப்பதிலும் பிரியமுள்ளவராயும்; தேச காலங்களையும் அவைகளின் உபயோகங்களையும் நன்றாக அறிந்தவரா யும்; ஸமஸ்தப் பிராணிகளுக்கும் பிரியமான வார்த்தையையே 95 சொல்லுகிறவராயும்; ஸகல ஜகவரியலக்ஷுமி பொருந்தினவராயும்; இன்னும் உத்தம புருஷர்களுக்குரிய ஸகல லக்ஷணங்களுக்கும் வாஸ ஸ்தானமாயும் இருப்பவர்.

ஸுமித்ரைக்குப் பிறந்து, கௌஸல்யையால் வளர்க்கப்பட்ட லக்ஷ்மணன் பிறரால் ஜயிக்கமுடியாதவர்; அன்பிலும் ஸௌந்தரியத்திலும் குணங்களிலும் ராமனைப் போன்றவர். அவ்விருவரும் 100 எல்லாவிடங்களிலும் தங்களைத் தேடிக்கொண்டு வருகையில் எங் களைக் கண்டார்கள். ஷானர ராஜாவான ஸூக்ரீவன், வாலி என்ற தமையனால் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு பயந்து, மரங்களால் சூழப்பட்ட ரிசியமுகபர்வதத்தின் பின்பாகத்தில் 105 ஒளிந்துகொண்டிருந்தார். பிரியமான பார்வை உடையவரும் சொன்ன சொல்லைத் தவறாதவருமான ஸூக்ரீவனை நாங்கள் அண்டி யிருக்கிறோம். ராம லக்ஷ்மணர்கள் அவரைத் தேடிக்கொண்டு தபஸ்வி வேஷத்துடன் ஆயுதபாணிகளாய் நாங்களிருக்கு மிடத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டு ஸூக்ரீவன் பயத்தால் மெய் 110 மறந்து அங்கிருந்து தாவி ஓடிப்போனார். பிறகு வேறிடத்தில் மறைந்திருந்து அவருடைய விருத்தாந்தத்தை அறிந்துவரும்படி என்னை அவர்களிடத்தில் அனுப்பினார். ரூபத்தாலும் லக்ஷணங் களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்களை நான் மஹாராஜாவின் ஆக்ஞையால் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து, அவர்களு 115 டைய விருத்தாந்தத்தை கேட்டறிந்து எங்களுடைய ஸ்திதியையும்

உத்தேசத்தையும் வணக்கமாய்த் தெரிவித்தேன். பிறகு என்னிடத்
திலும் ஸுக்ரீவனிடத்திலும் பிரீதி உண்டாகி அவர்கள் என் முதுகி
லேறிக்கொண்டு வானர ராஜனிருக்குமிடத்திற்கு வந்தார்கள்.
அந்த மஹாத்மாக்களின் விருத்தாந்தங்களை யதார்த்தமாய் ஸுக்ரீ
வனுக்குச் சொன்னேன். பிறகு அவர்கள் கலந்து பேசிக்கொண்டு, 120
பூர்வ விருத்தாந்தங்களைத் தெரிவித்து, விசுவாஸமும் பிரீதியும்
விருத்தியாய், ஒருவர்க்கொருவர் தேற்றிக் கொண்டார்கள். பலவா
னான வாலியால் ஒரு ஸ்திரீ விஷயமாய் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்
பட்ட ஸுக்ரீவனை ராமன் ஸமாதானம் செய்தார்.

பிறகு ராவணன் தங்களை அபகரித்ததையும் குற்றமற்ற ரகு 125
நாதன் தங்களைப் பிரிந்து கஷ்டப்படுவதையும், லக்ஷ்மணன் ஸுக்ரீ
வனுக்குத் தெரிவித்தார். அதைக்கேட்டு ராகுவால் பீடிக்கப்
பட்ட ஸுக்ரீவனைப்போல் ஸுக்ரீவன் காந்தியற்றான். தங்களை
ராவணன் எடுத்துக்கொண்டு போகையில் தாங்கள் கழற்றி எறிந்த
ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் வானர சிரேஷ்டர்கள் வெகு 130
ஸந்தோஷத்துடன் கொண்டுவந்து ராமனுக்குக் காட்டினார்கள்;
ஆனால், தங்களை மறைத்து வைத்திருந்த இடத்தை மாத்திரம் அறிய
முடியவில்லை. முன்பு அவைகளை நானே கண்டெடுத்து ஸுக்ரீவ
னிடத்தில் கொடுத்தேன். அவர் அவைகளை ஜாக்கிரதையாய்க்
காப்பாற்றி வைத்திருந்து ராமன் துக்கத்தால் மெய்மறந்ததைக் 135
கண்டு அவருக்கு எதிரில் கொண்டு வந்து வைத்தார். தேவதை
களைப்போல் தேஜஸுள்ள ரகுநாதன் அவைகள் தங்களுடைய
அங்கங்களில் விளங்கினதை நினைத்துப் பலவிதமாய் பிரலாபித்தார்.
அவைகளைப் பார்த்து அழுதுகொண்டு தேகம் வாடியிருக்கும் அவ
ருடைய துக்காக்கனியை அவை கொழுந்து விட்டு எரியும்படி செய் 140
தன. மஹா தைரியசாலியான ரகுவீரனும் துக்கம் மேலிட்டு வெகு
காலம் மூர்ச்சை அடைந்தார். பிறகு நான் அவரைப் பலவிதமாய்
ஸமாதானம் செய்து எழுப்பினேன். ராம லக்ஷ்மணர்கள் அவை
களை ஒவ்வொன்றாய்ப் பார்த்து வர்ணித்து, துக்கித்து ஸுக்ரீவ
னிடத்தில் கொடுத்து வைத்தார்கள். மேருமலையின் சிகரங்களில் 145
ஒன்றான மால்யவான் என்ற கொடிமுடியில் ஸம்வர்த்தகமென்ற
காலாக்கனி எப்பொழுதும் கொழுந்து விட்டெரிவதுபோல் ராமன்
தங்களைப் பார்க்காமல் விரஹாக்கனியால் கொளுத்தப் படுகிறார்.
அக்னிஹோத்திர கிருஹத்தில் கார்ஹபத்யம், ஆஹவனீயம்,
தக்ஷிணக்நி என்ற மூன்று அக்னிகளும் எரிவதுபோல் தங்களை 150
நினைத்துக் கவலையும் துக்கமும் நித்திரையில்லாமையும் ராகவனை
வாட்டுகின்றன. பெரிய பூகம்பத்தால் மஹா பர்வதங்கள் நடுங்கு
வதுபோல் தங்களைப்பார்க்காத வியஸனத்தால் ராமன் நடுங்குகிறார்
அழகான காடுகளிலும் மலையருவிகளிலும் ஆறுகளிலும் திரிந்தும்
தங்களைக் காணாமல் துக்கமே விருத்தியாகின்றது. அவர் ராவணனை 155
பித்திர மித்திர பந்துக்களுடன் யுத்தத்தில் கொன்று சீக்கிரத்தில்
தங்களை அடைவார்.

பலவானுன வாலியைக் கொல்வதென்றும் தங்களைத் தேடுவதென்றும் ராமனும் ஸுக்ரீவனும் ஒருவருக்கொருவர் பிரதிக்கொரு செய்துகொண்டார்கள். பிறகு அவர்கள் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றார்கள் ; அங்கே ராமன் வாலியை யுத்தம் செய்கையில் கொன்று, வானர ராஜ்யத்தில் ஸுக்ரீவனை அபிஷேகம் செய்தார். விவேகமற்ற வானரர்களுக்கும் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்து வலிஷ்டரால் ஞானோபதேசம் பெற்ற ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கும் ஸம்பந்தம் எப்படி நேர்ந்ததென்று தாங்கள் கேட்டீர்களல்லவா? அதை விஸ்வதாரமாகச் சொன்னேன். விதேஹ குலத்தில் பிறந்து ரகு குலத்தில் புகுந்த லோக மாதாவான தங்களுடன் கிளைக்குக் கிளை தாழும் குரங்கான நான் பேசும்படியும் தன்னுடன் பிறந்து தனக்கு ஸகல கைங்கரியங்களையும் செய்வதாய் பிரதிக்கொரு செய்து வனத்திற்கு வந்த லக்ஷ்மணனிருக்க ஒன்றும் தெரியாத நான் ரகுவீரனுடைய அந்தப்புர காரியத்தில் நியமிக்கப்பட்டபடியும் இந்த நட்பு ஏற்பட்டது.

ஸுக்ரீவன் வானர ராஜ்யத்தை அடைந்து ஸேனத்தலைவர்களை வரவழைத்து ஸகல திக்குகளிலும் தங்களைத் தேடும்படி அனுப்ப, பர்வதங்களைப் போன்ற வானர வீரர்களும் ஸுக்ரீவர்களுடைய பூமி யெங்கும் தேடப் புறப்பட்டார்கள் ; இன்னும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் நாங்கள் ஒரு பாகம். மஹாபலசாலியும் காந்தியுடையவனும் வாலி புத்திரனுமான அங்கதன் வானர ஸேன யங்களில் மூன்றிலொரு பாகத்தை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். விந்தியமலைச் சாரல்களில் வழி தெரியாமல் கஷ்டப்பட்டு அனேக தினங்கள் தவித்தோம். பிறகு மஹாராஜா எங்களுக்குக் குறிப்பிட்டகாலம் கடந்துபோனதாலும், அவர் கடுமையாகத் தண்டிப்பாரென்ற பயத்தாலும், காடுகளிலும் மலைகளிலும் தேடியும் தாங்களிருக்குமிடம் தெரியாமல், வந்த காரியம் முடியாததாலும் பிராணனை விட நிச்சயித்தோம். ஸகல வானர சிரேஷ்டர்களும் உபவாஸம் செய்து பிராணனைவிடத் தயாராயிருப்பதைக் கண்டு, அங்கதன் துக்கம் மேலிட்டுத் தாங்கள் காணாமல் போனதையும், வாலி இறந்ததையும், வானரர்கள் பிராயோபவேசம் செய்ததையும், ஜடாயு மரண மடைந்ததையும் சொல்லி பிரலாபித்தான். இப்படி நாங்கள் ஆசையற்று, ஸுக்ரீவனுடைய ஆக்களுக்குப் பயந்து, உயிரைவிட நிச்சயித்திருக்கையில், வெகு பராக்கிரமசாலியும், மிகவும் வயது சென்றவரும், கழுக்குளுக்கு அரசனும், ஜடாயுவின் உடன் பிறந்தவருமான ஸம்பாதி என்பவர், அங்கே, எங்களுடைய காரியத்தை முடிப்பதற்காகவே வந்தவர்போல், ஜடாயுவின் மரணத்தைக் கேள்விப்பட்டுக் கோபம் கொண்டு, “ வானரர்களே ! என் தம்பி எங்கே மரணமடைந்தான்? எவனால் கொல்லப்பட்டான்? இதை எனக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்லுங்கள் ” என்றார். பிறகு, அங்கதன் ஐனஸ்தானத்திலிருந்து தங்களைராவணன் எடுத்துப்போனது, ஜடாயு

அவனுடன் கோர யுத்தம் செய்து மரணமடைந்தது இவைகளை தெரிவித்தான். அதைக்கேட்டு அருணனுடைய புத்திரனான ஸம்பாதி மிக்க வியஸனைதை அடைந்து, தாங்கள் ராவணனுடைய அரண் 200 மனையில் இருப்பதாகச் சொன்னார். அதைக் கேட்டு நாங்கள் அளவற்ற ஆனந்த மடைந்து அங்கதனுடன் உடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்தோம். உத்ஸாஹத்தாலும் ஸந்தோஷத்தாலும் தங்களைப் பார்க்க ஆசையாலும் மெய்மறந்த நாங்கள் அந்த மஹா ஸமுத்திரத்தைப் பார்த்து இதைத்தாண்டு 205 வது எப்படி என்று பயந்து கவலை கொண்டோம்.

அப்பொழுது நான் அவர்களைப் பார்த்து மனமிரங்கி, அவர்களுடைய பயத்தைப் போக்கடித்து, நூறு யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினேன். ராத்திரியில் இந்த லங்கையில் பிரவேசித்து கணக்கில்லாத ராக்ஷஸர்கள் வெகு ஜாக்கிர 210 தையாகக் காத்துக்கொண்டிருந்தும் ஊசி நாட்டும் இடமில்லாமல் தேடினேன். அந்தப்புரத்தில் தூங்கும் ராவணனைக் கண்டேன். துக்கத்தால் தவிக்கும் தங்களையும் தரிசிக்கும் பாக்கியம் பெற்றேன்.

தாங்கள் கேட்டதற்கு நடந்தது நடந்தபடி விஸ்தாரமாக பதில் சொன்னேன். இனிமேலாவது நான் ராவணனால்வென்று 215 நம்பிக்கை பிறந்ததா? நான் ராமதூதன். என்னிடத்தில் ஸந்தேகமில்லாமல் பேசலாம். நான் வாயுபுத்திரன்; ஸுக்ரீவனுக்கு மந்திரி; ராமனால் அனுப்பப்பட்டுத் தங்கள் நிமித்தமாக இங்கே வந்தேன். ஆயுதமெடுத்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்டரான ரகுவீரனும் அவரைப் பிதாவைப்போல் பாவித்து அவருடைய கைங்கியத்திலே 220 ஈடுபட்டிருக்கும் ஸகல உத்தமலக்ஷணங்களும் பொருந்திய லக்ஷ்மணனும் சேஷமமாக இருக்கிறார்கள். மஹாவீரனான தங்களுடைய பர்த்தாவின் சேஷமத்திலேயே நோக்கமுள்ளவனான நான், ஸுக்ரீவனுடைய உத்திரவால் தனியாகவே இங்கே வந்தேன். தாங்கள் இருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க ஆவல்கொண்டு நினைத்த ரூபத்தை 225 எடுக்கக் கூடியவனாய்த் தெற்குத்திக்குத் தேடிக்கொண்டு இங்கே வந்தேன். தங்களைத் தெய்வானுக்கிரஹத்தால் நான் கண்ட ஸமாசாரத்தைச் சொல்லித் தங்களைக் காணாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் வானர ஸைன்யங்களை ஸந்தோஷப்படுத்துவேன். நான் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினது வீணாகவில்லை. தங்களைக் கண்டேனென்ற 230 கீர்த்தியும் எனக்குக் கிடைத்தது. ராகவனென்ற வீர சிரேஷ்டர் சீக்கிரத்தில் ராவணனைப் புத்திர மித்திர பந்துக்களுடன் யுத்தத்தில் நாசம் செய்து தங்களை அடைவார்.

வானரனான நான் வாயுபகவானுக்கு எப்படி புத்திரனாகக் கூடுமென்று தாங்கள் எண்ணலாம். கேஸரி என்ற வானர சிரேஷ்டன் 235 மால்யவானென்று பர்வதத்தில் வளித்துக் கொண்டிருந்தார். ஒரு ஸமயத்தில் ஸமுத்திரத்தில் தவம் செய்து கொண்டிருந்த ரிஷிகள்

- சம்பஸாதனன் என்ற அஸுரன் தங்களை மிகவும் ஹிம்ஸிக்கிருனென்றும் அவனைக் கொல்ல வேண்டுமென்றும் கேஸரியை பிரார்த்தித்தார்கள். அவர் கோகர்ணபர்வதத்திற்குச் சென்று அந்தத்துஷ்டனை ஸம்ஹரித்தார். அப்பொழுது கேஸரியின் பார்வையிடத்தில் வாயுபகவானுக்குப் பிறந்தேன். அந்தக்காலத்தில்நடந்த விருத்தாந்தத்தால் எனக்கு ஹநுமானென்ற பெயர் கிடைத்தது. [ஸூரியனைப் பழமென்று தாவிப் படிக்கப் போகையில் இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால்
- 245 (ஹநு)தாடையிலடித்ததால் ஹநுமானென்றபெயர் கிடைத்தது.] தங்களுக்கு என்னிடத்தில் நம்பிக்கை உண்டாகும் பொருட்டு ராகவனுடைய குணங்களை எனக்குத் தெரிந்த வரையில் வர்ணித்தேன். அதிசீக்கிரத்தில் ராகவன் தங்களை இவ்விடத்திலிருந்து அழைத்துப் போவார்'' என்றார்.
- 250 அதுவரையில் துக்கத்தால் இளைத்திருந்த ஸீதை மேற்சொன்ன காரணங்களாலும் அடையாளங்களாலும் மாருதியிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்து அவன் ராம தூதனென்றே நிச்சயித்தாள். அளவற்ற ஸந்தோஷமுடைந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் உதிர்த்தாள். அழகான நேத்திரங்களால் விளங்கும் அவளுடைய முகம் ராகுவால்
- 255 விடப்பட்ட சந்திரனைப்போல் பிரகாசித்தது. முடிவில் அவன் ஹநுமானென்ற வானரனென்றும், வேறல்லவென்றும் ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிந்து கொண்டாள். பிறகு ஆஞ்ஜநேயர் ஸந்தோஷத்தால் முகம் மலர்ந்த ஸீதையைப் பார்த்து, ''அம்மா! எனக்குத்தெரிந்த வரையில் ஸகல விருத்தாந்தங்களையும் சொன்னேன். தாங்கள் வருத்தப்பட
- 260 வேண்டியதில்லை. தங்களுடைய ஆக்ஞையை நிறைவேற்றத் தயாராக இருக்கிறேன். நான் தங்களுடைய கேடும் ஸமாசாரத்தை அதிசீக்கிரத்தில் ராகவனுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டிய தாகையால் திரும்பிப் போகிறேன். ஒரு அல்பக் குரங்கு நமக்கு என்ன செய்யப் போகிறதென்று நினைக்கக்கூடாது. வானர சிரேஷ்டனான கேஸரி,
- 265 சம்பஸாதனனென்ற ராக்ஷஸனை வதம் செய்யப் போயிருக்கையில் அவருடைய பாரியையிடத்தில் பிறந்தேன். பலத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் வேகத்திலும் என்பிதாவான வாயுபகவானுக்கு ஸமமானவன்'' என்றார்.

ஹதேஸுரே ஸம்யதி ஸம்ப'ஸாத'நே

கபிப்ரவீரேண மஹர்ஷி சோத'நாத |

ததோஸ்மி வாயுப்ரப'வோஹி மைதி'வி

ப்ரப'ாவதஸ் தத்ப்ரதிமஸ்ச வாதர : ||

ஸர்க்கம் 36

ஹநுமான் கணையாழியைக் கொடுத்தது

பூய ஏவ மஹாதேஜா ஹநுமாந் மாருதாத்மஜ: |

அப்ர வீத் ப்ரஸ்ரிதம் வாக்யம் ஸீதாப்ரத்யய காரணாத் || (1)

மஹாதேஜஸ்வியான மாருதி ஸீதைக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும் படி மிகவும் வணக்கமாய், “அம்மா! அளவற்ற பாக்கியசாலியே! நான் மஹாபுத்திமானான ராமமூர்த்தியால் தங்களிடத்தில் அனுப்பப் பட்ட தூதன். அவருடைய திருநாமத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்தக் கணையாழியைப் பாருங்கள். தங்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும் பொருட்டு இதை ராமன் என்னிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தங்களுக்குக் கொடுக்கச் சொன்னார். கவலையை விடுங்கள். தங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். அதிசீக்கிரத்தில் தங்களுடைய துக்கங்களெல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் போகும்” என்று சொல்லி அந்த மோதிரத்தைக் கொடுத்தார். 5

ஸீதை ராமனுடைய கையில் விளங்கும் அந்த ஆபரணத்தை வாங்கிப் பார்த்துப் பர்த்தாவை மறுபடியும் கண்டவளைப் போல் அளவற்ற ஸந்தோஷம் அடைந்தாள். அதைப் பார்த்துப் பார்த்து ஆசை தீராமல் அதிலிருந்து கண்களை எடுக்க முடியவில்லை. முதலில் ராவணன் மாறுவேஷம் பூண்டு வந்தானோ என்று பயந்தவள், பிறகு அனேக காரணங்களால் அவன் தனது பர்த்தாவிடமிருந்து வந்த பிரிய தூதனென்று நம்பிக்கை பிறந்து ஆளுநரையரைப் பார்த்து ஸந்தோஷித்தாள். பிறகு ராமனுடைய மோதிரத்தைக் கண்டு ராமனையே கண்டதுபோல் பரவசமானாள். (தன்ன ரகு நாதன் பாணிக்கிரஹணம் செய்த காலத்தில் அவருடைய கையிலணிந்த ஆபரணமாகையால், அந்த மஹோத்ஸவமும் அதற்குப் பிறகு அவரும் தானும் அனுபவித்த ஏகாந்த ஸுகங்களும் ஞாபகத் திற்கு வந்தன. ரதி காலத்தில் இருவரும் வேடிக்கையாகக் கோபித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஒருவர்கொருவர் பேசாமலும் பார்க்காமலும் இருக்கும் பொழுது, பிரிந்திருக்க ஸஹிக்காமையாலும் வேறு மத்தியஸ்தர்கள் இல்லாமையாலும் ராமன் தன் மோதிரத்தை மெள்ளக் கழற்றி அகஸ்மாத்தாய் நடுவினதுபோல் கீழே போடுவார். அப்பொழுது ஸீதை ‘மோதிரம் கழன்று கீழே விழுந்து விட்டதே’ என்று சொல்லி அதை எடுத்துக்கொடுப்பாள். உடனே கலஹம் தீர்ந்து மறுபடியும் ஆனந்தமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட மோதிரமல்லவா என்று நினைத்தாள். வெகு நாளாகப் பிரிந்திருந்த தங்களைச் சேர்த்து வைத்த மோதிரமல்லவா என்று நினைத்தாள். அந்த மோதிரமணிந்த விரலையும் கிரமமாய்க் கையையும் புஜங்களையும் திருமேனியையும் தன்னெதிரில் நிற் பதுபோல் பார்த்து ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டாள்). சிவந்து 35

நீண்டு ஸந்தோஷத்தால் மலர்ந்த கண்களையுடைய ஸீதையின் முகம் ராகுவால் விடப்பட்ட சந்திரன்போல் பிரகாசித்தது.

- பிறகு, “ஐயோ! இவனை நமக்கு பிராணதானம் செய்தவ னென்று கொண்டாடாமல் ராவணனென்று ஸந்தேஹித்தோமே” என்று வெட்கப்பட்டு, ராமனுடைய விருத்தாந்தத்தைக் கேட்ட தால் பரமானந்தமடைந்து, அந்த ஸமாசாரத்தைக் கொண்டு வந்த ஆஞ்ஜநேயரை வெகுபிரியத்துடன் குளிரக் கடாஷித்து, “வானர சிரேஷ்ட! நீ தனியாக இந்த ராகுஸராஜதானியில் அலக்ஷ்யமாய் வந்தாயே! உன் பலத்தையும் சக்தியையும் புத்தியையும் என்ன வென்று சொல்லுவேன்! பயங்கரமான ஜலஜந்துக்கள் வளிக்கும் நூறுயோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள இந்த ஸமுத்திரத்தை ஒப்பற்ற பராக்கிரமசுலியான நீ பகவின் குளப்படியைப்போல் அலக்ஷ்ய மாய்த் தாண்டினாயே! ஸர்வலோக கண்டகளுன ராவணனைக்கண்டு உனக்குக் கொஞ்சமாவது பயமும் கலக்கமுமில்லை, ஆகையால், ஸாதாரணமான வானரனென்று உன்னை நினைக்கவும் முடியுமோ? மஹாபுத்திமானான ராமனே உன்னை என்விடத்தில் நம்பிக்கையாக அனுப்பியிருக்கிறார்; ஆகையால் என்னுடன் நீ தடையில்லாமல் பேசத்தகுந்தவன். பிறரால் நெருங்க முடியாத சக்தியையுடைய ராகவன் ஒருவனுடைய பராக்கிரமத்தைப் பூர்ணமாக அறிந்து அவனை நன்றாகப் பரீக்ஷிக்காமல் என்விடத்தில் அனுப்பமாட்டா ரல்லவா?

- தர்மாத்மாவும் வீணாகாத பிரதிக்கூலையையுடையவருமான ராக வன் என் பாக்கிய விசேஷத்தாலும் தெய்வானுக்கிரஹந்தாலும் கேஷமமாக இருக்கிறாரா? மஹா தேஜஸ்வியான லக்ஷ்மணர் கேஷமமாயிருக்கிறாரா? ராகவன் கேஷமமாயிருந்தால் கடல் சூழ்ந்த பூமியை பிரளயகாலாக்னியைப்போல் கோபத்தால் ஏன் கொளுத்தாமல் இருக்கின்றார்?

- தேவாஸுரர்களை ஒருகண்ணத்தில்தாசம் செய்ய ராமலக்ஷ்மணர் களுக்குச் சக்தியில்லையா? ஆகையால், என் துக்கம் முடிவதற்குக் காலம் வரவில்லை என்று எண்ணுகிறேன். அந்தப் புருஷோத்தமன் வருத்தத்தால் இளைக்காதிருக்கிறாரா? பரிதவிக்காமலிருக்கிறாரா? தைரியத்தை இழக்காமலிருக்கிறாரா? துக்கத்தால் மெய்மறந்து காரி யங்களில் மயங்காமலிருக்கிறாரா? ஸகல புருஷ பிரயத்தனங்களையும் செய்து கொண்டிருக்கிறாரா? ஸ்நேஹிதர்களிடத்தில் கிருபையுடன் ஸாமதான உபாயங்களையும் பகைவர்களை ஜயிப்பதற்காக அவர் களிடத்தில் பேதம் தண்டமென்ற உபாயங்களையும் கிரமமாய் அனுஸரித்து வருகிறாரா? சுத்தமான மனத்தையுடைய ஸ்நேஹிதர் களை ஸம்பாதிக்கிறாரா? அப்படிப் பட்டவர்கள் அவரைத்தேடி அடைகிறார்களா? அவர்களால் கௌரவிக்கப் படுகிறாரா? என்னை அடையும் பொருட்டு தேவதைகளுடைய அனுக்கிரஹத்தை பிரார்த்

தித்து வருகிறாரா? அவருடைய வீரியசௌரிய பராக்கிரமங்களுக்குத் தகுந்தபடி ஸகல புருஷப் பிரயத்தனங்களையும் குறைவில்லாமல் செய்து வருகிறாரா? குலதெய்வமான நாராயணனுடைய கிருபைக்கு தன்னைப்பாத்திரனாகச் செய்துகொண்டு வருகிறாரா? அவரைவிட்டுப் பிரிந்து வெகுகாலமாய்க் கண்ணுக் கெட்டாத தேசத்தில் நான் இருக்கிறேன் என்று என்னை மறக்கவில்லையல்லவா? என்னிடத்திலுள்ள பூர்வ ஸ்நேஹத்திற்குக் கொஞ்சமேனும் குறைவில்லையல்லவா? இந்த ஸங்கடத்திலிருந்து என்னைச் சீக்கிரத்தில் விடுவிப்பாரா? உத்தம ஸுகங்களை அனுபவிக்கத் தகுந்தவர். கஷ்டத்தை அனுபவிக்கவே தகாதவர். அதிக துக்கத்தால் தேகம் நொந்து வருந்தாமல் கேசுமமாக இருக்கிறாரா? கௌஸல்யை ஸுமித்திரை பரதன் முதலியவர்கள் கேசுமமாக இருப்பதாக ஸமாசாரம் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கிறதா? என்னைப் பிரிந்த சோகத்தால் தாபத்தையடையாமலிருக்கிறாரா? வேறு விஷயங்களில் மனத்தைச் செலுத்தாமல் என்னை இந்தக் கஷ்டத்திலிருந்து கரையேற்றுவாரா? ராமனிடத்தில் பரமபக்தியுள்ள பரதன் தன் மந்திரிகளையும் கணக்கில்லாத வீரர்களடங்கிய சதுரங்க பலத்தையும் என்னிமித்தமாக அனுப்புவாரா? பற்களையும் நகங்களையும் ஆயுதமாக உடைய வானரவீரர்களால் குழப்பப்பட்டு ஸுகர்வ மஹாராஜா இங்கே அதிசீக்கிரத்தில் வருவாரா? குரனும் அஸ்திர ரஹஸ்யங்களைப் பூர்ணமாக அறிந்தவருமான லக்ஷ்மணன் பாணவர்ஷத்தால் ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்வாரா? நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக் கக்கும் பாணங்களால் ராவணனும் அவனுடைய பந்துக்களும் யுத்தத்தில் அதிசீக்கிரத்தில் அடிபட்டுக் கிடப்பதைக் காண்பேனா? தங்க நிறமுள்ளதும் தாமரைப் புஷ்பத்தின் வாஸனையுடையதுமான ராகவனுடைய முகம்வெயிலால் ஜலம் வற்றின ஓடையில் வாடும் தாமரைப் புஷ்பத்தைப்போல், என்னைப் பிரிந்த துக்கத்தால் உலர்ந்து வாடாமலிருக்கிறதா?

தர்மானுஷ்டானத்தைக் காரணமாய் வைத்துக் கொண்டு, தன் ராஜ்யத்தை விட்டு, ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த என்னையும் வனத்தில் கால்நடையாய் அழைத்துக் கொண்டு வந்த ராமனுக்கு வருத்தமும் பயமும் சோகமும் கொஞ்சம் கூட இல்லையா? அப்படிப்பட்டவர் என்னைப் பிரிந்து தைரியத்தை இழக்கா திருக்கிறாரா? தன்னிடத்தில் பரமப் பிரீதிவைத்த கௌஸல்யையும், தன்னைப் பிரிந்து உயிரோடிருக்க ஸஹிக்காமல் மரணமடைந்த தசரதரும், இதர பந்துக்களும் ராமனுடைய மனத்தில் எனக்கு ஸமமாவார்களோ? ரகுநாதன் என்னை அழைத்துப் போவாரென்ற வார்த்தையைக் கேட்கும் வரையில் மாத்திரம் பிராணனை வைத்துக் கொண்டிருப்பேன்."

இந்தப் பிரகாரம் அநேக அர்த்தங்களடங்கிய மதுரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, இந்த வானரேந்திரன் என்னுடைய கேள்வி

பரிதவித்துக்கொண்டிருக்கிறார். தங்களை அடைவதற்கு வேண்டிய ஸகலப் பிரயத்தனங்களையும் குறைவில்லாமல் செய்துகொண்டிருக்கிறார். அவர் கலங்காத தைரியமுடையவரென்றும் செய்த பிரதிக்கூலையைத் தவறாதவரென்றும் கூத்திரிய வீரரென்றும் தங்களுக்குத் 160 தெரியாதா?" என்றார்.

ராமனுடைய விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டதால் ஸீதைக்கு ஒரு வாயு கவலை நீங்கிற்று. ஆனால், தன்னைப் பிரிந்து ராமன் படும் கஷ்டத்தைக் கேட்டு, அதைப்போல் தானும் சோகமடைந்து, சரத் ருதுவின் ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் மேகத்தால் மறைந்து மாறி மாறி 165 பிரகாசிக்கும் சந்திரமண்டலத்தைப்போல் தோன்றினான்

ஸா ராமஸங்கீர்தந விதஸோகா
ராமஸ்ய ஸோகேந ஸமாநஸோகா |
ஸரந்முகே ஸாம்புத ஸேஷசந்த்ரா
நிஸேவ வைதேஹஸுதா ப்'பூ'வ ||

(47)

ஸர்க்கம் 37

மாருதி ஸீதையைத் தன்னுடன் வரும்படி பிரார்த்தித்தது

ஸீதா தத் வசநம் ஸ்ருத்வா பூர்ணசந்த்ர நிப'நநா |
ஹநூமந்த முவாசேத் த'ர்மார்த' ஸஹிதம் வச: || (1)

அதற்கு ஸீதை நீதி நிறைந்த வாக்கியங்களால் மறுமொழி சொன்னாள். "ராமன் வேறு ஞாபகமில்லாமல் இருக்கிறார்; ஆனால், சோகஸமுத்திரத்தில் முழுகி இருக்கிறாரென்று நீ சொன்னது விஷதையும் அமிருதத்தையும் கலந்து கொடுத்தாற் போலிருக்கிறது. அவரைவிட்டுப் பிரிந்தது நானாகச் செய்துகொண்டதல்ல. ஸகல 5 ஐஸ்வரியங்களும் பொருந்தின ரகுநாதனையும் மிகவும் தாழ்ந்த ஸ்திதியில் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஸாமான்ய புருஷனையும், தெய்வம் கயிற்றால் கட்டி இழுப்பதுபோல் நினைத்தபடி யெல்லாம் ஆட்டுகிறது. பிராணிகள் விதியை வெல்வது அஸாத்தியம். இதற்கு என்னையும் ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் காட்டிலும் வேறு 10 உபமானங்கள் வேண்டுமோ? (மஹாவிஷ்ணுவான ராமனும், கால ரூபியும் ஞான ரூபியுமான லக்ஷ்மணனும், பராசக்தியான நானும் கர்ம கதிக்குத் தப்ப முடிந்ததோ?).

பெருங்கடலில் காற்றால் அடிக்கப்பட்ட கப்பல் தத்தளிப்பது போல் ராமன் சோக ஸமுத்திரத்திலிருந்து எப்பொழுது கரையேறு 15 வார்? ராவணனை ராக்ஷஸர்களுடன் நாசம் செய்து லங்கையை அழித்து என் நாயகன் எப்பொழுது என்னைக் காண்பாரோ? ராவணன் கெடுவிட்ட ஒருவருஷ்காலம் முடிவதற்குமுன் என்னை மீட்கும்

களுக்கு என்ன பதில் சொல்வான், பார்ப்போம்” என்று பேசாமலிருந்தான்.

- மஹா பராக்கிரமசாலியான மாருதி, தலைமேல் கைகூப்பி வணக்கமாய்ப் பின்வருமாறு பதில் சொன்னார். “பூர்வம் அனுஷ்டித்த
- 120 னென்னும் அஸுரன் இந்திரனுடைய பாரியையான ஈதேவியை ஒளித்தான். அவ்விடத்தை வெகுகாலம் அறியாமல் இந்திரன் பிறகு தேடிச் சுண்டுபிடித்ததுபோல், ராமனுக்குத் தாங்கள் இருக்குமிடம் இதுவரையில் தெரியவில்லை. செந்தாமரையைப் பழிக்கும் நேத்திரங்களை யுடையவரே! தங்களை இதுவரையிலும் அழைத்துப் போகாத
- 125 தற்கு இதுவே காரணம். நான் தங்களுடைய விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்த அடுத்த க்ஷணத்திலேயே வானரஸையங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு இங்கே வருவார். அவை நூறுயோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள இந்த ஸமுத்திரத்தை எப்படி தாண்ட முடியுமென்று ஸந்தேகிக்க வேண்டாம். ராகவன் இந்தப் பயங்கரமான கடலைத் தன்
- 130 பாணங்களால் சுட்டித் தன் ஸையங்களுடன் இங்கே வந்து ராகுல குலத்தை வேரறுப்பார். மிருத்யுதேவதையாவது தேவர்களாவது அஸுரர்களாவது அதைத் தடுக்கப்பார்த்தால் அந்த க்ஷணமே நாசமடைவார்களென்பதில் ஸந்தேக முண்டோ? என் னுத்தால் பீடிக்கப்பட்ட யானையைப்போல் ராகவன் தங்களைக்
- 135 காலுமல் துக்கத்தால் தவிக்கிறார்; இது ஸத்தியம். நான் வளிக்கு மிடங்களான மலயம், விந்தியம், மேரு மந்த்ரம், தர்த்துரம் முதலிய பர்வதங்களின் மேலும் நான் புஜிக்கும் பழம் கிழங்கு ஐலம் முதலிய பதார்த்தங்களின் மேலும் ஆணைவைத்துச் சொல்லுகிறேன். அழகான கண்களாலும் கோவைக்கலிபோன்ற உதடுகளாலும்
- 140 பூவலிக்கும் குண்டாங்கனாலும் பூர்ணசந்திரனைப்போல் விளங்கும் ராமமூர்த்தியின் நிருபக மண்டித்தைக் காண்பீர்கள்.
- ராமன் மதுமாயஸங்களை விட்டார். வானப்பிரஸ்தருக்குத் தகுந்த பழம் கிழங்கு முதலியவைகளை ஸாயங்காலத்தில் புஜிக்கிறார். தங்களிடத்திலேயே மனத்தை செலுத்தி தேகத்தையும் மறந்து,
- 145 காட்டு ஈக்கள், கொசுக்கள், புழுக்கள், ஊரும் ஐந்துக்கள் முதலியவைகளால் நேரும் உபத்திரவத்தைக் கவலிக்கிறதுமில்லை; அவைகளை ஓட்டுகிறதும்மில்லை. தங்களிடத்தில் வைத்த ஆசையால் எப்பொழுதும் தங்களையே நினைத்துக்கொண்டு சோகம் மேலிட்டு வேறு ஏர்பக மில்லாமல் இருக்கிறார். அவருக்குத் தூக்கமே கிடையாது. எப்
- 150 பொழுதாவது தன்னை அறியாமல் தேகம் அலுத்துத் தூங்கினாலும், ‘ஸீதே!’ என்று மதுரமான வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொண்டே விழித்துக் கொள்ளுகிறார். பழங்கள் புஷ்பங்கள் முதலிய மனோஹரமான பதார்த்தங்களைக் கண்டாலும், ‘ஹா! ஸீதே!’ என்று அடிக்கடி பெருமூச்சுவிட்டுத் தாங்கள் பேசுவதுபோல் தங்களுக்குப்
- 155 பதில் சொல்லுகிறார். தாங்கள் எப்பொழுதும் எநிரில் இருப்பதாக அருடைய பாவனை. தங்களைப் பிரிந்ததால் எப்பொழுதும்

- படி நீ அவருக்குச் சொல்லவேண்டியது. அதுவரையிலும்தான்
 20 நான் உயிரோடிருப்பேன். பத்தாவது மாதம் நடக்கிறது; இன்னும்
 இரண்டு மாதங்களிருக்கின்றன. தன் ஸுஹோதரனுள் விபிஷணன்
 என்னைத் திரும்பிக் கொடுக்கும்படி தன்னால் கூடியமட்டும் பிரயத்
 தனம் செய்தும் ராவணன் அதைக் கொஞ்சமாவது லக்ஷ்யம் செய்ய
 வில்லை. அந்த விஷயமே அவனுக்கு இஷ்டமில்லை. காலபாசத்தால்
 25 கட்டுப்பட்ட ராவணனை மிருத்யுவேதவை யுத்த களத்தில் தேடிச்
 கொண்டிருக்கிறது. விபிஷணனுடைய பாரியை ஸுரஸை என்
 பவள் இந்த ஸமாசாரத்தைத் தனது மூத்த பெண்ணை அனலை
 மூலமாய் எனக்குச் சொல்லி யனுப்பினாள்.
- என் அந்தராத்மா கல்மஷமில்லாமல் சுத்தமாக இருக்கிறது.
 30 லோகோத்தரமான காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்ற ஸ்திர
 மான பிரயத்தனமும் அவைகளைச் செய்வதற்கு வேண்டிய சக்தியும்
 குருமற்றிருப்பதும் நன்றி மறவாமையும் சௌரியமும் மஹிமை
 யும் இன்னும் அனந்தமான குணங்களும் ரகுநாதனிடத்தில் விளங்கு
 கின்றன. ஆகையால், என் பர்த்தா என்னைச் சீக்கிரமாபடைவா
 35 ரென்பதில் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேகமில்லை. லக்ஷ்மணனுடைய
 ஸஹாயமும் இல்லாமல் பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸவீரர்களை ஒரு முகூர்த்
 தத்தில் லீலையாகக்கொன்ற ரகுவீரனைக் கண்டு பயடப்படாத சத்துரு
 வும் உண்டோ? எப்படிப்பட்ட ஸங்கடங்கள் நேர்ந்தாலும் அவ
 ருடைய தைரியம் கொஞ்சமாவது கலங்குமோ? இந்திரனுடைய
 40 மஹிமையை இந்திராணி அறிவதுபோல் அவருடைய மஹிமை
 எனக்கல்லவா தெரியும்? ராமனென்ற ஸூரியன் பாணக்கூட்டங்
 களாகிற கிரணங்களால் ராக்ஷஸர்களென்ற ஜலத்தை அதி சீக்கிரத்
 தில் வற்றச் செய்வார்," என்று கண்ணீர்பெருக மனத்தில் துக்கம்
 ததும்ப ஸீதை ராமமூர்த்தியைப்பற்றிப் பரிதவிப்பதைக் கேட்டு,
 45 ஆஞ்ஜநேயர், "தாயே! ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள்? தங்களுடைய
 விருத்தாந்தத்தை நான் சொன்னவுடனே கணக்கில்லாத வானர
 ஸையங்களுடன் ரகுநாதன் இங்கே வருவார். இவ்வளவென்ன?
 தங்களுடைய துக்கத்தை இந்தக் க்ஷணமே போக்கடிக்கிறேன். என்
 முதுகில் ஏறுங்கள். ஒரு நொடியில் இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி
 50 ராகவனிடத்தில் தங்களைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கிறேன். ஸந்
 தேகப் படவேண்டாம். இந்த லங்கையையும் இதுவுள்ள ஸகல
 பதார்த்தங்களையும் அலக்ஷ்யமாய் எவ்விடத்திற்கும் கொண்டுபோக
 என்னால் முடியாதா? ஹோமம் செய்கிற பதார்த்தங்களை அக்னி
 பகவான் இந்திரனிடத்தில் ஸமர்ப்பிப்பதுபோல் பிரஸ்ரவணகிரியில்
 55 விளங்கும் ராமமூர்த்தியிடத்தில் தங்களைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்
 பேன். மஹாவிஷ்ணு அஸுரர்களை நாசம் செய்வதில் உத்ஸாஹத்
 துடன் இருப்பதுபோல் எப்பொழுதும் ஊக்கமுள்ள ரகுநாதனையும்
 லக்ஷ்மணனையும் இப்பொழுதே பார்ப்பீர்கள். தேவேந்திரன்
 ஸ்வர்க்கத்தில் மஹிமையோடு வீற்றிருப்பதைப்போல் தங்களைப்

பார்க்கும் பொருட்டு ஸகல பிரயத்தனங்களையும் செய்துகொண்டு 60
வீற்றிருக்கும் பிரஸ்ரவணகிரியில் மஹாபலவானான ராகவனைப்
பார்க்கப்போகிறீர்கள். ஆகையால், என் முதுகில் ஏறுங்கள்.
என்னால் என்ன முடியும் என்று அலக்ஷ்யம் செய்ய வேண்டாம்.
ரோஹிணீதேவி சந்திரனுடன் கூடி ஸுகிப்பதுபோல் ரகுநாதனு
டன் சேர்ந்திருக்க விரும்புங்கள். என் முதுகில் ஏறிக்கொண்டு 65
ஸூரிய சந்திரர்களுடன் வார்த்தை சொல்வதுபோல் ஆகாச வீதி
யில் உன்னதமாய்ச் செல்லுங்கள். இந்த லங்கையிலுள்ளவர்கள்
ஒன்று சேர்ந்தாலும் நான் தங்களை எடுத்துப் போகும்பொழுது
என்னைத் தடுக்கவாவது பின் தொடரவாவது முடியுமோ? நான்
இங்கே எப்படி அலக்ஷ்யமாய் வந்தேனோ அப்படியே தங்களை எடுத்த 70
துக்கொண்டு ஆகாச மார்க்கமாய்ச் செல்வேன்; இதில் ஸந்தேக
மில்லை” என்று பிரார்த்தித்தார்.

இந்த ஆச்சரியமான வார்த்தையைக் கேட்டு ஸீதை ஸந்தோ
ஷத்தால் மயிர் கூச்சமடைந்து மாருதியைப் பார்த்து, “நூறு யோ
ஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி கிஷ்கிந்தைக்கு 75
என்னை எடுத்துக்கொண்டு போகிறேனென்று நீ சொல்வது விநோத
மாக இருக்கின்றது. உனக்கு ஸ்வபாவமான வானர புத்தி இது
தான். அல்பமான சரீரத்தையுடைய நீ என்னை ராமனிடத்தில்
கொண்டுபோய் விடுகிறேன் என்று எந்தத் தைரியத்தால் சொன்
றாய்” என்று கேட்டாள். 80

உடனே ஹநுமார், “என்ன ஆச்சரியம்! நான் இதுவரையில்
ஒருவரிடத்திலும் இப்படி அவமானப்பட்டதில்லை” என்று எண்ணி
னார். “நான் அளவற்ற பலமுடையவனென்றும், பிறரால் செய்யக்
கூடாத காரியங்களைச் செய்தவனென்றும் இவளுக்குத் தெரியாத
தால் இப்படிச் சொல்லுகிறாள். ஆகையால் நான் இஷ்டமான 85
ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவன் என்பதைக் காட்டவேண்டும்” என்று
நிச்சயித்து, தன் விக்ஷரூபத்தை ஸீதைக்குக் காட்டினார். அவளுக்கு
நம்பிக்கை உண்டாகும் பொருட்டு அந்த மரத்திலிருந்து குதித்து
வரவர வளர ஆரம்பித்தார். மேரு மந்தரம் முதலிய மஹாயர்வதங்
களைப்போல் காந்தியுடன் பிரகாசித்துக்கொண்டு ஸீதைக்கு நேராக 90
நின்றார். மலைபோன்ற தேகத்தையும் சிவந்த முகத்தையும் எல்லை
யற்ற பலத்தையும் வஜ்ராயுதம் போன்ற பற்களையும் நகங்களையும்
உடையவராய்ப் பயங்கரமான ரூபத்துடன் ஸீதையைப் பார்த்து,
“தாயே! இந்த லங்கையையும் அதிலுள்ள பர்வதங்கள் வனங்கள்
பிராகாரங்கள் கட்டிடங்கள் பிராணிகள் அவைகளுக்கு அதிபதியான 95
ராவணன் இவை எல்லாவற்றையும் துரும்பைப் போல் அலக்ஷ்யமாக
எடுத்துச் செல்ல எனக்குச் சக்தியுண்டு. ஆகையால் என்னை உபேகஷிக்
காமல் தங்களுடைய மனத்தை ஸ்திரிப்படுத்திக் கொண்டு என்
பிரார்த்தனையை அங்கீகரித்து ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய துக்கத்தைப்
போக்குங்கள்” என்று வேண்டினார். 100

- பிரளயகால ருத்திரனைப்போல் பயங்கரமாய் ஜ்வலிக்கும் வாயு புத்திரனை ஸீதை குளிரக் கடாசுசித்து, “வானர சிரேஷ்ட! உனது பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் நான் நன்றாக அறிவேன். வேகத்தில் வாயுவிற்கும் அப்புதமான தேஜஸில் அக்னிக்கும் ஸமமென் 105 பதையும் நன்றாக அறிவேன். உன்னைத் தவிர வேறு ஸாமான்ய புருஷன் தனியாக இந்த மஹா ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, கோர ராசுஸர்களால் நிறைந்த இந்த லங்கையில் பயமில்லாமல் பிர வேசித்து மஹா ஸாமர்த்தியமாய் என்னுடன் பேச முடியுமா? என்னை எடுத்துக் கொண்டு ஆகாச மார்க்கமாகப் போகக் கூடிய 110 சக்தியுடையவனென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ரகுநாதனுடைய காரியத்தில் சீக்கிரம் வித்தியடையும் வழியை யோசிக்க வேண்டியது.

- ஆனால், நான் உன்னுடன் போவதயுத்தமல்ல. வாயுவிற்கு ஸமமாகச் செல்லும் உன் வேகத்தால் எனக்கு பிரக்ஞை போய்விடும். 115 ஸமுத்திரத்திற்கு மேல் ஆகாசத்தில் அதிவேகமாய் வர வர உயரக் கிளம்பிப் போகையில் நான் பயந்து கடலில் விழுந்து விடுவேன். உடனே அங்குள்ள நிமிங்கலம் போன்ற பயங்கரமான ஜலஜந்துக்கள் என்னைத் தின்றுவிடும். நீ சத்துருக்களை நாளம் செய்வதில் ஒப்பில்லாதவனென்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால், எடுத்துப் போகையில் உன் பிராணனுக்கும் நிச்சயமாய் ஆபத்து நேரும். எப்படி என்றால், நான் இங்கிருந்து போய்விட்டது தெரிந்தவுடன் ராவணன் பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள ராசுஸர்களை உன்னைப் பின் தொடர்ந்து கொல்லும்படி கட்டளையிடுவான். சூலம் உலக்கை முதலிய ஆயுதங்களுடன் அவர்கள் கணக்கில்லாமல் தனியாக, 120 ஆயுதமற்றிருக்கும் உன்னைச் சூழ்ந்து கொள்வார்கள். அப்பொழுது அவர்களுடன் யுத்தம் செய்து அவர்களை நாசம் செய்வாயா? அல்லது, உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வாயா? அல்லது, எனக்கு யாதொரு திங்கும் நேரிடாந்ல் காப்பாற்றுவாயா? இம் மூன்றையும் ஒரே காலத்தில் செய்ய முடியாதல்லவா? ஆகையால் உன் பிராண 125 னுக்கு ஆபத்து நேருமென்பதில் ஸந்தேக மென்ன?

- மேலும், அந்தக் குரூரராசுஸர்களோடு நீ யுத்தம் செய்கையில் நான் அதைக் கண்டு பயந்து உன் முதுகிலிருந்து விழுந்து விடுவேன். பிறகு பல பராக்கிரமத்தால் பயங்கரமான அந்த ராசுஸர்கள் உன்னை எப்படியாவது யுத்தத்தில் ஜயிப்பார்கள். அல்லது நீ யுத்தத் 135 தில் கவனத்தைச் செலுத்திப் பராமுகமாயிருக்கையில் உன் முதுகிலிருந்து நொடி விழுவேன். உடனே அந்தப் பாடிகள் என்னையும் பிடித்துக்கொண்டு போவார்கள். உன் கையிலிருந்து என்னை அபகரித்துக் கொல்லவும் கொல்வார்கள். ‘நான் ஸாமான்யனா? என்னை ஜயித்துத் தங்களைக் கொண்டுபோக அவர்களுக்குத்திறமையுண்டா’ 140 என்றுகேட்டால், யுத்தத்தில் புருந்தால் ஜயமும் அபஜயமும் நிச்சய

மில்லையே. அவர்கள் என்னை மிரட்டி உபத்திரவிக்கும்பொழுது அதை ஸகிக்காமல் நான் பிராணனை விடுவேன். அப்பொழுது நீ இவ்வளவு பிரயத்தனம் செய்ததும் சிரமப்பட்டதும் வீணாகுமே.

மேலும், ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் நாசம்செய்ய உனக்குச் சக்தி யிருந்தாலும் அப்படிச் செய்வது ராகவனுடைய கீர்த்திக்குக் குறை 145 வல்லவா? ராவணனை எதிர்க்கத் தைரியமில்லாமல் திருட்டுத் தன மாய் ஒரு குரங்கை விட்டு ராமன் என்னை எடுத்து வரச் சொன்னு ரென்று லோகத்தார் சொல்வார்களே.

மேலும், ராக்ஷஸர்கள் என்னைப் பிடித்து வானரர்களுக்கும் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் தெரியாத ஓரிடத்தில் மறைத்து வைப்பார் 150 கள். அப்பொழுது எனக்காக நீ படும் பாடெல்லாம் விணாகுமே. ரகுநாதனிடத்தில் நீ போய் என் ஸமாசாரத்தைச் சொல்லி, அவரை இங்கே அழைத்துவருவதில் அதிக நன்மையுண்டு. அப்படிச் செய்யா மல் என்னை இங்கிருந்து எடுத்துப் போக யத்தனித்துத் தவறி நான் ராக்ஷஸர்களுடைய கையில் அகப்பட்டால் மறுபடியும் உங்களுடைய 155 சண்ணில் படப்போகிறதில்லை. என்னைக் காணாமல் ராகவன் உயிரை விடுவார். உடனே அவருடைய தம்பிகளும் தாய்களும் ஸுகீர்வனும் வானர ஸையங்களும் பிராணனை வைத்துக் கொள்வார்களோ?

மேலும் பர்த்தாவிடத்தில் அளவற்ற பிரியத்தையும் பக்தியையும் வைத்திருக்கும் நான் வேறு புருஷனைத் தொடுவது நியாயமல்ல. 160 ராவணன் உன்னைத் தொட்டு எடுத்து வரவில்லையா என்றால், நாளை தனியாக இருந்தேன்; பலமற்ற மனுஷ்யஸ்த்ரீ; என்னை ரக்ஷிப்ப வர்கள் ஸமீபத்திலில்லை; அவளை ராக்ஷஸன்; அளவற்ற பலசாலி; மஹாக்ரூரன்; என்னைப் பலத்தால் தூக்கியபொழுது எப்படித் தடுக்க முடியும்? ஆனாலும், என்னால் முடிந்த வரையிலும் தடுத்தார் 165 பார்த்தேன்? முடியவில்லை. ராகவன் இங்கே வந்து ராவணனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் யுத்தத்தில் கொன்று எல்லோரும் அறிய என்னை அழைத்துப் போவது அவருடைய குலத்திற்கும் வீரியத்திற்கு மும் பராக்கிரமத்திற்கும் கீர்த்திக்கும் என்னிடத்தில் வைத்த டீரீ நிக் கும் அழகாகும். யுத்தத்தில் தேவ கந்தர்வ பன்னக ராக்ஷஸர்கள் 170 முதலியவர்களும் அவருக்கு எதிரில் நிற்கமாட்டார்கள். அவருடைய வீரியத்தையும் விராதன் கரன் தூஷணன் ஜனஸ்தானத்திலுள்ள ராக்ஷஸர்கள் முதலியவர்களைக் கொன்ற பொழுது பார்த்திருக்கிறேன். என்னை விவாஹம் செய்வதற்கு முன் மாரீசன் ஸுபாஹு தாடகை முதலியவர்களைப் படுத்தின பாட்டையும் பிறர் சொல்லக் 175 கேட்டிருக்கிறேன். கபந்தனையும் வாலியையும் வதம்செய்ததை நீயே சொல்லியிருக்கிறாய். கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பு, காற்றுடன் சேர்ந்தது போல் மஹா பலவானும் தேவேந்திரனுக்கு ஸமமான பராக்கிரமசாலியும் அப்புதமான வில்லாளியுமான ராமனும் லக்ஷ் மணனும் யுத்த களத்தில் சேர்ந்து நின்றால் எவன்தான் அவர்களைக் 180

- கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியும்? பிரளயகாலத்தில் ஸகல லோகங்
களையும் ஸம்ஹரிப்பதற்காக ஸூரிய பகவான் ஆயிரத்தெட்டு கண்
களையும் திறந்து கொண்டு நிற்பது போல் பாணங்களையே கிரணங்
களாயுடைய ரகுவீரன் யுத்த களத்தில் மதம் கொண்ட திக்கஜத்
185 தைப்போல் லக்ஷ்மணனுடன் நின்று கோதண்டத்தை வளைத்துக்
கால ஸர்ப்பங்களைப்போல் பாணங்களை வர்ஷித்து, சத்ருஸையங்
களை ஹதம் செய்தால் எவனாவது அவர்களைப் பார்த்துப் பிழைக்க
முடியுமா? ஆகையால், வானர சிரேஷ்ட! ராமலக்ஷ்மணர்களையும்
ஸூக்ரீவனையும் வானர ஸையங்களையும் சீக்கிரமாய் இங்கே
190 அழைத்துக் கொண்டு வா. வெகுகாலமாய் ராமனை நினைத்து
நினைத்து அவர் வருவாரென்று வழி பார்த்து ஸகல கஷ்டங்களையும்
பொறுத்துப் பொறுத்துத் தேகம் துரும்பாய்ப்போன எனக்கு ஸந்
தோஷத்தையும் பிராணனையும் கீர்த்தியையும் கொடுக்கும் பெரும்
உபகாரத்தைச் செய்வாய்” என்றுள்.

ஸ மே ஹரிஸ்ரேஷ்ட! ஸலக்ஷ்மணம் பதிம்

ஸயூத'பம் சுபி'ர மிஹோப பாத்ய |

சிராய ராமம் ப்ரதி ஸோக கர்மிதாம்

குருஷ்வ மாம் வாநரமுக்ய ஹர்ஷிதாம் ||

(68)

ஸர்க்கம் 38

காகாஸூர விருத்தாந்தம்

தத : ஸ கபிஸார்தூல : தேந வாக்யேந ஹர்ஷித : |

ஸீதா முவாச தச்ச'ருத்வா வாக்யம் வாக்யவிஸாரத' : ||

- மஹா புத்திமானான அந்த வானர சிரேஷ்டன் ஸீதையின்
வார்த்தையைக் கேட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து, “அம்மா!
தாங்கள் சொன்ன வார்த்தைகள் ஸ்தீரிகளின் ஸ்வபாவத்திற்கும்
பதிவிரதைகளுடைய விநயத்திற்கும் தகுந்தவை. நூறுயோஜனை
5 விஸ்தீர்ணமுள்ள இந்தப் பெருங்கடலை என் முதுகிலேறித் தாண்டு
வது ஸ்தீர்யான தங்களுக்கு முடியாதல்லவா? ராமனைத் தவிர வேறு
புருஷனைத் தொடமாட்டேனென்ற இரண்டாவது காரணம் அந்த
மஹாத்மாவின் பத்தினியாகிய தங்களுக்கே தகும். இப்படிப் பட்ட
வார்த்தையை வேறொருவரும் சொல்ல மாட்டார்கள். தங்களுடைய
10 ஸகல விருத்தாந்தங்களையும் வார்த்தைகளையும் ஒன்று விடாமல்
ராகவனிடத்தில் சொல்வேன். அவருக்குப் பிரியமான காரியத்தைச்
செய்ய வேண்டுமென்ற இச்சையாலும் வேறு அனேக காரணங்
களாலும் தங்களிடத்திலுள்ள ஸ்நேகத்தாலும் களங்க மில்லாத
மனத்துடன் இப்படிச் சொன்னேனே தவிர வேறல்ல. இந்தப்
15 பெருங்கடலைத் தாண்டுவது கஷ்டம். கோர ராகுஸர்களால் இரவும்
பகலும் காக்கப்பட்ட இந்த லங்கையில் பிரவேசிப்பது அதிலும்

கஷ்டம்; நான் சொன்னபடியெய்ய எனக்குச் சக்தியுண்டு; மற்றவர்
களுக்கு ஸுலபமல்ல. ஆகையால் இப்படிச் சொன்னேன். ராகவ
விடத்தில் எனக்குள்ள ஸ்நேகத்தாலும், தங்களிடத்தில் வைத்த
பக்தியாலும், இப்பொழுதே தங்களை ராமனோடு சேர்த்து வைக்க
வேண்டுமென்று அளவற்ற ஆசை கொண்டிருக்கிறேன்; இல்லா
விட்டால் இப்படிச் சொல்வேனா? என்னுடன் ராமனிருக்குமிடத்
திற்கு வருவதற்குத் தாங்கள் இஷ்டப்படாவிட்டால் நான் தங்
களைப்பார்த்தேனென்று அவர் நம்பும்படி சில அடையாளங்களைக்
கொடுங்கள்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

அதைக்கேட்டு ஸீதை தனக்கும் ராகவனுக்கும் ஏகாந்தத்தில்
நடந்த விருத்தாந்தங்களைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கையில், தான் முன்பு
அனுபவித்த ஸுகங்கையையும் இப்பொழுது படும் கஷ்டத்தையும்
நினைத்துக் கண்ணீர் நெஞ்சையடைக்க மெதுவாய், "ஆஞ்ஜநேய!
சித்திரகூட பர்வதத்தினடியில் வடகிழக்கு மூலையில் மந்தாகினி
நதிக்கு ஸமீபத்தில் ஒரு புண்ணியஸ்தலமுண்டு. அங்கே ஸரித்தர்களும்
தபஸ்விகளும் ஆனந்தமாய் வஸிப்பார்கள். பழம் கிழங்கு ஜலம்
குறைவில்லாமல் கிடைக்கும். நாங்கள் அங்கே இருக்கையில் நடந்த
ஒரு விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன். இந்த அடையாளத்தை
என் பர்த்தாவிடம் சொல். "ஒரு ஸமயத்தில் பலவித புஷ்பங்
களால் வாஸனையுள்ள மரச்சோலைகளில் நான் வெகுநேரம் விளை
யாடி வியர்த்துக் களைத்து தங்களுடைய மடியில் உட்கார்ந்தேன்.
அப்பொழுது ஒரு காக்கை மாம்ஸத்தில் ஆசைகொண்டு என் மாம்பின்
மத்தியில் கொத்திற்று, நான் அதன்மேல் ஒரு சிறிய கல்லை எடுத்தே
றிந்து துரத்தினேன். மாம்ஸத்தில் ஆசைவைத்த அந்தத் துஷ்டக்
காக்கை நான் எவ்வளவு துரத்தியும் மறுபடியும் என்னை அடிக்கடி
ஹிம்னித்ததேயல்லாமல், அவ்விடத்தைவிட்டுப் போகவே இல்லை.
அந்த ஹிம்னையைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று பரபரப்புடன் எழுந்
தேன்; என் உத்தரீயம் நழுவு அதை ஓட்டியாணத்துடன் சேர்த்துப்
பிடித்துக்கொண்டு அந்தக் காக்கையின்மேல் மிகுந்த கோபத்துடன்
நின்றேன். அப்பொழுது என்னைப் பார்த்தீர்கள். பிறகு நான்
அந்தக் காக்கையை எவ்வளவு அடித்துத் துரத்தியும் அது என்னைக்
கொத்திக்கொண்டே இருந்தது. அதைக் கண்டு, ஒரு காக்கையை
ஓட்ட எனக்குச் சக்தியில்லாததைப் பற்றித் தாங்கள் பரிகாஸம்
செய்தீர்கள். அப்பொழுது எனக்குண்டான வெட்கமும் அந்தக்
காக்கையிடத்திலுள்ள கோபமும் சொல்லி முடியாது. அதைக்கண்டு
தூங்கள் என்னை ஸமாதானம் செய்தீர்கள். நான் மிகவும் களைத்
துத் தங்களுடைய மடியில் மறுபடியும் வந்து படுத்தேன். ஒரு காக்கை
நம்மை இவ்வளவு பாடுபடுத்திற்றல்லவா என்று நினைக்க எனக்குத்
துக்கம் தாங்காமல் கண்ணீரால் முகம் நனைந்து பிறகு மெள்ள
மெள்ளத் துடைத்துக்கொண்டேன் அப்பொழுது தாங்கள் என்
னைப் பார்க்க வில்லையோ?" பிறகு களைப்பால் வெகு நேரம் அவரு

டைய மடியில் படுத்துத் தூங்கினேன். அவரும் களைத்து என்
மடியில் படுத்துத் தூங்கிவிட்டார். அப்பொழுது அந்தக் காக்கை
60 என் சமீபத்தில் வந்து நான் விழித்துக்கொண்டு ராகவனுடைய
மடியிலிருந்து எழுந்தவுடன் சீக்கிரமாய் என்மேல் பாய்ந்து மார்பின்
நடுவில் கொத்திற்று. அடிக்கடி கிளம்பிக் கிளம்பி என்னைக்
கொத்திக் கிழிக்கையில் ரத்தத் துளிகள் ரகுநாதன்மேல் விழ அவர்
விழித்துக் கொண்டார். அந்தக் காக்கையின் ஹிம்சையைப்
65 பொறுக்கமுடியாமல் நான் அவரை எழுப்பினேன்.

அந்த மஹாவீரன் நான் படும் அவஸ்தையையும் அந்தக் காக்கை
என் மார்பின் நடுவில் செய்த காயத்தையும் பார்த்துக்
கொண்டு காலஸர்ப்பத்தைப்போல் பெருமூச்சுவிட்டு, “ஸுந்தரீ !
இப்படி உன்னை மார்பில் கொத்திக் காயப்படுத்தினவன் யார்?”
70 வாயைத் திறந்துகொண்டு கோபத்துடனிருக்கும் பாம்புடன்
விளையாடுபவன் யார்?” என்று சொல்லி நான்கு புறத்
திலும் பார்க்கையில் அந்தக் காக்கை குருரமான நகங்
களுடன் என் ரத்தத்தால் பூசப்பட்டு எனக்கெதிரே உட்
கார்ந்திருப்பதைக் கண்டார். அது இந்திரனுடைய புத்திரனான
75 ஜயந்தன்; ராகவன் கோபத்துடன் தன்னைப் பார்த்தபொழுது
“ஓஹோ! மோசம் வந்ததே” என்று வாயுவேகமாய் பூமிக்குள் மறைந்
தான். அதைக்கண்டு மஹாபுத்திமானான ரகுவீரன் அந்தக் காக்
கையின் நிஜஸ்வரூபத்தையும் எண்ணத்தையுமறிந்து, கோபத்தால்
கண்கள் ஜ்வலிக்க, அதைக் குருரமாக சிகுறிக்கவேண்டுமென்று நினைத்
80 தார். ஆனால் அங்கே அவருடைய கோதண்டமும் பாணங்களும்
இல்லை. உடனே தான் உட்கார்ந்திருந்த ஆஸனத்திலிருந்து ராமன்
ஒரு தர்ப்பத்தைக்கிள்ளி அதில் பிரஹ்மாஸ்திரத்தின் மந்திரத்தை
ஜபித்து அந்தக்காக்கையை உத்தேசித்து பிரயோகித்தார். உடனே
அது காலாகவிபோல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு அந்தக் காக்கையை
85 ஆகாசமார்க்கமாய்த் துரத்த ஆரம்பித்தது.

அதைக்கண்டு அந்தக்காக்கை ஓடிற்று, தாவிற்று, பறந்தது.
மறைந்தது; தனக்குத் தெரிந்த சைகை தந்திரங்களையும் உபாயங்களையும்
செய்தது. ஒன்றும் பலிக்காததைக்கண்டு என்னைக் காப்பாற்றுவா
வாருண்டோ என்று வாய்விட்டலறிக்கொண்டு இந்த லோகமெங்
90 கும் அலைந்து திரிந்தது. என்ன கஷ்டம்! பிறகு தன் பிதாவான
தேவேந்திரனிடத்தில் சென்றால் தன்னைக் காப்பாற்றுவாரென்று
அங்கே ஓடிற்று. தேவேந்திரன் அஸுரரூபத்தையும் துக்கத்தையு
யும் கண்டு, நடந்த விருத்தாந்தத்தை விசாரித்துத் தெரிந்து
கொண்டு அவனைத் துரத்திவரும் பிரஹ்மாஸ்திரத்தையும் பார்த்
95 தான். “ராமன், ஒருவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று நிச்சயித்த
பிறகு நாம் அதில் தலையிட்டுக்கொண்டால் பிழைப்பதேது? மேலும்
இவன் செய்த துஷ்டகாரியத்திற்கு இந்தத்தண்டனை தகுந்ததே,

ஸ தம் ப்ரதீப்தம் சிக்ஷப த்ர்ப்பம் தம் வாயஸம் ப்ரதி |
ததஸ்தம் வாயஸம் த்ர்ப்பம்: தோர்ப்பம் த்ர நுஜகா ம ஹ ||

சாமன் ஓரு நகரத்தைக் காண அந்நம் இவ்வம்மல்துள்ள மந்திரத்தை ஐந்தாம் அந்தம் உத்தேசித்து
பேயோடுதான். உடனே அது காலாகந்தோல் ப்ரவலித்தது. இவ்வந்தம் ஆரத்த மந்திரம் துத்த
ஆரத்தம் (பக்கம் 154 பக்கம்)

—ஸ். 3830-31க.

மேலும் நான் ராஜ்யத்தையும் தேஜஸையும் பாரியையையும் கீர்த்தியையும் இழந்து, ஓடி ஒளிந்துத் தவிக்கும்பொழுது எனக்கு ஸகலத்தையும் கொடுத்துரச்சித்த லோகமாதாவிற்கு அபராதம் செய்தவனை 100 நான் திரும்பிப் பார்க்கலாமோ? ஸகல லோகங்களுக்கும் பிதாவான ஹரியே அவனைக் கைவிட்டபின் எனக்கென்ன? அவர் என் உடன் பிறந்தவரன்றோ? அவருக்கு அபராதம் செய்தாலென்ன? எனக்கு அபராதம் செய்தாலென்ன? என்னையும் தேவர்களையும் கதறவடிக்கும் ராவணனை வதம்செய்யப் பகவான் அவதரித்திருக்க, இவன் 105 அந்தக் காரியத்திற்கு விரோதம் செய்து எங்களுடைய கேஷமத்தைக் கெடுக்க வந்த துஷ்டன்; ஆகையால் ஒரு குலத்திற்கு நாசம் வராதபடி அதில் ஒருவனைத் தள்ளிவிடுவது நியாயம் என்று புத்தி பூர்வமாக ஜயந்தனை அங்கிருந்து துரத்திவிட்டான். பிறகு தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாய் தன்னிடத்தில் இரங்காமலிருப்பாளோ 110 என்று ஜயந்தன் இந்திராணியிடத்தில் சென்று அடைக்கலம் வேண்டினான். அவளும், “ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் மங்களத்தைச் செய்ய வேண்டி, சொல்ல முடியாத கஷ்டங்களை ஸஹித்துக்குக் கொண்டிருக்கும் ஜானகிக்குத் தீராத அபராதம் செய்த இவன் நமக்குப் புத்திரனல்ல” என்று துரத்திவிட்டான். பிறகு தன்னைப்போன்ற தேவ 115 தைகளிடத்தில் சென்று அடைக்கலம் புகுந்தான். அவர்களும் “எவருடைய கிருபையால் நாம் ஸமுத்திர மதன காலத்தில் அமிருதத்தைப் பெற்றுச் சிரஞ்ஜீவிகளாய் வாழ்கிறோமோ; எவருடைய பராக்கிரமத்தால் அஸுரர்களை ஜயித்து ஸ்வர்க்கலோக ராஜ்யத்தை ஆளுகிறோமோ அந்த நமது குலதெய்வமான ராமனுடைய 120 கண் சிவந்தால் நாமெங்கே” என்று துரத்திவிட்டார்கள். பிறகு ஜயந்தன் தன்னைப்போன்ற பசுிகளிடத்தில் போய்ச் சரணமடைந்தான். அவைகள், “நமக்குப் பிரபுவான கருடன் யாருக்கு வாஹனமோ அந்த மஹாப்பிரபுவைக் கோபமூட்டினவன் நம் மிடத்திற்கு ஏன் வந்தான்?” என்று அடித்துத் துரத்திவிட்டன. 125 பிறகு மஹரிஷிகளிடத்தில் சென்று தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அவர்களும் மூன்று காலங்களையும் அறிந்தவர்களாகையால், “நாம் இவனுக்கு இடம் கொடுத்தால் நமக்கும் ஆபத்து நேரும். ராமனே இவனைக் காப்பாற்றுவார். பசுிகளுக்குள் காக்கை சண்டாளன்; நாம் இவனைப் பார்ப்பதும் 130 பிசகு. ஸகல ஜீவகோடிகளுக்கும் புருஷகாரமாய் நின்று உத்தம கதியை அடைவிக்கும் லோகரக்ஷகிக்கு அபராதம் செய்த இவனுக்கு கதியுண்டோ?” என்று கைவிட்டார்கள், இப்படிப் பூமி புவர் லோகம் ஸ்வர்க்கமென்ற மூன்று லோகங்களிலும் சுற்றி அலைந்தான். பூமியில் மஹரிஷிகளும் புவர்லோகத்தில் பசுிகளும் ஸவர்க் 135 கத்தில் தேவர்களும் மாதாபிதாக்களும் கைவிட்டார்கள். இன்னும் ஆசைவிடாமல் கண்டபேர்களைக் கேட்டுக் கண்டவிடங்களில் வெட்கமில்லாமல் நுழைந்தும் அடித்துத் துரத்தப்பட்டான்.

- ஆகையால், முடிவில் ஸர்வலோக சரண்யானு ரகுவீரவேயே
 140 சரணடைந்தான். மஹாலக்ஷ்மியே ஓவ்வன்மேல் குற்றம் சொன்னாலும், “என்னடியார் குற்றம் செய்யார். அப்படிச் செய்தாலும் அது குற்றமாயிராது” என்று பத்தர்களைக் காப்பாற்றும் கருணாமூர்த்தியைச் சரணமடைந்தான். பூர்வத்தில் இந்திரனுக்கு ஸஹாயமாய் அஸுரர்களை ஜயித்த கருத்தருடைய வம்சத்தில் பிறந்த ராமன்,
 145 இந்திரனுடைய புத்திரனிடத்தில் இரக்கம் வைத்தார். அவன் செய்த அபராதத்திற்கு அவனைக் கொல்லவேண்டியது; ஆனாலும், அதுவரையில் வெகு கஷ்டங்களை அனுபவித்திருக்கிறான். இப்பொழுது வேறு கதியற்று நம்மைச் சரணமடைந்திருக்கிறான். ரக்ஷிப்பது நமது விரதமல்லவா என்று அவனிடத்தில் கிருபை
 150 செய்தார்; ஸகல ஜீவகோடிகளுக்கும் அவரைத் தவிர வேறு சரணமுண்டோ? ஸகல லோகங்களிலும் அலைந்து திரிந்து யாதொரு பிரயோஜனமும் இல்லாமல், தன்னையே சரணமடைந்த அந்தக் காக்கையின் துக்கத்தையும் பரிதாபத்தையும் அவன் தன்னையே கதி என்று வந்தடைந்ததையும் கண்டு, “இந்த பிரஹ்மாஸ்திரம்
 155 வீண் போகாதே; ஆகையால், ‘தங்களுடைய அஸ்திரத்திற்கு என் வலது கண்ணைப் பலியாகக் கொடுக்கிறேன்’ என்று சொல்” என்றார். ஜயந்தலும் அப்படியே செய்ய, அவனது வலது கண்ணைப் பிடுங்கினார். இப்படித் தனது வலது கண்ணைக் கொடுத்து ராமனுடைய கடாஷுத்தால் உயிர் பிழைத்தான். பிறகு அவன் ரக்ஷக
 160 னான ரகுநாதனையும் அந்த மஹானுபாவரைப் பெற்ற தசரதசக்கர வர்த்தியையும் நமஸ்கரித்து ராமசந்திரனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக் கொண்டு ஸ்வர்க்கலோகம் சென்றான்.

- லோகநாத! எனக்காக ஒரு காக்கையின்மேல் பிரஹ்மாஸ்திரத்தை பிரயோகிக்கவில்லையா? இப்பொழுது என்னைத் தங்களிடத்
 165 திலிருந்து அபகரித்துத் தங்களை அவமானம் செய்து என்னை இப்படி உபத்திரவிக்கும் ஒரு அல்ப ராக்ஷஸனைப் பொறுத்திருப்பதற்குக் காரணமேதோ? அளவற்ற உற்சாகத்தையுடைய தாங்கள் என் னிடத்தில் தயவு செய்யக்கூடாதா? பிறர் துக்கப்படுவதைக் கண்டு
 170 ஸஹிக்க மாட்டேனென்ற தாங்கள் அந்த வார்த்தையை நடத்தை யில் காட்டித் தங்களைச் சேர்ந்த நான் படும் துக்கத்தைத் தீர்க்கக் கூடாதா? இப்படிச் செய்யாவிட்டால் புருஷோத்தமனென்ற பெயர் தங்களுக்கு எப்படித் தரும்? அதைக் காப்பாற்றிக் கொள் ளுங்கள். நான் தங்களை நாதனாக அடைந்தும் அனாதையைப்போல் இருக்கிறேனே. ஓடத்திலேறிய பிறகு கூலி கேட்பதுபோல், தங்
 175 களுடன் ஏகாந்தமாக இருக்கையில், ‘தங்களுக்கு மிகவும் பிரியமான தர்மம் எது?’ என்று நான் கேட்டிருக்கிறேன். ‘பிறர் துக்கப்படுவதைப் பார்த்தால் ஸஹிக்காமலிருப்பதே உத்தமமான தர்மம்; அதே எனக்கும் பிரியம்; ‘அதுவே என் ஸ்வபாவம்’ என்று தாங்களே சொல்லக் கேட்டேன். வேறு தூதன் முதலியவர்கள் மூலம்

சொன்னதில்லை. 'இது வார்த்தையே' தவிர அனுஷ்டானத்திற்கு 180
வரவில்லையே' என்று ஆஞ்ஜநேய ! உன் பிரபுவைக் கேள்.

“தாங்கள் அளவற்ற வீரியம், உத்ஸாஹம் பலம் முதலிய
அனந்த கல்யாண குணபரிபூர்ணரென்றும், கம்பீரத் தன்மையில்
ஸமுத்திரத்தைப் போன்றவரென்றும், பிறரால் அசைக்கமுடியாதவ
ரென்றும், இந்திரன் எப்படி ஸ்வர்க்கத்திற்கு அதிபதியோ அப்படி 185
இந்தக் கடல்குழந்த பூமிக்கு நாதனென்றும் நான் அறிவேன்”
என்று அவரிடத்தில் சொல்லவேண்டும். ஆஞ்ஜநேய ! ரகுவீரன்
சொன்ன வார்த்தையைத் தவறுகிறதுண்டோ? அஸ்திரவித்யை
யில் அவருக்கு நிகருண்டோ? அவருடைய பலத்திற்கு எல்லை
யுண்டோ? இப்படியிருந்தும் வீண்போகாத அஸ்திரங்களை ராக்ஷ 190
ஸர்களிடத்தில் ஏன் பிரயோகிக்கக்கூடாது? யுத்தகளத்தில் நாகர்
களாவது கந்தர்வர்களாவது அஸுரர்களாவது தேவர்களாவது
ராமனுடைய பாணவேகத்தைத் தடுக்கமுடியுமா? அந்த வீரருக்கு
என்னிடத்தில் நிஜமான பிரேமையும் என்னைச் சீக்கிரத்தில் மீட்க
வேண்டுமென்ற இச்சையும் இருந்தால் கூர்மையான பாணங்களால் 195
ராக்ஷஸர்களை ஏன் நாசம் செய்யவில்லை? அவ்வளவென்ன? லக்ஷ
மணன் பலவானல்லவா? வீரனல்லவா? சத்துருக்களுக்குக் கால
னல்லவா? ராமனிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு என்னை
ரக்ஷிக்கக்கூடாதா? வாயுவிற்கும் அக்னிக்கும் ஸமமான வேகத்தை
யும் தேஜஸையும் உடைய அவ்விருவர்களும்தேவர்களாலும் 200
எதிர்க்கப்படுவார்களா? அவர்கள் சேர்ந்திருந்தால் என்னை ஏன்
கவனிக்கவில்லை? சத்துரு வர்க்கங்களை வேரறுத்து என்னை ரக்ஷிக்க
அவர்களுக்குச் சக்தியில்லையோ? இதுவரையில் அப்படி செய்ய
வில்லையோ? இப்பொழுது நான் படும் அவஸ்தைகளைப் பார்த்தால்
தங்களுடைய பிராணனைக் கொடுத்தாவது என்னை ரக்ஷிப்பதற்கு 205
நான் தகாதவனோ?

ஆகையால் அவர்களிடத்திலாவது என்னிடத்திலாவது ஏதோ
குற்றமிருக்கவேண்டும். அவர்கள் இப்படிச் செய்ய ஸமர்த்தர்க
ளென்று எவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். ஆகையால், என்னிடத்தில்
பெரிய குற்றம் ஏதோ இருக்கிறது; ஸந்தேகமில்லை. நான் ஸர்வ 210
மும் தெரிந்தவனா? எனக்குத் தெரியாமல் நான் பாபத்தைச் செய்
திருக்கலாம். அதை அனுபவித்தாலொழியத் தீருமோ? காரண
மிருக்கையில் காரியம் உண்டென்பதில் ஸந்தேகமோ? ஒருவேளை
அவர் என்னை வனத்திற்கு அழைத்துப் போகமாட்டேனென்று
சொன்னபொழுது, 'தாங்கள் புருஷவேஷம் தரித்த ஸ்த்ரீ' என்பதை 215
அறியாமல் அநியாயமாக என் தகப்பனார் மோசம் போய் என்னைத்
தங்களுக்கு விவாஹம் செய்துவிட்டாரே' என்று சொல்லி
மஹாபராதத்தைச் செய்திருக்கிறேனல்லவா? அந்தப் பாவம்
போதாதா?" என்றாள்.

- 220 ஸீதை இப்படித் தீனமாய்க் கண்ணீர் பெருக பிரலாபிப்பதைக் கேட்டு ஆஞ்ஜநேயர் மனம் கலங்கி, “தாயே! தங்களைப் பிரிந்த துக்கத்தால் ராமன் இதர விஷயங்களில் ஆசையற்றுச் சோக ஸமுத்திரத்தில் முழுகி இருக்கிறார். லக்ஷ்மணன் பரிதவிக்கிறார். ஸத்தியத்தின் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுத்
- 225 தங்களைக் கண்டு பிடித்தேன். இனிமேலும் தாங்கள் கிலேசப்பட வேண்டிய நியாயமென்ன? இந்த முகூர்த்தத்தில் தங்களுடைய துக்கங்களெல்லாம் நாசமடைந்தன. மஹாபலவான்களான அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்கள் தங்களைப்பார்க்க ஆவல்கொண்டு லங்கையைச் சாம்பலாக அழிக்கப் போகிறார்கள். துஷ்டனான ராவணனையும்
- 230 அவனுடைய பந்துக்களையும் யுத்தத்தில் மடித்துத் தங்களை அயோத்யைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போவார்கள். ஆகையால் ராகவனுக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் தேஜஸ்வியான ஸுகீர்வனுக்கும் வானரர்களுக்கும் நான் சொல்ல வேண்டிய ஸமாசார மென்ன?” என்றார்.
- அதற்கு ஸீதை, சோகத்தால் குரல் தழுதழுக்க, “மாருதே!
- 235 லோகத்தில் ஸ்த்ரீகள் இஹபர ஸாதகத்திற்காவும், தங்களை ரக்ஷிப்பதற்காகவும் புத்திரர்களைப் பெறுகிறார்கள். என் மாமியாரான கௌஸல்யையோ அப்படிச் செய்யவில்லை. பெருந்தன்மையான ஸ்வபாவமுடையவராகையால், ஸகல லோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும் புத்திரன் பிறக்க வேண்டுமென்று விரதங்களை அனுஷ்டித்து
- 240 லோகோபகாரத்திற்காக ரகுவீரனைப் பெற்றாள். அவருடைய உத்தேசம் வீணாகுமோ? அவர் ரக்ஷிக்க வேண்டிய லோகத்தில் நானும் சேரவில்லையா? என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று நான் பிரார்த்திப்பதும் பிசகு; அந்த கவலை அவருக்கல்லவா? கால தாமதத்தை ஸஹிக்கமுடியாமல் நான் சீக்கிரப்படுவதேதவிர வேறல்ல. அவருக்கு
- 245 என்னை ரக்ஷிக்கச் சக்தியிருந்தால் போதும். அப்பொழுது எனக்குக் குறை என்ன? அவருக்கு எப்பொழுதும் பக்தர்களை ரக்ஷிக்கும் சக்தியும் கருணையும் குறையாமலிருக்க வேண்டுமென்று நாம் பிரார்த்திக்க வேண்டியது மாத்திரமே. ஆகையால் ரகுவீரன் க்ஷேமமாக இருக்கிறாரா என்று நான் விசாரித்ததாகச் சொல். அவரை நான்
- 250 ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்தேன் என்று சொல். ஏனென்றால் லோகத்தார்களைப்போல் அவரிடத்தில் நான் பிரார்த்திக்க வேண்டியது ஏதாவது இருந்தால் இந்த நமஸ்காரத்தைத்தவிர நான் செய்ய வேண்டியது வேறென்ன?

- மாலைகள், ரத்தினங்கள், பிரியமான பாரியைகள் இவைகளை
- 255 யும் இன்னும் இந்த விசாலமான பூமியில் அடைய முடியாத ஸம்பத்துக்களையும்விட்டு லக்ஷ்மணன் மாதாபிதாக்களிடத்தில் வணக்கமாய் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, தமையனிடத்தில் வைத்த ஸ்நேஹத்தாலும் பக்தியாலும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து, அவருக்கு ஸகல கைங்கரியங்களையும் செய்து அரண்யத்தில் ரக்ஷித்து வருகிற
- 260 னல்லவா? எரிஹத்தைப்போல், பலமுள்ள புஜங்களையும் நீண்ட

தேவா வஸ்தரக் தம் முத்தவா தி வ்யம் சூடா மணியம் ஸுபம் |
ப்ரதேயோ ராக வாயேதி ஸீதா ஹநுமேத த் தேள ||

ஸீதை தன் வஸ்திரத்திலிருந்து மங்களகரமான துபாமணியை எடுத்து ராகவனுக்கு அடையாளமாகக் காட்டும்படி (பக்கம் 163 பார்க்க)

—ஸு.38 ஸ-67 சு.

கைகளையுமுடையவன் ; பெருந்தன்மையான ஸ்வபாவத்தையுடைய வன் ; பார்க்கப் பிரியமானவன் ; தன் தாயைப் போல் என்னையும், பிதாவைப்போல் ராமனையும் பாவித்துச் சுச்ருஷை செய்பவன் ; பெரியோர்களைப் பணிகிறவன் ; ராமனுக்கு ஸகலவித கைங்கரியத்தையும் செய்யும் பாக்கியம் பெற்றவன் ; ஸகல காரியங்களையும் செய்ய 265 ஸமர்த்தன் ; அதிகமாகப் பேசாதவன் ; என் மாமனாரான தசரதருக்கு ஸமமானவன் ; அவருக்குப் பிரியமான புத்திரன் ; என் பிரீதிக்கு எப்பொழுதும் பாத்திரன் ; சிரேஷ்டன் ; தைரியவான் ; ராமனுக்குத் தம்பி ; கட்டலாயிட்ட காரியங்களை நிர்வஹித்துச் செய்யக் கூடியவன் ; அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்து ராமன், 270 தசரதர் காலம் சென்றதையும் நினைக்காதிருக்கிறார். எப்பொழுதும் பரிசுத்தன் ; ஸமர்த்தன் ; மிருதுவான ஸ்வபாவமுள்ளவன் ; ராகவனுக்குப் பிரியன் என் விஷயத்தை கவலிக்க வேண்டுமென்று அவனை நான் கேட்கும் விசாரித்ததாகச் சொல். என்னை ராவணன் அபகரித்துக் கொண்டு போனானென்று அவனுக்குத் தெரி 275 யாது. இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு காலம் நான் கஷ்டப் பட வேண்டுமா ?

ஆஞ்ஜநேய ! ராகவன் என் நுக்கத்தை நாசம் செய்யும்படி நீயே அவருக்குச் சொல்ல வேண்டியது. வானர சிரேஷ்ட ! இந்தக் காரியத்தை நீயே முடித்து வைக்க வேண்டியது. உன் ஸாமர்த்தியத் 280 தால் ராகவன் என்னை மீட்க ஸகலப் பிரயத்தனங்களையும் செய்ய வேண்டியது. மஹாகுரகாகவும் என் நாதலாகவும் இருக்கும் ராம விடத்தில் தாசரதே ! நான் ஒரு மாதத்திற்கு மேல் பிழைத்திருக்க மாட்டேன். இது ஸத்தியம். பூர்வத்தில் இந்திரன் விருத்திராஸூரனென்ற பிராஹ்மணனைக் கொன்று அந்த பிரஹ்மஹத்யையால் 285 ஸவர்க்கத்தையும் ராஜ்ய லக்ஷ்மியையும் இழந்து தரித்திரனாகக் கஷ்டப் பட்டான். அப்பொழுது நாராயணன் மற்ற தேவதைகளுடன் அசுவமேதமென்ற வைஷ்ணவயாகத்தைச் செய்து அவனுடைய பாவத்தைப் போக்கிப் பூர்வ ஸ்திதியில் வைத்தார். (அவனை விட்டு விலகின கௌசிகி என்ற ராஜ்யலக்ஷ்மி கவாக்ஷமென்ற 290 புண்ணிய தீர்த்தத்தில் வஸித்துக் கொண்டிருந்தாள். தேவர்கள் அங்கே சென்றவுடன் பாதாளத்தில் மறைந்தாள். அப்பொழுது அவளை அழைத்து வரக் கூடியவர்கள் யாரென்று தேவர்கள் கவலை கொள்ள, ஆகாசவாணி, ' அவளைக் கொண்டு வரக் கூடியவர் உத்தம புருஷ லக்ஷணங்கள் பொருந்தின நாராயணனே ' என்று சொன்னான். 295 அதைக் கேட்டுத் தேவர்கள் பகவானை பிரார்த்திக்க அவரும் லக்ஷ்மியை அழைப்பித்து ஸவர்க்கத்தில் வைத்தார்.) அப்படிப் பாபியான ராவணனால் வஞ்சிக்கப்பட்டு இங்கே சிறையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் என்னைத் தாங்களே ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவர்கள் என்று அடிக்கடி சொல்ல வேண்டியது'' என்று ஸமாசாரத்தைத் தெரி 300 வித்து ஸீதை தன் வஸ்திரத்திலிருந்து மங்களாகரமான சூடாமணியை

எடுத்து ராகவனுக்கு அடையாளமாகக் காட்டும்படி ஆஞ்ஜநேயரிடத்தில் கொடுத்தாள். அவர் அதை வணக்கமாய்ப் பெற்றுக் கொண்டு விரலில் தரிக்கப் பார்த்தார். ஆனால், தான் விக்வரூபத்தை
305 மாற்றி முன்பெடுத்த ஸுக்ஷ்மமான ரூபத்துடன் இருந்தபடியால் அது அந்த ஆபரணத்திற்கு ஸரியாகவில்லை.

பிறகு, ஹநுமான் ஸீதையை நமஸ்கரித்து பிரதக்ஷிணம் செய்து வணக்கமாய்ப் பக்கத்தில் நின்றார். ஜானகியைக்கண்ட ஸந்தோஷத்தால் பூரித்த தேகம் லங்கையில் இருந்தபோதிலும் மனத்தால்
310 ராகவனுடைய திருவடிகளையடைந்து நமஸ்கரித்தார். பெருங்காற்றால் கொஞ்சம் அசைந்து, பிறகு முன்போல் ஸ்திரமாயிருக்கும் மலையைப்போல், ஆஞ்ஜநேயர் ஸீதையைத் தேடியும் காணாமல் கலங்கி பிராணனை விட நிச்சயித்து, அவளைக் கண்ட பிறகு ஆனந்தப் பரவசராய், அவளிடத்திலிருந்து குடாமணியைப் பெற்றுக் கொண்டு
315 ராமனுடைய ஸன்னிதிக்குத் திரும்பிப்போக யத்தனித்தார்.

மணிவர முபக்¹ருஹய தம் மஹார்ஹம்

ஜநக ந்ருபாத்மஜயா த்²ருதம் ப்ரபா⁴வாத் |

கி³ரிநிவ பவாநவதூ⁴த முக்த :

ஸுகி⁵தமநா : ப்ரதிஸங்க்ரமம் ப்ரபேதே⁶ ||

(71)

ஸர்க்கம் 39

மாருதி ஸீதையைத் தேற்றினது

மணிம் த¹த்வா தத : ஸீதா ஹநுமந்த மதா²ப்³ரவீத் |

அபி⁴ஜ்ஞாந மபி⁵ஜ்ஞாதம் ஏதத்⁶ராமஸ்ய தத்வத : ||

(1)

பிறகு ஸீதை, “ ஆஞ்ஜநேய ! இந்த அடையாளம் ராமனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். எனது விவாஹ ஸமயத்தில் என் தாய் என் பிதா விடத்திலிருந்து இதை வாங்கி நான் அணிந்து கொள்ளும்படி தசரதரிடத்தில் கொடுத்ததை ராமன் பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்துக்
5 கொண்டிருந்தார். ஆகையால் இதைக் கண்டவுடன் என்னையும் என் தாயையும் தசரதரையும் ஸ்மரிப்பார். இந்தக் காரியத்தில் நீ முன்னே விட அதிக உத்ஸாகமுள்ளவனாய் மேல் நடக்க வேண்டிய விஷயங்களை யோசித்துச் சொல். என் ஸமாசாரத்தைத் தெரிவித்தவுடன் எல்லாம் முடிந்துவிட்டதென்று எண்ணுதே. இந்தக் காரியத்தைத்
10 தலைக்கட்டுவதற்கு நீயே ஸமர்த்தன். ஸகலப் பிரயத்தனங்களையும் செய்து என் துக்கத்தைப் போக்கு. ராகவன் எப்பொழுது ஸந்தோஷிக்கப் போகிறாரென்று நீ கவலை கொண்டிருப்பதே என் துக்கத்தை நாசம் செய்யும் ” என்றாள்.

மாருதியும் அந்த வார்த்தைகளை மனத்தில் வைத்துத் தலை
15 வணங்கி அப்படியே செய்கிறேனென்று பிரதிக்கை செய்து போகப்

புறப்பட்டார். அதைக் கண்ட ஸீதை, “ஐயோ : இவன் போய்விட்டால் நமக்குக் கதி யார்? சோக ஸமுத்திரம் மறுபடியும் மூடிக்கொள்ளுமே” என்று, கண்ணீரால் குரல் தழுதழுக்க, “ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸுக்ரீவனையும் அவனுடைய மந்திரிகளையும் வயது சென்ற ஸகல வானரர்களையும் அவர்களுடைய தர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி நான் க்ஷேமம் விசாரித்ததாகச் சொல். இந்த துக்க ஸமுத்திரத்திலிருந்து ராமன் என்னைக் கரையேற்ற வேண்டியது உன்னாலேயே. நான் உயிரை விடுவதற்கு முன் ராகவன் என்னைப் பார்க்கும்படி நீயே செய்யவேண்டியது. அப்படிச் சொல்லி விசேஷ தர்மத்தைக் கட்டிக்கொள். அகில ஜீவ கோடிகளையும் தன் பந்துக் களையும் ரக்ஷிப்பவரென்றும் பிறர் துக்கப்படுவதை ஸஹிக்க மாட்டாரென்றும் பிரஸித்தி பெற்ற ராமன் அந்தக் கீர்த்தியைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவாவது என்னைச் சிறை மீட்க வேண்டியது. நீ உத்ஸாகத்தைக் கொடுக்கும் வார்த்தைகளை எப்பொழுதும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் அதைக் கேட்டு ராமன் என்னை அடையும் விஷயத்தில் பிரயத்தனம் செய்வார் ; அவருடைய பராக்கிரமம் விருத்தியாகும்” என்றாள்.

அப்பொழுது ஆஞ்ஜநேயர் தலைமேல் கைகூப்பி, “அம்மா! ரகுநாதன் அதிசீக்கிரத்தில் வானர ஸையங்களுடன் இங்கே வந்து சத்துருக்களை ஜயித்துத் தங்களுடைய துக்கத்தைப் போக்குவார். அவர் பாணப் பிரயோகம் செய்கையில் மனுஷ்யர்களாவது தேவர்களாவது அஸுரர்களாவது எதிரில் நிற்க முடியுமா? தங்களைத் திரும்பியடையும் விஷயத்தில் ஸூரியன் இந்திரன் யமன் முதலிய ஸகல தேவ கணங்களையும் துரத்தியடிப்பதற்கு ஸமர்த்தரல்லவா? இந்தக் கடல் சூழ்ந்த பூமியை ரக்ஷிக்க அவரே தகுந்தவர். தங்கள் மூலமாக அவருக்கு விசேஷ லாபமுண்டாகப் போகிறது” என்றார்.

இப்படி ஆஞ்ஜநேயர் நன்றாகவும் யதார்த்தமாகவும் சொல்லக் கேட்டு ஸீதை அவரை மிகவும் ஆதரித்து அவர் போய்விடுகிறாரே என்று அவரை அடிக்கடிப் பிரியத்துடன் பார்த்து, அவருக்கு உத் திரவு கொடுக்க மனம் வராமல், ராகவனுக்குத் தன்னிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹத்தைக் குறிக்கும் சில வார்த்தைகளைச் சொன்னாள். “வானர சிரேஷ்ட! ஒருவேளை மிகவும் களைத்திருந்தால் ஒரு தினம் இவ்விடத்தில் தங்கி மரங்களாலும் கொடிகளாலும் நன்றாக மறைக்கப்பட்ட ஓரிடத்தில் இளைப்பாறி நாளைப் போகலாம். பாக்கியமற்ற நான் உன் ஸமீபத்திலிருந்தால் இந்தப் பெரும் துக்கத்தைக் கொஞ்சகாலம் மறந்திருப்பேன். நீ இங்கிருந்துபோய் ராமனுக்கு ஸமாசாரத்தைத் தெரிவித்து, அவரை அழைத்துக்கொண்டு திரும்பி வருவதற்குள் என் பிராணன் நிற்பது நிச்சயமில்லை. அதில் ஸந்தேகமென்ன? ஆகையால், அதற்குள் ராமன் இங்கே வரும்படி செய்யவேண்டியது.

நீ வருவதற்கு முன் மிக்க துக்கத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தேன். உன்னைப் பார்த்து அதை மறந்தேன். இப்பொழுது நீயும் கண்ணில்படாமல் போய்விட்டால் பூர்வ துக்கம் முன்னேவிட அதிகமாய் என்னைக் கொளுத்துமே.

- 60 வானரவீர! ஆனால், ஒரு ஸந்தேசம் மாத்திரம் இடைவிடாமல் என்னை உபத்திரவிக்கிறது அதாவது, ராமலக்ஷ்மணர்களும் வானர ஸையங்களும் இந்தக் கோரமான பெருங்கடலை எப்படித் தாண்ட முடியும்? உன்னையும் கருடனையும் வாயுவையும் தவிர இதைத் தாண்டக் கூடியவர்களும் உண்டோ? காரியங்களை ஸாமர்த்தியமாய் முடிப்பதில் உனக்கு நிகரில்லை. நாம் உத்தேசித்த காரியத்திற்குப் பெரும் தடையாயிருக்கும் இதற்கென்ன உபாயம் உனக்குத் தோன்றுகிறது? நீ தனியாக இந்தக் காரியத்தை முடிக்கத் திறமையுள்ளவன். இப்படிச் செய்வதில் உனக்கு விசேஷ கீர்த்தியுண்டாகும். ஆனால் ராகவன் ஸையங்களுடன் இங்கே வந்து ராவணனை யுத்தத்தில் ஜயித்து என்னை அயோத்யைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனால்லவா எனக்குப் பெருமை? சத்ருகுல காலஞான ரகுவீரன் திக்ஷணமான பாணங்களால் லங்கையைக் கலக்கி, என்னை அழைத்துக்கொண்டு போனால்லவா அவருக்கு பெருமை? ஆகையால் எனக்கும் அவருக்கும் யாதொரு கீர்த்திக்குறைவில்லாமலும் அவருடைய பராக்கிரமம் நன்றாய் விளங்கும்படியும் உபாயம் செய்ய வேண்டியது உன் கடமை'' என்றான்.

- இப்படி அனேக அர்த்தங்களடங்கியதாய் யுக்தியுடன் ஸீதை சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு ஹனுமான், "தேவீ! வானர ஸையங்களுக்கதிபதியான ஸுகீர்வன் அளவற்ற பராக்கிரமமுடையவர்; தங்களை எப்படியாவது கண்டு பிடித்து ராமனுடன் சேர்த்து வைக்க வேண்டுமென்று நிச்சயம் செய்திருக்கிறார். கணக்கில்லாத வானர ஸையங்களால் சூழப்பட்டு, ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்யப் போகிறார். அவருக்குட்பட்டவர்களெல்லோரும் பராக்கிரமசாலிகள், மிகுந்த சக்தியுடையவர்கள்; பலவான்கள்; மனோவேகமாந்தர செல்லுகிறவர்கள்; ஸகல திக்குகளிலும் தடையில்லாமல் ஸஞ்சரிப்பவர்கள்; அளவற்ற தேஜஸ்விகள்; பெரியகாரியங்களிலும் கொஞ்சம் கூடச் சிரமத்தையடையாதவர்கள். அவர்கள் வெகு உத ஸாஹத்துடன் ஆகாசமார்க்கமாய் இந்தப் பூமியை அடிக்கடி சுற்றி வந்திருக்கிறார்கள். ஸுகீர்வனுடைய ஸபையிலிருப்பவர்கள் எல்லோரும் என்னை மிஞ்சியவர்கள்; அல்லது எனக்கு ஸமமானவர்கள்; எனக்குக் குறைந்தவர்கள் ஒருவரும் அங்கில்லை. நான் இங்கே வந்திருக்கும் பொழுது அந்த மஹாபலவான்கள் எரத் தடையென்ன? அரசர்கள் முக்கியமானவர்களை வெளியில் அனுப்புவார்களா? ஸாமான்யர்களையே தூது செல்லச் சொல்வார்கள். ஒரேதாண்டாய்
- 95 வானராதிபதிகள் லங்கையில் வந்து குதிப்பார்கள். தாங்கள்

வியஸனப்படவேண்டாம்; துக்கத்தை விடுங்கள், அளவற்ற ஸத்வ முடைய அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் என் முதுகிலேறிக் கொண்டு ஸூர்ய சந்திரர்கள் உதித்ததுபோல் தாங்க ளிருக்குமிடம் வந்து, லங்கையைப் பாணங்களால் கொளுத்துவார் கள். ராமன் ராவணனையும் அவனுடைய பரிவாரங்களையும் யுத்தத் தில் வதம் செய்து தங்களை அயோத்யைக்கு அழைத்துப் போவார். ஆகையால் தாங்கள் ஆறுதலடைய வேண்டியது; தங்களுக்கு ஸ்தல மங்களமும் உண்டாகட்டும். ராவணன் நாசமடையும் காலத்தைத் தாங்கள் அதிசீக்கிரத்தில் எதிர்பார்க்கலாம். ஜ்வலிக்கும் அக்னியைப் போல் ராகவன் இவ்விடத்தில் வருவதையும், ராவணனைக் கொல்வ தையும், தாங்கள் துக்க ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதையும் சீக்கிரத் தில் பார்ப்பீர்கள்” என்று ஸீதையை ஸமாதானம் செய்து அங் கிருந்து போகப் புறப்பட்டு அவளுக்கு இன்னும் அதிக நம்பிக்கை. உண்டாகும் பொருட்டு மறுபடியும் சொன்னார்.

“அம்மணீ! சத்துருக்களுக்குக் காலஞான கோதண்டபாணி 110 ஸகலப் பிரயத்தனங்களையும் குறைவறச் செய்து லக்ஷ்மணனுடன் இந்த லங்கைக் கோட்டை வாசலில் வந்துநிற்பதையும்; நகங்களையும் பற்களையும் ஆயுதங்களாயுடையவர்களும், ளிம்ஹம் புலி இவை களைப்போல் பராக்கிரமசாலிகளும் மதயானைகளைப்போல காந்தி யுள்ளவர்களுமான வானரவீரர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து இங்கே படை 115 யெடுத்து வருவதையும், இங்கே மலயபர்வதத்தின் தாழ்வரைகளில் வானர சிரேஷ்டர்களின் கூட்டங்கள் பர்வதங்களைப்போலும் மேகங்களைப்போலும் சப்தித்துக் கொண்டு பரவியிருப்பதையும் பார்க்கப் போகிறீர்கள். ளிம்ஹத்தால் பீடிக்கப்பட்ட யானையைப் போல் ராகவன் தங்களைப் பிரிந்து மன்மத பாணத்தால் ஹிருதயத் தில் அடிபட்டு வருந்துகிறார். அம்மா! அழவேண்டாம்; மனத்தில் கவலை வைக்க வேண்டாம். சசீதேவி கொஞ்சகாலம் இந்திரனைப் பிரிந்து மறுபடியும் கூடினதுபோல் ராகவனுடன் சேருவீர்கள். அவ ருக்கு மேலானவர்களும் உண்டோ? லக்ஷ்மணனைப்போன்றவர்கள் யார்? அக்னிக்கும் வாயுவிற்கும் ஸமமான அந்த ஸகோதரர்கள் 125 தங்களுக்கு ஆதாரமாய் இருக்கிறார்கள். ராக்ஷஸர்களால் நிறைந்த இந்தக் கோரமானதேசத்தில் நெடுங்காலம்தாங்கள் வளிக்கப்போகிற தில்லை. தங்களுடைய நாதன் இங்கே வர நெடுநாள் செல்லுமோ? நான் போய் அவரைக் காணும் வரையில் தாங்கள் பொறுத்திருக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

130

நாஸ்யமிம்ஸிரம் வத்ஸ்யஸி தேவி தேஸே
ரக்ஷோக்ணேரத்'யுஷிதேதி ரௌத்'ரே |
ந தே சிராதீ'கம்நம் ப்ரியஸ்ய
க்ஷமஸ்வ மத்ஸங்க்ம காலமாத்ரம் ||

(53)

ஸர்க்கம் 40

மாருதி ஸீதையைத் தேற்றினது (தொடர்ச்சி)

ஸ்ருத்வா து வசநம் தஸ்ய வாயுஸூநோர் மஹாத்மந: |
உவாசாத்ம் ஹிதம் வாக்யம் ஸீதா ஸுரஸுதோபமா || (1)

மஹா புத்திமானான வானரவீரன் சொல்வதைக்கேட்டு ஸீதை, தனக்கு ஹிதமான வார்த்தையைச் சொன்னாள். “ பயிர் பாதி வளர்ந்து பலனைக் கொடுக்கும் ஸமயத்தில் மழையில்லாமல் காய்ந்துபோய், பிறகு தெய்வ ஸங்கல்பத்தால் மழைபெய்து செழிப் பது போல், ராமனோடு ஸகல போகபோக்கியங்களையும் குறைவில் 5 லாமல் அனுபவித்து நடுவில் சொல்லமுடியாத கஷ்டங்களை அடைந்து பிராணனை விடுவதற்கு நிச்சயித்தேன். அப்பொழுது உன் வார்த்தைகள் அமிருததாரையைப்போல் எனக்குப்போன உயிரைத் திரும்பக் கொடுத்தன. நான் அந்தப் புருஷசிரேஷ்டனைத் தரிசித்து, துக்கத்தால் 10 இளைத்த அவயவங்களால் அவரை ஆசைநீர ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளும்படி நீயே என்னிடத்தில் தயை செய்ய வேண்டும். அவர் கோபம் கொண்டு காக்கையின் மேல் பிரஹ்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்ததையும், அதனுடைய வலது கண்ணைப் பரித்ததையும், நாங்கலிருவரும் ஒரு பர்வதத்திலிருக்கையில் என் கன்னத்திலிட்ட 15 திலகம் அழிந்துபோக, என் நாதன் மனச்சிலையென்ற பர்வத தாது வால் மறுபடியும் திலகமிட்டதையும் அந்தரங்க அடையாளங்களாய் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளச் சொல்.

மஹேந்திரன் வருணன் முதலிய திக்பாலர்களுக்கு ஸமமான ரகுவீரன், தன் பாரியையை ஒரு ராக்ஷஸன் அபகரித்துச் சிறையில் 20 வைத்திருப்பதை எப்படிப் பொறுத்திருக்கிறோ? தாங்கள் பிரியத் துடன் கொடுத்த சூடாமணியை இதுவரையில் ஜாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றிவந்தேன். துக்கம் நேர்ந்தபோதெல்லாம் தங்களைப் பார்ப் பதுபோல் அதைப் பார்த்துத் தேறுதலடைந்தேன். அந்த ஜீவாதாரத் தையும் தங்களுக்கு அனுப்பி விட்டேன். ஆகையால் தங்களைப் 25 பார்க்காமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் நான் இனி உயிரைவைத்துக் கொள்ள முடியாது. பிறரால் ஸஹிக்க முடியாத கஷ்டங்களையும், கோர ராக்ஷஸிகள் என் ஹிருதயத்தைப் பிளக்கும்படியாகச் சொல் லும் வார்த்தைகளையும், தாங்கள் என்னை எப்படியாவது ரக்ஷிப்பீர் கள் என்றல்லவா பொறுத்திருக்கிறேன்? தாங்கள் சத்துருக்களை 30 நாசம் செய்வீர்களென்ற நம்பிக்கையால் ஒரு மாதம்வரையில் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருப்பேன் அப்பொழுதும் தங்களை அடையாவிட் டால் அடுத்த க்ஷணத்தில் பிராணனை விடுவேன். ராவணன் வெகு குரூரன்; பயங்கரமான ரூபமுள்ளவன்; நான் அவனைப் பார்க்க ஸஹிக்கமாட்டேன். தாங்களும் தாமதம்செய்வதாக நான் கேள்விப்

பட்டால் ஒரு நிமிஷம் கூடப் பிழைத்திருக்க மாட்டேனென்று ரகு 35
வீரனிடத்தில் சொல்ல வேண்டியது" என்றான்.

ஸீதை இப்படிச் கண்ணும் கண்ணீருமாய் பிரலாபிப்பதைக் கேட்டு ஹநுமான், "தேவி! தங்களைப் பிரிந்து தாங்களிருக்குமிடம் தெரியாமல் துக்கம் மேவிட்டிருப்பதால் மாத்திரம் தங்களை மீட்பதற்குத் தகுந்த பிரயத்தனங்களைச் செய்யவில்லையென்றி ரகு 40
நாதுனுக்குத் தாங்களிருக்குமிடம் தெரிந்தபிறகும் ஒரு க்ஷணமாவது கம்மாயிருப்பாரா? இதை ஸத்தியத்தின் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன். தன்னுயிருக்கு உயிரான ராமன் கிலேசப்படுகையில் லக்ஷ்மணனுக்கு வேறு ஞாபகமிருக்குமா? போகட்டும். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாவது தங்களை கண்டுபிடித்தேனல்லவா? இனிமேலும் துக்கப்பட வேண்டுமோ? இந்த முகூர்த்தத்திலேயே அவையெல்லாம் தீர்ந்தன. சத்ருகுல காலர்களான அந்தப் புருஷோத்தமர்கள் தங்களைப் பார்ப்பதில் உத்ஸாஹ முடையவர்களாய்ப் பாணங்களால் வங்கையைச் சாம்பலாயடித்து குருர்னான ராவணனையும் அவனுடைய பரிவாரங்களையும் யுத்தத்தில் மடித்துத் தங்களை அயோத்யைக்கு அழைத்துப் போவார்கள். ராமனுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்ததும் பிரீதியை உண்டு பண்ணக்கூடியதுமான ஓர் அடையாளத்தை மறுபடியும் சொல்லுங்கள்" என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்கு ஸீதை, "இதுவரையிலுமே சிரேஷ்டமான அடையாளங்களைக் சொன்னேனே. இந்தச் சூடாமணியைக் கண்டவுடன் நீ சொல்லும் ஸகல வார்த்தைகளையும் நம்புவார்" என்றான். பிறகு மாருதி அந்தச் சூடாமணியை எடுத்துக் கொண்டு, ஸீதையை நமஸ்கரித்து, தான் வந்த காரியத்தை நிறைவேற்றியதால் ஜயலக்ஷ்மி பிரகாசிக்கும்படி போகப் புறப்பட்டார். 45 50 55

தன் தேகத்தை வளர்த்து, வேகத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டு 60
உயரக் கிளம்பத் தயாராயிருக்கும் ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து ஸீதை "நான் ராமனைப் போல் பார்த்து வந்த சூடாமணியையும் கொடுத்து விட்டு, இவனையும் போகவிட்டு எப்படிப் பிழைத்திருப்பேன்? இவன் என் நாத்தை எப்பொழுது காண்பானோ? அவர் எப்பொழுது இங்கே வருவாரோ? அவருடைய தரிசனம் எனக்கு எப்பொழுது கிடைக்குமோ? எப்பொழுது என் துக்கம் தீருமோ?" என்று முகம் வாடி, மெய் சோர்ந்து, கண்ணீர் பெருக, குரல் தழுதழுக்க, "ஆஞ்ஜநேய! ஸிம்ஹத்தைப்போல் பராக்கிரமசாலிகளான ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் ஸுகீர்வனையும் அவனுடைய மந்திரிகளையும் மற்ற வானரர்களையும் நான் சேஷம் விசாரித்ததாகச் சொல். இந்த துக்க ஸமுத்திரத் 70
திலிருந்து ராகவன் என்னை எப்படிச் கரையேற்றுவாரோ அப்படிச் செய்யவேண்டியது உன் கடமை. ராமனுடைய ஸமீபத்தில் சென்று நான் அனுபவிக்கும் தீவிரமான இந்தச் சோகத்தையும் இந்த ராக்ஷஸிகள் என்னை அதட்டி உபத்திரவிப்பதையும் நன்றாகச் சொல்ல

75 வேண்டும். நீ போகும் வழியில் உனக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும்” என்றுள். இப்படி ஆஞ்ஜநேயர் ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தையும் அவள் சொன்ன ஸமசாரத்தையும் தெரிந்து கொண்டு, நான் வந்த காரியத்தை முடித்துவிட்டு, மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் திரும்பிப்போக யத்தனிக்கையில், செய்யவேண்டிய காரியம் 80 கொஞ்சம் பாக்கியிருப்பதாகத் தோன்றிற்று. ஆகையால் அதை யோசிப்பதற்கு வடக்கு நோக்கிச் சென்றார்.

ஸ ராஜபுத்ர்யா ப்ரதிவேதி¹ தார்த்² :

கபி: க்ருதார்த்²: பரிஹ்ருஷ்ட சேதா: |

அஸ்பாவஸேஷம் ப்ரஸமீக்ஷ்ய கார்யம்

தி³யம் ஹயுதி⁴சீம் மநஸா ஜகாம ||

(25)

ஸர்க்கம் 41

ஹநுமார் அசோகவனத்தை அழித்தது

ஸ ச வாக்¹பி²: ப்ரஸஸ்தாபி³: க்⁴மிஷ்யந் பூஜிதஸ்தயா |

தஸமா தி⁵தே⁶ஸா தி⁷பாக்ரம்ய சிந்தயாமாஸ வாநர: ||

(1)

- இப்படி ஸீதை மிகுந்த வார்த்தைகளால் தன்னைக் கொண்டாட, ஆஞ்ஜநேயர் திரும்பிப்போக நிச்சயித்து, அங்கிருந்து அப்புறம் சென்று யோசித்தார். “ஸீதையைக்கண்டுபிடிப்பது, ராவணனுடைய இருப்பிடத்தைத் தெரிந்து கொள்வதென்ற இரண்டு காரியங்களைச் செய்ய நிச்சயித்தேன். ஸீதையைக்கண்டு பேசினேன். இனி ராவணனுடைய இருப்பிடத்தைத் தெரிந்து கொள்வதில் கொஞ்சம் பாக்கி இருக்கிறது. லங்கையையும் அதிலுள்ள ஸகல ஸ்தலங்களையும் நன்றாகப் பரிசோதித்தேன். ஆனால் ராக்ஷஸர்களுடைய பலாபலங்களையும், ராவணனுடைய அந்தரங்க அபிப்பிராயத்தையும் அறியவில்லை. அதற்கு ஸாமதான பேதமென்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் தண்டோபாயமே சிரேஷ்டம். ராக்ஷஸர்களிடத்தில் ஸாமதானம் செய்ய முடியாது; அளவற்ற ஐகவரியத்தையுடையவர்களை திரவியத்தைக் கொடுத்து வசப்படுத்த முடியுமா? பலக் கொழுப்படைந்த வர்களுக்குள் கலஹம் செய்விப்பது ஸாத்தியமில்லை. யுத்தத்தில் ஜயமும் அபஜயமும் நிச்சயமில்லையாகையால், ஒரு பொழுதும் அந்த உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளக்கூடாதென்று பெரியோர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆனால் பலசாலிக்கு ஸகலமும் ஹிதமாகவே முடியுமென்றபடி, ஒப்பற்ற பல பராக்கிரமமுள்ள எனக்கு அபஜயமென்பது ஒருநாளும் இல்லை. ஆகையால் என் உத்தேசத்தை நிறைவேற்றுவதற்குப் பராக்கிரமமே தகுந்த உபாயமென்று எண்ணுகிறேன்.

இதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. வீரர்களெல்லாரும் யுத்தத்தில் மடிந்த பிறகுதான் இந்த ராக்ஷஸர்கள் கொஞ்சமாவது அழிவார்

கள். ஆனால், 'ஸீதையைக் கண்டுபிடித்து ராவணனுக்குமிடத்தை அறிந்து வா' என்று ஏன்னை ஸுகீர்வன் ஆக்ஞாபித்தார். அதைத் தவிர வேறு காரியங்களைச் செய்வது தோஷமல்லவா என்றால், உத் தேசித்த காரியத்தைச் செய்வதில், அதற்கு விரோதமில்லாமல் அனேக காரியங்களை முடிப்பவனே திறமையுள்ளவன். அல்ப காரியத்தை முடிப்பதற்கும் ஒரே ஸாதனத்தை நம்பியிருக்கக் கூடாது; அனேக ஸாதனங்களை லித்தமாய் வைத்திருக்கவேண்டும். அப்படிப் பட்டவனல்லவா காரியத்தை ஸாதிப்பான்? பெரிய காரியங்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? ராக்ஷஸர்களுடைய பலாபலங்களையும் யுத்தத்தில் எனக்கும் அவர்களுக்கும் உள்ள தாரதமயத்தையும் நன்றாக அறிந்து கொண்டு மஹாராஜாவினிடத்தில் திரும்பிச் சென்று லொழிய அவருடைய கட்டளை பூர்த்தியாகுமா? லங்கையையும் அதிலுள்ள ராக்ஷஸர்களையும் பற்றி என்னைக் கேட்டால் நான் என்ன பதில் சொல்வேன். ஆகையால் எனக்கும் இங்குள்ள ராக்ஷஸர்களுக்கும் ஸுலபமாய் யுத்தம் நேரும் உபாயத்தைத் தேடவேண்டும். அப்பொழுதுதான் ராவணனுக்குத் தன் ஸைன்யத்தின் பலத்திற்கும் என் பலத்திற்கும் பேதம் தெரியும். பிறகு ராக்ஷஸ ராஜனையும் அவனுடைய மந்திரிகளையும் ஸீனைத் தலைவர்களையும் எதிர்த்து, அவனுடைய பலத்தையும் ஸீதையைப்பற்றி அவன் மனத்திலுள்ள அபிப்பிராயத்தையும் நன்றாக அறிந்து கொண்டு திரும்பிப் போவேன்.

இந்த அசோகவனம் விசித்திரமான விருக்ஷங்களாலும் கொடிகளாலும் பார்ப்பவர்களுடைய கண்களையும் மனத்தையும் கவர்கின்றது. தேவேந்திரனுடைய நந்தனமென்ற தோட்டமும் இதற்கு ஈடாகுமோ? காட்டுத் தீ உயர்ந்த மரங்களைப் பற்றுவதுபோல் இந்தக் கொடிய ராக்ஷஸனுடைய தோட்டத்தை நாசம் செய்தால் அவனுக்குக் கடும் கோபமுண்டாகும்; என்னைக் கொல்ல அனேக ஸைன்யங்களை அனுப்புவான்; அவர்களுக்கும் எனக்கும் கோர யுத்தம் நடக்கும். அந்த ராக்ஷஸப் படைகளை என் வீரியாக்னியால் கொளுத்திவிட்டுக் கிஷ்கிந்தைக்குச் செல்வேன்'' என்று ஆலோசித்து மருதி வாய்புகவானைப்போல் கோபம் கொண்டு, தன் பயங்கரமான பராக்கிரமத்தைப் பிரயோகித்து துடைகளின் சண்டவேகத்தால் மஹாவிருக்ஷங்களை முறிக்க ஆரம்பித்தார்.

அந்தப்புரத்திலுள்ள மரச்சோலையை அழித்தார். நாடாபக்சிகளாலும் மரங்களாலும் விளங்கும் அந்த வனத்திலுள்ள விருக்ஷங்களை முறித்தார்; தடாகங்களை உடைத்தார்; கிரீடாபர்வதங்களைப் பொடி செய்தார்; பறவைகள் பயந்துகூச்சலிட்டன; மரம்கொடிகள் வாடி வதங்கின; தாமரை முதலிய புஷ்பங்கள் காய்ந்து கருகின; அந்தச் சோலை காட்டுத் தீ பற்றி அழிந்ததுபோல் விகாரமாய்க் காணப்பட்டது. கொடிகள் ஆதாரமற்று, பயத்தால் திகைத்து நிற்

- 65 கும் பெண்களைப்போல தோன்றின. கிரீடாகிருஹங்களும், கல் மண்டபங்களும், ஸாதாரண கட்டடங்களும் கொடிகளால் அமைக்கப்பட்ட கிருஹங்களும் அழிந்தன; மஹாஸர்ப்பங்களும் துஷ்ட மிருகங்களும் மடிந்தன; அந்தத் தோட்டம் உருவழிந்தது. வாடாத நானூ மரம் கொடிகளுடன் ஸீதைக்குக் காவலாயிருந்த அந்தத் தோட்டம் மாருதியின் விரியத்தால் அழிக்கப்பட்டு, முறிந்துவிழுந்த
- 70 விருக்ஷங்களால் சோகம் தாங்காமல் தலைசாய்ந்து கிடப்பதுபோல் காணப்பட்டது. இப்படி ராக்ஷஸாதிபதியின் மனத்தைப் புண்படுத்தி ஹனுமான் தான் ஒருவனே அனேக ராக்ஷஸ வீரர்களுடன் யுத்தம் செய்ய நிச்சயித்து உத்ஸாஹலக்ஷ்மியால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு தோட்டத்தின் வெளிவாசலில் காத்திருந்தார்.

ஸ தஸ்ய க்ருத்வார்த்²பதேர் மஹாகபி :

மஹத்³வ்யலீகம் மநஸோ மஹாத்மந : |

யயுத்ஸு ரேகோ ப்⁴ஹு⁵பி⁶ர் மஹாபீ⁷ஸை :

ஸ்ரீயா⁸ஜ்வலம்ஸ்தோரண மாஸ்தி⁹த : கபி : ||

(21)

ஸர்க்கம் 42

ராவண கிங்கரர்களைக் கொன்றது

தத : பக்ஷிநிநாதே¹ந வ்ருக்ஷப²ங்கீ ஸ்வநேந ச |

ப³பூ⁴வுஸ் த்ராலஸ ஸம்ப்⁵ராந்தா : ஸர்வே லங்கா நிவாஸிந : || (1)

- பக்ஷிகளின் கூச்சலாலும் மரங்கள் முறியும் சப்தத்தாலும் லங்கையிலுள்ள ஸகலப் பிராணிகளும் பயந்து நடுங்கின. மிருகங் களும் பக்ஷிகளும் திகிலடைந்து நான்கு திக்குகளிலும் ஓடி ஊனாயிட்டன. ராக்ஷஸர்களுக்கு அநேக அபசகுனங்கள் தோன்றின. அங்
- 5 கிருந்த ராக்ஷஸிகள் திடீரென்று விழித்துக் கொண்டு பார்க்கையில் அசோகவனம் அழிந்ததையும், ஒரு வானரவீரன் அட்டஹாஸம் செய்வதையும் கண்டார்கள். ஆஞ்ஜநேயர் அவர்களைப் பயமுறுத்த எண்ணிக் கோரமான பெரியரூபத்தை எடுத்தார். மஹாபர்வதத்தை யொத்த தேகத்தையும் ஒப்பற்ற பலத்தையும் உடைய அந்தவானர
- 10 வீரனைக் கண்டு, ராக்ஷஸிகள் ஸீதையைப் பார்த்து, “ இவன் யார்? யாரைச் சேர்ந்தவன்? எங்கிருந்து எதற்காக வந்தவன்? உன்னுடன் இவன் எப்படிப் பேசலாயிற்று? உன்னிடத்தில் என்ன சொன்னான்? பயப்படாமல் சொல் ” என்று கேட்டார்கள்.

- ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருந்திய தேகத்தையுடைய
- 15 அந்தப் பதிவிரதை, “ பயங்கரமான ரூபமெடுக்கக் கூடிய ராக்ஷஸர்களின் தந்திரங்களை என்னால் அறியமுடியுமோ? இவன் யாரோ? என்ன செய்வானோ? உங்களுக்கே நன்றாய்த் தெரியும். பாம்பின் கால் பாம்பிற்கல்லவா தெரியும்? இதிலென்ன ஸந்தேகம்? உங்களைப் போலவே

நானும் இவனைக்கண்டு பயந்து கொண்டிருக்கிறேன். இவனைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடிய ராக்ஷஸன் வந்திருக்கிறான் என்றே நினைக்கிறேன்” என்று.

ஸீதையின் வார்த்தையைக் கேட்டு ராக்ஷஸிகள் நான்கு புறங்களிலும் ஓடி மறைந்தார்கள். சில விவகார முகமுள்ள ராக்ஷஸிகள் ராவணனிடத்திற்கு ஓடி அந்தக் கோரரூபமுள்ள வானர வீரனைப் பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். ஸ்வாமி! ஒரு குரங்கு நமது அசோகவனத்தில் வந்து ஸீதையுடன் ரஹஸ்யமாகப் பேசிற்று. இப் பொழுதும் அங்கேயே இருக்கிறது. அதன் பராக்கிரமத்திற்கோ அளவில்லை. நாங்கள் பலவிதமாய்க் கேட்டும் ஸீதை அதைப் பற்றி யாதொன்றும் சொல்லவில்லை. இந்திரனுடைய தூதனோ? குபேரனுடைய தூதனோ? ஸீதையைத் தேடுவதற்கு ராமனால் அனுப்பப்பட்ட தூதனோ? அப்புதமான ரூபமுள்ள அந்தக் குரங்கு நானு விருக்ஷங்களும் மிருகங்களுமுள்ள அழகான அந்தப்புரத் தோட்டத்தைச் சின்னப்பின்னமாக்கி விட்டது. ஸீதை இருக்குமிடத்தைத் தவிர மற்ற இடமெல்லாம் நாசமாயிற்று. ஸீதையைக் காப்பாற்றுவதற்கோ அல்லது சிரமத்தாலோ தெரியவில்லை? அதற்கு அது ஒரு சிரமமா? அவளை ரக்ஷிப்பதற்காகவே அப்படிச் செய்திருக்க வேண்டும். அவளிருக்குமிடத்தில் அழகான துளிக்களோடும் புஷ்பங்களோடும் விளங்கும் சிம்சபாவிருக்ஷத்தை அது தொடலே இல்லை. பயங்கரமான பராக்கிரமமுடைய ஸ்வாமி! பயங்கரமான ரூபத்துடன் கூடிய அந்த வானரனைத் தாங்களே தண்டிக்கும்படி ஆக்ஞாபிக்கவேண்டும். அவன் ஸீதையுடன் ரஹஸ்யமாகப் பேசியிருக்கிறான். நமது வனத்தையும் அழித்திருக்கிறான். கணக்கில்லாத ராக்ஷஸஸையங்களுக்குத் தாங்கள் அதிபதியல்லவா? தாங்கள் மனத்தால் வீரும்பிய இந்த ஸீதையுடன் பேசியும் ஒருவன் உயிருடனிருப்பது தகுமா?” என்று தெரிவித்தார்கள்.

அதைக் கேட்டு பிரதாபலங்கேசுவரன் கோபத்தால் கண்கள் சுழல, அக்னியில் ஆஹுதி செய்ததுபோல் ஜ்வலித்தான். எரியும் இரண்டு தீபங்களிலிருந்து எண்ணெய்ச் சுடர் கொதித்து விழுவது போல் கோபாவேசம் கொண்ட அவனுடைய நேத்திரங்களிலிருந்து நீர்த் துளிகள் விழுந்தன. பலபராக்கிரமத்தில் தனக்கு ஸமமான கிங்கரர்களென்று பெயர் பெற்ற ராக்ஷஸவீரர்களை அழைத்து ஹருமானைச் சிஷிக்கும்படி ஆக்ஞாபித்தான். பலசாலிகளான அந்த எண்பதினாயிரம் கிங்கரர்களும் பல ஆயுதங்களுடன் அரண்மனையிலிருந்து வெளிப்பட்டார்கள். பெரிய வயிறு பற்களுடையவர்கள்; கோரரூபமுள்ளவர்கள்; மஹாபலவான்கள்; யுத்தம் செய்வதில் ஆசை கொண்டவர்கள்; ஆஞ்ஜநேயரைப் பிடிப்பதிலேயே நோக்கமுள்ளவர்கள்; தோட்டத்தின் வாசலில் தயாராய் உட்கார்ந்திருக்கும் அந்த வானரவீரனை நெருங்கி, விட்டில்பூச்சிகள்

- நெருப்பில் விழுவுதுபோல் அதிவேகமாய் அவர்மேல் பாய்ந்தார்கள்.
- 60 விசித்திரமான கதாயுதங்களாலும், தங்கபிடி கட்டின பரிகை, ஸூரியகாந்தியுள்ள பாணங்கள், இருப்புலக்கைகள், பெரிய கத்திகள், சூலம், பிராஸம், எறிவல்லயம், கத்தி முதலிய ஆயுதங்களால் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் மாருதியை அடித்தார்கள். தேஜஸாலும் காந்தியாலும் சுவலிக்கும் வாயுபுத்திரனும் பெரிய மலையைப்போல்
- 65 அசையாமல் நின்று, பூமியில் வாலே அடித்துத் திக்குகள் நடுங்கும்படி கர்ஜித்தார். பிறகு தன் சரீரத்தை மிகவும் பெரிதாய்ச் செய்து கொண்டு லங்கை கிடுகிடுென்று நடுங்கும்படி ஸிம்ஹநாதம் செய்தார். சுற்றிலுமிருந்த பர்வதங்களிலிருந்து ஆயிரமடங்காய் எதிரொலியுண்டாக, ஆகாசத்தில் பறந்த பக்ஷிகள் மெய்மறந்து பூமியில்
- 70 விழுந்தன.

- அப்பொழுது ஆஞ்ஜநேயர் அந்த ராக்ஷஸர்களைப் பார்த்து, "பலபராக்கிரமத்தில் நிகரற்ற ராமனுக்கும் மஹாபலவானான ஸக்ஷ மணனுக்கும் ராகவஞல் காப்பாற்றப்பட்ட ஸூக்ரீவ மஹாராஜாவுக்கும் ஸமமானவர்களுண்டோ? ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ஹிதத்தைச் செய்யும் இக்ஷ்வாகு குலதிலகரான ராமமூர்த்திக்கு நான் அடிமை; என் பெயர் ஹநுமான்; சத்ருஸையங்களுக்குக் காலன்; வாயுபகவானுடைய புத்திரன்; கற்களாலும் விருக்ஷங்களாலும் யுத்தம் செய்வெவன்; ராக்ஷஸர்களை ஆயிரக்கணக்காய் மடிப்பேன்; உங்கள் அரசனான ராவணனைப்போல் ஆயிரம் ராக்ஷஸர்கள் ஒன்று
- 75 சேர்ந்தாலும் எனக்கு சடோ? உங்களுடைய காவல்களைக் கடந்து இந்த லங்கையில் பிரவேசித்து, ஸீதையை நமஸ்கரித்து, அவளுடைய விருத்தாந்தத்தை அறிந்து, நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே இந்த நகரத்தை நாசம் செய்து, நான் வந்த காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு ஸுகமாய்த் திரும்பிப் போவேன்". என்று
- 80 கர்ஜித்தார்

- அந்தச் சபத்ததால் ராக்ஷஸர்கள் பயந்து, ஸந்தியா காலத்து மேகம்போல் ஆகாசத்தை அளாவி நிற்கும் ஆஞ்ஜநேயரைக் கண்டு நடுங்கினார்கள். ஆனாலும் ராவணனுடைய கடுமையான உத்தரவால் இவனுடன் நாம் யுத்தம் செய்வது நமக்கு நன்மையா என்ற ஸந்தேகம் தீர்ந்து, பயங்கரமான பலவித ஆயுதங்களால் மாருதியை அடித்தார்கள். அவர்களால் சூழப்பட்டு ஹநுமான் நான்கு புறங்களிலும் பார்வையில், வாசற்படிக்கு ஸமீபத்தில் ஒரு பயங்கரமான இருப்புலக்கையைக்கண்டு, அதைப்பிடுங்கி, கையிலெடுத்துக்கொண்டு ராக்ஷஸர்களை அடித்துக் கொன்றார். கருடன் காந்தி பொருந்திய ஸரீரப்
- 90 பங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் செல்வதுபோல் ஹநுமான் அந்த இருப்புலக்கையைச் சுழற்றிக் கொண்டு ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரித்தார். இப்படி ராவணன் அனுப்பிய கிங்கரர்களை நாசம் செய்து மறுபடியும் எவர் யுத்தத்திற்கு வருவார்களென்று வாசற்படியின் மேல் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.
- 95

அதற்குள் சில ராக்ஷஸர்கள் மாருதியைக் கண்டு பயந்து யுத்தம் 100
செய்யாமல் ராவணனிடத்திற்கு ஓடி, கிங்கரர்கள் நாசமடைந்த
தைத் தெரிவித்தார்கள். அதைக் கேட்டு அந்த ராக்ஷஸேசுவரன் கண்
களை உருட்டிவிழித்து, நிகரில்லாத பராக்கிரமசாலியும் யுத்தத்தில்
ஐயிக்க முடியாதவனுமான ஜம்புமாவியை அனுப்பினான். (இவன்
ராவணனுக்கு முக்கிய மந்திரியான பிரஹஸ்தனுடைய புத்திரன்.) 105

ஸ ராக்ஷஸாநாம் நிறதம் மஹத்¹ப²லம்
நிஸம்ய ராஜா பரிவ்ருத்த லோசந : |
ஸமாதீ³தே⁴ஸாப்ரதம் பராக்ரமே
ப்ரஹஸ்தபுத்ரம் ஸமரே ஸுது⁵ர்ஜயம் ||

(43)

ஸர்க்கம் 43

மாருதி உப்பரிகையை இடித்தது

தத: ஸ கிங்கராந் ஹத்வா ஹநுமாந் த¹யாந மாஸ்தி²த : |
வநம் ப³க்⁴நம் மயா சைத்ய ப்ராஸாதோ⁵ ந விநாஸித : || (1)

அதற்குள் ஹநுமான், “கிங்கரர்களைக் கொன்றேன். அசோக
வனத்தை அழித்து விட்டேன். ஆனால் தேவகிருஹம்போன்ற இந்த
உப்பரிகையை அழிக்கவில்லையே. இதையும் நாசம் செய்து என் பலத்
தைக் காட்டுகிறேன்” என்று நிச்சயித்து மேருமலையின் சிகரத்தைப்
போல் உன்னதமான அந்த உப்பரிகையின்மேல் தாவி நின்று, ஸுரரிய 5
னுக்கு எதிராக வேறு ஸுரரியன் உதித்ததுபோல் தேஜஸால் ஜ்வலித்
தாரா. (ஒரே காலத்தில் இரண்டு ஸுரரியர்கள் காணப்படுவது ராஜ்யத்
திற்கு கேஷமக் குறைவு.) அங்கிருந்து பாரியாத்திரமென்ற குலப்பவதத்
தைப்போல் தன் ரூபத்தை விருத்தி செய்துகொண்டு, ஐயலக்ஷ்மியால்
விளங்கி, லங்கை அதிரும்படி ஸிம்ஹநாதம் செய்தார். அது கேட் 10
போர் செவிகளைத் துளைத்தது; ஆகாசத்திலிருந்து பக்ஷிகள் சுருண்டு
விழுந்தன; அந்த உப்பரிகையைக் காப்பவர்களும் மெய் மறந்தார்
கள். “ராக்ஷஸர்களோ! அஸ்திரவீத்யையில் நிகரற்ற ரகுவீரனுக்கும்
மஹாபலவானான லக்ஷ்மணனுக்கும் ராமனால் காப்பாற்றப்படும்
ஸுக்ரீவ மஹாராஜாவுக்கும் நிகருண்டோ? ஸகல பூதங்களுக்கும் 15
ஹிதத்தைச் செய்யும் இக்ஷ்வாகுக்குல சிரேஷ்டனான ராமமுர்த்திக்கு
நான் அடிமை; என் பெயர் ஹநுமான்; நான் வாயுவின் புத்திரன்;
சத்ருக்களுக்கு மிருத்யு; பாறைகளாலும் விரகூங்களாலும் ராக்ஷஸர்
களை ஆயிரக்கணக்காய்க் கொல்கிறவன்; ஆயிரம் ராவணன்கள் ஒன்று
சேர்ந்தாலும் எனக்கு ஈடாவார்களோ? உங்களால் காக்கப்பட்ட 20
இந்த லங்கையில் பிரவேசித்து, உங்களுக்குத் தெரியாமல் ஸீதையுடன்
பேசிவிட்டு, உங்களுக்கெதிரேயே இந்த நகரத்தை நாசம் செய்து,
நான் வந்த காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு திரும்பப் போகிறேன்”

என்று அந்த உப்பரிகையின் விமானத்திலிருந்து அதிலுள்ள ராக்ஷ
35 ஸர்களைப் பார்த்துப் பயங்கரமாகக் கர்ஜித்தார்.

அதைக் கேட்டு அதைக் காப்பவர்கள் பல ஆயுதங்களை எடுத்துக்
கொண்டு மாருதியைச் சூழ்ந்து நான்கு புறங்களிலிருந்தும் அவரை
அடித்தார்கள். கங்காப்பிரவாகத்தில் பெரிய விஸ்தாரமான சுழி
யைப்போல் அந்த ராக்ஷஸஸையன்யம் ஆஞ்ஜநேயரைச் சுற்றிச் சுற்றி
30 ஸஞ்சரித்தது. அப்பொழுது அந்த வானரவீரன் இவர்களுடன் எவ்
வளவு நேரம் யுத்தம் செய்கிறதென்று கோபம் கொண்டு, பயங்கர
மான ரூபத்தை எடுத்து அந்த உப்பரிகையின் ஒரு பெரிய ஸ்தம்பத்
தைப் பிடுங்கி, இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தைச் சுழற்றுவதுபோல் கரகர
வென்று அதைச் சுழற்றினார். தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த
35 ஸ்தம்பத்துடன் மற்ற ஸ்தம்பங்கள் இடிபட்டு நெருப்புப் பிடித்து
அந்த உப்பரிகை முழுவதும் வெந்து போயிற்று. அதைக் கண்டு இந்தி
ரன் வஜ்ராயுதத்தால் அஸுர்களை நாசம் செய்வதுபோல் மாருதி
ராக்ஷஸக் கூட்டத்தை நாசம் செய்து, ஆகாசத்திலிருந்து கொண்டு,
“எங்களுடைய மஹாராஜாவான ஸுக்ரீவன் ஸீதையைத் தேடுவதற்
40 காக ஸகல திக்குகளிலும் கணக்கில்லாத வானரவீரர்களை அனுப்பி
யிருக்கிறார். அவர்கள் என்னைப்போல் பலவான்கள், தைரியசாலிகள்.
மஹாராஜாவின் ஆக்ஞையை நிறைவேற்றுகிறவர்கள். சிலர் பத்து
யானைகளின் பலமுள்ளவர்கள்; சிலர் நூறு, சிலர் ஆயிரம், சிலர்
ஓகம் (ஒருவித எண்) இப்படிப் பலவிதமான பலத்தையுடையவர்
45 கள்; சிலர் பலத்தில் வாயுபகவானுக்கு ஸமமானவர்கள்; சிலர் அள
வற்ற பலமுடையவர்கள். பற்களையும் நகங்களையும் ஆயுதமாயுடைய
கணக்கில்லாத வானர ஸையன்யங்களால் சூழப்பட்டு ஸுக்ரீவ மஹா
ராஜா உங்களெல்லோரையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் நாசம்
செய்யப் போகிறார். ரகுவீரனுடன் பகைத்துக் கொண்டு அந்த
50 மஹாத்மாவின் கோபத்திற்குப் பாத்திரமான பிறரும் இந்த லங்கை
இருக்குமோ? நீங்களும் இருப்பீர்களோ? உங்கள் பிரபுவான ராவ
ணன் இருப்பானோ?” என்று கர்ஜித்தார்.

நேயமஸ்தி புரி: லங்கா ந யூயம் ந ச ராவண: |

யஸ்மாதிக்ஷ்வாகு நாதேந பதீத⁴ம் வைரம் மஹாத்மநா || (23)

ஸர்க்கம் 44

ஜம்புமாலி வதம்

ஸந்திஷ்டோ ராக்ஷஸேந்த்ரேண ப்ரஹஸ்தஸ்ய ஸுதோ பீலீ |
ஜம்புமாலீ மஹாதீம்ஷ்ட்ரோ நிர்ஜகாம த⁴நுர்த⁴ர: || (1)

அதற்குள் பிரஹஸ்தனுடைய புத்திரனான ஜம்புமாலி ராவண
னால் உத்திரவு செய்யப்பட்டு ஆயுதபாணியாய் யுத்தத்திற்குப் புறப்

பட்டான். பெரிய கோரப்பற்களையுடையவன்; சிவந்த மாலைகளாலும் வஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவன்; குண்டலங்களையும் ஹாரங்களையும் தரித்துக்கொண்டு கண்களைச் சுழற்றிக்கொண்டு கடுங்கோபத்துடன் மலைபோல் நடந்து வந்தான். யுத்தத்தில் ஜயிக்க முடியாதவன்; இந்திர தனுஸைப் போன்ற வில்லையும் கிரேஷ்டமான பாணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வஜ்ராயுதம் விழுந்ததுபோலும் இடிஇடித்ததுபோலும் வேகமாய் நானேற்றினான். அதனால் ஸகல திக்குகளும் மூலைகளும் ஆகாசமும் நடுங்கிற்று. கோவேறு கழுதைகள் பூட்டின ரதத்தில் ஏறி வரும் ஜம்புமாலியைக் கண்டு மாருதி வேகம் கொண்டு, இவனுடன் கொஞ்சநேரம் யுத்தம் செய்யலாமென ஸந்தோஷித்துனிம்ஹநாதம்செய்தார். பருத்தபுஜங்களையுடைய அந்தராக்ஷஸனும் தோரணவாசலின் குறுக்கு மரத்தின்மீதுள்ள அந்த வானர வீரனைக் கண்டு, வரும்பொழுதே முகத்தில் ஒரு அர்த்த சந்திர பாணத் தாலும் தலையில் ஒரு கர்ணியாலும் புஜங்களில் பத்து நாராசங்களாலும் அடித்தான். (கர்ணி: யானையின் மாவெட்டியைப்போல் நுனிபையையுடைய அம்பு.) அப்பொழுது சூரிய கிரணத்தால் தாக்கப்பட்டு மலர்ந்திருக்கும் தாமரையைப்போல் ஆஞ்ஜநேயரின் சிவந்த முகம் பாணங்களால் அடிப்பட்டு விளங்கிற்று. ரத்தத் துளிகளால் சிவந்த அவருடைய சிவப்பான முகம் சிவப்புச் சந்தனத்துளிகளால் நிறைந்த பெரிய தாமரை ஆகாசத்தில் மலர்ந்தது போலிருந்தது. ஜம்புமாலியின் பாணங்களால் அடிப்பட்டு ஹநுமான் கோபம் கொண்டு, இவனை முடிக்கும் வழி என்ன என்று சுற்றிலும் பார்க்கையில் ஓரிடத்தில் ஒரு பெரிய பாறையைக் கண்டார். பலவான்களுக்குள் பலவானை மாருதி அதைப் பெயர்த்து ராக்ஷஸன் மேலெறிய, அவன் அதைப் பத்து பாணங்களால் உடைத்தான். சண்ட மாருத்ததைப்போல் வேகமுள்ள அந்த வானரவீரன் தன் எண்ணம் வீணாதைக் கண்டு, உன்னதமான ஓர் ஆச்சாமரத்தைப் பிடுங்கிக் கரகரவென்று சுழற்றினார். உடனே அந்த ராக்ஷஸன் நான்கு பாணங்களால் அதைத் துண்டித்து, ஹநுமானைத் தோளில் ஐந்து பாணங்களாலும் மார்பில் ஒரு பாணத்தாலும் மார்பின் மத்தியில் பத்து பாணங்களாலும் அடித்தான். அந்த வானர கிரேஷ்டன் தேகமெங்கும் அம்புகள் தைக்க, கடும் கோபத்துடன் முன்னிருந்த இருப்புலக்கையை எடுத்து அதி வேகமாய்ச் சுழற்றினார். அளவற்ற பலசாலி; நிகரற்ற வேகமுடைய வர்; அந்த ஆயுதத்தைத் தன் பூர்ணபலத்துடன் சுழற்றி ஜம்புமாலியின் வில்தாரமான மார்பை நோக்கி எறிந்தார். அதற்குப்பிறகு ஜம்புமாலியின் தலையாவது கைகளாவது முழங்கால்களாவது வில்லாவது பாணங்களாவது தேராவது கோவேறு கழுதைகளாவது ஒன்றும் காணப்படவில்லை. மஹாபலவானான ஜம்புமாலி ஆஞ்ஜநேயரால் அடிப்பட்டுப்பொடிப்பொடியாய்ப்பூமியில்விழுந்தான். பலசாலிகளான கிங்கரர்கள் மடிந்ததையும் ஜம்புமாலி நாசமடைந்ததையும் ராணன் கேட்டு கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, மஹாபரங்கிரமசாலி

45 களான தனது மந்திரி புத்திரர்களை நோக்கி, “ அந்தத் துஷ்டக் குரங்கைப் பிடித்து வாருங்கள் ” என்று கட்டளையிட்டான்.

ஸ ரோஷ ஸம்வர்தித தாம்ர லோசந :

ப்ரஹஸ்த புத்ரே நிஹதே மஹாப்லே |

அமாத்ய புத்ரா நதிவீர்ய விக்ரமாந்

ஸமாதீதேஸாஸு நிபாசரேஸ்வர : ||

(22)

ஸர்க்கம் 45

மந்திரி குமாரர்களின் வதம்

ததஸ்தே ராக்ஷஸேந்த்ரேண சோதீதா மந்த்ரிணம் ஸுதா : |

நிர்யயுர் பவநாத் தஸ்மாத் ஸப்த ஸப்தார்சி வர்சஸ : || (1)

- அக்லியைப்போல் தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் அந்த ஏழு மந்திரி புத்திரர்களும் ராவணனால் ஏவப்பட்டு ஸபையிலிருந்து புறப்பட்டார்கள். மஹாபலவான்கள் : அஸ்திரவித்யை தெரிந்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்டர்கள் ; ஒருவர்க்கொருவர் ஜயிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுபவர்கள் ; அளவற்ற பராக்கிரமசாலிகள் ; கணக்கில்லாத வீரர்களால் சூழப்பட்டு, ஸ்வர்ணமயமான ஜன்னல்களாலும் கொடிகளாலும் பாவட்டாக்களாலும் விளங்கி மேகத்தைப்போல் சப்திக்கும் பெரிய ரதங்களில் ஏறிக்கொண்டு, உருக்கின தங்கத்தால் செய்த வில்லுகளை நானேற்றி டங்காரம் செய்துகொண்டு, மின்னல்கள் பாயும் மேகங்களைப்போல் ஸுலபமாய் ஜயிப்போம் என்ற ஸந்தோஷத்துடன் வெளிக்கிளம்பினார்கள். அவர்களுடைய தாய்களும் பந்துக்களும் மித்திரர்களும் பலசாலிகளான கிங்கரர்களே மடிந்தார்களென்பதைக் கேட்டு சோகத்தால் துடித்தார்கள். அந்த மந்திரி புத்திரர்கள், “ நான் முந்தி நான் முந்தி ” என்று மேல்விழுந்து தோரண வாசற்படிமேலிருக்கும் ஹநுமானுக்கு ஸமீபத்தில் வந்தார்கள். மழைக்காலத்து மேகங்கள்போல் பாணங்களை வர்ஷித்துக்கொண்டு, இடிபோல் குமுறுகின்ற ரதங்களுடன் ஆஞ்ஜநேயரைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அவர் தேகமெங்கும் பாணவர்ஷத்தால் நிறைந்து, மழைத் தாரைகளால் மூடப்பட்ட மஹாபர்வதம்போல் விளங்கினார். நிர்மலமான ஆகாசத்தில் அதிவேகமாய் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு அந்த மந்திரி புத்திரர்களுடைய பாணங்களின் குறியையும் ரதங்களின் வேகத்தையும் பிரயோஜனமில்லாமல் செய்தார். வான வில்லால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மேகங்களுடன் வாயுபகவான் ஆகாசத்தில் விளையாடுவதுபோல், மாருதி ஆகாசத்தில் அந்த வில்லாளிகளுடன் விளையாட்டு யுத்தம் செய்துகொண்டு விளங்கினார். பிறகு பயங்கரமான ஒரு சப்தமிட்டு அந்த ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தை பயத்தால் நடுங்கச் செய்து, அதிவேகமாய் அவர்களுக்கு நடுவில் பாய்ந்தார். சிலரைக் கைகளால் அறைந்து கொன்றார் ; சிலரைக் கால்களால் உதைத்தார் ;

சிலரை முஷ்டியால் குத்தினார்; சிலரை நகங்களால் கிழித்தார்; சிலரை
மாற்பால் இடித்தார்; சிலரைத் துடைகளால் மோதினார்; சிலர் 30
அவருடைய ஸம்ஹநாதத்தால் பூமியில் விழுந்தார்கள். இப்படி
மந்திரி புத்திரர்கள் இறந்து பூமியில் விழுந்ததைக் கண்டு, அந்த
ஸன்யம் முழுவதும் பயம் பிடித்து மூலைக்குமூலை ஓடிவிட்டது.
யானைகள் விகாரமாய் வீறிட்டன; குதிரைகள் பூமியில் சுருண்டு 35
விழுந்தன; த்வஜம் குடை முதலியவைகள் முறிந்து ரதங்கள் பூமி
யெங்கும் கிடந்தன; வழியிலுள்ள ஆறுகளில் ரத்தப் பிரவாகம்
ஓடிற்று; லங்கை நகரம் முழுவதும் விகாரமான சப்தங்களால்
நிறைந்தது.

மஹாபல்வானும் பிறரால் தடுக்கமுடியாத பராக்கிரமசாலி
யுமான மாருதி, பெயர் பெற்ற அந்த ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று இன் 40
னும் பலசாலிகளிருந்தால் ஒருகை பார்ப்போம் என்று அந்த வாசற்
படியில் இருந்தார்.

ஸ தாந் ப்ரவ்ருத் தா¹ந் விநிஹத்ய ராக்ஷஸாந்

மஹா ப்²லஸ்சண்ட³ பராக்ரம: கபி: |

யுயுத்ஸுரந்யை: புநரேவ ராக்ஷஸை:

தமேவ வீரோபி⁴ ஜகா⁵ம தோரணம் ||

(17)

ஸர்க்கம் 46

பஞ்சஸேனாதிபதிகளின் வதம்

ஹதாந் மந்திரி ஸுதாந் பு¹த்²த்³வா வாநரேண மஹாத்மநா |

ராவண: ஸம்வ்ருதாகார: சகார மதி முத்தமாம் ||

(1)

தன் மந்திரி புத்திரர்கள் ஆஞ்ஜநேயரால் மடிந்தார்களென்று
கேட்டு, ராவணன் தான் ஸமான்யக் குரங்கென்று நினைத்திருந்த
மாருதியிடத்தில் தனக்குண்டான பயத்தை வெளிக்காட்டாமல்,
மிகுந்த தைரியத்துடன் வேறு யோசனை செய்தான். விருபாக்ஷன்
யூபாக்ஷன் துர்த்தரன் பிரகஸன் பாஸகர்ணன் என்ற ஐந்து ஸேனாதி 5
பதிகளை அழைத்து, ஹநுமானைப் பிடித்து வரும்படி உத்திரவு செய்
தான். அவர்கள் வீரர்கள்; யுத்தநீதியில் தேர்ந்தவர்கள்; சண்டையில்
வாயுவேகமுள்ளவர்கள். அவர்களைப் பார்த்து ராவணன், “ஸேனாதி
பதிகளே! கணக்கில்லாத சதுரங்க ஸன்யங்களுடன் செல்லுங்கள்.
அந்தக் குரங்கை நான் சொல்லுகிற விதமாக சிகழியுங்கள். அதன் ஸம் 10
பக்தில் வெகு ஜாக்கிரதையாகச் செல்லுங்கள். தேசகாலங்களுக்கு
விரோதமாய் நடக்கும் அந்தக் குரங்கின் சேஷ்டைகளை நிறுத்துங்
கள். அதன் செய்கைகளை நான் நன்றாய் யோசித்துப் பார்க்கையில்
அது ஒருக்காலும் குரங்கல்ல என்று தோன்றுகிறது. இந்திரனோ
மற்ற எவரோ நமக்குக் கெடுதி செய்யக் கடுந்தவத்தால் இந்த மஹா 15

பலமுள்ள பெரிய பிராணியை விருஷித்து விட்டிருக்கிறார்கள். நாகர்களும் யக்ஷர்களும் கந்தர்வர்களும் தேவர்களும் அஸுரர்களும் மஹரிஷிகளும் உங்களாலும் என்னாலும் பலதடவை ஜயிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நமக்கு ஏதாவது கெடுதி செய்வது ஆச்சரியமில்லையே. ஆகையால் எப்படியாவது அந்தக் குரங்கைப் பிடித்து வாருங்கள். புத்தியிலும் பராக்கிரமத்திலும் அளவிற்கு மிஞ்சிய அந்தக் குரங்கை ஸாமான்யமென்று அலக்ஷ்யம் செய்யக் கூடாது. வாலியையும் ஸுக்ரீவனையும் மஹாபலசாலியான ஜாம்பவானையும் ஸேனாதிபதியான நீலனையும் த்விவிதன் முதலிய மற்ற வானரர்களையும் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்கள் அதிக பராக்கிரம சாலிகளானாலும் அவர்களுடைய ஸஞ்சாரமும் தேஜஸும் பராக் கிரமமும் புத்தியும் ஸத்வமும் உத்ஸாஹமும் இப்படியல்ல. இந்தப் பெரிய ஜந்து நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக் கூடியது. ஆகையால் நீங்கள் எப்படியாவது இதை ஜயிக்க வேண்டியது. இந்திரனும் தேவர்களும் அஸுரர்களும் மனுஷ்யர்களும் மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள மற்றப் பிராணிகளும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் உங்களுக்கு முன்றிற்க முடியாதென்று எனக்குத் தெரியும். ஆனாலும் யுத்தத்தில் ஜயமும் அபஜயமும் நிச்சயமல்ல. ராஜநீதியை அறிந்து யுத்தத்தில் ஜயம் பெற வேண்டுமென்று விரும்புகிறவன் தன்னை நன்றாய் ரக்ஷித்துக் கொள்ளவேண்டும்” என்று ஆக்ஞாபித்தான்.

அக்னியைப்போல் ஜ்வலிக்கும் அந்தப் பிரதாபவீரர்கள் அரசனுடைய உத்திரவை அங்கீகரித்துத் தேர்களோடும் மத்யானைகளோடும் மஹாவேகமுள்ள குதிரைகளோடும் ஸகல ஸைன்யங்களோடும் தீக்ஷணமான ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு அதிவேகமாய் வெளிக்கிளம்பினார்கள். பாலஸூர்யனைப்போல தன் தேஜஸாகிற கிரணங்களால் சூழப்பட்டு பிரகாசிக்கும் ஆஞ்ஜநேயர் அந்த தோரணவாசலின் உச்சியில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டார்கள். அவர் உத்ஸாஹத்திலும் ஸத்வத்திலும் பலத்திலும் புத்தியிலும் வேகத்திலும் ரூபத்திலும் நிகரில்லாதவர். நான்கு புறங்களிலிருந்தும் பயங்கரமான ஆயுதங்களுடன் ராக்ஷஸர்கள் அவர்மேல் பாய்ந்தார்கள். தூர்த்தரன், கருநெய்தல் புஷ்பத்தைப்போல் காந்தியுள்ள ஜந்து பாணங்களால் அவருடைய தலையில் அடித்தான். அவை இரும்பால் செய்யப்பட்டவை; உக்ரமானவை; பச்சை வர்ணமுள்ளவை; ஹிருதயத்தைப் பிளக்கக்கூடியவை. உடனே மாருதி ஸகல திக்குகளும் பிளக்கும்படி கர்ஜித்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் தாவினார். பிறகு தூர்த்தரனென்ற வீரன் ரதத்திலிருந்து இடைவிடாமல் அவர்மேல் பாணங்களை வர்ஷித்தான். மழைக்காலத்தின் முடிவில் காற்று நீருண்ட மேகங்களைச் சிதறவடிப்பதுபோல் பாண வர்ஷங்களைப் பொழிகிற தூர்த்தரனை மாருதி தன் வேகத்தால் தடுத்தார். பிறகு அவன் தன்னை மிகவும் உபத்திரவிப்பதைக் கண்டு, ரூபத்தை விருத்தி செய்துகொண்டு, மஹாவேகத்துடன் ஆகாசத்தில்

வெகுதூரம் கிளம்பி அவனுடைய தேரில் இடிக்கூட்டங்கள் மலையில் விழுந்தாற்போல் சீக்கிரமாய்க் குதித்தார். உடனே அந்தத் தேர் ஏர்க்கால் முறிந்து தூளாயிற்று; எட்டுக் குதிரைகளும் இறந்தன; துர்த்தரனும் பிணமாய்ப் பூமியில் விழுந்தான்.

60

அதைக் கண்டு பிறரால் ஜயிக்கமுடியாத யூபாக்ஷனும் விருபாக்ஷனும் வெகு ரோஷம் கொண்டு மாருதியின்மேல் பாய்ந்து, முத்கரமென்ற ஆயுதத்தால் மார்பில் அடித்தார்கள். கருடனைப் போன்ற பலபராக்கிரமமுள்ள ஆஞ்ஜநேயர் அவர்களுடைய வேகத்தை அடக்கி, மறுபடியும் பூமியில் குதித்து, ஓர் ஆச்சாமரத் தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அவ்விண்ணு ராக்ஷஸர்களையும் அடித்துக் கொன்றார்.

65

அதைக் கண்டு பிரகஸன் ஒரு பட்டாக்கத்தியுடனும் பாஸகர்ணன் கூர்மையான நுனியையுடைய சூலாயுதத்துடனும் ஆஞ்ஜநேயர் மேல் பாய்ந்து யுத்தம் செய்தார்கள். அவர்களால் தேகமெங்கும் காயப்பட்டு ரத்தத்தால் பூசப்பட்ட மயிர்களுடன் மாருதி பாலஸூரியனைப்போல் கோபத்தால் ஜ்வலித்தார். பிறகு ஒரு பர்வத சிகரத்தை அதில் வளிக்கும் விருக்ஷங்கள் மிருகங்கள் துஷ்ட ஜந்துக்களுடன் அலக்ஷ்யமாய்ப் பிடுங்கி, அதனால் அந்த ராக்ஷஸர்களை அடித்துக் கொன்று, மற்ற ஸைன்யங்களையும், குதிரைகளால் குதிரைகளையும், யானைகளால் யானைகளையும், காலாட்களால் காலாட்களையும், ரதங்களால் ரதங்களையும், தேவேந்திரன் அஸுர ஸைன்யத்தை நாசம் செய்ததுபோல் மடித்தார். அடிபட்ட யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் முறிபட்ட ரதங்களாலும் அந்த யுத்த பூமியில் போக வழியில்லை. இப்படி அந்த வானரசிரேஷ்டன் பஞ்சஸேனாதிபதிகளையும் அவர்களுடைய வாஹனங்களையும் ஸைன்யங்களையும் நாசம் செய்து பிரளயகால மிருத்யுவைப் போல் மறுபடியும் அந்த வாசற்படியின்மேல் உட்கார்ந்து சற்று இளைப்பாறினர்.

70

75

80

தத : கபிஸ்தாந் த்⁴வஜிநீபதீந் ரணே

நிஹத்ய விராந் ஸபீலாந் ஸவாஹநாந் |

ஸமீக்ஷ்ய வீர : பரிக்ருஹ்ய தோரணம்

க்ருதக்ஷண : கால இவ ப்ரஜாக்ஷயே ||

(40)

அக்ஷகுமாரனுடைய வதம்

ஸேநாபதிந் பஞ்ச ஸ து ப்ரமாபிதாந்
ஹநுமதா ஸாநுசராந் ஸவாஹநாந் |
ஸமீக்ஷ்ய ராஜா ஸமரோத்¹த²தோந்முக³ம்
குமாரமக்ஷம் ப்ரஸமைக்ஷதாக்⁴ரத: ||

(1)

- இப்படி ஒரு வானரனால் பஞ்சஸேனாதிபதிகளும் ஸைன்யமும் நாசமடைந்ததைக் கேட்டு, ராவணன் தன்னைச் சூழ்ந்திருப்பவர்களில் யாரை அனுப்பலாமென்று பார்க்கையில், தன் குமாரனான அக்ஷன் மாருதியோடு யுத்தம் செய்து அவரைப் பிடித்துவர ஆவல்
- 5 கொண்டவனாய் முகத்தைத் தூக்கினான். அதைக் கண்டு ராவணனும் கண் ஜாடையால் “போய் வா” என்று அவனை உத்தரவு செய்ய அவன் ஸபையிலிருந்து வெளியிற் சென்றான். அவன் பிரதாபசாலி; பிராம்மண சிரேஷ்டர்களால் ஹோமம் செய்து வளர்க்கப்பட்ட அக்கினியைப்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, ஸ்வர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வேலாயுதத்தைக் கையிலேந்தி யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். உருக்கிவிட்ட தங்கத்தால் செய்யப்பட்டு பாலஸூரியனைப் போலப் பிரகாசிக்கும் பெரிய ரதத்திலேறி ஆஞ்ஜநேயரிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றான். தேவதைகளுக்கு ஸமமான பராக்கிரமத்தை யுடைய அந்த அக்ஷகுமாரனுடைய ரதம் கடுந்தபஸால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டது. உருக்கின தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட ஜன்னல்களை உடையது. ரத்னத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கொடிகளாலும் த்வஜங்களாலும் அழகு பொருந்தினது. மனோவேகமுள்ள எட்டுக் குதிரைகள் பூட்டினது. தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் தடுக்க முடியாதது. யாதொரு ஸஹாயமுமில்லாமல் செல்லக்கூடியது.
- 20 ஸூரியனைப்போன்ற காந்தியையுடையது. ஆகாசத்தில் தடையில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கக்கூடியது. அதில் அம்பறைகளும் எட்டுக் கத்திகளும் சக்தி தோமரம் முதலிய ஆயுதங்களும் வரிசையாய்க் கட்டப்பட்டிருந்தன. இப்படி யுத்தத்திற்கு வேண்டிய ஸகல பதார்த்தங்களாலும் நிறைந்து ஸூரியனைப்போலும் சந்திரனைப்
- 25 போலும் மஞ்சள் நிறமும் வெண்மையுமுள்ள கடிவாளங்களை யுடைய அந்த திவ்யரதம் ஆகாசத்தில் ஸூரியன் உதித்தது போல் ஸித்தமாய் நிற்கக் கண்டு அக்ஷகுமாரன் அதிலேறி யுத்த பூமிக்கு வந்தான். இப்படிக் குதிரை யானை ரதம் காலாட்கள் இவைகளுடைய சப்தத்தால் ஆகாசமும் பூமியும் இதிலுள்ள பர்வதங்களும் நடுநடுங்க, யுத்தகளத்தில் இன்னும் யார் வருகிறானென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஹநுமானுடைய ஸமீபத்தில் வந்தான்.

ஸன், ஸகல பதார்த்தங்களையும் நாசம் செய்யும் காலாக்கியைப்
 போல் ஜ்வலிக்கின்ற அந்த வாயுபுத்திரனைக் கண்டு, “என்ன ஆச்சரி
 யம்! இந்த ஒரு குரங்கு பயமில்லாமல் நமது நகரத்தில் பிரவேசித்து
 இவ்வளவு ஸைன்யங்களையும் விளையாட்டாய்க் கொண்டு எவ்வளவு
 அலக்ஷ்யமாய் உட்கார்ந்திருக்கிறது!” என்று பரபரப்புடன் மாருதி
 யிடத்தில் கௌரவம் வைத்து அவரை உற்றுப் பார்த்தான். மஹா
 பலவானும் புத்திசாலியுமாகையால், அக்ஷகுமாரன் ஹநுமானுடைய
 தேகத்தையும் பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் அவருடைய
 செய்கைகளால் ஊஹித்து, தனது பலபராக்கிரமத்தையும் ஒப்பிட்டு,
 இவனை ஜயிப்போமென்று நிச்சயம் கொண்டு, பனி நீங்கினவுடன்
 உதிக்கும் ஸூரியனைப்போல் உக்கிரமான தேஜஸால் விருத்தி
 யடைந்தான். பிறகு அவருடன் யுத்தம் செய்ய நிச்சயித்து, அவர்
 பிறரால் தடுக்கமுடியாத பராக்கிரமசாலி என்று கண்டு, கோபப்
 பரவசனாக அமரிக்கையாய் யுத்தம் செய்ய ஏற்பாடு செய்துகொண்டு,
 ஆஞ்ஜநேயரை மூன்று கூர்மையான பாணங்களால் அடித்தான்.
 அவர் கொஞ்சம்கூட கிரமமில்லாமல் யுத்தம் செய்துகொண்டு,
 சத்ருக்களை ஜயிப்போமென்ற நிச்சயத்தால் கர்வமடைந்திருப்பதைக்
 கண்டு, “இன்றைக்கு எனக்கு ஸூரியான யுத்தவீரன் கிடைத்தான்”
 என்று ஸந்தோஷப்பட்டு வில்லையும் பாணங்களையும் எடுத்துக்
 கொண்டு, மறுபடியும் மாருதியை உற்றுப்பார்த்து பதக்கங்கள்
 குண்டலங்கள் முதலிய ஸமஸ்த ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்
 பட்ட பராக்கிரமசாலியான அக்ஷகுமாரன் அதிகேகிரமாய்
 மாருதிக்கு ஸமீபத்தில் வந்தான்.

பிறகு, தேவர்களும் அஸுரர்களும் பயத்தால் நடுங்கும்படி
 அவ்விருவர்க்கும் யுத்தம் நேர்ந்தது; அதற்கு உபமானம் சொல்ல
 முடியாது. அதைக் கண்டு பூமி நடுங்கிற்று; ஸூரியன் பயந்து மறைந்
 தான்; காற்று அடிக்கவில்லை; மலைகள் அசைந்தன; ஆகாசத்தில்
 பெரும்சப்தமுண்டாயிற்று; ஸமுத்திரம் கலங்கிற்று; அக்ஷகுமாரன்
 மஹாவீரன்; பாணங்களின் லக்ஷ்யத்தை அறிவதிலும் அவைகளைத்
 தொடுப்பதிலும் பிரயோகிப்பதிலும் நிபுணன்; தங்கக்கட்டுகளுடன்
 இறகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கூர்மையான மூன்று பாணங்
 களைக் கடும் விஷமுள்ள மஹா ஸர்ப்பங்களைப்போல் ஹநுமா
 னுடைய தலையில் பிரயோகித்தான். உடனே ரத்தப் பிரவாஹத்தால்
 அந்த வானரவீரனுடைய தேகம் நனைந்தது; அவர் கண்களைக் கோபத்
 தால் உருட்டி விழித்துப் பாலஸூரியனைப்போல் சிவந்து,
 பாணங்களாகிற கிரணங்களால் சூழப்பட்டு விளங்கினார்.
 ராவணேசுவரனுடைய புத்திரன், பயங்கரமான ஆயுதங்களையும்
 வில்லையும் தரித்துத் தன்னுடன் யுத்தத்திற்கு வந்து நிற்பதைக்
 கண்டு, ஸந்தோஷத்தாலும் யுத்த ஆவேசத்தாலும் பூரித்தார்.
 உத்தராயணத்தில் மத்யாஹ்னகாலத்தில் மந்தர பர்வதத்தின்

- உச்சியிலிருந்து லோகத்தைக் கொளுத்தும் ஸூரியனைப்போல், ஹநு
- 75 மான் கோபத்தாலும் பலத்தாலும் வீரியத்தாலும் நிறைந்து, நேத்திரங்களிலிருந்து பறக்கும் நெருப்புப்பொறிகளால் அக்ஷகுமாரனையும் அவனுடைய வாஹனங்களையும் ஸைன்யத்தையும் எரித்தார். பிறகு அக்ஷகுமாரனென்ற காளமேகம் தங்கத்தால் அலங்கரிக்
- 80 கப்பட்ட வில்லாகிற இந்திரதனுஸால் பிரகாசித்துக்கொண்டு, ஹநுமானென்ற பர்வதத்தில் பாணங்களான மழைத்தாரைகளைப் பெய்தது. மஹாமேகங்களுக்கு மைமான பராக்கிரமத்தையுடைய மாருதி, அக்ஷகுமாரன் யுத்தத்தில் தீரைய் நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் அவனுடைய வீரியமும் தேஜஸும் விருத்தியடைவதைக் கண்டு,
- 85 இன்று நல்ல யுத்தம் நடக்குமென்று ஸந்தோஷத்தால் கர்ஜித்தார். காட்டில் புல்லால் மூடப்பட்ட பெருங்கிணற்றில் மதயானை வீழ்வது போல் அக்ஷகுமாரன் பால்யத்தால் கர்வமடைந்து, யுத்தம் செய்வதில் நனக்கு நிகரில்லை என்ற கொழுப்புடன் வரவரக் கோபத்தால் கண்கள் ரத்தம்போல் சிவக்க, யுத்தத்தில் நிகரில்லாத ஆஞ்ஜ நேயரை எதிர்த்தான். பாணவர்ஷத்தால் அவரை மறைக்க, மாருதி
- 90 மேகம்போல் கர்ஜித்துப் புஜங்களையும் துடைகளையும் பயங்கரமாய் தட்டிக்கொண்டு ஆகாசத்தில் கிளம்பினார். உடனே பிரதாபசாலியான அந்த ராக்ஷஸ வீரன் ரதத்தைச் செலுத்திக் கார்க்மேகம் பர்வதத்தில் சிலைகளை வர்ஷிப்பதுபோல் அந்த வானர வீரன்மேல் பாணங்களைப் பிரயோகித்தான்.
- 95 மனோவேகமுள்ள மாருதி அதைக் கண்டு கோபம் மேலிட்டு அவைகளைத் தன்மேல் படாமல் உபாயமாய்த் தப்பித்துக் கொண்டு, அவைகளுக்கு நடுவில் காற்றைப்போல் ஸஞ்சரித்து ஆகாசமார்க்கத்தில் உலாவினார். அக்ஷகுமாரன் வில்லை வளைத்து யுத்தாவேசம் கொண்டு சிரேஷ்டமான பல பாணங்களால்
- 100 ஆகாசத்தை மறைப்பதைக் கண்டு, அவனை மெச்சி, “இவ்வளவு சாதாரியமாய் யுத்தம் செய்பவனை ஜயிக்கும் வழி என்ன?” என்று யோசித்தார். அப்பொழுது அந்த ராக்ஷஸன் மிகவும் தைரியமாய் அவரைப் புஜங்களுக்கு நடுவில் பாணங்களால் பிளக்க, ஆஞ்ஜநேயர் பேரிடிபோல் கர்ஜித்து, யுத்த ரஹஸ்யத்தை நன்றாயறிந்தவராகையால் அந்தச் சிறுவனுடைய பராக்கிரமத்தைப் பற்றி சற்று யோசித்து “பாஸஸூரியனைப் போல் பிரகாசிக்கும் இந்த ராக்ஷஸன் மஹாபலவானாய்த் தோன்றுகிறான்; வயதில் சிறுவனுமிருந்தாலும் யுத்தத்தில் கைதேர்ந்தவர்கள் செய்யமுடியாத ஆச்சரியங்களைச் செய்கிறான். கைல யுத்த தந்திரங்களையும் நன்றாக அறிந்து பிரயோகிக்
- 110 கிறான். இவனைக் கொல்ல எனக்கு மனமில்லை. இவன் மஹாதைரிய சாலி; பராக்கிரமத்தில் சிறந்தவன்; அமரிக் கையாய் யுத்தம் செய்கிறவன்; மிகுந்த பொறுமையுள்ளவன்; தேவகணங்களும் மஹரிஷிகளும் யுத்த முறைகளில் இவனுடைய செளரியத்தைக் கண்டு ஸந்தேகமில்லாமல் மெச்சுவார்கள். இவனுடைய பராக்கிரமம் உத்ஸாகமும்

வரவர விருத்தியாகின்றன. கொஞ்சம்கூட பயமில்லாமல் எனக் 115
கெதிரே வந்து நின்று யுத்தத்திற்கு அழைக்கிறான். கண்கூசாமல்
என்னைப் பார்க்கிறான். மனோவேகமுடைய இந்தச் சிறுவன் பராக்கிர
மத்தால் தேவாஸுரர்களின் ஹிருதயத்தையும் நடுங்கச் செய்வான்.
க்ஷணத்திற்கு க்ஷணம் இவனுக்கு யுத்தத்தில் வீரியம் விருத்தியடை
கின்றது. இவனை நான் அலக்ஷ்யம் செய்தால் எப்படி ஜயிக்கமுடியும்? 120
ஆகையால் இவனைக் கொல்லவேண்டியது அவசியம். வரவரப்பற்றி
எரியும் நெருப்பை அலக்ஷ்யம் செய்யலாமா? ” என்று சத்துருவின்
பராக்கிரமத்தை இவ்விதமாய் ஊஹித்து, தான் செய்யவேண்டிய
காரியத்தையும் நிச்சயித்து, அவனைக் கொல்வதில் புத்தியைச்
செலுத்தினார். அவனுடைய ரதத்தில் எட்டுக் குதிரைகள் கட்டியிருந் 125
தன. அவை பலத்தால் கொழுத்து, வாயுவேகமுள்ளவைகளாய்,
பலவித நடைகளிலும் பழகி, ரதத்தை அலக்ஷ்யமாய் இழுக்கக்
கூடியவை.

முதலில் இவனை ரதமில்லாமல் செய்யவேண்டுமென்று, ஆஞ்ஜ
நேயர் ஆகாசமார்க்கத்தில் இருந்துகொண்டே கைகளால் அவைகளை 130
அறைந்து கொன்றார். உடனே அந்தத் திவ்வியரதம், ஏர்க்கால்
முறிந்து, கொடிகளாறுந்து, குதிரைகள் மடிந்து, பூமியில் விழுந்தது.
அப்பொழுது மஹாரதனுள் அக்ஷகுமாரன் அந்தத் தேரைவிட்டு
வில்லையும் கத்தியையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் பாய்ந்து,
யோகாப்பியாஸத்தால் ஸ்தூலதேகத்தை விட்டுத் திவ்விய தேகத் 135
துடன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகும் முனியைப்போல் விளங்கினான்.
வாயுவின் பராக்கிரமத்தையுடைய வாயுபுத்திரன், தன் தகப்பனும்
கருடனும் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாசவீதியில் பயமில்லாமல் தன்னை
எதிர்த்து வரும் அந்த ராக்ஷஸவீரனை ஸமயம் பார்த்து நெருங்கி,
அவனுடைய கால்களை இறுகப் பிடித்து, கருடன் ஸர்ப்பத்தைச் 140
சுழற்றுவதுபோல் அவனைப் பலவிதமாய்ச் சுழற்றி தன் பிதாவின்
பலத்தைப் பிரயோகித்து, அவனை அடித்து நொறுக்கித் தேய்த்துப்
பிண்டமாக்கி பூமியில் வீசி எறிந்தார். புஜங்கள், துடைகள்,
இடுப்பு, கழுத்து முதலிய அவயவங்கள் நொறுங்கி, கட்டுகள்
தளர்ந்து, ரத்தம் பெருக, அக்ஷகுமாரன் பூமியில் விழுந்து உயிரை 145
விட்டான்.

இப்படி ஹனுமான் அவனை அடித்து முறித்துத் தேய்த்து
ராவணனுடைய ஹிருதயத்தைக் கலக்கினார். மஹரிஷிகளும் கிரஹ
தேவதைகளும் மஹாவிரதங்களை அனுஷ்டித்தவர்களும் பூதங்களும்
யக்ஷர்களும் மன்னகர்களும் தேவர்களும் இந்திரனும் ஆசுரரி
மேலிட்டு ஆஞ்ஜநேயரைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்தார்.
ரத்தத்தைப் போல் சிவந்த நேத்திரங்கையுடையவனும் இந்
திரனுள் ஐயந்தனைப்போல் தேஜஸ்வியுமான அக்ஷகுமாரனும்

விதமாய்க் கொண்டு, ஹநுமான் உத்ஸாஹம் மேலிட்டு மறுபடியும்
5 அந்த வாசற்படியின் மேல் பிரளயகால மிருத்யுவைப்போல் நின்றார்.

நிஹத்ய தம் வஜ்ரஸுதோபம ப்ரப¹ம்
குமாரமக்ஷம் க்ஷதஜோபமேக்ஷணம் |
தமேவ வீரோ பி¹ஜகா¹ம தோரணம்
க்ருதக்ஷண: கால இவ ப்ரஜாக்ஷயே ||

(38)

ஸர்க்கம் 48

ஹநுமார் பிரஹ்மாஸ்திரத்தால் கட்டுப்பட்டது

தத: ஸ ரக்ஷோதி¹பதிர் மஹாத்மா
ஹநுமதா¹க்ஷே நிஹதே குமாரே |
மந: ஸமாதா¹ய ததே¹ந்த¹ரகல்பம்
ஸமாதி¹தே¹ஸேந்த¹ரஜிதம் ஸரேர்ஷம் ||

(1)

இப்படி அக்ஷகுமாரன் மாருதியால் கொல்லப்பட்டதைக்
கேட்டு, ராவணன் தன் துக்கத்தை வெளியில் காட்டிக்கொள்
ளாமல் மனத்தைத் தைரியப்படுத்திக்கொண்டு, வீரியத்தில் இந்திர
னுக்கு ஸமமான இந்திரஜித் என்ற தன் குமாரனை வெகு
5 கோபத்துடன் ஆக்ஞாபித்தான். “குழந்தாய்! உனக்கு பிரஹ்மாஸ்
திரத்தின் ரஹஸ்யம் தெரியும்; ஆயுதவித்யையின் மாம்ங்களை அறிந்
தவர்களுக்குள் உன்னைப் போன்றவர்கள் இல்லை தேவர்களும்
அஸுரர்களும் உன் பெயரைக் கேட்டால் அலறுகிறார்கள். தேவர்
களையும் இந்திரனையும் நீ முறியடித்தது லோகப்பிரஸித்தமல்லவா?
0 பிரஹ்மதேவரைக் கடுந்தபஸால் ஆராதித்து ஸகல அஸ்திரங்களையும்
பெற்றிருக்கிறாய். யுத்தத்தில் அஸுரர்களும் இந்திரனால் காப்பாற்றப்
பட்ட தேவகணங்களும் உன் அஸ்திரபலத்தின் முன் நிற்கமுடிய
வில்லை. மூன்று லோகங்களிலுள்ளவர்கள் யாராயினும், ஹரிஹராதி
களாயிருந்தாலும் உன்னுடன் யுத்தம் செய்து கஷ்டத்தை அடை
5 யாதவர்களில்லை. புஜபலத்தாலும் கடுந்தபஸாலும் தன்னை ரக்ஷித்
துக் கொண்டு தேசகாலங்களின் பேதங்களை அறிந்த மஹாபுத்தி
மான் நீயே. யுத்தங்களில் உன் பராக்கிரமத்திற்கு முடியாத காரியம்
கிடையாது. யுத்த ஆலோசனையில் உன் புத்திக்கெட்டாத விஷய
முண்டோ? மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள ஸகலப் பிராணிகளும் உன்
0 தேகபலத்தையும் அஸ்திரபலத்தையும் அறியார்களா? தபோபலத்தி
லும் அஸ்திரபலத்திலும் யுத்தத்தில் பராக்கிரமத்திலும் என்னைத்
தவிர உனக்கு ஈடில்லை. ஆகையால் உன்னை யுத்தத்திற்கு அனுப்புவ
தால் ஜயம் நிச்சயமென்று என் மனம் கவலையற்றிருக்கிறது.
நான் அனுப்பின கிங்கரர்களும் ஜம்புமாலியும் வீரர்களான மந்திரி
25 குமாரர்களும் ஐந்து ஸேனாதிபதிகளும் அவர்களுடன் சென்ற அள
வற்ற சதுரங்கபலமும் முடிவில் உன் அருமைத் தம்பியான அக்ஷனும்

அல்பக்குரங்கால் கொல்லப்பட்டார்கள். ஆனால், எனக்கு உன்
த்திலிருக்கும் நம்பிக்கை அவர்களிடத்தில் இல்லவேயில்லை.

ஒரு குரங்கு, தனியாய், ஸஹாயமில்லாமல், வெகு ஜாக்
தையாய் காக்கப்பட்ட நமது லங்கையில் பயமில்லாமல் பிர 30
சித்து, இவ்வளவு வீரர்களைக் கொன்றதையும், அவனுடைய
க்ஷம்புத்தியையும் அபாரபலத்தையும் சக்தியையும் பராக்கிரமத்
யும் நீ நன்றாக ஆலோசித்து, உனது சக்தியையும் ஸத்வத்தையும்
ரூய் ஆலோசித்து, உன் பலத்திற்குத் தகுந்த வேகத்தை விருத்தி
ப்து கொள். அஸ்திர ரஹஸ்யங்கள் உன்னைப்போல் யாருக்காவது 35
ரியுமா? இதுவரையில் நீ ஜயிக்காத சத்துருக்களுண்டோ? நீ
தக் குரங்கை ஸமீபித்தவுடன் உன் ஸேனை நாசமடையாதபடி
பலத்தையும் சத்துருபலத்தையும் நன்றாக ஆலோசித்து, ஜய
னடாகும்படி யுத்தத்திற்கு ஆரம்பம் செய். வீரசிரேஷ்ட! பெரிய
ஸ்யத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு அவனை ஜயிக்கலாம் என்று என் 40
தே; அவைகளை ஒரு க்ஷணத்தில் மடித்துவிடுவான். வஜ்ராயுதத்
ல் அவனைக் கொல்ல நினைக்காதே; அவனுடைய ஸத்வத்திற்கு
ஒரு பொருட்டா? வாயுவிற்கும் இவனுடைய வேகம் கிடை
து; திடீரென்று எந்தத் திக்கிலிருந்தாவது பாய்ந்து அடிப்பவனி
தில் வஜ்ராயுதத்தால் பிரயோஜனமென்ன? ஸமீபத்தில் வரும் 45
ாழுது முஷ்டிகளால் குத்திக் கொல்வேனென்றால், காலாக்
யைப் போன்றவனை முஷ்டிகளால் அடிக்கமுடியுமோ? ஆகையால்
ன் இதுவரையில் சொல்லிவந்த விஷயங்களை நன்றாய் ஆலோசித்
பார். நீ உத்தேசித்த காரியம் வித்தியாகும்பொருட்டு, மனத்
ச சிதறவிடாமல் நிறுத்தி, வில்லை எடுத்துக்கொண்டு திவ்வியாஸ் 50
ங்களின் மந்திரங்களை தியானம் செய்துகொண்டே போ. எப்படி
வது ஜயத்துடன் திரும்பி வா. அஸ்திரபலத்தால் அவனைக் கட்ட
மே தவிர வேறு விதத்தால் முடியாது. 'இவ்வளவு பயங்கர
ன் சத்துருவிடத்தில் என்னைப்போன்ற சிறுவனை அனுப்பிப்
க்ஷிப்பதைக் காட்டிலும் தாங்களே செல்லக்கூடாதா?' என்றால், 55
பரிவாரங்களிருக்கையில் அரசன் அவர்களை அனுப்பாமல் தானே
தத்திற்குப் போவது ராஜதர்மமல்ல; அவைகளை அனுஷ்டிக்கும்
சக்கும் அழகல்ல. மேலும், யுத்தத்தில் ஸகல ஆயுதங்களையும்
யோகிப்பதில் உன்னைப் போன்றவன் இல்லை என்று எனக்குத்
ரியும். மேலும், யுத்தத்தில் சத்துருக்களை நாசம் செய்து ஜயமடை 60
நமக்கு அழகல்லவா? இப்படிப்பட்ட ஸமயத்தை விட்டுவிட
மோ? ஆகையால் உன்னை அனுப்பினேன்'' என்றுன்.

பராக்கிரமத்தில் தேவர்களைப் போன்ற இந்திரஜித் ஸாமான்ய
வானு? மஹாவீரன். ராவணனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு,
தம் செய்ய ஆவல் கொண்டு பிதாவைப் பிரதக்ஷிணம் செய்தான். 65
னுடைய பந்துக்களும் மித்திரர்களும் கொண்டாட, யுத்தம்

- செய்வதில் நோக்கமுள்ளவனாய் வெகு உத்ஸாஹத்துடன் யுத்தத் திற்குப் புறப்பட்டான். பிரதாப லங்கேசுவரனுடைய மூத்த குமாரன்; தாமரை இதழ்களைப் போன்ற நேத்திரங்களை உடைய வன்; மஹாதேஜஸ்வி; தைரிய லக்ஷ்மியால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு பர்வ காலங்களில் பொங்கும் மஹா ஸமுத்திரத்தைப்போல், அட்ட ஹாசம் செய்துகொண்டு வெளிக் கிளம்பினான். இந்திரனைப்போன்ற இந்திரஜித் நான்கு ஸிம்ஹங்கள் பூட்டின உத்தம ரதத்தில் ஏறிச் சென்றான். அவை வேகத்தில் கருடனைப் போன்றவை; ஒன்றிற்
- 70 கொண்டு ஸமமானவை; வெளுத்த கூர்மையான பற்களையுடையவை; அந்த ரதம் எங்கும் தடையின்றிச் செல்லக் கூடியது. வில்லாளிகளுக் குள் சிரேஷ்டனும், அஸ்திர சஸ்திர வித்யையில் நிகரில்லாதவனு மான இந்திரஜித், திவ்விய ரதத்தின்மேல் ஹநுமானிருக்குமிடத் திற்கு வந்தான். அவர் ரதகோஷத்தையும் வில்லின் நாணேசையையும்
- 80 கேட்டு, நமக்குத் தகுந்த சத்துரு வருகிறுனென்று அளவற்ற ஸந் தோஷத்தை அடைந்தார். யுத்த சாஸ்திரத்தில் நிபுணனை ராவண குமாரன் அதற்குள் பெரிய வில்லையும் எஃகால் செய்யப்பட்ட நுனிகளையுடைய கூர்மையான பாணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆஞ்ஜநேயரை நோக்கி வந்தான். இப்படி யுத்தத்தில் உத்ஸாஹம்
- 85 கொண்டு ஆயுதபாணியாய் இந்திரஜித் வருகையில் ஸகல திக்குகளும் கலங்கின; மிருகங்கள் பயங்கரமாய்க் கத்தின; அந்த அற்புதமான யுத்தத்தைப் பார்க்க நாகர்களும் யக்ஷர்களும் ஸித்தர்களும் மஹரிஷி களும் கிரஹதேவதைகளும் நக்ஷத்திரதேவதைகளும் கூட்டம்கூட்ட மாய் ஆகாசவீதியில் நின்றார்கள். பக்ஷிகள் இன்று நமக்கு நல்ல
- 90 ஆஹாரம் கிடைக்குமென்று உரக்கக் கூவின.
- அப்பொழுது தன்னை நோக்கி ரதத்தில் ஏறிவரும் இந்திரஜித் தைப் பார்த்து ஆஞ்ஜநேயர் ஸிம்ஹநாதம் செய்து சரீரத்தை விருத்தி செய்துகொண்டார். இந்திரஜித்தும் தன் திவ்விய ரதத் திலிருந்துகொண்டு வில்லை வளைத்து இடிபோல் நாணேசை செய்தான்.
- 95 பிறகு கடும்வேகமுடையவர்களும் மஹாபலசாலிகளும் யுத்தவிஷயங் களில் ஸந்தேகமற்றவர்களுமான ஆஞ்ஜநேயரும் இந்திரஜித்தும் எப்பொழுதும் விரோதிகளான தேவாஸுர சிரேஷ்டர்களைப்போல் யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்தார்கள். பிரஸித்தமான வில்லாளியும் மஹா ரதனும் குரனும் யுத்தத்தில் ஆசையுள்ளவனுமான ராவணயுத்திரன்
- 100 பிரயோகிக்கும் பாணங்களை மாருதி தடுத்துக்கொண்டும் சரீரத்தை வரவரப் பெருக்கிக்கொண்டும் ஆகாசமார்க்கத்தில் ஸஞ்சரித்தார். பிறகு அந்த ராக்ஷஸன் தங்கக்கட்டுகளாலும் இறகுகளாலும் அலங் கரிக்கப்பட்ட நிமிர்ந்த பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். அவை நீண்டு வெகு கூர்மையாய்ச் சத்துருக்களின்மேல் வஜ்ராயுதத்தைப்போல்
- 105 வேகமாய் விழுந்து கொல்லும். பேரி மிருதங்கம் தப்பட்டை முத லிய வாத்தியங்களுடைய சப்தத்தையும் ரதத்தின் கர்ஜனையையும் நாணேசையையும் ஸைன்யங்களின் கோஷத்தையும் கேட்டு, ஹநு

மார் மறுபடியும் உயரக் கிளம்பி, வில்லாளிகளுக்குள் சிரேஷ்டனான இந்திரஜித் பிரயோகிக்கும் பாணங்களைத் தன்மேல் விழாமல் செய்து கொண்டு, அவைகளுக்கு நடுவில் புகுந்து புறப்பட்டு, வீரியத்தையும் 110 பலத்தையும் விருத்திசெய்துகொண்டார். அந்த ராக்ஷஸன் பாணப் பிரயோகம் செய்தபொழுது கைகளை நீட்டி அவைகளை விலக்கிக் கொண்டு ஆகாசத்தில் தாவினர். இருவரும் அளவற்ற வேகமுள்ள வர்கள்; யுத்த விஷயத்தில் நிபுணர்கள்; அவர்கள் செய்யும் யுத்தத் தைக் கண்டு ஸகல பூதங்களும் ஆச்சரியமடைந்தன. இந்திரஜித் 115 ஹனுமானுடைய மர்மத்தை அறியமுடியவில்லை; இருவரும் தேவதை களைப்போல் பராக்கிரமசாலிகள்; அவர்கள் செய்யும் யுத்தம் பிற ரால் ஸகிக்க முடியாமலிருந்தது. இந்திரஜித் மஹாபுத்திமான்; குறி வைப்பதிலும் அதை அடிப்பதிலும் மனத்தைச் சிதறவிடாமல் வெகு ஜாக்கிரதையாக இருப்பவன். “நான் பிரயோகிக்கும் பாணங்களெல் 120 லாம் நான் நினைத்தபடி இவன்மேல் விழுகின்றன. ஆனால் இவன் எப்படியோ அவைகளுக்கு அகப்படாமல் தப்பித்துக்கொண்டு வரு கிறான். என்ன ஆச்சரியம்” என்று தீர்க்கமாய் யோசித்து, “இவனைப் பாணங்களால் கொல்ல முடியாது. எப்படியாவது மூர்ச்சை அடை யும்படி செய்து கட்டிக்கொண்டு போவதே சிரேஷ்டம்” என்று 125 நிச்சயித்தான்.

பிறகு ஸகல அஸ்திரங்களின் ரஹஸ்யத்தை அறிந்த இந்திரஜித் “இவன் எந்த அஸ்திரங்களாலும் மரணமடையான். இவனைக் கட்டக்கூடியது பிரஹ்மாஸ்திரம் ஒன்றே” என்று கண்டு, மாருதி யின்மேல் அதைப் பிரயோகித்து அவரைக் கட்டிவிட்டான். உடனே 130 அவர் செயலற்று மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தார். சற்று நேரம் கழித்துத் தான் பிரஹ்மாஸ்திரத்தால் கட்டுப்பட்டிருப்பதை யும், அதனால் தன் வேகம் அடங்கினதையும், தனக்கு முன்பு பிரஹ்மா கொடுத்திருக்கும் வரத்தையும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண் டார். “பிரஹ்மாஸ்திரத்தைத் தவிர என்னைக் கட்டக் கூடிய அஸ்தி 135 ரம் வேறென்றில்லை. இதிலிருந்து என்னை விடுவித்துக்கொள்ள எனக்குக் கொஞ்ச காலம் சக்தி கிடையாது. இந்த ரஹஸ்யத்தை அறிந்தே இந்த ராக்ஷஸன் இதைப் பிரயோகித்திருக்கிறான். ஆகையால் லோககுருவான பிரஹ்மாவின் ஆக்ஷேபுக்கு நான் கட்டுப்பட வேண்டியது. இந்த அஸ்திரத்தின் வீரியமோ எல்லையற்றது. ஆனால் 140 எனக்கு யாதொரு உபத்திரவம் நேராதென்றும் இதற்கு ஒரு முகூர்த் தம் வரையில் நான் கட்டுப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றும் பிரஹ்மா எனக்கு வரம் கொடுத்திருக்கிறார். ஆகையால் கொஞ்ச நேரத்திற் கெல்லாம் இதிலிருந்து விடுபடுவேன். பிரஹ்மா இந்திரன் வாயு முதலியவர்கள் என்னை ரக்ஷிக்கையில், இந்த அஸ்திரத்தால் கட்டப் 145 பட்டிருந்த போதிலும் எனக்குக் கொஞ்சம்கூடப் பயமில்லை; இந்த ராக்ஷஸர்கள் என்னைக் கட்டிக்கொண்டு போவதும் எனக்கு லாபம்

தான். ராவணனைக் கண்டு பேசி அவனுடைய குணங்களையும் பராக் கிரமத்தையும் நன்றாக அறியலாம்” என்று அசைவற்றிருந்தார்.

- 150 பிறகு ராக்ஷஸர்கள் ஸமீபத்தில் வந்து சணல் கயிறுகளாலும் மரவுரிகளாலும் அவரை இறுக்கிக் கட்டி மிரட்டினார்கள். மாருதி தீர்க்கமான ஆலோசனையுள்ளவர்; தான் செய்யவேண்டிய காரியத்தை நன்றாய் நிச்சயித்துக்கொண்டவர்; எவ்வித சத்துருக்களையும் அலக்ஷ்யமாய்க் கொல்லக்கூடியவர்; ஆகையால் மிகவும் பயந்தவர்
- 155 போல் சேஷ்டையற்று, “ஒருவேளை ராவணன் என்னைப் பார்க்க விரும்பி வரவழைப்பான்” என்ற நம்பிக்கையால் சத்துருக்கள் தன்னைக் கட்டுவதையும் உபத்திரவிப்பதையும் லக்ஷ்யம் செய்ய வில்லை. சணல் கயிற்றால் கட்டப்பட்டவுடன் பிரஹ்மாஸ்திரத்தி லிருந்து விடுபட்டார். அதனால் கட்டப்பட்டிருக்கும் பொழுது
- 160 வேறொன்றைக் கொண்டு கட்டினால் அந்த அஸ்திரத்தின் வீரியம் போய்விடும். ஹநுமார் சணல் கயிரால் கட்டப்பட்டவுடன் பிரஹ் மாஸ்திரத்திலிருந்து விடுபட்டார் என்றறிந்து, மஹாபுத்திமானான இந்திரஜித், “ஐயோ! இந்த அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்திருக்கும் பொழுது வேறொன்றால் கட்டக் கூடாது என்ற மந்திர ரஹஸ்யம்
- 165 இந்த மூடர்களுக்குத் தெரியவில்லையே! அருமையான அஸ்திரம் வீணா யிற்றே! என் உத்தேசமும் நிறைவேறாமற் போயிற்றே! இந்த அஸ் திரம் வீணை பிறகு வேறு பிரயோஜனப்படாதே! சிரமப்பட்டு செய்த இந்தப் பெரும் காரியத்தைக் கெடுத்துவிட்டார்களே! பிரஹ் மாஸ்திரத்தை மறுபடியும் பிரயோகிக்க முடியாது. இவன்
- 170 அதிலிருந்து விடுபட்டபோதிலும் கட்டுப்பட்டவன்போல் காட்டிக் கொள்கிறான். இதன் ரஹஸ்யம் எனக்குத் தெரியவில்லை. திடீரென்று கிளம்பி எல்லோரையும் நாசம் செய்தாலும் செய்வான்” என்று கவலை கொண்டான்.
- ஹநுமான் தான் பிரஹ்மாஸ்திரத்திலிருந்து விடுபட்டதாகக்
- 175 காட்டிக் கொள்ளாமல், ராக்ஷஸர்கள் தன்னைக் கட்டி இழுப்பதையும் தடிகளாலும் முஷ்டிகளாலும் அடிப்பதையும் பொறுத்துக் கொண் டிருந்தார். பிறகு அவரை ராவணனிருக்குமிடத்திற்குக் கொண்டு போனார்கள். அங்கே இந்திரஜித், “நமது ஸைன்யங்களையும் ஸேனாதி பதிகளையும் கொண்டு அசோகவனத்தை அழித்த குரங்கைப் பாருங்
- 180 கள்” என்று ராவணனுக்கும் மந்திரிகளுக்கும் மாருதியைக் காட்டி னான். ஆனால் அவர் பிரஹ்மாஸ்திரத்திலிருந்து விடுபட்டும் ஏதோ காரணத்தால் கட்டுப்பட்டவர் போலிருக்கிறாரென்று அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். மயங்கின மதயானையைப்போல் கட்டுப்பட்டுக் கிடக்கும் அந்த வானர சிரேஷ்டனை ராக்ஷஸர்கள் ராவணனுக்குத்
- 185 தெரிவித்தார்கள். அங்கிருந்த ராக்ஷஸ வீரர்கள் மாருதியைப் பார்த்து, “இவன் யார்? யாரைச் சேர்ந்தவன்? எங்கிருந்து வந்தான்? இங்கே என்ன காரியம்? இன்னுக்கு வேண்டியவர்கள் இவ்விடத்தில்

யார்"? என்று பலவிதமாய் ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக் கொண்டார்கள். பிறகு அவரைக் கண்டு கோபம் கொண்டு, "நமது பந்துக்களையும் மித்திரர்களுமையும் கொன்று நம்மை அவமானம் செய்த இந்தத் துஷ்டக் 190 குரங்கைக் கொல்லுங்கள், கொளுத்துங்கள், தின்னுங்கள், சித்திர வதை செய்யுங்கள்" என்று இரைந்தார்கள். அதைக் கேட்டுக் கொண்டே அந்த வானரவீரன் ராஜமார்க்கத்தைத் தாண்டிச் சென்று, ராவணனுடைய காலடியில் வயது சென்ற மந்திரிகள் உட்கார்ந்திருப்பதையும், நவரத்தினகசிதமான அந்தக் கொலுமண்ட 195 பத்தின் அழகையும் பார்த்தார். விகாரரூபமுள்ள ராக்ஷஸர்களால் அங்குமிங்கும் இழுக்கப்பட்ட அந்த வானர சிரேஷ்டனை மஹா தேஜஸ்வியான ராவணனும் பார்த்தான். ஆஞ்ஜநேயரும் கொஞ்சம்கூடப் பயமில்லாமல் அந்த பிரதாப லங்கேசுவரனை உற்றுப் பார்த்தார். அவன் எல்லையற்ற தேஜஸும் பலமும் பொருந்தி, 200 ஸமஸ்தகிரணங்களுடன் ஜ்வலிக்கும் ஆதித்தியனைப்போல் பிரகாசித்தான். பிறகு ராக்ஷஸாதிபதி மாருதியைப் பார்த்துக் கோபத்தால் சிவந்த கண்களை உருட்டி விழித்து, தன் பாதத்தடியில் உட்கார்ந்திருப்பவர்களும் குலத்தாலும் ஆசாரத்தாலும் முதிர்ந்தவர்களுமான மந்திரிகளை நோக்கி, "இவனுடைய வரலாற்றைக் கேளுங்கள்" 205 என்று ஆக்ஞாபித்தான். அப்படியே அவர்கள், "நீ யார்? இங்கே வந்த காரணமென்ன? இங்கே செய்யவேண்டிய காரியமென்ன?" என்று கேட்க, ஆஞ்ஜநேயர், "நான் ஒரு தூதன். ஸுகர்ீவ மஹாராஜாவால் அனுப்பப்பட்டேன்" என்று சொன்னார்.

யதா'க்ரமம் தை: ஸ கபிர்விப்ருஷ்ட:

கார்யார்த் மர்த்ஸ்ய ச மூலமாதெ'ள |

நிவேத யாமாஸ ஹரீஸ்வரஸ்ய

தூ'த: ஸகாஸரத்'ஹ மாக'தோஸ்மி ||

(62)

ஸர்க்கம் 49

ராவணன் மஹிமை

தத : ஸ கர்மண தஸ்ய விஸ்மிதோ பீ'மவிக்ரம : |

ஹநாமாந் ரோஷ தாம்ராசுஷா ரசுஷாதி'ப மவைக்ஷத || (1)

பயமில்லாமல் லங்கையில் புகுந்து சத்துருக்களைக் கலக்கின மாருதி, ஹா!ஹா! என்ன ஆச்சரியம்! ராக்ஷஸவீரர்களை ஒவ்வொரு வராய் நாசம் செய்தால் முடிவில் ராவணன் நம்முடன் யுத்தத்திற்கு வருவான். அப்போது அவனுடைய பலத்தை அறியலாமென்று நான் செய்த யோசனை வீணயிற்றே! இவன் ஸிம்ஹாஸனத்திலிருந்து இறங்காமலேயே என்னைத் தன்னிடத்திற்கு வரவழைத்துக் கொண்டானே" என்று ஆச்சரியப்பட்டார். பிறகு, அவன் ராம ஸுக்ரத் கொடுத்த வஸ்துக்களைப் பார்த்தான்.

- நினைத்துக் கோபம் தாங்காமல் அவனை உற்றுப் பார்த்தார். சிரஸில்
 10 நவரத்தினகசிதமான ஸுவர்ணகிரீடம் முத்துமாலையளால் அலங்
 கரிக்கப்பட்டு விளங்கிற்று. அருமையான நவரத்தினங்களிழைத்து
 மனத்தால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டதுபோல் விசித்திரமாய்ச் செய்யப்
 பட்ட ஸமஸ்த ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தான்.
 விலையுயர்ந்த வெண்பட்டை உடுத்துக்கொண்டு, கஸ்தூரி புனுகு
 15 ஜவ்வாது முதலிய பரிமளத்திரவியங்கள் கலந்த சிவப்புச் சந்தனத்
 தால் விசித்திரமான கோடுகளை வரைந்து பூசப்பட்டிருந்தான்.
 ரத்தத்தைப்போல் சிவந்த இருபது கண்களால் ஆஞ்ஜநேயரைப்
 பயங்கரமாக உருட்டி விழித்தும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். உதடு
 கள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன; குரூரமான கோரைப்பற்கள் ஜவ
 20 லித்தன; பலவித குரூர ஐந்துக்கள் ஸஞ்சரிக்கும் சிகரங்களையுடைய
 மந்தரகிரியைப்போல் பத்துத் தலைகளுடன் விளங்கினுள்; கறுத்த
 மைமலைபோல் தேககாந்தியுள்ளவன். பூர்ணசந்திரனைப்போல்
 நாயகமணியையுடைய முத்துஹாரம் கொக்குகளோடு கூடின மேகத்
 தைப்போல் மார்பில் பிரகாசித்தது. புஜங்களில் கேயூரங்களும்
 25 தோள்வளைகளும் கட்டப்பட்டு உத்தமமான சந்தனம் பூசப்பட்டி
 ருந்தது. அவை ஐந்து தலை நாகங்களைப்போன்ற விரல்களுடன்
 பருதுதுத் திரண்டு விளங்கின.

- அவன் உட்கார்ந்திருந்த ஆஸனம் ஸ்படிகத்தால் செய்யப்பட்டு
 சிரேஷ்டமான ரத்தின ஸ்தம்பங்களாலும் விரிப்புகளாலும் அலங்
 30 கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஸர்வாலங்காரமுள்ள ரூபவதிகள் ஸமீபத்தில்
 நான்கு பக்கங்களிலும் இருந்து சாமரங்களாலும் விசிறிகளாலும்
 உபசரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். நான்கு மஹாஸ்முத்திரங்களால்
 இந்தப் பூமி சூழப்பட்டிருப்பதைப்போல், தூர்த்தரன், பிரஹ்
 35 தன், மஹா பார்ச்வன், நிகும்பன் என்ற மந்திரிகளால் சூழப்பட்
 டிருந்தான். அவர்கள் மந்திராலோசனையில் சிறந்தவர்கள்; பலத்
 தால் கர்வம் கொண்டவர்கள். மேலும், ராவணனுக்கு எப்பொழுதும்
 மங்களத்தையே தேடும் புத்திமான்களான இதர மந்திரிகள், தேவர்
 40 கள் இந்திரனைச் சூழ்ந்திருப்பதுபோல் அவனைச் சுற்றி உட்கார்ந்
 திருந்தார்கள். தேஜஸாலும் காந்தியாலும் பார்ப்போர்களின் கண்
 கூசும்படி, மலையருவிகள் பாயும் மேருவின் சிகரத்திலிருக்கும் காச
 மேகத்தைப்போல் ஸிம்ஹாஸனத்தில் இறுமாந்து வீற்றிருக்கும்
 45 பிரதாபலங்கேசுவரனைப் பார்த்து: மாருதி, ராக்ஷஸர்கள் தன்னை
 உபத்திரவிப்பதையும் மறந்து அளவற்ற ழ்ச்சரியமடைந்தார். அவ
 னுடைய தேஜஸால் மயங்கி, “என்ன ரூபம்! என்ன தைரியம்!
 45 என்ன ஸத்வம்! என்ன காந்தி! இவனுடைய தேஜஸுக்கும் பிர
 பாவத்திற்கும் அளவில்லையோ! ஸகல ஸக்ஷணங்களும் பொருந்தி
 இருக்கின்றன. இந்தப் பலவான் தர்மசாலியாக இருந்தால் இந்திர
 னையும் ஸவர்க்கத்தையும் காப்பாற்றத் தகுந்தவனவல்லவா? தேவர்
 களும் அஸுரர்களும் ஸகல லோகங்களும் இவனுடைய குரூரகிருத்ய

ங்களாலும் லோகத்தார் நிந்திக்குமபடியான நடத்தையாலும் 50
நடுங்குகிறார்கள். இவன் கோபம் கொண்டால் இந்தப் பிரபஞ்சத்தை
நாசம் செய்து ஸமுத்திரத்தில் தூற்றிவிடக்கூடியவன்” என்று
பலவிதமாக யோசித்தார்.

இதி சிந்தாம் பீஹுவிதா⁴ மகரோந் மதிமாந் ஹரி : |

தீருஷ்ட்வா ராக்ஷஸ ராஜஸ்ய ப்ரபா⁴வ மமிதௌஜஸ : || (20)

ஸர்க்கம் 50

ராவணனுக்கும் மாருதிக்கும் ஸம்வாதம்

தமுத்³ வீக்ஷ்ய மஹாபா ஹு : பிங்கா³க்ஷம் புரத : ஸ்தி³தம் |

கோபேந் மஹதாவிஷ்டோ ராவணோ லோகராவண : || (1)

ஸகல லோகங்களையும் கதறச் செய்யும் மஹாபலவானான ராவ
ணன், தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் ஆஞ்ஜநேயர் மஞ்சள் வர்ணமான
நேத்திரங்களுடன் தனக்கெதிரில் நிற்பதைக் கண்டு கோபம் கொண்டு
“இவன் யார்? பூர்வத்தில் நான் கைலாஸகிரியைப் பெயர்த்து
அசைக்கும்பொழுது என்னைச் சபித்த நந்திகேசவரபகவான் இந்த
ரூபமெடுத்து வந்திருக்கிறாரா? அல்லது பாணஸூரன் இந்த
ரூபத்துடன் வந்திருக்கிறானோ?” என்று பலவிதமாய் யோசித்தான். 5

பிறகு ராவணன் பிரஹஸ்தனைப் பார்த்து விஸ்தாரமான அர்த்தங்
களடங்கிய வார்த்தையைக் காலதேசங்களுக்குத் தகுந்தபடி
சொன்னான். “இந்தத் துஷ்டன் யார்? எங்கிருந்து வந்தான்? யார் 10
அனுப்பினார்கள்? அசோகவனத்தை அழித்து ராக்ஷஸர்களை எதற்
காகப் பயமுறுத்தினான்? கேள். பிறர் நெருங்கமுடியாத என் ராஜ
தானியில் ஏன் வந்தான்? என் ஸையங்களுடன் ஏன் யுத்தம்
செய்தான்? கேள்” என்று ஆக்ஞாபித்தான். பிரஹஸ்தன்,
“குரங்கே! பயப்படாதே; தைரியப்படுத்திக்கொள். உனக்கு கேஷம் 15
முண்டாகட்டும். இந்திரன் உன்னை இங்கே அனுப்பி இருந்தால்
வாஸ்தவத்தைச் சொல். பயப்படாதே; உன்னை விட்டுவிடச்
சொல்லுகிறேன். குபேரனாவது, யமனாவது, வருணனாவது, விஷ்ணு
வாவது, ராக்ஷஸேசவரனை ஜயிக்க விரும்பி, உன்னை இந்த ரூபத்
துடன் இங்கே அனுப்பியிருந்தாலும் சொல். நீ ரூபத்தால் வானரனை 20
தவிர தேஜஸாலும் பலத்தாலும் உன்னை வானரனென்று
சொல்லமுடியுமோ? நிஜத்தைச் சொல்; உன்னை விட்டுவிடுவோம்.
பொய்யைச் சொன்னால் நீ பிழைப்பது அரிது. அரசனுடைய அந்தப்
புரத்தில் எப்படிப் பிரவேசித்தாய்? சொல். எதற்காகப் பிரவேசித்
தாய்?” என்று கேட்டான்.

அதற்கு ஆஞ்ஜநேயர், அவனை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் ராவ
ணைப் பார்க்கு, இந்திரனாவது யமனாவது வருணனாவது எனக்கு "

- மானனல்ல. குபேரனுடன் எனக்கு ஸ்நேஹமில்லை. விஷ்ணு என்னை அனுப்பவில்லை. நான் வானரன். இது என் ஸ்வயரூபம். ராக்ஷஸ 30 ராஜனைப் பார்ப்பதற்காக இங்கே வந்தேன். அந்த உத்தேசத் துடன் அசோகவனத்தை அழித்தேன். உடனே ராக்ஷஸர்கள் என்னுடன் யுத்தம் செய்ய வந்தார்கள். என் தேகத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக அவர்களுடன் யுத்தம் செய்தேன். தேவர்களும் அஸுரர்களும் அஸ்திரங்களும் என்னைக் கட்டுப்படுத்தாதென்று பிரஹ்மா, எனக்கு 35 வரம் கொடுத்திருக்கிறார். தங்களைப் பார்க்க விரும்பியே பிரஹ்மாஸ் திரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவன் போலிருந்து இந்த ராக்ஷஸர்கள் செய்யும் உபத்திரவங்களை ஸஹித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு ராஜ காரியமாய்த் தங்களிடத்தில் வந்திருக்கிறேன். அளவற்ற தேஜஸுடைய ரகுவீரனால் நான் இங்கே அனுப்பப்பட்டேன். லங்கேசுவர ! 40 நான் சொல்லும் ஹிதமான வார்த்தைகளைக் கேட்கவேண்டும்” என்றார்.

தூதோஹமிதி விஜ்ஞேயோ ராகவஸ்யாமிதௌஜஸ : |

ஸ்ருயதாம் சாபி வசநம் மம பத்ய மிதீம் ப்ரபோ4 || (19)

ஸர்க்கம் 51

மாருதி ராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்தது

தம் ஸமீக்ஷ்ய மஹாஸத்வம் ஸத்வவாந் ஹரிஸத்தம : |

வாக்ய மர்த்வ த்வ்யக்ரீ : தமுவாச தீஸாநநம் || (1)

- பராக்கிரமசாலியான ஹநுமான் எல்லோரும் கண்டு நடுங்கும் பிரபாவமுள்ள ராவணனை லக்ஷ்யம் செய்யாமல், தான் தனியாக இருப்பதையும் கணக்கில்லாத சத்துருக்கள் தன்னைச் சூழ்ந்திருப்பதையும் கவனிக்காமல், தான் சொல்லும் விஷயம் ராவணனுக்குக் 5 கோபத்தை உண்டாக்குமென்று தெரிந்திருந்தும் பயப்படாமல், விசேஷ அர்த்தங்களடங்கிய வார்த்தைகளைச் சொன்னார். “லங்கேசுவர ! கிஷ்கிந்தா நகரத்தில் அரசு செய்யும் ஸுகீர்வ மஹாராஜர் என்னைத் தங்களிடத்தில் அனுப்பினார். ஸஹோதரனைப்போல் தங்களிடத்தில் பிரியம் வைத்த மஹாராஜர் தங்களுடைய கேஷமத்தை 10 விசாரிக்கிறார். மஹாத்மாவாயும் தங்களுக்கு ஸஹோதரராயு மிருக்கும் அவர் சொல்லியனுப்பின விஷயங்கள் இஹபரஸாதகமானவை; தர்மம் அர்த்தமென்ற புருஷார்த்தங்களுக்கு ஒத்தவை; ஆகையால் அதைக் கவனித்துக் கேளுங்கள். தசரதரென்று பிரஸித்தி பெற்ற ஒரு அரசர் இருந்தார். அவர் நிகரில்லாத சதுரங்கபலத்தை 15 யுடையவர்; தேஜஸில் இந்திரனைப்போன்றவர்; பிரஜைகளை ரக்ஷிப்பதில் பிதாவைப்போன்றவர். அவருடைய மூத்தபுத்திரனான ராமன் மஹாதேஜஸவி; மஹாபலவான்; எல்லோருக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவர்; அனுக்கிரஹிக்கவும் சிக்ஷிக்கவும் திறமையுள்ளவர்.

பெரியோர்களுடைய ஆசாரத்தை அனுஷ்டித்துப் பிதாவின் ஆக்ஞை யால் ராஜ்யத்தை விட்டு, லக்ஷ்மணனென்ற தம்பியோடும் ஸீதை 20 என்ற பாரியையோடும் தண்டகாரண்யத்தில் பிரவேசித்தார். அங்கே மஹாபதிவிரதையான ஸீதை காணாமற்போனாள். அவள் விதேஹ தேசத்தரசனான ஜனகனென்ற மஹாத்மாவின் பெண்.

பிறகு அவ்விருவரும் அவளைத் தேடிக்கொண்டு ரிசியமுகபர்வதத் திற்கு வந்து ஸுக்ரீவமஹாராஜாவுடன் ஸ்நேஹம் செய்துகொண் 25 டார்கள். ஸுக்ரீவன் ஸீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கிறேனென்று பிரதிக்கை செய்தார். ராமன் ஸுக்ரீவனை வானர ராஜ்யத்தில் அபி ஷேகம் செய்து வைக்கிறேனென்று பிரதிக்கை செய்தார். அப் படியே ராமன் வாலியை யுத்தத்தில் கொன்று ஸுக்ரீவனை வானரர் களுக்கு அதிபதியாக்கினார். வாலியைத் தங்களுக்கு இதற்குமுன் நன் 30 ருகத் தெரியுமே. அந்த வானரசிரேஷ்டனை ராமன் யுத்தத்தில் ஒரே பாணத்தால் அடித்தார். பிறகு, ஸத்தியவானான ஸுக்ரீவன் ஸீதை யைத் தேட நிச்சயித்து வானரஸையங்களை ஸகல திக்குகளிலும் அனுப்பினார். அவர்கள் பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் பாதாளத்திலும் கூட்டம்கூட்டமாய்க் கணக்கில்லாமல் சென்று அவளைத் தேடிவரு 35 கிறார்கள். அவர்களில் சிலர் கருடனைப்போன்றவர்கள்; சிலர் வாயு வைப்போன்றவர்கள். ஆகையால் அளவற்ற வேகத்துடன் எங்கும் தடையில்லாமல் செல்லக்கூடியவர்கள். என் பெயர் ஹநுமான்; நான் வாயுபகவானுக்குப் பிறந்தவன் ஸீதையைக் கண்டுபிடிப் பதற்காக நூறுயோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் 40 தாண்டி இங்கே வந்தேன். நகரமெங்கும் தேடிப்பார்க்கையில் ஸீதை தங்களுடைய கிருஹத்திலிருக்கக் கண்டேன்.

தாங்கள் மஹாபுத்திமான்; ஸகல சாஸ்திரங்களையும் புருஷார்த் தங்களின் ஸ்வரூபத்தையும் அறிந்தவர்கள்; கடுமையான தவம்செய்து 45 அபூர்வமான வரங்களைப் பெற்றவர்கள். ஆகையால் பிறருடைய பத்தினிகளை அபகரித்துப் பலாத்காரம் செய்வது தங்களுக்கு நியாய மல்ல. தங்களைப்போன்ற புத்திமான்கள் தர்மத்திற்கு விரோத மாயும், பெரிய ஆபத்துகளுக்குக் காரணமாயும் வேருடன் நாசம் செய்யக்கூடியதாயும் இருக்கும் காரியங்களில் தலையிட்டுக்கொள்ள மாட்டார்களல்லவா? ராமன் கோபம் கொண்டு லக்ஷ்மணனை ஏவி 50 அவர் பாணப்பிரயோகம் செய்தால், தேவாஸுரர்களில் யாராவது எதிரில் நிற்கமுடியுமா? ரகுவீரனுக்கு அபராதம் செய்து ஸுகமாக இருந்தவன் இந்த மூன்று லோகங்களிலும் உண்டோ? ஆகையால் மூன்று காலங்களிலும் தங்களுக்குப் பரம மங்களத்தைச் செய்யக் கூடியதும் தர்மத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் ஒத்ததுமான இந்த 55 ஹிதோபதேசத்தை அங்கீகரித்து ரகுநாதனிடத்தில் ஸீதையைக் கொண்டுபோய் ஒப்புவிங்கள். வெகு சிரமப்பட்டு ஸீதையைக் கண்டுபிடித்தேன். மேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்களுக்கு ராம

- னுடைய ஆக்ஞையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஸீதை சொல்லமுடியாத துக்கத்தால் தவித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்
 60 டேன். அவளை எடுத்துவந்து இங்கே வைத்திருப்பது, ஐந்துதலை நாகத்தை மடியில் கட்டிக்கொள்வதுபோலாகுமென்று தங்களுக்குத் தோன்றவில்லையா? 'அவளுடைய கற்பை அழித்துவிட்டால் பிறகு ராமனுக்கு அவளால் என்ன பிரயோஜனம் என்றால், விஷம் கலந்த அன்னத்தை வயிறு நிறைய புஜித்து ஜீர்ணம் செய்து
 65 கொள்ளமுடியுமா? தேவாஸுரர்களும் இவனைக் கொண்டுபோய் வைத்துப் பிழைக்கவும் முடியுமா? கடுமையான தவங்களையும் சிரேஷ்டமான தர்மங்களையும் வெகுகாலம் அனுஷ்டித்துப் பெற்ற இந்த வஜ்ரதேகத்தையும் திர்க்காயுளையும் ஐசுவரியத்தையும் நாசம் செய்துகொள்வது நியாயமா?
- 70 'நான் தபோபலத்தால் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் மரணமில்லை என்ற வரத்தைப் பெற்றிருக்கிறேன்' என்று தாங்கள் நம்பியிருக்கலாம். ஆனால், நான் சொல்லும் விஷயத்தைக் கவனியுங்கள். ஸுகீர்வன் தேவனல்ல, அஸுரனல்ல, ராக்ஷஸனல்ல, தானவனல்ல, பன்னகனல்ல; ஆகையால் அவனிடத்திலிருந்து எப்படி
 75 பிராணனைக் காப்பாற்றுவீர்கள்?

- 'நான் இதுவரையிலே அனேகப் பாபங்களைச் செய்திருக்கிறேன். அவைகளின் பலத்தை அனுபவிக்கவேண்டியது ஸித்தம். உன் உபதேசத்தால் பிரயோஜனமென்ன?' என்று நினைக்கவேண்டாம். ஒருவன் தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும் ஒரே காலத்தில் சேர்ந்து,
 80 அனுபவிக்கமுடியுமா? பிரகாசமும் இருட்டும் சேர்ந்திருக்குமா? தர்மம் ஸுகத்தையே கொடுக்கும்; அதர்மம் துக்கத்தையே கொடுக்கும்.

- 'தர்மத்தால் பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறான் என்ற சுருதிப்படி, நான் பூர்வத்தில் செய்த தர்மம் அதர்மத்தை அழித்துவிடாதா?
 85 என்னை ரக்ஷிக்காதா?' என்று எண்ணவேண்டாம். அப்படியல்ல. தாங்கள் செய்த தர்மங்களெல்லாம் ஸீதையை அபகரிப்பதற்கு முந்திச் செய்தவை. அவைகளின் பலனாய் அளவற்ற போகங்களை இதுவரையிலும் அனுபவித்தீர்கள். இனி அவைகளுக்குச் சக்தியில்லை. தாங்கள் செய்த அதர்மங்களின் பலன் பாக்கியிருக்கிறது.
 90 அது தீராத துக்கத்தைக் கொடுக்கும்; வேறுக்கும். ஆகையால் தர்மபலத்தை நம்பி மோசம் போகவேண்டாம். அதர்மத்தின் பலத்தையும் அதிசீக்கிரத்தில் அனுபவிப்பீர்கள்.

- இது ஒரு அல்பக்குரங்கு சொல்லும் வார்த்தை என்று அலக்ஷயம் செய்ய வேண்டாம்; இதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆகையால் அதற்கு
 95 முன்னமே விசேஷதர்மத்தைச் செய்தால் தப்பலாம். ஜன்ஸ்தானத்தில் பதினொளாயிரம் ராக்ஷஸ வீரர்கள் மடிந்ததையும், தங்களைச் சிறையில் வைத்த வாலி ஒரே பாணத்தால் மாண்டதையும், ராமனும்

ஸுக்ரீவனும் ஸ்நேஹம் செய்துகொண்டிருப்பதையும் நன்றாய் ஆலோசித்து ஹிதமான காரியத்தைச் செய்யுங்கள். இந்த லங்கையை இതിனுள்ள ராக்ஷஸர்களுடனும் ஸைன்யங்களுடனும் 100 நாசம் செய்ய நான் ஒருவனே பேர்தும். ஆனால், ரகுவீரனுக்கு அப்படிப்பட்ட உத்தேசமில்லை; ஸீதையை அபகரித்தவனை மூலநாசம் செய்வேனென்று ராகவன் வானரர்களுக்கு முன்பாக பிரதிக்கை செய்திருக்கிறார். ராமனுக்கு அபராதம் செய்து ஸாக்ஷாத் தேவேந்திரனும் பிழைப்பானோ? அப்படியிருக்கத் தங்களைப்போன்ற மற்ற 105 வர்களைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? தங்களுடைய ஸ்வாதீனத்தில் இருக்கிறுளென்று தாங்கள் எண்ணும் ஸீதை லங்கையை முற்றிலும் நாசம் செய்ய வந்த காளராத்திரி என்ற சக்தியென்று அறியுங்கள். ஸீதையென்ற காலபாசத்தைத் தாங்களே கழுத்தில் மாட்டிக்கொள்ளவேண்டாம். தங்களை ரக்ஷிக்கும் 110 வழியைத் தேடுங்கள். மஹாபதிவிரதையான ஸீதையின் தவத் தாலும் ராகவனுடைய கோபாக்கியாலும் இந்த லங்காபுரி முழுவதும் எரிக்கப்படுவதைத் தாங்கள் பார்க்கவில்லையோ? தங்களுடைய நண்பர்களையும் ஹிதத்தைக் கோரும் மந்திரிகளையும் பந்துக்களையும் ஸஹோதரர்களையும் புத்திரர்களையும் போகங்களையும் 115 பாரியைகளையும் இந்த லங்கையையும் வீணாக அழிக்கவேண்டாம்.

நான் ஸமான்ய வானரனல்ல; ஸகலலோகநாதனுன ராமனே என்னை அடிமையாய் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்; என்னை நம்பித் தன் அந்தப்புர காரியத்தை என்னிடத்தில் ஒப்புவித்து இங்கே அனுப்பியிருக்கிறார்.

120

ஸத்தியம் தர்மம் தயை முதலிய கல்யாணகுணங்களின் அவதாரமான ரகுநாயகனுடைய தாஸனுன நான் சொல்லும் வார்த்தைகள் பொய்யாகுமோ? பஞ்சபூதங்களால் அமைக்கப்பட்டு, சராசர ஜந்துக்களுடன் கூடியிருக்கும் இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் ரகுநந்தனன் ருத்திர ரூபியாய் ஸம்ஹாரம் செய்து அப்படியே 125 டிக்கச் சக்தியுள்ளவர்; அவருக்குப் பிரபு ஒருவருமில்லை, அவருடைய பெயர் மஹாகீர்த்தி என்று சுருதி ஸ்மிருதிகளில் ஸித்தித்தபடி அவர் அளவற்ற கீர்த்திசாலி. தேவர்கள், அஸுரர்கள், அரசர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், வித்தியாதரர்கள், கந்தர்வர்கள், உரகர்கள், ஸித்தர்கள், கின்னரர்கள், பக்ஷிகள் முதலிய ஸகல பூதங்களிலும் 130 பராக்கிரமத்தில் மஹாவிஷ்ணுவிற்கு ஸமமான ராமனுடன் எதிர்த்து யுத்தம் செய்பவன் எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் கிடையவே கிடையாது. ஸகல லோகங்களுக்கும் நாயகனும் ராஜாதிராஜனுமான ராமசந்திரனுக்கு ஸஹிக்கமுடியாத அபராதத்தைச் செய்து இன்னும் பிழைத்திருக்கலாமென்று தங்களுக்கு ஸந்தேகமுண்டோ? தேவர் 135 களும் அஸுரர்களும் கந்தர்வர்களும் வித்தியாதரர்களும் நாகர்களும் யக்ஷர்களும் இன்னும் மற்ற எவர்களும் மூன்று லோகங்களுக்கும் நாயகனுன ராமனுடன் யுத்தம் செய்ய ஸமர்த்தர்களோ?

- இவ்வளவென்ன? ஒருவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று ராமன்
 140 ஸங்கல்பம் செய்தபிறகு அவரோடு யுத்தஞ்செய்து அவனை இந்திரன்
 காப்பாற்றமுடியுமோ? மூன்று லோகங்களுக்கும் அதிபதியாயிருந்தா
 லும், விருத்திரன் முதலிய அஸுரர்களைக் கொன்றிருந்தாலும்,
 தன்னைப்போன்ற முப்பத்துமுகக்கோடி தேவர்களுடைய ஸஹா
 யத்தைப் பெற்றாலும் ஏதாவது பிரயோஜனமுண்டோ? அவன்
 145 போகட்டும். 'ஸகல பிரபஞ்சத்தையும் ஸம்ஹாரம் செய்யும் ருத்திர
 னால் முடியாதோ?' என்றால், ஸம்ஹாரகாலத்தில் அவருக்கு அந்தச்
 சக்தியுண்டே தவிர மற்ற காலங்களில் கிடையாது. 'நெற்றிக்
 கண்ணால் மன்மதனையும் பலவான்களான திரிபுராஸுரர்களையும்
 ஸம்ஹரித்தவருக்கு இது லக்ஷ்யமா?' என்றால், அவர்கள் அபராதிகள்.
 150 ஆகையால் அவர்களிடத்தில் நேத்திராக்னி பிரயோஜனப்படுமே
 யொழிய கல்யாணகுணபரிபூர்ணனான ராமனிடத்தில் செல்லுமோ?
 போகட்டும். பகவானுக்கு மூத்தபுத்திரனான பிரஹ்மாவால்
 முடியாதோ? அவர் ருத்திரனுக்கும் பிதாவல்லவா என்றால், அவரும்
 கர்மகதிக்குக் கட்டுப்பட்டவரே. 'மற்றவர்களைப்போல் உத்பத்தி
 155 யாகாமல் ஸ்வயம்புலல்லவா?' என்றால், ஸஹாயியில்லாமல் என்ன
 செய்யமுடியும்? ஒரே காலத்தில் ஸகல வேதங்களையும் உச்சரிக்கக்
 கூடிய மஹிமை பொருந்தினவரல்லவா என்றால், அந்த மஹிமையும்
 பிரயோஜனப்படாது. இவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் பிரயோஜன
 மில்லை" என்றார்.
- 160 இப்படி ஹநுமான் மஹாதேரிகமாய்த் தனக்குப் பிரியமில்
 லாத வார்த்தைகளை ஹிதோபதேசரூபமாய்ச் சொல்லக் கேட்டு,
 எவ்விதத்திலும் தனக்கு நிகரில்லை என்று கர்வம் கொண்ட ராவ
 ணன், கோபத்தால் கண்களை உருட்டி விழித்துக் கொஞ்சம்கூட
 யோசியாமல், "இந்தக் குரங்கைக் கொன்றுவிடுங்கள்" என்று
 165 ஆக்ஞாபித்தான்.

ஸ ஸௌஷ்ட'வோபேத மஜீந்வாதி'த:

கபேர் நிஸம்யாப்ரதிமோ (அ)ப்ரியம் வச: |

த'ஸாநந: கோ: | விவ்ருத்த லோசந:

ஸமாதி'ஸத் தஸ்ய வத'ம் மஹாகபே: ||

(46)

ஸர்க்கம் 52

விபீஷணன் ராவணனைத் தடுத்தது

தஸ்ய தத்'வசநம் ஸ்ருத்வா வாநரஸ்ய மஹாத்மந: |

ஆக்ஞாபயத்' வத'ம் தஸ்ய ராவண: க்ரோத'மூர்ச்சி'த: || (1)

மாருதி இப்படிச் சொல்லக் கேட்டு, ராவணன் கோபத்தால்
 மெய்மறந்து, "இந்தக் குரங்கைக் கொன்றுவிடுங்கள்" என்று கட்டளை
 யிட்டான். அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த விபீஷணன், "ஐயோ

தன் பிரபு சொல்லியனுப்பிய ஸமாசாரத்தைத் தெரியப்படுத்தினால்
அது தூதனுடைய அபராதமா? இவனைக் கொல்வது நியாயமல்ல.
ஆனால் ராவணன் கடுங்கோபம்கொண்டிருக்கிறான்; அதிசீக்கிரத்தில்
இவனைக் கொல்வான். இப்பொழுது என்ன செய்யலாம்” என்று
நன்றாய் யோசித்து, ஒரு முடிவு செய்துகொண்டான். மஹாபராத்
கிரமசாலியானதால் ராவணனை எதிர்க்கிறோமே என்று கொஞ்சம்
கூடப் பயப்படவில்லை. பேசும் திறமையுள்ளவனாகையால் தான்
உத்தேசித்த காரியத்தை முடிப்போமென்று நிச்சயமுண்டு.
ஆகையால் ராவணனை நமஸ்கரித்து ஸாமோபாயத்தால் அவனுக்கு
ஹிதமான விஷயத்தைச் சொன்னான்.

“ராக்ஷஸாதிபதியே! பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள்; கோபத்தை
விடுங்கள்; மனத்தில் கலக்கமற்றிருங்கள்; நான் சொல்லும் விஷயத்
தைக் கவனித்துக் கேளுங்கள். நியாய அநியாயங்களைப் பகுத்தறியக்
கூடிய யோக்கியர்களான அரசர்கள் தூதர்களைக் கொல்ல
மாட்டார்கள். பிரபோ! இவன் தூதன், அல்பக் குரங்கு. இவனைக்
கொல்வது ராஜதர்மத்திற்கு விரோதம்; எல்லோரும் நிந்திக்கக்
கூடியது; தங்களுடைய பலத்திற்கும் பராக்கிரமத்திற்கும் கீர்த்தித்
கும் அழகல்ல. தாங்கள் பிராணிகளுக்குள் தர்மங்களை அறிந்த
வர்கள்; ராஜநீதியில் மஹாநிபுணர்கள்; நியாயாநியாயங்களைப்
பரீக்ஷித்தறிந்தவர்கள்; பரமார்த்தஞானத்தில் மேலானவர்கள்;
அல்ப உபகாரத்தையும் மறக்காதவர்கள்; தங்களைப்போன்ற
பண்டிதர்களே கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்தால், சாஸ்திரங்களைப்
படிப்பது வீண் சிரமமல்லவா? தாங்கள் ராக்ஷஸாதிபதி; ஸகல
சத்துருக்களையும் நாசம் செய்யும் பராக்கிரமத்தையுடையவர்கள்;
ஸகல விஷயங்களிலும் தங்களுக்கு நிகரில்லை; ஆகையால் தயவு
செய்து இந்த அனுவசியமான பாபத்தை நிறுத்துங்கள். நியாயா
நியாயத்தை விசாரித்துப் பிறகு இவனைத் தண்டிக்கலாம்” என்று
பிரார்த்தித்தான்.

அதைக் கேட்டு ராவணன், கோபம் மேலிட்டு, “விபீஷண!
பராக்கிரமசாலியாயிருந்தும் இப்படிச் சொல்லுகிறாயே. பாபிகளைக்
கொல்வது பாபமா? இவனைப்போல் பாபியுண்டோ? ஆகையால்
இவனை அவசியம் கொல்லவேண்டும்” என்று பதில் சொன்னான்.

விபீஷணன் உத்தமபுத்திமானாகையால், “ஐயோ! இவன்
சொல்வது முற்றிலும் தர்மவிரோதமாயிருக்கிறது. கோபத்தால்
மெய்மறந்திருக்கிறான். இங்கிருக்கும் துஷ்டர்களுக்கும் அது மிகவும்
பிரியமாயிருக்கிறது. ஆனாலும் நாம் இப்பொழுது சும்மா இருக்கக்
கூடாது” என்று எண்ணி சிரேஷ்டமான தத்வங்களடங்கிய
வார்த்தைகளைச் சொன்னான். “லங்கேசுவர! என்னிடத்தில் தயவு
செய்யுங்கள். புருஷார்த்தங்களுக்கு விரோதமில்லாமல் நான்

- சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேளுங்கள். 'எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் தூதர்களைக் கொல்லக்கூடாது' என்று பெரியோர்கள்
- 45 சொல்லியிருக்கிறார்கள். 'இவன் தூதன் மாத்திரமல்ல; நமது ஸைன்யங்களையும் வீரர்களையும் கொன்ற சத்ரு. ஆகையால் இவனைக் கொல்வது தோஷமில்லை' என்றால், இவன் நமது சத்ரு. நமக்கு விசேஷ கெடுதியையும் அவமானத்தையும் செய்திருக்கிறான். இவனை வளரும்படிவிட்டால் நம்மை நாசம் செய்வான்.
- 50 ஆனாலும், தூதனாகையால் இவனைக் கொல்லக்கூடாது. தூதர்களைச் சிசுப்பதற்குப் பெரியோர்கள் அநேக வழிகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அங்கங்களை விகாரப்படுத்தலாம்; சாட்டையினால் அடிக்கலாம்; மொட்டையடிக்கலாம். இப்படி எப்பொழுதும் அடையாளமிருக்கக்கூடிய தண்டனைகளை விதித்திருக்கிறார்களேயன்றிக்
- 55 கொல்லச் சொல்லவில்லை. தாங்கள் புருஷார்த்தங்களை நன்றாக அறிந்து அனுஷ்டித்தவர்கள்; ஹிதாஹிதங்களைப் பரீக்ஷித்து நிச்சயமான ஞானத்தை ஸம்பாதித்தவர்கள். தாங்களே கோபத்திற்கு உட்பட்டால், பலவான்கள் கோபத்தை எப்படி அடக்கமுடியும்? தர்ம விசாரத்திலும் லோகவியவஹாரத்திலும் சாஸ்திரார்த்தங்களைப் பரீக்ஷித்து அறிவதிலும் தங்களுக்கு ஸமமானவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. ஸகல ஸுராஸுரர்களுக்குள் தாங்களே சிரேஷ்டர்கள். இந்தக் குரங்கைக் கொல்வதில் ஒரு பிரயோஜனமும் காணப்படவில்லை. இவனை அனுப்பினவர்களையல்லவா கொல்லவேண்டும்? சத்துருக்களால் அனுப்பப்பட்டவன் ஸாதுவானாலும் துஷ்டனாலும் பிறர்க்குட்பட்டவன்; பிறர் சொன்ன ஸமாசாரத்தைச் சொல்
- 65 கிறவன். அவனைக் கொல்வது தகாது. இவனைக் கொன்றுவிட்டால் ஆகாசமார்க்கமாய் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி இங்கே வரக்கூடியவன் வேறொருவன் இல்லை. நமது சத்துருக்களான ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு ஸமாசாரத்தைச் சொல்லி நம்முடன் யுத்தம் செய்ய அவர்களை
- 70 இங்கே அழைத்து வருவதற்கு வேறொருவன் இல்லை. அந்தக் குரூரர்கள் தூரமான மார்க்கத்தால் இங்கே வராமல் தடைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவனை விட்டு விட்டால் அவர்களை எப்படியாவது இங்கே அழைத்து வருவான். அப்பொழுது அவர்களைக் கொல்லலாம். பராக்கிரமம் உத்ஸாஹம் மனோதைரியம் பூர்ணமாயுள் தேவா
- 75 ஸுரர்களும் தங்களை ஜயிக்கமுடியுமோ? ராக்ஷஸர்களுடைய ஸகல இஷ்டங்களையும் பூர்த்தி செய்து ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் தாங்கள், ராமலக்ஷ்மணர்களுடன் எப்பொழுது யுத்தம் நேருமென்று பரபரப்புடன் தோள்தட்டிக் கொண்டிருக்கும் ராக்ஷஸ வீரர்களுடைய ஆசையைக் கெடுக்கலாமா? தங்களுடைய ஸைன்யங்கள்
- 80 ஹிதத்தையே கோருகிறவர்கள்; குரர்கள்; ஸன்மானங்களாலும் கௌரவத்தாலும் வசப்பட்டவர்கள்; உத்தம குலத்தில் பிறந்தவர்கள்; காரியங்களை நன்றாய் வஹிக்கக்கூடியவர்கள்; யுத்தத்தில் கை தேர்ந்தவர்கள்; கலங்காத தெரியமுடையவர்கள்; இன்னும் அனேக

உத்தம குணங்களை யுடையவர்கள். ஆகையால் இப்பொழுதே சில
ஸையங்களை ராமலக்ஷ்மணர்களென்ற மூடர்களிடத்தில் அனுப்பி, 85
அவர்களை அவமதித்துச் சத்துருக்களிடத்தில் தங்களுடைய
மஹிமையை வெளிப்படுத்துங்கள்” என்றார்.

ராவணன் தேவர்களைக் கதறச் செய்பவனாயும், பலவானாயும்,
பராக்கிரமசாலியாயும், ராக்ஷஸாதிபதியாகவும் இருப்பினும்
விபீஷணன் ஹிதமாயும் பிரியமாயும் சொன்ன வார்த்தைகளை 90
அங்கீகரித்தான்.

நிஸாசராண மதிபோ நுஜஸ்ய

விபீஷணஸ் யோத்தம வாக்யமிஷ்டம் |

ஜக்ராஹ புதியா ஸுரலோக ஸத்ரு :

மஹாபலோ ராக்ஷஸராஜமுக்ய :||

(32)

ஸர்க்கம் 53

மாருதியின் வாலில் நெருப்பு வைத்து

தஸ்ய தத்வசநம் ஸ்ருத்வா த்ஸக்ரீவோ மஹாபல : |

தேஸகாலஹிதம் வாக்யம் ப்ராதா ருத்தரமப்ரவீத் || (1)

இப்படித் தேசகாலங்களுக்குத் தகுந்தபடி விபீஷணர் சொல்லக்
கேட்டு, ராவணன், “விபீஷண ! தூதர்களைக் கொல்லக்கூடா
தென்று நீ சொன்னது யுத்தம். ஆகையால் இவனுக்கு வேறு முக்கிய
மான தண்டனை தரப்படவேண்டும். குரங்குகளுக்குப் பிரியமான
ஆபரணம் வாலல்லவா? ஆகையால் அதில் நெருப்பை வைத்து இவனை 5
அடித்துத் துரத்துங்கள். இவனுடைய மித்திரர்களும் பந்துக்களும்
இவன் அங்கஹீனமாய் உத்ஸாஹமற்றிருப்பதைப் பார்க்கட்டும்.
வாலில் நெருப்பு வைத்து இவனை இந்தப் பட்டணம் முழுவதிலும்
ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் அழைத்துப் போங்கள்” என்று ஆக்ஞா
பித்தான். 10

உடனே ராக்ஷஸர்கள், மாருதி தங்களைச் சேர்ந்தவர்களைக்
கொன்றாரென்ற கோபத்தால் அவருடைய வாலில் பழைய வஸ்திரங்
களைச் சுற்றினார்கள். காட்டில் உலர்ந்த கட்டைகளில் பிடித்த அக்னி
யைப் போல் மாருதி விருத்தியடைந்தார். பிறகு அவர்கள் வாலின்
மேல் எண்ணெயைக் கொட்டி நெருப்பு வைத்தார்கள். கோபத்தா 15
லும் ரோஷத்தாலும் பால ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் ஆஞ்ஜ
நேயர், எரிந்துகொண்டிருக்கும் வாலால் ராக்ஷஸர்களை அடித்துத்
தள்ளினார். துஷ்டக் குரங்கின் வாலில் நெருப்பு வைத்ததைப் பார்க்க
ஸ்த்ரீகளும் சிறுவர்களும் கிழவர்களும் ஸந்தோஷமாய் ஓடிவந்தார்
கள். அடித்துத் தள்ளிய பிறகும் மேல் விழுந்து தன்னைக் கட்டு 20
வதைக் கண்டு, “இவர்கள் என்னை எந்த விதமாய்க் கட்டினாலும்,

ஒரு பொருட்டா? நினைத்தவுடன் கட்டுகளை அறுத்தெறிந்து இவர்களைப் பொடி செய்வேன். நான் இவர்களுக்குச் செய்த கெடுதிக்கு சிணுயாகுமா? இவ்வளவு ராசுஸர்களையும் நான் ஒருவனே யுத்தத்தில் கொல்லக்கூடியவன். ஆனால் ராவணனையும் லங்கையையும் நாசம் செய்வதாக ராமன் பிரதிக்கை செய்திருக்கிறபடியால் நான் யுத்தம் செய்வதை விட்டு லங்கையைச் சுற்றிப் பார்த்துப் போவேன். இவர்கள் செய்யும் அவமானங்களையெல்லாம் பொறுப்பேன். இந்த லங்கா நகரத்தையும், கோட்டைகள், கொத்தளங்கள், அரண்கள் முதலியவைகளையும் ராத்திரியில் பார்த்தேன். ஆனால் பகலில் மறுபடியும் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். என்னை ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் கொண்டு போகும்படி ராவணன் உத்தரவு செய்தது இந்தக் காரியத்திற்கும் அனுகூலமாகவே இருக்கிறது. பிறகு இங்கே யுத்தம் செய்யும்பொழுதும், இந்தப் பாபிகள் ஸீதையை எவ்விடத்தில்

35 ஒளித்தாலும் கண்டுபிடிக்கும்படிக்கு நான் போகும்போது எல்லா இடங்களையும் கவனித்துக்கொண்டு போகவேண்டும். இவர்கள் என்னைக் கட்டி வாலைக் கொடுத்தி வேண்டியவரையில் ஹிம்ஸைக் கட்டும். என் மனதில் கொஞ்சம்கூட ஆயாஸமுண்டாகவில்லை” என்று முடிவு செய்தார்.

40 மஹாபலவானானாலும், தன் ஸ்வபாவத்தை மறைத்து அல்பக் குரங்கைப்போல் காட்டிக்கொள்ளும் ஆஞ்ஜநேயரை ராசுஸர்கள் பிடித்துக்கொண்டு வெகு ஸந்தோஷமாய் நகரத்தைச் சுற்றிவந்தார்கள். “கணக்கில்லாத ராசுஸவீரர்களைக் கொன்ற இந்தத் துஷடக் குரங்கைக் கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம்” என்று தோள்தட்டிக்

45 கர்ஜித்து, சங்கம் பேரி முதலிய வாத்திய கோஷத்துடன், மாருதியை அழைத்துச் சென்றார்கள். எந்த சத்துருக்களையும் விளையாட்டாய் நாசம் செய்யக்கூடிய வாயுபுத்திரன், ராசுஸர்களால் சூழப்பட்டு லங்காநகரத்தை ஜாக்கிரதையாய் பார்த்துக்கொண்டே சென்றார். விசித்திரமான விமானங்களையும் மறைவான பூமிகிருஹங்களையும்

50 நன்றாய் பிரிக்கப்பட்ட நாற்சந்திகளையும் ராஜவீதிகளையும், சிறு வீதிகளையும், பெரிய உப்பரிகைகளையும் சிறு வீடுகளையும் பார்த்தார். காவற்காரர்கள் ராஜமார்க்கங்களிலும் நாற்சந்திகளிலும் மண்டபங்களிலும் நின்று, “இதோ நமது ரஹஸ்யங்களைக் கண்டுபிடிக்க வந்த தூதனைப் பாருங்கள்” என்று கூச்சவிட்டார்கள். உடனே

55 ஸ்திரீகளும் சிறுவர்களும் வயது சென்றவர்களும் ஹநுமாரையும், அவருடைய வால் நெருப்புப்பற்றி எரிவதையும் பார்க்க ஆவலுடன் கூட்டம் கூட்டமாக வந்தார்கள்.

அதற்குள் அசோகவனத்திலிருந்த ராசுஸனிகள் ஜானகியிடத்தில் சென்று, “ஸீதே! சிவந்த முகமுள்ள ஒரு குரங்கு உன்னுடன்

60 பேசிக்கொண்டிருந்ததல்லவா? அதன் வாலில் நெருப்பு வைத்து நகரத்தைச் சுற்றி அழைத்துக்கொண்டு போகிறார்கள்” என்றார்கள்.

தான் உயிரைவிடப்போகும் ஸமயத்தில் தன்னைத் தடுத்து, பிரிய நாயகனுடைய கேஷமஸமாசாரத்தைத் தெரிவித்துத் தனக்குப் பிராணனையும் ஸந்தோஷத்தையும் கீர்த்தியையும் கொடுத்த ஹநு மானுக்கு இந்த அபாயம் நேர்ந்ததென்று கேட்டவுடன், ஸீதை 65 தன் பிராணனைப் பறி கொடுத்ததுபோல் துக்கமாலால் துடிதுடித்து, மாருதிக்கு கேஷமமுண்டாவதற்காக அக்னிபகவானை உபாஸித்தாள். மாருதியிடத்தில் வைத்த பிரியத்தால் கண்கள் மலர்ந்து, அவருக்கு மங்களமுண்டாகவேண்டுமென்று கோரி, தன்னைச் சுத்தி செய்து கொண்டு அக்னியை ஆராதித்தாள். “நான் பர்த்தாவிற்கு ஸகல 70 சுச்ருஷையும் செய்தது நிச்சயமானால், நான் இந்திரியங்களை அடக்கி அவரையே தியானித் துக்கொண்டிருப்பது நிஜமானால், நான் பதிவிரதை என்பது நிஜமானால், இவற்றிற்குப் பலகை தாங்கள் ஹநுமானைத் தஹிக்காமல் குளிர்ந்திருக்கவேண்டும். மஹா ஞானி யான ராகவனுக்கு என்னிடத்தில் கொஞ்சமாவது தயை இருப்பது 75 நிச்சயமானால், நான் இந்தத் துக்கத்திலிருந்து நீங்கி என் நாத னுடன் சேரும் பாக்கியம் எனக்கிருப்பது நிஜமானால், மாருதியைத் தஹிக்காமல் குளிர்ந்திருக்கவேண்டும். நான் நல்ல நடத்தையுள்ள வனென்றும், என் நாதனைச் சேர ஆவல் கொண்டவனென்றும் தர்மாத்மாவான ஹநுமானுக்குத் தெரிந்திருப்பது நிஜமானால், அவ 80 னுடைய தேகத்தைத் தஹிக்காமல் குளிர்ந்திருக்கவேண்டும். ஸத் தியம் தவறாத ஸுகீர்வன், இந்தத் துக்க ஸமுத்திரத்திலிருந்து என்னைக் கரையேற்றுவாரென்பது நிஜமானால், ஹநுமானைக் கொளுத்தாமல் குளிர்ந்திரும்” என்று பிரார்த்தித்தவுடன், அக்னி பகவான் ஸீதைக்கு மாருதியின் கேஷமத்தைச் சொல்லுகிறவர்போல் 85 உஷ்ணமான ஜ்வாலைகளை அடக்கிப் பிரதக்ஷிணமாய் அசையாமல் எரிந்துகொண்டிருந்தார். வாயுபகவான் ஸீதைக்கு ஹிதம் செய்ய விரும்பி எரிகின்ற வாலால் வீசும் உஷ்ணக்காற்றைப் பஸிக்கட்டி யைப்போல் குளிர்ச்சியாக மாற்றினார்.

வாலில் நெருப்புப்பற்றி எரிவதைக் கண்டு மாருதி, “என்ன 90 ஆச்சரியம்! வால் எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. நெருப்பு ஜ்வாலைகள் வரவர விருத்தியாகின்றன; ஆனால், எனக்குக் கொஞ்சம்கூட உபத் திரவமில்லை. வாலின் நுனியில் குளிர்ந்த பதார்த்தங்களெல்லாவற் றையும் ஒன்றுசேர்த்து வைத்ததுபோலிருக்கிறது. ஆனால் ராம காரியமாய் நான் கடலைத் தாண்டும்பொழுது ராகவனுடைய மஹி 95 மையால் என் சிரமநிவர்த்திக்காக மைநாகபர்வதம் ஸமுத்திரத்தி லிருந்து கிளம்பிற்றல்லவா? இதுவும் அதைப்போலிருக்கலாம். ஸமுத்திரத்திற்கும் மைநாகத்திற்கும் ராமகைங்கரியத்தில் இருக்கும் பரபரப்பு அக்னிபகவானுக்கு ஏன் இருக்கக்கூடாது? ஸீதையின் அபாரகிருபையாலும் ராகவனுடைய மஹிமையாலும் என் பிதா 100 விடத்திலுள்ள ஸ்நேஹத்தாலும் அக்னிபகவான் என்னைக் கொளுத்தவில்லை” என்று ஒரு முகூர்த்தகாலம் மேல் நடக்கவேண்

- டிய ஸங்கதிகளை யோசித்துத் திடீரென்று கிளம்பி கர்ஜித்துக் கொண்டு, பர்வதசிகரத்தைப்போல் உயர்ந்த நகரத்து வாசலின்மேல்
 105 ஏறினர். ஒரு கூண்டத்தில் மலையைப்போல் தேகத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டு, உடனே அதிஸூக்ஷ்மமாகச் செய்துகொண்டு கட்டுகளை உதறினர். பிறகு முன்போல் பெரியருபத்தை எடுத்துக்கொண்டு சுற்றிப் பார்க்கையில் வாசற்படியில் வைத்திருந்த இருப்புத் தடியைக் கண்டார். அதைக்கொண்டு அங்கிருந்த காவற்காரர்களையும் சுற்று
 110 மிருந்த அரக்கர்களையும் அடித்துக் கொன்றார். அந்த வானர வீரன் நகரத்தை நன்றாகச் சுற்றிப் பார்த்து வருகையில் வாலின் நுனியில் கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்னியால் ஆயிரம் கிரணங்களோடு விளங்கும் ஆதித்தியனைப்போல் தோன்றினார்.

ஸ தாந் நிறுத்வா ரணசண்ட்விக்ரம :

ஸமீகூமாண : புநரேவ லங்காம் |

ப்ரதி¹ப்த லாங்க² லக்ருதார்சிமாலீ

ப்ரகாஸ தாதி³த்ய இவார்சிமாலீ ||

(60).

ஸர்க்கம் 54

ஹநுமார் லங்கையைக் கொளுத்தினது

வீக்ஷமாணஸ் ததோ லங்காம் கபி : க்ருதமநோரத² : |

வர்த¹மாந ஸமுத்ஸாஹ : கார்யஸேஷ மசிந்தயத் || (1)

- “ஸீதையைக் கண்டுபிடித்து, ராமனுடைய விருத்தாந்தத்தை அவருக்குத் தெரிவித்து ஸமாதானம் செய்து, அவளுடைய விருத்தாந்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன். ராக்ஷஸர்களுடைய பலாபலத்தைப் பரீக்ஷித்துப் பார்த்தேன். ராவணனைக் கண்டு பேசி அவனுடைய அப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன். இனிச் செய்ய வேண்டியது ஏதாவது பாக்கியுண்டோ?” என்று ஆஞ்ஜநேயர் வரவர் விருத்தியாகும் உத்ஸாஹத்துடன் நான்கு புறங்களிலும் கவனித்துப் பார்த்தார். “இந்த ராக்ஷஸர்களை வருத்தப்படுத்தக் கூடிய காரியம் என்ன செய்யலாம்? அசோகவனத்தை அழித்தேன்; முக்கியமான ராக்ஷஸவீரர்களைக் கொன்றேன்; ஸையங்களில் ஒரு பாகத்தை மடித்தேன்; கோட்டையையும் அரண்களையும் அழிப்பது தான் மிகுதி. கோட்டையை அழித்தால் நான் இதுவரையிலும் சிரமப்பட்டுச் செய்த காரியங்களெல்லாம் பிரயோஜனமுள்ளதாகும். இந்த விஷயத்தில் அதிக சிரமப்படாமல் உபாயத்தால் காரியத்தை
 15 முடிக்கவேண்டியது. என்னிடத்தில் பரமகிருபை செய்திருக்கிற அக்னிபகவானுக்கு இந்தக் கட்டடங்களைப் பலியாகக் கொடுத்துத் திருப்தி செய்வேன்” என்று முடிவு செய்தார்.

பிறகு, மேகங்களில் பாயும் மின்னலைப்போல் மாருதி எரிகின்ற வாலுடன் லங்கையிலுள்ள வீடுகளின்மேல் ஸஞ்சரிக்க ஆரம்பித்தார்.

தத: ப்ரதீப்த லாங்கூல: ஸவித்யுதிவ தோயத: |
புவநாக்ரேஷு லங்காயா விசசாந் மஹாகபி: |

—ஸுந். 54 ஸ - 6ச

விடுகன்க்மேன் சுந்ரீக்க
(பக்கம் 204 பாக்க)

முழு மோகங்களில் பாயும் மீன்லைப்போல் மாருதி எஃசாம் வாலுடன் லங்கையிலுள்ள
ஆரம்பித்தார்.

ராக்ஷஸர்களுடைய வீடுகளையும் தோட்டங்களையும் மாளிகை 20
 களையும் நன்றாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு வீடு தாவினார்.
 பிரஹ்மஸ்தனுடைய வீட்டில் பாய்ந்து அதில் நெருப்பை வைத்தார்.
 பிறகு மஹாபார்கவன், வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன், சுகன், ஸாரணன்
 இந்திரஜித், ஜம்புமாலி, ஸுமாலி, ரச்மிகேது, ஸூர்யசத்ரு, 25
 ஹ்ரஸ்வகர்ணன், தம்ஷ்ட்ரன், ரோமசன், யுத்தோன்மத்தன்,
 மத்தன், த்வஜகர்வன், வித்யுத்தஜிஹ்வன், ஹஸ்திமுகன், கராளன்,
 சோணிதாக்ஷன், கும்பகர்ணன், மகராக்ஷன், யக்ஞசத்ரு, ப்ரஹ்ம
 சத்ரு, நராந்தகன், கும்பன், நிகும்பன் முதலியவர்களுடைய வீடுகளே
 யெல்லாம் வரிசையாய்க் கொளுத்திக்கொண்டு வந்தார். தனக்கும்
 ஸீதைக்கும் ஹிதத்தைக் கோரின விபீஷணனுடைய கிருஹத்தை 30
 மாத்திரம் கொளுத்தவில்லை. அந்தந்த வீடுகளில் தனதான்யங்களா
 லும் வாஹனங்களாலும் ஐசுவரியங்களாலும் விளங்கும் பாக்கிய
 வான்களுடைய செல்வத்தை முற்றிலும் நாசம் செய்தார். பிறகு
 எல்லா வீடுகளையும் தாண்டி, ராக்ஷஸாதிபதியான ராவண
 னுடைய வீட்டிற்கு வந்தார். என்ன தைரியம்! ஸகல லோகங் 35
 களிலும் ஒப்பில்லாத அந்த அரண்மனை பலவகை ரத்தினங்களால்
 அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மேருமந்தரபர்வதங்களைப்போல்
 ஆகாசத்தையளாவி ஸகல மங்களத் திரவியங்களாலும் சோபித்தது.
 அந்த ராஜகிருஹத்தில் மாருதி தன் வாலில் எரியும் நெருப்பை
 வைத்துக் கர்ஜித்தார். 40

உடனே அக்னிபகவான் வாயுவுடன் சேர்ந்து காலாக்னியைப்
 போல் ஜ்வலித்து விருத்தியடைந்தார். வாயுவும் அந்த நகரத்தி
 லுள்ள வீடுகளிலெல்லாம் நெருப்பைப் பரவச் செய்து அதிவேகமாக
 வீசினார். முத்துஹாரங்களாலும் ரத்தினங்களாலும் ஸ்வர்ண
 ஜன்னல்களாலும் பிரகாசிக்கும் பெரிய வீடுகள் சாம்பலாயின. 45
 புண்ணியத்தால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தவர்களுடைய விமானங்கள்
 புண்ணியகர்மங்கள் முடிந்தவுடன் பூமியில் விழுவதுபோல் வீடு
 களின் விமானங்கள் வெடித்து விழுந்தன. ராக்ஷஸர்கள் தங்களு
 டைய வீடுகளைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதில் உத்ஸாஹமற்று அங்கு
 மிங்கும் ஓடிக்கொண்டு, “ஐயோ! இங்கே வந்தது குரங்கல்ல. 50
 அக்னியே இந்த ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறான், என்ன
 கஷ்டம்!” என்று பெருங்கூச்சலிட்டார்கள். மாடி வீடுகள் நெருப்
 புப் பிடித்தவுடன் அங்கிருந்த சில ஸ்த்ரீகள் தலையிர் அவிழ்ந்து
 அலங்கோலமாய்க் குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு மேகங்களிலிருந்து
 விழும் மின்னற்கொடிகளைப்போல் கீழே விழுந்தார்கள். வஜ்ரம் 55
 பவழம் முத்து வெள்ளி முதலியவைகளால் விசித்திரமாகக் கட்டப்
 பட்ட வீடுகளும் அங்குள்ள பொன் வெள்ளி முதலிய தாதுக்களும்
 உஷ்ணத்தால் உருகுவதை மாருதி கண்டார். எவ்வாறு கட்டை
 களாலும் காய்ந்த புற்களாலும் அந்த நெருப்பு திருப்தியடையவில்
 லையோ அவ்வாறே எரிகின்ற அக்னியால் ஹநுமார் திருப்தியடை 60

வில்லை ; மரணமடைந்த ராக்ஷஸர்களால் பூமியும் திருப்தியடைய வில்லை ! லங்கை முழுவதும் நாசமடைந்தால் ஒருவேளை திருப்தியடைந்திருப்பார். அக்னிஜ்வாலைகள் சிலவிடங்களில் பலாசு புஷ்பங்களைப்போலவும், சிலவிடங்களில் இலவம் புஷ்பங்களைப் போலவும், 65 சிலவிடங்களில் குங்குமத்தைப்போலவும் காணப்பட்டன. பூர்வகாலத்தில் ருத்திரன் திரிபுரங்களை எரித்ததுபோல் ஹனுமான் லங்கையை எரித்தார்.

பிறகு ஆஞ்ஜநேயர் திரிகூடமென்ற பர்வதசிகரத்திற்குப் போனார். அவரால் வைக்கப்பட்ட அக்னி, லங்கையில் எல்லாவிடங்களிலும் பரவியது. ராக்ஷஸ கிருஹங்களில் பிடித்த அக்னி ஆகாசத்தையளாவி, புகையில்லாமல் கொழுந்துவிட்டெரிந்து ராக்ஷஸர்களுடைய சரீரமென்ற நெய்யால் விருத்தி செய்யப்பட்டது. அதுவரையில் 70 ராவணனுக்குப் பயந்திருந்த வாயுவும் அக்னியும் ஹனுமானால் பயம் நீங்கி ஒன்றுசேர்ந்து பிரளயகாலாக்விபோல் லங்கையை நாசம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். கோடிஸூரிய தேஜஸுடன் அந்தப் பெரும் அக்னி லங்கையில் ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் வியாபித்தது ; அங்கங் 75 குள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் வெந்து வெடிப்பதாலுண்டான சப்தங்கள் ப்ரஹ்மாண்டத்தைப் பிளப்பதுபோலிருந்தன. பலாசு புஷ்பங்களைப்போன்ற ஜ்வாலைகளுடன் அக்னிபகவான் ஆகாசம் 80 வரையில் வளர்ந்து ஓங்கினார். அனைந்த புகையால் மேகங்களும் மறைக்கப்பட்டுக் கருநெய்தல் புஷ்பங்களைப்போல் காணப்பட்டன.

லங்கையிலுள்ள பிராணிகளும் வீடுகளும் விருக்ஷங்களும் அதிசீக்கிரமாய் எரிந்ததைக் கண்டு அங்குள்ள அனேக புத்திமான்கள், 85 “வஜ்ராயுதத்தைத் தரித்த தேவராஜனோ, விருத்ராஸுரனோ, கொன்ற மஹேந்திரனோ, வருணனோ, வாயுவோ, ருத்திரனோ, அக்னியோ, ஸூரியனோ, குபேரனோ, சந்திரனோ, அல்லது ஸாக்ஷாத் காலனோ? அல்லது ஸகலலோகங்களையும் எரிருஷ்டித்த பிரஹ்ம தேவருடைய கோபம் இந்த வானரரூபத்தை எடுத்து ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்ய இங்கே வந்திருக்கிறதோ? அல்லது தேசகாலவஸ்துக் 90 களுக்குப் புறம்பாயும், இந்திரியங்களுக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாத தாயும், ஒன்றாயுமிருக்கும் மஹாவிஷ்ணுவின் அத்புதமான தேஜஸே தன் மாயையால் ராக்ஷஸர்களை அழிக்க இப்போது இந்த வானர ரூபத்தை எடுத்துவந்திருக்கிறதோ?” என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

95 ராக்ஷஸர்களும் குதிரைகளும் யானைகளும் பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் விருக்ஷங்களும் இன்னும் லங்கையிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் ஹனுமானால் நாசமடைந்து, அந்த நகரம் கேட்போர் பரிதவிக்கும்படி கதறிற்று. “ஆ! குழந்தாய் ! ஆ! அப்பா ! ஆ! நாதா 100 ஆ! மித்திர! அநியாயமாய் இறந்தீர்களே ! ஸுகத்தை இழந்தோம் பிராணனைப் பறிகொடுத்தோம் ; இனி எப்படி பிழைப்போம்”

என்று அலறுகிற ராக்ஷஸர்களின் கூச்சல்கள் கோரமாயும் பயங்கரமாயும் கிளம்பின. நெருப்பு ஜ்வாலைகளால் சூழப்பட்டு, வீரசிரேஷ்டர்கள் இறந்து, ஸைன்யங்கள் மூலைக்குமூலை ஓடிப்போக, ஹநுமாருடைய கோபத்தாலும் பலத்தாலும் நாசம் செய்யப்பட்ட லங்கை, சாபத்தால் அழிந்ததுபோல் காணப்பட்டது. பகவானுடைய 105 ஆக்ஞையால் அழிந்த பூமியைப்போல், ஜ்வாலைகளோடு கூடின அக்னியால் லங்கை வெந்து, அதிலுள்ள ராக்ஷஸர்கள் துக்கத்தால் பரபரப்புடன் அங்குமிங்கும் ஓடுவதை ஆஞ்ஜநேயர் கண்டார்.

நானூவிருகூங்களால் நிறைந்த அசோகவனத்தை அழித்து, பெயர் பெற்ற ராக்ஷஸர்களை யுத்தத்தில் கொன்று, அழகான வீடு 110 களையே ரத்தின மாலையாகத் தரித்த லங்கையைக் கொளுத்தி, தான் வந்த காரியத்தை நிறைவேற்றி, திரிகூடபர்வத்தின் சிகரத்தில் எரிகின்ற வாலுடன் உட்கார்ந்திருக்கையில், மாருதி கிரணங்களால் விளங்கும் ஸூரியனைப்போல் தோன்றினார். கணக்கற்ற ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று, மரங்களாடர்ந்த அசோகவனத்தை அழித்து, ராக்ஷ 115 ஸர்களுடைய வீடுகளில் நெருப்பு வைத்துத் தான் வந்த காரியம் நிறைவேற்றிற்றென்று மனத்தால் ஸ்ரீ ராமனை ஸ்மரித்து, “ஸ்வாமி! நான் தங்களுடைய ஸன்னிதியைவிட்டு வந்தது முதல் நடந்த விஷயங்களை ஸ்தூல தேகத்துடன் வந்து விசுராபனம் செய்கிறேன்; அங்கீகரிக்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். அப்பொழுது மஹா 120 பலவானும் வேகத்தில் வாயுவிற் ஸமமானவரும் வாயுபுத்திரனும் மஹாபுத்திமானும் வானரசிரேஷ்டருமான மாருதியை ஸகல தேவ கணங்களும் கொண்டாடினார்கள். அவரும் அசோகவனத்தை அழித்து ராக்ஷஸர்களை யுத்தத்தில் கொன்று லங்கையைக் கொளுத்தி மஹாதேஜஸூடன் விளங்கினார். அப்பொழுது :தேவகந்தர்வ 125 ஸ்ரித்தகணங்களும் மஹரிஷிகளும், “என்ன தைரியம்! என்ன பராக் கிரமம்! நாம் இதுவரையில் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கத் துணியாத இந்த லங்கையை இவன் ஒருவனே சாம்பலாக்கிவிட்டானே” என்று அடங்காத ஆச்சரியமடைந்தார்கள். பிறரால் செய்ய முடியாத காரியங்களைச் செய்த மாருதி திரிகூடசிகரத்தில் ஜ்வலிப் 130 பதைக் கண்டு ஸகலப் பிராணிகளும். “இது குரங்கல்ல, ஸாக்ஷாத் பிரளயகாலாக்னி” என்று நினைத்துப் பயந்தன. தேவ கந்தர்வ வித்யாதர நாக யக்ஷகணங்களும் முனிசிரேஷ்டர்களும் ஸகல பூதங் களும் ஆஞ்ஜநேயருடைய அத்துத் கிருத்யத்தால் அளவற்ற ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். 135

தேவாஸ்ச ஸர்வே முநிபுங்க்வாஸ்ச

கந்தர்வ வித்யாதர் நாகயக்ஷா :

பூதாநி ஸர்வாணி மஹாந்தி தத்ர

ஜக்மு : பராம் ப்ரீதி மதுல் ||

ஸீதை இறந்ததாக எண்ணி மாருதி துக்கித்தது

லங்காம் ஸமஸ்தாம் ஸந்தீப்ய லாங்குலாக்நிம் மஹாபீல : |
நிர்வாபயாமாஸ ததா ஸமுத்ரே ஹரிஸத்தம : ||

(1)

- இப்படி லங்கை முழுவதையும் கொளுத்தி வாலிலுள்ள நெருப்
பை ஸமுத்திரத்தில் அணைத்தார். எங்கும் தீப்பிடித்து ராக்ஷஸர்கள்
பயத்தால் கதறச் சுடுகாடுபோலான லங்கையைக் கவனித்துப்
பார்த்து ஆஞ்ஜநேயர் கவலை கொண்டார். “ஐயோ! இந்த லங்கை
5 யைக் கொளுத்தினதில் ஒரு பெரிய பாபத்தைச் செய்துவிட்டேனே!
என்ன புத்திமோசம் போனன்” என்று அவருக்கு அடங்காத பய
மும் தன்னிடத்தில் வெறுப்பும் உண்டாயின. “ஐயோ! கொழுந்து
விட்டெரியும் அக்னியை ஜலத்தால் அணைப்பதைப்போல், மனத்தில்
கோபம் பொங்கி எழுந்தபொழுது அதைப் புத்தியால் அடக்குகிற
10 மஹாத்மாக்களல்லவா பாக்கியசாலிகள்? புருஷோத்தமர்கள்?
கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்தவன் எந்தப் பாபத்தைத்தான் செய்ய
மாட்டான்? குருவையும் கொல்வான். கடும் வார்த்தைகளால் ஸாதுக்
களை உபத்திரவிப்பான். தான் பேசும் வார்த்தைகள் உசிதமா
இல்லையா என்று பார்க்கமாட்டான். அவன் செய்யாத காரியமில்லை;
15 சொல்லாத வார்த்தையில்லை. ஸர்ப்பம் பழைய சட்டையை எப்படி
உரிக்குமோ அப்படிச் கோபமுண்டானவுடன் அதைப் புத்தியால்
அடக்குகிறவனே புருஷன். நான் பாபிகளுக்குள் பாபி; வெட்க
மற்றவன்; கெட்ட புத்தியுள்ளவன்; ஸீதை இருக்கிறாளென்பதை
மறந்து லங்கையில் நெருப்பு வைத்தேனே. என் புத்தியைச் சுட
20 வேண்டும். லங்கை எரிந்தால் அதிலுள்ள ஜானகி தப்புவாளா?
என் யஜமானனுடைய காரியத்தைப் படுமுட்டாளான நான்
பாழாக்கிவிட்டேனே! எதற்காக இவ்வளவு காரியங்களையும்
செய்தேனோ அதைக் கெடுத்துவிட்டேனே! ஸீதையை ரக்ஷிக்கும்
ஏற்பாட்டைச் செய்யாமல் லங்கையில் என்ன புத்தியால் நெருப்பு
25 வைத்தேன்? இவ்வளவு சிரமப்பட்டு ஸீதையைத் தேடிச் கண்டு
பிடித்ததும் வீணயிற்றே! நான் கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்து
முக்கியமான காரியத்தை மூலநாசம் செய்துவிட்டேன். லங்கை
யில் சாம்பலாகாத இடத்தைக் காணேன். ஆகையால் ஜானகி
நிச்சயமாய் இறந்திருப்பாள். என் புத்திக் குறைவால் இவ்வளவு
30 காரியமும் வீணானால் நான் இப்பொழுதே பிராணனை விடுவது நலம்.
இந்த லங்கையில் பற்றி எரியும் நெருப்பில் விழலாமா? வடவா
முகாக்கினியில் பிரவேசிக்கலாமா? கடலில் வாழும் ஜந்துக்களுக்கு
இரையாக என் தேகத்தை விட்டுவிடலாமா? நான் செய்ய வந்த
ஸகல காரியங்களையும் கெடுத்துவிட்டு ஸுகீர்வனையும் ராமலக்ஷ்
35 மணர்களையும் எந்தத் தைரியத்தால் பார்ப்பேன்? இப்படிச் கோபத்

திற்கு இடம் கொடுத்து மஹாபாபத்தைச் செய்ததால் நான் குரங்
கென்றும் என் ஜாதிஸ்வபாவமான சாபல்யத்தைக் காட்டிக்
கொண்டேனென்றும் மூன்று லோகங்களிலும் பிரஸித்தியாகும்.
ஸீதையை ரக்ஷிக்க எனக்குச் சக்தியிருந்தும் கோபத்திற்கு இடம்
கொடுத்து அப்படிச் செய்ய மறந்தேனே! இதற்குக் காரணமான 40
ரஜோகுணத்தைப் பொசுக்கவேண்டும், அது கட்டிற்கு அடங்காதது;
ஸ்திரமில்லாதது.

ஸீதை இறந்ததைக் கேட்டால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் இறப்
பார்கள். உடனே ஸுக்ரீவனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும்
உயிரை விடுவார்கள். அதைக் கேட்டு ராமனிடத்தில் ஸகலப் 45
பிராணன்களையும் வைத்திருக்கும் பரதன் உடனே இறப்பான்.
அந்தத் தர்மாத்மா போனவுடன் அவனுடைய நிழல் போன்ற
சத்ருக்கள் உயிரோடிருப்பானா? இப்படி இக்ஷ்வாகுவம்சம் அழிந்
தால் ஸகல பிரஜைகளும் துக்கத்தால் துடிப்பார்கள். ஆகையால்
புருஷார்த்தங்களை நன்றாய் ஸம்பாதிக்காமல் கோபத்திற்கு இடம் 50
கொடுத்துக் கோபத்திற்குட்பட்ட நான், இந்தப் பிரபஞ்சம் முழ
ுவதும் நாசமடைவதற்குக் காரணமாகிறேன். என்னைப்போன்ற
பாக்கியஹினனும் உண்டோ" என்று கவலை கொண்டார்.

ஸீதையைத் தேடிக் காணாமல் மனம் சோர்ந்து அவர் உயிரை
விட நிச்சயித்திருக்கையில் சுபசகுனங்கள் நேர்ந்ததுபோல், 55
இப்போதும் உண்டாயின. அதைக் கண்டு மாருதி ஆச்சரிய
மடைந்து, "ஒருவேளை அந்தப் புண்ணியவதி தன் மஹிமையால் ஏன்
ரக்ஷிக்கப்படக்கூடாது? ஸகல மங்களங்களுக்கும் இருப்பிடமான
ஜானகிக்கு நாசமுண்டோ? நெருப்பு நெருப்பைக் கொளுத்துமா?
அளவுற்ற பராக்கிரமசாலியான ராமமூர்த்தியின் பாரியை அவ 60
ருடைய தேஜஸாலும் தன் பதிவிரதாமஹிமையாலும் ரக்ஷிக்கப்படு
கையில் அக்னிபகவான் அவளைத் தொடமுடியுமா? ராமனுடைய
கிருபையாலும் ஸீதையின் புண்ணியவசத்தாலும் அந்த அக்னி என்
னையே கொளுத்தவில்லையே! லக்ஷ்மண பரத சத்துருக்களின் பூஜிக்
கும் தேவதையும், ராகவனுக்குப் பிரிய பாரியையுமானவள் நாச 65
மடைவாளா? பதார்த்தங்களை எரிப்பதே தொழிலாக உடைய
அக்னிபகவானும் என் வாலைக் கொளுத்தாமலிருக்க, ஸீதையை மாத்
திரம் எப்படிக் கொளுத்துவார்?" என்று யோசித்து ஸமுத்திர மத்தி
யிலிருந்து மைகாகபர்வதம் கிளம்பித் தனக்கு உபகாரம் செய்த
ஆச்சரியத்தை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டார். "ஸீதை ஸத்தியம் 70
தவருதவள். இந்திரியங்களை அடக்கினவள். பர்த்தாவிடத்திலேயே
மனத்தை நாட்டினவள். அக்னி அவளைத் தொட்டால் எரிந்து
போவானே தவிர, அவளுக்கு அக்னியால் நாசமில்லை" என்று ஸீதை
யின் பதிவிரதா தர்மத்தின் மஹிமையை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்
டார். அப்பொழுது ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் சாரணர்கள் "என்ன 75

ஆச்சரியம் ! ஹநுமான் என்ன காரியம் செய்தார் ! லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸகிருஹங்களில் ஒன்று பாக்கியில்லாமல் நெருப்பு வைத்துவிட்டார். மலையின் குகையிலிருந்து ஜந்துக்கள் கதறுவதுபோல் லங்கையில் ராக்ஷஸர்களும் ஸ்த்ரீகளும் சிறுவர்களும் கிழவர்களும் பெரும் கூச்சலிடுகிறார்கள். லங்கையிலுள்ள அரண்மனைகளும் கோபுரங்களும் உப்பரிகைகளும் நெருப்புப்பட்டு அழிந்தன. ஆனால், ஜானகியாதொரு அபாயமும் இல்லாமலிருக்கிறாள். இதுவல்லவா ஆச்சரியம்” என்று பேசிக்கொண்டதை மாருதி கேட்டார்.

இப்படி அனேக சூப சகுனங்களாலும் முக்கியமான காரணங்களாலும் ஸீதையின் கேஷமத்தைச் சொல்லும் சாரணர்களுடைய வாக்கியங்களாலும் ஸந்தோஷமடைந்தார். பிறகு தன் எண்ணங்கள் நிறைவேறி, ஸீதையை மறுபடியும் பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பிப் போகலாமென்று முடிவு செய்தார்.

தத ! கபி : ப்ராப்த மநோரதா²ந்த³ :

தாமக்ஷதாம் ராஜஸுதாம் விதி⁴த்வா |

ப்ரத்யக்ஷதஸ்தாம் புநரேவ த்ருஷ்ட்வா

ப்ரதி ப்ரயாணய மதிம் சகார ||

(36)

ஸர்க்கம் 56

மாருதி ஸீதையிடம் உத்தரவு பெற்றது

ததஸ்து பரிமஸுபாமுலே ஜாநகீம் பர்யவஸ்தி¹தாம் |

அபி²வாத்³யாப்⁴ரவீத் தி⁵ஷ்ட்யா பஸ்யாமி த்வாமிஹாக்ஷதாம் || (1)

பிறகு சிம்சுபா விருக்ஷத்தினடியில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஸீதையைக் கண்டு நமஸ்கரித்து, “ அம்மா ! இந்த லங்கை முழுவதும் பற்றி எரியும் பொழுது தாங்கள் தெய்வானுக்கிரஹத்தால் யாதொரு அபாயமும் இல்லாமல் தப்பினது என் பாக்கியமே. நான் திரும்பிப் போகும்படி உத்தரவு செய்யவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். அவர் புறப்படத் தயாராக இருப்பதைக் கண்டு ஸீதை அவரைப் பிரியத்துடன் அடிக்கடி பார்த்து, “ இவன் அசோகவனத்தை முறித்து ராக்ஷஸவீரர்களை நாசம் செய்து லங்கையைக் கொளுத்தின மஹா பராக்கிரமசாலி. ராகவனிடத்தில் அவர்களைக் கொன்று, ஸீதையை நானே கொண்டுவருகிறேன்” என்று சொன்னாலும் சொல்வான். ஆனால் அது ராமனுக்குக் குறைவு; எனக்கும் இஷ்டமில்லை. அதைத் தடுக்கவேண்டும்” என்று எண்ணி இவ்வாறு சொன்னாள்.

“ ஆஞ்ஜநேய ! நீ ஒருவனே இங்கிருக்கும் ஸகல சத்துருக்களையும் நாசம் செய்து என்னை இங்கிருந்து மீட்டுப் போக ஸமர்த்தன். அது உனக்கு அபாரகீர்த்தியைக் கொடுக்கும். ஆனால் ராவக

னுடைய கீர்த்தியைக் குறைக்கும். ராமன் பாணவர்ஷத்தால் லங்கையை மறைத்து சத்ருக்களை ஹதம் செய்து என்னை அழைத்துப் போவதல்லவா அவருடைய கீர்த்திக்கும் விரியத்திற்கும் ராவணன் செய்த அவமானத்திற்கும் பொருத்தமானது? ஆகையால் யுத்தத்தில் பின்வாங்காத அந்தச் சூரனுடைய பராக்கிரமம் எப்படி விளங்குமோ அப்படி நன்றாக ஆலோசித்துச் செய்” என்றான்.

இப்படி யுக்தியுத்தமாயும் விநயமாயும் ராமகாரியத்திற்கு அனுசூலமாயும் ஸீதை சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஆஞ்ஜநேயர், “அம்மா! தங்களிஷ்டப்படியே ரகுவீரன் வானர ஸையங்களுடன் அதிசீக்கிரத்தில் இங்கே வந்து ஸகல சத்துருக்களையும் யுத்தத்தில் நாசம் செய்து தங்களை அழைத்துப் போவார். இது நிச்சயம்” என்று ஜானகியை ஸமாதானம் செய்து திரும்பிப் போக உத்தேசித்து ஸீதையை நமஸ்கரித்தார்.

பிறகு மாருதி, தான் வந்த காரியம் நிறைவேறினதால் பிரபுவான ராகவனைப் பார்க்க ஆசை கொண்டு அரிஷ்டமென்ற பர்வதத்தில் ஏறினர். அதில் உன்னதமான பத்மக விருஷங்கள் செழித்து வளர்ந்திருந்தன; வனவரிசைகளால் கறுப்பாகக் காணப்பட்டது; கொடிமுடியின் நடுவில் தொங்கும் மேகங்கள் உத்தரீயத்தைப் போல் விளங்கின; மங்களகரமான ஸூரியகிரணங்களென்ற கைகளால் தட்டி எழுப்பப்பட்டு அந்தப் பர்வதம் தாதுக்களென்ற கண்களை விழித்துப் பார்த்து, கம்பீரமாகச் சப்திக்கும் மலையருவிகளால் வேதங்களை அத்யயனம் செய்வதுபோலும்; மலைச் சாரல்களில் விழும் நீர்த்தாரைகள் இனிமையாகப் பாடுவது போலும்; ஆகாயத்தை அளவியிருக்கும் தேவதாரு மரங்களால் கைகளை மேலே தூக்கிக்கொண்டிருப்பதுபோலும்; கற்பாறைகளிலிருந்து கீழே விழும் சனைகளால் அழுவதுபோலும்; காற்றில் ஆடும் கறுத்த ஏழிலைப்பாலை மரங்களால் நடுங்குவதுபோலும்; காற்றால் அசைக்கப்பட்ட மூங்கில்களால் கூவுவதுபோலும்; பயங்கரமான ஸர்ப்பங்களின் சவாஸத்தால் கோபம் மிகுந்து பெருமூச்சு விடுவது போலும்; பனியால் மூடப்பட்டிருக்கும் குகைகளால் தியானம் செய்வதுபோலும்; மேகங்கள் இறங்கி ஸஞ்சரிப்பதுபோலிருக்கும் மலைத்தாழ்வரைகளால் நாற்புறங்களிலும் நடப்பது போலும்; மேகமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிகரங்களால் ஆகாசத்தில் வளர்வதுபோலும் இருந்தது. மாருதியின் பாதங்களால் உடைந்து முறிந்த குகைகளால் நிறைந்திருந்தது. ஆச்சா பனை அசுவகர்ணம் முதலிய விருக்ஷங்களாலும், மூங்கில்களாலும், பூங்கொத்துக்களையுடைய கொடிகளாலும், மதுரமான பழம் கிழங்கு வேர் முதலியவைகளாலும், பலவித மிருகங்களாலும், தாதுக்களாலும், மலையருவிகளாலும், கற்பாறைகளாலும், குகைகளில் வளிக்கும் எரிமஹங்களாலும், புலிக்கூட்டங்களாலும், மஹரிஷி யக்ஷ கந்தர்வ கின்னர

- உரககணங்களாலும் நிறைந்த அந்தப் பர்வதத்தில் ஆஞ்ஜநேயர், ராமனைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டு, ஸந்தோஷமாய் ஏறினர். அவருடைய பாதங்களில் அகப்பட்ட தாழ்வரைகளிலுள்ள
- 60 பாதைகள் நொறுங்கிப் பெரும் சப்தத்துடன் சிதறி விழுந்தன. பிறகு ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி வடகரை சேர நினைத்து தேகத்தை வளரச் செய்து, முன்போல் இடையூறுகள் இல்லாமல் திரும்பிச் செல்லவேண்டுமென்று ராகவனைப் பிரார்த்தித்தார். அந்த மலையில் ஏறி, அனேக ஜலஜந்துக்களால் நிறைந்து மிகவும் பயங்கரமான
- 65 ஸமுத்திரத்தைப் பார்த்து, வாயுபுத்திரன் தன் பிதாவைப்போல் தானும் ஆகாசமார்க்கமாய் அதிசீக்கிரத்தில் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி வடகரையைச் சேர நினைத்தார். அந்தப் பர்வதம் அவருடைய காலடிகளால் அழுந்தி, அதிலுள்ள ஜந்துக்களோடும் பெயர்ந்துவிழும் சிகரங்களோடும் முறிந்துவிழும் விருகங்களோடும்
- 70 பூமிக்குள் மறைந்துபோவதுபோல் சப்தித்தது. அங்குள்ள புஷ்பித்த மரங்கள் வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டதுபோல் அவருடைய துடைகளின் வேகத்தால் முறிந்து பூமியில் விழுந்தன. குகைகளிலுள்ள ஸிம்ஹங்கள் தேகம் நசுங்கி வீரியம் குன்றிக் கதறுகிற சப்தம் பயங்கரமாய் ஆகாசத்தைப் பிளந்தது. அங்கே வளித்த
- 75 வித்தியாதர ஸ்த்ரீகள் வஸ்திரங்கள் நழுவ ஆபரணங்கள் சிதற, அந்தப் பர்வதத்திலிருந்து சீக்கிரமாய் உயரக் கிளம்பினார்கள். பருத்த தேகத்தையும் அதிக பலத்தையும் உடைய அங்கிருந்த மலைப் பாம்புகள், பிரகாசமான நாக்குகளுடன் கோரமான விஷங்களைக் கக்கிக்கொண்டு தலைகளும் கழுத்துகளும் நசுங்கித் தரையில்
- 80 புரண்டன.

இப்படி மாருதியால் உபத்ரவிக்கப்பட்ட அந்த மலையிலிருந்து கின்னர உரக கந்தர்வ யக்ஷ வித்தியாதர கணங்கள் வேறிடங்களுக்குப் போனார்கள். அவருடைய பாரத்தையும் வேகத்தையும் தாங்காமல், முப்பது யோஜனை நீளமும் பத்து யோஜனை அகலமுமுள்ள

85 அந்த மலை, மரங்களோடும் மிருகங்களோடும் பூமிக்குள் நுழைந்து பூமியோடு ஸமமாயிற்று. மலைகளைப்போன்ற அலைகளால் நிறைந்த பயங்கரமான ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட உத்தேசித்து ஹநுமான் பிறகு விளையாட்டாய் ஆகாசத்தில் தாவினர்.

ஸ லிலங்க'யிஷுர் பீ'மம் ஸலீலம் லவனூர்ணவம் |

கல்லோலர்ஸ் போ'ல வேலாந்தம் உத்பபாத நபே'ர ஹரி : || (49)

மாருதி திரும்பி வந்தது

ஸசந்தீர குமுத³ம் ரம்யம் ஸார்க காரண்ட³வம் ஸாப⁴ம் |
தீவ்ய ம்ரவண காதீம்பீம் அப்⁴ரஸைஸால ஸாதீவலம் || (1)

ஆகாசமென்ற மஹாஸமுத்திரத்தில் சந்திரனே குமுதபுஷ்பம்; ஸுலிரியனே நீர்க்கோழி; புஷ்யம் சிரவணமென்ற நக்ஷத்திரங்களே ஹம்ஸங்கள்; மேகங்களே பாசியும் பசும்புல்லும்; புனர்வஸுவே பெரிய மீன்; அங்காரகனே முதலை; ஜராவதமே பெரிய தீவு; ஸ்வாதீ நக்ஷத்திரமே ஹம்ஸம்; காற்றின் சேர்க்கைகளே ஓயாத அலைகள்; சந்திரகிரணங்களே குளிர்ந்த ஜலம்; புஜங்க யக்ஷகந்தர்வ கணங்களே மலர்ந்த புஷ்பங்கள்; இப்படிக்கரைகாணாத ஆகாச ஸமுத்திரத்தை வாயுபுத்திரனான ஹநுமான், கப்பல் ஸமுத்திரத்தைக் கடப்பதைப்போல், தாண்டிச் சென்றார். மேகக்கூட்டங்களை இழுத்துக்கொண்டு போவதுபோலும், ஆகாசத்தை விழுங்குவதுபோலும், சந்திரனைக் கீறுவதுபோலும், நக்ஷத்திரங்களோடும் ஸுலிரியனோடு கூடிய ஆகாசத்தைக் கைகளால் பிடிப்பதுபோலும் சென்றார். வெளுப்பு, சிவப்பு, நீலம், மஞ்சள்கலந்த சிவப்பு, மஞ்சள், இவ்வர்ணங்களுள்ள மேகங்களின் நடுவில் அவர் புகுந்து புறப்படுகையில் அவர் தரித்த வெண்மையான உத்தரீயத்தால் சற்றுப் பிரகாசித்து சற்று மறையும் சந்திரனைப்போல் விளங்கினார். அடிக்கடி மேகக்கூட்டங்களைப் பிளந்துகொண்டு வெளிக்கிளம்பும் ஆஞ்ஜநேயர் ஆகாசத்தில் செல்லுகையில் கருடனைப்போல் காணப்பட்டார். மேகங்கள் கர்ஜிப்பதுபோல் ஸிம்ஹநாதம் செய்து கொண்டு, ஆஞ்ஜநேயர் ராக்ஷஸவீரர்களைக்கொண்டு தன் பெயரை லங்கையில் பலர் அறியச் செய்தபின் அந்த நகரத்தை நாசம் செய்து, ராவணனை வருத்தப்படுத்தி, அவனுடைய பயங்கரமான ஸையத்தைக் கலக்கி, ஸீதையைக் கண்டு நமஸ்கரித்து, மறுபடியும் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி வந்தார். வழியில் மைநாக பர்வதத்தைக் கண்டு, நடந்த விருத்தாந்தங்களை அவனுக்குச் சொல்லி, வில்லிலிருந்து விடப்பட்ட பாணத்தைப்போல் அதிவேகமாய்க் கிளம்பிவந்தார். பிறகு, மஹாமேகம்போன்ற மஹேந்திர பர்வதத்தை ஸமீபித்து பிரளயகால மேகங்கள் கர்ஜிப்பதுபோல் ஸகல திக்குகளும் நடுங்கும்படி ஜயத்வனி செய்தார். அதிசீக்கிரத்தில் தன் ஸநே ஹிதர்களைப் பார்க்க ஆசைகொண்டு, தன் வாலே ஆட்டி மறுபடியும் கர்ஜித்தார். ஆகாசவீதியில் அடிக்கடி மாருதி கர்ஜிப்பதால் கிரஹமண்டலங்களோடு கூடின அந்தப் பிரதேசம் பிளந்துவிழுவது போலிருந்தது.

வடக்குக் கரையில் மாருதியை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த வானரவீரர்கள், பெருங்காற்றில் அடித்

- துக் கொண்டு வரப்பட்ட மேகக்கூட்டங்களின் த்வனியைப்போன்ற ஹநுமாருடைய துடைவேகத்தையும் எரிமஹநாதத்தையும் கேட்டார்கள். ஏக்கம் பிடித்திருந்த அந்த வானரர்களெல்லோரும் மாருதியைப் பார்க்க ஆசைகொண்டிருக்கையில், ஜாம்பவான்
- 40 மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் ஸமஸ்த வானரர்களையும் ஸமீபத்தில் அழைத்து, “ஹநுமான் உத்தேசித்த காரியத்தை ஸகல விதத்திலும் முடித்துவருகிறான் என்பது நிச்சயம். இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு தைரியமாயும் ஸந்தோஷமாயும் சப்தம் செய்வானா?” என்றார். பிறகு, ஹநுமானுடைய புஜங்கள் துடைகளினின்று
- 45 உண்டான வேகத்தையும் த்வனியையும் கேட்டு வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் தாவிக் குதித்தார்கள். அவர்கள் ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்க்க விரும்பி மரத்திற்கு மரம், பர்வதத்திற்குப் பர்வதம் தாவினார்கள். தூரத்திலிருப்பவனை வஸ்திரங்களை விசிறி அடையாளம் காட்டிக் கூப்பிடுவதுபோல், அவர்கள் மரங்களின் நுனியிலிருந்து
- 50 கொண்டு கிளைகளையும் கொம்புகளையும் அசைத்தார்கள். மலைக்குகைகளில் அடங்கின வாயு எப்படிச் சுர்ஜிக்குமோ அப்படி ஹநுமான் சுர்ஜித்துக்கொண்டே வந்தார். மஹாமேகத்தைப்போல் அவர் கிழே இறங்குவதைக் கண்டு வானரர்கள் கைகூப்பி வணக்கமாய் நின்றார்கள். பிறகு விருக்ஷங்களடர்ந்த மஹேந்திர பர்வதத்
- 55 தில் மற்றொரு பர்வதம் இறங்கினதுபோல் ஆஞ்ஜநேயர் தன் வேகத்தை அடக்கி இறங்கினார். ஸந்தோஷத்தால் தேகம் பூரிக்க, அறுபட்ட இறக்கைகளையுடைய பர்வதத்தைப்போல் மாருதி ஆகாசத்திலிருந்து இறங்கினார். உடனே ஸகல வானர சிரேஷ்டர்களும் ஆனந்தத்தால் மலர்ந்த முகங்களுடன், வெகு ப்ரீதியுடன்
- 60 அந்த மஹாத்மாவைச் சூழ்ந்துகொண்டு, யாதொரு அபாயமும் இல்லாமல் திரும்பிவந்த வானரவீரனுக்குக் கிழங்குகளையும் பழங்களையும் காணிக்கையாகக் கொடுத்தார்கள்.

- ஜாமபவானையும்மற்ற வானர விருத்தர்களையும், அங்கதனையும் ஆஞ்ஜநேயர் நமஸ்கரிக்க, அவ்விருவரும் அவரை உபசரித்தார்கள்.
- 65 ஸகல வானரர்களும் மெச்சினார்கள். பிறகு “கண்டேன் ஸீதையை” என்று நடந்த விருத்தாந்தங்களைச் சுருக்கமாய் தெரிவித்து, அங்கதனுடன் கைகோத்துக்கொண்டு மஹேந்திர பர்வதத்தில் ஓர் அழகான தோப்பில் உட்கார்ந்துகொண்டு, வானரர்களைப் பார்த்து, “மித்திரர்களே! நாம் இவ்வளவு சிரமப்பட்டுத் தேடின ஸீதையைக் கண்டேன்.
- 70 அசோக வனத்தில் இருக்கிறாள். கோர ராக்ஷஸிகள் அவளை வெகு ஜாக்கிரதையாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒற்றைப் பின்னையுடன், தலைமயிர் சடைவிழுந்து, தேகம் இளைத்து அழக்சடைந்து ஆகாரமில்லாமல் மெலிந்து, ராமனைப் பார்க்க ஆசைகொண்டு உத்தமமான பதிவிரதாதர்மத்தை அனுஷ்டித்து
- 75 வருகிறாள்” எனார்.

அனேக அர்த்தங்களடங்கிய ஆஞ்ஜநேயருடைய வாக்கியங்
கள் துக்கத்தாலும் கவலையாலும் வெந்த மனத்தில் அமிருத தாரை
களைப்போல் விழுந்தவுடன், வானரவீரர்கள் எல்லாவற்றையும்
பிறந்தனர். சிலர் விம்ஹநாதம் செய்தார்கள்; சிலர் கூவினார்கள்; 80
சிலர் கர்ஜித்தார்கள்; சிலர் கிலகில என்று சப்தித்தார்கள்; சிலர்
ஒருவர்கொருவர் போட்டியாய்க் கர்ஜித்தார்கள்; சிலர் வால்களை
உயரத் தூக்கிப் பூமியில் அடித்தார்கள்; சிலர் பர்வத சிகரங்களி
லிருந்து பாய்ந்து, மதயானையைப்போல் கம்பீரமாய் நிற்கும் ஆஞ்ஜ
நேயரை ஆவிங்கனம் செய்தார்கள். பிறகு அங்கதன் மாருதியின் 85
வார்த்தையைக் கேட்டுவானரவீரர்களுக்கு நடுவில் எழுந்து, “ஆஞ்ஜ
நேய! இந்த விஸ்தாரமான ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி மறுபடியும்
வந்த உனக்கு பராக்கிரமத்திலும் வலிமைக்கும் நிகருண்டோ? யஜ்
மானஸிடத்தில் உனக்குள்ள பக்திக்கும் உன் வீரியத்திற்கும் பராக்
கிரமத்திற்கும் எல்லையுண்டோ? ஸகல கீர்த்திக்கும் இருப்பிடமான
ராமபாரியையைப் பார்க்கும்படியான பாக்கியத்தைப் பெற்றாரே. 90
ஸீதையைப் பிரிந்த துக்கம் ராகவனுக்கு நீங்குவதற்கு நீயல்லவா
காரணம்” என்று கொண்டாடினான். பிறகு வானரர்கள் மாருதியை
யும் அங்கதனையும் ஜாமபவானையும் சூழ்ந்து, அந்த வானரவீரன்
பெருங்கடலைத் தாண்டினதையும், லங்கையைப் பார்த்ததையும்,
ஸீதையைத் தரிசித்ததையும் ராவணனைக் கண்டு பேசினதையும், 95
இன்னும் மற்ற விருத்தாந்தங்களையும் விஸ்தாரமாகக் கேட்க விரும்
பிப் பெரிய பாறைகளில் ஹநுமானுக்கெதிரே கைகூப்பி உட்கார்ந்
தார்கள். தேவதைகள் இந்திரனைச் சூழ்ந்து உபசரிப்பதுபோல் அங்க
தனை வானரவீரர்கள் சூழ்ந்து நின்றார்கள்.

இப்படி மஹாகீர்த்திசாலியான ஆஞ்ஜநேயரும் புகழ்பெற்ற 100
அங்கதனும் இன்னும் மற்ற வானரர்களும் ஸந்தோஷமாய் உட்
கார்ந்திருக்கையில், அந்த மஹேந்திரகிரியின் சிகரம் காந்தியால்
ஜ்வலித்தது.

ஹநாமதா கீர்திமதா யஸஸ்விநா
ததாங்குதேநாங்குத் பீதீதபாஹநா |
முதா ததீத்யாவதிமுந்நதம் மஹத்
மஹீதராக்கீரம் ஜ்வலிதம் ஸீரியப வத்|| (52)

ஸர்க்கம் 58

மாருதி தன் யாத்திரையை வர்ணித்தது

ததஸ்தஸ்ய கிரே : ஸ்ருங்கே மஹேந்தீரஸ்ய மஹாபலா :|
ஹநுமத் ப்ரமுகா : ப்ரீதிம் ஹரயோ ஜக்முருத்தமாம் || (1)

பிறகு மாருதியும் மற்ற வானரர்களும் அந்த மஹேந்திர
பர்வதத்தின் சிகரத்தில் அளவற்ற ஆனந்தத்துடன் உட்கார்ந்திருக்

கையில், ஜாம்பவான் ஸந்தோஷத்தால் மயிர்க்கூச்சமடைந்து வாயு புத்திரனைப் பார்த்து, “மாருதே! ஸீதையை எப்படிச் கண்டுபிடித்
 5 தாய்? அவள் எந்த ஸ்திதியில் இருக்கிறாள்? குருரான ராவணன் அவளிடத்தில் எப்படி நடந்துகொள்ளுகிறான்? இவை எல்லாவற்றையும் எங்களுக்கு வாஸ்தமாகச் சொல். ராமனுடைய ஸன்னிதியில் எதைச் சொல்லவேண்டியதென்றும் எதை மறைக்க வேண்டியதென்றும் இனிமேல் செய்யவேண்டிய காரியம் இன்னதென்றும்
 10 நிச்சயிப்போம்” என்றார்.

அப்பொழுது ஆஞ்ஜநேயர் ஸந்தோஷத்தால் மயிர்கூச்சத் துடன் கைகூப்பி, ஜானகியை மனத்தால் நமஸ்கரித்துப் பின்வரு மாறு சொல்ல ஆரம்பித்தார். “நீங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே இந்தப் பர்வதத்திலிருந்து ஆகாசத்தில் தாவி, ஸமுத்தி
 15 ரத்தைத் தாண்டித் தெற்குக் கரையைச் சேர உத்தேசித்துப் புறப் பட்டேன்ல்லவா? வழியில் ஒரு பர்வதம் தங்கமயமான கொடிமுடி களுடன் திடீரென்று கிளம்பிற்று. அது வழி மறைப்பதைக் கண்டு என் பிரயாணத்திற்கு இடையூறென்று எண்ணினேன். இதைப் பிளந்தெறிந்து அப்புறம் செல்லவேண்டியதென்று நினைத்துக்
 20 கொண்டு, அதைக் கிட்டி வாலைச் சுழற்றி ஸூரியனைப்போல பிர காசிக்கும் சிகரத்தில் அடிக்க, அது தூளாயிற்று. அந்தப் பர்வத தேவதை என் உத்தேசத்தை அறிந்து, ‘குழந்தாய்!’ என்று என்னை இனிமையாக அழைத்து, ‘வானரவீர! நான் உன் பிதாவான வாயு விற்கு முக்கிய மித்திரன். ஆகையால் உனக்குச் சிறிய தகப்பன்
 25 முறை. இந்த ஸமுத்திரத்தில் வனித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். மைநாகமென்று எனக்குப் பெயர். பூர்வகாலத்தில் பர்வதங்கள் இறக்கைகளுடன் நினைத்த இடங்களிலெல்லாம் ஸஞ்சரித்து லோகத் தில் அதிக உபத்திரவத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தன. அதைக் கேட்டு மஹேந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் அவைகளின் இறக்கைகளை
 30 அறுத்தான். அப்பொழுது உன் பிதா என்னை இந்த ஸமுத்திரத்தில் அடித்துக் கொண்டுவந்து தள்ளி, அந்தக் கஷ்டத்தை அனுபவிக்காமல் இருக்கும்படி காப்பாற்றினார். மேலும், ராமன் தர்மாத்மாக்களுக்குள் சிரேஷ்டர்; பராக்கிரமத்தில் மஹேந்திரனுக்கு ஸமமானவர். அவருக்கு நான் உதவி செய்ய வேண்டியது அவசியம்’ என்றது.
 35 உடனே நான் உத்தேசித்துப் போகும் காரியத்தை அவருக்குத் தெரிவித்து உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு சென்றேன். மைநாகம் மனுஷ்ய சரீரத்தை மறைத்துப் பர்வதரூபமாய் ஸமுத்திரத்தில் இருந்தது.

பிறகு நான் அதிவேகத்துடன் ஆகாசத்தில் வெகுநேரம்
 40 சென்றுகொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது நாகங்களுக்கு மாதாவான ஸுரஸை என்ற தேவஸ்திரீ ஸமுத்திரத்திலிருந்து என்னை அழைத்து, ‘வானரசிரேஷ்ட! தேவர்கள் உன்னை எனக்கு ஆஹாரமாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். வெகு காலமாய் உன்னை எதிர்பார்த்

துக் கொண்டிருந்தேன்; இன்று கிடைத்தாய். உன்னைத் தின்னப்
 போகிறேன்' என்றாள். அதைக்கேட்டு நான் கைகூப்பி வணங்கி 45
 தீனமான முகத்துடன், 'அம்மா! தசரதபுத்திரனை ராகவன் மஹா
 பராக்கிரமசாலி; தேஜஸ்வி; ஒரு காரியமாய் வக்ஷமணனென்ற
 தம்பியோடும் ஸீதை என்ற பாரியையோடும் தண்டகாவனத்தில்
 ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில் ராவணனென்ற துராத்மா
 ஸீதையை அபகரித்தான். நான் ராமனுடைய ஆக்ஞையால் அவனைக் 50
 கண்டுபிடிக்கச் செல்கிறேன். ராமனுடைய ராஜ்யத்தில் வளித்துக்
 கொண்டிருக்கும் நீ அவருக்கு ஸஹாயம் செய்யவேண்டாமா? அப்
 படியும் இஷ்டமில்லாவிட்டால் நான் ஸீதையைக் கண்டு ராமனு
 டைய விருத்தாந்தத்தை அவருக்குத் தெரிவித்து, அவளுடைய 55
 சேஷமத்தை ராமனுக்குச் சொல்லிவிட்டு, இங்கே வந்து உன் வாயில்
 பிரவேசிக்கிறேன்; இது ஸத்தியம்' என்றேன். நினைத்த மூபங்களை
 எடுக்கக்கூடிய ஸுரஸை, 'என் கண்ணிற்பட்ட ஒருவனும் என்னைத்
 தப்பிப் போகமுடியாது' என்றாள். உடனே நான் பத்துயோஜனை
 யளவு என் தேகத்தை வளர்த்தேன். அவள் அதற்குத் தகுந்தபடி 60
 வாயை வளர்த்துக்கொண்டாள். நான் உடனே என் தேகத்தைச்
 சுருக்கிக் கட்டைவிரலளவு செய்துகொண்டு, அவளுடைய வாயில்
 பாய்ந்து ஒரு க்ஷணத்தில் வெளியே வந்தேன். பிறகு ஸுரஸை தன்
 நிஜரூபத்துடன் என்னைப் பார்த்து 'குழந்தாய்! நீ போகும் காரியம்
 கைகூட்டும். ஸீதையையும் ராமனையும் சேர்த்து வைப்பாய்.
 உனக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். உன்னிடத்தில் 65
 விசேஷப்பிரீதி வைத்தேன்' என்று சொன்னாள். அப்பொழுது
 ஸகலப் பிராணிகளும், 'நல்லது நல்லது' என்று என்னைக் கொண்
 டாடின.

பிறகு நான் விசாலமான ஆகாசத்தில் கருடனைப்போல் அதி
 வேகமாகச் செல்லுகையில், திடீரென்று என் வேகம் அடங்கிற்று; 70
 செல்லமுடியவில்லை; ஸகல திக்குகளிலும் பார்க்கையில் ஒன்றும்
 காணப்படவில்லை. 'இது என்ன ஆச்சரியம்! வேகமாகப் போய்க்
 கொண்டிருந்த எனக்கு இந்த இடையூறு நேர்ந்த காரணமென்ன?
 யாதொரு பிராணியையும் நான் போகும் வழியில் காணவில்லையே!
 என் நிழலை யாரோ பிடித்துத் தடை செய்திருக்கிறார்கள்' என்று 75
 சற்று யோசித்துத் துக்கித்துக் கீழே பார்க்கையில், ஜலத்தில் ஒரு
 பயங்கரமான ராக்ஷஸி படுத்திருப்பதைக் கண்டேன். அவள்
 என்னைப் பார்த்து இடிபோல் சிரித்துப் பரபரப்பில்லாமல் வெகு
 தைரியத்துடன், 'பர்வதம் போன்ற சரீரத்தையுடையவனே! வெகு 80
 காலமாக நான் ஆகாரமில்லாமல் வருந்துகிறேன். உன் தேகத்தை
 எனக்கு ஆஹாரமாகக் கொடுத்து என்னை நிரூபி செய்' என்றாள்.
 நானும் நல்லதென்று அவளுடைய வாயளவைக் காட்டிலும் அதிக
 மாக என் தேகத்தை வளர்த்துக்கொண்டேன். அவளும் என்னை
 விழுங்குவதற்குப் போதுமானவரையில் தன் வாயை வளர்த்துக்

- 85 கொண்டாள். ஆனால், நான் நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடிய வனென்று அவளுக்குத் தெரியாது. நான் உடனே என் பெரிய ரூபத்தைச் சுருக்கி அவளுடைய வாயில் நுழைந்து ஹிருதயத்தைப் பிளந்துகொண்டு ஆகாசத்தில் தாவினேன். மலைபோன்ற அந்தக் கோரராக்ஷஸி உடனே கைகளை உதறிக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தில்
- 90 விழுந்து இறந்தாள். அப்பொழுது ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் ஸித்த சாரணர்கள், 'ஹநுமான் பயங்கரமான ஸிம்ஹிகையைக் கொன்று விட்டான்' என்று சொல்லக் கேட்டேன்.

- பிறகு நான் உத்தேசித்த காரியத்தை நினைத்துக்கொண்டு ஆகாசவீதியில் வேகமாய்ச் செல்லுகையில் ஸமுத்திரத்தின் தெற்குக் கரையில் மலைகளும் வனங்களும் லங்கா பட்டணமும் இருக்கக் கண்டேன். ஸூரியன் அஸ்தமித்தவுடன் அங்கிருந்த பயங்கரமான காவற் காரர்களுக்குத் தெரியாமல் ராக்ஷஸர்களுடைய ராஜாதானியில் பிரவேசித்தேன். அப்பொழுது ஒரு ஸ்த்ரீ பிரளயகால மேகத்தைப் போல் சிரித்துக்கொண்டு திடீரென்று கிளம்பி-என்னைத் தடுத்தாள்.
- 100 நெருப்புக் கொழுந்து போன்ற தலைமயிரையுடைய அந்த ராக்ஷஸி என்னைக் கொல்ல வருவதைக் கண்டு நான் இடது கை விரல்களை மடக்கி அவளைக் குத்தி ஜயித்துக் கீழே தள்ளி, நகரத்தில் பிரவேசித்தேன். அப்பொழுது அவள், 'மஹானுபாவ! நான் லங்கா தேவதை, என்னை நீ ஜயித்தபடியால் ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் ஜயிப்பாய்'
- 105 என்றாள்.

- பிறகு நான் அந்த ராத்திரி முழுவதும் லங்கையெங்கும் தேடி, முடிவில் ராவணனுடைய அந்தப்புரத்திலும் நன்றாய்ப் பரிசோதித்துப் பார்த்தேன்; ஸீதையைக் காணவில்லை. ஆகையால் நான் துக்க ஸமுத்திரத்தில் முழுகிக் கரை காணாமல் தவிக்கையில், ஓரிடத்தில்
- 110 தங்கப் பிராகாரத்தால் சூழப்பட்ட ஒரு அழகான தோட்டத்தைக் கண்டேன். அதன் சுவரைத் தாண்டிக் குதித்து நான் விருக்ஷங்கள் நிறைந்த அசோகவனத்தையும் அதற்கு நடுவில் ஒரு பெரிய சிம்சபா விருக்ஷத்தையும், அதைச் சுற்றி ஸ்வர்ணமயமான வாழைத் தோட்டத்தையும் கண்டேன் அந்தச் சிம்சபாவிருக்ஷத்திற்கு ஸமீபத்தில்
- 115 சிரேஷ்டமான வர்ணமுள்ள ஒரு ஸ்த்ரீ, பெண் புலிகளால் சூழப் பட்ட மாணப்போல், ரத்த மாம்ஸங்களையே ஆகாரமாகவுடைய கோர ராக்ஷஸிகளால் சூழப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். அவள் நல்ல யௌவனப் பருவத்திலிருப்பவள்; தாமரை இதழ்களைப் போன்ற நேத்திரங்களையுடையவள். ஆகாரமில்லாததாலும் சோகத்
- 120 தாலும் தேகம் இளைத்து முகம் முடித் தலைமயிர் புழுதி படிந்து, ஒற்றை வஸ்திரத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தாள். எப்பொழுதும் பர்த தாவையே நியானித்துக்கொண்டு ராவணனிடத்தில் மிகுந்த வெறுப்புடன் ராக்ஷஸிகளால் மிரட்டப்பட்டு, பயந்த மான் குட்டிபோல் அங்குமிங்கும் பார்த்துக்கொண்டு ஒற்றைப் பின்னலுடன் தரையில்
- 125 உட்கார்ந்திருந்தாள். ஹேமந்தருதுவில் தாமரையோடையைப்போல்

விகார வர்ணத்தையுடைய சரீரத்துடன் இனி உயிரை வைத்துக் கொள்ளுகிறதில்லை என்று நிச்சயித்திருந்தாள். இப்படி மஹாகீர்த்தி சாலியான ராமபாரியையை தரிசித்து அந்தச் சிம்கபா விருஷத்தி லேயே ஒளிந்திருந்தேன்.

பிறகு ராவணனுடைய அரண்மனையிலிருந்து ஓட்டியாணம் 130 சிலம்பு முதலிய ஆபரணங்களுையுடைய நாதத்துடன் கலந்து கம்பீர மான ஹலஹலா சப்தமும் உண்டாயிற்று. அதைக் கேட்டு சிறிது அச்சமுற்று, நான் தேகத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு அந்த விருஷத்தில் இலைகளின் மறைவில் புகுபியைப்போல் ஒளிந்திருந்தேன். அப்பொழுது ஸீதை இருக்குமிடத்திற்கு ராவணனும் அவனுடைய பத்தினிகளும் 135 வந்தார்கள். அவனைக் கண்டு பதிவிரதையான ஸீதை துடைகளை நெருக்கிக்கொண்டு கைகளால் ஸ்தனங்களை மறைத்துக்கொண்டாள். என்ன நேருமோ என்று பயத்துடன், நம்மை ரக்ஷிப்பவர்கள் உண்டோ என்று நான்கு புறங்களிலும் பார்த்துக்கொண்டு, ஒரு வரையும் காணாமல் நடுங்கிக்கொண்டு துக்கத்தால் கலங்கியிருந்தாள். 140 ராவணன் அவளை நமஸ்கரித்து, 'அழகால் கர்வமடைந்திருப்பவளே! என்னைப் புருஷனாக அங்கீகரிக்க மாட்டாயா? கொழுப்பால் நீ என் இஷ்டப்படி நடக்காவிட்டால் இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் பொறுப்பேன். பிறகு உன் ரத்தத்தைக் குடித்துவிடுவேன்' என்றான். அதைக் கேட்டு ஸீதை வெகு கோபம் கொண்டு, 'ராக்ஷஸப் பதரே! 145 அபாரதேஜஸ்வியான ராமனுடைய பாரியையைப் பார்த்துச் சொல்லத் தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்லுகின்ற உன் நாக்கு ஏன் அழுகி விழவில்லை! இக்ஷ்வாகு குல சக்கரவர்த்தியான தசரதருக்கு நாட்டுப் பெண் என்பதை மறந்தாயோ? அயோக்கிய! பாபி! என் பர்த்தா இல்லாத ஸமயத்தில் அந்த மஹாத்மாவிற்குத் தெரியாமல் 150 என்னை அபகரித்து வந்தாயே. உன் வீரியத்தைச் கூடவேண்டும். ராகவனுக்கு நீ ஸமமாவாயா? அவருக்கு ஊழியம் செய்யக் கூடத் தகுந்தவனல்ல. ஸத்தியவானும் யுத்தத்தில் எல்லோராலும் கொண் டாடப்பட்டவரும் யக்ஞங்களைச் செய்தவருமான ரகுவீரன் எங்கே, நீ எங்கே?' என்றாள். ஸீதையின் கடுமையான வார்த்தைகளைக் 155 கேட்டு ராவணன் கோபம் கொண்டு சம்சானத்தில் சிதையில் எரியும் அக்னியைப்போல் ஜ்வலித்துக் கண்களை உருட்டி விழித்து வலதுகை விரல்களை மடக்கிக்கொண்டு ஸீதையைக் கொல்ல ஓடிவந்தான். அப் பொழுது அங்கிருந்த ஸ்த்ரீகள் 'ஹா! ஹா!' என்று கத்தினார்கள். அவர்களுக்குள் மந்தோதரி எவ்வு பட்டமஹிஷி ராவணனைத் 160 தழுவிப் பிடித்துக்கொண்டு, 'மஹாராஜா! பராக்கிரமத்தில் மஹேந் திரனுக்கு ஸமமான தங்களுக்கு ஸீதையால் என்ன பிரயோஜனம்? தேவ கந்தர்வ யக்ஷ கன்யைகள் கணக்கில்லாமல் தங்களுடைய இஷ்டத்தை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் கிரீடிக்கலாம், வாருங்கள்' என்று அழைத்துக் கொண்டு போனாள். 165 (தான்யமாலினி, மந்தோதரி என்ற இரு மனைவியருமே ராவணனைத்

- தடுத்தார்கள். தான்யமாலினி தடுத்ததாக ஸர்க்கம் இருபத்திரண்டில் கூறப்பட்டதாலும் மந்தோதரி தடுத்ததாக இங்கு கூறப்பட்டதாலும் இது விளங்கும்.) அப்பொழுது ராவணன் கோபம் தணிந்து
- 170 காமபரவசனாய் அவர்களுடன் தன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். உடனே அங்கிருந்த கோரராக்ஷஸிகள் ஸீதையைச் சூழ்ந்துகொண்டு குரூரமான வார்த்தைகளில் அவளை மிரட்டினார்கள். அவர்களுடைய கர்ஜனைகள் ஸீதையினிடத்தில் பலிக்கவில்லை. அவர்களுடைய வார்த்தையை அவள் துரும்புபோல் எண்ணினாள். பிறகு அவர்கள் வீணாய்க்
- 175 கத்தி அலுத்துப் போய், ராவணனுக்கு ஸீதையின் உறுதியான நிச்சயத்தைத் தெரிவிக்கப் போனார்கள். அங்கிருந்தவர்கள் அவளை உட்படுத்துவோமென்ற ஆசையற்று ஸகல பிரயத்தனங்களையும் விட்டு ஸீதையின் நான்கு பக்கங்களிலும் படுத்துத் தூங்கினார்கள். தன்பர்த்தாவின் கேஷமத்தையே கோரும் ஸீதை துக்கம் தாங்காமல்
- 180 தினமாய் பிரலாபித்தாள்.

- பிறகு, அந்த ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவிலிருந்து திரிஜடை என்ற வள் எழுந்து, 'துஷ்டைகளே! ஸீதையைத் தொடவேண்டாம். உங்களுக்குப் பசித்தால் உங்களையே பிடுங்கித் தின்னுங்கள். ஜனகருடைய புத்திரியும் தசரதருடைய நாட்டுப் பெண்ணுமான ஜானகி
- 185 நாசமடையாள். இவளுடைய பர்த்தாவிற்கு ஜயமும் மங்களங்களும் உண்டாகப்போகின்றனவென்றும் ராவணனும் ஸகல ராக்ஷஸர்களும் நாசமடையப்போகிறார்களென்றும் தெரிவிக்கும் ஒரு ஸ்வப்பனத்தைக் கண்டேன். ராகவனுடைய கோபத்திலிருந்து ராக்ஷஸிகளைக் காப்பாற்ற இவள் ஒருவளே போதும். நாம் இவளைப் பிரார்த்திப்போம். இது எனக்கு நல்ல யோசனை என்று தோன்றுகிறது. இவள்
- 190 இப்பொழுது அதிக துக்கத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ஆனால் அதிகேகிரத்தில் ஸகல துக்கங்களும் நீங்கி உத்தமமான ஸுகத்தையடைவாள்' என்றாள். அதைக் கேட்டு ஸீதை, தன் நாயகனுக்குக் கிடைக்கும் ஜயத்தைப்பற்றி ஸந்தோஷித்து, 'நீ சொல்வது
- 195 நிஜமானால் நான் உங்களை ரக்ஷிக்கிறேன்' என்றாள்.

- ஸீதை அந்தப் பயங்கரமான ஸ்திதியிலிருப்பதைக் கண்டு நான் அதை நீக்குவதற்குப் பலவிதமாய் யோசித்தும் ஒன்றும் தோன்றாமல் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ஸீதையுடன் இன்ன விதமாகப் பேசுகிறதென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு இக்ஷ்வாகு வம்ச
- 200 பரம்பரையை வர்ணிக்க ஆரம்பித்தேன். ராஜரிஷிகளால் கொண்டாடப்பட்ட அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸீதை கண்ணீர் பெருக, 'வானரசிரேஷ்ட! நீ யார்? இங்கே எப்படி வந்தாய்? 'எந்தக் காரியமாய் வந்தாய்? ராகவனுக்கும் உனக்கும் பரிசயம் உண்டான விதமென்ன?' என்று கேட்டாள். அதற்கு நான், 'தங்களுடைய பர்த்தா
- 205 வான் ராமனுக்கு ஸுகீர்வனென்ற ஒரு மித்திரனுண்டு. மஹாபலவான், பராக்கிரமசாலி, நான் அவருடைய ஸேவகன்; என் பெயர்

ஹநுமான். அவர் என்னைத் தங்களிடத்தில் அனுப்பியிருக்கிறார். அந்தப் புருஷோத்தமன் நம்பிக்கை உண்டாகும்படி தன் மோதி ரத்தை அடையாளமாக என்னிடத்தில் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறார். ஆகையால் தங்களுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றத் தயாராக 210 இருக்கிறேன். என்ன செய்யட்டும்? தங்களை ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய ஸமீபத்தில் கொண்டு போய் விட்டார்களா? என்ன பதில் சொல்லுகிறீர்கள்? என்றேன். அதைக் கேட்டு ஸீதை என் ஸ்வ ரூபத்தை அறிந்து, 'ராகவன் ஸைன்யங்களுடன் இங்கே வந்து ராவணனையும் ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் யுத்தத்தில் கொன்று என்னை 215 அழைத்துக் கொண்டு போகட்டும்' என்றாள். பிறகு நான் அந்தப் புண்யவதியை சிரஸால் நமஸ்கரித்து, 'ராமனுக்கு நம்பிக்கையையும் ஸந்தோஷத்தையும் உண்டாக்கும் ஓர் அடையாளத்தைக் கொடுங்கள்' என்று கேட்டேன். அப்பொழுது தன் குடாமணியை எடுத்து 'என்னிடத்தில் கொடுத்து, 'இதை ராமனுக்குக் காட்டினால் நீ என்னைக் 220 கண்டு பேசினாயென்று நம்பிக் கௌரவிப்பார். ஆஞ்ஜநேய! என் விருத்தாந்தங்களை ராகவனுக்குத் தெரிவிப்பாய். ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸுகீர்வனும் வானர ஸைன்யங்களுடன் இங்கே வரும்படி செய்ய வேண்டியது உன் கடமை. அப்படியில்லாவிட்டால் இரண்டு மாதங்களுக்கு மேல் பிழைத்திருக்கமாட்டேன். ராமன் என்னைப் 225 பார்க்கமுடியாது. அநாதையைப்போல் மரணமடைவேன்' என்று தன் அபிப்பிராயத்தை முடிவாகச் சொன்னாள். அந்தத் தீனமான வார்த்தையைக் கேட்டு எனக்குத் தேகம் தெரியாமல் கோபம் வந்தது. மேல் நடக்கவேண்டிய காரியம் கொஞ்சம் பாக்கியிருக்கிற தென்று அறிந்து, மலைபோன்ற ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு, ராக்ஷ 230 ஸர்களுடன் யுத்தம் செய்ய விரும்பி, அந்த அசோகவனத்தை அழித்தேன். மரங்கள் முறிக்கப்படுவதையும் மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் பயத்தால் கூச்சலிடுவதையும்கேட்டு ராக்ஷஸிகள் விழித்துக்கொண்டு, அங்கே வந்து பார்த்து என்னைக் கண்டு சீக்கிரமாய் ராவணனிடத்தில் போய்ச் சொன்னார்கள். 'பிரபோ! தங்களுடைய பலபராக்கிர 235 மங்களை அறியாமல் ஒரு துஷ்டக் குரங்கு இங்கே வந்து பிறர் நெருங்க முடியாத நமது அசோகவனத்தை அழிக்கிறது. அந்தத் துர்ப்புத்தி யுள்ள வானரன் தங்களுக்குப் பிரியமில்லாத காரியத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கிறான். அவனைக் கொல்லும்படி கட்டளையிடுங்கள்' என்றார்கள்.

240

உடனே ராவணன் கிங்கரர்களென்று பிரஸித்தி பெற்ற ராக்ஷஸர்களை அனுப்பினான். அவர்கள் லங்காதிபதியின் எண்ணங்களை அறிந்து நடப்பவர்கள்; ஸுலபமாய் ஜயிக்கமுடியாதவர்கள்; ஸமஸ்த ஆயுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு என்னுடன் யுத்தம் செய்யவந்த எண்பதினாயிரம் கீபகரர்களையும் அங்கிருந்த ஒரு இருப்புத் தடியால் 245 கொன்றேன். அதில் பயந்து ஓடினவர்கள் அந்த ஸமாசாரத்தை ராவணனிடத்தில் சொன்னார்கள்.

- பிறகு, அப்பட்டணத்தின் நடுவிலிருந்த ஒரு உன்னதமான உப்பரிகையில் தாவி ஒரு ஸ்தம்பத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, அங்
 250 கிருந்த அரக்கர்களைக் கொன்று, லங்கைக்குப் பூஷணமாயிருந்த அந்தக் கட்டடத்தை நாசம் செய்தேன் பிறகு, ராவணன், பிரஹஸ்தனுடைய புத்திரனான ஜம்புமாலியையும் பயங்கரமான அநேக ராக்ஷஸர்களையும் அவனுடன் அனுப்பினான். யுத்தத்தில் நிபுணனான அந்தப் பலவானையும் அவனுடன் வந்த ராக்ஷஸர்களையும் ஒரு இருப்புலக்கை
 255 யால் அடித்துக் கொன்றேன். பிறகு, ராவணன் மஹாபலசாலிகளான ஏழு மந்திரி புத்திரர்களைக் கணக்கற்ற காலாட்களுடன் அனுப்பினான். அவர்களையும் இருப்புலக்கையால் யமலோகத்திற்கு அனுப்பினேன். பிறகு, சூரர்களான ஐந்து ஸேனாதிபதிகளை அனுப்பினான். அவர்களை ஸையங்களுடன் இருந்த இடம் தெரியாமல் கொன்
 260 றேன். பிறகு தன் புத்திரனான அக்ஷனென்ற பலவானை அளவற்ற ஸையங்களுடன் அனுப்பினான். யுத்தத்தில் நிபுணனான அந்த மந்தோதரி புத்திரன் முடிவில் கத்தியை உருவிக்கொண்டு ஆகாசத்தில் கிளம்புவதைக் கண்டு, அவனுடைய கால்களைப் பிடித்துக் கரகர என்று சுழற்றி பூமியில் அடித்துக் கொன்றேன். பிறகு, ராவணன்
 265 கோபம் கொண்டு, பலத்தாலும் பராக்கிரமத்தாலும் கொழுப்படைந்த இந்திரஜித் என்ற தன் புத்திரனை அனுப்பினான். அவனுடைய ஸையம் முழுவதையும் கொன்று, அவனுடைய பராக்கிரமத்தை வீணாகச் செய்து, வெகு ஸந்தோஷமடைந்தேன். கொழுப்படைந்த வீரர்களுடன் அந்த இந்திரஜித்தை ராவணன் பூர்ண
 270 நம்பிக்கையுடன் என்னுடன் யுத்தம் செய்ய அனுப்பினான். தன் பலம் ஒடுங்கினதையும் அஸ்திரங்களாலும் ஆயுதங்களாலும் என்னை ஜயிக்கமுடியாதென்றதையும் கண்டு, அந்த ராக்ஷஸன் அதிவேகமாய் என்மேல் பிரஹ்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் செய்து என்னைக் கட்டினான்.
- 275 பிறகு ராக்ஷஸர்கள் என்னைக் கயிறுகளால் கட்டி ராவணனிடத்தில் கொண்டு போனார்கள். அவன் என்னைப் பார்த்து நான் லங்கைக்கு வந்ததற்கும் ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றதற்கும் காரணத்தைக் கேட்டான். 'ஸீதையின் நிமித்தமாய் இப்படிச் செய்தேன்' என்று சொன்னேன். 'நான் வாயுவின் புத்திரன்; என் பெயர் ஹநு
 280 மான். ஸீதையைப் பார்க்க விரும்பி தங்களுடைய அரண்மனைக்கு வந்தேன். நான் வானரன்; ஸுக்ரீவனுக்கு மந்திரி; ராமனால் அனுப்பப்பட்ட தூதன்; தங்களிடத்திற்கு வந்தேன். மஹா தேஜஸ்வியான ஸுக்ரீவன் தங்களைக் கேட்க விரும்பி வந்தான், புருஷார்த்தங்களுக்கு ஒத்ததும் கேட்கமுமான பின்வரும் ஸமாசாரத்தைச் சொல்லி
 285 அனுப்பியிருக்கிறார். 'ரிசியமுகபர்வதத்தில் நான் வனித்துக்கொண்டிருக்கையில் ரணதிரனான ராகவன் எனக்கு மித்திரனாய், 'என் பாரியையை ராக்ஷஸன் கொண்டு போய் விட்டான். அவனைத் திரும்பி அடையும் விஷயத்தில் நீ எனக்கு ஸஹாயம் செய்யவேண்டியது

என்று கேட்டார். 'அப்படியானால் என் சத்துருவான வாலியைக் கொல்வதில் தாங்களும் ஸஹாயம் செய்யவேண்டும்' என்றேன். 290 பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் அக்விஸாக்ஷியாய் என்னுடன் ஸ்நேகம் செய்தார்கள். ராமன் வாலியை யுத்தத்தில் ஒரே பாணத்தால் கொன்று, என்னை வானர வீரர்களுக்கு அரசனாக அபிஷேகம் செய்தார். அவருக்கு ஸகல விதத்தாலும் நான் ஸஹாயம் செய்யவேண்டியது. ஆகையால் என் தூதனை உன்னிடத்திற்கு அனுப்பி இருக்கி 295 னேன். உடனே ஸீதையைக் கொண்டு வந்துவிடு. இல்லாவிட்டால் வானர வீரர்கள் உன் ஸைன்யங்களை அழித்துவிடுவார்கள். தேவர்கள் அடிக்கடி ஸஹாயத்திற்காகப் பிரார்த்தித்து அழைத்துக் கொண்டு போகும் வானரர்களுடைய மஹிமை யாருக்குத்தான் தெரியாது' என்று ஸுகீவ மஹாராஜா தங்களுக்குச் சொல்லி 300 அனுப்பியிருக்கிறார்' என்றேன். அதைக் கேட்டு ராவணன் கோபத்தால் மெய்மறந்து என்னை எரித்து விடுபவன்போல் பார்த்தான். பிறகு அந்தத் துஷ்டன் என் மஹிமையை அறியாமல், 'இவனைக் கொன்று விடுங்கள்' என்று ஆக்ஷாபித்தான். அப்பொழுது அவனுக்குத் தம்பியான விபீஷணன், மஹாபுத்திமான், ராவணனைப் பார்த்து, 'அண்ணா! 305 இது நியாயமல்ல; இப்படிச் செய்யக்கூடாது; இது ராஜ நீதிக்கு விரோதம். தூதர்களைக் கொல்லக்கூடாதென்று சாஸ்திரங்கள் விதிக்கின்றன. யஜமானனுடைய கேழ்மத்தைக் கோருகிற தூதன் தன்னிடத்தில் ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஸமாசாரத்தைச் சொல்ல வேண்டியதல்லவா? அவன் விசேஷ அபராதம் செய்தாலும் அவனுடைய 310 ரூபத்தைக் கெடுக்கவேண்டுமே தவிர கொல்லக்கூடாதென்பது நீதி சாஸ்திரம்' என்று பிரார்த்தித்தான். இப்படி எனக்காகப் பரிந்து பேசின விபீஷணனுடைய வார்த்தையை அங்கீகரித்து ராவணன், 'இந்தக் குரங்கின் வாலைக் கொளுத்திவிடுங்கள்' என்று கட்டளை யிட்டான்.

315

உடனே அங்கிருந்த குரூர ராக்ஷஸர்கள் என்னைக் கழிகளாலும் முஷ்டிகளாலும் அடித்து, என் வாலில் சணல் கயிறுகளையும் வஸ்திரங்களையும் சுற்றித் தைலத்தில் நனைத்து நெருப்பு வைத்து பிறகு என்னை ராஜமார்க்கங்களிலும் மற்ற வீதிகளிலும் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு ஐயகோஷத்துடன் சென்றார்கள். நான் என் 320 பெரிய ரூபத்தைச் சுருக்கிக் கட்டுகளிலிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு, பழைய ரூபத்துடன் இருப்புலக்கையால் அவர்களைக் கொன்றேன். பிறகு அந்த நகரத் துவாரத்திற்குச் சென்று, பிரளயகாலாக்னி பிராணிகளைக் கொளுத்துவதுபோல் வாலிலிருந்த நெருப்பால் அமரிக் கையாய் லங்கை முழுவதையும் கொளுத்திவிட்டேன். ஓரிடம் பாக்கி 325 யில்லாமல் வெந்து சாம்பலாயிற்று. உடனே, 'ஐயோ! புத்தியில்லாமல் லங்கையில் நெருப்பு வைத்து ஸீதையையும் கொளுத்தி ராகவனுடைய முக்கிய காரியத்தைக் கெடுத்துவிட்டேனே' என்று சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அனுபவிக்கையில், சாரணர்கள், 'லங்கையில்

- 330 ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் வெந்துபோயும் ஸீதை அபாயமில்லாமலிருப்பது என்ன ஆச்சரியம்' என்று சொல்லிக்கொள்வதைக் கேட்டேன். மேலும் என் வாலில் எரியும் நெருப்பு பனிபோல் குளிர்ந்திருந்தது; என் மனத்தில் கொஞ்சம்கூட துக்கமில்லை; காற்று பரிமளமாய் வீசிற்று; கண் சுபமாய்த் துடித்தது. மகரிஷிகளின் வார்த்தைகள்
- 335 வீண் போகாதாகையால் ஸீதைக்கு அபாயமில்லை என்று ஸந்தோஷித்து, மறுபடியும் அவளைத் தரிசித்து உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு, அரிஷ்டமென்ற பர்வதத்தில் ஏறி உங்களைப் பார்க்க ஆசை கொண்டு ஆகாசத்தில் கிளம்பினேன். வாயு, சந்திரன், ஸூரியன், ஸித்த, கந்தர்வ கணங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாச மார்க்கமாய்
- 340 இங்கே வந்து உங்களைக் கண்டேன். ராகவனுடைய மஹிமையாலும் உங்களுடைய பிரபாவத்தாலும் ஸுகீர்வன் கட்டளையிட்ட ஸகல காரியங்களையும் என்னால் கூடிய வரையில் செய்து முடித்தேன். மேல் நடக்கவேண்டியவைகளை நீங்களே செய்து முடிக்க வேண்டியது.

ஏதத் ஸர்வம் மயா தத்ர யதாவ து'ப்பாதி'தம் |

அத்ர யந் ந க்ருதம் யேஷம் தத்ஸர்வம் க்ரியதாமிதி || (159)

ஸர்க்கம் 59

மாருதி வானரர்களுடன் ஆலோசித்தது

ஏததா'க்யாய தத்ஸர்வம் ஹநுமாந் மாருதாத்மஜ : |

பூ'ய : ஸமுபசக்ராம வசநம் வக்து முத்தரம் ||

(1)

- நாமெல்லோரும் இப்பொழுதே லங்கைக்குச் சென்று ராவணனை ஜயித்து ஸீதையுடன் ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்ப்போம் என்று நீங்கள் சொல்லலாம். ஆனால், ராகவனுடைய பிரயத்தனங்களும் ஸுகீர்வனுடைய உத்ஸாகமும் ஸீதையின் பதிவிரதா மஹிமையால்
- 5 நிறைவேற்றிற்றே தவிர வேறல்ல. அவளிடத்தில் என் மனம் எல்லை யற்ற பக்தியுடன் இருக்கிறது. 'அப்படிப்பட்ட பிரபாவத்தையுடைய ஸீதையைத் தொட்டெடுத்தும் ராவணன் இன்னும் எப்படிப் பிழைத்திருக்கிறான்' என்றால், அந்த ராக்ஷஸ ராஜன் கடுத்தவம் செய்து அளவற்ற பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் தேஜஸையும் பெற்றிருக்கிறான், ஸகல லோகங்களையும் ரக்ஷிக்கக்கூடியவன்; கோபம்
- 10 கொண்டால் அவைகளை நாசம் செய்யக் கூடியவனாகையால் ஸீதையைத் தொட்டும் அவன் சாம்பலாகவில்லை. ஆனால், ஸீதையின் பதிவிரதாமஹிமை பலமற்றதென்று எண்ணவேண்டாம். ஸீதை கொஞ்சம் கோபித்தால் பிரளயகாலாக்கியும் அதற்கு ஈடோ? நாய
- 15 கன் இருக்கும்பொழுது அவருடைய உத்தரவில்லாமல் தான் ஒன்றையும் செய்யக்கூடாது. ராவணனை ஜயித்துக் கொன்றாரென்ற கீர்த்தி

தன் பர்த்தாவிற்ருக் கிடைக்கவேண்டும். அதைக் கெடுக்கக்கூடா தென்று ஸகல கஷ்டங்களையும் பொறுத்திருப்பதே தவிர வேறென்ன?

நடந்த காரியங்களைத் தங்களுக்குத் தெரிவித்தேன். ஜாம்பவா 20
 னும் மற்றப் பெரியோர்களும் நாம் ஸீதையுடன் ராமலக்ஷ்மணர்
 களைப் பார்க்கவேண்டியதென்று முடிவு செய்தால் எனக்கு ஆசைப
 மில்லை. நானொருவனே லங்கையையும் ராவணனையும் ஸகல ராக்ஷ
 ஸர்களையும் ஒரு க்ஷணத்தில் நாசம் செய்வேன். நீங்கள் குரர்கள்; 25
 பலசாலிகள்; தைர்யவான்கள்; ஆயுதப் பிரயோகங்களில் நிபுணர்கள்;
 ஜயிக்க நிச்சயித்தவர்கள்; நானும் உங்களுடன் சேர்ந்தால் கேட்க
 வேண்டுமோ? நானொருவனே ராவணனையும் அவனுடைய ஸஹோ
 தரர்களையும் புத்திரர்களையும் ஸேவகர்களையும் ஸையங்களையும் 30
 விளையாட்டாய்க் கொல்லமுடியும். இந்திரஜித் பிரயோகிக்கும் பிறர்
 கண்ணெடுத்துப் பார்க்கமுடியாத பிரஹ்மாஸ்திரம் இந்திராஸ்திரம் 30
 வாயல்யாஸ்திரம் வருணஸ்திரம் முதலியவைகளைப் பொடியாக்கு
 வேன். என் பராக்கிரமத்தால் இந்திரஜித்தை மயக்குவேன். நான்
 கொல்வேன். ராக்ஷஸர்களைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? நீங் 35
 கள் உத்தரவு கொடுத்தால் அவர்களைக் கொல்வது எனக்கு ஒரு
 விளையாட்டு. ஸமுத்திரம் கரைபுரண்டாலும் மேருமலை அசைந்தா
 லும் ஜாம்பவானே யுத்தத்தில் அசைக்கக்கூடிய சத்ருஸையன்யம்
 உண்டோ? ஸமஸ்த ராக்ஷஸர்களுக்குள் சிரேஷ்டமான வீரர்களை 40
 வாலி புத்திரன் ஒருவனே நாசம் செய்ய முடியாதா? பனஸன் நீலன்
 என்றவர்களுடைய துடைகளின் வேகத்தால் மேருமலையும் பிளவு
 படுமே; மந்தரகிரியும் பொடியாகுமே; ராக்ஷஸர்கள் எம்மாத்திரம்? 40
 மைந்தன் த்விவிதன் என்றவர்களோடு யுத்தம் செய்யக்கூடிய தேவ,
 அஸுர, யக்ஷ, கந்தர்வ, உரக, பக்ஷிகணங்களைக் காட்டுங்கள். இவர்
 கள் அசுவினீ புத்திரர்கள். அளவற்ற பிரபாவமுடையவர்கள். இவர்
 களுடன் ஸம்மாய் யுத்தம் செய்யக் கூடியவர்களும் உண்டோ? 45
 பிரஹ்மாவின் வரத்தால் அளவற்ற பலமடைந்தவர்கள்; அமிருத
 பானம் செய்தவர்கள். முன்பு அசுவினீ தேவதைகளை ஸந்தோஷப்
 படுத்துவதற்காக பிரஹ்மா, 'இவர்கள் ஒருவராலும் மரணமடையார்
 கள்' என்ற வரத்தைக் கொடுத்தார். அந்தக் காரணத்தால் கொழுப்
 படைந்து, பெரிய ஸையத்தை நாசம் செய்து தேவர்கள் வைத் 50
 திருந்த அமிருதத்தைப் பானம் செய்தார்கள். நீங்கள் எல்லோரும்
 இருங்கள். இவ்விருவரே கோபம் கொண்டால் லங்கையையும் அதி
 லுள்ள ஸமஸ்த பிராணிகளையும் நாசம் செய்வார்களே! நான் இது
 வரையிலுமே லங்கை தேவதையை ஜயித்து, அந்த நகரத்தைக் 55
 கொளுத்திச் சாம்பலாக்கி, ராஜமார்க்கங்களில் என் பெயரையும்
 ராம லக்ஷ்மணர்கள் பெயரையும் பிரஸித்தப்படுத்தினேன்.
 'ராகவனுக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் அவர்களால் காப்பாற்றப்பட்ட

ஸுக்ரீவனுக்கும் பலத்திலும், பராக்கிரமத்திலும் நிகருண்டோ? என்று கர்ஜித்தேன். 'நான் கோஸலாதிபதியான ரகுவீரனுடைய தூதன்' என் பெயர் ஹநுமான்; நான் வாயுவின் புத்திரன்' என்று எல்லோரும் கேட்கும்படி கோஷித்தேன்.

ராவணனுடைய அசோகவனத்தில் சிம்சபா விருக்ஷத்தின் அடியில் ஜனகராஜபுத்திரி தீனமாக உட்கார்ந்திருக்கிறாள். மேகங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரனைப்போல் காந்தியற்று, ராக்ஷஸிகளால் சூழப் பட்டுச் சோக ஸாகரத்தில் மூழ்கி, வெறுந்தரையில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். பலத்தால் கொழுப்படைந்த ராவணனைக் கொஞ்சமாவது லக்ஷ்யம் செய்யவில்லை. ரூபத்தில் நிகரில்லாத அந்தப் பதிவிரதை ராவணனால் சிறையில் வைக்கப்பட்டு, ஜனகராஜ புத்திரியாயும் ஸகல மங்களங்களுக்கும் வாஸஸ்தானமாயும் இருந்தும், இந்திரனைப் பிரிந்த இந்திரானியைப்போல் தன் பர்த்தாவையே நியானித்துக் கொண்டு, அவரிடத்திலேயே ஸகல ஆசைகளையும் வைத்து, ஒற்றை வஸ்திரத்துடன் தேகமெங்கும் அழுக்கடைந்து சோகத்தால் வாடி மெலிந்து, 'என் நாதனுக்கு எப்பொழுது ஜயமுண்டாகும்? எப்பொழுது ராவணனை ஸம்ஹரிப்பார்? எப்பொழுது என் துக்கம் தீரும்?' என்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அசோகவனத்தில் கோரமான ராக்ஷஸிகள் அவளை அடிக்கடி மிரட்டுவதைப் பார்த்தேன். ஒரே பின்னலுடன் ஸந்தோஷமற்று, ராமனிடத்தில் நாடிய மனமுடையவளாய், வர்ணம் மாறி, தரையில் படுத்திக் கொண்டு, ஹேமந்தருதுவில் வாடி விகாரமடைந்த தாமரையோடையைப்போல் காணப்படுகிறாள். ராவணன் எவ்வளவு பிரார்த்தித்தும் அவனிடத்தில் கொஞ்சம்கூட மனம் வைக்காமல் உயிரை விட நிச்சயித்து, மான் குட்டியைப்போல் மிரண்ட கண்களுடன் நான்கு புறத்திலும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதை நான் கண்டேன். வெகு கஷ்டப்பட்டு அவளுக்கு என்னிடத்தில் நம்பிக்கை வரும்படி செய்து, அவளுடன் பேசி ஸகல விருத்தாந்தங்களையும் சொன்னேன். ராகவனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் ஏற்பட்ட ஸநேகத்தைக் கேள்விப்பட்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்தாள். ராமனிடத்தில் விசேஷ பக்தி வைத்திருப்பதாலும், தன் பதிவிரதா தர்மத்திற்குக் குறைவு வருமென்பதாலும் மஹாபராதம் செய்த ராவணனைக் கொல்லாமலிருக்கிறாள். அது ராவணன் செய்த புண்ணியமே. ஆகையால் ராகவனே அவனைக் கொல்லக் கடவர். ஸீதை தேவலம் அதற்கு நிமித்தமே. ராவணனுடைய பராக்கிரமத்தையும் தவத்தையும் வரங்களையும் யோசித்தால், ஸீதையைக் காரணமாகக் கொண்டு ராகவன் அவனைக் கொல்ல வேண்டும். ஸ்வபாவத்திலேயே மெல்லிய தேகமுடைய ஸீதை ராமனைப் பிரிந்ததால், பிரதமையில் அத்யயனம் செய்பவனுடைய வித்தைகளைப்போல் இளைத்திருக்கிறாள். இப்படி ஸீதை படும் கஷ்டங்களை என்னால் கூடியவரையில் தெரிவித்தேன். இதற்கு எப்படியும்

பதில் செய்யவேண்டுமோ அதைக் குறைவில்லாமல் செய்வது உங்களைச் சேர்ந்தது” என்றார்.

ஏவமாஸ்தே மஹாபா⁴கா⁵ ஸீதா ஸோகபராயண |
யதீ³த்ர ப்ரதிகர்தவ்யம் தத்ஸர்வ முபபத்²யதாம் || (35)

ஸர்க்கம் 60

அங்கதனுடைய யோசனை

தஸ்ய தத்³ வசநம் ஸ்ருத்வா வாலிஸூ²நு ரபா⁴ஷத |
அயுக்தம் து விநா தே¹வீம் த்²ருஷ்டவத்³பி⁴ம்ஸ வாநரா : (1)

அதைக் கேட்டு அங்கதன், “ஹநுமான் ஸீதையைக் கண்டு பிடித்தபிறகு, அவளில்லாமல் நாம் ராமனிடத்தில் போவது யுக்தமல்ல. ஸீதையைக் கண்டோம், அழைத்து வரவில்லை என்று பராக் கிரமத்தில் பிரனித்தி பெற்ற நீங்கள் சொல்வது யுக்தமல்ல. தாண்டு வதிலும் பராக் கிரமத்திலும் தேவர்ஸூரர்களிலாவது எந்த லோகங் களிலாவது நமக்கு நிகருண்டோ? ராக்ஷஸ வீரர்கள் ஹநுமானால் நாசமடைந்தபிறகு வேறென்ன செய்யவேண்டியிருக்கிறது? ஜான கியை அழைத்துக்கொண்டே போவோம்” என்றான். அப்பொழுது விஷயங்களை நன்றாக அறிந்த ஜாம்பவான் அங்கதனைப் பார்த்து பரமப் பிரீதியுடன், “குழந்தாய்! நீ சொல்லும் யோசனை யுக்தம் தான். ஆனால் ராகவனுடைய அபிப்பிராயத்தை ஒத்து அவர் உத்தேசித்த காரியம் கெடாமல் நடக்கவேண்டியதல்லவா?” என்றார்.

ந தாவதே¹ஷா மதிரக்ஷமா நோ
யதா² ப³வாந பஸ்யதி ராஜயுக்தர |
யதா²து ராமஸ்ய மதிர் நிவிஷ்டா
ததா² ப³வாந பஸ்யது கார்யஸித்³தி⁴ம் || (15)

ஸர்க்கம் 61

வானரர்கள் மதுவனத்தில் பிரவேசித்தது

ததோ ஜாம்ப³வதோ வாக்ய மக்³ருஹ்ணந்த வநௌகஸ : |
அங்க³த³ப்ரமுகா² வீரா ஹநுமாம்ஸ்ச மஹாகபி : || (1)

அங்கதனும் மற்ற வானரர்களும் ஹநுமானும், ஜாம்பவா னுடைய வார்த்தையை யுக்தமென்று அங்கீகரித்தார்கள். பிறகு ஸகல வானரர்களும் ஹநுமானை முன்னிட்டுக்கொண்டு வெகு ஸந்தோஷத்துடன் மஹேந்திர பர்வதத்திலிருந்து கிளம்பி ஆகாசமார்க்க மாய்ச் சென்றார்கள். பெரிய சரீரங்களுடன் அளவற்ற பலத்துடனும் மேருமந்தரமென்ற பர்வதங்களைப் போலும் மதயானைகளைப் போலும் ஆகாசத்தை மறைத்துக்கொண்டு, பலத்தாலும் தைரியத்

- தாலும் வேகத்தாலும் ஸமஸ்த பிராணிகளால் கொண்டாடப் பட்ட மாருதியைத் தங்களுடைய பிரியமான பார்வைகளால் சுமந்து
- 10 பேர்வதுபோல் சென்றார்கள். ராகவனுக்கு ஜயத்தையும் கீர்த்தியையும் செய்ய நிச்சயித்தவர்கள் ; தாங்கள் உத்தேசித்த பிரயோஜனம் கைகூடினதால் பெருமை கொண்டவர்கள் ; ராகவனிடத்தில் ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைச் சொல்ல ஆவல் கொண்டவர்கள் ; ராகு ஸர்களுடன் எப்பொழுது யுத்தம் நேருமென்று கைகளைத் தீட்டிக்
- 15 கொண்டிருப்பவர்கள் ; ராகவன் ஸுகீர்வனுக்குச் செய்த உபகாரத் திற்கு பிரத்யுபகாரம் செய்ய நிச்சயித்தவர்கள் ; விசாலமான மனத்தையுடையவர்கள்.

- வெகுதூரம் சென்று, நந்தனமென்ற இந்திரனுடைய வனத் திற்கு ஸமமாய், மரங்களாலும் கொடிகளாலும் விளங்கும் ஒரு
- 20 வனத்திற்கு வந்தார்கள். அது ஸகலப் பிராணிகளும் கண்டு ஆசைப் படக்கூடியது; எவரும் நெருங்க முடியாதது ; ஸுகீர்வனுல் நன்றாகக் காப்பாற்றப்பட்டது ; அந்த மதுவனத்தை ஸுகீர்வனுக்கு மாமனான ததிமுகனென்ற வானரவீரன் வெகுஜாக்கிரதையாய் எப்பொழுதும் ரக்ஷித்து வந்தான். அதைக் கண்டு வானரக் கூட்டங்கள் மிகுந்த
- 25 உத்ஸாகத்தையடைந்து, “இங்கிருக்கும் தேனைக் குடிக்கும்படி எங்களுக்கு உத்தரவு செய்யவேண்டும்” என்று அங்கதனைப் பிரார்தித்தார்கள். அவனும் ஜாம்பவான் முதலிய பெரியோர்களைக் கலந்து யோசித்து, “நீங்கள் இஷ்டப்படி இங்கிருக்கும் தேனைக் குடியுங்கள்” என்றான். அதைக் கேட்ட வானரர்கள் அங்கதனால் அனுமதி
- 30 கொடுத்து ஏவப்பட்டதால் குதித்தார்கள் ; சிலர் பர்டினார்கள் ; சிலர் ஆடினார்கள் ; சிலர் விழுந்தார்கள் ; சிலர் நமஸ்கரித்தார்கள் ; சிலர் திரிந்தார்கள் ; சிலர் சிரித்தார்கள் ; சிலர் தாவினார்கள் ; சிலர் பிதற்றினார்கள் ; சிலர் ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டார்கள் ; சிலர் ஒருவர்மேலொருவர் பாய்ந்தார்கள் ; சிலர் அந்நியோந்யமாய்ப்
- 35 பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள் ; சிலர் ஒருவரோடொருவர் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள் ; சிலர் மரத்திற்கு மரம் தாவினார்கள் ; சிலர் மரங்களின் நுனியிலிருந்து பூமியில் விழுந்தார்கள் ; சிலர் பூமியிலிருந்து வெகுவேகமாய் மரங்களின் நுனியில் தாவினார்கள் ; ஒருவன் பாடிக்கொண்டிருக்கையில் வேறொவன் சிரித்துக்கொண்டு அவனிடத்தில் போனான் ; சிரித்துக்கொண்டிருப்பவனிடத்தில் வேறொருவன் அழுதுகொண்டு போனான் ; அவனிடத்தில் வேறொருவன் அதிகாரம் செய்துகொண்டு போனான் ; அவனைப் பார்த்து வேறொருவன் இறைந்தான். தேனைக் குடித்துக் கொழுப்படைந்து தேகம் தெரியாமல் அந்த வானர ஸையன் வனத்தில் பரவிற்று. அதில் மதுபானத்தால்
- 45 மயங்காதவனாவது திருப்தியடையாதவனாவது கிடையாது. அவர்கள் மரங்களை முறித்து இலைகளை உதிர்த்து புஷ்பங்களைப் பறித்து மதுவைக் குடித்து வனத்தை அழிப்பதை ததிமுகன் பார்த்துக் கோபம் கொண்டு தடுத்தான். பெரிய வானர வீரர்கள் அவனை

மிரட்ட, மஹாப் பிரதாபமுள்ளவனாகையால் அந்த வனத்தை
 ரக்ஷிக்க விரும்பி சிலரை நல்ல வார்த்தையாலும் சிலரைக் கடும்
 சொற்களாலும் சிலரைக் கலகத்தாலும் சிலரை அடிப்பதாலும்
 தடுத்துப் பார்த்தான். அதைக் கண்டு வானரர்கள் பலத்தாலும்
 கொழுப்பாலும் குடியாலும் ஸூக்ரீவனிடத்திலுள்ள பயத்தை
 மறந்து ததிமுகனைச் சூழ்ந்துகொண்டு அவன் யஜமானனுடைய
 மாமன் என்பதையும் அவனை எதிர்ப்பது குற்றமென்பதையும்
 லக்ஷ்யம் செய்யாமல் அவனைத் திட்டி அவமானப்படுத்தி, அங்குமிங்
 கும் இழுத்து, நகங்களால் கீறிப் பற்களால் கடித்துக் கைகளால்
 அறைந்து கால்களால் உதைத்து, அந்த மஹாவனத்தைப் பாழாக்
 கிறார்கள்.

நகைஸ்துதீந்தோ துமநைநர் துஸந்த :

தஸைச் பாதைச் ஸமாபயந்த : |

மதா¹த் கபிம் தம் கபய : ஸமகீ²ரா :

மஹாவநம் நிர்விஷயம் ச சக்ரு :

(25)

ஸர்க்கம் 62

வானரர்கள் மதுவனத்தை அழித்தது

தாநுவாச ஹரிஸ்ரேஷ்டோ² ஹநுமாந் வாநரர்ஷப⁴ : |

அவ்யக்³ர மநஸோ யூயம் மது⁴ ஸேவத வாநரா : || (1)

அப்பொழுது ஹநுமான், “வானரர்களே! நீங்கள் கவலைப்
 படாமல் யதேச்சையாய்த் தேனைக் குடியுங்கள். உங்களைத் தடுப்ப
 வர்களை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்” என்றார். பிறகு அங்க
 தன் வெகு ஸந்தோஷத்துடன், “ஸநேகிதர்களே! இஷ்டப்படி
 தேனைக் குடியுங்கள். நமது காரியத்தை நிறைவேற்றி வந்த மாருதி
 சொல்லும் வார்த்தை அயுக்தமாயிருந்தாலும் அதை நாம் கட்டாயம்
 நிறைவேற்ற வேண்டியது. இந்த விஷயத்தில் கேட்கவேண்டுமோ?”
 என்றான்.

வானரர்களெல்லோரும் அந்த வார்த்தையை “நல்லது நல்லது”
 என்று கொண்டாடி நதீப்பிரவாகத்தைப்போல் சீக்கிரமாய் மது
 வனத்தில் பிரவேசித்தார்கள். அவர்கள் ஹநுமானைப் பார்த்த
 தாலும் ஸீதையின் கேஷமத்தைக் கேட்டதாலும் அங்கதன் உத்தரவு
 கொடுத்ததாலும் இறுமாப்படைந்து, அங்கிருந்த காவற்காரர்களை
 லக்ஷ்யம் செய்யாமல் பழங்களைப் பறித்துத் தின்று தேனைக் குடித்
 தார்கள். காவலர்கள் தடுத்தபொழுது எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து
 அவர்களை அடித்துத் துரத்தினார்கள். சிலர் தொண்ணைகளில் தேனைக்
 குடித்தார்கள். சிலர் தேனை வாரி எறிந்தார்கள்; சிலர் தேனைக்
 குடித்துத் தேனடைகளைப் பிழிந்து விட்டெறிந்தார்கள்; சிலர் தேன்
 மெழுகை மற்றவர்மேல் விட்டெறிந்தார்கள்; சிலர் தேனைக் குடித்து

- 20 மயங்கி மரங்களினடியில் கிளைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு தரையில் இலைகளைப் பரப்பிப் படுத்துத் தூங்கினார்கள். சிலர் மதுபானத்தால் கொழுத்துப் பைத்தியம் பிடித்தவர்களைப்போல் ஒருவர்க்கொருவர் ஸந்தோஷத்தால் இடித்துக்கொண்டார்கள்; சிலர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு குதித்தார்கள்; சிலர் ஸிம்ஹநாதம் செய்தார்கள்; சிலர் ஸந்தோஷம் தாங்காதவர்கள்போல் கூவினார்கள்; சிலர் ஒன்றும் தோன்றாமல் பூமியில் படுத்துத் தூங்கினார்கள்; சிலர் ஏதோ ஒரு காரியத்தைச் செய்துவிட்டுச் சிரித்தார்கள்; அதைப் பார்த்துச் சிலர் வேறு காரியங்களைச் செய்தார்கள்; சிலர் ஒரு காரியத்தைச் செய்துவிட்டு இதை நான் செய்தேனென்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்; சிலர் இதை இப்படிச் செய்யலாமென்று நிச்சயித்தார்கள்.

- அந்த வனத்தில் ததிமுகனும் நியமிக்கப்பட்ட காவற்காரர்கள் வானரர்களால் மிரட்டப்பட்டு, மூலைக்குமூலை ஓடித் ததிமுகனிடத்திற் சென்று, “ ஸ்வாமீ! வானரர்கள் நமது மதுவனத்திற் புகுந்து
35 அழிக்கிறார்கள். நாங்கள் கூடியவரையில் தடுத்தோம். எங்களை அடித்துத் துரத்திக் கால்களைப் பிடித்திழுத்து ஆகாசத்தில் விட்டெறிந்தார்கள். ஹனுமானுடைய உத்தரவால் இப்படிச் செய்திருக்கிறீர்” என்று முறையிட்டார்கள். அதைக் கேட்டுத் ததிமுகன் கடுங்கோப மடைந்து, காவற்காரர்களை ஸமாதானம் செய்து, “ என்னுடன்
40 வாருங்கள். நமது வனத்தை அழிக்கும் அந்தத் துஷ்டர்களை நமது ஸையத்தைக்கொண்டு அடித்துத் துரத்துவோம்” என்றான். பிறகு ததிமுகனும் காவற்காரர்களும் மதுவனத்தில் பிரவேசித்து மரங்களையும் கற்களையும் பாறைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, ததிமுகனுடைய தைரியத்தால் தேனைக் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் வானரர்கள்
45 இருக்குமிடத்திற்குச் சென்றார்கள். ஹனுமானும் மற்ற வானரர்களும், ததிமுகன் கோபத்துடன் வருவதைக் கண்டு எதிர் சென்றார்கள். மஹாபலவானான ததிமுகன் பெரிய விருகூற்றைப் பிடுங்கிக் கொண்டு தங்களை எதிர்ப்பதைக் கண்டு, அங்கதன் குடிமயக்கத்தால் ஒன்றும் தெரியாமல், தனக்குப் பூஜ்யான ததிமுகனைக் கைகளால்
50 அறைந்து கீழே தள்ளி தேய்த்துப் பிண்டமாக்கினான். ததிமுகன் கைகள் முறிந்து, கால்கள் ஓடிந்து, ரத்தத்தால் நனைந்து, கொஞ்ச நேரம் பிரக்ஞையற்றுக் கிடந்தான். பிறகு சீக்கிரமாய் மூர்ச்சை தெளிந்து, கோபம் கொண்டு, தேனைக் குடித்து மயங்கியிருக்கும் வானரர்களைத் தடியால் அடித்து விலக்கினான். பிறகு கஷ்டப்பட்டு
55 அவர்களிடத்திலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு, தனியாய் ஓரிடத்திற்போய்த் தன் வேலைக்காரர்களைப் பார்த்து, இந்தத் துஷ்டர்கள் இங்கிருக்கட்டும். நமது பிரபுவான ஸுகீர்வ மஹாராஜாவும் ராமனும் இருக்குமிடத்திற்குப் போவோம். அங்கதனிடத்தில் ஸகல தோஷத்தையும் சுமத்துகிறேன். உடனே ஸுகீர்வன் கோபம்
60 கொண்டு ஸகல வானரர்களையும் கொல்லும்படி ஆக்ஞாபிப்பான்.

இந்த மதுவனம் தேவர்களும் அண்டக் கூடாதது; ஸுக்ரீவனுக்கு மிகவும் பிரியமானது; முன்னோர்களுக்குக் கிடைத்தது; மிகவும் அழகானது. தேனைக் குடித்து மதம் கொண்ட இந்த வானர வீரர்களையும் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் நிச்சயமாய்க் கொல்வான். அரசனுடைய ஆக்ஷேபையைக் கடந்த இவர்களைக் கொல்லவேண்டியதே. 65 நம்மை இப்படி அவமானம் செய்தது வீண்போகுமா?" என்று அங்கிருந்து அதிவேகமாய்க் காவற்காரர்களுடன் கிளம்பி ஸாலியபுத்திரனான ஸுக்ரீவன் இருக்குமிடத்திற்கு கண் மூடித் திறப்பதற்குள் வந்து சேர்ந்தான். அங்கே ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸுக்ரீவனையும் கண்டு ஆகாசத்திலிருந்து இரங்கித் தன் ஸேவகர்களுடன் தலைமேல் 70 கைகூப்பி, வெகு தீனமாய் ஸுக்ரீவனுடைய பாதங்களில் வணங்கினான்.

ஸ தீநவத்நோ பூத்வா க்ருத்வா பரிரஸி சாஞ்ஜலிம் |
ஸுக்ரீவஸ்ய ஸுபெள மூர்த்நா சரணௌ ப்ரத்யபீட்யத் || (40)

ஸர்க்கம் 63

ததிமுகன் முறையிட்டது

ததோ மூர்த்நா நிபதிதம் வாநரம் வாநரர்ஷப: |
த்ருஷ்ட்வை வோத்விக்நஹ்ருத்யோ வாக்க்யமேத துவாச ஹ || (1)

அதைக் கண்டு ஸுக்ரீவன் பயந்து, என்ன அனர்த்தம் நேர்ந்ததோ என்று கவலை கொண்டு, “வானரவீரரே! எழுந்திரும், எழுந்திரும். எதற்கும் பயப்படாத நீர் என் பாதங்களில் விழுந்தது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது; நடந்ததைச் சொல்லும். உமது பயத்தை நீக்குகிறேன்” என்றான். மஹாபுத்திமானான ததிமுகன் இப்படி ஸமா 5 தானம் செய்யப்பட்டு எழுந்து, “தங்களுடைய பிதாவான ரிக்ஷ ரஜஸும் தமையான வாலியும் தாங்களும் மதுவனத்தைப் பிறர் அனுபவிக்கும்படி விட்டதில்லையல்லவா? அங்கே தங்களைச் சேர்ந்த வானரர்கள் பிரவேசித்து, என் காவற்காரர்கள் தடுத்தபொழுதும் அதனைக் கொஞ்சம்கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல், பழங்களைப் பறித்து 10 தேனைக் குடிக்கிறார்கள்; மிருதியை விட்டெறிகிறார்கள்; தடுத்தால் வெறித்துப் பார்க்கிறார்கள்; கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து இவர்களை வணத்திலிருந்து அடித்துத் துரத்திவிட்டார்கள். சிலரைக் கைகளால் அறைந்து, சிலரை முழங்கால்களால் இடித்து, சிலரைப் பூமியில் தள்ளி இழுத்து, சிலரைக் காலைப்பிடித்து ஆகாசத்தில் எறிந்து, இப்படிப் பிரபு 15 வான தாங்கள் இருக்கும்பொழுது எங்களை உபத்திரவித்து தங்களையும் அலக்ஷ்யம் செய்து, மதுவனம் முழுவதையும் தாம் ஹ்ருஷேத்தபடியெல்லாம் அனுபவித்து அழிக்கின்றார்கள்” என்று தெரிவித்தான்.

20 பிறகு லக்ஷ்மணன் ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து, “இந்த வானரன் யார்? வனங்களுக்குக் காவற்காரனைப்போல் தோன்றுகிறது. என்ன காரியமாய் இங்கு வந்தான்? வாடின முகத்துடன் என்ன சொல்லுகிறான்?” என்று கேட்டார். அதற்கு ஸுக்ரீவன், “லக்ஷ்மண! தெற்கே அனுப்பப்பட்ட அங்கதன் முதலிய வானரர்கள் என் மது
25 வனத்தில் புகுந்து தம் விருப்பப்படி தேனைக் குடிக்கிறார்களென்று ததிமுகனென்ற இந்த வானரவீரன் சொல்கிறான். உத்தேசித்த காரியத்தை முடிக்காமல் வானரவீரர்கள் மதுவனத்தில் பிரவேசிக்க மாட்டார்கள்; தேனைக் குடிக்கமாட்டார்கள்; வனத்தை அழிக்க மாட்டார்கள். ஆகையால் போன காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு
30 வந்திருக்கிறார்கள். ஸீதையைக் கண்டுபிடித்தார்கள் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. மேலும் ஹநுமானே அந்தக் காரியத்தைச் செய்திருக்கிறான். அவனைத் தவிர வேறொருவரும் அதைச் செய்யக்கூடுமென்று நான் எண்ணவில்லை. காரியஸித்தியும் புத்தியும் பிரயத்னமும் பராக் கிரமமும் சாஸ்திரஞானமும் அவனிடத்தில் குடிகொண்டிருக்கின்
35 றன. ஜாம்பவான் மந்திரியாயும் அங்கதன் சேனாநாயகனாகவும் ஹநுமான் ரக்ஷகனாகவும் இருக்கையில் காரியம் முடியாமல் வேறுவிதமாகுமோ? அவர்கள் அடங்காத ஸந்தோஷத்தால் மதுவனத்தில் பிரவேசித்துத் தேனைக் குடிக்கிறார்கள். ததிமுகனும் காவற்காரர்களும் அவர்களைத் தடுத்தபொழுது முழங்கால்களால் இடித்துத்
40 துரத்தி விட்டார்கள். இந்த ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தை நமக்குச் சொல்ல வானரவீரனான ததிமுகன் இங்கே வந்திருக்கிறான். லக்ஷ்மண! வீரசிரேஷ்ட! ஸீதையைக் கண்டுபிடித்தோம். நிச்சயமாய் நம்பும். ஆகையாலேயே நமது வீரர்கள் மதுவனத்தில் புகுந்து தேனைக் குடித்து உத்ஸவம் கொண்டாடுகிறார்கள். அவ்வாறு இல்லாவிடில்
45 நான் வைத்த கெடுவையும் கடந்து, ஸீதையையும் பார்க்காமல், நான் கண்ணுக்குக் கண்ணாய் வைத்திருக்கும் சிரேஷ்டமான மதுவனத்தை, பிரஹ்மாவால் என் பிதாவான ரிக்ஷரஜஸுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதை அழிக்க முற்படுவார்களா?” என்றான்.

ஸுக்ரீவனுடைய வார்த்தைகள் அமிருத தாரையைப்போல்
50 ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய செவிகளில் விழுந்து ஹிருதயத்திலுள்ள தாபங்களைப் போக்கி அளவற்ற ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணின. பிறகு ஸுக்ரீவன் ததிமுகனை நோக்கி ஸந்தோஷத்துடன், “மாமா! அங்கதனும் மற்ற வானரர்களும் நமது காரியத்தை முடித்து வந்த ஸந்தோஷத்தால் மதுவனத்தில் புகுந்து விளையாடுகிறார்கள். அது
55 எனக்குத் திருப்தியே. ஜயத்துடன் வந்தவர்களால் செய்யப்பட்ட இந்த அபராதத்தை மன்னிக்கவேண்டியது அவசியம். அப்படியே மன்னித்தேன். அனுப்பின காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு வந்த ஸிம்ஹம்போல் பராக்கிரமசாலிகளான அந்த வானரவீரர்களையும் அவர்களுக்குப் பூஷணமான ஹநுமானையும் பார்த்து ஸீதையைக்
60 கண்ட விருத்தாந்தத்தைக் கேட்க ராமலக்ஷ்மணர்களும் நானும்

ஆவல் கொண்டிருக்கிறோம்” என்றான். பிறகு ஸந்தோஷத்தால் கண்கள் மலர்ந்து தேகமெங்கும் மயிர்க் கூச்சமிட்டுப் பேரானந்தத்தால் பூரித்த ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்துத் தானும் மயிர்க்கூச்ச மடைந்து, தங்களுடைய உத்தேசங்களெல்லாம் கைகூடியதாகக் கருதி எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை அடைந்தான்.

65

ப்ரீதில்ப்¹ தாகெஷுள ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டோள குமாரௌ
 த்² ருஷ்ட்வா ஸித்³ தா¹ ர்தெ²ள வாநராணாம் ச ராஜா |
 அங்கை³ : ஸம்ஹ்ருஷ்டை : கர்மஸித்³ தி¹ ம் விதி² த்வா
 பா¹ ஹ்வோ .ராஸநநாம் ஸோதிமாத்ரம் நநந்த³ ||

ஸர்க்கம் 64

வானரர்கள் ஸுக்ரீவனிடத்திற்கு வந்தது

ஸுக்ரீ¹வேணவமுகத்தஸ்து ஹ்ருஷ்டோ த்²தி¹முக² : கபி : |
 ராக⁴வம் லக்ஷ்மணம் சைவ ஸுக்³ரீவம் சாப்⁴யவாதீயத் || (1)

இப்படி ஸுக்ரீவனால் கட்டளையிடப்பட்ட ததிமுகன் ஸந்தோஷமாய் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் மஹாராஜாவையும் நமஸ்கரித்துத் தன் ஸேவகர்களுடன் ஆகாசத்தில் கிளம்பி வெகு சீக்கிரமாய் மதுவனத்திற்கு வந்து குதித்தான். அங்கே வானரர்கள் மயக்கம் தெளிந்து, குடித்த தேன் ஜீர்ணமாகி, தம் நினைவுடன் சிறுநீர் கழித்துக் கொண்டிருந்தனர். ததிமுகன் கைகூப்பி வணக்கமாய் அவர்களிடத்தில் சென்று, ஸந்தோஷத்துடன் அங்கதனைப் பார்த்து, “குழந்தாய்! என் ஸேவகர்கள் கோபத்தாலும் அறியாமையாலும் உங்களைத் தடுத்தார்கள். அதைப் பற்றிக் கோபிக்கக்கூடாது. நீ மஹாபலவான்; யுவராஜா; எங்களுக்குப் பிரபு; முதலில் அறிவினமையால் செய்யப்பட்ட அபராதத்தைப் பொறுக்கவேண்டியது. உன் ஸீடத்தில் யாதொரு குற்றமும் இல்லை. நீங்களெல்லோரும் இங்கே வந்திருக்கிறீர்களென்று உன் சிற்றப்பனிடத்தில் தெரிவித்தேன். நீயும் மற்ற வானர வீரர்களும் இங்கே வந்திருப்பதையும் இந்த மதுவனத்தில் பிரவேசித்து ஸ்ருஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்ததையும் கேள்விப்பட்டோர் கோபித்துக்கொள்ளவில்லை; மிகவும் ஸந்தோஷப்பட்டான். ‘ஸகல வானரர்களையும் அதிசீக்கிரமாய் என்னிடத்தில் அனுப்ப வேண்டியது’ என்று எனக்கு உத்தரவு செய்தான்” என்றான்.

ததிமுகனுடைய மதுரமான வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் புத்திமானான அங்கதன், “வானர சிரேஷ்டர்களே! இந்த விருத்தாந்தம் ராமனுக்குத் தெரிந்ததென்று எண்ணுகிறேன். ஆகையால் கட்டளையிட்ட காரியத்தை முடித்துவிட்டு நாம் இங்கே தங்குவது யுக்தமல்ல. நமது ஸைன்யங்கள் விரும்பியபடி தேனைக் குடித்து களைப்பாற்றிக் கொண்டார்கள். ஆகையால் நமது பிரபு இருக்குமிடத்திற்குப்

- 25 போவதைத் தவிர வேறென்ன செய்யவேண்டியது? நீங்களெல்லோரும் எப்படிச் சொல்லுகிறீர்களோ அப்படிச் செய்கிறேன். உங்களுடைய யோசனையின்படி நடக்கவேண்டியதென்று என் கருத்து. நான் உங்களுக்கு யுவராஜாவாக இருந்தாலும் உங்களைக் கட்டளை யிட எனக்கிஷ்டமில்லை. நம்மை அனுப்பின காரியத்தை முடித்து
- 30 வந்த உங்களை அலக்ஷ்யம் செய்யத் தகுமா? ஆகையால் இருக்க வேண்டுமென்றால் இருப்போம். போவோமென்றால் போவோம்'' என்றான்.

- அதைக் கேட்டு ஸகல வானரர்களும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, "பிரபோ! தங்களைப்போல் யுவராஜாவாயும் கணக்கில்
- 35 லாத வானர ஸைன்யங்களுக்கு அதிபதியாயும் இருந்து, இப்படிப் பட்ட விநயமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறவன் தங்களைத் தவிர வேறுண்டோ? இந்த வார்த்தைகள் தங்களுக்கே தகும். மற்ற எவனுக்கும் நுகாது. லோகத்தில் 'பெரும்பாலும் ஜனங்கள் ஐகவரி யத்தால் கொழுப்படைந்து, எல்லாம் நானே என்று எண்ணுகிறார்
- 40 கள். தங்களிடத்தில் விளங்கும் இந்த விநயம் இனி தங்களுக்குக் கிடைக்கப்போகின்ற மங்களத்தைக்காட்டுகிறது. நாங்களெல்லோரும் ஸுக்ரீவ மஹாராஜாவிடத்திற்குப் போகத் தயாராக இருக்கிறோம். தங்களுடைய ஆக்ஞையில்லாமல் அடியெடுத்து வைக்க எங்களால் முடியுமா? இது உபசார வார்த்தை அல்ல. ஸத்தியமே'' என்றார்
- 45 கள். அதற்கு அங்கதன், 'ஸரி' என்றான். உடனே வானரர்கள், 'புறப்படுவோம்' என்று சொல்லி ஆகாசத்தில் கிளம்பி, அதை மறைத்துக் கொண்டு யந்திரத்திலிருந்து எறியப்பட்ட கற்பாறை களைப்போல் அங்கதனைப் பின்தொடர்ந்து, பெருங்காற்றால் அடிக்கப் பட்ட மஹா மேகங்களைப்போல் கர்ஜித்துக்கொண்டு அதிவேக
- 50 மாகச் சென்றார்கள்.

- அதற்குள் அங்கதன் முதலிய வானரர்கள் வருவதற்குத் தாம தப்பட்டதால் ராமனுடைய செந்தாமரைக் கண்கள் துக்கத்தால் கலங்க, அதைக் கண்டு ஸுக்ரீவன், "ரகுவீர! தங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். மனத்தை ஸமாதானம் செய்து
- 55 கொள்ளுங்கள். ஸீதை கண்டுபிடிக்கப்பட்டாள் என்பதில் ஸந்தேகமே இல்லை. நான் வைத்த கெடுவைத் தாண்டி வானரர்கள் இங்கே வரத் துணிவார்களா? யுவராஜாவும் மஹாபராக்கிரம சாலியுமான அங்கதன் காரிய ஸித்தியில்லாமல் இங்கே வரமாட் டான் என்பது தங்களுக்குத் தெரியாதா? காரியத்தை முடிக்காமல்
- 60 மதுவனத்தை அழித்திருந்தால் அங்கதன் தீனமான முகத்துடன் மனம் கலங்கி நடுங்கமாட்டானா? பிரஹ்மாவால் என் பிதாவிற்குக் கொடுக்கப்பட்டு அவராலும் வாலியாலும் வெகு ஜாக்கிரதையாய் ரக்ஷிக்கப்பட்ட மதுவனத்தை துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பவன் அழிக்கத் துணிவானா? ராம! ஸீதையைக் கண்டுபிடித்தோம். ஸகலப்
- 65 பிராணிகளுக்கும் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பவர் என்ற (ராமன்)

பெயர் இப்பொழுதுதான் தங்களுக்குத் தரும். இப்பொழுது ஸகல
 துக்கமும் தீர்ந்து அளவற்ற ஆனந்தத்தை அடைந்தீர்களல்லவா ?
 ஸீதையைக் கண்டதால் தங்களுடைய பிராணன் நிலைபெற்றது.
 இன்றுதான் கௌஸல்யாதேவி சிரேஷ்டமான புத்திரனைப் பெற்றாள்
 என்று சொல்லலாம். தாங்கள் இதுவரையில் அனுஷ்டித்த மஹா 70
 விரதங்கள் இப்பொழுதுதான் பயன் பெற்றன. துக்கப்படுவேண்
 டாம். ஸீதையைக் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள். அதையும் ஹநு
 மானே செய்திருக்கவேண்டும். அவனைத் தவிர இந்தக் காரியத்தைச்
 செய்யக்கூடியவர்கள் வேறோருவரும் இல்லை. ஸூரியனிடத்தில்
 தேஜஸ் ஸ்வபாவமாயும் அளவற்றதாயும் இருப்பதுபோல், ஹநு 75
 மானிடத்தில் காரியனித்தியும் புத்தியும் முயற்சியும் பராக்கிரமமும்
 குடிகொண்டிருக்கின்றன. யோசனை சொல்லுகிறவன் ஜாம்பவானா
 யும் ஸேனாநாயகன் அங்கதனாயும் ரக்ஷகன் ஹநுமானாயும் இருக்கை
 யில் காரியம் வேறு விதமாய் முடியுமா? ஆகையால் அளவற்ற
 பராக்கிரமமுள்ள தங்கள் எண்ணங்களெல்லாம் கைகூடிவரும் 80
 இந்த ஸமயத்திலா துக்கப்படுகிறது?" என்று ஸமதானம்
 செய்தார்.

அதற்குள் தெற்கே தேடப்போன வானர்கள், ஹநுமான்
 ஸீதையைக் கண்டுபிடித்ததால் கர்வமடைந்து, காரியத்தை முடித்
 தோம் என்றதைத் தெரிவிப்பவர்கள்போல் கர்ஜித்துக்கொண்டு, 85
 கில கில சப்தத்துடன் ஆகாச மார்க்கமாய் வருவது ஸமீபத்தில்
 கேட்கப்பட்டது. உடனே ஸுகீர்வன் ஸந்தோஷத்தால் மயிர்க்
 கூச்சமடைந்து தன் நீண்ட வாலைச் சுழற்றினான். அப்பொழுது
 வானர சிரேஷ்டர்கள் அங்கதனையும் ஹநுமானையும் முன்னிட்டுக்
 கொண்டு ராமனைத் தரிசிக்க விரும்பி, அங்கே வந்துசேர்ந்து, ஆனந் 90
 தத்தால் தேகத்தை மறந்து ஸுகீர்வனும் ராமலக்ஷ்மணர்களும்
 இருக்குமிடத்திற்கு அருகில் ஆகாசத்திலிருந்து பூமியில் குதித்தார்
 கள். பிறகு ஹநுமான் மஹாராஜாவையும் ராமலக்ஷ்மணர்களையும்
 ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து, ராகவனை நோக்கி, "ஸ்வாமி! கண் 95
 டேன் ஸீதையை. யாதொரு அபாயமும் இல்லாமல் பதிவிரதா தர்
 மத்தைப் பூர்ணமாக அனுஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கிறார்" என்று
 விஞ்ஞாபனம் செய்தார். தங்களுடைய காரியம் நிறைவேறிற்றென்று
 நிச்சயமடைந்து, ஸுகீர்வனும் லக்ஷ்மணனும் ஹநுமானை வெகு
 கௌரவத்துடனும் பிரீதியுடனும் கண்கொட்டாமல் பார்த்தார்கள்.
 ரகுவீரன் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு எல்லையுமுண்டோ? 100

பரீத்யா ச ரமமானோத் ராக'வ : பரவீரஹா |

ப'ஹுமானேந மஹதா ஹநுமந்த மவைக்ஷத || (42)

ஸீதா விருத்தாந்தம்

தத : ப்ரஸ்ரவணம் ஸைலம் தே க³த்வா சித்ர காநதம் |
ப்ரணம்ய ப்ரிரஸா ராமம் லக்ஷ்மணம் ச மஹாப³லம்

(1)

- பிறகு அந்த வானரர்கள் பிரஸ்ரவணகிரிக்கு வந்து, அங்கத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸுக்ரீவனையும் நமஸ்கரித்து, ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். ஜானகி ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் சிறைப்பட்டிருப்பதையும், ராக்ஷஸர்களால் மிரட்டப்படுவதையும், ராமனிடத்தில் மாறாத விசுவாஸத்தை வைத்திருப்பதையும், ராவணன் கெடு இட்டிருப்பதையும் ஸகல வானரர்களும் ராமனிடத்தில் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். ஸீதை கேட்குமா இருக்கிறாள் என்பதைக் கேட்டு ராமன், “வானரர்களே! ஸீதை எங்கிருக்கிறாள்? என்னிடத்தில் எப்படி அபிப்பிராயப்படுகிறாள்? இதை விஸ்தாரமாகச் சொல்லுங்கள்” என்றார். அப்பொழுது ஸகல வானரர்களும் ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தை பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்தறிந்த ஆஞ்ஜநேயரை ராமனிடத்தில் விண்ணப்பம் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டார்கள். அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டு ஹநுமான் ஸீதை இருக்கும் திசையைப் பார்த்து வெகு பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து, ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தை வெகு சாதுரியமாய்ச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

- “நான் இங்கிருந்து புறப்பட்டு நூறுயோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு, எப்படியாவது அவளைக் கண்டுபிடிக்கிறதென்ற நிச்சயத்துடன் செல்லுகையில், ஸமுத்திரத்திற்கு அக்கரையில் ராவணனென்ற துஷ்ட ராக்ஷஸனுடைய ராஜதானியான லங்கையில் பிரவேசித்து ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் தேடினேன். முடிவில் அவனுடைய அந்தப்புரத்தில் ஸீதை காவலில் வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். அங்கே அசோகவனத்தில் ராக்ஷஸிகளால் சூழப்பட்டு, அவர்களுடைய குரூரவார்த்தைகளையும் ஹிம்ஸையையும் பொறுத்துக் கொண்டு, தங்களிடத்தில் மாறாத பிரீதி வைத்திருப்பதைக் கண்டேன். பரமபதிவிரதையாயும் துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தகாதவளாயும் இருக்கும் தங்களுடைய பாரியை, ஒரே பின்னலுடன் துக்க ஸமுத்திரத்தில் முழுகிக் கரைகாணாமல் வெறும் தரையில் படுத்திருக்கிறாள். ஹேமந்தருதுவில் வாடியிருக்கும் தாமரையோடையைப் போல் நிறம் மாறி, ராவணன் எவ்வளவு பிரார்த்தித்தும் அவனிடத்தில் சிறிதும் மனத்தைச் செலுத்தாமல், தங்களிடத்திலேயே நாடின சித்தத்தையுடையவளாய் இனி உயிரை வைத்துக்கொள்ளுகிற தில்லை என்று நிச்சயம் செய்துகொண்டிருக்கையில், நான் அவளைக்

கண்டேன். இக்ஷ்வாகுவம்சத்தின் மஹிமையை நான் வர்ணிப்
 பதைக் கேட்டு அவளுக்கு என்னிடத்தில் மெள்ள மெள்ள நம்பிக்கை
 யுண்டாயிற்று. பிறகு அவளுடன் ஸம்பாஷித்து நடந்த விருத்தாந்
 தம் யாவற்றையும் தெரிவித்தேன். தங்களுக்கும் மஹாராஜா
 விற்கும் ஸ்நேகமேற்பட்டதைக் கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்தாள்.
 அவளுடைய ஆசாரம் சிரேஷ்டமாக இருக்கிறது. தங்களிடத்தில்
 பக்தியும் எல்லையற்றதாக இருக்கிறது. மஹாப்பிரபவாமுள்ளவள்.
 உக்ரமான தபஸையுடையவள். தங்களிடத்தில் வைத்த பக்தியை
 எப்படி வர்ணிப்பேன் !

நிகரில்லாத புத்தியையுடைய மஹானுபாவ ! தாங்கள் சித்திர
 கூடத்தில் வளிக்கையில் ஒரு காக்கையின் விஷயமாய் நடந்த விருத்
 தாந்தத்தைத் தங்களுக்கு அடையாளமாகச் சொல்லச் சொன்னாள்.
 'வாயுபுத்திர ! இங்கே பார்த்த விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் விஸ்
 தாரமாய்ச் சொல்லவேண்டியது. ராம, மேலும் நாம் தண்ட
 காரணயத்தில் வளிக்கையில் ஒருநாள் என் திலகம் அழிந்துபோகத்
 தாங்கள் மனச்சிலையால் என் நெற்றியில் வேறு திலகம் வைக்கவில்
 லையா ? இந்த விஷயத்தை நன்றாய் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்
 டியது. நான் இப்பொழுது அனுப்பும் சூடாமணியை இதுவரையில்
 வெகு ஜாக்கிரதையாய் ரக்ஷித்து வந்தேன். நான் தங்களைப் பிரிந்து
 துக்கப்படும்போதெல்லாம் தங்களைப் பார்ப்பதுபோல் இதைப்
 பார்த்து ஆறுதலடைந்தேன். இப்பொழுது அதையும் அனுப்பி விட்
 டேன். நான் இன்னும் ஒரு மாதம் மாத்திரம் பிழைத்திருப்பேன்.
 ராக்ஷஸிகளால் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் உபத்திரவிக்கப்பட்டு ஒரு
 மாதத்திற்குமேல் பிழைத்திருக்கமாட்டேன் என்று இந்த வார்த்
 தைகளை ஸுகரீவன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் ராமனிடத்தில்
 சொல்லிப் பிறகு சூடாமணியைக் கொடு' என்று என்னை ஆக்ஞாபித்
 தாள்.

ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் அகப்
 பட்டு, காட்டில் புலிகளுக்கு நடுவில் அகப்பட்ட மாணப்போல்
 பயத்தால் மிரண்டு, தங்களைப் பிரிந்த துக்கத்தால் தேகம் இளைத்து,
 இவ்வளவு கஷ்டத்திலும் பதிவிரதா தர்மத்தைக் கொஞ்சம்கூடக்
 கைவிடாமல் பூர்ணமாக அனுஷ்டிக்கும் தங்களுடைய பாரியை
 சொல்லியனுப்பின ஸமாசாரம் இதுதான். நடந்தபிரகாரம் ஸகல
 விருத்தாந்தங்களையும் தெரிவித்தேன். எது எப்படியிருந்தாலும்
 ஸமுத்திரத்தைக் கடந்து லங்கைக்குப் போவதற்கு வேண்டிய
 ஸகல பிரயத்தனங்களையும் இப்பொழுதே செய்யவேண்டியது
 என்று ஆரம்பம் முதல் முடிவு வரையில் ஸகல விஷயங்களையும்
 சாதுரியமாயும் உருக்கமாயும் வர்ணித்து, ராமலக்ஷ்மணர்கள்
 துக்கத்தைவிட்டு ஆறுதலடைந்தார்களென்று அறிந்து,

ஸீதை அடையாளமாய்க் கொடுத்த சூடாமணியை ஹனுமார்
75 ரகுநாதனிடத்தில் வணக்கமாய் ஸமர்ப்பித்தார்.

தெள ஜாதாப்வாஸௌ ராஜபுத்ரௌ விதி³த்வா
தச்சாபி⁴ ஜ்ஞாநம் ராக⁴வாய ப்ரதா³ய |
தே³வ்யா சாக்³யாதம் ஸர்வமேவாநு பூர்வ்யாத்
வாசா ஸம்பூர்ணம் வாயுபுத்ர : ஸஸம்ஸ ||

(26)

ஸர்க்கம் 66

சூடாமணியைக் கண்டு ராமன் துக்கித்தது

ஏவமுக்தே ஹநுமதா ராமோ த³ஸரதா³த்மஜ : |

தம் மணிம் ஹ்ருத³யே க்ருத்வா ப்ரருரோத³ ஸலக்ஷ்மண : || (1)

- ஹனுமான் இப்படிச் சொல்லிச் சூடாமணியைக் கொடுத்த
வுடன், ரகுவீர⁶ அதை மார்போடணைத்து, அடங்காத பிரீதியுடன்
பார்த்துப் பூர்வ நாகத்தால் துக்கம் மேலிட்டுக் கண்ணீர் கண்களை
மறைக்க, சூடாமணியைப் பார்க்கமுடியாமல் ஸுகீர்வனை நோக்கி,
5 “ நண்பனே! என் றிடத்தில் வைத்த பிரியத்தால் பசு எப்படிப்
பாலைப் பெருக்குமா அப்படி இந்தச் சூடாமணியைப் பார்த்தவுடன்
என் ஹிருதயம் உருகுகிறது. என் விவாஹ காலத்தில் தசரத சக்கர
வர்த்தி இதை ஜனகமஹாராஜனிடத்திலிருந்து வாங்கி ஸீதையின்
தலையில் வைத்து அலங்கரிக்கும்படி கொடுத்தார். அப்படியே ஸீதை
10 யின் மாதா அதைச் சூட்டினாள். உடனே இந்த ஆபரணம் முன்னை
விட அதிகமாய் பிரகாசித்தது. இந்த உத்தம ரத்தினம் ஸமுத்திரத்தி
லிருந்து உண்டானது; ஸாதுக்களால் பூஜிக்கப்பட்டது. இதை
தேவேந்திரன் முன்னொருகாலத்தில் ஜனகர் செய்த யக்ஞத்தால்
ஸந்தோஷித்து அவருக்கு வெகுமதியாகக் கொடுத்தான். இதைக்
15 கண்டவுடன் என் பிதாவையும் மஹாத்மாவான ஜனகரையும்
பார்த்தது போலாயிற்று. இது என் ஸீதையின் சிரஸில் அழகாய்
விளங்கும் ஆபரணமல்லவா? இதைப் பார்த்தவுடன் அவளையே
அடைந்ததுபோல் எண்ணுகிறேன். ஹனுமானே, ஸீதை என்ன
சொன்னாள்? அதையே அடிக்கடி சொல். தாகத்தால் தவிப்பவ
20 னுக்குக் குளிர்ந்த ஜலம் கிடைத்தால் எப்படியோ அப்படி அவளு
டைய வார்த்தைகள் என் தாபத்தைத் தணிக்கின்றன. லக்ஷ்மண,
இந்த ஆபரணத்தை ஸீதையின் சிரஸில் பார்த்துவிட்டு இப்பொழுது
ஸீதையில்லாமல் இதை மாத்திரம் பார்க்கும்படி நேர்ந்ததே! இதை
விட கஷ்டமுண்டோ?
- 25 ஸீதை ஒரு மாதம் வரையில் பிழைத்திருப்பாளென்றால் அவள்
தீர்க்காயுளுள்ளவள் என்றே சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால் அழ
கான கண்களையுடைய ஜானகியைப் பாராமல் ஒரு நிமிஷம்கூடப்
பிழைத்திருக்கமாட்டேன். ஹனுமானே, ஸீதையை எவ்விடத்தில்

தென ஜாத்தாம்பிகை ராஜபுத்திரன் விதித்தவா தச்சா பி. ஜூனாநம் ராகவாய ப்ரதாஸ்ய
தேவியா சாக்ஸ்யாதம் ஸர்வமேவாநு பூர்வயாத் வாசா ஸம்பூர்ணம் வாயுபுத்ர: ஸஸம்ஸ ||

—ஸுந் 65 ஸ, 26 சு.
ராமலக்ஷ்மணர்கள் துக்கத்தை விட்டு ஆறுதலடைந்தார்களென்று எகை அடையாளமாய்க் கோடுத்த துடையணியை ஹனுமர்,
ரகுநாதனிடத்தில் ஊனக்கமாய் ஸமர்ப்பித்தார்.
(பக்கம் 240 பக்கம்)

கண்டாயோ அவ்விடத்திற்கு என்னையும் அழைத்துச் செல். ஸீதையின் விருத்தாந்தம் தெரிந்தபிறகு ஒரு க்ஷணம்கூட இங்கு இருக்கமாட்டேன். அழகில் நிகரற்றவள்; ஸ்வபாவமாய் மிகவும் பயந்தவள்; சிரேஷ்டமான பதிவிரதை; இப்படிப்பட்டவள் பயங்கரமான குரூர ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் பிழைத்திருப்பதெப்படி? சரத் காலத்தில் இருள் நீங்கி மேகங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரனைப் போல் விகாரரூபமுள்ள ராக்ஷஸர்களுக்கு நடுவில் அவளுடைய முகம் பிரகாசிக்காதல்லவா? ஸீதை என்ன சொன்னாள்? அதை நிஜமாகச் சொல்லும். ரோகத்தால் பீடிக்கப்படுகிறவன் சிரேஷ்டமான ஓளவுதங்களால் எப்படிப் பிழைப்பானோ அப்படி நீர் சொல்லும் வார்த்தைகளால் நான் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருப்பேன். அவளுடைய ரூபம் பார்க்கப் பார்க்க இன்பத்தைக் கொடுக்கும்; அவளுடைய வார்த்தைகள் கேட்கக் கேட்க அமிருததாரையைப்போல் இருக்கும்; என்னைவிட்டுப் பிரிந்து தவிக்கும் ஸீதை என்ன சொன்னாள்?" என்று மிகவும் தீனமாய்க் கேட்டார்.

மது⁴ரா மது⁴ராலாபா கிமாஹ மம பா⁴மீநீ |
மத்³விஹீநா வரா⁴ரோஹா ஹநுமந் கத²யஸ்வ மே || (15)

ஸர்க்கம் 67

ஸீதையின் விருத்தாந்தம்

ஏவமுததஸ்து ஹநுமாந் ராக⁴வேண மஹாத்மநா |
ஸீதாயா பா⁴ஷிதம் ஸர்வம் ந்யவேதீயத ராக⁴வே || (1)

அதைக் கேட்டு ஆஞ்ஜநேயர் ஸீதையின் ஸகல விருத்தாந்தங்களையும் சொல்ல ஆரம்பித்தார். “ரகுவீர! தங்களுடைய பாரியை தாங்கள் சித்திரகூடத்தில் இருந்தபொழுது நடந்த இந்த விஷயத்தையும் நடந்தபடி வர்ணித்து, இதையே அடையாளமாகச் சொன்னாள். ஒருநாள் ஸீதையும் தாங்களும் ஸௌக்கியமாய்ப் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தீர்கள். பிறகு அவள் தங்களுக்குமுன் எழுந்து விட்டாள். அப்பொழுது ஒரு காக்கை வேகமாய்ப் பறந்துவந்து அவளை மார்பில் கொத்திற்று. பிறகு அவளுடைய மடியில் தாங்கள் தூங்கும்பொழுது மறுபடியும் அந்தக் காக்கை அவளை ஹிம்ஸித்தது. அடிக்கடி கூர்மையான மூக்கால் மார்பைக் கிழிக்கையில் ரத்தம் பெருகித் தூங்கிக்கொண்டிருந்த தங்களுடைய முகத்தில் விழத் தாங்கள் விழித்துக்கொண்டீர்கள். தாங்கள் ஸுகமாய்த் தூங்கிக் கொண்டிருக்கையிலேயே சத்துருக்களை நாசம் செய்யும் ஸாமர்த்திய முள்ளவர்களல்லவா? அந்தக் காக்கையின் உபத்திரவத்தைத் தாங்காமல் ஸீதை தங்களை எழுப்பினாள். தாங்களோ க்ஷத்திரியர்; இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவர்; ரணதீரர்; தங்களுடைய பாரியை மார்பில் காயம்பட்டு ரத்தம் பெருகுவதைக் கண்டு, கால ஸர்ப்பத்

- தைப்போல் கோபத்தால் சீறிக்கொண்டு, 'ஸீதே! உன்னை நகங்களால் இப்படி மார்பில் கிழித்துக் காயப்படுத்தினவன் எவன்? 20 கோபம் கொண்ட ஐந்துதலை நாகத்துடன் விளையாடுகிறவன் யார்?' என்று கூறி நான்கு புறத்திலும் பார்க்கையில், அந்தக் காக்கை ரத்தத்தால் பூசப்பட்ட நகங்களுடன் எதிரில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டார்கள். அது இந்திரனுடைய பிள்ளையான ஜயந்தனல்லவா? 25 தாங்கள் அவனிடத்தில் கோபம் கொண்டதைக் கண்டு வாயுவேகத்துடன் பூமிக்குள் மறைந்தான். தாங்கள் மஹாபுத்திமானானதால் அவனுடைய நிஜஸ்வரூபத்தையும் கெட்ட எண்ணத்தையும் கண்டு அவனைக் குரூரமாய்த் தண்டிக்க வேண்டுமென்று நிச்சயித்து. ஆஸனத்திலிருந்து ஒரு தர்ப்பத்தை எடுத்து அதில் பிரஹ்மாஸ்திரத்தின் மந்திரத்தைப் பிரயோகித்தீர்களல்லவா? அந்த அஸ்திரம் 30 அக்ஷிஜ்வாலைகளைக் கக்கிக்கொண்டு அந்தக் காக்கையைத் துரத்திற்று. அப்பொழுது அவன் தாய் தகப்பனையும் தேவர்களையும் மஹரிஷிகளையும் சரணமடைந்தும் அவர்கள் கைவிட்டார்கள். பிறகு மூன்று லோகங்களிலும் அலைந்தும் காப்பாற்றுவார் இல்லை. ஆகையால் மறுபடியும் தங்களிடத்திலேயே வந்து தங்களைச் சரண 35 மடைந்து பாதங்களில் விழுந்தான். ஸகல லோகங்களுக்கும் தாங்கள் ரக்ஷகர்; சரணமடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுவதென்ற தர்மத்தை அனுஸரித்தும், பூர்வத்தில் தங்களுடைய முன்னோரான கருத்தஸ்தரால் ஒத்தாசை செய்யப்பட்ட இந்திரனுடைய புத்திரனென்ற அபிமானத்தாலும், அவன் மஹாபராதம் செய்திருக்கிற 40 னென்பதையும் அதற்காக அவனைக் கொல்லவேண்டியதென்பதையும் மறந்து, அபாரகிருபையால் ரக்ஷித்தீர்கள். ஆனால் பிரஹ்மாஸ்திரம் வீணாகாது; அதற்காக அவனுடைய வலது கண்ணைப் பலியாகக் கொடுக்கச் செய்தீர்கள். பிறகு அவன் தங்களையும் தசரதரையும் நமஸ்கரித்து தங்களிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு தன்னிருப் 45 பிடம் சென்றான்.

- தாங்கள் அஸ்திரங்களின் ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்டரல்லவா? தங்களுடைய பலத்திற்கும் வீரியத்திற்கும் எல்லையுண்டோ? தாங்கள் சுத்த க்ஷத்திரிய வீரனல்லவா? குலாசாரத்தைப் பூர்ணமாக அனுஷ்டிக்கிறவர்களல்லவா? இப்படியிருந்தும் அந்த 50 பிரஹ்மாஸ்திரத்தை ராக்ஷஸர்களிடத்தில் ஏன் பிரயோகிக்கக் கூடாது? நாக கந்தர்வ அஸுர மருத்களங்களும் யுத்தத்தில் ராமனுக்கெதிரில் நிற்கமுடியாதென்பது வேலகப்பிரஸித்தமல்லவா? அவருக்கு வீரியம் கொஞ்சமாவது இருந்தால், என்னை மறுபடியும் அடைய வேண்டுமென்ற கவலை கொஞ்சமாவது இருந்தால், கூர்மையான 55 பாணங்களால் ராவணனை யுத்தத்தில் கொல்லவேண்டும். மஹாபராக்கிரமசாலியும் ரோஷமுடையவனுமான லக்ஷ்மணனாவது தடையனுடைய உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு ஏன் என்னைக் காப்பாற்றவில்லை? அந்தப் புருஷசிரேஷ்டர்கள் தேஜஸில் வாயுவிற்கும் அக்ஷிக்கும்

ஸமானர்கள். தேவர்களும் நெருங்கக்கூடாதவர்கள்; எதையும் செய்ய சக்தியுள்ளவர்கள்; இப்படியிருந்தும் என்னை ஏன் தவனிக்கவில்லை? சத்துருக்களுக்குக் காலர்களும் ஸமர்த்தர்களுமான ராமலக்ஷ்மணர்கள் என்னை இப்படி உபேகை செய்வதைப் பார்த்தால், நான் ஏதோ மஹாபாபத்தைச் செய்திருக்கிறேன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை என்று தீனமாய்க் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு ஜானகி சொன்னதைக் கேட்டு, நான் இவ்விதம் சொன்னேன். 60 65

'தாயே! ராகவன் தங்களைவிட்டுப் பிரிந்த சோகத்தால் வேறொரு காரியத்திலும் மனம் செல்லாதவராய் இருக்கிறார். ராமன் துக்கப்படுகையில் லக்ஷ்மணன் தபிக்கிறாரென்று சொல்லவேண்டுமோ? இது ஸத்தியமென்று பிரமாணம் செய்கிறேன். போகட்டும்; எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுத் தங்களைக் கண்டுபிடித்தேனல்லவா? இனிமேலும் தாங்கள் துக்கப்படவேண்டுமா? தாங்கள் அனுபவிக்கும் ஸகல கஷ்டங்களும் இந்தக் க்ஷணத்திலேயே நீங்கப்போவதைப் பார்ப்பீர்கள். 'புருஷ சிரேஷ்டர்களான அந்த ராஜகுமாரர்கள் தங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவலுடன் அதிசேக்கிறத்தில் இங்கே வந்து லங்கையைச் சாம்பலாக்குவார்கள். ராவணனைப் புத்திர மித்திர ஸகல பரிவாரங்களுடன் ராகவன் யுத்தத்தில் கொன்று தங்களை அயோத்யைக்கு அழைத்துப்போவார். இது நிச்சயம். ஆகையால் ராமனுக்கு நன்றியத் தெரிந்ததாயும் அவருக்குப் பிரீதியை உண்டுபண்ணக் கூடியதாயும் இருக்கும் ஓர் அடையாளத்தைத் தரவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தேன்.' அப்பொழுது ரீதை ஸகல திக்குகளிலும் பார்த்துத் தன் வஸ்திரத்திலிருந்து இந்த ஆபரணத்தை அவிழ்த்துத் தங்களுக்கு அடையாளமாகக் கொடுக்கும்படி என்னிடத்தில் ஒப்புவித்தாள். தங்களுக்காக அஷ்தப் பெற்றுக் கொண்டு ரீதாதேவியை நமஸ்கரித்துத் திரும்பிப் போக யத்தனித்தேன். நான் தேகத்தை வளர்த்துக்கொண்டு புறப்படத் தயாராக இருப்பதைக் கண்டு ரீதை, 70 75 80 85

'ஐயோ! இவளும் போய்விட்டால் என்ன செய்வேன்?' என்று கண்ணீரால் முகம் நனைந்து குரல் தழுதழுக்கச் சோகம் தாங்காமல் 'ஆஞ்ஜநேய! புருஷ ஸிம்ஹங்களான ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸுகீர்வனையும் கேசுமம் விசாரித்தேனென்று சொல்லவேண்டும். இந்த துக்க ஸமுத்திரத்திலிருந்து ராகவன் என்னைக் கரையேற்றும்படி செய்யவேண்டியது உன் கடமை. நான் அனுபவிக்கும் இந்தத் தீவிரமான சோகத்தையும் ராக்ஷஸிகள் என்னைக் குருமாய் ஹிம்ஸிப்பதையும் ராமனிடத்தில் நீ விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும். நீ போகிற வழியில் உனக்கு ஸகல கேசுமங்களும் உண்டாகட்டும்' என்றாள். 90 95

ராஜசிரேஷ்ட! அந்தப் புண்யவதி சொல்லமுடியாத துக்கத் துடன் நான் இது வரையில் தெரிவித்த விஷயங்களைத் தங்களிடத்தில் விக்கிரபனம் செய்யச் சொன்னாள். இதைக்கேட்டு, ரீதை

100 பூர்ணமான கேசுமத்தை அடையும்படி தாங்கள் கவலையெடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்” என்று ஹநுமார் சொன்னார்.

ஏதத் தவார்யா ந்ருப ராஜஸிம்ஹ

ஸீதா வச : ப்ராஹ விஷாத் பூர்வம் |

ஏதச்ச புத்'வா க'தி'தம் மயா த்வம்

ஸ்ரத'த'த்வஸ ஸீதாம் குஸலாம் ஸமக்'ராம் ||

(43)

ஸர்க்கம் 68

ஸீதையின் விருத்தாந்தம் (தொடர்ச்சி)

த'த'ஹ முத்தரம் தே'வ்யா புநருக்த : ஸஸம்ப்'ரம : |

தவ ஸ்நேஹாந் நரவ்யாக்'ர ஸௌஹார்தா' த'நுமான்ய வை || (1)

- “தாங்கள் என்னிடத்தில் வைத்தப் பிரீதியாலும் ஸீதை என்னிடத்தில் வைத்த ஸ்நேகத்தாலும் அவளால் நான் கௌரவிக்கப்பட்டு, பேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தைப் பற்றிப் பின்வருமாறு ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டேன். ‘ராமன் ராவணனை யுத்தத்தில் கொன்று என்னைச் சீக்கிரம் அடையும்படி நான் சொன்னபடியும் இன்னும் உன் புத்திக்குத் தோன்றும் பலவிதமாயும் சொல்லவேண்டியது. உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் இங்கே இன்னும் ஒருநினை தங்கிப் போ. ராக்ஷஸர்கள் கண்டுபிடிக்கக்கூடாத ஓரிடத்தில் சிரமம் தீர்த்துக் கொண்டு மறுநாள் போகலாம். மஹாவீரனான நீ என் ஸமீபத்திலிருக்கும் வரையில் பாக்கியமில்லாத நான் அனுபவிக்கும் துக்கம் ஒரு முகூர்த்தமாவது விலகியிருக்கும். நீ போய்விட்டால், திரும்பி வருவாயென்று நான் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் என் பிராணன் போனாலும் போகும். துக்கத்தின்மேல் துக்கம் என்னை வாட்டுகின்றது; துக்கத்தைத் தவிர எனக்கு வேறு பிராப்தமில்லை; 15 சொல்லமுடியாத கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறேன்; உன்னையும் பார்க்கா விட்டால் மறுபடியும் துக்கம் என்னை வாட்டுமே.

- அது இருக்கட்டும். கருடனையும் வாயுவையும் வாயுபுத்திரனான உன்னையும் தவிர இந்த ஸாகரத்தைத் தாண்டக்கூடியவர் ஒருவரும் இல்லையே. ராமலக்ஷ்மணர்களாவது வானர சிரேஷ்டர்களாவது 20 வானர ஸையன்யங்களாவது மலைபோன்ற அலைகளையுடைய இந்தப் பெருங்கடலை எப்படித் தாண்டப்போகிறார்கள்? இந்த ஸந்தேகம் எப்பொழுதும் என் மனத்தில் குடிக்கொண்டு என்னை உபத்திரவிக்கிறது. மஹாபுத்திமானான நீயே இதற்கு ஒரு உபாயம் சொல்ல வேண்டியது. ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி ராவணனையும் அவனைச் 25 சேர்ந்தவர்களையும் யுத்தம் செய்து கொன்று, லங்கையை நாசம் செய்து, என்னை அழைத்துப்போக நீ ஒருவனே போதும். மஹா பராக்கிரமசாலியான உனக்கு அது விசேஷ கீர்த்தியைக் கொடுக்கும். ஆனால் ராமன் ஸையன்யங்களுடன் இங்கே வந்து, ராவணனையும்

ராக்ஷஸர்களையும் யுத்தத்தில் கொன்று என்னை அயோத்யைக்கு அழைத்துப்போனால் அது அவருடைய குலத்திற்கும் ஆசாரத்திற்கும் பராக்கிரமத்திற்கும் கீர்த்திக்கும் அழகு. அவரிடத்தில் பயந்து அவரில்லாத வேளையில் திருடனைப்போல் ராவணன் என்னை எடுத்து வந்தபடியால், இங்கிருந்து அவனுக்குத் தெரியாமல் ரஹஸ்யமாய் என்னை அழைத்துப்போவது அவருக்குத் தகாது. மஹாவீரன், லோகமறிய ஸௌஸமுத்திரத்தை இங்கே அழைத்துக்கொண்டு வந்து லங்கையைத் தூளாக்கி, ராக்ஷஸர்களை வேரறுத்து, என்னை ஜயலக்ஷ்மியுடன் அழைத்துப்போவது அவருக்குத் தகும். யுத்தத்தில் அவரைப் போன்ற குரனுண்டோ? அவருடைய பராக்கிரமம் பிரதாபமும் எப்படி விளங்குமோ அப்படிச் செய்யவேண்டியது நீயே' என்று வினயமாய் அனேக காரணங்களுடன் விசேஷ அர்த்தங்கள் அடங்கச் சொன்னான்.

அதைக் கேட்டு நான், 'தாயே! கணக்கற்ற வானர ஸையங்களுக்கு அதிபதியான ஸுக்ரீவ மஹாராஜா, மஹாபலவான்; ஒப்பற்ற பராக்கிரமமுடையவர். அவருடைய ஆக்ஞைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு மஹாபலவான்களும் பராக்கிரமசாலிகளும் உத்தஸாஹமுள்ளவர்களும் மனோவேகமுள்ளவர்களுமான வானரவீரர்கள் கணக்கில்லாமல் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எந்த திக்குகளிலும் அவர்களுக்குத் தடையில்லை. அபாரதேஜஸ்விகளானதால் பெரிய காரியங்களைத் தயங்காமல் நிறைவேற்றுவார்கள். கேவலம் பலக்கொழுப்பால் அவர்கள் ஆகாசமார்க்கமாய் இந்தப் பூமியை அனேகம் தடவை பிரதக்ஷிணம் செய்திருக்கிறார்கள். ஸுக்ரீவனிடத்தில் இருப்பவர்கள் எல்லோரும் எனக்கு ஸமானர்கள்; அல்லது எனக்கு மேலானவர்கள். எனக்குத் தாழ்ந்தவன் அங்கே ஒருவனும் கிடையாது. நானே இங்கே வந்திருக்கையில் அவர்கள் வரத் தடையென்ன? அரசன் தன்னிடமிருக்கும் ஸாமான்யர்களை இதைப்போன்ற வேலையிடுவானே தவிர சிரேஷ்டமானவர்களை ஏவுவானா? ஆகையால் ஏன் ஸந்தேகப்படுகிறீர்கள்? கவலையை விடுங்கள். அவர்கள் கிஷ்கிந்தையிலிருந்து ஒரே மூச்சில் தாண்டி இங்கே வந்து குதிப்பார்கள். புருஷஸிம்ஹங்களான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் என் முதுகில் ஏறிக்கொண்டு ஸுமரியசந்திரர்களைப்போல் ஆகாசமார்க்கமாய் இங்கே வருவதையும், சத்துருகுலகாலனும் ஸிம்ஹத்தைப்போல் பராக்கிரமமுள்ளவருமான ராமன் கோதண்டபாணியாய் லக்ஷ்மணருடன் இந்த லங்கைக் கோட்டைவாசலில் வந்து நிற்பதையும், நகத்தையும் பற்களையும் ஆயுதங்களாயுடையவர்களும் பராக்கிரமத்தில் ஸிம்ஹங்களுக்கும் புலிகளுக்கும் நிகரானவர்களும் மதயானையைப்போல் விளங்குகிறவர்களும் வீரசிரேஷ்டர்களுமான வானரஸையங்கள் லங்கையைச் சூழ்ந்து அதன் ஸமீபத்திலுள்ள மலைத்தாழ்வரைகளில் மஹா மேகங்களைப்போல் வீரகோஷம் செய்வதையும், ஸ்ரீ ரகுவீரன் வனவாஸத்தை முடித்துக்.

- 70 சத்துருக்களை நிர்மூலம் செய்து தங்களுடன் அயோத்யைக்குச் சென்று ராஜ்யாபிஷேகம் பெறுவதையும் அதிசீக்கிரத்தில் மஹா பாக்கியசாலியான தாங்கள் பார்க்கப்போகிறீர்கள் ' என்று கம்பீரமாயும் மங்களகரமாயும் பிரியமாயும் நான் சொன்னதைக் கேட்டு தாங்களனுபவிக்கும் கஷ்டத்தைக் கேள்விப்பட்டு எனக்கெதிரே
- 75 விசேஷ துக்கத்தை அடைந்த ஜனகராஜபுத்திரி, மனம் தெளிந்து ஆறுதலடைந்தாள் '' என்றார்.

ததோ மயா வாக்³பி⁴ரதீ³ந பா⁴ஷிண
பரிவாபி⁴ரிஷ்டாபி⁴ரபி⁴ ப்ரஸாதி³தா |
ஜகா³ம ஸாந்திம் மம மைதி³லாத்மஜா
தவாபி ஸோகேந தத³ாபி⁴பீடி³தா ||

(29)

ஸுந்தர காண்டம் முற்றிற்று

ஸ்ரீ ஸீதாலக்ஷ்மண பரத ஸத்ருக்ந ஹநுமத்ஸமேத
ஸ்ரீ ராமசந்த்ர பரப்ரஹ்மணே நம:

*

*

*

ஸ்ரீராமச்சந்திர பரப்ரஹ்மணை நம:

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

யுத்த காண்டம்

ஸர்க்கம் 1

ராமன் மாருதீக்கு விவருமதி அளித்தது

ஸ்ருத்தவா ஹநுமதோ வாக்யம் யதாவ துபி'ப'ரஸிதம் |

ராம: ப்ரீதிஸமாயுக்தோ வாக்யமுத்தர மப்'ரஸித் ||

(1)

அவதாரணை

ஸூத்தர காண்டத்தில் ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் புருஷகாரமான மஹாலக்ஷ்மியின் குணம் வர்ணிக்கப்பட்டது. இந்தக் காண்டத்தில் உத்தமப் பிரயோஜனத்தை அடைவதற்கு உபாயம் உபதேசிக்கப்படுகிறது. ஸேவகன் தனக்கு இட்ட வேலையைச் செய்து முடித்தவுடன் யஜுமானன் அவனிடத்தில் இவ்விதமாக நடக்க வேண்டுமென்று லோகத்தார்க்கு உபதேசிப்பதற்காகவும், ஸூக்ரீவன் முதலிய வானரர்களை உத்ஸாஹப்படுத்துவதற்காகவும், வீரையைக் கண்டுபிடித்து அவளுடைய விருத்தார்த்தத்தைத் தெரிவித்த ஆத்மஜனையருக்கு ராமன் வெருமதியளிக்கிறார்.

5

இப்படி ஹனுமான் நடந்த விருத்தார்த்தத்தை நடத்தபடி வர்ணிக்கக் கேட்டு ராமன் பிரீதியுடன் அவரைப் பார்த்து, "கருடனும் வாயுமும் ஹனுமானும் மாத்திரம் இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட முடியும். அவ்விருவரும் சேர்ந்து செய்யக்கூடிய காரியத்தை இவன் ஒருவனே செய்திருக்கிறான். இது பெரிய விஷயம். தேவ தானவ, யக்ஷ, கந்தர்வ, உரக, ராக்ஷஸர்களும் நெருங்க முடியாத வங்கையில், ஸர்வலோககண்டகனுள் ராவணன் ஐக்கிரதையாய் ரக்ஷித்துவரும் போது பிரவேசிக்க எவனுளும் முடியுமா? அது போகட்டும். கேவலம் தன் பலத்தையே துணையாகக்கொண்டு அங்கிருந்த ராக்ஷஸ வீரர்களைக்கொண்டு, அந்த நகரத்தை நாசம் செய்து, அங்கிருந்து உயிருடன் தப்பிவர எவனுல் முடியும்? இது மிகவும் பெரிய காரியம். மனத்தாலும் சீர்க்கக் முடியாதது. 'ஒருவனுக்கு வீரியமும் பலமும் குதையில்லாமலிருந்தாலும் இந்த விஷயங்களில் ஹனுமானுக்கு ஸமமாக இராவிட்டால், குருரராக்ஷஸர்களால் ஐக்கிரதையாய்

10

15

20

25 சகலிக் கப்பட்ட ஸங்கையில் பிரவேசிக்க முடியுமா? இது பிறர்க்கு அரிது. தன் பிரபுவான ஸூக்ரீவன் கட்டளைபிட்ட காரியத்தைச் செய்ததால் மாத்திரம் ஹனுமான் ஸேவகனுடைய கடமையைச் செய்தானென்று சொல்லக்கூடாது. தான் ஏவப்பட்ட காரியத் திற்கு அனுகூலமான இதர காரியங்களையும் தன் விசேஷசக்திக்குத் தகுந்தபடி செய்து முடித்ததால், ஸேவகன் செய்ய வேண்டியதைப் பூர்ணமாய்ச் செய்திருக்கிறான்.

30 ஸேவகர்கள் மூன்று விதம். யஜுமானனால் ஏவப்பட்ட காரியத்தைச் செய்து முடித்து, அதற்கு அனுகூலமான மற்றொரு காரியத்தை ஏவப்படாமலிருந்தாலும் ஸ்வாமி பக்தியால் செய்து முடிக்கிறவன் உத்தமன். ஸமர்த்தனாகும் உத்ஸாஹமுள்ளவனாகும் இருந்தும் யஜுமானனால் ஏவப்படாத அனுகூலமான காரியத்தைச் செய்யாதவன் மத்யமன். ஸமர்த்தனாகும் உத்ஸாஹமுள்ளவனாகும் இருந்தும் வேறு காரியத்தில் கவனம் வைத்து யஜுமானன் கட்டளைபிட்ட காரியத்தைச் செய்யாதவன் அதமன். இவர்களுக்குள் ஹனுமான் உத்தம ஸேவகன். அதற்குத் தகுந்தபடியே நடந்திருக்கிறான். சத்துருக்களால் அபஹ்யமடைந்து தன் கொளவத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளவில்லை. ஸூக்ரீவனுடைய கட்டளையைப் பூர்ணமாய் நிறைவேற்றி, அதற்கு அதிகமாய் லாபகரமான காரியங்களைச் செய்ததால் யஜுமானனை ஸந்தோஷப்படுத்தியிருக்கிறான். இது மாத்திரமல்ல, எங்களைப் பெரிய அதர்மத்திலிருந்து விலக்கித் தர்மத்தை நிலைநிறுத்தினான். இவன் ஸீதையைக் கண்டுபிடிக்காவிட்டால் நான் பிழைக்கமாட்டேன். என் ஸுதோதரர்களும், பந்துக்களும், அயோத்தையிலுள்ள ஜனங்களும், வானரர்களும் உடனே உயிரை விடுவார்கள். ஆகமஹத்தைய என்ற தோஷத்திலிருந்து இவர்களைக் காப்பாற்றினான். மேலும் ஸீதையைக் கண்டுபிடித்ததால் லோகத்தில் நம் எல்லோர்க்கும் அபவாதமில்லாமல் செய்தான்.

இவ்வாறு நமக்கு உபகாரம் செய்தவனுக்குத் தகுந்தபடி பிரியமான விஷயத்தைச் செய்ய முடியவில்லையே என்ற வருத்தம் எனியவனுள் என் லிறுதயத்தைப் பிளக்கிறது. ஸீதையின் க்ஷேமஸமாசாரத்தைக்கேட்டதாலுண்டான ஆனந்தத்தையும் மறக்கச் செய்கிறது. ஆகையால் என்னிடத்திலுள்ள வஸ்துக்களில் இவனுக்கு இதைக் கொடுக்கலாமென சொல்லமுடியாது; எல்லாவற்றையும் கொடுத்தாலொழிய எனக்குத் திருப்தியுண்டாகாது. அதற்குப்பதிலாக இவனைப் பிரீதியுடன் ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளுகிறேன். இவன் என்னிடத்திலிருந்து யாதொன்றையும் அபேக்ஷிக்கிறதில்லை. எனக்கு வேண்டிய ஸகல காரியங்களையும் குறைவில்லாமல் செய்து வருகிறான். இவனுக்கு எப்பொழுதாவது ஒரு பிரத்யுபகாரம் செய்ய வேண்டுமென்று வெருகாலமாய் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். இப்பொழுது நல்ல ஸமயம் வாய்த்தது. எவரும் ஆகேபிக்க இட

- மில்லை. இவன் என் நிவ்யமங்கன விக்ஹிசுத்திவேயே விசேஷப்
பிரேமை வைத்திருக்கிறபடியால் இதையே இவனுக்குக் கொடுக்க
வேண்டும். அமிருதத்தைப் புஜிக்கிறவனுக்குப் புல்லைக்கொடுத்
தால் பிரயோஜனப்படுமா? இதைத் தவிர வேறு வஸ்துக்களைக்
கொடுத்தால் இதைக் கொடுக்கவில்லையே என்று வகுத்தப்படுவான்.
இதில் ஸகலப் பிரயோஜனங்களும் அடங்கியிருக்கிறபடியால், 70
இதைக் கொடுத்தால் ஸகல பதார்த்தங்களையும் கொடுத்தது
போலாயிற்று. மேலும் இது பிறரைப்போல் கர்மகதியால்
கிடைத்த சரீரமல்ல. ஸர்வோத்தமமென்றும் ஸகல மங்களங்களுக்
கும் இருப்பிடமென்றும் பரிசோதித்துப் பார்த்து ஸ்வேதசையாக
எடுத்தது; அனுபவத்திலும் அப்படியே இருக்கிறது; எவ்விதப் பற்ற
ஆனந்தத்தை கொடுக்கக்கூடியது; என் ஸ்வரூபமும் அதுவே; என்
ஸீடத்திலுள்ள வஸ்துவும் அதுவே. ("ஆனந்தமே மாயையால் ராம
கிருஷ்ணாதி தேகங்களுடன் விளங்குகிறார்" என்று சங்கராசார்யர்
கீதாபாஷ்யத்திலும் விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலும் சொல்லி
யிருக்கிறார். இப்படி ஆவீங்கனம் செய்து கொண்டதால் கேவலம்
பிரஹ்மானந்தத்தையே ஆஞ்ஞகேயருக்கு அனுக்ரஹித்தாரென்று
பிரஹ்மானந்த புராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது). மேலும்
ஸீதை உயிரை விடப்போகும் ஸமயத்தில் அவளைக் கண்டுபிடித்து
அவளுடைய விருத்தார்த்தத்தை எனக்குச் சொல்லி, என் உயிரைக்
காப்பாற்றினான். ஆகையால் இரண்டு தேகங்களைக் காப்பாற்றின 85
வனுக்கு ஒரு தேகத்தை கொடுப்பது போதுமா? என்று பிரீதியால்
தேகம் புனகித்து, ஆஞ்ஞகேயரை ஆவீங்கனம் செய்துகொண்டார்.
(மஹாத்மாவும் பிறரால் செய்ய முடியாத காரியத்தைச் செய்து
வந்தவருமான ஆஞ்ஞகேயருக்கு இது தகுந்ததே).
- பிறகு ராமன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டும் கஷ்டத்தை நினைத்
துக் கவலையடைந்து, "ஸுஃகீவ! ஹனுமான் ஸமுத்திரத்தைத்தாண்டி
யினதும். லங்கையில் பிரவேசித்ததும், ராவணனுடைய அந்தப்
புரத்தில் ஸீதையைக் கண்டுபிடித்ததும் கிரேஷ்டமானதே. ஆனால்
இந்த மஹாஸமுத்திரத்தைப் பார்த்து இதை வானர ஸஸன்யங்களு
டன் நாம் எப்படித் தாண்டப் போகிறோம்? என்ற கவலையால் 95
ஸீதையின் விருத்தார்த்தத்தைக் கேட்டதாலுண்டான ஆனந்தமும்
போய்விட்டது. இந்த ஸமுத்திரத்தின் அகஸ்தையும் ஆழத்தையும்
இதில் வாரிக்கும் பயங்கரமான ஜலத்துக்களையும் பார்க்கையில் வானர
ஸஸன்யம் எப்படி அக்கரை சேரப்போகிறதென்று எனக்குத்
தெரியவில்லை. ஸீதையின் விருத்தார்த்தத்தை அறிவிறவரையில் 100
அதைப்போல் அஸாத்நியமான விஷயம் வேறென்றும் இல்லை
யென்று எண்ணினேன். இப்பொழுது ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டு
வது அதைக் காட்டிலும் அஸாத்நியமென்று நினைக்கிறேன்.
இதற்குமேல் செய்ய வேண்டிய காரியமென்ன?" என்று, ராமன்
சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவராய் ஹனுமானைப் பார்த்துக் கேட்ட 105

பின், ஸாகரத்தை வற்றச் செய்வது முதலிய உபாயங்களை ஆலோசித்
தும் கொண்டிருந்தார்.

இத்யுக்த்வா ஸோக ஸம்ப்ராத்தோ ராம: ஸாத்தூ நிபர்ஹண: |
ஹனுமத்தம் மஹாபாஹு: ததோ த்யாத முபாக்மத் | (19)

ஸர்க்கம் 2

ஸாக்ரீவன் ராமனைத் தேற்றினது

தம் து ஸோகபரித்யுதம் ராமம் த்ஸரதாத்மஜம் |
உவாச வசநம் ப்ரீமாத் ஸாக்ரீவ: ஸோகதாஸநம் | (1)

ராமன் இப்படித் துக்கப்படுவதைப் பார்த்து ஸாக்ரீவன்
ஸஹிக்கவில்லை. அவரிடத்தில் வைத்த பிரேமைபால் அவருக்கு
நேரும் ஸோக துக்கங்களைத் தனக்கு நேருவதுபோல் பாவித்தான்.
மித்திரனுக்கு ஆபத்து நேரும்பொழுதும், அவன் கெட்ட வழியில்
போகும் பொழுதும், ஒரு காரியத்தைச் செய்ய வேண்டிய காலம்
தாண்டிப் போகும்பொழுதும், நாம் அவனுடைய கஷமத்தை
விரும்பினால், அவன் நம்மைக் கேட்காமலிருந்தாலும், அவனுக்கு
ஹிதோபதேசம் செய்யவேண்டியதென்ற சாஸ்திரத்தை அனு
ஸரித்து, ராமனுடைய சோகத்தைப் போக்கும்படியான வார்த்தை
களைச் சொன்னான். ராமன் தசரதசக்கரவர்த்தியால் செல்வமாய்
வளர்க்கப்பட்டவர்; சோகத்தை அனுபவிக்கத் தகாதவர்; ஸகலப்
பிராணிகளுக்கும் எப்பொழுதும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவர்.
சுக்ரன் காமர்தக நீதியில் சொல்லுறெபடி சுத்தம், தானம்,
சௌரியம், ஸாகதுக்கங்களைக்கூட அனுபவிப்பது, பிரேமை சாதுரி
யம், ஸத்தியம் என்ற மித்திரகுணங்களை உடையவன். ஆகையால்
சுருவீரண போகி, "ராமா! மற்ற அல்ப மனிதர்களைப்போல் தாய்
களும் பரிதவிக்கிறீர்களே. இப்படிச் செய்யலாமா? நன்றி இல்லா
தவன் பூர்வ ஸ்நேகத்தை முற்றிலும் மறப்பதுபோல், தங்கள்
மனத்தில் குடிசெண்டிருக்கும் துக்கத்தை விட்டு விடுங்கள்.

தாங்கள் இப்படித் துக்கப்பட யாதொரு நியாயமும் இல்லையே.
இதுவரையில் ஸீதையின் விருத்தார்தம் தெரியவில்லை என்ற
காரணம் இருந்தது. இப்பொழுது அதுவும் இல்லை. தாங்கள் வரப்
போகும் காரியத்தை அறியக்கூடியவர்கள்; நீதிசாஸ்திர நியுணர்சுக்
காரியங்களை ஸஹிக்கக்கூடிய புத்தியுடையவர்கள்; விஷயங்களின்
தூரதம்யத்தை ஆலோசித்து சிர்ணயிக்கக்கூடியவர்கள். ஆக
யால் தங்களுடைய குணங்களை யோசித்தாலும் துக்கப்பட நியாய
மில்லை. மோக்ஷரூபமான உத்தம பலனைக் கெடுக்கும் புத்தியை
யோசி விலக்குவதுபோல் இந்தப் பாப புத்தியை விலக்குங்கள்.
ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட முடியவில்லையே என்று கவலைப்பட
நியாயமில்லை. கோரமான ஐல ஐர்துக்களால் நிறைந்த ஸமுத்தி

ரத்தை ஸன்யஸ்களுடன் தாண்டி, லங்கையில் பிரவேசித்து சத்துருக்களைக் கொல்வோம். நமக்குத் தகுந்த ஸஹாயியில்லையே என்று வருத்தப்படவும் காரணமில்லை. இதோ இருக்கும் வானர வீரர்கள் மஹா சூரர்கள், ஸமர்த்தர்கள், கணக்கில்லாதவர்கள்; தாங்கள் கெடுப்பில் குதிக்கும்படி கட்டளைபிட்டாலும் ஸந்தோஷத்துடன் குதிக்க விரிதமாக இருப்பவர்கள். நமது சத்துருக்களைக் கொல்வது அவர்களுக்கு ஒரு பொருட்டா? இவர்களுடைய முகத்தில் விளங்கும் தெளிவாலும் ஸந்தோஷத்தாலும் இவர்களுடைய உத்ஸாஹத்தை நன்றாக அறிவேன். அதில் எனக்கு விசேஷ நம்பிக்கை உண்டு. இருக்கட்டும். கவலைப்பட காரணங்களிருந்தாலும் கவலையை விடவேண்டியதல்லவா? கவலைக்கு இடம் கொடுத்தால் உத்ஸாஹத்தை அழிக்கும்; உத்ஸாஹத்தை இழந்தால் தீனனுவான்; தீனத்தன்மையால் செல்வம் அழியும்; செல்வம் அழிந்தால் ஆபத்துக்கள் நேரும்; ஸகலப் பிரயோஜனங்களும் கெடும். மஹாபாபியான அந்த ராவணனை யுத்தத்தில் கொன்று, வீதையை அழைத்து வர ஸமுத்திரத்தில் அணுகட்டி நாம் லங்கையில் பிரவேசிக்கும்படியான ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள். 'அந்தப் பட்டணத்தைப் பார்த்தால் மாத்திரம் நமக்கென்ன பிரயோஜனம்' என்றால், த்ரிகுடசிகரத்திலுள்ள லங்கையைக் கண்டபொழுதே ராவணன் யுத்தத்தில் இறந்தானென்று நம்புங்கள். கோரமான ஸமுத்திரத்தில் அணிகட்டாமல் லங்கையை நாசம்செய்ய, தேவாஸூரர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் முடியாது. லங்கைக்கருகில் நாம் அணிகட்டிச் சென்றவுடன் சத்துருஸன்யத்தை ஐயித்தோமென்று எண்ணுங்கள். இந்த வானரர்கள் யுத்தத்தில் கைதேர்ந்தவர்கள்; நீனைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்கள். ஆகையால் ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் நாசம் செய்யும் இந்தச் சோகத்திற்கு இடம் கொடுக்க வேண்டாம். லோகத்தில் சோகம் புருஷனுடைய ஸகல சத்திகளையும் செளரியத்தையும் நாசம் செய்யும். அது மாத்திரமல்ல. தாங்கள் சோகத்தைவிட்டுத் தைரியத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டும். செளரியத்தை பிரதானமாயுள்ள மனிதன் ஸம்பாதிக்க வேண்டிய தைரியத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் அடையுங்கள். 'இந்தச் கவலை ஸமுத்திரத்தைப்பற்றினதல்ல. வீதையைப் பார்க்காததாலுண்டானது' என்றால், தங்களைப்போன்ற மஹாத்மாக்களும் சூரர்களும் உத்தேசித்த காரியம் மறைந்திருந்தாலும் நஷ்டமானாலும் சோகத்திற்கு இடம் கொடுக்கலாமா? தாங்களே புத்திமான்களுக்குள் கிரேஷ்டர்கள்; ஸகல சாஸ்த்ரங்களின் அர்த்தங்களை நன்றாக அறிந்தவர்கள். எண்ணப்போன்ற மந்திரிகளால் சத்துருவை ஐயிக்க வேண்டியது. தாங்கள் வில்லைக் கையிலெடுத்து நின்றால் தங்களுக்கெதிரில் நிற்கக்கூடியவன் இந்த மூன்று லோகங்களிலும் உண்டோ? இந்த வானரர்களிடத்தில் ஒப்புவிக்கப்பட்ட காரியம் கெடாது. விசாலமான ஸாகரத்தைத்

- தாண்டி. வீரதையைக் காண்பீர்கள். ஆகையால் சோகத்திற்கு இடம் கொடுத்தது போதும். கோபத்தை வருவித்துக்கொள்ளுங்கள். முயர்ச்சியில்லாத சுஷந்திரியர்களும் அதிருஷ்டமில்லாதவர்களுமான யாவரும் கடுமையான ஆக்ஷய்யுடையவனைக் கண்டு பயப்படுகிறார்கள். ஆகையால் இந்தக் கோர ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட ஸுக்ஷ்மமான உபாயத்தை எங்களுடன் கலந்து ஆலோசிப்புகள். என் னென்யங்கள் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினவுடனே சத்துருவை ஐயிக்குமென்று எண்ணுங்கள். இவர்கள் யுத்தத்தில் குரர்கள்; கீளைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்கள்; மரங்களாலும் பாறைகளாலும் சத்துருக்களை நாசம் செய்வார்கள். அணியில்லாமற் போனாலும் போகட்டும். வேறு எப்படியாவது ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி சத்துருக்களை நிர்மூலம் செய்வோம். இதோ காணப்படும் கபசகுனங்களைப் பார்க்கும்பொழுது தங்களுக்கு ஐயம் கிடைக்குமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை; என் மனத்தில் பொங்கும் ஸந்தோஷத்தால் நமது காரியம் நிறைவேற்றிற்றென்று எண்ணுகிறேன். அணையைக் கட்டினாலும் கட்டாவிட்டாலும் தங்கள் ஐயலக்ஷ்மியுடன் திரும்பி வருவீர்களென்பதில் ஸந்தேகமில்லை” என்றான்.

கிழக்த்வா பிஹுதா¹ சாபி ஸர்வதா² விஜயீ ப்வாந் |
நியித்தாநி ச பர்யாயி மநோ மே ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்யதி || (26)

ஸர்க்கம் 3

ஹனுமான் லங்கையைப் பற்றிக் கூறியது

ஸுக்ரீவஸ்ய வச: ஸ்ருத்வா ஹேதுமத் பரமார்த்வித் |
ப்ரதிஜக்த்¹ ராஹ காகுத்ஸ்தே² ஹனுமந்த மநி³ப்ரவீத்” (1)

- இப்படி மனுஷ்யபாவனையை அனுஸரித்து ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவது கஷ்டமென்று ராமன் வருத்தப்பட்டு, மித்திரஸூதைய தேறுதலால் தைரியமடைந்தார். சத்துருவின் கோட்டை, பலம், னென்யம், ராஜ்யம் முதலியவைகளின் ரஹஸ்யத்தை அறிய வேண்டியதென்ற ராஜாஜீதிப்படி, மிகவும் ஸாரச்ரஹியானதால், ஸுக்ரீவன் யுக்திக்கு ஒத்துச்சொன்ன வார்த்தைகளை அங்கேரித்து, ஹனுமானைப் பார்த்து ராமன், “இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவது பெரிதல்ல. என் தபோபலத்தால் அணைகட்டுவேன்; பாணங்களால் ஐலத்தை வற்றிச் செய்வேன்; அதிருக்கட்டும். லங்கை பிறுரால் கெருங்கமுடியாத தென்று தெரிவித்தாயே. அங்கே கோட்டையின் அமைப்பு எப்படி? ஐலம், மலை, தரை, வனம் முதலிய அரண்களையும் ஸேனையின் கணக்கையும் கோட்டைவாசல்களிலுள்ள காவலையும் பிராகாரம், அகழ் முதலியவைகளையும் ராஷஸர்

களுடைய வீடுகளையும் நான் பிரத்யக்ஷமாகப் பார்ப்பதுபோல்
தெளிவாகச் சொல். லங்கை முழுவதையும் ஸாவகாசமாகக்
தவனித்துப் பார்த்திருக்கிறாய்; ஸகல விதத்திலும் துட்பமான
புத்தியுள்ள நீ, முக்கியமான விஷயங்களை அறிவதிலும் மறக்காம
விரும்புபதிலும் ஸமர்த்தனென்று எனக்குத் தெரியும். மூன்று இதைப்
பற்றி நீ ஒரு தடவை சொல்லியிருந்தாலும் விஸ்தாரமாயும் தெளி
வாயும் மறுபடியும் சொல்லவேண்டும்" என்றார்.

15

20

அப்பொழுது பேசும் திறமையுள்ளவர்களுக்குள் ஓரேஷ்ட
ரான மாருதி, "பிரபோ! லங்கையிலுள்ள அரசன்களையும் காவல்
களையும், ஸஸன்யங்களையும் ராஜாஸர்கள் ராவணலிடத்தில் வைத்
திருக்கும் அபிப்பிராயத்தையும் ஸங்கையின் செழிப்பையும் ஐசுவரியத்
தையும் அதைச் சூழ்ந்த ஸமுத்திரத்தின் லக்ஷணத்தையும் ஸேனை
களின் அணிகளையும் வாஹனங்களின் கணக்கையும் எனக்குத்
தெரிந்தவரையில் சொல்லுகிறேன். லங்கையிலுள்ள ஸகலப்
பிராணிகளும் தேகஸௌக்யத்தாலும் மனஸ்திருப்தியாலும் எப்
பொழுதும் ஸந்தோஷத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

25

லங்கை வெகு விஸ்தாரமானது. உத்தமமான சதங்களுக்கும்
குதிரைகளுக்கும் மதயானைகளுக்கும் கணக்கில்லை. சத்துருக்
களால் நெருங்க முடியாதது. கடவுகள் அழுத்தமாயும் இரும்புப்
பட்டங்களாலும் பெரிய தாழ்ப்பாள்களாலும் அமைக்கப்பட்
பிருக்கின்றன. கோட்டை வாசல்கள் நான்கு; வெகு அகலமா
யும் உன்னதமாயும் இருக்கின்றன. சத்துருஸஸன்யங்களை அப்

30

35

பொழுதே நாசம் செய்வதற்காக அங்கே விசித்திரமான யந்திரங்
கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளிலிருந்து பாணங்களும்
கற்பாறைகளும் ஓயாமல் வந்து விழுந்தகொண்டே இருக்கும்.
வாசற்படியில் சத்தமான இரும்பாலும் எஃகாலும் செய்யப்பட்டு,

40

கூர்மையான முட்களுடன் சதக்களி என்ற அநேக யந்திரங்கள்
வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ராஜாஸ வீரர்கள் எந்த நியிஷ்டும்
அவைகளை உபயோகிக்கத் தயாராய் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.
லங்கையின் வெளிச்சுவர் ஆகாசத்தை அளவிடிருக்கிறது; வெகு

45

உறுதியானது; தங்கத்தால் செய்யப்பட்டு நவரத்தினங்களாலும்,
பவழங்களாலும், முத்துக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
அதைச் சுற்றிப் பாதாளம் வரையில் ஆழமுள்ள வெகு அகலமான
அகல்கள் குளிர்த்த ஐலத்தால் நீறாந்து, முதலிகள் முதலிய
குரூர ஐந்துக்களுடன் பிறர் நெருங்க முடியாமலிருக்கின்றன. அவை

50

களுக்குமேல் விஸ்தாரமான பலகைகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன.
அவைகளை இறக்குவதற்கும் தூக்குவதற்கும் அநேக பெரிய
யந்திரங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோட்டை வாசல்களைக்
காப்பதற்குக் கணக்கில்லாத ராஜாஸர்கள் அங்கேயே வளித்துக்
கொண்டிருக்கிறார்கள். ஸாதாரண ஸமயங்களில் அந்தப் பலகை
கள் அகழ்களின்மேல் போடப்பட்டிருக்கும்; சத்ருஸஸன்யங்

- 55 கள் ஸமீபித்தால் யந்திரங்களால் உயரத் தூக்கிக் கட்டப்படும். அத்தநான்கு பலகைகளில் வடக்குக் கோட்டை வாசலிலுள்ளது மிகப்பெரிது; அழுத்தமானது; அகழில் நாட்டப்பட்ட தங்க ஸ்தம்பங்களின்மேல் தங்கியிருக்கிறது. அதைக் காப்பவர்கள் தங்குவதற்காக அநேக மேடைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.
- 60 ராவணன் அரசர்களுக்குரிய குதாட்டம் முதலிய நொஷங்களில்லாதவன்; எப்பொழுதும் யுத்தத்தில் பிரியமுள்ளவன். வெகு ஜாக்கிரதையுள்ளவன்; ஸைன்யங்களைப் பரிசோதிப்பதிலும், பரீகிப்பதிலும், பழக்குவதிலும் சிறிதும் சோம்பலில்லாதவன். லங்கை உன்னதமான த்ரிகுட கிரத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு பிராணியும் அடி வைத்து ஏற முடியாமல் மலையின் பக்கங்கள் வழுவழப்பாய் இழைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஸமுத்திரத்தால் நீர் அரணும், ஸமுத்திரக் கரையிலுள்ள வனங்களால் காட்டரணும், த்ரிகுடப்பர்வதத்தால் மலையரணும், மதில்கள், கோபுரங்கள், அகழ்கள், யந்திரங்கள் முதலியவைகளால்
- 70 செய்யுங்க அரணும், யுத்த சாஸ்திர விதிப்படி குறைவற ஏதப்பட்டுக்கின்றன. ஆகையால் பயங்கரமானது; தேவர்களாலும் நெருங்க முடியாதது. தூறு யோஜனை தூரம் வரையில் கரையில்லாத ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே கப்பல்களின் போக்குவரத்தில்லை. ஆகையால் மற்ற தேசங்களுக்கு லங்கையின் ஸமாசாரம் தெரிய நியாயமில்லை. மதில்களாலும், அகழ்களாலும், யந்திரங்களாலும், சதுரங்க ஸைன்யங்களாலும் எப்பொழுதும் காக்கப்பட்டுப் பிறர் நெருங்க முடியாமல் இருக்கிறது.

- மேற்குக் கோட்டை வாசலில் பதினாயிரம் ராக்ஷஸர்களும், தெற்கில் றியுதம் (10,000) ராக்ஷஸர்களும், கிழக்கில் பிரயுதம் (100,000) ராக்ஷஸர்களும், வடக்கில் நயர்புதம் (100-3காடி) ராக்ஷஸர்களும் சதுரங்க ஸைன்யங்களுடன் ஸகல ஆயுதபாணிகளாய்க் கரத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். லங்கையின்நடுவில் ராக்ஷஸ வீரர்கள் உத்தம வாஹனங்களுடன் கணக்கில்லாமல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். உத்தமகுலத்தில் பிறந்தவர்கள்; நம்பிக்கையுள்ளவர்கள்; ராவணனால் வெகுமானிக்கப்பட்டவர்கள். சத்துருக்கள் கண்டு நடுங்கும்படியான ராக்ஷஸ ஸைன்யம் ஒரு கோடி லங்கையில் இருக்கும். ஆனால் நான் அகழ்களின்மேல் போடப்பட்ட பலகைகளை முறித்து, அகழ்களைப் பள்ளியில்லாமல் நிரப்பி, லங்கையைக் கொளுத்தி, பிராகாரங்களை இடித்து, ஸைன்யத்தின் நாலிலொரு பங்கை நாசம் செய்தேன். எப்படியாவது இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டியிடுவேன். வானரங்களால் லங்கை அழிந்ததென்று நம்புங்கள். அங்கதன், த்விவிதன், தாமதன், ஜாம்பவான், பணஸன், நளன், நீலன் முதலியவர்கள் ஆகாசமார்க்கமாய்ச் சென்று லங்கையையும் அதிலுள்ள மலைகளையும், அகழ்களையும்,

95

வாசற்படிக்கையும், பிராகாரங்கனையும், இருஹங்கனையும் நாசம் செய்து ஜாநநியை அழைத்து வருவார்கள். ஆகையால் வானர ஸைன்யத்தின் ஸாரமான இந்த வீரர்களை மேற்சொன்னபடி ஆக்ஞாபியுங்கள். நல்ல முகூர்த்தத்தில் இங்கிருந்து புறப்படவேண்டும்" என்று வணக்கமாய்த் தெரிவித்தார்.

ஏவமாத்ருபய கபிர்ம பீலாநாம் ஸர்வ ஸங்கீரதம் |
முஹுர்தேந து யுக்தேந ப்ரஸ்தாந மபிரோசய || (35)

ஸர்க்கம் 4

லங்கையைக் குறித்து பிரயாணம்

ஸ்ருத்வா ஹநுமதோ வாக்யம் யதாவ த்நுபூர்வஸு: |
ததோப்ரவீந் மஹாதேஜா ராம: ஸத்யபராக்ரம: || (1)

மஹாபலவானும் வீணாகாத பராக்கிரமசாலியுமான ராமன் ஆற்றியருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, "ஈ இப்பொழுது வர் ஸித்த லங்கா நகரத்தைப் பாணங்களால் தூளாக்குகிறேன். நான் சொல்வது ஸத்தியம். ஸுக்ரீவ! இந்த முகூர்த்தத்தில் பிரயாணம் செய்வது நலம் என்று தோன்றுகிறது. இது யாத்திரைக்குத் தகுந்தது. ஸுக்ரீயன் மத்யாஹ்னத்தில் இருப்பதால், இது ஐயத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய 'அபிஜித்' என்ற முகூர்த்தம். இப்பொழுது நான் பிரயாணம் செய்தால், ராவணன் வீரதையை அபகரித்து எங்கே தான் போகமுடியும்? 'ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட யாதோரு யோசனையும் செய்யாமல் பிரயாணம் செய்வதில் லாபமென்ன?' என்றால் ஒருவன் விஷத்தைக் குடித்து மரணமடையும் ஸமயத்தில் அமிருதத்தைத் தொட்டவுடன் பிழைப்பதுபோல், நாம் வீரதையை மீட்பதற்குப் புறப்பட்டுமென்று திரிஜடை முதலியவர்கள் சொல்லக்கேட்டு அவன் உயிரை வைத்துக்கொள்வான். ஆனால், நாம் ஆலோசனை செய்துகொண்டு இங்கேயே இருந்தால் வீரதை இதை அறியாமல் உயிரை விடுவான். இன்றைக்கு உத்தரபல்குளீ நகரத்திரம்; நாளைக்கு ஹஸ்தம். ஸுக்ரீவ! ஆகையால் ஸகல ஸைன்யங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு இன்றைக்கே பிரயாணம் செய்வோம். உத்தம சகுனங்கள் நமக்கு அனுகூலமாய்க் காணப்படுகின்றன. ஆகையால் ராவணனைக் கொன்று வீரதையை அழைத்து வருவோமென்று எண்ணுகிறேன். கண்ணின் மேல்பாகம் துடிப்பதால் நமக்கு ஐயம் ஸித்தம். நமது ஸைன்யத்திற்கு முன்பாகத்தில் நீலன் அநேக வானரர்களுடன் நாம் போகவேண்டிய மார்க்கத்தைப் பரிசோதித்துக்கொண்டு செல்லட்டும்" என்றார். ஸுக்ரீவனும் லக்ஷ்மணனும் ராமனுடைய வார்த்தைகளைக் கொண்டாட, அவர் ரீதி சாஸ்திர விதிப்படி ஸேனையைப் பிரயாண காலத்தில் அணி வகுத்தார்.

5

10

15

20

25

30 "நீல! நீ வேண்டுகளை அழைத்துப் போகும் வழி குளிர்த்த காடு
 களின் நடுவாக இருக்கவேண்டும். பழம், கிழங்கு, ஐலம், தேன்
 முதலிய பதார்த்தங்கள் பூர்ணமாகக் கிடைக்க வேண்டும். துஷ்ட
 35 ராக்ஷஸர்கள் வழியிலுள்ள பழங்களையும், கிழங்குகளையும், வேர்
 களையும், ஐலத்தையும் விஷமிடுவார்கள். ஆகையால் நீங்கள் வெகு
 ஐரக்கிரதையாக அவைகளைப் பரிசுதிக்க வேண்டியது. உங்களில்
 சிலர் காடுகளிலுள்ள பள்ளத்தாக்குகளில் சத்துருக்கள் மறைந்
 35 திருக்கிறார்களா என்று இறங்கிப் பார்க்கவேண்டியது. நமது ஸைன்
 யத்தில் யுத்தத்திற்கு உபயோகமில்லாத பாகம் அதிகமாக இராது.
 இருந்தால் அதைக் கிஷ்கிந்தையிலேயே வைத்துப்போவது நலம்.
 நாம் செய்யப்போகிற கோர யுத்தத்திற்கு பூர்ண பலமும் சக்தியும்
 40 உள்ளவர்களை மாத்திரம் அழைத்துப் போவோம். எவ்விடத்தில்
 சத்ருஸைன்யத்தை எதிர்பார்க்கிறோமெவ்விடத்தில் தன் ஸைன்யத்
 தைப் பலப்படுத்தவேண்டியதென்ற நீதிசாஸ்திரப்படி, கஜன்,
 கவயன், கவாக்ஷன் முதலிய வானர வீரர்கள் ஆயிரக் கணக்காய்க்
 கொழுத்த காளைகளைப்போல் பயங்கரமான நமது வேணுஸமுத்
 45 தரத்தின் மூன் பாகத்தை நடத்தட்டும். ஸகல திக்குகளிலும் வேணு
 பதிகளையும் அணித் தலைவர்களையும் நியமிக்க வேண்டியதென்ற
 நீதிசாஸ்திரப்படி, ரிஷபன் நமது ஸைன்யத்தின் மேற்குப்பக்கத்தை
 யும், கந்தமாதனன் இடது பக்கத்தையும் காப்பாற்றி வரட்டும்.
 தேவேந்திரன் ஐராவதத்தில் ஏறுவதுபோல் நான் மாருதியின்மேல் ஏறி
 50 ஸைன்யத்திற்கு நடுவிலிருந்து அவர்களை உத்ஸாஹம் செய்கிறேன்.
 குபேரன் ஸார்வபௌமம் என்ற திக்கஜத்தில் ஏறுவதுபோல், யுத்
 தத்தில் சத்துருக்களுக்குக் காலனான லக்ஷ்மணன் அங்கதன்மேல்
 ஏறி வரட்டும். நீ பல்லக்கில் எங்களுடன் வா, ஐரம்பவான் ஸுஷே
 னன், வேகதர்சி ஐரம்பவானுடைய ஸ்ஹோதரான ரிஷபஜய
 முதலியவர்கள் ஸைன்யத்தின் பின் பாகத்தை ரக்ஷிக்கட்டும்"
 55 என்றார்.

ஸுக்ரீவனும் அப்படியே உத்தரவு செய்ய, வானர கணங்கள்
 ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தம் செய்ய ஆசைகொண்டு, குகைகளிலிருந்
 தும் பர்வத சிகரங்களிலிருந்தும் வெளிப்பட்டன. பிறகு ஸுக்ரீவ
 60 னும் லக்ஷ்மணனும் முன்னே செல்ல, நீதி சாஸ்திர நியுனரான
 ராமன் ஸைன்யத்துடன் தெற்கே பிரயாணம் செய்ய ஆரம்பித்
 தார். நூறு, ஆயிரம், லக்ஷம், கோடி, அயுதமென்று கணக்
 கில்லாமல் வானர ஸைன்யம் அவரைப் பின் தொடர்ந்தது. ஸுக்ரீ
 வனுடைய ஆக்களுக்கு உட்பட்ட அவர்களெல்லோரும் பலத்
 65 தால் கொழுப்படைந்தவர்கள்; ஸந்தோஷத்துடன் குதித்துக்
 கொண்டும் தாவிக்கொண்டும் பாய்ந்து கொண்டும் கர்ஜித்துக்
 கொண்டும் சீச்சென்று கத்திக்கொண்டும் தேனையும் பழங்களையும்
 இஷ்டப்படி புஜித்துக்கொண்டும், புஷ்பக் கொத்துக்களையுடைய
 மஹாவிருக்ஷங்களைப் பெயர்த்தெடுத்துக்கொண்டும், தெற்கே

தனதா வாநரராஜேத லக்ஷ்மணேத ச பூஜித: |

ஜகர்பம ராஜேத த்ரமாத்மன ஸலலநிபேத த்ஷிணம் திஸம் ||

இப்படி, எ-கீசனும் லக்ஷ்மணனும் சூரிக், ரகுநிதர் வானர் ஸாயத்துடன் ஒத்திரு திகிலில் வீரயானம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

—புதி. 4ல - 33 க.

பிரயாணம் செய்தார்கள். கொழும்பால் ஒருவரை யொருவர் தூக்கி எறிந்தார்கள். அதற்குப் பதில் செய்ய முடியாத சிலர், வார்த்தைகளால் சண்டையிடுகிறார்கள்; தங்களைத் தூக்கி எறிந்தவர்களைத் தாங்களும் வாரி எறிந்தார்கள். சிலர் தாகவனுடைய ஸமீபத்தில் வந்து நாங்களை ராவணனைக் கொல்வோமென்று கர்ஜிக்கிறார்கள். நீலன் குமுதன் முதலிய வானர வீரர்கள் ஸன்யத்திற்கு முன்பாக வெகுதூரம் பரிகரித்துக் கொண்டு சென்றார்கள். ஸுகீரவனும் லக்ஷ்மணனும் ராமனும் நடுவில் சென்றார்கள். சதவலி என்ற வீரன் பத்துகோடி வானரர்களுடன் ஸகல ஸன்யத்தையும் தானொருவனை சகித்து வந்தான். பணஸன், கஜன் அர்க்கன் முதலியவர்கள் ஸன்யத்தின் இடது பக்கத்தில் காத்து வந்தார்கள். ஸுபேஷன் ஐரம்பவான் முதலியவர்கள் ஸுகீரவனுக்குப் பின்னாலிருந்த ஸன்யத்தைக் காத்து வந்தார்கள். எல்லோருக்கும் அதிபதியான நீலனென்றவானரவீரன் ஸன்யம் முழுவதையும் வெகுஜாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றிவந்தான். தரீமுகன், ப்ரஜங்கன், ரம்பன் முதலியவர்கள் ஸகல திக்குகளிலும் ஓடி வேளைகளைச் சீக்கிரப்படுத்தி நடத்திக் கொண்டு போனார்கள். இப்படிச் சென்று கொண்டிருந்தையில் மரங்களடர்ந்த ஸ்ஹ்யமென்ற பர்வதத்தையும் ஏரிகளையும் மலர்ந்த புஷ்பங்களால் நிறைந்த ஓடைகளையும் வனங்களையும் தூரத்தில் கண்டார்கள். ஸமுத்திரத்தைப் போல் எல்லையற்றுக் கேட்போர் நடுங்கும்படி சப்திக்கும் அந்த வானர ஸன்யம், ராமனுடைய கடுமையான ஆக்ஷேபத்துக்குப் பயந்து நகரங்களையும் கிராமங்களையும் விட்டு ஒதுங்கிச் சென்றது. வானர வீரர்கள் அடிக்கடி ராமனுக்கு முன்பாக வந்து குதித்து அவருடைய திருமேனியின் அழகை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். திறமையுள்ள ஸாரதியால் நடத்தப்பட்ட உத்தமமான குதிரைகளைப்போல், மாருதியாலும் அங்கதனாலும் கைக்கப்பட்ட ராம லக்ஷ்மணர்கள் கக்கிரனாலும் பிருஹஸ்பதியாலும் தொடப்பட்ட சந்திரஸூரியர்களைப்போல் விளங்கினார்கள். இப்படி ஸுகீரவனும் லக்ஷ்மணனும் பூஜிக்க, ரகு வீரன் வானர ஸன்யத்துடன் தெற்கு திக்கில் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது சகுனசாஸ்திரத்தில் நிபுணரும் ஸமயோசித புத்தியுடையவருமான லக்ஷ்மணன், தன் மனோரதங்கள் நிறைவேறினதால் ராமனைப் பார்த்து, "அண்ணா! ஆகாசத்திலும் பூமியிலும் காணப்படும் சகுனங்களால் தங்களுடைய எண்ணம் எரித்திக்குமென்று நினைக்கிறேன். ராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட வீதையைச் சிறைமீட்டு, ராவணனை யுத்தத்தில் கொன்று நமது எண்ணங்களை நிறைவேற்றி, அயோத்யைக்குச் சென்று அங்குள்ள பிரஜைகளால் கொண்டாடப்படுவோம். நமது வேளையின்மேல் காற்று மிருதுவாயும் ஹிதமாயும் ஸுகமாயும் மங்களகரமாயும் பின் பக்கத்திலிருந்து வீசுகிறது. மிருகங்களும் பகிர்களும் இனிமையாயும்

110 பூர்ணச் சுவரத்துடன் சப்நித்கின்றன. ஸகலதிக்குகளும் தெனீந்திருக்கின்றன. ஸுரீயன் கனங்கரில்லாமல் பிரகாசிக்கிறான். சக்கிரன் தங்களுக்குப் பின்பிசையில் இருக்கிறான்.

115 ஸகல வேதங்களை அறிந்தவரும் பாபக்ரஹத்துடன் ஸம்பந்தப் படாதவருமான சக்கிரன், தங்களுக்கு அனுபலர். ஸப்தரீஷிகள் தெற்குதிக்கில் சென்றார்கள். (குருவகீர்பிரதக்ஷிணம் செய்கிறார்கள்.) இஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களின் மூல புருஷர்களுக்குள் சிரேஷ்டரான திரீசங்கு. புரோஹிதரான வஸிஷ்டருடன் தெனீவாகப் பிரகாசிக்கிறார். விசாகத்திலுள்ள இரண்டு நகரத்திரங்களுக்கும் குரூரக் கிரஹங்களால் பீடிக்கப் படாமல் தெனீவாய் பிரகாசிக்கின்றன. ராக்ஷஸ்களுடைய நகரத்திரம் மூலம்; ஸருதியைபேதவதையாக உடையது; இப்பொழுது ஸமீபத்திலுள்ள தாமசேதுவால் கொளுத்தப்படுகிறது. இவையெல்லாம் ராக்ஷஸ்களுடைய காசத்திந்த அடையாளங்கள். காலம் குறுகினவர்களுடைய நகரத்திரங்கள் பாபக்கிரஹங்களால் பீடிக்கப்படுகின்றன. ஜலங்கள் தெனீந்து ருசியாயும் இருக்கின்றன. வனங்களில் பழங்கள் சிதைந்திருக்கின்றன; அந்தந்த குதுக்களுக்குத் தகுந்தபடி மரங்களில் புஷ்பங்களும் பழங்களும் காணப்படுகின்றன. மூன்று தாரகாஸுர வதகாலத்தில் தேவர் களுடைய ஸைன்ய மிருத்ததைப் போல் நமது ஸைன்யங்களும் விசேஷமாய் பிரகாசிக்கின்றன. இவை எல்லாவற்றையும் பார்த்துத் தாங்கள் ஸந்தோஷமடைய வேண்டும்” என்று லக்ஷ்மணன் ராமனைத் தேற்றினார்.

அப்பொழுது வானர ஸைன்யம் பூமியை மறைத்துக் கொண்டு சென்றது. கரடிகளும் குரங்குகளும் கைகளாலும் கால்களாலும் வாரீயிதைத்த புழுதி, ஸுரீயகிரணங்களை மறைத்துப் பூமியெங்கும் இருட்டாகச் செய்தது. மேகக் கூட்டங்கள் மழைக் காலத்தில் ஆகாசத்தை மறைப்பதுபோல், பர்வதங்களையும் வனங்களையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைத்துக் கொண்டு அந்த ஸேனை பிரயாணம் செய்தது. ஆறுகளையும் ஓடைகளையும் கிணிகளையும் வனங்களையும் மலைகளையும் ஸமதேசங்களையும் தாண்டிக் குவிரீந்த ஜலமுள்ளவியடங்களின் நடுவிலும், மரங்களடர்ந்த பர்வதங்களின் மேலும் ஸமதேசங்களில் எல்லாப் பக்கங்களிலும் ருசியான பழங்களுள்ள வனங்களுக்குள்ளும் புகுந்து சென்றது. எல்லோரும் ஸந்தோஷத்தால் சிதைந்த மனமுள்ளவர்கள்; வேகத்தில் வாயுனைப் போன்றவர்கள். ராம காரியத்தில் அவர்களுடைய பராக்ரீமம் விருத்தியாவிற்று. பலக் கொழுப்பாலும் விரியப் பெருக்காலும் ஸந்தோஷ மிருதியாலும் பால்யச் செருக்காலும் சிலர் அநீவேகமாகச் சென்றார்கள்; சிலர் தாயிச்சென்றார்கள்; சிலர் கிலகிலவென்று கத்தினார்கள்; சிலர் வால்களைச் சுழற்றியடித்தார்கள்; சிலர் கைகளாலும், கால்களாலும், விருகங்களையும், பாறைகளையும் நாசம் செய்

- தாரீகன்; சிலர் பர்வதசிகரங்களில் ஏறிக் கீழித்தாரீகன்; சிலர் 150
 ஸீம்ஹாதம் செய்தாரீகன்; சிலர் துடைகளின் வேகத்தால் கொடி
 களை அறுத்தாரீகன்; சிலர் கொழுப்பால் கொட்டாவி விட்டுக்
 கொண்டு பாறைகளையும் விருஷங்களையும் விட்டெறித்து விளையாடி
 னார்கள். தூறு, ஆயிரம், பதினாயிரம், லக்ஷம், கோடி என்று கணக்
 கில்லாமல் பூமி முழுவதும் வானரர்களால் மூடப்பட்டிருந்தது. 155
 இப்படி ஸுக்ரீவனுல் ரகஷிக்கப்பட்ட அந்த ஸையன்யம் வெகு ஸத்
 தோஷத்துடன் ராத்திரிப் பகலாய்ச் சென்று கொண்டிருந்தது.
 அதிலுள்ள ஒவ்வொருவனும் ஸீதைையை அநிசீகரித்தில் விடுவிக்
 வேண்டுமென்ற கவலை கொண்டவனாக, ஒரு கண்ணமாவது தாமதம்
 செய்யாமல் அதிவேகமாய்ச் சென்றான். பிறகு நானுவிருஷங் 160
 கண்டாரீத ஸஹயம் மலயமென்ற பர்வதங்களைத் தாண்டிச் செல்து
 கையில், ராமலக்ஷ்மணர்கள் சிலவிடங்களில் காட்டு மரங்கள் காற்
 ருல் அடிக்கப்பட்டுக் கற்பாறைகளில் புஷ்பங்களை உதிர்ப்பதையும்,
 தேன் பாயும் சோலைகளில் வண்டுகள் மதுரமாய்ப் பாடுவதையும்,
 இளந்தென்றல் குளிர்த்தொழில் அடிப்பதையும், பர்வதங்கள் தாதுக் 165
 களால் விளங்குவதையும், வரவு வேகத்தால் பிளக்கப்பட்ட தாது
 வின் பொடிகள் வானரணையத்தை மறைப்பதையும், மலைச்சாரல்
 களில் தாழை முதலிய விருஷங்கள் புஷ்பித்திருப்பதையும், வானர
 ணையங்கள் அவைகளைச் சின்னுபின்னமாக்குவதையும், அங்கங்கே
 மலைப் பிரதேசங்களில் வாழிகளும் ஓடைகளும் சக்கரவாகம் முதலிய 170
 பகழிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டு, கரடி, செங்காய், புலி, ஸீம்ஹம்,
 யானை முதலிய காட்டு மிருகங்களால் நிறைந்திருப்பதையும், நானு
 வர்ணமுள்ள இறக்கைகளுடன் பறவைகள் மலைச்சாரல்களில் மதுர
 மாய்க் கூடுவதையும் பார்த்துக் கொண்டே சென்றார்கள். வானரர்
 கள் ஐவத்தில் ஸ்நானம்செய்து குவித்து விளையாடினார்கள்; பர்வதங் 175
 களில் ஏறிக் குவித்தார்கள்; ஓடுவரையொருவர் பார்த்து நகைத்தார்
 கள்; குசியான பழங்களையும், வேர்களையும், புஷ்பங்களையும் பறித்
 துத் தின்றார்கள்; வேண்டியவரையில் தேனைக் குடித்துக் களித்தார்
 கள்; மரங்களை முறித்துக் கொடுகளை அறுத்தார்கள்; மலைச் சிகரங்
 களைப் பொடி செய்தார்கள்; சிலர் குடி மயக்கத்தால் மரங்களுக்கு 180
 மரம் தாவிக்கொண்டே சென்றார்கள்; சிலர் கீழே விழுந்தார்கள்.
 பூமியில் ஊசி நாட்ட இடமில்லை. வயலில் தங்கவாணமுள்ள கதிரீ
 கன் நிறைந்திருப்பதுபோல் அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் வானரர்
 களால் நிறைந்திருந்தது. பிறகு ராமன் மலேந்திர பர்வதத்திற்கு
 வந்து, ஸமுத்திரத்தைப் பார்த்து ஆவல்கொண்டு, கண்கள் மலர்ந்து, 185
 சிகரத்தில் ஏறி, ஆமை, முதலை, தியிநிலம், ஸர்ப்பம் முதலிய மஹா
 ஐந்துகளால் நிறைந்த ஸமுத்திரத்தைப் பார்த்தார். வானரணை
 யங்களும் ஸஹயம் மலயமென்ற பர்வதங்களைத் தாண்டி, பயங்கர
 மாகச் சப்திக்கும் ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.
 பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸுக்ரீவனும் அங்கிருந்து இறங்கி 190

வேலாவனத்தைத் தாண்டி அலைகளால் மோதப்பட்ட கற்பாறைகளால் நிறைந்த ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது ராமன், “ஸுக்ரீவ! ஸமுத்திரக்கரை வந்து சேர்த்தோம். முன்பு நமக்குள்ள கவலையே இப்பொழுதும் உபத்திரவிக்கிறது. இதற்குப் பால் கரை காணமுடியாது. உபாயத்தாலல்லாமல் இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டமுடியாது. ஆகையால் இங்கேயே ஸைன்யத்தை நிறுத்தி, மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தை ஆலோசிப்போம். நமது ஸைன்யம் அக்கரை சேரவேண்டியதல்லவா? ஸமுத்திரக் கரையில் நமது ஸைன்யங்கள் தங்கட்டும். இதைத் தாண்டுவதற்கு ஆலோசனை செய்ய வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. எவனும் தன் ஸைன்யத்தை விட்டு அப்புறம் செல்லக்கூடாது. வானர வீரர்கள் அங்கங்கே சென்று சத்துருக்கள் ஒளிர்திருக்கிறார்களோ என்று வெகு ஐக்கிரமையாகப் பரிசோதிக்க வேண்டியது” என்றார்.

- 205 உடனே ஸுக்ரீவனும் லக்ஷ்மணனும் ஸமுத்திரக் கரையில் மரங்கள் அடர்ந்தவீடத்தில் ஸைன்யத்தை அணிவகுத்தார்கள். ஸமுத்திரத்திற்கு ஸமீபத்திலிருந்த வானர ஸைன்யம் மற்றொரு ஸமுத்திரத்தைப் போல் விளங்கிற்று. பிறகு வானரசிரேஷ்டர்கள் வேலாவனத்தில் இறங்கி, எப்பொழுது அக்கரைபோய்ச் சேருவோமென்ற எண்ணத்துடன் அங்கே தங்கியிருந்தார்கள். அந்த ஸைன்யத்திலிருந்து உண்டான சப்தம் ஸமுத்திரத்தின் பேரோசையை அடக்கிவிட்டது. ஸுக்ரீவனுடைய உத்திரவிற்படி அது மூன்று வட்டமாக வகுக்கப்பட்டது. வானரவீரர்கள் ஸமுத்திரக் கரைக்கு ஸந்தோஷத்துடன் சென்று, கரைகாணாமல் ஒருவராலும் அண்டமுடியாமல் மலைபோன்ற அலைகள் ஓயாமல் மோதிக்கொண்டிருப்பதையும், குரூரமான பெரிய ஜலஜ்ஜுத்துக்களால் நிறைந்திருப்பதையும், பெருங்காற்றுகள் ஓயாமல் அடித்துக்கொண்டிருப்பதையும், ராஷஸர்கள் எப்பொழுதும் அங்கே ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பதையும் கண்டு மனம் தளர்ந்தார்கள். அந்தக் கடலில், பயங்கரமான முதலைகளே குரூரக்கிரஹங்கள்; அது இரண்டு ஸந்தியாகாலங்களிலும் பயங்கரமாய்ப் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. நுரைக் கூட்டங்களால் சிரிப்பதுபோலும் அலைகளால் கூத்தாடுவது போலும் இருந்தது. உதித்தவுடன் சந்திரன் ஒவ்வொரு அலையிலும் தோன்றுவதால் அநேக பிரதிசந்திரர்களுடன் கூடியிருப்பதுபோல் இருந்தது. பெருங்காற்றிற்கு ஸமமான வேகத்தையுடைய பெரும் முதலைகளும், நூறுயோஜனை நீளமுள்ள நியிகளும், அவத்தையும் விழுங்கும் நியிங்கிலங்களும், தலையில் பிரகாசிக்கும் ரத்தினங்களை யுடைய மஹாஸர்ப்பங்களும், நீர்யானை மீன்களும் முதலிய ஜலஜ்ஜுத்துக்களும் அதில் நிறைந்திருந்தன. கற்பாறைகளாலும் பர்வதங்களாலும் நிறைந்திருப்பதால் அங்கே கப்பல்கள் போக முடியாது; அஸுரர்களுக்கு இருப்பிடம். ஸமுத்திரத்தில் பெரிய ஸரீப்பங்

களைப் போன்ற தேகங்களுடன் மகரமீன்கள் வளித்துக்கொண்டிருந்தன; ஆகாசத்தில் நாககணங்கள் ஸஞ்சரித்தார்கள். ஸமுத்திரத்தில் ஜலம் காற்றால் அடிக்கப்பட்டு அலைகளாக எழும்பி விழுவதன; ஆகாசத்தில் எப்பொழுதும் மேகங்கள் காற்றால் ஒன்று சேர்ந்து அடிக்கடி கலைக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. ராத்திரியில் ஸமுத்திரத்தின் ஜலத்துவிகள் அள்ளிப்பொறிகள் போல் பிரகாசித்தன; ஆகாசத்தில் நஷுத்திரங்கள் ராத்திரியில் ஜ்வலித்தன. ஸமுத்திரத்தின் ஜலம் தெளிவாயும் கறுப்பாயும் இருந்தது; ஆகாசமும் அப்படியே இருந்தது. ஸமுத்திரத்தில் மஹாஸர்ப்பங்கள் வளித்தன; ஆகாசத்தில் உரககணங்கள் ஸஞ்சரித்தார்கள். (உரகங்கள்—ஸர்ப்பங்கள்.) ஸமுத்திரத்தில் அஸுரர்கள் வளித்தார்கள்; ஆகாசத்திலும் அப்படியே. ஸமுத்திரம் பாதாளத்தைப்போல் ஆழமற்றது; ஆகாசமும் அப்படியே. ஸமுத்திரம் பார்ப்பவர்களுக்குப் பயத்தை உண்டு பண்ணும்; ஆகாசமும் அப்படியே. ஆகையால் ஸமுத்திரம் ஆகாசத்தைப்போலும் ஆகாசம் ஸமுத்திரத்தைப்போலும் ஒன்றிற் கொன்று பேதமில்லாமல் காணப்பட்டது. ஸமுத்திரம் ரத்தினங்களால் நிறைந்திருப்பதுபோல் ஆகாசம் நஷுத்திரங்களால் நிறைந்திருந்தது. ஸமுத்திரத்தின் அலைகள் ஆகாசத்தில் மேகங்களின் பிரதிபிம்பத்தைப் போல் காணப்படுகின்றன. ஸமுத்திரத்திற்கும் ஆகாசத்திற்கும் யாதொரு பேதமும் இல்லை. அலைகள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து மோதுவதாலுண்டான பயங்கரமான சப்தம் ஸமுத்திரராஜனுடைய பேரீ முதலிய வாத்தியங்கள் யுத்தகாலத்தில் இடிக்கப்படுவதுபோல் இருந்தது.

235

210

245

250

தனோ விஸ்வமபந்நா தத்'குஸூர் ஹரயஸ் ததா |

ப்'ராத்தோரீமீஜாஸ ஸந்தாதம் ப்ரலோலமிய லாக்'ரம் | (121)

ஸர்க்கம் 5

ராமனுடைய விஹதாபம்

ஸா து நீஸேத விதி'வத் ஸ்வாரக்ஷா ஸுஸமாஹிதா |

ஸாக்'ரஸ்யோத்தரே தீரே ஸாது' ஸேதா நிவேஸிதா | (1)

அவதாரிணை

செய்த உபகாரத்தை மறக்காமலிருப்பது, மித்திரர்களுடைய இஷ்டத்தை அனுஸரித்து நடப்பது, காரியங்களைப் பரீகழித்துச் செய்வது, அனாவற்ற உத்ஸாஹத்துடனிருப்பது முதலிய லோக ரக்ஷணுக்கு வேண்டிய கல்யாணகுணங்கள் ராமனிடத்தில் இருப்பதாக இதுவரையில் வர்ணிக்கப்பட்டன. இந்த ஸர்க்கத்தில் கருணை என்ற பிரதானகுணம் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

5

ஸமுத்திரத்தின் வடக்குக்கரையில் வானர ஸஸன்யத்தைத் தங்கச் செய்து, ஸௌபுதிரபான நீலன், நீதிசாஸ்திரப்படி, காவல்களை

- எற்படுத்தி, மைந்தனையும் தவிவிதனையும் ஸகல திக்குகளிலும் எப்
 10 பொழுதும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு லேஸனையை ஐரக்கிரதையாய்ப்
 பாதுகாக்கும்படி ஆக்ஞாபித்தான். ஸைன்யம் லௌகீகியமாக
 ஸமுத்திரக் கரையில் தங்கினபிறகு, ராமன் ஸமீபத்திலிருந்த லக்ஷ்
 மணனைப் பார்த்து, "பிரியமான வஸ்துவைவிட்டுப் பிரிந்ததா துண்டா
 15 டாகும் துக்கம் நானடையில் குதறுபுமென்று லோகத்தில் சொல்
 வது வழக்கம். ஆனால் ஸீதையைப் பார்க்காமலிருக்கும் எனக்கு
 நானுக்கு நான் சோகம் அதிகரிக்கிறது. 'சத்துருவால் அபகரிக்கப்
 பட்டுத் தூரதேசத்திலிருக்கிறுளென்று நீர் வருத்தப்பட நியாய
 20 மில்லையே. பராக்ரமசாலியான உமக்கு அவளை மீட்பது பெரிய
 காரியமா' என்றால், ஸமுத்திரத்தை அணுகட்டி ஸுக்ரீவஸைன்யங்
 களுடன் வங்கைக்குச் சென்று ஸீதையை மீட்டு வருவோம். பலவா
 னு ராவணனால் அபகரிக்கப்பட்டிருந்தால் அவன் தலையை
 அறுத்து ஸீதையை மீட்டு வருவோம். இதற்காக நான் வருத்தப்பட
 25 வில்லை. உத்தமமான போகங்களை அனுபவிப்பதற்குத் தகுந்த இந்தக்
 காலம் வீணாகப் போகிறதே என்றல்லவா வருத்தப்படுகிறேன்.
 ஸீதை பார்க்கிற சந்திரனையே நானும் பார்க்கிறேன். அதன் மூல
 மாய் நான் அவளைப் பார்ப்பது போலல்லவா? வாயுவோ அப்படியே
 30 நீயும் ஸீதையிருக்குமிடத்திலிருந்து வீசு. அவளைத் தொட்டு என்
 னையும் தொடு. உன் மூலமாய் அவளை ஆவீங்கனம் செய்துகொள்ளு
 கிறேன். இதிருக்கட்டும். இதுவும் நான் படும் துக்கத்திற்குக்
 காரணமல்ல. ஸீதை ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு
 35 அயோத்யையில் ஸுகமாக இருக்கக்கூடாதா? அவைகளை விட்டு
 என்னுடன் வளத்திற்கு வந்தாள். ராவணன் அவளை அபகரிக்கும்
 பொழுது பழிவிரதாக்கினியால் அவளை ஒரு ஷுணத்தில் சாம்பலாக்கி
 யிருக்கலாம். ஆனால் அது தனக்குத் தகாதென்றும் என் கீர்த்திக்
 40 குக் குதறுவு வருமென்றும் நினைத்தல்லவா. 'ஆ! நாதா!' என்று,
 தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு எனக்குள்ள சக்தியை நம்பி, என்னைச்
 சரணமடைந்தாள். அதை நினைக்க நினைக்க, கொடிய விஷத்தைக்
 குடித்தால் அது ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் கொளுத்துவதுபோல்,
 என்னைக் கொளுத்துகிறது. காமமென்ற நெருப்பு என் தேகத்தை
 45 வாட்டுகிறது. ஸீதையை விட்டுப் பிரிந்ததே அதை வளர்க்கும்
 விறகுகள்; அவளைப்பற்றின ஓயாத நீனைவே நெருப்பு ஜ்வாலுகள்;
 அது சாத்திரிப்பகலாய் இடைவிடாமல் வரவரத் திஷ்ணமாய் எரி
 கிறது. லக்ஷ்மண! ஸீதையின் ஞாபகத்தை அடிக்கடி வருவிக்கும் நீ
 50 இல்லாவிட்டால் இந்த ஸமுத்திரத்தில் இறங்கித் தாபம் தீர்க்கு
 ஸுகமாய்த் தூங்குவேன். ஆனால் இப்பொழுது ஜ்வலிக்கும்
 காமாக்களி, ஜலத்தில் தூங்கும் என்னை எப்படியாவது கொளுத்தி
 விடும். நானும் அவளும் ஒரே பூமியிலிருக்கிறோமென்ற காரணத்
 தால் மாத்திரம் ஸஹிக்க முடியாத இந்தச் சோகத்தைப் பொறுத்
 துக்கொண்டு பிழைத்திருக்கிறேன். அவளிடத்தில் அளவற்ற

ஆசையுள்ள எனக்கு இது நாங்கனிருவரும் ஒரே படுக்கையில் படுத்
திருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. ஜலம் வற்றின வயல், ஜலம்
நிறைந்த வயலுக்கு ஸமீபத்திலிருப்பதால் பிழைப்பது போல்,
அவன் உயிரோடிருக்கிறுளென்ற ஸமாசாரத்தைக் கேட்டதால்
பிழைத்திருக்கிறேன். சத்தருக்களை நாசம் செய்து, செந்தாமரை
இதழ்கள் போன்ற தேத்திரங்களையுடைய லீதையை, அளவற்ற
ஐகவரியத்தைப்போல் எப்பொழுது பார்ப்பேன்? அவனுடைய
தாமரைபோன்ற அழகிய உதடுகளையுடைய முகத்தைக்
கொஞ்சம் உயரத் தூக்கி, ரோகத்தால் பிடிக்கப்பட்ட
வன் உத்தமமான ஓளவுதத்தை ஆவலாய்க் குடிப்பதுபோல், எப்
பொழுது அதரபானம் செய்வேன்? பருத்து இடைவெளியில்லாமல்
பணம்பழங்களைப் போன்ற அவனுடைய ஸ்தனங்கள், என்னை
அவன் ஆலிங்கனம் செய்யும்பொழுது பரபரப்புடன் எப்பொழுது
என் தேகத்தில் படுமோ? கருத்த கடைக்கண்களையுடைய என்
பிரியநாயகி, ராக்ஷஸனுக்கு நடுவில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, நான்
அவளுக்கு நாதனுமிருந்தும் அனுகதையைப்போல் காப்பாற்று
வாரைத் தேடுகிறேன். ஜனகராஜருடைய புத்திரியும் தசரத சக்கர
வர்த்தியின் நாட்டுப்பெண்ணும் எனக்குப் பிரிய பார்வையுமான
லீதை ராக்ஷஸனுக்கு நடுவில் எப்படித் தூங்குகிறேன்? சரத் காலத்
தில் நீருண்ட மேகங்களை விலக்கிச் சந்திரகிரணம் வெளிப்படுவது
போல் ராக்ஷஸர்களை விலக்கி எப்பொழுது வெளிப்படுவானோ?
தேச காலங்களின் விரோதத்தால் ஸ்வபாவமாய் மெல்லிய
தேகத்தையுடைய லீதை, சோகத்தாலும் ஆகாரமில்லாமையாலும்
இன்னும் இளைத்துப் போயிருப்பான். ராவணனுடைய ஹிருதயத்
தில் என் பரணங்களை நாட்டி, எப்பொழுது ஸகல துக்கத்தையும்
ஒழிப்பேன்? லீதையைத் திரும்பியடைந்து, தேவஸந்திரிகளைப்
போன்ற அந்த மஹாபதிவிரதை ஆவலுடன் என் கழுத்தைக்
கட்டிக்கொண்டு எப்பொழுது ஆனந்த பால்பத்தைப் பெருக விடு
வான்? மனிதன் அழகு வஸ்திரத்தை அவிழ்த்தெரிவது போல்,
லீதையை விட்டுப் பிரிந்ததாலுண்டான கோரமான சோகத்தை
எப்பொழுது தொலைப்பேன்" என்று மஹாபுத்திமானான ராமன்
பிரலாபிக்கையில் ஸூரியன் அஸ்தமித்தான். பிறகு லக்ஷ்மணன்
பலவிதமாய் அவரைத் தேற்ற, ஸந்தியாதேவதையை உபாஸித்
தார்.

ஆர்வாவஸிதோ லக்ஷ்மணேத ராம: ஸந்த்யா முபாஸித: |

ஸமரத் கமலபத்ராக்ஷீம் ஸீதாம் ரோகாகுலீக்ருத: || (23)

ஸர்க்கம் 6

ராவணனுடைய மந்த்ராலோசனை

ஸங்காயாம் து க்ருதம் கர்ம கோரம் தீக்ரீஷ்ட்வா ப்யாவதம் |
ராஷ்ணேத்ரோ ஹதுமதா ஸக்ரேணவ மஹாத்மநா || (1)

இந்திரனுக்கு ஸம்மான பராக்ரெமத்தையுடைய மாருதியால்
ஸங்கையில் செய்யப்பட்ட பயங்கரமான காரியங்களைப் பார்த்து
ராஷ்ணாதிபதி வெட்கத்தால் கொஞ்சம் தலைகுனிந்து, ஸகல ராஷ்
ஸர்க்கையும் நோக்கி, "இந்த ஸங்கை இதுவரையில் ஒருவராலும்
5 நெருங்க முடியாமலிருந்தது. இப்பொழுது ஒரு அல்பக் குரங்கு
இங்கே பிரவேசித்து ஸ்ரீதைையைக் கண்டு பேசிற்று; நகரமெங்கும்
சுற்றிப் பார்த்தது; பட்டணத்தின் நடுவிலிருந்த அழகான உப்பரி
தையை இடித்தது; ராஷ்ண வீரர்களைக் கொன்றது; இந்த நகரத்
தைக் கரியாக்கிற்று; இனி நான் செய்ய வேண்டியதென்ன?
10 நமக்கு எது ஸ்விதமோ அதை நன்றாக யோசித்துச் சொல்லுங்கள்.
அப்படியே செய்வோம். உங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களுமுண்டா
கட்டும். மஹா பலவானான தாங்கள் ஆலோசனை செய்யவேண்டிய
அவசியமென்னவென்றால் ஐயத்திற்கு ஆலோசனையே ஆதார
மென்று புத்திமான்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் நீங்கள்
15 பலவான்களாயிருந்தாலும் ராமனைப் பற்றி நாம் ஆலோசிக்க
வேண்டியது.

'தாங்களே ஆலோசித்துச் செய்யக்கூடாதா' என்றால் லோகத்
தில் ஆலோசனை செய்பவர்கள் மூன்று வகை. அவர்களுக்குள்ள
பேதங்களை அறியும் பொருட்டு அவர்களுடைய லக்ஷணங்களையும்
20 குணதோஷங்களையும் சொல்லுகிறேன். தனக்கு ஸ்விதத்தை நேடு
கிறவர்களும் ஆலோசனையில் சிபுணர்களுமான மந்திரிகளுடனாவது
ஸுகதுக்கங்களை ஸம்மாய் அனுபவிக்கிற மித்திரர்களோடாவது
தனக்கு ஸ்விதமான பந்துக்களோடாவது நன்றாய் ஆலோசித்து,
தெய்வத்தினிடத்தில் பாரத்தை வைத்துக் காரியங்களை ஆரம்பிக்
25 கிறவன் உத்தமன். காரியங்களைத் தானே ஆலோசித்துத் தெய்வத்
தினிடத்தில் பாரத்தை வைத்து, தான் ஒருவனே காரியங்களை பிற
குடைய ஸஹாயியில்லாமல் செய்கிறவன் மத்யமன். குணதோஷங்
களை விசாரித்து நீச்சயிக்காமல் தெய்வ ஸஹாயத்தைக் கைவிட்டுக்
காரியங்களைச் செய்கிறேனென்று ஆரம்பித்துப் பிறகு உபேகஷ்யா
30 யிருப்பவன் அதமன். அப்படியே யோசனையும் மூன்று வகைப்படும்.
சாஸ்திராப்பியாஸமென்ற ஞானக் கண்ணையுடையவர்களாய் ஒரே
மனத்துடன் ஆலோசனை செய்யும் மந்திரிகளுடைய யோசனையே
உத்தமம். மந்திரிகளுடைய அபிப்ராயங்கள் ஆரம்பத்தில் பலவகைப்
பட்டு, காரியத்தை நிர்ணயிக்கும்பொழுது ஒன்றுபடும் யோசனை
35 மத்யமம். மந்திரிகள் தங்கள் தங்களுடைய அபிப்ராயத்தையே

பிடிவாதமாய்ச் சாதித்து ஒருமைப்படுவதில் இஷ்டமில்லாதவர்கள் செய்யும் ஆலோசனை அதமம். நீங்கள் மஹாபுத்திமான்கள். ஆகையால் நன்றாக ஆலோசித்துச் செய்யத் தகுந்த காரியத்தை ஒருமைப்படுத்திச் சொல்லுங்கள். அதை நான் அவசியம் செய்து முடிக்கிறேன். போனது போகட்டும்; அதைப்பற்றி ஆலோசனையென்ன? இவ்வியாவது நமக்குக் கெடுதி கேரிடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது. அதிசீகரத்தில் கணக்கில்லாத வானரவீரர்களுடன் ராமன் லங்கையை முற்றுகைப் போடுவான். நமது நகரம் இந்தப் பெருங்கடலால் சூழப்பட்டிருக்கையில் அது முடியுமாவென்றால், அவன் பராக்ரமத்தால் ஸமுத்திரத்தில் அணுகட்டுவான்; அல்லது அதை வற்றச் செய்வான். வேறு எந்த விதமாகவாவது லக்ஷ்மணனுடனும், லவன்யங்களுடனும் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவான். இப்படி நாம் வானரர்களுடன் விரோதித்துக்கொண்டு அவர்கள் லங்கையை முற்றுகை செய்தால், மேல் நடக்க வேண்டிய கார்யத்தைச் சொல்லுங்கள். லங்கையிலும் லவன்யங்களிலும் நாம் என்ன ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்" என்னுள்.

40

45

50

அன்மிந்நேவம் கதே காரியே விருத்தே வாநரை: ஹ |
ஹிதம் புரே ச ஸைநியே ச ஸர்வம் ஸம்மந்தீரயதாம் மம || (20)

ஸர்க்கம் 7

ராவணனுடைய மந்திரிகள்

இத்யுக்தா ராக்ஷஸேந்திரேண ராக்ஷஸால்தே மஹாபலா: |
ஊக: ப்ராஞ்ஜய: ஸர்வே ராவணம் ராக்ஷஸேஸ்வரம் || (1)

அதைக் கேட்டு மஹாபலசானிகளான அந்த ராக்ஷஸர்கள் கைகப்பி ராவணனை கோக்கிப் பின்வருமாறு பதில் சொன்னார்கள். மதக்கொழுப்பால் தருவீரனுடைய பிரபாவத்தை அநியாதவர்கள்; ராஜாதிக்குக் கட்டுப்படாதவர்கள்; "மஹாராஜா! கதை, சக்தி, கத்தி, குலம் முதலிய ஆயுதங்களில் மிகுந்த பயிற்சியுள்ள நமது அபார ஸைன்யமிகுக்கையில் தங்களுக்கு விசாரமென்ன? ஸைன்ய மிகுக்கட்டும். தாங்கள் தனியாகவே ஓகல சத்துருக்களையும் நாசம் செய்யக்கூடியவர்களல்லவா? முன்பு போகவழி என்ற ஸரீப்பராஜாவின் நகரத்திற்குச் சென்று அவனை யுத்தத்தில் ஐயிக்க விடலையா? கைலாஸத்தில் வசரிக்கும் குபேரன் பரமசிவனுடைய தோழன்; தங்களால் பூஜிக்கப்பட்டவன்; லோகபாலன்; மஹாபலவான்; கணக்கில்லாத யக்ஷர்களால் சூழப்பட்டவன்; தாங்கள் கோபம்கொண்டு அந்தக் குபேரனை யுத்தத்தில் ஐயித்து, யக்ஷர்களைக் கொன்று புஷ்பக விமானத்தை அபகரிக்கவில்லையா? தான வாதிபதியான மயன் தங்களிடத்தில் பயந்து, தங்களுடைய ஸ்நேஹத்தை விரும்பி, மந்தோதரி என்ற தன் பெண்ணைத் தங்களுக்குப்

5

10

15

- பார்வையாகக் கொடுக்கவில்லையா? ரஸாதல லோகத்திற்குச் சென்று
வாஸுமி. தஷுகன், சங்கன், ஜட முதலிய நாகர்களை ஜயிக்கவில்
லையா? காலகேயர்களென்ற ராஷஸர்கள் பிரஹ்மாவிடத்தில்
20 அபூர்வ வரங்களைப் பெற்றவர்கள்; அவர்களைப் பொடி செய்தாலும்
மறுபடியும் பிழைக்கிறவர்கள்; மஹா பலவான்கள்; குரர்கள்.
அவர்களைத் தங்களுடைய பலத்தால் ஒரு வருஷம் புத்தம்செய்து
ஜயித்து, அவர்களிடத்திலிருந்து அநேக மாயாவித்யைகளைக் கற்க
வில்லையா? வருணனுடைய புத்திரர்கள் குரர்கள்; பலவான்கள்.
25 அவர்களையும் தூரத்தியடிக்கவில்லையா? யமனுடைய ஸைன்ய
மென்ற ஸமுத்திரத்திற்குக் கால தண்டமே முதலிகள்; சால்மலி
என்ற ஆபுதங்களை கரைபில் வளரும் விருஷங்கள்; காலபாசமே
அலைகள்; யமவிக்ரமர்களே ஸர்ப்பங்கள்; அந்த மஹாஸமுத்திரத்
தைக் கலக்கி மிகுத்புனை ஒடும்படிச் செய்து விசேஷ கீர்த்தியுடைய
30 வில்லையா? அந்த ஸமயத்தில் ஸகல லோகவாஸிகளையும் எவ்வப்ப
புத்தம் செய்தே அடித்துத் தூரத்தவில்லையா? அந்தக் காலத்தில்
மஹாவிருஷங்களைப்போல் கணக்கில்லாத கூத்திரிய வீரர்கள் இந்
திரளைப்போல் பராக்கிரமசாலிகளாய்ப் பூமியெங்கும் பரவியிருந்
தார்கள். அந்ரண்யன் முதலிய கூத்திரியர்கள் தங்களுடன்
35 புத்தம் செய்து நாசமுடையவில்லையா? வீரியத்திலாவது, குணத்தி
லாவது, உத்ஸாஹத்திலாவது ராமன் அவர்களுக்கு சடா? மஹா
ராஜா! தாங்கள் ஏன் சிரமப்படவேண்டும்? ஸௌக்யமாக
இருங்கள். இத்திரஜித் ஒருவனே ஸகல வானரர்களையும் நாசம்
செய்வானே. உத்தமன்; மாஹேச்வர யாகத்தைச் செய்து
40 அபூர்வமான வரங்களை அடைத்திருக்கிறான். 'தேவதைகளு
டைய ஸைன்யமென்ற ஸமுத்திரத்தில் சக்தி தோமரமென்ற ஆபு
தங்களே மீன்கள்; பிணங்களின் குடல்களே பாசி; யானைகளே
ஆமைகள்; குதிரைகளே தவளைகள்; குத்திரர்களும் ஆதித்தியர்
களும் முதலிகள்; மருத்துக்களும் வஸுக்களும் மஹாஸர்ப்பங்கள்;
45 சதங்களும், குதிரைகளும், யானைகளும் அலைகள்; காலாட்களே
மணல்கள்; அந்த மஹாஸமுத்திரத்தில் புழுத்து தேவராஜனைப்
பிடித்து வங்கையில் வைக்கவில்லையா? பிறகு பிரஹ்மா கேட்டுக்
கொண்டதால் அவனைத் தாங்கள் சிதை நீக்க, அவன் தங்களுக்கு
வந்தனம் செய்து தேவலோகத்திற்குப் போகவில்லையா? ராமனையும்
50 வானர ஸேனைகளையும் அழிப்பதற்கு இத்திரஜித்தையே அனுப்புங்
கள். ஒரு அல்பக்குரங்கால் தங்களுக்கு என்னைக்காவது ஆபத்து
கேடுமோ?" என்றார்கள்.

ராஜதநாபத்* யுக்தேய மாக*தா ப்ராக்குதாத் ஜநாத் |

நங்குதி* நைவ த்வயா கார்யா த்வம் வதி*ஷ்யஸி ரா*கலம் || (26)

ஸர்க்கம் 8

ராவணனுடைய மந்திரிகள் (தொடர்ச்சி)

ததோ தீவாப்புத நிபு: ப்ரஹஸ்தோ தாம் ராக்ஷஸ: |

அப்ரவீத் ப்ராஞ்ஜயிர் வாக்யம் ஸூர: ஸேதாபதிஸ் ததா || (1)

பிறகு கீருண்ட மேகம் போன்ற ஸேனுதிபதியான பிரஹஸ்தன் எழுத்து கைகூப்பி, "தேவ தானவ கந்தர்வ பிராச பகத உரகர்களும் யுத்தத்தில் தங்களை எதிர்க்கமுடியவில்லையே; குரங்குகளா ஜயிக்கப் போகின்றன? நம்மை எதிர்க்க எவனால் முடியுமென்ற நம்பிக்கையால் அலக்ஷ்யமாக இருந்தோம். ஆகையால் ஹனுமான் நம்மை அவமானம் செய்தான். அஜாக்ஷிதையாக இருக்கையில் சத்துருவிடத்திலிருந்து நமக்கு நேரும் அவமானம் நமக்குக் குறைவல்ல. இல்லாவிட்டால் நான் பிழைத்திருக்கும்பொழுது அந்தக் குரங்கு இங்கிருந்து பிராணனுடன் போகமுடியுமா? தாங்கள் உத்திரவு கொடுத்தால் ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமியில் ஓரீடத்திலாவது குரங்குப் பூண்டில்லாமல் செய்கிறேன். வீதையை அபகரித்து வந்ததற்காகத் தாங்கள் கொஞ்சம் கூடக் கவலைப்பட வேண்டாம். வானரர்களைத்தெனியிருந்து இந்த நகரத்தைக் காப்பாற்ற நான் ஒருவனே போதும்" என்னுன்.

பிறகு துர்முகன் மஹாகோபத்துடன், "அந்தக் குரங்கு செய்த காரியம் நம் எல்லோருக்கும் அவமானமாக இருக்கிறது. மேலும் நமது நகரத்திற்கும் அந்தப்புரத்திற்கும் அவமானம். இவற்றைக் காட்டிலும் நமது மஹாராஜாவிற்குச் செய்த அவமானம் மிகவும் அதிகம். இதைப் பொறுக்கலாமா? ஆகையால் அந்த வானரர்கள் பூமியில் ஒளிந்தாலும் ஸமுத்திரத்தில் மறைந்தாலும் பாதாளத்தில் புகுத்தாலும் அவர்களை ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் கொன்று திரும்பி வருகிறேன்" என்னுன்.

பிறகு மஹாபலவானுன வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன் வெகுதோபத்துடன் மாம்ஸத்தாலும் ரத்தத்தாலும் பூசப்பட்ட கோரமான உழல் தடியைத் தூக்கிக்கொண்டு, "ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸுக்ரீவனும் இருக்கையில் ஒரு அல்பக் குரங்கான ஹனுமாளைப்பற்றி விசாரமென்ன? இப்பொழுதே ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸுக்ரீவனையும் வானர ஸைன்யங்களையும் இந்தத் தடியால் நாசம் செய்து திரும்பி வருகிறேன். சோம்பலில்லாமல் உபாயங்களை ஸாமர்த்தியமாய் பிரயோகிக்கிறவனே சத்துருக்களை ஜயிப்பான். ஆகையால் நான் ஒரு உபாயம் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். குரர்களும் பார்க்கப் பயங்கரமானவர்களும் மனம் கலங்காதவர்களும் நினைத்த ரூபமெடுக்கக் கூடியவர்களான கணக்கில்லாத ராக்ஷஸர்கள் மனுஷ்யர்களைப் போல் வேஷம் தரித்து ராமனுடைய ஸமீபத்தில் சென்று அமரிக் கையாய், "ஸ்வாமி! தங்களுடைய தம்பி பரதன் எங்களை அனுப்

பிணர். சதுரங்க ஸஸன்யத்துடன் பின்னூல் வருகிறார்" என்று சொல்லட்டும். அதற்குள் நாங்கள் இங்கிருந்து ஆயுதபாளிகளாய் ஆகாச மார்க்கமாய் அங்கே சென்று வானர ஸஸன்யங்களை அஸ்திர சஸ்திரங்களால் யமலக்ஷ்மணர்க்கு அனுப்புவோமும். ராமலக்ஷ்மணர்கள் நாங்கள் செய்த கபடத்திற்கு உட்படுவார்கள்; அவர்களை ஸமீபத்தில் வரும்பொழுது லகுவாய்க் கொன்றுவிடுவோம்" என்னுள்.

பிறகு கும்பகர்ணனுடைய புத்திரான சீகும்பன் கடுங்கோபத்துடன், "கீங்களெல்லோரும் மஹாராஜாவுடன் இங்கே இருங்கள். நானொருவனே ராமலக்ஷ்மணர்க்களையும், ஸுக்ரீவனையும் ஹனுமானையும், மற்ற வானரர்க்களையும் கொன்றுவிட்டு வருகிறேன்" என்னுள்.

பிறகு பர்வதத்தைப் போன்ற வஜ்ரஹனு என்ற ராகுஸன். கோபத்தால் உதடுகளை நாக்கால் நக்குக்கொண்டு, "கீங்கள் கவலை இல்லாமல் ஸாவகாசமாய் உங்களுடைய காரியத்தைப் பாருங்கள். நானொருவனே ஸகல வானரவீரர்களையும் விழுங்கிவிடுகிறேன். விசாரமில்லாமல் மதுவைக் குடித்து இஷ்டப்படி விளையாடுங்கள். நானொருவனே ரணநீரான ராமனையும், லக்ஷ்மணனையும், ஸுக்ரீவன், ஹனுமான், அங்கதன் முதலிய வானரர்களையும் கொன்று விடுகிறேன்" என்னுள்.

அஹிமகோ வதி'ஷ்யாமி ஸுக்ரீவம் ஹ ஸக்ஷ்மணம் |
அங்கத'ம் ச ஹநாமத்தம் ராமம் ச ரணகுஞ்ஜரம் | (24)

ஸர்க்கம் 9

வீரீஷணன்

ததோ நிகும்போ ரப'ஸ: ஸுதிரயஸத்ருர் மஹாப'ஸ: |
ஸுப்தக்'நோ யஜ்ஞகோபஸ்ச மஹாபா'ஸ்வ மஹோத'ரௌ || (1)

பிறகு, சீகும்பன், ரபஸன், ஸுதிரயஸத்தரு, ஸுப்தக்ஷன், யக்ஞஹா, மஹாபா'ஸ்வன், மஹோதரன், அக்னிகேது, துர்ததர்ஷன், ரச்மிகேது, இந்திரஜித், பிரஹஸ்தன், விருபாக்ஷன், வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன், தாமராக்ஷன், அதிகாயன், துர்முகன் முதலிய ராகுஸவீரர்கள், வில், பாணங்கள், சுத்தி, பரிகம், வல்லயம், சக்தி, குலம், கோடாஸி முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு மஹாகோபத்துடன் நாவீ, தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, "ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸுக்ரீவனையும் இந்த லங்கையை அவமானம் செய்த அந்த அலபக் குரங்கையும் இப்பொழுதே கொன்றுவிட்டு வருகிறோம்" என்று கர்ஜித்தார்கள். அப்பொழுது வீரீஷணன் அவர்களைத் தடுத்து உட்காரும்படி செய்து, "ஸாமதானபேதத்தால் காரியத்தை ஸாதிக்க முடியாதபொழுது மாத்திரம் தண்டோபாயத்தை பிரயோகிக்கும்

படி நீதிசாஸ்திர நியுணர்ச்சி சொல்லுவீரர்கள், (தண்டிக்கத் தகுந்
தவரிடத்தில் ஸாம, தான, பேத, உபாயங்கள் பிரயோஜனமற்ற
பொழுது மாத்திரம் தண்டோபாயத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டி
யது—காமந்தக நீதி) இது தண்டோபாயத்திற்குக் காலமல்ல.
அதிருக்கட்டும், நமது சத்ருஸைத் தண்டிக்கவேண்டிய நியாயமே
இல்லை. விஷயபோகங்களில் முழுதி, அஜாக்கிரதையாயிருப்பவர்களிடத்திலும், பலசாலிகளால் பிடிக்கப்பட்டவர்களிடத்திலும், பாக்கிய
மற்றவர்களிடத்திலும், பாலர்களிடத்திலும், வயதுசென்றவர்களிடத்
திலும், நீதிசாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி மந்திரிகளால் விசாரித்து,
பிறகு யுத்தம் செய்வது பிரயோஜனப்படும். (சிறுவன், வயதுசென்ற
வன், தீராதோயுடையவன், பந்துக்களால் தள்ளப்பட்டவன், பயர்
தவன், பயத்தவர்களால் குழப்பட்டவன், பேராசை பிடித்தவன்,
பிரதானிகளின் பிரியத்தை ஸம்பாதிக்காதவன், விஷயபோகங்களில்
அதிக ஆசை வைத்தவன், பலபல யோசனை செய்பவன், தேவதை
களையும் பிராஹ்மணர்களையும் நிந்திக்கிறவன், தெய்வத்தினுடைய
கோபத்திற்குட்பட்டவன், எல்லாவிஷயங்களிலும் தெய்வத்தையே
நம்பியிருக்கிறவன், பஞ்சத்தால் பிடிக்கப்பட்டவன், சத்துருக்களின்
பலத்தை நினைத்து நினைத்து ஏங்குகிறவன், தன் தேசத்தில் வாரிக்
காதவன், அனேக சத்துருக்களையுடையவன், காலம் குறுகினவன்,
ஸத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் விட்டவன், இவர்களுடன் ஸ்வே
ஷம் செய்யக்கூடாது; விரோதிப்பதே நலம்—காமந்தகநீதி.) ஆனால்
ராமன் ஜாக்கிரதையுள்ளவன்; ஸ்திரமான பலத்தையுடையவன்;
யுக்தமான ஸமயத்திலேயே கோபிக்கிறவன்; சத்துருக்களால்
நெருங்க முடியாதவன், இப்படிப்பட்டவனுடன் கீழ்க்கண்டவிரோதிக்கப்
பார்க்கிறீர்கள். கோரமான ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி நமது ஸத்
ருகைய நாசம்செய்த ஹனுமானுடைய அபூர்வ காரியங்களைப்
பார்த்து ஆச்சரியப்படாதவனும் உண்டோ? நமது சத்துருக்களு
டைய ஸைன்யங்களும் வீரியமும் அளவற்றவை; அவைகளை யோசிக்
காமல் அலக்ஷ்யம் செய்வது பிசகு.

மேலும் நமக்கு அபராதம் செய்யாதவனிடத்தில் காரணமில்
லாமல் விரோதிப்பது நியாயமல்ல. ராமன் ராவணனுக்கு என்ன
அபராதம் செய்தான்? எதற்காக ராவணன் அவனுடைய
பாரியையை ஜனஸ்தானத்திலிருந்து அபகரித்தான்? கரணக் கொன்
றதே முதலாவது அபராதமென்றால் அந்தத் துஷ்டன் ராமனைக்
கொல்லவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் படைவெடுத்துப் போய்
யுத்தத்தில் மடிந்தால் ராகவன் ராவணனுக்குச் செய்த
அபராதமென்ன? எல்லோரும் சத்தியுள்ளவரையில் பிராணனைக்
காப்பாற்றிக்கொள்வது ஸஹஜமல்லவா? ராமனே முதலில் அபரா
தம் செய்திருந்தாலும் அவனுடைய பாரியையை அபகரிக்க
நியாயமென்ன? அவனுடன் யுத்தம் செய்து ஐயித்து அவனைத்
தண்டிக்கவேண்டியதல்லவா? பரஸ்தீகனை அபகரிப்பது கீர்த்தி

- யையும் ஆயுளையும் ஐசுவரியத்தையும் அழிக்கும். கோரமான பாபமே உருவெடுத்து வந்ததுபோன்றது. இந்தக் காரணங்களால் நமக்கு ஸீதையால் விசேஷ பலம் நேரப்போகிறது. அவளைத் திருப்பிக் கொண்டுபோய் விடவேண்டியது. இப்பொழுது கலகம் செய்வதால் பிரயோஜனமென்ன? உத்தமமான தர்மத்தை அனுஸரிக்கிறவனும் வீரனுமான ராமனுடன் விரோதிப்பது பிரயோஜனமில்லை. ஆகையால் ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டியது. ராமன் கூர்மையான பாணங்களால் அளவற்ற ஐசுவரியத்தையும் சதுரங்க ஸைன்யத்தையுமுடைய இந்த லங்கையையும் அழிப்பதற்கு முன் ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டியது. தடையற்ற கோரமான வானர ஸைன்யம் நமது லங்கையை முற்றுகை போடுவதற்குமுன் ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டியது. ராமனுடைய பிரியமான பாரியையை நாமே கொண்டு போய் விடாவிட்டால் இந்த லங்கையும் அதிலுள்ள ஸகல ராக்ஷஸ வீரர்களும் நசிப்பார்கள். தாங்கள் எனக்குப் பத்துவானதால் தங்களை நமஸ்கரித்து பிரார்த்திக்கிறேன். நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். என் வார்த்தை தங்களுக்கு ஹிதமாயும் நிஜமாயும் இருக்கும். ராமபாணங்கள் சரங்காலத்து ஸூரிய கிரணங்களைப் போன்றவை, திஷ்ணமானவை, கெட்டியானவை, வீணுகாதவை, அவைகளால் ராமன் தங்களை வதம் செய்வதற்கு முன் ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுங்கள். கோபம் சுபந்தையும் தர்மத்தையும் அழிக்கும்; அதை விடுங்கள். தர்மம் கீர்த்தியையும் சந்தோஷத்தையும் விருத்தி செய்யும்; அதைக் கைக்கொள்ளுங்கள். நாமெல்லோரும் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் ஸௌக்கியமாக இருப்போம். தவறுசெய்து ஸீதையை ராமனிடத்தில் கொடுத்து விடுங்கள்" என்று வேண்டினான்.

- 80 அதைக் கேட்டு ராவணன், "எல்லாவற்றையும் காணியில் யோசித்துக்கொள்வோம்" என்று சொல்லி அங்கிருந்தவர்களுக்கு உத்தரவு கொடுத்ததுப்பி, தான் அரண்மனைக்குச் சென்ருன்.

விபீஷணவச: ஸ்ருத்வா ராவணே ராக்ஷஸேஸ்வர: |

விஸர்ஜயித்வா தாத் ஸர்வாத் ப்ரவிவேச ஸ்வகம் க்ருதம் || (24)

ஸர்க்கம் 10

விபீஷணனுடைய ஆலோசனை

தத: ப்ரத்யுஷி ப்ராப்தே ப்ராப்த த்ரிமார்த நிர்ஸய: |

ராக்ஷஸாதிபதேர் வேஸ்ம பிமகர்மா விபீஷண: || (1)

மறுநாட் காணியில் விபீஷணன், ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுப்பதே நமக்கு ஸகல புருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதனமென்று நிச்சயித்து ராவணனுடைய அரண்மனைக்குச் சென்ருன். தான் சொல்லும்

யோசனை ராவணனுக்குப் பரமவிரோதத்தைச் செய்யக் கூடியது. ஆனாலும் அவனுக்குக் கொஞ்சம்கூட பிரியமில்லாததால் அப்படிச் சொல்வது துணிவான காரியம். அனேக கொடிமுடிகளைபுடைய பர்வதத்தைப்போல் ராவணனுடைய இருதாம் கோபுரங்களால் விளங்கிற்று; பர்வதசிகரத்தைப்போல் உன்னதமானது; நன்றாய் வகுக்கப்பட்ட அனேக கட்டுகளுடையது; வித்வான்களால் நிறைந்தது; புத்திமான்களும் அரசனுடைய விரோதத்தைத் தேடுகிறவர்களுமான மந்திரிபிரதானிகள் கூடியிருந்தார்கள். ஸகல காரியங்களிலும் ஸமர்த்தர்களான ராக்ஷஸர்கள் எப்பொழுதும் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மதயானைகளின் மூச்சால் கழல் காற்றுகள் அடித்துக் கொண்டிருந்தன. சங்கங்கள் கோஷித்துக் கொண்டிருந்தன; வாத்ய சப்தங்கள் பிரதித்தவனிசெய்தன. கண்கில்லாத பெளவன ஸ்திரீகள் அங்குமிங்கும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மார்க்கங்களில் ஐனங்கள் கோலாஹலமாய்ப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிரேஷ்டமான தோரணங்கள், பந்தல்கள், உருக்கின தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட மதயானைகள் முதலிய ஆபரணங்களால் அவங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. எப்பொழுதும் விளங்கும் வாத்நிய கோஷங்களாலும், பாட்டுக்களாலும் கர்த்தனங்களாலும் கந்தர்வ லோகத்தைப் போலும், அளவற்ற ஐசுவரியங்களால் மருத்துக்களின் லோகத்தைப் போலும், விரியற்ற சத்தினங்களால் நாகலோகத்தைப் போலும் இருந்தது. தேஜஸால் விஸ்தாரமான விரணங்களைபுடைய ஸூரியன் பெரிய மேகத்தில் பிரவேசிப்பதுபோல், மஹாதேஜஸ்வியும் வீரனுமான விபீஷணன் ராவணனுடைய அரண்மனையில் பிரவேசித்தான். ராவணனுடைய ஐயத்தை உத்தேசித்து வேதத்தில் நிபுணர்கள் புனையாஹமத்திரங்களை உச்சரிப்பதைக் கேட்டான். தயிராலும், செய்யாலும், புஷ்பங்களாலும், அக்ஷதைகளாலும் நன்றாய்ப் பூஜிக்கப்பட்டு, வேதத்தின் ஸகல பாகங்களிலும் கரைகண்ட பிராம்மண சிரேஷ்டர்களைப் பார்த்தான்.

அங்கிருந்த ராக்ஷஸர்களால் கொண்டாடப்பட்டு, விபீஷணன் தன் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு, ராவணனுடைய ஸமீபத்தில் சென்று நமஸ்கரித்தான். ஒரு தங்கமயமான ஆஸனத்தில் உட்காரும்படி ராவணன் கன்ஜாடை காட்டி, ஆசாரமுறைகளில் நிபுணான விபீஷணன், 'ஐய விஜயீ பவ' என்று மஹாராஜாவை வாழ்த்தி ஆஸனத்தில் உட்கார்த்தான். மந்திரிகளைத் தவிர மற்றவர்கள் வெளியில் போனபிறகு, தன் தமயனைப் பார்த்துத் தருந்த காரணங்களைபுடைய விரோதமான வார்த்தையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான். பேசவேண்டிய முறையை நன்றாய் நினைந்தவன்; தேச காலங்களின் பிரயோஜனங்களை அனுஸரித்து நடப்பவன்; லோகத்தில் மேலானவர்களையும் தாழ்த்தவர்களையும் நன்றாய்ப்பகுத்தறிந்தவன். (ராமன் புருஷோத்தமனென்றும் ராவணன் அதர்மத்தில் பிரியமுள்ளவனென்றும் நன்றாய் நினைந்தவன்.) முதலில் பிரியமான

- 45 வார்த்தைகளால் ராவணனை ஸத்தோஷப்படுத்தித்தனக்கு அனுகூலமாகச் செய்து கொண்டு, பிறகு தன் மனத்திலிருக்கும் விஷயத்தைத் தெரிவித்தான்.

- “அண்ணா! ஐனனிட இந்த நகரத்திற்கு வந்தது முதல் நமக்கு
 50 அபசகுனங்கள் காணப்படுகின்றன. அக்கினிகள் உத்பத்தி காலத்தில்
 புகையால் குழப்பட்டும், நடுவில் புகையுடன் கலந்த ஜ்வாலை
 களுடனும், முடிவில் நெருப்புத் தண்டுகளுடனும் இருக்க வேண்டியது.
 இப்பொழுது மத்திரோச்சாரணங்களுடன் ஆணுதி செய்யும் பொழுதும்
 55 நன்றாய்ச் சாலைகளில்லை, அடுப்புகளிலும் அக்னி ஹோத்திர சாலைகளிலும்
 அத்யயனம் செய்யுமிடங்களிலும் பாம்புகள் ஸஞ்சரிகின்றன. தேவதைகளை
 உத்தேசித்துக் கொடுக்கும் ஆஜ்யம் புரோடாசம் முதலியவைகளில்
 60 ஏறும்புகள் மொய்க்கின்றன. பசுக்களுக்குப் பால் வற்றிப்போகிறது, மஹாவிரியமுள்ள யானைகள்
 மதமற்றன. குதிரைகள் தீனமாய்க் களைக்கின்றன. எவ்வளவு தீனிபோட்டாலும்
 பசி அடங்குகிறதில்லை, கழுதைகளும் ஓட்டகங்களும் கோவேறுகழுதைகளும்
 65 மயிர் உதிர்த்து கண்ணீர் விடுகின்றன; எவ்வளவு வைத்தியம் செய்தாலும்
 முன்போல் இருக்கிறதில்லை, குருமான காக்கைகள் கூட்டம்கூட்டமாய்
 விமானங்களுக்குமேல் உட்கார்ந்து கத்துகின்றன. கழுகுகள் நகரத்திற்குமேல்
 70 வட்டமாய்ப் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன. நரிகள் நகரத்திற்கு ஸமீபத்தில்வந்து
 காலையிலும் மாலையிலும் பவங்கரமாய் ஊரையிடுகின்றன. குருமான
 மிருகங்கள் கோட்டைவாசல்களில் கூட்டம் கூட்டமாய்வந்து இடிவிடிப்பதுபோல்
 75 சத்திக்கின்றன. இவை குறிப்பிடும் அபஜயத்தையும் நாசத்தையும், இதுவரையிலும்
 ஒரு ஸாதாரணக் குரங்கால் நமது நகரம் நாசமடைந்ததையும் நன்றாய் யோசித்துப் பார்த்தால்
 80 ஸீதைதைய ராமனிடத்தில் கொண்டு போய் விடுவதைத் தவிர இதற்குப் பரிகாரம்
 வேறென்றும் தோன்றவில்லை. ஒருவேளை செய்ய வேண்டிய காரியத்தை
 அறியாமலாவது பேராசையாலாவது நான் இப்படிச் சொல்லியிருந்தாலும்,
 85 தாங்கள் அதைக்குற்றமாக எண்ணக் கூடாது. இந்த நகரத்திலுள்ள ராஜஸரிகளும் ராஜ்ஜரிகளும் அந்தப் புரத்து
 ஐனன்களும் எல்லோரும் நான் சொன்ன விஷயங்களைப் பார்த்திருக்கிறார்கள்.
 ஆகையால் என் வார்த்தை தங்களுக்கு ஊதமாகத் தோன்றினால் அப்படியே
 90 செய்யுங்கள், தோன்றாவிட்டால் என்விடத்தில் கோபித்துக்கொள்ளக் கூடாது. பிரஹஸ்தன் முதலிய
 வர்கள் தங்களுடைய மனம் அறிந்து நடக்கிறவர்களாகையால் இந்த விஷயத்தைத்
 95 தங்களுக்குச் சொல்லவில்லை. ஆனால் நான் தங்களுடன் பிறந்தவனாகையால்
 பார்த்ததையும் கேட்டதையும் உள்ளபடி சொல்லக் கடமைப்பட்டவன். ஆகையால்
 தகுந்தபடி நன்றாய் ஆலோசித்துப் பிறகு செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யுங்கள்”
 என்றான்.

விபீஷணன் இப்படித் தன் மந்திரிகளுக்கெதிரே அனுகூல
மாயும் லலிதமாயும் விசேஷ அர்த்தங்களடங்கியும்
மிருதுவாயும் இருக்கும் உபதேசத்தைத் தருந்த காரணங்களுடன்
சொன்னான். லீதையை அபகரித்ததற்குப் பரிகாரம் செய்து பெரிய
அபரீர்த்தியை நீக்குவதால், சென்ற காலத்திற்கும், ஸுகந்தையும்
கீர்த்தியையும் விருத்திசெய்வதால் தற்காலத்திற்கும் சிரேஷ்டமான
தர்மத்தை ஸம்பாதிப்பதால் வருங்காலத்திற்கும் அது அனுகூலமாக
இருந்தது. ஆனால், அதைக்கேட்டு ராவணன் வெகு கோபம்கொண்டு
தான் பிடித்த பிடியை விடாமல், "எவ்விடத்திலிருந்தும் எனக்குப்
பயமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை, ராமன் லீதையை ஒருநாளும் அடையப்
போகிறதில்லை. தேவர்களும் இந்திரர்களும் அவனுக்கு ஸஹாயம்
செய்தாலும் ராமன் எனக்கெதிரில் நிற்கமுடியுமோ?" என்று
சொல்லித் தனக்கு லலிதத்தை உபதேசித்த விபீஷணனுக்கு உத்திரவு
கொடுத்தனுப்பினான். தேவ ஸஸன்யங்களைக் கதறலுடித்ததாலும்
அளவற்ற பலக்கொழுப்பாலும் யுத்தத்தில் தடையற்ற பராக்ரீமத்
தாலும் பத்துத் தலை படைத்தவனென்ற செருக்காலும் சருவீரனைத்
தரும்புபோல் எண்ணித் தனக்கு நன்மையை உபதேசிக்கும்
விபீஷணனை உதறித் தள்ளினான்.

இதிதீமுகத்த்வா ஸுரஸைந்ய நாஸநோ
மஹாபீல: ஸம்யதி சண்ட'விக்ரம: |
தீ'ஸாதநோ ப'ராதர மாப்தவாதி'நம்
விஸர்ஜயாமாஸ தத'ஸ விபீ'ஷணம் || (30)

ஸர்க்கம் 11

ராவண ஸபை

ஸ ப'பூ'வ க்ருபேஸா ராஜா மைதி'லீகாம மோஹித: |
அஸம்மாதாச்ச ஸுஹ்ருத'ஸம் பாப: பாபேத கர்மணு || (1)

ராவணன் லீதையை அபகரித்ததால் எல்லோராலும் வெறுக்
கத்தக்கவனானான். விபீஷணன் தடுத்தபொழுது ஒருவரும் ஆகேஷிக்
காததால் பிரஹஸ்தன் முதலிய மந்திரிகள் தன் அபிப்பிராயத்தை
ஆதரிக்கவில்லை என்றறிந்து லீதையிடத்தில் வைத்த ஆசையால்
ஒன்றும் தோன்றாமல் மயங்கி திராக் கவலிக்கொண்டான். மந்திரி
களுடன் ஆலோசனை செய்யவேண்டிய காலம் தாண்டிவிட்டது.
அப்படியிருக்க மந்திரிகளோடும் பிரதானிகளோடும் ஆலோசனை
செய்யவேண்டிய காலம் அதுவே என்று புத்தி மயக்கத்தால்
எண்ணினான்.

பிறகு தங்கமயமான ஜன்னல்களுடையதும், சத்தினங்களாலும்
பவழங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், கண்ணுப்பழக்கப்பட்ட
குதிரைகள் பூட்டினதும், மஹாமேகங்களிப்போல் கர்ஜிப்பதுமான

- தன் மஹாரதத்தை பிரதக்ஷிணம் செய்து அதில் ஏறி ஸைபக்குச் சென்றான். கத்தி கேடயங்களைத் தரித்தவர்களும் ஸர்வாயுதபரணி
- 15 களுமான யுத்தவிரர்கள் பலபல வேஷங்களுடன் பலவகையாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு மஹாராஜாவின் பக்கங்களிலும் முன்னும் பின்னும் சென்றார்கள். சிலர் ரதங்களிலும் சிலர் மதயாணிகளிலும் சிலர் வீசித்திரமான நடைகளை யுடைய குதிரைகளிலும் ஏறிக் கொண்டு கதை, உழத்தடி, சக்தி, தோமரம், கோடாலி, குலம் முதலிய
- 20 ஆயுதபரணிகளாய் ராவணன் பின் சென்றார்கள். அவன் ஸைபக் குச் செல்லும்பொழுது சங்கம் பேரி முதலிய வாத்நியங்களின் கோஷம் ஸகல திக்குகளிலும் வியாபித்தது. ரதசக்கரங்களின் ஓசையால் ஸகல திக்குகளையும் நடுங்கச் செய்து கொண்டு ஸகல ஸுக்வரியங்களும் மிறைந்த ராஜமார்க்கத்தில் வந்தான். பூர்ண சந்திரனைப் போல் பிரகாசித்த ஒரு குடை வெகு அழகாக அவனுக்கு மேல் விளங்கிற்று. சுத்தமான ஸ்படிகத்தைப்போல் ரூபமுள்ள இரண்டு சாமரங்கள் தங்கக் கயிறுகளால் கட்டப்பட்டு ராவணனுக்கு இருபுறத்திலும் வீசப்பட்டன. எல்லோரும் பூமியில் நின்று கொண்டு கைகூப்பி ரதத்திலிருந்த மஹாராஜாவைத் தலை
- 25 வணங்கி நமஸ்கரித்தார்கள். 'ஐய விஜயிபவ' என்று எல்லோரும் கொண்டாட, ராவணன் தேஜஸால் ஐவலித்துக்கொண்டு ஸைப யில் வந்து சேர்ந்தான்.

- அது தங்கத்தாலும் வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்ட தூண் களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுச் சில்பசாஸ்திரப்படி மங்களகரமாக
- 35 அமைக்கப்பட்டிருந்தது. நிர்மலமான ஸ்படிகத்தால் நடுவில் இழைக்கப்பட்டுத் தங்கத்தால் வேலைசெய்யப்பட்ட விரிப்பால் மூடப்பட்டிருந்தது. அதுதூறு பிசாசங்கள், அந்த ஸைபையை எப்பொழுதும் காத்துக்கொண்டிருந்தன. அதன் நடுவில் வைநிரி யத்தால் செய்யப்பட்டு, பிரியகமென்ற மிருகத்தின் தோலால்
- 40 மூடப்பட்டு, வீசித்திரமான தலையணைகளை யுடைய ஒரு பரமானந்த தில் ராவணைகவரன் வீற்றிருந்தான்.

- பிறகு ஸங்காதிபன் வேகத்திலும் பராக்ரமத்திலும் ஒப்பற்ற தூதர்களைப் பார்த்து, "ஸங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸசிரேஷ்டர்களை இப்பொழுதே அழைத்து வாருங்கள். ஒரு முக்கியமான விஷயம்
- 45 நடந்திருக்கிறது. அதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகள் இப்பொழுதே செய்யவேண்டியதென்று சொல்லுங்கள்" என்றான். (ராமனும் வானர ஸைன்யங்களும் ஸமுத்திரக் கரையில் வந்துவிட்டதை ராவ ணன் தூதர்களால் அறிந்தானென்று தெரிகிறது.)

- மஹாராஜாவின் உத்திரவைக் கேட்டுத் தூதர்கள் ஸங்கையில் ஒவ்வொரு மிருகத்திற்கும் சென்று, ராக்ஷஸர்கள் தூங்கிக்கொண் டிருக்கையிலும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையிலும் ராவணனு
- 50 டைய உத்திரவைத் தெரிவித்து அழைத்து வந்தார்கள். சிலர் அழ

காண ரதங்களிலும், செல் குதிரைகளிலும், செல் யானைகளிலும், செல் நடந்தும் ராஜஸபைக்குச் சென்றார்கள். அப்பொழுது லங்கை கருட பவிகளால் நிறைந்த ஆகாசத்தைப்போல், விளங்கிற்று. அவர்கள் வாஹனங்களை ஸபைக்கு வெளியில் நிறுத்தி விட்டு, ஸீம்ஹங்கள் மலைக்குகைக்குள் பிரவேசிப்பதுபோல், கால் நடையாய் ராஜஸபைக்குச் சென்றார்கள். ராவணனுடைய பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்து, அவனால் கௌரவிக்ஷப்பட்டு, அவரவர்களுடைய ஸ்திதிக்குத் தகுந்தபடி புரோஹிதர் முதலியவர்கள் தங்க மயமான ஆஸனங்களிலும், கரோத்திரிய பிராஹ்மணர்கள் தர்ப்பாலனங்களிலும், புத்திரன் முதலியவர்கள் விரிப்பால் மூடப்பட்ட பூமியிலும் மஹாராஜாவிற்கு ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். ஆலோசனை ஸபையைச் சேர்ந்தவர்களும் காரிய நிர்வாஹஸபையைச் சேர்ந்தவர்களும் கூட்டம் கூட்டமாய் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் விஷயங்களின் புத்தாயுத்தங்களை நிச்சயிப்பதில் நிபுணர்கள்; தங்களுடைய வேலைக்கு வேண்டிய ஸ்கல குணங்களும் பொருத்தினவர்கள்; ஸ்கல சால்திரங்களிலும் கலைகளிலும் பயிற்சி புள்ளவர்கள்; ராஜ்யத்தில் நடக்கும் ஸ்கல விஷயங்களையும் அறிந்தவர்கள்; குரர்கள்; ஞானக் கண்ணபுடையவர்கள்; ராவணனுடைய பரம கேமத்தை நன்றாய் ஆலோசிப்பதற்காக அங்கே கூடியிருந்தார்கள். பிறகு, விபீஷணன் மங்களகரமான ஒரு உத்தம ரதத்தில் ஏறி ராவணனுடைய ஸபைக்குச் சென்று, தன் பெயரைச் சொல்லி, தமயனுடைய பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்தான். பிறகு சுகளும் பிரஹஸ்தனும் அப்படியே நமஸ்கரிக்க அவர்களுக்கு ராவணன் தகுந்த ஆஸனங்களைக் கொடுத்தான். தங்கத்தாலும் ரத்தினங்களாலும் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களாலும் அழகான வஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராக்ஷஸர்கள் தரித்தஅகிச்சந்தனம் முதலிய வாஸனைத் திரவியங்களாலும் மாலைகளாலும் அந்த ஸபை எங்கும் பரிமளம் வீசிற்று. அங்குள்ளவர்கள் ஒருவரும் இரைந்து பேசவில்லை; அனுவசியமாகப் பேசவுமில்லை; பொய்சொல்லவுமில்லை; உரத்துப் பேசவுமில்லை; எல்லோரும் உக்கிரமான வீரியமுடையவர்கள்; ஸ்கல புருஷார்த்தங்களையும் ஸாதித்தவர்கள்; இப்படி மஹா பலசாலிகளும் பெருந்தன்மையுடையவர்களும் சுத்த வீரர்களுமான மத்திரிகளால் குழப்பப்பட்ட லங்கைகவரன், வஸுக்களால் குழப்பப்பட்ட தேவேந்திரனைப்போல் விளங்கினான்.

ஸ ராவண: ஸஸ்தீரப்'ருதாம் மநஸ்விநாம்
மஹாப'வாதாம் ஸமிதௌ மநஸ்வி |
தஸ்யாம் ஸப'ாயாம் ப்ரப'யா சகாயே
மத்'யே வஸந்தநாமிவ வஹ்ர ஹஸ்த: ||

(32)

ஸர்க்கம் 12

ராவணனுடைய உத்தேசம்

ஐதாம் பரிஷத'ம் க்ருத்ஸ்தாம் ஸமீக்ஷ ஸமிதிஞ்ஜய: |
ப்ரசோத்யாமாஸ ததா ப்ரஹஸ்தம் வாஹிநீபதிம் |

(1)

- பிறகு ராவணன் அந்த ஸபையில் எல்லோரும் வந்திருக்கிறார்
களா என்று கவனித்துப் பார்த்து, பிரஹஸ்தனைக் கோக்கி, "ஸௌ
பதே! நன்றாய் பழக்கப்பட்ட சதுரங்க ஸஸ்யத்தை அனுப்பி,
நமது நகரத்தை இன்னும் ஐரக்கிரதையாகக் காக்கும்படி ஏற்பாடு
செய்து வா" என்னான். உடனே பிரஹஸ்தன் எழுந்து ராவண
னுடைய அரண்மனையிலும் அதற்கு வெளியிலும் தகுந்தபடி ஸஸன்
யங்களை வைத்து, நகரத்தைக் காப்பதற்கு வேறு ஏற்பாடு செய்து,
ராவணனிடத்திற்கு வந்து, மஹாராஜா! பட்டணத்திற்கு உங்களும்
வெளியிலும் போதுமான காவல்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறேன்.
ஆகையால் கவலையில்லாமல் தாங்கள் உத்தேசித்த காரியத்தைச்
செய்யலாம்" என்னான்.

- தன் ராஜ்யம் க்ஷேமமடையவேண்டுமென்று விரும்பினாலும்,
நீர்மம், அர்த்தம், மோக்ஷமென்ற புருஷார்த்தங்களை லக்ஷ்யம்
செய்யாமல், காமத்தையே விரும்பின ராவணன் அதைக் கேட்டு,
"மீத்திரர்களே! நீர்மார்த்தகாமங்களில் எந்த ஸமயத்தில் எதை
அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்ற ஸந்தேகம் நேரும்பொழுது, அவை
களை அனுஷ்டிப்பதின் பலனுள் பிரியத்தையும் அப்பிரியத்தையும்,
ஸுகத்தையும், துக்கத்தையும், லாபத்தையும், நஷ்டத்தையும்
ஹிதத்தையும் அஹிதத்தையும் விஸ்தாரமாக அறிய நீங்களே திறமை
யுள்ளவர்கள். இதுவரையில் நீங்கள் ஆலோசித்துச் செய்த எந்தக்
காரியமும் பிரயோஜனமில்லாமல் போகவில்லை. நவக்கிரஹங்களா
லும் நக்ஷத்திரங்களாலும் தேவகணங்களாலும் சூழப்பட்டுத்
தேவேந்திரன் தேவலோகத்தில் விளங்குவதுபோல், நான் உங்க
ளால் சூழப்பட்டு விசேஷ கீர்த்தியையும் ஐகவரியத்தையும் அடை
வேன். நான் இதற்கு முன்பே ஸபையில் இந்த விஷயத்தை உங்க
ளுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று நினைத்தேன். சும்பகர்ணன்
தூங்கிக்கொண்டிருந்ததால் அப்படிச் செய்யவில்லை. ஒப்பற்ற
யுத்தவீரனும் மஹாபலவானுமான என் தம்பி ஆறுமாதகாலம்
நீத்திரசெய்துவிட்டு இப்பொழுது விழித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.
கொஞ்சகாலத்திற்குமுன் நமது ராஜ்யஸ்கன் வரீக்கும் ஐனஸ்தா
னத்திலிருந்து ராமனுடைய பாரியையை நான் கொண்டு
வந்திருக்கிறேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே. மூன்று
லோகங்களிலும் அவனைப் போன்றவனில்லை. நிறுத்த
இடையையும், சரத்தாலத்துச் சந்திரனைப்போன்ற முகத்
தையும், சிவந்த பாதங்களையும் சிவந்த நகங்களையுமுடைய

வன்; தங்கப் பிரதிமையைப்போல் மனத்தைக் கவரும். அழகுடன் மாயையால் நிரமிக்கப்பட்ட ரூபத்தைப்போன்ற அந்த ஜானகியைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு மன்மத் தாபம் அதிகரிக்கிறது. எடுப்பான மூக்கையும் விஸ்தாரமாய் அழகு பொருத்தின தேத்தி ரங்கனையும் பார்த்துப் பார்த்து மெய்மறந்து காமனுடைய வசத்தில் அகப்பட்டேன். கோபகாலத்திலும் ஸந்தோஷகாலத்திலும் ஒரே விதமான உபத்திரவமுண்டாகிறது; தேகத்தின் நிறம் மாறுகிறது; சோகமும் தாபமும் குடிசொண்டிருக்கின்றன. இவ்விதமான கஷ்டங்களை அனுபவித்ததக் கொண்டிருந்தும் நான் எவ்வளவு பிரயத்னம் செய்தும் வீதை என் இஷ்டத்திற்கு இணங்கவில்லை; அவனை விட்டுவிடவும் எனக்கு மனமில்லை. ராமன் தன்னை மீட்க வருவானென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டு ஒரு வருஷகாலம் தனக்கு அவகாசம் கொடுக்கவேண்டுமென்று என்னைக் கேட்டுக்கொண்டான். அப்படியே நான் பிரதிஜ்ஞை செய்தேன். ஓடி ஓடிக்களைத்த குதிரையைப்போல் அவனிடத்தில் ஆசை வைத்துக் களைத்திருக்கிறேன்.

40

45

50

பலவிதமான கொடிய ஐந்துக்களால் நிறைந்த இந்த ஆழமான பெருங்கடலை ராமலக்ஷ்மணர்களாவது வானரர்களாவது எப்படித் தாண்டமுடியும்? ஆனால் ஒரு குரங்கு இங்கே வந்து இந்த நகரத்தை நாசம் செய்து நம்மைப் படுத்தின பாட்டை யோசித்தால் காரியங்கள் எவ்விதமாய் முடியுமென்று தெரியவில்லை. ஆகையால் இதைப் பற்றி உங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவியுங்கள். மனிதர்களிடத்திலிருந்து எனக்குப் பயமில்லை; ஆனாலும் நன்றாய் யோசித்துப் பாருங்கள். தேவாஸுரர்களுடன் புத்தம் செய்யும்பொழுது எப்பொழுதும் ஐயந்தையே அடைந்து வந்தேன். ஆனாலும் நன்றாய் ஆலோசியுங்கள். ராமலக்ஷ்மணர்கள் வீதையைத் தேடிக்கொண்டு ஸுக்ரீவன் முதலிய வானரர்களுடன் ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். வீதையைக் கொடுக்கக்கூடாது; ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொல்லவேண்டும். இதற்குத் தகுந்த ஆலோசனைசெய்து உங்களுடைய முடிவைச் சொல்லுங்கள். ராமனைத் தவிர வேறொருவன் வானரர்களுடன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி இங்கே வரமுடியாது; ஆகையால் நான் ஐயப்படுகிறேன்” என்னுள்.

55

60

65

இப்படிக் காமத்தால் புத்திமயங்கி ராவணன் பிரலாபிப்பதைக் கேட்ட சும்பகர்ணன் கோபத்துடன், “ஆலோசனை செய்பவர்களில் உத்தமர்களிலும் மத்யமர்களிலும் நீ சேர்ந்தவனல்ல. நீ எங்களுடன் ஆலோசனைசெய்து பிறகுராமலக்ஷ்மணர்களுடன் விரோதித்துக் கொண்டு வீதையை அபகரித்து வந்திருந்தால், யமுனாநதி யாமுன பர்வதத்தைவிட்டுப் பிரியாததைப்போல், வீதையின் மனம் உன்னிடத்திலேயே நரடியிருக்கும். எங்களுடன் ஆலோசிக்கவேண்டிய காலம் அதுவே. அதைவிட்டு இப்பொழுது ஆலோசிப்பது, ஜலம் வடிந்த பிறகு அணைகட்டுவது போலிருக்கிறது. வீதையை அபகரிப்பதற்கு

70

75

- பதற்குமுன் இவற்றையெல்லாம் செய்திருந்தால் எவ்விதத்திலும் குறையு வராது. விஷயங்களை நன்றாய் ஆலோசித்து முடிவுசெய்து தர்மவிரோதமில்லாமல் காரியங்களை நடத்துகிறவன் பச்சாத்தாப மடைகிறதில்லை. விபரீதமான உபாயங்களால் செய்வப்பட்ட
- 80 காரியங்கள் பலிக்கிறதில்லை. மேலும் அசத்தமான பாத்திரங்களால் கொடுக்கப்பட்ட ஆணைகளைப்போல் நமக்குக் கெடுதி செய்கின்றன. முதலில் செய்யவேண்டிய காரியங்களை பிறகு செய்வதும், பித்திச் செய்யவேண்டிய காரியங்களை முதலில் செய்வதும் நீதி தெரிபாதவனுடைய லக்ஷணம். முதலில் எங்களுடன் ஆலோசித்துப்
- 85 பிறகு ஸீதையைக் கொண்டு வர வேண்டியது. முதலில் ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொன்றுவிட்டுப்பிறகு ஸீதையை அபகரிக்க வேண்டியது. சீ அப்படிச் செய்யவில்லை. காரியங்களைச் செய்வதில் ஸ்திரபுத்தியில்லாதவன் அதிக பலசாலியாயிருந்தால், அவனை எதிர்த்து வெல்வது அஸாத்யமென்றெண்ணி, கிரௌஞ்சபர்வதத்தை ஹம்ஸங்கள்
- 90 ஒரு த்வாரத்தின் வழியாய்த் தாண்டுவது போல், அவனுடைய சத்துருக்கள் அவன் காரியங்களை விசாரிக்காமல் செய்யும் ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். (கிரௌஞ்சபர்வதம் வெகு உன்னதமாயிருப்பதால் ஹம்ஸங்கள் அதைப் பறந்து தாண்டமுடியாமல், ஸுப்ரஹ்மண்யஸ்வாமியின் சக்தியென்ற ஆயுதத்தால்
- 95 துளைக்கப்பட்ட த்வாரத்தின் வழியாய் அப்புறம் செல்கின்றன என்பது பிரஸித்தம்.) கொஞ்சம்கூட ஆலோசிக்காமல் வெகு அபாயமுள்ள காரியத்தைச் செய்துவிட்டாய். விஷம் கலந்த மாம்ஸம், தின்றவனைக் கொல்வதுபோல், ராமன் உன்னை இது வகையில் கொல்லாதிருந்தது உன் அதிருஷ்டமே. பிறரால் அஸாத்தியமான காரியத்தைச் செய்துவிட்டாய். ஆனாலும் உன் சத்ருக்களை
- 100 நாசம்செய்து நான் அதை நமக்கு அனுகூலமாய் முடிக்கிறேன். இந்திரன் ஸுரீயன் அக்னி வாயு குபேரன் வருணன் இன்னும் யார் உனக்குச் சத்துருவாக இருந்தாலும் ஸுரி; அவர்களை யுத்தத்தில் நாசம் செய்கிறேன். என் சரீரமோ பர்வதத்தைப்போன்றது.
- 105 கூர்மையான பற்களுடன் இந்தக் கோரமான் உழல்தடியை எடுத்துக்கொண்டு ஸிம்ஹநாதம்செய்து யுத்தகளத்தில் சிந்தால். தேவேந்திரனும் அஸுரமாட்டானு? 'ராமன் ஒப்பற்ற வில்லாணியல்லவா? உன்னால் அவனை எதிர்க்க முடியுமா' என்றால் ஒரு பாணம் அல்லது இரண்டு பாணங்களுக்கு இடம் கொடுப்பேன். அதற்குமேல் அவனுடைய சத்தத்தை ஆசைதிரக் குடிப்பேன், கவலைப்படாதே; ராமனைக் கொன்று உனக்கு ஜயத்தையும் கிரீத்தியையும் ஸுலபமாய்
- 110 ஸம்பாதித்து வைக்கிறேன். ராமலக்ஷ்மணர்கள் இறந்தபின் வானர கிரௌண்டர்களை ஒன்றுவிடாமல் தின்கிறேன். அண்ணா! யதேச்சை யாகக் காலம் கழி; மதுவைக் குடி; கவலைபற்ற வேண்டிய காரியம்

களைச் செய், நான் ராமனை யமலோகத்திற்கனுப்பின பிறகு ஸீதை உனக்கு வசப்படுவான்" என்றான். 115

ரமணீவ காமம் பிப் சாக்ரீய வாருணீம்

குருஷ்வ காரியாணி ஹிதாநி விஜ்ஜர: |

மயா து ராமே க்மிதே யமக்யம்

சிராய ஸீதா ஸ்ரண ப்விஷ்யதி |

(42)

ஸர்க்கம் 13

மஹாபார்ச்வன் சொன்னது

ராவணம் க்ருத் த மாஜ்ஞாய மஹாபார்ச்வீவா மஹாப்ல: |

முஹூர்த மதுஸூசித்தய ப்ராசூஜஸீர் வாக்க்யமப்ரஸீத் | (1)

அரசர்களிடத்தில் ஸமயோசிதமாய்ப் பேசவேண்டிய விதம் தெரியாமல் இப்படிச் சும்பகர்ணன் மனத்தில் தோன்றினதைக் கபடமில்லாமல் சொல்ல, ராவணன் கடுங்கோபம் கொண்டான். அப்பொழுது மஹாபார்ச்வனென்ற மந்திரி, மஹாராஜாவின் கோபத்தைத் தணிக்க உபாயத்தைச் சற்றுநேரம் ஆலோசித்துக் கைகூப்பி, "துஷ்டமிருக்கங்களாலும் ஸரீர்ப்பங்களாலும் நிறைந்த வனத்தில் பிரவேசித்து அங்கிருக்கும் தேவகுடிக்கத் தணிபாத்வன் மூடன். இவ்வனவு சிரமப்பட்டு ஸீதையை அபகரித்துவந்த தாங்கள் அவளை எப்படியாவது அனுபவிக்காமலிருப்பது தங்களுடைய புத் திக்கு அழகல்ல. 'சத்தருக்களிருக்கையில் இந்த அதர்மமான காரி யத்தை எப்படிச் செய்வேன்" என்றால், எல்லோருக்கும் பிரபுவான் தங்களுக்குப் பிரபுவன்டோ? ஆகையால் அதர்மத்திற்குப் பயப் படாமல் சத்தருக்களுடைய தலையில் அடிவைத்து ஸீதைபுடன் இஷ்டப்படி அனுபவியுங்கள், அவன் தங்களுக்கு உட்படாவிட்பால் கோழிகளைப்போல் அவளை வஞ்சித்துப் பலாத்காரமாகவாவது அனுபவியுங்கள். தங்கள் இஷ்டம் பூர்த்தியான பிறகு சத்தருக் களால் ஏதாவது பயம் கேள்நீதால், அந்தக் காலத்தில் அதை விலக்கத் தங்களுக்குத் தெரியாதா? இதற்குத் தாங்கள் பயப்பட வேண்டிய தில்லையே; சும்பகர்ணனும் இரீதிரஜித்தும் வஜ்ராயுதத்தைத் தரித்த இரீதிரனைக்கூட கதறும்படி செய்வார்களே. புத்தம்செய்ய ஸாமர்த் தியமில்லாதவர்கள் சொல்லுகிறபடி ஸாம தான பேதோபாயங் களால் கொஞ்சம் கூட பிரயோஜனமில்லை. தண்டோபாயத் தாலேயே ஸகல காரியங்களும் எரித்திகின்றன. இங்கே எந்த சத்தருக்கள் வந்தாலும் நாங்களைல்லோரும் அவர்களை ஆயுதங் களால் நாசம் செய்து தங்களுக்கு வசப்படுத்துகிறோம். அவர்கள் இருக்குமிடத்தைத் தேடிப்போகவேண்டுமா?" என்றான்.

5

10

15

20

25

தன் இஷ்டப்படி பேசின மஹாபார்ச்வனுடைய ஆலோசனை ஸர்க் கேட்டு ராவணன் ஸந்தோஷித்து, அவனுக்கு வேகுமானம்

- செய்து, “மஹாபார்ச்வ! வெருகாலத்திற்கு முன் ஒரு காரியம்
 30 நடந்திருக்கிறது. அது ஒருவருக்கும் தெரியாது. சொல்லுகிறேன்,
 கேள். ஒரு ஸம்மயத்தில் புத்திரிகஸ்தலை என்ற அப்ஸரஸ் பிரஹ்
 மாவை நமஸ்கரிக்கும் பொழுட்டு பிரஹ்மலோகத்திற்குச் சென்
 றாள். ஆகாசத்தில் நெருப்புக் கொழுந்துபோல் மறைந்து செல்
 லும் அந்த ஸுந்தரியைக் கண்டு நான் காமம் மீறி அவளைப் பலாத்
 35 காரமாய் அனுபவித்து வஸ்திரமில்லாமல் செப்தேன். மதயானை
 யால் மிதிக்கப்பட்ட தாமரைக் கொடியைப்போல் வாடி, அவள்
 பிரஹ்மலோகம் சென்றாள். பிரஹ்மா அவளுக்கு நேர்ந்த அவ
 மானத்தைக் கண்டு கோபம் கொண்டு, “இந்த கண்ணம் முதல்
 40 பரஸ்தீரீயை பலாத்காரம் செய்தால் உன் தலை ஆயிரம்துண்டுகளாய்
 வெடிக்கவேண்டியது” என்று என்னைச் சபித்தார். அதற்குப் பயர்
 தல்லவா ஸீதைையைப் பலாத்காரம் செய்வமுடியாமல் இருக்கிறேன்?
 நான் வேகத்தில் ஸமுத்திரத்தைப் போன்றவனென்றும் நடை
 யில் வாயுவைப் போன்றவனென்றும் ராமனுக்குத் தெரியாது;
 45 ஆகையால் வானரஸையங்களுடன் என்னை எதிர்க்கப்பார்க்கிறான்.
 மலைக்குகையில் ஸுகமாகத் தூங்கும் ஸீமஹத்தை எவனாவது
 எழுப்புவானா? கோபம் கொண்ட மிருத்யுதேவதையை எவனாவது
 எதிர்ப்பானா? இரண்டு நாக்குகளுள்ள ஸர்ப்பங்களைப் போன்ற
 பாணங்களை நான் யுத்தத்தில் பிரயோகிப்பதை ராமன் பார்த்த
 தில்லை. ஆகையால் என்னை எதிர்க்கத் துணிந்தான். எரி கொள்ளி
 50 கள் யானைகளை அடித்துத் துரத்துவதுபோல், என் வில்லிலிருந்து
 இடைவிடாமல் கிளம்பும் வஜ்ரத்தைப்போன்ற பாணங்கள் அவ
 னைக் கொளுத்தும். உதய காலத்தில் ஸூரியன் நகரத்திரங்களின்
 கார்தியை அபகரிப்பதுபோல் ராமனுடைய ஸையந்தைக் கண்ட
 துண்டமாய்ச் செப்கிறேன். ஆயிரம் கண் படைத்த இந்திரனும்
 55 வருணனும் என்னை யுத்தத்தில் ஐயிக்க முடியவில்லையே; மனுஷ்யர்
 களா ஐயிக்கப் போகிறார்கள்? இந்த லங்கையில் முன்பு ஆண்டு
 கொண்டிருந்த குபேரனை ஐயித்த எனக்கு ஒரு அல்ப மனிதன்
 எம்மாதிரம்?” என்றான்.

ந வானவேநாபி ஸஹஸ்ர சக்ஷுஷா

யுதா'ஸமி ஸாக்யோ வருணேத வா புத: |

மயா த்விபம் ப்ரஹுப்'லேத நிர்ஜிதா

புரீ புரா வைஸ்ரவணேத பாஸிதா ||

(27)

ஸர்க்கம் 14

விபீஷணன் ஹிதோபதேசம் செய்தது

நிபாசரேத்தர்ஸ்ய நிபாஸ்ய வாக்க்யம்

ஸ சும்பகர்ணஸ்ய ச கர்ஜிதாதி |

விபீஷணோ ராக்ஷஸராஜ முக்ஷ்யம்

உவாச வாக்க்யம் ஹித மாத்ஸுத்தம் ||

(1)

நீலவண நுடைய வார்த்தைகளையும் சும்பகர்ணன் புத்தியில்லா
மல் வீண் பெருமை பேசிக்கொண்டதையும் கேட்டு, விபீஷணன்
ராவணனுக்கு ஹிதமும் விசேஷ அர்த்தங்களும் அடங்கிய வாக்கி
யங்களைச் சொன்னான். “ஈதே மஹாஸர்ப்பத்தைப் போன்றவன்,
அவனுடைய மார்பே அதன் பயங்கரமான படம்; அவனைப் பற்றின
என்னமே, பிறரை உடனே கொல்லும் கொடிய விஷம்; அவனு
டைய புன்றிரிப்பே, காழ்கர்களின் மனத்தை நாசம் செய்கிற கூர்
மையான விஷப் பற்கள்; அவன் கவலிக்கொண்டபோது முகத்தைத்
தாங்கியிருக்கும் கையின் ஐந்து விரல்களே, அதன் ஐந்து தலைகள்;
பெரிய தேகத்தையுடைய அந்த ஸர்ப்பம் கடிக்கவேண்டியதில்லை;
தொட்ட மாத்திரத்திலேயே கொல்லும், அதை வலுவில் கொண்டு
வந்து வைக்கும்படி உனக்கு புத்தி தோன்றின காரணமென்ன?
இப்பொழுதே அவனைக் கொண்டுபோய் ராமனிடத்தில் விடு. பர்வத
கிரந்தனைப்போன்ற தேகங்களுடன் பற்களையும் தலங்களையும் ஆயுத
மாக உடைய வானர ஸஸன்யங்கள் லங்கையில் வருவதற்கு முன்
ஈதேதையை ராமனிடத்தில் கொண்டுபோய் விடு. வஜ்ராயுதங்களைப்
போன்ற ராமபாணங்கள் வாயுவேகத்துடன் வந்து விழுந்து
ராக்ஷஸ ரெஷ்டர்களுடைய தலைகளை அறுப்பதற்கு முன் ராமனி
டத்தில் ஈதேதையைக் கொண்டுபோய் விடு. அபே பிரஹஸ்தி
திஷ்ணமான ராமபாணங்கள் பேரிடிகளைப்போல் அதிவேகமாய்
உன் தேகத்தைப் பிளந்து உயிரை வாங்கும் வரையில் இப்படியே
வீண் பெருமை பேசிக் கொண்டிருப்பாய். துர்புத்தி பிடித்தவனே!
சும்பகர்ணனும், இந்திரஜித்தும், மஹாராஜாவும், மஹாபாரச்வ
னும், மஹோதரனும், நிரும்பனும், சும்பனும், அதிகாயனும் ராக்
ஷஸர்களுடைய யுத்தகளத்தில் நிற்கமுடியுமா? அண்ணா தாங்கள்
ஆதித்யகணங்களாலும், மருத்கணங்களாலும் சூழப்பட்டுள்ளும்,
தேவேந்திரனும் மிகுத்யுதேவதையுமே தங்களைப் புத்திரனைப்போல்
மடியில் வைத்துப் பாதுகாத்தாலும், ஆகாசத்தில் மறைந்தாலும்,
பாதாளத்தில் ஒளிந்தாலும், ராமன் உயிரை வாங்காமல் விடப்
போகிறானே?” என்றான்.

அப்பொழுது பிரஹஸ்தன் எழுந்து, “தேவ, தானவ, யக்ஷ,
கந்தர்வ, உரக, கருடர்களாலும் எங்களுக்குக் கொஞ்சமும் பய
மென்பதே இல்லை. அப்படியிருக்க ராமன் அஸ்பமனிதன்; கூத்திரி

யப் பைபன்: இவனுல் எங்களுக்கு எக்காவத்திலும் பயம் நேராது" என்றான்.

- தர்மார்த்த காமமென்ற புருஷார்த்தங்களில் நாடின புத்தியை யுடைய விபீஷணன், ராவணனுடைய ஹிதத்தையே கோரினவன்; மஹாபுத்திரமான். "அடே! பிரஹஸ்த! அதர்மத்திலேயே நாடின புத்தியுடையவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கம் கிடைக்குமா? கீயும் மஹா சாஸ்திரமும், மஹோதரனும், சும்பகர்ணனும் சாமணீயப்பற்றிச் செய்யும் ஆலோசனைகள் பிரயோஜனப்படாது. ஒடமில்லாதவன் மஹா ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டமுடியுமா? ஸகல காரியங்களிலும் மஹா ஸ்மர்த்தனான சாமணீ, கீயும் நானும் ஸகல சாக்ஷஸர்களும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் கொல்லமுடியுமா? சாமன் ஸகல புருஷார்த்தங்களை இழந்தாலும் தர்மத்தைக் கைவிடமாட்டான். யுத்தத்தில் தன்னை யும் ஸாரதியையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு சத்ருஸையங்களை நாசம் செய்யக்கூடிய மஹோதரன். ஒப்பற்ற பராக்கிரமத்தை ஸ்வ பாவமாயுடைய இஷ்வாகுருகுலத்தில் பிறத்தவன். ஸகலப் பிரஜை களையும் திருப்திசெய்கிறவன். விராதன், கபந்தன், வாலி முதலிய மஹா வீரர்களைக் கொன்றதால் அவனுடைய ஹிமை லோகப் பிரஸித்தம். யுத்த வியாபாரங்களில் கைதேர்ந்தவன். தேவர்களுக் கும் அவனுடைய வழி தெரியாது; உங்களுக்கா தெரியும்? திஷ்ண மாயும் விரைந்த கணுக்களுடனும் கழுநிறகுளால் அலங்கரிக்கப் பட்டும் (அதிலேகமாய்ச் செல்வதற்காகப் பாணங்களில் கழுநிறகு ளைக் கட்டுவதுண்டு) பிறரால் தடுக்க முடியாததுமான சாம பாணங்கள் உன் தேகத்தைத் துளைக்கிறவரை நீ இப்படி வீண் பெருமை பேசிக் கொண்டிருப்பாய். ராவணனாவது, அதிபலனாவது, திரிரிஸாவது, சும்பகர்ணனாவது, நீகும்பனாவது, இந்திரஜித்தாவது நீயாவது தேவோத்திரனுக்கு ஸமமான சாமணீ யுத்தத்தில் தடுக்க முடியுமா? தேவார்த்தனும், நரார்த்தனும், பெரிய சரீரமுடைய அதிகாயனும், மலைமையப்போன்ற பலத்தையுடைய அகம்பனனும் யுத்தத்தில் சாமனுக்கெதிரில் நிற்க முடியுமா?

- கமது மஹாசாஸ்திர விஷயபோகங்களில் முழுமையிருக்கிறார்; ஸ்வபாவத்திலே கொடியவர்; காரியங்களை விசாரித்துச் செய்யாதவர்; நீங்கள் பார்க்கைக்கு அவருக்கு மித்திரர்களாயிருந்தாலும் உங்களுடைய செய்கைகளால் பரமசத்துருக்கள். மேற்சொன்ன தோஷங்கள் அவரிடத்திலிருப்பதை மறந்து அவருடைய குரூ ஸ்வபாவத்தையே முன்னிட்டு அவர் இஷ்டம்போல் பேசி, ஸகல சாக்ஷஸர்களையும் நாசம்செய்ய வந்திருக்கிறீர்கள். அளவற்ற தேகத் தையும், ஆயிரம் தலைகளையும் மஹா பலத்தைமுமுடைய பெரிய ஸரீரப்பம் உங்களுடைய அரசனைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. சாம னுடன் விரோதிப்பதென்ற அந்தப் பெரும்பாம்பு இவரை விழுங் குவந்தற்கு முன் நீங்கள் இவரை விடுவிக்கவேண்டும். காலம்

தாண்டி விட்டது. இனி என்ன செய்வோமென்று சும்மாவிருக்கக் கூடாது. கீங்களெல்லோரும் இவரால் ஸகல விதத்திலும் ஸௌக்யத்தையும், வெகுமானத்தையும், கீர்த்தியையும் அடைந்திருக்கிறீர்கள். உயிரைக் கொடுத்தாவது இவரைக் காப்பாற்றவேண்டும். பயங்கரமான பலத்தையுடைய பூதங்களால் பிடிக்கப்பட்டவளை அவனுடைய மித்திரர்கள் எந்த உபாயத்தாலாவது சகிப்பது போல், நீங்கள் இவருக்கு மித்திரர்களென்பது வால்தவமானால், ஒன்று சேர்ந்து ஒரே மனத்துடன் மயிரைப் பிடித்தாவது பலாத்காரமாய் அதர்மத்திலிருந்து இவரை விலக்கி சகிக்கவேண்டியது. லக்ஷ்மணனென்ற மஹாஸமுத்திம் இவரை நாசம்செய்யக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதன் வேகத்திலகப்பட்டு ராமனென்ற வடவாக்கனின் வாயில் போய் விழுவதற்குமுன் கீங்களெல்லோரும் சேர்ந்து இப்பொழுதே இவருக்குக் கைகொடுத்துக் கரையேற்ற வேண்டியது. (முதலில் லக்ஷ்மணனால் அடிக்கப்பட்டுப் பிறகு ராமனால் கொல்லப்படுவானென்பது கருத்து.)

75

80

85

இந்த லங்கைக்கும் இதிலுள்ள ராசுஸர்களுக்கும் மஹாராஜா விற்கும் அவருடைய மித்திரர்களுக்கும் பரம மங்களத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய வார்த்தையைச் சொல்லுகிறேன். இவருக்கு இஷ்ட மில்லாவிட்டாலும், நாம் ஒன்று சேர்ந்து பலாத்காரமாகவாவது லீதையைக் கொண்டுபோய் ராமனிடத்தில் விடுவோம். ஆனால், 'மஹாராஜாவின் சத்துருக்களைக் கொல்லவேண்டுமென்றே ஆவோ சளை சொல்லுகிறோம். அது லிதமல்லவா?' என்றால், உத்தம மந்திரி செய்யவேண்டியதென்ன? சத்துருவின் வீரியத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் தன் அரசனுடைய வீரியத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் நன்றாகப் பரிசுதித்துப் பார்க்கவேண்டியது. அப்படியே இருவர்களுடைய விருத்தி காலத்தையும், க்யுத்தையும், (குறையையும்) ஆலோசிக்க வேண்டியது. சத்துரு, க்ஷீண தசையிலிருந்து, தான் விருத்தி தசையிலிருந்தால் படைபெடுத்துச் செல்ல வேண்டியது. சத்துரு விருத்தி தசையிலிருந்து தான் க்ஷீண தசையிலிருந்தால் அவனுடன் ஸ்நேஹம் செய்ய வேண்டியது. இருவரும் ஸமமாயிருந்தால் ஒன்றும் செய்யக்கூடாது. இப்பொழுது ராமன் விருத்தி தசையிலிருக்கிறான்; லீதை இருக்குமிடம் தெரிந்துவிட்டது; அவனுடைய தூதன் நமக்குத் தெரியாமல் இங்கே வந்து தன் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு நம்மை அவமானம் செய்து, நமது நகரத்தைச் சாம்பலாக்கி, நமது வீரர்களைக் கொன்றுவிட்டான்; அளவற்ற வானர ஸைன்யம் ராமனுக்கு ஸஹாயம் செய்கிறது; ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்துவிட்டான்; அதிசீக்கிரத்தில் அதைத் தாண்டிவிடுவான்; இப்பொழுது அவனுக்கு ஐய காலம். நமது அரசனுடைய ராஜதானி எரிந்து, இவருடைய புத்திரர்கள் மடிந்து விட்டபடியால் இப்பொழுது அபஐய காலம். ஆகையால் ராமனுடன் ஸ்நேஹம் செய்து லீதையைக் கொண்டு

90

95

100

105

110

போய்விட வேண்டுமென்று நீங்கள் யோசனை சொல்லவேண்டும்”
என்றான்.

115

பரஸ்ய வீரியம் ஸ்வபுலம் ச புத்திவா
ஸ்தாநம் க்ஷயம் சைவ ததைவ வ்ருத்திம் |
ததா ஸ்வபக்ஷேப்பநம்ருப்ய புத்திவா
வதேத் ஷமம் ஸ்வாமி ஹிதம் ச மந்திரீ ||

(32)

ஸர்க்கம் 15

இந்திரஜித்தின் ஆலோசனை

புருஷஸ்பதேஸ் துல்ய மதேர் வசஸ்தத்
நிரமய யத்தேந விபிஷணஸ்ய |
ததோ மஹாத்மா வசநம் பிபரக்ஷே
ததிரேந்திரஜித் தைர்குத யுக்திமுக்ய: ||

(33)

5

10

15

20

25

இப்படிப் புத்தியில் புருஷஸ்பதியைப்போன்றவிபிஷணன்
சொன்ன வார்த்தைகளை வெகு பொருமையுடன் கேட்டுக்கொண்
டிருந்த ராக்ஷஸவிரசிகாமணியான இந்திரஜித் எழுந்து, “சிற்ப்பா!
என்னவார்த்தைசொன்னீர்? இப்படிஎவனாவது அடக்கப்போகிறான்?
பிரயோஜனமில்லாத வார்த்தைகளைத் தைரியமில்லாத பேடியைப்
போல் சொல்வதில் உமக்கு வெட்கமில்லையா? இந்தப் பெளஸஸ்திய
குலத்தில் பிறக்காதவனும் இப்படிச் சொல்வானா? இப்படிச் செய்
வானா? இதைச் சொல்கிறவர்களையும் இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்ப
வர்களையும் நித்திக்க வேண்டியது. மஹாப் பிரஸித்தி பெற்ற இத்
தப் பெளஸஸ்திய குலத்தில் பிறத்தும் கொஞ்சமாவது பலம், பிர
பாவம், உத்ஸாஹம், சௌரியம், தைரியம், தேஜஸ் இவைகளில்
ஒன்றுமில்லாத நீர் சொன்ன வார்த்தைகள் உமக்கே தரும். நீர்
கனிஷ்டனென்பது நிஜமே. (கனிஷ்டனென்றால் தம்பி என்றும்,
எல்லோருக்கும் தாழ்ந்தவனென்றும் அர்த்தமாகும்). ஒய்! ராக்
ஷாதமரே! நீர் தைரியமற்றுப் பேடியைப்போல் பயத்தால் நடுங்கிக்
கொண்டு எங்கேயும் அப்படியே நடுங்கச் செய்யப் பார்க்கிறீரோ!
அந்த ஷத்திரியப் பையன்கள் எம்மாத்திரம்? நமது நகரத்திலுள்ள
ஒரு அல்ப ராக்ஷஸன் அவர்களை விளையாட்டாய் விழும்பி விடு
வானே. எங்களுக்குப் பயமென்பதுண்டோ? முன் கடந்ததை
மறந்து விட்டீரோ? த்ரிலோகங்களுக்கும் அதிபதி; அளவற்ற ஐச
வரியத்தையுடையவன்; பராக்கிரமமுள்ள தேவனைன்றியவனாகல்
குழப்பட்டவன்; அந்த இந்திரனைத் தரையில் அடித்துத் தள்ளி
னான்; அவன் ஏறி வந்த ஐராவதமென்ற திக்கணத்தை பூமியில்
அடித்துத் தள்ளி, அதன் தந்தங்களைப் பிடுங்கி, ஸகல தேவகணங்
களையும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் ஓடும்படித் துரத்தியடித்தேன்.
அப்படிப்பட்ட நான் தேவர்களுடைய கொழுப்பை அடக்கினவன்;
தானவோத்தமர்களைக் கதறச் செய்தவன்; அளவற்றவிரியமுடைய

வன். நம்மைக் கண்டு நடுங்கிக்கொண்டிருந்த தசரதனுடைய இரண்டு சிறு பையன்களிடத்தில் பயப்படவேண்டுமோ? அவர்கள் தேவர்களும்ல்ல; தானவர்களும்ல்ல. ஏன் வீணுப் பயமுறுத்துகிறீர்?" என்னுள்.

30

இந்திரஜித் மஹாதேஜஸ்மி; பிறர் அண்டக்கடாதவன்; சொன்னபடி செய்பவன். அவனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, மஹா தைரியசாலியும் ராகுஸ விரலிரேஷ்டனுமான விபீஷணன் விசேஷ அர்த்தங்களடங்கிய ஹிதத்தை உபதேசித்தான். ஆனால் அது இந்திரஜித்தின் புத்திக்கு எட்டவில்லை. "அடே குழந்தாய்! நீயோ சிறு பையன்; இன்னும் உன் புத்தி பக்குவ தசைக்கு வரவில்லை; விஷயங்களை நன்றாகப் பரிசோதித்து நிச்சயமான ஆலோசனை சொல்லக் திறமையில்கலை. யாதொரு பிரயோஜனமும்இல்லாத வார்த்தைகளைப் பிதற்றிக்கொண்டு கேவலம் உன் நாசத்தையே தேடிக்கொள்கிறாய். ராகவனுடன் விரோதித்தால், அவன் ராவணனையும் அவனுடைய புத்திரமித்திர பந்துக்களையும் ஸையங்களை யும் நாசம் செய்வானென்று நான் பலவிதமாய் எடுத்துச்சொன்னும் கேட்காமல், தெரியாததனத்தால் ஓரேபிடிவாதமாய்ப்பேசுகிறீர், ராவணனுக்குப் புத்திரனென்று பெயர் உடையவனே யன்றி வாஸ்தவமாக அவனைக் கொல்ல வந்த பரமசத்தருவல்லவா? உன்னைக் கெடுத்துக் கொள்வது மல்லாமல் உன்னைப் பெற்றவனையும் கெடுக்கப் பார்க்கிறாய். துர்ப்புத்தி பிடித்த உன்னையே கொல்லவேண்டியது. ஒன்றும் தெரியாமல் பிடிவாதம் பிடிக்கும் சிறுபையனை இந்த ஆலோசனை ஸபையில் வரும்படி விட்டவனையும் கொல்ல வேண்டியது. நீ நியாயாநியாய விவேகமற்றவன்; தலைதெரியாமல் கர்வம் கொண்டவன்; மஹாபுத்திரமானென்று நினைக்கிறவன்; பெரியோர்களால்பழக்கப்படாதவன்; மரியாதை தெரியாதவன்; குரூர ஸ்பாவ முடையவன்; கெட்ட புத்தியுள்ளவன்; காரியங்களைப் பரீக்ஷித்துச் செய்யாதவன்; கெடுதியைச் செய்யும் விஷயங்களையே ஆலோசிக்கும் புத்தியையுடையவன்; வெகு அல்பன்; சிறு பிள்ளையானதால் இப்படிப் பிதற்றுகிறாய். பிரஹஸ்தன் மஹா பார்க்வன் முதலிய வர்கள் குடிகேட்களென்று எண்ணியிருந்தேன்; நீயோ அவர்களை மிஞ்சிவிட்டாய். ராமபாணங்களின் மஹிமை உனக்குத் தெரியுமா? ப்ரஹ்மதண்டத்திற்கும் காலாக்கிக்கும் தப்பினாலும் தப்பலாம்; யமதண்டத்திலிருந்தும் விடுவியித்துக்கொள்ளலாம்; ராமன் யுத்த களத்தில் நின்று ப்ரசண்ட கோதண்டத்தை வளைத்து அக்ஷிஜ்வாகைகளைக் கக்கும் பாணங்களை இடைவிடாமல் பொழியும் பொழுது, எதிரில் நின்று பிழைக்கிறவனும் உண்டோ? (ப்ரஹ்மதண்டமென்றால், ஆயிரம் யுகங்களடங்கிய ப்ரஹ்மாவின் ஒருதினத்தின் முடிவில் ஸகல பிரபஞ்சத்தையும் ஸம்ஹாரம் செய்வதற்காக நெருப்புக் கொழுந்தைப்போல் வெளிப்படும் தாமகேது; அல்லது ப்ரஹ்மாவின் சாபமென்றும் அர்த்தம் செய்யலாம்). மஹாராஜ!

35

40

45

50

55

60

65

- 70 நாம் இதுவரையில் செய்த அபராதங்களுக்கும் செய்யத்தவறின் காரியங்களுக்கும் ஒரே பரிசாரமுண்டு. உமது ஐசுவரியக் கையும் ரத் தினங்கனையும் ஆபரணங்கனையும் உடைகளையும் சிரேஷ்டமான இதர வஸ்துக்களையும் ராமனுடைய பாதங்களில் ஸமர்ப்பித்து, மஹாலக்ஷ்மியைப்போன்ற ஜானகியை அவரிடத்தில் ஒப்புவித்து, நாம் செய்த அபசாரத்தைப் பொறுக்கும்படி பிரார்த்தித்தால்,
- 75 நாமும் நம்மைச் சேர்ந்தவர்களும் அபாயமில்லாமல் ஸுகமாக வாரிப்போம்; இதைத் தவிர வேறு யோசனை எனக்குத் தோன்ற வில்லை' என்னும்.

தந்தாநி ரத்தாநி ணுபூஷணாநி
வானாமஸி திவ்யாநி மனீம்யா சித்ராந் |
ஸீதாம் ச ராமாயநிவேத்ய தேஸிம்
வஸேம ராஜத்திற ஸீதபோகா: ||

(14)

ஸர்க்கம் 16

ராவணன் விபீஷணனைக் கோபித்தவ்

ஊறிவிஷ்டம் துரிதம் வாக்ய முக்தவத்தம் விபீஷணம் |
அப்'ரவீத் பருஷம் வாக்யம் ராவண: காலசோதி: ||

(1)

- விபீஷணனுடைய வார்த்தைகளின் அர்த்தத்தை யோசிக்கா விட்டாலும், அவை கேட்கும்பொழுது மிகவும் பீர்திகரமாயிருந்தன. ஆகையால், அர்த்தம் அனுகூலமாயிராவிட்டாலும், அவை களைக் கேட்காமலிருக்க மனம் வராது. கேட்பவர்களுடைய மனத்தில் படாமலிருக்கும்படிச் சொன்னால், ஒருவேளை ஆதரிக்காமலிருக்கலாம்; ஆனால் ராவணனுடைய மனத்தில் நன்றாய்ப் பறும்படி சொன்னான். கேவலம் கேட்பதற்கு மாத்திரம் மதுரமாயில்லாமல், தனக்கு நேரும் பெரும் கஷ்டத்தைத் தீர்ப்பதற்கு உபாயமிருந்த படியால், அவனுக்குப் பரமஹிதமானது. கேட்பதற்கு இன்பமாயிராவிட்டாலும், ஹிதமென்ற ஒரு காரணத்தாலேயே ஆதரிக்கத் தகுந்தது. ஒரு வருஷம் வரையில் கச்சுறை செய்யாதவனுக்குப் பரமார்த்தத்தை உபதேசிக்கக்கூடாதென்ற விதிப்படி, குருகுல வாணம் செய்து குருகச்சுறை செய்து, அயருடைய பாதங்களைத் தவிர வேறு கதில்லையென்று சரணமடைந்தவனுக்கே உபதேசிக்க வேண்டிய ஹிதத்தை, ராவணனுக்கு நேரும் பெரிய ஆபத்தைப் பார்த்து விபீஷணன் ஸம்பூர்ணராய் உபதேசித்தான். வேறொரு வன் இப்படிச் சொல்லி யிருந்தால் அதை அலஷ்யம் செய்யலாம். சொன்னவனே தன்னுடன் பிறந்தவன்; கஷ்ட ஸுகங்களுக்குப் பாத்யப்பட்டவன்; எப்பொழுதும் தன்னுடனிருந்து ஸகல விஷயங்களையும் நன்றாக அறிந்தவன். அப்படியிருக்க ராவணன் அதை அலஷ்யம் செய்யக்கூடாது; கேட்டவுடன்,

அர்ஜுனனைப்போல், "எனக்கு இதுவரையிலுமிருந்த ஸந்தேகம் தீர்ந்துஞ்ஞானேத்யமாயிற்று. நீச் சொல்கிறபடி செய்கிறேன்" என்று சொல்லவேண்டியது. அல்லது, "நீ எனக்கு பரம உபகாரத்தைச் செய்தாய்" என்றுவது கொண்டாடவேண்டியது. 25
அதற்குத் தகுந்த பிரதிபுபகாரம் செய்ய முடியாததால், அனுதாபப்படுவேண்டியது. அதை விட்டுத் தனக்குப் பரம சத்துருக்க லிடத்தில் சொல்லவேண்டிய வார்த்தைகளை ராவணன் விபீஷண னுடைய மனத்தில் நன்றாய்த் தைக்கும்படி கடுமையாய்ச் சொன் னான். ஏனென்றால், ஸகல லோகங்களையும் கதற்ச் செய்வதால் 30
பிறரை ஹிம்ஸிப்பதையே ஆனந்தமாயுடைய ராவணனென்று பெயர் பெற்றவன்; காரணமில்லாமல் கெட்ட காரியங்களைச் செய்து விட்டுப் பிறகு கஷ்டப்படுகிறவன். மேலும், "ராகவணச் சரண மடை" என்று தன்னுடன் பிறந்தவன் சொன்னான்; "அப்படிச் செய்வாதே" என்று அகங்காரம் சொல்லிற்று. ராவணன் ஒன்றும் 35
தோன்றாமல், முடிவில் தன் ஸ்வபாவப்படி விதியின் உபதேசத்தை அனுஸரித்தான்.

"பிரத்யக்ஷமான சத்துருவுடன் வலிக்கலாம்; கோபம் கொண்ட காலஸர்ப்பத்துடன் வலிக்கலாம்; நமக்கு மித்திரனைப்போல் காட் டிக் கொண்டு சத்துருவிற்கு அனுகூலமாயிருப்பவனுடன் வலிக்க 40
லாகாது. (ஆகையால் 'நீ இங்கிருந்து ஒடிப்போ' என்று அர்த்தமாகி ருது). அபேராசுஸ! லோகத்திலுள்ள ஸகல ஜனங்களிலும் தாயாதிகள் எப்படிப் பட்டவர்கள் தெரியுமா? அவர்களுடைய நடத்தை எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும் தங்களுக்குள் ஒருவனுக்குக் கெடுதி கேர்ந்தால், அனவற்ற ஆனந்தமடைவார்கள், ஆகையால், 45
எனக்கு இப்பொழுது ஆபத்து கேர்ந்ததென்று நீ இப்படிச் குதிக் கிரூர். தங்களுக்குள் சிரஷ்டனாகவாவது, காரியங்களை ஸாமர்த்திய மாய் முடிக்கக் கூடியவனாகவாவது, வித்வானாகவாவது, தர்மவானாக வாவது ஒருவனிருந்தால் அவர்களுக்குப்பொறுக்காது, அந்தச் சூரனை 50
ஸமயம் பார்த்துஅவமானம் செய்வார்கள், இவ்வளவு குணங்களும் பொருந்தியிருக்கும் என்னிடத்தில் உனக்குப் பொருமைமுண்டாவது ஆச்சரியமல்ல. தாயாதிகள் மனத்திலுள்ள அபிப்பிராயத்தைக் காட்டிக் கொள்ள மாட்டார்கள்; பார்வைக்கு மாத்திரம் ஒருவரோ டொருவர் அந்யர்த் மித்திரர்களைப்போல் பழகுவார்கள். ஸ்வ பாவமே மிகவும் குரூரம்; ஆபக்காலத்தில் துரோகம் செய்து கெடுப் 55
பார்கள். நீயும் அப்படியே எனக்கு ஆபத்து நேரும் ஸமயம் பார்த் திருந்து கெடுதி செய்கிரூர். தாயாதிகளைக் கண்டால் நடுங்க வேண்டும்.

ஒரு காட்டில் அனைக யானைகள் வலித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒரு நாள் சில மனிதர்கள் அவைகளைப் பிடிக்க விரும்பி, பழக்கப் பட்ட யானைகளை அழைத்துக் கொண்டு, கயிறுகளுடன் அங்கே வந் தார்கள். அவர்களைக் கண்டு அங்கிருந்த யானைகள், 'ஐயோ!

நாம் கெடுப்பைக் கண்டு பயப்பட வேண்டியதில்லை; உடனே கொல்லும் ஆயுதங்களைக் கண்டு பயப்பட வேண்டியதில்லை; இவர்கள் கையிலிருக்கும் கயிறுகள் நம்மைக் கட்டிப் பிறருக்கு வசப்படுத்தி, பரணத்தைக் காட்டிலும் அதிக நயிம்மையைச் செய்யும் என்று அவைகளுக்கும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. இதோ கொஞ்சமும் இரக்கமில்லாமல் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதினாலேயே நோக்கமுள்ள நமது தாயாதிகளைக் கண்டல்லவா பயப்பட்டு வேண்டியிருக்கிறது! இவர்கள் நம்மைப் பிடிப்பதற்கு வேண்டிய ஸகல உபாயங்களையும் இந்த மனிதர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள்; ஸந்தேகமில்லை. மற்ற பயங்களைக் காட்டிலும் தாயாதிகளால் நேரும் பயம் மஹா கஷ்டமென்று நமக்குத் தெரிந்த விஷயமே" என்றன.

75 'தாயாதிகள் நம்மிடத்தில் ஸ்நேகமாயிருக்கும் பொழுது பயமென்ன?' என்றால், பசுக்களிடத்தில் ஹவ்யகம்யாதிகளுக்கு உபயோகப்படும் பால் தயிர் முதலியவை எப்படிச் குதறவில்லாமல் ஹடைக்குமோ; பிராம்மணர்களிடத்தில் அடக்கம் எப்படி ஸ்வபாவமோ; ஸ்த்ரீகளிடத்தில் சபல புத்தி எப்படி ஸ்வபாவமோ, அப்படியே தாயாதிகளிடத்திலிருந்து நமக்குப் பயம் நேருவதும் ஸ்வபாவமே. நான் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவன்; லோகத்தாரால் கொண்டாடப் பட்டவன்; சத்தருக்களின் தலைகளில் கால் வைத்தவன். ஆகையால் உனக்கு என்னிடத்தில் பொருமைமுண்டாயிற்று.

85 'பிறந்தது முதல் உன்னுடனிருக்கும் நான் இப்படிச் செய்வேனா?' என்றால், தாமரைஇலையில் கீர்த்தனிகள் ஓட்டுமா? அப்படி அயோக்கியர்கள் எவ்வளவு காலம் நம்மிடத்தில் சேர்ந்திருந்தாலும் பிரயோஜனமில்லை.

90 "உன்னால் ஸகல ஸௌக்கியங்களும் பெற்ற நானே உனக்குக் கெடுதி தீண்டப்பேனா?" என்றால், தேனில் ஆசைவைத்த வண்டு அதைக் குடித்தபிறகு தனக்கு அந்த தேனைக் கொடுத்த புஷ்பத்தில் உட்காருமா? அப்படி அயோக்கியர்கள் உபகாரங்களால் கட்டுப்படுகிறதில்லை. நீயும் அப்படியே.

95 'நான் உன்னுடன் இதுவரையிலும் செய்த ஸ்நேகத்தைக் கெடுத்துக் கொண்டு உனக்கு ஆபத்தைத் தேடுவேனா' என்றால், யானே அழகுப்போக ஸ்கானம் செய்தவுடனே மண்ணாவரித் தேகமெங்கும் இறைத்துக் கொள்ளவில்லையா? அப்படியே அயோக்கியர்கள் தங்களுக்கே கெடுதியைத் தேடித் கொள்வார்கள். சரத்தாலத்தில் மேகங்கள் எவ்வளவு கரிந்தாலும் மழை எப்படி பெய்வதில்லையோ, அப்படியே நீங்கள் பார்வைக்கு எவ்வளவு ஸ்நேஹமாய்க் காட்டிக் கொண்டாலும் உங்களால் ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லை. வேறொருவன் இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லியிருந்தால் இதுவரையிலும் பிழைத்திருப்பானா? ராகுஸ குலத்தைக் கெடுக்கவந்த அயோக்ய! நீ என்னு

டன் பிறந்த தோஷத்திற்காக உன்னை உயிருடன் விட்டேன். சி ஓடிப்போ" என்றான்.

இப்படிக் கடுமையான வார்த்தைகளால் துணக்கப்பட்டு, 105
விபீஷணன் தான் நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்லவும் ராவணன்
கேட்காததால், இப்பொழுது உசிதமல்லவென்று, கதாயுதத்தைக்
கையிலெடுத்துக் கொண்டு, தனக்கு மித்திரர்களான நான்கு ராகு
ஸர்களுடன் கோபபரவரணம் ஆகாசத்தில் ஓளம்பினான். ஆனாலும்,
"ஐயோ! விஷாய்க் கேட்டுப் போகிறோ! இப்பொழுது நல்ல புத்தி 110
வராதா" என்று அனுதாபப்பட்டு, மறுபடியும் லிதத்தை உபதேசித்
தான். லங்கையையும் மித்திரர்களையும் ஐகவரியத்தையும் விட்டுப்
போகும் விபீஷணன் தனக்குப் பிரதிகுலமான விஷயங்களை நீக்கித்
தனக்கு அனுகுலமான ராமனுடைய கிருபையை அடைய பிரயத்த
னம் செய்வதென்ற கைங்கரிய லக்ஷ்மிபால் விளங்கினான். "மஹா 115
ராஜரே! எவ்வளவு கடுமையாய் பேசினாலும் தாங்கள் எனக்குத்
தமயன். நான் தங்களை எதிர்த்துப் பேசுவது நியாயமா? வேண்டிய
தைச் சொல்லுங்கள். 'ஏன் புறப்பட்டுப் போகிறாய்? பதில் சொல்ல
முடியாவிட்டால், பொறுத்துக் கொண்டிரு' என்றால், தாங்கள்
எனக்கு மூத்தவர்கள்; பிதாவிற்கு ஸம்மம்; நான் தங்களைப் பூஜிக்க 120
வேண்டியது. ஆனால், தாங்கள் தர்மமார்க்கத்திலிருந்து விலகிவிட்
டீர்கள். தாங்கள் சொல்வது கொஞ்சம் கூட நீஜமல்ல, இந்தக்
கடுமையான வார்த்தைகளைப் பொறுக்க மாட்டேன். தங்களுக்கு
லிதமுண்டாக வேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் நீதியைச் சொன்
னேன். ஆனால், அக்ஞானத்தால் மயங்கிக் காலகதிக்கு வசப்பட்ட 125
வர்கள் லிதோபதேசத்தை ஆதரிக்க மாட்டார்கள். பிறருக்குப்
பிரியமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுதிறவர்களும் அவைகளைக் கேட்
கிறவர்களும் லோகத்தில் ஸ்ரீலபமாய்க் கிடைப்பார்கள். ஆனால்,
ஒருவனுக்கு லிதமான விஷயம் அவனுக்குக் கேட்க வெறுப்பாயிருந்
தால், அதைத் துணிர்த்து சொல்லுதிறவனும் அதைக் கேட்கிறவனும் 130
கிடைப்பதரிது.

"உன் வார்த்தையைக் கேட்காதவனிடத்தில் ஏன் சிரமப்படு
கிறாய்?" என்றால், ஸகல பூதங்களையும் நாசம் செய்யும் தவையற்ற
காலபாசத்தால் கட்டுப்பட்டு தாங்கள் அழியப் போகிறீர்களென்று
எனக்குத் தெரிந்தும், தங்களை நான் உபேகிப்பது அழகல்ல, தன் 135
வீடு நெருப்புப் பிடித்து எரிக்கவில் அதை விட்டுப்போக மனம்
வருமா? தங்கக்கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு நெருப்புக் கொழுந்து
களைப் போன்ற ராமபாணங்களால் தாங்கள் மரணமடைவதை
நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டேன். 'ஸமுத்திரத்தில் அலை
களால் மணல்கள் இருந்த இடம் தெரியாமல் கரைவதுபோல், கால 140
பாசத்தால் கட்டப்பட்டவர்கள் குரர்களாகவும் பலசாலிகளாகவும்
ரணதீரர்களாகவும் இருந்தாலும் அழிகிறார்கள். ஆகையால், எனக்கும்
கெடுதி நேருமோ' என்று தாங்கள் எண்ணக் கூடாது. தங்களுடைய

- 145 ஹிதத்தையே கோரினான் என வார்த்தைகளை மன்னிக்க வேண்டும். தாங்கள் எனக்குப் பெரியவர்களல்லவா? தங்களுக்கும் இந்த லங்கையை யும் ராக்ஷஸர்களையும் காப்பாற்றும்வழியை எப்படியாவது தேட வேண்டும். தங்களுக்குக் கேட்கமுண்டாகட்டும். போய் வருகிறேன். நான் இல்லாத பொழுதாவது ஸுகமாக இருப்பீர்களல்லவா? தங்களுடைய ஹிதத்தை விரும்பி அதர்மத்திலிருந்து தங்களைத் தடுத்துப் பார்த்தேன். என வார்த்தையைத் தாங்கள் கேட்கவில்லை. காலம் குறுகி மரணமடைய வேண்டியவர்கள், தங்களுடைய மித்திரர்கள் செய்யும் ஹிதாபதேசத்தைக் கேட்பாரிதான்?" என்றான்.

திவாரியமானவைய மயா ஹிததஷிணு

ந ரோசதே தே வசதம் திஸாசர |

பராத்தகாலே ஹி கதாபுஷோ நரா:

ஹிதம் ந க்ருஹ்ணந்தி ஸுஹ்ருத்'பி' ரீரிதம் ||

(26)

ஸர்க்கம் 17

விபீஷணன் ராமனைச் சரணமடைந்தது

இத்புக்த்வா பருஷம் வாக்யம் ராவணம் ராவணாஹுத: |

ஆஜ்'நாம முஹூர்த்தேத யத்ர ராம: ஸஸக்ஷமண: ||

(1)

அவதாரிகை

- (1) ராமனுக்கு அனுகூலமாக இருக்க வேண்டுமென்று ஸங்கல்பம். (2) அவருக்கு விரோதமானவைகளை நீக்குதல் (3) தன்னைக் காப்பாற்றுவானென்ற நம்பிக்கை. (4) தன்னைக் காப்பாற்றுகிறவனைப் போய் அடைவது. (5) தன்னை அவனிடத்தில் ஒப்புவிப்பது. (6) தன்னைத் தன்மையை அவனுக்கு வெளியிடுவது என்று சரணுகதியின் அங்கங்கள் ஆறு. ராமனைச் சரணமடைய வேண்டுமென்று விரும்பிய விபீஷணன், முதல் இரண்டையும் ஸம்பாதித்தானென்று காட்டப்பட்டது. ராமனுடைய கருணைபற்றி அடிக்கடி உபதேசித்ததால் ரகிப்பவனிடத்தில் வைக்கவேண்டிய நம்பிக்கை காட்டப்பட்டது. இப்பொழுது தினத் தன்மையை விவரித்து, பிறகு சரணுகதியின் ஸ்வரூபத்தை உபதேசிக்கிறார்.

- 15 இப்படி விபீஷணன் ராவணனிடத்தில் கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டு, ஒரு முகூர்த்தகாலத்திற்குள் ராமன் வக்ஷமணனுடன் இருக்குமிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான்.

[குறிப்பு:—ராவணன் தன்னை அவமதித்தவுடன், "ஐ! இந்த இடத்திலேயே இருக்கக்கூடாது. பரமதார்கிரகான ஸ்ரீராமனைப் போய் அடையவேண்டியது" என்ற தர்மபுத்தி,

தார்பிகரான விபீஷணனுக்கு உண்டாயிற்றென்று வால்மீகி பகவான் கொண்டாடுகிறார்.

20

இராமபிரஸாதம்:—“ஜானகியை ராகவரிடத்தில் கொண்டு போய் விடு” என்று ராவணன் செய்யவேண்டிய காரியம் அதிஸூலபமென்றும், ‘பாணங்கள் உங்கள் தலைகளை அறுக்கும், என்று கூறியதால் அப்படிச் செய்யாவிட்டால் நேரும் ஆபத்தையும், தெனீவாய் எடுத்துச் சொல்லி.

25

கடுமையான:—தம் பிரியநாயகியின் ஆனந்தமாயிருப்பவனுக்கு ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் தென்றல் காற்று, நாயகியை விட்டுப் பிரிந்தவனுக்குத் துக்கத்தை உண்டுபண்ணுவதுபோல், விபீஷணனால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஹிதமானது, ராவணனைச் சேர்த்தவர்களுடைய துஷ்டஸ்வபாவத்தால், அவனுக்குக் கடுமையாகத் தோன்றிற்று.

30

ராவணஸீதத்தில்:—தமயனுடைய ஹிதத்தைக் கோரின விபீஷணன், தன்னுடன் பிறந்தவனுக்கு ஆபத்து நேர்ந்த பொழுது, அவனைக் கைவிட்டானென்ற அவதூறு வராதபடி, தன்னால் கூடிய வசரக்கும் அதை நீக்கப் பார்த்தான். ஆனால் உபதேசிக்கப்படுகிறவனோ, பலவான் பலவீனனென்று விசாரிக்காமல் எவ்வேளையும் நாசம் செய்கிற ராவணன்; அவஸீடத்தில் சத்தருவின் பராக்ரீரமத்தை வர்ணித்தால் கடுமையாய்த் தோன்றுதா?

35

விபீஷணன்:—துஷ்டனான ராவணனுக்குத் தம்பியாய்ப் பிறந்தாலும் ஸாத்திக ஸ்வபாவமுடையவனாகையால், சொல்லவேண்டிய ஹிதத்தைப் பயமில்லாமல் சொன்னுனென்று வால்மீகி கொண்டாடுகிறார். ஹிதத்தைச் சொல்லவேண்டிய விஷயத்தில், வயதில் தனக்குப் பெரியவனாகியிருந்தாலும் பாதகமில்லை; அங்கிரஸின் புத்திரானை கூவி என்பவர், தன்னைவிடப் பெரியோர்களுக்கு வேதங்களை அப்யயனம் செய்வித்து, ஞானதசையில் அவர்களை, “பிள்ளைகளே” என்று அழைத்தார். ஞானமில்லாதவன் குழந்தை; தனக்கு மக்த்ரோபதேசம் செய்கிறவனே பிதா”—மனு.

40

45

வந்து நேர்ந்தான்:—ராவண கோஷ்டியில் தனக்கு ஸம்பந்தமில்லாதபடியாலும் ராமனுடைய கோஷ்டியே தனக்குரிய வீடாகையாலும், “போன”னென்று சொல்லாமல், தூரதேசங்களுக்குப் போனவன் வெகுதூரம் கழித்துத் தன் பெண்பிள்ளைகளையும் மித்திரர்களையும் பந்துக்களையும் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆவலுடன் தன் வீட்டை நோக்கி வருவது போல், ‘வந்தான்’ என்று சொல்லப்படுகிறது.

50

55

ஒரு முகூர்த்தத்தில்:—“நெருப்பு ஜ்வாலைகளுக்கு நடுவிலிருப்பது நல்லம். பகவானிடத்தில் பக்திவைக்காமல் அவரை

60 துவேஷிப்பவர்களிருக்குமிடத்தில் ஒரு ஸ்ஷம்சுடத் தங்குவது அபாயம்" என்ற நியாயப்படி, விபிஷணன் ராவண ஸபையை விட்ட அடுத்த ஸ்ஷந்தில் ராமனிருக்குமிடத்தில் காணப்பட்டான்.

65 ராமன் ஸக்ஷ்மணனுடன் இருக்குமிடத்திற்கு:—“குபேரன் வாரிக்கும் சைத்ர ரதமென்ற உத்யானம் போல் ராமன் வாரிக்கும் இந்தச் சித்ரகூடப் பவதம் வெகு பாக்யம் செய்தது” என்று கூறியபடி ராமனைக் காட்டி, “ராமன் வாரிக்குமிடமே நாம் விரும்பக்கூடியதென்று சொல்லப் படுகிறது.

70 ஸக்ஷ்மணனுடன்:—ராமனை விட்டு ஸக்ஷ்மணன் எப்பொழுதும் பிரியமாட்டாரென்பது. பகவான் தன்னை எப்பொழுது பக்தர்கள் சரணமடைவார்களோ என்று புருஷகாசமான ஸக்ஷ்மணனை ஸமீபத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாரென்பது. பகவானை துவேஷிப்பவர்கள் இருக்குமிடத்தில் நாம் ஒரு நிமிஷம் கூடத் தங்கக்கூடாது. பகவானைக் காட்டிலும் பகவான் இருக்குமிடமே நாம் விரும்பவேண்டிய வஸ்து. ஆனால் பகவானிருக்குமிடத்தைக் காட்டிலும் பகவத் பக்தர்களுடைய அபிமானமே விசேஷமாகையால் ஸக்ஷ்மணன் அங்கிருப்பது குறிக்கப்பட்டது.

80 கேள்வி:—விச்ரவஸென்ற பாட்டனுடைய வரங்களின் மஹிமையால் விபிஷணன் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்தவன்; ராக்ஷஸர்களுக்குரிய தோஷங்களற்றவன்; தன் பிதாவிற்கு ஸமமான தமையன் தன்னைப் பால்யம் முதல் எடுத்து வளர்த்து ஆதரித்து ஸகல விதத்திலும் மேன்மை பெறச் செய்திருக்க, அவனைத் திடீரென்று கைவிடலாமா? விட்டும்; அவனைக் கொல்வதற்குக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் பரமசத்துருவைச் சேரலாமா? சேர்ந்தாலும் தன் தமையனுடைய ராஜ்யம் தனக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்று ஸகல ப்ரயத்னமும் செய்யலாமா? செய்தாலும் அவனைக் கொல்வதற்கு வேண்டிய ஸகல உபாயங்களையும் சத்துருவிற்குத் தெரிவிக்கலாமா?

90 பதில்:—“நமக்கு மூத்தோர்கள் கர்வம் கொண்டு நியாயம் தெரியாமல் ஸன்மார்க்கத்திலிருந்து விலகினால், அவர்களைக் கைவிடுவதில் தோஷமில்லை” என்ற நியாயப்படி, ராவணன் பகவானிடத்தில் எவ்வையற்ற அபராதம்செய்தபடியால் அவனை விட்டு வந்தது தோஷமல்லவென்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள்.

95 ஆனால், ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகர் பின் வருமாறு அபிப்பிராயப்படுகிறார், “தன் பாட்டன் கொடுத்த வரத்தின் பஹிமையால் விபிஷணன், ஸகல லோகங்களுக்கும் சர்வரூப, ஸகல ஜீவகோடிகளாலும் சரணமடையத்தகுந்தவனும், ஸகல வேதாந்தசாஸ்திரங்களாலும் அறியக்கூடியவனும், மூத்தர்

களால் அடையக்கூடியவனும், நாராயணனென்ற திரு
நாமத்தை யுடையதுமான பரப்ரஹ்மமே பூராதத்தைத் தீர்க்க
ராமனாக அவதாரம் செய்திருக்கிறதென்று நன்ருயநீர்வவன்; 100
மந்தோதரி முதலியவர்களும் அப்படியே. இப்படித்தத்வானாம்
பெற்ற விபீஷணன், ஸாமான்யதர்மம் விசேஷதர்மமென்ற
இரண்டின் குணதோஷங்களையும் பலாதத்தையும் நன்ருகப்
பரீக்ஷித்து, ஸாமான்யதர்மத்தை விட்டு விசேஷதர்மத்தைக் 105
கைக்கொள்வது யுத்தமே. தமயனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க
வேண்டுமென்பது தர்மார்த்தகாமமென்ற புருஷார்த்தங்
களைக் கொடுக்கும்; பரமாத்மாவை ஆரதிப்பதற்கு ஸாதன
மாகும்; ஆகையால் மோக்ஷமென்ற பரமபுருஷார்த்தத்திற்கும்
ஸாதனமாகிறது. ஆனால், அது பரமாத்மாவை ஈட்பாணிப்ப 110
தற்குக் கேவலம் ஒரு அங்கமாகையால் ஸாமான்யதர்மமே.
ராமனைப் போய்ச் சேருவதோ ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவின் ஆரா
தனமாகையால் விசேஷதர்மம். இவ்விரண்டிற்கும் விரோத
மில்லாத பக்ஷத்தில் இரண்டையும் அனுஷ்டிக்கலாம்; விரோத
மிருந்தால் ஸாமான்யதர்மத்தை விட்டு விசேஷதர்மத்தை 115
அனுஷ்டிக்க வேண்டும். ஆகையால் விபீஷணன், “நான் இது
வரையில் செய்து வந்த ஸாமான்யதர்மத்திற்கு விரோதமில்லா
மல் விசேஷதர்மமான ராமனைக்கரியத்தையும் செய்ய மார்க்க
முண்டோ?” என்று தேடிப்பார்த்தான்; ராவணனுக்கு அடிக்கடி
ஹிதத்தை உபதேசித்தான்; அஸுர ஸ்வபாவமுள்ள ராவண 120
னுக்கு ராமனிடத்திலுள்ள த்வேஷம் நீங்காதென்று நிச்ச
யித்து, இனிமேல் இவனுக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தால் ராமனு
டைய கோபத்திற்குப் பாத்திரனாய் நாசமடைவோமென்று
பயந்து, அந்தத் துஷ்டஸஹவாஸத்தைவிட்டு, ராமனை ஆச்ர
யிப்பதென்ற விசேஷதர்மத்தைக் கைப்பற்றினான். ஆகையால் 125
அவன் செய்தது நியாயமே; அவனை நன்றியற்றவனென்று
சொல்வது பிசுரு.

கேள்வி.—ராவணனுடைய ராஜ்யத்திற்காக ஆசைப்பட்டு
ராமனைச் சரணமடைந்திருக்கக்கூடாதா?

பதில்.—ராமனைச் சரணமடையும்பொழுது பெண்டு 130
பிள்ளைகளை விட்டு ராமனைச் சரணமடைந்தானென்றும் இதர
விஷயங்களில் பரமவைராக்யம் கொண்டானென்றும் ஸ்பஷ்ட
மாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் அந்த உத்தேசம் அவ
னுக்குக் கிடையாது. பிறகு ராமனிடத்தில் தான் வீக்ஞாபனம்
செய்யும்பொழுதும், “லங்கையையும் மித்திரர்களையும் ஐசுவரி 135
யங்களையும் விட்டேன். எனக்கு ராஜ்யமும் உயிரும் ஸௌக்
யங்களும் எல்லாம் தாங்களே. தங்களையே ஸுகல புருஷார்த்
தங்களென்று ஆச்ரயிக்கிறேன்” என்று சொல்லுகிறான்.

140 கேள்வி—ராவணனையும் அவனைச் சேர்த்தவர்களையும் யுத்
தத்தில் கொன்று உன்னை அரசனாகச் செய்கிறேன். இது ஸத்தி
யம் என்று ராமன் சொல்வதால், விபிஷணன் அப்படி
பிரார்த்தித் திருக்கவேண்டுமே!

145 பதில்—தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களிடத்தில் ராமனுடைய
ப்ரீதிப்ரவாகமம் கரைபுரண்டு ததும்பி ஸகல போகபோக்யங்
களையும் தானாகவே (விபிஷணன் ப்ரார்த்திக்காமலிருக்கும்
பொழுதே) கொடுத்தது. “சித்யமான மோக்ஷபதவியைக்
கொடுக்கும் பரமபுருஷன், தன்னைத் தியானிப்பவர்களுக்கு
தீர்க்காயுளையும் ஆரோக்யத்தையும் ஐகவரியத்தையும் இடை
விடாத போகங்களையும் வலுவிலையே கொடுக்கிறார்” என்று
150 பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

கேள்வி—“ராவணனுடைய ராஜ்யம் தனக்குக் கிடைக்கும்
படிச் செய்யவேண்டுமென்று தங்களைப்புத்தியூர்வமாய்ப்பிரார்த்
திக்க வந்திருக்கிறான்” என்று ஹனுமான் சொல்லியிருக்கிறார்.
155 “இந்த ராஷ்டிரன் ராவணனுடைய ராஜ்யத்தை அபிஷித்த
என்னிடத்தில் வந்திருக்கிறான்” என்று ராமனும் சொல்லியிருக்
கிறார். அப்படி இருக்க இது எவ்வாறு பொருந்தும்?

பதில்—ராமனிடத்தில் வைத்த அதிக ப்ரேமையால்
ஸுக்ரீவன் விபிஷணனிடத்தில் ஸந்தேகம் கொண்டான். அதை
நீக்கவேண்டி, நீதிசாலிரத்தில் சொல்லப்பட்ட ராஜதர்மத்
160 தைக் காட்டுவதற்காக மாத்திரம் இவ்வாறு ராமனால் சொல்
லப்பட்டது. ஹனுமானும் ராமனும் சொன்ன வார்த்தைகளுக்
கும் விபிஷணன் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கும் விரோதம்
தோன்றினால், பஹிரங்கமான அர்த்தத்தைக் காட்டிலும் அந்
தரங்கமான அர்த்தம் விசேஷமென்ற நியாயத்தால், விபிஷண
165 னுடைய வார்த்தைகளையே நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது.
மேலும், “நான் உன்னை அரசனாகச் செய்கிறேன்” என்று
ராமன் சொன்னபொழுது யாதொரு மறுமொழியும் சொல்லா
மல் ராமனைக்கரியத்தையே பிரார்த்தித்தான். பிறகும், “ராஷ்ட்
ஸர்களை நாசம் செய்வதிலும் லங்கையை இடிப்பதிலும் என்
170 உயிருள்ளவரையில் என்னுடைய ஸஹாயம் செய்கிறேன்.
தங்களுடைய சைன்யத்தில் என்னைச் சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள்”
என்றான். தனக்கு இஷ்டமில்லாவிட்டாலும் ராமனுடைய
நிர்ப்பந்தத்தால் லங்காராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டானென்று
“ராஷ்டிராதிபதி! மஹாவீர! பிரஜைகளுள்ளவரையில் நீ
175 இந்த லங்கையை ஆளவேண்டியது. உன்னை எனக்குத் தோழ
னாக லங்கையில் வைத்திருக்கிறேன். பிரஜைகளைத் தர்மமாய்ப்
பரிபாலனம் செய்; என் வார்த்தையைத் தட்டாதே. பதில்
சொல்லக்கூடாது” என்ற உத்தரகாண்ட வசனத்தால் வெளிப்

படுகிறது. இப்படி வேறொரு பிரயோஜனத்தையும் விபிஷணன்
அபிஷேகத்தால் அவனுக்குக் குலதனமாகத் தான்பூஜித்து
வந்த சங்கராதனுடைய விக்ரஹத்தை ராமன் கொடுத்தார்.
தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக அவதரித்த ராமனுடைய
ஆக்ஞையால், எஞ்சியுள்ள சாக்ஷஸர்க்களையும் ஸன்மார்க்கத்தில்
ஸ்தாபிப்பதற்காக விபிஷணன் லங்காராஜ்யத்தை ஒப்புக்
கொண்டான். ராமனுடைய ஆக்ஞையானதால், அதுவும் அவ
ருடைய கைங்கரியவகையில் சேர்ந்ததென்று விபிஷணனுடைய
தாற்பரியம். இப்படியே தர்மரஹஸ்யத்தை நன்னுயிரிற் லக்ஷ
மணனும், "தசரத சக்கரவர்த்தியை நான் பிதாவாக நினைக்க
வில்லை. எனக்கு ஸுஹோதரனும் போஷகனும் பந்துவும் தகப்
பனும் ராகவனே" என்று தேக ஸம்பந்தத்தால் வந்த பிதா
வைக் கைவிட்டு, நித்திய பிதாவான ராமனை, "நான் தங்க
ளுக்கு வழிகாட்டிக்கொண்டு முன்னே போகிறேன். தாங்கள்
விரித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்
பொழுதும் ஸகல கைங்கரியங்களையும் செய்கிறேன்" என்று
ராமனுக்குத் தொண்டு செய்வதையே பலனாகப் பிரார்த்தித்து,
ராமனுடைய திருவடிகளைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு
அவரைச் சரணமடைந்தான். அப்படியே விபிஷணனும் தேக
சம்பந்தத்தால் ஏற்பட்ட ராவணனைக் கைவிட்டு, பகவானுக்
குக் கைங்கரியம்செய்யவேண்டுமென்ற ஆசையால் ஸகலவிதத்
திலும் ஸஹஸு பந்துவான ராமனைச் சரணமடைந்தான்.
ஆகையால் விபிஷணன் தர்மத்தைக் கைவிட்டானென்று
சொல்ல வியாயவில்லை.

கேள்வி—நாகபாசத்தால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் கட்டப்
பட்டபொழுது விபிஷணன் "எவர்களுடைய பலத்தை நம்பி
நான்கீர்த்தி அடையவிரும்பினேனோ, அந்தப்புருஷசிரேஷ்டர்கள்
மயங்கிவிட்டார்களே! ஐயோ! கெட்டேன். பிழைத்திருந்தும்
ராஜ்யத்தை இழந்து என்னங்கள் திறிசடைப்பிணமானேனே.
என் சத்துருவான ராவணன் பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்றி
னான். அவன் மனம் குவீர்த்தது" என்று ராஜ்யத்தைப்
பற்றியே வருத்தப்படுவானேன்?

பதில்—"கீர்த்தி" என்ற பதத்திற்கு, ராமகைங்கரியமே
தாற்பரியம். ராஜ்யமென்ற பதத்திற்கு, "எனக்குத் தாங்களே
ராஜ்யம்" என்று முன்பு விபிஷணன் கூறியுள்ளதால் இங்கும்
ராமகைங்கரிய ஸாம்ராஜ்யமாகக் கூறியதாகக் கொள்ளவேண்
டும்.

கேள்வி—"தர்மவானே! லங்கா ராஜ்யத்தை அடைவாய்;
ஸந்தேஹமில்லை" என்ற ஸர்கீவனுடைய வசனம் எப்படிப்
பொருந்தும்?

220 பதில்—விபீஷணனுடைய அந்தரங்க அபிப்பிராயம் ஸுக்ரீ வனுக்குத் தெரியாமல் இப்படிச் சொன்னான்.]

மேருசிகரத்தைப்போல் பருந்த தேகத்துடனும், மின்னற் கொடியைப்போல் பிரகாசித்துக்கொண்டும் ஆகாச விதியில் நிற்கும் விபீஷணனை ஸகல வானரர்களும் பார்த்தார்கள். ராவணனுடைய ஸமீபத்திலிருந்து ஆகாசத்தில் கிளம்பும்பொழுதே ஸுக்ரீவன் முதலியவர்களுக்குத் தெரியும்.

225 [குறிப்புக்கள்:—கிபீஷணன்:-கொழுந்துவிட்டெரியும் காட்டுத்தீயிலிருந்து தப்பியோடுகிறவன் குளிர்த்த ஜலத்தால் மடுவில் வந்துவிழுவதுபோல் பரபரப்புடன் வருகிறவனை.

மேருசிகரம்:—உயரத்தாலும் பருமனாலும் சத்துப்பரணங்களாலும் மேருசிகரத்தைப் போன்றவன். மேலும் தனக்கு விரோதிகளை விட்டதால் ஸ்திரமான ஸௌக்யத்தையும் பிரகாசத்தையும் ராமனாகவந்தியத்தையும் பெற்று மேரு சிகரத்தைப்போல் விளங்கினுனென்பது. ராமனென்ற மஹா பர்வத்திற்கு ஒரு உன்னதசிகரம் வந்து சேர்ந்தது. ராவணனென்ற பர்வத்திலிருந்து ஒரு உன்னத சிகரம் போயிற்று.

230 மின்னற்போடி:—தேஜஸாலும் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதாலும் மின்னற்கொடியைப்போன்றவன். “ராமபக்தர்களான வானரர்கள் நம்மைச் சேர்த்துக்கொள்ளமாட்டார்கள்” என்ற நடுக்கமும் அப்பொழுது நமது உயிர் நிற்காதென்ற பரபரப்பும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.]

240 அனலன், சரபன், ஸம்பாதி, ப்ரகஸனென்ற நான்கு மந்திரிகளுடன் தங்களை நோக்கி ஆயுதபாணியாய் ஆகாச மார்க்கத்தில் வரும் விபீஷணனைக் கண்டு ஸுக்ரீவன், தங்களுக்குக் கெடுதி செய்வதற்காகவே அவன் வருகிறுனென்று நினைத்து, ராமனிடத்தில் வைத்த அளவற்ற பிரீதியால், ஒருவன் அவரைச் சரணமடைந்தாலும் துரோகி என்று தனக்குத் தெரியும் பக்கத்தில் அந்த நிமிஷமே அவனைத் துரத்தத் தயாராயிருந்தான். தானே பிறகுடன் ஆலோசிக்காமல் எந்தக் காரியத்தையும் செய்யக்கூடும்; ஆனாலும், நடக்க வேண்டிய விஷயம் முக்கியமானதாலும், வானரவீரர்களுடன் கலந்து யோசிப்பது ராஜாநிதியாகையாலும், வருகிறவன் சத்துருவா அல்லது ரகஸ்யமாய் அனுப்பப்பட்ட தூதனா? என்று ஸந்தேகித்தான். முகத்தோற்றம் முதலிய அடையாளங்களால் விரோதியல்லவென்று தோன்றினாலும், ராமனிடத்திலுள்ள மட்டில்லாத பிரேமையால் யாரிடத்திலும் அவனுக்கு ஸந்தேகமுண்டாயிற்று. ஆகையால்

250 வானரர்களை நோக்கி, “மித்திரர்களே! இதோ ஆகாசவிதியில் ஆயுத பாணியாய் நான்கு ராஜாஸர்களுடன் நம்மைநோக்கி வருகிறவனைப் பார்த்தீர்களா? அவன் தூதனல்ல; ரகஸ்யமாய் அனுப்பப்பட்ட வேலைக்காரனுமல்ல. நமக்குக் கெடுதி செய்யவரும் சத்ருவென்றே

பிரத்யக்ஷமாய்த் தெரிவிறது. ராக்ஷஸனுக்கையால் குரூரன்; அதற்குத் தகுந்த ஆபதங்களுடனும் வருகிறான். நமக்குள் ஒவ்வொருவனையும் கொல்வது அணாத்யம். ஆகையால் நமக்கு உயிர் நிலையான ராமனைக் கொன்றுவிட்டால் நாமெல்லோரும் பிழைக்கமாட்டோமென்றறிந்து அவருக்குக் கெடுதி செய்ய வருகிறான்" என்றான்.

அதைக் கேட்டு எல்லா வானர வீரர்களும் கற்பாறைகளை யும் விருஷங்களை யும் எடுத்துக்கொண்டு, "ஸ்வாமி! சித்ரீரமாய் உத்தரவு கொடுங்கள். ஒரு நிமிஷத்தில் இந்தத் துஷ்டர்களைக் கொன்றுவிடுகிறோம். பலமற்ற இவர்கள் இப்பொழுதிதே கொல்லப் பட்டுத் தரையில் வீழ்வார்கள்" என்பரபரப்புடன் சொன்னார்கள். மஹாபுத்திமானான விபீஷணன் இந்த விஷயங்களை நன்றாய்க் கவனித்துக்கொண்டு, "இவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் எதைப் பேசிக் கொண்டாலும் நமக்கென்ன? கருணாமூர்த்தியான ராகவன் நம் மிடத்தில் இரங்கமாட்டாரா? எல்லாமறிந்தவர்க்கு என் மனத்திலுள்ள கருத்து தெரியாதா? ஸர்வலோகரக்ஷகன் எனக்குமாத்திரம் ரக்ஷகனாகாமற் போவாரா? என்னை நிச்சயமாய்க் காப்பாற்றுவார் என்று பூர்ண நம்பிக்கையுடன் ஸமுத்திரத்தின் வடகரை சேர்ந்து, தன்னைக் கொல்வதற்குக் காத்துக்கொண்டிருந்த வானரர்களிருக்கு மிடத்திற்கு பயமில்லாமல் சென்று எல்லோரும் தன்னைப்பார்க்கும் படி ஆகாசவீதியில் அசைவற்று நின்றான். புருஷகாரத்தைக் கொஞ்சம்கூட அபேகிக்காமல் ஸகல இடையூறுகளையும் விலக்கி ராமன் என்னை ரக்ஷிப்பார் என்ற பூர்ண நம்பிக்கையோடுருந்தாலும், விபீஷணன் உடனே ராமனைப் போய்ச் சரணமடைவதில்லை. ஆனால் துரத்திலிருந்துகொண்டே தன்னைத் தடுத்த ஸுக்ரீவன் முதலியவர்களையே புருஷகாரமாகச் செய்து ராமனிடத்தில் தன்னைப் பற்றிச் சொர்க்க செய்யும்படி உரக்க பிரார்த்தித்தான்.

(ராமன் தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு, தான் அவரைத் தேடி வந்ததே போதும். பிரார்த்திப்பது அவசியமில்லை; தன்னைத் தேடி நடந்து வந்ததையே, தன் தலையில் வைத்த ஒரு பெரிய பாரமாக நினைக்கும் ராமனுக்கு, விபீஷணனுடைய பிரார்த்தனை, புண்ணில் உப்பை வைத்துக் கட்டினது போலாயிற்று. மஹாபுத்திமானாகையால், விபீஷணன் "ராமன் என் எண்ணத்தை எனக்குச்சொபார்க்க வைத்துக்கொண்டு என்னைக் காப்பாற்றும் கருணைநீதி; ஆனாலும், ராஜாவை பிரத்யக்ஷமாய்ச் சரணமடைவதுதான் அரசர்க்கு நாம் செய்யும் மரியாதையாகும். இந்த வானரர்கள் எனக்கு விராதமாக நடப்பது என்னிடத்திலுள்ள துவேஷத்தாலல்ல; ராமனிடத்தில் வைத்த விசேஷ பக்தியால் அவருக்கு எங்கே கெடுதி கேடுமோ என்று யாரைக் கண்டாலும் சந்தேகப்படுகிறார்கள். ஆகையால் இதுவும் உத்தம குணம்தான். ராமபக்தர்கள் என்னை ஆதரிக்காவிட்டால் ராமன் ஆதரித்து எனக்கென்ன பிரயோ

- 300 ஐனம்? ஆகையால் ராமன் என்னை ஆதரிப்பதைவிட இந்த ராம பக்தர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு அவர்களில் ஒருவனுக்கே செருவதே நான் அடையவேண்டிய பரமபுருஷார்த்தம் என்று எண்ணினான். தான் சரணமடையப்போகிற மஹாபுருஷனும் தன்னைச் சிபாரீசு செய்யவேண்டிய ராமபக்தர்களும் தன்னைஸ்திதியை நன்றாயறிய வேண்டுமென விரும்பி உரக்க பிரார்த்தித்தான்.)
- 305

"ஸகல லோகங்களையும் கடந்த செங்கிறவனென்று அர்த்தமுள்ள ராவணனென்ற குருரமான பெயரையுடைய ஒருவனுண்டு. அதற்குத் தகுந்தபடியே அவனுடைய நடத்தையும் குருரமானது. அப்படியே ஜாதியில் ராக்ஷஸன்; தன்னைப்போன்ற கணக்கில்லாத குருர ராக்ஷஸர்களால் லேஷிக்கப்பட்டவன். நான் அவனுக்குத் தம்பி.

310

(அவனுக்குத் தமையனுப் பிறந்தால் அவனுடைய கட்டளைக்கு உட்படவேண்டியதில்லை. குபேரனைப்போல் அவனுடைய தோஷங்கள் என்னைப் பற்றாது. அவனுக்குத் தம்பியாகையால் அவனுடைய உத்தரவுப்படி ஸகல தோஷங்களுக்கும் ஆளானேன்.)

315

என்னை விபீஷணனென்று சொல்வார்கள். அவன் இஷ்டவாகு வம்சத்தரசனான சகுனாதனுடைய பிரியபார்வையை ஐனஸ்தானத்திலிருந்து அபகரித்தான்; அவனை ரக்ஷிக்க வந்த ராம பக்தனுன ஐடாயுவைக் கொன்றான். திக்கற்றவனான ஸீதையை வங்கையில் கொண்டுபோய் அவளுக்குக் கோர ராக்ஷஸிகளைக் காவல் வைத்து, ராமனுக்கு அளவற்ற அபகாசம் செய்திருக்கிறான். 'அண்ணா! ஸீதையை ராமனிடத்தில் கொண்டுபோய் விடுங்கள்' என்று அனேக காரணங்களைக் காட்டி நான் பலதடவை எவ்வளவுஎடுத்துச் சொல்லியும், அவனுக்குக் காலம் குறுகிவிட்டபடியால் கொஞ்சம்கூட என் ஹிதோபதேசத்தை லக்ஷியம்செய்யவில்லை. மரணமடையப்போகிறவனுக்கு உத்தமமான ஐனஸ்தம் விபரீதமாய்ப் படுமல்லவா? பகவான் யாதொரு காரணமூலில்லாமல் என்னிடத்தில் கருணைவைத்து

320

ராவணன் என்னைக் கடுமையான வார்த்தைகளால் தூஷித்துவேலைக் காரனை அவமதிப்பதுபோல் அவமதிக்கச் செய்தார். ஆகையால் வேறு பிரயோஜனங்களில் எனக்கு வெறுப்புண்டாகி, மனைவியுட்களையும் ஐகவரியத்தையும் விட்டு, பரமபுருஷார்த்தமான ராமனைக் கரியத்தை அடையும்பொருட்டு அவசரையே சரணமடைய வந்திருக்கிறேன். (வேறு பிரயோஜனத்தைக் குறிப்பிடாததாலும், "ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்வதில் என்னால் கூடிய ஸஹாயம் செய்கிறேன்" என்றதானே சொன்னதாலும், ராமனைக்கரியத்தையே நாடி வந்தானென்று தெரிகிறது. இப்படிச் சரணமடைய வந்தவன் தன்னை ரக்ஷிப்பவனிடத்தில் செய்ய வேண்டிய விக்ஞாபனத்தைச் சொல்லி,

325

330

335

தனக்குப் புருஷனாரமானவர்களை, நீங்கள் இதை என் ரகுகளிடத் தில் தெரிவிப்புகள்" என்று பிரார்த்திக்கிறான்) ஸகலப் பிராணிகளும் சரணமடையத் தகுந்தவனும் மஹாத்மாவுமான ரகுருவ நிலகளிடத்தில், "நான் விபீஷணன், இங்கே வந்திருக்கிறேன்" என்று சீக்கிரமாய் விக்ஞாபனம் செய்யுங்கள்" என்றான்.

(ராகவன் தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களுடைய குலம், 345

விக்நய, நடத்தை முதலிய யாதொன்றையும் ஆலோசிக்காமல் ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் அபயதானம் செய்கிறவர், ஆகையால் பல பல பாதகங்களைக் கணக்கில்லாமல் செய்த ராவணனுக்கும் உங்களைப்போல் அவருடைய கருணையில் பாகமுண்டு. அப்படியிருக்க அதைச் சேர்ந்த எனக்கு மாத்திரம் 350

இடையாதா? ராவணன் துர்ப்புத்திப்பிடித்துத் தன் பாகத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. ராகவனிடத்தில் பரம பக்தியுடன் அவரைத் தேடி வந்திருக்கும் என் பாகத்தை இல்லை பென்று சொல்ல உங்களால் முடியுமா? 'மஹாத்மா, ராகவன்' என்ற பதங்களால் ரகுகளுக்குரிய மரதவம், அதாவது ஸர் 355

வோத்தமனுரீடுப்பது, ஸௌஸ்யம், எல்லோரும் ஸுலபமாய் வந்து அடையக்கூடிய தன்மைபென்ற இரண்டு உத்தமஸகுகுணங்களுக்குறிப்பிடப்பட்டன. கல்லும் கட்டையும் ஸுலபமாய் அடையக்கூடியபதார்த்தங்கள்; ஆனால், அவைகளால்யாதொரு பிரயோஜனமுமில்லை; அவைகளைவிரும்புகிறவர்களுமில்லை. மேரு 360

பர்வதம் சிரேஷ்டமான வஸ்து; ஆனால் ஸுலபமாய் அடைய முடியாதது; அதை விரும்புவதில் பிரயோஜனமில்லை. ஆகையால் இரண்டு குணங்களும் அவசியம். மனத்திற்கும் இத்திரியங்களுக்கும் எட்டாததென்று கருதிகளால் வர்ணிக்கப்படும் பரவஸ்து. ஸகல ஜீவகோடிகளும் பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்து 365

ஆனந்தித்துக் கடைத்தேறும்படி மனுஷ்யாவதார மெடுத்ததைக் காட்டிலும் ஸௌஸ்யமென்ற குணத்திற்கு வேறு திருஷ்டாந்தம் வேண்டுமோ? நித்தியவிபூதியில் தன்னைவிட்டு அகலாத ஞானம் சக்திமுதலிய ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களும் அவதார தசையிலும் பூர்ணமாயிருப்பதால் மஹாத்மா. தான் 370

நேரே வந்திருக்கையில் அதைத் தெரிவிப்பதால் பிரயோஜனமில்லை. ஆகையால், "நான் மஹாபராதி என்பதையும், இந்த பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகல விஷயங்களிலும் பரமமவராக்ய மண்டிதேனென்பதையும், என்னை ரகிப்பதற்கு அழிவற்ற 375

உபாயத்தைக் கைப்பற்றினேன் சரணுகதி ஸகுகுணத்தையும், ராமகைங்கரியத்தையே காடி. வந்தேனென்பதையும், அவருடைய பக்த கோஷ்டியில் சேருவதையே பிரயோஜனமாய் அபேக்ஷிக்கிறேன் என்பதையும் விக்ஞாபனம் செய்யுங்கள்" என்பது கருத்து. ரகுகள் என்னைத் தானே வந்து காப்பாற்ற

380 வதற்குமுன் நீங்கள் விக்ரோபனம் செய்வதால் எனக்கு மித்தி ரர்களாவீர்கள்.

காட்டில் வளர்த்துக் காப்பகங்களைத் தின்னும் உங்களைப் போன்ற மிருகங்களுக்கு ராமன் அபயதானம் செய்திருக்க, என் விஷயத்தில் ஸந்தேகமென்ன? ராமனிடத்தில் செய்த பிரதிக்கூலையை மறந்த ஸுக்ரீவனையே அபாரகருணையால் சகித்த ரகுநாதன், அவருடைய ப்ரியபாரியையைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்படி என்னும் கூடியவரையிலும் பிரயத்தனம்செய்த என்னைக் காப்பாற்றுவதில் தடையென்ன? மஹாபராதம் செய்த காகா ஸுரனுக்குக் கிடைத்த கருணை எனக்கில்லையோ?

390 ராகவனிடத்தில்...தன் தேகத்தை அறுத்து ஒரு புருவைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஸந்தோஷமாய்க் கொடுத்த சிபி மூதவிய தர்மாத்மாக்கள் அவதரித்த ரகுருவத்தில் பிறந்தவர்க்கு, சரண மடைந்தோர்களைக் காப்பாற்றுவது ஸஹஜஞனம்.

395 மஹாத்மாவான:...‘இந்த மஹா புருஷனை நான் அறிவேன்’ என்ற கருதிப்படியும், ‘வினாகாத பராக்ஷிமத்தைபுடைய ராமனை வேதங்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட மஹாபுருஷனென்று நானறிவேன்’ என்ற விசுவாமித்திர மஹரிஷியின் வாக்கியப்படியும், அந்தப் பரமபுருஷனை ராமனாய் அவதரித்திருப்பதை நான் அறிவேன்.

400 என்னை...சரணமடைய வந்திருக்கிறேனென்று சொல்லுங்கள். பேரும் ஊரும் குலமும் கோத்திரமும் விரியையும் செல்வமும் தெரியப்படுத்த வேண்டியதில்லை. தங்களைச்சரண மடைய ஒருவன் வந்திருக்கிறானென்று சொன்னமாதிரித்திரியேயே ஓடிவந்து காப்பாற்றக் கடமைப்பட்டவர். ஒருவேளை ராவணனே வந்திருக்கிறானே என்று சந்தேகப்பட்டு, இப்படிப்பட்ட மஹாபராதியை சகிக்கலாமோ என்று ஆலோசிக்கலாம்.

405 ராவணனைப்போல் நான் ராமனுக்கு விரோதியல்ல; சாஷஸகுலத்தில் தர்ம மார்க்கத்தை அனுசரிக்கும் விபீஷணனென்று சொல்லப்பட்டவன். அவனுடைய தம்பிகளில் இந்ே வந்திருப்பவன் ‘கும்பகர்ணனல்ல; பாலியம்முதல் ராம பக்தியில் ஈடுபட்ட விபீஷணனென்று சொல்லுங்கள்; எவ்வளவு தாழ்ந்த வனுயிருந்தாலும் தன்னைத் தேடிவருவதே ராமனுடைய பரமப்ரீதிக்குக் காரணமாகையால் நீங்கள் அதிகமாய்ச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

415 சீக்கிரத்தில்...‘எந்தக் கண்ணத்தில் விரக்தி பிறந்ததோ அந்தக் கண்ணத்திலேயே ஸன்யாஸம் பெறவேண்டும்’ என்ற கருதிப்படி, எந்தக் கண்ணத்தில் அவரைச் சரணமடையவேண்டியதென்று புத்தி பிறந்ததோ, அந்தக் கண்ணத்திலேயே அவரை வந்தடைந்தேன். என்னைக் காப்பாற்றாவிட்டால் அவருடைய

விரத்திற்கும் சீர்திக்கும் தீராத குறையு வரும். அது உங்க
 ளால் கேரவேண்டாமென்று எண்ணியிருந்தால் சீக்கிரத்தில் 420
 தெரீவியுங்கள். பகவானுக்கு அபசாரம் செய்வதைவிட பக்தர்
 களுக்கு அபசாரம் செய்வது மஹாபாவம். அதற்குப் பரிகார
 மில்லை. பகவான் அதைப் பொறுக்கவே மாட்டார். என்னைத்
 தடுத்துத் தீர்தல் செய்தால் அவருடைய கோபத்திற்குப் பாத் 425
 திரமாவீர்கள்; ஆகையால் சீக்கிரமாய்த் தெரீவியுங்கள். மனுவைய
 தேகம் அசீத்யம். நான் அவரைச் சரணமடைந்து, உங்களு
 டைய தாமதத்தால் அவர் என்னைக் காப்பாற்றுவதற்குமுன்
 இந்தத் தேகம் அழிந்தால், சரணமடைந்தவனைக் காப்பாற்றா
 மல் விட்டாரென்ற தீராப்பழி அவரைத் தொடரும். அதற்கு 430
 இடம் தொடுக்காதீர்கள். சீக்கிரமாய்த் தெரீவியுங்கள்.

(இங்கே வந்திருக்கிறீர்களென்று...கிறேந்திரனையும் பிரஹ்
 மாவையும் துருவனையும் காப்பாற்றுவதற்காக வைகுண்டத்தி
 லிருந்து வெகுதூரம் வந்ததுபோல் இப்பொழுது சிரமப்பட
 வேண்டியதில்லை. நானே அவரைத்தேடி அவரிருக்குமிடம் 435
 திற்து வந்திருக்கிறேன். இன்னும் காப்பாற்றுவதற்குத் தடை
 யென்ன?)

அதைக்கேட்டு, ஸுகீரீவன் ராமனிடத்தில் வைத்த அதிக
 பிரேமையால் அவருடைய ஞானத்தையும் சக்தியையும் பராக்ரமத்
 தையும் மறந்து, "தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களிடத்தில் எல்லை 440
 யற்ற பீதியுள்ள சகுநாதன், 'சரணமடைந்தேன்' என்ற சப்தத்தைக்
 கேட்டமாதிரித்திலேயே இவனை ஸந்தேகமில்லாமல் ஆதரிப்பார்.
 இவன் மஹா கபடன்; குரூரன்; ஸமயம் பார்த்து அவருக்கு என்ன
 கெடுதி செய்வானோ?" என்று பரமஸாதுவான விபீஷணனிடத்தில்
 ஸந்தேகம் கொண்டு பரபரப்புடன் ராமனிடத்திற்கு ஓடி, தன்னைப் 445
 போன்ற அபிப்பிராயம்கொண்ட லக்ஷ்மணனைத் தனக்கு ஸஹாய
 மாய்ச் சேர்த்துக்கொண்டு "ராவணனுடைய தம்பி விபீஷணன்,
 நான்கு ராஷ்டிரர்களுடன் தங்களை வந்து சரணமடைந்திருக்கிறேன்,
 செய்யவேண்டியவைகளையும் விலக்கவேண்டியவைகளையும் விசாரித்
 தறிதல், லேசனையை அணிவகுத்தல், விசாரித்து முடிவு செய்தவை 450
 களை தன் விஷயத்தில் பிரயோகித்தல், ரகஸ்யமாய்த் தூதர்களை
 அனுப்புதல் என்ற ரீதி முறைகளை நம்மைச் சேர்ந்தவர்களிடத்
 தில் உபயோகப்படுத்திச் சத்ருஸன்யத்தில் இவை எப்படி நடக்
 கின்றனவென்று தாங்களறியவேண்டும். இப்படிச் செய்தால் தங்
 களுக்குஸகல மங்களங்களும் உண்டாகும். இந்த ராஷ்டிரர்கள் கண் 455
 னிற்குத் தெரியாமல் ஸஞ்சரிப்பவர்கள்; கபடமான உபாயங்களை
 அறிந்தவர்கள்; கீளைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்கள்; குரர்கள்.
 ஒருபொழுதும் அவர்களை நம்பக்கூடாது. இவன் ராவணனால்
 ரஹஸ்யமாய் அனுப்பப்பட்ட தூதன்; நமது ஸன்யத்தில்
 புகுந்து நமக்குள் கலையும் செய்வான். சத்துருவிடத்திலிருந்து 460

- வந்தவனை நாம் சேர்த்துக்கொண்டால் சத்துருவிற்குப் பலக்குறை
வும் நமக்கு பலவிறுத்தியும் உண்டல்லவா' என்றால், மீத்திரர்கள்,
காட்டில் வளர்ப்பவர்கள், பரம்பரையாய்த் தன்னிடத்திலிருக்கும்
465 ஸைன்யம், அந்தர்த்தக் காலங்களில் சம்பளம் கொடுத்துச் சேர்த்த
ஸைன்யம் இவையகளைச் சேர்த்துக்கொள்ளலாமேயொழிய, சத்ரு
விடத்திலிருந்து வந்தவனை ஒருபொழுதும் சேர்க்கலாகாது. மேலும்
இவன் குருரமான ராஷஸனுடைய பிறந்தவன்; தங்களுக்குப்
பரமசத்ருவான ராவணனுடைய தம்பி; அவனுடைய கஷ்டியிலிருந்து
வந்திருக்கிறான். இவனை நம்பலாமா? 'என்னைச் சரணமடைந்தவ
470 னைக் கவலிடலாமா' என்றால், இவன் சரணமடைவதென்ற மாயோ
பாயத்தால் தங்களுடைய நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரனாய், ஸமயம்
பார்த்துத் தங்களுக்கு கெடுதி செய்வான். ஆகையால் ராவணனால்
அனுப்பப்பட்ட இந்தத் துஷ்டனைக் கொல்வது நலமென்று எனக்
குத்தோன்றுகிறது. தங்களுடைய பொறுமைக்கு எல்லையிலி,
475 ஆனால் அதைத் தகுந்தவர்களிடத்திலல்லவா உபயோகிக்கவேண்
டும்? 'நமக்குக் கெடுதிசெய்ய யத்தனீத்தால் அப்பொழுது இவனைத்
தண்டிக்கலாம்' என்றால், இவன் புத்திசாலி; நம்மைக் கொல்ல வந்
திருக்கிறானென்பதை அறியாமல் இவனுக்கு நமது ஸைன்யத்தில்
இடம்கொடுத்தால், நமக்கு அஸௌகரியமான ஸமயத்தில் நம்மை
480 நாசம் செய்வான். 'அளவற்ற நமது ஸைன்யங்களை ஒருவன்
நாசம் செய்யமுடியுமா?' என்றால் நமது பலாபலங்களைத் தெரிந்து
கொண்டால் அது வெகு ஸுலபம். ஒரு கோட்டான் ராத்திரியில்
காக்கைகளுக்குக் கண் தெரியாதென்பதை அறிந்து, கூடுகளில்
புகுந்து, ஸுலபமாய் எல்லாக் காக்கைகளையும் நாசம் செய்ததைக்
485 கேட்டிருப்பீர்களே. இவன் மஹாகுருரான ராவணனுடைய
ஸகோதரன். மூன்பு மாரீசனை இரக்கத்தால் கொல்லாமல் விட்டது
போல் இவனையும் விட்டால் பின்பு பெரிய கெடுதியைச் செய்வான்.
முதலில் இவனுடன் வந்தவர்களுடைய தலைகளை அறுத்து இவனு
டைய கையில் கொடுத்துப் பிறகு இவனுடைய தலையில் நெருப்பை
490 வைத்துக் கொளுத்தவேண்டியது. வாலியைப்போல் ஒரே பாணத்
தால் இவன் உயிரை வாங்கக்கூடாது. குருமாய்ச் சித்திரவதை
செய்யவேண்டும்" என்று சொல்லி, "ராமன் மஹாபுத்திமான்; பிறரு
டைய அபிப்ராயத்தை வார்த்தைகளால் அறியக்கூடியவர். நான் இங்
வளவு சொன்னதே அதிகம். இதற்கு இவர் சொல்லும் பதிலைக்
495 கேட்டு பிறகுமேற்சொல்லவேண்டியவிஷயங்களைச் சொல்லுவோம்"
என்று மௌனமாய் இருந்தான்.

சரணமடைந்தவர்களிடத்தில் அளவற்ற பீதியுள்ள ராம
சத்திரன், ஸுக்ரீவன் பரபரப்புடன் சொன்ன வார்த்தைகளை
500 ஆடுகிறபிறகு ஏதாவது ஒரு காரணத்தைத் தேடிக்கொண்டிருந்
தார். கொஞ்சம் காலதாமதமானாலும் விபீஷணன் தன்னிடத்தில்
வைத்த பீதியால் வருத்தப்படமாட்டானென்று அறிந்து வானர

கோஷ்டியில் விபீஷணன் சேர விரும்பினதால் அவனுக்கு கேர்
விரோதமாகப் பேசும் ஸுக்ரீவனுலேயே அவனை அழைத்து
வருவது யுத்தமல்லவென்றெண்ணி, ஸமீபத்திலிருந்த ஹனுமான்
முதலியவர்களைப் பார்த்து, மித்திரர்களே! வானராதிபதி, விபீஷண
னைக் குறித்துச் சொன்ன வாதத்தைகளைக் கேட்டீர்களல்லவா?
விசேஷ அர்த்தங்களடங்கியும் தகுந்த காரணங்களோடு கூடியுமிருந்
தின்றன அவன் கூறியவை, ஆனால் ஸுக்ரீவன் சொல்லிவிட்டானே
என்று நீங்கள் உங்களுடைய அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லாம
லிருக்கவேண்டாம். ஸாதுவாயும், புத்திமானாயும், ஸமர்த்தனாயும்
நமது ஹிதத்தைத் தேடுகிறவனுயிருக்கும் மித்திரன் இப்படிப்
பட்ட ஸமயங்களில் அவசியமாய் தன் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிய
படுத்த வேண்டும்" என்றார்.

505

510

உடனே வானரச்சிரேஷ்டர்கள் தயங்காமல் எவ்வுடைய
ஹிதத்தையே நாடினவர்களாய்த் தங்களுடைய அபிப்பிராயங்களைச்
சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். "ஸ்வாமி! ஸகல லோகங்களிலும்
தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமுண்டோ? ராமன் வானரசர்களுக்கு
மித்திரனென்ற கீர்த்தியை லோகத்தில் எங்களுக்கு ஸம்பாதித்து
வைப்பதற்காக இப்படி எங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டுநீர்
கள். சரணமடைந்தவர்களைப் பரமசத்துருவாயிருந்தாலும் காப்
பாற்றுகிறேனென்று தாங்கள் தவறாத பிரதிக்ஷை செய்தவர்கள்;
குரர்கள்; தர்மத்தைக் கைவிடாதவர்கள்; கலங்காத பராக்கிர
மத்தைபுடையவர்கள்; ஸர்வக்ஞரானாலும் தகுந்த ஹேதுக்களால்
நன்றாய் விசாரித்துக் காரியங்களைச் செய்கிறவர்கள்; செய்த
நன்றியை மறக்காதவர்கள்; ஸ்வேஹிதர்களுடைய விஷயத்தில் மூற்
றிலும் கட்டுப்பட்டவர்கள்; ஆகையால் ஸமர்த்தர்களும் புத்திமான்
களுமான தங்களுடைய மந்திரிகள் ஒவ்வொருவரும் தகுந்தகாரணங்
களுடன் அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிக்கட்டும்" என்றார்கள்.

515

520

525

அப்பொழுது ஸுக்ரீவனுக்கு அடுத்த வரிசையில் அங்கதன்
யுவுராலாவானதால், விபீஷணனைப் பரீக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் தன்
அபிப்பிராயத்தை நன்றாய் ஆலோசித்துச் சொன்னான். "சத்துரு
விடத்திலிருந்து வந்தவன் தங்களைச் சரணமடைந்தாலும் அனு
கூலனு அல்லனு என்று யோசிக்க வேண்டியது. ஆகையால், சீக்கிர
மாய்ப் பரீக்ஷித்துப்பார்த்த பிறகே அவனிடத்தில் நம்பிக்கைவைக்க
வேண்டும். கபடபுத்தி புள்ளவர்கள் அவர்களுடைய அபிப்பிரா
யத்தை வெளிப்படுத்தக்கூடிய நடை உடை பாவனைகளை மறைத்துக்
கொண்டு யோக்கியர்களைப்போல் நடப்பார்கள். நாம் அறாக்கிர
தையாய் இருக்கும் ஸமூகம் பார்த்து நம்மைக் கெடுப்பார்கள். அது
பெரிய ஆபத்திற்கு ஹேதுவாகும். ஆகையால், அவர்களை உடனே
நம்பக்கூடாது. குணதோஷங்களை அறிவதற்காக ஏதோ ஒரு காரி
யத்தில் அவர்களை நியமித்து, அவர்களிடத்தில் விசேஷ குணங்கள்

530

535

540

புலப்பட்டால் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்; விசேஷ தோஷங்கள் புலப்
பட்டால் தள்ளிவிடலாம். ஆனால், ஒரு தோஷமூலியலாதவனும்
ஒரு குணமும் இல்லாதவனும் லோகத்தில் கிடையாதாகையால்,
545 இந்த விபீஷணனிடத்தில் அனேக நல்ல குணங்களிருந்து சில
தோஷங்களிருந்தால். சேர்த்துக்கொள்ளலாம்; ஸ்வர்ப குணங்க
லிருந்து பல தோஷங்களிருந்தால் தள்ளிவிடலாம்” என்றான்.

“ஒரு காரியத்தில் அவனை நியமிக்காமல் அவனுடைய குண
தோஷங்களை அறிய முடிபாது. நிகரென்று நியமித்தால் ஒரு
550 வேளை ஸ்ரேஷ்ணத்திற்கு ஹானிவரும். ஆகையால், சுக்ரீவனுடைய
அபிப்பிராயத்தைக்காட்டிலும் இது மேலானதல்ல” என்று ஸுபன்
யோசித்து, “ஸ்வாமி! அங்கதன் சொல்லும் உபாயம் ஸாந்யமில்ல.
இப்பொழுதே நம்மைச் சேர்ந்த ஒரு தூதனை அனுப்பி நீதி சாஸ்தி
ரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி அவனைப் பரீக்ஷித்து, நியாயாநியா
555 யத்தை நன்றும் ஆலோசித்து, விபீஷணனை அங்கீகரிக்கலாம்”
என்றான்.

பிறகு ஸ்ரீகிருஷ்ணமூத்தியுள்ள ஐயம்பவான், “ஒரு காரியத்தில்
நியமிப்பதாலும், தூதனால் பரீக்ஷிப்பதாலும் இவனுடைய நிறு ஸ்வ
பாவம் வெளிப்படாது. மேலும் நாம் இவனை நம்பாமலிருப்பதற்கு
560 அனேக காரணங்கள் உண்டு” என்று ஆலோசித்து, மற்றவர்கள்
சொன்னதைப்போல் அபாயகரமாயில்லாமல் விசேஷ குணங்களை
யுடைய யோசனையைச் சொன்னான். “ராவணன் குரூர ஸ்வபாவ
முள்ள ராக்ஷஸர்களுக்குத் தலைவன்; மஹாபாபி; நம்மிடத்தில்
தீராத பகைகொண்டவன். இந்த விபீஷணன் நம்மை வந்தடைவ
565 தற்கு இது தகுந்த இடமல்ல. நாம் லங்கைக்கு வெகு தூரத்தி
லிருக்கிறோம். ஆகையால் நம்மைக் கண்டு இவன் பயப்படவேண்
டிய நியாயமில்லை. இப்பொழுது இங்கே வருவதில் அவனுக்கென்ன
பிரயோஜனம்? மேலும் இது அவன் நம்மிடத்தில் வரவேண்டிய
காலமல்ல. தனக்குப் பிரபுவும் ஸ்கோதரனுமான ராவணனுக்கு
570 ஆபத்து நேர்த்திருக்கையில் அவனைக் கைவிட இதுதான் ஸமயம்?
எவ்விதமாய் யோசித்தாலும் இவனிடத்தில் நாம் ஸந்தேகப்பட
வேண்டியது நியாயமே” என்றான்.

பிறகு ஸ்ரீமந்தன், “ஸகல விதத்தாலும் இவனிடத்தில் ஸந்தே
கப்படவேண்டியது நியாயமே. ஆனால் ஸ்ரீராமமான உபாயத்தால்
575 இவனுடைய குணதோஷங்களைப் பரீக்ஷிக்காவிட்டால், ஒருவேளை
இவன் யோக்கியனாக இருந்தால் நமக்கு வலுவில் கிடத்த மித்தி
ரனை இழந்துவிடுவோமே” என்று ஆலோசித்து, தகுந்த காரணங்
களுடன் வெகுசாதுரியமாய், “பிரபோ! இவனுக்குத் தெரியாத
மதுரமான வார்த்தைகளால் ராவணனைப்பற்றின விஷயங்களை
580 மெள்ள மெள்ளக் கேட்டுப் பாருங்கள். இப்படிய் பரீக்ஷிப்பதால்
இவனுடைய வாஸ்தவ அபிப்பிராயம் வெளிப்படும், நல்லவனு

யிருந்தால் இவனை அங்கேசரிப்போம்; துஷ்டனாயிருந்தால் தன்னிஷ்டுவோம்" என்றான்.

பிறகு சாஸ்திராப்யாஸத்தால் உறுதியான ஞானமுள்ளவரும், மந்திரிகளுக்குள் சிரேஷ்டருமான ஹனுமான், மதுரமாயும் தெளிவாயும், சுருக்கமாயும், விசேஷ பிரயோஜனமுள்ளதுமான தன் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தார். "ஸ்வாமி! ஸகல நீதியையும் அறிந்த மஹாபுத்திரமானும், காரியங்களைச் செய்வதில் நிகரில்லாத ஸாமர்த்தியமுடையவரும், பேசும் திறமையுடையவர்களுக்குள் சிரேஷ்டருமான தங்களைக் காட்டிலும், இந்த விஷயத்தில் பிருஹஸ் பதி பகவானும் ஆலோசனை சொல்லத் தகுந்தவரல்லர். ஸகல விதத்திலும் தாங்கள் சிரேஷ்டர்கள். தங்களுக்குத் தெரியாததைச் சொல்லப்போகிறவனல்ல நான். வீண்வாதம் செய்ய வேண்டுமென்றாவது, மற்ற மந்திரிகளிடத்தில் பொருமைபிறழாவது, மற்றவர்களைக் காட்டிலும் நான் புத்திமான். நன்றாகப் பேசக்கூடியவனென்ற கர்வத்தாலாவது பேசுவதாக எண்ணக் கூடாது. தாங்கள் என்னை ஒரு பொருட்டாக எண்ணிக் கௌரவம் செய்து பேசும்படியாகக் கட்டளைபிட்டதால் மாத்திரம் பேசத் துணிந்தேன். குணதோஷங்களைப் பரீக்ஷித்து அறிவதற்காகச் சில மந்திரிகள் உபாயங்களைச் சொன்னார்கள். ஆனால் அப்படிப் பரீக்ஷிப்பது ஸாத்தியமல்ல. ஒரு ராஜகாரியத்தில் விபேஷணனை நியமிக்காமல் அவன் நல்லவனாகுபவனான என்று அறிய முடியாது. அப்படி அறியாமல் அவனை ஒரு ராஜகாரியத்தில் நியமிப்பதால் கெடுதி நேரும் ஆகையால், இவ்விரண்டும் ஒன்றையொன்று பொறுத்திருக்கின்றன. (இதர மந்திரிகளுடைய அபிப்பிராயங்களைக் கண்டிப்பதால்) அவர்களுடைய பெயரைக் குறிக்காமல் பேசுகிறேன். அங்கதனுடைய அபிப்பிராயம் கண்டிக்கப்பட்டது.)

தூதர்களால் பரீக்ஷித்தறியலாமென்று சில மந்திரிகள் சொன்னார்கள். தூரத்திலிருக்கும் வஸ்துக்களையும் மறைந்திருக்கும் வஸ்துக்களையும்ல்லவா தூதர்களை அனுப்பித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்? இந்த விபேஷணன் அதி ஸமீபத்திலிருக்கிறான்; பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்க்கலாம்; யாதொரு மறையும் இல்லாமல் ஆகாசவீதியில் நிற்கிறான்; ரகசியமாக தூதனால் அறியவேண்டிய பிரயோஜனம் இங்கே யாதொன்றுமில்லை என்று தோன்றுகிறது. (சரபனுடைய அபிப்பிராயம் கண்டிக்கப்பட்டது).

இவன் வந்த இடமும் காலமும் ஸரியானவையல்லவென்று சில மந்திரிகள் நினைக்கிறார்கள். ராவணன் அதம புருஷனென்றும் தாங்கள் புருஷோத்தமனென்றும் இவன் ஆழ்ந்த யோசனையால் அறிந்தவன்; தங்களுடைய குணங்களையும் தோஷங்களையும் பரீக்ஷித்துப் பார்த்தவன்; ராவணன் எந்தையைக் கொடுக்க இஷ்டப்படாததால் ராக்ஷஸகுலத்திற்கு நாசத்தைத் தேடுகிறெனென்பதை

- யும், தாங்கள் கரதுஷணன் முதலிய ராகுஸர்களை வதம் செய்த
தையும், வாலியைக் கொன்று ஸுக்ரீவனுக்குப் பட்டம்கட்டினதை
625 யும், ஒருவராலும் தாண்டமுடியாத ஸ்ரீமத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்
குத் தகுந்த பிரயத்தனங்களைச் செய்ததையும் கண்டவன்; புத்தி
பூர்வமாய்த் தனக்குப் பிரதிகூலனுன ராகவனிடத்தில் தோஷத்தை
யும், தனக்கு அனுகூலமான தங்களிடத்தில் குணத்தையும் கிரஹித்த
வன்; தங்கலிடத்தில் வந்தது ஸகலவிதத்திலும் காலதேசங்களுக்கு
ஒத்திருக்கிறதென்று தோன்றுகிறது. (ஐராவதனுடைய அபிப்
630 பிராயம் கண்டிக்கப்பட்டத.)

- விபீஷணனுக்குத் தெரியாதவர்களால் அவனுடைய ஸ்வ
ரூபத்தை அறியலாமென்று சில மந்திரிகள் தெரிவித்தார்கள். புத்தி
மானான மனிதனையும் தனக்குப் பரிசயமில்லாதவர்கள் விஷயங்
களைக் கேட்டால், 'இவர்கள் என்னிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாமல்
635 இப்படிக் கேட்கிறார்கள். எந்த வார்த்தை சொன்னால் எந்த
அளர்த்தம் கேடுமோ?' என்று தான் சொல்லவேண்டிய பதிலை
ஆலோசித்துக்கொண்டு பலவிதமாய் ஸந்தேஹிப்பான். நம்மை நம்பி
யாதொரு தோஷமும் இல்லாமல் நம்பிடத்தில் வந்த மித்திரன் நாம்
கபடமாய்ப் பரிசுதிப்பதைப் பார்த்துத் துஷ்டனாக மாறிவிடுவான்.
640 பெரும்பாலும், இந்த உபாயம் பிரபோஜனமற்றது. தான் வெகு
ஸமர்த்தனென்று நம்பியிருப்பவர்களும் பிறகுடைய வார்த்தை
களைக்கொண்டு அவர்களுடைய நிகரமான அபிப்பிராயத்தை அறிவது
அஸாத்தியம். தன்னைக் கேட்பவர்கள் மனத்தில் ஒன்றை வைத்துக்
கொண்டு வெளியீடுகபடமாய்ப் பேசுகிறார்கள் என்று அறிந்து, கபட
645 மாய்ப் பேசுகிறவர்களுக்குக் கபடமாய்ப் பதில் சொல்வதில் தோஷ
மில்லை என்று தங்களுடைய மனோபிப்பிராயத்தை வெளியிடமாட்
டார்கள். (மைத்தனுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கண்டிக்கிறார்.)

- இப்படி மற்றவர்கள் இதுவரையில்சொன்ன ஆலோசனைகளி
ழுள்ள தோஷங்களை எகைக்குத் தெரிந்தவரையில் எடுத்துச் சொன்
650 னேன். இப்பொழுது என் அபிப்பிராயத்தை விஞ்ஞானம் செய்
கிறேன். விபீஷணன் பேசும் வார்த்தைகளை நான் நன்றாய்க்
கவனித்துப் பார்த்தேன். அவைகளால் இவன் துஷ்ட ஸ்வபாவ
முள்ளவனென்று கண்டியிடக்க முடியவில்லை. முகம் தெளிவா
யிருக்கிறது, ஆகையால் இவனிடத்தில் எனக்கு ஸம்சயமில்லை.
655 சதஸ்யமாய் நமக்குத் துரோகம் செய்கிறவன். கொஞ்சமும்
மனத்தில் ஸந்தேஹமில்லாமல் கவலியற்று நம்பிடத்தில் வரமாட்
டான். மேலும் இவனுடைய வார்த்தைகளில் யாதொரு தோஷ
மும் வெளிப்படவில்லை. ஆகையால் இவனைப்பற்றி எனக்குக்
கொஞ்சம்கூட ஸந்தேஹமில்லை. (ஹனுமான் ராமலக்ஷ்மணர்களிட
660 டத்தில் முதலில் பேசினபொழுது, 'அவன் யோக்யன் என்பதற்கு
ராமன் இதே காரணங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்.' 'மஹாவஞ்சக

ஊன புருஷன் தன் அபிப்பிராயத்தைப் பிறர் அறியாமல் மறைத்துக் கொள்வான். அவனை கம்பலாமா' என்றால், எண்ணங்களை மறைக்க வாமேயன்றி முகவிகாரங்களை வெகு காலம் மறைக்க முடியாது. எப்படியாவது மனத்திலிருக்கும் எண்ணம் தன்னை மீறி வெளிப்படாமல் போகாது. மேலும் இவன் உரிதமான தேசகாலங்களிலும் ஐனங்களிடத்திலும் தான் உத்தேசித்த காரியம் அதிசீக்கிரத்தில் நிறைவேறும்படியான பிரயத்தனங்களைச் செய்கிறான். இவனிடத்தில் யாதொரு தோஷமும் இல்லை. உரிதமானவைகளை அறிந்து செய்வதென்ற ருணமும் பொருத்தியிருக்கிறது. ஆகையால் ராவணன் துஷ்ட நடத்தைபுள்ளவன் என்பதையும், தாங்கள் தர்மவான் என்பதையும், அவனுடைய பிரயத்தனங்கள் பலிக்காதென்பதையும், தங்களுடைய பிரயத்தனங்கள் கைகூடுமென்பதையும், தாங்கள் வானியைக்கொண்டு ஸுக்ரீவனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்ததையும் பார்த்து, தானும் வங்காராஜ்யத்தை அடைய வேண்டுமென்கிற எண்ணத்துடன் புத்தியூர்வமாக இங்கே வந்திருக்கிறான். இவன் ராக்ஷஸனுக்கு இருந்தாலும் யோக்யனென்று எனக்குத் தெரித்தவரையில் எடுத்துச் சொன்ன காரணங்களால் இவனை அங்கீகரிக்கலாம். ஆனால், இந்த விஷயத்தில் சிவாயார்பாயமும், மேல் நடக்கவேண்டிய காரியமும் தங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. தங்களுடைய ஆக்ஷேபை எதிர்பார்க்கிறோம்" என்று தெரிவித்தார்.

665

670

675

680

யதாஸக்தி மயோக்தம் து ராக்ஷஸன்யார்ஜவம் ப்ரதி |

ப்ரமாணம் த்வம் ஹி ஸேஷஸ்ய ஸ்ருத்வா ஸித்'தி'மதாம் வர || (68)

ஸர்க்கம் 18

ராமனுடைய அபிப்பிராயம்

அதீ ராம: ப்ரஸத்நாத்மா ஸ்ருத்வா வாயுஸு'தஸ்ய ஹ |
ப்ரத்யயபாஷத து'ர்த'ரஸ: ஸ்ருதவாநாத்மதி ஸித்'தம் || (1)

புரு, கண்டுமறார்வி முதலிய புண்யவான்களின் விருத்தாந் தங்களை வலிஷ்டர் முதலிய பெரியோர்களிடத்திலிருந்து கேட்டவரானபடியால், ராமன் வானரஸிரேஷ்டர்கள் சொன்ன ஆசேஷங்களால் புத்தி கலங்காமல், ஹனுமானுடைய வார்த்தைகளால் மனம் தெளிந்து, தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டார்.

5

"விபீஷணனைப்பற்றி நானும் சில வார்த்தைகள் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. என் கண்மையைக்கொருநாள் நீங்கள் அவைகளை ஸாவதானமாய்க் கேட்டு உங்களுடைய முடிவைச் சொல்லவேண்டும்.

(இதுவரையில் சொன்ன அபிப்பிராயங்களைக் கண்டிக்க வேண்டியிருப்பதால், மந்திரிகள் வருத்தப்படுவார்களோ என்று அவர்களை இப்படி ஸமாதானம் செய்து, தகுந்த கார

10

15 ணங்களுடன் தம் கருத்தைத் தெரிவிக்கிறார். ஸுக்ரீவன் முதலியவர்கள் சொன்ன அபிப்பிராயங்களில் நேறுத்களும் பிரயோஜனங்களும் ஸரீயல்லை. ஆகையால் அவைகளைத் தள்ளிவிடலாம். ஹனுமானுடைய அபிப்பிராயத்தில் விபீஷணனைச் சேர்த்துக்கொள்ளலாம் என்ற பிரயோஜனம் ஸரியானாலும் அவன் தோஷமில்லாதவனென்ற நேறுது ஸரீயல்லை, 'தங்களைச் சரணமடைந்தேன்' என்ற வார்த்தைகளைச் சொல்வதே முக்கியமான நேறுதுவென்பது கருத்து.)

20 "மித்திரனென்று என்னை வந்து அடைந்தவனை நான் ஒரு பொழுதும் கைவிடுகிறதில்லை, அவனிடத்தில் தோஷங்களிருந்தாலும் அவனை அங்கேறிப்பதை ஸாதுக்கள் நிர்திக்கமாட்டார்கள்.

25 (வாஸ்தவமாக மித்திரனுயில்லாவிட்டாலும் மித்திரனைப் போல் காட்டிக்கொண்டாலும் போதும், இவ்விடத்தில் மித்திர சப்தத்திற்குச் சரணமடைதலென்றும் அர்த்தம் செய்யலாம். ஈரீதையும் ராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்கையில், 'நீ பழைக்கவேண்டுமென்றிருந்தால் ராமனுடன் ஸ்கேஹம் செய்' என்று இதே அர்த்தத்தைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறான். "எனக்கு ஸகல விஷயங்களிலும் சக்தியிருந்தும், 'உன்னைச் சரணமடைந்தேன்' என்ற வார்த்தைகள் காதில் விழாதபிறகு, அவனைக் கைவிடுவதற்குக் கொஞ்சம்கூடச் சக்தியில்லை. அப்படிச் செய்வதால் கணக்கில்லாத அபாயங்கள் எனக்குத்தெரிந்தும் தெரியாமலும் நேர்த்தாலும், ஸகலப் பிராணிகளும் கூடாதென்று தடுத்தாலும், அதனால் எனக்கு மரணம் நேரிட்டாலும் சரணமடைந்தவனைக் கைவிட முடியாது. ஸுக்ரீவன் முதலியவர்கள் சொல்லுகிறபடி விபீஷணனிடத்தில் தோஷங்களிருக்கட்டும்; இன்னும் கோரமான தோஷங்கள் இருக்கட்டும்; என்னால் முடியாத காரியத்தை எப்படிச் செய்வேன்? சிஷ்டர்களை அங்கேறிப்பதால் எனக்கு விசேஷ கீர்த்தியில்லை; துஷ்டர்கள் என்னைச் சரணமடைந்து அவர்களை ரகித்தால் எனக்கு விசேஷ கீர்த்தியுண்டு. ஸாதுக்கள் இப்படிச் செய்வதைக்குற்றமாய் எண்ணமாட்டார்கள்; குணமாகக் கொண்டாடுவார்கள், தோஷங்களை விலக்கவேண்டியதென்ற சாஸ்திர வாக்கியம்

35 சரணமடைந்தவர்களைப் பற்றிச் சொன்னதல்ல. மேலும், சரணமடைந்தவன் கொல்லத் தகுந்த குற்றத்தைச் செய்திருந்தாலும் அவனைக் காட்டிக்கொடுக்கக்கூடாது என்று கருதியும் சொல்லுகிறது" என்பது கருத்து.)

50 சில மஹான்கள் பின்வருமாறு வியாயானம் செய்கிறார்கள். 'என்னிடத்தில் பூர்ணபக்தி வைக்கவேண்டியதில்லை; என்னை. துவேஷிக்காமலிருப்பதே போதும். என்னுடன் ஸ்கேஹம் செய்யவேண்டுமென்ற இச்சை கொஞ்சமாவது இருந்தா

லும் போதும், மித்திரனைப்போல் நடந்துகொண்டாலும் போதும், பகவானுடைய அபார இருபையால் அழிச்செய்தலில் அவனுக்கு வாஸ்தவபக்தியுண்டாகும். அல்லது, 'பகவான்ஸகல பூதங்களுக்கும் மித்திரன்' என்ற எண்ணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு சரணமடைந்தாலும் நல்லதே, நானே இவனைத் தேடிப்போய் காப்பாற்றவேண்டியிருக்க, அவனே என்னைத் தேடி வந்திருக்கையில் இன்னும் காப்பாற்றாமலிருப்பதைப்பற்றி வெட்கப்படுகிறேன். ஒருவன் கோயிலுக்குள் சென்று பகவானைத் தரிசிக்கும்பொழுது தான் வெளியில் விட்டுவந்த செருப் புக்களையே மீனைத் துக்கொண்டிருப்பதுபோலிராமல் வங்கையை யும் மித்திரர்க்களையும் ஐகவரியத்தையும் விட்டுத் திரும்பிப் பாராமல், சரணாகதிக்கு விரோதிகளை விடக்கி என்னிடத்தில் வந்திருக்கிறான். தாயும் தந்தையும் ஸகோதரர்களும் பந்துக் களும் மித்திரர்களும் ஐகவரியமும் நானே என்று நம்பி வந்திருக்கிறான். வங்கையிலிருந்தே "ராமா! உன்னைச் சரணமடைத் தேன்" என்றால், அந்த சிமிஷத்திலேயே ஓடிப்போய் அவனைக் காப்பாற்றவேண்டியது. முடவனிருக்கும் இடத்திற்கு கங்காப் பிரவாஹம் வருவதுபோல் நான் இருக்குமிடத்திற்கு அவனே வந்ததால் எனக்குப் பெரிய உபகாரத்தைச் செய்கிறார்களேன். இவன் செய்த உபகாரத்திற்குப் பதில் செய்யவேண்டாமா? இவன் சரணமடையவேண்டியதேயன்றி ஸ்தோத்ரம், அர்ச்சனை, தியானம், நமஸ்காரம் முதலிய ஸாதனங்களை அனுஷ்டித்த வேண்டியதில்லை.

55

60

65

70

75

மேலும் மனத்தாலும், வார்த்தையாலும், நடத்தையாலும் பூர்ணமாக என்னைச் சரணமடைந்திருக்கிறான். பரிசீலிடுவதெவன் மனநிலை ஆவனுடன் எதிர்பார்ப்பதுபோல், என்னை யாராவது சரணமடைந்து என் பிரதிக்கையை சிகறவேற்று வார்களென்று கார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். வலுவில் வந்த வனை விடுவேனா? இவன் மூலமாக ராவணனும் வருவானென்று நான் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் இவனைக் கைவிடு வேனா? 'விபிஷணனைச் சேர்த்துக்கொள்ளாவிட்டால் தங்க ளுடைய சேர்த்திக்குக் குறைவு வரும்; அவனைச் சேர்த்துக் கொண்டால் எங்கெல்லோருக்கும் மிகுந்த செருதி நேரும்' என்று சீல்கள் ஆசைப்பித்தால், உயிரைக் கொடுத்தாவது சரண மடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுவேன். லோகத்தில் பசு, புதி தாய்ப் பிறந்த கன்றிடத்திலுள்ள விகவாஸத்தால் முன்பிறந்த கன்றுகளைத் திரும்பிப் பார்க்காததுபோல், விபிஷணனைக் காப்பாற்றும் விஷயத்தில் உங்கெல்லோரையும் கைவிடுவேன். மேலும் சீல்கள் சொல்லுகிற தோஷங்கள் ஒன்றுவது அவ னிடத்தில் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. அப்படி இருந் தாலும் அந்தத் தோஷங்களே எனக்குப் பிரியமாகும். முஞ்சம்

80

85

90

- என்ற ஒருவகைப் புல்லின் பஞ்சபோன்ற பூ நெருப்பில்போடப்
 95 பட்டவுடன் எப்படி ஸ்வரூபமில்லாமல் போகுமோ, அப்படிப்
 பகவானைத் தரிசித்தவனுடைய பாபங்கள் இருந்த இடம் தெரி
 யாமல் நாசமடைகின்றன" என்ற கருதிப்படி, என்னைச் சரண
 மடைந்தவர்களிடத்தில் தோஷங்களுக்குக்கரியாயமிக்கீர்." அவன்
 100 என்னைக்கொல்லவேண்டுமென்று வந்திருந்தாலும் அவனுடைய
 எண்ணத்தைப் பூர்த்திசெய்வது என் கடமை" (இது ஸ்ரீலத்
 ணங்கமிச்சுருடைய அபிப்பிராயம்.) 'அப்படியானால் மஹாபுத்தி
 மான்களான வானரசிரோஷ்டர்கள் விபீஷணனை ஏன் நித்திக்க
 வேண்டும்' என்றால், என்னிடத்தில் பகஷ்பாதம் வைத்து,
 105 காரணமில்லாமல் கெடுதியை ஸந்தேஷிக்கும் வானரசிரோஷ்டர்
 கள் இவனுடைய தோஷங்களை மாத்திரமே நினைத்து இவனை
 ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பமாட்டார்கள். ஆனால் புருவைப்
 போன்ற பரமார்த்தஜ்ஞானிகள் என் நடத்தையைச் கொண்
 டாடுவார்கள். 'தோஷமுள்ளவனைக் கைவிடாமலிருப்பதால்
 110 தங்களுக்கு எந்தப் புருஷார்த்தம் வந்தித்தது? எந்தக்கெடுகல்
 சீர்விறு? எந்தப் பாபத்திற்கு பரிஹாசமாயிற்று' என்றால்,
 இவையொன்றுமில்லை. ஸாதூக்களுடைய கோஷ்டியில் நான்
 நித்திக்கப்படாமலிருப்பதே பலன். தன்னைக் கொல்ல வந்தவர்
 களைக் காப்பாற்றின புருவைப்போன்ற மஹான்கள் என்னை
 115 நித்திக்காமலிருந்தால் போதும்' என்றார். (ஸ்ர்வ சக்தியுள்ள
 பகவானுக்கு ஒரு விஷயத்தில் மாத்திரம் சக்தியில்லைபென்பதும்
 ஸர்வமும் தெரிந்த பகவானுக்கும் தன்னைச் சரணமடைந்தவர்
 களின் தோஷங்கள் மாத்திரம் தெரியாதென்றும் இந்தச் ச்லோ
 கத்தால் புலப்படுகின்றதென கோஷிந்தவது என்பவர் கருது
 வின்ருர்.
- 120 அதைக் கேட்டு ஸுக்ரீவன் ராமனுடைய ஸ்வபாவத்தைப்
 பூர்ணமாக அறிந்து, இது மிகவும் துணைவான காரியமென்று பயந்து
 நடுங்கி, ரகுவிரனிடத்தில் தான் வைத்த அளவற்ற பிரீதியால்
 "ஸ்வாமி! இவன் யோக்கியனுக இருந்தாலும் ஸரீ, அயோக்கியனுக
 இருந்தாலும் ஸரீ, இந்த ராக்ஷஸன் நன்றியற்றவன். தன் தன்ம
 125 யன் இப்படிப்பட்ட ஆபத்தில் இருக்கையில் அவனைக்கைவிட்டவன்
 எவனைக் கைவிடமாட்டான்? ஸங்கை எரிந்து, புத்திரர்கள் மடிந்து,
 தன் சத்துரு ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, தன் நகரத்தை முற்றுகை
 யிடத் தயாராயிருப்பதைக் காட்டிலும் வேறு கஷ்டம் உண்டோ"
 என்றான்.
- 130 அதற்கு ராமன், "ஸுக்ரீவன் தரிமத்தினுடைய ரஹஸ்யத்
 தையும் என் அபார சக்தியையும் சரணமடைந்தவர்களைக் காப்
 பாற்றவேனென்ற என் பிரதிக்களையையும் நன்றாக அறியாமல்
 இப்படிச் சொல்லுகின்" என்று நினைத்து புன்சிரிப்புடன்
 ராஜாதிப்படி அவனுக்குப் பதில் சொன்னார். ஸ்கல வானரசர்களை

யும் ஒரு தடவை பார்த்து, புண்யவானான ஸக்ஷ்மணிகை நோக்கி, 135
 "சாஸ்திராப்யாஸமில்லாமல் பெரியோர்களிடத்தில் கர்ருஷு செய்
 யாமல் ஒருவனும் இப்படிப் பேச முடியாது. ஆனால் இந்த விஷ
 யத்தில் ஸக்ஷ்மமான விஷயத்தைக் கவனிக்கவேண்டியது. அது
 ஸகை ராஜாக்களிடத்திலும் காணப்படும்; லோகானுபவத்தால்
 அறியப்படும். அதாவது ஓர் அரசனுடைய தாயாதிகளும் அடுத்த 140
 தேசங்களிலுள்ள அரசர்களும் சத்ருக்களென்று சொல்லப்படுகிறார்
 கள். அவர்கள் கஷ்டம் நேர்ந்த ஸமயங்களை எதிர்பார்த்துக்
 கொண்டு கெடுதி செய்கிறார்கள். ஆனால் புண்யவான்களான சில
 அரசர்கள் தங்களுடைய தாயாதிகள் எப்பொழுதும் லீதகாரிகள்
 என்று எண்ணிக் கௌரவம் செய்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அரசர் 145
 களும் உத்தமகுணங்களுடைய இந்த விபீஷணனிடத்தில் ஸந்தேகிப்
 பார்கள். பாபிகள் நிறைந்த இந்த லோகத்தில் கல்லவனிடத்திலும்
 ஸந்தேகமுண்டாகிறது. மஹா பாபியான ராவணன் மஹாபுண்ய
 வானு இத்தவிபீஷணனிடத்தில் ஸந்தேகப்படுவது ஆச்சரியமல்ல;
 ஆகையால் அவனுடன் விதோதித்துக்கொண்டே இங்கே வந்திருக் 150
 கிறான். இப்படி இவன் ராவணனைவிட்டு வந்ததற்குக் காரணம்
 சொன்னேன். இவனை நான் கைவிடக்கூடாதென்பதற்குக் காரணம்
 சொல்லுவேன்.

"சத்ருவிடத்திலிருந்து வந்தவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளக் 155
 கூடாதென்று சொன்னீர்கள். நீதி சாஸ்திரப்படி அதை விசாரித்
 துப்பார்ப்போம். நான் ராவணனுக்குத் தராதபயல்ல. அவனுடைய
 ராஜ்யத்தில் எனக்குக் கொஞ்சம்கூட அபேகையிலில்லை. ராவணன்
 இவனைச் சத்ருவாக எண்ணுகிறேனென்றறி, இவனிடத்தில் எனக்கு
 அப்படிப்பட்ட எண்ணமில்லை. ஆகையால் இவன் என்னைக் கைவிட 160
 மாட்டான். இவன் என்னால் ராவணனை நாம் செய்யித்து அவ
 னுடைய ராஜ்யத்தை அடைய விரும்புகிறான். தன் காரியம் கெடு
 மென்ற பயத்தாலாவது எனக்குக் கெடுதி செய்யாமலிருப்பான்.
 'ராஷ்டிரர்களுக்கு இவ்வளவு ஆலோசனை ஏதென்றால், அவர்களிலும்
 விவேகிகளிருக்கமாட்டார்களா? ஆகையால் இவனைச் சேர்த்துக் 165
 கொள்ளலாம். ஞானிகள் ஒருவருக்கொருவர் கல்மஷ்டியில்லாமல் ஸந்
 தேஷமாய்ப் பழகுவதில்லை; ஆகையால் அவர்களுக்குள் கலகம்
 நேருவது ஸுலபம். இவன் பலவானான ராவணனிடத்திலிருந்து
 விசேஷ ஆபத்து நேரும் என்று அறிந்து பயந்து, தன்னைக் காப்பாற்
 ரிக்கொள்ள இங்கே வந்திருக்கிறான் என்று இவனுடைய குரலினு
 லும் வார்த்தைகளாலும் வெளிப்படுகிறது. ஆகையால் இவனை 170
 ஒப்புக்கொள்வதில் கெடுதலில்லை; தனக்கு மூத்தவன் துஷ்டனாக
 இருந்தாலும் அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தே நடக்கவேண்டுமென்ற
 தர்மத்தை எல்லோரும் அனுஸரிக்கமாட்டார்கள். உடன்பிறந்தவர்
 களெல்லோரும் பரதனைப்போலாவார்களா? பிதாவிற்குப் பிறக்கும்
 புத்திரர்களெல்லாம் என்னைப்போலாவார்களா? மித்திரர்களெல் 175

லாம் உங்களைப்போலவார்களா? கைமேலே தாரதரித்திருந்து பெற்ற வரங்களால் பரதனுக்கு ராஜ்யம் நியாயமாகக்கிடைக்கிறது; அதை வேண்டாமென்று மறுத்து, காட்டிற்குச் சென்ற என்னைக் கண்டுபிடித்து, பரமபக்தியுடன் நமஸ்கரித்து "அண்ணா, ராஜ்யம் தங்களுடையது. நாங்கள் வந்து அதை ஒப்புக்கொண்டு ஆளவேண்டுகிறது. நான் தங்களுக்கு ஸகல கைங்கரியங்களும் செய்கிறேன்" என்று பரதனைத் தவிர வேறொருவன் சொல்லமுடியுமா? (லக்ஷ்மணனுக்கு அவ்விதமாய் நடந்துகொள்ள அவகாசம் நேராததால் அவனைப்பற்றி பிரஸ்தாபிக்கவில்லை) என்னைப்போல பாக்கியசாலியான புத்திரன் வேறொருவரும் இல்லை. என்னைப் பிரிந்த துக்கத்தை ஸ்லாக்காமல் என் பிதா உயிரை விட்டார். இப்படி பிரியமுள்ள பிதாவையுடைய புத்திரனும் உண்டோ? அப்படியிருந்தாலும் பரதனைப்போன்ற ஸ்ரேஷ்டரானும் உங்களைப்போன்ற மித்திரர்களும் கிடைப்பது அரிது. வசிக்ஷாவத்தில் ஸுக்ரீவன் அலக்ஷயமாக இருக்கிறானென்று நான் கடுமையாய்க் கோபிக்க, அதைக்கண்டு லக்ஷ்மணன் குரூரமான வார்த்தைகளால் அவனைத் துளைக்க, எங்க லீடத்தில் கொஞ்சம்கூட வருத்தப்படாமல் எல்லையற்ற பிரேமை யையும் விக்ஷாஸத்தையும் பாராட்டி, எங்களுக்கு ஸகல உதவியையும் செய்துவரும் உன்னைப்போன்ற மித்திரர்களும் உண்டோ?

195 கேள்வி:—ராமன் தன்னைப்பற்றி இப்படிப் புகழ்ந்து கொள்வது ஸரியா?

பதில்: நடந்த விஷயத்தை உண்மையாய்ச் சொல்வது தற்புகழ்ச்சி ஆகாது. அபார குறையுள்ளவனாக இருப்பது, தன்னைப்பற்றிப் புகழ்ந்துகொள்ளாதவனாக இருப்பது, என்ற திரோதாத்த நாயகங்குணம் பொருந்திய துஷ்யந்தன், "ஸாதுக் களுக்குத் தர்மஸந்தேகம் நேரும்பொழுது அவர்களுடைய உள் ளத்தின் வேகமே பிரமாணம்" என்று தன்னை வாதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான். ஆஞ்ஞனையர், "ஆகாச விதிலில் பூர்ண பலத்துடன் அதிவேகமாய்ச் செல்லும் கருடனை அனைக ஆயிரம் தடவை நிற்காமல் நான் சுற்றிவரமுடியும்" என்று தன்னைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார். இப்படியே காங்கு தங்கத்தில் முதல் பரிச்சேதத்தில் தண்டி என்ற மஹாகவி, "நடந்த விஷயத்தை யதார்த்தமாய் வர்ணிப்பது ஆத்மஸ்தோத்ரமாகுது" என்று சொல்லியிருக்கிறார்.)

210 அதைக்கேட்டு ஸுக்ரீவன், நீதிசாஸ்திரப்படி விபிஷணனைத் தள்ளிவிடவேண்டும் என்பதை நிரூபிக்க முடியாமல், இவனைச் சேர்த்துக்கொண்டால் இவனுடைய அந்தரங்கம் நமக்குத் தெரியாததால் ராமனுக்கு எந்தக் காலத்தில் என்ன கெடுதி செய்வானோ என்று, ரகுனிரவிடத்தில் வைத்த அளவற்ற பிரேமைமயால் மனம் கலங்கி, தானும் லக்ஷ்மணனும் செய்யும் சரணுகதியையே சிரேஷ்டமாக எண்ணிச் சரணமடைவதற்கு முன்னமே விபிஷணனை

விஸ்க்விடவேண்டியதென்று நினைத்து, "ஸ்வாமி! தாங்கள் இந்த விஷயத்தில் பொறுமைக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது. இவன் ராவணனால் அனுப்பப்பட்டு இங்கு வந்தவனே; ஸந்தேகமில்லை. ஆகையால் இவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடாது. இப்பொழுதே நீக்கிவிடவேண்டும். கபடபூத்தியுள்ள ராவணன் இவனை அனுப்பி நமது ரணஸ்தலங்களை அறிந்துகொண்டு ஸமயம் பார்த்து நமக்குக் கெடுதி செய்ய யோசித்திருக்கிறான். தாங்கள் இவனை நம்பினவுடன் தங்க நுக்காவது எனக்காவது கெடுதிசெய்யாமல் போகமாட்டான்; அல்லது லக்ஷ்மணனுக்கு என்ன கெடுதி செய்வானோ? ஆகையால் இவனையும் இவனுடன் வந்த நான்கு மந்திரிகளையும் இப்பொழுதே பிடித்துக்கொல்வவேண்டியது. இதில் தோஷமில்லை. இவன் மஹாகுருரான ராவணனுடைய தம்பி. இதைத் தவிர வேறு விசாரிக்கவேண்டியதென்ன?" என்று சொல்லி, தான் இவ்வளவு சொல்லியும் ராமனுக்கு மனதில் படவில்லை என்று நினைத்து அவரிடத்திலுள்ள பிரேமையால் கோபம் கொண்டான்.

(பகவானுக்கு அபராதம் செய்வதைக் காட்டிலும் பந்தர்களுக்கு அபராதம் செய்வது பெரும் குற்றமாகையால், ராமன் அதைப்பொறுக்கமாட்டார் என்றெண்ணித் தனக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் கெடுதி கெடுமென்று சொன்னதேயன்றி வாய்தவறாமாய் அதற்குப் பயந்துசொன்ன வார்த்தையல்ல.)

அதைக்கேட்டு ராமன் "ஐயோ! இவன் நம்மிடத்தில் வைத்த அதிகப் பிரேமையாலல்லவா இப்படிச் சொல்லுகிறான். நாம் ஸர்வ சக்தனென்றும், நமக்குக் கெடுதி செய்யக்கூடியவன் ஒருவனுமில்லையென்று சரணுகதர்களை ரஷிப்பது நம்முடையவிரதமென்றும், சாஸ்திரத்தால் விதிக்கப்பட்டபடியால் அவசியம் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டுமென்றும் இதனை இவனுக்கு எடுத்துச்சொல்ல வேண்டும் என்றும் நினைத்து, "இந்த ராஷஸன் மிக துஷ்டனாக இருக்கட்டும்; அல்லது ஸாதுவாக இருக்கட்டும்; இவனால் என்ன செய்ய முடியும்? எனக்கும் என்னை ஆசிரயித்தவர்களுக்கும் என்னைச் சேர்த்தவர்களுக்கும் அணுவளவாவது கெடுதி செய்ய இவனால் முடியுமென்று எண்ணுகிறாயா? வானராதிபதி! நீயும் உன் ஸைன்யங்களும் ஏதோ என்னை ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றிக்கொண்டிருப்பதாக எண்ணுகிறீர்கள். உங்களைக்கொஞ்சம்கூட சிரமப்படுத்தாமல் பூமியிலுள்ள ராஷஸர்களையும், இதர லோகங்களிலுள்ள தானவர்கள், யக்ஷர்கள், பிசாசர்கள் முதலிய பிராணிகளையும் நினைத்தாவந்திரத்திலேயே விரலின் நுனியால், நாசம் செய்வேனென்று அறி. அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்கள் வேண்டாம்; கையிலுள்ள மற்றவிரல்களின் உதவியும் வேண்டாம்; விரலில் மற்ற கணுக்களும் வேண்டாம்; நுனி ஒன்றே போதும். லக்ஷகையில் வளர்க்கும் இந்த அல்ல ராஷஸர்களைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதென்ன? இவர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்ற எண்ணமுண்டாகவில்லையே யன்றி, நினைத்துவிட்டால் அடுத்த நிமி

ஷத்தில் இவர்களைப் பார்க்க முடியுமா? ஆகையால் இவ்விடத்திலிருந்து எனக்குக் கெடுதியேருமென்ற ஸ்வப்பனம்கூட வேண்டாம். 260 அப்படி இவன் கெடுதி செய்யக்கூடியவனுயிருக்கட்டும்; அதனால் என் உயிர் போகட்டும்; அப்பொழுதும் இவனை விடக்கூடாது; அவசியம் சாதிக்க வேண்டியதே. இந்த விஷயமாய் ஒரு பிரனித்த மான கதையைச் சொல்கிறேன் கேள்:

- 265 ஒரு காட்டில் ஒரு புரு இருந்தது. ஒரு நாள் ஒரு வேடன் அது வளிக்குமிடத்திற்கு வந்து அதன் பாரியையை வலை போட்டுப் பிடித்துவிட்டான். பிறகு அஸ்தமித்தது. இருள் சூழ்ந்தது. பெருங்காற்றும் மழையும் பிடித்துக்கொண்டது. அதனால் வேடன் அடிபட்டு நடந்து, பசியால் வருந்தி, கண்டவிடமெல்லாம் நிரிந்து, ஆண் புருவிற்குத் தரத்தடியில் வந்து சேர்ந்தான். அப்பொழுது 270 அந்தப் புரு வேடன்படும் அவஸ்தையைக் கண்டு, அவனுக்கு உதவி செய்ய நினைத்து, ஆனாலும் தன் ஜாதிக் கு ஸ்வபாவ சத்ருவானதால் தயங்கி நின்றது. அப்பொழுது வலையில் அகப்பட்டுக்கொண்டிருந்த பெண் புரு தன் கணவனைப் பார்த்து “காதா! என்னைக் குறித்துத் தாங்கள் வருத்தப்படவேண்டாம். நான் இந்த வேடனுடைய வலை யீடுக்குமேன். தாங்கள் கவனிக்க வேண்டியது ஒரு விஷயமே. 275 இந்த வேடன் நாம் இருக்கும் இடத்தைத் தேடிவருகிறான். நமது அதிதி. மழையாலும், குளிராலும், இருட்டாலும், பசியாலும் வருந்துகிறான். இவனுக்கு நம்மால் கூடியவரையில் அதிதிபூஜை செய்யாவிட்டால் நாம் இதுவரையில் அனுஷ்டித்துவந்த தர்மம் வீணாகும்” என்றது. அந்த ஆண் புரு பிரம்ம, ஷத்திரிய, வைரிய ஜாதிகளில் பிறந்ததும் அன்று; ஆசிரம தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கக் கூடிய மனுஷ்யனும் அல்ல. கேவலம் ஒரு பகி. புருவிற்கு வேடன் ஸஹஜசத்ரு. அதன் பார்வையை அபகரித்துக் கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறான்; கொஞ்ச நேரத்தில் அதைக் கொன்று தின்பான். 285 தான் அவனுக்கு ஒத்தாசை செய்யப்போனால் தன்னையும் கொன்று தின்பான். மேலும் அவன் புருவைச் சரணமடையவில்லை. அதன் வீட்டைத் தேடி வரவுமில்லை. மரத்தடியில் அகஸ்தாத்தாய் வந்து, “இந்தமரத்தில்வாசிக்குப் தேவதையே! உன்னைச் சரணமடைந்தேன்” என்று தலைமேல் கைகூப்பிச் சொன்னான். அப்படியிருந்தும் அந்தப் 290 புரு வேடனைத் தேவதையாக எண்ணி ஆராதித்தது; காட்டில் அங்கங்கேபோய்ச் சரகுகளையும் கள்விகளையும் கொண்டுவந்து நெடுப்பு மூட்டி, வேடனைக் குளிர் காயச் செய்து, தனக்கு அப்பொழுது கிடைக்கக்கூடிய பழம் முதலிய ஆணாரங்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தது. அதனாலும் அவனுடைய பழி நீராததைக்கண்டு, அக்னியில் செய்யும் ஆகுதிகளால் தேவதைகளைத் திருப்தி செய்வது வழக்கமாகையால், அவனுக்கு வேறு மாய்ஸத்தை ஸம்பாதித்துக் கொடுக்க முடியாமல், தன் தேகமிருக்கும்பொழுது இதரப் பிராணிகளை நறிமீளிப்பது ஸாரியல்லவென்று, தாடி மூட்டிய தியில் தன்

தேகத்தை அர்ப்பணம் செய்து, வேடனைப் பசி தீர்த்துக்கொள்ளும் படி பிரார்த்தித்து, உயிரைவிட்டு உத்தம லோகங்களை அடைந்தது.

340

அந்தப் புருஷன்மே; நாம் கணக்கில்லாத வானரஸையங்களை ஸஹாயமாய் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள். வேடன் புருஷிற் கு ஸஹஜ சத்துரு; விபீஷணன் நமக்கு ஸஹஜ சத்துரு வல்ல. வேடன் புருஷின் பார்வையை அபகரித்தான்; என் பார்வையை அபகரித்தவன் இவனல்ல. நியாயப்படி அந்த

305

ராவணனே என்னை வந்து சரணமடைந்தால், புருவைப் போல் நாணும் என் உயிரைக் கொடுத்தாவது அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டியது. வேடன் புருவைச் சரணமடையவில்லை; இவன் என்னைச் சரணமடைந்திருக்கிறான். இவன் சத்துருவினுடைய ஊரிலிருந்து வந்திருக்கிறானே அன்றி சத்துருவல்ல. என் முன்னேரான ரகுமஹாராஜாவிற்கும் ஒரு ராஜஸனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி, சரணமடைந்த

310

அந்த ராஜஸனை அவர் காப்பாற்றினாரென்று கேள்விப்பட்டு இவனும் என்னைச் சரணமடைந்திருக்கிறான். புரு வேடனுக்கு ஸகல உபகாரமும் செய்து, அவனுடைய வருத்தத்தைப் போக்கித் தன் உயிரைக் கொடுத்து, அவனைத் திருப்தி செய்தது; நாமோ விபீஷணனை குரூர தண்டனையால் கஷிப்பதற்கு வழி

315

தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம். அவன் போதாமல் அவனுடைய மந்திரிகளையும் கொல்லப் பார்க்கிறோம். குரூரனென்றும், சத்துருவென்றும், தனக்கு அபராதம் செய்தவனென்றும் ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிந்த வேடனுக்கு புரு நல்ல வார்த்தை சொல்லி உப

320

சரித்து, 'பசி தீரும் வரையில் அதிதியைப் பூஜிக்க வேண்டும்' என்ற நியாயப்படி, கொஞ்சம்கூட மனத்தில் வருத்த மில்லாமல் கபடமில்லாமல் உபசரித்தது. நாமோ வார்த்தை யாலும் நடத்தையாலும் ஸாதுவென்று ஊதலிக்கக்கூடியவனை, சத்துருவென்று குரூரவாகாதவனை, சத்துருவென்று முடிவு

325

செய்து, கபடமாய்ப் பேசவும் மோசம்செய்யவும் தண்டிக்கவும் ஏற்பாடுசெய்துகொண்டிருக்கிறோம். அக்ஞானிகள் தானென்று அபிமானிப்பது தேகம். ஐக்ஞானிகள் தர்மானுஷ்டானத்திற்கு ஸாதனமென்று ஆதரிப்பது தேகம். அதையும் லக்ஷயம் செய்யாமல், சரபங்கமஹரிஷியைப்போல் அந்தப் புரு இதையும் ஒரு பெரிய தபஸென்று நினைத்து மனப்பூர்வமாய் தத்தம்

330

செய்தது.

என்னைப்போல் ஸகல தர்மங்களையும் அனுஷ்டிக்க யோக்கி யதையுடைய ஜாதியில் அந்தப் புரு பிறக்கவில்லை. சரணமடைந்த வர்களைக் காப்பாற்றுவதையே விரதமாக உடைய இஷ்வாகருகுலத் தில் என்னைப்போல் பிறக்கவுமில்லை. வேடனோ ஜாதியாலும் ஸ்வபாவத்தாலும் அல்பன்; வேறு கதியற்றவன்; இரக்கமில்லாத வன்; நல்ல வார்த்தை சொல்லி அறியாதவன்; அவனையும் அந்தப்

335

340 புரு பிராணனைக் கொடுத்து உபசரித்ததல்லவா? முன்பு சிபி சக்கர வர்த்தியையப்பரிஷித்த வர்த்தபகிகளைப்போல் அதுமா துரூபமெடுத்து வந்த தேவதையல்ல; ஸாதாரணமான புருவே. கடுஜந்திரனைப் போல் பூர்வபுண்யவிசேஷத்தால் இந்த உத்தமதர்மத்தை அனுஷ்டிக்கப்பெற்றது. இது இருக்கட்டும்;

345 ஒருநாள் ஒரு வேடன் புலியால் துரத்தப்பட்டு ஒரு மரத்தடியில் வந்து, அதிலிருந்த குரங்கைச் சரணமடைய, அதனால் காப்பாற்றப்பட்டு அந்த மரத்தில் ஏறிக்கொண்டான். பிறகு அந்த மரத்தடியில் வந்த புலி, குரங்கு தூங்கிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, வேட்டைப் பார்த்து, 'அதோ தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் குரங்கைக் கீழே தள்ளிவிடு. அதைத் தின்றுவிட்டு உனக்கு உதொரு கெடுதலும் செய்யாமல் போகிறேன்' என்றது. துரோக புத்தியுள்ள வேடன் அதன் வார்த்தையை நம்பி, தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள நினைத்துக் குரங்கைக் கீழே தள்ளிவிட்டான். விழுந்த குரங்கைப் பிடித்துக்கொண்டு, புலி "உனக்குத் துரோகம் செய்த அந்த வேட்டைக் கொல்" என்று தூண்டியிட்டது. தர்மங்களை அறிந்த குரங்கு தன்பிராணனைத் தப்பித்துக்கொள்வதற்காக அதற்கு ஸம்மதிப்பதுபோல் பாவித்து மரத்தில் ஏறிக்கொண்ட பிறகு, தனக்கு அபராதம் செய்தவேட்டைத் தைரியப்படுத்தி, பொழுது விடியும் வரையில் வைத்துக் காப்பாற்றி அனுப்பிற்று. ஒரு சாதாரணக் குரங்கு செய்த சரணாகத ரக்ஷை தர்மத்தை, வானராதிபதியாயும் ஸாலீய புத்திரனுட்பிரகாரத்திற்கும் அனுஷ்டிக்காமலிருப்பது என்ன ஆச்சரியம்!

நான் மனுஷ்யன்; ரகுவம்சத்தில் பிறந்தவன்; அறுபதாயிரம் வருஷங்களாய் பிரஜைகளைத் தர்மமாய்ப் பரிபாலனம் செய்து நரைத்துப்போன தசரத சக்கரவர்த்தியின் புத்திரன்; ஹரிஷ்டர் விசுவாமித்திரர் முதலிய மஹரீஷிகளால் உபதேசிக்கப்பட்டுத் தர்மரஹஸ்யங்களை அறிந்தவன்; மஹாயோகியான ஜனகருடன் ஸம்பந்தம் பெற்றவன்; தர்மமே அவதரித்து வந்த ராமனென்று பெயருடையவன்; ஜனங்கள் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய தர்மங்களை ஏற்படுத்தினவன்; அவைகளை ஸரீவர நடத்தி வைப்பவன்; அவைகளை நடத்திக் காட்டுகிறவன். நானே சரணமடைந்தவனை ஹிம்ஸித்ததால் பிறகு வேகம் எதைத்தான் செய்யாது? கொல்லத்தகாதவர்களைக் கொல்லும். ராவணன் செய்யவேண்டிய காரியமே யன்றி என்னைப்போன்ற வனுக்கு இது அழகல்ல. சரணமடைந்தவனைக் கைவிடுகிறவன் எந்தப் பிறப்பைச் சேர்ந்தவனோ தெரியவில்லை.

ஆனால், 'சாஸ்திராப்யாஸம் செய்வதற்கு அதிகாரமில்லாத ஒரு புரு அனுஷ்டித்த ஒரு காரணத்தால் மாத்திரம் நாமும் அப்படிச் செய்வது மித்யாயமல்ல' என்று ஆஷேபித்தால்,

கண்வாமஹர்ஷியின் புத்ரனான கண்டு என்பவர் பின்வரும் தர்மவாக்கியங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார். அவர் மஹாகுலத்தில் பிறந்தவர். விஷ்ணுவளின் யதார்த்தத்தை அறியக்கூடியவர்; அப்படி சிறித்தவர்களை உன்னப்படி சொல்லுகிறவர். ஆகையால் அவருடைய வார்த்தைகள் ஆத்மவாக்கியம்; வேதவசனங்களும் இதற்கு 385 ஆகாரமாக இருக்கின்றன.

இது அவர் கல்பித்த வாக்கியமல்ல. ரிக்வேதத்திலுள்ள மந்திரங்களையே ஸ்வரபேதத்தால் ணாமவேதமாய்ச் சொல்வது போல், அனாதியாய் வழங்கியதும் தர்மத்தையே அவரும் வெளியிட்டிருக்கிறார். வேதத்தில் சொல்லியிருக்கும் 390 தர்மங்களை அனுஷ்டித்தால் எந்த பரமப்பிரயோஜனமுண்டா குமோ அதைக் கொடுக்கக்கூடியது. அநேக அர்த்தங்களடங்கியதாய் ஸுலபமாய் ஞாபகத்தில் வைக்கக்கூடியதாய்ச் சுருக்கமாயிருக்கிறது. இதை நீ இதுவரையிலும் கேட்டிராததால் இப்படி மயங்குகிறாய். 395

“நம்மைக் காப்பாற்றுகிறவனிடத்தில் அனுகூல புத்தியும் வார்த்தையும் நடத்தையும் இல்லாவிட்டாலும், பூர்ணப்ரபத்திக்குரிய லக்ஷணங்களில்லாவிட்டாலும் வேறுகதியில்லாததால் தன்னுடைய பாரத்தை ரக்ஷகனிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறதென்ற கருத்தைக் குறிக்கும் அடையாளமாயும் சரணாகதியின் ஒரு 400 அங்கமாயும் இருக்கும் கைகப்புதல் இருந்தால்போதும்; ஸகல துக்கமும் தீரும்; அனுக்ரஹத்திற்குக் காரணமாகும். பகவானுடைய கிருபையைப் பெறுவதற்குச் சீக்கிரமான உபாயம், கைகப்புவதென்ற யோக முத்திரையே. ஸ்வதந்திரமாயிருப்பவனையும் ஸுலபமாய் வசப்படுத்தும்; பக்தர்களுக்கு 405 பரதந்திரானுக இருக்கும் பகவானை வசப்படுத்துவதில் ஸந்தேகமென்ன? கைகப்பாவிட்டாலும், தான் தீனனென்று பிறருக்குத் தெளிவிப்பதே போதும்; அப்படி இல்லாவிட்டாலும், ப்ரார்த்திப்பதுபோல் தோன்றும் வார்த்தைகளைச் சொன்னாலும் போதும். இம்மூன்றும் இல்லாவிட்டாலும், ரக்ஷகன் இருக்குமிடத்தை நோக்கி வருவதே போதும். அவன் பரமசத்ருவாகஇருந்தாலும் அவனைக்கொல்லக் கூடாது. (இது சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தமா? இஹஸை 410 கத்தில் ஸகல னென்க்யங்களுக்கும் அடைவதற்காகவா? பரஸை கத்தில் உத்தமகநி அடைவதற்காகவா? செய்யாவிட்டால் நேரும் தோஷத்தைப் போக்குவதற்காகவா?) என்றால், குருனென்ற பெயர் வாய்காமல் தப்புவதற்கே) அநிம்ஸை பரம தர்மமென்றபடி, ஸகல தர்மத்திற்கும் ஸாரமானதையென்ற குணத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கே. (பிறரை நலிவிக்காமலிருப்பதே உத்தமமான தர்மமென்று தாய்கள் சொல்லக்கேட்டிருக்கிறதென்று ஸூத்ரகாண்டத்தில் ஸீதை சொல்லுகிறார்), 420

சரணமடைந்தவர்களிடத்தில் நமது பெளருஷத்தைக் காட்டுவதில் பிரயோஜனமென்ன? சத்ருக்களிடத்திலல்லவா காட்டவேண்டும்?

- 425 மேலும் நம்மைச் சரணமடைந்தவன் சரணுகதி செய்யும் ஸமயத்தில் தான் செய்த அபராதங்களை நினைத்துப் பயங்கொண்டவனாக இருந்தாலும் ஸரி; அல்லது சீக்கிரம் தாமஸம் என்பதை கவனியாமல் கார்யம் நிறைவேறுவதி லேயே நோக்கமுள்ளவனாக இருந்தாலும் ஸரி; அல்லது, சரணுகதி செய்யும் ஸமயத்தில் வினயமில்லாமலிருந்தாலும், தான் செய்த அபராதங்களை நினைத்துப் பயமில்லாமலிருந்தாலும் ஸரி; ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்படைந்து அத்தக்ஷணத்திலேயே தேகத்தி லிருந்து விடுபட ஆசைப்பட்டவனாயிருந்தாலும் ஸரி; பிராரப்த கர்மத்தின் முடிவில் முக்தியை விரும்பினாலும் சரி; 'நான் ஒன் றும் முடியாதவன்; வேறு கதியற்றவன்' என்று வந்து சரண மடைந்தவனானாலும் ஸரி; கபடமாகவாவது பரிஹாஸமாகவா வது 'சரணமடைந்தேன்' என்ற வார்த்தைகளைச் சொன்னாலும் ஸரி; மனத்தில் விசுவாசத்துடன் 'சரணமடைந்தேன்' என்ற வார்த்தையைச் சொன்னாலும் சரி; தர்மசாஸ்திரத் தில் நம்பிக்கை வைத்து நிச்சயமான புத்தியையுடைய புருஷன் ஸ்திரமில்லாத பிராணனைக் கொடுத்தாவது ஸ்திரமான சரணுகதரக்ஷணமென்ற தர்மத்தை ஸம்பாதிக்க வேண்டியது. செய்யத் தவறினால் ஸாதாரண மனுஷ்யனைக் காட்டிலும் வித்வானுக்கு விசேஷ பாபம் நேரும், தன்னால் கூடியமட்டும் தன்னுடைய தேகம் திரவியம் பிராணன் முதலியவைகளைக் கொடுத்தாவது தினைக் காப்பாற்ற வேண் டும்; தன்னைச் சரணமடைந்தவனாவது அவனைச் சேர்ந்தவர்களா வது தனக்குக் கெடுதி செய்வார்களோ என்ற பயத்தாலாவது, சாஸ்திரங்களை அறியாமையாலாவது சரணமடைந்தவனுடைய சத்ருவிடத்திலிருந்து ஒரு பிரயோஜனத்தை அபேக்ஷித்தாவது அப்படிச் செய்யாவிட்டால் இஹலோகத்தில் எல்லோரும் நிந் திப்பார்கள்; பரகதி கிடைக்காது. இது மாத்திரமல்ல, ஒருவன் தன்னைச் சரணமடைந்தவனை ரக்ஷிக்கச் சத்தியிருந்தும் அப்படிச் செய்யாமல், சத்துருக்களால் நாசமடைவதைப் பார்த்துக்
- 455 கொண்டிருந்தால், அவன் அதுவரையில் செய்த ஸகல புண்யகர் மங்களும் நசிக்கின்றன; அந்தகர்மபலங்கள் சரணுகதி செய்த வனை அடைவின்றன; சரணமடைந்தவர்களை ரக்ஷிக்காவிட் டால் மஹாதோஷ முண்டாகும்; நரகத்திற்கு நேருவாகும்; இஹத்தில் அபகீர்த்தியைத் தரும்; பலம் விரியம் முதலிய குணங்களை நாசம் செய்யும். கண்டு மஹரிஷியின் அபிப்பிராயப் படி, நான் நடப்பேன். தர்மத்தை ஸ்தாபிக்க விரதம் பூண்ட நான் இப்படி அவசியம் செய்யவேண்டியது. இதை ஸகலப்
- 460

பிராணிகளும் கொண்டாடும்; இது பாபத்தைப் போக்கும்; ஸ்வர்க்கபலனைக் கொடுக்கும்" என்றார்.

"சுருதி, ஸ்மிருதி, ஸதாசாரம், தனது ப்ரியம், தீர்க்கமாய் ஆலோசித்த பிறகு உண்டாகும் இச்சை இவைகளே தர்மத் திற்கு மூலம்" என்று யாக்குவாயல்க்ய ஸ்மிருதியில் சொன்ன தர்மப்ரமாணங்களில், நம்மைச் சரணமடைந்தவன் கொல்லப் பட வேண்டியவனாக இருந்தாலும் அவனைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கூடாது என்ற சுருதி வாக்கியமும்; கண்டுவின் உபதேசத்தால் ஸ்மிருதியும்; புராணின் உபாக்யானத்தால் ஸதாசாரமும்; சத்துருக்களை நாசம் செய்து, பலவான்களைத் தன்னிடத்தில் சேர்த்துக்கொள்வதென்றதால் தனக்குப் பிரியமானதென்றும்; மேற் சொன்ன நான்கு பிரமாணங்களும் பிரபந்தனைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற தர்மத்தை ஸ்தாபித்தன. இப்பொழுது தான் தீர விசாரித்துச் செய்த முடிவு (பிரதிஞ்ஞா) என்ற ஐந்தாவது பிரமாணம் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

உத்தமகதியை அடைவதற்குச் சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கும் இதர உபாயங்களைப் பலதடவை அனுஷ்டித்தால் மாத்திரம் பிரபோஜனப்படும்; சரணாகதியோ அப்படியல்ல. என்னை ஒருவன் ஒரே தடவை வந்து சரணமடைந்தாலும் போதும், அதையும் வார்த்தைகளால் சொல்வதும் தேகத்தால் செய்வதும் அவசியமில்லை; மனஸால் சரணமடைவதே போதும். 'நான் உன்னைச் சேர்ந்தவன்; உனக்கு கைங்கரியம் செய்வதே நான் அபேஷிக்கும் பலன்' என்று பிரார்த்தித்தால், அவனுக்கு பயம் நேரக்கூடிய ஸகல பூதங்களிடத்திலிருந்தும் பயமில்லாமல் செய்வேன், சரணமடைந்தவர்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் அபயதானம் செய்கிறேன்; இது என் விரதம், எக்காலத்திலும் எந்த சமயத்திலும் இதைக் கைவிட மாட்டேன்.

அபயமென்றால் மோஷமென்பது கருத்து. 'பிறகு அவன் அபபத்தையடைகிறான்'; 'பிரஹ்மாவின் ஆனந்தத்தையடைந்தவனுக்கு யாதொன்றிடத்திலிருந்தும் பயமில்லை'—சுருதி. பிரஹ்மவித்யையின் பலனான மோஷத்தையே சரணமடைந்தவனும் அடைகிறான்.

விஷ்ணுபக்தனை ஆசிரயித்த பசு, மனுஷ்யன், பகி முதலிய ஸகலப் பிராணிகளும் அந்த மஹிமைமயால் விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகின்றன. அப்படிச் சொன்னவுடன் ஸுக்ரீவனுடைய ஸந்தேகம் தீர்ந்து முகம் தெளிந்தது. விபீஷணனிடத்தில் நம்பிக்கையும் விச்வாஸமும் உண்டாயிற்று.

பிறகு ராமன், "ஸுக்ரீவ! விபீஷணன் உங்களைப் புருஷகரமாய் வைத்து, என்னிடத்தில் தங்களைப்பற்றி விக்ஞாபனம் செய்ய

- வெண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். இப்பொழுது நீயே போய் அவனை அழைத்து வந்தால் இதுவரையிலும் அபயதானம் செய்யாமல் அவனைக் காக்க வைத்த துக்கம் நீங்கும். என்னிடத்தில் பிரியமுள்ள வானரர்களுக்குள் நீயே எனக்குப் பிரியமானவாய். இவன் தன் பந்துக்களிடமிருந்து, தன் தீர்மானத்தினை வெளியிட்டு என்னை வந்தடைந்திருக்கிறான். மித்திரனென்று பாவனை செய்தாலேபோதும் என்ற அபிப்பிராயத்தைமுடைய நான், அவன், 'சரணமடைந்தேன்' என்ற கண்ணத்திலேயே அபயதானம் செய்துவிட்டேன். "நான் எப்படிப்போய் அழைத்துவருவேன்" என்று தயங்குகிறாயோ? தர்மவானான விபீஷணனை ரகிப்பதில் பெருமை இல்லை. குரூரஸ்வபாவமுள்ள ராவணனை அபயதானம் செய்து ரகித்தாலல்லவா பெருமை? விபீஷணனை ரகித்தால் அவனைச் சேர்ந்த நான்கு ராகுஸர்களை மாத்திரம் ரகித்ததாகும்; ராவணனை ரகித்தால் ராகுஸவம்சம் முழுவதும் ரகிக்கப்படும். அது பெரிய லாபம். எனக்கு நேரும் கீர்த்தியும் கௌரவமும் உங்களுக்குமல்லவா? விபீஷணனிடத்தில் இவ்வளவு ஸந்தேகப்படுகிறாயே! ராவணனை ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுக்காமல் நேரே வந்து என்னை ரகிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாலும் நான் ஸந்தமாக இருக்கிறேன். இவன் விபீஷணனாக இல்லாமல் ராவணனே இந்த ரூபத்தைத் தரித்துவந்தாலும் அபயம் கொடுப்பேன். 'இவன் விபீஷணனல்ல, ராவணன்' என்று என்னிடத்தில் சொல்லவரக்கூடாது; உடனே அழைத்து வா" என்றார்.

- அதைக் கேட்டு ஸுகீவன், அவரைச் சரணமடைந்த விபீஷணனிடத்திலும், தன்னைத்திலும் அவருக்குள்ள அந்நியர் ஸ்நேஹபாவத்தை ஆலோசித்து ஆச்சரியம் கொண்டு, ஸகல தோஷங்களையும் கவனிக்காமல் தனக்கு விரோதமாய்ப் பேசின பழைய மித்திரர்களைப் பல்விதமாக ஸமாதானம் செய்து, ராவணன் வந்தாலும் ஸீதா என்று கூறிய இவருடைய வாதஸல்யத்திற்கு எல்லை உண்டோ என்று பிரமித்து, "ராம! தங்களுடைய ஸ்நேஹமான அனந்த கல்யாண குணங்களை யோசித்தால், தாங்கள் இப்படிச் செய்வது ஆச்சரியமா? தர்மரஹஸ்யத்தை அறியாத தாங்கள் ஸகல தாஸகோடிகளையும் ரகிக்கிற பிரபுளவ்வித ஆசையுமில்லாமல் பிறருக்கு ஸகல ஸுகந்ததையும் கொடுப்பதிலேயே நோக்கமுள்ளவர்கள். இப்படிச் சொல்வது தங்களுக்கே தரும்; சொன்னவார்க்குத் தருவது நிறைவேற்றும்படியான அபாரசக்தியுள்ளவர்கள். தர்மத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காகவே அவதாரம் செய்தவர்கள். சரணமடைந்தவர்களை ரகிப்பதற்கு மேற்சொன்ன குணங்களில் ஒன்றே போதும்; எல்லாம் பொருத்தியிருக்கும்பொழுது ஆச்சரியமென்ன? 'என்னைப் புகழ்வதால் பிரயோஜனமில்லை. உன் மனத்திற்கு திருப்தியாக இருந்தாலல்லவா விபீஷணனை அங்கீகரிக்கலாம்' என்றால், இவனைக் கடுமையாகச் செலிக்க வேண்டுமென்று நான் சொன்னதும் என் அந்தக்கரணத்தில் இவன் கத்தவேண்டுமென்று நன்கு கத்தேறியும்.

- திற்குப் பாத்திரமானான். அவருடைய கல்யாணகுணங்களைக் கேட்டே அவருக்குத் தாணுண அந்த ராகுணன் தான்கேட்டதை, 4
5 காட்டிலும் கொடிமடங்கு அதிகமான ராமனுடைய கல்யாண குணங்களை பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்த்துப் பக்தியால் வணங்கினான். அபாயமற்ற உபாயத்தை ஆரம்பித்ததால் பரம புருஷார்த்தத்தை அடைந்தான். வேதசாஸ்திரங்களை விசேஷமாய் அப்பயசித்து ஞானம் முதிர்ந்ததற்கு இப்பொழுது பலன் கிடைத்தது. ராம
10 னுடைய அந்தரங்க மந்திரிகள் கொஞ்சமும் இடைவெளியில்லாமல் அவரைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். ராமனுக்கெதிரே நின்ற முக்கிய மந்திரிகள் தங்களில் ஒருவனுள் விபீஷணனுக்கு ராமனுக்கருகில் இடம் கொடுத்தார்கள். அதை நன்றாய்க் கவனித்த விபீஷணன் துரத்திலிருந்தே ரகுவினை நமஸ்கரித்து, ஸாஷ்டாங்கமாக
15 வந்தனம் செய்வதற்கு ஆகாச விறியில் இடமில்லாமையால் பூமியில் குதித்தான். தான் அபேக்ஷித்த அபயதானம் கிடைத்த பிறகும் ராமனைப் பிரார்த்திக்கவேண்டியது என்னவென்றால், ராமனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம் முதலியவைகளை அனு
20 பவித்ததாலுண்டான ஆனந்தம் மேலிட்டு, பிரக்ஞையற்ற சரீரமே வணங்கிற்று. வேறுபிரயோஜனத்தை உத்தேசித்துச் செய்ததன்று. ராமனைச் சரணமடைந்தவன் விபீஷணனே; ஆனால் அவனுடைய பக்தி விசேஷத்தால் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும், ராமனுக்குக் கைங்கரியம் செய்த லாபத்தைப் பெற்றார்கள். (விஷ்ணுபக்தனை ஆசிரயித்த பக, பகி, மனுஷ்யர்களும் அவனுடன் விஷ்ணுவின்
25 பரமபதத்தை அடைகிறார்கள்; -பெரியோர்) இதுவரையில் வாக்கால் ப்ரபத்தி செய்து இனிதேகத்தால் ப்ரபத்தி செய்ய ஆரம்பித்து, ஸம்சயம் விபர்யயம் முதலிய தோஷங்கள் நீங்கி, தனக்கு அனுகூலமான விஷயத்தை நிச்சயமாக அறிந்த விபீஷணன், பூர்வ ஸ்வரூபம் மாறி எந்த அவஸ்தையிலும் சரணுகந்தர்மவிஷ்ணுடையைக் கைவிடாதவனாய் “இவனைக் கொல்லவேண்டும்; நம்பக்கூடாது” என்று வானரர்கள் சொன்னபொழுதும், “இவனைக் கைவிடமாட்டேன்; இவனை அழைத்து வா” என்று ரகுநாதன் சொன்னபொழுதும், “எங்களைப்போல் இவனும் ஆகட்டும்” என்று ஸுக்ரீவன் சொன்ன பொழுதும் கொஞ்சமும் கவலையில்லாமல் ராமனிடத்தில்
35 எல்லையற்ற விசுவாஸம் வைத்து, அவரையே ரக்ஷகனாகக் கொரி, அவருக்குத் தன்னிடத்திலுள்ள பக்ஷபாதத்தைக் காட்டும் தீவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தையுடைய ஸ்ரீராமப்பிரஹ்மத்தின் ஸ்ரீ பாதங்களை தனக்குக் கடையேற ஸாதனமென்று, கைக்குமுரிதை தாணியோக்கித் தாவுவதுபோல் ராமனுடைய சரண கமலங்களில் சிரஸை வைத்து நமஸ்கரித்தான். அவனுடன் வந்த நான்கு ராகுணர்களும் அப்படியே அவனுடைய அங்கங்களைப்போல் பரதந்திரர்களாய் நமஸ்கரித்தார்கள். (ராவணனுக்கு உபதேசம் செய்ததால் பகவா
40 னுக்கு அனுகூலமாக இருக்கவேண்டுமென்ற ஸங்கல்பம், ராவணனை

கனித பபாதாவநிம் ஹ்ருஷ்டோ பக்ஷாத ரத்சஸை: ஸஹ |

ஸ்து ராமஸ்ய தர்சனாத விப்ரபாத விப்ரஹ்ண: ।

—ஸ்து ராமஸ்ய து'ர்பா துமார நிபா த விபு'ஷண: ॥
...நிய மன விரதாபிஷேகாபய மீ சயநிதமதி... சரணாவரணம் நினை வயத்த தமக்கிதாநி
—அவதூடம் வந்த தனக்கு சமஸ்திதமதி... தமக்கிதாநி... (பக்கம் 79 பக்கம்)

விட்டு நீங்கியதால் ராமனுக்குப் ப்ரதிகூலமாக இராதிருத்தல் என்ற சரணுகதியின் இரண்டு அங்கங்கள் முன்பே கூறப்பட்டன. தர்மாத்மா என்றதால் ரக்ஷகனிடத்தில் 'இவன் நம்மைக் காப்பாற்றக் கூடியவன்' என்ற பூர்ண நம்பிக்கைகொள்ளுதல்; 'சரணமடைந்து' என்றதால் ரக்ஷகனைத் தேடுவது, 'நமஸ்கரித்தான்' என்றதால் தன்னை ரக்ஷகனிடத்தில் ஒப்புவித்தல் என்ற மற்ற சரணுகதியின் அங்கங்கள் எல்லாம் நிரம்பவும், சரணுகதி அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாயிற்று.)

இப்படித் தேகத்தால் சரணுகதி செய்து பிறகு வார்த்தையால் சரணமடைந்தான். ஸுக்ரீவன் முதலியவர்கள் தன்னிடத்தில் ஒரே மனதாய் அதியப் பிரேமைவைத்திருந்தார்கள். முன்பு வானச வீரர்களைப் புருஷகாரமாய் வைத்து பிரார்த்தித்த விஷயத்தையே இப்பொழுது ரக்ஷகனிடத்தில் கேரில் பிரார்த்திக்கிறான். அவனுடைய வார்த்தைகளில் சரணுகதியின் ஸகல அங்கங்களும் அடங்கியிருந்தன. தன்னைக் காப்பாற்றச் சக்தியும் அபர கிருபையுமுள்ள ரகுவீரனைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்டதால் ஸகல விதத்திலும் ஸுக்ரீவன் முதலியவர்களுக்கு மிகுந்த வெறுப்பை உண்டாக்கினான்; இப்பொழுதோ எல்லாரையும் ஆனந்தத்தால் மெய் மறக்கும்படிச் செய்தன.

"நான் ராவணனுடைய தம்பி; அவனால் அவமதிக்கப்பட்டேன். (தன் தினத்தன்மையை விஞ்ஞாபனம் செய்கிறான்.) ராவணனும் என் வாத்ஸல்யத்திற்குப் பாத்திரனென்றதால், தாங்கள் ஸகல பூதங்களுக்கும் ரக்ஷகன். ஞானம் சக்தி முதலிய அனந்த கல்பாண குண பரிபூரணன்; ஆகையால் தங்களுடைய சரணமடைந்தேன். என் வரஸஸ்தானமான லங்கையையும் மித்திரர்களையும் அவர்களால் கிடைத்த தனங்களையும் விட்டு, எனக்கு ராஜ்யம் முதலிய ஸகல விரும்பக்கூடிய வஸ்துக்களும் என் பிராணனும் இஹபர லோகங்களில் அனுபவிக்கும் ஸுகங்களும் எல்லாம் தங்களுடைய கைங்கரியமே. அதைத்தவிர நான் வேறென்றதையும் அபேஷிக்கவில்லை" என்று தெரிவித்தான்.

இப்படி ஸகலப்பிரயோஜனங்களையும் விட்டு ராமனிடத்தில் ஸகல பாசத்தையும் வைத்து, அவனுடைய கைங்கரியத்தையே பரம பிரயோஜனமாய் அபேஷித்த விபிஷணனை ராமன், "மித்ராசரணமடைந்தேனென்று சொன்னவுடனே உன்னை அங்கீகரிக்கவேண்டியது. இதுவரையில் நாமதித்ததை மன்னிக்கவேண்டும்" என்று அவனை ஸமாதானம் செய்து, அவனுடைய மனத்தைக் குவிரச் செய்து, அவனைக் கண்டகொட்டாமல் பார்த்துப் பார்த்துப் பரமானந்தமடைந்தார். பிறகு விபிஷணன், "ஸ்வாமி! நான் தங்களுக்கு என் தேகத்தால் வைங்கரியம் செய்யும்படி ஆக்ஞாபிக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, ராமன், "பிறகு அதைப்பற்றி யோசிப்போம்.

- இப்பொழுது வார்த்தையால் கைங்கரியம் செய், ராக்ஷஸர்களுடைய
 85 பலாபலத்தை என்னுக்கு வாஸ்தவமாய்த் தெரிவி" என்று. ("ராக்ஷஸர்
 களுடைய" என்றதாலும் 'உன்னைச் சேர்ந்தவர்களுடைய' என்று
 சொல்லாததாலும், "இவன் ராக்ஷஸ ஜாதியல்ல, இஷ்வாகு வம்சத்
 தில் என்னைப்போல் பிறந்தவன்." என்று எண்ணினதாகத் தெரி
 90 விறது. பகவானை ஆர்வரித்தால் அவருக்கு ஸமமான பதவியை
 அவர் உடனே கொடுப்பார்.) அதற்கு விடேஷணன், "ஸ்வாமி! ராஜ
 சிரேஷ்டரே! கந்தர்வ உரக ராக்ஷஸர்கள் முதலிய ஸகல பூதங்களா
 லும் தனக்கு மரணமில்லை என்று ராவணன், பிரஹ்மாவால் வரம்
 கொடுக்கப்பட்டவன். எனக்கு மூத்தவனும் ராவணனுக்குத் தம்பியு
 95 மான கும்பகர்ணன் மஹா தேஜஸ்வி; மஹாலீரியவான்; யுத்தத்தில்
 இந்திரனுக்கு ஸமமானன். ராவணனுடைய ஸேனாதிபதியான
 பிரஹஸ்தன் யுத்தத்தில் பெயர் பெற்றவன்; கைலாஸத்தில் குபேர
 னுடன் நடந்த யுத்தத்தில் மாணிபத்ரனென்ற அவனுடைய
 ஸேனாதிபதியைத் தோற்கடித்தவன். ராவண யுத்திராண இந்திரஜித்
 100 இடைவிடாமல் பாணங்களை வர்ஷிப்பான். அவனுடைய கவசத்தை
 எவரும் பிளக்க முடியாது. நோமங்களால் அக்னிபகவானைத்
 திருப்தி செய்து, யுத்தங்களத்தில் வில்லைக் கையிலெடுத்து சின்று,
 ஸேனையை அணிவருத்தடிடன் ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் மறைந்
 திருந்து சத்துருக்களைக் கொல்வான். மஹாதரன் மஹாபார்கவன்
 அகம்பனன் முதலிய ஸேனாதிபதிகள் யுத்தத்தில் லோகபாலர்களுக்கு
 105 ஸமானர்கள். தீர்த்த ரூபமெடுக்கக் கூடியவர்களாய் மாபீஸம்
 ரத்தம் முதலிபவைகளையே ஆஹாதமாக உடைய ராக்ஷஸர்கள்
 லங்கையில் பதினாயிரம் கோடி இருக்கிறார்கள். அவர்களுடன்
 சென்று ராவணன் லோக பாலர்களை எதிர்த்து யுத்தத்தில் ஜயித்
 தான். அவர்களுக்கு ஸஹாயமாக இருந்த தேவமணங்கனையும்
 110 இருந்த இடம் தெரியாமல் துரத்தியடித்தான்" என்று.

- கலங்காத பராக்கிரமமுள்ள ராமன், விபேஷணன் சொன்ன
 தைக் கேட்டுச் செய்யவேண்டிய காரியங்களை நன்றாய் ஆலோசித்து,
 "ராக்ஷஸர்களுடைய வீரியத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் கிருதவன்
 115 கனையும் பற்றி நீ சொன்னதை நன்றாய்க் கவனித்தேன். ராவண
 னையும் அவனுடைய மந்திரிகளையும் பந்துக்களையும் ஸைன்யங்களை
 யும் யுத்தத்தில் நாசம் செய்து உன்னை லங்காதிபதியாய் அபிஷேகம்
 செய்விறேன்; நான் சொல்வது ஸத்தியமென்று நம்பு. ராவணன்
 சஸாதலம் பாதாளம் முதலிய கீழ்லோகங்களில் ஒளிந்தகொள்ளட்
 120 டும்; தனக்கு வரம்கொடுத்த பிரஹ்மாவைச் சரணமடையட்டும்;
 என் கிருத்தாலும் அவனை உயிரோடு விடமாட்டேன். ராவணனையும்
 அவனுடைய யுத்திர, மித்திர, பந்து, ஸைன்யங்களையும் யுத்தத்தில்
 கொல்லாமல் அயோத்யையில் பிரவேசிக்கமாட்டேன். இப்படி என்
 ஸயோதரர்களான லக்ஷ்மண பரத சத்துருக்களின் பேரில்
 ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன்" என்று;

தான் வெறுப்படைந்து பிரயோஜனமற்றதென்று விட்டு வந்த ராஜ்யத்தைத் தனக்குக் கொடுக்கிறேனென்று ராமன் பிரதிக்ஷை செய்ததைக் கேட்டு, தான் அபேஷித்த பரமப் பிரயோஜனமான ராமனைக்கரியத்தையே வேண்டி, விபீஷணன் அவரை நமஸ்கரித்து, அவர் ஸகல பூதங்களுக்கும் மங்களத்தைச் செய்பவரென்றதாலும் தான் சரணாகதி தர்மத்தையும் கைங்கரிய மஹிமைமையையும் பூணமாக அறிந்தவனாகையாலும், "ஸ்வாமி! ராக்ஷஸர்களை நாசம்செய்வதிலும் ஸங்கையைப் பிடித்து இடிப்பதிலும் என்னும் கடியவகையில் என் உயிருள் ளமட்டும் ஒத்தாசை செய்கிறேன். தங்களுடைய ஸைன்யத்தில் சேரும்படி எனக்கு உத்திரவு கொடுக்கவேண்டும்" என்றான். ராம கைங்கரியத்தைத் தவிர வேறு பலனை விரும்பாத விபீஷணனை ராமன் பிரியத்தான் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு, "எதிர்பாராமல், நடுவில் விடைக்கும் பலனையும் நீ பெறவேண்டும். என் ஆக்ஷேபத்தைத் தட்டாதே" என்று சொல்லி, வஷ்மணனைப் பார்த்து, "குழந்தாய்! ஸமுத்திரத்திலிருந்து ஜலத்தைக் கொண்டு வா! இவன் தன் தாஸபாவத்தை நன்றாக அறிந்த மஹாராணி, ராஜ்யாபிஷேகத்தைக் கொஞ்சமாவது அபேஷித்தவனல்ல, என் அன்பைப் பெற்ற இவனிடத்தில் நான் வைத்த பிரீதியால் இவனுக்குக் கொடுக்கும் வரன் பலனைக் கொடுக்கச் செய்யவேண்டியது உன் கடமையல்லவா? ஆகையால் அதிகேசிரத்தில் இவனை ராக்ஷஸர்களுக்கு அரசனாக, ஸங்காதிபதியாக அபிஷேகம் செய்" என்றார்.

அதைக் கேட்டு ஸங்க்ஷணன் ராமனுடைய ஆக்ஷேபப்படி ஸமுத்திர ஜலத்தை எடுத்துவந்து, வானர நிரேஷ்டர்கள் குழந்திருக்க, வானர ஸைன்யங்களுக்கெதிரில் விபீஷணனென்ற பரம பாகவதனை ஸங்கராஜ்யத்திற்கு அதிபதியாய் அபிஷேகம் செய்தார்; வானர ஸைன்யங்கள், ராமனுடைய அபார கிருபையையும் பக்தவாத்ஸல்யத்தையும் பார்த்து, "நல்லது நல்லது" என்று கொண்டாடி ஆரவாரித்தன.

('வானரர்களுக்கெதிரே' என்றதால் மஹாஜனங்கள் ஸாஷியா யிருக்கையில் செய்த காரியத்தை விபீஷணன் பிறகு தட்ட முடியாதென்றும், ராமன் அந்த பிரதிக்ஷையை அவசியம் நிறைவேற்ற வேண்டியதென்றும்; 'ராமனுடைய உத்திரவால்' என்றதால் ரக்ஷணுடைய ஆக்ஷேபத்தைத் தட்டக் கூடாதென்ற நியாயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு விபீஷணன் ஒப்புக்கொண்டான் என்றும் கருத்து.)

பிறகு வேறொரு ஸமயத்தில் ஹனுமானும் ஸுக்ரீவனும் விபீஷணனை ஏகாந்தத்தில் அழைத்த, "மித்ரா வருணனுக்கு இருப்பிடமாயும் ஒருவரும் நெருங்கக்கூடாததாகவும் இருக்கும் இந்த ஸமுத்திரத்தை எப்படித் தாண்டுவோம்? நாம் மாத்திரமிருந்தாலும் பாதக மில்லை, கணக்கில்லாத இந்த வானர ஸைன்யங்களை அக்கரையில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க வேண்டுமே" என்றார்கள். அதற்கு விபீஷ

- 165 ணன், “ரகுவீரன் ஸமுத்திர ராஜனைச் சரணமடைபட்டும்; அதைக் காரணமாய்க் கொண்டு அவன் தருந்த உபாயத்தைச் சொல்லு வான். எல்லையற்ற இந்த ஸமுத்திரம் இஷ்டவாகு வம்சஸ்தனு னாகரசக்கரவர்த்தியின் புத்திரர்களால் வெட்டப்பட்டது. ஆகையால் தன் பந்துவான ராமனுக்கு அவன் அவசியம் ஸஹாயம் செய்வான்.
- 170 செய்த உபகாரத்தை மறப்பவனல்ல” என்றான். ஸமயோசித புத்தி யுடைய விபீஷணன் இப்படிச் சொல்ல, ஸுக்ரீவனும் ஹனுமானும் ராமனிடத்தில் வந்து அந்த யோசனையைத் தெரிவித்தார்கள். ஸ்வபா வமாய் தர்மசிலனு ன ரகுவீரனுக்கு அது பிரியமாக இருந்தது. தான் தனியாக உத்தேசித்த காரியத்தை முடிக்கக் கூடுமானாலும், விபீஷண னுடைய ஸமயோசித யோசனையையும் மறிக்கக்கூறாது. வானரராஜ னு ன ஸுக்ரீவனைப்பார்த்துப் புன்சிரிப்புடன், “ஸுக்ரீவ! லக்ஷ்மண! விபீஷணனுடைய யோசனை எனக்கு இஷ்டமாய் இருக்கிறது. ஸுக்ரீவன் மஹா புத்திமான்; கீங்கள் யோசனையில் ஸமர்த்தர்கள்; கீங்களிருவரும் கலந்து ஆலோசித்து எது செய்வது யுத்தமென்று
- 180 உங்களுக்குத் தோன்றுகிறதோ அதைச் சொல்லுங்கள்” என்றார். அவர்கள் கைகடப்பி, “இப்பொழுது நமக்கு வேறு வழியில்லை. விபீஷ ணன் சொல்லும் உபாயம் அதிகஸூலபமாயும் ஸுகந்தத்தைக் கொடுக் கக்கூடியதாயும் இருக்கிறது. ஆகையால் எங்களுக்கு இஷ்டமே. கோரமான இந்த ஸமுத்திரத்தில் அணைகட்டாமல் ஸுரானுரர் களும் லங்கையை நெருங்க முடியாது. ஆலோசனையில் குரணு ன விபீஷணனுடைய வார்த்தைகள் சிஜமாயும் ஹிதமாயும் இருக்கின் றன. தாமதிக்காமல் அப்படியே செய்து ஸமுத்திர ராஜனை பிரார்த் தியுங்கள். ராவணனால் ஆளப்பட்ட லங்கைக்கு நமது னைன்யங் களுடன் போவதற்கு வேறு உபாயமில்லை.” என்றார்கள்.
- 185 பிறகு ஸமுத்திரக்கரையில் தர்ப்பைகளைப் பரப்பி நோம குண்டத்தில் ஜ்வலிக்கும் அக்னியைப்போல், ராமன் அவைகளின் மீது படுத்தார்.

ஏவமுத்த: குஸாஸ்திரணே திரே நதநதிபதே: |

ஸம்விஸேஸ ததா ராமோ வேத்யாமிவ ஹுதாஸந: || (41)

ஸர்க்கம் 20

ராவணன் ஸுக்ரீவனைக் கலந்தது

ததோ நிவிஷ்டாம் த்வஸ்திநம் ஸுக்ரீவேணுபிபாவிதாம் |

ததிரீஸ ராகுஸோட்யேதய ஸார்துயோநாம வீரவபாந் || (1)

பிறகு சார்த்துவனைன்ற ராகுஸன், ஸமுத்திரக் கரையில் இறங்கியிருக்கும் ஸுக்ரீவனைன்பத்தை வந்து பார்த்தான். அவன் தஷ்டனான ராவணனுடைய சந்நியதாதன். (அகாலத் தில் துதர்களை அனுப்பினதால் ராஜாதிக்குக் கட்டுப்படாத

துஷ்டன் ராவணன்.) ஸையத்தை நான்கு புறத்திலும் 5
 சுற்றிப்பார்த்து, அதிவேகமாக ராவணனிடத்தில் சென்று
 மஹாராஜ! ஒரு பெரிய வானர ஸையம் நமது லங்கையை
 நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆழமற்று அளவிடக்
 கூடாத மஹா ஸமுத்திரத்தைப்போல் இப்பொழுது ஸமுத்திரக்
 கரையில் இறங்கிப் பத்து யோஜனை பரவியிருக்கிறது. தசரத 10
 புத்திரர்களான ராம லக்ஷ்மணர்கள் உத்தம ஆபுதங்களுடன்
 ஸீதையைத் தேடி வந்திருக்கிறார்கள். நான் ஸாமான்யமாய்ப்
 பார்த்துவந்தேன்; தாய்கள் அதன் உண்மையை எப்படியா
 வது அறியவேண்டும். அதிகெடுதலில் தூதர்களை அனுப்புங்
 கள். ராமனிடத்தில் தண்டோபாயம் பிரயோஜனப்படாது. 15
 ஸாமதான பேதமென்ற உபாயங்களைத் தகுந்தபடி பிரயோசி
 யுங்கள்" என்றான். அதைக் கேட்டு ராவணன் நன்றாக
 ஆலோசித்து, செய்யவேண்டிய காரியத்தை நிச்சயித்துக்
 கொண்டு, சொன்ன விஷயங்களை நன்றாக கிரஹித்துச் சாதுரிய
 மாகப் பேசக்கூடிய ககனென்ற ராக்ஷஸனை அழைத்து, "நீ இப் 20
 பொழுதே ஸுக்ரீவனிடம் சென்று, நான் சொல்லும் வார்த்தை
 களை ஸீயாகவும் மதுரமாகவும் தைரியமாகவும் சொல்.
 'மஹாராஜ! நீ ஸூரியனுடைய புத்திரன்; மஹாபலவான்;
 ரிக்ஷாஸென்ற வானரவீரனுக்குப் பிறந்தவன். அவன் பிரஹ்
 மாவிற்குப் பௌத்ரனாகையால் நீ எனக்குப் பந்து. ராமனை 25
 ஆகிரமித்து உனக்கு ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை; ஆகிரமிக்கா
 விட்டால் கெடுவது ஒன்றுமில்லை; என்னுடன் விரோதித்துப்
 பலனில்லை. வானி எனக்கு பரமமித்திரன்; ஆகையால் நீ
 எனக்குத் தம்பியாகியாய்; நியாயமாய் என்னுடன் சேரவேண்டிய
 வன். ராமனுடைய பாரியையை நான் அபகரித்தால் யாதொரு 30
 ஸம்பந்தமும் இல்லாத உனக்கு என்ன லப்டம்? நீ புத்திமா
 னாகையால் இந்த விஷயத்தை நன்றாக யோசித்துக் கிஷ்கிந்தைக்
 குத் திரும்பிப் போ. ஆரம்பித்த 'காரியத்தை கையிடலாமா'
 என்றால், தேவாஸுரர்களும் இந்த லங்கையைக் கண்ணெடுத்து
 பார்க்க முடியாது; கேவலம் மனிதர்களும் குரங்குகளும் இதைப் 35
 பிடிக்கமுடியுமா? என்று சொல்" என்றான்.

உடனே ககன் பகிரிபுத்துடன் ஆகாசமார்க்கமாய் ஸமுத்
 திரத்தைத் தாண்டி வானர ஸையத்துக்கு நேரே வந்து,
 ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து ஆகாசத்திலிருந்து கொண்டே ராவணன்
 சொன்ன ஸமாசாரத்தை ஒன்று விடாமல் சொன்னான். அதற் 40
 குள் வானரர்கள் ஆகாசத்தில் தாவி, ககனைப் பிடித்து அடித்
 துக் குத்திக்கொக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதைப் பொறுக்க முடி
 யாமல் ககன் ஆகாசத்திலிருந்து மேலே விழுந்தான். அப்பொழு
 தும் வானரர்கள் உபத்திரவிப்பதைப் பார்த்து, "ஐயோ!

- 45 ராம! இவர்களை அடக்குங்கள்; தூதர்களைக் கொல்லலாமா? தன் யஜமானன் சொல்லி அனுப்பின வார்த்தைகளைச் சொல்லாமல் தன் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுதிறவன் தூதனல்ல. அவனையல்லவா தண்டிக்க வேண்டும்" என்று கதறினான். அவனைய தீனமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ராமன் வானரர்களைப் பார்த்து, "இவனைக் கொல்ல வேண்டாம்" என்று ஆக்ஞாபித்தார். உடன் அவன் ஆகாசத்தில் விளம்; வானரர்கள் தன்னை உபத்திரவித்ததையும் தன் இறக்கைகளை ஒடித்ததையும் லக்ஷியம் செய்யாமல், "ஊக்ரீவ! பராக்கிரமாளியே! நான் உனக்குச் சொல்லிவண்டியுதென்ன? உன் ஸத்வத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் ஸகல லோக கண்டகனுன ராவணனுடைய வீரியத்தையும் யோசித்துப் பார்க்கிவண்டியது. நான் உன்னிடத்திலிருந்து பதில் ஸமாசாரம் கொண்டு போகாவிட்டால் ராவணன் என்னைக் கொல்வான்" என்றான்.

- அதைக் கேட்டு ஊக்ரீவன் மஹாபலவானும் நிகரற்ற தைரியமுடையவனு மாதலால், "அடீ! ராக்ஷஸ! நீ எனக்கு மித்திரனல்ல. தமயினைன்று எப்படிச் சொல்லிக் கொள்வாய்? உன்னிடத்தில் நான் இரக்கம் காட்ட நியாயமில்லை. நீ எனக்கு யாதொரு உபகாரமும் செய்யவில்லை. உன்னிடத்தில் எனக்கு பிரியமும் இல்லை. என் மித்திரனுன ராமனுக்கு நீ சத்துருவாகையால் எனக்கும் சத்துரு. என் சத்துருவான வானிக்கு நீ மித்திரனுனதால் எனக்கும் சத்துரு. ஆதலால் எனக்கு நீ பேராக யாதொரு அபகாரம் செய்யாவிட்டாலும், வானியைப்போல் உன்னையும் கொல்வதற்கு இந்த ஒரு காரணமே போதும். உன்னையும் உன் புத்திரர்களையும் உன் பந்துக்களையும் உன் ஞாநிகளையும் யுத்தத்தில் கொன்று என் அளாவற்ற வானர ணையங்க ளால் உன் ராஜதானியைச் சாம்பலாக அடிப்பேன். முட்டாளே! நீ செய்த அபகாரத்திற்காக உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் நாச மடையப் போகிறார்கள். தேவர்களும் இந்திரர்களும் உன்னை அதிக ஐக்கிரதையாக ரக்ஷித்தாலும் ராமன் உன்னை விடப் போகிறாரா? லக்ஷகைய விட்டு வேறிடத்திற்குப் போனால் ராமன் என்ன செய்வாரென்றால், நீ எங்கே மறைத்தாலும் ஸுதீரிய வீதியில் ஒளிந்தாலும், பாதாள லோகங்களில் அடைக்கலம் புரந்தாலும் தப்ப முடியுமா? ஸகல லோகங்களிலு முள்ள எந்த பிராணிகளும் பிரசு, ராக்ஷஸ, கந்தரீவ, அஸுர, தேவர்கள் முதலிய கணங்களா யிருந்தாலும் ராமனுடைய சத்துருவான உன்னைக் காப்பாற்றத் துணிவார்களா? 'ராமனுடன் சேர்ந்திருந்தால் ஐடாயுவைப்போல் உன்னையும் கொல்வேன்' என்று பயமுறுத்துகிறாயா? வயது சென்று அங்கம் தளர்ந்த பலமற்ற ஒரு கிழக்கழுகைக் கொன்றது என்ன பெருமை? அது

என்னிடத்தில் செல்லுமா? 'பார்வையை அபகரிக்கும்போது ராமன் என்ன செய்துவிட்டான்? இப்பொழுது என்ன செய்யப்போகிறான்?' என்றால், அவர் இருக்கும்பொழுது லீதையை அபகரித்திருந்தால் அப்பொழுதல்லவா தெரியும்! அது வேண்டாம்; வக்ஷணானிருந்தாலும் போதுமே! லீதையைக் கொண்டு போய் எவந்ததால் உனக்கு நேர்ந்த அனர்த்தத்தை நீ கொஞ்சமாவது அறியவில்லையே! ராமன் மஹாபலவான்; மஹாபுத்திமான். தேவர்களாலும் எதிர்க்க முடியாதவன்; இங்ஙனாகு குலநிரஷ்டனென்று அவருடைய சிஷ்யவருபத்தை அறியாமற் போனாயே. உன் பிராணனை அவர் கொள்ளை கொள்ளப் போகிறாரே" என்றுன் ஸுகீவன்.

பிறகு வாலிபுத்திரனுன அங்கதன், "மஹாராஜா! இவன் தூதனல்ல; நமது ரஹஸ்யங்களைக் கண்டுபிடிக்க சத்துருவால் அனுப்பப்பட்ட சாரன்; இவனைக் கொல்வதில் தோஷமில்லை; இங்கிருந்துகொண்டே நம்மைப்பற்றின ஸகல செய்திகளையும் கவனித்து அறிந்துகொண்டான். இவனை வங்கைக்குத் திரும்பிப்போகும்படி விடக்கூடாது, பிடியுங்கள்" என்றுன் உடனே ஸுகீவன் அதற்கு ஸம்மதிக்க. வானரசர்கள் ஆகாசத்தில் பாய்ந்து ககளைப் பிடித்து, அவன் அனுதையைப்போல் கதறுவதைக் கொஞ்சமும் கவனிக்காமல் இறுக்கட்டி குரூரமாய் உபத்திரவித்தார்கள். அதைப் பொறுக்காமல் சுகன் ராமனைப் பார்த்து, "நசரத புத்திர! வானரசர்கள் என் இறக்கைகளை ஒடித்துக் கண்களைக் குத்துகிறார்கள். இவர்களுடைய கையால் நான் மரணமடைந்தால், நான் பிறந்த அணம் முதல் இறக்கும் அணம் வரையில் செய்த ஸகல பாபங்களும் உன்னைச் சேரக் கடவது" என்றுன். அந்தத் தீனமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ராமன் "இவனைக்கொல்லாமல் விட்டுவிடுங்கள்" என்று வானரசர்களுக்கு ஆக்ஞாபிக்க, அவர்கள் ககளைத் தெற்குக்கரையில் கொண்டுபோய் விட்டார்கள்.

நாகாதயத் ததா ராம: ஸ்ருத்வா தத்பரிதே'விதம் |
வாதரா நப்'ரஸித், ராமோ முச்வதாம் து'த ஆக'த: || (34)

ஸர்க்கம் 21

ராமன் ஸமுத்திராஜனிடத்தில் கோபித்தன

தத: ஸாசிரவேலாயாம் தர்ப'நாஸ்திர்ப ராக'வ: |
அஞ்ஜனீம் ப்ராக்முக்: க்ருத்வா ப்ரதிரசீர்யே மதேஹாத'தே: || (1)

பிறகு ராமன் ஸமுத்திரக்கரையில் தர்ப்பங்களைப் பரப்பி ஸகல பூதங்களுக்கும் அபயதானம் செய்யும் குலத்தில் பிறந்த வராக இருந்தும் ஸமுத்திராஜனுக்குக் கைகப்பி, கிழக்கு

- 5 முகமாய் ஸமுத்திரத்தை கோக்கி, வலதுபுறத்தைத் தலையணையாய் வைத்துக்கொண்டு, மற்றொரு ஸமுத்திரம் படுத்திருப்பது போல் படுத்தார். எந்த ஸமயத்திலும் நெருங்கமுடியாதவர். தசரத சக்கரவர்த்தியால் வெகு செல்வமாக வளர்க்கப்பட்ட ராமனுடைய மிருதுவான தேகம் ஸமுத்திரக்கரையில் கரடுமுரடான கற்களின்மேல் படுத்தது என்ன கஷ்டம்! ஸர்வலோக சரணியன், ஸமுத்திரராஜனைச் சரணமடையும்படி கேர்ந்தது. என்ன கஷ்டம்! பூலோகத்தில் அவதாரம் செய்வதற்கு மூர்தி ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் அயோத்யையிலும் வாலீக்கையில், வீரையற்ற சத்தினங்கனிழைத்த விசித்திரமான தங்க ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட புறம்; ஸர்வாபரண பூஷிதையுடைய உத்தம ஸ்திரீகளின் கைகளால் பலவிதமாய் ஸ்ரீமான காலத்திலும் அலங்காரம் செய்யும் ஸமயத்திலும் சந்தனம் அகில் குங்குமம், முதலிய வாசனைத் திரவியங்களால் நன்றாகப் பூசப்பட்ட புறம்; பாலஸூரியனைப் போன்ற குங்குமத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட புறம்; கங்காப்பிரவாஹத்தில் தஷகனென்ற மஹாநாகம் படுத்திருப்பதுபோல் ஹம்ஸதுளிகா சயனத்தில் விளங்கின புறம்; வீரதையின் சிரஸால் அலங்கரிக்கப்பட்ட புறம்; யுத்த பூமியில் கோட்டைவாசலின் தாழ்ப்பாளைப்போல சத்துருக்களைத் தடுக்கும் புறம்; அவர்களுடைய சோகாக்களியை வளரச் செய்யும் ஆறுதிகளைக் கொடுக்கும் புறம்; மித்திரர்களுக்கு அளவற்ற ஆணத்தத்தைக் கொடுக்கும் புறம்; யானைத் துறிக் கையையுடைய கீண்டு உருண்ட புறம்; இந்தப் பூமண்டலம் முழுவதற்கும் ஆச்சரியமான புறம்; இடைவிடாமல் பாணப்பிரயோகம் செய்வதால் நாண் கயிற்றின் தழும்பேறிய புறம்; பயங்கரமான கோட்டைத்தான்போல் கெட்டியான புறம்; கணக்கில்லாத பசுக்களைத் தானம்கொடுத்த புறம்; இப்படிப்பட்ட வலது புறத்தைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு ஸகல பூதங்களுக்கும் அபயம்கொடுக்கும் ராமசுந்தரன், "இன்று நான் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டவேண்டும்; அல்லது மரணமடைய வேண்டும்" என்று நிச்சயித்து சாஸ்திரவிதிப்படி மனோவாக்குக் காயங்களை அடக்கிப் பிடித்து, ஸமுத்திர ராஜனை உபாஸித்தார்.

- இப்படி ராமன் நியமம் தவறாமல் மூன்றுதினங்கள் வரையில் தர்ப்பத்தின்மேல் படுத்திருந்தார். (தான் ஸர்வசத்தனாக இருந்தும் லோகத்தில் தர்மத்தை அனுஷ்டித்துக் காட்ட ஸமுத்திர ராஜனை இடைவிடாமல் உபாஸித்தார். சரணாகதிதர்மத்தில் தனக்குள்ள விசேஷ ப்ரீதியை லோகத்தாருக்குக் காட்ட, தானே அதை அனுஷ்டித்தார். மஹாலக்ஷ்மியைப்புகுஷகாரமாய்க்கொண்டு பக்தர்கள் லக்ஷ்மீபதியைச் சரணமடைவதுபோல், தானும்நதிகளைப்புகுஷகாரமாய்க்கொண்டு நதீபதியை ஸமுத்திர ராஜனைச் சரணமடைந்

தார். ஸ்கலப் பிரானிகளையும் சுண்டுவிடின் துளியால் கொல்வே
 னென்ற பராக்கிரமத்தையுடைய ராமன், முதலில் ஸாமமென்ற
 உபாயத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டியது என்ற கீதியை அறிந்தவர்.
 அபராதம் செய்யாதவனைத் தண்டிக்கக் கூடாதென்ற தர்மத்தை
 அறிந்தவர்.) இப்படி ராமன் மனோலாக்குக் காயங்களை அடக்கி
 விதிப்படி பூஜித்தும், ஸமுத்திர தேவதை அக்ரூரத்தால் வெளியில்
 வராமலிருந்தது.

பிறகு ராமனுக்கு ஸமுத்திர ராஜனிடத்தில் பிறந்த கோபத்
 தால் கடைக்கண் சிவந்து, தன் மனத்திலுள்ள கோபத்தை அறிந்து
 புன்சிரிப்புடன் ஸமீபத்திலிருக்கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, "இந்த
 ஸமுத்திர ராஜனுடைய கர்வத்தைப் பார்த்தாயா? இன்னும் வெளி
 யில் வரவில்லை. கோபிக்காமலிருப்பது, அபராதங்களைப் பொறுப்
 பது கடப்பில்லாமலிருப்பது, பிரியமாய் பேசுவதென்ற உத்தம
 குணங்களை, குணயில்லாதவர்கள் ஸாமர்த்தியமில்லாததற்கு அடை
 யாளமென்று எண்ணுகிறார்கள். தன்னைப் புகழ்ந்துகொண்டு, வஞ்ச
 கஞர், இரக்கமில்லாமல், எல்லோரையும் துரத்தியடித்துக்கொண்டு
 ஸாதக்களையும் கெட்டவர்களையும் பேதமில்லாமல் தண்டித்துக்
 கொண்டிருப்பவனையே ஜனங்கள் மதிக்கிறார்கள். பலத்தாலும்
 பராக்கிரமத்தாலும் ஸம்பாதிக்கப்படவேண்டிய கீர்த்தியும், யுத்தத்
 தில் ஐயமும் ஸாமமென்ற உபாயத்தால் அடைய முடியாது.
 இன்று என் பாணங்களால் இந்த ஸமுத்திரத்திலிருக்கும் மகரங்
 களைக் கொன்று, இடைவெளியில்லாமல் எங்கும் மிதக்கும்படி, செய்
 வேன்; பெரிய சரீரங்களையுடைய மஹாஸர்ப்பங்களையும் கடல்பாளை
 களையும் சின்னானமாய்த் துண்டிக்கப்பட்ட அங்கங்களுடன்
 மிதக்கச் செய்வேன்; சங்கம் முத்துச் சிப்பி ரத்தினம் முதலியவை
 களாலும் மீன்களாலும் மகரங்களாலும் நிறைந்த இந்த ஸமுத்தி
 ரத்தை என் பாணங்களால் வற்றச் செய்கிறேன். 'பொறுமை
 யையே ஆபரணங்களாகக்கொண்ட தங்களுக்கு இந்த வார்த்தைகள்
 தகுமா' என்றால், ஸமுத்திரத்தை வற்றச் செய்ய ஸங்கல்பித்தும்,
 இவ்வளவுகாலம் பொறுமையுடன் ஸமுத்திர ராஜனைக் காலைப்
 பிடித்து வேண்டிக்கொண்டேன். பிறகுடைய ஸஹாயமில்லாமல்
 இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டக்கூடிய என்னை, இவன் கையா
 லாகாதவனென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான்; இப்படிப்பட்டவர்
 கவிடத்தில் பொறுமை வைப்பது முற்றிலும் பிசகு. இவன் மீன்
 களும் மூதல்களும், ஸர்ப்பங்களும் தங்கும் ஒருஜலஸமுத்திரத்திற்கு
 காவற்காரன். அதை மறந்து, தான் அயோத்தியாதிபதி என்றும்
 கோலலாதிபதி என்றும் எனக்கு ஸமன் என்றும் எண்ணுகிறான்.
 'இப்பொழுது பொறுமையைக் கைவிடக்கூடாதே' என்றால்,
 இவன் பொறுமை வைப்பதற்குத் தகுந்தவனல்ல; ராக்ஷஸர்களுக்கும்
 இவன் இருப்பிடம்; அவர்களுடைய ஸஹவாஸத்தால் இவனுடைய
 யுத்தி கெட்டிருக்கிறது.

- 85 லக்ஷ்மண! ஒருவேளை என் கோபமான வார்த்தைகளைக்கேட்டாவது வரமாட்டானா என்று இதுவரையிலும் பார்த்தேன்; இன்னும் வரவில்லை. ஆகையால் குணமற்ற இந்த மூடனை வசப்படுத்துவதற்குக் குணத்துடன் கூடின (குணமென்றால் நான்கவியு)வில்லை எடுத்து வா. நமக்கு வணங்காத இந்தத்துஷ்டனைத் திருத்துவதற்கு
- 90 என் வில்லைக் கொண்டு வா." (ஸமுத்திரம் ஆதிசேஷனுக்குப் படுப்பதற்கு இடம் கொடுக்கிறபடியால் ஆதிசேஷாவதாரமான லக்ஷ்மணன் அதனிடத்தில் இரக்கம்கொண்டு வில்லை எடுத்துவர தாமஸரித்தார்.) அதைக் கண்டு ராமன், "ஸுமித்திரையின் புத்திர! உன் தாயின் வார்த்தையை மாத்திரம் கேட்கவேண்டுமென்றும், உனக்கு முத்தவ
- 95 னுன என் வார்த்தையைக் கேட்கக்கூடாதென்றும் நியாயமுண்டோ? அப்படியும் நீ அபோத்யையை விட்டுப் புறப்படுகையில், 'ராமனைத் தசரதராக கினைத்து நட' என்று உன் தாய் சொன்னதையும், 'ராமனைக்கரிய விஷயத்தில் அஜாக்கிரதையாக இராதே' என்று சொன்னதையும் மறந்தாயோ? (லக்ஷ்மணன் வில்லைமாத்திரம் எடுத்துவர, ராமன்) பாணங்கனையும் எடுத்து வா. (வீணயாட்டாய்ப் பிரயோகிக்கும் சில பாணங்களை லக்ஷ்மணன் எடுத்துவர, ராமன்) கண்வைத்தவுடனே கொல்லும் ஸரீர்ப்பங்களைப் போன்ற குருரமான பாணங்களை எடுத்துவா. (ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவோர்க்குப் பாணங்களால் பிரயோஜனமென்னவென்று லக்ஷ்மணன் கேட்க,
- 100 ராமன்) இந்த ஸமுத்திரம் இதுவரையில் எனக்கெதிரே வந்து அனைக்கடுவதற்கு இடம் கொடுக்காததால் ஒரு ரோட்டு ஜலமில்லாபல் இதை வற்றச் செய்கிறேன். (ராமபாணங்கள் கைல வஸ்துக்களையும் சரம்பலாக எரிக்கும்.)
- 110 தன் தாயாதியான ஸகரசக்கரவர்த்தியால் வெட்டப்பட்ட இந்த ஸாகரம், என்னிடத்தில் தாயாதியைப்போல் நடந்துகொள்ளுகிறபடியால், நானும் அதற்குத் தகுந்தபடியே நடந்துகொள்வேன். ஸகரனுடைய அறுபதாயிரம் புத்திரர்களால் வெட்டப்பட்ட இந்த ஸமுத்திரத்தை நான் ஒருவனே வற்றச் செய்கிறேன். என் காரியத்
- 115 திற்கு இடையூறு செய்த இவனுடைய தலையில் என் வானரங்களை அடிவைத்து மிதிக்கச் செய்கிறேன். (ஸமுத்திரத்தில் அனைவேண்டாம்; வானரர்கள் நடந்தே அக்கரை சேரும்படி செய்கிறேன்.) ஒருவராலும் கலக்கமுடியாததென்று இது பெயர் பெற்றிருந்தாலும் இன்று என் கோபத்திற்கு இலக்காகி கலங்குவதைப் பார். நான்கு புறங்களிலும் ஏதப்பட்ட எல்லையைத் தாண்டாதென்று பெயர் பெற்ற இந்த ஸமுத்திரத்தை என் பாணங்களால் எல்லையற்றுக் கரைபுரளும்படி செய்கிறேன். இதில் வளரிக்கும் தானவர்களும் வருணனும் இதைக் காப்பாற்ற முடியுமா பார்ப்போம்" என்று வில்லைக் கையிலெடுத்துக் கோபத்தால் கண்களை உருட்டி விழித்து
- 120 பிரளய காலாக்கிவைப்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, பிரசால் கெடுக்க முடியாத தேவேந்திரன் வஜ்ராயுதத்தைப் பிரயோகிப்

பதைப்போல், வில்லை வளைத்து நானேற்றித் தீக்ஷணமான பாணங்
களைப் பிரயோகித்து, ஜகத்தைப் பயத்தால் நடுங்கச் செய்தார்.

அந்த பாணங்கள், தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு அதி
வேகமாய் ஸமுத்திரத்தில் புரூத்து, அதிலிருக்கும் மஹாஸர்ப்பங்களை 130
நடுங்கச் செய்தன. அலைகள் மலைகளைப்போல் கிளம்பி முதலை
களுடனும் மகரங்களுடனும் வேகமாய் மோதின. பயங்கரமாகப்
புயலடிக்க ஆரம்பித்தது. பெரிய அலைகள் கடும் சப்தத்துடன் கரை
யில் மோதின. ஜலத்தின் வேகத்தால் சங்கம் முத்து பவமும் சத்
நினம் முதலியவை கரையில் வாரி இறைக்கப்பட்டன. பாணங்
கவிலிருந்து புகைபுடன் கிளம்பும் நெருப்பு ஜ்வாலைகளால் ஸமுத்
திர ஜலம் கொதித்துச் சுழிகளுடன் நான்கு புறங்களிலும் பெரு
கிற்று. அங்கே வளரித்த ஸர்ப்பங்கள், கண்களிலிருந்தும் வாய்களி
லிருந்தும் நெருப்புப் பொறிகளைக் கக்கிக்கொண்டு பாணங்களையு
ஸவரிக்க முடியாமல் வருத்தின. பாதாளத்தில் வளிருக்கும் அஸுரர்
களும் தானவர்களும் தபித்தார்கள். சாமபாணங்களிடத்தில் 140
அவர்களுடைய மஹாலிரியம் செல்லவில்லை. விர்த்தயம், மர்த்தம்,
மேருமுதலிய பர்வதங்களைப்போல் அலைகள் பெரிய ஜலஜ்ஜுத்துக்களை
அடித்துக்கொண்டு ஓயாமல் கரையில் மோதின. அலைகள் சுற்றிச்
சுற்றி அடிக்க, சாக்ஷஸர்களும் நாகங்களும் திகைக்க, கோரமான
ஜல ஜ்ஜுத்துக்களின் பிணங்கள் மிதக்க, பார்க்கப் பயங்கரமாக இருந்
தது. அளவற்ற பராக்கிரமத்தையுடைய ராமன் கோபத்தால் சிறிக்
கொண்டு, வீணாகாத மஹிமைபுள்ள மஹாஸ்திரங்களை பிரயோகிக்க
வில்லை வளைத்து நாளை இழுப்பதைக் கண்டு லக்ஷ்மணன் 145
"அண்ணா! இந்த கோபம் தகுமா? பொறுங்கள், பொறுங்கள்"
என்று வேண்டினார். ராமன் அதையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமலிருக்கக்
கண்டு, கோதண்டத்தைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டார்.

ததஸ்து தம் ராக்வ முக்ரவேகம்
ப்ரகர்ஷமாணம் த்நுரப்ரமேயம் |
ஸௌமித்திரூதபத்ய விதிஸ்வஸந்தம்
மாமேதி சோக்த்வா த்நு ராலயம்பே ॥ (35)

ஸர்க்கம் 22

ஸேதுபந்தனம்

அதோவாச ரகு'ஸ்ரேஷ்ட': ஸாக்ரம் தா'ருணம் வச: |
அத்ய த்வாம் ஸௌஷயிஷ்யாமி ஸபாதாலம் மஹாரீணவ ॥ (1)

வானர சேனைகள் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்கு ராமன்
ஸமுத்திர சாஜனைச் சரணமடைந்து, அவன் வராதபொழுது, "லக்ஷ்
மண! வில்லை எடுத்துவா" என்று பயமுறுத்தி, அப்பொழுதும்
வராமலிருக்கக் கண்டு அவனைப் பாணங்களால் கலக்கி, அப்படியும்

- 5 வராதபொழுது. அவனுக்கு விசேஷபயத்தை உண்டாக்குவதற்காகக்
கடும் கோபத்துடன், "இப்பொழுதே உன்னை பாதாளம் வரைபில்
வற்றச் செய்கிறேன். மஹாஸமுத்திரமென்ற பெயரே இல்லாமல்
செய்கிறேன். என் பாணங்களால் ஜலம் வற்றி பூமியில் சுவரி
10 இருக்கும் ஜலமூழில்லாமல், உன் சக்திமுழுவதையும் எரித்து, காள்
மேகங்கள் ஒன்று சேர்ந்து கல்பகோடி காலம் வர்ஷித்தாலும் ஒரு
துளி ஜலம்கூட இல்லாமல் துட்பமான புழுதி இனம்பும்படி செய்
கிறேன்; பார். 'ஸகல ஜலத்தையும் வற்றச்செய்தால் பாதாளம்
தெரியும். அங்கே நீங்கள் போகமாட்டீர்கள். ஆகாசமார்க்கமா
யல்லவா போகவேண்டும்? இப்பொழுதே அப்படிச் செய்யக்
15 கூடாதா? ஏன் வீணாய்க் கோபிக்கிறீர்கள்' என்றால், என் கோதண்டத்
திருந்து பிரயோகிக்கும் பாணங்கள் வானர ஸேனைகளை
ஸங்கையில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும். என் பலத்தையும் பராக்ரே
மத்தையும் நன்றாய் ஆலோசிக்க உனக்குத் தெரியாது. தானவர்
களுக்கு வாலஸ்தானமாக இருக்கும் உனக்கு, ஸஹவாஸ தோஷத்
20 தால் அவர்களுக்குள்ள அகநூனம் பழகியிருக்கிறது. நான் பிரயோ
கிக்கும் பிரஹ்மாஸ்திரத்தால் நீ படும் கஷ்டமும் உனக்குத் தெரிய
வில்லையே" (ஸமுத்திரத்திற்குமேல் பாணங்களால் அணைக்கட்டியாவது
அல்லது ஜலத்தை கெட்டியாகச் செய்தாவது, அல்லது வற்றச்செய்
தாவது என் ஸஸன்யத்தை உன்மேல் நடத்திச் செல்லும் சக்தி
25 எனக்கு உண்டு என்பதையும், சரணுகதி சாஸ்திரத்திற்கு
வசப்பட்டு உன்னை நான் சரணமடைந்ததையும், நான் ஸகல
சக்திகளும் உள்ளவனாக இருந்தாலும் தர்மத்தை அனுஷ்டித்
துக்காட்ட உன்னைச் சரணமடைந்தபோது நான் பிரார்த்
தனையை நிறைவேற்றுவீட்டால் பெரிய அனர்த்தம் நேரு
30 மென்பதையும் நீ அறியவில்லை—தீர்த்தியம்) என்று பிரஹ்மதண்டத்
தைப்போல் வீண்போகாத ஒரு பாணத்தில் பிரஹ்மாஸ்திரத்
தை அபிமந்தித்து உத்தமமான கோதண்டத்தைப் பூட்டி பிர
யோகித்தார். அப்பொழுது ஆகாசமும் பூமியும் வெடித்ததுபோலி
ருத்தது. மஹாபர்வதங்கள் கிடுகிடுகென நடுங்கின; லோகமெங்கும்
35 இருள் மூடிற்று; திக்குகள் தெரியவில்லை; ஏரிகளும் ஆறுகளும்
கலங்கின; ஸுரீரயஸ்திரர்கள் நஷத்திரங்களுடன் வக்ரமாய்ச்
சேர்ந்துகொண்டார்கள்; ஆகாசம் இருள் குழித்து, ஸுரீரயவிரணங்
களால் கொஞ்சம் வெளிச்சத்துடன், கணக்கில்லாத எரிகொள்ளி
களால் பளீர்பளீரென்று வானத்திலிருந்து நிற்காதமென்ற பேரீடி
40 கள் மஹாசப்தத்துடன் விழுந்தன. ஆவஹம் ப்ரவஹம் முதலிய
வாயுக்கள் தங்களுடைய ஸ்தானங்களை விட்டு ஸஞ்சரித்தன. பெருங்
காற்று மரங்களை முறித்து, மேகங்களை சிதறவடித்து, மலைகளின்
துளிகளைப் பெயர்த்து, சிகரங்களைத் தூளாக்கிற்று. மஹாமேகங்
கள் ஆகாசத்தை மறைத்து ஒன்றோடொன்று தாக்கிப் பெரும் சப்
45 தத்துடன் மின்னல்களும் பயங்கரமான இடிகளும் உண்டாயின.

ஸாகீர: ஸமுபகர்ப்ய பூர்வமாமத்திரிய விர்பவாத் |
அபீரவீத் ப்ராலுஜவிர் லாக்யம் ஈாக'வம் ஸரபானிநம் ||

—புத். 32௭-35 க
அப்பேராலுஜ ஸரபானிநம் ஈாக'வம் ஸரபானிநம் ||
அவன் முத்திக் கூடுகிறது, சிவமேன் லக் கூடுகி, கோழந்தபவனியம் திற்றும் ரவனவன் பர்த்து விக்ரவனம்
(பக்கம் 35 பக்கம்)

கண்ணிற்குத் தென்படும் ஐந்துக்களும், அப்படியில்லாத பிசாசும்
முதலியவைகளும் பயந்து நடுங்கி இடிவையப்போல் கதறி பிறகு
மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்து அசைவற்றுக் கிடந்தன. ராமன்
பாணங்களைப் பிரயோகிக்க ஆரம்பித்தவுடன் ஸமுத்திரத்தின் அலை
கள் வேகமாக அடிக்க ஆரம்பித்தன. பிரஹ்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோ
கித்தவுடன் நாகர்கள், ராக்ஷஸர்கள் முதலிய கணங்களுக்கும் ஐவ
ஐந்துக்களுக்கும் கூடின ஸமுத்திரத்தின் அலைகள் மலைகளைப்
போல் அதிவேகமாய்ப் பொங்கிக் கொந்தளிப்பதைப் பார்க்கப்பயங்
கரமாக இருந்தது. ஒரு நாளும் கரைபுரளாத ஸமுத்திரம் ஒரு
போஜனை பூமியை மறைத்துவிட்டது. அப்படிப் பயந்தோடுநிற
ஸமுத்திரத்தை ராமன் துரத்தி ஹிம்மேக்கவிலீலை. சத்துருக்களை
வேரறுக்கும் பிரபாவமுள்ள ராகவன் கர்வங்கொண்ட அந்த ஸமுத்
திர ராஜனிடத்தில் தயவு செய்தார்.

50

55

பிறகு மேருபர்வதத்திலிருந்து ஸூரியன் உதித்ததுபோல்,
ஸமுத்திரத்தின் நடுவிலிருந்து அதன் அபிமானி தேவதை வெளிப்
பட்டார். கொழுந்துவிட்டுடொரியும் முகங்களையுடைய மஹாஸர்ப்
பங்கள் அவரைச் சூழ்ந்துவந்தன. அழகான வைரேரிய பர்வதத்
தைப்போல் நேககாந்தியுடன், ஜாம்பூகதம் ஜாதருபமென்ற பல
வகைத் தங்கங்களால் செய்யப்பட்ட விசித்திரபூஷணங்களாலும்
தன்விடத்திலுண்டான உத்தம சன்னங்களாலும் அலங்கரிக்கப்
பட்டு அனைக தாதுக்களால் விளங்கும் ஹிமயகிரியைப்போல் பிர
காசித்தார். தாமரைவிதம்போன்ற கேத்திரங்களுடனும் சிவந்த
மாடையுடனும் வஸ்திரங்களுடனும் ஸகல புஷ்பங்களாலும் சிறைந்த
ஹாரத்தைத் தலையில் அணித்தகொண்டிருந்தார். பாடல (சிவப்பு)
வர்ணமுள்ள நடுகாயகத்தையுடைய ஒரு முத்துஹாரம் அவருடைய

60

65

70

விசாலமான மாட்பில் கௌஸ்துபமென்ற மஹாவிஷ்ணுவின் ஆபர
ணத்தைப்போல் ஜ்வலித்தது. அலைகள் கழன்றுகொண்டிருந்தன.
மிகக்கூட்டங்களாலும் பெருங்காற்றாலும் ஸமுத்திரம் கலங்கிற்று.
பெரிய ஐவஐந்துக்கள் தங்கள் இருப்பிடத்தை விட்டு வெளியில்
வந்தன. உரக ராக்ஷஸகணங்கள் திவிலடைந்தன; அப்பொழுது
ஸமுத்திரராஜன் ராமனை கோக்கி அதிவேகமாய் வந்து, தன் ஸ்ரீ
ஹத்தைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு அவரை முதலில் கூப்பிட்டுத் தலை
மேல் கைகூப்பி, கோதண்டபாணியாய் நிற்கும் ராகவனைப் பார்த்து
"பூமி, ஐலம், வாயு, தேஜஸ் ஆகாசமென்ற பஞ்சபூதங்கள்தொன்று
தொட்டு அவைகளுக்கேற்பட்ட குணங்களை மீறிறதில்லை. ஸர்வ
சக்தனுை தங்களுக்கு என்னால் ஆகவேண்டியதென்ன? ஸமுத்திரத்
தில் ஆழமில்லாமல் செய்யவேண்டுமா? அல்லது ஐவத்தை ஒட்ட
மில்லாமல் கெட்டியாகச் செய்யவேண்டுமா? அல்லது அனைகட்டு
வதற்கு அனுபலமாய் அதில் போடும் பதார்த்தங்கள் அமிழ்த
போகாமல் இருக்கச்செய்யவேண்டுமா? ஆழமாக இருப்பதும் தாண்ட
முடியாப இருப்பதும் என் ஸ்வபாவம்; இதற்கு விசிராதமாய் என்னால்

75

80

85

- இருக்கமுடியாது. ஆகையால் என்னை ஆழரில்லாமல் செய்ய முடியாது. இவ்வாறியத்தை விரும்பியாவது கிடைத்த வஸ்துவவாவிட்டுப் பிரிய இஷ்டமில்லாமலாவது. தண்டனைக்கு பயந்தாவது ஜலத்தை அசையில்லாமல் செய்ய முடியாது; அதில் வலிக்கும் ஐந்துக்களுக்கு அதிக பிழையுண்டாகுமல்லவா? ராஜசிநேஷ்டனுன தாங்கள் ஸகல தர்மங்களுக்கும் நிலைநிறுத்துகின்றவர்களல்லவா? என்னால் கூடிய வகையில் தங்களுக்கு ஸ்நாபம் செய்கிறேன். வானரஸன்யப் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுகிறவரையில் ஜலஐந்துக்கள் அவர்களை உபத்திரவிக்காது; குரங்குகள் ஜலத்தில் விழாது. தாங்கள் கட்டுகிற அணை உறுதியாயும், தரையைப்போலும் இருக்கும்படி செய்கிறேன். அதைச் சேர்ந்த எந்த வஸ்துவும் ஜலத்தால் அபகரிக்கப்படாமல் இருக்கும்” என்று விக்ஞாபனம் செய்தான்.

- அதற்கு ராமன். “ஆனால் நான் உன்மேல் பிரயோகித்த பிரஹ்மாஸ்திரம் வின்போகாது. அதை எங்கே அனுப்பட்டும்” என்றார். மஹாதேஜஸ்விபான ஸமுத்ராஜன் ராமன்சொன்னதைக் கேட்டுப் பிரஹ்மாஸ்திரத்தையும் பார்த்து. “ஸ்வாமி! இதற்கு ஊடக்கே ஸமீபத்தில் ஓர் அழகான ஸ்தலமிருக்கிறது. அது லோகத்தில் த்ரும குல்யமென்று பிரசித்தி பெற்றது. தங்களைப்போல், பயங்கரமான ரூபத்தையும் நடத்தையையும் உள்ள சில நிருடர்கள் அங்கே வலிக்குறார்கள். அந்த பாபிகள் என்ஜலத்தைத் தொட்டுக்குடிப்பதை நான் பொறுக்கமுடியவில்லை; தங்களுடைய பாணத்தை அவர்கள்மேல் பிரயோகித்துத் திருப்தி செய்யுங்கள்” என்றான். ராமனும் அவன் குறிப்பிட்ட ஸ்தலத்தில் அந்தத் தீஷ்ணமான அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தார். நெருப்பிடியைப்போல் பிரகாசிக்கும் ராமபாணம் விழுந்தவிடம் மருகாந்தாரம் (பாலைவனம்) என்று பிரசித்திபெற்றிருக்கிறது. அந்தப் பாணத்தால் துளைக்கப்பட்ட பூமி அலறிற்று. அந்தப் பிளப்பின் வழியாய் ரஸாதலத்திலிருந்து ஜலம் பிரவஹித்து ஓடிற்று. அதற்கு ‘வர்ணகூபம்’ என்று பெயர். அதிலிருந்து எப்பொழுதும் பெருகிக்கொண்டிருக்கும் ஜலத்திற்கும் ஸமுத்திர ஜலத்திற்கும் பேதமில்லை. பாணக்ளியின் வேகத்தால் கோரமான சப்தத்துடன் பூமி வெடித்து அந்த ஸ்தலத்திலுள்ள ஜலமெல்லாம் வற்றிற்று. ராமன் அங்கிருந்த ஜலத்தை வற்றச் செய்து தோஷத்தை நீக்கி, அதற்கு மருகாந்தாரமென்ற கீர்த்தியையும் உத்தமமான வரங்களுக்கும் கொடுத்தார். “ஸத்தியத்தால் ஸகல லோகங்களையும் வசப்படுத்தின ராகவனுடைய ஞானத்தையும் பராக்ரீரமத்தையும் யோகிகையில் மஹாஷ்யபாவணியாலும் அவர் வரங்களைக் கொடுக்கத்தக்க வரென்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ? பசுக்களுக்குப் பிரியமான இனம் புற்களையுடையதாய் எவ்விதமான ரோகமும் இல்லாமல், பழம் மிழங்கு தேன் முதலியவைகள் சிறைத்து, பால் தைலம் பரிமாணமான பலவித ஓளவுதிகள் இவைகுறையில்லாமல் கிடைக்குமிடமாய், இப்

படிப்பட்ட அநேக உத்தம குணங்களுடன் கூடி, ராமனுடைய வர மஹிமையால் மிகவும் அழகான பிரதேசமாயிற்று மருகார்தாரம்.

பிறகு ஸமுத்திரராஜன் ஸகல சாஸ்திரங்கனையும் கரைகண்ட ரகுவிரனை நோக்கி, "தங்களுடைய ஸஸன்யத்தில் நான் என்று ஒரு வானர வீரன் இருக்கிறான். அவன் விசுவகர்மாவின் புத்திரன். 'என்னைப்போன்ற ஒரு புத்திரன் உனக்குப் பிறப்பான்' என்று அவ னுடைய தாய்க்கு விசுவகர்மா வரம் கொடுத்தான்: ஆகையால் நான் தன் பிதாவிற்கு ஸமானன். அவன் என்மேல் அனை போட்டும்: விசுவகர்மாவைப்போல் அவனைக் கௌரவித்து அவனால் போடப் பட்ட எந்தப் பதார்த்தத்தையும் அமிழ்த்தாமல் காப்பாற்றுகிறேன்" என்று சொல்லி ராமனிடத்தில் உத்திரவுபெற்றுக்கொண்டு, அவரைப் பிரதக்ஷண நமஸ்காரங்கள் செய்து தன் இருப்பிடம் சென்றான்.

பிறகு நான் கைகப்பி ராமனைப் பார்த்து, "எல்லையற்ற ஸமுத்திரத்தில் நான் அனைக்கட்டுகிறேன். ஸமுத்திரராஜன் சொன்னது நிறுமே. என் பிதாவின் ஸாமர்த்தியம் எனக்கும் உண்டு. லோகத்தில் தண்டோபாயத்தைப்போல் காரியத்தை ஸாதிக்கக் கூடியது வேறொன்றில்லை. ஸாமம் தானமென்ற உபாயங்களும் அறிவில்லாதவர்களிடத்தில் ஒருநாளும் பிரயோஜனப்படாது. மஹா பயங்கரமான இந்த ஸமுத்திரராஜன் தங்கள் அனைகட்டுவதைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையாலும், தங்களுடைய தண்டனைக்குப் பரிசும் இந்தவழியில் ஆழமில்லாமல் செய்திருக்கிறான். (அவனுக்கு விரோதிகளான ந்ருமகுல்யத்தில் வலிப்பவர்களை ராமனைக்கொண்டு நாசம் செய்யவேண்டும். ரா வண பராக்ரீமம் ராமனுக்குண்டோ என்று பரீக்ஷித்துப் பார்ப்பதற்காக அவ்வளவு காலம் வராமல் தாமஸித்தால்-கோவிந்தராஜர்.) ஒரு ஸமயத்தில் என் பிதாமந்தரபர்வதத்தில் என் தாயுடனிருக்கையில், 'என்னைப்போன்ற புத்திரன் உனக்குப் பிறப்பான்' என்று வரம் கொடுத்திருக்கிறார். அதை ஸமுத்திர ராஜன் எனக்கு இப்பொழுது நினைவுபடுத்தினார். அவர் சொன்ன வார்த்தை நிறுமே; மேலும், இதற்கு முன்பே எனக்கு இந்த ரஹஸ்யம் தெரியும். ஆனாலும், அதை நானே சொல்விக்கொண்டால் இவ்விதமான பெரிய காரியத்தை ஆரம்பிப்பதில் நம்பிக்கை பிறக்காது. ஆகையால் வேறொருவர் சொல்லுகிற வகையில் காத்துக்கொண்டிருக்கேன். ஸமுத்திரத்தில் அனை கட்ட எனக்குத் திறமையுண்டு. வானர சிநேஷ்டர்கள் அதற்கு வேண்டிய வஸ்துக்களை இப்பொழுதே கொண்டுவரட்டும்" என்றான். ராமனும் அப்படியே உத்திரவு செய்ய, வானரங்கள் ஆபிரக்கணக் காய் காடுகளிலும், மலைகளிலும் சென்று, மலைபைப்போன்ற விசு கூங்களைப் பெயர்த்து ஸமுத்திரக்கரைக்கு இழுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். ஆச்சா, வில்வம், ஏழிலைப்பாலை, மா முதலிய மரங்களை வேர்களைடும், வேர்களில்லாமலும், புஷ்பங்களோடும், தனிச்

130

135

140

145

150

155

160

165

- களோடும், பழங்களோடும், காய்களோடும் பெயர்த்துக்கொண்டு வந்து, இந்திரத்வஜங்கள் நாட்டின துபோல் எடுத்துவந்து ஸமுத்திரத்தின் மேல் போட்டு அதனை மறைத்தார்கள்; மஹாபலவான்களான வானர வீரர்கள் மஹா கஜங்களைப்போன்ற பாதைகளையும் மலைகளையும் பெயர்த்து யந்திரங்களால் ஸமுத்திரக் கரையில் சேர்ப்பித்தார்கள். ஸ்வபாவமாய்ப் பெரிய அலைகளுள்ள ஸமுத்திர ஜலம், பாதைகளையும் விருஷங்ககளையும் மரங்களையும் போட்டவுடன் ஆகாசம் வரையில் எழும்பிற்று; வானரர்கள் ஸமுத்திரத்தைக் கலக்கினார்கள். சிலர் தூறுயோஜனை யளவு ஏற்றக்குறையில்லாமல் அனைத்து வதற்காகக் கயிறுகளைப் பிடித்து ஒழுங்கு பார்த்தார்கள். இப்படி நான் மஹா ஸமுத்திரத்தின் கடுயில் பெரிய அணைபைக் கட்டுகையில் வானரர்கள் ஒவ்வொருவரும் அநேக பர்வதங்களை எடுத்துக் கொண்டு வந்து, பிறரால் செய்ய முடியாத காரியங்களைச் செய்து அவனுக்கு ஸகாயம் செய்தார்கள். இன்னும் சிலர் அளவுகால் களைப் பிடித்து அளந்தார்கள். சிலர் கழிகளை எடுத்துக்கொண்டு வேலை செய்யும் வானரர்களை அதட்டி வேலை வாங்கினார்கள். சிலர் மேடுபள்ளமில்லாமல் அனை ஸமமாக இருக்கிறதா என்று பரீகிழ்த்து வந்தார்கள். சிலர் சிரமபரிஹாரத்திற்காக கீழிலிப் படுத்துத் தூங்கும் வானரர்களைத் தேடி எழுப்பிக்கொண்டு வந்தார்கள். ராமநுடைய ஆக்களுகைய மூன்னிட்டுக்கொண்டு எண்ணிறந்த வானரர்கள் மஹாமேகங்களைப் போன்ற பர்வத சிகரங்களையும் கட்டைகளையும், புற்களையும், புஷ்பித்த விருஷங்களையும் கொண்டு அணையைக் கட்டினார்கள். புஷ்பித்த விருஷங்களை மேலே பரப்புவது (நடக்கும்பொழுது மிருதுவாக இருப்பதற்காக) மதபாணைபைப் போன்ற அநேக வானரர்கள் மலைகளைப்போன்ற பாதைகளையும் பர்வத சிகரங்களையும் தூக்கிக்கொண்டு அறிவேகமாய் ஓடினார்கள். கற்பாதைகளை விட்டெறிவதாலும் மலைகளை இடித்துத் தள்ளுவதாலும் உண்டாகும் சப்தம் ஸமுத்திரத்தின் ஓசையை அடக்கிவிட்டது. மஹாபலவான்களும் பயங்கரமான தேகங்களையுடையவர்களுமான வானரர்கள் முதல் நாளில் அநேக ஸந்தோஷத்துடன் பதினான்கு யோஜனை தூரமும், இரண்டாய்காளில் இருபதுயோஜனை தூரமும், மூன்றாவது நாளில் இருபத்தொரு யோஜனை தூரமும், நான்காவது நாளில் இருபத்திரண்டு யோஜனை தூரமும், ஐந்தாவது நாளில் ஸுவேல மலைவரையில் எல்லையாக வைத்துக்கொண்டு இருபத்தி மூன்று யோஜனை தூரமும் அனை கட்டினார்கள். விசுவக்மாவின் புத்திரனும் பலவானும் வானர சிரேஷ்டனுமான நான், தன் பிதா வைப்போல் வெகு ஸாமர்த்தியமாய் அந்த அணையைக் கட்டினான். அது ஆகாசத்தில் ஸ்வாதி விதியைப்போல் மிகவும் அழகாய் விளங்கிற்று. (ஸூரியன் முதலானவர்களுக்குக் கதினம், உத்தரம், மத்யமமென்று மூன்று மார்க்கங்கள். பூர்வபல்குனி, உத்தரபல்குனி, மகம் என்ற நஷத்திரங்கள் ரிஷபவிதியென்றும், ஹஸ்தம் சித்திரை

நல்ல சகோர மனோனேதும் மத்'ய நதநீபதே: |

ஸ நதீர கிரியதே மைது: வாநகரர் கோரகர்மது: ||

—அதி. 3.20—6.20.

இப்படி நான் மனோனேதும் மத்'ய நதநீபதே: | ஸ நதீர கிரியதே மைது: வாநகரர் கோரகர்மது: || என்று சொன்னேன். இப்படி நான் மனோனேதும் மத்'ய நதநீபதே: | ஸ நதீர கிரியதே மைது: வாநகரர் கோரகர்மது: || என்று சொன்னேன். இப்படி நான் மனோனேதும் மத்'ய நதநீபதே: | ஸ நதீர கிரியதே மைது: வாநகரர் கோரகர்மது: || என்று சொன்னேன்.

ஸ்வாதி என்பவை மத்யவீதி என்றும், ஜேஷ்டம் விசாகம், அனு
ராதா என்றவை அனுக்ஷவீதி என்றும் சொல்லப்படும். இவை மூன்
றும் மத்யம் மார்க்கமெனப்படும்—வாபுபாணம்). அப்பொழுது
தேவ, கர்தர்வ, ஸித்த, மஹர்ஷிகணங்கள் அந்த ஆச்சரியத்தைப்
பார்க்க ஆகாசவீதியில் கூட்டம் கூட்டமாய் வந்து நின்றார்கள்.
அந்த அண்ண தூது யோஜனை கீளமும் பத்து யோஜனை அகலமு
மாய், பிறரால் அமைக்க முடியாததாக நளனுடைய புத்திவிசேஷத்
தால் ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் விளங்குவதைக் கண்டு மிழர்
தார்கள்.

யாதொரு விக்னமும் இல்லாமல் அண்ண கட்டி முடிந்ததைப்
பற்றி வானரர்கள் ஸந்தோஷமடைந்து சிலர் பாயந்தார்கள்; சிலர்
தாவினார்கள்; சிலர் குதித்தார்கள்; சிலர் கர்ஜித்தார்கள்; சிலர்
மனத்தால் கிணக்கவும் முடியாததும் எவ்வித பிரயத்னத்திலும்
பிறர்க்கு அஸாத்தியமானதும் ஆச்சரியகரமும் மயிர்க் கூச்சலும்
உண்டுபண்ணுவதுமான அந்த அணையைப் பார்த்து பிரமித்தார்கள்.
வானரர்கள் கோடி கோடியாய் அணைகட்டுகிறவர்களுக்கு உதவி
செய்துகொண்டே அக்கரை சேர்ந்தார்கள். அழகுள்ள ஸ்திரீயின்
வடிவத்தைப்போல் ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் போடப்பட்ட அந்த
அணை விசாலமாகவும் உறுதியாகவும் அழகாகவும் யாதொரு தோஷ
மும் இல்லாமலும் மேடுபன்னரில்லாமலும் பிளப்புகள் துவாரங்கள்
இல்லாமலும் வெகு சாதாரீயமாய் நளனால் அமைக்கப்பட்டது.
ஸமுத்திரத்தின் தெற்குக் கரையில் விபீஷணன் கையில் கதாயுதத்
துடன் மந்திரிகளால் குழப்பட்டு, சத்துருக்களை நாசம் செய்வதற்
காக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தான். பிறகு ஸுக்ரீவன் ராமனைப்
பார்த்து, “தாங்கள் ஆஞ்ஞனையன்மீதும், லக்ஷ்மணர் அங்கதன்
மீதும் ஏறி வாருங்கள். இவர்கள் தங்களை அதிசீக்கிரத்தில் ஆகாச
மார்க்கமாய் அக்கரைக்குக் கொண்டுபோவார்கள்” என்று தெரி
வித்தான். ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஆயுதபாணிகளாய் ஸுக்ரீவனுடன்
வானர ஸைன்யங்களுக்கு முன்னால் ஐயலக்ஷ்மி விளங்கச் சென்றா
கள். மற்ற வானரர்கள் அணையின் நடுவிலும், சிலர் ஓரங்களிலும்
சென்றார்கள். சிலர் இடமில்லாமல் கரையிலேயே சற்று நேரம்
தங்கியிருந்தார்கள். சிலர் ஐலத்தில் விழுந்து வந்தார்கள். சிலர்
கருடனைப்போல் ஆகாசவீதியில் தாவிச் சென்றார்கள். அவர்க
ளுடைய மஹாகோஷங்களால் ஸமுத்திரத்தின் ஓசை அதிகரித்தது.
வானர ஸைன்யம் அந்த பயங்கரமான ஸமுத்திரத்தைக் கொஞ்சம்
கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல் தாண்டிச் சென்று, நளனால் கட்டப்பட்ட
அணையின் வழியாய் அபாயமில்லாமல் அக்கரை சேர்ந்து, ஸுக்ரீவ
னுடைய உத்தரவால் ஐயம் பழங்கள் மிழங்குகள் நிறைந்த
ஓரிடத்தில் தங்கிற்று. தேவர்களும் ஸித்தசாரணமஹர்ஷி கணங்
களும் பிறர்க்கு அஸாத்தியமான காரியத்தை ராகவன் செய்து முடித்
ததைக் கண்டு, ஸர்வ லோககண்டகளுள் ராவணனுடைய தலைகளை

- 250 அறுப்பதற்குச் சுபரகுணமாக இந்த அந்நையை மஹாசாதுரியமாய் ஸமுத்திரத்தில் கட்டினாரென்று கொண்டாடி, எல்லையில்லாமல் பொங்கும் ஆனந்தத்தை ராவணன் நாசமடையும் வரையிலும் ஒரு வருக்கும் தெரியாமல் அடக்கவேண்டுமென்று தங்களால் கூடிய வரையில் பிரயத்தனம் செய்தும் முடியாமல், மனுஷ்யர்களாலும் தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட ராமனைச் சூழ்ந்து விதிப்படி அபிஷேகம் செய்து பூஜித்தார்கள். "ராம! லோக ஸம்ரக்ஷணத்திற்காக மனுஷ்யாவதாரம் செய்த ஐகந்ராயக! ஸகல சத்துருக்களையும் ஜயித்து, ஸமுத்திரங்களால் சூழப்பட்ட இந்தப்பூமியை வெளுகாலம் ஆண்டு வரக்கூடலாம்" என்று சுபமான மங்களாசீர்வாதங்களால் ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள். (பகவானை ஆஸிரயித்தவர்களுடைய சத்துருக்களை பகவானுக்கு சத்துருக்கள்.)

ஜய ஸ்வஸத்ருத் நரதேவ மேதிநீம்

ஸஸாக்ராம் பாலய ஸாஸ்வதி: ஸமா: |

இதீவ ராமம் நரதேவ ஸத்ருதம்

ஸாஸபர் வசோபி: விவிதை ரஜ்ஜயத் ||

(91)

ஸர்க்கம் 23

சகுனங்கள்

நிமித்தாதி நிமித்தஜ்ஞோ த்ருஷ்ட்வா லக்ஷமணபூர்வஜ: |

ஸோமிதீரீம் ஸம்பரிஷ்வஜ்ய இதம் வசத மப்ரஸித் ||

(1)

- சகுன சாஸ்திர சிபுணரான ராகவன், தான் வெளுகாலமாய் எதிர்பார்த்த மஹாயுத்தம் ஸமீபித்ததால் ஸந்தோஷமடைத்து, சகுன லக்ஷணங்களையும் பலன்களையும் பூர்ணடாயறித்து, லக்ஷமணனைப் பார்த்து, "சூழ்ந்தாயி் குளிர்ந்த ஐலத்தாலும் பழங்களாலும் நிறைந்த காடுகளில் னைன்யங்களைத் தங்கச் செய்து, கருடவ்யூஹமாய் அணிவருத்து வை. சாதாரண ஜனங்களை நிர்மூலம் செய்யும் மஹாபயம் ஸமீபித்திருக்கிறது. வீரர்கள் நாசமடைவார்கள், கரடிகளும் குரங்குகளும் ராகுஸர்களும் கணக்கில்லாமல் மடிவார்கள். காற்றுகள் கலக்கமாக அடிக்கின்றன; பூமி நடுங்குகின்றது பர்வத மிகரங்கள் அசைகின்றன; மஹாவிருஷங்கள் திடீரென்று முறிந்து விழுகின்றன. மேகங்கள் செந்நாய்களின் நிறத்தடன் பார்க்கப் பயங்கரமாய், கழுகுகளால் மறைக்கப்பட்டு, கோச சப்தங்களுடன், சத்தம் கலந்த மழையைப் பெய்கின்றன. (ஸந்தியாகாலத்தில் பூமி நடுங்குவதும், பகலில் எரிகொள்ளி விழுவதும், நஷத்திரங்கள் காணப்படுவதும், இடி விழுவதும், கட்டை புல் சத்தம் முதலியவை வர்ஷிக்கப்படுவதும், ராஜ்யத்திற்கு நாசத்தைக் குறிக்கும்—வராஹமிதீர்) ஸந்தியாகாலத்தில் எங்கும் சூங்குமத்தைப் போல் மேகங்கள் பார்க்கப் பயங்கரமாகத் தோன்றுகின்றன. ஸூரியனிடத்திலிருந்து நெருப்புக்கட்டிகள் ஜ்வலித்துக்

கொண்டு விழுவின்றன. குரூரமான மிருகங்களும் பகழிகளும் தீன 20
மாய் ஈனஸ்வரத்துடன் நான்கு பக்கங்களிலும் ஸுரேயஸைப்
பார்த்து ஊரையிட்டுக் கொண்டும் கத்திக் கொண்டும் லோகத்
திருகு மஹாபயம் உண்டாகப்போவதைத் தெரிவிக்கின்றன. இரவி
லும் சந்திரன் பிரகாசமற்றிருப்பது நம் மனத்தை வருத்துகின்றது. 25
ஸாயங்காலத்தில் ஸுரேயஸைச் சுற்றி ஒருமண்டலம், நடுவில் அதிகச்
சிவப்பாகவும், அதைச் சுற்றிக் கொஞ்சம் - சிவப்பாகவும்
அதைச் சுற்றிக் கருப்பாகவும், பிரளய காலத்தில்
காணப்படுவது போல் குரூரமாக, இதுவரையிலும் இல்லாமல்
தோன்றுகிறது. (ஸுரேயஸைச் சுற்றி இரண்டு மண்டலங்கள் இருந்
தால் ஸைன்யங்கள் நாசமடையும்; மூன்று மண்டலங்கள் இருந் 30
தால் அரசர்கள் மடிவார்கள். முதல் ஜாமத்தில் ஸுரேயஸைச் சுற்றி
மண்டலம் காணப்பட்டால் பீடையும், இரண்டாவது ஜாமத்தில்
மழையும், மூன்றாவது ஜாமத்தில் சேஷமழும், நான்காவது ஜாமத்தில்
ஸகல நாசமும் நேரும் - காசியர்). இதுவரையில் களங்கமற்ற
சூரியனிடத்தில் கருப்பான புள்ளிகள் தோன்றுகின்றன. (பர்வ 35
காலங்களில்லாமல் சந்திரஸுரேயர்களை ராகு பிடிப்பதும் அந்த
மண்டலங்களில் துவாரங்கள் காணப்படுவதும் தேசங்களின்
நாசத்திற்கு அடையாளம்—வராஹமீஹிர). நஷத்திரங்கள் அதிக
மங்கலாய்க் காணப்படுகின்றன. லோகங்களுக்குப் பிரளயகாலம்
ஸமீபித்தது போலிருக்கின்றன. காக்கைகளும் கழுவுகளும் 40
பருத்துகளும் பலஹினமான பகழிகளால் ஜபிக்கப் படுகின்றன.
நரிகள் பயங்கரமாக ஊரையிடுகின்றன.

கற்பாறைகளாலும் குலங்களாலும் கத்திகளாலும் ராகுஸர்
களும் வானரசர்களும் யுத்தம் செய்யும் பொழுது பூமி யெங்கும் 45
ரத்தத்தாலும் மாம்ஸத்தாலும் சேஞ்சு இருக்கும். இதுவரையில்
ஒருவரும் நெருங்காமல் சாவணனைக் காப்பாற்றிவந்த இந்த
லங்காபுரையில் வானர ஸைன்யங்களுடன் நான்கு புறங்களிலிருந்தும்
லேகமாகப் பிரவேசிப்போம்" என்று. அவர் தர்ம ஸ்வரூபி;
வீரகிராமணி, மஹாஸமர்த்தர்; யுத்தம் ஸமீபித்ததென்ற எண்ணத்
தால் முகமலர்ந்து, தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, லங்கையை 50
கோக்கிப் புறப்பட்டார். விபேஷணனும் ஸுக்ரீவன் முதலிய
வானர சிரேஷ்டர்களும் சத்துருக்களை நாசம் செய்வோம் என்ற
பூர்ண நம்பிக்கையுடன், ஸந்தோஷத்தால் கர்ஜித்துக்கொண்டு,
ஸேனைகள் தங்கத் தகுந்த இடத்தைத் தேடப் புறப்பட்டார்கள்.
தேவியம் விரியம் பராக்கிரமம் முதலிய குணங்களில் ஒப்பற்ற 55
வானர ஸைன்யங்கள் கோரமான ஸமுத்திரத்தையும் லங்கையின்
அரண்களையும் கண்டு ஒருவேளை உத்ஸாஹமற்றுக் கலங்குமோ
என்று ராமன் ஸந்தேகித்ததுண்டு. ஆனால் யுத்தம் எப்பொழுது
நேருமென்று ஆவலுடன் ஏதிர்பார்த்துக்கொண்டு, தாவுதல்,
கர்ஜித்தல், வால்களை உயரச் சுழற்றியடித்தல் முதலிய ஸந்தோஷத் 60

குறிகளால் தனது இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வதிலேயே அவர்கள் நோக்கமுள்ளவர்களாக இருப்பதைக் கண்டு கவலை தீர்ந்து ஸந்தோஷித்தார்.

ராக'வஸ்ய ப்ரியார்தம்' து ஸு'தராம் வீரியஸா'விதம் |

ஹரீணாம் கர்மசேஷ்டாபி: துதோஷ ரகு'நந்த'த: || (16)

ஸர்க்கம் 24

ராவணன் ராமனுடைய வரவைக் கேள்வியுற்றது

ஸா வீரஸமிதி ராஜ்ஞா விரராஜ வ்யவஸ்தி'தா |

ஸஸ்தோ ஸு'ப'நக்ஷத்ரா பெளரிணமாஸீவ ஸாரதி' || (1)

சுரத் காலத்தில் சுபநக்ஷத்திரத்துடன் கூடின பெளரிணமா சந்திரனைப் போல், அந்த வானர ஸஸன்யம் ஸௌக்யமுள்ள விடத்தில் ராமனுடைய உத்திரவால் தங்கிக் களைப்பாற்றிக் கொண்டது. ஸமுத்திரத்தைப்போல் எல்லையற்ற ஸு'க'வ ஸௌரியால் பூமி பாரம் தாங்காமல் நடுங்கிற்று, பிறகு லங்கையிலிருந்து பேரி மருதங்கம் முதலிய யுத்த வாத்தியங்களின் சப்தமும் ஸஸன்யங்களுடைய கோஷமும் பயங்கரமாகவும் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகும்படியாயும் கேட்கப்பட்டது. வானரர்கள் ஸந்தோஷித்து அதைப் பொறுக்காமல் ராகுஸர்க்களுடைய கோஷத்தை அடக்குப்படி கர்ஜித்தார்கள். 5
10 மஹா மேகங்கள் ஆகாசத்தில் வர்ஷாகாலத்தில் கர்ஜிப்பதுபோல், வானர ஸஸன்யங்களின் சப்தத்தை லங்கையிலுள்ள பிராணிகளும் கேட்டன.

விசித்திரமான த்வஜங்களாலும் கொடிகளாலும் விளங்கும் லங்கையைப் பார்த்தவுடன் ராமன் விகதையை சினைத்துத் துக்கித் தார். "ஐயோ! அங்காரகனும் ரோஹிணீ நக்ஷத்திரம் பீடிக்கப்படுவதுபோல், மிரண்ட மான்களைப்போல் பார்வையையுடைய என் னானதி இங்கே ராகுஸர்க்களால் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறோ ளல்லவா" என்று பெருமூச்சு விட்டார். பிறகு யுத்த ஸமயத்தில் இது உசிதமல்லவென்று சோகத்தை அடக்கிக்கொண்டு, லங்கையின் 15
20 அழகை வர்ணிப்பதால் தன் வருத்தத்தை மாற்ற உத்தேசித்து, ஸமீபத்திலிருந்த லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, "குழந்தாய்! லங்கை திரி கூட சிகரத்தில் விசுவகர்மாவால் எவ்வளவு அழகாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது பார்! கேவலம் மனத்தால் எரிவுஷ்டிக்கப்பட்டது போல் ஆகாசத்தை அனாவி நிற்றிறது. அனேக மாடிகளையுடைய கிருஹங் 25
களால் இந்த நகரம் வெளுத்த மேகங்கள் பரவின. ஆகாசத்தைப் போல் காணப்படுகிறது. பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் விளங் கும் வனங்களால் குழப்பட்டு, குபேரனுடைய சைத்ரதமென்ற தோட்டத்தைப்போல் விளங்குகின்றது. பல்வித பக்ஷிகள் மதுர மாய்க் கூவுகின்றன. தேனைக் குடித்து மதம் கொண்ட வண்டுகளும்

குழில்களும் புஷ்பக்ஷொத்துகளில் தங்கியிருக்கின்றன. இங்கே 30
எந்த ருதுவிலும் எவ்வித புஷ்பங்களும் பழங்களும் உண்டாகு
மென்று எண்ணுகிறேன். காற்று மிருதுவாயும் ஸுகமாயும் வீச
கின்றது." என்று ராவண ராஜதானியை மெச்சினார்.

பிறகு, நீதிசாஸ்திரப்படி தன் ஸஸன்யத்தை வகுத்து, "அங்க 35
தனும் சீலனும் இந்த வ்யூஹத்தின் மார்பில் இருக்கட்டும். சீஷபன்
வலது பக்கத்திலும், மதயானையைப் போன்ற கந்தமாதனன் இடது
பக்கத்திலும் இருக்கட்டும். நானும் ஸஞ்ஜமனனும் தலையிலிருக்கி
ரோம். ஜாம்பவான் ஸுஷேணன் வேகதர்சி என்றவர்கள்
வயிற்றிலிருக்கட்டும். லோகத்தின் மேற்கு பாகத்தை மஹா தேஜஸ் 40
வீரபாண வருணன் சக்ரிப்பதுபோல், ஸுக்ரீவன் வாசிக் காப்பாற்
றட்டும்" என்று ஆக்ஞாபித்தார். (இதனால் வானர ஸேனை கருட
னைப் போல் வகுக்கப்பட்டதென்று தெரிகிறது.) ஆகாசத்தில்
மஹா மேகங்கள் ஸஞ்சரிப்பதுபோல் விணங்கும் வானரப் படை,
இப்படி மஹா வீரர்களால் வெகு ஜாக்கிரதையாய் சக்ரிக்கப்பட்ட
து. வானரர்கள் பர்வதசிகரங்களையும் பெரிய விருஷங்களையும் 45
ஸீர்த்தம் செய்துகொண்டு லங்கையை அழிக்கத் தயாராக இருந்தார்
கள். "கற்பாறைகளை விட்டெறிந்தாவது கைகளால் குத்தியாவது
இந்த லங்கையைத் தூளாக்குவோம்" என்று நினைத்தார்கள்.

பிறகு ராமன், "ஸுக்ரீவ! ஸஸன்யத்தை அணிவகுத்தோம். 50
இனி ககனென்ற ராக்ஷஸனை விட்டுவிடலாம்" என்றார். குரங்கு
களால் மிகவும் உபத்திரவிக்விப்பட்டு, ககன் பயத்தால் நடுங்கிச்
'செத்தேன் பிழைத்தேன்' என்று ராவணவிடத்திற்கு ஓடி, பாதத்
தில் விழுந்தான். லங்கைகவரன் அவனுடைய அலங்கோலத்தைக்
கண்டு சிரித்து, "அடே! சபலித்தமுள்ள குரங்குகளின் கையில் 55
அடிப்பட்டாயா? அவர்களால் கட்டுப்பட்டதுபோல் தோன்று
கிறாய். உன் இறக்கைகள் ஓடித்திருக்கக் காரணமென்ன? ஸுக்ரீ
வன் என்ன பதில் சொன்னான்?" என்று கேட்டான். ககன் புத்தி
சிதறி, ஒன்றும் தோன்றாமல், ராவணனுடைய ஆக்ஷேபங்குப் பயந்து
"ஸ்வாமி! தங்களுடைய உத்தரவுப்படி ஸமுத்திரத்தின் வடகரைக் 60
குச் சென்று ஸுக்ரீவவிடத்தில் தாங்கள் சொன்ன வார்த்தைகளைச்
சொன்னேன். மதுரமாயும் ஸமாதானமாயும் நான் பேசியும்,
அந்தக் குரங்குகள் என்னைக் கண்டடினே தாவிப்பிடித்து, அடித்
துத் தள்ளி, கோபாவேசத்தால் என் இறக்கைகளை ஓடிக்க ஆரம்
பித்தன. அவை ஸ்வபாவமாகவே வெகு கோபம் கொண்டவை;
வெகு க்ருரங்கள். அவைகளுடன் பேசுவதின அஸாத்யம். விராதன் 65
கபத்தன் கரன் முதலிய பிரபல சத்துருக்களை விடையாட்டாய்க்
கொன்ற மஹா வீரனான ரகுநாதன், ஸுக்ரீவனுடைய வானர
ஸஸன்யங்களால் குழப்பட்டு ஸீதையைத் தேடி வந்திருக்கிறான்.
ஸமுத்திரத்தில் அனை கட்டித் தாண்டினான். இதுவரையில் இப்படிப்

- 70 பட்ட ஆச்சரியத்தைப் பார்த்ததுமில்லை, கேட்டதுமில்லை. நமது ராக்ஷஸ கணங்களெல்லாம் அவனுக்கு எம்மாத் திரை? ப்ரசண்ட கோதண்டத்தைக் கையிலெடுத்து எரிமூரம்போல் கர்ஜித்துக் கொண்டு வந்தான். இதுவரையில் தங்கடீரையும் தங்களுடைய ஸைன்யத்தையும் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதற்கே இவ்வளவு கோபமும் பராக்கிரமும் உண்டானால், பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்துவிட்டால் நம்முடைய கதி எப்படியாகுமோ தெரியவில்லை. குரங்குகளும் கரடிகளும் பர்வதங்களைப்போலும் மேகங்களைப் போலும் பூமியை மறைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. 'மதுபடியும் வேறுவித மாய்ச் சென்று அவர்களைக் கண்டு பேசி வா' என்றால், தேவ! களுக்கும் தானவர்களுக்கும் எப்படியோ அப்படி ராக்ஷஸ ஸைன்யத்திற்கும் வானர ஸைன்யத்திற்கும் ஒரு நாளும் சேர்க்கை நேராது. அவர்கள் நமது நகரத்தில் பிரவேசிப்பதற்குமுன் ஸீதையை யாவது ராமஸிடத்தில் கொண்டுபோய் விடுங்கள்; அல்லது யுத்தம் செய்யச் சித்தமாயிருங்கள்" என்றான்.
- 85 இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் ராவணனுடைய கண்கள் நெருப்புப் பொறிபோல் சிவக்க அவன் ககளைச் சாம்பலாக எறித்து விடுபவன் போலிருந்தான். "அடே துஷ்ட! என்ன சொன்னாய்? ஸீதையைக் கொடுத்துவிடவா? தேவ கந்தர்வ தானவர்கள் என்னுடன் எதிர்ந்து யுத்தம் செய்தாலும், ஸகலப் பிராணிகளும் ஒன்று சேர்ந்து எனக்கு பயத்தை விளைவித்தாலும் ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுப்பதில்லை. வசந்த காலத்தில் புஷ்பித்த மரத்தில் மதம் கொண்ட வண்டுகள் மொய்ப்பது போல் ராமனுடைய தேகத்தில் என் பாணங்கள் எப்பொழுது பாயுமோ? எப்பொழுது என் அம்பறையில் அடங்கியிருக்கும் குரூரமான பாணங்களை வில்விளிந்து
- 95 பிரயோகித்து, யானையைப் பிடிப்பவர்கள் பந்தங்களைக் கொளுத்தி அதைகளைத் துரத்துவது போல் இந்த ராமனை என் பாணக்கிரியால் எப்பொழுது அடித்துத் துரத்துவேனோ? ஸூரீயன் உதிக்கும்பொழுது இதரக் கிரஹங்களின் கார்தியை அலக்ஷ்யமாய் விழங்குவதுபோல், இந்த வானர ஸைன்யத்தையும் நீ எல்லையில்லாமல் கொண்டாடும் ராமனுடைய பராக்கிரமத்தையும் அலக்ஷ்யமாய் அபகரிப்பேன். நான் வேகத்தில் ஸமுத்திரத்தைப் போன்றவன்; கடலில் வாயுவைப் போன்றவன். தசரதபுத்திரனை ராமனுக்கு என்னைப்பற்றி இதுவரையில் நன்றாகத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் என்னுடன் யுத்தம் செய்ய நீனைப்
- 100 பானு? இவ்விமேல் அவனுக்குத் தெரியும். மஹாவிஷ்ணுள்ள ஸரீர்ப்பங்களைப்போன்ற பாணங்கள் என் அம்பறையில் வேலை வில்லாமல் ஐறிக்கொண்டிருப்பதை ராமன் அறியான். அறிந்தால் என்னுடன் யுத்தம் செய்ய நீனைப்பானு? யுத்தங்களத்தில் என் ஸீரியத்தை ராகவன் பார்த்ததில்லை. சத்ரு ஸைன்யமே விஸ்தாரமான நர்த்தனசாலை; என் வில்லே வீணை; பாணங்களே அந்த
- 110

வாசிக்கும் குச்சிகள்; நான் புத்த பூமியில் பிரவேசித்து விலகி
வளைந்து நானேற்றி, டங்காரசபத்தத்தாலும், என் கோர ஸ்வரூபத்
தையும் பாணப் பிரயோகத்தையும் கண்டு பயத்தால் கதறுகிறவர்
களின் கூக்குரலாலும், பாணங்களால் சித்திரவதை செய்யப்படு
கிறவர்கள் வாய்விட்டலறும் சப்தத்தாலும் வீணையில் மந்தரம்
மத்யம் தாசம் என்ற ஸ்வரங்களைக் காட்டி, ப்ரஸ்தாரம் செய்து
வாசிப்பதுபோல், பிறரால் அஸாத்யமான கிருத்யங்களைச் செய்
வதை ராமன் பார்க்கப் போகிறான். ஆயிரம் கண்களைப்
படைத்தோமென்று கர்வம்கொண்ட இந்திரனும், என்னால் ஜயிக்கப்
பட்ட புத்திரர்களுக்குத் தவப்பனா ஸாஷாத் வருணனும், பிதிருக்
களுக்கு அரசனான யமனும், என் தலைமையான குபேரனும், புத்த
பூமியில் என்மேல் பாணப் பிரயோகம் செய்து ஜயமடைய
முடியுமோ?" என்று ஆரவாரித்தான்.

115

120

ந வாஸவேநாபி ஸஹஸ்ரசக்ஷுஷா
புத்'தே'ஸ்மி ஸக்யோ வருணேந வா ஸ்வயம் |
யமேந வா த'ர'ஷயிதும் ஸராக்'திநா
மஹாஹுவே ஸைஸ்ரவணேந வா புந: || (25)

ஸர்கம் 25

ராவணன் ககஸாரணர்களை அனுப்பினது

ஸப'லே ஸாக' ரம் திர்ணே ராமே த'ஸ்ரதா'த்மஜே |
அமாத்த்யௌ ராவண: ஸ்ரீமாத் அபிரவித் ஸா'கஸாரணௌ || (1)

ராமன் மனுஷ்யபாலனியால் தசரத புத்திரனாக அவதரித்து,
வானர ஸைன்யங்களுடன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, மதம்
கொண்ட ஸிம்ஹத்தைப்போல் வீற்றிருக்கையில், ராவணன் காலம்
குறுகினதாலும் பலக்கொழுப்பாலும் கர்வம் கெண்டு, அகன்,
ஸாரணன் என்ற மந்திரிகளைப் பார்த்து, "என்ன ஆச்சரியம்!
ஒருவரும் தாண்ட முடியாத ஸமுத்திரத்தை வானர ஸைன்யங்கள்
கோடிக்கோடியாய்த் தாண்டி விட்டன. ராமன் ஸமுத்திரத்தின்மேல்
அணைகட்டினான். இதுவரையில் இப்படிப்பட்ட விஷயங்களைக்
கேட்டதுண்டோ? பார்த்ததுண்டோ? எனக்கு மிகவும் நம்பிக்கை
புள்ளவர்கள் எவ்வளவு சொன்னாலும் நான் கேடில் பார்க்கா
விட்டால் நம்பமாட்டேன். மேலும், வானர பலம் இவ்வளவு
வென்று எனக்குத் தெரியவேண்டும். நீங்கள் பிறர்க்குத் தெரி
யாமல் சத்ருஸைன்யத்தில் பிரவேசித்து, ராமனுக்கும் ஸாக்ஷி
னுக்கும் நம்பிக்கையுள்ள மந்திரிகள் யார்? ஸகல காரியங்களிலும்
முன் விற்பவர்கள் யார்? குரர்கள் யார்? ஸமுத்திரத்தில் இந்த
அணை எப்படிக் கட்டப்பட்டது? சத்ரு ஸைன்யம் எவ்விடத்தில்
தங்கியிருக்கிறது? ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய பலமும் ஆயுதங்களும்

5

10

15

மேல் நடக்க வேண்டிய கார்யாலோசனையும் என்ன? மஹா பலவான்களான வானரர்களுக்கு வேலாபதி யார்?—இந்த விஷயங்களை நுட்பமாக அறிந்து அதிசீக்கிரத்தில் எனக்கு ரிஜத் தைத் தெரிவிப்புகள்” என்றான். (இங்கே சொல்லப்படும் ககன், வேறு ராஜாஷன்).

அப்படியே அவர்கள் வானரகுபத்தைத் தரித்துக்கொண்டு சத்துரு ஸையத்தில் பிரவேசித்துப் பார்க்கையில், அது எல்லா யற்றநாயும் பயங்கரமாயும் மயிர் கூச்சமெடுக்கும்படியாயும் எண்ண முடியாததாயும் இருக்கக் கண்டார்கள். அது பர்வத் கிரங்கனிலும் குகைகளிலும் பள்ளத்தாக்குகளிலும் ஸமுத்திரக் கரையிலும் காடுகளிலும் சோலைகளிலும் தங்கியிருந்தது. சிலர் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிவிட்டார்கள்; சிலர் தாண்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்; சிலர் தாண்டத் தயாராயிருந்தார்கள்; சிலர் தகுந்த விடங்களில் தங்கி இருந்தார்கள்; சிலர் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அது மஹா ஸமுத்திரத்தைப்போல் பெரிய கோஷத் துடன் அணுக முடியாமல் பயங்கரமாக இருந்தது. மாறு வேஷம் தரித்த சுக ஸாரணர்களை விபிஷணன் அதிசீக்கிரத்தில் கண்டு பிடித்து ராமனிடத்தில் கொண்டுபோய், “ஸ்வாமி! ககன் ஸாரண னென்ற இவ்விருவரும் ராவணனுடைய மந்திரிகள்; லங்கையி லிருந்து இங்கே வந்து நமது விருத்தார்த்தங்களை அறிந்து செல்ல எண்ணம் கொண்டவர்கள்” என்று தெரிவித்தான். அந்த ராஜாஷர்கள் பயந்து நடுங்கி, பிழைப்போமென்ற ஆசையைவிட்டுக் கைகப்பி, “ஸ்வாமி! கருணமூர்த்தி! தங்களுடைய ஸையத்தைப் பற்றின யாவற்றையும் அறிந்துவரும்படி ராவணனால் அனுப்பப் பட்டு வந்தோம். சரணமடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுவதையே தர்மமாக உடைய ரகுரூப சிகாமணி! அப்புறம் தங்கள் இஷ்டம்” என்று விஞ்ஞாபனம் செய்தார்கள். அதற்கு ராமன் ராவணனுடைய புத்திக் குறைவைப்பற்றிப் புன்சிரிப்புக்கொண்டு, அவர்களை ஸமா தானம் செய்தார். உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தசரதனுடைய புத்திரருக்குக் கருணை ஹஹும்; ஸகலப் பிராணி களுக்கும் ஹிதத்தைச் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ளவர், அஞ்ஞானத்தால் தன்னை எதிர்த்தவர்களிடத்தில் அவருக்கு விசேஷ பீரிதி. “எங்களுடைய ஸையத்தை நன்றாய் சுற்றிப் பாருங்கள். என்னைப்பற்றி வேண்டியவகையில் விசாரித்துத் தெரிந்து கொள் ளுங்கள். ராவணனுடைய உத்திரவுப்படி வந்த காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு செல்லுங்கள். பார்க்க வேண்டியது ஏதாவது பாக்கிவிர்த்தால் மறுபடியும் அமரிகையாய்ப் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டு செல்லுங்கள். அல்லது, விபிஷணனை உங்களுக்கு யாவற்றையும் நன்றாய்க் காட்டச் சொல்லட்டுமா? சத்துருக்கள் வசத்தில் அகப்பட்டோமே, பிழைப்போமா என்று பயப்பட வேண்டாம். யுத்தத்தில் பிடிக்கப்பட்டவர்களையும் ஆயுதங்களை

எதிர்த்து விட்டவர்களையும் தூதர்களுக்கும் கொல்லவே கூடாது. விபிஷண! இவர்கள் சத்துரு ஸையத்தை ஸாமம் தானம் முதலிய உபாயங்களால் கலைப்பவர்கள். ஆனால் நம்மை அபயமென்று பிரார்த்திக்கிறார்கள். இவர்களை உபத்திரவிக்காமல் விட்டுவிடு. ராக்ஷஸர்களை! நீங்கள் லங்கைக்குப் போய் ராவண னிடத்தில் நான் சொல்லும்வார்த்தைகளை ஜாக்கிரதையாகத் தெரிவி யுங்கள். 'எந்த பலத்தை நம்பி என் பிரிய பார்வையான 60
வீரையை அபகரித்தாயோ அந்த பலத்தை நீயும் உன் பந்துக்களும் ஸையமும் இப்பொழுது கூடியவகையில் உபயோகிக்க வேண் டியது. லங்கையும் அதிலுள்ள பிராகாரங்களும் தோரணங்களும் ராக்ஷஸ ஸையமும் நூளைக் காலையில் என் பாணங்களால் நாசமடைவதைப் பார்ப்பாய். தேவேந்திரன் வஜ்ராயுதத்தைத் 70
தானவர்களிடத்தில் பிரயோகிப்பதுபோல் என் பயங்கரமான கோபத்தை உன்னிடத்திலும் உன் ஸையத்தினிடத்திலும் நாளைக் காலையில் பிரயோகிக்கப் போகிறேன்' என்று தெரிவிப்புகள்" என்றார்.

கக ஸாரணர்கள் ராகவனை நமஸ்கரித்து, 'ஐய விஜயிபவ' 75
என்று வாழ்ந்தி, லங்கைக்குச் சென்று, ராவணனிடத்தில் நடந்த விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்தார்கள். "ஸ்வாமி! விபிஷணனும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டோம். நியாயமாக எங்களைக் கொல்லவேண்டி யது. ஆனால், தர்மாத்மாவும்கூட மஹாதேஜனுடையுமான ரகுவீரன் எங்களிடத்தில் இருபை வைத்துப் போகவிட்டார். தூதர்களை உபத்திரவிக்கக்கூடாதென்ற ராஜதர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர். (ஆஞ்சநேயரிடத்தில் ராவணன் நடந்துகொண்ட விதத்தை நீதி 80
விரோதமென்று சொல்லாமல் குறித்துக் காட்டுகிறார்கள்). அவரு டைய பராக்கிரமத்திற்கு எல்லையுண்டோ? தங்களுக்குப் பயந்து எங்களைப் போகவிட்டார் என்று எண்ணவேண்டாம். ராம லக்ஷ்மண விபிஷண சுக்ரீவர்கள் யோகபாலர்களைப் போன்ற 85
வர்கள்; ருரர்கள்; கலங்காத பராக்ரமசாலிகள்; அஸ்தரவீரையில் நிபுணர்கள். அவர்களில் ராமன் தேவர்களுக்கு ஸஹாயம் செய்து அஸுரர்களைத் தோற்கடித்த தசரதருடைய புத்திரன்; தீபத்தில் ஏற்றின தீவட்டி போன்றவன்; அஷ்டலக்ஷ்மீஸமேதன்; 90
லக்ஷ்மணன் அவருடைய வலது புஜம், ஒப்பற்ற பராக்கிரமமுள்ள வானியின் தம்பி அவனுக்கு எல்லாவிதத்திலும் ஸமானன்; பராக்கிர மத்தில் தன் பிதாவான இந்திரனைப் போன்றவன். விபிஷண னுடைய தேஜஸும் வீரமும் தங்களுக்குத் தெரிபாதவை அல்ல. இந்த நான்கு புருஷ செரஷ்டர்களும் ஒட்டத்தில் சேர்ந்து ஒரே 95
மனதாக இருக்கிறார்கள். இந்த லங்கையை வேரோடு பிடுங்கி இதிலுள்ள லகல வஸ்துக்களுடன் நினைத்த இடத்தில் எறியக் கூடியவர்கள். மற்ற வானரர்களுடைய ஸஹாயம் அவர்களுக்கு வேண்டுமா? ராமனுடைய ரூபத்தையும் ஆபுதங்களையும் பார்க்கை

- 100 யில் அவரொருவரே ஸங்கையை நாசம் செய்யக்கூடியவரென்று தோன்றுகிறது. மற்ற மூவரும் வேண்டுமோ? 'ராமன் அஸ்ஸாய குரானுளும் அவனுடைய ஸைன்யத்தை நாம் அறித்தால் அவனுக்கு உத்ஸாஹம் குறையுமல்லவா' என்றும், ராமலக்ஷ்மணர்களாலும் ஸுக்ரீவனுளும் ரக்ஷிக்கப்பட்ட வானஸஸன்யம், தேவர்களும் அஸுரர்களும், இந்திரர்களும் ஒன்று சேர்த்தாலும் அசைக்க முடியாதது. ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தம் செய்யப் போகிறோம் என்ற ஸந்தோஷத்தால் பூரித்து இந்த ஷண்மேகன்னைக்குத் தயாராக இருக்கிறது; கலங்காத நிச்சயமுள்ளது; அதனோடு விரோதிக்க வேண்டாம். கோபத்தை அடக்கிப் பொறுமைபுக்கைக்கொள்ளுங்கள். ஸீதைையை ராமமிடத்தில் கொண்டுபோய் விடுங்கள்" என்று விஞ்ஞாபித்தார்கள்.

ப்ரஹ்மஞ்ஞாபா த்வஜிநீ வநௌகணாம்

மஹாத்மநாம் ஸம்ப்ரதி யோத்'து'மிச்ச'தாம் |

அஸம் விரோதே'த ஸமோ விதி'யதாம்

ப்ரதி'யதாம் தா'ஸரத'ய மமதி'ஸீ |

(35)

ஸர்க்கம் 26

வானஸஸன்யம்

தத்'வச: பத்'யமக்'ஸீபி'ம் ஸாரணே'நாதி' ப'ாஷிதம் |

நிஸ'ய ராவணோ ராஜா பர்யப'ாஷத ஸாரணம் |

(1)

- இப்படி ஸாரணன் படியில்லாமல் ராவணனுக்கு ஹிதத்தை உபதேசிக்க, அந்த ராக்ஷஸராஜன் கோபத்தால் சிரித்து, "அட! நீ இப்படிப் பயந்தவனென்று எனக்கு இதுவரையிலும் தெரியாது. தேவ, கந்தர்வ தானவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து என்னை எதிர்த்தாலும், ஸகலப் பிராணிகளால் எனக்கு பயம் நேர்ந்தாலும் ஸீதைையைத் திருப்பிக் கொடுக்கிறதில்லை. நீ வானஸர்கள் கையில் அகப்பட்டுப் பயந்து இந்த யோசனை எனக்கு ஹிதமென்று எண்ணிச் சொல்லுகியும், யுத்தத்தில் எனக்கு எதிரே நின்று என்னை ஜயிக்கக்கூடிய வனும் உண்டோ? சொல்" என்று கடுமையாகப் பேசி, அவர்களுடன் அனேக படைமரங்களின் உயரத்தையுடையதும், பனியைப்போல் வெளுத்ததுமான தன் அரண்மனையின் மாடியிலேறி, கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, ஸமுத்திரத்தையும், பர்வதங்களையும், வனங்களை யும் பார்த்தான். த்ரிகூட பர்வதத்தின் அடிவாரம் முழுவதும் வான ரர்களால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த ஸைன்யம் எல்லிபற்று எண்ணிக்கடங்காததைக்கண்டு ராவணன், "ஸாரண! இந்த வானஸ ரொஷ்டர்களுக்குள் குரர்கள் யார்? மஹாபலசாலிகள் யார்? எந்தக் காரியத்திலும் முன்னின்று நடத்துகிறவர்கள் யார்? உத்ஸாக முள்ளவர்கள் யார்? யாருடைய வார்த்தைப்படி ஸுக்ரீவன் நடக்கிறான்? ஸௌபதிகள் யார்? நீஜத்தைச் சொல்" என்றான்.

- ஸாரணன் வானர ஸைன்யத்தை நன்றாகப் பார்த்தறிந்தவனுத
லால், "மஹாராஜே! அதோ லங்கையை கோக்கிக் கர்ஜித்துக்
கொண்டு நிற்கும் வானரன், ஸகல வானர ஸைன்யத்திற்கும் முன்
நின்று நடத்தும் ஸேனாபதியான நீலன். அநேக ஆயிரம் வான
ராதிபதிகள் அவனைச் சூழ்ந்து நிற்பதைப் பாருங்கள். அவனுடைய
வீர கோஷத்தால் லங்கையும் அதிலுள்ள பிரகாரங்களும் வீடுகளும்
அதைச் சுற்றிய மலைகளும் வனங்களும் சோலைகளும் கிடுகிடுன்று
நடுங்குகின்றன. அதோ கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு கால்
களால் நடத்துவரும் வானர வீரனைப் பாருங்கள். லங்கையை
கோக்கி அடிக்கடி கொட்டாவி விடுகிறான். பர்வத சிகரத்தைப்போல்
பருத்து, தாமரைத் தாதுவைப்போல் கார்தியுள்ள தேகத்துடன்,
வாலைச் சுழற்றி அடிக்கடி புரியில் அடிக்கிறான். அந்தச் சப்தத்தால்
ஸகல திக்குகளும் நடுங்குகின்றன. இவன் ஸுக்ரீவனுல் யுவராஜா
வாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்டவன். வாலியின் புத்திரனான அங்கதன்,
ஸகலவிதத்திலும் பிதாவிற்கு ஸமானன். ஸுக்ரீவனுக்கு இவ
னிடத்தில் வீரேஷுரீதி. இந்திரனுடைய கேசுமத்தில் வருணன்
எப்படிச் சுவைப்பட்டவனோ, அப்படி ராமனுடைய ஹிதத்தையே
கோருகிறவன். ஹனுமான் வீரையைக் கண்டுபிடித்தது இவ
னுடைய யோரணியாலல்லவா? சாகவனுடைய ஹிதத்திலேயே
கோக்கமுள்ள ஆஞ்ஜனேயன் இவனுடைய ஆக்களுக்கு உட்பட்ட
வன். கணக்கில்லாத வானர சிரேஷ்டர்களடங்கிய தன் ஸைன்யத்
தால் குழப்பட்ட இவனை ஜயிப்பது ஸாத்தியமல்ல. தங்களை இப்
பொழுதே யுத்தத்திற் கழைப்பதைப் பாருங்கள்.
- அங்கதனுக்குப் பின்னால் நிற்கும் வானர வீரனைப் பாருங்கள்.
யுத்தகலத்தில் சத்துருக்களுக்குக் காலன். ஸமுத்திரத்தில் அற்புத
மான அணையைக் கட்டிய தளன் இவனே. கோபத்தால் தாவிச்
சூழித்து கொட்டாவி விட்டு அங்கங்களை நெட்டி முறிக்கும் இவனைச்
சூழ்ந்து வானர ஸைன்யம் ஆரவாரித்து ஸம்ஹாதம் செய்வதைப்
பாருங்கள். ஆயிரம்கோடி எட்டு லக்ஷம் வானர வீரர்கள், சந்த
னக் காடுகளில் வசிக்கும் தீரர்கள் இவனைப் பின்தொடர்கிறார்கள்.
இவன் ஒருவனே தன் ஸைன்யத்தால் லங்கையை நாசம் செய்ய
நிச்சயித்திருக்கிறான்.
- அதோ வெள்ளி மலையைப்போல் பயங்கரமான பராக்கிரமத்
துடன் ஓரீடத்தில் நிற்காமல் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பவன்
சுவேதன்; மூன்று லோகங்களிலும் பிரஸித்திப்பெற்ற மஹாபுத்தி
மான்; "இப்பொழுதே லங்கையை நாசம் செய்கிறேன், உத்திரவு
கொடுங்கள்" என்று ஸுக்ரீவனைப் போய் பிரார்த்திக்க, "அவஸரப்
படவேண்டாம், சற்றுப்பொறு" என்று வானராதிபதி ஸமாதானம்
செய்ய, அதிருப்தியுடன் திரும்பி வருகிறதைப் பாருங்கள். வானர
ஸேனையை அணிவகுத்துக்கொண்டு சாதாரணமான வார்த்தைகளால்
அவர்களை உத்ஸாஹப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறான்.

அதோ ஒரு வானர வீரன் வெகு தீர்க்கமான வாலுடனும், சிவப்பு வெண்பு கறுப்பு மஞ்சள் வர்ணமான அனேக விவரம் நீள முள்ள வால் மயிர்களுடனும் விளங்குகிறான்; (விவரமென்பது இரண்டு புஜங்களையும் நீட்டின அளவு.) இவன் குழந்தை என்ற ஸ்ரேணுபதி; ஒருவர்க்குமடங்காதவன்; வெகு ரோஷமுள்ளவன்; மூர்க்கன்; தங்களுடன் எப்பொழுது யுத்தம் நேருமென்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறான். இவனும் தன் ஸைன்யத்தால் லங்கையை நசும் செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறான். கோமதி நதிக் கரையில் அழகான விருகங்களடர்த்த ஸங்கோசனமென்ற பர்வதத்திலும் அதைச் சூழ்ந்த வனங்களிலும் வானரகோடிகளை ஆண்டுவருகிறான். இப்பொழுது ஸுக்ரீவனுடைய ஆக்களுயால் ஸைன்யத்தில் கலந்திருக்கிறான். அனேககோடி வானர வீரர்களுக்கு அதிபதி.

அதோ பாகுங்கள்; கொழுத்த எரிமஹத்தைப் போல் மஞ்சள் நிறமுள்ள ஒரு வானர சிரேஷ்டன் நீண்ட கண்களுடன் லங்கையை எரிப்பவனைப் போல் ஒரே மனதாய் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். மூப்பதுகோடி வானரர்கள் இவனைப் பின்தொடர்கிறார்கள். வித்தியம் நிருஷ்ணகிரி ஸன்யம் ஸுதர்சனமென்ற பர்வதப் பிரதேசங்களில் இவன் ஆண்டுவருகிறான். கோர பராக்கிரமமுள்ள இந்த ரம்பனுடைய ஸைன்யம் லங்கையைத் தூணாக்க எரித்தமாக இருக்கின்றது.

அதோ ஒருவன் காதுகளை நெறித்துக்கொண்டு அடிக்கடி கொட்டாவி விடுகிறான்; கோபத்தால் நடுங்குகிறான்; அடிக்கடி கடைக் கண்ணால் பார்க்கிறான்; தன் வாலு உற்றுப்பார்த்து எரிமஹநாதம் செய்கிறான். இவன் ஸால்வேய பர்வதத்தில் அரசுபுரியும் சரபனென்ற வானர சிரேஷ்டன்; மஹா பலவான்; மஹா தேஜஸ்வி; பயமறியாதவன்; மிருத்பு தேவதைகளையும் லக்ஷியம் செய்வாதவன்; யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவன்; அதிவேகமுள்ளவன். விஹாரர்களைன்ற பலவான்களான நாற்பது லக்ஷம் வானரத் தலைவர்கள் இவனைப் பின்தொடர்கிறார்கள்.

ஆகாசத்தை மறைக்கும் மஹா மேகத்தைப்போலும் தேவகணங்களுக்குள் இத்திரிணப்போலும் வானர வீரர்களுக்கு நடுவில் அதோ நிற்பவன் பளஸன். ரணபேரிகைப்போன்ற கர்ஜனையையுடையவன்; யுத்தம் செய்ய ஆவலாயிருக்கும் வானர வீரர்களுக்குள் கோரமானவன். பாரியாத்ரபர்வதத்தில் அரசு செய்பவன். யுத்த முறியில் இவனை ஸுவிப்பது அரிது. ஐம்பது லக்ஷம் வானராதிபதிகள் இவனைப் பின்தொடர்கிறார்கள்.

அதோ ஸமுத்திரக் கரையில் மற்றொரு ஸமுத்திரத்தைப்போல் உத்ஸாஹமுள்ள வானர ஸைன்யத்தின் நடுவில் தர்த்தரமென்ற பர்வதத்தையொத்த தேகத்துடன் ஸஞ்சரிப்பவன் விஸதன்;

பர்ணஸமென்ற நதிக்கரையில் வசிப்பவன்; அதுபதுலகும் 100
ஸேனையையுடையவன்.

அதோ பாருங்கள், கிரேதனென்ற ஸேனாபதி தங்களை யுத்தத்
திற்கு அழைக்கிறான். அவனுடைய ஸைன்யத்தில் ஒவ்வொருவனும்
பராக்கிரமசாலி, பலவான். சிவந்த பர்வதநாதுவைப்போல் விளங்
கும் தேகத்துடன் கொழுப்படைந்த ஸகல வானரர்களுக்கும் லக்ஷ்யம் 105
செய்யாமல் நிரிதிரவன் லயன்; மஹா கோபத்துடன் தங்களுக்காக
கூத்துக்கொண்டிருக்கிறான். எழுபது லகும் வானர வீரர்களுடன்
வங்கையைத் தானொருவனே நாசம் செய்வதாக நிச்சயித்திருக்கிறான்,
இப்படி பலவான்களாகும் நிரந்தர ரூபத்தை எடுக்கக்கூடியவர்களாக
யும் யுத்தத்தில் ஸுலபிக்க முடியாதவர்களாகும் இருக்கும் வானர 110
ஸைன்யத்தையும் அங்கதன் முதலிய ஸேனாபதிகளையும் ஸுக்ரீவன்
முதலிய ஸேனாபதிகளையும் அதோ பாருங்கள்.

ஏதே துஷ்ப்ரஸஹா கோ'ரா: ப'லித: காமரூபின: |
பூத'பா பூத'பஸ்ரேஷ்ட'ா: ஏஷாம் பூத'ாதி ப'ாக'ஸ: || (53)

ஸர்க்கம் 27

வானரஸைன்யம் (தொடர்ச்சி)

தாமஸ்து தேஹம் ப்ரவக்ஷ்யாமி ப்ரேக்ஷமாணஸ்ய பூத'பாந் |
ராக'வாந்தே' பராக்ராந்தா யே ந ரக்ஷந்தி ஜீவிதம் || (1)

அவர்களுடைய உயிரை லக்ஷ்யம் செய்யாமல், ராகவனுக்
காகப் பராக்கிரமம் பலம் விரியப் முதலிய ஸகல சக்திகளையும்
உபயோகிக்கும் வானராதிபதிகளைப் பாருங்கள். அதோ நீண்ட
வாலுடன் நிரிதிரவன் ஹரன். வாலின் மயிர்கள் அநேக வ்யாம
நீளமுள்ளவை; சிவப்பு, மஞ்சள், வெண்பு, கருப்பு முதலிய
விரித்திர வர்ணங்களுடையவை; ஸூரிய மிரணங்களைப்போல்
நான்கு புறங்களிலும் காந்தி வீசுகின்றதைப் பாருங்கள். ஒரு ஸம
யம் வாஸுமேவே சுழற்றிக்கொண்டும் ஒருஸமயம் பூமியில் போட்டு
இழுத்துக் கொண்டும் இருக்கிறான். யுத்தத்தில் பயங்கரமானவன்.
வானரசத்தலைவர்கள் கோடிகோடியாய் மஹாவிருஷங்களை இழுத்துக் 10
கொண்டு லங்கையை நாசம் செய்ய நிச்சயித்து இவனைப் பின்
தொடர்கிறார்கள். அதோ மலைகளிலும் மேடுபள்ளங்களிலும் ஆற்றங்
கரைகளிலும் தங்கியிருக்கும் கரடிக் கூட்டங்களைப் பாருங்கள்.
அவர்களை எண்ணமுடியாது; தனித்தனியாய் வர்ணிக்க முடியாது.
மஹாஸமுத்திரத்தைப்போல் எல்லையற்றவர்கள்; நீருண்ட மேகங்
களைப்போலும் மைமலைகளைப் போலும் தேக காந்தியுள்ளவர்கள்;
தடையற்ற பராக்கிரமசாலிகள்; மிகக்குரூரர்கள்; தங்களை ஆவ
லுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மேகங்களால் குழப்
பட்ட பர்ணஸனென்ற தேவதையைப்போல் இவர்களுக்கு நடுவில்

- 20 பயங்கரமான ரூபத்துடனும் தேத்திரங்களுடனும் விளங்குகிறவன். கரடிகளுக்கு அரசனான தூமரன். நீஷ்வானென்ற பர்வதனே இவனுடைய ராஜ்யம். நர்மதாநதிக் கரையில் ஸஞ்சரீப்பவன்.

- ரூபத்தில் இவனைப் போன்றவனும் பராக்கிரமத்தில் மிஞ்சினவனும் மஹாபர்வதத்தைப்போன்ற தேகத்தைமுடையவுனுமாய்
25 அதோ நிற்பவன் இவனுடைய தம்பி, ஜாம்பவானென்ற ஸேனாபதி; மஹாபரசாக்ரமசாலி; பெரியோர்களை ஆசிரயிப்பவன்; யுத்தத்தில் வெகு பொருமைமுள்ளவன். இந்த மஹாபுத்திரமான் தேவாஸுர யுத்தத்தில் இந்திரனுக்கு விசேஷ ஸஹாயம் செய்து அழர்வ வரங்களைப்பெற்றவன். இவனைப் பின்தொடரும் கரடிகள் பர்வத
30 கிரங்குகளிலிருந்து பெரும்பாறைகளை மஹாமேகங்களைப்போல் சத்துருக்களின் மேல் வீசுவார்கள்; யமனுக்கும் அஞ்சார்கள்; தேகமெங்கும் மயிரால் மூடப்பட்டிருக்கும்; சாக்ஷஸர்க்களையும் பிராசய்க்களையும் அவச்யமாய் எதிர்ப்பார்கள்; தேஜஸால் அக்னியைப் போன்றவர்கள்.

- 35 அதோ கோபத்தை அடக்க முடியாமல் எப்பொழுதும் தாவுகிறவனைப் போலிருப்பவன், துயனென்ற ஸேனாபதி. ஸகல வானரர்களும் அவனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தேவோத்திரனும் இவனுடைய பலத்தைக் கண்டு மெச்சினான்.

- அதோ நாற்கால் ஐந்துக்களுக்குள் இய்விதமான ரூபமில்லை
40 என்று எண்ணும்படி நிற்பவன் ஸன்னாதன்; வானரர்களுக்கு மூலபுருஷன்; ஒருயோஜனை தூரத்திலிருக்கும் பர்வதத்தை ஒரே அடியில் போய்ச் சேருவான்; ஒருயோஜனை உயரமுள்ளவன்; தேவாஸுர யுத்தத்தில் அஸுரர்களாலும் ஐயிக்கப்படாதவன்; அபார மீர்த்தியைப் பெற்ற ஸேனாபதி, பராக்கிரமத்தில் இந்திரனைப் போன்ற
45 இவனைத் தேவாஸுர யுத்தத்தில் ஸஹாயம் செய்வதற்காக அக்னி பகவான் கந்தர்வ கன்யையிடத்தில் பெற்றார்.

- அதோ அநேக கோடி வானரர்களுக்கு நடுவில் நிற்பவன் க்ரோதனென்ற ஸேனாபதி; யுத்தத்தில் வீண்பெருமை பேசாதவன், பலவான், காந்திமான். இவனும் தன் ஸையங்கனால் லங்கையை
50 நாசம் செய்ய நிர்சயித்திருக்கிறான். இவன் வளர்க்கும் சிரேஷ்டமான பர்வதத்தில் நாவல் மரங்கள் அதிகம். அது தங்களுடைய தமையான குபேரனுக்கு ஸுகமான வாஸஸ்தானம். அதற்கு இவனை ராஜா.

- அதோ பெருங்காற்றில் கிளப்பப்பட்ட மஹாமேகத்தைப்போல்
55 நிற்பவன், மிரமதி என்ற ஸேனாபதி; ஒருவராலும் எதிர்த்தமுடியாதவன். யானைகளுக்கும் குரங்குகளுக்கும் ஏற்பட்ட பகையை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு கங்கைக் கரையிலுள்ள யானைகளை அடித்துத் தூத்துகிறவன். (முன்பு சம்பலாதனென்ற அஸு-

ரன் யாணையப்போல் ரூபம் தரித்து ரிஷிகளையும் முனிகளையும்
அதிகமாய் உபத்திரவித்தான். அவர்கள் கேஸரி என்ற வானர
வீரனைத் தங்களுக்கு ஒத்தாசை செய்யும்படி வேண்டினார்கள்.
அவனும் அப்படியே சம்பஸாதனனுடன் கோர யுத்தம் செய்து
அவனைக் கொன்றான். அது முதல் யானைகளுக்கும் வானரர்களுக்கும்
திராப்பகை உண்டாயிற்று. மலைக்குகைகளில் வளர்ப்பவன்;
நடக்கும்பொழுதே சத்துருக்களை நாசம் செய்பவன், யானைகளால்
விரகூங்களையும் விரகூங்களால் யானைகளையும் ஆழிக்கிறவன்.
கங்கைக்கரையிலுள்ள உசிரபீஜமென்ற பர்வதத்தில் இந்திரன்
தேவலோகத்தில் வீற்றிருப்பது போல், ராஜ்யபாலனம் செய்பவன்.
பலத்தாலும், வீரியத்தாலும், பராக்கிரமத்தாலும் கொழுப்படைந்த
வானரர்கள் வகையும் வகைமாய் இந்த ஸௌபுதிரியைப் பின் தொடர்
கிறார்கள். இவனுடைய ஸைன்யத்தைச் சேர்ந்த வானரர்கள்
கோபம் கொண்டு வேகமாய்த் தாவுவதால் நான்குபுறங்களிலும்
விளம்பின சிவப்புப் புழுதியைப் பாருங்கள்.

60

65

70

அதோ மஹாவேகசாலியான கவாகுளென்ற ஸௌபுதிரியைப்
பாருங்கள். ஸமுத்திரத்தில் அனை கட்டினதைப் பார்த்து இவனுக்
குட்பட்ட கோலாங்கலங்களென்ற வானரகோடிகள் அவனைச்
சூழ்ந்து. லங்கையை இப்பொழுதே நாசம் செய்வதற்காகத் தங்களை
அனுப்பும்படிப் பிரசுத்திக்கிறார்கள்.

75

அதோ கேஸரி என்ற வானராதிபதியைப் பாருங்கள். அவன்
காஞ்சன பர்வதத்தில் அரசு செய்பவன். அங்கே வளரும் விரு
கூங்கள் எக்காவத்திலும் ஸகல விதமான பழங்களாலும் புஷ்பங்
களாலும் விளங்கும். தேனைக் குடித்து மதங்கொண்ட வண்டு
களின் ஓசை மதுரமாய்க் கேட்கப்படும். ஸாலியபகவான் அதன்
ஸமீபத்தில் பிரதிதினமும் ஸந்தோஷமாய் செல்லுகிறார். மஹாஷி
கள் அங்கே அப்பொழுதும் ஆனந்தமாய் வளர்க்கிறார்கள். ஸாலிய
காந்தியால் அந்த மலையும் அதில் வளிக்கும் மிருகங்களும் பகலிகளும்
தங்க நிறமுள்ளவை.

80

85

அதோ சதவரி என்ற வானரஜிரேஷ்டனைப் பாருங்கள். மஹா
வீரன். புத்திமான். பலவான். வீக்ரமசாலி. எல்லையற்ற தைரிய
முடையவன். தங்களை ஐயிப்பதற்காக பிரதிதினமும் ஸாலியனை
உபாஸிக்கிறான். ராமனுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வதில்
உயிரைத் தரும்பாய் நினைப்பவன். அஸ்திவிரிக்கு மேற்கில் மேரு
என்ற ஒரு பர்வதமுண்டு. அதைச் சுற்றிலும் அறுபதாயிரம் அழ
கான தங்கமலைகள். தங்களை ராஷ்டிர வீரர்கள் சூழ்ந்திருப்பது
போல் விளங்குகின்றன. அங்கே இவனுடைய ஸைன்யங்கள்
யதேச்சையாய் வளர்க்கிறார்கள். வெண்பு, சிவப்பு, மஞ்சள். பழுப்பு
முதலிய நிறமுள்ளவர்கள்; கூர்மையான நகங்களையும் பற்களையும்
ஆயுதமாக உடையவர்கள்; ஸிம்ஹங்களைப் போல் நான்கு கோரைப்

90

95

100 பற்களை உடையவர்கள்; புலிகளைப் போல் நெருங்க முடியாதவர்கள்; கோபத்தால் ஸ்தம்பிக்கும் மஹாலக்ஷ்மீயைப் போன்றவர்கள்; நீண்ட வாலை உடையவர்கள்; மதயானைகளைப்போல் பருத்தவர்கள்; மஹாபர்வதங்களைப்போல் கெட்டியான தேகத்தையுடையவர்கள்; மஹாமேகங்களைப்போல் சுர்ஜிப்பவர்கள்; கோபத்தால் சிலந்த உருண்டை மஞ்சள் நிறமுள்ள கண்களையும் அதிபயங்கரமான குரல்களையும் உடையவர்கள்; வங்கையைக் கண்டவுடன் அதைப் பொடியாக்குகிறவர்கள் போல் பரபரக்கிறார்கள்.

110 கஜன், கவாஷன், கவயன், நளன், நீலனைன்ற வானரோத்தமர்கள் ஒவ்வொருவரும் பத்துகோடி வானரர்களுக்கு அதிபதிகள். இன்றும் விந்தியபர்வதத்தில் வாரிக்கும் வானரசரேஷ்டர்கள் பலருண்டு. அவர்களை எண்ணமுடியாது. எல்லோரும் அளவற்ற சக்தியுடையவர்கள்; ஸமர்த்தர்கள்; பூமியிலுள்ள பர்வதங்களை ஒரு கணத்தில் பொடிப்பொடியாகச் செய்யக் கூடியவர்கள்; மலை போன்ற சரீரத்தையுடையவர்கள்" என்று நெரிவித்தான்.

ஸர்வே மஹாராஜ மஹாப்ரபாவா:

ஸர்வே மஹாஸுரவ நிகாஸ காயா: |

ஸர்வே ஸமர்தா: ப்ருதிமீம் க்ஷணேந

கர்தும் ப்ரவித்வந்த விகீர்ண ஸௌதாம் ||

(47)

ஸர்க்கம் 28

வானர ஸைன்யம்

ஸாரணஸ்ய வச: ஸ்ருத்வா ராவணம் ராக்ஷஸாதிபம் |

பீலமாதிஸ்ய தத் ஸர்வம் ஸுதோ வாக்ய மதாப்ரவித் || (1)

5 ஸாரணன் முற்றிலும் சொல்லவில்லையென்று ககன் தானே வர்ணிக்க ஆரம்பித்தான். "மஹாராஜா! அதோ மதயானைகளைப் போலவும், கங்கைக் கரையில் வளரும் ஆலமரங்களைப் போலவும், ஹிமயமலையிலுள்ள ஆச்சாமரங்களைப் போலவும் ஒவ்வி நிற்கும் வானரர்களைப் பார்த்தீர்களா? இவர்கள் யுத்தத்தில் எதிர்க்க முடியாதவர்கள்; பலசாலிகள்; நினைத்தருபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்கள்; பலத்தில் தைத்யர்களையும் தானவர்களையும் போன்றவர்கள்; யுத்தத்தில் தேவர்களைப் போன்ற பராக்கிரமமுள்ளவர்கள். இவர்கள் இருபத்தோறு கோடி, அநேக ஆயிரம் சங்கங்கள், அநேக 10 தாறு பிருத்தங்கள். ஸுக்ரீவனுக்கு உதவி செய்பவர்கள்; எப் பொழுதும் கிஷ்கிந்தியில் வசிக்கிறவர்கள்; காமருபிகளாய்த் தேவர்களுக்கும் கந்தர்வர்களுக்கும் பிறந்தவர்கள்.

15 அதோ தேவர்களைப்போல் ஸுந்தரமான இரண்டு குமாரர்களைப்பாருங்கள்; ஸமந்தன், திவிவிதன் என்று பிரசித்திபெற்றவர்கள். யுத்தத்தில் தேவர்களே இவர்களுக்கு நிகரில்லை. பிரஹ்மாவின்

அனுமதிபெற்று அமிருதபானம் செய்தவர்கள். தங்களுடைய பலத்தால் லங்கையை அழிக்க நிச்சயித்திருக்கிறார்கள்.

அதோ மதங்கொண்ட மஹாகஜத்தைப்போல் நிற்பவனைப் பாருங்கள். கோபுட்கொண்டால் ஸமுத்திரங்கனையும் கலக்குவான். இவனே வீரதையைத் தேடிக்கொண்டு தங்கனால் சூழிக்கப்பட்ட லங்கையில் பிரவேசித்தவன். இவனை முன்பு பார்த்திருக்கிறீர்கள்; இவனே மறுபடியும் வந்திருக்கிறான். கேஸரியின் மூத்த புத்திரன்; வாயுபகவானுக்குப் பிறந்தவன்; ஹனுமனென்று பிரசித்தி பெற்றவன்; முன்பு ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினவன்; நீனைத்த ரூபத்தை யெடுக்கக்கூடியவன்; வானரரிரேஷ்டன்; ஆச்சரியகரமான பலத்தையும் ரூபத்தையுமுடையவன்; வாயு பகவானைப்போல் எங்கும் தடையற்றவன். குழந்தையாக இருக்கும்பொழுது பரியால் வருந்தி, உதித்த ஸாலியனைக் கண்டு, 'இந்த ஆதித்யனைப் பிடித்துத் தின்று, என் பரியைத் தீர்த்துக்கொள்வேன்' என்று அனைத்து. அளவற்ற பலத்தால் கொழுப்படைந்து மூவாயிரம் யோஜனை தூரம் ஆகாச மார்க்கமாய்ச் சென்றான். தேவர்களாலும் மஹாலிகளாலும் தானவர்களாலும் நெருங்கமுடியாத ஆதித்யபகவானுடைய திஷ்ணமான தேஜஸால் தடுக்கப்பட்டு களைத்துமயங்கி உதயவிரியில் விழும் தான். அங்கே ஒரு கற்பாறையில் இவனுடைய கன்னம் அடிப்பட்டு சிதறிஉடைந்தது. ஆகையால் ஹனுமான் (அடிபட்ட கன்னத்தை உடையவன்) என்று பெயர்பெற்றான். பெரியோர்களிடத்திலிருந்து இந்த விருத்தார்த்தத்தை அறிந்தேன். இவனுடைய பலத்தையும் ரூபத்தையும் பிரபாவத்தையும் வர்ணிப்பது ஸாத்தமல்ல. இவன் ஒருவனே தன் பராக்கிரமத்தால் லங்கையை நாசம் செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறான்.

அவனுடைய தோளின் மேல் வீற்றிருக்கும் குரனைப் பாருங்கள். தங்கமையில் சிகரத்தில் தங்கியிருக்கும் கீருண்ட கானமேகத் தைப்போல் மனோஹரமான திவ்யமங்கன விச்ரஹத்தையுடையவன் ராமன். அழகிய மஹா தடாகத்தில் மலர்ந்த செந்தாமரை இதழ் களைப் போன்ற கேத்திரங்கனையுடையவன். முன்பு தங்கனால் ஐயிக்கப்பட்ட அனரண்யன் முதலியவர்களைப் போன்றவனல்ல. இஷ்வாகு, வம்சத்தரசர்களுக்குள் சத்துருக்களால் அணுக முடியாதவன். இதுலோகப் பிரசித்தமான விஷயம். கரன், தூஷணன், த்ரிசிரஸ், தங்களுடைய சத்துருவான வாலி, கபந்தன், விராதன், ஸுபாஹு, மாசீசன், நாடகை முதலியவர்கள் இதற்கு சூழிகள். கேவலம் பௌருஷம் மாத்திரமல்ல; அதை ஒருவராலும் அசைக்க மாற்ற முடியாது. (அயோத்யா காண்டத்தில் ஜாபாலியின் நால் திக வாதம் இவரிடத்தில் கொஞ்சம்கூட உபயோகப்படவில்லை.) தர்மத்தின் எல்லையைத் தாண்டாதவன். (பரதன் எவ்வளவு தடுத்தும், பிதிருவாக்ய பரிபாலனத்தை விடவில்லை. வீரதை எவ்வளவு

தடுத்தும் தண்டகாரணிய ரிஷிகளுக்குச் செய்த அபயதானத்தை
 நிறைவேற்றினார்.) கரனுடன் யுத்தம் செய்யும்பொழுது பாணங்
 களைப் பிரயோகிக்க இடமில்லாததால் சற்றுப் பின் வாங்கினார்.
 60 வாலியைக் கபடமாய்க் கொன்றது தர்ம விரோதமல்ல. தன்னை
 ஆசிரயித்தவனுக்குச் செய்த பிரதிக்கூளுைய நிறைவேற்ற வேண்டி
 யது அவசியம். அதற்கு வேறு வழி இல்லை. கேவலம் பெளருஷமும்
 தர்மமும்மாத்திரமல்ல; அஸ்திரசஸ்திரபலமும் எல்லையற்றது. பிரஹ்
 மாஸ்திரத்தின் மஸ்திரத்தையும் வேதங்களையும் கன்ருயறித்தவன்.
 வேதங்களின் அர்த்தங்களை அறிந்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்டன்.
 65 (லோகத்திற்கு ஞானோபதேசம்செய்ய யோக்கியதை பெற்ற வளிஷ்ட
 டர் முதலியவர்களைக் காட்டிலும் மேலானவர்.) பாணங்களால்
 ஆகாசத்தைப் பிளப்பான்; பர்வதங்களையும் துளைப்பான்; கோபத்
 தில் மிருத்புதேவதையைப் போன்றவன்; பராக்கிரமத்தில் தேவேர்
 திரனுக்கு ஸமானன். இவன் ஐனஸ்தானத்தில் க்ஷரீக்கையில்
 70 இவனுடைய பிரிய பாரியையான ஸீதையைத் தாங்கள் எடுத்துவந்த
 தால் தங்களிடத்தில் அடங்காத கோபம் கொண்டிருக்கிறான். தங்க
 னுடன் கோர யுத்தம் செய்வதற்குத் தங்களைத் தேடி வந்திருக்
 கிறான்.

அவனுக்கு வலது பக்கத்தில், சுத்தமான ஜாம்பூதமென்ற தங்
 75 கத்தைப்போன்ற காந்தியாலும் விசாலமான மார்பாலும் தங்களிடத்
 திலுள்ள கோபத்தால் சிவந்திருக்கும் நேத்திரங்களாலும் கருத்
 துச் சுருண்ட தலைமயிராலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவன் ராமனுக்குத்
 தம்பி; ஸக்ஷமானென்ற பெயரைப்பெற்றவன்; ராமனுக்கு உயிரைப்
 போன்றவன்; மிகவும் பிரியன்; தனார் வேதம் நீதிசாஸ்திரம் முத
 80 லிய ஸகல வீத்தைகளிலும் நிபுணன்; பிறகுடைய பராக்கிரமத்தைப்
 பொறுக்காதவன்; ஐயிக்க முடியாதவன்; சத்துருக்களை ஐயிப்பவன்;
 எல்லையற்ற ஆன்மையுடையவன்; புத்திமான்; பலசாலி; ராம
 னுடைய வலது புறம்; எப்பொழுதும் வெளியில் சஞ்சரிக்கும் பிரா
 ணன். ரகுவீரனுடைய விஷயத்தில் தன் உயிரையும் ஸக்ஷயம்
 85 செய்யாதவன். இவன் ஒருவனே ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் நாசம்
 செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறான்.

ராமனுக்கு வலது பக்கத்தில் ராக்ஷஸகணங்களால் சூழப்பட்டு
 நிற்பவன், தங்களுடைய ராஜ்யத்திற்கு அரசனான விபீஷணன்.
 (நான்கு ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டிருந்தும் ஒவ்வொருவரும்
 90 அநேக கணங்களுடைய பராக்கிரமத்தையுடையவர்களென்பது.)
 ஸகல இச்சைகளும் நிறைவேறினவரானதால் ராமனுக்கு ஸங்கா
 ராஜ்யத்தில் விருப்பமில்லை. ஆகையால் விபீஷணனை அதற்கரசனாக
 அபிஷேகம் செய்திருக்கிறான். தங்களிடத்தில் அடங்காத கோபம்
 கொண்டு தங்களுடன் யுத்தம் செய்ய வந்திருக்கிறான்.

95 ராமனுக்கும் விபீஷணனுக்கும் நடுவில் மஹாபர்வதத்தைப்
 போல் அசைக்க முடியாமல் இருப்பவனைப் பாருங்கள். ஸகல வான

ரர்களுக்கும் அநிபதி; ஒருவராலும் ஐயிக்கப்படாதவன். ஹிமயமலை எப்படிப் பர்வதங்களுக்குள் கிரேஷ்டமோ, அப்படி தேஜஸாலும் கிரீத்தியாலும், ஸ்வபாவ ஞானத்தாலும், சாஸ்திர ஞானத்தாலும், உத்தம குலத்தாலும் லக்ஷ வாஸரர்களைக்காட்டிலும் அதிகமாய் பிரகாசிப்பவன். குகைகளாலும் வனங்களாலும் விளங்கும் கிஷ்கிந்தையில் ராஜ்யபாலனம் செய்யும் ஸுகீரீவன் பிறர் நெருங்கக் கூடாத பர்வதத்தில் விசித்திரமாய் அமைக்கப்பட்ட கோட்டையில் முக்கியமான ஸேனாபதிகளுடன் வசிப்பவன். அநேக ஸ்வர்ணத் தாமரை புஷ்பங்களுடன் விளங்கும் தங்கஹாரம் அவனுடைய கழுத்தில் பிரகாசிப்பதைப் பாருங்கள். அது தேவர்களும் மனுஷ்யர்களும் ஆசைப்படக்கூடியது; ஐயலாப்பிக்கு வாஸஸ்தானம். (இதை அணிந்தவனை சத்துருக்கள் ஐயிக்க முடியாது.) ஆகையால் ராமன் வாலியை மறைத்து கொல்லும்படி கேர்ந்தது. ராமன் வாலியைக் கொன்று இந்த மாலையையும் தாரை என்ற உத்தம ஸ்திரீயையும் சாகவதுமான வானர ராஜ்யத்தைபும் இவனுக்குக் கொடுத்தார்.

100

105

110

நூறு ஆயிரம்கொண்டது ஒரு லக்ஷம்; நூறு லக்ஷங்கள் ஒரு கோடி; லக்ஷம் கோடிகள் ஒரு சங்கம்; லக்ஷம் சங்கங்கள் ஒரு மஹா சங்கம்; லக்ஷம் மஹாசங்கங்கள் ஒரு பிருத்தம்; லக்ஷம் பிருத்தங்கள் ஒரு மஹா பிருத்தம்; லக்ஷம் மஹாபிருத்தங்கள் ஒரு பத்மம்; லக்ஷம் பத்மங்கள் ஒரு மஹாபத்மம்; லக்ஷம் மஹாபத்மங்கள் ஒரு கர்வம்; லக்ஷம் கர்வங்கள் ஒரு மஹாகர்வம்; லக்ஷம் மஹாகர்வங்கள் ஒரு ஸமுத்திரம்; லக்ஷம் ஸமுத்திரங்கள் ஓர் ஓகம்; லக்ஷம் ஓகங்கள் ஒரு மஹாஓகம்; இப்படிக் கோடி மஹாஓகங்கள், நூறு ஸமுத்திரங்கள், நூறு கர்வங்கள், ஆயிரம் மஹாபத்மங்கள், நூறு பத்மங்கள், ஆயிரம் மஹாபிருத்தங்கள், நூறு பிருத்தங்கள், ஆயிரம் மஹாசங்கங்கள், நூறு சங்கங்கள் ஆயிரம் கோடிகள் அடங்கிய வானர ஸைன்யத்தால் குழப்பட்டு, மற்றொரு ஸமுத்திரத்தைப் போன்ற விபீஷணனாலும், அவனுடைய நான்கு மந்திரிகளாலும் ஸகாயம் செய்யப்பட்டு, வானரசேவரனான ஸுகீரீவன் தங்களை புத்தத்திற்கு அழைக்கிறான். எல்லையற்ற ஸைன்யத்துடனும் எல்லையற்ற பல பராக்ஷிரமத்துடனும் விளங்குகிறான். குரூர க்ரஹத்தைப் போல் ஸ்வஸித்துக்கொண்டு நமக்கு ஸமீபத்தில் வந்து நிற்கும் வானர ஸேனையை நன்றாய்க் கவனித்துப் பாருங்கள். சத்துருவால் நமக்கு அபஜயம் கேரக்கூடாது; ஐயம் கிடைக்கவேண்டும். அதற்குத் தகுந்த கிரேஷ்டமான உபாயங்களைச் சீக்கிரத்தில் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்" என்று தெரிவித்தான்.

115

120

125

130

இமா மஹாராஜ ஸமீஷ்ய வாஹிதீம்
உபஸ்திதாம் ப்ரஜுவஸித கீரஜோபமாம் |
தத: ப்ரயத்த: ப்ரமோ விதி'யதாம்
யதா ஐய: ஸ்யாத் த பரை: பராஜய: ||

(45)

ஸர்க்கம் 29

ராவணன் துதர்களை நிறுத்தியதாக அனுப்பியது

ஸுகேத து ஸமாக்யாதாந் தாத் திருஷ்ட்வா ஹரிஹத்யபாந் |
ஸமீபஸ்தம் ச ராமஸ்ய ப்ராதரம் ஸ்வம் விபீஷணம் || (1)

- இப்படி சுகனல் வர்ணிக்கப்பட்ட வானரத் தலைவர்களும், தன்னுடன் பிறந்த விபீஷணனும், ராமனுக்கு வலது புஜமான வக்ஷ மணசென்ற மஹாவீரனும், பயங்கரமான பராக்கிரமத்தையுடைய வானராதிபதியான ஸுகீவனும் ராமனைச் சூழ்ந்து சிற்பதைக் கண்டு, ராவணன் கொஞ்சம் பயந்தான். பிறகு, தன் எதிரில் சத்துருவைப் புகழ்ந்ததால் கடுங்கோபம் கொண்டு, கைகடப்பித் தலை குனிந்து சிற்றும் அவ்விருவர்களுக்கும் நோக்கி, தோஷத்தால் வார்த்தைகள் குறை, “என்ன தைரியம்! கொடுக்கவும் கெடுக்கவும் சக்தியுள்ள பிரபுவிடத்தில் அவரை அண்டிப் பிழைக்கும் மந்திரிகள் அவருக்கு இஷ்டமில்லாத வார்த்தைகளைச் சொல்வதென்பது எந்த நீதி சாஸ்திரத்திற்கு ஏற்றது? நமது சத்துருக்கள் நம்மை நாசம் செய்ய நினைத்து யுத்தத்திற்கு வந்திருக்கையில், யாதொரு காரணமும் இல்லாமல் நீங்கள் அவர்களைப் புகழ்வது எந்த நீதி சாஸ்திரத்திற்கு ஏற்றது? யுத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்கும் ஸமயத்தில் சத்துருக்களை ஸ்தோத்திரம் செய்தால் நம்மவர்களுக்குத் தைரியம் குறையாதா? அரசனைச் சேர்ந்தவர்கள் அவ்விடத்தில் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறையே ராஜநீதியின் ஸாரம். அது உங்களுக்குத் தெரியவில்லை. நீதிசாஸ்திரத்தை உபதேசிக்கும் ஆசாரியர்களையும் மஹான்களையும், ஞானத்தாலும் வயதாலும் ஆசாரத்தாலும் பெரியோர்களையும், நீங்கள் ஆசிரயித்தது வினாபிற்று. அவர்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட நீதியை அறிந்தும் ஒருவேளை மறந்துவிட்டீர்களா? அல்லது, ஞானம் பிறந்தும், அதை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவராமல் கேவலம் சுமையைப்போல் சுமந்து கொண்டிருக்கிறீர்களா? தெரிந்தவர்களென்று இது வரையில் நீங்கள் பெயர்பெற்றதற்கு இதே காரணமாக இருக்க வேண்டும். இப்படி நீதிசாஸ்திர வாஸனையே இல்லாத முட்டாள்களான மந்திரிகளை வைத்துக்கொண்டு இதுவரையில் நான் இந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டு வந்ததும் உபிருடன் பிழைத்திருப்பதும் நான் செய்த புண்யத்தாலல்லவா? என்னிடத்தில் இப்படிக்கடுமை யாகப் பேசின உங்களுக்கு உயிர் போகுமென்ற பயமில்லையோ? உங்களை ஆண்டுவரும் என் நாக்கின் துணியில் உங்களுடைய கைமழும் நாசமும் குடியிருக்கிறதென்று அறிவீர்களா? காட்டிலுள்ள மரங்கள் நெருப்பில் அகப்படும் பிழைக்கலாம்; அரசனுடைய கோபத்திற்குட்பட்ட அபராதிகள் பிழைப்பதுண்டோ? “சத்துருபகூத்தைக் கொண்டாடும் இந்தப் பரிகளை இப்பொழுதே கொல்வது தரும், ஆனால், இவர்கள் எனக்குச் செய்த உபகாரங்களை

நினைத்தால் என் கோபம் அடங்குமிறது" என்று தனக்குள்
-ஆலோசித்து, "துஷ்டர்களே! இந்த ஸுணம் முதல் உங்களை வேலை
யிலிருந்து நீக்கினேன். இனி என் கண்ணில் படாமல் எங்கேயாவது
ஒடிப்போங்கள். எனக்குச் செய்த உபகாரங்களை நினைத்து
உங்களைக் கொல்லவில்லை, நீங்கள் என்னிடத்தில் நன்றி மறத்
ததும் என் ஸ்நேகத்தை இழந்ததுமே உங்களுக்கு மரணத்தைக்
காட்டிலும் குருமரண தண்டனை" என்றான். அவர்கள் வெட்கத்
தால் தலை குனித்து, "ஐய விஜயீபவ" என்று அவனை வாழ்த்தி,
அவ்விடம் விட்டுச் சென்றார்கள்.

40

45

பிறகு, ராவணன் ஸமீபத்திலிருந்த மகோதரனைப் பார்த்து,
"நீதிராஸ்திரத்தில் நியுணர்களுள சாரர்களை இப்பொழுதே வரச்
சொகி" என்றான். அவர்கள் அப்படியே அவனிடத்திற்கு வந்து,
நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பி, "ஐய விஜயீபவ" என்று வாழ்த்தி,
அவனுடைய உத்திரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.
அவர்கள் நம்பிக்கையுள்ளவர்களென்றும் குரர்களென்றும் தன்
னிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களென்றும் சத்துருக்களுக்குப் பயப்
படாதவர்களென்றும் நன்றாக அறித்து, தசமுகன் அவர்களை
நோக்கி, "நீங்கள் இங்கிருந்து சத்துரு ஸைன்யத்தில் பிரவேசித்து,
ராமனுடைய உத்தேசத்தை அறிந்து வருங்கள். அதில் ஏதாவது
குறை இருந்தால், அவனைப் பயமுறுத்தி ஐயிப்போம். அவனுடைய
மந்திரிகளில் அவனுக்கு அந்தரங்கமானவர்கள் யார்? மித்திரர்கள்
யார்? அவகாசமிருந்தால் அவர்களைக் கலைப்போம். தூங்கும்
பொழுது அவனை அநேகர்கள் ரக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா?
அல்லது, தனியாகத் தூங்குகிறானா? அப்படியிருந்தால் தூங்கும்
பொழுது யுத்தம் செய்வோம். வீழித்துக்கொண்டிருக்கையில்
எப்படிக் காலத்தைக் கழிக்கிறான்? கவலையற்றிருக்கிறானா? கவலை
கொண்டிருக்கிறானா? அப்படியிருந்தால் அவனை மோசம் செய்து
கொல்லுகிறேன். ஸங்கையை இப்பொழுதே முற்றுகை போடு
வானா? அப்படியிருந்தால் காளடைவில் இவனை வஞ்சித்து
விடலாம். நீங்கள் மறைந்திருந்து இந்த விஷயங்களை ஸகல
விதங்களிலும் பூர்ணமாக அறிந்து வருங்கள். புத்திமான்களான
அரசர்கள் சாரர்களைக்கொண்டு சத்துருவின் ஸகல விருத்தார்தங்
களையும் அறிந்து, யுத்தத்தில் அதிஸூலபமாய்ச் சிரமமில்லாமல்
அவர்களை ஐயிக்கிறார்கள்." என்றான்.

50

55

60

65

70

அந்தத் தூதர்கள் சார்த்துவனை முன்னிட்டுக்கொண்டு
ராஷாஸாதிபதியை பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து உத்திரவு
பெற்றுக்கொண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருக்குமிடத்திற்கு
ஸந்தோஷமாய்ச் சென்று, கவேல மலையின் ஸமீபத்தில் போய்
மாறுவேஷம் பூண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸுகீரவன்
விபீஷணன் முதலியவர்களையும் கவனித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருத்

75

- தார்கள். வானர ஸைன்யத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க அவர்களுக்குப் பயம் அதிகரித்துத் தைரியம் குறைந்தது. அதற்குள் தர்மாத்மா வான விபீஷணன் அவர்களைக் கண்டறிந்து ராமனிடத்தில்
- 80 பிடித்துக் கொண்டுபோய், "ஸ்வாமி! இவன் சார்த்தாலனென்ற ராகுஷன், ராவணனால் சஹஸ்யமாக அனுப்பப்பட்ட இத்தச் சாரர்களுக்குத் தலைவன்" என்று தெரிவித்தான். அதற்குள் வானரர்கள், "இந்தப் பாபியை உயிருடன் விடக்கூடாது" என்று உபத்திரவித்துக் கொல்ல யத்தனிக்கையில், ராமன், "இவனை ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டு விடுங்கள்" என்று ஆக்ஞாபித்தார். உடனே வானரவீரர்கள் அவனை அடித்துத் துரத்தினார்கள். மற்ற சாரர்களை ஹிம்ஸரிப்பதைக் கண்டு ராமன் இரங்கி அவர்களையும் விடுத்தார். அவர்கள் புத்தி தெறி, இந்திரியங்கள் கலங்கி, பெரு மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, ஸங்கைக்குத் திரும்பிப்போய், இதர ராஜ்யங்களில் நடக்கும் விருத்தாந்தங்களை மாறுவேஷம் புண்டு அறித்து வருகிறவர்களானதால், "கவேல மலையில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் எல்லையற்ற ஸைன்யத்துடன் வந்திருக்கிறார்கள்" என்று ராவணனுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

ததோ துஸக்ரீவ முபஸ்திதாஸ்து தே
சாரா ப்ரஹிர் நித்யசரா நிபாசரா: |
ஸிரே: ஸாவேலஸ்ய ஸமீபவாஸிதம்
த்யவேத்யத் ப்ரமபலம் மஹாபலா: ||

(33)

ஸர்க்கம் 30

வானர ஸைன்யம்

ததஸ் தமகோபாயபலம் ஸங்காதிபதயே சரா: |
ஸாவேலே ராக்ஷம் ஸாவே நிவிஷ்டம் ப்ரத்யவேத்யத் ||

(1)

அதைக் கேட்டு ராவணன் கொஞ்சம் பரபரப்படைந்து சார்த்தாலனை கோக்கி, "ஏதோ கஷ்டத்தை அனுபவித்தவனுக்குக் காணப் படுகிறதே. முகத்தின் மீறம் மாறியிருக்கிறது. கோபம் கொண்ட சத்துருக்களின் வசத்தில் அகப்பட்டாயோ?" என்று கேட்டான்.

- 5 சார்த்தாலன் பயத்தால் நடுங்கிக்கொண்டு, தழதழத்த குரலுடன், "மஹாராஜ! அந்த வானர பிரேஷ்டர்களுடைய விருத்தாந்தங்களை ரகஸ்யமாக அறிய முடியாது. அவர்கள் பலசாலிகள்; பராக்ரமிகள்; ராகவனால் ரஷிக்கப்பட்டவர்கள். அவர்களுடன் பேசவே முடியவில்லை; பரிகரித்து அறிவதெப்படி? பர்வதங்களைப் போன்ற வானரர்கள் ஒவ்வொரு மார்க்கத்திலும் ஐரக்கிரதையாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது சாரர்களால் கெடுங்கப் படாத வானர ஸைன்யத்தில் நான் பிரவேசித்தவுடனே என்னைக் கண்டு விட்டார்கள். விபீஷணனுடைய மந்திரிகள் எங்களைப்
- 10

பிடித்துப் பூமியில் தள்ளிப் புரட்டினார்கள். அதற்குள் வானரர்கள் எங்களைச் சூழ்ந்து, கைகளால் குத்தி அறைந்து, முழங்கால்களால் இடித்து, நகங்களாலும் பற்களாலும் கீறிக் கிழித்தார்கள். கொஞ்சம்கூடப் பொறுமையில்லாத அந்தக் குரங்குகள் எங்களைக் கட்டியிழுத்துக்கொண்டு, "இதோ நமது ஸைன்யத்தின் சிறையங்களை அறிய வந்த சாரர்களைப் பாருங்கள்" என்று ஒவ்வோரிடத்திலும் கோஷித்தார்கள். பிறகு தேகமெங்கும் மரத்தம் பெருக, இந்திரியங்கள் சிதறி, மூர்ச்சையடைந்தோம். பிரக்ஞை வந்தவுடன் அந்தக் குரங்குகள் மறுபடியும் உபத்திரவித்தன. முடிவில் எங்களை ராமனிடத்தில் கொண்டு போனார்கள். 'இனி நாங்கள் பிழைக்கமாட்டோம். எங்களைக் காப்பாற்றும்' என்று சருவீரனைக் கூகப்பிப் பிரார்த்தித்தோம். அவர் இருபை கூர்ந்து எங்களை விட்டுவிடும்படி ஆக்ஞாபித்தார். அவருடைய தயவால் பிழைத்து இந்த ஸ்திதியில் இருக்கிறோம். பர்வதங்களாலும் பாறைகளாலும் ஸமுத்திரத்தில் ராமன் அணைகட்டி, வானர ஸைன்யங்களுடன் லங்கைக்கோட்டை வாசலில் ஆயுதபாணியாய் நிற்கிறான். தன் ஸேனையைக் கருடவ்யூஹமாய் அணிவகுத்து, என்னை அனுப்பி விட்டு, தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு லங்கையை கோக்கி வருகிறான். நகரத்தில் பிரவேசிக்குமுன் வீரதையயாவது அவனிடத்தில்கொண்டுபோய் விடவேண்டும்; யுத்தத்திற்காவது தயாராக வேண்டும்" என்று தெரிவித்தான்.

ராவணன் சற்று நேரம் ஆலோசித்து, "தேவ, கந்தர்வ, தானவர் முதலியவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து என்னை எதிர்த்தாலும், ஸகலப் பிரானிகளும் எனக்குப் பயத்தை உண்டு பண்ணினாலும் வீரதையைக் கொடுப்பதில்லை. கீழ்கள் சொன்னபடி யுத்தம்செய்யப்போகிறேன். அதற்காகச் சத்துருக்களைப்பற்றித்தேரிய வேண்டிய விஷயங்களை கீழ்கள் பார்த்தறிந்தவரையில் சொல்லுங்கள். வானர ஸைன்யத்தில் குரர்கள் யார்? சத்துருக்களால் எதிர்க்க முடியாத வானர கிரேஷ்டர்களின் ரூபமெப்படி? காந்தி யெப்படி? எவருடைய பிள்ளைகள்? எவருடைய பேரவர்கள்? சிஐத்தைச் சொல்லுங்கள். அவர்களுடைய பலாபலத்தை அறிந்து தகுந்த ஏற்பாடு செய்யலாம். நம்முடன் யுத்தம் செய்ய விரும்புகிறவர்களின் கணக்கும் பலாபலமும் நமக்கு நன்றாய்த் தெரிய வேண்டும்வவா" என்றான்.

அப்பொழுது சார்த்தாலன், "மஹாராஜா! வானராதிபதியான ஸுக்ரீவன் ரிக்ஷாஜரின் புத்திரன்; யுத்தத்தில் ஐயிக்க முடியாதவன். கத்தகனுக்கு தாமரனென்றும் ஜாம்பவானென்றும் இரண்டு புத்திரர்கள். பிரஹ்மா கொட்டாவி விடும்பொழுது அவருடைய முகத்தினிருந்து ஜாம்பவான் பிறந்தான்; பிறகு கத்தகனால் வளர்க்கப்பட்டான். கேஸரி பிருஹஸ்பதிகுப் பிறந்தவன்; இவனுக்குப்

- 55 புத்திரனுன ஹனுமானால் அஷ்டன் முதலிய ராகுஷஸ வீரர்கள் கொல்
ஸப்பட்டார்கள். ஸுஷேணன் தர்மதேவதையின் புத்திரன். (பால
காண்டத்தில் வருணன் ஸுஷேணனென்ற புத்திரனைப் பெற்றா
னென்று சொல்லப்பட்ட தேவதையே இங்கே தர்மமென்று
சொல்லப்படுகிறான். அல்லது, சார்த்தாலன் பயத்தால் புத்தி
சிதறி ஸரீராய்த் தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கலாம்). ததிமுகன்
60 ஸோமனுக்குப் பிறந்தவன். ஸுமுகன், துர்முகன், வேகதர்சி
என்றவர்கள் வானர ரூபத்தை எடுத்து வந்த மிருத்யுவென்றே
சொல்லவேண்டும். பிரஹ்மாவும் இதற்காகவே அவர்களை சிருஷ்
டித்திருக்கிறார். ஸேனாபதியான கீலன் அக்ஷிபகவானுக்குப் பிறந்
தவன். ஹனுமான் வாயுபகவானுடைய புத்திரன். பலத்தாலும்
65 பெளவனத்தாலும் கொழுப்படைந்த அங்கதன் இந்திரனுக்குப்
பேரன். மைந்தனும் த்விவிதனும் அச்வினீ தேவர்களுக்குப் பிறந்த
வர்கள். கஜன், கவாக்ஷன், கவயன், சரபன், கந்தமாதனன் என்ற
வர்கள் யமனுக்குப் பிறந்தவர்கள்; ஸகல விதத்திலும் அவனைப்
போன்றவர்கள். தேவர்களுக்குப் பிறந்த அபார தேஜஸையுடைய
70 வானர வீரர்கள் பத்து கோடி; மற்றவர்களுடைய உட்பத்தி இருப்
பிடம் முதலியவைகளைச் சொல்ல முடியாது. இவர்களை ரக்ஷிக்கிற
மஹானுபாவன் தசாதனுடைய புத்திரன். ஸிம்ஹர்தைப் போல்
அழகான அவயவங்களை யுடையவன்; பெளவன புருஷன்; கரன்,
தூஷணன், த்ரிசிரஸ், மாரீசன், ஸுபாஹு, தாடகை முதலியவர்
75 களைக்கொன்றவன். ஸகல லோகங்களிலும் அவனைப் போன்ற பராக்
கிரமசாலி இல்லை. மிருத்யு தேவதையைப் போன்ற விராதனுக்கும்
கபத்தனுக்கும் அவன் மிருத்யுவல்லவா? ராமனுடைய கல்யாண
குணங்களை ஒருவராலும் வர்ணிக்க முடியாது. ஜனஸ்தானத்தில்
அவனை எதிர்த்த ராகுஷஸர்களில் எவன் பிறழத்தான்? அவனுடைய
80 தம்பியான லக்ஷ்மணன் தர்மாத்மா; சிரேஷ்டமான மதயானையைப்
போன்றவன். தேவேந்திரனும் அவனுடைய பாணத்திற்கு இறை
யாகி உயிர் தப்ப மாட்டான். சுவேதன் ஸ்ரீயோதிர்முகனென்ற இரு
வரும் ஸுரீயனுக்குப் பிறந்தவர்கள். ஹேமகூடன் வருணனுக்குப்
பிறந்தவன். களனென்ற வானரவீரன் விசுவகர்மாவின் புத்திரன்.
85 துர்த்தனென்ற பராக்ரமசாலி வஸுதேவதைகளின் புத்திரன்.
தங்களுடைய தம்பியான விபீஷணன் ராமனிடத்திலிருந்து இந்த
லங்காசாஸ்திரத்தைப் பெற்று அவருடைய ஹிதத்தையே கோரிக்க
கொண்டிருக்கிறான். இப்படி எனக்குத் தெரிந்தவனாயில் வானர
எனையத்ததைப் பற்றின விஷயங்களைச் சொன்னேன். பிறகு
90 உசிதப்படி செய்யுங்கள்" என்று விந்ருபனம் செய்தான்.

(இந்த ஸர்க்கத்தில் சொல்லப்பட்ட வானரர்களுடைய ஜன்ம
மும் வம்சமும் பால காண்டத்தில் சொல்லப்பட்டதற்கு விரோத
மாக இருக்கின்றன; இந்த ஸர்க்கமில்லாமலேயே பூர்வோத்திர

கதை பொருத்தும். ஆகையால் இது வால்மீகியால் செய்யப்பட்ட தல்வென்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள்.—போயிந்தராஜர்)

95

இதி ஸர்வம் ஸமாக்கியாதம் தவேதம் வாதரம் ப்லம் |
ஸுவேலே திஷ்டிதம் ஸுவேலே ஸேஷகார்யே ப்வாத கதி: || (36)

ஸர்க்கம் 31

ராவணன் ஸீதையை மயக்கினது

ததஸ்த மகேஷாப்ய ப்லம் வஸ்காதிபதயே சரா: |
ஸுவேலே ராக்வம் ஸுவேலே நிவிஷ்டம் ப்ரத்யவேத்யத் || (1)

பிறரால் நெருங்கமுடியாத வானர ஸைன்யத்தையும் கவேல மலையில் தங்கியிருக்கும் ராமமூர்த்தியையும் பற்றின விஷயங்களைத் தூதர்கள் ஸங்கேகவரனுக்குத் தெரிவிக்க, ராவணன் கொஞ்சம் பர பரப்படைந்து, ஸமீபத்திலிருந்த மந்திரிகளையும் பார்த்து, “ராக்ஷஸர் களே! ஆலோசனை செய்யும் காலம் ஸமீபித்து விட்டது. நீதிசாஸ் திரத்தில் நியுணர்க்கான ஸகல மந்திரிகளும் இங்கே வரவேண்டும்” என்று ஆக்ஞாபித்தான். அவர்கள் அப்படியே வந்து சேர, மேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்களை அவர்களுடன் தீர்க்கமாக ஆலோ சித்து, அவர்களுக்கு உத்திரவு கொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தன் அரண் மனைக்குள் சென்றான்.

5

10

அங்கே வித்யுஜ்ஜிஹ்வன அழைப்பித்து, “மித்திர! நீ மஹா மாயாவி: ஸகல மாயவித்யைகளிலும் நியுணன், மஹாபலவான், நாம் மாயையால் ஸீதையை மயக்குவோம். ராமனுடைய பொய்த் தலையையும், கோதண்டத்தையும் மாயையால் சிருஷ்டித்து வை” என்றான். அந்த ராக்ஷஸனும் “உத்திரவுப்படி. செய்கிறேன்” என, ராவணன் ஸந்தோஷித்து, அளவற்ற ஆபரணங்களையும் தனங்களையும் அவனுக்கு வெகுமதியாய்க் கொடுத்தான். பிறகு ஸீதையைப் பார்த்த ஆசைகொண்டு, அந்த மஹாபலவான் அசோக வனத்திற்குள் சென்று, ஸீதை சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டுக் குணித்த தலை நிமிராமல் வெறும் தரையில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டான். அவள் கஷ்டங்களை அனுபவிக்கத்தகாதவள்; பர்த்தா வையே நியானம் செய்துகொண்டு தினமாய்க் கோர ராக்ஷஸிகளால் குழப்பட்டிருந்தாள். ராவணன் அவளுடைய ஸமீபத்தில் சென்று, ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைச் சொல்கிறவனைப்போல், வெகு துணி வாய், “ஸீதே நான் எவ்வளவு உன்னை ஸமாதானம் செய்தும் ராம னுடைய தைரியத்தால் என்னைக் கடும் வாந்ததைகளைச் சொல்லி அவமதித்தாயல்லவா? கரதுஷணர்களை ஏதோ அறிஞஷ்டவசத் தால் கொன்ற அந்த மஹாவீரன் என் ஸைன்யங்களால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டான். உனக்கு இது வரையில் ஆதாரமான வஸ்து வேரறுந்தது; உன் கெழுப்பை அடக்கினேனல்லவா? உனக்கு

15

20

25

30

- கேர்ந்த ஆபத்தால் நான் பிரார்த்திக்காமலே என் பார்வையாகப் போகிறது. இந்த மூட புத்தியை விடு. ராமன் இறந்த பிறகு அவனும் உளக்கென்ன பிரயோஜனம்? என் பார்வையெல்லோருக்கும் ஈசுவரியாக இரு. அப்ப புண்யம் செய்தவனே! இதுவரையில் பரம புருஷார்த்தங்களான செல்வத்தையும் காமஸுகங்களையும் துறந்தவனே! மூட்டாளே! மஹாபுத்திரசாலியென்று கர்வம் கொண்டிருக்கிறது. முன்காலத்தில் விருத்தராஸூரன் இந்திரன் கையால் இறந்ததைப் போல், ராமன் உயிரிழந்த விதத்தைக் கேள். அவன் என்னைக் கொல்லவெண்ணி, ஸுக்ரீவனுடைய ஸைன்யத்துடன் ஸமுத்திரத்தின் வடகரையில் தங்கியிருந்தான். அன்று ராத்திரி அவர்கள் வழிவடப்பால் அலுத்து அயர்ந்து நித்திரை செய்கையில், என் தூதர்கள் ரஹஸ்யமாய்ச் சென்று, ஸகல விருத்தார்த்தங்களையும் அறிந்தார்கள். ராமலக்ஷ்மணர்களிருந்த ஸைன்யத்தை பிரஹஸ்தன் என்ற என் மந்திரியால் அனுப்பப்பட்ட ராக்ஷஸ ஸைன்யம் இருந்த இடம் தெரியாமல் அழித்துவிட்டது. கத்திகளாலும், இரும்புச் சக்கரங்களாலும், தடிகளாலும், தாழ்ப்பாள்களாலும், இரும்பைக் காய்ச்சி ஊற்றின கதைகளாலும், தடிகளாலும், உலக்கை முதலிய ஆயுதங்களாலும் என் ராக்ஷஸர்கள் வானரர்களைப் பல தடவை நாசம் செய்தார்கள். பிறகு சத்தரு ஸைன்யங்களைக் கலக்குகிற பிரஹஸ்தன் அதிசகிரத்தில் ராமன் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று, தன் கத்தியால் வெகு சாதுரியமாய் உள் பர்த்தாவின் தலையை வெட்டினான். விபீஷணன் தப்பி ஓடுகையில் பிடிக்கப்பட்டான். லக்ஷ்மணனை வானர ஸைன்யங்களுடன் ஸகல திக்குகளிலும் அடித்துத் துரத்திவிட்டோம். ஸுக்ரீவன் கழுத்து ஓடித்து கிடக்கிறான். ஹனுமான் கன்னம் முறித்து கிடக்கிறான். ஜாம்பவான் இரண்டு கால்களும் வெட்டப்பட்டு வேரற்ற மரம் போல் விழுந்து கிடக்கிறான். மைத்தன் தீவிரதனென்ற வானர சிரேஷ்டர்கள் ரத்தப் பிரவாகம் பெருகப் பெருமூச்சு விட்டுக் கதறுகிறார்கள். அந்த வீரர்கள் இடுப்பில் வெட்டுண்டு பிழம்புபதரிது. பனஸன் பழத்தைப்போல் ராக்ஷஸர்களால் கொத்தப்பட்டுப் பூமியில் கிடக்கிறான். தரீமுகன் அநேக நாராசங்களால் பிளக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறான். மஹா தேஜஸ்வியான குமுதன் பாணங்களால் வாயடைத்துக் கிடக்கிறான். அங்கதன் சரங்களால் துண்டிக்கப் பட்டு ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு தரையில் புரளுகிறான். மேகங்கள் பெருங்காற்றால் கலக்கப்படுவதுபோல், சில வானர்கள் படுத்துத் தூங்குகையில் யானைகளாலும், சிலர் ரதங்களாலும் தேய்த்துக் கொல்லப்பட்டார்கள்; சிலர் பிடிக்கப்பட்டார்கள்; சிலர் பயத்தால் மூலைக்கு மூலை ஓடினார்கள்; சிலர் பின்பக்கத்திலிருந்து அடித்துப் பிடிக்கப்பட்டார்கள்; மஹா ஸிம்ஹங்களால் துரத்தப்பட்ட யானைக் கூட்டத்தைப் போல் அந்த வானர ஸைன்யம் ஒரு கணத்தில் அலங்கோலமாயிற்று; சிலர் ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தார்

கள்; சிலர் ஆகாசத்தில் தாவினார்கள்; கரடிகள் குரங்குகளைப்போல் மரங்களிலேறித் தப்பின, ஸமுத்திரக் கரைகளிலும், மலைகளிலும், வனங்களிலும் வானங்கள் ஒருவருக்கொருவர் இருட்டில் அடையாளம் தெரியாமல் சத்துருக்களென்றெண்ணிச் சண்டையிட்டு மடிந்தார்கள். இப்படி உன் பர்த்தாவும், அவனுடைய ஸைன்யமும் என் ஸைன்யத்தால் ஹதம் செய்யப்பட்டார்கள். புழுதிபடிந்து ரத்தத்தால் பூசப்பட்ட ராமனுடைய தலையை இதோ பார் என்று அங்கிருந்த ஒரு ராக்ஷசியை அழைத்து ஸீதை கேட்கும்படியாய், "வித்யுஜ்ஜிஹ்வண இங்கே வரச்சொல். அவன் யுத்தங்களத்திலிருந்து ராமனுடைய தலையைக் கொண்டுவந்திருக்கிறான் என்று ஆக்ஷாபித்தான்.

75

உடனே வித்யுஜ்ஜிஹ்வன் ராமனுடைய தலையையும் வில்லையும் எடுத்துக்கொண்டு ராவணன் இருக்குமிடம் வந்து நமஸ்கரித்து நின்றான். பிறகு ராவணன், "ராமனுடைய தலையை ஸீதைக் கெதிரில் வை. தன் பர்த்தா மரணமடைந்ததை கேரே பார்த்து நம்பட்டும்" என்றான். உடனே அந்த ராக்ஷஸன் ராமனுடைய அழகான சிரஸை ஸீதையின் ஸமீபத்தில் வைத்துவிட்டுச் சென்றான். ராவணன் வித்யுஜ்ஜிஹ்வனுடைய கையிலிருந்து ரகுवीரனுடைய பிரசண்டகோதண்டத்தை வாங்கி, ஸீதையை போக்கி, "இதோ பார்! உன் பர்த்தாவின் வில், 'அர்த்தராத்திரியில் என் ஸேனாபதியான பிரஹஸ்தன் அவனைக்கொன்று, இதை எடுத்து வந்திருக்கிறான்" என்று ராமனுடைய தலையையும் வில்லையும் குறித்துக்காட்டி "ஸீதே! இப்பொழுதாவது எனக்கு வசப்பட்டு என்னிஷ்டப்படி நடப்பாயா?" என்றான்.

80

85

90

95

ஸ வித்யுஜ்ஜிஹ்வேந ஸைஹவ தச்சிரோ
ததுஸ்ச பூமென விதிசீர்ய ராவண: |
விதே'ஹ ராஜஸ்ய ஸுதாம் யஸன்விநீம்.
ததோ'ரவித் தாம் பவ மே யஸாஹுகா | (49)

ஸர்க்கம் 32

ஸீதை ப்ரலாபித்தது

ஸா ஸீதா தச்சிரோ த்ருஷ்ட்வா தச்ச காரமுக்ஷமுததமம் |
ஸுக்ரீவ ப்ரீதிஸைஸரிக் மாக்ஷாதம் ச ஹநாமதா | (1)

ஜானகி அந்தச் சிரஸையும் உத்தமமான வில்லையும் பார்த்தாள். முன்பு ஹனுமானால் சொல்லப்பட்ட நாமனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் ஏற்பட்ட ஸம்பந்தத்தை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டாள். தேத்திரங்களும் முகத்தின் சிறமும் தலைமயிரும் நெற்றியும் குடாமணியும் மற்ற அடையாளங்களும் நன்கு பொருந்தியிருக்கக் கண்டாள். அது ராமனுடைய சிரஸென்றும் ராமன் இறந்தாரென்றும் முடிவுசெய்தாள். நாயகனைவிட்டுப் பிரிந்த அன்றில் பஷியைப்

5

- போல் துக்கம் தாங்காமல் வாழ்விட்டவரிக் கைகேயியை நிர்த்தித் தான். "அம்மா! கைகேயி! இப்பொழுதுவது உன் மனம் குளிர்த்ததா? உன் எண்ணம் நிறைவேறிற்று? கலஹம் செய்வதையே ஸ்வபாவமாகவுடைய நீ இஷ்வாகு வம்சத்தை வேரறுத்தாயல்லவா? ரகு குல திலகரான ராமசந்திரனைக் காட்டிநகனுப்புனாயில், 'இவனுக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்து திரும்பி வராமல் மடியட்டும்' என்றல்லவா உன் உத்தேசம். ரகுநாதன் இறந்தார். இஷ்வாகு குலத்திற்கு வேராக இருந்த ராமன் இறந்தார். அவரிடத்திலேயே ஸகலப் பிராணன்களாயும்வைத்திருக்கும் லக்ஷ்மண பரத சத்தருக்கள் உயிரை விடுவார்கள். நீ இவ்வளவு அநியாயம் செய்வதும் உன் பிள்ளை பரதனுக்காகவல்லவா? அவன் இறந்தால் உன் உத்தேசம் பஸிக்குமோ? நீ ஸம்பாதித்ததென்ன? கலஹத்தைத் தவிர வேறுண்டோ? பெருத்தன்மையையே ஆபரணமாகக் கொண்ட ராமன் உனக்குச் செய்த கெடுதி என்ன? என்னையும் ராமனாயும் மரவுரீபுடன் காட்டிற்குத் துரத்தி மஹாபாபத்தைக் கட்டிக் கொண்டாயல்லவா" என்று பிரலாபித்து. அடியற்ற வாழையைப் போல் ஸூர்ச்சையடைந்து, பூமியில் விழ்ந்தான். கொஞ்ச நேரத்திற் குன் பிரக்ஞை தெளிந்தெழுந்து, கண்ணீரால் நேத்திரங்கள் மறைக்கப்பட்டு, சாமஸ்தியை சிரஸை மடியில் வைத்து உச்சி முகிர்த்து.

- "ஐயோ! கெட்டேன். மஹானுபாவ! சத்துருவைக் கொல்லாமல் அயோத்யைக்குத் திரும்புவதில்லை என்ற வீரவிரதத்தை இப் படியா நிறைவேற்றவேண்டும்! தாங்கள் மரணமடைவதைப் பார்க்கும்படியான பாபத்தைச் செய்தேனே! விதவை என்ற பெயரைப் பெற்றேனே! பார்வையின் பாபத்தால் பர்த்தா மரண மடைகிறான் என்று சொல்லுகிறார்கள். தாங்களே சிரேஷ்டமான ஆசாரத்தை யுடையவர்கள்; பதிவிரதா தர்மத்தை என்னால் கூடிய வரையில் காலும் அனுஷ்டித்து வருகிறேன். எனக்கு முன்பு தாங்கள் மரண மடையவேண்டிய நியாயமென்ன? முதலில் ராஜ்யத்திலிருந்து வனத்திற்குத் துரத்தப்பட்டேன்; பிறகு சாவணன் என்ற அபகரித்தான்; இப்படி ஒன்றைவிட ஒன்று அதிகமான துக்கங்கள் மென்மேலும் என்னைப் பீடிக்க, என்னிடத்தில் இரக்கம் வைத்துக் காப்பாற்ற நினைத்த தங்களுக்கு இத்தக் கதி நேர்ந்தது. இனி எல்லையற்ற சோக ஸமுத்திரத்தில் முழுகினேன். வெளிக் கிளம்புகிறதில்லை; கரையேறுவதில்லை.

- கேவலம் எனக்குமாத்திரமல்ல; பரம ஸாதுவான கௌஸல்யைக்கும் இந்தத் துக்கம் நேரவேண்டுமா? கன்றை விட்டுப் பிரிந்த பசுவைப்போல் கதறுவானே! அவளுக்குத் தங்களைத் தவிர வேறு புத்திரர்களுண்டோ? தங்களுக்குத் தீர்க்காயுஸ் என்று பிராம்மணோத் தமர்கள் சொன்ன வார்த்தைகள் பொய்யாயிற்றே! கேவலம் தங்களுடைய பராக்ரீமத்தைப் பார்த்து இப்படிச் சொன்னார்களோ?

அவர்கள் சாஸ்திர ரீதியாய் ஆராய்ந்து சொல்லியிருந்தால் அல்பாயுஸ் உள்ளவரென்றல்லவா சொல்ல வேண்டும்? அப்படி அவர்கள் 50
பொய் சொல்லமாட்டார்களே! தங்களுடைய பாக்கய காலம் மாறி விட்டபடியால் அவர்களுக்கும் புத்தி பிசகிற்றே? அல்லது, ஸகல பூதங்களுக்கும் காரணமான பரமாத்மாவே காலரூபியாய்க் கர்மங்களின் பலனைக் கொடுத்துக் கொண்டு, மூன்று காலங்களையும் அறிந்த ஸாதங்களுடைய புத்தியையும் மயக்கி, தங்க 55
ளுடைய விஷயத்தில் நீஜத்தைத் தெரியாமல் செய்தாரோ? (தங்களுடைய பூர்வ கர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி பகவான் காலரூபராய் பலனைக் கொடுத்து வருகிறார்; ஆகையால் நீனைக்க முடியாத பராக்ரமசாலியான தங்களுடைய புத்தியையும் மயக்கி சத்துரு வசத்தில் அகப்படும்படி செய்தாரென்றும் கருத்து). தாங்கள் நீதி 60
சாஸ்திர சிபுணர்கள்; புத்த 'சாஸ்திரத்தில் கரை கண்டவர்கள்; ஸகல அபாயங்களின் ஸ்வரூபத்தையும் பூர்ணமாக அறிந்தவர்கள். அப்படி இருக்கையில், தாங்கள் அஜாக்ஷிரதையாய்த் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது மரணம்டைய நியாயமென்ன? அதிக்ரூ 65
மான கான ராத்ரி என்ற தஷ்ட ஸ்த்ரீ, தங்களைக் கெட்டியாய் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு அபகரித்துவிட்டாளோ! செந்தாமரை இதழ்களைப்போல் அதிஸூந்தரமான தங்களுடைய கண்ணழகக் கண்டல்லவா உங்களை அபகரித்துவிட்டாள் காளராத்த்ரி. எந்த ராத்ரியில் ஸமுத்திரக் கரையில் தங்கினீர்களோ அந்த ராத்ரியே 70
தங்களைக் கொன்றுவிட்டது. அல்லது, ஸகல பூதங்களையும் நாசம் செய்யும் காளராத்த்ரி என்ற ஒரு மஹாசக்தி, என் ரூபமாய் தங்களை ஆலிங்கனம் செய்து பலாங்காரமாய்க் கொன்றதோ? (கோரமான பாபங்களைச் செய்து இப்படி விதவையானேன். இந்தப் பாபியை விவாஹம் செய்து கொண்டதால் தங்களுக்கு இப்படி அகால 75
மரணம் நேர்ந்தது.

புருஷசிரேஷ்டரான தாங்கள் அல்ப ஸ்வபாவமுள்ள நாயக னைப்போல் நடப்பது அழகா? சொல்லமுடியாத கஷ்டங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு, பார்ப்போர் மனம் உருகும்படி தவித்துக் கொண்டிருக்கும் என்னை இப்படி அலங்கோலமாய் விட்டுப் பூமி 80
பென்ற ஸ்திரீவிடத்தில் விசேஷப் பிரீதி வைத்து ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டிருப்பது தர்மமா? (பூமண்டலாதிபதியான தங்களுடைய சிவச நாதனில்லாதது போல் இப்படிப் புழுதி படிந்த தரையில் கிடப்பது தகாதென்பது கருத்து). தங்கத்தால் விசித்திரமாக அலங்கரிக்கப்பட்டு உத்தமமான கந்தங்களாலும் மாலைகளாலும் எப்பொழுதும் விசேஷப் பிரீதியுடன் நானும் தாங்களும் பூஜை 85
செய்த இந்த பிரசண்ட கோதண்டம் என்னைப்போல் நாதனற்று சத்துரு கையில் அகப்பட்டுப் பூரியில் கிடப்பதைப் பார்க்கும்படி நேர்ந்ததே! தங்களுக்குக் குறையென்ன? என் அருமை மாமனும்

- தங்களுடைய பிரதாவுமான தசரத சக்கரவர்த்தியையும் ஸகல
 90 பிதிருக்களையும் ஸ்வர்க்கத்தில் கண்டு, அளவற்ற ஆனந்தத்தை
 அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். தாங்கள் ஆகாசத்தில்
 நஷுத்திரரூபியாய் இருந்துகொண்டு மஹாபுண்யங்களைச் செய்த
 வர்கள் அடைய விரும்பும் இந்த இஷ்டவாகு வம்சத்தை பார்த்துக்
 கொண்டிருக்கிறீர்கள். நாதா! கண்ணைத்திறந்து என்னை ஒரு
 95 தடவை பார்க்கலாகாதா? நான் இவ்வளவு கதறியும் வாய்திறந்து,
 "வருத்தப்படாதே" என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லலாகாதோ?
 நானே ஓறு பெண்; ஓறு வயதிலேயே தங்களைப் பர்த்தாவாக
 அடைந்தேன். எப்பொழுதும் உங்களால் நான் காப்பாற்றத்
 தகுந்தவனல்லவா? தங்களுடைய கஷ்ட ஸுகங்களை என்னுடைய
 100 தசக பாவித்து, கிழலைப்போல் தங்களை விட்டுப் பிரியாமல் இருக்க
 வில்லையா? தாங்கள் அனுஷ்டிக்கும் தர்மங்களை நானும் சிரத்தை
 யுடன் அனுஷ்டிக்கவில்லையா? இதைவிட விசேஷ கஷ்டம் வேறும்
 ஸமயமும் எனக்குண்டோ? விவாஹகாலத்தில் என்னைப்
 பாணிக்ரஹணம் செய்தபொழுது உயிருள்ளவரையில் உன்னை
 105 விட்டுப் பிரியேனென்று தாங்கள் செய்த பிரதிக்கையை
 ரூபகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். தாங்கள் போருமிடத்திற்கு
 என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போங்கள். விசேஷப் பிரி
 வைத்த என்னை இப்படித் துக்கப்படும்படி விட்டு, தாங்கள்மாத்திரம்
 உத்தம லோகங்களுக்குப் போய் ஸுகத்தை அனுபவிப்பது எந்த
 110 நியாயத்திற்கு ஏற்றது? சுபமான வஸ்துக்களாலும் பரிமளங்
 களாலும் ஆபரணங்களாலும் தங்களுடைய திருமேனியை நானே
 பிறருக்கு இடம் கொடாமல் அலங்கரித்துக் கண்ணூரக் கண்டு
 ஆனந்தித்தேனல்லவா? அந்த நிஷ்யமங்களை சரீரத்தை நரிகளும்
 நாய்களும், பருந்துகளும், கழுருகளும் பிடுங்கித் தின்னும்படி
 115 தேர்த்ததோ?

- வனவாஸம் நீங்கிய பிறகு அபொத்தையக்குச் சென்று, அக்னி
 ஷ்டோமம் முதலிய உக்ஞங்களை வெகு ஸம்ப்ரமமாய்ச் செய்து
 தேவதைகளைப் பூஜித்து, அக்னிகேஹாத்ரம் யாகம் முதலிய வைதிகக்
 கிரியைகளில் உபயோகித்த அக்னியைக்கொண்டே பெறப்பட
 120 வேண்டிய ஸம்ஸ்காரத்தைத் தாங்கள் பெறவில்லையே! இப்படி
 யாதொரு ஸம்ஸ்காரமும் இல்லாமல் துர்மரணமடைய வேண்டிய
 தென்ன? யுத்தகளத்தில் சத்துருக்களை நாசம் செய்து அவர்களால்
 மரணமடைந்தீர்களா? ஷத்திரிய வீரர்களுக்குக் கிடைக்க
 வேண்டிய கதி தங்களுக்கு ஏன் கிடைக்கவில்லை? நாம் வனம் வந்த
 125 மூவரில் - லக்ஷ்மணன் மாத்திரம் அபொத்தையக்குத் திரும்பிச்
 சென்றால், தங்களை வனத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு வருத்தப்பட்டுக்
 கொண்டிருக்கும் கௌஸல்யாதேவிக்கு என்ன பதில் சொல்வான்?
 தாங்கள் நித்திரை செய்து கொண்டிருக்கும்பொழுது தங்களையும்

தங்களுக்கு ஸஹாயமாய் வந்த ஸைன்யத்தையும் சத்துருக்கள், மேல் விழுந்து கொன்று விட்டார்களென்றல்லவா சொல்ல வேண்டும்? இப்படித் தாங்கள் துர்மரணம் அடைந்ததையும் நான் ராஜஸர்களுடைய கையில் அடப்பட்டதையும் கேட்டவுடன் கௌஸல்யை துக்கம் தாங்காமல் ஹிருதயம் வெடித்து உயிரை விடுவானே! மஹாபாபியும் துஷ்டையுமான எனக்காகத் தாங்கள் படாத பாடெல்லாம் பட்டு, கோரமான ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, கரன், துஷணன், த்ரீசிரஸ், விராதன், கபந்தன், வாலி, மாரீசன், ஸுபாஹு, தஹாடகமுதலியவர்களைவிடையாட்டால் ஸம்ஹாரம் செய்த தாங்கள், ஒரு குளப்படியில் மூழ்கி இறந்தவன்போல், ஸகல விதத்திலும் நீசனான பிரஹஸ்தனென்ற ராக்ஷஸனுடைய கையால் மரணமடைந்தது என்ன ஆச்சரியம்!

நான் பிறந்த குலத்தையும் புகுந்த குலத்தையும் கெடுக்க வந்த மஹாபாபி, இதை அறியாமல் ராகவன் என்னை விவாஹம் செய்து கொண்டாரே! என் பிரிய நாயகனான ராமனுக்கு மனைவியெய்தியு வாக ஆகவேண்டுமென்று இருந்ததோ? பூர்வ ஜன்மங்களில் உத்தமமான கன்யாதானத்தைத் தடுத்தேனோ? இல்லாவிட்டால் ஸகல லோக ராஜ்குண ராமனைப் பர்த்தாவாக அடைந்தும் இப்படி அநாதையாய் பரிதவிப்பேனா? ராவண! என்னையும் கொன்று ராமனுடைய தேகத்தின்மேல் போடு, பார்வையைப் பர்த்தாவுடன் சேர்த்து வைத்த உத்தம புன்யம் உனக்குக் கிடைக்கும். அவருடைய ரெஸுடன் என் ரெஸையும் அவருடைய தேகத்தையும் சேர்த்து வை, மஹாத்மாவான என் பதியடைந்த உத்தம கதியை நானும் அடைவேன்" என்று ஜானகி துக்கம் தாங்காமல் பிரலாபித்து, ராமனுடைய ரெஸையும் கோதண்டத்தையும் பார்த்துப் பார்த்துக் கதறினாள். (ஸாமான்ய ஸ்த்ரீகளைப்போல் ஸீதை ராமனுடைய ரெஸைத் கண்டு கெடுநேரம் புலம்பியும் பிழைத்திருக்கக் காரணமென்னவென்றால், நிவ்யதம்பதிகளான ராமனுக்கும் சிதைக்கும் அழிவுண்டோ? ராமனுடைய உயிரிருக்கும் வரையில் ஸீதை இருப்பாள்; ஸீதை பிழைத்திருக்கும் வரையில் ராமனுக்கு நாசமில்லை.)

அப்பொழுது வாசற்காப்பான் ஒருவன் அங்கே வந்து, 'ஐய விஜயிபவ' என்று ஸர்க்கைவரனை வாழ்த்தி, தலைமேல் கைகூப்பி, ஸேனாபதியான பிரஹஸ்தன் வாசலில் வந்து காத்துக்கொண்டிருப்பதாய்க் தெரிவித்தான். "மஹாராஜா! தங்களுடைய ஸேனைத் தலைவரான பிரஹஸ்தன் ஸகல மந்திரிகளுடனும் வந்திருக்கிறார். தங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று விஞ்ஞாபனம் செய்ய என்னை அனுப்பினார். ஸமயமில்லாதபொழுது வந்ததற்காக மன்னிக்க வேண்டும். ஸகல ராஜ்ய காரியங்களையும் தானே நடத்தும்படி அவருக்கு அனுமதி கொடுத்திருக்கிறீர்கள். ஆனால், தங்கனிடத்தில்

- உள்ள கௌரவத்தால் தங்களுக்குத் தெரிவித்து உத்திரவுப்படி நடத்த வேண்டும் என்றிருக்கிறார். ஸகல குணங்களும் பொருந்தின தாங்கள் அவர்களுக்குத் தரிசனம் கொடுக்க வேண்டும். ஏதோ அவசியமான காரியம் நேர்ந்திருக்க வேண்டும்" என்று விக்ஞாபனம் செய்தான்.
- அதைக் கேட்டு ராவணன் அசோக வனத்திலிருந்து வெளியில் வந்து, ராமனுடைய பராக்ரீரமத்தையும் யுத்த வியாபாரங்களையும் கேட்டறிந்து, ஆலோசனை ஸபைக்குச் சென்று, மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்களை மந்திரிகளுடன் கலந்து ஆலோசித்துச் செய்து முடித்தான். ராவணன் போளஷ்டனே ராமனுடைய பொய்த்தகையும் கோதண்டமும் மறைந்து விட்டன. பிறகு ராவணன் தனக்கு ஸம்பத்திலிருந்த தன் ஹிதத்தையே கோரும் மஹாபராக்ரீரமசாலிகளான ஸேனைத் தலைவர்களைப் பார்த்து, நமது ஸகல ஸைன்யங்களும் இப்பொழுதே வந்து சேரவேண்டுமென்று என்கும் பறை சாற்றுகள். யாதொரு காரணமும் சொல்ல வேண்டியதில்லை" என்று ஆக்ஞாபித்தான். (யுத்தத்திற் காகப் புறப்படும்படி ஸேனாபதிகள் ஸைன்யத்திற்குத் தெரிவித்தால், அது ஊரெங்கும் பரவி, வீதைக்குத் தெரிந்து, ராமனையும் வானர ஸைன்யங்களையும் நாசம் செய்து விட்டேனென்று தான் அவளுக்குச் சொன்ன பொய் வெளியாகுமென்பது கருத்து). அப்படியே ஸேனாபதிகள் ஸைன்யங்களைக் கூட்டி, "மஹாராஜ! தங்களுடைய உத்திரவுப்படி. ஸகல ஸைன்யமும் வந்திருக்கிறது" என்று தெரிவித்தார்கள்.

ததஸ்ததேதி ப்ரதிம்குஹ்ய தத் வசோ

புலாதிபாஸ்தே மஹதாத்தமநோ பஸம் |

ஸமாதயம்ஸ்சைவ ஸமாக்ரமம் ச தே

நயவேத்யத் பர்தரி யுத்தகாங்குலினி |

(44)

ஸர்க்கம் 33

ஸரமை ஸீதையைத் தேற்றினது

ஸீதாம் து மோஹிதாம் த்ருஷ்ட்வா ஸரமா நாம ராகுஸீ |

ஆனஸாதாஸா வைதேதரீம் ப்ரியாம் ப்ரணயிதீம் ஸமீம் | (1)

இப்படி ராவணனுடைய மாயையால் புத்திக் கலக்கமுடைந்து ராமனைப்பற்றி வருத்தப்படும் வீதையிடத்தில், அவளுக்குப் பிரியமான தோழியான ஸரமை என்ற விபீஷணனுடைய பாரியை வந்து சேர்ந்து, மிகுதுவான வார்த்தைகளால் அவளை ஸமாதானம் செய்தான். ஐரவியைக் காக்கும்படியும் அடிக்கடி அவளுடைய யோசனைகளை விசாரித்துத் தகுந்த ஏற்பாடு செய்யும்படிக்கும் ராவண

னில் நியமிக்கப்பட்டவன். ஸ்வபாவமாய் விசேஷ கருணையுள்ள
வன். ஆகையால் ஸீதைபிடத்தில் விசேஷபீதி வைத்து ஸ்நேஹம்
செய்தான். உறுதியான புத்தியுடையவனாகையால், மாருத
ஸ்நேஹத்தைச் செய்பவன். ஸீதை புத்தி தெறியிருப்பதை 10
யும் பூமியில் விழுந்து புரண்டு புழுதிபடிந்த பெண் குதிரையைப்
போல் தவிப்பதையும் கண்டு, வாரி எடுத்துத் தடவிக் கொடுத்து,
கண்ணீரைத் துடைத்து, "குழந்தாய்! ஜானகி! வருத்தப்படாதே;
துக்கத்தை விடு. ராவணன் உன்னிடத்தில் சொன்ன வார்த்தை
களையும் உன் பிரலாபத்தையும் நான் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். 15
உன்னிடத்தில் நான் வைத்த பிரீதியால் என் மனம் உருகிற்று.
ஒருவருமில்லாத ஒரு மரப்பொந்தில் ஒளிந்திருந்து கேட்டேன்.
ராவணனிடத்தில் எனக்குள்ள பயத்தையும் சிறிது விட்டேன்.
உன் விஷயத்தில் என் உயிரைத் துரும்பாய் நினைத்திருக்கிறேன்.
நீ வருத்தப்படுகையில் நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்க 20
முடியுமா? (விபீஷணனுடைய பார்வையை ராவணன் ஸீதைக்குக்
காவலாய் வைப்பானா) அப்படி வைத்தாலும் அவன் ராவணனிடத்
தில் பயந்து ஒளியிவையடிபதென்னவென்றால், விபீஷணன்
லங்கையில் இருக்கும்பொழுது, ஸீதையின் யோககேசமத்தைக்
வவனிப்பதற்காக ராவணன் ஸரமையைத் தனக்கு அந்தரங்க 25
மானவனென்று நியமித்தான். விபீஷணன் லங்கையைவிட்டுப்
போன பிறகு, ராவணன் ஸீதையுடன் அந்தரங்கமாய்ப் பேசிக்
கொண்டிருப்பதைக் கேட்கப் பயந்தான். தனக்கு நாட்டுப்பெண்
முறையானதால் ராவணன் வேலைக்காரி மூலமாய் இவளை நியமித்
தான். 'இவள் விபீஷணனுடைய பார்வையல்ல, ஸரமை என்ற 30
வேறொரு ராக்காசி' என்றும் சிலர் கருதுகின்றார்கள்).

ராவணன் பரபரப்புடன் கவலைகொண்டு இங்கிருந்து புறப்
பட்டுப்போன காரணத்தை நான் வெளியில் போய் விசாரித்தறிந்
தேன். அப்படி விசாரிக்காமலேயே ராவணன் சொன்னது போய்
யென்று ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குமே, ராமனை விழித்துக் கொண் 35
டிருக்கும் பொழுதாவது தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்பொழுதாவது
கொல்வது ஸாத்தமா? அதிருக்கட்டும், ஸர்வமும் அறிந்த மஹா
ஞானியை வஞ்சிக்கவும் முடியுமோ? மேலும் புருஷோத்தமனான
ராமனுக்கு இவ்விதமான மரணம் எப்பொழுதாவது நேருமா?
வானரர்கள் ஸரமான்யர்களா? தவிர, இந்திரன் தேவர்களை 40
ரக்ஷிப்பதுபோல் ராகவன் அவர்களை ரக்ஷித்துவருகிறார். சத்தருக்
கள் அவர்களுடைய காற்றுவாடையில் நிற்கவும் முடியுமோ?
மேலும், ராமனிடத்தில் விளங்கும் உத்தம புருஷ லக்ஷணங்களை
யோசித்துப் பார். அவருக்கு இந்த கதி நேரக்கூடியதோ? நீண்டு
பருத்த புஜங்களையும், அளவற்ற கார்தியையும் தேஜஸையும் 45
கபமாக அமைக்கப்பட்ட அவயவங்களையும் விசாலமான உயர்ந்த
மார்பையும் உடையவர்; பிரசண்டகோதண்டபூணி; தர்மஸ்வ

- சூழ்நிலை வாலமீதி ராமாயணம்
- 50 ருபி; ஸகல லோகங்களிலும் நீகர்த்த கேர்த்தி பெற்றவர்; மஹா பராக்கிரமசாலி; லக்ஷ்மணனுடன் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் தன்னைச் சரணமடையும் விரோதிகளுக்கும் கண்ணிமையடைப்போல் சூழிப்பவர்; ராஜகீதியில் நீபுணர்; யுத்த வியாபாரங்களில் கைதேர்ந்தவர்; ஸாமந்தியசாலி; சத்தரு ஸைன்யங்களை விளையாட்டாக அழிக்கிறவர்; மனத்திற்கெட்டாத பலத்தையும் ஆண்மையையும் உடையவர்; சத்தருகுலகாலன்; விஜயலக்ஷ்மிக்கு வானஸ்தானம்;
- 55 இப்படிப்பட்டவர்க்கு இந்த அகால மரணம் கேருமோ? ராவணன் மாயாவித்யையில் நீபுணன்; குரு ஸ்வபாவமுள்ளவன்; ஸகல பிராணிகளுக்கும் விரோதி; தனக்குத் தகாத அப்பகாரியங்களையெப்போதோக்முள்ளவனுனதால் உன்னிடத்தில் இந்த மரணமையப் பிரயோசித்தான். உன் துக்கங்களெல்லாம் நீங்கின; ஸகல மன்களங்களும் உனக்கு நேரும். ஐஸ்வரியமும் ஸந்தோஷமும் ஸ்ரீமும் உன்னையடையக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. (தன் சடாஷ லேசத்தால் இவற்றையெல்லாம் தன்னையண்டினவர்களுக்கு அனுக்ரஹிக்கும் மஹாலக்ஷ்மியைப் பற்றி இப்படிச் சொல்வது ஆச்சரியமல்ல). உன் ஸந்தோஷத்தை விருத்தி செய்யும் வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறேன் கேள். 'ராமன் வானர ஸேனையுடன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி தெற்குக்கரையில் லக்ஷ்மண ஸநேதராய் வீற்றிருக்கிறார்; எண்ண முடியாத வானர ஸைன்யம் எப்பொழுதும் அவரைக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அவருடைய எண்ணங்களெல்லாம் நிறைவேறின. இதை நான் பிரத்யக்ஷமாகக் கண்டேன். ராவணனால் அனுப்பப்பட்ட சாரர்கள், ராமலக்ஷ்மணர்களும் வானர ஸைன்யமும் இங்கே வந்திருப்பதை அவனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அதைப்பற்றி ஸகல மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கிறான்' என்றான்.
- 70

- அப்பொழுது ராஷண ஸைன்யம் யுத்தத்திற்குப் புறப்படும் பொழுது செய்த பயங்கரமான வீரநாடகம் கேட்கப்பட்டது. பெரிய தங்கக் கழிகளால் அடிக்கப்பட்ட ரணபேரிகள் காளமேகங்களைப்போல் சப்தித்தன. அதைக்கேட்டு ஸரமை, குழந்தாய்! இந்த பயங்கரமான பேரி சப்தத்தால் ராஷண ஸைன்யம் யுத்தத்திற்குத் தயாராகிறதென்று தெரிகிறது. மதயானைகளை ஆபரணங்களாலும் அம்பாரிகளாலும் அலங்கரிக்கிறார்கள். ரதங்களில் உத்தம அகவங்களைப் பூட்டுகிறார்கள். கணக்கில்லாத குதிரை வீரர்கள் உத்தம ஜாதியில் பிறந்த குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டு யுத்தம் கேர்த்ததென்று ஸந்தோஷிக்கிறார்கள். காலாட்கள் ஆயுத பாணிகளாய் அங்கங்கே கூடுகிறார்கள். லேகமான மஹாநதிகள் ஸமுத்திரத்தில் வீழுவதைப் போல் ரதகஜதுரகபதாதிகள் அறபுதமான அலங்காரங்களுடன் ராஜமார்க்கங்களில் கூட்டம் கூட்டமாய்ச் சேருகிறார்கள். பளபளக்கும் ஆயுதங்களாலும் கேடயங்களாலும் கவசங்களாலும் சதுரங்க ஸைன்யத்தால் தரிக்கப்பட்ட
- 75
- 80
- 85

ஆபரணங்களாலும், கோடைகாலத்தில் பெருங்காட்டை எரிக்கும்
அக்ஷிபைப்போல், தானா வர்ணமுள்ள காந்தி எங்கும் வீசுகிறது; 90
யாண்களின் மணிப்பாசையும் சதசக்கரங்கள் மோதும் ஓசையும்.
குதிரைகளின் களைப்பும், வாதிய சப்தங்களைப்போல் கேட்கப்படு
கின்றன பார். ஸங்காபதியைப் பின் தொடரும் ஆயுதபாணிக
ளான ராஷஸ வீரர்களின் யுத்தஸன்னுதமம் கம்பிரமாவும்
மயிர்க்கூச்சம் உண்டாக்குவதாகவும் இருக்கிறது. ஸகல சோகம் 95
களையும் நாசம் செய்யும் ஐயலக்ஷ்மி உன்னை ஆசிரயிக்கொள்.
ராஷஸர்களுக்கு விநாசகாலம் ஸமீபித்து விட்டது. 'சிவந்த
கடைக்கண்களுள்ள ஸாதாரண புருஷனை ஐயலக்ஷ்மி ஒருநாளும்
விட்டுப்பிரிவதில்லை; செந்தாமரைக் கண்ணான சாமனிடத்
தில் வீரலக்ஷ்மி எப்பொழுதும் வலிக்கொள்; அவருடைய பராக்கிர 100
மம் மனத்திற்கு எட்டாதது. ராவணனை யுத்தகளத்தில் தனக்
கெதிரில் பார்க்காததால் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்.
இந்திரன் அஸுரர்களை முறியடிப்பதுபோல், ராவணனையும் ராஷஸ
ஸையத்தையும் மடியச்செய்து உன்னை அழைத்துப் போவார்.
பூர்வகாலத்தில் மஹாவிஷ்ணுவும் இந்திரனும் சைத்யர்களை நாசம் 105
செய்தது போல், உன் பர்த்தாவும் லக்ஷ்மணனும் ராஷஸர்களிடத்
தில் தங்களுடைய பராக்கிரமத்தைப் பிரயோகிப்பார்கள். ஸகல
சத்துருக்களும் அழிந்து, உன் மனோரதங்கள் நிறைவேறி, சாம
னுடைய மடியில் வீற்றிருக்கும் மஹாபதிவிரதையான உன் முக
விலாஸத்தையும், கெடுகளாக உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து, இவ்வளவு 110
சிரமப்பட்டு உன்னையடைந்த சாமனுடைய முகவிலாஸத்தையும்,
நான் பார்த்து ஆனந்திப்பதே உன் விஷயமாக நான் செய்யும்
ஸகலப் பிரயத்தனங்களுக்கும் பூர்ணப்பிரயோஜனம். நீ சாமனுடன்
சேர்ந்து அந்த மஹாநுபாவனை ஆவீகனம் செய்து, அவருடைய
விசாலமான மார்க்சில் ஆனந்தக் கண்ணீர் உதிர்ப்பதை அதிசெக் 115
ரத்தில் பார்க்க்பேன். இவ்வளவு மாதங்களாக அலங்கரிக்காமல்
ஒரே பின்னலாகக் கட்டித் தொங்கவிட்டிருக்கும் உன் அழகான தலை
மயிரை, சாமமூர்த்தி அதிசெக்கிரத்தில் அவிழ்ப்பார். பூரண சந்திரன்
உதித்தது போலிருக்கும் அவருடைய முகத்தைப் பார்த்து, மஹா
ஸர்ப்பம் சட்டையை உரிப்பதுபோல், துக்கத்தால் கண்ணீர் விடு 120
வதை நீக்குவாய். அதிசெக்கிரத்தில் ராவணனை ஸம்ஹரித்து சாமன்
ஸகல மனோரதங்களையும் பூர்த்தி செய்வார்; ஸகல ஸுகத்தையும்
அனுபவிக்கத் தகுந்த தாசரதி, உன்னுடன் ஸமஸ்த போகங்களையும்
அனுபவிப்பார். பவிரால் நிறைந்த பூரி நல்ல மழையால் எப்படித்
களிக்குமோ, அப்படி நீயும் மஹாத்மாவான சாமனையடைந்து 125
அவருடைய செளரியத்தைக் கண்டு ஸந்தோஷிப்பாய். மேரு
பர்வதத்தை முப்பது முகூர்த்த காலத்தில் உத்தம அசுவத்தைப்
போல் அதிசெக்கிரமாய் பிரதக்ஷணம் செய்யும் ஸூரிய பகவானை
மமஸ்காரம் செய். ஸகல அனிஷ்டங்களும் விலகும். ஸமஸ்த ஜீவ

- 130 கோடிகளுக்கு பிரகாசத்தையும் தேஜஸையும் கொடுப்பவர். அவை களுக்கெல்லாம் ஸூரியனே காரணம் அல்லவா?

சூரியர மபிதோதுவர்தமாநோ

ஹய இவ மண்டல மாஸு ய: கரோதி |

தமிஹ ஸரணமப்யுபேஷி தேவம்

திவஸகரம் ப்ரபுவோ ஹயயம் ப்ரஜாநாம் ||

(41)

ஸர்க்கம் 34

ஸரமை ராவணனுடைய உத்தேசத்தை அறிந்தது

அத தாம் ஜாதஸந்தாபாம் தேத வாக்யேத மோஷிதாம் |

ஸரமா ஹ்வாத்யாமாஸ ப்ருதிவீம் த்யென சீவாம்பவா || (1)

- 5 ராவணனுடைய வார்த்தைகளால் மயங்கின ஸீதைையை, ஆகாசத்திலுள்ள மேகங்கள் பூமியை மழையால் ஸந்தோஷப்படுத்து வதுபோல், ஸரமை மதுரமான வாக்யங்களால் தேற்றினான். பிறகு அவளுக்கு ஹிதமான காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று
- 10 "அம்மா! ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ராமனிடத்தில் சென்று உன் ஷேமஸமாசாரத்தை அவருக்குத் தெரிவித்துத் திரும்பிவர என்னால் முடியும். யாதொரு பற்றுமில்லாமல் ஆகாசமார்க்கத்தில் நான் செல்லுகையில் கருடனாவது வாயுபகவானாவது என்னைப் பின்

- 15 ஸீதை, சோகத்தால் தீவமான குரலை மாற்றி, ஸந்தோஷத் துடன் மதுரமான வார்த்தைகளால் அவளைத் தடுத்தாள். உன் ஷேமஸமாசாரத்தை ராமனுக்குத் தெரிவித்து வருகிறேனென்று வலுவில் சொல்வதைத் தடுத்தால் ஸ்நேஹத்துக்குக் குறைவு வரும்; ராமன் ராவணனை ஸம்ஹாரம் செய்து லோகமறியத் தன்னை யழைத்துப்போவதே அவருக்கு அழகென்று சொன்ன ஸீதை, அவரிடத்தில் தன் ஸமாசாரத்தைச் சொல்லியனுப்புவது யுக்த
- 20 மல்ல, (ஸர்வரக்ஷகனைச் சரணமடைந்து அவரிடத்தில் ஸகல பாரங்களுக்கும் வைத்தபிறகு, தான் அந்த விஷயத்தில் யாதொரு பிரயத்தனம் செய்வதும் ஸரியல்ல என்று காகாஸூரவிருத்தார்த்தத் தால் ஸீதைக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஆகையால் வேறு காரணத் தைச் சொல்லி ஸாமர்த்தியமாய் ஸரமையை நிறுத்தினான். "அம்மா! நீ ஆகாசத்திலும் பாதாளத்திலும் எவ்விடத்திலும் தடைமில்லாமல் செல்லக்கூடியவளென்று நன்றாக அறிவேன். பிறரால் என் விஷ
- 25 யத்தில் செய்யமுடியாத உபகாரத்தை நீ செய்யக்கூடியவளென்றும் அறிவேன். ஆனால், எனக்குப் பிரியமான காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று உறுதியான எண்ணம் உனக்கிருந்தால், ராவணன்

என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறென்று அறிந்து வா. அவன்
மாயாபலமுள்ளவன்; குரூரன்; சத்தருக்களைக் கதறச்செய்திறவன்;
துஷ்டராத்மா; வாகுணி என்ற மது, எப்படிக்குடித்தவுடன் புத்தியை
மயக்குமோ அப்படி என்னை மதியை மயக்குகிறான். அவனுடைய
உத்திரவால் என்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் ராக்ஷஸிகள், மூக்கு நுளியில்
விரலை வைத்துக் கண்ணை உருட்டி, விழித்து, பற்களைக் காட்டி,
இன்னும் இசை விசாரமான சேஷ்டைகளாலும், "உன்னைக்
கொன்று விடுவார், தின்று விடுவார், எரித்து விடுவார்" என்ற
வார்த்தைகளாலும் பயமுறுத்துகிறார்கள். அவனைக் கண்டு பயந்து
நடுங்குகிறேன். அசோக வனத்தில் என்னைத் தனியாய் வைத்திருப்
பதால் ஸந்தேகமுண்டாகிறது. அவனுடைய விருத்தார்த்தத்தையும்
நிச்சயமான உத்தேசத்தையும் நீ அறிந்து சொன்னால் அதுவே
எனக்குப் பரம உபகாரம்" என்றான்.

அதைக் கேட்டு அழகாகப் பேசும் ஸரமை, லீதையின் கண்ணீ
ரைத் துடைத்து, "குழந்தாய்! உனக்கு அப்படி இஷ்டமிருந்தால்
இதோ ஒரு நொடியில் போய் ராவணனுடைய அந்தரங்கமான அபிப்
பிராயத்தை அறிந்து வருகிறேன் பார்" என்று சொல்லி, ராவண
னுடைய ஸமீபத்தில் சென்று, அவன் மந்திரிகளுடன் செய்துகொண்
டிருந்த ஆலோசனையையும் முடிவான நிச்சயத்தையும் கேட்டறிந்து,
அசோகவனத்திற்குத் திரும்பி வந்தாள். அங்கே லீதை, கமலா
ஸனத்தையிழைந்த லக்ஷ்மியைப்போல் கணையற்று, தன் வரவை
எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். லீதை ஸரமையை
பிரியத்துடன் ஆவிகளும் செய்து, ஓர் ஆசனத்தைப்போட்டு
உட்கார்ச்சொல்லி, "ஆம்மா! இங்கே ஸுகமாய் உட்கார்ந்து
கொண்டு அந்தக் குரூரராக்ஷஸனுடைய ஆலோசனையையும் நிச்சயத்
தையும் எனக்கு நிஜமாய்ச் சொல்" என்று கூறி, எந்த அனர்த்
தத்தைச் சொல்லப் போகிறாளோ என்று பயந்து நடுங்கிக்
கொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது ஸரமை, "குழந்தாய்! ஜானகி! ராவணனுடைய
நாயான கைகளையும் அவித்தென்ற வயது சென்ற மந்திரியும்
உன்னை விட்டுவிடும்படி அவனுக்குப் பலவிதமாய்ப் போதித்
தார்கள். "ராமனை விசேஷமாய் உபசரித்து லீதையை அவனிடத்தில்
கொண்டுபோய் விடு. ஜனஸ்தானத்தில் கரதாஷணர்க்களையும்
அநேக ராக்ஷஸ வீரர்களையும் ஒரே முகூர்த்தத்தில் வினையாட்டாய்
ஸம்ஹரித்ததே இனி ராக்ஷஸர்களை அவன் என்ன பாடு படுத்தவா
னென்பதற்குப்போதுமான அடையாளமல்லவா? அவனிருக்கட்டும்,
அவனுடைய தூதனுள் ஒரு குரங்கு ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி
வந்து, ஒருவருக்கும் தெரியாமல் உன் காவலைக் கடந்து, லீதையைக்
கண்டு பேசி, நமது ராக்ஷஸ வீரர்களைக் கொன்று, நம்மை அவமானப்
படுத்தினான். இது மன்னுஷ்யன் செய்யும் காரியமா? அவனெருவனே
ஸ்கல ராக்ஷஸர்களையும் நாசம் செய்யப் போதாதா? தன் ஸேவ

- 70 கணைக் கொண்டு இந்த அபூர்வவிருத்யங்களைச் செய்வித்த ராமனைக் கேவலம் மனுஷ்யனென்று சொல்லத் தகுமா? என்று அவர்கள் எவ்வளவு தடுத்தும், பணத்தாசை பிடித்தவன் நிரவியத்தை விட ஸம்மதிகாதது போல், உன்னைத் திருப்பிக்கொடுக்க இஷ்டப்படவில்லை. இப்படித் தன் மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்து முடிவு செய்தவன் யுத்தத்தில் தன் உயிரை விடும்வரையில் உன்னைத் திருப்பிக் கொடுப்பதில்லையென்று நிச்சயித்திருக்கிறான். அவனுக்குக் காலம் குறுகி மரணம் ஸமீபித்தபடியால் இந்தப் புத்தி தோன்றியதேயன்றி வேறல்ல. தானும் ஸகல ராக்ஷஸர்களும் யுத்தத்தில் மடிந்தாலொழியக் கேவலம் பயத்தால் உன்னைத் திருப்பிக் கொடுக்க மாட்டானென்று தெரிவித்து, ராவணனை யுத்தத்தில் கர்மையான பாணங்களால் கொன்று, ராமன் உன்னை அபொத்யைக்கு அழைத்துப் போவார்" என்னுள்.
- 75 அந்த க்ஷணத்தில் அப்படியே நடக்குமென்று ஆகாசவாணி சொன்னதைப்போல், வானர ஸையத்தில் சண்பேரிகைகள் அடிக்கப்படும் சப்தமும் சங்கங்களின் த்வணியும் பூரியை அதிரும்படி செய்தன. அதைக் கேட்டு லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்களெல்லாம் தேஜஸ் குறைந்த, தினமாய் ஒன்றும் தோன்றாமல், தங்களுடைய அரசன் செய்த பாபங்களால் தங்களுக்கு ஸகல சௌபாக்கியமும் மற்று, ஸத்தோஷத்தையும் ஐகவரியத்தையும் கீர்த்தியையும் ஆயுளையும் புத்திரமித்திர பந்துக்களையும் இழப்போமே என்று ஏங்கினார்கள்.

- 85 அந்த க்ஷணத்தில் அப்படியே நடக்குமென்று ஆகாசவாணி சொன்னதைப்போல், வானர ஸையத்தில் சண்பேரிகைகள் அடிக்கப்படும் சப்தமும் சங்கங்களின் த்வணியும் பூரியை அதிரும்படி செய்தன. அதைக் கேட்டு லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்களெல்லாம் தேஜஸ் குறைந்த, தினமாய் ஒன்றும் தோன்றாமல், தங்களுடைய அரசன் செய்த பாபங்களால் தங்களுக்கு ஸகல சௌபாக்கியமும் மற்று, ஸத்தோஷத்தையும் ஐகவரியத்தையும் கீர்த்தியையும் ஆயுளையும் புத்திரமித்திர பந்துக்களையும் இழப்போமே என்று ஏங்கினார்கள்.
- 90 ஏங்கினார்கள்.

ஸ்ருத்வா து தத்வாதர ஸையஸுப்திம்
வங்காக்ஷா ராக்ஷஸராஜ ப்ருத்யா : |
நஷ்டௌஜனோ தைத்ய பரீதசேஷ்டா :
ஸ்ரீரயோ ந பஸ்யந்தி நீருபஸ்ய தேவீஷே |

(28)

ஸர்க்கம் 35

மால்யவான் ராவணனுக்கு ஹரிதத்தை உபதேசித்தது

தேவ ஸங்கீவியிஸ்ரேண பேரீஸுப்தேத ராக்வ : |
உபயாதி மஹாபாஹு : ராம : பரபுரஞ்ஜய : |

(1)

- 5 சூருருகலானான ஸ்ரீரகுவீரன் சங்கம் பேரீ முதலிய வாத்ய சப்தங்களுடன் யுத்தத்திற்கு வந்தார். அந்த சப்தத்தைக் கேட்டு, ராக்ஷஸாதிபதி இப்பொழுது என்ன செய்யலாம் என்று ஒரு முகூர்த்த காலம் ஆலோசித்து, சுற்றிலும் இருந்த மந்திரிகளை ஒரு தடவை உற்றுப் பார்த்தான். பிறகு, அந்த ஆஸ்தான மண்டபம் நடுங்கும்படியாய் பேரிடிபோல் கோபத்தால் கர்ஜித்து அவர்களை நித்தித்தான். ஸகல ராக்ஷஸர்களுக்கும் அதிபதி, மஹா பலவான், ஸகலப் பிராணிகளையும் கதறச் செய்கிறவன், குரூரஸ்வ

பாவமுள்ளவன். ஆகையால் அவன் இப்படிச் சொல்வது ஸ்லஹ்மே. "ராக்ஷஸப் பதர்களே! ராமன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினதையும், பெரிய ஸஸன்யத்துடன் லங்கையை முற்றுகையிட்டதையும், அவனுடைய வீரிய பராக்ரெமங்களையும் நீங்கள் வர்ணிக்கக் கேட்டேன். யுத்தத்தில் நீங்கள் வீண்போகாத பராக்ரெமிகளென்று அறிவேன். ராமனுடைய சௌரியத்தைக் கேட்டு மனம் தளர்ந்து ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு உத்ஸாஹ மந்திரிக்கிறீர்கள் என்று அறிவேன்" என்றான்.

அப்பொழுது ராவணனுடைய பாட்டனான மால்யவான் மஹாபுத்திரமானாகையால், "ராமன் அபாரபலவான்; அவனுடன் ஸ்நேஹம் செய்வதே கேஷமகரம்" என்று நிச்சயித்து, ராவணனை நோக்கி, "குழந்தாய்! ஆன் லிஷிதே, த்ரயீ, வார்த்தா, தண்டனீதி என்ற நான்கு வித்யைகளில் நியுணனாய், நீதிசாஸ்திரத்தை அனுஸரிக்கும் அரசனே நீண்டகாலத் தடையற்ற அகோரத்தைச் செலுத்திச் சத்துருக்களைத் தன் வசப்படுத்துவான்.

தருத்த காலத்தில், தன் பலம் குறைவதை அறிந்த சத்துருக்களுடன் ஸ்நேஹம் செய்யவேண்டும். தன் பலம் விருத்தியடையும் காலத்தில் அவர்களை எதிர்க்கவேண்டும். இப்படிச் செய்தால் எல்லையற்ற அதிகாரத்தையடைந்து தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஸகல கேஷமத்தையும் ஸம்பாதிப்பான். சத்துரு தனக்கு ஸமமான பலவானாக இருந்தாலும் அதிக பலசாலியாக இருந்தாலும் அவனுடன் ஸமாதானம் செய்யவேண்டியது. தன்னைக்காட்டிலும் குறைந்த பலமுள்ள சத்துருவை அலக்ஷ்யம் செய்யாமல் யுத்தம் செய்து ஜயிக்கவேண்டியது. இப்பொழுது உனக்கு பலக்குறைவு; ராகவனுக்கு பல விருத்தி. ஆகையால், அவனுடன் நீ ஸமாதானம் செய்வது ஸம். ஆனால், தன்னைவிட பலவானான அரசனுடன் ஸ்நேஹம் செய்யும் பொழுது எல்லையுள்ள காணிக்கையைக் கொடுக்க வேண்டும். எதற்காக ராமன் நம்முடன் விரோதிக்ருதினோ, அந்த வீரதையையே காணிக்கையாகக் கொடு.

தேவரீஷிகள் கரதாவர்கள் முதலிய ஸகலரும் அவனுக்கு ஐயம் கிடைக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறார்கள். ஆகையால் அவனுக்குப் பலம் வரவர விருத்தியடைகிறது. அவனுடன் விரோதிக்காதே: ஸ்நேஹம் செய்து கொள். ஸகலரும் அறிந்த பிரஹ்மா ஆதியில் தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் ஸிருஷ்டித்து, தேவர்கள் தர்மத்தை அவலாபிக்கவேண்டுமென்றும் அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அதர்மத்தை மெற்கொள்ள வேண்டுமென்றும் ஏற்படுத்தினார். மஹாத்மாக்களான தேவர்கள் தர்மத்தில் அபிமானமுள்ளவர்களாகையால், தர்மஸ்வரூபியான ராமனுக்கு ஸ்லஹ்யம் செய்து ஐயம் கிடைக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறார்கள். தர்மத்தால் அதர்மம் அடங்கியிருக்கும் காலம் இருதயுகம்;

- அதர்மத்தால் தர்மம் அடங்கியிருக்கும் காலம் கலியுகம். நீ
 50 திக்விஜயம் செய்கையில் பரஸ்தீகனை அபகரித்துத் தர்மத்தைக்
 கெடுத்து அதர்மத்தைக் கைக்கொண்டாய். இருதயுக தேவதை
 யான தர்மம் சாமவீடத்திலும், கலியுக தேவதையான அதர்மம்
 உள்ளிடத்திலும் குடிக்கொண்டிருக்கிறது. கலியைவிட இருதயுக
 தேவதை பலவான்; உன்னைவிட சகுனாதன் பலவான். ஒருவன்
 55 செய்த தர்மம் அதர்மத்தை மிஞ்சியிருந்தால் அகபம் நேரும். நீ
 அதர்மத்தை ஆச்ரயித்தபடியால் உனக்கு அபஜயமும், தர்மத்தை
 ஆச்ரயித்தபடியால் சாமனுக்கு ஜயமும் நிச்சயம். நீ அனுஷ்டிக்கும்
 அதர்மம் அக்ஞானத்தால் வரவர விருத்தியடைந்து, எங்களை
 வேரறுத்து, நமது சத்துருக்களான தேவர்களுடைய பலத்தையும்
 60 தேஜஸையும் விருத்தி செய்கிறது. 'நான் செய்யும் அதர்மத்தால்
 சத்துருபகைம் விருத்தியாவது எப்படி' என்றால், விஷயஸூகங்களில்
 முழுதி நியாயநியாயம் தெரியாமல் பரஸ்தீகனைப் பலாத்காரம்
 செய்துவிட்டாய். அதனால் அக்னியைப் போன்ற தேஜஸுள்ள
 மஹரிஷிகளின் மனத்தைக்கொதிக்கும்படி செய்தாய். கொழுந்து
 65 விட்டெரியும் நெருப்பைப்போல் அவர்களுடைய மஹிமை எதிர்க்க
 முடியாதது. அவர்கள் தவத்தால் பரிசுத்தமான மனத்தையுடைய
 வர்கள்; தர்மத்தை விருத்தி செய்வதிலேயே பிரியமுள்ளவர்கள்;
 அக்னிஹோத்திரம் முதல் ஸகல யாகங்களையும் விதிப்படி பிரதி
 தினம் செய்து வருகிறார்கள்; அக்னியில் விதிப்படி ஹோமம் செய்
 70 கிறார்கள்; ராக்ஷஸர்களைக் கொஞ்சம்கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல்
 உயர்ந்த ஸ்வரத்துடன் வேதங்களை அத்யயனம் செய்கிறார்கள்.
 கோடைக் காலத்தில் மேகங்கள் சிதறிப்போவது போல் ராக்ஷஸர்
 கள் மேற்சொன்ன காரணங்களால் மூலைக்கு மூலை ஓடுகிறார்கள்.
 உக்ரமான தேஜஸையுடைய மஹரிஷிகள் செய்யும் அக்னிஹோத
 75 திரங்களிலிருந்து கிளம்பும் புகை, ஸகல திக்குகளிலும் விரிபித்து
 ராக்ஷஸர்களுடைய தேஜஸை அபகிக்கிறது. விரதங்களை உறுதி
 யாக அனுஷ்டிக்கும் ரிஷிகள் அந்தந்தப் புண்ய ஸ்தலங்களில்
 செய்யும் கடுத்தவம் ராக்ஷஸர்களை வாட்டுகிறது. தேவதானவ
 யகூ கந்தர்வர் முதலியவர்களால் மரணமில்லை யென்று பிரஹ்மா
 80 உனக்கு வரம் கொடுத்தார். ஆனால் அதில் அடங்காத மனிதர்களும்
 வானரர்களும், கரடிகளும், கொண்டை முஸுகுகளும் இங்கே வந்து,
 பலக்கொழுப்பாலும், கலங்காத பராக்ரீரமத்தாலும் கீழ்நீர்
 கிறார்கள்.

- மேலும், கோரமான பலவித அபசகுனங்களை உத்தேசித்தும்,
 85 ஸகல ராக்ஷஸர்களுக்கும் நாசகாலம் ஸமீபித்துவிட்டதென்று
 நிச்சயிக்கிறேன். பயங்கரமாக கர்ணிக்கும் மேகங்கள் கோர ரூபங்
 களுடன் லங்கை முற்றிலும் உஷ்ணமான சத்தத்தைப் பொழி
 கின்றன. யானை குதிரை முதலிய வாலுனங்கள் கண்ணீர்விட்டு
 அழுதின்றன. தவஜங்கள் புழுதி பரந்து நிறம் மாறி, முன்போல்

பிரகாசிக்ஹதில்லை. துஷ்ட மிருகங்களும், நரிகளும், கழுதகளும் 90
 வங்கையில் பிரவேசித்து, கூட்டங்கூட்டமாய் நின்று, கேட்போர்
 நடுங்கும்படிச் சத்தமின்றன; கருத்த நிறமுள்ள ஸ்திரீகள் வெண்
 மையான பற்களைக் காட்டிக் கொண்டு, எதிர்த்துப் பேழி வீட்டி
 லிருக்கும் வஸ்துக்களைத் திருடிவிட்டு, இடிபோல் சிரிப்பதை ஸ்வப்
 பனங்களில் அடிக்கடி காண்கிறோம். (இவைகள் பூதனை முதலிய 95
 சக்தி தேவதைகள்). வீடுகளில் போடும் பலிகளை நாய்கள் தின்
 கின்றன. பசுக்களுக்குக் கோவேறு கழுதைகளும், ஜிரிப்பினை
 களும் மூஞ்சுறுகளும்; செந்நாய்களுக்குப் பூனைகளும்; பன்றிகளுக்கு
 நாய்களும்; ராகுஸரிகளுக்குக் கின்னரர்களும், மனுஷ்யர்களும்
 பிறக்கிறார்கள். புருக்கள் வெளுத்த தேகங்களுடனும் சிவந்த 100
 பாதங்களுடனும் தெய்வகதியால் வங்கையில் காணப்படுகின்றன.
 வீட்டில் வளர்க்கும் இனிகளும் நாணத்தான் குருவிகளும் வீசி கூசி
 என்று சத்தமின்றன. காக்கை முதலிய பசுிகளும் மிருகங்களும்,
 எவ்வளவு தடவை அடித்துத் துரத்தினாலும் மறுபடியும் கூட்டங்
 கூட்டமாய்ச் சண்டைக்கு வந்து ஸூரியனை நோக்கி அழுகின்றன. 105
 மிகுதியு ரூபமான ஒரு புருஷன், கருப்பும் மஞ்சளும் கலந்த நிறத்
 துடன் தலை மொட்டையாய், ஒவ்வொரு வீட்டிலும் காணியிலும்
 மாணியிலும் துழைந்து பயங்கரமாய் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே
 போகிறான். இன்னும் இதைப்போன்ற அநேக அபசுருனங்கள்
 காணப்படுவதையும் ஆலோசித்து. நமக்கு இப்பொழுது காலபலம் 110
 அலுக்லமல்லவென்பதையும் கவனித்து, இனி நமக்குப் பரம கேஷம
 முண்டாகும்படியான யோசனையைச் செய்" என்று பரமஹிதத்தை
 உபதேசித்தான். பிறகு மந்திரிசிரேஷ்டர்களுக்குள் முக்தியானு
 மால்யவான், ராவணனுடைய முகக்குறிகளாலும் அங்க சேஷுடை
 களாலும் தான் சொல்லும் வார்த்தை அவனுக்குப் பிரியமில்லை 115
 என்றும் அப்படிச் செய்யமாட்டானென்றும் ஊறித்து, மௌன
 மாயிருந்தான்.

ம் வசஸ்தஸ்ய நிரம்ய மால்யவாத்

பரீஷ்ய ரகோதிபதேர் மத: புத: |

அதுத்தமேஷுத்தம பெளருஷோ ப்ரீ

பு'பு'ல தூஷணீம் மைவேஷ்ய ராவணம் || (42)

ஸர்க்கம் 36

ராவணன் லங்கைக்குக் காவல் ஏற்படுத்தினது

தத் து மால்யவதோ வாச்யம் ஹிதமுத்தம் த்'ஸாநத: |

ந மர்ஷயதி து'ஷ்டாத்மா காஸஸ்ய வஸமாஃத: || (1)

ஆனால் விநாசகாலம் ஸமீபித்துவிட்டபடியால் ராவணன்
 தனக்குப் பரமஹிதத்தை உபதேசித்த மால்யவானுடைய வார்த்தை

- யைப் பொறுக்கவில்லை. கடும்கோபமடைத்து புருஷங்களைப் பயங்கரமாய் நெறித்து, கண்களை உருட்டி விழித்து, "எனக்குப் பரம ஹிதமென்றெண்ணி நீர் சொல்லுகிற வார்த்தைகள் என் செவியில் ஏறவில்லை. அவை எனக்கு ஹிதத்தைச் செய்யாது. காதில் நாராசம் பாய்ந்ததபோல் கடுமையாக இருக்கின்றன. நீர் சத்ரு பகைத்ததை ஆச்ரயித்தவரென்று தெளிகிறது. அது உமக்குத் தகைது; ராமனோ மனிதன்; அந்த ஜாதிகே பலம் இடையாது. மேலும், ஸ்வபாவமாய் பலமற்றவன்; தனி மனிதன். அப்பமான குரங்கு களையும் கரடிகளையும் நம்பியிருக்கிறவன்; ராஜ்யத்திலிருந்து தகப்பனால்துரத்தப்பட்டவன்; காடே கதி என்று வந்தவன்; இவன் உமக்குத் தடையற்ற பலவானாய்த் தோன்றுகிறான். நானோ ஸகல ராஷ்டிரங்களுக்கும் ஈகவரன்; தேவதகதகனும் என்னைக்கண்டு நடுங்குகிறார்கள்; மஹாவீரனுக்குரிய ஸமஸ்த உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருந்தினவன். நான் உமக்குப் பலவீனனாய்த் தோன்றுகிறேன். என்னிடத்தில் இய்விதமான கடும் வார்த்தைகளைப் பேசுவது யுத்தமல்ல. அல்லது உம்முடைய ஜாதியில் பிறந்த நான், நிகரில்லாத கத்த வீரனென்று உமக்குப் பொருமையோ? அல்லது என் சத்துருவான ராமனிடத்தில் உமக்குப் பகைபாதமோ? அல்லது சத்ருவால் தூண்டப்பட்டு இப்படி என்னிடத்தில் கடுமையான வார்த்தைகளைப் பேசுகிறீரோ? பண்டிதனாயும் சாஸ்திரங்களின் தந்தவத்தை அறிந்தவனாயும் இருக்கும் புருஷன், சத்துருவால் தூண்டப்படாமல், தடையற்ற பிரபாவத்தையும் பக்குவமான புத்தியையும் உடையவனிடத்தில் கடுமையான வார்த்தைகளைப் பேசுவானா? நீர் சொல்வது சிஜுமாயிருக்கட்டும்; ஹிதமாயிருக்கட்டும். கமலாஸனத்தை விட்டு வந்த லக்ஷ்மிநையப்பால் ஒப்பற்று விளங்கும் வீரதை ஸுலபமாய்க் கிடைக்கக் கூடிய வஸ்துவா? ராமனிடத்திலிருந்து எனக்கு அபாயம் நெருமென்ற கேவலம் பயத்தால் அவனைத் திருப்பிக் கொடுக்க எப்படி ஸம்மதிப் பேன்? இவ தினங்களுக்குள் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் அவர்களை நம்பிவரும் ஸுக்ரீஷணையும் வானரஸையத்தையும் இருத்த இடம் தெரியாமல் அழிக்கிறேன் பாகும். இந்திராதி தேவதகதகனும் என்னுடன் எதிர்த்து யுத்தம் செய்யத் துணிவார்களா? அப்படிப்பட்ட நான் ராமனுடன் யுத்தம் செய்யப் பயப்படுவேனா? மிகவும் வயது சென்றவராயும் எனக்குப் பாட்டனாயும் என் ஹிதத்தையே கோருகிறவராயும் இருக்கும் உம்மை இப்படி கடுமையாய்ப் பேசுவது எனக்கே வருத்தமாயிருக்கிறது. கேவலம் ராமனுக்குப் பயத்து வீரதையைத் திருப்பிக் கொடு என்று சொன்னீர். அறிக்கட்டும்.
- எனக்கு எத்தக் கெடுதி கேர்த்தாலும், என்னை இரண்டாய் வெட்டினாலும் பிறர்க்கு வணங்கிக் கீழ்ப்படிவதென்பது என்னால் முடியாது. ராமனுயிருந்தாலும் ஸரி, அவனைவிட அளவற்ற மடங்கு பலசாலியாயிருந்தாலும் ஸரி; 'உனக்குப் பலக்குறை

வான காலம்; சத்துருவுடன் ஸர்க்கம் செய் என்று சொன்னாலும்
அப்படிச் செய்யமாட்டேன். இது நீதிசாஸ்திர விநோதமென்று 45
தெரியும். ஆனாலும், இது என்னுடன் பிறந்த தோஷம்; ஸ்வபா
வத்தை விஸங்க எவனால் முடியும்? சாமன் ஸமுத்திரத்தில் அணை
கட்டினதைக்கண்டு உமக்கு ஆச்சரியமும் படமும் உண்டாயிருக்
கின்றன. அது, 'காக்கை உட்காரப் பண்ப்பழம் விழுந்தது'போல்
அகஸ்மாத்தாக நடந்தவிஷயம். இது ஒரு விசேஷமா? இதைக்கண்டு 50
பயப்படுவார்களா? இந்த அல்ப ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி நான்
யங்களுடன் சாமன் இங்கே வந்திருக்கிறேன். இது எனக்கு
ஸௌகரியமே. இவ்வளவு பெயர்களையும், அவர்கள் இருக்குமிடத்
தைத் தேடிப் போய்க் கொல்வது மிகவும் சிரமம். ஒரே காலத்தில்
நான் இருக்குமிடத்தைத் தேடிவந்து எனக்கு சிரமமில்லாமல் என் 55
கையால் மரணமடையப் போகிறார்கள். ஒருவனுவு உயிருடன்
திரும்பிப் போகிறதில்லை, நான் ஆணையிட்டுச் சொல்வினேன்"
என்றுன். ஸர்க்கைவரன் தன்ரிடத்தில் அதிக கோபம் கொண்டான்
என்றறிந்து, தன் வார்த்தைகள் வீணானதால் வெட்கமடைந்து,
மால்யவான் ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. 'ஐய விஜயீபவ' 60
என்று அவனை வாழ்த்தி, உத்திரவு பெற்றுக் கொண்டு தன் அண்
மனைக்குச் சென்றுன்.

பிறகு ராவணன் மத்திரிகனுடன் ஆலோசித்து, தானும் தனி
யாக இருந்து ஆலோசித்து, ஸங்கையைக் காப்பாற்றுவதற்கு வேண்டிய
ஸகல ஏற்பாடுகளையும் குறையில்லாமல் செய்தான். கிழக்குக் 65
கோட்டைவாசலில் பிரதாஸ்தனையும், தெற்குக் கோட்டைவாசலில்
மஹாபாசுகனையும் மஹாதானையும், மேற்குக் கோட்டை
வாசலில் மஹாமாயாவியான இந்திராஜித்தையும் அநேக ராக்ஷஸர்
களையும், வடக்குக் கோட்டை வாசலில் ககஸாரணர்களையும்
நிறுத்தி, தான் அரண்மனையிலேயே இருந்தான். விசுபாகு 70
னென்ற ராக்ஷஸ வீரனை நகரத்தின் நடுவிலிருக்கும் கைன்யம்
களுக்குத் தலைவனாக நியமித்தான். இப்படி ஸங்கைக்குக் காவல்களை
ஏற்படுத்தி, தான் செய்ய வேண்டியது பாக்கி ஒன்றுமில்லை
யென்று ஸர்க்கோஷித்தான். இது அவனுடைய காலபலத்திற்குத்
தகுந்த புத்தி. பிறகு மத்திரிகனை அனுப்பிவிட்டு, அவர்களால் 75
'ஐய விஜயீபவ' என்று வாழ்த்திப் பூஜிக்கப்பட்டு, அந்தப்புரத்தில்
பிரவேசித்தான்.

விஸர்ஜயாமாஸ தத: ஸ மந்திரிணௌ

விதா'ந மாஜ்ஞாப்ய புரண்வ புஷ்கலம் |

ஸ்யாபரிஷா மத்திரிக'ணௌத பூஜி'தௌ

விவேஸா சாந்த:புர ம்ருத்'மி'மத் மஹ: ||

(23)

ஸர்க்கம் 37

ராமன் ஸேனையை அணிவகுத்தது

நரவாநர ராஜேன தெள ஸ ச வாயுஸுத: கபி: |

ஜாம்ப்'வாந் லிகுராஜர்ச ரா கஷஸர்ச விபி'ஷண: |

(1)

- 5 ராமன், ஸுக்ரீஷன், ஹனுமான், ஜாம்ப்வான், தூம்ரன், விபீஷணன், அங்கதன், லக்ஷ்மணன், சரபன், ஸுஷேணன், அவனுடைய பந்துக்கள், மைந்தன், த்விவிதன், கஜன், கவாக்ஷன், குமுதன், அனலன், பனஸன் முதலியவர்கள் சத்ருவிற்கும் தேசமாவிய லங்கையில் வந்து மேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்களைப் பற்றி ஆலோசித்தார்கள். "இதோ தெரியும் ராக்ஷஸராஜதானி அஸுர உரககந்தர்வதேவகணங்களாலும் ஐயிக்க முடியாதது. நான் ஹனுமானால் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு நமது உத்தேசத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய
- 10 உபாயங்களை ஆலோசிக்க வேண்டும். ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணன், இவ்விடத்தில் எப்பொழுதும் வலித்துக் கொண்டிருக்கிறான்" என்றார்கள். அப்பொழுது விபீஷணன் எல்லோருக்கும் தெரியும்படியாய் விசேஷ அர்த்தங்களடங்கின வார்த்தைகளைச் சொன்னான். "அனலன், சரபன், பிரகஸன், ஸம்பாதி என்ற எவ்
- 15 னுடைய நான்கு மந்திரிகளும் பகிர்புபத்துடன் லங்கைக்குச் சென்று, சத்தது ஸையத்தில் பிரவேசித்து, ராவணன் செய்திருக்கும் ஸமஸ்தயுத்த வியாபாரங்களையும் அறித்துசொன்னார்கள். கிழக்குக் கோட்டை வாசலில் பிரஹஸ்தனும், தெற்குக் கோட்டை வாசலில் மஹாதாஜனும் மஹாபார்ச்வனும், மேற்குக் கோட்டை
- 20 வாசலில் இந்திரஜித்தும், வடக்குக் கோட்டை வாசலில் டயமென் பதே அறியாத ராவணனும் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு இடத்திலும் விசேஷ ஓர்த்திபெற்ற ராக்ஷஸவீரர்கள் ஸகல ஆயுதபாணிகளாகக் கணக்கில்லாமல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். விருபாக்ஷன் நகரத்தின் நடுவிலிருக்கும் ஸேனைத்தலைவன். ராவணனுக்கு மிகவும் அந்தரங்கமான ஸையம், ஆயிரம் பாணவீரர்கள்
- 25 பதினாயிரம் ரதவீரர்கள், இருபதினாயிரம் குதிரை வீரர்கள், கோடி காலாட்டைகள். இவர்களிடத்தில் ராவணனுக்கு அளவற்ற நம்பிக்கை. இவர்களில் ஒவ்வொருவனுக்கும் பத்துலக்ஷம் பரிவாரங்கள் யுத்தத்திற்காகவே ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ராக்ஷஸ
- 30 வீரர்கள் விக்ரமசாகிகள், பலவான்கள், யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவர்கள், மஹாக்ரூரர்கள்" என்று தெரிவித்து, தன் மந்திரிகளைக் கொண்டும் அதே விஷயத்தை விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லச் சொன்னான். "சகுவீர! பராக்ரமத்திலும் வீரியத்திலும் தேஜஸிலும் பலத்திலும் கௌரவத்திலும் கொழுப்பிலும் ராவணனுக்கு நிகரான
- 35 அறுபது லக்ஷம் வீரர்கள் குபேரனுடன் யுத்தம் செய்யும்பொழுது

லங்கேச்வரனைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். அதைவிட இப்பொழுது
சேர்ந்திருக்கும் ஸஸன்யம் அதிகம். ஸ்வாமி! தங்களுக்குத்திரே
சத்துருவின் பலத்தை வர்ணிப்பது உசிதமல்ல. தங்களைப் பய
முறுத்துவதற்காக நான் இப்படிச் சொல்லவில்லை. தங்களுக்குத்
கோபத்தை உண்டாக்குவதற்காகவே சொல்லுகிறேன். தேவா
ணுரர்களையும் ஒருநொடியில் தாங்கள் ஸம்ஹரிப்பீர்கள். ராவணன்
தன் ஸஸன்யத்தை வகுத்திருப்பதைப்போல் தாங்களும் வானர
ஸஸன்யத்தைச் சதுரங்கமாகப் பிரித்து ராக்ஷஸர்களை நாசம்
செய்ய வேண்டும்" என்னுள்.

40

ரகுரீரன் அதைக் கேட்டு. "மெற்குக் கோட்டை வாசலில்
நமது ஸேனாபதியான லீலன் பிரஹஸ்தனை எதிர்க்கட்டும். தெற்குக்
கோட்டைவாசலில் அங்கதன் மஹோதரனையும், மஹாபாரச்
வனையும் ஐயிக்கட்டும். அளவற்ற பராக்கிரமமுள்ள வாயுபுத்திரன்
மேற்குக் கோட்டைவாசலில் மஹாமாயாவியான இந்திரஜித்தைத்
தடுக்கத் தகுந்தவன். தைத்ய தானவ மஹரீஷிகணங்களுக்கும்
மஹாத்மாக்களுக்கும் எப்பொழுதும் உபத்திரவத்தைச் செய்கிற
வனும், அல்புத்தியுள்ளவனும், அபூர்வ வரங்களை யடைந்ததால்
மதம் கொண்டவனும், ஸ்கலப் பிராணிகளுக்கும் அசுரத்தந்தை
விளைவித்துக் கொண்டு ஸ்கல லோகங்களிலும் திரிதிறவனுமான
ராவணன் தங்கியிருக்கும் வடக்குக் கோட்டை வாசலில் நான்

45

50

55

லக்ஷ்மணனுடன் போய், அவனை வதம் செய்து லங்கையில் பிர
வேசிக்கிறேன். ஸூகீவனும், ஜாம்பவானும், விபீஷணனும்
எனக்கும் ஹனுமானுக்கும் நடுவில் வானர ஸஸன்யங்களுடன்
தங்கியிருக்கட்டும். இனி நடக்கும் யுத்தத்தில் நானும் லக்ஷ்மணனும்
விபீஷணனும், அவனுடைய நான்கு மந்திரிகளுமே மனுஷ்ய ரூபங்
களைத் தரிப்போம். வானரர்களில் ஒவ்வொருவனும் தன் நிஜ ரூபத்
துடன் யுத்தம் செய்யவேண்டும். இதுவே நமது ஸஸன்யத்தைச்
சேர்ந்தவர்கள் என்பதற்கு அடையாளமாக இருக்கட்டும். ராக்ஷஸர்
கள் காமரூபிகளானதால் மனுஷ்ய ரூபத்தையும் எடுப்பார்கள்.

60

65

வானரர்களும் காமரூபிகளானதால் மனுஷ்ய ரூபத்துடன் யுத்தம்
செய்தால், நமக்கும் சத்ருவிற்கும் பேதம் தெரியாது. ராக்ஷஸர்கள்
வானர ரூபத்தை இகழ்வாக எண்ணித் தரிக்கமாட்டார்கள்.
அப்படித் தரித்தாலும், வானர ரூபத்துடன் நமது வானரர்களுடன்
யுத்தம் செய்கிறவனை சத்ருவென்று அறிந்து கொல்ல வேண்டியது.
மேற்சொன்ன ஏழு பேர்களைத் தவிர மனுஷ்ய ரூபத்
துடன் நம்மை எதிர்க்கிறவர்களை உடனே கொல்ல வேண்டும்"
என்று தன் உத்தேசம் நிறைவேறும் பொருட்டு இவ்வித
மான ஏற்பாடுகளைச் செய்து, ஸுவேல மலையின் கிராம் சத்
துருக்கள் நெருங்கமுடியாததாயும் மனோஹரமாயும் இருக்கக்கண்டு,
அங்கே அன்று சாத்திரி தங்க நிச்சயித்தார். இப்படி ராமன் தன்
ஸஸன்யங்களால் பூமியை மறைத்து, சத்துருவைக் கொல்வதில்

70

75

புத்தியைச் செலுத்தி, ஐயிப்போமென்ற நிச்சயத்தால் ஸந்தோஷ மடைந்து லங்கையை நோக்கிச் சென்றார்.

ததஸ்து ராமோ மஹதா ப்வேத

ப்ரச்சா'த்ய ஸர்வாம் ப்ருதி'வீம் மஹாத்மா |

ப்ரதம்ருஷ்டருபோ டி'ஜகா'ம லங்காம்

சீருத்வா மதிம் ஸோரிவதே' மஹாத்மா || (41)

ஸர்க்கம் 38

ராமன் ஸுவேலமஸ்யில் தங்கினது

ஸது க்ருத்வா ஸுவேலஸ்ய மதிமாரோஹணம் ப்ரதி |

லக்ஷ்மணாநுக'தோ ராம: ஸுக்'ரீவ மித'மப்'ரவீத் || (1)

- பிறகு ராமன் தன்விடத்தில் அளவற்ற விச்வாஸம் வைத்த வர்களும் தர்மாத்மாக்களும் ஆலோசனையில் ஸமர்த்தர்களும் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை நன்றாக அறிந்து தருந்த காலத்தில் செய்பவர்களுமான ஸுக்ரீவனையும் விபீஷணனையும் நோக்கி, “மித்ரர்களே! இந்த ஸுவேல மலை அநேக தாதுக்களால் விளங்கு கிறதைப் பாருங்கள். இன்று ராத்திரி நாமெல்லோரும் அங்கே அதன் அழகைப் பார்த்து ஸந்தோஷிப்போம். என் பார்வையை அபகரித்து மரணத்தை வலுவில் தேடிக்கொண்ட அந்தத் துராத்மா இருக்கும் லங்கையையும் அங்கிருந்து பார்ப்போம். மஹான்கள் ஏற்படுத்தின தர்மத்தையும் தன் குலசாரத்தையும் தன் குலத்தின் மென்மையையும் சற்று யோசித்தால் இப்படிச் செய்ய நியாயமில்லையே. அப்பமான ராஷ்டிர புத்தியால் ஸகலரும் நீதிக்கும் இந்தக் கோர பாபத்தைச் செய்து விட்டான். அவ னுடைய பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் எனக்குத் தேகம் தெரி யாமல் கோபம் பொங்குகிறது. அந்த நீசன் செய்த அபராதத் திற்காக ஸகல ராஷ்டிரங்களும் அழியப் போகிறார்கள். கால கதி யால் கட்டுப்பட்டு ஒருவன் பாபத்தைச் செய்திருன். அந்த அல்ப னுடைய தோஷத்தால் அவன் குலம் முழுவதும் நசிக்கிறது.” என்று சொல்லிக்கொண்டே, ராவணனிடத்தில் கடுங்கோபத்துடன் ஸுவேல மலையில் ஏறினார். லக்ஷ்மணன் ஆயுதபாணியாய் ராமனை அதிஜாக்கிரதையாய்க் காத்துக்கொண்டு பின்தொடர்ந்தார். கஜன் கவாக்ஷன், கவயன், சரபன், கந்தமாதனன், பனஸன், குமுதன் ஹரன், ரம்பன், ஜாம்பவான், ஸுவேணன், நீஷபன், துர்முகன் சதவலி, ஸமந்தன், த்விவிதன், நீலன், அங்கதன், ஹனுமான் ஸுக்ரீவன் அவனுடைய மந்திரிகள் விபீஷணன் முதலியவர்களும் ராமனுடன் சென்றார்கள். வாயுவேகமுள்ள அந்த வானர வீரர் கள் அதிசீக்கிரத்தில் அந்தப் பர்வத சிகரத்தைச் சேர்ந்து, லங்காபுர ஆகாசத்தில் யாதொரு ஆதாரமுமில்லாமல் தொங்குவதைப்போல் த்ரிகூடசிகரத்தில் கட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். அழகான

கோட்டை வாசல்களாலும் பிராகாரங்களாலும் விளங்கி, மங்கள
கரமாய் ராக்ஷஸர்களால் நிறைந்திருக்கும் லங்கையைப் பார்த்து
அளவற்ற ஆச்சரியத்தை அடைந்தார்கள். கோட்டைச் சுவர்
களில் காத்துக்கொண்டிருந்த கணக்கில்லாத ராக்ஷஸ வீரர்கள்
கருத்த தேங்களுடன் மற்றொரு பிராகாரத்தைப்போல் தோன்றி
னார்கள். ராக்ஷஸர்களுடன் எப்பொழுது யுத்தம் நேருமென்று
ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த வானரசர்கள் அவர்களைக்
கண்டவுடன் வீராவேசம் கொண்டு வீரமூலதனம் செய்து கர்ஜித்
தார்கள். அதற்குள் ஸந்தியா காலமாயிற்று; ஸந்தியன் அஸ்தயித்
தார். சந்திரனும் ஸகல கலைகளுடன் ஆகாசவீதியில் பிரகாசித்
தான்.

இப்படி ராமன் விபீஷணனால் உபசரிக்கப்பட்டு, லக்ஷ்மணனா
லும் வானரஸேனாபதிகளாலும் காக்கப்பட்டு, ஸுவேல மலையிலே
அன்று ராத்திரி வசித்தார்.

தத: ஸ ராமோ ஹரிவாத்திதீபதி:

விபீஷணேந ப்ரதிநத்தீய ஸதக்ருத: |

ஸலக்ஷ்மணோ யூத'பயூத' ஸம்வ்ருத:

ஸுவேல ப்ருஷ்டே' ந்யவஸத்' யதா' ஸுகம் || (21)

ஸர்க்கம் 39

வானரசர்கள் லங்கையைக் கண்டது

தாம் ராத்திரி முடிதான் தத்ர ஸுவேலே ஹரிபுங்க்வா |

வங்காயாம் தத்'ருஸூர் வீரா: வதாத் யுவவதாதி ச || (1)

மறுநாட் காலை யில் வானரசர்களும் ராமலக்ஷ்மணர்களும்
ஸுவேலையின் சிகரத்திலிருந்து லங்கா நகரத்தைப் பார்த்தார்கள்.
(இது ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டின தினத்தில் நடந்த விருத்தாந்தம்.
முன்பு சுருக்கமாயும் இங்கே விஸ்தாரமாயும் சொல்லப்பட்டிருக்
கிறது. அன்று பெளர்ணமி என்றும் மறுநாள் பிரதமையில்
யுத்தம் ஆரம்பித்ததென்றும் தெரிகிறது.) அதிலுள்ள வனங்
களும், தோட்டங்களும், மேடுபள்ளியில்லாமல் விசாலமாய் துஷ்ட
மிருகங்களில்லாமல் மனோஹரமாய் அமைக்கப்பட்டிருந்ததைக்
கண்டு அவர்கள் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். அழகான புஷ்பங்
களாலும் பழங்களாலும் தளிர்களாலும் கொடிகளாலும் விளங்கும்
சம்பகம், அசோகம், புன்னை, ஆச்சா, பனை, பச்சிலை, பலா, மருதை,
கடம்பு, எழிலப்பாலை முதலிய விருகங்களால் நிறைந்த வனங்
கள், இந்திரனுடைய கந்தவனத்தைப்போலும் குபேரனுடைய
சைத்ரதத்தைப் போலும் சோபித்தன. எல்லா ருதுக்களிலும்
பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் நிறைந்திருந்தது. மயில்கள்

- குயில்கள் முதலிய பகடிகள் மதுரமாய்க் கூவிக்கொண்டிருந்தன. அன்னம், நீர்க்கோழி, சக்ரவாகம் முதலிய நீர்ப்பறவைகளாலும் தாமரை, செங்கழுநீர், கருசெய்தல், ஆம்பல், அலரி முதலிய புஷ்பங்களாலும் நீரோடைகளும், வாய்க்காலும், தடாகங்களும், ஏரிகளும் பிரகாசித்தன. வனங்களில் வண்டுகள் தேனைக் குடித்து மதங்கொண்டு இனிமையாய் சீங்காரம் செய்து கொண்டிருந்தன. வானரர்கள் அந்தக் காஷிகளை ஆச்சரியத்துடனும் ஸந்தோஷத்துடனும் பார்த்துக்கொண்டே சென்றார்கள். புஷ்பங்களிலிருந்தும் பழங்களிலிருந்தும் பரிமாணத்தை கிரஹித்துக்கொண்டு கூற்று ஸுகமாய் விசிறு. சில வானரவீரர்கள் ஸுக்ரீவனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு லங்கையை நோக்கிச் சென்றார்கள். போகும் வழியில் பகடிகளும் மிருகங்களும் அவர்களைக்கண்டு பயந்து நடுங்கின. அவர்களுடைய ஸிம்ஹநாதங்களாலும் லங்கா நகரம் அதிர்ந்தது; வேகத்தால் பூமி வருந்திற்று. அவர்கள் கிளப்பின புழுதி ஆகாசத்தை மறைத்தது. அந்தக் காடுகளிலுள்ள கரடிகளும், ஸிம்ஹங்களும், பன்றிகளும், யானைகளும், எருமைகளும், மான்களும் அந்த சப்தத்தைக் கண்டு பயந்து மூலக்கு மூல ஓடின. (இது வனரயில் த்ரிகூடத்தில் மூன்று சிகரங்களில் முதலாவதான ஸுலோமம் வர்ணிக்கப்பட்டது. இனி இரண்டாவது சிகரம் வர்ணிக்கப்படுகிறது). த்ரிகூடப் பர்வதத்தின் நடுச்சிகரம் மற்ற இரண்டைவிட அதிக உன்னதமாய் ஆகாசத்தையளாவி, புஷ்பித்த வீருஷ்பங்களால் வெள்ளிமலையைப்போல் பிரகாசித்தது. பார்க்க ரமணீயமானது. தூறு யோஜனை விஸ்தாரமுள்ளது. பகடிகளும் ஏறுவது அஸாத்நியம். மனிதர்கள் அதில் ஏற முடியும் என்று மனத்தில் நினைக்கவும் முடியாதென்றால் ஏற முடியாதென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? இப்படி வெகு காந்தி பெற்று விளங்கும் அந்தப் பர்வத சிகரத்தில் ராவணனுடைய ராஜதானியான லங்கை விசிவகர்மாவால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. தூறு யோஜனை விஸ்தீர்ணமும் முப்பது யோஜனை நீளமும் உடையது. வெணுத்த மேகங் களைப் போன்ற கோபுரங்களும் வெளிச் சுவர்களும், தங்கச் சுவர்களும், அரண்மனைகளும், விமானங்களும் அதை அலங்கரித்தன. சரத் காலத்து மேகங்கள் ஆகாசத்தில் விளங்குவதைப்போலிருக்கும் மிருகங்களுக்கு நடுவில் கைலாஸ சிகரத்தைப்போல் ஒரு கட்டடம் தோன்றிற்று. அது நகரத்தின் நடுவில் நான்கு ராஜ வீதிகளும் சேருமிடத்தில் அமைக்கப்பட்ட உப்பரிகை. அநேக ஸ்தம்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஆகாசத்தை அளாவுவதுபோல் லங்காபுரிக்கு ஓர் ஆபரணமாய் விளங்கிற்று. எண்ணிறந்த ராகுஸ வீரர்கள் அதை இரவும் பகலும் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். (மற்றவர்களுக்கு முன்னே சென்ற வானரர்கள் லங்கையைப் பார்த்ததை இதுவரையில் வர்ணித்து, இனி ஸ்ரீ ராமமூர்த்தி அந்த நகரத்தைக் கடாஷித்ததை வர்ணிக்கும்.)

அழகான காடுகளாலும் பலவித விசித்திரமான தாதுக்கள் நிறைந்த கீரிடாபர்வதங்களாலும், தோட்டங்களாலும் பலவகை மிருகங்களும் பசிகளும் ஆனந்தமாய் ஸஞ்சரிக்கும் வனங்களாலும் ஸகல ஐச்வரியத்தாலும் மனத்தைக் கவரும் ராக்ஷஸராஜதானியை ரகுவீரனும் மற்ற வானரர்களும் கண்டு ஸந்தோஷித்தார்கள். உன்னதமான கிருஷ்ணக்கிளையும் ரத்தினம், முத்து, பவழம் முதலிய உத்தம வஸ்துக்களையும் சாதுரியமாய் ஏற்பட்ட அரண்மனையும் காவல்களையும் பெரிய யந்திரங்களையும் கதவுகளையும் அரண்மனை வரிசைகளையும் பார்க்கப் பார்க்க அவர்களுக்கு ஆச்சரியம் அநிகரித்தது. ஸமஸ்த லக்ஷ்மீஸமேதரும் தேவர்களைப் போன்றவருமான ரகுவீரனும் அவைகளை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். (அதுவரையிலும் அப்படிப்பட்ட செல்வத்தையும் ஐச்வரியத்தையும் செழிப்பையும் பார்க்காததால் வானரர்களுக்கு ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. பூர்வபுண்யத்தால் இப்படிப்பட்ட பதவி எய்யும் ஸுகந்தையும் அதிகாரத்தையுமடைந்த ராவணனுக்கு இவ்விதமான பாப புத்தி தோன்றி, யாவற்றையும் இழக்கும்படி நேர்ந்த கர்ம கதியை நினைத்து ரகுவீரன் ஆச்சரியப்பட்டார்.)

தாம் ரத்தபூர்ணம் ப்ஹுஸம்விதாநாம்
ப்ராணாத் மாலாபீ ரலங்கிருதாம் ச |
புரீம் மஹாயத்தர கலாடமுக்யாம்
ததீர்பா ராமோ மஹதா ப்வேத ||

(31)

ஸர்க்கம் 40

ராவணனுக்கும் ஸுகீவனுக்கும் மல்லயுத்தம்

ததோ ராம: ஸுவேலாக்ரம் யோஜதத்வய மண்டலம் ||

ஆருரோஹ ஸஸுக்ரீவோ ஹரீபூதப் ஸம்வருத: || (1)

பிறகு ரகுநாதன், இரண்டு யோஜனை சுற்றளவுள்ள ஸுவேல மலையின் சிகரத்தில் ஏறி ஸுகீவன் முதலிய வானரத் தலைவர்களுடன் அங்கே ஒரு முகூர்த்தம் தங்கி, நான்கு புறங்களையும் பார்த்தார். திரிகூடபர்வதத்தின் நடுச்சிகரத்தில் லங்காநகரம் அழகிய காடுகளால் சூழப்பட்டு, வெகு சாதுரியமாய் வீச்வகர்மாவால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதை உற்றுப் பார்க்கையில் ஒரு கோபுரத்தின் மேல்மாடியில் ஸர்வலோக கண்டகனுன பிரதாப லங்கேசுவரன் தன் மந்திரி பரிவாரங்களுடன் உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டார். பூர்ண சந்திரனைப்போன்ற ஒரு வெண்குடைபைச் சில ராக்ஷஸர்கள் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் தங்கப் பிடி களுள்ள சாமரங்களை இரு புறங்களிலும் வீசினார்கள். அவன் நவ ரத்தினங்களிழைத்த ஆபரணங்களைத் தரித்து சிவப்புச் சந்தனத் தைப் பூசிக்கொண்டு, தங்கத்தால் விசித்திரமாக வேலை செய்யப்

- பட்ட வெண்பட்டை உடுத்தியிருந்தான்; கருத்து நீருண்ட மேகம் போல் பிரகாசிக்கும் அவனுடைய மார்பில் ஐராவதமென்ற கஜத்தின் தந்தங்கள் தாக்கின வடுக்கள் சந்திர பிம்பங்கள் போல் விளங்கின. முயலின் ரத்தத்தைப்போல் சிவந்த உத்தரீயத்துடன் ஸந்தியா காலத்தில் காணப்படும் சிவப்பு நிறமுள்ள மேகக் கூட்டம் களைப்போல் தோன்றினான். அவனைக் கண்டவுடன் ஸுக்ரீவனுக்குத் தேகம் தெரியாமல் கோபமுண்டாயிற்று. பிரபுவான ராமனுக்கெதிரில் இந்த மஹாபாபி ஸகல ராஜோபசாரத்துடன் இருப்பதா? என்று ஸ்லறிக்காமல், திடீரென்று எழுந்து, அளவற்ற தேக பலத்தையும் மனோபலத்தையும் உடையவனாகையால், அவ்விருந்து பாய்ந்து, ராவணனிருக்கும் கோபுரத்தில் அவனுக்கெதிரில் குதித்தான். "அந்த ராக்ஷஸபாபி என் கண்ணில் பட்டவுடன் இறந்தானென்று நம்புங்கள்" என்று ராமனிடத்திற் செய்த பிரதிக்ஷையை நிறைவேற்ற ஸமயம் பார்த்திருந்தான். சற்று நேரம் ராவணனை வெறிக்கப் பார்த்து, சிறிதும் பயரில்லாமல், அவனைத் தரும்பாக எண்ணி, அவன் செவியில் நாராசம் துளைத்ததுபோல், "அடே! ராக்ஷஸப்பதரே! மஹாபாபி! நான் யார் தெரியுமா? லோககாதனான ராமஸூர்த்தி என்னைத் தொழினென்று அழைக்கிறார். வால்தவத்தில் நான் அவருடைய தாஸன். அந்த மஹாவீரனுடைய அனுக்கிரஹத்தால் நான் உன்னை இன்று உயிருடன் விடப்போகிறதில்லை" என்று, லங்கேசுவரன் மேல் பாய்ந்து, அவனுடைய ரத்ன கிரீடத்தை அடித்துப் பூமியில் தள்ளினான்.

- ஸுக்ரீவன் வருவதைக் கண்ட ராக்ஷஸாதிபதி, "இதுவரையில் உனக்கு ஸுக்ரீவன் (அழகான கழுத்தையுடையவன்) என்று பெயரிருந்தது. என் கண்ணில் பட்டபிறகு கழுத்தில்லாதவன் என்ற பெயரை அடைவாய்" என்று சொல்லி, எழுத்து ஸுக்ரீவனைக் கைகளால் பிடித்து மேலே தூக்கிப் பூமியிலடித்தான். வானரேசுவரன் பந்துபோல் விளம்பி, தாமுகனைத் தூக்கி ஆகாசத்தில் விட்டெறித்தான். ஒருவரையொருவர் இறுக்கக் கட்டினதால் தேகமெங்கும் வியர்வையால் நனைந்தது. நகங்களால் கீறி உடம்பெல்லாம் ரத்தம் பெருகிற்று. இறுக்கக் கட்டிப் பிடித்துக் கொஞ்ச நேரம் அசைவற்று நின்றார்கள். பிடித்த பிடியைத் திமிறிக்கொண்டு சிவந்த புஷ்பங்களால் நிறைந்த இலவமரத்தைப்போல் ரத்தப் பிரவாஹத்தால் விளங்கினார்கள். ஒருவரையொருவர் கைகளை மடக்கிக் குத்தினார்கள்; ஒங்கி அறைந்தார்கள்; விரல் நுனிகளால் துளைத்தார்கள்; சுண்டுவிசைத் தவிர மற்ற விரல்களை மடக்கிக் குத்தினார்கள்; இப்படி மஹாபலசாலியான ராக்ஷஸேசுவரனும் வானரேசுவரனும் பிறர் பார்க்க ஸ்லறிக்காத கோரயுத்தம் செய்தார்கள். வெருகாலம் அவ்விருவரும் அந்தக் கோபுரத்தின் மேடையில் மல்லயுத்தம் செய்து, கைச்சண்டையை விட்டு ஒருவரையொருவர் உயரத் தூக்கி எறிந்தார்கள்; இழுத்துத் தள்ளினார்கள்

முன்புபிரஸ்தாபங்கள் தயார் ஊரான : அரநீதிக்கு ஊதாய்ச் சுராக்ரகாத : |
தென சக்ரவர்த்தி யுத்த : மலனா ஊதாய்ச் சுராக்ரகாத : வாதிரத்த : தென :

—uy. 40cu-15ж.

சுருமரப் பேரஞ்சல் மாகாண மாகாண முதல்வர் அவர்களின்... இப்படி மத்தியத்திற்கும்...
 ரெய்னால்ட்ஸ் அவர்கள் வரலாறுகளையும் இந்த பக்கங்களிலிருந்து கண்டுபிடிக்க முடியும். (பக்கம் 110 பக்கம்).

- கழுத்தைப் பிடித்து அவயவங்களை வளைத்தார்கள்; முன்னும் பின்னும் அடிவரிசைகளைப் போட்டார்கள்; புஜங்களால் கட்டி இறுக்கினார்கள். அப்படியே பிராகாரத்திற்கும் அகழிக்கும் நடுவில் விழுந்தார்கள். வெகு ஸாமர்த்தியசாலிகளாகையால், பூரியைத் தொடராமல் கிளம்பி, ஒரு முகூர்த்த காலம் சிரமத்தால் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அவயவங்களைப் பிடித்துவிட்டுக்கொண்டு, பிறகு தாவி, யமபாசங்களைப் போன்ற புஜங்களால் இறுக்கி நெறித்தார்கள். கொழுத்த ஸரீம் ஹத்தையும் ஸ்ரீயையும் போலும், யானைக்குட்டிகளைப்போலும், அவ்விருவரும் ஸஹஜ பலத்தாலும், பழக்கத்தாலும், சக்தியாலும் ஒருவரையொருவர் பிடிக்கவேண்டுமென்று தங்களுக்குத் தெரிந்த ஸகல யுத்தவரிசைகளையும் காட்டினார்கள். பிறகு மார்புகளால் ஒருவரையொருவர் இடித்து ஒரே காலத்தில் பூரிகில் விழ்த்தார்கள். பிறகு எழுந்து ஒருவரையொருவர் கீழே தள்ளி, ஒவ்வொரு உபாயத்தையும் பிரயோகித்தார்கள். யுத்த ஸம்பந்தமான தேகப்பயிற்சியிலும் வில் வித்யையிலும் அதிகமாய்ப் பழகித் தாலுண்டான பலத்தால் அவ்விருவருக்கும் களைப்புண்டாகவில்லை. உத்தமமான மத்யானைகளைப்போன்ற சிறமூடையவர்களாய், யானைகளைக் கட்டும் ஸ்தம்பங்களைமொத்த புஜங்களால் ஒருவரையொருவர் தடுத்தார்கள். இப்படி வெகு காலம் யுத்தம் செய்து மண்டலம் முதலிய வரிசைகளைக் காட்டிக்கொண்டு, ஒருவரையொருவர் கொல்வதில் நோக்கமுள்ளவர்களாய், ஒரு பக்ஷத்தில் தாக்காத்துக்கொண்டிருக்கும் இரண்டு பூனைகளைப்போல அசைவற்று அடிக்கடி நீன்றார்கள். அநேக மண்டலங்களையும் விரித்திரமான ஸ்தானங்களையும் கோழுதரம் முதலிய பந்தங்களையும் முன்னடி பின்னடிகளையும் குறுக்குப் பாய்ச்சல்களையும், கோணல் பாய்ச்சல்களையும் பரிமோஷம், வர்க்கஜம், பரிதாவனம், அபித்ரவனம் முதலிய பலவித யுத்தவரிசைகளையும் காட்டி, அபூர்வ யுத்தம் செய்தார்கள். அப்பொழுது ராவணன் நியாயமாய் ஸுக்ரீவனை ஜயிக்க முடியாதென்று கண்டு, தன் மாயையை உபயோகித்து எங்கே பார்த்தாலும் தன்னைப்போல் காட்டினான். அதைக் கண்டு ஸுக்ரீவன் இனி இவனுடன் யுத்தம் செய்வது உசிதமல்லவென்று எண்ணி, ஜயத்தால் விளங்கி, மஹாபலவானான ராவணனுடன் நெடுநேரம் மல்ல யுத்தம் செய்தும்கூடக் களைக்காமல், ஆகாசத்தில் பாய்ந்து ராமனுடைய பக்கத்தில் வந்து சேர்ந்தான்.
- ராவணன் எதிர்பார்க்காமலிருக்கையில் அவனுடைய இருப் பீடத்திற்குப் போய் அவனுடன் யுத்தம் செய்து ஜயித்த அவனை வஞ்சித்து அவன் கையில் அகப்படாமல் திரும்பி வந்துவிட்டான். இப்படி ராவணனை ஒரு கணத்தில் கொல்லக்கூடிய ஸைன்யங்களுக்கு அரசனான வானரராஜன் ராமனிடத்திலுள்ள பக்தியால் அவருடைய உத்தரவில்லாமல் சென்று, ராஷ்டிரேஸிவானுடன் வலு

- வில் கோர யுத்தம் செய்து, அதனால் இடைத்த நீர்த்தியை ராமனுக்கு ஸம்பாதித்து வைத்தான். ராவணனைப் போன்றவர்கள் அநேகர் அங்கிருந்தாலும், அவர்களை லக்ஷ்மம் செய்யாமல் அவனையே குறிவைத்துத் தோற்கடித்தான். தசக்ரீவனைப்போல் கபட யுத்தம் செய்யாமல், யுத்த நீதிக்குக் கட்டுப்பட்டுத் தர்ம யுத்தம் செய்து, அவனுக்கு அதுவரையில் அவனறியாத சிரமத்தை உண்டாக்கினான். அதனே ராவணனுக்குக் கிடைத்த பிரயோஜனம்; அபார கீர்த்தியை ஸுக்ரீவனுக்குக் கிடைத்த பிரயோஜனம். தான் ஆதித்ய னுடைய புத்திரானுகையால் அவருடைய ராஜ்யமான ஆகாச மார்க்கமாய் வந்து சேர்ந்தான். அவரைப்போல் இவனுடைய வேகத்திற்கும் எல்லையிலலை. ஆச்சரியகரமான காரியத்தைச் செய்தும் விரயத்தால் வானரர்களுக்குள் தானும் ஒருவனுய் நின்றான். “ராவணனுடைய சிரஸை நான் கொண்டுவர முடியவில்லையே, என் பிரபுவிற்கு எதிரில் எப்படி நிற்பேன்” என்று வெட்கப்படுவதென வளைப்போல், அவருடைய பக்கத்தில் வந்து நின்றான். நானே ராவணனைக் கொல்லுகிறேன் என்று ராமன் செய்த பிரதிக்கொளியை மென்றே ஸுக்ரீவன் ராவணனைக் கொல்லவில்லை. மாயா வித்யை தெரியாதவனல்ல. ராவணனைப்போல் தானும் அதைப் பிரயோகித்தால் ராமனுக்குக் கோபமுண்டாகுமென்று வந்து விட்டான். இப்படி ஸுரீய புத்திரானு ஸுக்ரீவன் இந்த ஆச்சரியகரமான காரியத்தைச் செய்து, அளவற்ற ஸந்தோஷத்துடன் வாயு வேகமாய் மறுபடியும் வானரர்கள் இருக்குமிடத்திற்கு வந்தான். அதைக் கண்ட ரகுநாதனுக்குண்டான யுத்தாவேசத்திற்கும் ஆனந்தத்திற்கும் எல்லையுண்டோ? வானரசிரஷ்டர்கள் ஸுக்ரீவனைக் கொண்டாடிப் பூஜித்தார்கள்.

- இதி ஸ ஸனித்ருஸூருஸ் தத்ர தத் கர்ம க்ருத்வா
பவநகிதி ரதீகம்ப் ராஸிஸத் ஸம்ப்ரதந்ருஷ்டம் |
ரகு'வர ந்ருபஸூரதோ: வர்த'யந் யுத்த'ஹர்ஷம்
தரும்குக் க'ணமுக'யை: பூஜ்யமாநோ ஹரீந்த்'ர: || (34)

ஸர்க்கம் 41

ஸங்கையை முற்றுகையிட்டது

அதீ தன்மிந் நிமித்தநி தீ'ருஷ்ட்வா ஸஷ்மண பூர்வஜ: |
ஸுக்ரீவம் ஸம்பரிஷ்வஜ்ய ததா வசத மப்'ரவீத் || (1)

- பிறகு ராவணனுடன் ஸுக்ரீவன் யுத்தம் செய்த அடையாளங்களை ரகுநாதன் அந்த வானராதிபதியின் தேகத்தில் கண்டு ஷேமமாய்த் திரும்பி வந்ததைப்பற்றி ஸந்தோஷித்து, அவனை ஆலிங்கனம் செய்து, 'மித்திர! என்னுடன் ஆணைகாங்காமல் இப்படிப்பட்ட துணிவான காரியத்தை நீ செய்யலாமா? அரசர்கள்

எங்களைப்போன்ற பரிவாரங்களை இப்படிப்பட்ட காரியங்களில்
 நியமிப்பார்களே ஒழியத் தாங்களே போகமாட்டார்கள். நாங்க
 னிருக்கையில் நீ இப்படிச் செய்யலாமா? துணிவான காரியங்களைச்
 செய்வதில் உனக்கு விசேஷப்பிரீதி. ஆனால் நானும் விபீஷண
 னும் இந்த வானரஸையையும் உன் கேட்கத்தேடிப்பற்றி ஒன்றும்
 தெரியாமல் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்படி செய்வது நியாயமா?
 இனி எங்களுடன் ஆலோசிக்காமல் இப்படிச் செய்யாதே. உனக்கு
 ஏதாவது ஆபத்து நேரிந்தால் எந்தையாலாவது பரதனுலாவது
 லக்ஷ்மணனுலாவது சத்தருக்களுலாவது என் தேகத்தாலாவது
 எனக்கென்ன ஆகவேண்டியிருக்கிறது? (பசு ஏற்கெனவே பிறந்த
 கன்றுகளை விட்டு அப்பொழுது பிறந்த கன்றிடத்தில் ஸகல ப்ரீதி
 யையும் வைப்பதுபோல் எக்காலத்திலும் தன்னைவிட்டகலாத
 லக்ஷியையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல், கொஞ்சகாலமாய்த் தன்னை
 ஆசிரயித்துவரும் ஒரு குரங்கை விசேஷமாக எண்ணும் சாமழர்த்தி
 யின் வாத்தலையத்திற்கு எல்லையுண்டோ? தன் ஆத்மாவில் பாதி
 என்ற பன்னியைவிடப் பத்தனே பெரியவன் என்றெண்ணும் மஹா
 னல்லவா? தன் பிரதிபிம்பங்களைன்ற ஸுஹோதாரர்களையும், ஸகல
 தர்மங்களுக்கும் ஸகல கர்மங்களுக்கும் ஆதாரமான தேகத்தையும்
 பக்தர்களுடைய கேட்கத்திற்காகக் கைவிடும் மஹாநுபாவன்
 ராமனைத் தவிர வேறுண்டோ? பத்திரிகளையும் புத்திரர்களையும்
 ஐகவரியத்தையும் கொடுத்தாவது காப்பாற்றவேண்டிய தன்
 உயிரையும் பக்தர்களுடைய விஷயத்தில் தரும்பாய் நினைத்த
 மஹாத்மா). நீ திரும்பி வராமலிருக்கையில் பின்வருமாறு நிச்சயம்
 செய்துகொண்டேன். உன் பராக்கிரமம் எனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்
 திருத்தும் உன்னிடத்திலுள்ள அதிக ப்ரீதியால் உன்னைப்பற்றிக்
 கவலைப்பட்டேன். சாவணனைப் புத்திரமித்திர பந்துக்களுடன்
 யுத்தத்தில் கொன்று நான் செய்த பிரதிக்கூையை நிறைவேற்றி,
 விபீஷணனை லங்காதிபதியாய் அபிஷேகம் செய்து, அவன் என்
 னைச் சரணமடைந்ததை ஸபலமாக்கி, பரதனிடத்தில் கோஸல
 ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்து (இல்லாவிட்டால் குலதர்மம் கெடும்)
 உயிரைவிட எண்ணினேன்” என்றார். அதற்கு ஸ“கீர்வன், “தங்க
 ளுடைய ப்ரியபார்வையை அபகரித்த அந்த மஹாபாபியை நேரில்
 பார்த்துவிட்டு எப்படிப் பொறுத்திருப்பேன்? தங்களுக்கு நான்
 தாஸன்; இது என் கடமை; துணிவால் செய்த காரியமல்ல”
 என்றான்.

ராகவன் அந்த வார்த்தையை மெச்சி லக்ஷ்மணனைப்பார்த்து,
 “குழந்தாய்! பழம், விழங்கு, குளிர்ந்த ஜலம் முதலியவை நிறைந்த
 இடத்தில் நமது ஸையத்தை இறக்கி அணிவகுப்போம். லோகத்
 திலுள்ள ஜாதுக்கள் அழியப்போகிறதென்பதைக் குறிப்பிடும் பயங்
 கரமான சகுனங்களைப் பாச். வானர ராகுஸவீரர்களும் மடிவார்
 கள். காற்றுகள் கடுமையாக அடிக்கின்றன; பூமி நடுங்குகின்றது;

- பர்வதசிகரங்கள் அசைகின்றன; மரங்கள் முறிந்து விழுகின்றன; மேகங்கள், கழுகு பருந்து முதலிய குரூர ஜந்துக்களுக்கு இருப்பிடமாய், கடுமையான சப்தங்களுடனும் கோரமான ரூபங்களுடனும்
- 50 ரத்தம் கலந்த மழையைப் பெய்கின்றன. இது பிராணிகளின் நாசத்தைக் குறிக்கின்றது. ஸந்தியாகாலத்தில் ஆகாசம் சிவப்புச் சந்தனத்தைப்போல் பார்க்கப் பயங்கரமாயிருக்கிறது; ஸூரிய மண்டலத்திலிருந்து நெருப்புக்கட்டிகள் சூவவித்துக்கொண்டு விழுகின்றன. அல்பரிருகங்களும் பக்ஷிகளும் தினமாய் தினஸ்வரங்களுடன் ஸூரியனைப் பார்த்துக் கத்தும்பொழுது எல்லோருக்கும் பயம் நேரிடுகிறது. ராத்திரியில் சந்திரன் பிரகாசிக்கிறதில்லை; உஷ்ணகிரணங்களால் எரிக்கிறான்; ஜகத்பிரளயம் நேரும்பொழுது காணப்படுவதுபோல் நடுவில் சிவந்து ஓரத்தில் கருத்த மண்டலங்களால் சூழப்படுகிறான். அந்த மண்டலம் குறுகிப் பயங்கரமாய்
- 60 அளவற்ற அபாயங்களையும் கஷ்டங்களையும் குறிக்கின்றது. ஸூரிய மண்டலத்தில் நெருப்புப்புள்ளிகள் தெரிகின்றன. நகுகத்திரங்கள் முன்போல் பிரகாசிக்கவில்லை. இந்த அபாசனங்களைப் பார்த்தால் யுகங்கள் முடிந்து லோகங்களுக்குப் பிரளயம் வருமோ என்றெண்ணும்படியிருக்கிறது. காக்கைகளும், கழுடுகளும், பருந்துகளும் பலவீனமான பக்ஷிகளால் ஜயிக்கப்படுகின்றன; நரிகள் பயங்கரமாக ஊளையிடுகின்றன. நாம் ஸகல ஸஸன்யங்களுடன் ராவணனால் ஜாக்கிரதைப்பாகக் காக்கப்பட்ட லங்கையில் இப்பொழுதே வேகமாய் பிரவேசிப்போம்" என்று, ஸுவேல மலையிலிருந்து இறங்கிச் சத்துருக்களால் எதிர்த்துமுடியாத தன் ஸஸன்யத்தைக்
- 70 கவனித்துப் பார்த்து, தானும் ஸுக்ரீவனும் வானரர்களை உத்தராகப் படுத்தி, யுத்தகாலத்தில் வீராவேசத்துடன் யுத்தம் செய்யும்படி தைரியப்படுத்தினார்.

- பிறகு கபமுகர்த்தத்தில் ரகுவீரன் கோதண்டபாணியாய் வானரவேளையை லங்கையை நோக்கி நடத்திச்சென்றார்.
- 75 விபிஷணன், ஸுக்ரீவன், ஹனுமான், ஜாம்பவான், நளன், தூமரன், நீலன், லக்ஷ்மணன் முதலியவர்கள் அவரைப் பின்பு தொடர்ந்தார்கள். மஹாலமுத்திரத்தைப்போன்ற வானரசேனை பூமியை மறைத்துக்கொண்டு அவர்களைப் பின்பற்றிச் சென்றது. சத்துருகுல காலர்களாய் மதயானையைப் போன்றவர்களாய் விளங்கும் வானர வீரர்கள் பர்வதசிகரங்களையும் பெரிய மரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள். பிறகு சாமலக்ஷ்மணர்கள் லங்கைக்கு ஸமீபத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள். அது கொடிக்களாலும் த்வஜங்களாலும் பிரகாசித்தது. அழகான தோட்டங்கள் கணக்கில்லாமல் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. விசித்திரமான மதில்கள்
- 85 ஆகாசத்தை அளவிக்கொண்டு சத்துருக்கள் கெடுங்க முடியாமல் பிரகாரங்களாலும் தோட்டை வாசல்களாலும் சோபித்தன.

வானரர்கள் சாகவனுடைய ஆக்ஷேபப்படி இடங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு தேவர்களும் நெருங்கியபடியாத அந்த நகரத்தை முற்றுகை போட்டார்கள். பர்வதசிகரத்தையப்போல் உன்னதமான வடக்குக் கோட்டை வாசலில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஆயுத பாணிகளாய் நின்றார்கள். வருணபகவான் ஸமுத்திரத்தைக் கரப்பதுபோல் அவ்விடத்தை சாவணன் தானே சூழித்து வந்தான். ராமனைத்தவிர வேறு யாராவது அங்கே நின்று நிரவலிக்க முடியுமோ? அது அதிகபயங்கரமானது; எப்பொழுதும் ஆயுதபாணிகளாய் நிற்கும் கோதமான சாக்ஷஸர்களால் ஸகல திக்குகளிலும் சூழிக்கப்பட்டது; தானவர்கள் வலிக்கும் பரதாள லோகத்தைப்போல் அப்பணுணங்கள் கண்டு நடுங்கும்படியானது; கோட்டை வாசலுக்கு ஸமீபத்தில் அமைக்கப்பட்ட மேடைகளில் சாக்ஷஸ வீரர்களுடைய ஆயுதங்களும் கவசங்களும் கொடிகளும் ஒழுங்காய் வைக்கப்பட்டிருந்தன. கிழக்குக்கோட்டை வாசலில் வானர ஸேனாபதியான கீலன் மைத்தனையும் த்விவிதனையும் தனக்கு ஸஹாயமாய் வைத்துக்கொண்டு இறங்கியிருந்தான். ரிஷபன் கவாக்ஷன் கஜன் கவயனென்பவர்களுடன் அங்கதன் தெற்குக் கோட்டைவாசலை முற்றுகையிட்டான். பிரமாதி, பிரகஸன் முதலிய வீரர்களுடன் ஹனுமான் மேற்குக் கோட்டைவாசலை முற்றுகையிட்டார். கருடனைப்போல் சீறிக்கொண்டிருக்கும் மற்ற வானவீரர்களால் சூழப்பட்டு, ஸுக்ரீவன் சாவணனாலும் இத்திரஜித்தாலும் சூழிக்கப்பட்ட வடக்குக்கோட்டை வாசலுக்கும் மேற்குக் கோட்டை வாசலுக்கும் தடுவிலிருந்துகொண்டு, ராமனுக்கும் ஹனுமானுக்கும் ஸஹாயம் செய்து வந்தான். வானர தேனைத் தலைவர்களில் பிரஸித்தி பெற்ற முப்பத்தாறுகோடி வீரர்கள் ஸுக்ரீவனைச் சூழித்து நின்றார்கள். ராமனுடைய உத்தரவின்படி லக்ஷ்மணனும் விபீஷணனும் ஒவ்வொரு வாசற்படியிலும் கோடி வானரர்களை வைத்தார்கள்; ராமனுக்கு மேற்கில் ஸுக்ரீவன் ஜாம்பவானுடன் தங்கியிருந்தான். பராக்ஷிரமத்தில் புலிகளைப் போன்ற அந்த வானர வீரர்கள் மதங்களையும் பர்வத சிகரங்களையும் கற்பாறைகளையும் தூக்கிக்கொண்டு, கோபத்தால், வால்களையும் முகங்களையும் அவயவங்களையும் பயங்கரமாய்ச் செய்துகொண்டு, நகங்களையும் பற்களையும் ஆயுதமாயுடையவர்களாய், ஸத்தோஷத்துடன் யுத்தம் செய்பத் தயாராயிருந்தார்கள். சிலர் பத்து யானைபல முடையவர்கள்; சிலர் தூறு, சிலர் ஆயிரம், சிலர் பதினாயிரம், சிலர் ஐனகம், சிலர் மஹைனகம், இவ்விதமான பலசாலிகள்; சிலருடைய பலத்திற்கு எல்லையில்கூட. வானரர்களுள், கொண்டை முஸுருகளும், கரடிகளும், நானாவர்ணங்களுடன் நாகாவேஷங்களுடன், நாகா எப்பலங்களுடன் லங்கைகையச் சுற்றிக் கூடியிருந்தன, வெட்டுக்கிளிகள் கணக்கில்லாமல் ஒரு தேசத்தில் திடீரென்று வந்திறங்கினதுபோல் வானரர்கள் சூழ்ந்திருந்தது ஆச்சரியகரமாயும் விசித்திரமாயுமிருந்தது.

- தது. அங்கு தங்கியிருந்த வானரர்களால் பூமி முற்றிலும் மறைத்
தது; தாவிக் குதித்துக்கொண்டிருந்த வானரர்களால் ஆகாசம்
130 மறைந்தது. அநேக கோடி வானரசர்கள் ஸங்கையின் கோட்டை
வாசல்களை முற்றுகை போட்டார்கள். மற்றவர்கள் யுத்தம்செய்யத்
தயாராய் நின்றார்கள். த்ரிகூடபர்வதத்தைச் சுற்றிலும் ஸங்கையின்
நான்கு புறங்களிலும் கணக்கில்லாத வானரர்கள் பாறைகளையும்
மரங்களையும் தூக்கிக்கொண்டு காற்றுக்கூட உள்ளே துழைய
135 இடமில்லாமல் தடுத்தார்கள். மஹாமேகங்களைப்போன்ற ரூபத்
துடனும் தேவேந்திரனைப்போன்ற பராக்கிரமத்துடனும் வானர
வீரர்கள் திடீரென்று தங்களைச் சூழ்ந்துகொண்டதைக் கண்டு,
ராக்ஷஸர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ஸமுத்திரம் கரைபுரண்டு
ஒடுவதுபோல் அந்த வானர ஸையத்திலிருந்து ஒரு பெரும் சப்த
140 முண்டாயிற்று. அதனால் த்ரிகூடபர்வதமும் அதிலுள்ள வனங்
களும் சோலைகளும் ஸங்கா நகரமும் அதிலுள்ள கிருஹங்களும்
மதில்களும் கிடுகிடு என்று நடுங்கின. ராமலக்ஷ்மணர்களாலும்
ஸூகீரீவனாலும் சகிக்கப்பட்ட அந்த ஸேனை தேவாஸுரர்களும்
இந்திரர்களும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் எதிர்க்க முடியாததாயிருந்தது.
145 பிறகு, ராமன் தன் ஸையத்தை யுத்த சால்திரப்படி வகுத்து,
ராக்ஷஸர்களைக் கொல்வதற்குத் தகுந்த உபாயங்களை மந்திரிகளுடன்
ஆலோசித்து, தன் புத்தியாலும் அவைகளை அடிக்கடி பரீகித்து
ஒரு முடிவு செய்தார்; யுத்தமான ஸாம தான உபாயங்களையும்
அவைகளின் பலத்தையும் றிஜ ஸ்வரூபத்தையும் அறிந்தவரானதால்
150 சத்துருவுடன் யுத்தம் செய்வதற்காக அவனுடைய நகரத்தை
முற்றுகையிடும்பொழுது ஒரு தூதன் மூலமாய் அந்தச் சத்துருவை
யுத்தத்திற்குழைப்பது ராஜதர்மமென்று, விபேஷணனுடைய
அனுமதியின்படி அங்கதனை யழைத்து இவ்விதம் சொன்னார்.
- “குழந்தாய்! நீ சிரமமில்லாமல் பிரகாரங்களைத் தாண்டி,
155 ஸங்கையில் போய் நான் சொல்லும் வார்த்தைகளை ராவணனிடத்
தில் பயமில்லாமல் தைரியமாய் சொல்லவேண்டியது. * லக்ஷ்மீ
கடாசுரத்தை இழந்தவனே! அதிகாரத்தை இழந்தவனே! காலம்
குறுகினவனே! மதி கெட்டவனே! பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து வரம்
பெற்ற கர்வத்தினால் ரிஷிகளையும், தேவதைகளையும், கந்தர்வர்களை
160 யும் அப்ஸரசர்களையும், நாகர்களையும், யக்ஷர்களையும், அரசர்களையும்
அவமதித்து உபத்திரவித்து அக்ஞானத்தால் மஹாபாபங்களை
ஸம்பாதித்தாயே, அந்தக் கர்வம் இன்றுடன் ஒழிந்தது. என்
பாச்யையை நீ அபகரித்ததால் என் கோபத்திற்குட்பட்டாய்.
உன்னைத் தண்டிக்க நான் ஏற்பட்டுக் கோதண்டத்தில் திய்யாஸ்
165 திரங்களைப் பூட்டி, உன் கோட்டை வாசலில் வந்து நிற்கிறேன்.
என்றுடன் யுத்தம் செய்து என் கையால் மரணமடைந்தால்,
தேவதைகள், மஹர்ஷிகள், ராஜர்ஷிகள் முதலிய மஹான்களாடையு
யும் உத்தம லோகங்களை யடைவாய்; ஸகல பாபங்களிலிருந்தும்

விடுபடுவாய். சிவிரம் யுத்தத்திற்கு வா. மாரீசனுடைய மாயையால் என்னை வஞ்சித்து, ஆச்ரமத்தினின்றும் வெகு தூரத்தில் அழைத்துக்கொண்டு போய் ஸீதையை அபகரித்தாயே. எதை நம்பி அப்படிச் செய்யத் துணிந்தாயோ அந்த பலத்தைக் காட்ட இதுவே ஸமயம். ஸுவர்ணத்தைத் திருடினவன் அதைத் திருப்பிக் கொடுத்தாலொழிய பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்வதற்கு அதிகாரி யாகமாட்டான். அப்படி ஸீதையை என்னிடத்தில் ஸமர்ப்பணம் செய்து என்னைச் சரணமடை. நீ செய்த அபராதங்கள் எல்லா வற்றையும் மன்னிக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் என் தீக்ஷமான பாணங்களால் ஸகல லோகங்களிலும் ராக்ஷஸப் பூண்டில்லாமல் செய்வேன். (ராவணன் தன்னைச் சரணமடைந்தால் தனக்கு வேண்டிய கோஸலராஜ்யத்தை விபீஷணனுக்குக் கொடுப்போமென்று ராமனுடைய கருத்து.) தர்மாத்மாவாயும் ராக்ஷஸ சிரேஷ்டனுமிருக்கும் விபீஷணன் என்னைச் சரணமடைந்திருக்கிறான். அதனால் நீத்தியமாயும் சத்துருக்களால் உபத்திரவமில்லாததாயும் இருக்கும் இந்த லங்கா ராஜ்யத்தைப் பெற்று, விசேஷ காந்தியுடன் விளங்குகிறான். இந்த ராஜ்யத்தை ஆள்வதற்கு வேண்டிய ஸகல குணங்களும் அவனிடத்தில் பொருந்தியிருக்கின்றன; நீயோ ஸகலவிதத்திலும் அந்தப் பதவிக்குத் தகாதவன்; தர்மமார்க்கத்தைவிட்டு விலகினவன்; மஹாபாபி; இந்திரியஸ்வா தீனமற்றவன்; மூர்க்கர்களால் குழப்பட்டவன்; உனக்கும் இந்த ராஜ்யத்திற்கும் வெகுதூரம்; ஸீதையைக் கொண்டுவந்து விட்டு என்னைச் சரணமடைந்தால் விபீஷணனுக்கு வேறு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து, உன்னைக் கொல்லாமல் விடுவேன். இல்லாவிட்டால் யுத்தம் செய்யப் புறப்படு. எதரியத்தையும் சௌரியத்தையும் கைக்கொண்டு என்னுடன் யுத்தம் செய்தால் என் பாணங்களால் ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனாய், யுத்தத்தில் பின் வாங்காமல் உயிரைவிட்டவர்கள் அடையும் வீரஸ்வர்க்கம் உனக்கும் கிடைக்கும். நீ என்னிடத்திலிருந்து தப்ப நீளைத்துப் பழி ருபமெடுத்து மனோவேகத்துடன் எந்த லோகத்தில் ஒளிந்திருந்தாலும், என் கண்ணில் பட்ட பிறகு உயிருடன் திரும்பி வருவாயோ? உனக்கு ஹிதமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறேன். கேள். உன் உயிரை என் கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நீளைத்துடன் உன்னைக் கொல்வேன். ராக்ஷஸ குலத்தில் ஒருவரும் மிஞ்சப்போகிறதில்லை. ஆகையால் உனக்குப் ப்ரேதவிரத்யங்களைச் செய்ய ஒருவரும் இருக்கமாட்டார்கள். நீயே அவைகளை இப்பொழுதே செய்துவிடு. இறப்பவர்கள், சாப்யத்தால் புத்திரமித் திர கனத்திரங்கனையும் மற்ற பிரியமான வஸ்துக்களையும் பார்க்க விரும்புவதுபோல் நீ அளவற்ற அபிமானத்துடன் ரக்ஷித்துவரும் இந்த லங்கையை நன்றாகச் சுற்றிப்பாள்' என்று நான் சொன்னதாக ராவணனிடம் சொல்" என்றார்.

- 210 அங்கதன் ராமனிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, மனுஷ்ய ரூபமெடுத்த அக்னிபகவானிப்போல் அதிவேகமாய் ஆகாச மார்க் கத்தில் சென்று, ராவணனுடைய அரண்மனையில் இறங்கினான். அங்கே ராவணன் மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு ஸமீபத்தில் சென்று, தன்னை இன்னுனென்று தெரிவித்து,
- 215 ராமன் சொல்லியனுப்பின வார்த்தைகளைச் சிறிதும் ஏற்றங்கூறா வில்லாமல் மந்திரிபிரதானிகள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் வங்கேக சுவரனிடத்தில் சொன்னான். "ஸகல பிராணிகளுக்கும் கேடமத்தையே செய்யும் கோஸலாதிபதியான ராமன் என்னை இங்கே அனுப்பினார். நான் வாலியின் புத்திரன். எனக்கு அங்கதனென்ற பெயர். இது
- 220 வரையில் தாங்கள் கேட்டிருப்பீர்களே! ரகுவீரன் தங்கனிடத்தில் பின்வருமாறு சொல்லச் சொன்னார். "குருசல்வபாவ முன்னவனே! நீ ஆண் பிள்ளையானால் வங்கைக்கு வெளியில் வந்து என்னுடன் புத் தம் செய். உன் ராஜதானியை முற்றுகையிட்டபிறகும் என்னுடன் புத்தம் செய்யாமலிருப்பதைப் பார்த்தால் நீ புருஷாதமன் என்று
- 225 தோன்றுகிறது. உன்னையும் உன் மந்திரிகளையும் புத்திரர்களையும், ஞாநிகளையும், பந்துக்களையும் கொல்லப்போகிறேன். ஸகலலோகங் களும் இனியாவது பயமற்று வாழட்டும். தேவ, தானவ, யக்ஷ, கந்தர்வ, உரக, ராக்ஷஸ ரீஷிகணங்களுக்கு நித்திய சத்துருவான உன்னை இன்று வேரறுக்கிறேன். அப்படி வேண்டாமென்றால்,
- 230 ஐரணியை என்னிடத்தில் கொண்டுவந்துவிட்டு என்னைச் சரண மடை என்று சொன்னார்" என்று.
- அந்தக் கரும் வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ராக்ஷஸாதிபதி கோபம் தாங்காமல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, கண்கள் சிவந்து, நெருப்புப் பொரி பாக்க, "இந்தத் துஷ்டனைப் பிடித்து இப்பொழுதே கொல்லுங்கள்" என்று மந்திரிகளை அழக்கடி ஆக்ஞாபித்தான். நான்கு ராக்ஷஸர்
- 235 கள், நெருப்புக் கொழுந்துபோல் ஜ்வலிக்கும் ராவணனுடைய உத்தி ரவுப்படி, அங்கதனைப் பிடித்தார்கள். ராக்ஷஸர்களுக்கு நடுவில் தன் பலத்தைக் காட்டுவதற்காக அங்கதன் அதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்து, ஒவ்வொரு புறத்திலும் தொங்கிக்கொண்டிருந்த
- 240 இரண்டு ராக்ஷஸர்களுடன் அலக்ஷ்யமாய் உன்னதமான அதைபி லிருந்து தாவி ஆகாசமார்க்கத்தில் சென்று அவர்களை வேகமாய் உதறித் தள்ளினான். அவர்கள் ராவணனுக்கெதிரே பிரக்ஞையற் றப் பூமியில் விழ்ந்தார்கள். பிறகு பர்வத சிகரத்தைப்போல் ஆகாசத்தை அளாவியிருக்கும் ராவணனுடைய அரண்மனையின்
- 245 கோபுரத்தை அவனுக்கெதிரே காலாறுதைக்க, முன்பு இந்திர னுடைய வஜ்ராயுதத்தால் ஹிமயமலையின் சிகரம் அடிப்பட்டுப் பிளந் ததுபோல் அந்தக் கோபுரம் பெரிடியாயிற்று. இப்படி அரண் மனையை இடித்துத்தள்ளி, தன்பெயரையும் கீர்த்தியையும் கோஷித் துக்கொண்டு, எம்ஹநாதத்துடன் அங்கதன் ஆகாசமார்க்கத்தில்
- 250 இளம்பி, வானரர்களுக்கு நடுவில் ராமனுக்கு ஸமீபத்தில் வந்து

குறித்தான். ராக்ஷஸர்கள் அதைக் கண்டு வருத்தமடைந்தார்கள்; வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் ஆரவாரித்தார்கள். தன் அண்மைய நாசமடைந்ததைப்பற்றி ராவணனுக்கு அடங்காத கோபமுண்டாயிற்று. அது தனக்கு மேலும் நாசத்திற்கு ஓர் அடையாளமென்று நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டான்.

255

இப்படியிருக்கையில் ராமன் வானர ஸைன்யங்களால் சூழப்பட்டு ராவணனைக் கொல்ல நினைத்து யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்தார். பல்வதிகரத்தைப் போன்ற ஸுஷேணனென்ற வானர வீரன் ஸுக்ரீவனுடைய உத்தரவால் அநேக காமரூபிகளான வானரர்களுடன் சந்திரன் ராகினைச் சுற்றி வருவதுபோல் எல்லாக் கோட்டை வாசல்களையும் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தான். இப்படி வானர ஸைன்யங்கள் எல்லையில்லாமல் லங்கையை வளைத்துக் கொண்டதைக் கண்டு ராக்ஷஸர்களில் தைரியசாலிகள் ஆச்சரியமடைந்தார்கள்; தைரியமற்றவர்கள் பயந்து நடுங்கினார்கள். சிலர் மல்யுத்தம் நடக்குமென்ற கொழுப்பால் ஸந்தோஷித்தார்கள். பிராகாரங்களுக்கும் அகழ்ச்சுருக்கும் நடுவில் வானரர்கள் ஊசிராட்ட இடமில்லாமல் தங்கியிருப்பதைக்கண்டு சிலராக்ஷஸர்கள் பயத்தால் மெய்மறந்து, ஹா! ஹா! என்று அலறினார்கள். இப்படி லங்கா புரியில் பயங்கரமான கோலாஹல சப்தம் அதிகரித்தது. ராக்ஷஸ வீரர்கள் உத்தமமான ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு பிரளய காலத்தில் வீசும் வாயுக்களைப்போல் அங்குயிர்கும் ஸஞ்சரித்தார்கள்.

260

265

270

தஸ்யித் மஹாபீஷணகே ப்ரயுத்தீத

கோலாஹலே ராக்ஷஸ ராஜதாந்தஸம் |

ப்ரக்ருஹ்ய ரக்ஷாம்பலி மஹாயுதாநி

யுகாந்தவாதா இவ ஸம்விசேரு: |

(104)

ஸர்க்கம் 42

யுத்த ஆரம்பம்

ததஸ்தே ராக்ஷஸஸ் தத்ர கீதவா ராவணமந்திரம் |

நயவேத'பத் புரீம்குத்'தாம் ராமேண ஸஹ வாதரை: | (1)

பிறகு ராக்ஷஸர்கள் ராவணனிடத்திற்குச் சென்று ராமன் வானர ஸைன்யங்களுடன் லங்கையை முற்றுகையிட்டதைத் தெரிவித்தார்கள். அதைக் கேட்டு, ராக்ஷஸாதிபதி கோபம் கொண்டு முன்னிவிட அதிக ஐரக்கிரதையாய்க் காவல்களை ஏற்படுத்தி, தன் அரண்மனையின்மேல் மாடியில் ஏறிப்பார்க்கையில், லங்கையும் அதைச் சூழ்ந்த குன்றுகளும், மலைகளும், வனங்களும் யுத்தம் செய்ய ஆவல் கொண்ட வானரர்களால் மறைந்திருப்பதைக் கண்டான். இவர்களை எப்படி நாசம் செய்கிறதென்று அவனுக்குப் பெரும் கவலை

5

- யுண்டாயிற்று. நெடுநேரம் ஆலோசித்துத் தைரியமடைந்து, ராகவீணையும் வானர ஸைன்யத்தையும் ஆர்ச்சியத்துடன் பார்த்தான். அதற்குள் ராகவன், வானரர்களுடன் பிராகாரத்திற்கு ஸமீபத்தில் வந்து சேர்ந்து, லங்கை நான்கு புறங்களிலும் கோரமான ராகுஸ வீரர்களால் சூழப்பட்டுப்படுப்பதைக் கண்டார். விசித்திரமான த்வணங்களாலும் கொடிகளாலும் விளங்கும் லங்கா புரியைப் பார்த்தவுடன் ராமனுக்கு வீதையின் ஞாபகம் வந்து, "ஐயோ! பெண்மாண்போல் நேத்திரங்களையுடைய என் ஜாணடி, கொஞ்சமாவது கஷ்டத்தை அனுபவிக்கத் தகுந்தவளா? இந்த லங்கையில் கோர ராகுஸிகளால் உபத்திரவிக்கப்பட்டு, துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டு, வெறும் தரையில் படுத்திருக்கிறான். இவ்வளவும் என்னுல்லல்லவா நேர்ந்தது! எனக்காகவல்லவா பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்" என்று வருந்தி, அபார தையுள்ளவராகையால், தனக்குப் பொங்கும் கடும் கோபத்தை அடக்கி, வானரர்களை "யுத்தம் செய்ய ஆரம்பியுங்கள்" என்று ஆக்ஞாபித்தார்.

- அதைக் கேட்டு வானரர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஸிம்ஹராதம் செய்தார்கள். "பர்வதிகளாகளாலும் வஜ்ரசத்தைப்போன்ற எங்களுடைய முஷ்டிகளாலும் இந்த லங்கையைத் தூளாக்குவோம்" என்று வானரத் தலைவர்கள் ஒவ்வொருவரும் நினைத்தார்கள். மலைச்சிகரங்களையும் பெரிய பாறைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, நானாவிருஷங்களை வேருடன் பிடுங்கிக்கொண்டு, லேனைத்தலைவர்கள் யுத்தம் செய்யத் தயாரானார்கள். ராகவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அவனைக் கொஞ்சம்கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல், வானர ஸைன்யம் அவரவர்களுக்குக் குறிப்பிட்டவிடத்தில் லங்கையின் கோட்டைச் சுவர்களைத் தாண்ட ஆரம்பித்தார்கள். அதைக்கண்டு ராகவன் ஸந்தோஷித்தார். ராமனுக்காக உயிரைக்கொடுக்க நிச்சயித்து, விருஷங்களை யும் பாறைகளையுமே ஆயுதங்களாகக்கொண்டு, சிவந்த முகங்களுடனும், தங்கவிறமான தேகத்துடனும் லங்கையைச் சூழ்ந்தார்கள். மரங்களாலும் மலைச்சிகரங்களாலும் முஷ்டிகளாலும் சுவர்களையும் தோட்டங்களையும், வாசற்படிகளையும் நாசம் செய்தார்கள். கட்டைகளாலும் புற்களாலும் பாறைகளாலும் மரங்களாலும் மண்ணினாலும் சுத்த ஜலத்தால் நிறைந்த அகழ்களை நிரப்பினார்கள். ஆயிரங்கோடி வானரர்களுடன் லேனாபதிகள் லங்கையின் கோட்டைச் சுவர்களில் ஏறினார்கள். தங்கத்தால் இழைக்கப்பட்ட வாசற்படிகளையும் கைலாஸசிகரத்தைப்போன்ற கோபுரங்களையும் இடித்துத் தள்ளினார்கள். மதயானைகளைப்போல் கர்ஜித்துக் கொண்டு தாவிக்கொண்டும் போய்க்கொண்டும் வந்து கொண்டும் லங்கையை நான்கு புறங்களிலிருந்தும் பிரவேசித்தார்கள். நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்களாய், "மஹாபலவானான ராமலக்ஷ்மணர்களும் அவர்களால் சூழிக்கப்பட்ட ஸூக்சீவனும் வாழ்க"

என்று கர்ஜித்துக்கொண்டும், ஸீம்ஹநாதம் செய்துகொண்டும், 50
அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டும், லங்கையை கோக்கிச் சென்றார்
கள். இதற்குள் வீரபாஹு, ஸுபாஹு, நளன் முதலிய வானரத்
தலைவர்கள் கோட்டைச்சுவர்களைத் தாண்டி, ஸைன்யங்களை அங்
கங்கே அணிவகுத்து நிறுத்தினார்கள். கிழக்குக் கோட்டை வாசலில்
நராயண மூலையில் குமுதன் பந்துக்கோடி, வானரர்களுடன் தங்கி 55
யிருந்தான். பிரகஸனும், பனஸனும், அவனுக்கு உதவியாக நியமிக்கப்
பட்டார்கள். சதவாரி 20 கோடி வானரர்களுடன் தெற்குக்
கோட்டைவாசலில் தென்முகு திக்கியிருந்தான். தாரையின்
பிதாவான ஸுஷேணன் 60 கோடி வானரர்களுடன் தென்மேற்கு
மூலையில் மேற்குக்கோட்டை வாசலில் தங்கியிருந்தான். வானராதி
பதியான ஸுக்ரீவன் ஜாம்பவானுடன் ராமலக்ஷ்மணர்களிருக்கும்
வடக்குக்கோட்டை வாசலுக்கருகில் தங்கியிருந்தான். கோலாங்
கலங்களுக்கு நாயகனான கவாஷன் பயங்கரமான தேத்திரங்களுட
னும் மலைபயப் போன்ற தேகத்துடனும் கோடிவானர வீரர்களுட
னும் ராமனுடைய வலதுபக்கத்திலும்; கோரமான வேகத்தை 65
யுடைய கரடிகளுக்குக்கரசனான தூம்ரன் கோடி ஸைன்யங்களுடன்
இடதுபக்கத்திலும் இருந்தார்கள். பலத்திலும் வீரியத்திலும்
பிகரில்லாத விபீஷணன், தன் மந்திரிகளுடன் கதாபாணியாய்
ராமனுக்கருகில் நின்றான். கஜன், கவாஷன், கவயன், சரபன், கந்த
மாதன்னென்றவர்கள் எல்லாவிடங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு 70
வேளையை ரகஷித்து வந்தார்கள்.

அதைக்கண்டு ராவணன் கோபம் கொண்டு, ஸகல ஸைன்யங்
களையும் யுத்தத்திற்குப் புறப்படும்படி ஆக்ஞாபித்தான். அதைக்
கேட்டு ராஷஸர்கள் ஸந்தோஷத்தால் பயங்கரமாக சப்தித்தார்
கள். சந்திரனைப்போல் வெண்மையான ரணபேரிகைகளைத் தங்கக்
கழிகளாலடித்துச் சங்கங்களை ஊதினார்கள். விடையற்ற ஆபரணங்க
ளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கருத்த தேகங்களுடன் ஸகல திக்குகளும்
செவிறுபடும்படி சங்கத்வனி செய்துகொண்டு, கொக்குகளால் குழப்
பட்டு மின்னல் கொடிகள் பாயும் நீருண்ட மேகங்களைப் போல்
தோன்றினார்கள். பிரளயகாலத்திலும் சந்திரோதய காலத்திலும் 80
ஆறகன் ஸமுத்திரத்தில் விழுவதுபோல், ராஷஸ வேளைகள் ஸந்
தோஷத்தால் ஆரவாரித்துக்கொண்டு அங்கங்கே வந்து சேர்ந்தன.
அவைகளைக்கண்டு வானர ஸைன்யங்கள் செய்த ஸீம்ஹநாதங்க
ளாலும் கர்ஜனைகளாலும் த்ரிகடபர்வதமும் அதன் தாழ்வரை
களும் நுகைகளும் பிரதித்வனி செய்தன. சங்கம், துத்துபி, பேரிகை 85
முதலிய ரணவாத்யங்களாலும், யாளை விறிடுவதாலும், குதிரைகள்
களைப்பதாலும், ரதங்களின் ஓசையாலும், ஸைன்யங்களின் கோஷத்
தாலும், ஆகாசமும் பூமியும் மிடுகிடுன்று நடுங்கின.

அப்பொழுது முன்காலத்தில் தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்
கும் யுத்தம் நடந்ததுபோல் வானரர்களுக்கும் ராஷஸர்களுக்கும் 90

- கோரயுத்தம் ஆரம்பித்தது. ராக்ஷஸர்கள் தங்களுடைய பெயர்களை யும் பராக்கிரமங்களையும் சொல்லிக்கொண்டு கதைகளாலும், கத்திகளாலும் சூலங்களாலும் கோடாலிகளாலும் வானரர்களை அடித்தார்கள். தங்களுடைய பெயர்களைக் கொண்டு, "மஹாராஜாவிற்கு ஐயமுண்டாகக்கூடவதாக" என்ற ராக்ஷஸர்களுடைய கோஷமும், "ஸுக்ரீவ மஹாராஜா வெல்வாராக" என்று வானரர்களுடைய கோஷமும் விளம்பின. விருஷங்களுடைய, பர்வதலிகரங்களாலும் நகங்களாலும், பற்களாலும் வானரர்கள் ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்தார்கள். ராக்ஷஸர்கள் கோராயுத்தங்களுடன் கோட்டைச் சுவர்களிலிருந்து கத்திகளாலும் சூலங்களாலும் கத்திவாய்த்தடிங்களாலும் பூமியில் நின்ற வானரர்களை குத்திக் கிழித்தார்கள். வானரர்கள் கோபம் கொண்டு அவர்களை தாவிப்பிடித்திழுத்துக் கீழே தள்ளினார்கள். இப்படி மாம்ஸங்களைச் சேருபுடைய ரத்தப்பிரவாகம் பெருகியோட, ராக்ஷஸர்களுக்கும் வானரர்களுக்கும் கோரயுத்தம் நடந்தது; அதற்கு உபமானம் சொல்வதரிது.

ஸ ஸம்பரஹாரஸ் ஐமுலோ மாம்ஸ ஸோணித கர்த்மம் |
ரக்ஷஸாம் வாத்ராணாம் ச ஸம்பூ' வாத்'பூ'தோபம்: ||

(48)

ஸர்க்கம் 43

த்வந்த்வ யுத்தம்

யுத்'யதாம் து ததஸ்தேஷாம் வாத்ராணாம் மஹாத்மதாம் |

ரக்ஷஸாம் ஸம்பூ'வாத்' ப'வகோப: ஸுதா'ருண: || (1)

- இப்படி வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் யுத்தம் செய்கையில் இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் கோபம் அதிகரித்தது. தங்க ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட குதிரைகளோடும், நெருப்புக்கொழுந்துகளைப்போன்ற த்வஜங்களோடும் ஸுலரிபயமண்டலங்களைப்போன்ற ரதங்களோடும், அழகான கவசங்களோடும், ராக்ஷஸவீரர்கள் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டு வரிலாததங்களால் திக்குகளை நடுங்கச் செய்தார்கள். அவர்கள் பயங்கரமான காரியங்களைச் செப்திறவர்கள்; சாவணனுக்கு ஐயுத்தையே தேடுகிறவர்கள். வானரஸேனைகளும் அவர்களை ஐயிக்காமல் விடுகிறதில்லையென்று, காமரூபிகளான ராக்ஷஸர்களின்மேல் பாய்ந்தார்கள். அதற்குள் இருதிருத்த வீரர்களுக்கும் த்வந்த்வ யுத்தம் நடந்தது. ருத்ரனும் யமனும் யுத்தம் செய்ததுபோல், அங்கதனும் இத்திரஸ்தித்தும் சண்டையிட்டார்கள். ப்ரஜங்கனென்ற ராக்ஷஸனும் விபீஷணனுடைய மந்திரியான ஸம் பாதியும் ஐம்புமாவியும் ஹனுமாலும்; விபீஷணனும் மித்ரக்ஷனென்ற ராக்ஷஸனும்; கஜனும் தபனனும்; நீலனும் நீலும்பனும்; ஸுக்ரீவனும் ப்ரகஸனும்; லக்ஷ்மணனும் விருபாக்ஷனும்; ஸ்ரீராமனும் அக்னிகேது, ரச்மிகேது, ஸுப்தக்னன், யக்ஞகோபன் என்ற

ராஷஸர்களும்; ஸமந்தனும் வஜ்ரமுஷ்டியும்; த்வீவிதனும் அசனி
ப்ரபனும்; நனனும் ப்ரதபனனும்; தர்மதேவதையின் புத்ரனான
ஸுஷேணனும் வித்யுன்மாலியும்; இன்னும் மற்றப் போர் வீரர்
களும் கோரமான யுத்தம் செய்தார்கள். ரத்தப்பிரவாகங்கள்
வானர ராஷஸவீரர்களுடைய தேகங்களென்ற மரங்களை அடித்துக்
கொண்டு, அவர்களுடைய மயிர்களென்ற இளம்புல்களால் மூடப்
பட்டுப் பெருகியோடின.

இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப்போன்ற கதையால் இந்திர
ஜித்அங்கத்தை அடித்தான். அங்கதனும் ராவணபுத்திரனுடைய
திவ்ய ரதத்தையும், குதிரைகளையும், ஸாரதிகளையும் கொளுத்தினான்.
ப்ரஜைகள் மூன்று பாணங்களால் ஸம்பாதிதையத் துணைத்தான்.
ஸம்பாதியும் ஒரு பெரிய விருஷத்தால் ப்ரஜைகளை அடித்துக்
கொள்ளான். ஜம்புமாலி ரதத்திலிருந்துகொண்டே, சக்தி என்ற

ஆயுதத்தால் ஹனுமானை மார்பில் அடித்தான். மாருதி அவனையும்
அவன் ஏறிவந்த ரதத்தையும் பொடி செய்தார். ப்ரதபனன் கர்ஜித்
துக்கொண்டு நளன்மேல் பாய்ந்தான்; நளன் அந்த ராஷஸை
னுடைய திஷ்ணமான பாணங்களால் தேகம் பிளந்து, அவனுடைய
கண்களைப் பிடுங்கி எறித்தான். ப்ரகஸன் வானர ஸைன்யங்களை

விழங்குவதுபோல் நாசம் செய்வதைக் கண்டு, ஸுகீர்வன் ஒரு
மஹாவிருஷத்தால் அவனை அடித்து முறித்தான். அக்னிகேது,
ரச்மிகேது, ஸுப்தக்னன், யக்னுகோபனென்ற ராஷஸர்கள்
ராமனைக் கூர்மையான பாணங்களால் துளைத்தார்கள். ராமன்
அவர்களுடைய தலைகளை நெருப்புக் கொழுத்துகளைப் போன்ற

கோரமான பாணங்களால் அறுத்துத் தள்ளினார். மைத்தன் வஜ்ர
முஷ்டியையும், அவனுடைய ரதத்தையும், குதிரைகளையும் தன்
முஷ்டியால் அடித்துக் கொள்ளான். ஸுஹியன் கிரணங்களால்
மேகத்தைத் துளைப்பதுபோல் நீரும்பன் கருத்த தேகமுடைய
நீலனைப் பாணங்களால் துளைத்தான். மஹபடியும் அதிசாதுரியமாய்

அநேக பாணங்களைப் பிரயோகித்து அவனுடைய அங்கங்களைப்
பிளந்து அட்டஹாஸம் செய்தான். மூன்பு மஹாவிஷ்ணு சக்ரா
யுதத்தால் அஸுரர்களை அழித்ததுபோல், நீலன் நீரும்பனுடைய
ரதச்சக்கரத்தைப் பிடுங்கி, அவனுடைய ஸாரதியின் தலையை அறுத்
தான். வஜ்ராயுதத்தையும் இடியையும் போன்ற தேகமுடைய

தவீவிதன் ஒரு மலைச்சிகரத்தால் அசனிப்ரபனை அடித்தான். அந்த
ராஷஸனும் இடிபோன்ற பாணங்களால் த்வீவிதனைத் துளைத்
தான். அந்த வானரன் கடுங்கோபம் கொண்டு ஒரு பெரிய ஆச்சா
மரத்தால் அசனிப்ரபனையும் அவனுடைய ரதத்தையும் குதிரை
களையும் அடித்துக் கொள்ளான். வித்யுன்மாலி, ரதத்திலிருந்து

கொண்டே தங்கக் கட்டுகளையுடைய பாணங்களால் ஸுஷேணனை
அடித்து அடிக்கடி கர்ஜித்தான். ஸுஷேணன் ஒரு பெரிய மலைச்
சிகரத்தால் அந்த ரதத்தைப் பொடி செய்ய, வித்யுன்மாலி அந்

சாதூரியமாய் கதாயுதத்துடன் பூமியில் குதித்தான். அதைக் கண்டு
 60 ஸுஷேணன் ஒரு பெரிய பாறையை எடுத்துக்கொண்டு அவன்
 மேல் பாய்ந்தான். அதைப் பார்த்து அந்த ராக்ஷஸன் கதையால்
 ஸுஷேணனை மார்பில் அடித்தான். அதைக் கொஞ்சம்கூட
 லக்ஷியம் செய்யாமல் வானரவீரன் அந்தப் பெரும் பாறையை
 வித்யுன்மாலியின் தலையில் போட்டான். வித்யுன்மாலி ஹிருதயம்
 65 பிளந்து பூமியில் விழுந்து இறந்தான்.

பூர்வத்தில் தேவர்களால் தைத்யர்கள் முறியடிக்கப்பட்டது
 போல் இந்த த்வந்த்வயுத்தத்தில் ராக்ஷஸ வீரர்கள் வானர வீரர்
 களால் ஐயிக்கப்பட்டார்கள். ஒடிந்த கத்தி, கதை, சக்தி, தோமரம்,
 பட்டாக்கத்தி முதலிய ஆயுதங்களாலும் முறிந்த ததங்களாலும்
 70 உயிரிழந்த போர்க் குதிரைகளாலும், மதயானைகளாலும், வானரர்
 களாலும், ராக்ஷஸர்களாலும், ஏர்க்கால்களாலும், சக்கரங்களாலும்
 துகத்தடிகளாலும், பிணங்களைத் தின்னும் கரிகளாலும், கழுநு
 களாலும், துஷ்ட மிருகங்களாலும் அந்த யுத்த பூமி கோசமாய்
 விளங்கிற்று. வானரர்களின் கபந்தங்களும், ராக்ஷஸர்களின் கபந்
 75 தங்களும் ரத்தப் பிரவாஹத்தில் துள்ளிக் குதித்தன. தேவாஸுர
 யுத்தம் போன்ற அந்தச் சண்டையில் ராக்ஷஸர்கள் வானரர்
 களுடைய கங்களாலும், பற்களாலும் கிழிக்கப்பட்டு தேக
 மெங்கும் ரத்தம் பெருக, ஸுதூரியன் அஸ்தமிக்கும் ஸமயத்தை
 எதிர்பார்த்துக்கொண்டு மறுபடியும் யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள்.
 80 (ராத்திரியில் ராக்ஷஸர்களுக்கு பலம் அதிகம், மாயைகளை உபயோ
 கிப்பதற்குத் தகுந்த காலம்.)

விதூரியமானு ஹரீபுங்க்வஸ ததா
 நிஸாசரா: போணித திக்தா கிரதரா: |
 புந: ஸுயுத்தம் தரணா ஸயாஸ்திதா:
 திவாகர ஸயாஸ்தமயாபி காய்ஷிண: |

(48)

ஸர்க்கம் 44

ராத்திரி யுத்தம்

யுத்தயதாமேவ தேஷாம் து ததா வானரராக்ஷஸாம் |
 ரவிரஸ்தம் கதோ ராத்திரி: ப்ரவ்ருத்தா ப்ராணஹாரினி: | (1)

இப்படி இரண்டு ஸைன்யங்களும் யுத்தம் செய்து கொண்
 டிருக்கையில் ஸுதூரியன் அஸ்தமித்தார்; வானரர்களுடைய உயிரைப்
 போக்கும் ராத்திரியும் ஆரம்பித்தது. வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும்
 திராப் படைபுடன், ஒருவரையொருவர் ஐயிக்க முயன்று, கோசமாய்
 5 ராத்திரி யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். இருட்டில் ஒன்றும்
 தெரியாமல் ராக்ஷஸர்களும் வானரர்களும் தங்களைச் சேர்க்குவர்
 களையே சத்ருவென்று நினைத்து அடித்துக் கொன்றார்கள். "வா, கிழி,

கொல், ஒடுகிறாயா?" என்று இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான சப்தங்கள் மாத்திரம் கேட்கப்பட்டன. ராத்திரியில் ஸஞ்சரீக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள ராஷஸர்களுக்கும் அந்த இருட்டில் தடுமாற்றம் உண்டாயிற்று. கருத்த தேகங்களுடனும் பிரகாசிக்கும் தங்க ஆபரணங்களுடனும் அந்த ராஷஸர்கள், ஜ்வலிக்கும் ஓளவுதிகளையுடைய வணங்கனால் நிறைந்த பர்வதங்களைப்போல் தோன்றினார்கள். அந்தக் கோரமான இருட்டில் ராஷஸர்கள் கோபாலேசம் கொண்டு வானரர்களை அதிவேகமாய்த் தின்ன ஆரம்பித்தார்கள். வானரர்களும் தங்கச் சேணங்களையுடைய குதிரைகளையும் நெருப்புக் கொழுந்துகளைப் போன்ற த்வணங்களையும் யானைகளையும் யானை வீரர்களையும் ரதங்களையும் கோப வெறியால் தாவிப் பிடித்து இழுத்துப் பற்களாலும் நகங்களாலும் கிழித்துக் கடித்து எறிந்தார்கள். ராமலக்ஷ்மணர்கள் மஹாஸர்ப்பங்களைப் போன்ற பாணங்களால் கண்ணிற்குத் தோன்றின ராஷஸர்களையும் மறைத்திருப்பவர்களையும் அடித்தார்கள். குதிரைகளாலும் ரதங்களாலும் கிளப்பப்பட்ட புழுதி, செவிகளையும் மூக்குகளையும் அடைத்தது. இப்படி மயிர்க்கச்சு முண்டாகும்படி கோரயுத்தம் நடக்கையில் ரத்தம் ஆறுகளாய் ஓடிற்று. பேரிகை மிருதங்கம் தவில் சங்கம் புல்லாங்குழல் முதலிய வாத்தியங்களின் சப்தங்கள் ஒன்று சேர்ந்து அப்புதமான ஒரு த்வனி உண்டாயிற்று. அடிபட்டுக் கதறும் வீரர்களுடைய சப்தமும் பயங்கரமாய்க் கேட்கப்பட்டன. சக்தி குலம் முதலிய ஆயுதங்களால் கொல்லப்பட்ட வானரர்களும், அவர்களால் எறியப்பட்ட மயிர்சிகரங்களும் கொல்லப்பட்ட ராஷஸர்களும் பூமிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பலிகளாய், ஆயுதங்களே பூதஹி செய்யும் புஷ்பங்களாய், அந்த யுத்த பூமி அடையாளம் தெரியாமலும் ஒருவரும் பிரவேசிக்க முடியாமலும் மாம்ஸத்தாலும் ரத்தத்தாலும் நிறைந்திருந்தது. ஸர்வப் பிராணிகளின் உயிை அபகரிக்கும் காளராத்திரியைப்போல் அந்த ராத்திரி வானரர்களுக்கும் ராஷஸர்களுக்கும் அபாயகரமாயிருந்தது. அந்த பயங்கரமான இருட்டில் ராஷஸர்கள் ராமனைப் பாணவர்ஷங்களால் மறைத்தார்கள். கோபத்தால் கர்ஜித்துக்கொண்டு அவர்கள் எதிர்க்கும் சப்தம், ஏழு ஸமுத்திரங்களும், பிரளய காலத்தில் பொங்குவதுபோல் கேட்கப்பட்டது. அதைக் கண்டு ராமன் ஒரு கோடியில் அக்னி ஜ்வாலையைப் போன்ற ஆறு பாணங்களால் அவர்களின் உயிர்நிலைகளில் அடித்தார். அதனால் யமசத்ரு, மஹாபாரச்வன், வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன், மஹாகாயன், சுகன், ஸாரணன் என்றவர்கள் உயிருடன் தப்பியோடினார்கள். பிறகு தங்கக் கட்டுகளுடன் பிரகாசிக்கும் ராமபாணங்களால், அந்த ராத்திரி சரத்தகாலத்தில் மிஷ்மினிப் பூசிகளால் பிரகாசிக்கும் ராத்திரியைப்போல் விளங்கிற்று. அந்தக் கோரமான ராத்திரி, ராஷஸர்களுடைய சப்தங்களாலும் குதிரைகள் களைப்பதாலும் அதிகோரமாயிற்று. நான்கு பக்கங்களிலும் வரவர அதிகரிக்கும்

10

15

20

25

30

35

40

45

50 ஓசையால், த்ரிகூடபர்வதம் குகைகளென்ற வாயால் பேசுவது போலிருந்தது. பருத்த சரீரங்களையும் இருட்டைப் போன்ற நிறத் தையுமுடைய கருங்குரங்குகள் ராக்ஷஸர்களைப் புணுங்களால் இறுக்கித் தழுவித் கொன்று அவர்களின் உடலை மற்றப் பிராணிகள் தின்னும்படி உதவின.

55 அப்பொழுது அங்கதன் இந்திரஜித்தைக் கொல்ல நினைத்து, அவனையும் ஸாரதியையும் குதிரைகளையும் அடித்தான். அதைக் கண்டு இந்திரஜித் ரதத்தையும் குதிரையையுமிழந்து யுத்த பூமியி லிருந்து மறைந்தான். அந்த அற்புதமான செய்கையைக் கண்டு ராமலக்ஷ்மணர்களும் தேவர்களும் ரிஷிகளும் கொண்டாடினார்கள். இந்திரஜித்தின் பிரபாவம் ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் தெரிந்திருப்ப தால், அவன் அடித்துத் தூர்த்தப்பட்டதைக் கண்டு அங்கதனை

60 மெச்சினார்கள். ஸுக்ரீவன் முதலிய வானரர்களும் விபீஷணனும் "நல்லது! நல்லது" என்று வாலி புத்திரனைக் கொண்டாடினார்கள். இந்திரஜித் அபஜயமடைந்ததால் அடங்காத கோபம் கொண்டான். அதற்குள் ராமன் வானரர்களைப் பார்த்து, "கீங்கனெல்லோரும்

65 ஸுக்ரீவனுடன் கவலையற்றுப் பயப்படாமலிருங்கள். இந்த ராக்ஷஸன் பிரஹ்மாவால் கொடுக்கப்பட்ட வரங்களின் மஹிமை யால் மூன்று கோகங்கையும் ஹிமாரீகிருன். இப்பொழுது அவ னுக்குக் காலபலம் அனுக்ஷமாயிருப்பதால் உங்களை ஐயிப்பான். நான் பிரஹ்மாவின் வரத்தை மதித்துச் சிறிது காலம் இதைப்

70 பொறுத்திருக்க வேண்டும்" என்று எச்சரித்தார். அப்பொழுது ரணதிராணை அந்தப் பாப ராக்ஷஸன் மறைந்திருந்து இடிகளைப் போன்ற கூர்மையான சில பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். அவை மஹாஸர்ப்பங்களின் ரூபத்துடன் ராமலக்ஷ்மணர் களுடைய அவயவங்களைத் துளைத்தன. பிறகு மாயைபால் அவர்

75 களைப் பிரக்ஞையற்றுப் போகும்படி செய்து, காகபாசங்களால் கட்டினான். இப்படி இந்திரஜித் கோபம்கொண்டு கொடிய விஷ முள்ள ஸர்ப்பங்களைப்போன்ற பாணங்களால் அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்களைக் கட்டி மூர்ச்சைஉடை வித்ததை ஸகல வானரர் களும் பார்த்தார்கள். அந்தத் தூரத்மர பகலில் தர்ம யுத்தத்தால்

80 அவர்களை ஐயிக்க முடியாமல், ராத்திரியில் மாயையை உபயோகித்து அந்த ராஜபுத்திரர்களைக் கட்டினான்.

ப்ரகாஸரூபஸ்து யதா ந ஸக்த:

தௌ ப்ராதிதும் ராக்ஷஸராஜ புத்ர: |

மாயாம் ப்ரயோக்தும் ஸமுபாஜகாம்

பிபீத்த தௌ ராஜஸுதௌ மஹாத்மா || (46)

ஸர்க்கம் 45

ராமலக்ஷ்மணர்கள் நாகபாசத்தால் கட்டுப்பட்டது

ஸ தஸ்ய க்'திமத்விச்சித் ராஜபுத்ர: ப்ரதாபவாத் |
தி'தே'ஸாதிப'ஸோ ராமோ த்'ஸ வாதரஹுத்'பாத் || (1)

அப்பொழுது அவன் இருக்குமிடத்தை அறிவதற்கு ராமன் மஹாபலசாலியான ஸுஷேணனுடைய இரண்டு குமாரர்களுடைய நீலனையும் அங்கதனையும் வினதனையும் ஜாம்பவானையும் ஸானுப்ரஸ்தனையும் நிஷபனையும் நிஷபஸ்கந்தனையும் சரபனையும் அனுப்பினார். அவர்களும் வெகு ஸர்தோஷத்துடன் விருஷங்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ஆகாசத்தில் எங்கும் தேடினார்கள். இந்திரஜித் அவர்களுடைய நிகரற்ற வேகத்தை அனேக உத்தமபாணங்களால் தடுத்து அஸ்திர வித்யையில் தனக்குள்ள ஸாமர்த்தியத்தைக் காட்டினான். நாராசங்களால் தேகங்கள் பிளக்கப்பட்டு, மேகங்களால் குழப்பட்ட ஸூரியனைப்போல் இந்திரஜித்தைப் பயங்கரமான வேகமுள்ள அந்த வானர வீரர்கள் காணமுடியவில்லை. பிறகு, ராவண புத்திரன் ராமலக்ஷ்மணர்களின் தேகமெங்கும் சரவரஷங்களால் துளைத்து, ஊசிராட்ட இடமில்லாமல் செய்தான். அந்தக் காயங்களிலிருந்து சத்தம் பிரவாஹமாய் ஓட, ராமலக்ஷ்மணர்கள் சிவர்த புஷ்பங்களைடைய பலாச மரங்களைப்போல் விளங்கினார்கள். அப்பொழுது பிளந்த ஸமமலையைப்போன்ற தேகத்துடனும் கோபத்தால் சிவர்த கடைக்கண்களுடனும் விளங்கும் இந்திரஜித், மாயையால் மறைந்திருந்து யுத்தம் செய்கையில் தேவ ராஜனான இந்திரனும் காணமுடியுமா? வேறு பலத்தால் என்னை நெருங்க முடியுமா? அல்ப மனிதர்களான உங்களைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதென்ன? இதோ நான் உங்களைக் கழுவிருகன் பூண்ட என்பாணங்களால் யமலோகத்திற்கு அனுப்பப்போகிறேன்" என்று மிகவும் கோபத்துடன் கூறிவிட்டு மறுபடியும் கூர்மையான பாணங்களால், தர்மம் தவறாத அந்த ராஜபுத்திரர்களைப் பிளந்து, ஸர்தோஷத்தால் எரிமுகாதம் செய்தான். மலையைப்போன்ற வில்லை வளைத்துக் கோரமான பாணங்களை இடைவிடாமல் பிரயோகித்தான். அஸ்திரங்களின் ச்லஸ்யத்தையும் தேகத்தின் உயிர்நிலைகளையும் அறிந்தவனாகையால், திக்ஷணமான சரங்களை அந்தர்த இடங்களில் பிரயோகித்து அடிக்கடி கர்ஜித்தான். ராமலக்ஷ்மணர்கள் தர்மயுத்தம் செய்பவர்களாகையால் சப்தவேதமென்ற வித்யைப்படி சப்தமூண்டான இடத்தை நோக்கி அடிக்க ஸம்மதிக்கவில்லை, ஸரீர்ப்ரபமான பாணங்களால் கட்டப்பட்டுக் கடிக்கப்பட்டு, ஒரு சிமிஷத்திற்குள் கண் நிறக்க முடியாமல் மோனார்கள். தூக்கிக் கட்டியிருந்த கயிறுகள் அவிழ்ந்தபொழுது ஆடிவிரும் இந்திரதவஜத்தைப்போல், ராவண புத்திரன் எய்த அம்புகளால் தேகமெங்கும் துளைக்கப்பட்டு அந்த ராஜபுத்திரர்கள்

5

10

15

20

25

30

35

- பூமியில் விழுந்தார்கள். தேகமெங்கும் ரத்தம் ஒழுக, பாணங்களால் இறுக்கிக் கட்டப்பட்டு, ஸதவீரிக முடியாத உபத்திரவத்தை அடைந்து, பாணங்களையே படுக்கையாய் அடைந்தார்கள். ஒரு
- 40 விரலின் அகலமாவது அவர்களுடைய தேகத்தில் பாணங்கள் பதியாத இடமில்லை. கால் முதல் தலைவரையில் ஸர்ப்ப ரூபமுள்ள பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டாத இடமில்லை. அசைக்க முடியாமல் கட்டப்பட்டாத இடமும் இல்லை. காமரூபியான அந்தக் குருர ராஷ்டிரனால் உபத்திரவிகப்பட்டு, மலைகளிலிருந்து நீர்த்தாரைகள்
- 45 பெருகுவதுபோல், அவர்களுடைய தேகங்களிலிருந்து ரத்தம் பெருகிற்று. மூன்று இந்திரனை ஐயித்த ராவண குமாரன் கோபம் கொண்டு பாணங்களால் உயிர்நிலைகளில் அடிக்க, ராமன் முதலில் விழுந்தார். தங்கக் கட்டுகளுடனும் கூர்மையான முனைகளுடனும் விளங்கும் நாராசங்களாலும் அர்த்த நாராசங்களாலும் அஞ்சலி
- 50 கங்களாலும் வத்ஸதந்தங்களாலும் ஸிம்ஹதம்ஷ்ட்ரங்களாலும் கூரங்களாலும் அவரை இந்திரஜித் மறுபடியும் துளைத்தான். தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, மூன்று வளைவுகளுடன் கைப்பிடி முறிந்து நான் தளர்ந்து, வில்லின்மேல் சாய்ந்துகொண்டே அவர் யுத்தபூமியில் படுத்தார். லக்ஷ்மணன் திரும்பிப் பார்த்து, தன்
- 55 அண்ணன் பிரக்ஞையற்றுக் கீழே பாணங்களால் அமைக்கப்பட்ட படுக்கையில் கிடப்பதைக் கண்டு, பிழைப்பதரிதென்று எண்ணி ஞர். பாணங்களால் கட்டப்பட்டுத் தேகமெங்கும் பிளந்து பூமியில் விழுந்து கிடக்கும் ராமனையும் மலர்ந்த செந்தாமரை இதழ் களைப்போன்ற அவருடைய கலங்காத நெத்திரங்களையும் கண்டு
- 60 லக்ஷ்மணன் துக்கித்தார். ஸகல வானரர்களும் சொல்ல முடியாத வருத்தமடைந்தார்கள். இப்படி, நாகபாசங்களால் கட்டுப்பட்டு, தேகமெங்கும் துளைக்கப்பட்டு, பூமியில் பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்கும் ராமலக்ஷ்மணர்களை ஹனுமான் முதலிய வானரர்கள் சூழ்ந்து நின்று துக்கத்தால் ஒன்றும் தோன்றாமல் தவித்தார்கள்.

புத்'தென' து வீரென பதிதென ஸயாதென

தென வாநரா: ஸம்பரிவாரீய தத்து': |

ஸமாக'தா வாயுஸு'த ப்ரமுக'யா:

விஷாத' மார்தா: பரமம் ச ஜக்'மு: |

(28)

குறிப்பு

(1. ராமன் இந்திரஜித்தால் பிரயோகிக்கப்பட்ட நாகபாசத் திற்கு ஏன் கட்டுப்பட வேண்டுமென்றால், ஸகலப் பிரபஞ்சத்தையும் ஸம்ஹரிக்கும் ஸர்வேச்வரான சூரியாமன், தாம் ஏற்படுத்தின மரீயாதையைக் காப்பாற்றவேண்டி, பிரஹ்மா கொடுத்த வரங்களுக் காகத் தாமே கட்டுப்பட்டார்.

2. "பரமாத்மாவின் தேகம் பஞ்சபூதங்களின் ஸம்பந்தத் தால் ஏற்பட்டதல்ல. பாம்பும் கொழுப்பு எலும்பு முதலியவைகளால் ஸாதாரண சரீரங்களைப்போல் ஏற்பட்டதல்ல" என்ற வாக்ஷியத்தால் ராமலக்ஷ்மணர்களின் தேகங்கள் ஸாமான்ய சரீரங்களைப்போன்றவையல்லவென்று தெரிகிறது. அப்படியிருக்க, காயப்படுவதும் ரத்தம் பெருகுவதும் எப்படியென்தூல், வாஸ்தவமாக அவர்களுடைய தேகங்களில் ரத்தமென்பது இடையாது. வேஷதாரிகளைப்போல் ரத்தம் பெருகுவதாய்க் காட்டுவார்கள். இப்படி நிர்ப்பந்தத்திற்குட்பட்டு மனுஷ்யபாவணையைக் காட்டுவதால் பிரயோஜனமென்னவென்தூல், மற்றவர்கள் தம்போல் நடக்கவேண்டும் என்பதே. இல்லாவிட்டால், ஜனங்கள் 'இவன் மனுஷ்யனல்ல. தேவதை; இவன் அனுஷ்டிக்கும் தர்மங்களை நாம் அனுஷ்டிக்கக்கூடாது' என்று எண்ணுவார்கள். எப்பொழுதும் மனுஷ்யபாவணையாக நடத்தால், மஹாத்மாக்கள் அனுஷ்டித்த தர்மங்களைத் தானும் அனுஷ்டித்து இதர ஜீவிகோடிகளையும் அனுஷ்டிக்கும்படிச் செய்யலாம். மேலும், ராவணன் மனுஷ்யனால் மரணமடைவானென்ற பிரஹ்மாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றுவதற்காகவும் அப்படிச் செய்யவேண்டியிருந்தது. நாகபாசத்தால் ராமன் கட்டுப்பட்டதால் நாம் அறிவவேண்டிய தர்மமென்னவென்தூல், எப்பொழுதும் நியாயமார்க்கத்தில் நடப்பவர்களுக்கும், ஒருநாள் ஆபத்துகள் நேரும்; ஆனால், அவை அதிசயிரத்தில் விலகுமென்பதே.

10

15

20

25

3. நாராயணம்—வட்டமான முகங்களுள்ள பாணம்; அரித்த நாராயணம்—கடுவில் பிளப்புள்ளது; நாராசத்தைப் போன்றது. பல்லை—கோடாலியைப்போன்ற முனையுள்ளது. அஞ்சலீகம்—கைகளைக் கப்பிளந்துபோன்ற முனையுள்ளது. வத்சு தந்தம்—பசுவின் கன்றின் பற்களைப்போன்ற முனையுள்ளது. லிம்ஜதம்ஷ்ட்ரம்—அரிமறத்தின் கோரப் பற்களைப்போன்ற முனையுடையது. கஹரம்—நாவிதனுடைய கத்தியைப்போல் கருக்குள்ள முனையை உடையது.)

30

ஸர்க்கம் 46

நாகபாசத்தால் கட்டுப்பட்டது (தொடர்ச்சி)

ததோ த்யாம் ப்ருதி'யீம் சைவ வீக்ஷமாண வநௌகஸை |

த'த்'ருஸா: ஸத்ததௌ ப'ாவை: ப'ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ || (1)

பிறகு வானரர்கள், இந்திரஜித்தின் பாணங்களால் ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஆகாசமும் பூமியும் மறைக்கப்பட்டதைக் கண்டார்கள். காளமேகங்கள் மழை பெய்து ஓய்ந்ததைப்போல் இந்திரஜித்

- சரமாரி பொழிந்து ஓய்ந்தபொழுது, விபீஷணன் ஸுக்ரீவனுடன்
 5 அங்கே வந்தான். நீலன், த்விவிதன், மைந்தன், ஸுஷேணன்,
 குமுதன், அங்கதன், ஹனுமான் முதலியவர்கள் துக்கித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ராமலக்ஷ்மணர்கள் அரைவற்று மெதுவாய்
 மூச்சு விட்டுக்கொண்டு, தேகமெங்கும் ரத்தம் பெருக,
 10 பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு, பூமியில் விழுந்து கிடந்தார்கள். சற்று நேரம் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டும்,
 சற்று நேரம் அசைவற்றும், சற்று நேரம் மெள்ள மெள்ள
 அவயவங்களை அசைத்துக்கொண்டும், சற்று நேரம் ஸர்ப்பங்
 களைப்போல் சிறிக்கொண்டும் தங்கத்வஜங்களைப்பிப்பால் கிடந்தார்கள். வானரத் தலைவர்கள் தாரைதாரையாய்க் கண்ணீர்
 15 பெருகச் சுற்றிலும் சின்று கொண்டிருந்தார்கள். இப்படித்
 தங்களுக்கு நாயகனான ராமனும் லக்ஷ்மணனும் யுத்த பூமியில்
 பிரக்ஞையற்றுக் கிடப்பதைக் கண்டு, விபீஷணனும் வானரர்களும்
 தாங்கமுடியாத துக்கமடைந்தார்கள். பூமியிலும் ஆகாசத்திலும்
 ஸகல திக்குகளிலும் எவ்வளவு தேடிப்பார்த்தும், மாயையால்
 20 மறைந்திருந்த இந்நிரஜித்தைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.
 விபீஷணன் மாத்திரம் ராக்ஷஸமாயையால் அந்த ராவணபுத்திரனைக்
 கண்டான். தேஹஸாலும் கீர்த்தியாலும் பராக்ரமத்தாலும் வினங்கும்
 இந்நிரஜித், தான் நாகபாசங்களால் ராம லக்ஷ்மணர்களைக்
 கட்டினதையும் அவர் பிரக்ஞையற்றுக் கிடப்பதையும் பார்த்து
 25 விசேஷப் பிரீதியடைந்து, ராக்ஷஸ ஸைன்யங்களை உத்தராகப்
 படுத்தினான்.

- “பாருங்கள்! கரன், துஷணன், த்ரிநிரஸ் முதலிய ராக்ஷஸ
 வீரர்களைக் கொன்ற பலசாலிகள் என் பாணங்களால் அடிபட்டுக்
 30 கிடக்கிறார்கள். இந்த நாகபாசத்திலிருந்து இவர்களைத் தப்புவிக்க
 தேவானுரர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் முடியாது. எவர்களைப்பற்றிக்
 கவலை கொண்டு என் பீதா படுக்கையில் படுக்காமல் ராத்திரி முழுவதும்
 வருத்தப்படுகிறோரோ, எவர்களை நினைத்து லங்கையிலுள்ள
 பிராணிகள், மழைக் காலத்தில் ஆறுகள் கரைபுரண்டு கலங்குவது
 போல் மனம்கலங்கி பயந்துநடுங்குகிறார்களோ அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள்
 35 என் அஸ்திரங்களால் கொல்லப்பட்டார்கள். இவர்கள் நம்
 மெல்லோரையும் வேரறுக்கிறவர்கள்; பெரும் கெடுதியை விளைவிக்கிறவர்கள்.
 சரத் காலத்திலுள்ள மேகங்களைப்போல், ராமலக்ஷ்மணர்களுடையவும்
 வானர ஸைன்யத்தினுடையவும் பராக்ரமம் முற்றும் வீணுயிற்றல்லவா” என்று கூறி மறுபடியும் வானரத்
 40 தலைவர்களைப் பாணங்களால் துளைத்தான். நீலன் ஐம்பது பாணங்களாலும்,
 மைந்த த்விவிதர்களை மும்முன்று பாணங்களாலும், ஐரம்பவாளை மார்பில் ஒரு பாணத்தாலும், ஹனுமானைப் பத்து
 பாணங்களாலும், அரசனான கவாக்ஷியையும் அங்கதனையும் அநேக
 பாணங்களாலும் அடித்தான். இப்படி அந்த மஹாவீரன் வானரர்

களை நெருப்புக் கொழுந்துகளைப் போன்ற பாணங்களால் பிளந்து, 45
பயந்து நடுங்கச் செய்து, திக்குகள் நடுங்கும்படி கர்ஜித்து சிரித்து,
“ராஷஸர்களை! கோரமான பாண பாசங்களால் கட்டப்பட்டு
யுத்த பூமியில் பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்கும் ராம லக்ஷ்மணர்களைப்
பாருங்கள்” என்றான். ஸகல ராஷஸர்களும் கபடயுத்தம்
செய்பவர்களாகையால் அவனுடைய ஆச்சரியகரமான காரியத்தால் 50
அடங்காத மகிழ்ச்சியடைந்து, மேகங்களைப்போல் நான்கு புறங்
களிலிருந்தும் ஸம்ஹாதம் செய்து, கர்ஜித்து, அந்த ராஜ்
புத்திரர்கள் மூச்சில்லாமல் அசைவற்றுப் பூமியில் கிடப்பதைக்
கண்டு, அவர்கள் இறந்தார்களென்றே நிச்சயித்து, இந்திரஜித்தைக்
கொண்டாடினார்கள். 55

பிறகு இந்திரஜித் பேரானந்தமடைந்து லங்கைக்குச் சென்
றான். ஸகல ராஷஸர்களும் பரம ஸந்தோஷ மடைந்தார்கள். ராம
லக்ஷ்மணர்களுடைய தேகத்தில் உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரை
யில் ஊசிகாட்ட இடமில்லாமல் பாணங்கள் நாட்டியிருப்பதைக்
கண்டு, ஸூக்ரீவனுக்குப் பெரும் பயமுண்டாயிற்று. முகம் 60
வாழிக் கண்ணீர் பெருகத் திவிலடைந்து வருத்தப்படும் வானராதி
பதியைப் பார்த்து விழிஷணன், “ஸூக்ரீவ! பயப்படாதே! கண்
னீர் விடுவதை நிறுத்து. யுத்தங்கள் இப்படித்தகனிருக்கும்.
ஐயம் எப்பொழுதும் ஒருவருடைய பங்கா? நாம் பூர்வஜென்மம்
களில் பாடியப்பெய்திருந்தால், தசரத புத்திரர்கள் மோகம்தெளிந்து 65
முன்போல் பலத்தாலும் வீரியத்தாலும் வினங்குவார்கள்.
தெரியப்படுத்திக் கொள்; அநாதையான என்னையும் தெரியப்
படுத்து. ஸத்தியத்திலும் தர்மத்திலும் நாடின மனத்தையுடையவர்
களுக்கு மரண பயமுண்டோ” என்று அவனைத் தேற்றி, அசுபத்
தைப் போக்குவதற்கும் சிரமத்தை நீக்குவதற்கும் ஐலத்தால் ஸூக்ரீ
வனுடைய நேத்திரங்களைத் துடைத்தான். பிறகு ராஷஸ மாயை
களைக் கண்டு பிடிக்கக் கூடிய மந்திரத்தால் ஐலத்தை ஐபித்து அவ
னுடைய கண்ணையும் முகத்தையும் துடைத்து, துக்கத்திற்கு இடம்
கொடுக்காமல் ஸமபொசிதமான வார்த்தைகளைச் சொன்னான். 70
“துக்கப்படுவதற்கு இது ஸமயமல்ல. அகாலத்தில் அதிக ஸ்வே
ஹத்தைப் பாராட்டுவதும் மரணத்திற்கு வேறுதவாரும். ஆகையால்
அதெரியத்தை விடு; இது ஸமஸ்த காரியங்களையும் கெடுக்கும்.
ராமனை நம்பியிருக்கும் இந்த வானர ஸஸன்யத்திற்கு ஹிதத்தை
யோசிக்க வேண்டாமா? அல்லது, சருவீரனை மூர்ச்சை தெளியும்
வரையில் காப்பாற்று. இந்தத் தசரதபுத்திரர்கள் கொஞ்சம் சிரமம் 80
தீர்ந்த பிறகு நமது துக்கத்தைப் போக்குவார்கள். ராமனுக்கு
இந்த நாகபாசபந்தனம் ஒரு பொருட்டா? அவருக்கு மரணம்
நேருமென்ற ஸந்தேஹம் ஏன்? ஆயுள் குறவினவர்களுக்கு லக்ஷ்மி
களை இருக்குமா? இவர்களுடைய முகத்தில் அது பூர்ணமாய்
விளங்குவதைப் பார், ஆகையால் நீயும் உன் ஸஸன்யமும் கவலை 85

யத்திருங்கள். மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்களை நான் ஏற் பாடு செய்துவிட்டு வரும்வரையில் யாவற்றையும் ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள். இதோ நமது வானர வீரர்கள் பயத்தால் மயிர்க்கூச்ச மடைந்து ஒடிப் போவோம் என்று ஒருவர்க்கொருவர் 90 சறுஸ்யமாய்ப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்திரஜித் நம் முடன் புத்தம் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, இவர்களை உத் ணாஹப் படுத்தவதற்காக அங்குமிங்கும் நான் ஒடிக் கொண்டிருப் பதைக் கண்டு, என்னை இந்திரஜித்தென்றெண்ணி நடுங்கினார்கள். குட்டின மாலைமையக் கழற்றி எறிவதுபோல், நமது ஸைன்யங்கள் 45 பயத்தை விட்டும்” என்று ஸுக்ரீவனை ஸமாதானம் செய்து வானர ஸைன்யங்களைப் பார்த்து, “நான் இந்திரஜித்தல்ல. உங் களுக்குப் பரம மித்திரனாயும் சாவணனுக்குப் பரம சத்துருவாயு மிருக்கும் விபிஷணன், பயப்படாதீர்கள்” என்று தைரியம் செய் தான்.

100 அதற்குள் இந்திரஜித்தென்ற மஹாமாயாவி ள்கலை ஸைன்யங் களும் குழ, லங்கைக்குச் சென்று, சாவணனை நமஸ்கரித்துக் கை கூப்பி, “மஹாராஜ! ராம லக்ஷ்மணர்கள் இறந்தார்கள்” என்று தெரிவித்தான். அதைக் கேட்டு லங்கேசுவரன் ஆனந்த பரவசனாய், விம்ஹாஸனத்திலிருந்து தாவித் குதித்து, அந்த வீரசிகாமணியை 105 இறுகத் தழுவி, உச்சிமுகூர்ந்து, தன் சத்ரு நாசமடைந்ததை விஸ்வ தாசமாய்ச் சொல்லும்படி கேட்டான். அதற்கு இந்திரஜித்தும் தான் ராம லக்ஷ்மணர்களை நாகபாசங்களால் கட்டித் தேஜஸற்று அசைவில்லாமல் பூமியில் அடித்துத் தள்ளினதை நடந்தபடி வர்ணித் தான். ஸந்தோஷத்தால் மனம் பூரித்துத் தன் புத்திரனுடைய 110 வார்த்தைகளால் ராமனைப்பற்றின பயமும் கவலையும் தீர்ந்து, தன் புத்திரனை மிகவும் கொண்டாடினான்.

ஸ ஹர்ஷவேகோநுகுதாந்தராத்மா
ஸ்ருத்வா வசந்தஸ்ய மஹாரதஸ்ய
ஜஹௌ ஜ்வரம் தாஸ்ரதே: ஸமுத்திதம்
ப்ரஹ்ருஷ்ய வாசாபிநந்தத் புத்ரம் ||

(51)

ஸர்க்கம் 47

ராம லக்ஷ்மணர்களை எஃதைக்குக் காட்டினது

ப்ரதிப்ரவிஷ்டே லங்காம் து க்ருதார்தே ராவணாத்மஜே |
ராகவம் பரிவார்யார்தா: ரரக்ஷுர் வாதரர்ஷபா: ||

(1)

பிறகு வானர சிரேஷ்டர்கள் ராகவனைச் சூழ்ந்து வெகு ஜாக்கிரதையாகக் காத்துவந்தார்கள். ஹனுமான், அங்கதன், நீலன்

ஸுவேணன், குழுதன், நளன், கவாகுன், கவயன், சரபன், கந்த
மாதன், ஐரம்பவான், ரிஷபன், கந்தன், ரம்பன், சதவலி முதலிய
வானர வீரர்கள்ஸேனைகளை அணிவகுத்து, வெகு ஐக்கிரமையாய்ப்
பெரிய விருஷங்களை எடுத்துக் கொண்டு, மேலும் மேலும் ஸகல
திக்குகளிலும் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு, புல் அசைந்தாலும்
ராஷஸர்கள் வந்து வீட்டார்களென்று பயந்தார்கள். அதற்குள்
ராவணன் இந்திரஜித்தை உத்தரவு கொடுத்தனுப்பி விட்டு, ஸீதை
யைக் காக்கும் ராஷஸரிகளையும் த்ரிஜுடையையும் வருவித்து, "ராம
லக்ஷ்மணர்கள் இந்திரஜித்தால் கொல்லப் பட்டார்கள்" என்று
ஸீதைக்குச் சொல்லுங்கள். அவளைப் புஷ்பக விமானத்திலேற்றி
யுத்த பூமியில் இறந்து கிடக்கும் அந்தக்ஷத்திரியப் பதர்களைக் காட்
டுங்கள். எவனுடைய தைரியத்தால் கர்வம் கொண்டு என்னை
லக்ஷ்யம் செய்யாமலிருக்கிறாளோ அந்தப் பத்தாலும் அவள்
உடன்பிறந்தவனும் யுத்தகளத்தில் அடிபட்டுக்கிடக்கிறார்கள். இனி
விசாரமற்றுத் துக்கமற்று ராமனைச் சேருவோமென்ற எண்ணமில்
லாமல் என்னை அடைவான். ராம லக்ஷ்மணர்கள் யுத்தத்தில்
இறந்ததை கேரில் கண்டபின் ஆசையற்று, என்னைத் தவிர வேறு
கறியில்லை என்றறிந்து, மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் தானே என்னை
அடைந்து, ஸமஸ்த ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு
விளங்குவான்" என்றுன். அந்த ராஷஸிகள் அப்படியே ஸீதை
யைப் புஷ்பக விமானத்திலேற்றி, அவள் துக்கத்தால் புத்தி சிதறி
யிருப்பதையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல், ராமலக்ஷ்மணர்களைக் காட்டு
வதற்காக யுத்த பூமிக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். ராவணன்
நகரமெங்கும் த்வஜங்களாலும், கொடிகளாலும், மாடிகளாலும்,
அலங்கரித்து ராம லக்ஷ்மணர்கள் இந்திரஜித்தால் கொல்லப்பட்
டார்களென்று தெரிவித்தான்.

ஸீதை த்ரிஜுடையுடன் புஷ்பக விமானத்திற் சென்று, ஸகல
வானர ஸஸன்யமும் அடிபட்டு விழுந்து கிடப்பதையும் வானர
வீரர்கள் ராமலக்ஷ்மணர்களைச் சுற்றி துக்கித்துக் கொண்டிருப்பதை
யும் தசரத புத்திரர்கள் பாணங்களென்ற படுக்கையில் பிரக்ஞை
யற்றுக் கவசம் பிளந்து விலலுகள் நழுவிப் பாணங்களால் ஸகல
அவயவங்களிலும் துணைக்கப்பட்டுச் சரக்கடுகளைப் போல் கிடப்
பதையும் கண்டாள். அக்விசுமாரர்களான ஸகத்தையும் விசா
கையும்தோல், அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்கள் செந்தாமரை இதழ்
களைப் போன்ற நேத்திரங்களுடன், அந்தக் கதிரை அடைந்திருப்
பதைக் கண்டு துக்கம் மேலிட்டு வெகு நேரம் பிரலாபித்தாள்.
சிகரந்த அழகும் ஸௌந்தரியமும் பொருந்தின ஐானகி, ராமனும்
லக்ஷ்மணனும் புழுதியில் விழுந்து புரளுவதைக் கண்டு வாய்விட்டழ
தாள். தேவர்களைப்போல் காந்தி பொருந்தின அந்த ஸகோதரர்
கள் அசைவற்றிருப்பதைக் கண்டு, கண்ணீரால் ஓன்றும் தெரியா

யாமல் அவர்கள் இறந்தார்களென்றெண்ணி, பின்வருமாறு துக்கித்தான்.

ஸா பா'ஷ்பெஸாகாபி'ஹதா ஸமீஷ்ய

தௌ ப்'ராதரௌ தே'வஸம்ப்ரபா'லௌ |

விதரிக்யந்தி நித'நம் தயோ: ஸா

து'கோந்விதா வா'க்யமித'ம் ஜக'ராத' ||

(26)

ஸர்க்கம் 48

ஸீதையின் பிரஸாபம்

புர்தாரம் திறுதம் திருஷ்ட்வா லக்ஷ்மணம் ச மஹாப'ஸம் |

விஸஸாப ப்'ருபம் ஸீதா கருணம் ஸோககரிபிதா ||

(1)

- 5 “ஐயோ! ஸாமுத்திரிகா சாஸ்திர நியுணர்ர்கள் எனக்குப் புத்திரர்கள் பிறப்பார்களென்றும் நான் விதவையாக மாட்டேனென்றும் சொன்னார்களே. அந்தப் புத்திமான்களுடைய வார்த்தை பொய்யாயிற்றே. நான் அநேக யாகங்களைச் செய்யும் சக்கரவர்த்தியின் பட்ட மஹிஷியாக இருப்பேனென்று சொன்னவர்களுடைய வார்த்தைகளெல்லாம் என் காதன் இறந்ததால் பொய்யாயிற்றே. ‘சீ மஹா அதிருஷ்டசாலி, வீரசிகாமணியான அரசனுக்குப் பத்னி யாவாய்’ என்ற வார்த்தைகள் என் ரகுவீரன் உயிரிழந்த பிறகும் நீஐமாகுமா? ‘அம்மா! உனக்கு நித்திய மங்களங்கள் உண்டாகும்’
- 10 என்று ஆசீர்வதித்த பெரியோர்களுடைய வார்த்தைகள் என் ராக வனுடன் போயிற்றே? இதோ என்பாதங்களில் காணப்படும் பத்ம ரேகைகள், நான் சக்கரவர்த்திக்குப் பார்வையாய்ப் பட்டாபிஷேகம் பெறுவதற்கு அடையாளமென்று சொன்னார்களே. பாக்கயமற்ற ஸ்த்ரீகள் பர்த்தாக்களை இழந்து விதவைகளாவதற்கு வேண்டிய லக்ஷணங்களை எவ்வளவு தேடிப் பார்த்தும் என்னிடத்தில் காண வில்லையே. பத்மம் என்ற பதத்திற்கு பாதத்தில் லக்ஷியை உடைய வர்களென்று கருத்து. என்பாதங்களில் அவ்விதமான பத்ம ரேகை
- 15 களிருப்பதால் நான் விசேஷ ஐச்வர்யத்தையும் ஸௌக்யத்தையும் ஸுபவிப்பேனென்று ஏற்படுகிறது. என் தாசரநி உயிருடனிருந்தா லல்லவா இது நீஐமாகும்? என் தலைமயிர்கள் மெல்லியதாயும் ஏற்றத் தாழ்வில்லாமலும் கருத்துயிருக்கின்றன. என் புருவங்கள் ஒன்றிற்கொன்று சேரவில்லை. என் முழங்கால்கள் உருண்டு நிரண்டு இடைவெளியின்றி சேர்ந்து இருக்கின்றன, என்பற்கள் இடைவெளியின் நிச் சேர்த்திருக்கின்றன. நெற்றியின் இருபுறங்கள், கேத்திரங்
- 20 கள், கைகள், பாதங்கள், முழங்கால்கள், துடைகள் உயர்ந்து பருத் திருக்கின்றன. என் விரல்கள் ஸமமாயும் வட்டமான நகங்களுடன் விளங்குகின்றன. ஸ்தனங்கள், நாபி, விலாப்புறங்கள், மார்பு இவைகள் லக்ஷணப்படி அமைந்திருக்கின்றன, ரத்னங்களின் கார்த்தியைப்
- 25

போல் என் நிறம் மனோஹரமாக இருக்கிறது. பாதங்களின் பத்து விரல்களும் முன் காலும் குறிகளும் நடக்கும்போது பூமியில் நன்றாய்ப் பதிந்திருக்கின்றன; ஆகையால் கப லக்ஷணங்கள் பொருத்தினவனென்று என்னை எல்லோரும் மெச்சுகிறார்களே! என் கைகளும் பாதங்களும் யவமென்ற தான்யத்தைப்போன்ற ரோகங்களால் நிறைந்திருக்கின்றன. கைவிரல்களைச் சேர்த்து வைத்தால் இடைவெளி தெரியவில்லை; குங்குமத்தைப்போல் சிவந்த நிறமுள்ளவை. எப்பொழுதும் அழகான புன்சிரிப்பை யுடையவனென்று ஸ்த்ரீகளுடைய ஸாமுத்திரீகாசாஸ்திர சிபுணர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்களே! ஐயோதிஷாஸ்திரத்தில் வல்லவர்கள் நானும் என் பர்த்தாவும் மஹாராஜ்யாபிஷேகம் பெறுவோமென்று சொன்ன வார்த்தை பொய்யாயிற்றே. ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஐனஸ்தானமெங்கும் என்னைத் தேடி ஸமாசாரத்தையறிந்து ஸமூத் திரத்தைத் தாண்டிய பின் ஒரு குளம்பளவு தண்ணீரில் மூழ்கி இறந்தார்களே! கபத்தன், வீராதன், வாலி, கரதூஷணர்களைக் கொன்று முடியில் இந்திரஜித்தின் மாலையால் மடித்தார்களே! ஐயோ! வாருணம், ஆக்னேயம், ஐந்தரம், வாயவ்யம், ப்ரஹ்மசிரஸ் முதலிய அஸ்திரங்கள் உங்களுக்கில்லையா? இந்திரனையும் உபேந் திரனையும் போன்ற ராமலக்ஷ்மணர்கள், மாலையால் மறைத்து அடிக்கும் இந்திரஜித்தின் கையால் மாண்டு என்னை அநாதையாய் விட்டார்களே! எந்தச் சத்ருவும், அவன் மனோவேகமுள்ளவனுயிருந் தாலும் யுத்தத்தில் ராகவனுடைய கண்ணில் பட்ட பிறகு உயிருடன் திரும்புவானா? காலத்திற்கு ஸாத்யமில்லாத காரியம் ஒன்றுமில்லை, விதியை வெல்ல முடியாது. இல்லாவிட்டால் ராமரும் லக்ஷ்மணனும் ஒரு ராக்ஷஸனால் அடிபட்டுக் கிடப்பார்களா? ராமரையும் லக்ஷ்மணனையும் என்னையும் என் தாயையும் குறித்து எனக்கு அவ்வளவு வருத்தமில்லை. பரம சாதுவான என் மாமியார் கௌஸல்யாதேவியை நினைக்கும்பொழுது எனக்குத் துக்கம் தாங்க முடியவில்லை. 'வனவாஸம் முடித்து என்னருமைக் குழந்தைகளான ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் எப்பொழுது திரும்பி வருவார்கள்; எப்பொழுது நான் அவர்களைப் பார்த்து மகிழ்வேன்' என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்" என்று இப்படிப் பலவிதமாகப் பிரலாபித்தான்.

அப்பொழுது த்ரிஜனா, "அம்மா! என் இப்படி வருத்தப்படுகிறாய்? உன் பர்த்தா பிழைத்திருக்கிறார். நான் இப்படிச் சொல்வதற்குத் தகுந்த காரணங்களுண்டு. ஸேனாநாயகன் இறந்தால் ஸேனைகள் உத்ஸாஹமியிழந்து, ஒன்றும் தொன்றாமல், மாதுமியை இழந்த கப்பலைப்போல் மயங்கும். இந்த வானரஸன்யம் அப்படி இல்லை. ஸந்தோஷத்தால் பிரஸன்னமான முகங்களையும் கோபத் தால் சூவலிக்கும் நெத்திரங்களையும் பார். மேலும், இவர்கள் கலங்காமல் கவலைப்படாமல் ராமலக்ஷ்மணர்களை பிரக்ஞவரும்

- 70 வரையில் சகித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார், உன்னிடத்தில் எனக்குள்ள பிரீதியால் இதை உனக்குச் சொன்னேன். இந்தச் சபமான அடையாளங்களாலும் தடுத்த காரணங்களாலும் ராம லக்ஷ்மணர்கள் பிழைத்திருக்கிறார்களென்றும் அவர்களுக்கு யாதொரு அபாயமும்மில்லையென்றும் நம்பு. இதுவரையில் நான் பொய் சொன்னதில்லை; இனிச் சொல்லப் போகிறதில்லை. உன் நன்னடத்தையும் ஆசாரமும் என் மனத்தைக் கவர்த்தன. உன்னிடத்திலுள்ள பிரீதியால் இப்படிச் சொன்னேன். சருவீரர்களை யுத்தத்தில் ஐயிப்பதற்குத் தேவாஸுரர்களாலும் இந்திரனாலும் முடியுமா? மேற்சொன்ன காரணங்களையும் நான் கண்ட ஸ்வப்னத்தையும் ஆதாரமாய்க்கொண்டு இப்படிச் சொல்கிறேன். இதிருக்கட்டும். ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய முகங்களைப் பார். பிரக்ஞையற்றவர்களாயிருந்தும் இவர்களுடைய தேககார்தியும் முக விலாஸமும் லக்ஷ்மீ விலாஸமும் குறையவில்லையே! வீரியமற்றவர்களுக்கும் உயிரிழந்தவர்களுக்கும் முகத்தில் ஒரு விகாரம் காணப் படுமல்லவா? ஐயானி! இந்த ராஜபுத்திரர்களுடைய விஷயத்தில் வருத்தத்தையும் சோகத்தையும் புத்திக் கலக்கத்தையும் விடு. இவர்கள் பிழைக்காமலிருக்க முடியாது" என்று தைரியப்படுத்தினான்.

- அமிருததாரைகளைப்போன்ற அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு
90 லீதை துக்கம் நீங்கிக் கைகப்பி, "அம்மா! நீ சொல்லுகிறபடியே நடக்கக்கடவது" என்று பிரார்த்தித்தான். (பகவானுடைய குணங்களையும் மஹிமையையும் உபதேசிக்கிறவர்கள் யாராயிருந்தாலும் அவர்களைக் குருவாகப் பாவித்து ஆதரிக்கவேண்டும் என்பது கருத்து.) பிறகு லீதையும் த்ரிஜனையும் புஷ்பகவிமானத்திலேறி
95 அசோக வனத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். த்ரிஜனாட எவ்வளவு தைரியம் சொல்வியும், ஐயானி அசோக வனத்திற்குப் போய் ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவிலிருந்தவுடன் ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய ஞாபகம் வந்தது. அவர்களை எதிரில் இருப்பதாகப் பாவித்து அவர்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தைப்பற்றிச் சொல்லமுடியாத துக்கத்தை யடைந்தான்.

100

ப்ரவிஸ்ய லீதா ப்ரஹு'வ்ருக்ஷஷண்டா'ம்
தாம் ராக்ஷஸைத்'ரஸ்ய விஹாரபூ'மியி |
ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய ஸஞ்சிந்த்ய ச ராஜபுத்ரேன
பரம் விஷாத'ம் ஸமுபாஜுக'ாம ||

(41)

ஸர்க்கம் 49

ராமன் பிரக்ஞை வெளிந்தது

கோரேன ஸரபத்தேத பத்தேள த்ஸரதாத்மஜெள |
நிர்வணத்தென யதா நாகேள ஸயாநெள குதிர்ரோகதிதென || (1)

மஹாபலமுன்ன ஸுக்ரீவன் முதலிய வானரஜிரேஷ்டர்கள்
சோகம் மேலிட்டுக் கோரமான நாகபாசங்களால் கட்டுப்பட்டு
ரத்தம் பெருக, ஸர்ப்பங்களைப்போல் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு
பூமியில் படுத்திருக்கும் ராமலக்ஷ்மணர்களைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள்.
அதற்குள் ராமன் மூர்ச்சை தெளிந்து விழித்துக்கொண்டார். வீரி
யத்திலும், தைரியத்திலும், பலத்திலும் ஒப்பற்றவரல்லவா? தன்
பக்கத்தில் லக்ஷ்மணன் பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு ரத்தம்
பெருக, முகம்வாடி, புழுதிபடித்து தரையில் கிடப்பதைக் கண்டு
துக்கம் மேலிட்டு பிரலாபித்தார். "என்னுடன் பிறந்த கீ ஒரு அல்ப
ராஷ்டிரனால் ஐயிக்கப்பட்டுப் பூமியில் கிடப்பதைக் கண்ட பிறரும்
நான் உயிரை வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமா? இனி எந்தையை
யடைந்தும் எனக்கென்ன பிரயோஜனம்? லோகத்தில் தேடிப்பார்த்த
தால் எந்தையைப்போன்ற ஒரு ஸ்திரீ கிடைக்கலாம். ஆனால் ரண
தீரண லக்ஷ்மணனைப்போல் ஸஹோதரன் கிடைப்பானா? ஸுமித்தி
ரையின் அருமைக்குழந்தை இறந்தால் இந்த வானரர்களுக்கு
எதிரே உயிரை விடுவேன். என்னை நம்பி எனக்கு
உதவி செய்ய என்னுடன் அனுப்பின லக்ஷ்மணனைப் பறிகொடுத்து
விட்டு நான் மாத்திரம் உயிருடன் ஸுமித்ராதேவியை எப்படிப்
பார்ப்பேன்? கௌஸஸையையும், கைகேயியும், ஸுமித்திரையும்,
'லக்ஷ்மணன் எங்கே?' என்று என்னைக் கேட்டால் என்ன சொல்
வேன்? புத்திரனைப் பறிகொடுத்து நடுங்கிக் கதறும் ஸுமித்திரையை
எப்படி ஸமாதானம் செய்வேன்? 'உன்னுடன் வனத்திற்குப்போன
லக்ஷ்மணனை விட்டு நீ மாத்திரம் வந்த காரணமென்ன? பரதசத்ருக்
னர்களிடத்தில் இந்த விருத்தாரத்ததை எப்படிச் சொல்வேன்? இவ்
விடத்திலேயே உயிரை விடுகிறேன்; பிழைத்திருக்க இஷ்டமில்லை,
லக்ஷ்மணனை வனத்திற்கு அழைத்து வந்ததைப்போல் கெட்ட காரிய
முண்டோ? பெரியோர் இப்படிச் செய்வார்களா? தசரதர் என்னைக்
காட்டிற்குப் போகச்சொன்னாரெயன்றி லக்ஷ்மணனை நான் அழைத்
துப்போக வியாபமென்ன? எனக்காக உயிரைப் பறிகொடுத்துப்
பூமியில் கிடக்கிறேன்! என் ஐயமத்தைச் சுடவேண்டும். குழந்
தாய்! நான் துக்கப்படும்போதெல்லாம் எனக்கு ஆறுதல் சொல்லி
வந்தாயே. இப்பொழுது உன்னை இழந்து நான் பரிதாபிக்கையில்
என்னைத்தெற்ற உனக்கு உயிரில்லையா? ராஷ்டிரர்களைக் கணக்கில்
லாமல் அடித்துத் தள்ளின இந்த யுத்த பூமியில் நீயே சத்ருக்களால்
அடிக்கப்பட்டுக் கிடக்கும்படி நேர்ந்ததோ? ஸஞ்ஜயன் அஸ்தவிரி
யில் இறங்குவதுபோல் பாணங்களாறெ மிரணங்களால் சூழப்

- பட்டு சத்தப்பிரவாஹமென்ற ஸந்தியாகாலவர்ணத்துடன். அம்பு
களால் பரப்பப்பட்ட படுக்கையென்ற அஸ்திமிரில் ரவிஞ்சு ஸூரி
யனுந் தங்கியிருக்கிறாயோ? ஒரு வேளை உயிர்நிலைகளில் பாணங்
40 களால் அடிப்பட்டு உபத்திரவம் பொறுக்காமல் என்னுடன் பேச
வில்லையோ? உனக்கு என்னிடத்திலுள்ள பிரேமையை உன் கண்
னறித்தால் எப்பொழுதும் புலப்படுத்துகின்றாய். நான் வனத்திற்கு
வரும்பொழுது எவ்வளவு ஆவலுடன் வந்தாயோ அப்படியே
45 நானும் உன்னுடன் யமலோகத்திற்கு வருகிறேன். நீ எனக்குப்
பிரியமான பந்து. எப்பொழுதும் எனக்கு அனுகூலமாய் நடக்கிற
வன். என்னுடைய துர்க்குணங்களால் இந்த அவஸ்தையை அடைந்
திருக்கிறாய். மஹாவீரனுந் லக்ஷ்மணன் கடுங்கோபங்கொண்ட
பொழுதும் கடுமையாகவாவது ஹிதமில்லாமலாவது என்னிடத்தில்
பேசியறியேன். காத்தவீர்பார்ஜுனன் ஆபிரம் கைகளால் ஒரே
50 தடவையில் ஐந்து பாணங்களைப் பிரயோகிக்கும் காலத்திற்குள்
லக்ஷ்மணன் இரண்டு கைகளாலும் அத்தனை பாணங்களை பிரயோ
கிப்பான். தேவேந்திரன் பிரயோகிக்கும் அஸ்திரங்களைக்கூட தன்
னுடைய அஸ்திரங்களால் நாசம் செய்யக்கூடிய மஹாவீரன் ஒரு
அல்ப ராக்ஷஸனால் தோல்வியடைய வேண்டியதென்ன? உத்தம
55 சயனங்களில் படுக்கத்தகுந்த நீ இப்படி வெறும் தகரையில் படுப்பது
தகுமா?

- ஸூக்ரீவர் விபிஷணனை ராக்ஷஸர்களுக்கு அரசனாக அபிஷேகம்
செய்துவிக்கிறேனென்று பிரதிக்ஷை செய்து அதை நிறைவேற்றுவீட்
டால் அந்தத் துக்கம் என்னைக் கொளுத்திவிடும். ஆகையால், நான்
60 இங்கே இருக்கவேண்டியது. நீ இப்பொழுதே வானரஸையன்யங்களு
டன் ஸ்ரேத்திரத்தைத் தாண்டிக் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பிப் போ.
ஒருவேளை மஹாபலவானான ராவணன் நான் இல்லையென்றறிந்து
இங்கே வந்து உன்னை ஹிம்ஸிப்பான். ஹனுமான், ஜாம்பவான்,
துமர்ன், அங்கதன், ஸமீதன், த்விதவன், கேஸரி, ஸம்பாதி,
65 கவயன், கவாக்ஷன், கஜன், சரபன் முதலிய வானவீரர்கள் எனக்
காக உயிரை அலட்சியம் செய்து இந்த யுத்தத்தில் காட்டின பராக்
மீரமும் செய்த காரியங்களும், அடைந்த கீர்த்தியும் பிறருக்கு
ஸாத்தியமா? ஸூக்ரீவர் உத்தம மித்திரனும் அருமைத்தோழனும்
செய்யவேண்டியதையெல்லாம் நீ குறையில்லாமல் செய்தாய். மித்
70 திரதர்மத்தைப் பூர்ணமாக அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று கவலை
கொண்டவனல்லவா நீ? வானரசிரேஷ்டர்களை! உயிர்த்தோழர்கள்
எனக்குச் செய்யவேண்டிய பரம உபகாரங்களை நீங்கள் குறையில்
லாமல் செய்தீர்கள். உங்களைல்லோருக்கும் உத்தரவு கொடுத்தேன்.
இஷ்டமான இடங்களுக்குப் போகலாம்" என்றார்.
75 அதைக்கேட்டு வானரர்கள் துக்கத்தால் கண்கள் வெந்து மலையருவி
கள் மறைக்காலத்தில் நீர்த்தாரைகளைப் பெருகவிடுவது போல் கண்
னீர் உகுத்தார்கள். பிறகு விபிஷணன் ஸகல ஸைன்யங்களையும்

அங்கங்கே நிறுத்திவிட்டு, கதாபாணியாய் ராகவளிக்குமிடத்திற்கு வந்தான். மை மலையைப்போல் கருத்த தேகத்துடன் அவன் ஒடி வருவதைக்கண்டு, ஸகல வானரர்களும் அவனை இந்திரஜித்தென் றெண்ணி மூலக்குமூலி தெறிப்போனார்கள்.

80

தம் திருஷ்ட்வா த்வரிதம் யாத்நம் நீவரஞ்ஜத சயோபமம் |
வாதரா துத்'ருவு: ஸர்வே மத்யமாதாஸ்து ராவணிம் || (35)

ஸர்க்கம் 50

ராமலக்ஷ்மணர்கள் நாகபாசத்திலிருந்து விடுபட்டது

அதோவாச மஹாதேஜா ஹிராஜோ மஹாப'ஸ: |
மிமியம் வ்யதி'தா ஸேதா மூட'வாதேவ தெளர் ஜுவே || (1)

அப்பொழுது ஸுக்ரீவன், "என்ன ஆச்சரியம்! ஸமுத்திரத்தில் எதிர்க்காற்றால் தத்தளிக்கும் கப்பலைப்போல் நமது ஸைன்யம் மிரளக் காரணமென்ன?" என்றான். அங்கதன், "ரகுவீரர்கள் பாணங்களால் அடிபட்டு ரத்தம்பெருகச் சராணத்தின் மீது படுத் துக் கிடப்பதை தாங்கள் பார்க்கவில்லையோ. அதைத் தவிர வேறு காரணம் வேண்டுமோ?" என்றான். ஸுக்ரீவன், "அப்படியல்ல.

5

ஏதோ ஒரு பெரிய பயத்தாலல்லாமல் இப்படி நேராதது. இவர்கள் முகம் குன்றி ஆயுதங்களை எறிந்துவிட்டு மூலக்குமூலி ஓடுகிறார்கள். பயத்தால் கண்கள் மிரண்டு திரும்பிப் பார்க்காமல் ஒருவரையொரு வர் இழுத்துக்கொண்டு அதிவேகமாய் ஓடுகிறார்கள். அதைப்பற்றிக் கொஞ்சம்கூட வெட்கப்படாமல், கீழே விழுந்தவர்களைக் கவனிக் காமல், தாண்டிக்கொண்டு செல்லுகிறார்கள் பார்" என்றான். அதற் குள் விபீஷணன் கதாபாணியாய் அங்கே வந்து ஸுக்ரீவனை ஆசீர் வதித்து, ராமன் பிரக்ஞை தெளிந்திருப்பதைக் கண்டான். அப் பொழுது ஸுக்ரீவன் தன்னருகிலிருந்த ஜாம்பவானைப் பார்த்து,

10

"இதோ வந்திருக்கும் நமது பரமயித்திரனுன விபீஷணனைப் பார்த்தல்லவா வானரர்கள் இந்திரஜித்தென்றெண்ணி மூலக்குமூலி ஓடு கிறார்கள். இப்பொழுதே போய் அவர்களை நிறுத்தி வீஜத்தைச் சொல்லி தைரியப்படுத்த வேண்டியது அவசியம்" என்றான். ஜாம்ப வானும் அப்படியே செய்ய, வானரஸைன்யங்கள் அவருடையவார்த் தையை நம்பி விபீஷணனையும் கவனித்துப்பார்த்துப் பயம்தெளிந்து திரும்பி வந்தன. விபீஷணன் ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய உடம் பெங்கும் பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு, மனம் பதை பதைத்து, ஜலத்தைத் தொட்டு அவர்களுடைய கண்களைத் துடைத்து, துக்கத்தை அடக்கமுடியாமல் அழுது பிரலாபித்தான்.

15

“மஹாபலவான்களும் பராக்கிரமசாலிகளும் யுத்தத்திலுப்பிரிய முள்ளவர்களுமான இந்தப் புருஷபிரேஷ்டர்கள் கபடயுத்தம் செய்யும் ராகுஸர்களால் இந்தக் கதியடைந்தார்களே. என்று

20

“இதோ வந்திருக்கும் நமது பரமயித்திரனுன விபீஷணனைப் பார்த்தல்லவா வானரர்கள் இந்திரஜித்தென்றெண்ணி மூலக்குமூலி ஓடு கிறார்கள். இப்பொழுதே போய் அவர்களை நிறுத்தி வீஜத்தைச் சொல்லி தைரியப்படுத்த வேண்டியது அவசியம்” என்றான். ஜாம்ப வானும் அப்படியே செய்ய, வானரஸைன்யங்கள் அவருடையவார்த் தையை நம்பி விபீஷணனையும் கவனித்துப்பார்த்துப் பயம்தெளிந்து திரும்பி வந்தன. விபீஷணன் ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய உடம் பெங்கும் பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு, மனம் பதை பதைத்து, ஜலத்தைத் தொட்டு அவர்களுடைய கண்களைத் துடைத்து, துக்கத்தை அடக்கமுடியாமல் அழுது பிரலாபித்தான்.

25

“இதோ வந்திருக்கும் நமது பரமயித்திரனுன விபீஷணனைப் பார்த்தல்லவா வானரர்கள் இந்திரஜித்தென்றெண்ணி மூலக்குமூலி ஓடு கிறார்கள். இப்பொழுதே போய் அவர்களை நிறுத்தி வீஜத்தைச் சொல்லி தைரியப்படுத்த வேண்டியது அவசியம்” என்றான். ஜாம்ப வானும் அப்படியே செய்ய, வானரஸைன்யங்கள் அவருடையவார்த் தையை நம்பி விபீஷணனையும் கவனித்துப்பார்த்துப் பயம்தெளிந்து திரும்பி வந்தன. விபீஷணன் ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய உடம் பெங்கும் பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு, மனம் பதை பதைத்து, ஜலத்தைத் தொட்டு அவர்களுடைய கண்களைத் துடைத்து, துக்கத்தை அடக்கமுடியாமல் அழுது பிரலாபித்தான்.

“மஹாபலவான்களும் பராக்கிரமசாலிகளும் யுத்தத்திலுப்பிரிய முள்ளவர்களுமான இந்தப் புருஷபிரேஷ்டர்கள் கபடயுத்தம் செய்யும் ராகுஸர்களால் இந்தக் கதியடைந்தார்களே. என்று

- டன் பிறந்தவன் மஹாந்ரன். அவனுக்குப் பிறந்த புத்திரன்
 30 அவனைவிட துஷ்டன். அந்த மஹா பாபி ராக்ஷஸர்களுக்குரிய
 அப்ப புத்தியாலும் மாயையாலும் இவர்களை மோசம் செய்து
 விட்டானே. இதனால் தன்னைப் பெற்றவனுக்கு அழியாத அப-
 கீர்த்தியை ஸம்பாதித்தான். இந்த சாஸ்திரபுத்திரர்களோ கபடமறி
 யாதவர்கள்; பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு சத்தத்தால் நனைந்து
 35 முள்ளம்பன்றிகளைப்போல் பூமியில் கிடப்பதைக் காணவும் எனக்கு
 விதியோ? இவர்களுடைய வீரியத்தை அண்டி நான் கேழமமடை-
 யாமென்றிருந்தேன். அந்தப் புருஷ ரெஷ்ட்டர்கள் பூமியில்
 விழ்ந்து மரணமடையப் போகிறார்களே. இவர்களைப் பறி
 கொடுத்து நான் மாத்திரம் உயிருடன் இருக்கிறேன். நான் உயி-
 40 ருடனிருக்கும் இறந்தவனே. என் எண்ணங்களெல்லாம் வீணாய்
 ராஜ்யத்தையும் இழந்து பரிதபிக்கிறேன். என் சத்துருவான
 ராவணன் தன் பிரதிக்கையை நிறைவேற்றி ஸந்தோஷப்படு-
 கிறான்" என்று பிரலாபிக்கும் அந்தப் பக்தரெராமணியை
 கக்ரீவன் பிரியத்துடன் ஆலிங்கனம் செய்து "தர்மாத்மாவோ லங்கா
 45 சாஸ்திரம் உனக்குக் கிடைப்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ? ராவணன்
 புத்திரமித்திர பந்துக்களுடன் கேழமமாய் வாழ்வானென்ற
 நம்பிக்கை வேண்டாம். நமது ரக்ஷகர்களுக்கு இந்த நாக
 பாசங்கள் யாதொரு கெடுதியையும் செய்ய முடியாது. சற்று
 கேரம் மயங்கியிருப்பார்களேயன்றி வேறல்ல. இதோ அதிசீக்கி
 50 ரத்தில் பிரக்ஞை தெளிந்து ராவணனையும் ஸகல ராக்ஷஸர்களையும்
 நாசம் செய்வார்கள்" என்று ஸமாதானம் செய்தான். பிறகு
 ஸமீபத்திலிருந்த தன் மாமனான ஸுஷேணனை கோக்கி, "நீ ராம
 லக்ஷ்மணர்களை எடுத்துக்கொண்டு வானர ஸஸன்யங்களுடன்
 கிஷ்கிந்தைக்குப் போ. நான் ராவணனையும் அவனுடைய புத்திர
 55 மித்திர பந்துக்களையும் நாசம் செய்து, முன்பு இந்திரன் தன்னை
 விட்டுப் பிரிந்த லக்ஷ்மியைத் திரும்பி அடைந்ததுபோல், ஜானகியை
 சாமனிடத்தில் கொண்டுவந்து சேர்க்கிறேன்" என்றான். அதைக்
 கேட்டு ஸுஷேணன், "தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் நடந்த
 கோர யுத்தத்தை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அப்பொழுது பாணப்
 60 பிரயோகத்தில் ஒப்பற்ற திறமையுடைய தானவர்கள் அபூர்வமான
 பாணங்களாலும் அஸ்திரங்களாலும் தேவர்களை அடிக்கடி மறைத்-
 தார்கள். சில தேவர்கள் உபத்திரவம் தாங்காமல் துடித்தார்கள்;
 சிலர் பிரக்ஞையற்றார்கள்; சிலர் உயிரிழந்தார்கள். அப்பொழுது
 மிருதஸஞ்ஜீவினி முதலிய வித்யைகளாலும் மந்திரங்களாலும்
 65 ஞானவுதிகளாலும் பிருஹஸ்பதி அவர்களை அபாயத்திலிருந்து தப்பி
 வித்தார். ஸம்பாதி பணஸன் முதலிய வானரர்களுக்கு அவை
 களும் அவை வனமும் பரிவதமும் நன்றாய்த் தெரியும். ஸ்ரீராமமுத்-
 திரத்தில் முன்பு அமிருதத்தைக் கடைந்தெடுத்தவிடத்தில் சந்திரகிரி
 த்ரோணகிரி என்ற மலைகளில் தேவர்களால் வைத்து வளர்க்கப்

படுகின்றன. அந்த ஸஞ்ஜீவகரணி விசல்யகரணி என்ற ஓஷதி களைக் கொண்டு வருவதற்கு வானரர்களைச் சீக்கிரமாய் அனுப்ப வேண்டியது. இதோ இருக்கும் வாயுபுத்திரன் போய்வரட்டும்' என்னான்.

70

அதற்குள் மேகங்கள் மின்னற்கொடிதழுடன் கர்ஜித்தன. அவைகளையும் ஸமுத்திர ஐலத்தையும் அடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு சண்டமாளுதம் வீசிற்று, பூமி நடுங்கிற்று. மஹாவிருஷங்கள் வேருடன் ஸமுத்திரத்தில் வீழ்ந்தன. பெரிய தேகங்களுடன் லங்கையில் வாரிக்கும் ஸர்ப்பங்களும் ஸகல ஐல ஐந்துக்களும் பயந்து நடுங்கி நீரில் மறைந்தன. கொஞ்ச நேரம் கழித்துக் கருட பகவான் வானரர்களுக்கு பிரத்யக்ஷமானார். அனவற்ற பலவானுள் அந்த விநதையின் புத்திரன் அக்ஷிபைப்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு வருவதைக் கண்டு பாண ரூபமாய் ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கட்டி யிருந்த நாகங்கள் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்தன. பெரிய திருவடியும் மஹாபலவான்களான அந்தப் புருஷஸிரேஷ்டர்களைப் பார்த்து பூர்ண சந்திரனைப்போன்ற அவர்களுடைய முகங்களைக் கைகளினால் தடவினார். உடனே அவர்களுடைய தேகங்களிலிருந்த காயங்கனெல்லாம் மறைந்து அவர்கள் உருக்கியோடவிட்ட தங்கத் தைப்போன்ற சரீர காந்தியுடன் பிரகாசித்தார்கள். பிறரை ஐயிக்கும் ஸாமர்த்தியமும் பிறர் செய்யும் அவமானத்தைப் பொறுக் காமையும் பராக்ஷிரமும் தேகபலமும் காந்தியும் லோகோத்தமமான காரியங்களில் ஸ்திரமானப் பிரயத்தனம் செய்யும் உறுதியும் ஸுலக்ஷ்மமான விஷயங்களை அறியும் ஞானமும் விவேகமும் ஞாபக சக்தியும் முன்னிவிட இரு மடங்காயின. இந்திரனையும் உபேத் திரனையும்போன்ற அந்த ராஜபுத்திரர்களைக் கருடன் வாரியெடுத்து மஹாப்ரீதியுடன் ஆலிங்கனம் செய்தார்.

75

80

85

90

95

பிறகு ராமன் அந்தப் பகிராஜனை நோக்கி, "இந்திரஜித்தால் எங்களுக்கு நேர்ந்த பெரிய ஆபத்திலிருந்து தங்களுடைய திருபையால் நாங்கள் தப்பி முன்போல் பலத்தையும் வீரியத்தையும் உத்ஸாகத்தையும் அடைந்தோம். என் பிதாவான தசரதரையும் என் பாட்டனான அஜமஹாராஜனையும் கண்டதுபோல் தங்களைப் பார்த்து என் மனம் ஸந்தோஷிக்கிறது. அப்புதமான ரூபத்துடன் தெய்வலோகத்துக் கர்தம், புஷ்பம், மாலை, வஸ்திரம், ஆபரணம் முதலியவைகளுடன் விளங்கும் தாங்கள் யார்?" என்று கேட்டார். கருடன் ஆனந்தம் மேலிட்டுக் கண்களில் கீர் கரைபுரள, "ரகுவிர்! நான் உமக்கு வெகுப் பிரியமான தோழன். (பகவானுக்கு வாழ்வு மாயிருப்பதால் தோழனென்று சொல்லிக் கொண்டார்.) உமது பிராணனே ரூபமெடுத்து வெளியில் ஸஞ்சரிப்பதுபோலிருப்பவ னென்று நம்புவிராக. கருடனென்று எனக்குப் பெயர். உங்க ளுக்கு உதவி செய்வதற்காக இங்கே வந்தேன். மஹா வீரர்களான

100

105

- 110 அஸுரர்களும் மஹா பலவான்களான தான வர்களும் தேவர்களால் சூழிக் கப்பட்ட இந்திரனும், மஹாக்ரானு இந்திரஜித்தின் மாயா பலத்தால் எரிஷ்டித்த இந்தக் கோரமான நாகபாசத்திலிருந்து உங்களைத் தப்பிவிட முடியாது. இந்த ஸர்ப்பங்கள் சத்துருவின் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவை. கட்மையான பற்களையும் கொடிய விஷத் தையும் உடையவை. ராவண புத்திரனுடைய மாயாபலத்தால் ஸர்ப்பருபம் தரித்து உங்களை உபத்திரவித்தன. தர்மங்களை யறிந் தவரே! வீணாகாத பராக்க்ரமத்தையுடையவரே! நீரும் சத்ருகுல காலனான லக்ஷ்மணனும் பாஷ்யசாலிகள். உங்களுக்கு நேர்ந்த அபாயத்தைக் கேள்விப்பட்டு எனக்கு உங்களிடத்திலுள்ள ஸ்நே ஹத்தாலும் தோழனுடைய கடமையாலும் அதிவேகமாய் வந்து சேர்ந்தேன். மஹாகோரமான இந்த அஸ்திர பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டீர்கள். எப்பொழுதும் அதிக ஜாக்விதையாக இருக்க வேண்டியது. யுத்தத்தில் கபடத்தையும் மாயையையும் உபயோ கிப்பது ராஜஸர்களுக்கு ஸஹஜம்; குலதர்மம். சுத்தமான ஆசா சத்தையுடைய உங்களைப்போன்ற வீரர்களுக்கு நியாயமாய் நடப் பதே பலம். யுத்தத்தில் ராஜஸர்களை ஒருபொழுதும் நம்பக் கூடாது. இப்பொழுது நேர்ந்த விஷயத்தைக்கொண்டே ராஜஸர் கள் எப்பொழுதும் கபடமுள்ளவர்களென்று அறியுங்கள்” என்று கருடபகவான் ராமனை இறுகத்தழுவி, “மித்ரா ரகுநாத! தர்ம ஸூத்ரி! சத்ருக்களிடத்திலும் பரமவாத்ஸல்யத்தைப் பாராட் டும் கருண ஸமுத்ரா! நான் போய்வருகிறேன். உத்திரவு கொடுங்கள். நான் உமக்கு எப்படித் தோழனென்றதைப்பற்றி இப்பொழுது கேட்க வேண்டாம். யுத்தத்தில் ஸகல சத்ருக்களையும் நாசம் செய்தபிறகு உமக்கே தெரியும். உமது பாணுக்ளியால் ஸங்கையில் குழந்தைகளும் கிழவர்களும் மாத்திரம் வளரிக்கும்படிச் செய்து மற்ற ராஜஸர்களை வேரறுத்து ராவணனை வதம் செய்து ஜானகியை அடைவீராக” என்றார். இப்படி அந்தப் பாஷீத்திரன் ராமலக்ஷ் மணர்களுக்கு நேர்ந்த அபாயத்தைத் தீர்த்து அவர்களைப் பிரதக்ஷி ணம் செய்து, பிரியத்துடன் கட்டியகைத்து ஆகாசமாரீகமாய் வாயு பகவானைப்போல் அதிவேகமாய்ச் சென்றார். வானரத் தலைவர்கள் தெய்வானுக்ரஹத்தால் ரகுவீரர்களுக்கு நேர்ந்த அபாயம் நீங்கின தைக் கண்டு ஸ்நேதோஷம் தாங்காமல் எரிஹநாதம் செய்து வால் களைச் சுழற்றினார்கள். பெரிசை மிருதங்கம் சங்கம் முதலிய வாத் யங்களை வாசித்தார்கள்; கர்ஜித்தார்கள்; தோன் தட்டினார்கள்; தாவினார்கள். மஹா யிருஷங்கையையும் பர்வதங்களையும் பெயர்த் தெடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்குத் தயாராய் நின்றார்கள். லங்கை யின் கோட்டை வாசல்களைத் தாக்கி அட்டஹாலம் செய்தார்கள். அதைக்கேட்டு ராஜஸர்கள் ஆச்சரியப்பட்டுப் பயந்தார்கள். கோடை காலத்தின் முடிவில் மேகங்கள் ராத்திரியில் பயங்கரமாய்க் கர்ஜிப்பதுபோல் வானரத் தலைவர்கள் சத்ருக்களின் ஹிருதயம்

பினக்கும்படியாய்க் கர்ஜித்து அவர்களை யுத்தத்திற்கு அழைத் தார்கள்.

ததஸ்து பீமஸ் துமுலோ நிநாதே^௧
 ப'பூ'வ ஸாக்^௨ாமருக்^௩ பூத^௪பாநாம்
 ஷயே நிதா^௫கஸ்ய யத^௬ா க^௭நாநாம்
 நாத^௮: ஸுபீமோ நத^௯தாம் நிபீ^{௧௦}த^{௧௧} || (66)

கேள்வி - பதில்

[கே:—பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகலப் பிராணிகளையும் கண்டு விரலின் நுனியால் ஹதம் செய்வேனென்ற ரகுவீரன், எல்லையற்ற சக்தியையும் ஞானத்தையும் உடையவரல்லவா? கையாலாகாத வரைப்போல் இந்திரஜித்தால் ஐயிக்கப்பட்டு ரத்தம் பெருகப் பூமி யில் விழுந்து கிடந்ததெப்படி? 5

ப:—லோகத்தில் தர்மத்தைவும் ஆசாரத்தையும் நிலைநிறுத்து வதற்காக அப்படிச் செய்தார். கபடமில்லாத சத்தமான மனத்தை யும் நடத்தைையுமுடைய ஸாதுக்களுக்கு பிராணனைப் போக்கும் அபாயங்கள் நேர்ந்தாலும் அவர்கள் நாசமடைவார்கள். பாபிகளும் துஷ்டர்களும் தங்களுடைய எண்ணங்கள் கைகூடினவென்று ஸத் தோஷித்தாலும் அவர்களுடைய உத்தேசங்கள் நிறைவேறாமல் நாச மடைவார்கள். இந்த விஷயம் நாகபாசவிருத்தாந்தத்தால் நமக்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது. 10

கே:—ராவணனை வதம் செய்வேண்டுமென்று தேவதைகள், பிரார்த்திக்க, அதற்கிணங்கி பகவான் ராமமூர்த்தியாய் அவதாரம் செய்தாரல்லவா? 15

ப:—சிஜமே, துஷ்டர்களை நாசம் செய்வதுபோல் தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும் அவதாரம் செய்தார். ராவணனைமாத்திரம் ஸம்ஹரிப்பது உத்தேசமானால், இவ்வளவு சிரமப்படவேண்டிய நிலை, நான்கு வர்ணத்தார்களையும் அவரவர்களுடைய தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கும்படி செய்வேண்டுமல்லவா? 20

கே:—அந்த தர்மங்களைத் தெளிவாய் உபதேசிக்கக்கூடாதோ? 25

ப:—சுருதில்லிருநிகளால் அப்படிச் செய்தும் பலிக்கவில்லை. தானே அனுஷ்டித்துக் காட்டவேண்டியிருந்தது. அதற்காகவே இந்த அவதாரமெடுத்தது.]

ஸர்க்கம் 51

தும்ராஷன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

தேஷாம் து துமுளம் ஸப்'தம் வாநராணம் மஹேஜுஸாம் |
நத'தாம் ராஷுணை: ஸார்த'ம் தத'ர ஸம்'ஸ்ராவ ராவண: || (1)

- வானரவீரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் ஆரவாரிப்பதை ராவணனும்
ராஷுணர்களும் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்தார்கள். "மந்திரிகளே!
மழைக்காலத்து மேகங்களைப்போல் கர்ஜிக்கும் வானரர்களுக்கு
விசேஷ ஸந்தோஷத்திற்கு ஏதோ காரணமிருக்கவேண்டும். அவர்
5 களுடைய கர்ஜனைகளால் ஸமூத்திரம் கலங்குகிறது. ராமலக்ஷ்
மணர்கள் தீக்ஷணமான பாணங்களால் கட்டப்பட்டு பிரக்ஞை
யற்றுக் கிடப்பதையும் வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் கச்சலிடு
வதையும் யோசித்தால் எனக்கு ஸந்தேகமுண்டாகிறது. தாத்
களே! நீங்கள் அதிசிக்கிரமாய்ச் சென்று வானரர்கள் தலைவர்களை
10 யிழந்து துக்கிக்கவேண்டிய காலத்தில் ஸந்தோஷமுண்டான
காரணத்தை அறிந்துவாருங்கள்" என்றான். அப்படியே அநேக
ராஷுணர்கள் பரபரப்புடன் கோட்டைச் சுவர்களிலேறிப் பார்க்
கையில், ஸு'க்ரீவன் வானரஸையத்தை வகுத்து ஒழுங்குபடுத்தி
ரஷுப்பதையும், ராமலக்ஷ்மணர்கள் நாகபாசத்திலிருந்து விடுபட்டு
15 பிரக்ஞை தெளிந்து முன்போல் ஸேனையை நடத்துவதையும் கண்டு,
மனம் கலங்கி, முகம்வாடி, ராவணனிடத்தில் தெரிவித்தார்கள்.
"மஹாராஜ! ராமலக்ஷ்மணர்களை இந்திரஜித் பாணபாசங்களால்
கட்டி பிரக்ஞையைப்போக்கிப் பூமியில் தன்னினர். மதயானைகள்
அவைகளைக் கட்டியிருக்கும் கயிறுகளை அறுப்பதுபோல் அவர்கள்
20 இப்பொழுது நாகபாசங்களை இருந்த இடம் தெரியாமல் செய்து,
கொழுத்த ஸீம்ஹங்களைப்போல் ஸஞ்சரிக்கிறார்கள்" என்று வீக்
ஞாபனம் செய்தார்கள். தசமுகன் முகம்வாடிக் கவலைகொண்டு,
"இந்த பாணங்கள் வரப்ராஸாதத்தால் ஸர்ப்பருபத்துடன் ஸரீரி
யனைப்போல் ஜ்வலிக்கின்றன. இவை ஒரு பொழுதும் வீணாகாது.
25 அஸ்திரவீத்தையில் ஸாமர்த்தியமாக இந்திரஜித் இவைகளால் ராம
லக்ஷ்மணர்களைக் கட்டினான். இவைகளிலிருந்து அவர்கள் தப்பி
னார்களென்றால் நமது ஸையத்திற்குப் பெரும் ஆபத்து நேர்ந்த
தென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இந்த பாணங்கள் வாஸுகி, தக்ஷகன்,
கார்க்கோடகன் முதலிய மஹாநாகங்களைப் போல் விரியமுடையவை.
30 இதுவரையிலும் எவனும் இவைகளுக்குத் தப்பவில்லை.
இவைகளே வீணுயிற்றென்றால் நாம் செய்வதென்ன? என்று
வருந்தினான். சற்றுநேரம் யோசித்து அடங்காத கோபம் கொண்டு
கொடிய ஸர்ப்பத்தைப்போல் சிறி. "அடே! தும்ராஷ! நீ இருக்
கையில் நான் கவலைப்படவேண்டியதில்லை. உனக்கு வேண்டிய
35 ஸையத்துடன் இப்பொழுதே சென்று ராமலக்ஷ்மணர்களையும்
வானரர்களையும் ஹதம் செய்து வா" என்று ஆக்ஞாபித்தான்.

அதைக்கேட்டுத் தூம்ராஷன் தன்னை முதலில் அனுப்பினதைப் பற்றி மிகவும் மெழுக்து, தசமுகனை பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து, வெளியில் வந்து ஸேனைத்தலைவனைப் பார்த்து, “இன்னும் தாமதம் ஏன்? ஸைன்யங்களை யுத்தத்திற்கு எறித்தம் செய்” என்றான். அது மஹாராஜாவின் ஆக்ஷேபையன்றிந்து ஸேனைத் தலைவனும் அப்படியேசெய்ய, எண்ணிறந்த ராஷஸர்கள் இருப்பில் வீரகண்டா மணிகளுடன் ஸகல ஆயுதபாணிகளாய், கோரருபங்கனையும் அளவற்ற பலத்தைபுழுண்டயவர்களாய் மழைக்காலத்து மேகங் களைப்போல் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் கர்ஜித்துக்கொண்டு வந்து பூமியை மறைத்தார்கள். சிலர் நேர்த்தியான கவாங்கனையணிந்து கொண்டு, த்வஜங்களாலும் தங்க ஐன்னல்களாலும் அவங்கரிக்கப் பட்டு, பலவகை முகங்களுள்ள கோவேறு கழுதைகளால் இழுக்கப் பட்ட ரதங்களிலேறி வந்தார்கள். சிலர் மனோவேகமுள்ள குதிரை களிலும் சிலர் மதம்பெருகும் யானைகளிலும் ஏறி, கொழுத்த புலி களைப்போல் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். சென்னாய், புலி, ஸிம்ஹம் முதலிபகைகளைப்போல் முகங்களைபுண்டய கோவேறு கழுதைகள் ஸர்வாபரணங்களால் அவங்கரிக்கப்பட்டு, தூம்ராஷன் ஏறிலும்த் ரதத்தி் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவன் இடிபோல் சிரித்துக்கொண்டு, கோரராஷஸர்களால் குழப்பட்டு, அனுமா னிருக்கும் மேற்குக்கோட்டை வாசலை நோக்கி வந்தான். வழியில் கோரமான அநேக அபசகுணங்கள் காணப்பட்டு அவனைத் தடுத்தன. பயங்கரமான ஒரு பெரிய கழுகு ரதத்தின் நுனியில் விழுந்தது. த்வஜத்தின் நுனியில் அநேக கழுகுகள் கட்டிப் புரண்டுகொண்டு விழுந்தன. ஒரு வெளுத்த தலையில்தாத முண்டம், ரத்தம் பெருகப் பயங்கரமாய்க் கத்திக்கொண்டு, தூம்ராஷனுக்கு எதிரே வந்தது; ரத்தமாரி பொழிந்தது; ஸகல திக்குகளும் இருட்டால் மூடப்பட்டு பிரகாசிக்கவில்லை. அந்தக் கோரமான அபசகுணங்களைக் கண்டு தூம்ராஷன் வருத்தமடைந்தான். ராஷஸர்கள் பயந்து மயங்கி னார்கள்; இப்படி மஹாபலவாதும் பயங்கரமான பராக்ரம முடையவனுமான தூம்ராஷன் ராஷஸ வீரர்களால் குழப்பட்டுச் சத்ருக்களுடன் யுத்தம் செய்ய ஆவலுள்ளவனாய் நகரத்திலிருந்து வெளியில் வந்து பார்க்கையதில், ராமனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட வானர ஸைன்யம் ஸமுத்திரத்தைபோல் எல்லையற்றிருப்பதைக் கண்டான்.

தத: ஸுபீமோ பஹுபீர் திராசகரை:

ய்ருதோபி நிஷ்க்ரமய ரணோத்ஸுகோ பஸீ |

தீதீர்ஸ தாம் ராகவபாஹு பாஸிதாம்

ஸமுதீர கல்பாம் பஹுவாநரீம் சமம் :

(40)

ஸர்க்கம் 52

தூம்ராஷ்ட்ருடைய வதம்

தூம்ராஷ்ட்ரம் ப்ரேஷ்ய நிர்யாதந்தம் ராஷ்ட்ரம் பீமவீக்ரமம் |

விநேதுர் வாதரா: ஸர்வே ப்ரஹ்மகுஷ்டா யுத்'த' காங்க்ஷண: || (1)

- மஹாபராட்ச்ரமமுள்ள தூம்ராஷ்ட்ரன் ராஷ்ட்ரஸ வீரர்களுடன் யுத்தத்திற்கு வருவதைக் கண்டு, வானரர்கள் அவனை எதிர்க்க ஆவல்கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் கர்ஜித்தார்கள். பிறகு வான ரர்களுக்கும் ராஷ்ட்ரஸர்களுக்கும் கோரயுத்தம் நடந்தது, விருஷங் களாலும், மலைகளாலும், கற்பாறைகளாலும் வானரர்கள் ராஷ்ட்ர ஸர்களை அடித்தார்கள். குலம், கத்தி, கோடாலி முதலிய ஆயுதங் களாலும் பாணங்களாலும் ராஷ்ட்ரஸர்கள் வானரர்களை அடித்தார் கள். கணக்கில்லாத ராஷ்ட்ரஸர்கள் வானரர்களால் அடித்துத் தள்ளப்பட்டார்கள். ராஷ்ட்ரஸர்களும் கோபம் கொண்டு கழுவிதரு கள் பூண்ட தீக்ஷணமான பாணங்களாலும், கதைகளாலும், உலக்கைகளாலும் வானரர்களை அடித்துக் கொன்றார்கள். அம்பு களால் துளைக்கப்பட்டுச் சூலங்களால் தேகம் பிளந்து வானரர்கள் ரோஷம் கொண்டு கொஞ்சமும் பயலில்லாமல் மரங்களையும் பாறை களையும் எடுத்துக் கொண்டு ஆச்சரியமான வீரொத்தியங்களைச் செய்தார்கள். தங்களுடைய பெயர்களைக் கோஷித்துக்கொண்டு ராஷ்ட்ரஸர்களினிடமேல் அதிவேகமாய்ப் பாய்ந்து, தரையில் தேய்த்து ஸரிம்ஹநாதம் செய்தார்கள். சில ராஷ்ட்ரஸர்கள் மரங்களாலும் மலைகளாலும் தூளாக்கப்பட்டார்கள். சிலர் வாயால் ரத்தத்தைக் கம்மினார்கள். சிலர் விஷாப்புறங்களில் இழிக்கப்பட்டார்கள். சிலர் மரங்களால் அடித்துப் பிண்டமாக்கப்பட்டார்கள். சிலர் கற்பாறை களால் தேய்க்கப்பட்டார்கள். சிலர் பற்களால் இழிக்கப்பட்டார் கள். த்வஜங்கள் ஓடிந்து, சக்கரங்கள் முறிந்து, ஏர்க்கால் பிளந்து, கோவேறு கழுதைகள் மடிந்து, தூளான ரதங்களாலும், பர்வதங்களைப் போன்ற யானைகளாலும், மதயானைகளைப்போன்ற ராஷ்ட்ரஸ வீரர்களாலும், வானரர்கள் விட்டெறித்த மலைச்சிகரங் களாலும், உயிரிழந்த குதிரைகளாலும், தலைகளறுந்த யானைப்பாகர் களாலும், குதிரைப்பாகர்களாலும் அந்த யுத்தபூமி நிறைந்து மஹாபராட்ச்ரமசாலிகளான வானரவீரர்கள் தாவித்தாவி ராஷ்ட்ரஸர் களுடைய முகங்களை நகங்களால் இழித்தார்கள். அந்த கிசாசரர் கள் முகம்வாடித் தலைமயிர் விரிந்து ரத்தத்தின் காற்றத்தால் மூர்ச் சித்துப் பூமியில் விழுந்தார்கள். சிலர் கடும் கோபத்துடன் பயங்கர மாய்க் கூச்சலிட்டு வஜ்ராயுதம் போன்ற கைகளால் வானரர்களை அறைந்தார்கள். வானரர்களும் அதிவேகமாய்த் தாவி முஷ்டிக னாலும் கரங்களாலும் பற்களாலும் விருஷங்களாலும் ராஷ்ட்ரஸர் களை நாசம் செய்ய, அவர்கள் அதைத் தாங்கமுடியாமல் மூலைக்கு மூலை ஓட ஆரம்பித்தார்கள். அதைக் கண்டு தூம்ராஷ்ட்ரனென்ற

மஹாவீரன் கோபம் கொண்டு வானரர்களைக் கணக்கில்லாமல் கொல்ல ஆரம்பித்தான். சிலர் எறியீட்டிகளால் தேய்க்கப்பட்டு ரத்தத்தைக் கவினார்கள். சிலர் இரும்புலக்கைகளால் அடிப்பட்டுப் பூமியில் வீழ்ந்தார்கள். உழல்தடிகளால் சிலர் அவயவங்கள் முறிந்து கிடந்தார்கள். சிலர் கத்திவாய்த்தடிகளால் பிளக்கப்பட்டார்கள். சிலர் மொட்டைத்தலைத்தடிகளால் அடிப்பட்டு இந்திரியங்கள் சிதறி உயிரிழந்தார்கள். சிலர் சூலங்களால் குத்திக் கொல்லப்பட்டார்கள். சிலர் ராஷஸர்களால் அடித்துத் துரத்தப்பட்டார்கள். சிலர் ஹிருதயம் பிளந்து கிடந்தார்கள். சிலர் ஒரு பக்கத்தில் மிழிபட்டுக் கிடந்தார்கள். சிலர் குடல்சரிந்து கிடந்தார்கள். இப்படி இருதிறத்தாரும் மஹாபயங்கரமாய் யுத்தம் செய்யும் சப்தமும், மலைகளும் பாறைகளும் மரங்களும் விழும் சப்தமும் சேர்ந்து ஸகலப்பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்தது. அந்த யுத்தத்தில் வில்லுகளே வீணை; நாண் கயிறுகளே தந்திகள்; விட்டுவிட்டு விரைவதே தாளம்; அசத்தியால் மெள்ள மெள்ளப் பேசுவதே பாட்டு; இப்படி யுத்த ஸங்கீதம் அங்கே விளங்கிற்று.

தூம்ராஷன் வில்லை வளைத்துப் பாணவர்ஷங்களால் வானரர்களை அடித்து, மூலைக்குமூலை ஓடச் செய்து சிரித்தான். வானர ஸையம் கலங்கித் தத்தளிப்பதைக் கண்டு, ஆஞ்ஞநேயர் ஒரு பெரிய பாறையைத் தூக்கிக்கொண்டு அதிவேகமாய் ஓடி வந்தார். வாயுபகவான்போன்ற பராக்ரமமுடையவராய் கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, அந்தப் பாறையைத் தூம்ராஷனுடைய ரதத்தின் மேல் எறிந்தார். அதைக் கண்டு அந்த ராஷஸன் கதாபாணியாய்ப் பூமியில் குதித்தான். அந்தப் பாறை அவனுடைய ரதத்தையும் குதிரைகளையும், த்வஜத்தையும், வில்லையும், ஆயுதங்களையும், ஸாரதியையும் கொன்று பொடி செய்தது. பிறகு மாருதி விருஷங்களை வேருடன் பெயர்த்து ராஷஸர்களைக் கூட்டம் கூட்டமாய் அடித்துத் தலைகளை உடைத்துப் பூமியில் தள்ளி ரத்தப்பிரவாகமெடுக்கும்படி செய்தார். இப்படி ராஷஸ ஸையத்தை இருந்த இடம் தெரியாமல் துரத்தி, ஹனுமான் ஒரு பர்வதசிகரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு தூம்ராஷனை நோக்கி ஓடி வந்தார். அதைக் கண்டு அந்த ராஷஸன் அநேக இரும்பாணிகளால் நிறைந்த கதையைச் சுழற்றிக் கொண்டு மாருதியின்மேல் பாய்ந்து கடும்கோபத்துடன் தலையில் அடித்தான். வாயுபகவான்போல் நிகரற்ற பலமுள்ள ஹனுமான் அதைக் கொஞ்சமாவது லக்ஷம் செய்யாமல் அந்தக் கற்பாறையால் தூம்ராஷனுடைய தலையின் நடுவில் அடித்தார். அவன் அவயவங்கள் முறிந்து மஹாபர்வதம் உடைத்து விழுந்ததுபோல் தகரையில் விழுந்து உயிரைவிட்டான். தங்களுடைய ஸேனைத் தலைவன் இறந்ததைக் கண்டு, மிகுந்த ராஷஸர்கள் பயந்து நடுங்கி லங்கையில் புருந்து ஒளிந்தார்கள். வானரர்களும் அவர்களை விடாமல் துரத்திக் கொன்றார்கள். இப்படி ஆஞ்ஞநேயர் தூம்ராஷனை

80

யும் அவனுடன் வந்த ஸைன்யத்தையும் மடித்து ரத்தவெள்ளம்
பெருகச் செய்தார். கொஞ்சம் களைப்படைந்தும் சத்துருக்களை
வதம் செய்ததால் விசேஷ ஸந்தோஷத்தையடைந்தார். வானரர்கள்
அந்த மஹாத்மாவைக் கொண்டாடிப் பூஜித்தார்கள்.

(தீவிரியைப் பூஜித்தாக்கொண்ட வதமென்று தெரிவித்தது.)

ஸது பவநஸுதோ நிறுத்ய பரத்ரும்
கூதஜுவஹா: ஸரிதஸ்ஸ ஸந்திரீய |
ரிபுவத் ஐநிதஸ்ரமோ மஹாத்மா
முதமகம்த் கபிபி: ஸுபூஜ்யமாத: ||

(41)

ஸர்க்கம் 53

வஜ்ரதம்ஸ்ட்ரணுடைய யுத்தம்

தூமராகும் நிறுதம் ஸ்ருத்வா ராவணோ ராகுஸேஸ்வர: |
கிரோதேத் மஹதாவிஷ்டோ நிஸ்வஸந்துரகோ யதா: || (1)

தூமராகுன் இறந்ததைக் கேட்டு ராவணன் அடங்காத
கோபம் கொண்டு, இந்திரியங்கள் பதற, காலணர்ப்பத்தைப்போல்
ஜெறிக்கொண்டு மஹாபலவானான வஜ்ரதம்ஸ்ட்ரணை கோக்கி, "வீர
சிகாமணீ! நீ வேண்டிய ஸைன்யத்துடன் சென்று ராமலக்ஷ்மணர்
களையும் வானர ஸைன்யத்தையும் இருந்தவிடம் தெரியாமல்
செய்து வா" என்றான்.

5

வஜ்ரதம்ஸ்ட்ரன், "தங்கள் உத்தரவுப்படி முடித்து வருகி
றேன்" என்று தசமுகனைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்து
எண்ணிறந்த யானைகள், குதிரைகள், கோவேறு கழுதைகள், ஓட்ட
கங்களாலும், த்வஜங்களால் விளங்கும் ரதங்களாலும், தடி, தோ
மரம், குலம், உலக்கை, சட்டி, பாசம், சக்தி, சக்கரம், கதை, கோடாலி
முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்து வீசித்திரமான அஸ்திரங்களாலும்
ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட காலாட்களாலும் சூழப்
பட்டு யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். உத்தமமான கேவ்ர மகர
குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கவசம் தரித்து முதுகில்
அம்பறைகளைக் கட்டி, வில்லைக் கையில் பிடித்துத் தன் ரதத்தைப்
பிரதக்ஷிணம் செய்து அதன் மேல் ஏறினான். யுத்தத்தில் நன்றாய்ப்
பழக்கப்பட்ட கஜங்கள் மதம் பெருகப் பர்வதங்கள் நடந்து
வருவதுபோல் விளங்கின. பிராந்தி பெற்ற யுத்த வீரர்கள் ஆயுத
பாணிகளாய் அவைகளின்மேல் ஏறிச் சென்றார்கள்; மழைக்
காலத்தில் நீருண்ட மேகங்கள் மின்னற்கொடிகள் பாயக் குழறு
வதுபோல், கருத்த சரீரங்களை யுடைய அந்த ராகுஸ ஸைன்யம்
பிரகாசிக்கும் ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸம்ஹராதம்
களோடும், அட்டஹாஸங்களோடும், கர்ஜனைகளோடும் யுத்தத்
திற்குப் புறப்பட்டது. அங்கதனால் முற்றுகை செய்யப்பட்ட,

20

25

தெற்குக் கோட்டை வாசலிலிருந்து வெளியில் வருகையில், மேகங் களில்லாமல் சிரீமலமான ஆகாசத்திலிருந்து எரிகொள்ளிகள் விழத் தன. நரிகள் நெருப்பு ஜ்வாலையைக் கக்கிக்கொண்டு பயங்கரமாய் ஊளியிட்டன; கோரமான மிருகங்கள் ராக்ஷஸர்களுக்கு நாச காலம் ஸமீபித்ததென்பதைத் தங்களுடைய அசபமான சப்தங் களால் வெளியிட்டன. அதைக் கண்டு ராக்ஷஸர்கள் பயந்து மயங்கித் தத்தளித்தார்கள். வஜ்ரதம்ஷ்டரன் இவைகளை லக்ஷியம் செய்யாமல், தேஜஸ்வியும் பலவானும் மாயாவியுமானதால் தைரீ யத்தைக் கைவிடாமல், புத்தம் செய்ய ஆசைகொண்டு ஸைன்யத்தை நடத்திவந்தான். வானரர்கள் அவர்களைக்கண்டு ஸந்தோஷத்தால் கர்ஜித்து ஸகல திக்குகளும் நடுங்கச் செய்தார்கள்.

பிறகு இருதிருத்தாகும் பயங்கரமான ரூபங்களுடன் ஒருவரை யொருவர் ஐயிக்க நிச்சயித்துக் கொடியுத்தம் செய்தார்கள். சிலர் அதிக உத்ஸாஹத்துடன் வந்து விழுந்து தலைகள் உடைத்து, தேகங் கள் பிளந்து ரத்தம் பெருகப் பூரியில் விழுந்தார்கள். சிலர் இடை விடாமல் ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்துக்கொண்டு முன்வைத்த காலைப் பின்வைக்காமல் ஸாமர்த்தியமாய் யுத்தம் செய்தார்கள். மரங்களும் மலைகளும் பாறைகளும் ஆயுதங்களும் விழும் சப்தம் ஆகாரத்தையும் பூரியையும்நடுங்கச் செய்தது. வில்லுகளை வளைத்து நரணோசை செய்யும் சப்தமும், சங்கம், பேரிகை, மிருதங்கம் முதலிய சணவாத்தியங்களின் சப்தமும் கலந்து ஒன்றும் தோன்றும் செய்தது. சிலர் தங்களிடத்திலிருந்த ஆயுதங்களையெல்லாம் பிர யோகித்துப் பிறகு கைகளால் சண்டை செய்தார்கள். கைகளால்

தும் கால்களாலும் முழங்கால்களாலும் சில ராஷ்டிரங்கள் அடிபட்டுத் தேகம் பிளந்து கிடந்தார்கள். மதம் கொண்ட வானரர்களால் எறியப்பட்ட பாறைகளால் சிலர் பொடியானார்கள். வஜ்ரதம்ஷ்டரன் கூர்மையான பாணங்களால் வானரர்களைப் பயத்தோடச் செய்து, லோக ஸம்ஹாரகாலத்தில் பாசத்துடன் ஜ்வலிக்கும் யமனைப்போல் ஸஞ்சரித்தான். பலவான்களும் அஸ்திரவித்தை யில் நிபுணர்களும் ஸகல ஆயுதங்களிலும் பயிற்சியுள்ளவர்களுமான ராஷ்டிரங்கள் கோபத்தால் மெய்மறந்து வானரர்களைக் கணக்கில்லாமல் அடித்துக் கொன்றார்கள். அதைக் கண்டு அங்கதன் தாங்கமுடியாத கோபம் கொண்டு, ஸம்வர்த்தமென்ற பிரளயகால வாயுவைப்போல் சீறி, ஒரு பெரிய மரத்தை எடுத்துக்கொண்டு, ஸம்ஹம் அப்பரிருகங்களை அடித்துக் கொல்லதைப்போல், ராஷ்டிரங்களை நாசம் செய்தான். கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் அந்த வானரவீரனுக்கு எதிரில் நின்ற ராஷ்டிர வீரர்கள் வெகுபராக்கிமசாலிகளானாலும் தலைகள் உடைந்து அவயவங்கள் முறிந்து, வேரற்ற மரங்களைப்போல் பூமியில் விழுந்தார்கள். ரதங்களாலும் குதிரைகளாலும் விரித்திரமான த்வஜங்க ளாலும் ராஷ்டிரங்களாலும் வானரர்களாலும் பூமி நிறைந்து

தார்கள். ரதங்களாலும் குதிரைகளாலும் விரித்திரமான த்வஜங்களாலும் ராக்கினர்களாலும் வானரர்களாலும் பூமி நிலைத்து

யில் விபுணர்களும் ஸாகல ஆயுதங்களிலும் பயிற்சியுள்ளவர்களது 55

மான ராஜஸர்கள் கோபத்தால் மெய்மறந்து வானர்களைக்

கணக்கில்லாமல் அடித்துக் கொள்ளுங்கள். அதைக் கண்டு அங்கதன்

தாயகமூடியாத கோபம் கொண்டு, ஸம்வர்த்தமென்ற பிரளயகால

- ஆபரணங்களாலும் அஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ரத்த வெள்ளம் பெருகியோட, அந்த யுத்தத்தில் சரங்கால ராத்திரியைப் போல் விளங்கிற்று. மேகங்கள் பெருங்காற்றால் கலைவதுபோல, 70 அந்தப் பெரும் ராகுல ஸைன்யம் அங்கதனுடைய கடும் வேகத் தால் நடுங்கிற்று.

அங்கத்'ஸ்ய ச வேகே'த தத்'ராகுல ப்'லம் மஹத் |
ப்'ராகம்பத தத்'ர தத்'ர பவதேநாம்பு'தே'ர யதா' |

(35)

ஸர்க்கம் 54

வஜ்ரசதம்ஷ்ட்ரணுடைய வதம்

ப்'லஸ்ய ச நிக்'ராதேந அங்கத்'ஸ்ய ஜயேந ச |

ராகுல: க்'ரோத்'மாவிஷ்டோ வஜ்ரசதம்ஷ்ட்ரோ மஹாப்'ல: | (1)

- அங்கதன் ஜயமடைந்ததையும் தன் ஸைன்யம் மடிந்ததையும் கண்டு மஹா பலவானான வஜ்ரசதம்ஷ்ட்ரன் கோபம் கொண்டு, பயங்கரமான வில்லை வளைத்து, இடிபோல் நானேனச செய்து, வானரங்கள்மேல் சரமாரி பொழிந்தான். அவனைச் சேர்ந்த 5 ரதவீரர்கள் ஸகல ஆயுதங்களாலும் வானரர்களை அடித்தார்கள். வானர வீரர்கள் பாறைகளையும் மலைகளையும் மரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு ராகுலர்களை அடித்தார்கள். கணக்கில்லாத ஆயுதங்களை வானரர்கள்மேல் பிரயோகிக்க, வானரர்கள் மலைகளையும் மரங்களையும் பாறைகளையும் ராகுலர்களின்மேல் வாரி இறைக்க, இரு 10 திறத்து யுத்த வீரர்களும் பின்வாங்காமல் கோர யுத்தம் செய்தார்கள். தலைகள் உடைந்தவர்களும் கால்கள் ஒடித்தவர்களும் கைகள் அறுந்தவர்களும் அம்புகளால் துளைக்கப்பட்டவர்களும் ரத்தத்தால் நனைக்கப்பட்டவர்களும் வானரர்களும் ராகுலர்களும் யுத்தபூமியில் எங்கும் விடீர்தார்கள். கழுமுகளும் பருந்துகளும் காக்கைகளும் 15 னரிகளும் கூட்டம் கூட்டமாய் ஸஞ்சரித்தன. பயங்கரமான புஜங்களும் தலைகளும் கால்களும் அவயவங்களும் அறுந்து விழுந்து கொண்டேயிருந்தன. இப்படி ராகுல ஸைன்யத்தை வானரர்கள் அடித்து, கலங்கிப் பயத்தோடும்படி செய்ததை வஜ்ரசதம்ஷ்ட்ரன் கண்டு கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து வானரர்களுக்கு நடுவில் 20 புருந்து, வில்லை வளைத்துக் கழுநெருகள் பூண்ட திஷ்ணமான பாணங்களால் வானரர்களைப் பிளந்தான். வெகு சாதுர்யமாய் ஒரே பாணத்தால் ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது, பத்து வானரர்களைத் துளைத்தான். அவர்கள் அம்புகளால் கையறுந்தவர்களும் தேகம் பிளந்தவர்களும் தலையுடைந்தவர்களும், பிரஹ்மாவைப் 25 பிராணிகள் சரணமடைவதுபோல, அங்கதனை நோக்கி ஒடினார்கள். அந்த வானரவீரன் தன் ஸைன்யம் தத்தளிப்பதைக் கண்டு வஜ்ரசதம்ஷ்ட்ரனைக் கோபத்தால் சிவந்த கண்களுடன் வெறித்துப் புரீத தான்.

அப்பொழுது, வஜ்ரசதம்ஷ்ட்ரனும் அங்கதனும் மதயானை
களைப்போல் ஒருவர்மேலொருவர் பாய்ந்தார்கள். அந்த ராக்ஷஸன்
அங்கதனை அநேக பாணங்களால் உயிரிழையில் துளைத்து, எறி
ஷ்ட்டிகளால் துளைக்கப்பட்ட மதயானையைப்போல், தேகமெங்கும்
ரத்த வெள்ளம் பெருகச் செய்தான். அதைக் கண்டு வாலிபுத்திரன்
ஒரு பெரிய மரத்தைப் பிடுங்கித் தன் பூர்ண பலத்துடன் வஜ்ரசதம்
ஷ்ட்ரனை அடித்தான். அந்த ராக்ஷஸ வீரன் கொஞ்சமும் கலங்
காமல் அந்த விருஷத்தை அநேக பாணங்களால் பிளந்து தன்வி
னான். அதைக் கண்டு அங்கதன் ஒரு பெரும் பாறையை அவன்
மேல் எறிந்து கர்ஜித்தான். ராக்ஷஸ வீரன் அது தன் ரதத்தில் விழு
வதற்கு முன் கதரபாணியாய்ப் பூமியில் குதித்தான். அந்தப் பாறை
வஜ்ரசதம்ஷ்ட்ரனுடைய ரதத்தையும் குதிரைகளையும், ஸாரதியையும்
பொடியாக்கிற்று. பிறகு அங்கதன் மரங்களடர்ந்த வேறொரு
பெரிய மலையைப் பிடுங்கி வஜ்ரசதம்ஷ்ட்ரனுடைய தலையில் விட்
டெறித்தான். அதனால் அடிபட்டு ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு,
புத்தி மிதறிக் கதையின்மேல் சாய்ந்துகொண்டு சற்று நேரம் மூர்ச்
சையடைந்து பிறகு பிரக்ஞை தெளிந்து, தன் கதையைக் கரகர
வென்று சுழற்றி, அங்கதனைக் கடுங் கோபத்துடன் அங்கதனுடைய
மார்பில் அடித்தான். பிறகு கதையை விட்டெறித்து இருவரும்
முஷ்டி யுத்தம் செய்தார்கள். ஒருவரை யொருவர் குத்தி, அடித்துத்
தள்ளிக்களைத்து ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, அங்காரகனும்புதனும்
எதிர்ப்பதுபோல் சண்டையிட்டார்கள். பிறகு இருவரும் மரங்
களைப் பிடுங்கி அடித்தார்கள். எருமைத் தோலால் மூடப்பட்ட
கேடயங்களையும் தீக்ஷணமான கத்தியையும் எடுத்துக்கொண்டு,
பரம கோபத்துடன் விரித்திரமான நடை வரிசைகளைக் காட்டி,
யுத்தம் செய்தார்கள். ஒருவரை யொருவர் ஐயிக்க நிச்சயித்து, இரக்க
மில்லாமல் அடித்துக் குத்திக் கிழித்தார்கள். தேகமெங்கும் காயப்
பட்டு ரத்தம் பெருக, சிவந்த புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட விரு
ஷங்களைப்போல் காணப்பட்டார்கள். இப்படி யுத்தம்செய்ததால்
இருவரும் களைத்துப் பூமியில் முழங்காலை வளன்றி நின்றார்கள். அப்
பொழுது அங்கதன் சுழியால் அடிப்பட்ட கருநாகத்தைப்போல்
சிறித்கொண்டு ஒரு நொடியில் அதிவேகமாய்ப் பாய்ந்து தீக்ஷண
மான கத்தியால் வஜ்ரசதம்ஷ்ட்ரனுடைய தலையை வெட்டித் தள்ளி
னான். வஜ்ரசதம்ஷ்ட்ரனுடைய தலை, கோபத்தால் சுழலும் நேத்
திரங்களுடனும் துடிக்கும் மிசையுடனும் வெகு தூரத்தில் விழுக்
தது. அதைக் கண்டு ராக்ஷஸர்கள் பயத்து ஒன்றும் தோன்றாமல்
லங்கையை நோக்கி ஓடினார்கள். வாடின முகங்களுடன் வெட்கத்
தால் தலை குனிந்து திணமாய் ஓடும் ராக்ஷஸர்களை வானர்கள்
தூரத்தியடித்துக் கொன்றார்கள். இப்படித் தன் பாட்டினுள் இந்தி
ரனுக்கு ஸமமான பராக்கிரமமுள்ள வாலிபுத்ரன் வானர ஸைன்
யங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வஜ்ரசதம்ஷ்ட்ரனுடன் கோர

- 70 யுத்தம் செய்து, அவனைக் கொன்று பரம ஸந்தோஷத்தை அடைந்
தான். பிறகு ஆயிரம் கண்களை யுடைய தேவராஜன் தைத்யர்களை
ஐயித்தவுடன், தேவர்களால் கொண்டாடப்படுவதுபோல், ஸகல
வானரர்களும் அங்கநகர் சூழ்ந்து, உபசரித்துப் புகழ்ந்தார்கள்.

(சீஞ்ஜையிலி வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய வதம்)

நிறந்தய தம் வஜ்ரத¹ர ப்ரபா²வ:

ஸ வாலினுது; கபிலஸ்தய மத³யே |

ஜுக⁴ாம ஹர்ஷம் மஹிதோ மஹாப⁵ஸ :

ஸுதஸ்ரநேத்ரஸ் த்ரித⁶ஸை சிவாவ்ருத: || (87)

ஸர்க்கம் 55

அகம்பனனுடைய யுத்தம்

வஜ்ரத¹ம்ஷ்ட்ரம் ஹதம் ஸ்ருத்வா வாலிபுத்ரேண ராவண: |

ப²லாத³யக்ஷ மூவாசேத⁴ம் க்ருதாஞ்ஜலி மூபஸ்தி⁵தம் || (1)

- அங்கதனால் வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன் கொல்லப்பட்டானென்று
கேள்விப்பட்டு, ராவணன் ஸமீபத்தில் கைகப்பி நின்றுகொண்டி
ருத்த பிரஹஸ்தனை நோக்கி, “பலவகை யுத்தங்களிலும் நியுணானு
அகம்பனன் பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள ராக்ஷஸ வீரர்களுடன்
5 யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டும், அவன் சத்ருஸன்யங்களைக் கதற
வடித்து நமது ஸன்யத்தை யாதொரு அபாயமூழில்லாமல் காப்
பாற்றுவான். விசேஷப் பிரஸரித்தி பெற்ற ஸேனாகராயகன்; எப்
பொழுதும் என் கோமத்தையே கோருகிறவன்; எப்பொழுதும்
யுத்தம் செய்வதில் பிரியமுள்ளவன். ராமலக்ஷ்மணர்க்களையும் ஸ⁶க்
10 ரீவனையும் ஐயித்து மற்ற கோரமான வானரர்களை நாசம் செய்
வான்” என்று ஆக்ஞாபித்தான். பிரஹஸ்தனும் தசமுகனுடைய
உத்தரவுப்படி அதிசிக்ஷிதத்தில் ஸன்யத்தை ஸரித்தம் செய்ய, பயங்
கரமான கண்களையும் முகங்களை யுமுடையவர்களாய், ஸகல ஆயு
தங்களையும் தரித்த ராக்ஷஸ சிரேஷ்டர்கள் யுத்தத்திற்குப் புறப்
25 பட்டார்கள். மேகத்தின் நிறத்தையும் கார்திலையுமுடையவனாய்,
மேகத்தைப்போன்ற குரலுடன், பயங்கரமான ராக்ஷஸர்களால்
சூழப்பட்டு விடையற்ற ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஒரு
பெரிய சதத்தின் மேலேறி அகம்பனன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்
டான். பெரிய யுத்தங்களில் அவனை ஒருவரும் அசைக்க முடியாத
30 தால் அகம்பனன் (அசைக்கமுடியாதவன்) என்ற பெயர் பெற்றான்.
கிரஹங்களுக்குள் ஆதித்தியனைப்போல் ராக்ஷஸர்களுக்குள் தேஜ
ஸால் விளங்குகிறவன். அவன் வெகு பரபரப்பாய் யுத்தத்திற்கு
வந்து கொண்டிருக்கையில் சதத்தில் பூட்டியிருந்த உத்தம ஜாதிக்
குதிரைகள் திடீரென்று மூகம்வாடிச் சோர்ந்தன. அகம்பனனுடைய
25 இடது கண் துடித்தது; மூகத்தின் நிறம் மாறிற்று. குரல் தழு

தழத்தது. முதலில் ஆகாசம் சிர்மலமாயிருந்தாலும் அப்பொழுது மேகங்களால் மூடப்பட்டு, மழையும் மின்னலும் இடியும் பயங்கரமான புயல் காற்றும் உண்டாயின. பகலிலும் மிருகங்களும் பயங்கரமாய்க் கத்தின. எரிமலத்தைப்போல் பருத்த தோள்களையும், புனையைப் போன்ற நடைபயமுமுடைய அகம்பனன் அந்த அபசகுனங்களைக் கொஞ்சம்கூடக் கவனிக்காமல் யுத்த பூமிக்கு வந்தான். 30

அப்பொழுது ராக்ஷஸர்கள் ஸந்தோஷத்தால் எரிமலாகாதம் செய்ய, ஸமுத்ரம் கவயிற்று. அதைக்கேட்டு வானரஸன்யம் மிரண்டு, விருஷங்கடையும், மலைகளையும், பாறைகளையும் சேகரித்து சத்துருக்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. பிறகு ராமனுக்காகவும் ராவணனுக்காகவும் உயிரை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கோரயுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். இரு நிறத்தார்களும் மஹாபலவான்கள்; குரர்கள்; பர்வதத்தைப் போன்ற தேகமுள்ளவர்கள்; ஒருவரையொருவர் ஐயிக்க நிச்சயித்தவர்கள். கோபத்தால் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துக் கர்ஜிப்பதாலும் எரிமலாகாதம் செய்வதாலும் உண்டான சப்தம் வெகு தூரம் பரவிற்று. பயங்கரமான செந்துன் கிளம்பி வானரர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் ஸகல திக்குகளையும் மறைத்தது. த்வஜங்கள், கொடிகள், கவசங்கள், குதிரைகள், ஆயுதங்கள், ரதங்கள், யாதோன்றும் தெரியவில்லை. ஒருவர்மேலொருவர் பாய்த்து கர்ஜிக்கும் கோரமான சப்தம் மாத்திரம் கேட்கப்பட்டதே யன்றி ரூபங்கள் காணப்படவில்லை. அந்த இருட்டில் ஒன்றும் தோன்றாமல் இரு கஷிக்காரர்களும் கோபத்தால் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களையே அடித்துக் கொன்றார்கள். சத்துரு மித்திரனென்ற பேதலில்லாமல் சண்டையிட்டுக்கொண்டு சத்தவெள்ளம் பெருகப் பூமியெங்கும் சேராயிற்று. அதனால் அந்தப் புழுதி யடங்கி, யுத்தபூமிபெங்கும் பிணக்காடாய்க் காணப்பட்டது. மரங்கள், சக்திகள், பாறைகள், சுட்டிகள் முதலிய ஆயுதங்களாலும், கைகளாலும் முஷ்டிகளாலும் வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் தோன்றினபடியெல்லாம் யுத்தம் செய்தார்கள். வானரர்கள் மரங்களாலும், பாறைகளாலும் ராக்ஷஸர்களை அடித்தார்கள். அவர்கள் குலம், கத்தி, சுட்டி முதலிய ஆயுதங்களால் வானரர்களை அடித்தார்கள். அகம்பனன் கோபம்கொண்டு ராக்ஷஸர்களை உத்ஸாகப்படுத்திப் பயங்கரமான காரியங்களைச் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டான். அப்பொழுது குமுதன், நளன், ஸமர்த்தன், த்விவிதனென்ற வானரசரேஷ்டர்கள் அதிவேகமாய் அங்கே வந்து, மலைபோன்ற விருஷங்களால் ராக்ஷஸர்களை வீளையாட்டாய்க் கொன்று, கூட்டம் கூட்டமாய் மடித்தார்கள். 35

கதநம் ஸுமஹச்சக்ரு: வீலயா ஹரிபுங்க்வா: |
மமத்து* சாக்ஷஸாத் ஸர்வேவாதநா க்ஷரோ ப்ரகுஸம் (33)

லாக்கம் 56

அகம்பனனுடைய வதம்

ததி¹ திருஷ்ட்வா ஸுமஹத் கர்ம க்ருதம் ஸாதஸத்தமம் |
 க்ரோதமாஹாரயாமாஸ யுதி² தீவ்ர மகம்பந: || (1)

- அதைக்கண்டு அகம்பனனென்ற சுத்தவீரன் அடங்காச்
 கோபம் கொண்டு மெய்மறந்து, வில்லைச்சுழற்றி ஸாததியைப்
 பார்த்து, "அதோ அந்த வானரர்கள் நமது ராஷஸர்களைக் கணக்
 கில்லாமல் கொல்லுகிறார்கள். என்றதத்தை அங்கே கொண்டு போ,
 5 மஹா பலசாலிகளாய்ப் பயங்கரமான தேகங்களுடன் அநேக
 வானரர்கள் மரங்களையும் மலைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு எனக்
 கெதிரே நிற்கிறார்கள். இவ்வளவு உத்ஸாஹமாய் யுத்தம் செய்ப
 வர்களை நான் கொல்லாமலிருக்கக்கூடாது. அலக்ஷ்யம். செய்தால்
 ஸகல ராஷஸர்களையும் யமலோகத்திற்கு அனுப்புவார்கள்"
 10 என்றான். பிறகு வானரர்களின் மேல் ரதத்தைச் செலுத்தி,
 க்ருரமான பாணங்களால் அவர்களை ஹிம்ஸித்தான். சரங்களால்
 தேகமெங்கும் துளைக்கப்பட்டு, அந்த உபத்திரவத்தை சலிக்க
 முடியாமல் வானரர்கள் மூலைக்குமூலை ஓட ஆரம்பித்தார்கள்.
 அவனுக்கெதிரில் நிற்கவே முடியவில்லை. யுத்தம் செய்பவர்களைப்
 15 பற்றிச் சொல்லும் வேண்டுமா?

- இப்படி வானர ஸன்யம் யமன் கையில் அகப்பட்டது போல்
 அகம்பனனுடைய பாணங்களுக்கு இரைபாவதைக்கண்டு, ஹனு
 மான் வானரவீரர்களுக்கு ஒத்தாசை செய்ய வந்தார். அவர்களும்
 ஸந்தோஷமடைந்து மாருதியைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.
 20 ஸ்வபாவத்திலேயே பலசாலிகள்; பலவானான ஆஞ்சநேயருடன்
 சேரித்துவிட்டார்கள். மஹாபர்வதத்தைப்போல் தேகத்தையும்
 நிறத்தையுமுண்டய ஆஞ்சநேயரைக் கண்டு அகம்பனன் வெகு
 ரோஷத்துடன், மஹேந்திரபர்வதத்தில் நீர்த்தாரைகள் விழுவது
 போல் அவரைப் பாணவர்ஷங்களால் துளைத்தான். அதைக்
 25 கொஞ்சம் கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல் அவர் அவனைக் கொல்லும்
 உபாயத்தை ஆலோசித்து, திடீரென்று அந்த ராஷஸன் மேல்
 பாய்ந்தார். அந்த அதிர்ச்சியால் பூமி நடுங்கிற்று, தேஜஸால்
 ஜ்வலித்துக்கொண்டு பயங்கரமாய்ச் சப்தம் செய்யும் மாருதியின்
 ரூபம் ஸகல விரணங்களோடும் விளங்கும் ஸாஸியனைப்போல்
 30 பார்க்க முடியவில்லை. தன்னிடத்தில் ஆயுதமில்லையென்றறிந்து
 கோபத்தால் ஒரு பர்வதத்தை அதிவேகமாய் பிடுங்கி, அதை ஒரு
 கையால் கரகரவென்று சுழற்றி அகம்பனன்மேல் விட்டெறித்து
 கர்ஜித்தார். முன்பு இந்திரன் வஜ்ராயுதத்துடன் நடுகையென்ற
 அஸுரனை எதிர்த்ததுபோல், ஆஞ்சநேயர் தன்னை எதிர்த்ததைக்
 35 கண்டு, அந்த ராஷஸவீரன் தனக்கு வெகுதூரத்தில் அந்தப்பர்வதம்

வரும்பொழுதே அதை அநேக அர்த்தசந்திரபாணங்களால் பொடியாக்கினான். அதைக்கண்டு ஹதுமார் கோப பரவசராய் மலை போல் வளர்ந்திருந்த ஒரு மரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அதைக் கிணகளுடன் கிறுவிநென்று சுழற்றி இடிபோல் சிறித்தார். அவர் ஓடிவரும் பொழுது துடைகளின் வேகத்தால் மரங்கள் முறிந்தன. பாதங்கள் பூமியைப் பிளந்தன. அந்த விருஷத்தால் யானைகளையும் யானைவிரர்களையும், ரதங்களையும், ரதவீரர்களையும், காலாட்களையும் அடித்துக்கொன்றார். ஸகலப் பிராணிகளையும் நாசம் செய்யும் யமனைப்போல் கோபம்கொண்டு அந்த யுத்தபூமியில் ஸஞ்சரிக்கும் ஆஞ்ஞனையரைக்கண்டு ராஷஸர்கள் பயத்தோடினார்கள். அப்பொழுது அகம்பனன் கோபத்தால் கர்ஜித்து (பதினான்கு) திஷணமான பாணங்களால் மாருதியைப் பிளந்தான். அதனால் ஆஞ்ஞனையர் விருஷங்களால் நிறைந்த மலைவரையைப்போலவும், புஷ்பித்த அசோக மரத்தைப் போலவும், புகையற்ற நெருப்பைப் போலவும் விளங்கினார். பெரிய தேகத்தையும் எல்லையற்ற வீரியத்தையும் புத்தியையுமுடைய வாயுபுத்திரன் மற்ருரு மரத்தை பிடுங்கிக்கொண்டு அதிவேகமாய் அகம்பனனுடைய தலையில் அடித்தார். மாருதி கோபம்கொண்டு அடித்த அடியைத் தாங்க முடியாமல் அகம்பனன் பூமியில் விழுந்து உயிரைவிட்டான்.

அதைக்கண்டு ஸகல ராஷஸர்களும் பூகம்பத்தால் மரங்கள் தடுங்குவதுபோல் நடுங்கி ஆயுதங்களை விட்டெறித்து லங்கையை நோக்கி ஓடினார்கள். வானரர்களும் அவர்களைத் துரத்திக்கொன்றார்கள். தலைவிரிகோலமாய் மானமழிந்து, தோல்வியடைந்து, புத்தி சிதறி, வியர்வை தேகமெங்கும் சொரிய, பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு ஓடினார்கள். ஒருவரையொருவர் இழைத்தனளி மிதித்துக்கொண்டு பட்டணத்தில் புருந்தார்கள். பயத்தால் அடிக்கடி திரும்பிப்பார்த்துக்கொண்டு லங்கையில் ஓடிஒளிந்தார்கள். பிறகு ஸகல வானரர்களும் ஆஞ்ஞனையரைச் சூழ்ந்து கொண்டாடி உபசரித்தார்கள். அவரும் அவர்களை மரியாதை செய்தார். வானரர்கள் ஐயத்தால் மெய்மறந்து, தங்களால் கூடிய வரையில் கூச்சலிட்டு, உயிருடனிருக்கும் ராஷஸர்களையும் இழுத்து ஹிம்ஸரித்தார்கள். இப்படி ஹனுமான் அகம்பனனையும் ராஷஸசிரேஷ்டர்களையும் கொன்று, பூர்வகாலத்தில் மஹாவிஷ்ணு பதியென்ற அஸுரனை யுத்தத்தில் ஐயித்ததபோல் விசேஷஜீர்த்தியடைந்தார். தேவகணங்களும் ராமலக்ஷ்மணர்களும் விபீஷணனும் ஸுக்ரீவன் முதலிய வானரசர்சிரேஷ்டர்களும் வாயுபுத்திரனைக் கொண்டாடினார்கள்.

அபூஜயத் தேவகிணஸ் ததா கபிம்
ஸ்வயம் ச ராமோதிபுஸ்ச லக்ஷ்மண: |
ததைவ ஸுக்ரீவமகா: புவங்கமா:
விபீஷணஸ்ஸைவ மஹாபுலஸ் ததா |

ஸர்க்கம் 57

பிரஹஸ்தன்யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

அகம்பநவதம் ஸ்ருத்வா க்ருத்தோ வை ராக்ஷஸஸ்வர: |
 கிருதித் தீநமுகஸ்ராத ஸிவாயஸ்தா நுதைக்ஷத | (1)

- அகம்பநன் கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு ராவணன் கோபம் கொண்டு சற்று முகம் வாடி மந்திரிகளை உற்றுப்பார்த்தான். பிறகு கொஞ்சநேரம் தனக்குள் யோசித்து மந்திரிகளுடனும் நன்றாய் ஆலோசித்து அன்று முற்பகலில் நகரத்திலுள்ள ஸேனைகளின் அணிவகுப்பைப் பரிசோதித்துப் பார்க்க உத்தேசித்தான். நகரமெங்கும் கொடிகளாலும், தவளங்களாலும், மாடிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ராக்ஷஸர்கள் கூட்டம் கூட்டமாய் அதைக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஸேனை அங்கங்கே அணிவகுக்கப் பட்டிருந்தது. சற்றிலும் வானரர்கள் லங்கை முற்றுகையிடப் பட்டத்தைப் பார்த்து ராவணன்தன் ஸேனாதிபதியான பிரஹஸ்தனை நோக்கி, “நாம் யுத்தம் செய்து சத்துருக்களை அழித்தாலொழிய இந்த முற்றுகையை விலக்கமுடியாது. நானாவது கும்பகர்ணாவது நீயாவது இந்திரஜித்தாவது நிரும்பனாவது இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் உனக்கு வேண்டிய ஸஸன்யத்தை ஸித்தம் செய்துகொண்டு, வானர வீரர்களிருக்குமிடத்திற்குப்போய் அவர்களை ஜயித்து வா. சபலஸ்வபாலமுள்ள வானர ஸஸன்யம் நீ புறப்பட்டு வருவதைக் கண்டவுடனே ஓடிப்போகும். ராக்ஷஸ வீரர்களுடைய கர்ஜனையைக் கேட்டால் அங்கே நிற்குமா? வானரர்கள் ஸ்திரபுத்தியில்லாதவர்கள்; யுத்தப் பயிற்சியில்லாதவர்கள்; ஒரிடத்தில் நிற்கமுடியாதவர்கள். ஆகையால் ஸிம்ஹகர்ஜனையைக் கேட்ட யானைகளைப்போல் பயத்தால் உயிரை விடுவார்கள். ஸஸன்யம் மூலைக்குமூலை ஓடிவிட்டால் தாமஸக்ஷமணர்கள் புத்தி சிதறியாதொரு பற்றுமில்லாமல் உன் கையில் அகப்படுவார்கள். யுத்தம் செய்தால் மரணமடைவோமென்பது நிச்சயமல்ல. அப்படி அடைந்தாலும் கீர்த்தியையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் ஸம்பாதிப்போம். யுத்தம் செய்யாமலிருந்தால் சத்துருக்களால் மரணமடைவது நிச்சயம். அவ்வித மரணத்தால் அபகீர்த்தியும் நரகமும் நேரும். இதற்கு அனுக்லமாவது பிரதிக்லமாவது உனக்குத் தோன்றுகிறதைச் சொல்” என்னுள்.

- அதைக்கேட்ட பிரஹஸ்தன், தேவேந்திரனுக்கு மந்திரியான பிருஹஸ்பதியைப்போல், “மஹாராஜ! விபீஷணன் முதலிய மந்திரிகளும் நானும் முன்பு ஆலோசித்து நிச்சயித்த விஷயமே இப்பொழுது நேர்த்திருக்கிறது. ஆனால் எங்களுக்குள் ஒற்றுமை யில்லாமல் வெவ்வேறு அபிப்பிராயங்கொண்டு கலஹம் செய்த

தால் அதன்படி நடக்கவில்லை. ஸீதையைத் திருப்பிக்கொடுத்தால் நமக்கு கேஷமும் கீர்த்தியும் உண்டென்றும் கொடுக்காவிட்டால் ஸர்வநாசமென்றும் அப்பொழுதே நிச்சயித்த விஷயமல்லவா? தங்கலிடத்தில் எண்ணமுடிவாத வெருமானங்களையும் மரியாதைகளையும் உபகாரங்களையும் பெற்றிருக்கிறேன். பிரியமானவர்களே! உபகாரங்களாலும் ஸ்தோத்திரத்தாலும் என்னை மேன்மையப் படுத்தியிருக்கிறீர்கள். எந்த ஸமயத்திலும் தங்களுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதைத் தவிர எனக்கு வேறு ஸ்தோதரமில்லை. என் உயிரையும் மனைவியை மக்களையும் ஐசுவரியத்தையும் தங்களுடைய விஷயத்தில் ஒரு தரும்பாய் நினைத்திருக்கிறேன். யுத்தமென்ற அக்ஸியில் என் பிராணனை இன்று ஆறுநாதி செய்கிறேன் பாருங்கள்” என்றான்.

40

45

பிறகு ஸமீபத்திலிருந்த ஸேனைத்தலைவர்களை நோக்கி, “அதிசீக் கிரத்தில் பெரிய ராகுஸ ஸைன்யத்தை எரித்தம் செய்து கொண்டு வாருங்கள். இந்திரனுடைய இடையைப்போல் வேகமாய் வீழும் என் பாணங்களால் வானரக் கூட்டங்களைக் கழுகு முதலிய பகழிகளுக்குப் பூர்ணமான ஆகாரம் போடுகிறேன்” என்றான். அப்படியே ராகுஸ ஸைன்யம் தயாராயிற்று. வங்கையெங்கும் அவர்களிடையே ஆயுத காத்தியாலும் கோஷங்களாலும் மதயானைகள் நிறைந்த காட்டைப்போல் விளங்கிற்று. அக்ஸியில் சாந்தி ஹோமம் முதலிய வைதிகக் கிரியைகளை நடத்துகிறவர்களும், பிராம்மணர்களைக் கந்த புஷ்பாநிகளால் பூஜித்து நமஸ்கரிக்கிறவர்களும் எங்கும் காணப்பட்டார்கள். செய் புஷ்பங்கள் பரிமளத் திரவியங்கள் முதலியவைகளின் வாஸனையை கிரஹித்துக்கொண்டு காற்று ஸுகமாய் வீசிற்று. ராகுஸர்கள் யுத்தம் செய்ய ஆவல்கொண்டு, தங்களுக்கு ஐயமுண்டாவதற்காக பிரபலமான மந்திரங்களால் மஹிமை பெற்ற ஹாரங்களைத் தரித்தார்கள். உத்தமமான கவசங்களையும் விலுக்கையும் அணிந்து, அதிசீக்கிரமாய் வந்து, ராவணனை நமஸ்கரித்து, பிரஹஸ்தனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள்.

50

55

60

அவனும் தசக்ரீவனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு, பயங்கரமான பேரிதையை அடிக்கும்படிச் செய்து, திவ்யமான ரதத்தில் ஏறினான். அது ஸகல ஆயுதங்களாலும் நிறைந்திருந்தது. வாயு வேகமுள்ள குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. வெகு ஸாமர்த்தியமுள்ள ஸாரதி அவைகளை நடத்தி வந்தான். ஸூரியனைப்போல் தேஜஸுடன், சந்திரனைப்போல் எல்லோருடைய மனத்தையும் கவர்ந்து, கோத்தியான சக்கரம் ஏக்கால் குடம் அரம் முதலியவைகளுடன், கன்றாய் சக்ரிகப்பட்டு, தங்க ஜன்னல்கள் விளங்க, காந்தியால் சிரிப்பது போலிருந்தது. இவ்விதமான ரதத்திலேறி, யுத்தம் செய்வதைப்பற்றி ராவணனுடைய உத்திரவைப் பெற்றுக் கொண்டு, ஸமுத்திரத்தைப் போன்ற ராகுஸ ஸைன்யத்தால் சூழப்

65

70

75

- பட்டு லங்கையிலிருந்து புறப்பட்டான். அப்பொழுது துத்துபி முதலிய வாத்யங்களும் சங்க நாதமும் மேககர்ஜனைப்போல் ஸமுத்திரமெங்கும் பரவிற்று. பிரஹஸ்தனுக்கு முன் செல்லும் ராக்ஷஸர்கள் மலைபோன்ற சரீரங்களுடனும் பயங்கரமான ரூபக்ருடனும் கோரமான வீரத்வனிகளுடனும் சென்றார்கள். நராதகன், கும்பஹனு, மஹாநாதன், ஸமுன்னதனென்ற பிரஹஸ்தனுடைய மந்திரிகள் அவனைச் சூழ்ந்து வந்தார்கள். மதயானைகளைப் போன்ற ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டு, பயங்கரமான ஜலஜ்ஜுதங்களால் சூழப்பட்ட ஸமுத்திரராஜனைப் பேரல், கிழக்குக் கோட்டை வாசலிலிருந்து பிரஹஸ்தன் வெளியில் வந்தான். பிரளயகாலத்தில் ஸகலப் பிராணிகளையும் நாசம் செய்யும் யமனைப்போல், ராக்ஷஸ வேனுபதி வெளிக்கினம்பும் கோஷத்தாலும் ராக்ஷஸ்களுடைய கர்ஜனைகளாலும் லங்கையிலுள்ள ஸகலப் பிராணிகளும் நடுங்கி விகாசமாய்க் கூச்சலிட்டன. நிர்மலமான ஆகாசத்தில் பகலிகள் கூட்டம் கூட்டமாய் ரதத்தைச் சுற்றி அபஸவ்யமாய்ப் பறந்துகொண்டு, இன்று நமக்கு மாம்ஸமும் ரத்தமும் வயிறு நிறையக் கிடைக்குமென்று ஸந்தோஷித்தன. கோரமான டிரிகள் நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக் கக்கிக்கொண்டு ஊளையிட்டன. எரி கொள்ளிகள் விழுந்தன. கடுங்காற்றடித்தது. பிரஹஸ்தன் ஒன்றிற் கொன்று யுத்தம் செய்துகொண்டு ஒளி மழுங்கின. மேகங்கள் பயங்கரமான சப்தங்களுடன் பிரஹஸ்தனுடைய ரதத்தின் மேலும் முன் சென்ற ராக்ஷஸர்களின் மேலும் ரத்த மழை பொழிந்தன. த்வஜத்தின் துவியில் ஒரு பருந்து தெற்கு முகமாய் உட்கார்ந்து, இரண்டு இறக்கைகளையும் மூக்கால் சொறித்து கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்டு பிரஹஸ்தனுடைய முகம் காந்தி குவர்த்ததாயிற்று. உத்தமமான ஸுத குலத்தில் பிறந்து ரதத்தை நடத்துவதில் வீரசேஷ பெருமையுள்ள ஸாரதியின் கையிலிருந்து குதிரைச் சவுக்கு அகஸ்மாத்தாய்க் கீழே விழுந்தது. புறப்படும்பொழுது பிரஹஸ்தனுக்கிருந்த நிகரற்ற தேஜஸும் காந்தியும் உத்ஸாஹமும் ஒரு முகர்த்தத்தில் அழிந்தன. குதிரைகள் மேடுபள்ளமில்லாத இடத்தில் இடறி விழுந்தன. பலத்திலும் விரியத்திலும் பெயர் பெற்ற பிரஹஸ்தன் யுத்த பூமியில் வருவதைக் கண்டு வானர ஸன்யம் மலைகளையும் விரகூங்களையும் பாறைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு கோரமான வீரத்வனிகளுடன் எதிர்த்தார்கள். இரு திறத்தாரும் யுத்தாவேசத்தால் மெய்மறந்து, திக்குகள் நடுங்கும் பயக் கூச்சலிட்டார்கள். மஹாவேகமுள்ளவர்கள்; யுத்தத்தில் ஒப்பற்ற திறமையுள்ளவர்கள்; ஒருவரையொருவர் கொல்ல நிச்சயித்தவர்கள். ஒருவரையொருவர் யுத்தத்திற்கழைத்துத் தோள் தட்டும் ஓசை எங்கும் நிறைந்தது. இப்பயுத்த துஷ்ட புத்தியுள்ள பிரஹஸ்தன் வானர ஸன்யத்தை நாசம் செய்து ராமலக்ஷ்மணர்களை ஜயிக்க நிச்சயம்கொண்டு, எரியும் நெருப்பில் விளக்குப்

பூர்சி வந்து விழுவதுபோல், வரவர, விருத்தியாகும் வேகத்தை யுடைய வானர னைன்பத்தில் பிரவேசித்தான்.

தத: ப்ரஹஸ்த: கபிராஜவாஹிதீம்

அபி'ப்ரதக்தே' விஜயாய துர்மதி: |

விவ்ருத்த' வேக'ாம் ச விஸேஸ தாம் சமும்

யத'ா முமுர்ஷு: ஸவபோ' விப'ாவஸு'ம் || (48)

ஸர்க்கம் 58

பிரஹஸ்தனுடைய வதம்

தத: ப்ரஹஸ்தம் நிரியாந்தம் திருஷ்ட்வா பி'மபராக்ரமம் |

உவாச ஸஸ்மிதம் ராமோ விபிஷண மநிந்த'ம: || (1)

பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள பிரஹஸ்தன் யுத்தத்திற்கு வருவதைக் கண்டு, ராமன் புன்சிரிப்புடன் விபிஷணனை நோக்கி, "அதோ ஒரு ராஷஸன் பெரிய தேகத்துடன் அளவற்ற ஸைன் யத்தால் குழப்பிட்டு வருகிறான். அந்த வீரன் யார்?" என்றார். (பலவானான சத்துருவைப் பார்த்தால் ஸந்தோஷமும் புன்சிரிப்பு முண்டாயிற்று. பிரஹஸ்தன் கிழக்குக் கோட்டை வாசலிலிருந்து வந்தான்; வடக்கு வாசலிலிருந்த ராமனுக்கு வெகு தொலைவில் நடந்த விஷயம் எப்படித் தெரியுமென்றால், தனக்கு நம்பிக்கையுள்ள வர்கள் சொல்லும் வார்த்தையைக் கொண்டு பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்ப்பதுபோல தெரிந்து கொண்டார்.) அதற்கு விபிஷணன் "ஸ்வாமி! இவன் ராவணனுடைய ஸேனாபதி; இவனுக்கு பிரஹஸ்த னென்று பெயர். ஸங்கையிலுள்ள ஸைன்பத்தில் மூன்றில் ஒரு பாகத்திற்குத் தலைவன்; அஸ்தர் வித்யையில் நிபுணன்; யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவன்; அநேக யுத்தங்களில் பிரஸீத்தி பெற்றவன்" என்றான்.

பிறகு, சத்துருக்கள் கண்டு நடுங்கும்படியான தேகத்தையும் குபத்தையும் பராக்கிரமத்தையுமுடையவனாய், கோடையிடிபோல் கர்ஜித்துக்கொண்டு, மை மலைபோன்ற ராஷஸர்கள் குழ, யுத்தத் திற்கு வரும் பிரஹஸ்தனைக் கண்டு பலசாலிகளான வானரர்கள் ரோஷத்தால் கர்ஜித்தார்கள். காந்தியால் ஐவலிக்கும் கத்தி, குலம், சட்டி, உலக்கை, வில் முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு, ராஷஸர்கள் வானரர்களை ஐயிக்க விரும்பி ஒடிவத் தார்கள். வானர சிரேஷ்டர்கள் புஷ்பித்த விரகாங்கனையும் நீண்டு அகன்ற பாறைகளையும் தூக்கிக்கொண்டு ராஷஸர்கள்மேல் பாய்ந் தார்கள். இடு கஷிக்காரர்களும் கல்மாரி சரமாரி பொழிந்து கொண்டு கைகலந்து கோர யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். கணக்கில்லாத வானர வீரர்கள் ராஷஸர்களாலும் எண்ணிறந்த ராஷஸ வீரர்கள் வானரர்களாலும் அந்த யுத்தத்தில் மடிந்

- தார்கள். சிலர் குலங்களால் குத்தப்பட்டார்கள்; சிலர் சக்கரங்
 30 களால் அறுபட்டார்கள்; சிலர் இரும்புக் கட்டுத் தடிர்களால் அடிக்
 கப்பட்டார்கள்; சிலர் கோடாலிகளால் பிளக்கப்பட்டார்கள்; சிலர்
 பிணமாய்க் கீழே விழுந்தார்கள்; சிலர் ஹிருதயம் பிளந்திறந்
 தார்கள்; சிலர் சரங்கனென்ற கயிறுகளால் கோர்க்கப்பட்டு இறந்
 தார்கள்; சிலர் கத்திகளால் இரண்டாய் வெட்டப்பட்டுப் பூமியில்
 35 புரண்டு இறந்தார்கள்; சிலர் குலங்களால் விலாப்பக்கங்கள் பிளக்
 கப்பட்டு இறந்தார்கள். வானரர்களும் கோபம் கொண்டு, மரங்
 களாலும் பர்வத சிகரங்களாலும் ராக்ஷஸக் கூட்டங்களைத் தரையில்
 தேய்த்தார்கள்; வஜ்ரங்களைப்போன்ற முஷ்டிகளாலும் உள்ளங்
 கைகளாலும் அறையப்பட்டுப் பற்கள் உதிர்ந்து, கண்கள் தெறித்து
 40 ராக்ஷஸர்கள் வாயால் சத்தத்தைக் கக்கினார்கள். உபத்திரவம்
 தாங்காமல் கதறுகிறவர்களும் ஸத்தோஷத்தால் ஸிம்ஹநாதம்
 செய்கிறவர்களும் சங்கும் செவிடுபடும்படி கூர்ச்சலிட்டார்கள். இரு
 திறத்து வீரர்களும் தங்களுடைய ஸாமர்த்தியத்தைக் காட்ட
 ஆரம்பித்தார்கள். கண்களை உருட்டி, விழித்துக்கொண்டு
 45 கொஞ்சம்கூடப் பயமில்லாமல் குரூர ஸ்வபாவமுள்ளவர்களாய்
 வீர கிருத்யங்களைச் செய்தார்கள்.

- நரரத்தகள் கும்பஹனு மஹாநாதன் ஸமுன்னதனென்ற பிர
 ஹஸ்தனுடைய மந்திரிகள் நான்கு புறங்களிலும் பாய்ந்து வானரர்
 களைக் கொன்றார்கள். அதைக் கண்டு தீவிரிதன் ஒரு பர்வத
 50 சிகரத்தால் நரரத்தகளையும், துர்முகன் ஒரு பெரிய விருஷத்தால்
 ஸமுன்னதனையும், ஜாம்பவான் ஒரு பெரிய பாறையால் மஹா
 நாதனையும், தாரன் ஒரு விருஷத்தால் கும்பஹனுவையும் அடித்துக்
 கொன்றார்கள். அதைக் கண்டு பிரஹஸ்தன் பொறுக்காமல் வான
 ரர்களைப் பாணங்களால் கூட்டம் கூட்டமாய்க் கொன்றான்.
 55 இரண்டு ஸைன்யங்களும் ஒன்றோடொன்று கலந்து அங்குமிங்கும்
 அலைவதால் பெரும் கழலைப்போல் தோன்றிற்று. பெருங்காற்றால்
 கலக்கப்பட்ட ஸமுத்திரத்தைப்போல் சப்தமுண்டாயிற்று. பிரஹஸ்தன்
 கோபம் கொண்டு இடைவிடாமல் சரமாரி பொழிந்து வானரர்
 களைக் கொன்று தன் யுத்தத் திறமையைக் காட்டினான். அந்த
 60 யுத்தகளத்தில் வீழ்ந்திறந்த ராக்ஷஸர்களாலும் வானரர்களாலும்
 அந்தப் பூமியெங்கும் பர்வதங்களால் மூடப்பட்டதுபோல் பயங்
 க்ரமாய்த் தோன்றிற்று. சத்த வெள்ளத்தால் தரை தெரியாமல்
 வஸந்த மாதத்தில் பலாசு புஷ்பங்களால் மறைக்கப்பட்ட வனத்
 தைப்போல் காணப்பட்டது. அந்த யுத்த பூமியே ஒரு பெரிய
 65 நதி; இரண்டு ஸைன்யங்களிலும் அடிபட்டிறந்த வீரர்களுடைய
 தேகங்களே இரு கரைகள்; ஓடிந்த ஆயுதங்களே கரையிலுள்ள
 விருஷங்கள்; சத்தமே ஜலம்; அங்கே பிராணிகளின் உயிரை வாங்க
 ஸஞ்சரிக்கும் யமனே அது போய் விழும் ஸமுத்திரம்; ஹிருத
 யத்தின் இரு புறங்களிலுமுள்ள மாயங்களை நோது; சகீது

- கிடக்கும் குடல்களே பாசிகள்; அறுத்து கிடக்கும் தேகங்களும் தலை 70
களுமே மீன்கள்; அங்கங்களும் அவயவங்களுமே கரையிலுள்ள
இனம் புற்கள்; கழுகுகளே அன்னங்கள்; பருந்துகளே ஸாரஸ
பகடிகள்; கொழுப்பே நுரை; அடிபட்டுக் கதறுகிறவர்களின்
கூச்சலே ஜலம் விழும் ஓசை; பயர்தவர்கள் அதைத் தாண்ட
முடியாது. மழை காலம் நீங்கியவுடன் ஹம்ஸங்களாலும் ஸாரஸங் 75
களாலும் விளங்கும் நதியைப்போன்ற இந்த நதியை ராக்ஷஸர்களும்
வானரர்களும் தாண்டினார்கள். மதயானைகள் தாமரையோடையில்
இறங்கி அதைக் கலக்கி, தாமரைப் பொடிகளால் நிறம் மாறி
அக்கரை சேர்வதுபோல், அந்த யுத்த வீரர்களும் ரத்தத்
தால் நனைந்து சிவந்த தேகங்களுடன் வெளிப்பட்டார்கள். 80
- பிரஹஸ்தன் ரதத்திலிருந்து சரமாரிகளால் வானர ஸைன்
யந்தனை அழிப்பதை ஸேனுபதியான நீலன் கண்டான். அகா
ரத்தில் ஒரு பெருங்காற்று மேகக் கூட்டங்களை அடித்துக்கொண்டு
வருவதுபோல், ராக்ஷஸர்களை அடித்துத் துரத்திக்கொண்டு நீலன்
தன்னை கோக்கி வருவதைப் பார்த்து, பிரஹஸ்தன் ஸுலையினைப் 85
போல் பிரகாசிக்கும் ரதத்தை அவன் இருக்குமிடத்திற்கு நடத்தி
னான். வில்லாளிகளுக்குள் சிரேஷ்டனான அந்த ராக்ஷஸன், வில்லை
வளைத்து நானேற்றி டங்காரம் செய்து அநேக பாணங்களால்
நீலனைத் துளைத்தான். அவை கோபம் கொண்ட ஸர்ப்பங்
களைப்போல் சிறிக்கொண்டு அவனுடைய தேகத்தில் ஊடுருவிப் 90
பூமியில் பாப்ர்தன. நெருப்பு ஜ்வாலையைப்போன்ற தீஷ்ணமான
பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு, நீலன் ஒரு விரகடித்தைப் பிடுங்கிக்
கொண்டு, தன்மேல் பாயும் அந்த ராக்ஷஸ வீரனை ரோஷத்துடன்
அடித்தான். பிரஹஸ்தன் கோபத்தால் கர்ஜித்து அந்த வானர
வீரன்மேல் சரமாரி பொழிந்தான். அவைகளைத் தடுக்க முடியா 95
மல், நீலன் கண்களை மூடிக்கொண்டு, சரக்காலத்து மழையில்
நிகரென்று அகப்பட்ட கொழுந்த காணையைப்போல் அசைவற்று
சின்னான். பிறகு ஒரு பெரிய ஆச்சாமரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு
பிரஹஸ்தனுடைய ரதத்தில் பூட்டியிருக்கும் மனோவேகமுள்ள
குதிரைகளை அடித்துக் கொண்டு, அவனுடைய வில்லை ஒடித் 100
தெறித்து கர்ஜித்தான். பிரஹஸ்தன் குதிரைகள் இறந்து வில்
லொடிந்து பூமியில் குதித்து, ஒரு இருப்புலக்கையைக் கையில் எடுத்தான்.
அவர்களிருவரும் ஸேனுபதிகள்; மதறாவேகசாலிகள்;
தீராத த்வேஷமுடையவர்கள்; மதம் பெருகும் யானைகளைப்போல்
ரத்தத்தால் நனைந்த தேகங்களுடன் ஒருவரையொருவர் கூர்மை 105
யான பற்களால் கடித்துக் கிழித்தார்கள். ஸம்ஹத்தையும் புனி
தையும்கொண்ட பலஹள்ளவர்கள்; அவைகளின் கடையையும்
செயலையுமுடையவர்கள்; அதுவரையில் தோல்வியடையாதவர்கள்;
வீரர்கள்; யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவர்கள்; ஒருவரையொருவர்
ஜயித்து அளவற்ற கீர்த்தியை ஸம்பாதிக்க முயன்றவர்கள்; தேவ 110

- ராஜனையும் விருத்ராஸுரனையும் போன்றவர்கள். பிரஹஸ்தன் இருப்புலக்கையால் பூர்ணபலத்துடன் நீலனை நெற்றியில் அடித்தான். நீலன் தேவமெங்கும் ரத்தம் சொரிய ஒரு பெரிய விருஷத்தைப் பிடுங்கி பிரஹஸ்தனை மார்பிலடித்தான். அதை லக்ஷ்யம்
- 115 செய்யாமல் பிரஹஸ்தன் ஒரு பெரிய இருப்புலக்கையுடன் அந்த வானர வீரன் மேல் பாய்ந்தான். அதைக் கண்டு நீலன் அதிவேகமாய் ஒரு பெரிய பாறையைப்பெயர்த்து பிரஹஸ்தனுடைய தலையில் அடித்தான். அதனால் பிரஹஸ்தன் தலை நொறுங்கி இரத்தியங்கள் சிதறிப் பலமிழந்து உயிரற்றுக் களையற்று வேரறுந்த
- 120 மரம்போல் பூமியில் விழுந்தான். அவனுடைய தேகத்திலிருந்தும், தலையிலிருந்தும், மலையிலிருந்து நீர்த்தாரைகள் பெருகுவதைப்போல் ரத்த வெள்ளம் பெருகிற்று.

- சீயனால் தங்களுடைய ஸேனாபதி மடிந்ததைக் கண்டு அது வரையில் கலங்காத ராஷஸஸைன்யம் ஸந்தோஷமற்று உத்தாஹ
- 125 ரிழந்து ஒன்றும் தோன்றாமல் வானரர்களுக்கெதிரில் நிற்க முடிய வில்லை. பெரிய அணையில் அடிபட்டுச் சிதறின ஜலத்தைப்போல் மூலைக்குழை ஒடினார்கள். லங்கைக்குச் சென்று ராவணனுடைய அரண்மனையில் பிரவேசித்து, சோக ஸமூத்திரத்தில் முழுகி, பிரக்ஷ்ண யற்றவர்கள் போல் ஒன்றும் பேசாமல் ஏக்கம் பிடித்திருந்தார்கள்.
- 130 பிறகு மஹாபலவானான நீலன் ராஷஸஸேனாபதியான பிரஹஸ்தனை யுத்தத்தில் ஐயித்துக்கொன்று, ராமலக்ஷ்மணர்களுக்குமிடத் திற்குச் சென்று அவர்களை நமஸ்கரித்து நடந்த விருத்தார்த்தத்தைத் தெரிவித்தான். அவர்களும் ஸகல வானரர்களும் அனவற்ற ஸந்தோஷமடைந்து அக்னி புத்திரனான நீலனைக் கொண்டாடி
- 135 உபசரித்தார்கள்.

ததஸ்து நீலோ விஜயீ மஹாபல:

ப்ரஸஸ்யமாந: ஸ்வக்ருதேந கர்மணு |

ஸமேத்ய ராமேண ஸலக்ஷ்மணேந ச

ப்ரஹ்ருஷ்டரூபஸ்து பீபூவ யூதப்: ||

(67)

ஸர்க்கம் 59

ராமன் ராவணனுடைய கிரீடத்தை உடைத்தது

தஸமித் ஹதே ராக்ஷஸ ஸைத்யபாவே

பலவங்கீமாதா ம்ருஷபே'ண யுத்'தே' |

பீ'மாயுத'ம் ஸாக்'ரதுல்யவேக'ம்

விதூத்'ருவே ராக்ஷஸராஜஸைத்யம் |

(1)

இப்படி வானரத் தலைவனால் ராக்ஷஸ ஸேனாபதி கொல்லப் பட்டவுடன், பயங்கரமான ஆயுதங்களையும் ஸமூத்திரத்தைப் போன்ற வேகத்தையுமுடைய அந்த ராக்ஷஸனை முறிந்தோடி

ராவணஸீடத்திற்குச் சென்று, அக்னி புத்திரனால் பிரஹஸ்தன்
மடிந்ததைத் தெரிவித்தார்கள். அப்படி நடக்குமென்று தசமுகன்
ஸ்வப்னத்திலும் நினைத்ததிலை. ஆகையால் ஆச்சரியமும், சோக
மும், கோபமும் மேலிட்டு, தேவேந்திரனைச் சூழ்ந்த அமரயுத்த வீரர்
களைப்போல் தன் ஸமீபத்தில் நிற்கும் ராக்ஷஸ வீரர்களை நோக்கி,
"பார்த்தீர்களா? நமது ஸேனாபதியான பிரஹஸ்தன் ஸாமான்யனா?
இந்திரனையும் கதறச் செய்கிறவன்; இப்பொழுது அவனும் அள
வற்ற ராக்ஷஸ ஸன்யமும் அல்பக் குரங்குகளால் மடிந்தார்கள்.
ஆகையால் சத்ருவை நாம் அலக்ஷ்யம் செய்யக்கூடாது. இனி
நானே யுத்தத்திற்குச் சென்று ராமலக்ஷ்மணர்க்களையும் வானரர்
க்களையும் காட்டுத் தீ விருகங்களை எரிப்பதுபோல் என் பாணக்னி
யால் கொளுத்தி ஐயசாலியாய்த் திரும்பி வருகிறேன்" என்று
நெருப்புக் கொழுந்தைப்போல் பிரகாசிக்கும் ரதத்திலேறினான்.
அதில் உந்தம் ஐாதி அச்வங்கள் பூட்டியிருந்தன; கார்தியால் திக்கு
களைப் பிரகாசிக்கச் செய்தது. அந்த ராக்ஷஸேச்வரன் யுத்தத்
திற்குப் புறப்படும்பொழுது சங்கம், பேரிகை, துந்துபி, மிருதங்கம்
முதலிய வாத்தியங்களின் ஓசையும், யுத்த வீரர்கள் தோள் தட்டும்
சப்தமும், வீரவாதங்களும், ஸீம்ஹநாதங்களும், புண்யாஹவாச
ஸ்தோத்ரங்களும் எங்கும் நிறைந்தன. பெரியோர்களால் ஆசீர்
வதிக்கப்பட்டு, பிரஜைகளால் கொண்டாடப்பட்டு, லங்கேசுவரன்
யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். பர்வதங்களைப்போல் கடினமான
தேகங்களையும் மேகங்களைப்போல் நினைத்த மாத்திரத்தில் மாற்றக்
கூடிய ரூபங்களையும் நெருப்புக் கொழுந்தைப்போல் பிரகாசிக்கும்
நேத்திரங்களையுமுடைய ராக்ஷஸ வீரர்களால் சூழப்பட்ட தசமுகன்,
பூதகணங்களால் சூழப்பட்டு அஸுரர்களுக்குத் தலைவனான ருத்திர
னைப்போல் விளங்கினான். "இவருடைய தாமஸ அம்சமே ருத்திர
னைப்போலும்" என்று மைத்ராயணிய உபநிஷத்தில் சொல்லியபடி,
ருத்ரன் அஸுரர்களுக்கு அநிபதியென்றும் தெரிகிறது.

பிறகு அந்த மஹாதேஜஸ்வியான தசமுகன் லங்கைக்கு
வெளியில் வந்து, வானரஸன்யம் விருகங்க்களையும் மலைகளையும்
எடுத்துக்கொண்டு, பார்க்கப் பயங்கரமாய் ஸமுத்திரத்தைப்போலும்
மேகங்களைப்போலும் கர்ஜித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான்.
ராக்ஷஸஸன்யம் அநிகோபத்துடன் வருவதைக் கண்டு ராம
னுக்கு யுத்தாவேசத்தால் புணங்கள் நீண்டன; வீரலக்ஷ்மி விளங்
கிற்று. எல்லையற்ற வானரஸன்யங்களால் சூழப்பட்டு நிற
கையில், வீரீஷணன் யுத்தவீரர்களின் தாரதமயத்தை நன்றாக
அறிந்தவனுக்கையால், ராமன் அவனை நோக்கி, அநேக தீவஹ்
களாலும் கொடிகளாலும் வில்லுகளாலும், குலம், ஈட்டி, முதலிய
ஆயுதங்களாலும், மலைகளைப்போன்ற யானைகளாலும், பயமற்ற
வீரர்களாலும் வினங்கும் இந்த ஸன்யம் யாருடையது?
இது கலக்கமுடியாதது" என்றார். அதற்கு இந்திரனைப்போன்ற

- 45 விரியமுடைய விபிஷணன். ராகுணஸையத்தின் விவரத்தையும் ராகுணவீரர்களுடைய பெருமைகளையும் வர்ணித்தான். "அதோ பெரிய சரீரத்துடன் பாலஸுலரியனைப்போன்ற சிவந்த முகத்துடனும் அந்த மதயானையின் தோளில் உட்கார்ந்துகொண்டு, தன் தேக பாரத்தால் அந்த கஜத்தின் தலையை அதிர்ச்செய்திறவன்
- 50 ராவண புத்திரனுன அகம்பளன். அதோ லீம்ஹக்கொடியையுடைய ரதத்தில் இந்நிரவிலைப் போன்ற தன் தனுஸைக் கழற்றிக்கொண்டிருப்பவன். ராவணனுடைய மூத்தகுமாரனுன இந்நிரஜித். தேக பலத்தில் மதயானையைப்போன்றவன்; பயங்கரமாய் வெளியில் தெரியும் கோரைப்பற்களையுடையவன்; ப்ரஹ்மாவால் கொடுக்கப்
- 55 பட்ட வரங்களால் ஸினைத்தபொழுது மறைபக்கடியவன். அதோ விக்ந்தியம் மஹேந்திரம் அஸ்தமிரி முதலியவைகளைப் போல் எல்லை யற்ற தேகத்தையுடையவன் அதிகாயன். அளவிற்கு மிஞ்சின ஒரு வில்லைச் சுற்றிக்கொண்டு, ஆயிரம் குதிரைகளால் இழுக்கப்பட்ட ரதத்தில் வருகிறான். மாயாபல மில்லாவிட்டாலும் இந்நிரஜித்தை விட மேலான விரன். அதோ பாலஸுலரியனைப்போல் சிறந்தநெத்திற்
- 60 களுடன் உத்தமமான யானையின் மேலேறித் கொண்டு, அதன் மணியின் சப்தத்தோடு தன் கர்ஜனையையும் சேரும்படி, செய்கிறவன் மஹோதரன். அதோ தங்க ஆபரணங்களாலும் ஜேணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட குதிரைமீது ஏறிக்கொண்டு, கிரணங்கள் பாயும் எறியீட்டியைச் சுழற்றிக்கொண்டு வருகிறவன் பிளகன். ஸந்தியா
- 65 காலத்தில் மேகங்கள் சிறைந்த மலையைப்போல் பிரகாசிக்கும் அவ னுடைய குதிரையையும் இடியைப்போல் அவன் வரும் வேகத்தையும் பாருங்கள். அதோ கர்மையான முனியுடனும் மின்னலைப் போன்ற கார்தியுடனும் வஜ்ராயுதத்தை மிஞ்சின வேகத்துடனும்
- 70 விளங்கும் குலத்தையெடுத்துக் கொண்டு, மலையைப்போல் பிரகாசிக்கும் காளைமேல் வருகிறவன் நிகிரிஸ் என்று பிரஸித்திபெற்றவன். அதோ மேகத்தைப்போன்ற ரூபத்துடனும் பருத்த அகன்று உயர்ந்த மார்புடனும் நாகக் கொடியுடனும் யுத்தத்தை ஆவனுடன் எதிர் பார்க்குக்கொண்டு வில்லைச் சுழற்றுகிறவன் கும்பன். தங்கத்
- 75 தாலும் வஜ்ரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு புகைகளுடன் பிரகாசிக்கும் இருப்புக்கட்டுத்தடியை எடுத்துக்கொண்டு ராகுணஸையன் யத்திற்கு பிரதான புருஷனுய் விளங்குகிறவன், அற்புதமான கோரகிரத்தயங்களைச் செய்யும் நிகும்பன். அதோ வில் கத்தி பாணங்கள் முதலிய ஆயுதங்களால் சிறைத்து, அழகான கொடியுடன்
- 80 கொழுந்தவிட்டெரியும் நெருப்பைப் போல் பிரகாசிக்கும் ரதத்திலேறி வருகிறவன் நராந்தகன். இவனுடன் யுத்தம் செய்கிறவர்கள் கிடைக்காததால் புதுங்கனின் தினவு திருவதற்காக மலைகளுடன் யுத்தம் செய்து கொண்டிருப்பவன்.

பலவகைக் கோரரூபங்களோடும் புலி, ஓட்டகம், பாம்பு, மான்,

- 85 குதிரை முதலிய மிருகங்களைப்போன்ற முகங்களோடும் சுழலும்

கண்களோடும் காணப்படும் பூதங்களால் குழப்பப்பட்டு, அதோ வரு
கிறவன், தேவர்களுடைய கர்வத்தையும் அடக்கினவன், அதோ
வெள்ளைக்குடை சந்திரனைப்போல் அவன் தலைமேல் விளங்குகிறது.
மெல்லிய கம்பிகளையுடைய அதன் கீழ் பூதகணங்களால் குழப்பப்
பட்டிருந்திரைப்போல் வீற்றிருப்பவன், ராகுஸாதிபதி, உத்தமகிரீடத்
தாலும் குண்டலங்களாலும் பிரகாசிக்கும் முகத்துடன், ஹரிமலான்
வந்தியம் முதலிய மலிகளைப்போல் பருத்த தேகத்துடன் தோன்று
கிறவன், இந்திரன் யமன் முதலிய திசுபாலர்களுடைய மதத்தை
யடக்கின ஸங்கேசுவரன், ஸூரியனைப்போல் தேஜஸால்
ஐவலிப்பதைப் பாருங்கள்" என்றான். 90 95

அதைக்கேட்டு ராமன், "விபீஷண! என்ன காந்தி! ராகுஸாதி
பதியான ராவணன் மஹாப்ரதாபவானென்று தோன்றுகிறது. மத்
யாற்றன காலத்தில் பூர்ணசிரணங்களுடன் ஐவலிக்கும் ஸூரியனைப்
பார்ப்பது எப்படி அஸாத்தியமோ அப்படி இவனைப் பார்க்கக் கண்
கூசுகிறது. இவனுடைய தேகம் தேஜஸால் குழப்பப்பட்டிருப்பது
எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. தேவதானவ வீரர்களுக்கும் இப்படிப்
பட்டதேககாந்தி கிடையாது. இவனுடைய ஸைன்யத்தில் ஒவ்வொரு
வனும் மலைபோன்ற தேகத்தை யுடையவன்; மலைகளால் யுத்தம்
செய்கிறவன்; நீடிக்கமான ஆயுதங்களைத் தரித்தவன்; கோர ரூப
முள்ள பூதங்களால் குழப்பப்பட்ட யமனைப்போல் பராக்கிரமசாலி
களான வீரர்களுடன் வருகிறான். இந்தப் பாபி இன்று என் கண்
னில் பட்டது நல்லதுதான். எந்தையை அபகரித்ததாலுண்டான
கோபத்தை இதுவரையிலும் அடக்கிவந்தேன். இப்பொழுது அதை
இவன் மேல் பிரயோகிக்கிறேன்" என்று சொல்லி ரகுவீரன்
பிரசண்ட கோதண்டத்தை வளைத்து நானேசை செய்து ஒரு
சிரேஷ்டமான பாணத்தை எரித்தம் செய்து, லக்ஷ்மணனுடன்
ராவணனுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தார். 100 105

அப்பொழுது தசமுகன் தன்னைச் சுற்றியிருந்த ராகுஸர்களைப்
பார்த்து, "நீங்கள் ஸகல கவலைபையும் விட்டு வங்கையின் உட்
கோட்டை வாசல்களையும் கோபுரங்களுக்குப் பக்கங்களில் ஸைன்
யங்களுக்காகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் வீடுகளையும் கோபுரங்களையும்
ஜாக்கிரதையாய்க் காத்துக்கொண்டிருங்கள். நீங்கள் என்னுடன்
இங்கே வந்திருப்பதாய் நமது சத்ருக்களுக்குத் தெரிந்தால், வங்கை
யில் துழைந்து அங்குள்ளவர்களை ஐயித்து அதைப்பிடித்துக் கொள்
வார்கள்" என்று அவர்களை அனுப்பிவிட்டு, ஒரு திமிங்கலம் கொந்
தளிக்கும் ஸமுத்திரத்தை அலக்ஷயமாய்க் கிழித்துக்கொண்டு
செல்வதுபோல், வானர ஸைன்யத்தை இருபுறத்திலும் பிளந்து
தள்ளிக்கொண்டு சென்றான். ஐவலிக்கும் வில்லையும் பாணங்களையும்
கையிலெடுத்துக்கொண்டு, வானர ஸைன்யத்தை நாசம் செய்வதற்
குக் காலபாசத்தை ஏந்திவரும் யமனைப்போல் வரும் தசகீவனைக்
கண்டு, ஸூகீவன் ஒருமலைச்சிகரத்தைப் பெயர்த்து அவனைநோக்கி 110 120 125

- ஓடிவந்து அதை அவன்மேல் எறிந்தான். பெரிய விருஷங்களுடனும்
மலையருவிகளுடனும் விளங்கும் அந்தச் சிகரம் தன்னை கோக்கிவரு
வதைக் கண்டு, தங்களுடைய பாணங்களால் தசக்ரீவன் அதைத்
130 தூளாக்கி, மஹாஸர்ப்பத்தைப்போல் சிறிக்கொண்டு, மஹேந்திரனு
டைய வஜ்ரத்தைப்போல் அதிவேகத்துடன், அந்தக்ஷீப்போல்
ஸகல வஸ்துக்களையும் நாசம் செய்யக்கூடியதாய், நெருப்புப்பொறி
கள் பறக்கும் அக்ஷியைப்போல் ஸ்வஸிக்கும் பாணத்தை எடுத்து
வானர ராஜனைக் கொல்வதற்காகப் பிரயோஜித்தான். ஸுப்ரஹ்மண்
135 யரால் கிரௌஞ்ச பர்வதத்தின்மேல் பிரயோஜிக்கப்பட்டசக்தியைப்
போல் அந்த பாணம் ஸுக்ரீவனுடைய தேகத்தைப் பிளந்து ஊடுரு
விச் சென்றது. அந்த உபத்திரவத்தைப் பொறுக்காமல் வானர
ராஜன் புத்தி சிதறி அலறிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தான். அவன்
பிரக்ஞையற்றுக் கிடந்ததைக் கண்டு ராகுஸர்கள் ஸந்தோஷத்
140 தால் க்ஷிப்தார்கள். உடனே கவாகுஷ், கவயன், ஸுதம்ஷ்ட்ரன்,
நீஷபன், ஸ்யோதிர்முகன், நளன் என்ற வானர வீரர்கள் மலைகளைப்
பெயர்த்துக்கொண்டும், தேகங்களைப் பெருக்கிக்கொண்டும் தசக்ரீ
வனை எதிர்த்தார்கள். அவன் கூர்மையான பாணங்களால் அவர்களு
டைய அடிகளை வீணாக்கி, விசித்திரமான தங்கக்கட்டுகையுடைய
145 வேறு பாணங்களால் அவர்களைப் பிளந்தான். அவர்கள் புத்திசிதறி
கைகால்களை உதறிக்கொண்டு பூமியில் விழ, ராவணன் வானர
ஸையத்தை அம்புமாரியால் மறைத்தான். தசக்ரீவனுடைய
பாணங்களால் அடிப்பட்டு உபத்திரவத்தைத் தாங்காமல் சிலரும்
பயமென்ற பாணங்களால் அடிப்பட்டுக்கதறும் சிலரும், ராகுஸாதி
150 பதியின் வேகத்தால் பூமியில் அடிபட்டு விழும் சிலரும், வனத்தில்
ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு அதுவரையில் அடிபட்ட சத்துருக்களையும்
ஆயுதங்களையும் பார்க்காததால் மிரண்டு க்ச்சலிதும் சிலரும் ஸர்வ
லோகங்களும் சரணமடையும் ராமமூர்த்தியைக் கதியென்று அடைந்
தார்கள். (நீக்க முடியாத துக்கமே சரணாகதிக்கு ஹேதுவாகும்.
155 தேசம், காலம், அதிகாரி, பலம், நியமம் முதலியவைகளை விசாரிக்க
வேண்டியதில்லை.)

- சரணாகதியின் தாரதமயத்தையறிந்த சரணயன், உடனே
விலலை எடுத்து நானேற்றி, ராவணனை எதிர்த்துச் சென்றார்.
ஆர்த்தப்பிரபத்திக்கு (அபாயத்திலிருந்தாவது கஷ்டத்திலிருந்தா
160 வது தன்னை நீக்கும்படி சரணமடைவது) உடனே பலனைக் கொடுக்க
வேண்டியதாகையால், ஒருவேளை லக்ஷ்மணன் நம்மை கேட்காமலே
யே யுத்தத்திற்குப் போய் விடுவானே என்று தானே விலலும்
கையுமாகப் போகப் புறப்பட்டார். தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களை
ரக்ஷிப்பதற்கு அதிவேகமாய்ச் செல்லும் ராமனை லக்ஷ்மணன்
165 கைகப்பிப் போகும் வழியில் மறித்து பிரார்த்தித்தார்.
ராமனுக்கு ஸகலவித கைங்கர்யத்தையும் செய்வதால் பிரதிக்கஞ

செய்து, அதனால் கிடைத்த கைங்கரிய லக்ஷியையுடைய இளைபெருமான், தன் பிரார்த்தனையை அங்கீகரிப்பதற்காகக் கை கூப்பினார். ஸர்வசேஷியான பகவானுடைய கைங்கரியமே சேஷபூதர்களான ஜீவர்களுக்குப் பரமப்பிரயோஜனம். "அண்ணா! தங்களுடைய பாரியையை அபரிக்கத் துணிந்த இந்தத் துராத்மாவைத் தாங்களே கொல்லவேண்டியது. அது தங்களுக்கு ஒரு பொருட்டல்ல. ஆனால் அளவற்ற பலபராக்ரமங்களால் விளங்கும் தாங்கள் இந்த அல்பராஷனுடன் யுத்தம் செய்வது அழகல்ல. உத்திரவானால் நான் இவனைவதம் செய்கிறேன்" என்றார். (உனக்குச்சக்தியிருந்தால் போகக்கூடாதோ என்றால், சேஷபூதனுடைய நான் ஸர்வசேஷியான தங்களுடைய உத்திரவில்லாமல் ஒரு காரியத்தைச் செய்வது என் பரதந்தரஸ்வருபத்திற்கு ஹானியை உண்டாக்கும்). அதற்கு ராமன், "அப்படியானால் போ, சத்துருவை அலக்ஷ்யம் செய்யாதே. யுத்தம் செய்வதற்கு ஆவல் கொண்டிருப்பதைப்போல் வெகு ஐக்கிரமையாயிரு. ராவணனே மஹாவிரன்; அற்புதமான பராக்கிரமத்தை யுடையவன். ஒரு அஸ்திரத்தை எடுப்பவன்போல காட்டி வேறொன்றை எடுக்கிறான்; அதைத் தொடுப்பவன்போல காட்டி வேறொன்றைத் தொடுக்கிறான்; அதை விடுப்பவன்போல காட்டி வேறொன்றை விடுக்கிறான். இவன் கோபம் கொண்டால் மூன்று லோகத்திலுள்ளவர்களும் இவனுக்கெதிரில் நிற்கமுடியாது. ஆகையால், அவனுடைய குறைகளை நன்றாய்க் கவனித்தறிந்து உன் குறைகளை நீக்கிக்கொள். உன் வில்லாலும் பார்வையாலும் உன்னை ஐக்கிரமையாய்க் காப்பாற்றிக்கொள்". என்றார். லக்ஷ்மணன் ரகுவினை ஆலிங்கனம் செய்து பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களுடன் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு யுத்தத்திற்குச் சென்றார். அங்கே ராவணன் காந்தியால் ஜ்வலிக்கும் வில்லை வளைத்துச் சரமாரிகளால் வானர எண்ணியத்தை மறைத்துக் கண்ட துண்டம் செய்வதைக் கண்டார்.

அதற்குள் ஆஞ்ஜநேயர் ஓடி வந்து, "இதென்ன அரீயாயம்! ஸேவகனுடைய நாளிருக்கத் தாங்கள் இப்படி வரலாமா!" என்று முறைபிட்டு, பாணக் கூட்டங்களைத் தடுத்து ராவணன்மேல் பாய்ந்தார். அவனுடைய ரதத்தினருவில் சென்று வலது கையை ஒங்கி ராவணனைப் பயமுறுத்தி, "தேவ, தானவ, கந்தர்வ, யக்ஷர்களை நீயும் உன் ராக்ஷஸர்களும் முறியடித்தீர்கள். ஆனால் வானரர்களிடத்திலிருந்து உனக்கு மிகுபுவனப்பதை என் அறியாய்? இது வரையிலும் உன்னைப் பிழைக்கும்படி விட்டதே தவறு. இதோ பார். ஐந்து கிளைகளுள்ள மஹாவிருக்ஷத்தைப் போன்ற என் வலது கை உன் பிராணனை வாங்கப்போகிறது" என்றார். அதற்கு ராவணன், கோபத்தால் விழிகள் சிவந்து, நிகரற்ற பராக்கிரமத்தால் இடிபோல் சிரித்து, "அடே, குரங்கே! சீக்கிரமாய் அடி; தயங்காதே. ராவணனை எதிர்த்து அடித்தேனென்ற கீர்த்தியை அடைய

- விரும்புகிறாய். அதை ஏன் கெடுக்கவேண்டும்? அதனால் உன்பலத்தை யறிந்து அதற்குத் தகுந்த பலத்தை உபயோகித்து உன்னைக் கொல்வேன்" என்றான். அதற்கு மாருதி, "அடே, துஷ்டா! நீ என்னைக் கொல்வதற்குக்கட்டும்; உன் புத்திரான அக்ஷண நான் கொன்றது பொய்யல்லவே" என்றார். அதைக் கேட்டு மஹாதேஜ ஸ்வியானராவணன் வாய்புத்ரனுடைய மார்பில் ஓர்விஅறைந்தான். அதனால் ஹனுமான் பலதடவை நடுங்கி ஒரு முகூர்த்தம் அணைவற்று நின்றார். பிறகு மஹா புத்திமானானதால் தைரியப்படுத்திக் கொண்டு, கடுங்கோபத்துடன் தசமுகனைக் கையால் அறைந்தார். அதனால் தசக்ரீவன் மலைகள் பூகம்பத்தால் நடுங்குவதுபோல் நடுங்கி னான். அதைக் கண்டு ரிஷிகளும், வானரர்களும், எரித்தர்களும், தேவர்களும் அஸுரர்களும் ஸந்தோஷத்தால் கோஷித்தார்கள். பிறகு ராவணன் கொஞ்சம் சிரமம் தீர்ந்து, "அடே, குரங்கே! நல்லது. உன் வீரியத்தை மெய்நினைன். நீ எனக்குத் தகுந்த சத்ருவே" என்றான். அதற்கு ஆஞ்ஞநேயர், "என் வீரியத்தைச் சுடவேண்டும். என்னிடம் அடிபட்டும் நீ இன்னும் பிழைத்திருக்கிறாயே! நான் கொடுத்த அடி உன்னைக் கொல்வதபொழுது அதைப் புகழ்வது எப்படி? இன்னும் ஒரு தடவை அடி, பார்ப்போம். வீண் பெருமை பேசாதே. பிறகு இந்த முஷ்டியால் உன்னை யம லோகத்திற்கனுப்புகிறேன். துஷ்டா! முன்பு கொஞ்சம் கவனிக்காமலிருந்ததால் நீ பிழைத்தாய். இப்பொழுது தப்பமாட்டாய்" என்றார். அந்த வார்த்தைகளைக்கேட்டு ராவணனுக்குக் கோபம் ற்வலித்தது. கண்கள் சிவக்க வலது கையை மடக்கிக்கொண்டு தன் பூர்ணபலத்துடன் மாருதியை மார்பில் குத்தினான். மறுபடியும் மார்பில் அடிக்கப்பட்டு ஹனுமான் கிடுகிடுன்று நடுங்கினார். மஹாபலவானான ஆஞ்ஞநேயர் புத்திகலங்கி நிற்பதை ராவணன் கண்டு, நீலனிருக்குமிடத்திற்கு சதத்தைச் செலுத்தினான்.
- 235 காலஸர்ப்பங்களைப் போன்ற பாணங்களால் அவனுடைய உயிர்நிலைகளைப் பிளந்து. பிரதாபலங்கேகவரன் வானரஸேனு பதியை எரித்தான். சீவன் மிகவும் வருத்தமடைந்து ஒரு கையால் பாணங்களைத் தடுத்து. மற்றொரு கையால் ஒரு பர்வதசிகரத்தைப் பிடுங்கி ராவணன் மேலெறிந்தான். தேஜஸிலும், புத்தியிலும் தைரியத்திலும் விசேஷித்த ஹனுமான், அதற்குள் சிரமம் தீர்ந்து யுத்தம் செய்ய விரும்பி, நீலனுடன் ராவணன் யுத்தம் செய்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து ரோஷம் கொண்டு, "அடே ராக்ஷஸ! நீ வேறொருவனுடன் யுத்தம் செய்துகொண்டிருப்பதால் உன்னை இந்தத் தடவை விட்டேன்" என்றார். தசமுகன், தன்மேல் விழும் பாறையை ஏழு கூர்மையான பாணங்களால் தூளாக்கினான். அதைக்கண்டு சீவன் பலவித புஷ்பித்த மரங்களை வேருடன் பிடுங் கித் தசக்ரீவனை அடித்தான். ராக்ஷஸாதிபதி அலைகளைப் பாணங் களால் துண்டித்து நீலனைக் கோரமான சரமாரியால் துளைத்தான்.

மேகங்கள் பொழியும் பர்வதத்தைப்போல் நீலன் - அசைவற்று
நின்று, தன் ரூபத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு ராவணனுடைய த்வஜத்
தின் நுனியில் குதித்தான். அதைக் கண்டு ராவணன் கோபத்தால்
ஐவலிக்க, நீலன் கர்ஜித்தான். த்வஜத்தின் நுனியிலும் வில்லின்
நுனியிலும் கீர்டத்தின் நுனியிலும் நீலன் அலக்ஷ்மயாய் லஞ்சரிப்
பதைக் கண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களும் மாருதியும் ஆச்சரியமடைந்
தார்கள். ராவணன் அந்த வானர வீரனுடைய லாகவத்தையும்
சாதுரியத்தையும் மெச்சி, ஐவலிக்கும் ஓர் அற்புதமான ஆக்னே
யாஸ்திரத்தை எடுத்தான். நீலனுடைய வேகத்தால் ராவணன்
நிகைத்திருப்பதைக் கண்டு வானர்கள் ஸந்தோஷத்தால் உச்சரித்
ட்டார்கள். அதனால் தசமுகன் இன்றும் புத்தி சிதறி ஒன்றும் தோன்
ருமலிருந்தான். பிறகு ஒரு பாணத்தில் ஆக்னேய மந்திரத்தை
ஐபித்து த்வஜத்தின் நுனியிலிருக்கும் நீலனைப் பார்த்து, "குரங்கே!
உன்னுடைய வேகத்தாலும் லாகவத்தாலும் மாயையால் பல
ரூபங்களை எடுப்பவன்போல் காட்டுகிறாய். உயிரைக் காப்பாற்றிக்
கொள்ள நீ செய்யும் தந்திரங்கள் வீணாகும். இதோ என் கையி
லிருக்கும் பாணம் உன் உயிரை வாங்கப் போகிறது. சத்தியிருந்தால்
உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்" என்று அதட்டி, அந்த ராக்ஷஸ வீர
நிகாமணி நீலன்மேல் ஆக்னேயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தான்.
வானரஸேனுபதி அஸ்திரத்தால் மார்பில் அடிபட்டு, தேகமெங்கும்
எரிக்கப்பட்டுப் பதைபதைத்துப் பூமியில் சாய்ந்தான். தான் மஹா
தேஜஸ்வியானதாலும் தன் பிதாவான அக்னிபகவானுடைய
கிருபையாலும் மரணமடையாமல் பூமியில் முழங்காலை ஊன்றிக்
கொண்டு விழுந்தான்.

நீலன் பிரக்ஞையற்றுக் கிடப்பதைக்கண்டு ராவணன் யுத்தா
வேசங்கொண்டு, காளமேகங்களைப்போல் கர்ஜிக்கும் ரதத்தை
லக்ஷ்மணனிருக்குமிடத்திற்குச் செலுத்தினான். ஸுகீரீவன் முதலிய
வானர வீரர்களை விலக்கிக்கொண்டு, ஸைன்யத்திற்கு நடுவில்
ஐவலித்துக்கொண்டு, வில்லைச் சுழற்றி வளைத்து நானேற்றிப் பூமி
நடுங்கும்படி டங்காரம் செய்தான். அபார ஸத்கமூள்ள லக்ஷ்
மணன் அதைக்கண்டு, "ராக்ஷஸராஜனே! இந்த வானரர்கள் உன்னு
டன் யுத்தம் செய்யத் தகாதவர்கள். என்னிடத்தில் வா; வேறெங்
கும் போகாதே" என்றார். அந்த வார்த்தைகளையும் அவருடைய
ஸம்ஹதாதத்தையும் உக்ரமான நானேனாகையையும் கேட்டு, தசா
னனன் லக்ஷ்மணனைக்கிட்டிக் கோபம் தாங்காமல், "புத்தி மயங்கி
மரணத்தைவிரும்பி இன்றுஎன்கண்ணில் பட்டாய்; கல்லது. இதோ
என் பாணங்களால் உன்னைத் துண்டித்து யமலோகத்திற்கு கனுப்பு
கிறேன். பார்" என்றான். வெண்மையான கோரைப் பற்கள்
தெரியும்படி கர்ஜிக்கும் அந்த ராக்ஷஸ வீரவிரோட்டனைப் பார்த்து
லக்ஷ்மணன் கொஞ்சம்கூடக் கலங்காமல், "ராக்ஷஸ ராஜனே!
விசேஷ ப்ரதாபமுள்ளவர்கள் தங்களைப் புகழார்கள். நீ மஹா

- 290 பாபியானதால் வீண் பெருமை பேசிக் கர்ஜிக்கிறாய். உன் வீரியத் தையும் பலத்தையும் பராக்ரீரமத்தையும் நானறியேனா? ஒருவரு மில்லாதபொழுது ஸர்யாளி வேஷம் பூண்டு வீரதையை அபகரித்த மஹாவீரனல்லவா! இதோ வில்லும் கையுமாய் எதிரில் வந்திருக் கிறேன். என்ன செய்யப் போகிறாய், பார்ப்போம். வீணாய்ப் பிதற் குதே" என்றார். அதனால் கோபம் கொண்டு தசமுகன் ஏழு கூரான பாணங்களால் லக்ஷ்மணனை அடிக்க அவர் அவைகளைத் துண்டித்தார். அதனால் அதிக கோபம் கொண்டு கூர்மையான வேறு பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். லக்ஷ்மணனும் உக்ரமாய்ச் சரமாரி பொழித்து அர்த்தசர்திரம், பல்லம், கர்ணி முதலிய பாணங்களால் ராவணனுடைய சரங்களை அறுத்தார். அதைக் கண்டு லங்காதிபதி லக்ஷ்மணனுடைய லாகவத்தை மெச்சி வேறு பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். லக்ஷ்மணன் கூர்மையாயும் வஜ்ராயுதத்தைப் போன்ற வேகமுடையவைகளாயும் நெருப்பைப்போல் காந்தியுடையவைகளாயும் இருக்கும் உத்தமமான பாணங்களை வில்லிப்பூட்டி தசமுகனைக் கொல்வதற்காக விடுத்தார். ராவணன் அவைகளைத் துண்டித்து, பிரஹ்மா தனக்குக் கொடுத்த ஒரு காலாக்னியைப் போன்ற காந்தியுள்ள பாணத்தால் இளைய பெருமானை நெற்றியில் அடித்தான். அதனால் லக்ஷ்மணன் வில்லை நழுவவிட்டு நடுங்கினார். பிறகு பிரக்ஞை தெளிந்து, ராவணனுடைய வில்லை ஒடித்து மூன்று பாணங்களால் அவனை அடித்தார். தசமுகன் அந்த வேகத்தால் வருத்தி நடுங்கிப் பிறகு பிரக்ஞையை அடைந்தான். இப்படி வில் வீழ்ந்து, பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு, தேகமெங்கும் கொழுப் பும் சத்தமும் பெருக, திறமை வாய்ந்த லங்கேசுவரன், தனக்கு முன்பு பிரஹ்மாவால் கொடுக்கப்பட்ட சக்தி யென்ற ஆயுதத்தைக் கையிலெடுத்தான். வானரஸையம் அதைக் கண்டு நடுங்கிற்று. புகையற்ற நெருப்பைப்போல் ஐவலிக்கும் அந்த ஆயுதத்தை ராவணன் லக்ஷ்மணனைக் கொல்ல உத்தேசித்துப் பிரயோகித்தான். ராமானுஜன் அதைக் கொழுத்துவிட்டெரியும் நெருப்பைப்போன்ற அநேக பாணங்களால் அடித்தார். அப்படியும் அவருடைய வீசா லமான மார்பில் அது ஊடுருவிச் சென்றது. அபாரசக்தியுள்ள இளைய பெருமான் ராவணனுடைய சக்தியாயுதத்தால் அடிக்கப் பட்டு, நெருப்பு ஜ்வாலைகளால் குழப்பப்பட்டு பிரக்ஞையற்று அசைந் தார். உடனே ராவணன் பாய்ந்து இருபது கைகளாலும் அவரைத் தூக்கி எடுக்கப் பார்த்தான்.
- 315 லோகத்தில் தைரியத்திற்கு உபமானமாய்ச் சொல்லப்படும் ஹிமயபர்வதத்தைத் தூக்கியெடுக்கலாம்; ராவணன் அதில் ஒரு பாகமான கைலாஸத்தைப் பெயர்த்திருக்கிறானல்லவா? ஸமுத்திரங் களுக்குப் பிரதானமான ஷீராப்தியைக் கடைவதற்குத் தகுந்த தென்று நினைக்கப்பட்ட மந்தரபர்வதத்தையும் புணங்களால் எடுக் கலாம்; அதைக் கடைந்த தேவாஸுரர்களைப் பலதடவை லங்காதி
- 320 லமான மார்பில் அது ஊடுருவிச் சென்றது. அபாரசக்தியுள்ள இளைய பெருமான் ராவணனுடைய சக்தியாயுதத்தால் அடிக்கப் பட்டு, நெருப்பு ஜ்வாலைகளால் குழப்பப்பட்டு பிரக்ஞையற்று அசைந் தார். உடனே ராவணன் பாய்ந்து இருபது கைகளாலும் அவரைத் தூக்கி எடுக்கப் பார்த்தான்.
- 325 லோகத்தில் தைரியத்திற்கு உபமானமாய்ச் சொல்லப்படும் ஹிமயபர்வதத்தைத் தூக்கியெடுக்கலாம்; ராவணன் அதில் ஒரு பாகமான கைலாஸத்தைப் பெயர்த்திருக்கிறானல்லவா? ஸமுத்திரங் களுக்குப் பிரதானமான ஷீராப்தியைக் கடைவதற்குத் தகுந்த தென்று நினைக்கப்பட்ட மந்தரபர்வதத்தையும் புணங்களால் எடுக் கலாம்; அதைக் கடைந்த தேவாஸுரர்களைப் பலதடவை லங்காதி
- 330 கலாம்; அதைக் கடைந்த தேவாஸுரர்களைப் பலதடவை லங்காதி

பதி ஐயித்திருக்கிறுனல்லவா? ஸகல குலபர்வதங்களுக்கும் நடுநாய
கமான மேருவைப் பெயர்த்தெடுக்க முடியும்; வாயுபகவான் அதன்
சிகரத்தையடித்து லங்கையைச் சூழ்ந்த ஸமுத்திரத்தில் தள்ளி விட்
டாரல்லவா? அந்த வாயுபகவான் ராவணனுக்குப் பயந்திருந்தார்.
ஐம்பதுகோடி விஸ்தீர்ணமுள்ள மூன்று லோகத்தையும் பெயர்த்த
தெடுக்க முடியும். அதல் ஒரு பாகமான பூமியைக் கும்பகர்ணனு
டைய முன் பிறப்பான ஹிரண்யாக்ஷன் புஜத்தின் கீழ் வைத்துக்
கொண்டு போகவில்லையா? மூன்று லோகங்களையும் ஆளும் தேவர்
களுடன் அவைகளைத் தூக்கவும் முடியும்; அவர்களுக்கறிபதியான
இந்திரனைத் தன்னுடைய புத்திரனே ஐயித்துச் சிறையில் வைத்
திருக்கிறான். ஆனால், ராமனுடைய தம்பியான பரதனுக்குத் தம்பி
யாய், விஷ்ணுவின் நாலிலொரு அம்சமான இளைய பெருமானைத்
தூக்கி எடுக்கவாவது அசைக்கவாவது ராவணனால் முடியவில்லை,
இரண்டு புஜங்களால் கைலாஸத்தை அசைத்த ராவணன், இருபது
கைகளாலும் லக்ஷ்மணனை அசைக்க முடியவில்லை. தசமுகனும்
அவனுடைய பரிவாரங்களும் ஒன்று சேர்ந்தும் முடியவில்லை.

பிரஹ்மாவால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்ட சக்தியால் மார்பில்
லக்ஷ்மணன் அடிக்கப்பட்டு, தன் மனத்திற்கெட்டாத விஷ்ணுவின்
அம்சமான ஸ்வரூபத்தை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டார்.

தானவர்களுடைய கொழுப்பையடக்கும் ராமானுஜனை
ராவணன் புஜங்களால் நெடுநேரம் புரட்டிப் பார்த்தும் அசைக்க
முடியவில்லை. மனுஷ்யதேகத்தில் அவதாரம் செய்த விஷ்ணுவின்
அம்சமல்லவா? (அவயவயில்லாத விஷ்ணு ஸ்வரூபத்திற்கு அம்ச
முண்டோ என்றால், ஸ்வரூபத்திற்கு அப்படி யில்லாவிட்டாலும்,
குணங்கள் வெளிப்படுவதில் வினங்கும் தாரதமயத்தால் அம்சங்
களின் பேதம் இருப்பதபோல் காணப்படுகிறது).

பிறகு ஆஞ்ஜநேயர் கோபம்கொண்டு ராவணன்மேல்
பாய்ந்து வஜ்ரத்தைப்போன்ற முஷ்டியால் தசமுகனுடைய மார்பில்
குத்தினார். அந்த வேகத்தால் ராஷஸாதிபதி தேர்த்தட்டில்
முழங்காலை ஊன்றிக்கொண்டு கிடுகிடு என்று நடுங்கி விழுந்தான்.
வாயாலும், நேத்திரங்களாலும் செவிகளாலும் ரத்தம் பெருகிற்று.
கொஞ்ச காலம் பிரமித்தாற்போலிருந்து அணாவற்று தேர்த்தட்டில்
சாய்ந்தான். பிறகு பிரக்ஞையற்று மூர்ச்சை யடைந்தான். சற்றுத்
தெளிந்தும் ஸ்திரமாய் நிற்க முடியவில்லை. பயங்கரமான பராக்ரம
முள்ள ராவணன் புத்தத்தில் பிரக்ஞையற்றதைக் கண்டு ரீஷி
களும், வானரர்களும், தேவர்களும், இந்திரனும் ஸந்தோஷத்தால்
கூச்சலிட்டார்கள். ராவணனால் உபத்திரவத்தை யடைந்த லக்ஷ்ம
ணனை மஹாதேஜஸ்தியான ஆஞ்ஜநேயர் புஜங்களால் தூக்கி
யெடுத்து ராகவஸிடத்தில் கொண்டுபோய் வைத்தார். ராவணனுக்
கும் அவனுடைய பரிவாரங்களுக்கும் அசையாத ராமானுஜன். ஆஞ்

- ஐதேயருடைய அனுகூலமான, ஹிருதயத்தாலும் எல்லையற்ற பக்தி யாலும் ஒரு குரங்கிற்கு வசப்பட்டு அதிக வேசானார். (லக்ஷ்மணன் மூர்ச்சையடைந்திருந்தும் அவருக்கு ஞானமும் சக்தியும் குறை வில்லையென்பதால், ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்தந்த ஸமயங்களில்
- 375 அக்ஞானத்தாலும் அசக்தியாலும் வருந்துகிறவர்கள்போல் காணப் படுவதும் பேசுவதும் மனுவஷ்ய பாவனைகளை அனுஸரித்துச் செய் தவை யென்று நினைக்க வேண்டியது. பகவான் கேவலம் ராக்ஷஸ வதத்திற்காகவே மனுவஷ்யாவதாரம் செய்ததல்ல. வேலாகத்தார்க்கு தர்மங்களை அனுஷ்டித்துக் காட்டுவதற்காகவும் ஏற்பட்டது.
- 380 இல்லாவிட்டால் ஸர்வக்ஞனும் ஸர்வேச்வரனும் ஆனந்தஸ்வரூபி யுமான பகவானுக்கு எந்தையையும் லக்ஷ்மணனையும் விட்டுப் பிரிந்த தால் துக்கமேது?—கூஹ்). அந்தச் சக்தியாயுதமும் லக்ஷ்மணன் யுத்தத்தில் ஐயீக்க முடியாதவரென்று கண்டு, அவரைவிட்டு ராவண னுடைய ரதத்தில் தாளிடுக்குமிடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தது.
- 385 ஸகல விரோதிகளையும் இடையூறுகளையும் நாசம் செய்யும் ஸ்வபாவ முள்ள விஷ்ணுவின் மனத்திற்கெட்டாத அம்சமான தன் ஸ்வரூ பத்தை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டதால் லக்ஷ்மணன் பிரக்ஞை தெளிந்து காயம்-ஆறி முன்போலானார்.
- மஹாதேஜஸ்தீயான சாவணனும் மூர்ச்சை தெளிந்து, வில்லை
- 390 வளைத்துக் கூர்மையான பாணங்களால் வானரர்களை உபத்திர வித்தான். வானர வீரர்கள் மடிவதையும் ஸஸன்யம் மூலைக்கு மூலை ஓடுவதையும் ராகவன் கண்டு ராவணனை நோக்கி ஓடிவந்தார். அப்பொழுது ஹனுமான் அவரை கமஸ்கரித்து, “ஸ்வாமி! என் முதுகின்மேலேறிக்கொண்டு, மஹாவிஷ்ணு எல்லையற்ற பல
- 395 வானான கருடன் மேலேறி அஸுரர்களை ஸம்ஹரித்தது போல் ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தம் செய்யுங்கள்” என்று பிரார்த்தித்தார். ரகுவீரனும் அப்படியே செய்து, ராவணன் ரதத்தில் இறுமாந்து உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு கோப பரவசராய், பூர்வத்தில் மஹாவிஷ்ணு பனியை ஸம்ஹரிக்க வந்ததுபோல், கோதண்டத்தை
- 400 வளைத்து இடிபோல் காணுரை செய்து, ‘லக்கேசுவரனை நெருங்கி வெகு கம்பீரமாய், “ராக்ஷஸ வீரலிரேஷ்டனே! நில், நில், ஓடாதே. என் பிரிய பாரியையான எந்தையை அபகரித்து என் கோபத்திற் காளான பிறகு எங்கே போய் தப்புவாய்? இந்திரன், யமன், ஸூரீ யன், பிரஹ்மா, அக்னி, சங்கரன் முதலியவர்களை அண்டினாலும்
- 405 பத்துத் திக்குகளிலும் ஓடி ஒளிந்தாலும் என் கண்ணில்பட்ட பிறகு உன் உயிர் தப்புமா? உனக்கும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் மிருத் யுனைப்போன்ற என் தம்பி இதோ வந்து விட்டான். நீ அவனைச் சக்தியால் அடித்துக் கொல்லப் பார்த்தாயே? அவனை மூர்ச்சை யடைபுட்படி செய்தோமென்று துள்ளாதே. ‘லக்ஷ்மணன் என்னை அடிக்க முடியவில்லையே, உன்னாலாகுமா?’ என்றால்
- 410 இதோவிரும்பும் அத்துமான பாணங்களால் ஐனஸ்தானத்தில்

வளரித்த பதினான்காயிரம் ராஷஸ வீரர்களையும் கரன், தூஷணன், த்ரிசிரஸ் முதலியவர்களையும் ஒரு முகூர்த்தத்தில் ஸம்ஹரித்ததை அறியாயோ" என்றார். அதைக் கேட்டு ஸங்கேசுவரன் மஹா வீரியவானான ஆஞ்ஜநேயரைக் காலாக்ளியின் கொழுந்துகளைப் போன்ற கூர்மையான பாணங்களாலடித்தான். தன்னைக் குத்தித் தள்ளிவிட்டு ராமனைச் சுமந்து வருகிறுனென்று கோபம் கொண்டு ராவணன் பாணங்களால் மாருதியைத் துளைக்கத் துளைக்க, அவருடைய ஸ்வபாவமான தேஜஸ் விருத்தியாயிற்று, தசமுகனால் தேகமெங்கும் காயம்பட்ட வாயுபுத்திரனைப் பார்த்து ராமனுக்கு அடங்காத கோபமுண்டாயிற்று. உடனே ராவணனுடைய ரதத்தையும், சக்கரங்களையும், த்வஜத்தையும், குடையையும், கொடிகளையும், ஸாஸ்தியையும், ஆயுதங்களையும் பாணங்களால் நாசம் செய்தார். இத்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் மேருபர்வதத்தை இடிப்பதுபோல், ரகுநாதன் வஜ்ரத்தையும் இடியையும் போன்ற ஒரு பாணத்தால் ராவணனுடைய அகன்ற அழகான மார்பில் அதிவேகமாய் அடித்தார். முன்பு வஜ்ரத்தாலும் இடியாலும் கலங்காமல் அசையாமலிருந்த தசக்ரீவன், ராம பாணத்தாலடிப் பட்டு மிகவும் வருந்தி, நடுங்கி, வில்லை நழுவவிட்டான். அவன் மூர்ச்சையடைவதைக் கண்டு, ராமன் ஒரு அர்த்தசந்திர பாணத் தைப் பிரயோகித்து, ஸுலரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் அவனுடைய கிரீடத்தை அறுத்துத் தள்ளினார். (தன்னை அதுவகையில் ரகித்து வந்த வில்லையெறிந்து, தானே தன்னை ரகிக்க முடியுமென்ற அகம் பாவத்தைவிட்டு, ரகுநாதனே தன்னை ரகிக்க வேண்டுமென்றும் தனக்கு வேறு அடைக்கலமில்லையென்றும் ராவணனுடைய ஸ்திதி யால் பகவான் அறிந்து கொண்டார். அவன் அப்படி வார்த்தை களால் சொல்லவில்லை. ஆகையால் பரம தயானுவான ஜகதீசன் அவன் உயிரை வாங்காமல் மானபங்கத்தை மாத்திரம் செய்து விட்டார். தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையுடன் போயிற்றென்ற வசனம் ஸரியாயிற்று. ஒருவன் தன்னை ரகித்துக் கொள்வதற்கு யாதொரு பிரயத்தனமும் செய்யாமல் பகவானை நம்பியிருப்பதே அவர் அவனை ரகிப்பதற்கு ஹேதுவாகும்.) விஷமற்ற ஸர்ப்பத் தைப்போலும் அணைந்த நெருப்பைப்போலும் வில்லை விட்டெறித்து, அணைந்த கிரணங்களையுடைய ஸுலரியனைப்போல் பிரகாச மற்று, லக்ஷ்மியின் களையற்று, கிரீடம் அறுபட்டுத் தினமாய் நிற்கும் ராவணனைப் பார்த்து ராமன், "ராவண! நீ இன்று பிறரால் செய்ய முடியாத வீரச் செயல்களைச் செய்திருக்கிறாய். பல வானர லிரேஷ்டர்களையும் என் தம்பியையும் அடித்துத் தள்ளியிருக்கிறாய். ஆகையால் ஆயுதங்களைத் தரித்து யுத்தம் செய்வதற்கு முடியாமல் கொஞ்சம் களைத்திருக்கிறாயென்று எண்ணுகிறேன். நெடுநேரம் யுத்தம் செய்து களைத்தவனைக் கொன்றுனென்ற அபவாதத்திற்கு இடம் கொடுக்காமலிருப்பதற்கே இப்பொழுது உன்னைக் கொல்வா

மல் விடுகிறேன். 'சத்துரு எதிரில் நிற்கையில் நான் எப்படிப் போவேன்' என்றால், நான் ஸம்மதித்து உனக்கு உத்திரவு கொடுக்கிறேன். கபடபுத்தம் செய்பவனே! உன் மாயையெல்லாம் தர்மபுத்தம் செய்யும் என்னிடத்தில் பவிக்கையில்லையே. ராவண! புத்தம் செய்து களைத்திருக்கிற நீ லங்கையில் போய் இளைப்பாறி, வேறு சதத்தையும் ஆயுதங்களையும் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு நாளைக்கு வா" என்றார். அதைக் கேட்டு ராவணன் கர்வமும் ஸந்தோஷமும்ற்று, விவ்லொடிந்து, குதிரைகளும் ஸாசதியும் மடிந்து, பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு, கிரீடம் பிளக்கப்பட்டு, அடுவேகமாய் லங்கையில் பிரவேசித்தான்.

தேவாஸுரர்களுக்கும் பயங்கரனும் நிகரற்ற பலவானுமான தசமுகன் போனபிறகு, தேவர்களும் தானவர்களும் ஸந்தோஷித்துக்கொண்டாடினார்கள். பிறகு, ராமன் லக்ஷ்மணன் மேலும் வானரர்கள் மேலும் பாய்ந்திருக்கும் பாணங்களை யெடுத்துக் காயங்களை ஆற்றி ஸேனையை வேறிடத்திற்கு நடத்திக்கொண்டு போனார். தேவர்களுக்கு நிய்ய 'சத்ருவான தசானனன் முறிபட்டுடாவதைப் பார்த்து, தேவர்கள், பூதங்கள், திப்பாலர்கள், ஜலத்தில் வளர்ப்பவர்கள், ரிஷிகள், உரகர்கள், மற்றும் பூமியில் வளர்ப்பவர்களும் கவலையற்று, "மஹாபாபியான ராவணன் ராமனால் தோல்வியடைந்தான். இனி அவனுக்கு மரணமும் நமது கஷ்டங்கள் திரும்பும் காலமும் ஸமீபித்துவிட்டது" என்று ஆனந்தித்தார்கள்.

தஸமித் ப்ரபித்நே த்ரித'ஸோத்த'ர ஸத்ரேன

ஸுராஸுரா பூ'தக'ஸூ தி'ஸஸ்ச |

ஸஸாக'ரா: ஸரிஷி மஹோரக'ஸ்ச

ததை'வ பூ'ம்யம்பு'சராஸ்ச ஸ்ருஷ்டா: ||

(157)

ஸர்க்கம் 60

சும்பகர்ணனை எழுப்பினது

ஸ ப்ரவிஸ்ய புரீம் ஸங்காம் ராமபாண ப'யாசி'த: |

ப'கி'தத'ரிபல் தத'ா ராஜா ப'பூ'வ வ்யதி'தேதத்'ரிய: || (1)

ராவணன் லங்கையில் பிரவேசித்து மதுபடியும், ராமபாணங்கள் வந்து விழுவின்றனவோ என்று பயத்தால் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு, கொழுப்பறிந்து மணக்கலக்கம் கொண்டான். ஸீம்ஹத்தால் துரத்தப்பட்ட யானையைப்போலும் கருடனால் துரத்தப்பட்ட ஸர்ப்பத்தைப்போலும் பலவானான ரகுவீரனால் ஐயிக்கப்பட்டு அவமானமடைந்தான்.

"என்ன ஆச்சரியம்! இவைகளைப்போன்ற பாணங்களுமுண்டோ! பிரஹ்மதண்டத்தைப்போல் ஜுவலிக்கின்றன. மின்னலைப்போல் காந்திபொருத்திக் கண் கூசுகின்றன" என்று நினைத்து

கச்சு அனுநாமி ரணா! இதைக் கவம் ப்ரவிஸ்ய ராத்திரிச் சரணஜ் வங்காம் |
ஆஸ்வாஸ்ய திரிபாஸி ரஜே க து'நீ ததிர பீஸம் திரக்ஷயஸி டே ரதம் ந: || —பு. 9500—154க.

“ராவண! புத்தம் செய்ஹ கஸித் திருக்கிற நீ, வங்காவிலேயாவ் இலாபாதி, வேறு ரதத்தையும் ஆஸ்தமிஸ்யம்
வஸ்யதித் து கோமடு தாஸக்கு வர” என்று.

நீனைத்து வகுத்தினான். தங்க வரிமஹாஸனத்தில் வீற்றிருந்து 10
 ராக்ஷஸர்களை நோக்கி, "நான் வெகு கஷ்டப்பட்டுச் செய்த தவ
 மெல்லாம் வீணாயிற்று. தேவாஸுரர்களையும் இத்திரனையும்
 அலஷ்யமாய்ப் பலதடவை ஐயித்த நான், ஒரு அல்ப மனுஷ்யனால்
 அவமானமடைந்தேனே? முன்பு பிரஹ்மா எனக்குக் கொடுத்த
 கோரமான சாபம் வீணாகுமா? மனுஷ்யர்களிடத்திலிருந்து உனக்குப் 15
 பயம் நேருமென்ற வார்த்தைகள் என்னைத் தவிர்த்தன. தேவ,
 தானவ, கந்தர்வ, யக்ஷ, ராக்ஷஸ, பன்னகர் முதலியவர்களிடத்தி
 லிருந்து எனக்கு மரணம் வரக்கூடாதென்று மாத்திரம் கேட்டுக்
 கொண்டேனேயன்றி மனுஷ்யர்களை அலஷ்யம் செய்து அவர்
 களையும் அதில் சேர்க்காமல் விட்டேனே. முன்பு இச்சுவாகு 20
 வம்சத்தரசனான அனரண்யன் என்னால் ஐயிக்கப்பட்டு மரண
 மடையும்பொழுது, என்னைப் பார்த்து, "அடே நீசனே! ராக்ஷஸா
 தமனே! தூர்ப்புத்தி பிடித்தவனே! உன்னைப் புத்திரமித்திர பந்து
 பரிவார ணையன்யங்களுடன் புத்தத்தில் வேரறுக்க ஒரு மஹா
 புருஷன் என் வம்சத்தில் பிறப்பான்" என்று கூறியசாபத்தின்படி, 25
 தசரத புத்திரனான இந்த ராமனே என்னைக் கொல்லுவதற்காக
 மனுஷ்ய ரூபமெடுத்து வந்திருக்கிறானே? முன்பு நான் வேதவழி
 என்ற பதிவிரதையைப் பலாத்காரம் செய்தபொழுது அவளும்
 என்னைச் சபித்திருக்கிறாள். 'என்னால் உனக்கு மரணம் நேரப்
 போகிறது' என்ற வார்த்தைகளை நிறைவேற்றுவதற்காகவே ஐனக 30
 ராஜனுக்குப் புத்திரியாக லீதையென்று பெயர் தரித்து வந்திருக்
 கிறானோ? பார்வதி, நந்தி, ரம்பை, வருணனுடைய புத்திரி, இந்த
 நால்வரும் விசேஷ தபோமஹிமைமுள்ளவர்கள். அவர்களுடைய
 வார்த்தை பொய்யாகாது. (ராவணன் கைலாஸ கிரியைப் பெயர்க்
 கும்பொழுது பார்வதிக்குத் திடீரென்று பயமுண்டாய், "அடே 35
 துஷ்ட! நானும் என் பதியும் ஏகாந்தமாயிருக்கையில் நீ அகாரண
 மாய்ப் பயத்தைபுண்டுபண்ணினதால் என்னைப்போன்ற ஒரு ஸ்த்ரீ
 யால் உனக்கு மரணபயம் நேரக்கடவது" என்று சபித்ததாகத் தெரி
 கிறது. புஞ்ஜிகஸ்தலையென்ற அப்ஸரஸே இங்கே வருணனுடைய
 புத்திரியென்று சொல்லப்படுகிறது. இவைகளின் விவரங்களை 40
 உத்தரகாண்டத்தில் காண்க.—நீர்த்தியம்) இந்த விஷயங்களை
 நன்றாய் ஆலோசித்துச் சத்துருவை ஐயிக்கும் உபாயங்களைச் செய்ய
 வேண்டியது. ஸகல ராக்ஷஸர்களும் லங்கையின் உட்கோட்டை
 வாசல்களிலும் கோபுரங்களிலும் அவைகளுக்கடுத்த வீடுகளிலும்
 இருக்கட்டும். 45

ஒப்பில்லாத கம்பிரனும் தேவாஸுரர்களின் கர்வத்தை
 அடக்குகிறவனுமான என் தம்பி கும்பகர்ணன் பிரஹ்மாவின்
 சாபத்தால் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறான். அவனை எழுப்புவர்கள்.
 கவலையற்று ஸுகமாய்ச் சில வேளை ஒன்பது, சில வேளை ஆறு,
 சில வேளை ஏழு, சில வேளை எட்டு மாதங்கள் வரையிலும் தூங்கு 50

- கிழை. நானே எந்த வழியிலும் தடைப்பட்டு, எண்ணங்கள் நிறைவேறாமல் ஏக்கம் பிடித்துத் தூக்கமற்றிருக்கிறேன். ("ஓவாயி! அநேக வருஷங்கள் ஸுகமாய்த் தூங்கும்படி வரம் கொடுக்க வேண்டும்" என்று கும்பகர்ணன் காலத்தைக் குறிப்பிடாமல்
- 55 பிழ்வுமாவை பிரார்த்தித்ததாக உத்தரகாண்டத்தில் சொல்லப் படுகிறது. "இவன் ஆறு மாதங்கள் வரையில் தூங்கிவிட்டு ஒரு நாள் விழித்திருப்பான்" என்று விபிஷணன் ராமனிடத்தில் சொன்னதற்கு ஆறு மாதத்திற்குக் குறைவில்லையென்று தாத்தையம்). இதற்கு ஒன்பது தினங்களுக்கு முன் நம்முடன் மந்திரா
- 60 லோசனை செய்துவிட்டுத் தூங்க ஆரம்பித்தான். ஆகையால் அவனை ஸுலபமாக எழுப்பலாம். அவனைப்போன்ற பலவா னிருக்கையில் நமக்குக் குறைவென்ன? அவன் புத்தத்தில் வெரு ணமர்த்தன். ராக்ஷஸ வம்சத்திற்கே சிகரம் போன்றவன். ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கும் வானரர்களையும் ஒரு நொடியில் நாசம் செய்
- 65 வான். புத்தத்தில் ஸௌனாதிபதியின் கொடியைக் கண்டு ஸேனைகள் உத்ஸாஹத்தையும் தைரியத்தையும் அடைவதுபோல் ராக்ஷஸ குல திலகான இவனை புத்தபூமியில் கண்டவுடன் நமது ஸையங்களுக்கு குப்பலமும் தைரியமும் உத்ஸாஹமும் அதிகரிக்கும். ஆனால் இவன் தன் மஹிமையை யறிவாமல் அப்பஸுகங்களில் புத்தியைச் செலுத்தி
- 70 இடைவிடாமல் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறான். இல்லாவிட்டால் எவ்வளவோ காரியங்களைச் செய்திருப்பான். இந்தக் கோர புத்தத்தில் ராமனால் மிகவும் அவமானப்பட்டேன். கும்பகர்ணன் விழித்துக் கொண்டிருந்தால் எனக்கு யாதொரு விசாரமூலில்லை. ஐயோ! பாவம்! அவனை அகாலத்தில் எழுப்ப வேண்டியிருக்கிறதே. என்ன செய்வென்? வேறுவழியில்லை. நான் இவ்விதமான கஷ்டங்களையும் அவமானத்தையும்டைந்தும், பலபராக்கிரமத்தில் தேவேந்திரனைப்
- 75 போன்ற ஒருதம்பி எனக்கிருந்தும், அவனால் யாதொரு ஸஹாயமும் இல்லாமல் வருந்துகிறேன். ஆகையால் அவன் சிக்கிரமாய் விழித் துக்கொள்ளும் ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள்" என்றான்.
- 80 (கும்பகர்ணன் தூங்கி விழித்து, ஒருநாள் முழுவதும் வயவஹா ரங்களைக் கவனிப்பான். ஆகையால், ராவண ஸபையில் ஆலோசனை நடந்த மறுநாள் தூங்க ஆரம்பித்திருக்கவேண்டும். ஆலோசனை நடந்த தினத்திலேயே விபிஷணன் ராமனைச் சரணமடைந்து அவரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டான். அந்த தினம்முதல் மூன்று
- 85 தினங்கள் வரையில் ராமன் ஸமுத்திரபகவானை பிரார்த்தித்து தர்ப்ப சயனத்திலிருந்தார். அதற்குப்பிறகு ஐந்து தினங்களில் அணைக்கப்பட்டது. அதற்கு முதல்காள் ஸாபங்காலத்தில் ஸுவேலமலையில் ஏறினது. ராத்திரி ஸுக்ரீவனுக்கும் ராவணனுக் கும் தவர்தவ புத்தம். மறுநாள் இரு ஸையங்களுக்கும் புத்தம்.
- 90 அன்று ராத்திரி ராமலக்ஷ்மணர்கள் நாகபாசத்தால் கட்டுப்பட்டு விடுபட்டார்கள். தூம்ராக்ஷனும் வஜ்ரதம்ஷ்டிரனும் அகம்பனனும்

கொல்லப்பட்டார்கள். மறநான் பிரஹஸ்தனுடைய வதமும் ராவணனுடைய கீரீடத்தையுடைத்ததும் நடந்தன. இப்படி ஒன்பது தினங்கள் சென்றனவென்று கிலர் அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள்.)

அதைக்கேட்டு ஸேவகர்கள் அகாலத்தில் கும்பகர்ணனை எப்படி எழுப்புவோமென்று ஒன்றும் தோன்றாமல் கவலையுடன் அவனுடைய ஆரண்மனைக்குச் சென்றார்கள். தசமுகனுடைய உத்திரவுப்படி அவர்கள் கும்பகர்ணனை எழுப்புவதற்கு வேண்டிய சக்தி விசுத்தியாகும் பொருட்டு மாம்ஸங்களையும் சத்தத்தையும் அளவில்லாமல் உட்கொண்டு, அவன் விழித்துக்கொண்டவுடன் பரிதாபம் முதலியவை ஒருவாறு அடங்குவதற்காக மாலைகளையும், தூபங்களையும் பரிமளத்திரவியங்களையும் பங்குபங்களையும் மாம்ஸங்களையும் பாணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு, கும்பகர்ணன் தூங்கும் குகைக்குள் சென்றார்கள். அது ஒரு யோஜனை அகலமும் நீளமுள்ளதாய், பெரிய வாசற்படியுடன், மிகவும் அழகாய் கட்டப்பட்டிருந்தது. அவன் பூசிக்கொண்டிருந்த கந்தங்களின் பரிமளம் எங்கும் வீசிற்று. அவர்கள் அவனுடைய மூச்சுக்காற்றால் அடித்து வெளியில் தள்ளப்பட்டு, மஹாபலசாலிகளானதால் உறுதியாய் நின்று வெகு கஷ்டப்பட்டுக் குகைக்குள் சென்றார்கள். அதில் அநேக தங்கமேடைகள் போடப்பட்டிருந்தன. அங்கே கும்பகர்ணன் அவயவங்கள் விகாரமாய் அலங்கோலப்பட்டு, பெரிய பர்வதம் சிதறிக்கிடந்தது போல், தூங்குவதைப் பார்த்துப் பயந்து, எல்லோரும் சேர்ந்து அவனை எழுப்பப் பிரயத்னம் செய்தார்கள். மரங்களைப்போல் நீண்டு தடித்து வளர்ந்த மயிரால் தேகமெங்கும் மூடப்பட்டிருந்தது. மஹாநாகம் கோபத்தால் சீறுவதுபோல் மூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் குறட்டை வீடும் ஓசையால் ஸகலப் பிராணிகளும் பயந்து நடுங்கின. தூங்கும் பொழுதே அவனுடைய ரூபம் பார்க்கக் கோரமாயிருந்தது. மலைக்குகைகள் போன்ற மூக்குத்வாரங்களையும் பாதாளத்தைப்போன்ற விசாலமான வாயையும் உடையவனுய்க் குடித்து வழிந்த கொழுப்பும் சத்தமும் சுற்றிலும் நூற்றும் வீசக் கிரீட குண்டல கேசூர ஹாரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, கால் கை போன இடம் தெரியாமல், அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். அந்த ஸேவகர்கள் அவன் விழித்தவுடன் தவக்கமில்லாமல் புஜிப்பதற்கு மான், எருமை, பன்றி முதலிய மிருகங்களின் மாம்ஸங்களையும் அன்னங்களையும் மேருபர்வதங்களைப்போல் அவனுக்கெதிரே குவித்தார்கள். பலவித மதுபானங்களையும் சத்தக் குடங்களையும் ஸமீபத்தில் வைத்து, தேர்த்தியான சந்தனம் பூசி, மாலைகள் தூபங்கள் முதலிய பரிமளத்திரவியங்களால் எங்கும் மணம் வீசும்படி செய்தார்கள்.

பிறகு, அடிக்கடி எல்லோரும் சேர்ந்து மேகங்கள் குழறுவது போல் கர்ஜித்தார்கள். சந்திரனைப்போல் கார்தியுள்ள சங்கங்களை ஊதினார்கள். தங்கள் பிரயத்னங்கள் வீணானதைக் கண்டு கோப

- மடைந்து, சும்பகர்ணனை எழுப்புவதற்காக இடைவிடாமல் எல்
 135 லோரும் பயங்கரமாய்க் கூச்சலிட்டார்கள். அசைத்தார்கள்,
 புரட்டினார்கள், அறைந்தார்கள். சங்கம், பேரீகை தம்பட்டம்
 முதலிய வாத்தியங்களின், த்வனியும், ஸேவகர்கள் அறைத்து கூச்ச
 140 லிட்டு விழ்ஊராதம் செய்யும் த்வனியும் லங்கையெங்கும் பரவிற்று.
 அதைக்கேட்டுப் பகடிகள் பயந்து தப்பித்துக்கொள்வதற்காக ஸகல
 145 திக்குகளிலும் ஓடின. அப்படியும் தூக்கம் தெளியவில்லை. மஹா
 சரீரமுள்ள அந்தராக்ஷஸவீரன் அப்பொழுதும் விழித்துக்கொள்ளா
 ததைக்கண்டு, ஸேவகர்கள் தங்களுடைய பிரயத்னங்களும் ரிரம
 மும் வினாபினவென்று கோபம் மிகுந்து, உலக்கை இருப்புலக்கை
 கதை பாதை மலைச்சிகரம் மரங்கள் முதலியவைகளால் கைசோரும்
 150 வாரையில் அடித்தார்கள்; கைகளால் அறைத்தார்கள்; மூஷ்டிகளால்
 குத்தினார்கள்; சும்பகர்ணன் அயர்ந்து ஸுகமாய்த் தூங்கிக்கொண்
 டிருந்தான். பலவான்களான அந்த ராக்ஷஸர்களும் சும்பகர்ண
 னுடைய மூச்சுக்காற்றிற்கெதிரில் கிற்கமுடியவில்லை. பிறகு பயங்கர
 155 மான பராக்கிரமமுள்ள அந்த ஸேவகர்கள் வேண்டிய ஏற்பாடு
 களைச் செய்துகொண்டு, பதினாயிரம் ராக்ஷஸர்கள் ஒரே காலத்தில்
 160 மிருதங்கம், தம்பட்டம், பேரீ, சங்கம், கடம், முதலிய வாத்தியங்களை
 ஓயாமல் சப்தித்தார்கள். மைமலைகளைப் போன்ற அந்தக் கிங்கரர்
 கள் கூச்சலிட்டும் நான்கு பக்கங்களிலிருந்து அடித்தும் அவன்
 விழிக்காததைக்கண்டு, வேறு பயங்கரமான யத்னங்களைச்செய்ய
 165 ஆரம்பித்தார்கள். எண்ணமுடியாத குதிரைகளையும், ஒட்டகங்
 களையும் யானைகளையும் கழிகளாலும், கொறடாக்களாலும்
 மாவட்டிகளாலும் அடித்துக் கோபமூட்டி அவன் மேல் ஏறி மிதிக்க்
 170 கச்செய்தார்கள். பேரீகை, சங்கம், மிருதங்கம் முதலிய வாத்
 தியங்களைப் பூர்ணபலத்துடன் சப்தித்தார்கள். பேரீய ஸ்தம்
 பங்களில் கட்டின இருப்புக் குறடாக்களாலும் உலக்கைகளாலும்
 175 அவனுடைய அவயவங்களைத் தங்களால் கடிய வரையில் தைய
 யில்லாமல் அடித்தார்கள். அந்தச் சப்தத்தால் லங்காபுரியும்
 அந்தச் சூழ்ந்த வனங்களும், மலைகளும் சிதைந்து அதிர்ந்தன.
 சும்பகர்ணனோ விழித்துக்கொள்ளவேயில்லை. பிறகு அநேக
 ஆயிரம் பேர்கள் தங்கக்கழிகளால் ஒரே காலத்தில் மூச்சு விடா
 180 மல் அடித்தார்கள். அந்த ராக்ஷஸனோ பிரஹ்மாவின் சாபமஹி
 மையால்வரவர அயர்ந்து ஸுகமாய் பிரக்ஞையற்றுத் தூங்கினான்.
 அதைக்கண்டு அந்தக் கிங்கர்கள் கோபத்தால் மெய்மறந்து
 குத்தினார்கள்; சிலர் பேரீகளை அடித்தார்கள்; சிலர் தொண்டை
 185 கிழியக் கத்தினார்கள்; சிலர் அவனுடைய முகத்திலுள்ள மயிர்களைப்
 பிடுங்கினார்கள்; சிலர் காதுகளைக் கடித்தார்கள்; சிலர் காதுகளில்
 சூடும்சூடமாய் ஐயத்தை ஊற்றினார்கள். அவனோ தூக்கத்தின்
 கொடுமையால் அசையவில்லை. கத்திவாய்தடிகளை பிரயோகிப்பதில்
 தேர்ந்த சில பலசாலிகள் அவனுடைய தலையிலும் மார்பிலும்

நேது ராஸ்போடயாமாஸு: கிஷுபுஸ்தே நிராசர: |
குமபுகர்ண விபோதாந்தீம் சக்ருஸ்தே விபுலம் ஸ்வதம் ||

இப்பக்கத்தில் எழுப்புவதற்கு, இடைவிடாமல் எம்மீனாருள் பங்குதரவதில் கூடுதலிட்டவன், அமைதிகுறியை, பரட்டிக்குறியை, அமைதிகுறியை, (பக்கம் 22 பக்கம்)

Notes : This Blank Page has also to be counted as a
another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

கைகால்களிலும் ஒங்கியோங்கி அடித்தார்கள். அழத்தமுள்ள கயிறு
களால் தோல்போட்டு இறுக்கிக் கட்டப்பட்டு இரும்புமுனைகள் 175
நாட்டின பெரிய கதாயுதங்களால் நான்குபுறங்களிலிருந்தும் இடை
விடாமல் இடிக்கப்பட்டும் அவனுடைய சரீரத்தில் உணர்ச்சி
யுண்டாகவில்லை. பிறகு அநேக ஆயிரம் பாண்டுகளை அவன் மேல்
ஓட்டச் செய்தார்கள்.

அப்பொழுது கொஞ்சம் உணர்ச்சியுண்டாய் விழித்துக் 180
கொண்டு, பூச்சி புழுக்கள் மேலே ஊருகின்றனவோ என்று நீளைத்
தான். பிறகு அவன் எழுந்திருப்பதற்காக அந்த ராஷஸர்கள்
மலைச்சிகரங்களையும், விருஷங்களையும் பெயர்த்து அவனை ஒங்கி
யோங்கியடித்தார்கள். அதைக் கொஞ்சம் கூட வலியும் செய்வா
மல், அகாலத்தில் தன்னை எழுப்பித் தூக்கத்தைக் கெடுப்பதற்காகக் 185
கோபம் கொண்டான். பிறகு இப்படி நம்மை எழுப்பவேண்டிய
காரணம் என்ன நேர்த்ததோ என்று பயத்தான். கோரமான
பசியுண்டாயிற்று. கைகால்களை நெட்டிமுறித்துக்கொண்டு எழுந்து
உட்கார்ந்தான். மஹாஸர்ப்பங்களைப்போல் நீண்டு, மலையைப்
போல் உறுதியாய் மலைச்சிகரங்களைப்போல் பலமுள்ள அவனுடைய 190
புஜங்களை உதறிக்கொண்டு, வடவாக்கினியின் முகத்தைப்போன்ற
விகாரமான வாயைப் பயங்கரமாய்த் திறந்து கொட்டாவி
விட்டான். அப்பொழுது பாதாளத்தைப்போன்ற அவனுடைய
வாய் மேருசிகரத்தின் உச்சியிலுதிக்கும் ஸூரியனைப்போல் காணப்
பட்டது.

195

கும்பகர்ணன் கொட்டாவி விட்டபிறகு நன்றாய் விழித்துக்
கொண்டான். அளவிற்கு மிஞ்சின பலத்தையுடைய அந்த ராஷ
ஸன் விடும் மூச்சுக்காற்று பெரிய மலைகளிலிருந்து வீசும் பெரும்
காற்றைப் போலிருந்தது. அவன் உட்கார்ந்திருக்கையில் தங்க
ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அவனுடைய சரீரம், கோடை 200
முடிவில் மழையைச் சொரியும் கருத்த மேகம் கொக்குகளால் குழப்
பட்டதுபோல் காணப்பட்டது. கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்
பைப்போல் குரூரமான அவனுடைய நேத்திரங்கள், அகாலத்தில்
எழுப்பப்பட்டதால் மின்னல் கொடிகளைப்போல் அங்குமிங்கும்
நிரண்டு கொண்டேயிருந்தன. அவை, சனி அங்காரகன் என்ற க்ர
ஹங்களைப்போல், பிறகுக்குப் பிளையை உண்டுபண்ணக் கூடியவை.
பிறகு அந்த ராஷஸர்கள் அவனுக்கெதிரில் எரித்தம் செய்யப்பட்
புருக்கும் பாயவகை அன்னங்களையும், மாம்ஸங்களையும், பசியங்
களையும் அவனுக்குச் சுட்டிக் காட்டினார்கள். பசியடங்குவதற்
காக அளவற்ற மாம்ஸத்தை தின்றான். தாகம் திருவதற்காக 210
சத்தத்தைக் குடித்தான். அதுவும் போதாமல், கொழுப்பு மத்யம்
முதலியவைகளால் பூர்ணமான பாதிரங்களையும் குடித்தான்.
பிறகு அந்த ஸேவகர்கள் அவன் படுதாகம் தீர்த்து திருப்தி

- யடைத்து ஸந்தோஷமாயிருக்கிறார்களென்று கண்டு, மென்ன மென்ன வெளிப்பட்டு எதிரில் வந்தார்கள். அகாலத்தில் அவனை எழுப்பினதாலுண்டாகும் கோபத்திற்குப் பயந்து, அதுவரையில் அவனுடைய கண்ணில் படாமல் மறைத்து, பிறகு தலைவணங்கி நமஸ்கரித்து அவனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். சித்திரை மயக்கத்தால் கண்கள் கலங்கிப் பூர்ணமாய்த் திறக்காமல் நான்கு புறங்களிலும் கவனித்துப் பார்த்து, ராவணனால் அனுப்பப்பட்ட ஸேவகர்களைக் கண்டான். தன்னைத் திடீரென்று எழுப்பினதாலும் அதுவரையில் அப்படி ஒருநாளும் செய்யாததாலும் ஆச்சரியமடைந்து, அந்த ராக்ஷஸர்களை மரியாதை செய்து, "நீங்கள் இவ்வளவு சிரமப்பட்டு என்னை எழுப்பின காரணமென்ன? நமது அரசன் சேஷமாயிருக்கிறாரா? அல்லது பயத்தால் பிடிக்கப்படுகிறாரா? நீங்கள் இவ்வளவு விரைவில் என்னை எழுப்பினதைப் பார்த்தால், என் தமயனுக்குச் சத்துருவால் ஏதோ பெரிய பயம் நேர்த்திருக்க வேண்டும். இந்தக் கண்ணமே அவருக்கு யாதொரு பயமுமில்லாமல் செய்கிறேன். மஹேந்திரனை அவனுடைய ஸ்தானத்திலிருந்து அடித்துத் தள்ளுகிறேன். அக்னிநய ஸ்வரூபமே இல்லாமல் அழிக்கிறேன். ஸுகமாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருந்த என்னைத் தடுத்துக் காரணமில்லாமல் என் அண்ணன் எழுப்பமாட்டார். ஆகையால், உண்மையான காரணங்களைச் சொல்லுங்கள்" என்றான்.
- 235 அளவற்ற பலமுள்ள சூழ்பகண்ணன் கோபத்தால் கண்கள் லிவந்து இப்படிச் கேட்க, பூபாக்ஷனென்ற மந்திரி, கைகூப்பி வணக்கமாய், "ஸ்வாமி! தேவாஸுரர்களால் தங்களுக்கு யாதொரு பயமுமில்லை. நாம் இதுவரையில் லக்ஷ்யம் செய்யாத அல்ப மனிதர்கள் பெருங்கெடுதியை விளைவிக்கிறார்கள். தைத்யர்களும் தானவர்களும் இப்படி எங்களை உபத்திரவித்ததில்லை; அவர்களைக் கண்டு நான்கள் இப்படிப் பயப்பட்டதில்லை. மலைகளைப் போன்ற வானரர்கள் லங்கையைக் காற்று நுழையாமல் முற்றுகை போட்டிருக்கிறார்கள். வீரையை அபகரித்ததால் கோபம் கொண்ட ரகுவீரன் நம்மை நடுங்கச் செய்கிறான். முன் ஒரு அல்பக்குரங்கு, பிறர் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாத நமது ராஜதானியைச் சுட்டுக் கரியாக்கி, நமது ராஜகுமாரனான அக்ஷன் முதலிய ராக்ஷஸவீரர்களைச் சதுரங்க ஸேனையுடன் நாசம் செய்து ராக்ஷஸாதிபதியும் ஸர்வலோக கண்டகனுமான நமது பிரதாப லங்கேஷ்வரன், ராமனால் யுத்தத்தில் அவமானப்பட்டு, தேரழிந்து, குதிரைகள் மடித்து, ஸாரதி இறந்து, வில்லொடிந்து, கவசம் பிளந்து, கிரீடம் பொடிப் பொடியாக உயிர்த்தப்பி வந்தார். தேவர்களும், தைத்யர்களும், தானவர்களும் இவ்வளவு பாடுபடுத்தினதில்லை. நமது மஹாராஜா இன்று யுத்தத்திலிருந்து உயிருடன் வந்தது வெகு ஆச்சரியம்" என்றான்.

- தன் தமையன் யுத்தத்தில் அபரணயமடைந்ததைக் கேட்டவுடன்
குப்பகர்ணன் கோபத்தால் கண்களை உருட்டி விழித்து, மஹா
நெகங்கள் முழங்குவதுபோல், "அடே! பூபாஷா! ராமனையும்
வாழ்மணியையும் எல்லா வானரஸேனையையும் இருந்தவிடம்
தெரியாமல் நாசம் செய்யாமல் என் அண்ணன் முகத்தில் விழிக்க
மாட்டேன். இன்று வானர மாம்ஸத்தால் வங்கையிலுள்ள ராஷ
ஸங்களுக்குத் திருப்தியாய் விருந்து செய்கிறேன். ராமலக்ஷ்மணர்
களுடைய ரத்தத்தையும் மாம்ஸத்தையும் எனக்காக வைத்திருக்
கிறேன்" என்றான். அதைக் கேட்டு மஹாதானேன்ற ராஷஸ
வீரன், கர்வத்தாலும் ரோஷத்தாலும் கும்பகர்ணனுடைய க்ருர
ஸ்வபாவம் விருத்தியடைவதைக் கண்டு ஸந்தோஷித்துக் கைகப்பி,
"ஸ்வாமி! மஹாராஜாவின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து, குண
தோஷங்களை ஆலோசித்து, பிறகு சத்ருக்களை நாசம் செய்யுங்கள்"
என்றான். கும்பகர்ணனும் அதற்கிணங்கி, ராவணனுடைய
ஸபைக்குப் போகப் புறப்பட்டான். அப்பொழுது ராஷஸர்கள்
அவனை வஸ்திரங்களாலும், ஆபரணங்களாலும், சந்தனம், புஷ்பம்
முதலிய பரிமளத் திரவியங்களாலும் அலங்கரித்தார்கள். சிலர்
ராவணஸீடம் சென்று "மஹாராஜா! தங்களுடைய தம்பி கும்ப
கர்ணன் தூக்கம் தெளிந்து பரிதாகம் தீர்ந்து, தங்களுடைய
தரிசனத்திற்காக வந்து கொண்டிருக்கிறார்" என்று தெரிவித்
தார்கள். தசக்ரீவன் அதைக் கேட்டு ஸந்தோஷித்து, "நானும்
அவனைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டிருக்கிறேன். அதிசீக்கிரத்தில்
தகுந்த மரியாதையுடன் இங்கே அழைத்து வருங்கள்" என்றான்.
அவர்கள் கும்பகர்ணஸீடம் சென்று, "ஸ்வாமி! ராஷஸாதிபதி
தங்களைப் பார்க்க விரும்புகிறார். தாங்கள் அங்கே சென்று அவரு
டைய மனத்தை ஸந்தோஷப்படுத்துங்கள்" என்றார்கள்.
- தன் தமையனுடைய ஆக்ஷேபை ஒப்புக்கொண்டு, கும்ப
கர்ணன் படுக்கையிலிருந்து இறங்கி, முகம் அழுவி, பலத்தை விருத்தி
செய்யும் உத்தமமான பாணங்களைக் கொண்டு வரும்படி ஆக்ஷே
பெய்தான். உடனே ஸேவகர்கள் உத்தமமான பலவீத மத்யங்
களால் நிறைத்த பாத்திரங்களைக் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள்.
அவைகளில் இரண்டாயிரத்தைக் குடித்துக் கொஞ்சம் மயங்கி,
தேஜஸும் பலமும் அதிகமாகி, மனமகிழ்ச்சிக்கொண்டு, பிரளய
காலத்தில் எல்லா பூதங்களையும் ஸம்ஹார்க்கும் யமனைப்போல்
விளங்கினான். அநேக ராஷஸ வீரர்களால் சூழப்பட்டு ராவண
னுடைய அரண்மனையை நோக்கி நடந்து வருகையில், அவனுடைய
பாசம் தாங்காமல் பூமி உடுங்கிற்று. ஸூரியன் தன் கிரணங்களால்
பூமியைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதுபோல், தன் தேஜஸால் ராஜ
மார்க்கமெங்கும் விபாபிக்கச் செய்து, பிரஜைகள் கூப்பினை கைகளையே
ஹாரமாய்த் தரித்துக்கொண்டு, தேவேந்திரன் பிரஹ்ம ஸபையில்
பிரவேசிப்பதுபோல், கும்பகர்ணன் ராஷஸேசவரனுடைய அரண்

மனையில் துழைந்தான். அவன் ராஜவீதியில் நடந்து வரும்போது
 லங்கைக்கு வெளியிலிருந்த வானர ஸேனைகள், “மஹா பர்வதத்
 தைப்போல் பருத்து ஆகாசத்தை அளவிப் பூமி அதிரும்படி
 நடந்துவரும் இந்த மஹாபூதம் யாரோ?” என்று திலைடைந்
 300 தார்கள். சிலர் எல்லா பிராணிகளுக்கும் அபயஸ்தானமான
 ரஞ்சிதன் சரணமடைந்தார்கள். சிலர் ஒன்றும் தோன்றாமல்
 கீழே விழுந்தார்கள். சிலர் மூலைக்கு மூலை ஓடினார்கள். சிலர்
 பயத்தால் பித்துப் பிடித்தவர்போல் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். மஹா
 பர்வத சிகரத்தைப்போல் நவரத்தினங்களிலிழைக்கப்பட்ட கிரீடத்
 305 தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, தன் தேஜஸால் ஸுரீயமண்டலத்தைத்
 தொடுகிறவர்போல் நடந்துவரும் அவனுடைய அபூர்வமான
 ரூபத்தைக் கண்டு, எல்லா வானரர்களும் பயத்தால் மதிமயங்கி
 அங்குமிங்கும் ஓடி ஓளிர்தார்கள்.

தமத்'ரி ஸ்ருங்க் ப்ரதிமம் கிரீடிதம்

ஸ்ப்ருஸ்த மாதி'த்ய மிவாத்மதேஜஸா |

வநௌகல: ப்ரேஷ்ய விவ்ருத்'த' மத்'பு'தம்

ப'யா'தி'தா து'த்'ருவிரே ததஸ் தத: |

(106)

ஸர்க்கம் 61

கும்பகர்ணனுடைய விருத்தாந்தம்

ததோ ராமோ மஹாதேஜா த்'நுராத'ரய வீர்யவாந் |

கிரீடிதம் மஹாகாயம் கும்ப'கர்ணம் த்'த'ரீ'ஸ ஹ ||

(1)

வானரர்கள் மிரண்டோடுவதைக் கண்டு, ராமன் கோதண்டத்தையெடுத்து, “இவர்கள் இப்படி அகஸ்மாத்தாய்ப் பயப்படக் காரணமென்ன” என்று பார்த்தையில், கும்பகர்ணன் உத்தம கிரீடத்தால் விளங்கும் அளவற்ற சரீரத்துடன் ஸுரீய மண்டலத்
 5 தால் பிரகாசிக்கும் மேருமலைப்போலும், த்ரிவிக்ரமாவதாரத்
 தில் மூன்று லோகங்களுக்கும் மூன்றடிகளால் அளந்த மஹாவிஷ்ணு
 வைப்போலும், தங்கமயமான ஹார கேயூர மகுட குண்டலங்
 களாலும் நவரத்தினமிழைத்த ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்
 பட்டு, மின்னற்கொடிகள் பாயும் கீருண்ட மேகங்களைப்போலும்
 10 வருவதைக் கண்டார். அந்த ரூபம் நெருங்கி வரவர, வானர
 ஸேனை களைந்தோடுவதையும் ராஷ்ஸர்கள் மகிழ்த்து உத்ஸாஹத்
 தால் எம்ஹாதம் செய்வதையும் கண்டு ராமன் ஆச்சரிய
 மடைத்து, “விபீஷண! அதோ பார், ஏதோ ஒரு பிராணி பெருமலை
 யைப்போல் லங்கையில் நடந்து வருகிறது. மஞ்சள் நிறமான
 15 கண்கள் அதிகஞ்ஞமான பார்வையுடன் கழன்று கொண்டிருக்
 கின்றன. தலையில் ஒரு கிரீடம் வைத்திருக்கிறது. பூமிக்கு ஒரு
 த்வஜம்போல் விளங்குகிறான். மின்னற்கொடிகளால் பிரகாசித்
 தும் மேகங்களைப்போல் ஸஞ்சரிக்கும் இந்த வீரன் யார்? லங்கை

யில் இவனைப்போல் வேறு ஒருவனையும் காணோம். இவனைக் கண்டு வானரர்கள் இருந்தவிடம் தெரியாமல் ஓடுகிறார்கள். இவன் யார்? ராக்ஷஸனு. அஸுரனு? இவ்விதமான பிராணியை நான் இதுவரையில் பார்த்ததில்லை" என்று கேட்டார்.

20

அதைக் கேட்டு மஹாபுத்திமானான விபீஷணன், "ஸ்வாமி! யமனையும் இந்திரனையும் யுத்தத்தில் தோற்கடித்த கீர்த்திசாலி இவனே. வீரவாலின் புத்திரன். ராவணனுக்குத் தம்பி. சும்ப கர்ணனென்று பெயர். இவனைப்போன்ற தேகப்ரமானமுள்ள ராக்ஷஸன் கிடையாது. இவனால் யுத்தத்தில் ஐயிக்கப்பட்ட தேவ தானவ, யக்ஷ, புஜங்க, ராக்ஷஸ, கந்தர்வ, வித்யாதர, கின்னர, பிராச கணங்களுக்குக் கணக்கில்லை. பயங்கரமான தேத்திரங் களுடன், யமனைப்போல் குலத்தைக் கையிலேந்தி, யுத்தகளத்தில்

25

30

இந்த மஹாபலவான் நிற்கும்பொழுது தேவர்கள் இவனைக் கண் ணெடுத்துப் பார்க்க முடியுமா? காலாந்தகனென்று மயங்கி மூர்ச்சை யடைந்தார்கள். ராவணன் முதலிய மற்ற ராக்ஷஸர்களுக்கு வரங்களால் கிடைத்த பலம் அதிகம்; இவனோ ஸ்வபாவமாகவே அளவற்ற பலமும் தேஜஸும் பொருந்தினவன். இவன் பிறந்த வுடன் பரிதாங்காமல், சுற்றிலுமிருந்த பிராணிகளை ஆயிரக் கணக் காய்த் தின்ன ஆரம்பித்தான். ஸகல ஜாதுக்களும் பயந்து திகில ண்டு ஒன்றும் தோன்றாமல், இந்திரனைச் சரணமடைந்து முறை யிட்டார்கள். தேவராஜன் கோபம் கொண்டு, கர்ணமயான வஜ்ராயுதத்தால் இவனை அடித்தான். அதைக் கொஞ்சம்கூட

35

40

லஷ்யம் செய்யாமல், இந்த ராக்ஷஸன் கோபத்தால் தேகம் நடுக்கக் கீறித்தான். அதுவரையிலுமே அவனைக் கண்டு நடுங்கின பூரியும் அதிலுள்ள பிராணிகளும் அதிகமாய்ப் பயந்தன. பிறகு கோபா வேசத்தால் ஐராவதத்தின் ஒரு துத்தத்தைப் பிடுங்கி, தேவராஜனை மாசுபிழ் அடித்தான். தேவோத்திரன் அது தாங்காமல் வருத்திக் கோபத்தால் ஜ்வலித்தான். தேவர்களும், பிரஹ்மரிஷிகளும், தான வர்களும் பூலோகத்திலுள்ள பிரஜைகளும், இந்திரனை முன்வீட்டுக் கொண்டு, பிரஹ்மதேவரிடம் சென்று, சும்பகர்ணனுடைய துஷ்டத்

45

50

தனத்தையும், அவன் பிராணிகளை நாசம் செய்வதையும், தேவர் களை உபத்திரவிப்பதையும், ஆசிரமங்களை அழிப்பதையும், பரஸ்சீ கனைப் பலாங்காரம் செய்வதையும் எடுத்துச் சொல்லி, "ஸ்வாமி! இப்படி, இவன் பிரதி தினமும் பிரஜைகளை ஒழித்து வந்தால் அதிசீகிரத்தில் பூலோகம் சூன்யமாகும்" என்றார்கள். பிதாமஹர் ராக்ஷஸர்கள் யாவரையும் வரவழைத்துப் பின் சும்பகர்ணனைப் பார்த்தார். அவருக்கே பயம் பிடித்தது. பிறகு சும்பகர்ணனை ஸமீபத்திலழைத்து பிரியமாய்ப் பேசி, ஸ்வாஜனைப்படுத்திக் கொண்டு, "குழந்தாய்! ஸகல லோகங்களையும் நாசம் செய்வதற் காக என் பேரன் உன்னைப் பெற்றானு? நீ இன்று முதல் பிணம் போல் விழுந்து கிடக்கக் கடவாய்" என்று சபித்தார்.

55

- 60 உடனே சும்பகர்ணன் அவருக்கெதிரில் திடீரென்று பிரக்ஞையற்று விழுந்தான். அதைக் கண்டு ராவணன் மனம் கலங்கி, "ஸ்வாமி! உத்தமவிருஷத்தைத் தாங்களே வைத்து வளர்த்துப் பழக்கும் காலத்தில் வெட்டித் தள்ளுவது நியாயமா? ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ரக்ஷகரான தாங்கள் கொள்ளுப் பேரணை இப்படிச் சபிப்பது தகுமா? தங்களுடைய வார்த்தை பொய்யாகாது; இவன் ஒரே தூக்கமாய்த் தூங்குவான். ஆகையால் அதற்கு ஆரம்பத்தை யும் முடிவையும் ஏற்படுத்துங்கள்" என்று பிரார்த்தித்தான். அதற்குப் பிதாமஹர், "இவன் ஆறு மாஸகாலத்திற்குக் குறையாமல் தூங்கி, பிறகு ஒருநாள் விழித்திருப்பான்" என்றார்.
- 70 அப்படியே இந்த மஹாவீரன் அந்த ஒரு தினத்தில் தீராப்பரி கொண்டு, பூமியில் ஸஞ்சரித்துப் பாதாளத்தைப்போல் வாயைத் திறந்துகொண்டு, காலாக்ளியைப்போல் கோபபரவசனும், எதிரில் வரும் பிராணிகளையெல்லாம் தின்று வருகிறான். ராவணன் தங்க ளால் அவமானப்பட்டுத் தங்களுடைய பராக்ரமத்திற்குப் பயந்து,
- 75 சும்பகர்ணனை எழுப்பியிருக்கிறான். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திற்குள் இவன் தன் அரண்மனையிலிருந்து வெளியில் வந்து, வானர ஸஸன்யங்களைக் கணக்கில்லாமல் தின்பான். அப்பொழுது, கோப வெறியால் இவனுக்குப் பிரக்ஞையிருக்காது. நமது வானரர்கள் இவனைக் கண்டு பயந்தோடுகிறார்கள். யுத்தத்தில் இவனை எப்படித் தடுப்பார்களோ தெரியவில்லை. ஆகையால், இது ஒரு பெரிய யந்திரம்; ஸுதீரங்களால் நடந்து வருகிறதென்று நம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்குச் சொல்லி வைத்தால் திகிலடைய மாட்டார்கள்" என்றான். ("ஸ்வாமி! அநேகவர்ஷங்கள் வரையில் ஒரே தூக்கமாய்த் தூங்க வேண்டுமென்ற ஆசை கொண்டிருக்கிறேன். என்
- 85 பிரார்த்தனையை அங்கேறிக்க வேண்டும்" என்று ப்ரஹ்மதேவரைக் சும்பகர்ணன் பிரார்த்திக்க, "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சதுர்முகர் அனுக்ரஹித்தார். இப்படிச் சுந்தரவம் செய்து அதன் பலனும் பெருந்தூக்கத்தையடைந்தானென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.)
- அதைக்கேட்டு ராமன் ஸௌபுதியான கீலனை அழைத்து, "கீல, நமது ஸஸன்யங்களை அணிவருத்து லங்கையின் கோட்டை வாசல்களையும் மார்க்கங்களையும் ஸ்வாதினப்படுத்திக்கொள். மலைச்சிகரங்களையும் மரங்களையும் பாறைகளையும் வேண்டியவரையில் சேர்த்து வைத்துக்கொள். ஸகல வானரர்களும் சுத்தி தேடயம் முதலிய ஆயுதங்களுடனும் சுற்பாறைகளுடனும் யுத்தம் செய்யத் தயாராயிருக்கட்டும்" என்று ஆக்ஞாபித்தார். கீலன் அப்படியே ஸஸன்யங்களுக்கு உத்திரவு செய்ய, கவாஷன், சரபன், ஹனுமான், அங்கதன் முதலிய வானர வீரர்கள் மலைகளைப்போன்ற சிகரங்களைப் பெயர்த்துக்கொண்டு, கோட்டைவாசல்களை மறைத்துக் கொண்டார்கள். ராமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, வானரர்கள் வீராவேசம் கொண்டு, லங்கையைக் காப்பதற்காக வெளியில் ஸஞ்சரித்

துக்கொண்டிருக்கும் ராஷஸர்களைப் பெரிய மரங்களால் அடித் தார்கள். நீருண்ட கருமேகங்கள் ஒரு மஹா பர்வதத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டதைப்போல், உக்ரமான வானர ஸைன்யம் கைகளில் பாதைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு விளங்கிற்று.

ததோ ஹரீணம் ததநீக முக்ரம்

ரராஜ ஸௌலோத்யத தீப்தஹஸ்தம் |

விரே: ஸமீபாநுகதம் யதைவ

மஹத் மஹாம்போதரஜாஸ முக்ரம் ||

(43)

ஸர்க்கம் 62

ராவணன் கும்பகர்ணனை ஸமாதானம் செய்தது

ஸ து ராஷஸஸார்துரோ நிதி'ராமத் ஸமாதுவ: |

ராஜமாரகம் ஸ்ரியா ஜுஷ்டம் யயௌ விபுலவிக்ரம: | (1)

ராஷஸஸிரேஷ்டனான கும்பகர்ணன் அகாலத்தில் எழுப்பப் பட்டதால் கொஞ்சம் நித்திரை மயக்கத்துடனும், கணக்கில்லாமல் மதுபானம் செய்ததால் கொழுப்புடனும், ஸகல ஐச்வரியத்தாலும் விளங்கும் ராஜமாரக்கத்தில் நடந்து வந்தான். அநேக ஆரீரம் ராஷஸர்களால் சூழப்பட்டு, சற்றுக்களால் ஐயிக்க முடியாதவனும், வழியிலுள்ள வீடுகளில் நிற்கும் ஜனங்கள் வாரியிதைத்த புஷ்பங் களால் மூடப்பட்டு, தங்கமாலைகளாலும் ஜன்னல்களாலும் விளங்கி, ஆகாசத்தில் சூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கும் ராஷஸேச்வர னுடைய அரண்மனையைக் கண்டான். மேகக்கட்டங்களில் ஆதித்யன் பிரவேசிப்பதுபோல், கும்பகர்ணன் அதில் பிரவேசித்து, ஸபாமண்டபத்திற்குச் சென்று இந்திரன் பிரஹ்மலோகத்தில் கமலாஸனத்தில் வீற்றிருக்கும் பிதாமஹைத் தரிசிப்பதுபோல், நவரத்னகலிதமான ஸம்ஹாஸனத்தில் விளங்கும் ராவணனைக் கண்டான். ராஷஸ வீரர்களால் சூழப்பட்டுக் கும்பகர்ணன் நடக்கையில் பூரி நடுங்கிற்று. அநேக கட்டுகளைத் தாண்டி, உள்ளே சென்று, புஷ்பகவிமானத்தில் தன் அண்ணன் முகம் வாடி மனம் கொந்து உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டான். அவன் வருவதைப் பார்த்த ராவணன் பரபரப்புடன் எழுந்து மனமகிழ்ந்தான். கும்பகர்ணன் நமஸ்கரித்துப் பாதங்களைத் தொட்டு, "என்ன உத்திரவு" என்று கேட்டான். ஸங்காதிபதி அவனைத் தூக்கியெடுத்து, பிரியத்துடன் அணைத்து, ஷேமம் விசாரித்து, உச்சிமுகர்ந்து, உத்தமமான ஆஸனத் தில் உட்காரச் செய்தான். மஹாபலவானான கும்பகர்ணன், அந்த உபாசாரங்களால் கோபம் தணியாமல், கண்கள் சிவந்து, "மஹா ராஜே, என்னை ஒரு பொருட்டாக என்னைத் தாங்கள் எழுப்பச் சொன்ன காரணமென்ன? எவன் உங்களுக்குப் பயத்தை உண்டாக்கு கிறான்? எவன் இன்றைக்குப் பிரேதமாகப் போகிறான்" என்று கேட்டான். தன் சகோதரன் கோபித்துக் கொண்டிருக்கிறானென் றறிந்து, "நமது ஸுகதுக்கங்களுக்கு உடன்படவேண்டிய இவன்

5

10

15

20

25

- அகாலத்தில் தன்னை எழுப்பினதற்காகக் கோபம் கொண்டிருக்கிறான். நமது ஸ்ஷமத்தைவிட இவனுக்குத் தூங்கப் பெரிதாய் வீட்டதல்லவா" என்று தானும் கொஞ்சம் கோபமடைந்து, "ஈ தூங்க ஆரம்பித்து இன்று ஒன்பது நினைங்களாகின்றன. நீத்திரையின் ஸூகத்தால் உனக்கு வேக வ்யவஹாரமே தெரியவில்லை. ராமனால் எனக்கு நேர்ந்த பயத்தை ஈ அறிவாய். நம்மைக் கண்டு பயந்து நடுங்கும் தசரதனுடைய புத்திரானு இத்த ராமன், பழங்கனையும், கிழங்குகளையும் பிடுங்கித் தின்றுகொண்டு மரத்திற்கு மரம் தாவிக் காட்டில் ஸஞ்சரிக்கும் குரங்குகளுக்குத் தலைவனு ஸூக்ரீவனுடைய ஸ்ஹாயத்தால் ஸமூத்திரத்தில் அணைகட்டி, அதன் வழியாக ஸைன்யத்துடன் லங்கையில் வந்து, நம்மெல்லோரையும் வேரறுக்கப் பார்க்கிறான். நகரத்தைச் சூழ்ந்த தோப்புகளும் சோலைகளும் தோட்டங்களும் வனங்களும் காடுகளும் மலைகளும் வானர வெள்ளத்தால் கரைபுரண்டிருப்பதைப் பார். நமக்குள் பிரஸித்தி பெற்ற வீரர்கள் வானரர்களால் மடிந்தார்கள், ஆனால் அவர்களையோ யுத்தத்தில் நாசம் செய்யும் உபாயத்தைக் காணேன். இது வரையில் அவர்கள் சண்டையில் ஐயிக்கப்பட்டதாக நான் கேட்டதில்லை, எனக்கு இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கும் பயம் இதுதான். இந்த வானர ஸமூத்திரத்தை உன் தேஜஸால் நாசம் செய்து இந்த லங்கையைக் காப்பாற்று. இதற்காகவே உன்னை எழுப்பினேன். நமது நகரத்தில் சிறுவர்களையும் கிழவர்களையும் தவிர மற்றவர்கள் மடிந்தார்கள். ஸகல ஸூர்வ்யமும் அழிந்தது. இதைக் காப்பாற்றுவதற்கு உன்னையே நம்பியிருக்கிறேன். உன்னுடன் பிறந்த எனக்காக இந்தக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும். தம்பி! சத்ருகுலகாலனே! இதுவரையில் உன்னை இப்படி நான் கேட்டதுண்டோ? உன்னிடத்தில் நான் வைத்திருக்கும் ஸ்வேஹத்திற்கும் கௌரவத்திற்கும் எல்லையுண்டோ? தேவர்களையும் அஸூரர்களையும் யுத்தத்தில் முறிப்படித்துக் கலக்கித் தலைவிரிகோலமாய்ப் பலதடவை ஈ ஓடச் செய்ததை அறியேனா? பலத்திலும், தைரியத்திலும், பராக்கிரமத்திலும் எந்தப் பிராணியாவது உனக்கு நிகரா? பயங்கரமான வீரியத்தைக் கைக்கொண்டு, பெருங்காற்றுச் சரக்காலத்து மேகங்களைச் சிதறடிப்பதுபோல், இந்த வானர ஸைன்யத்தை இருந்தவிடம் தெரியாமலடித்து, என் கவலையை நீக்கி, மனத்தைக் குளிரச் செய். என்னிடத்தில் உனக்குள்ள பிரீதியை அறிவேன். யுத்தத்தில் உனக்கிருக்கும் பிரீயத்தையும் அறிவேன். அவைகளுக்குத் தகுந்தபடி நடந்துகொள்" என்றான்.

குருஷ்வ மே ப்ரியஹித மேததுத்தமம்
யதாப்ரியம் ப்ரியரண ப்ராத்வப்ரிய |
ஸ்வதேஜ்ஜா விதம ஸபத்தவாஹிநீம்
ஸரத்நம் பவத இவோத்யதோ மஹாத் || (28)

ஸர்க்கம் 63

கும்பகர்ணன் ராவணனுக்கு புத்தி சொன்னது

தன்ய ராகுணராலுய திஸ்மய பரிதே'விதம் |

கும்ப'கர்'ணோ ப'ப'ப'ஷேத'ம் வசதம் ப்ரஜஹாஸ ச || (1)

இப்படி ராகுண கோடிகளுக்குத்திபதியான பிரதாப லங்கேச்
வரன் அனாதையைப்போல் கவலைகொண்டு பிரலாபிப்பதைக்
கேட்டு, கும்பகர்ணன் பின்வருமாறு மறுமொழி சொன்னான்.
"இதையும் ஒரு ஆச்சரியமே" என்று கினைத்துச் சிந்தித்தான்.
"அண்ணா! முன்பு மந்திராலோசனை செய்யும்பொழுது சத்ருக்க
ளால் தங்களுக்கு ஆபத்து நேருமென்று நாங்கள் நிச்சயித்துச்
சொன்ன கெடுதியே இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கிறது. தங்க
ளுடைய ஹிதத்தையே கோருகிறவர்களின் யோசனையைக்
கேட்காமலிருந்ததின் பலனை இப்பொழுது அனுபவிக்கிறீர்கள்.
மஹாபாபங்களைச் செய்தவன் கோரமான நாகங்களில் விழுவது
போல், தங்களுக்கு லீதையை அபகரித்த பாபத்தின் பிரயோஜனம்
அதிசிக்கிரத்தில் கிடைத்தவிட்டது. கேவலம் பலக்கொழுப்பால்
புத்தி மயங்கி, 'இது நமக்கு நன்மையைக் கொடுக்குமா, அல்லது
கெடுக்குமா' என்று முதலில் ஆலோசிக்காமல், அதிலுள்ளதோஷங்
களைக் கவனிக்காமல் செய்து விட்டீர்கள். ஒரு காரியத்தைச் செய்
வதற்குமுன் அதன் குணதோஷங்களையும் லாப நஷ்டங்களையும்
நன்றாய் யோசிக்க வேண்டியது. இப்படியில்லாமல், முந்திச் செய்ய
வேண்டியதைப் பிந்தியும், பிந்திச்செய்ய வேண்டியதை முந்தியும்
செய்திடுவான், ராஜரீதியையும் அதற்கு விரோதமானதையும் அறி
யாதவன். நாங்கள் இப்படி விபரீதமாய் நடந்துகொண்டிருக்கிறீ
ர்கள். லீதையை எடுத்து வருவதற்குமுன் அதனால் வரும் ஸுகந்தை
யும் துக்கத்தையும், லாபத்தையும் நஷ்டத்தையும், மந்திரிகளுடனும்
தனியாகவும் நன்றாக ஆலோசித்துப் பிறகு அவனை அபகரித்திருக்க
வேண்டும்' நாங்கள் முதலில் அவனை அபகரித்துவிட்டு, இப்
பொழுது ஆலோசனை செய்கிறீர்கள்.

இதிருக்கட்டும்; தங்களுக்கு விரோதம்செய்யக்கூடிய ராம லக்ஷ்
மணர்களை முதலில் கொல்வவேண்டியது; பிறகு லீதையை எடுத்து
வரவேண்டியது. நாங்களோ முதலில் லீதையை எடுத்து வந்து,
இப்பொழுது ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொல்ல வழிதேடுகிறீர்கள்.
தேசகாண்களுக்கு ஒத்து செய்யும் காரியங்கள் உத்தம பலனைக்
கொடுக்கும். அப்படி செய்யாதவை விபரீதமான தேசகாலங்
களில் செய்த காரியங்களைப்போல் உத்தம பலனையும் கெடுத்
துப் பெரும் கெடுதியையும் விளைவிக்கும். மந்திரங்கள் உச்சரித்துச்
சுத்தி செய்யப்படாத பாத்திரங்களில் கொடுக்கப்படும் ஆணுதி
களைப்போல், பலமற்று விபரீதபலனைக் கொடுக்கும். அரசன் மர்

திரிகளூடன் தான் செய்யும் காரியத்தை நன்றாக ஆலோசிக்க வேண்டும்.

- தனக்கு ஐயமும், சத்துருவுக்கு அபஐயமும் நேரக்கூடிய ஸமயத்தில் பண்டையெடுத்துச் செல்வது உத்தமம். தனக்கும் சத்துருவுக்கும் பலம் ஸமமான ஸமயத்தில் பண்டையெடுத்துச் செல்வது மத்யமம். தனக்கு அபஐயமும் சத்துருவுக்கு ஐயமும் உண்டாகும் காலத்தில் பண்டையெடுத்துச் செல்வது அதமம். இம்முன்று விதமான காரியங்களுக்கும் ஆரம்பிக்கவேண்டிய உபாயம், அதற்கு வேண்டிய மனிதர்களையும் பதார்த்தங்களையும் ஸம்பாதிப்பது. தேசகாலங்களை ஆலோசித்துச் செய்வது. தனக்கு நேரக்கூடிய இடையூறுகளை நீக்குவது. உத்தேசித்த காரியத்தை நிறைவேற்றுவதென்ற ஐந்து விஷயங்களும் பொருந்தியிருக்கவேண்டும். (தேசம், காலம், தான், உதவிப்போருள்கள், தங்கள் பிரயோஜனம் என்று இவ்வைந்தைச் சொல்வதுமுண்டு). நீதிசாஸ்திரப்படி அரசன் காரியங்களை மந்திரிகளூடன் ஆலோசிக்கவேண்டியது; பிறகு மந்திரிகளூடன் அதைக் கலந்து பேசவேண்டியது. இப்படி நடப்பவன் உத்தமமான ராஜா நீதியின் பலனை அனுபவிப்பான்.

- காலையில் தர்மத்தை ஆரமிக்கவேண்டியது. மத்தியானத்தில் அர்த்தத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டியது. மாலை யில் காமத்தை அவலம் பிக்க வேண்டியது. அல்லது, காலை யில் தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும்; மத்தியானத்தில் அர்த்தத்தையும் தர்மத்தையும்; மாலை யில் காமத்தையும் அர்த்தத்தையும் அனுஷ்டிக்கலாம். அல்லது ஸாயங்காலத்தில் ஏற்பட்ட காமத்தையும், காலை யிலும் நடுப்பகலிலும் விதிக்கப்பட்ட தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் அனுஷ்டிக்கலாம். ஆனால் எக்காலத்திலும் கேவலம் காமத்தையே அனுஷ்டிப்பவன் புருஷர்களுக்குள் அதமன். இந்தப் புருஷார்த்தங்களில் உத்தமமான தர்மத்தையும், அவைகளைத் தனித்தனியாக அனுஷ்டிப்பதையும் சிரேஷ்டமென்று கேட்டு, அரசனும் அரசனுக்குச் சமமான செல்வமுடையவனும் அதை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வராவிட்டால், அவன் கற்றதும் கேட்டதும் வீணாகும். ("உத்தம புருஷார்த்தமான தர்மத்தை விட்டு, கேவலம் காமத்தையே பற்றி யிருக்கிறாய். நீ சாஸ்திரங்களையும் ராஜநீதிகளையும் கற்றதும் கேட்டதும் ஸமுத்திரக்கரையில் சத்தமிடுவது போல் வீணல்லவா" என்று கருத்து). அகாலத்தில் காமத்தை விலக்குவதைப்போல் பராக்கிரமத்தையும் காலமறிந்து உபயோகிக்கவேண்டும். தகுந்த காலத்தில் சத்துருக்களூடன் கலந்து, அவர்களைத் தனங்களாலும் வெகுமதிகளாலும் கலிக்கவேண்டும். அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி பேச வேண்டும். அவர்களுடைய பந்துமீத்திரர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் விரோதம் செய்துவைக்கவேண்டும். காலமறிந்து பண்டையெடுத்துச் செல்லவேண்டும். இவைகளைத் தனித்தனியாகச் சேர்த்தாவது முன் சொன்ன நீதியையும் அதன் விரோதிகளையும் இவைகளை ஸாதிக்க

கும் தர்மார்த்த காமங்களையும் தான் மந்திரிகளுடன் தீர்க்கமாக, ஆலோசித்து, இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் சிதறவிடாமல் அனுஷ்டிப்பவன் ஒருபொழுதும் கஷ்டத்தை அடையமாட்டான். நீதிசாஸ்திர நியுணர்வுகளான மந்திரிகளுடன் தனக்கு ஹிதமாக முடியும் காரியத்தையும் அதற்கு இடையூறுகளையும் நன்றாக ஆலோசித்துச் செய்வான் ஷேமத்தை அடைகிறான். (ஃ அப்படிச் செய்யாத தால் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறாய் என்பது கருத்து.)

80

நீதி சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய அர்த்தங்களைக் குருமுகமாகக் கேட்டறியாமல் மனுஷ்யரூபத்தைத் தரித்த சில மிருகங்கள் உண்டு. ஆகாரத்தையும் நித்திரையையும் தவிர அவர்களுக்கு வேறென்றும் தெரியாது. மதிக்கெட்ட அரசர்கள் ராஜகாரியங்களை ஆலோசிப்பதற்கு அவர்களை வருவிக்கிறார்கள். அப்பொழுது புத்தி யுத்தி ஒன்றுமில்லாமல் கேவலம் கர்வத்தாலும் மதத்தாலும் அவர்கள் யோசனை சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்கள். லாபநஷ்டங்களையும் அபாய உபாயங்களையும் ஆலோசித்து முடிவுசெய்கிறதில்லை. ஷேமத்தை விரும்புகிற அரசன், சாஸ்திரபரியாயில்லாத அந்த மந்திரிகள் சொல்லும் அபாயகரமான யோசனைகளை ஒருபொழுதும் அனுஷ்டிக்கக்கூடாது. ஹிதத்தைபோலத் தோன்றும் ஹிதமில்லாத யோசனையைக் கேவலம் கர்வத்தால் பிதற்றும் மந்திரிகளைத் தேடிப் பார்த்துப் பரிசுதித்து, மந்திராலோசனை ஸபையிலிருந்து விலக்க வேண்டியது. ஸகல காரியங்களையும் முடிக்கும் ஸமயத்தில் அவர்கள் கெடுத்துவிடுவார்கள். இது மாத்திரமல்ல. உபாயங்களை அறிந்த சத்துருக்களால் ஏவப்பட்டு, அந்த மந்திரிகள் தங்களுடைய அரசனை நாசம் செய்வதற்காக, விபரீதபலனைக் கொடுக்கும் காரியங்களைச் செய்யும்படி தூண்டிவிடுகிறார்கள். சத்துருக்களால் லஞ்சம் கொடுத்துக் கலைக்கப்பட்டு, மித்ரர்களைப்போல் விளங்கும் சத்துருக்களைக் கலந்து பேசுவதால் எளிதில் கண்டுபிடிக்கலாம். காரியங்களை யோசிக்காமல் செய்கிறவனும், துஷ்டமந்திரிசங்கடம் ஆலோசனைசெய்கிறவனுமான அரசன், துர்மந்திரிகளால் தூண்டப்பட்டுச் செய்யும் காரியங்களை வைத்துக்கொண்டு, ஸ்கந்தரால் பிளக்கப்பட்ட க்ரௌஞ்சமலைவின் த்வாரத்தில் பசுபிகள் உள்ளே புதுவது போல் சத்துருக்களால் வசப்படுத்தப்பட்டு நாசம் அடைகிறான். இப்படித் தன்னைக் கெடுக்கவந்த மந்திரிகளையறிந்து, அவர்களை விலக்கித் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளாதவன், பெரிய அபாயங்களுக்குட் பட்டு, ராஜ்யத்தை இழக்கிறான். நமது தம்பி விபேஷணன் முன்பு சொன்ன ஆலோசனையே தங்களுக்குப் பரமஹிதத்தைக் கொடுக்கும். அப்படியே செய்யலாம். பிறகு தங்களிடம்"

85

90

95

100

105

110

என்றான்.

அதைக்கேட்டுத் தசமுகன் கோபத்தால் புருவங்களை நெரித்து, "நான் உனக்கு மூத்தவன், பூஜிக்கத்தகுந்தவன், ஆசாரியன்; இப்படியிருக்க, உன்னைப் பெரிய ஆசாரியனாக நினைத்துக்கொண்டு

115

- நீ எனக்கு உபதேசம் செய்வது யுத்தமல்ல; நீ சொல்லுகிறபடி நான் நடக்கப் போகிறதில்லை. நீதியையும் மந்திராலோசனையையும்
 120 அனுசரிக்க வேண்டியாகாலம் தாண்டிவிட்டது. இப்பொழுது நமது பராக்கிரமத்தை உபயோகிக்கவேண்டும். நியாயாநியாய விவேகமில்லாததாலோ அஞ்ஞானத்தாலோ, பலத்தையும் வீரியத்தையும் நம்பி, கர்வத்தாலோ எந்தக் காரியத்தைச் செய்யத் தவறினோமோ அதைப்பற்றிக் காலம் கடந்த பிறகு இப்பொழுது பேசியென்ன?
- 125 போனது போனதே; விவேகிகள் அதைப்பற்றி வருத்தப்படுவார்களா? இப்பொழுது செய்ய வேண்டியதைக் குறையில்லாமல் செய்யவேண்டும். நான் நீதிதப்பி நடந்ததால் உண்டான தீங்கை உன் பலத்தால் ஸரிப்படுத்து. என்னிடத்தில் உனக்கு உண்மையான பிரியமிருந்தால், உன் அபாச பலத்தை நீ அறிந்திருந்தால்,
 130 இப்பொழுது யுத்தம்செய்வது உனக்கு அவசியமாய்த் தோன்றினால், அப்படியே தாமதமில்லாமல் செய். அபாயங்களால் கவலைகொண்டு, எண்ணங்கள் வீணாகித் தவிப்பவனுக்குத் தைரியம் சொல்லி. அவனைக் கையிடாமல் எப்பொழுதும் கடவிருந்து, தன்னால் இயன்ற மட்டும் ஹறாயம்செய்பவனே மித்திரன். கெட்ட யோசனைகளால்
 135 நீதிதப்பி நடந்து வருந்துகிறவனுக்கு ஒத்தாசை செய்பவனே பந்து" என்றான்.

- இப்படி ராவணன் கம்பிரமாயும் கடுமையாகவும் பேசுவதைக் கேட்டு, அவன் கோபம்கொண்டிருக்கிறானென்றறிந்து, குப்பகர்ணன் மெள்ளமெள்ள மிருதுவாய்ப் பேசி ஸமாதானம் செய்தான்.
- 140 "ராகுணேசுவர! தாங்கள் கவலைப்பட்டது போதும். கோபிக்க வேண்டாம்; மனத்தை ஸமாதானம் செய்துகொள்ளுங்கள். இது வரையிலும் நடந்ததைப்பற்றி நீனைக்கவேண்டாம். எவனைக் குறித்துத் தாங்கள் கவலைப்படுகிறீர்களோ அவனை இப்பொழுதே நாசம் செய்கிறேன். நான் உயிரோடிருக்கும் வரையில் தங்களுக்குக் குறையென்ன? நான் தங்களுக்கு உடன் பிறந்தவன், மித்திரன், ஸுகதுக்கங்களிலும் கோபதாபங்களிலும் லாபநஷ்டங்களிலும் பாத்தியப்பட்டவன். ஆகையால் எப்பொழுதும் தங்களுக்குவிதத்தைச் சொல்ல வேண்டியதல்லவா? தங்களிடத்தில் பிரியம் வைத்த பந்து இந்த ஸமயத்தில் எது செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்து
 145 இன்று யுத்தத்தில் சத்ருக்களை ஹதம் செய்கிறேன். இன்று யுத்தத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று வானர ஸையத்தைச் சின்னப்பின்னமாயடிக்கிறேன், பாருங்கள். மஹாபராக்ரமசாலியான தாங்களே என் வீரியத்தை மெச்சப் போகிறீர்கள். இன்று 'ராமனுடைய தலையைக் கொண்டுவந்து தங்களெதிரில் போடு
 150 கிறேன். அப்பொழுதாவது தங்களுடைய கவலை தீருமா? ஸீதை யின் மனம் துடிக்குமா? இதுவரையில் வானரர்களால் பந்துக்களை இழந்த நமது ராகுணர்கள், ராமன் என் கையால் மடிவதை ஸந்தோஷத்துடன் பார்க்கட்டும். பந்துக்களைப் பறிகொடுத்த

ராகுஸர்களின் கண்ணீரைத் துடைத்து. ராமன் என் கையால்
 இறந்தானென்ற வார்த்தையை லங்கையெங்கும் கோஷிக்கச் செய்
 கிறேன். ஸூரியப்பிரகாசத்தால் வெளித் மேகத்தைப்போல், ஸூக்ரீ
 வனுடைய பர்வதாகாரமான தேகத்திலிருந்து ரத்தம் அருவி
 களாய்ப் பெருகுவதைப் பாருங்கள். ராமனைக் கொல்ல பிரதிக்கை
 செய்த இந்த ராகுஸ வீரர்களாலும் என்னாலும் தாங்கள் ரக்ஷிக்கப்
 பட்டிருக்கையில், ராமனால் தங்களுக்கு அபாயம் நேருமா? ராமன்
 என்னைக் கொன்றபிறகல்லவா தங்களிடத்தில் வரவேண்டும்? 160
 என்னை எவனாவது கொல்வானென்ற பயம் எனக்குமில்லை. ஆகை
 யால் இப்பொழுதே என்னை யுத்தத்திற்கனுப்புங்கள்; வேறொரு
 வரும் போகக்கூடாது. தங்களுடைய சத்துருக்களை வேரறுக்
 கிறேன். இந்திரன், யமன், அக்னி, மருத்துக்கள், ருபேரன், 165
 வருணன், இன்னும் எவனாயிருந்தாலும் ஸரீ; அவனுடன் யுத்தம்
 செய்து உயிரை வாங்குகிறேன். மேருமலையைப்போன்ற என்
 சரீரத்தையும் நீஷ்ணமான குலத்தையும் கூர்மையான என் பற்களை
 யும் பார்த்து என் கர்ஜனையைக் கேட்டவுடன் தேவேந்திரனும்
 பயந்து சுருண்டு வீழுவானே. இது இருக்கட்டும், ஆயுதமில் 175
 லாமல் சத்துருக்களைக் கையாலறைந்து ஆயிரக்கணக்காய்க்
 கொல்லும்பொழுது, உயிரில் ஆசை வைத்த எவனாவது எனக்கெதி
 ரில் நிற்க முடியுமா? சக்தி, கதை, கத்தி, கூர்மையான பாணங்கள்,
 ஒன்றும் எனக்கு வேண்டியதில்லை. தேவராஜன் வஜ்ராயுதத்தைக்
 கையிலேந்தி என்னை எதிர்த்தாலும் அவனைக் கைகளாலேயே 180
 அறைந்து கொல்வேன். என் முஷ்டியால் ராகவனை முதலில் அடிக்க
 கிறேன்; அதற்குத் தப்பினால் என் பாணங்கள் அவனுடைய
 ரத்தத்தைக் குடிக்கும். நானிருக்கையில் தங்களுக்குக் கவலை ஏன்?
 சத்துருக்களை நாசம் செய்வதற்காக எனக்கு இப்பொழுதே
 உத்திரவு கொடுத்தனுப்புங்கள். ராமனிடத்திலுள்ள பயத்தை 185
 விடுங்கள். இன்று கோர யுத்தம் செய்து ராமலக்ஷ்மணர்க்களையும்,
 மஹா பலவானான ஸூக்ரீவரீளையும், நமது லங்கையைச் சுட்டுக்
 கரியாக்கி ராகுஸ வீரர்களைக் கொன்ற ஹனுமானையும், இன்னும்
 என் கண்ணில்பட்ட வானரர்களையும் நாசம் செய்வேன். இன்று 190
 நிகரில்லாத நீர்த்தியைத் தங்களுக்கு ஸம்பாதித்து வைக்கிறேன்.
 இந்திரனைக் கண்டும் தாங்கள் பயப்பட வேண்டியதில்லை. நான்கு
 முகங்களைப் படைத்த பிரஹ்மாவாக இருந்தாலும் ஸரீ, நான்
 கோபம் கொண்டால் தேவர்கள் பயத்தால் மெய்மறந்து பூமியில்
 விழ்ந்து இறப்பார்கள். யமனுடைய கொழுப்பை அடக்குகிறேன்.
 அக்னியை விழுங்கி விடுகிறேன்; ஸூரியனை நஷுத்திரங்களோடு 195
 ஆகாச வீதியிலிருந்து உதிர்க்கிறேன்; நூறு அசுவமேத யாகங்கள்
 செய்து இந்திர பதவியை அடைத்த தேவராஜனையும் சித்திரவதை
 செய்கிறேன்; வருணனுக்கு இருப்பிடமான ஸப்தஸமுத்திரங்
 களையும் குடிப்பேன். அஷ்ட குலபர்வதங்களையும் தூளாக்குவேன்;

- 210 ஒரே உதையால் இந்தப் பூமியைப் பிளப்பேன். செஞ்சான் தூங்கி எழுந்த கும்பகர்ணனுடைய பராக்ஷிரமத்தை அவனால் பகழிக்கப் படும் பிராணிகள் இன்று பார்க்கட்டும். இந்த மூன்று லோகங்களும் என் பரிக்குப் போதாது. ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று, உத்தமமான ஸுகந்தைத் தங்களுக்குக் கொடுப்பதற்காக இதோ புறப்பட்டுப் போகிறேன். குாங்குகளில் ஒன்று மிஞ்சாதபடி எல்லாவற்றையும் தின்று விடுகிறேன். மஹாராஜே! இஷ்டமான ஸுகந்தனை அனுபவியுங்கள்; உத்தமமான மதுவைப் பானம் செய்யுங்கள்; எப்பொழுதும்போல் ராஜகாரியங்களைக் கவனியுங்கள்; கவலையை விடுங்கள்; இன்று ராமனை யமலோகத்திற்கு அனுப்புகிறேன்; பிறகு லீதை ஒரு கொடியில் நிர்த்தரமாக தங்களுக்கு வசப்படுவான்" என்றான்.

ரமல்வ காமம் பிப் சாக்ர்ய வானுணீம்

குருஷ்வ க்ருத்யாநி விநீயதாம் ஜீவர: |

மயாதீய ராமே க்மிதே யமகூயம்

சிராய லீதா வஸகா ப்விஷ்யதி |

(29)

ஸர்க்கம் 64

மஹோதரன் கும்பகர்ணனை நிந்தித்தது

தது'க்த மநிகாயஸ்ய ப்விநோ பா'ஹு'ஸாஸித: |

கும்பகர்ணஸ்ய வசநம் ஸ்ருத்வோவாச மஹோதர: || (1)

- அளவற்ற சீர்த்தையுடைய கும்பகர்ணன் வீரியக்கொழுப்பாலும், புதுபலத்தாலும் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் பொறுக்காமல், மஹோதரன் கோபம் கொண்டு, "கும்பகர்ண! லோகோத்தரமான புலஸ்தியகுலத்தில் பிறந்தும் அப்பபுத்தி உன்னை விடவில்லையே. சாஸ்திர பரிசயமில்லாமல் கேவலம் கொழுப்பால் பேசுகிறாய். கர்வத்தால் தலைதெரியாததால், எந்த விஷயத்திலும் நன்கு ஆலோசனை செய்ய உனக்குத் திறமையில்லை. நமது மஹா ராஜா ராஜநீதியையும் அதற்கு விரோதமான வழிகளையும் அறிவாதவரல்ல. நீ ஒன்றுமறியாத சிறுவன்; கர்வத்தால் பிதற்றுகிறாய். ஆலோசனை செய்ய வேண்டிய காலதேசங்களையும் அதற்கு விரோதிகளையும் இரு கஷிக்காரர்களுடைய பலத்தையும் அதன் விருத்தியையும் குறைவையும் நமது அரசர் நன்றியுறித்தவர் தான். பெரியோர்களை ஆசிரயித்து அவர்களிடத்தில் தங்கவார்த்தங்களை உபதேசம் பெறாமல், கேவலம் செனரியத்தையே நம்பியுள்ள ஒரு ஸாதாரண புத்திமான் செய்யும் காரியங்களை விவேகி செய்வானா? அப்படி இருக்க நமது மஹாராஜா செய்வாரா?

தர்மார்த்தகாமங்களுக்குப் பலன்கள் தனித்தனி என்றும், காரணங்கள் வெவ்வேறென்றும், அந்தத் பலன்களையே அவை

நிச்சயமாய்க் கொடுக்குமென்றும் நீ சொல்லுகியாய். அவைகளின்
 ஸ்வரூபத்தையும், பிரமாணங்களையும் அறிவதற்கு உனக்குப் புத்தி 20
 இடையாது. ஸ்வர்க்க ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் யாகாதிகர்மங்கள்,
 அவை செய்யப்படும்பொழுது சரீர ஆயாஸம் முதலிய துக்கங்களை
 முதலில் கொடுக்கின்றன. அப்படியே பரத்திரவியத்தை அபகரிப்பது
 முதலான காரியங்கள் முடிவில் துக்கத்தைக் கொடுத்தாலும், ஆரம்
 பத்தில் ஸுகத்தைக் கொடுக்கின்றன. ஆகையால் கர்மங்களுக்கு 25
 நீ கூறியபடி பலன்கள் நிச்சயமில்லை. அப்படி யாதொரு பிரமா
 ணங்களுமில்லை. ஸ்வர்க்கம் நரகம் முதலிய ஸகல பலன்களுக்கும்
 கர்மங்களே ஸாதனங்கள். ஆனால், விசேஷ பாபகர்மங்களும்
 உத்தம பலனைக் கொடுக்கின்றன. தர்மமும் அர்த்தமும் இவை
 களுக்கு விரோதமான கர்மங்களும் இந்நான்கும் உத்தம பலனைக் 30
 கொடுக்கும்; சில சமயங்களில் அதர்மமும் அனர்த்தமும் துக்கத்
 தைக் கொடுக்கும். ஆகையால் தர்மாதர்மங்களுக்கும் அர்த்தானர்த்
 தங்களுக்கும் இருவித பலன்களும் உண்டென்று ஏற்படுகிறது.
 இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் உபயோகப்படும் கர்மங்களை
 பிராணிகள் செய்து அவைகளின் பலன்களை அடைகின்றன. 35
 கேவலம் காமத்தையே அவலம்பித்த புருஷன் சுபமான கர்மங்
 களின் பலனை அடைவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். ஆகையால்
 சாஸ்திரங்களால் விதிக்கப்பட்ட கர்மமே ஸுகத்தைக் கொடுக்கும்;
 விலக்கப்பட்டவை துக்கத்தைக் கொடுக்குமென்பதும் நிச்சயமில்லை.
 ஸகல கர்மங்களும் ஸகல பலனையும் கொடுக்கும். கர்மங்களுக்கும் 40
 பலன்களுக்கும் நித்தியமான ஸம்பந்தமில்லை.

இந்த நியாயத்தை ஆரிரயித்தே நமது மஹாராஜா ஸீதையை
 அபகரித்தார்; நாங்களும் அதற்கு ஸம்மதித்தோம். சத்ருவைப்
 பற்றின விஷயத்தில் தீர்க்கமாய் ஆலோசிக்காமல் நாங்கள் ஒன்றும்
 செய்யவில்லை. எடுத்துக்காட்டு, பார்ப்போம். நீ தனியாக 45
 ஸஹாயமில்லாமல் யுத்தத்திற்குச் செல்லுகிறேனென்றும் அதற்குக்
 காரணமாய் உன்னுடைய பலத்தையும் விரியத்தையும் காட்டியும்
 சொன்னாய். அது பிரயோஜனமற்ற வார்த்தையென்று நிரூபிக்
 கிறேன். ஜனஸ்தானத்தில் வஸித்த கரதாஷணர்களும், மற்ற
 ராஷஸ வீரர்களும் ஸாமான்யர்களா? அவர்களை ராமன் ஒருவனாக 50
 ஒரு முகூர்த்தத்தில் நாசம் செய்திருக்கிறான். அந்த வீர கொ
 மணியை நீ யுத்தத்தில் ஐயிக்க முடியுமா? ஜனஸ்தான ராஷஸர்
 களுடைய பந்துக்கள் இன்னும் ராமனுடைய பெயரைக்
 கேட்டவுடன் நடுங்குகிறார்கள். அவன் பத்துத் திக்கிலும் தடை
 யில்லாமல் தன் ரதத்தைச் செலுத்தும் தசரதனுடைய புத்திரன்; 55
 கோபம் கொண்ட ஆண் ஸிம்ஹத்தைப் போன்றவன்; அதிகப் பசி
 யால் மெய்மறந்து தூங்கும் கிருஷ்ணஸர்ப்பத்தைத் தடியால்
 அடித்து எழுப்பப் பார்க்கும் புத்திமான் உன்னைத் தவிர
 வேறுண்டோ? ராமன் ஏக்காலத்திலும் தேஜஸால் ஆதித்யனைப்

- 60 போல் ஐவலித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; கோபத்தால் நெருங்க முடியாதவன்; ஸகலப் பிராணிகளையும் ஸம்ஹரிக்க வந்த யமனைப் போன்ற ரகுவிரனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் முடியுமோ? நமது ஸைன்யம் யாவும் அவனுக்கெதிரில் ஒரு கூணம்கூட நிற்பது ஸந்தேகம்; அப்படியிருக்க, நீ ஒருவன் போய் என்ன செய்யலாம்?
- 65 வரவரக் குதறையும் பலத்தையுடையவன், வரவர விருத்தியாகும் பலத்தையுடைய சத்துருவை அலங்கியமாக எண்ணி ஐயிக்கப்போவானா? உயிரை வெறுத்து மரணத்தைத் தேடுகிறவனல்லவா அப்படிச் செய்வான்? நீ ராக்ஷஸர்களுக்குள் ஓரேஷ்டன். ராமனோ மனுஷ்யர்களுக்குள் ஓரேஷ்டர். அது மாத்திரமல்ல; இந்திரன் ஆதித்யன் முதலிய தேவர்களும் அவனுக்கு நிகரில்லை. அவனுடன் யுத்தம் செய்யப் போகிறேனென்று சொல்லவும் உனக்கு யோக்கியதையுண்டோ" என்றும் கும்பகர்ணனைத் தூஷித்து, பிறகு ராவணனை நோக்கி,

- 75 "மஹாராஜரே! விசேஷ பிரயத்னங்களைச் செய்து அடைய வேண்டிய ஸீதையைத் தாங்கள் அதிஸூலபமாய் அடைந்திருக்கும் பொழுது பல யோசனை செய்வதென்? அவளைத் தங்களுக்கு வசப் படுத்தி, அவள் தங்களை வந்தண்டாய்ப்படியாக ஒரு உபாயம் எனக் குத் தோன்றுகிறது. அது தங்களுக்கு இஷ்டமானால் பிறகுடைய யோசனையைக் கேட்காமல் தங்களுடைய புத்திக்குத் தோன்றின படி நடத்துங்கள். நானும் த்விஜீஸ்வரனும் ஸம்ஹாராதியும், கும்பகர்ணனும் விதர்தனனும் ராமனைக் கொல்வதற்காகப் புறப் பட்டுப்போகிறோமென்று லங்கையெங்கும் தெரிவிப்புகள். பிறகு நாங்கள் கோட்டைக்கு வெளியில் சென்று கோரயுத்தம் செய்கிறோம். நாங்கள் ஐயித்தால் மேற்கண்ட உபாயங்கள் ஒன்றும் வேண்டியதில்லை; அப்படியில்லாவிட்டால் ராமனுடைய பெயரால் அடையாளம் செய்யப்பட்ட பாணங்களால் எங்களுடைய தேகங்களில் காயப்படுத்திக்கொண்டு, ரத்தம்பெருக, ராமலக்ஷ்மணர்களைத் தின்று விட்டோமென்று கோஷித்துக் கொண்டு தங்களுடைய பாதத்தில் நமஸ்கரிக்கிறோம். தாங்கள் எங்களுக்கு விசேஷ வெகு
- 90 மானங்களைச் செய்யுங்கள். உடனே, "ராமலக்ஷ்மணர்களும் வானர ஸைன்யமும் மடித்ததென்று லங்கையெங்கும் யானையின்மேல் பறை சாற்றுவியுங்கள். பிறகு, வெகு ஸந்தோஷத்துடன் தங்களுடைய வேகவர்களுக்கு வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் பரிவாரங்களையும் வேண்டியவகையில் கொடுங்கள். கத்தபுஷ்பங்களாலும் மாலைகளாலும் பஞ்சுப்பங்களாலும் ராக்ஷஸ வீரர்களைத் திருப்தி செய்யுங்கள். இப்படி, "ராமன் ராக்ஷஸர்களால் தின்னப்பட்டான்" என்று வதந்தி ஊரெங்கும் பரவும். உடனே தாங்கள் ஸீதையிடத்திருச் சென்று, பர்த்தாவைப் பறிகொடுத்த சோகத்தை ஆற்றி, "என்னிடத்தில் பிரீதிவைத்து, என்னிஷ்டப்படி நடக்க வேண்டுமென்று அவனைப் பிரார்த்தித்து தனங்களையும் தான்யங்களையும் ரத்னங்

கணையும் வஸ்திரங்கனையும் ஆபரணங்களையும் யதேஷ்டமாய்க் கொடுங்கள். இந்தக் கபடோபாயத்தால் ஸீதை பயந்து வருத்தி, அதுவகையில் தங்கனிடத்தில் ஆசையில்லாமலிருந்தும், புருஷனை இழந்து வேறு கதிபற்றதால் தங்கனையே சரணமடைவான். தன் பிரியத்திற்குப் பாத்திரமான பதி இறந்தானென்று நிச்சயமாய் அறித்து, அவனை அடைவோமென்ற ஆசையை விட்டு, ஸ்திரீகளுக்குரிய சபலபுத்தியால் தங்களுக்கு வசப்படுவான். மிகுந்த செல்வத்தில் வளர்ந்தவன்; ஸுகந்தையே அனுபவிக்கத் தகுந்தவன்; விசேஷ கஷ்டங்களால் புண்பட்டவன். இனி ஸகல ஸுகமும் தங்கனையே பொருத்திருக்கின்றது என்று வலுவில் வந்தடைவான். என் புத்திக்கு எட்டின வரையில் இது நல்ல உபாயமென்று தோன்றுகிறது. ராமனுடன் யுத்தத்திற்குச்சென்று அவன் கண்ணில் பட்டால் பெரிய அனர்த்தம் நேரும். வலுவில் மரணத்தைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டாம். தாங்கள் யுத்தம் செய்யாமல் இருந்த விடத்திலேயே உத்தமஸாபத்தையும் க்ஷேமத்தையும் அடையலாம். சத்துருகணையத்தைப் பார்க்காமல், யுத்தத்தில் நேரும் பிராண பயமில்லாமல், சத்ருக்களை யுத்தம் செய்யாமலே ஐயித்து, விசேஷ கீர்த்தியையும் ஸுகந்தையும். ஸகல லக்ஷமிக்கும் வாஸஸ்தானமான ஸீதையென்ற உத்தம ஸம்பத்தையும் அடைவீர்கள். (ஸீதை தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து பரபுருஷனிடத்தில் ஆசைவைத்து அவனுக்குப் பார்வையானுள்ளென்று கேட்டவுடனே ராமலக்ஷ்மணர்கள் இறப்பார்களென்பது மஹோதரனுடைய கருத்து).

அத்ருஷ்டஸைத்யோ ஹ்நநவாப்த ஸம்ஸயோ

பிபூதயுத்'தே'த ஜயத் நராதி'ப: |

யஸம்ஸ புண்யம் ச மஹத் மஹி'பதே

ஸ்ரீயம் ச கீர்த்திம் ச சிரம் ஸம்ஸந்தே || (36)

ஸர்க்கம் 65

கும்பகர்ணன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

ஸ ததிதா'கத்தஸ்து திர'ப'ரீதஸ்ய கும்'கர்ணோ மஹோத'ரம் |
அப்'ரவித்' ராக்ஷஸ ஸ்ரேஷ்ட'ம் ப'ராதரம் ராவணம்'தத: || (1)

அதைத் கேட்டுக் கும்பகர்ணன் மஹோதரனை அதட்டித் தூஷித்து, ராவணனை கோக்கி, "துராத்தமாவான அத்த ராமனுல் தங்களுக்கு தேர்த்த பயத்தை, அவனைக் கொன்று தீர்க்கிறேன். சத்துருக்களற்று ஸுகமாயிருங்கள். ஐலம் வற்றின மேகங்களைப் போல் குரர்கள் வினுய்க் கர்ஜிக்கமாட்டார்கள். என் வார்த்தை களுக்குத்தகுந்தபடி செய்கைகளையும் பாருங்கள். குரர்கள்பிறர் அவமானமாய்ப் பேசுவதைப் பொறுக்கமாட்டார்கள்; தங்களைத் தாங்களே புகழார்கள்; தங்களுடைய பராக்கிரமத்தைக்காரியங்களால்

- வெளிப்படுத்துவார்களேயன்றி வீண்பெருமை பேசார்கள். புத்தி
 10 யில்லாமல் சத்துருக்களுக்குப் பயந்து, தங்களை எல்லாம்
 தெரிந்தவர்களாக எண்ணிக்கொள்ளும் உன்னைப்போன்ற மந்திரி
 களின் வார்த்தையைக்கேட்டு, மஹோதரி நம் அரசன் இந்தக் கதி
 யடைந்திருக்கிறார், யுத்தமென்ற வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே
 பயந்து நடுங்கி, அரசனுக்கு இச்சகம் பேரி, அவனுடைய மனம்
 15 போனபடியெல்லாம் நடக்கும் உன்னைப்போன்ற மந்திரிகளின்
 ஆலோசனைகளைக் கேட்டு ஸீதையை அபகரித்து, இந்தக் கோரயுத்
 தத்தை வலுவில் அழைத்துக்கொண்டார். ஐயோ! ஸகல ஸக்ஷ
 ணங்களும் பொருந்தின இந்த வங்காபுரிக்கு வாய்த்த அரசனை
 என்னவென்று சொல்லுவேன். பரமசித்திரனைப்போல் வேஷம்
 20 பூண்டு, ரஹஸ்மாய் அதை ஸகல விதத்திலும்கொடுக்கவந்திருக்கிறான்;
 இவனை அரசனாய் அடைந்து வங்கையில் பிரஜைகள் மடிந்தார்கள்;
 ஸைன்யம் அழிந்தது; ஐசுவரியம் குலைந்தது; மஹாராஜா மாத்திரம்
 பாக்கி, தீங்கன் வருவித்த அசுரத்தத்தைப் பூரிஹாசம் செய்ய இதோ
 நான் யுத்தத்திற்குப் புறப்படுகிறேன். சத்துருக்களை நாசம் செய்கி
 25 ரேன். ஒருவரும் கவலைப்பட வேண்டாம்" என்று காளமேகங்
 களைப் போல் கர்ஜித்தான்.

- அதைக்கேட்டு சாவணன், சும்பகர்ணனை மெச்சி, அவன் புத்தி
 சாதுர்யமாய்ப் பேசினதைப்பற்றி ஸந்தோஷித்து, மஹோதரினைப்
 பார்த்துச் சிரித்து, "தம்பி! இவன் ராமனிடத்தில் மிகவும் பயந்த
 30 வன் போகிறாருகிறது. ஆகையால் யுத்தமென்றால் இவனுக்கு இஷ்ட
 மேயில்லை. யுத்தத்தில் எப்பொழுதும் ஆவலுள்ள உன்னைப்போன்ற
 வன் கிடைப்பதரிது. ஸகலவித யுத்தத்திலும் கைதேர்ந்த நீ என்
 னிடத்தில் வைத்த ஸ்ரீநகத்திலும் பலத்திலும் நிகரற்றவன். ஆகை
 யால் சத்துருக்களை ஐயித்து என் பயத்தை நாசம்செய்ய உன்னை
 35 அகாலத்தில் எழுப்பினேன். எனக்கு ஹிதத்தையே கோரும் ராஷ்
 ஸர்கள் தங்களுடைய விசுவாஸத்தைக் காட்டிக்கொள்ள ஸமயம்
 இதே. கால பாசத்தைத் தரித்த யமனைப் போல் நீ குலபாணியாய்
 யுத்தத்திற்குச் சென்று ராமலக்ஷ்மணர்க்களையும் வானரசர்களையும்
 தின்று வா. ஆதித்யர்களைப்போல் அவர்கள் தேஜஸால் சூவலித்
 40 தால் உனக்கு அது ஒரு பொருட்டா? உன் ரூபத்தைக் கண்டவுட
 னே அவர்களுடைய ஹிருதயம் பிளக்குமே. சண்டமாருதத்தால்
 அடிபட்ட மேகங்களைப்போல் வானரசர்கள் இருந்தவிடம் தெரி
 யாமல் ஓடி ஒளிவார்கள். யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போ, ஐய
 லக்ஷ்மியுடன் திரும்பி வா" என்றான். மஹாபலவானான சும்பகர்
 45 ணனைப் பார்த்து இப்படி உத்ஸாஹமான வார்த்தைகளைச்
 சொல்லி, தான் போன உயிரைத் திரும்பியடைந்ததுபோல் எண்ணி
 னான். சும்பகர்ணனுடைய பலத்தையும் பராக்கரமத்தையும் நன்
 றாக அறிந்தவனாகையால், களங்கமற்ற சந்திரனைப்போல் அவன்
 முகம் கவலையற்று பிரகாசித்தது.

- தன் அண்ணலும் மஹாராஜாவுமான சாவணன் தன்னை முற்றி
லும் நம்பிக் கொண்டாடினதைப்பற்றி கும்பகர்ணன் ஸந்தோஷத்
தால் பூரித்து, அவனிடத்தில் உத்திரவுபெற்றுக்கொண்டு யுத்தத்
திற்குப் போக யத்தனித்தான். கருத்த இரும்பால் செய்யப்பட்ட
பயங்கரமான தன் குலத்தைக் கையிலெடுத்தான். அது உருக்கி
போடவிட்ட தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டுநெருப்புநீர்வாலைபோல்
பிரகாசித்தது. இந்திரனுடைய இடியைப் போல் பயங்கரமாய்,
வஜ்ரசாயுதத்தைப்போல் பரவாக இருந்தது. தேவ, தானவ, கந்தர்வ,
யக்ஷ, கின்னர கணங்களை யுத்தத்தில் பலதடவை நாசம்செய்து
ஐயத்தை ஸம்பாதித்த குலம், சிவந்தபுஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்
பட்டு, சிகரற்ற தேஜஸுடன் அதற்குள்ள குரூரஸ்வபாவத்தால்
கெருப்புநீர்வாலைகளைக் கங்கிக் கொண்டிருந்தது. சத்துருக்களுடைய
ரத்தத்தாலும் மாம்ஸத்தாலும் விளங்கிற்று. அதை அலங்குயமாய்ச்
சுழற்றிக்கொண்டு கும்பகர்ணன், “மஹாராஜரே! நான் ஒருவனே
யுத்தத்திற்குச் செல்கிறேன். என்னைன்யம் இங்கேயே இருக்கட்டும்.
இன்று கோபபரவசனாய் வானர ஸைன்யத்தைக் கலக்கி விழுங்கு
வேன்” என்று அட்டஹாஸம் செய்தான். அதைக் கேட்டு
சாவணன், “குழந்தாய்! அப்படியல்ல; ஸகல ஆயுதபாணிகளான
ஸைன்யத்தால் குழப்பப்பட்டு யுத்தத்திற்குச் செல். வானரர்கள்
மஹாபுத்திமான்கள், விவேகசாலிகள், உத்தரஹமுன்னவர்கள்,
விடாமுயற்சியுள்ளவர்கள். சத்துரு அஜாக்ஷிததையால் தனியாக
அகப்பட்டுக் கொண்டால் கடித்துக் கொன்று விடுவார்கள். ஆகை
யால் யுத்தத்தில் நெருங்க முடியாத ஸைன்யத்தடன் செல். சாஷ
ஸர்களுக்கு விரோதமான ஸகல சத்துருக்களையும் ஹதம் செய்”
என்று ஆஸனத்திலிருந்தெழுந்து, நவரத்னங்களால் விளங்கும் ஒரு
தங்கஹாரத்தை அவனுடைய கழுத்தில் போட்டான். தோள்வளை
களையும் மோதிரங்களையும் ஹாரத்தையும் குண்டலங்களையும் புது
கேர்த்திகளையும் இன்னும் மற்ற உத்தமமான ஆபரணங்களையும்,
அவனுக்கு வெகுமானமாகக் கொடுத்து, சிரேஷ்டமான மாலை
களாலும் பரிமளத் திரவியங்களாலும் அலங்கரித்து, யுத்தத்திற்கு
உத்தரவு கொடுத்தான். அப்பொழுது பிரபலமான மந்திரங்
களுடன் விதிப்படி ஆஹுதி செய்யப்பட்ட அக்னியைப்போல்
கும்பகர்ணன் ஐவலித்தான். தேவாஸுரர்கள் கீரஸமுத்திரத்தை
அமிருதத்திற்காகக் கண்டயும்பொழுது மந்தரபர்வதத்தில் சுற்றப்
பட்ட வாஸுதி என்ற மஹா நாகத்தைப்போல், கோமேதகம்
இத்திரகீலம் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸுவர்ணமய
மான அகரதூல்மாலை அவனுடைய இடுப்பில் பிரகாசித்தது.
சத்துருக்களுடைய ஆயுதங்களால் பிளக்க முடியாமல், அஸ்திரங்
களால் துணக்க முடியாததாய், மின்னலைப்போல் தன் கார்தியால்
விளங்கும் தங்கக்கவசத்தால், ஸந்தியாகாலத்தில் மேகமாலைகளால்
குழப்பட்ட பர்வதராஜனைப்போல் தோன்றினான். ஸர்வாபரண

- பூஷிதனாய் குலபாணியாய் அவன் யுத்தத்திற்குப் புறப்படும் பொழுது, மூன்று லோகங்களையும் மூன்றடிகளால் அளக்க உத்தேசித்து திரிவித்ரமாவதாரமெடுத்த நாராயணனைப்போல் விளங்கினான். தன் அண்ணனை ஆசிரிகளும் செய்து, பிரதக்ஷிணம் செய்து தலைவணங்கி, அந்த மஹாபலவான் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். அளவற்ற சரீரத்தையும் பலத்தையுமுடைய அந்த ராக்ஷஸ வீரன் பேரிடிபோல் கர்ஜித்துக்கொண்டு போகும்பொழுது, பிரபலமான ஆரீர்வாதங்களால் ராவணன் அவனுக்கு ஜயத்தை அனுக்ரமித்தான்.
- 100 சங்கம் தூத்துபி முதலிய ரணவாதியங்கள் கோஷிக்க, உத்தமமான ஆயுதங்களைத் தரித்த ஸைன்யங்கள் புடைகுழ, மலைபோன்ற யானைகளும் சண்டமாருதத்தைப் போன்ற குதிரைகளும் நீருண்ட மேகங்களைப்போல் கர்ஜிக்கும் ரதங்களும் ரதவீரர்களும் ஆவிரக்கணக்காய் அவனைப் பின்பொடர்ந்தார்கள். ஸரீரப்பங்கள், ஓட்ட
- 105 கங்கள், கோவேறு கழுதைகள், குதிரைகள், எரிமூலங்கள், யானைகள், மான்கள், ஹம்ஸம் முதலிய பகடிகள் ராக்ஷஸ வீரர்களுக்கு வாஹனங்களாயிருந்தன. தேவாஸுரர்களைக் கதறவடிக்கும் கும்பகர்ணன் பிரஜைகளால் வாரீரீதைக்கப்பட்ட புஷ்பமாரியால் மறைந்து, பூர்ண சந்திரனைப்போல் ஒரு வெள்ளைக்குடை விளங்க,
- 110 கூரான குலத்தைக் கையில் பிடித்துச் சென்றான். ஸ்வபாவமான கொழுப்புடன் யுத்தபூமியிலிருந்து அடிக்கும் ரத்தத்தின் வாஸனை கலந்து அவனுக்கு எல்லையற்ற மதத்தை உண்டு பண்ணிற்று. மஹாபலவான்களான காலாட்கள் பயங்கரமான ரூபங்களுடன் கோபத்தால் சிவந்த நேத்திரங்களுடனும் பார்வைகளுடனும் மை மலை
- 115 களைப்போன்ற சரீரங்களுடனும் ஸகல ஆயுதங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு வீரவாதங்களைச் செய்துகொண்டு கும்பகர்ணனைப் பின்பொடர்ந்தார்கள். சிலர் குலங்களையும், சிலர் கூரான கத்திகளையும், சிலர் கோடாலிகளையும், சிலர் வெகு நீளமுள்ள சட்டிகளையும் கதைகளையும் உலக்கைகளையும் பனை மரங்களையும்,
- 120 சுழற்றிக்கொண்டு உத்ஸாஹத்துடன் சென்றார்கள். சத்துருக்கள் கண்டு பயந்து மயிர்க் கூச்சமடையும்படியான வேறு ரூபத்தைத் தரித்து, கும்பகர்ணன் தேஜஸாலும் பலத்தாலும் நிகரற்றவனாக யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். நூறு வில்லளவு விசாலமாகவும் அறுநூறு வில்லளவு உயரமாயும் மஹாபர்வதத்தைப்போலு
- 125 மிருக்கும் தேகத்துடன், தேர்ச்சக்கரங்களைப்போல் வட்டமான நேத்திரங்களால் பார்ப்போர் நடுங்கும்படி, காட்டுத் தீயால் எரிக்கப்பட்ட காடுகளையுடைய மலைவயைப்போல் பூமி அதிரும்படி, நடந்துகொண்டு, தன்னைச் சூழ்ந்த ராக்ஷஸர்களைப் பார்த்து, பாதாளத்தைப்போன்ற வாயைத் திறந்து, இடிபோல் சிரித்து,
- 130 "இன்று என் வீரியத்தைப் பாருங்கள், விட்டில் பூசிகன் நெருப்பில் விழுந்து மடிவதுபோல், இந்த வானர ஸைன்யமும்

வேளைத் தலைவர்களும் வரிசை வரிசையாக கோபாக்கியில் விழுந்து சாம்பலாவார்கள். வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் இந்தக் குரங்குகள் இதுவரையிலும் எனக்கு யாதொரு தவறும் செய்யவில்லை. வங்கையின் தோட்டங்களுக்கு ஒரு ஆபரணமாக இந்த வானரஜாதி இருந்து கொண்டிருந்தது. இப்பொழுது வங்கையை முற்றுக்கையிடத் துணிந்தபடியால் அவைகளைத் தண்டிக்க வேண்டியது. இதற்குக் காரணமான ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று, பிறகு வானரப்பூண்டில்லாமல் செப்பிடுதல் என்றான். அதைக் கேட்டு ராஜாஸர்கள் ஸந்தோஷத்தால் கோரமாய்க் கூச்சலிட்டார்கள்; ஸமுத்திரம் கலங்கிற்று.

கும்பகர்ணன் யுத்தத்திற்குப் புறப்படும்பொழுது கோரமான அபசகுணங்கள் நான்கு பக்கங்களிலும் காணப்பட்டன. மஹா புத்திமானானதால் அவைகளின் பிரயோஜனம் அவனுக்கு கண்ணுய்த் தெரியும். மேகங்கள் கழுதைகளைப்போன்ற நிறத்துடன், இடி எரிதொள்ளிகளால் பயங்கரமாய்க் காணப்பட்டன. காடு மலை ஸமுத்திரம் முதலியவைகளுடன் பூமி நடுங்கிற்று. பயங்கரமான நரிகள் நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக் கக்கிக்கொண்டு கோரமாய் ஊளையிட்டன. பகடிகள் அபரவையமாய் வட்டமிட்டன. கழுதுகள் மாலைபாய்க் கோத்ததுபோல் அவன் போகும் வழியில் விழுந்தன. அவனுடைய இடது கண்ணும் புறமும் துடித்தன. ஓர் எரி கொள்ளி ஜ்வலித்துக்கொண்டு பயங்கரமான சபத்ததுடன் அவனுக் கெதிரே விழுந்தது. ஸுனிதையனுடைய ஒளி மழுங்கிற்று. காற்று ககமாய் வீசவில்லை. யமனுடைய பாசத்தால் கட்டுப்பட்டுப் புத்திமயங்கி, கும்பகர்ணன் மயிர்க்கூச்சமுண்டாக்கும் அந்த பெரிய அபசகுணங்களைக் கவனிக்கவில்லை. நகரத்தின் பிராகாரங்களைக் கால்களையாய்த் தாண்டி வெளியில் வந்து, வானரஸையம் மேகக்கூட்டங்களைப்போல் எங்கும் பரவியிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தான். மஹாபர்வதம் நடந்து வருவதைப்போன்ற அந்த ராஜாஸவீரனைக் கண்டு குரங்குகள் மூலைக்கு மூலை ஓடி, ஒலித் தார்கள். நீருண்ட மேகங்கள் சுழற்காற்றால் அடிக்கப்பட்டுச் சிதறுவதுபோல், பயங்கரமான அந்த வானரஸையம் பயிற்று ஓடுவதைக் கண்டு, அந்த ராஜாஸவீரன் ஸந்தோஷத்தால் கர்ஜித் தான். ஆகாசத்தில் மழைக்காலத்தில் குமுறும் மேகங்களைப் போல் கருத்த சரீரத்தைபுடைய கும்பகர்ணன் எம்ஹோதம் செய்வதைக் கேட்டு, வானரர்கள் வேரற்ற ஆச்சாமரங்களைப் போல் இருந்தவிடத்திலேயே பிரக்ஞையற்று விழுந்தார்கள். இப்படி, அந்த ராஜாஸ சிரேஷ்டன் சிகரில்லாத ரூபம், பலம், விரியம், தைரியம் முதலிய குணங்களுடன், விசாலமான சூலத் தைக் கையிலாற்றி, யுத்தகளத்தில் சத்துருக்களை மூலநாசம் செய்ய வருவதைக் கண்டு, பிரளயகாலத்தில் லோகங்களை ஸம்ஹரிக்கவரும் யமன், "என்ன உத்திரவு?" என்று காத்துக் கொண்டிருக்கும்

தண்டத்துடன் வருகிறோனோ என்று வானரர்கள் பயத்தால் மெய்
மறந்தார்கள்.

விபுல பரிக்ஷாத் ஸகும்பக்ரீனோ

நிபுதித்நாய விநில்குதோ மஹாத்மா |

கபிக்ஷ ப்யமாத் தத் ஸுபீமம்

ப்ரபுநில கிஸ்கரத்ஸ்ட்வாத் யுகாத் தே || (60)

ஸர்க்கம் 66

கும்பக்ரீனனுடைய யுத்தம்

ஸ ஸங்க்யித்வா ப்ராகாரம் கிஸ்கடோபமோ மஹாத் |

நிர்யயெள நக்ராத் தூர்ணம் கும்பக்ரீனோ மஹாப்ஸ: || (1)

மஹாபலவானான கும்பக்ரீனன், பர்வதசிகரத்தைப்போல்
பிராகாரங்களை அலங்க்ஷமாய்த் தாண்டி, ஸங்கையிலிருந்து சீக்கிர
மாய் வெளியில் வந்தான். அவனுடைய கர்ஜனையால் ஸமுத்திரம்
பிரதித்வனி செய்தது; இடிகள் விழுந்தன; பர்வதங்கள் எரிந்து
5 சாம்பலாயின; இந்திரன், யமன், வருணன் முதலிய தேவர்களும்
கொல்ல முடியாத அந்த ராக்ஷஸ சிரேஷ்டன் பயங்கரமான நேத்
திரம்மீனாடன் யுத்தத்திற்கு வருவதைக் கண்டு, வானரர்கள் மூலைக்கு
மூலை ஓடினார்கள். அதைப் பார்த்து அங்கதன், ஸேனைத் தலைவர்
களான நளன், நீலன், கவாக்ஷன், குமுதன், முதலியவர்களை
10 கேட்கி, "என்ன காரியம் செய்கிறீர்கள்! உங்களுடைய வீரியத்
தையும், செனரியத்தையும், பராக்ரீரமத்தையும், உத்தமகுலத்தையும்
மறந்து பயத்தால் கிளிபிடித்து, ஸாமான்யக் குரங்குகளைப்போல்
நீங்களும் ஓடலாமா? மித்திரர்களே! நல்லது, திரும்பி வாருங்கள்,
உயிர் வெல்லுமா? ரகுவீரனுக்கல்லாமல் எதற்காக அதைச்
15 காப்பாற்ற வேண்டும்? இவன் நீங்கள் யுத்தம் செய்யத் தகுந்த
ராக்ஷஸ வீரனல்ல. நம்மைப் பயமுறுத்துவதற்காகச் செய்யப்
பட்ட ஓர் உருவம். ஸங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்களுக்குப் பயமுண்
டாக்குவதற்காக நீர்மிக்கப்பட்ட இந்தப் பெரும் பெர்ம்மையை
நமது பராக்ரீரமத்தால் தூளாக்குவோம். திரும்புங்கள்" என்றான்.

20 அப்பொழுது வானரவீரர்கள் மெள்ளமெள்ளத் தைரிய
மடைந்து ஒன்று சேர்ந்து மரங்களையும் பாறைகளையும் எடுத்துக்
கொண்டு யுத்த பூமிக்கு வந்தார்கள். மதம்கொண்ட யானைகளைப்
போல் கும்பக்ரீனனைத் தடுத்து வெருகோபத்துடன் கைகொண்ட
வரையில் அடித்தார்கள். உன்னதமான மலைச்சிகரங்களாலும்
25 பாறைகளாலும் புஷ்பித்த விருக்ஷங்களாலும் இடைவீடாமல்
அடிக்கப்படும் அந்த ராக்ஷஸவீரன் சற்றும் அசையாமல் சிரித்துக்
கொண்டிருந்தான்; அவனுடைய பலம் அப்படிப்பட்டது. பாறை
களும் மரங்களும் அவனுடைய தேகத்தில் பட்டுப் பொடிப்பொடி

யாய் பூமியில் விழுந்தன. காட்டுத்தீ வானங்களை எரிப்பதுபோல், அவன் மஹாவீரியமுள்ள வானரஸையத்தைக் குழப்பினான். 30
கணக்கில்லாத வானர்கள் ரத்தத்தால் நனைந்து பூமியில் விழுந்தார்கள். பலர் சிவந்த புஷ்பங்களைபுடைய விருஷங்களைப்போல் வாரி பெறியப்பட்டார்கள். பலர் தலைவிரிகோலமாய் ஓடிக்கொண்டு வழியிலிருக்கும் எல்லாவற்றையும் தாண்டிக் திரும்பிப் பார்க்காமல் சென்றார்கள். பலர் ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கினார்கள். பலர் ஆகா 35
சத்தில் மறைந்தார்கள். பலர் அதிக பலவானான கும்பகர்ணனால் அடித்துக் கொல்லப்பட்டு ஸமுத்திரத்தில் கட்டின அணைவழியாய் ஓடினார்கள். கரடிகள் மரங்களில் ஏறிக்கொண்டன; பலர் பள்ளத் தாக்குகளில் ஒளிந்தார்கள்; பலர் மலைகளிலேறி மறைந்தார்கள்; பலர் ஸமுத்திரத்தில் அமிழ்தார்கள்; பலர் குகைகளில் ஸுழந்தார்கள் 40
பலர் தரையில் விழுந்தபடி கிடந்தார்கள்; சிலர் அய்விடத்தில் நிற்கவே இல்லை. பலர் சரணமென்று பூமியில் விழுந்தார்கள்; பலர் பிணம்போல் மூச்சை அடக்கிக் கொண்டு கிடந்தார்கள்.

இப்படி வானரஸையம் முறிபட்டோடுவதைக் கண்டு அங்கதன், "நீலங்கள், திரும்புங்கள்; யுத்தம் செய்யோம்; இந்த பூமியில் நீங்கள் எங்கே ஓடி ஒளிந்தாலும் இவ்விடத்திலிருந்து தப்பமுடியாது. ஆகையால் திரும்பி வாருங்கள். அவமானப்பட்டு எதற்காக உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டும்? தடையற்ற பராக்ரமத்தை புடையவர்களே! ஆயுதங்களை விட்டுவிட்டு ஓடும் டீங்களைக் கண்டால் பெண்பிள்ளைகளும் கைகொட்டிச் சிரிப்பார்களே! மாணமுள்ள 50
வர்களுக்கு அதைவிட மரணம் வேறுண்டோ? நீங்களெல்லோரும் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவர்கள். அல்பக் குரங்குகளைப்போல் பயத்தால் மெய்மறந்து எங்கே ஓடுகிறீர்கள்? ததரியத்தை விட்டுப் பயந்து ஓடுகிறவர்கள் பரம நீசர்களல்லவா? ஜனக்கூட்டங்களில் நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் அபாரமாக உங்களை மெச்சிக்கொண்ட வீரவாதங்களும் ஆத்மஸ்தோதரங்களும் இப்பொழுது எங்கேபோயின? பிறரால் தீர்த்திகப்பட்டு உயிரை வைத்துக் கொண்டிருப்பவளை எல்லோரும் ததரியமுற்ற பேடி யென்று நிந்திப்பார்கள். நமது முன்னோர்களுடைய குரர்கள் அனுஷ்டித்த ஸன்மார்க்கத்தை நீங்களும் அனுஷ்டியுங்கள்; பயத்தை விடுங்கள். நாம் பயத்தோடினாலும் யமன் நம்மை விடப் போகிறதில்லை. யுத்தத்தில் சத்துருவால் அடிப்பட்டு இறந்தால் சுத்தவீரர்களுக்குரிய பிரஹ்மலோகத்தை அடைவோம்; அது எல்லோருக்கும் கிடைக்குமா? சத்துருவை நாம் கொன்றால் அபார தீர்த்தியடைவோம். வீரஸ்வர்க்கமடைவதற்கு நாம் கொடுக்க வேண்டிய விசை நமது அல்பஜீவன்; அடையும் பிரயோஜனமோ எல்லையற்றது. இந்தக்கும்பகர்ணன் சருவீரனுடைய கண்ணில் பட்டும் உயிருடன் திரும்புவானா? கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பில் விழுந்த பூச்சி மீறுமோ? மஹாதீர்த்திபெற்ற நாம் ஒரு ராக்ஷஸனால் அடிபட்டோடி உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டால் 65

- 70 கீர்த்தியென்ற உயிர் போகும்ல்லவா" என்று தைரியம் சொன்னான். இவ்வாறுகூறும் அங்கதனைநோக்கி, வானரர்கள் பயத்தால் புத்தி சிதறி, ஒடிக்கொண்டே "இந்தக் கும்பகர்ணன் எங்களைக் கோர மாய் வதம் செய்கிறான். இங்கே நின்று யுத்தம் செய்வதற்கு இது காலமா? தாங்களும் எங்களுடன் ஓடிவாருங்கள். உயிர் போனால் வருமா? உயிரிருந்தால் பிழைக்கலாம்; பிழைத்திருந்தால் இன்றும் அநேக யுத்தங்களில் கீர்த்தியடையலாம்" என்று கூறிக்கொண்டே எல்லோரும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் மறைந்தார்கள்" அப்பொழுது பயங்கரமான ரூபத்துடன் பயங்கரமான நெத்திரங்களுடன் கோபத் தால் ஜ்வலிக்கும் கும்பகர்ணனைக் கண்டு ஓடும் வானர வீரர்களை
- 80 அங்கதன் ஆறுதல் செய்து, பயத்தை தீர்த்து, ராமன் வாலியைக் கொன்றதையும், ஸாலங்கியுங்கனையும் பரிவதங்கனையும் துணித்ததையும், மஹாஸமுத்திரத்தில் அணைக்கட்டினதையும் எடுத்துச் சொல்லி, அவருடைய அபார பராக்கிரமத்தை வர்ணித்து மெள்ள மெள்ளத் திருப்பிக்கொண்டு வந்தான். வரவர தைரியமடைந்து உத்ஸாஹம்கொண்டு, அங்கதனுடைய வார்த்தைக்குக்கட்டுப்பட்டு, ரிஷபன், ராபன், மைத்தன், த்விவிதன், தாமரன், நீலன், குமுதன், கவாகுஷன், ரம்பன், தாரன், பனஸன் முதலிய வானரவீரர்கள் கும்பகர்ணனுடன் யுத்தம்செய்ய அதிவேகமாய்த் திரும்பிவந்தார்கள். அவர்களுடன் ஆஞ்சநேயரும் சென்றார்.

ரீஷப' ஸரப' மைத்த' து'மர நீலா;

குமுத' ஸு'ஷேன க'வாகு ரம்ப' தாரா: |

த்'வித் பதஸ வாயுபுத்ர மூக்'யா:

த்வரீததராசி'முகம் ரணம் ப்ரயாதா: || (36)

ஸர்க்கம் 67

கும்பகர்ணாவதம்

தே நிய்ருத்தா மஹாகாயா: ஸ்ருத்வாங்கத்' வசஸ் ததா |

நைஷ்டி'மே புத்'தி'மாதா'ய ஸர்வே ஸங்க்'ராம காங்குதின: || (1)

- இப்படி மலைப்போன்ற தேகங்களை யுடைய வானரர்கள் அங்கதனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுத் தங்களுக்கு ஸ்லபாவமான வீரியத்தையும் தைரியத்தையும் அடைந்து மறுபடியும் யுத்தம் செய்வதில் ஆவல்கொண்டார்கள். தங்களுடைய பராக்கிரமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு, தங்களுடைய வீரியத்தையே நம்பி, உயிரை வெறுத்து ராமனுக்கு அர்ப்பணம் செய்ய நிச்சயித்து, ஸந்தோஷத் தால் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு கும்பகர்ணனைச் சூழ்ந்து கோரயுத்தம் செய்தார்கள். விருஷங்கனையும் பெரிய மலைகளையும் பெயர்த்தெடுத்துக்கொண்டு அவனை நான்கு புறங்களிலிருந்தும் அடித்தார்கள்
- 10 அவனோ கோபம்கொண்டு கதையைக் கதறவென்று கழற்றி வானரவீரர்களைக் கூட்டம் கூட்டமாய் மடித்து ஸகலதிக்குகளிலும்

வாரியெறிந்தான். எழுநூறு எண்ணூறு ஆயிரம் இப்படி வான
ரர்களை ஒரே தடவையில் அடித்துப் பூமியில் தள்ளினான். எட்டு,
பத்து, பதினாறு, இருபது, முப்பது இப்படி வானரர்களை வாரி
வாயில் போட்டு விழுங்கிக்கொண்டு ஓடிவந்தான். கருடன் ஸர்ப்பங்
களைக் கொத்திவிழங்குவதைப்போல், அவனுடைய வயிற்றில்போன
வானரர்களுக்கா கணக்கெல்லை. அப்பொழுது ஸேனைத் தலைவர்
களால் ஸமாதானம் செய்யப்பட்டு, வானரர்கள் பலதிக்குகளிலிருந்
தும் ஓடிவந்து, மரங்களையும் மலைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு மறு
படியும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

15

20

த்விவிதன் ஒரு பெரிய பர்வதத்தைப் பெயர்த்து, மஹாபர்வ
தத்தில் தங்கும் மேகத்தைப்போல் சும்பகர்ணன்மேல் விட்டெறிந்
தான். அது அவனுடைய தேகத்தில் படாமல் அவனைச் சூழ்ந்த
ராக்ஷஸஸையத்தில் விழுந்து, குதிரைகளையும் யானைகளையும் ரதங்
களையும் ராக்ஷஸர்களையும் நாசம் செய்தது. மறுபடியும் வேறொரு
மலையை விட்டெறித்து ராக்ஷஸர்களுடைய குதிரைகளையும் ஸாரதி
களையும் நாசம் செய்து ரத்தவெள்ளம் பெருகச்செய்தான். ராக்ஷஸ
ரதவீரர்கள் கூரான பாணங்களால் வானரர்களுடைய தலைகளை
அறுத்துப் பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்தார்கள். வானரர்களும் பெரிய
விருஷங்களால் ரதங்களையும் குதிரைகளையும் யானைகளையும் ஓட்ட
கங்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் அடித்துக் கொன்றார்கள்.

25

30

ஹனுமான் ஆகாசத்தில் நின்றனுகொண்டு சும்பகர்ணனுடைய
தலைமேல் மலைச்சிகரங்களையும் பல விருஷங்களையும் இடைவிடாமல்
பொழிந்தார். அவன் அவைகளைச் சூலாயுதத்தால் பிளந்து பொடி
செய்து, தீக்ஷணமான சூலத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு வானர ஸேனை
யைக் நோக்கி ஓடிவந்தான். மாருதி ஒரு பர்வதசிகரத்தைப்
பெயர்த்தெடுத்துக் கொண்டு, தன் இனத்தாளை நாசம் செய்ததால்
கோபம்கொண்டு, அவனை மறித்து அடித்தார். சத்தத்தாலும்
கொலுப்பாலும் பூசப்பட்டு, பெரிய மலையைப்போன்ற தேகத்தை
யுடைய சும்பகர்ணன், அந்த அடியைத் தாங்காமல் கலங்கினான்.
உடனே தீப்பிடித்த மலைச்சிகரத்தைப்போல் ஐவலித்து, மின்னலைப்
போல் பிரகாசிக்கும் தன் சூலத்தைச்சுழற்றிக்கொண்டு, பூர்வகாலத்
தில் ஷண்முகர் கிரேளஞ்சபர்வதத்தைத் தன் உக்கிரமான சக்தி
யால் அடித்ததுபோல், ஹனுமான மார்பில் குத்தினான். ஆஞ்ச
நேயர் மார்பு பிளந்து, இந்திரியங்கள் கலங்கிப் புத்திசெறி, வாயால்
ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, பிரளயகாலத்தில் மேகங்கள் கர்ஜிப்
பதுபோல் பயங்கரமாகக் கர்ஜித்தார். அவர் வருந்தினதைக் கண்டு
ராக்ஷஸர்கள் ஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிட்டார்கள். வானரர்கள்
மனம் நொந்து பயந்து யுத்தகளத்திலிருந்து ஓடிப்போனார்கள்.

35

40

45

பிறகு நீலன் ஸஸன்யத்தை ஒழங்குபடுத்தி அடக்கிக் கும்ப
கர்ணனை ஒரு மலைச்சிகரத்தால் அடித்தான். அதைக் கண்டு சும்ப

50

- கர்ணன் விரல்களை மடக்கிக்கொண்டு அதைக் குத்தினான். அந்த வேகத்தால் அது பொடிப்பொடியாய் நெருப்புப் பொறிகளை உதிர்த்துக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தது. பிறகு விருஷபன் சரபன்
- 55 நீலன் கவாஷன் கந்தமாதனனென்ற வானர சிநேஷ்டர்கள் கும்பகர்ணனை எதிர்த்துச் சூழ்ந்துகொண்டு, மலைகளாலும் மரங்களாலும் கைகளாலும் கால்களாலும் முஷ்டிகளாலும் அடித்தார்கள். அவை கும்பகர்ணனுக்கு ஸுகமாய் உடம்பைப் பிடித்து விடுவது போலிருந்தது. விருஷபனைத் தன் புணங்களால்
- 60 இறுக்கிக் கட்டினான். அந்த வானரன் எலும்புகள் ஒடித்து, கண்களும் நாக்கும் பிதுங்கி, ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தான். சரபனை முஷ்டியால் அடித்துத் தள்ளி, நீலனை முழங்காலால் இடித்துத் தள்ளி, கவாஷனை அதைத்து தள்ளி, கந்தமாதனனை உதைத்துத் தள்ளினான். அவர்கள் அதைத்தாங்க முடியாமல் மூர்ச்சையடைந்து, வேறுபட்ட பலாசு விருஷங்களைப்போல்
- 65 ரத்தம் தாரையாய்ப் பெருகப் பூமியில் விழுந்தார்கள். அதைக் கண்டு அநேக ஆயிரம் வானரர்கள் கும்பகர்ணனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். மஹாபர்வதத்தைப்போன்ற அவனுடைய சரீரத்தின் மேல் நான்கு புறங்களிலும் ஏறித் தேகமெங்கும் கடித்தார்கள், நகங்களால் கிழித்தார்கள். முஷ்டிகளால் குத்தினார்கள், முழங்கால்
- 70 களால் இடித்தார்கள். பெரும் மலையில் வளரும் விருஷங்களைப்போல், வானரர்கள் தன்மேல் பரவி நிற்பதைக் கண்டு, அவன் அவர்களை இரு கைகளாலும் வாரிவாரிக் கருடன் ஸர்ப்பங்களை விழுங்குவதுபோல் கோபம் கொண்டு விழங்க ஆரம்பித்தான்.
- 75 பாதாளத்தைப்போன்ற அவனுடைய வரையில் விழுந்த வானரர்கள் காதுகளாலும் மூக்காலும் வெளியில் வந்தார்கள். இப்படி ஆயிரக்கணக்காய் வானர ஸையத்தைத் தின்று கோபம் அதிகரித்து, கும்பகர்ணன் அவர்களைக் கூட்டங் கூட்டமாய்ச் சேர்த்து இறுக்கிக்கட்டி நொறுக்கி வாயில் போட்டுக் கொண்டான். மாம்ஸத்தாலும் கொழுப்பாலும் ரத்தத்தாலும் பூசப்பட்டுப் போகுமிடங்களிலெல்லாம் அவைகளால் நனைத்துக்
- 80 கொண்டு, கோபபரவசஞ் சூலாக்களையப்போல் ராஷஸ ஸையத்தில் ஸஞ்சரித்தான். பயங்கரமான சூலத்தைச் சுற்றிக் கொண்டுவரும் அவனைக் கண்டு, வத்ரபாணியான இந்திரனே, கால பாசத்தையுடைய யமனோவென்று எல்லோரும் பயந்தார்கள். கடும் கோடையில் நன்றாய்க் காய்ந்த மரங்களைக் காட்டுத்தீ எரிப்பது போல், கும்பகர்ணன் வானரஸையத்தை தன் கோபாக்களால் சாம்பலாக்கினான். வானரஸேனாதிபதிகள் மூர்ச்சையடைந்து,
- 85 தலைவனில்லாமல் வானரஸையம் பயந்து நடுங்கிப் பெருங் கூச்சலிட்டது. அவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் அந்த ராஷஸனால் அடிக்கப்பட்டு, மனம் நொந்து ஒன்றும் தோன்றாமல், ராகவனைச் சரணமடைந்தார்கள்.
- 90

அதைக் கண்டு அங்கதன் ஒரு பர்வதசிகரத்தைப் பிடுங்கிக்
கொண்டு, சும்பகர்ணனைப் பிள்தொடரும் ராக்ஷஸர்கள் திகிலடை-
யும்படி கர்ஜித்துக்கொண்டு, அவனுடைய தலையில் அடித்தான். 95
அதைச் சற்றும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல், அந்த ராக்ஷஸன் ஜ்வலித்துக்
கொண்டு, ஸகல வானரர்களும் புத்தி சிதறி விழும்படி கூச்சலிட்டுக்
கொண்டு, அங்கதன் மேல் பாய்ந்து, குலத்தைச் சுழற்றி விட்டெறிந்-
தான். ஸகல யுத்தங்களிலும் ஸமர்த்தனான அங்கதன் லாவக
மாய்த் தன் பலத்தால் தப்பித்துக்கொண்டு, பிறகு தானி, அந்த 100
ராக்ஷஸனை மார்பில் அறைந்தான். மலைபோன்ற அந்த ரிசாசரன்
கொஞ்சம் கலங்கித் தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, வீரர்களை
மடக்கி இடது கையால் அங்கதனைக் குத்தி வாரியெறிந்தான். அந்த
வானரசர்ரேஷ்டன் அதைப் பொறுக்காமல் ப்ரக்ஞையற்றுப் பூமியில்
விழுந்தான். 105

அதைக் கண்டு சும்பகர்ணன் தன் குலத்தை எடுத்துக்கொண்டு
ஸூக்ரீவனை நோக்கி ஓடிவந்தான். ஸூக்ரீவனும் ஒரு மலைச்சிகரத்-
தைப் பெயர்த்துச் சுழற்றிக்கொண்டு சும்பகர்ணனை எதிர்த்தான்.
அதைக் கண்டு அந்த ராக்ஷஸன் அவயவங்களை வளைத்துக்கொண்டு
அசையாமல் நின்றான். ரத்தத்தால் பூசப்பட்ட தேகத்துடன், 110
வானரர்களை ஓயாமல் தின்றுகொண்டிருக்கும் அந்த ராக்ஷஸோத்த
மனைப் பார்த்து ஸூக்ரீவன், "நீ வானர வீரர்களை அடித்துத்
தள்ளினாய்; அஸாத்யமான வீரரிருத்யங்களைச் செய்தாய்; வான-
ரர்களைத் தின்றாய்; ஒப்பற்ற கீர்த்தியடைத்தாய். ஆனால், இந்த அல்ப
வானரர்களால் உனக்கு ஆகவேண்டியதென்ன? என்னிடத்தில் வா. 115
இதோ இந்த மலைச்சிகரத்தின் ஒரு அடிையைத் தாக்குவாயா?"
என்றான். இப்படித் தைர்யமாயும் கொழுப்புடனும் ஸூக்ரீவன்
சொன்னதைக் கேட்டுக் சும்பகர்ணன் கடகடவென்று சிரித்து, "நீ
ப்ரஹ்மாவின் பெளத்ரன். ரிக்ஷாஜனின் புத்ரன். உன் ஆண்மை
யும் வீர்யமும் எல்லோருக்கும் தெரிந்தேயிருக்கிறது. ஏன் வீணாக்-
கிறதுமருய்?" என்றான். (ஒரு ஸமயத்தில் ப்ரஹ்மா கொட்டாவி
விடும்பொழுது ரிக்ஷாஜனென்ற வானரசர்ரேஷ்டன் உண்டானான்,
அவன் ஒருநாள் ப்ரஹ்மலோகத்தில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கை-
யில் ஓர் ஏரியில் வேடிக்கையாக ஸ்நானம் செய்ய, அதன் மஹிமை
யால் தன் ரூபம் மாறி, ஓர் அப்ஸரஸானான். அவனைக் கண்டு 125
இந்திரனும் ஸுதர்யனும் ஆசை கொண்டனர். முறையே வாலி
ஸூக்ரீவனென்ற இரண்டு புத்ரர்கள் உண்டானார்கள். அதைக்
கண்டு ப்ரஹ்மா சிரித்து, "நீ இந்தக் குழந்தைகளுடன் இதோ
இருக்கும் ஏரியில் முழுகி உன் வானர ரூபத்தை அடையக்கடவாய்"
என்றார். ஆகையால் வாலிஸூக்ரீவர்கள் ப்ரஹ்மாவின் பெளத்-
ரர்கள்; ரிக்ஷாஜனின் புத்ரர்கள். சிலர் காச்யபருக்கு ஸுதர்யனும்,
ஸுதர்யனுக்கு ஸூக்ரீவனும் பிறந்தார்களென்று சொல்லுகிறார்கள்.
இப்படி ஸூக்ரீவனுடைய பிறப்பைப்பற்றிப் பரிஹாஸம் செய்து, 130

- அவன் வாலியால் அடிபட்டோடினதைக் கும்பகர்ணன் சொல்லிக்
 135 காட்டினான்.) அதைக் கேட்டு ஸுக்ரீவன் அடங்காக் கோபங்
 கொண்டு, வஜ்ராயுதத்தைப்போன்ற அந்த மலைச்சிகரத்தால் கும்ப
 கர்ணனை மார்பில் அடித்தான். அவனுடைய விசாலமான மார்பில்
 பட்டு அது பொடியாயிற்று. ராக்ஷஸர்கள் ஆரவாரித்தார்கள்;
 140 வானர்கள் வருந்தினார்கள். அந்த ராக்ஷஸ வீரன் அதிக கோபங்
 கொண்டு, மலைக்குகையைப்போன்ற வாயைத் திறந்து, திக்குகள்
 அதிரும்படி வீம்ஹநாதம் செய்தான். பிறகு குலத்தைக் கரகர
 வென்று சுழற்றி, ஸுக்ரீவனைக் கொல்வதற்காக விட்டெறிந்தான்.
 தங்கஹாரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கூர்மையான மூளைகளுடன்,
 நெருப்புழ்ந்தவாலைகளைக் கக்கிக்கொண்டு வந்துவிழும் அந்தச் குலத்தை
 145 ஆஞ்ஞநேயர் தாவிப் பிடித்துக் கைகளால் ஓடித்தார். ஆவிரம் பரம்
 கருப்பு இரும்பால் செய்யப்பட்ட அந்தச் குலத்தை, மாருதிமூழ்
 காவில் வைத்து ஒரு குச்சியை ஓடிப்பதுபோல் ஓடித்தார். தங்களில்
 அநேகரைக் கொன்ற அந்த ஆயுதம், மாருதியால் முறிக்கப்பட்ட
 150 தைக் கண்டு வானர்கள் வீம்ஹநாதம் செய்தார்கள்; ஸந்தோஷத்
 தால் குதித்துக் கூச்சலிட்டார்கள்; தைரயங்கொண்டு நான்கு புறங்
 களிலிருந்தும் ஓடிவந்து மாருதியைக் கொண்டாடி உபசரித்தார்கள்.
 கும்பகர்ணன் தன் முக்யமான ஆயுதம் வீணானதைக்கண்டு, த்ரிகுட
 பர்வதத்தின் ஒரு சிகரத்தைப் பெயர்த்து அதனால் ஸுக்ரீவனை
 155 அடித்தான். (வங்கைக் கோட்டை வாசலில் புத்தம்செய்யும் கும்ப
 கர்ணன் வெகு தூரத்திலுள்ள மலைச்சிகரத்தை எப்படியும் பெயர்க்க
 முடியுமென்றால், அதற்குத் தகுந்த சரீர பரிமாணம் உண்டல்
 லவா?) ஸுக்ரீவன் அடிபட்டு ப்ரக்ஷேபற்றுப் பூமியில் விழத்
 தான்; ராக்ஷஸர்கள் அதைக் கண்டு ஸந்தோஷத்தால் கூச்ச
 160 லிட்டார்கள். உடனே கும்பகர்ணன் அவனைத் தூக்கி எடுத்துக்
 கொண்டு, சண்டமாருதம் மேகத்தை அடித்துக்கொண்டு போவது
 போல், வங்கையை நோக்கி வேகமாய்ச் சென்றான். பெரிய
 மேகத்தைப்போன்ற ரூபமுள்ள அந்த வானராதிபதியைத் தூக்கிக்
 கொண்டு கும்பகர்ணன் செல்லுகையில், உன்னதமான சிகரத்
 துடன் மேருபர்வதம் நடந்து வருவதுபோலிருந்தது. லைல ராக்ஷ
 165 ஸர்களும் அவனைப் புகழ்ந்து, வீரத்வரி செய்தார்கள். தேவகணங்
 கள் ஆச்சர்யப்பட்டு ஹா! ஹா! வென்று கூச்சலிட்டார்கள்.
 “வானரர்களுக்கு அரசனும் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு ஸஹாயமு
 மான இவனைக் கொண்டுபோய் விட்டால் வானர ஸைன்யம் தத்
 தளிக்கும். அதை வெகு ஸுலபமாய் ஐயிக்கலாம். ராமலக்ஷ்
 170 மணர்கள் ஆசையற்றுத் திரும்பிப் போவார்க’னென்று ஆலோ
 சித்துக் கும்பகர்ணன் புத்தம் முடித்ததாக நினைத்துச் சென்றான்.

ஸுக்ரீவன் சத்ருவால் பிடிக்கப்பட்டு, வானர ஸைன்யம் சிதறி
 அலங்கோலமாவதைக் கண்டு, அதிக புத்திமானான ஹனுமான்,
 “இப்பொழுது நான் என்ன செய்ய வேண்டியது? எது யுக்தமோ

அதை எவ்விதத்திலும் செய்யாமலிருக்கக்கூடாது. ஒரு பெரிய பர்வதத்தைப்போல் ரூபமெடுத்து இந்த ராக்ஷஸன்மேல் விழுந்து, நகக்கிக் கொல்லட்டுமா? என் முஷ்டியால் இவனை அடித்துக் கொன்று வானராதிபதியை விடுவித்தால் ஸகல வானரர்களும் ஸந்தோஷிப்பார்கள். அப்படியல்ல; மஹாராஜா சிக்கிரத்தில் தன்னை விடுவித்துக்கொள்வார். தேவாஸுரர்களும் இவரைக் கட்டி வைக்க முடியுமோ? இப்பொழுது கும்பகர்ணன் விட்டெறிந்த மலையால் அடிபட்டுப் ப்ரக்ஷயபுத்திரருக்கிறார். கொஞ்ச நேரங்கழித்துப் ப்ரக்ஷை தெளிந்து, தனக்கும் வானர ஸையத்திற்கும் எது லிதமோ அதைச் செய்வார். நான் பதறி அவரை விடுவித்தால், ஒப்பற்ற வீரமுள்ள அந்த வானரசரேஷ்டன் என்னைக் கோபிப்பார். அவருடைய கீர்த்திக்கு என்றும் அழியாத குறைவு நேரும். ஆகையால் கொஞ்ச நேரம் பொறுக்கிறேன். ஸுக்ரீவன் என்ன செய்கிறார், பார்ப்போம். அதற்குள் கலைத் தோடும் வானர ஸையத்தை அடக்கி ஸமாதானம்செய்கிறேன்" என்று ஆலோசித்து, வானரர்களை அங்கங்கே மறித்துத் தைரியப் படுத்தினார்.

மஹாதேஜஸ்வியான ஸுக்ரீவனை எடுத்துக்கொண்டு கும்பகர்ணன் லங்கையில் ப்ரவேசித்தான். வீடுகளிலிருந்தும் விமானங்களிலிருந்தும் கோபுரங்களிலிருந்தும் அரண்மனைகளிலிருந்தும் அவன் மேல் புஷ்பமாரி விழுந்தது. பொருள்களும் பரிமாணத்ரவியங்களும்தாரைதாரையாய் விழுந்தன. ராஜாவிதி வெகு குளிர்ச்சியாயிருந்ததாலும் ஸுக்ரீவன் விசேஷ ஸத்வமும் பலமும் பொருத்தினவனுதாலும் சிக்கிரத்தில் மூர்ச்சை தெளிந்து, மலைபோன்ற கும்பகர்ணனுடைய மார்பில் புண்களுக்கு நடுவில் தான் படுத்துக்கிடப்பதையும் சுற்றிலும் ராக்ஷஸர்களுடைய கிருஹங்களும் ராக்ஷஸர்களும் நெருங்கியிருப்பதையும் கண்டு, "நான் சத்ருவால் பிடிக்கப்பட்டு அவன் வசத்திலிருக்கிறேன். இப்பொழுது என்னை விடுவித்துக் கொன்னவேண்டியது. என்னை உபத்ரவித்ததற்குப் பதில் செய்ய வேண்டியது. இதற்கென்ன வழி? வானரர்களுக்கு லிதத்தைதரும் ஸந்தோஷத்தையும் கொடுக்கும் கார்யத்தையே செய்யவேண்டும்" என்று ஆலோசித்தான். பிறகு தன் கூர்மையான நகங்களால் கும்பகர்ணனுடைய காதுகளையும் பற்களால் மூக்கின் பக்கங்களையும் கிழித்தான். காதுகளும் மூக்குமற்று, ஸுக்ரீவனைத் தரையில் சுழற்றியடித்துத் தேய்த்தான். அப்படியும் அந்த வானர ராஜன் ஆகாசமார்க்கத்தில் தாவி, சிக்கிரத்தில் ராமனுடைய ஸமீபத்தில் வந்து சேர்ந்தான். (ஸுக்ரீவன் கால்களால் கண்ணங்களிலும் தோள்களிலும் வலிற்றிலும் கும்பகர்ணனைக் கிழித்தான்.)

காது மூக்கற்று, சத்ததாரைகள் பெருக, மலையருவிகள் பாயும் பர்வதத்தைப்போல் கும்பகர்ணன் விளங்கினான். எல்லையற்ற பலத்தையும் வீரயத்தையுமுடையவனுக்கையால் அதைக் கொஞ்சம்

- கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல், மறுபடியும் புத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். அந்த அவமானத்தைப் பொறுக்காமல், வாயால் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, ஸக்த்யா காலத்தில் சிவந்தமேகங்களால் மூடப்பட்ட மைமலையைப்போல் தோன்றினான். தன் கையில் ஆயுதமில்லையென்று அறிந்து, ஒரு பயங்கரமான இருப்புலக்கையை எடுத்துக்கொண்டு, தன் பரிவாரங்களுடன் வானர ஸைன்யத்தை அடித்துத் தின்றுகொண்டே, யுகங்களின் முடிவில் ப்ராணிகளை ஸம்ஹரிக்கும் காலக்ளியைப்போல் துவலிந்தான். அப்படியும் பசியடங்காமல், ரத்தத்திலும் மாம்ஸத்திலும் ஆசை மிகுந்து வெறிகொண்டு, ராக்ஷஸர்களையும், வானரர்களையும், பிசாசர்களையும், கரடிகளையும் பேதம்தெரியாமல் கொன்று தின்றான். பிரளய காலத்தில் மிகுத்பு ப்ராணிகளை ஸம்ஹரிப்பதுபோல், வானரர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் ஒரு கையால் சேர்த்துப் பிடித்து நகர்த்தி ஓயாமல் வாயில் போட்டுக் கொண்டான். தேகமெங்கும் ரத்தமும் கொழுப்பும் பெருக, பர்வதசிகரங்களால் அடிக்கப்பட்டும் அதிக பலத்தால் அதைக் கவனியாமல், கடைவாய்களின் வழியாய் ரத்தம் சொரிய, வானரர்களைக் கடித்துத் தின்றான். ஓடிக்கொண்டே எழுநூறு எண்ணூறு வானரர்களை இப்படிக் கைகளால் வாரிவாரி நொறுக்கித் தின்றான். அதைக் கண்டு வானரர்கள் லோகநாதனுள் ராமனைச் சரணமடைந்தார்கள்.

- அப்பொழுது லக்ஷ்மணன் கோபங்கொண்டு, அவனை எதிர்த்து, ஏழு திசுண்ணமான பாணங்களை அவனுடைய தேகத்தில் பிரயோகித்தார். அதையும் லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல், லக்ஷ்மணனைத் தாண்டி, பூமி நடுங்கும்படியாய் ராமனை நோக்கி ஓடிவந்தான். அப்பொழுது ராமன் ருத்ராஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து, அவனுடைய ஹிருதயத்தில் திசுண்ணமான பாணங்களால் அடித்தார். உடனே அவனுடைய முகத்திலிருந்து நெருப்புத்தணல்கள் துவாலாகனுடன் வீழ்ந்தன. ராமபாணங்களால் அடிக்கப்பட்டு, கோரமாய்ச் சப்தித்துக் கொண்டு, கோபத்தால் வானரர்களை அடித்துத் துரத்திக்கொண்டு ஓடிவந்தான். மயிலிறுகள் பூண்ட பாணங்கள் அவனுடைய மார்பில் பதிந்து அவனைச் சுற்றிக் கலக்கின. கையிலிருந்த பெரிய இருப்புலக்கை பூமியில் நழுவி வீழ்ந்தது. மற்ற ஆயுதங்களும் மூலைக்கு மூலை சிதறிப்போயின. தன் கையில் ஆயுதமில்லையென்று தெரிந்தவுடன், முஷ்டிகளாலும் கால்களாலும் வானரர்களைக் குத்தி அடித்து உதைத்து நாசஞ்செய்தான். பாணங்களால் தேகமெங்கும் துளைக்கப்பட்டு, மலையிலிருந்து நீர்த்தாரைகள் பெருகு வதுபோல் விளங்கினான். பயங்கரமான கோபத்தாலும் ரத்த வெறியாலும் மெய்மறந்து, வானரர்களையும், ராக்ஷஸர்களையும், கரடிகளையும் தின்றான். பிறகு ஒரு மலைச்சிகரத்தைப் பெயர்த்துச் சுழற்றி ராமன்மேல் விட்டெறிந்தான். அதை ஏழு உக்ரமான பாணங்களால் ரகுவிரன் தூளாக்கினார். உடனே இருநூறு

வானரசர்ரேஷ்டர்களை நோக்கி மேருசிகரத்தைப்போல் தேஜஸால்
 ஜ்வலித்துகொண்டு ஓடிவரும் கும்பகர்ணனைப் பாணங்களால்
 தடுத்தார். அப்பொழுது லக்ஷ்மணன் தர்மாத்மாவாகையால்
 அவனைக் கொல்ல அநேக உபாயங்களை ஆலோசித்து, “ஸுக்ரீவ! 260
 ரத்தத்தின் காற்றத்தால்இவன்புத்திமயங்கிவானரசர்களுக்கும், ராஷ்
 ஸர்களுக்கும் பேதத்தெரியாமல் கொன்று தின்றினான். வானரச
 வீரர்கள் நான்கு புறங்களிலிருத்தும் இவன் மேல் ஏறட்டும்.
 ஸேனைத் தலைவர்கள் இவனைச் சூழ்ந்து நிற்கட்டும். ஒருவேளை
 பாரத்தாங்காமல் இவன் கீழே விழுந்தால், வானரசர்களை நகக்கிக்
 கொல்லாமலிருப்பான்” என்றார். அதைக் கேட்டு வானரசர்கள் 265
 ஸந்தோஷமடைந்து, அந்த ராஷ்ஸன்மேல் ஏறினார்கள். அதனால்
 அவனுக்குக் கோபம் மிகுத்து, மதம் பிடித்த யானை, பாகர்களை விசி
 யெறிவதுபோல், வானரசர்களை அதிவேகமாய் உதறியடித்தான்.
 அதைக் கண்டு ராமன், “இந்த ராஷ்ஸன் மிகவும் பொல்லாதவன்” 270
 என்று, அதிவேகமாய் சிரேஷ்டமான வில்லையெடுத்துக் கோபத்
 தால் கண்கள் சிவந்து, சத்ருக்களை எரிப்பதுபோல் ரேஷஷ்
 கொண்டு, கும்பகர்ணனை நோக்கி ஓடிவந்தார். அந்த ராஷ்ஸ
 வீரனால் பயமடைந்த வானரசர்களை ஸந்தோஷமடைவித்து அவர்களை
 ஸமாதானம் செய்து, காலஸர்ப்பத்தைப்போன்ற நாண்பூட்டி, 275
 தங்கத்தால் விசித்ரமாய் வேலை செய்யப்பட்ட உறுதியான வில்லைச்
 சுழற்றிக்கொண்டு, முதுகில் உத்தமமான அம்பகறகன் ப்ரகாசிக்க,
 லக்ஷ்மணன் பிந்தெதிர, வானரசக் கூட்டங்கள் புடைசூழ, புத்தத்
 திற்குப் புறப்பட்டார். கும்பகர்ணனைக் கண்டார். நவரத்தனங்
 களால் ஜ்வலிக்கும் கிரீடத்துடன், ஸூர்ய சிணங்களால் அலங்
 கரிக்கப்பட்ட மேருசிகரத்தைப்போல் அவன் விளங்கினான். தேச 280
 மெய்கும் ரத்தவெள்ளம் பெருகிற்று: எல்லையற்ற பலசாலி,
 கோபங்கொண்ட திக்கஜங்களைப்போல் எல்லோரையும் அடித்துத்
 தள்ளிக்கொண்டிருந்தான். ராஷ்ஸர்களால் சூழப்பட்டு வானரச
 களைத் தின்பதற்காகத் தேடித் தேடிப் பிடித்தான். விரிதயம் 285
 மந்தரம் முதலிய பர்வதங்களைப்போல் பார்க்கப் பயங்கரமாய்,
 தங்கஹார கேயூர மகுட குண்டலங்களால் விசித்ரமாக அலங்கரிக்
 கப்பட்டிருந்தான். மறைக்காலத்தில் மேகங்களைப்போல் அவன்
 கடைவாயிலிருந்து ரத்தமாரி சொரித்தது. அதை நகக்கிக்
 கொண்டே வானரசர்களைப் பிடித்துக் கடித்துத் தின்றான். கொழுந்து 290
 விட்டெரியும் அக்ஷியைப்போன்ற தேஜஸுடையவன். அந்த
 ராஷ்ஸ ச்ரேஷ்டனைக் கண்டு, ராமன் வில்லை வளைத்து நாணேற்றித்
 திக்குகள் அதிரும்படி, டங்காரம் செய்தார். அந்த நாதத்தைக்
 கேட்டுக் கும்பகர்ணன் பொருமைகொண்டு, ராமனை நோக்கி ஓடி
 வந்தான். பெருங்காற்றால் அடிக்கப்பட்ட கருமேகத்தைப்போலும், 295
 ஆதிசேஷனைப்போல் நீண்டு பருத்த புஜங்களுடனும், பர்வதம்
 நடந்து வருவதுபோல் தன்னை நோக்கி வரும் கும்பகர்ணனைப்

- பார்த்து ராமன், "ராஷஸ்ச்ரேஷ்டனே! வா, கவலைப்படாதே; வில்லுங்கையுமாய் உனக்காக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ராமனென்பவன் நானே. ஒரு முகூர்த்தத்தில் உன் உயிரை வாங்குகிறேன்" என்றார். அவர் ராமனென்று அறிந்து, கோபத்தாலும் ஸந்தோஷத்தாலும் பேரிடிபோல் சிரித்து, வானரர்களை நான்கு புறங்களிலும் வாரியெறித்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய ஹிருதயம் பிளக்கும்படி மஹாமேகங்களைப்போல் கர்ஜித்துக் கொண்டு, கும்பகர்ணன், "என்னையும் விராதன், கபத்தன், கரன், வாலி, மாரீசன் முதலியவர்களைப்போல் அலக்ஷயமாய் எண்ணாதே. இங்கே வந்திருக்கிறவன் கும்பகர்ணனென்று அறி. இதோ என் கையிலிருக்கும் கோரமான உலக்கையைப் பார்த்தாயா? இதனால் தேவர்களையும் தானவர்களையும் ஜூழித்திருக்கிறேன். இது உறுதியான கருப்பு இரும்பால் செய்யப்பட்டது. எனக்குக் காதுகளும் மூக்குமில்லையென்று அலக்ஷயம் செய்கிறாயோ? அவைகள் போனதால் எனக்குக் கொஞ்சங்கூட வருத்தமில்லை. உன் வீரயத்தையும் லாகவத்தையும் கூடியவரையில் என்மேல் ப்ரயோகிக்கலாம். உன் ஆண்மையையும் பராக்ரமத்தையும் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு உன்னைத் தின்னிறே" எனென்றான். அதைக்கேட்டு ராமன் திஷ்ணமான பாணங்களால் கும்பகர்ணனை அடித்தார். வஜ்ராயுதங்களைப்போல் அவை அதிவேகமாக அவன் மேல் விழுந்தும் அந்த ராஷஸன் கலங்காமல்லை, வருத்தமடையவுமில்லை. முன்பு ஏழு ஸாலமரங்களையும் துளைத்த பாணங்களும், வானர ச்ரேஷ்டனுன வாலியைக் கொன்ற பாணமும் குப்பகர்ணனுடைய சரீரத்தில் வஜ்ராயுதங்களைப்போல் துளைத்தும் அவனுக்குக் கொஞ்சங்கூட உபத்ரவமுண்டாகவில்லை. அவனுடைய சரீரத்தில் விழும் பாணங்கள் ஸமுத்திரத்தில் விழும் மழைத்தாரைகளைப்போல் இருந்தவிடத் தெரியாமல் மறைந்தன; லோகத்திலுள்ள ஸகல நதிகளும் மேகங்களும் ஸமுத்ரத்தில் போய்க் கலந்தாலும் அது கலங்கிக் கரை புரளாததுபோல், கும்பகர்ணன் சற்றும் கலங்கவில்லை. தன் கையிலிருந்த இருப்புலக்கையைச் சுழற்றிப் பயங்கரமான வேகத்துடன் ராமனுடைய பாணங்களை அடித்துத் தள்ளித் தேவர்களுடைய ஸையங்களும் கண்டு நடுங்கும் அந்த உலக்கையால் வானர ஸையங்களை அடித்துத் தூரத்தினான். அப்பொழுது, ராமன் ஒரு வாயவ்யாஸ்திரத்தை ப்ரயோகித்து, இருப்புலக்கையுடன் அவனுடைய புஜத்தை அறுத்துத் தள்ளினார். கும்பகர்ணன் அந்த உபத்ரவம் பொறுக்காமல் திக்குகள் நடுங்கும்படி கூச்சலிட்டான். மலைச்சிகரம் போன்ற அகீதப் புஜமும் வஜ்ராயுதத்தைப் போன்ற உலக்கையும் வானர ஸையத்தில் விழுந்து, அநேகமாயிரம் குரங்குகளைக் கொன்றது. கொல்லப்பட்டனவும் தின்னப்பட்டனவும் போக எஞ்சின வானரர்கள் வாடின முகத்துடன் தூரத்தில் நின்றனவென்று, ராமனுக்கும் ராஷஸனாரனுக்கும் நடக்கும் கோர யுத்தத்தைப் பார்த்து

ஸூரமுகர்ணன்ய வசோ நிபர்ப்ப
 ராம: ஸுபங்காந் விஸஸர்ஜ ப்ராஸுநத் |
 தைராவஹதோ வஜ்ரஸமக்ர வேளக:
 ந கக்ஷுபே ந வ்யதந்தே ஸுராநி: ||

— 67 ஸ - 162.க.

அனந்த கேட்டு ராமர் நிஷ்ணமான பாணங்களால் சூரமுகர்ணனை அடித்தார். வஜ்ராவதங்கிரப்போல் அலை அந் வேகமாக அவர் மேல் விழுந்தும் அந்த ராஜஸன் கலங்கடியில்கூட, வருத்தமடையடியில்கூட.

(பக்கம் 258 பார்க்க)

- நடுங்கினார்கள். அந்த ராஷஸுவீரன் மற்றொரு கையால் ஒரு ஸேரிய
மரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சிகரத்தை இழந்த பர்வதத்தைப்போல் 340
ராமனை கோக்கி ஓடிவந்தான். மஹாநாகம் ஆகாசமார்க்கமாய்
வருவது போலிருக்கும் புஜத்தை விருஷத்துடன் ரகுவீரன் ஒரு
ஐந்திராஸ்திரத்தால் அறுத்துத் தள்ளினார். அது பூமியில் விழுந்து
மரங்களையும் மலைகளையும் பாறைகளையும் வானரர்களையும் ராஷஸர்
களையும் நாசம் செய்தது. அப்படியும் கொஞ்சங்கூடத் தயங்காமல் 345
கோரமாய்க் கர்ஜித்துக்கொண்டு, அந்த ராஷஸஸிகாமணி ஓடி
வருவதைக் கண்டு ராமன் இரண்டு அர்த்தசந்திர பாணங்களால்
அவனுடைய கால்களை அறுத்துத் தள்ளினார். அவை பூமியில்
விழுந்த சப்தத்தால் ஸகல திக்குகளும் பர்வதங்களும் குறைகளும்
ஸமுத்திரமும் லங்கையும் வானர ராஷஸ ஸேனைகளும் நடுங்கிப் ப்ரதி 350
த்வணி செய்தன. கைகளும் கால்களும் மற்றும் அர்த்தப் பராக்ரமசாலி
கொஞ்சங்கூட அதைய்யப்படாமல், வடவாமுகத்தைப் போன்ற
தன் வாயைத் திறந்து கோரமாய்க் கர்ஜித்துக்கொண்டு, சந்திரனை
விழுங்க ராஹு ஆகாசமார்க்கமாய் ஓடிவருவதுபோல், ராமனை
விழுங்க உருண்டு ஓடி வந்தான். அவனுடைய தேஹம் பூமியில் 355
புரண்டு வரும்பொழுது கணக்கில்லாத வானரர்களும் ராஷஸர்
களும் நகங்கி மடிந்தார்கள். எதிரில் அகப்பட்டவர்களைத் தின்று
கொண்டே வந்தான். கோபாவேசங்கொண்ட அவனுடைய
மூச்சுக்காற்றின் வேகத்தால் அநேக ஆயிரக்கணக்கான வானரர்
களும் ராஷஸர்களும் உள்ளே இழுக்கப்பட்டு அழிந்தார்கள். சிலர் 360
வெகு தூரம் வெளியில் அடித்துத் தள்ளப்பட்டு மாண்டார்கள்.
அதைக் கண்டு ராமன் திஷ்ணமான பாணங்களால் அவனுடைய
வாயை நிரப்பினார். அவன் பேச முடியாமல் பெருங்கூச்சலிட்டு
மூச்சுசையடைந்தான். பிறகு கைகளைற்றுக் கால்களைற்றுப் பாணங்
களால் வாய் நிறைத்து, ராமனை கோக்கி ஓடிவந்தான். 365

ராமன் அவனுக்கு மரண காலம் ஸமீபித்ததென்று அறிந்து,
ஓர் ஸுர்த்ராஸ்திரத்தை எடுத்து அபிமந்திரித்து பிரயோகித்தார்.
ஸுர்த்ரியிரணங்களைப்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, ப்ரஹ்மதண்டத்
தைப்போல் ஒருவராலும் தடுக்க முடியாததாய், காலஸ்வரூபி
யான யமனைப்போல் ஸகல வஸ்துக்களையும் நாசஞ் செய்வதாய், 370
ப்ரளயகால சண்டமாருதத்தைப்போல் தடையற்ற வேகமுள்ள
தாய், அழகான கணுக்கூட்டமும், திஷ்ணமான முனையுடனும்,
அந்தச் சரம் விளங்கிற்று. மக்யாஹ்ணகாலத்தில் பூர்ணதேஜ
ஸுடன் ஜ்வலிக்கும் ஸுர்த்ரியைப்போலும், ஆஹுதிகளால் நிரூபி
யடைந்து கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியைப்போலும், மஹேந்திர 375
னுடைய வஜ்ராயுதத்தையும் இடியையும்போல் பார்ப்போர்
ஹிருதயம் பிளக்கும்படியான வேகமுள்ளதான, தங்கக் கட்டுக
ளுள்ள அந்த உத்தம அஸ்திரத்தை ரகுவீரன் பிரயோகித்தவுடன்,

- அது ஸகல திக்குகளையும் தன் கார்தியால் ப்ரகாசிக்கச் செய்து
 380 கொண்டு சும்பகர்ணன்மேல் விழுந்தது. முன்காலத்தில் தேவேந்திர
 னுடைய வஜ்ராயுதம் விருத்ராஸுரனுடைய தலையை அறுத்துத்
 தன்னினதுபோல், பெரிய பர்வதசிகரம்போன்ற சும்பகர்ண
 னுடைய முகம், கோரைப் பற்கள் பயங்கரமாய்த் தெரிய, அழகான
 385 குண்டலங்கள் அசைய, ராமபாணத்தால் அறுப்பட்டுப் பூமியில்
 விழுந்தது. குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சும்பகர்ண
 னுடைய தலை, அறுபட்ட வேகத்தால் ஆகாசத்தில் கிளம்பி,
 அதிதியை தேவதையாயுடைய புனரீலஸுர நகைத்ரங்கள் இரண்
 டிற்கும் நடுவில் ப்ரகாசிக்கும் சந்த்ரனைப்போல் விளங்கிற்று.
 (ஸுக்ரீலனுல் குண்டலங்கள் அணிந்த பாகத்தைத் தவிர இரு காது
 390 களும் கடிக்கப்பட்டனவென்று தெரிகிறது.) இப்படி ராம
 பாணத்தால் அறுக்கப்பட்ட அந்த ராக்ஷஸனுடைய சிரஸ், மஹா
 பர்வதம் ஆகாசத்திலிருந்து விழுவதுபோல், லங்கையிலுள்ள வீடு
 களையும் கோபுரங்களையும் உயர்ந்த மதின்களையும் கோபுரங்களுக்
 கருவினுள்ள ஸேவகர்களின் வீடுகளையும் நாசஞ்செய்துகொண்டு,
 395 பூமியில் விழுந்தது. பிறகு அவனுடைய தேஹம், நான்கு புறங்
 களிலும் தப்பித்துக் கொள்வதற்காக ஓடிக்கொண்டிருந்த அநேக
 கோடி வானரர்களை நகக்கிக் கொன்று யுத்த பூமியில் விழுந்தது.
 அதில் ஒரு பாகம் ஹிமயமலையைப்போல் ப்ரகாசித்துக்கொண்டு
 400 லங்கையையடுத்த ஸமுத்ரத்தில் விழுந்தது. அங்குள்ள முதலை
 களும், தீமயில்களும், சிம்சமீர்வர்களும், கடல் பாளைகளும்
 மற்றப் பெரிய சரீரமுள்ள ஜலஜுத்துக்களும் கணக்கில்லாமல்
 நகங்கி இறந்தன; ஸமுத்ரத்தின் அடியில் அவனுடைய தேஹம்
 போய் விழுந்து பூமியைப் பிளந்துகொண்டு உள்ளே சென்றது.
- பிராஹ்மணர்களையும், தேவர்களையும் தன் க்ரோச இருத்யங்
 405 களால் சுதறடித்த சும்பகர்ணன், மஹாபலவானான பகவானுடைய
 அபாரகருணையால் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு, பூமியும், பர்வதங்
 களும், தேவர்களும் ஸந்தோஷத்தால் குறித்து ஆரவாரித்தார்கள்.
 தேவர்ஷி, மஹர்ஷி, பன்னக, அஸுர, பூத, ஸுபர்ண, குஹ்யக,
 யக்ஷ, கந்தர்வகணங்களும் ராமனுடைய பராக்க்ரமத்தால் அடங்காத
 410 ஆனந்தமடைந்து ரகுவிரனைக் கொண்டாடினார்கள். ராவண
 னுடைய பந்துக்களும், பரிவாரங்களும், தங்களுக்குள் த்வஜம்போல்
 விளங்கின சும்பகர்ணன் இப்படி சகூபதியால் மடித்ததைக் கண்டு,
 முன்காலத்தில் அஸுரர்கள் ஸ்ரீமக்காராயணனைப் பார்த்து நடுங்கிக்
 கதறினதுபோல், அபாரமான தேஜஸுடனும் ஜயலக்ஷ்மியுடனும்
 415 வீராவேசங்கொண்டு விளங்கும் ராமனைப் பார்த்துப் பயந்து வாய்
 விட்டு அலறினார்கள். மூன்று லோகங்களைச் சூழ்ந்த இருளையும்
 பயத்தையும் தன் தேஜஸால் போக்கி, ராஹுவின் முகத்திலிருந்து
 வெளிப்பட்ட ஸூர்யனைப்போல், வானர ஸைன்யங்களுக்கு நடுவில்
 சகூராயகன் பிரகாசித்தார். பயங்கரமான பலத்தையும் அபாரமான

வீரயத்தையுமுடைய சும்பகர்ணனை யுத்தத்தில் வதஞ்செய்த 420
அத்தக் கருணாமூர்த்தியை, ஸகல வானரர்களும் மலர்ந்த செந்தாமரை
ஸைப்போல் ஆனந்தத்தால் மலர்ந்த முகங்களுடன் கொண்டாடி
னார்கள். முன்பு ஸகல லோகங்களையும் உபத்ரவித்துக் கொண்
டிருந்த விருத்ராஸுரனைக் கொன்றபொழுது தேவேந்தரன் மழிந்
ததுபோல், தேவகணங்களை யுத்தங்களில் பலதடவை முறியடித்
தவனும் ரணபூமியில் சிரமமென்பதையே அறியாதவனுமான அந்த 425
ராக்ஷஸவீரகாமனியைக் கோரயுத்தத்தில் கொன்று தாசரதியும்
ஸரீதோஷித்தார்.

ஸ சும்பகர்ணம் ஸுரஸங்க மர்த்யநம்
மஹத்ஸு யுத்'தே'ஷு பராஜிதஸ்ரமம் |
நநத்' ஹத்வா ப'ரதாக்'ரஜோ ரணே
மஹாஸு'ரம் வ்ருத்ர மிவாமராதி'ப : || (187)

ஸர்க்கம் 68

ராவணன் பிரலாபித்தது

சும்பகர்ணம் ஹதம் திருஷ்ட்வா ராக்'வேண மஹாத்மதா |
ராக்ஷஸா ராக்ஷஸேந்த்'ராய ராவணாய த்யவேத'யத் || (1)

மஹாத்மாவான ராமனும் சும்பகர்ணன் கொல்லப்பட்ட
தைக் கண்டு, ராக்ஷஸர்கள் ராவணனிடத்தில் ஓடித் தெரிவித்தார்
கள். "காலாந்தகளைப் போன்ற நமது சும்பகர்ணமஹாராஜா சுத்த
வீரர்கள் அடைய விரும்பும் உத்தமலோகங்களை அடைந்தார்.
ஸுக்ரீவனை ஸன்யத்தாகக் கலக்கித் துரத்தியடித்தார். அநேக ஆயிர 5
வானரங்களைப் பசுடித்தார். ஒரு முகர்த்தம் எல்லோரையும்
தத்தளிக்கும்படி. செய்தார். பிறகு ராமனுடைய தேஜஸால்
அடங்கி தன் கர்மகதி முடிந்து, என்றைக்கும் அழியாத புகழ்
பெற்றார். அவருடைய சரீரம் புஜங்களற்று, கால்களறுத்து,
ரத்ததாரைகள் பெருக, விகாரமடைந்து, காட்டுத்தியால் எரிபட்ட 10
மஹாவிருஷத்தைப்போல், பாதி ஸமுத்ரத்தில் விழுந்து, பாதி
லங்கைக் கோட்டை வாசலைப் பெரும் மலைபைப்போல் அடைத்துக்
கொண்டிருக்கிறது. தங்களுடைய ஸகோதரர் ராமபாணங்களால்
வீரஸ்வர்க்கமடைந்தார்" என்று தெரிவித்தார்கள்.

பலத்தாலும், வீரயத்தாலும், தைர்யத்தாலும், வீச்வாஸத் 15
தாலும் தனக்கு முக்கிய ஆதாரமாயிருந்த உடன் பிறந்தான் இறந்த
தைக் கேட்டு, ராவணன் சோகம் மேலிட்டுப் புத்திமயங்கி ஆணைத்
திரிகுந்து பூமியில் விழுந்தான். தேவார்த்தகன், நரார்த்தகன், த்ரிசிரஸ்,
அதிகாயன் முதலியவர்கள், தங்களுடைய சிறிய தகப்பன் இறந்த
தைக் கேட்டுத் துக்கம் தாங்காமல் வாய்விட்டழுதார்கள். மஹோ 20

- தரனும் மஹாபாரச்சுவனும் தங்களுடைய ஸ்வேஹாதரன் கொல்லப் பட்டதைக் கேட்டுச் சோகஸமுத்ரத்தில் அமிழ்தார்கள். சிறிது நேரம் சென்ற பின் ராவணன் ப்ரக்ஞை தெளிந்து மனம் நொந்து, “ஹா! வீரச்ரேஷ்ட! சத்ருக்களின் கொழுப்பை அடக்கும் குர! எல்லையற்ற பலவானே! என்னைத் தனியாக விட்டுக் காவலசத்திற் குட்பட்டு யமலோகத்திற்குச் சென்றாய்! நானும் உன் பந்துக்களும் உன்னை நம்பியிருக்க எங்களுடைய குறையைத் தீர்க்காமல் சத்ருகஸன்யத்தைச் சிதறவடித்து, நீ மாத்ரம் என்னை இங்கே விட்டுப்போவது நியாயமா? உன்னை நம்பித் தேவாணுரர்களைத் துரும்பாய் நினைத்திருந்தேனே. இன்று என் வலது புறம் போயிற்று. இந்த ஷணம் முதல் நான் இருந்தும் இறந்தது போலானேன். என்ன ஆச்சர்யம்! நிகரற்ற தேஹத்தையும் பலத்தையும் வீர்யத்தையுமுடைய உன்னை, தேவதானவர்களுடைய கொழுப்பை அடக்கினவனை, காலாக்கனியைப்போல் சத்ருக்கள் நெருங்க முடியாதவனை, ராமன் இன்று யுத்தத்தில் எப்படிக் கொன்றானோ? இந்த்ரனுடைய வஜ்ராயுதமும் உன் தேஹத்திற் பட்டு ஒழிந்ததேயொழிய, உனக்குக் கொஞ்சமாவது வருத்த முண்டா? ராமபாணங்களால் அடிபட்டுப் பூமியில் தூங்கும்படி நேர்ந்ததெப்படி? அதோ ஆகாசவீதியில் தேவர்களும் ரிஷிகளும் நின்றுகொண்டு, இன்று நம்மைப் பிடித்த பயமும் ஆபத்தும் விட்ட தென்று ஸந்தோஷிப்பதைப் பார்க்க, என் மனம் கொதிக்கிறதே. இன்று வானரர்களுக்கு ஆனந்தக்கூத்தரட நல்ல ஸமயம் வாய்த் தது. லங்கையின் கோட்டை வாசல்களிலும் மதின்களிலும் ஏறு வார்கள். கும்பகர்ணனில்லாமல் இந்த லங்கா ராஜ்யம் எனக் கேள்? இவ்வளவு சிரமமும் எதற்காகப் படுகிறேனோ அந்த லீதை யிருந்துதான் எனக்கென்ன ப்ரயோஜனம்? என் உயிருக்குவிரா யிருந்த அருமைத்தம்பி போனபிறகு, என் ப்ராணனை எதற்காக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்? என் உடன் பிறந்தவனைக் கொன்ற வனைச் சித்ரவதை செய்யாமலிருப்பதை ிட என்னுயிரைப் பலவந்த மாய் விடுவது நலம். பிழைத்திருந்து என்ன ஸுகத்தைக் காணப் போகிறேன்? ஸகல கஷ்ட ஸுகங்களையும் என்னிடம் சேர்ந்தனு பவித்த கும்பகர்ணனில்லாமல் எனக்கு ஸுகமுமுண்டோ? என் தம்பி போனவிடத்திற்கு நானும் போகிறேன். அவனைவிட்டு நான் தனியாக உயிர்தரிப்பேனோ? முன்பு லக்ஷ்யமில்லாமல் கதறவடித்த தேவர்கள் இப்பொழுது என்னைப் பரிஹாஸம் செய்வார்களே. குழந்தாய்! நீ இறந்த பிறகு இந்த்ரனை எப்படி ஐயிப்பேன்?

ஐயோ! மஹாபுத்திமானான விபீஷணனுடைய வார்த்தையை கேளாமற்போனேனே! அக்ஞானத்தால் அதை அப்பொழுது அலக்ஷ்யம் செய்தேன்; ப்ரஹஸ்தனும் கும்பகர்ணனும் க்ருரமாய் மரணமடைந்தது முதல் அந்த ஹிதோபதேசம் என் மனஸை அறுக்கிறது. தர்மவானான என் தம்பியை, கோபத்தாலும் கொழுப்

பாலும் புத்தி மயங்கி இவ்விடத்திலிருந்து துரத்தினேன்; அதன் ப்ரயோஜனத்தை இப்பொழுது அனுபவிக்கிறேன்" என்று மனங் கலங்கித் தீனமாய்க் கும்பகர்ணனை நிரூபித்துப் பலவிதமாய் ப்ரலாபித்தான். "பெயரைக் கேட்டமாதிரத்திலே தேவர்களும் இத்தரனும் நடுங்கும்படியான பராக்கிரமமுள்ள கும்பகர்ண! உன்னைக் கண்டு நடுங்கின யமனுக்கு நீயும் வசப்பட்டாயோ" என்று அவறி மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தான்.

இதி ப'ஹு'வித்' மாகுலாந்தராத்மா
க்ருபணமதீவ விஸப்ப கும்ப'கர்ணம் |
ந்யபதத்' த'ஸாநநோ ப்'ருஸார்த:
தமநுஜ மித்த'ரநிபும் ஹதம் விதி'த்வா || (24)

ஸர்க்கம் 69

அதிகாயன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

ஏவம் விஸமாநஸ்ய ராவணஸ்ய து'ராத்தம: |
ஸ்ருத்வா ஸோகாபி'தப்தஸ்ய த்ரீ'சிரா வாக்யமப்'ரவித் || (1)

இப்படி ராவணன் ப்ரலாபிப்பதைக் கேட்டு த்ரீசிரஸ், "மஹா ராஜா! தாங்கள் சொல்வது சிஸுமே. சிற்றப்பனைப்போல் வீர்யத் திலும் பலத்திலும் நிகரானவர்களுண்டோ? அப்படியிருந்தும் அவர் மரணமடைந்ததை என்ன சொல்வோம்? ஆனால் தங்களைப்போன்ற பெரியோர்கள் இப்படி நெடுங்காலம் ப்ரலாபிப்பது தகாது. மூன்று லோகங்களையும் சகலிக்கவும் ஸம்ஹரிக்கவும் தங்களுக்குச் சக்தி யிருக்க, ஸாதாரண மனுஷ்யனைப்போல் தங்களைப் பற்றித் துக்கிக்க லாமா? ப்ரஹ்மாவிடத்திலிருந்து சக்தியாயுதமும் கவசமும் வில்லும் பாணங்களும் தங்களுக்கு வரப் ப்ரஸாதமாகக் கிடைத்திருக்கின்றன. ஆயிரம் கோவேறு கழுதைகள் பூட்டி மஹாமேகங்களைப்போல் கர்ஜிக்கும் திவ்யரதமிருக்கிறது. ஆயுதங்களில்லாமலேயே தாங்கள் பல தடவை தேவர்களையும் தானவர்களையும் நாசம் செய்திருக் கிறீர்கள். என்கல ஆயுதங்களுடன் தாங்கள் யுத்தஞ்செய்யும் பொழுது ராமனைக் கொல்வீர்களென்பதில் ஸந்தேஹமுண்டோ? தாங்கள் கவலையற்றிருங்கள். நான் யுத்தத்திற்குப் போய் வரு கிறேன். ஸமுத்ரத்திலிருக்கும் ஸர்ப்பங்களைக் கருடன் கொத்தி யெடுப்பதுபோல், சத்ருக்களை ஒழித்து விடுகிறேன். தேவராஜன் சம்பராஸு'ரனைக் கொன்றதுபோலும், விஷ்ணு நரகாஸு'ரனை ஹதஞ்செய்தது போலும், இன்று ராமனை என் ஆயுதங்களால் கண்ட துண்டமாகச் செய்கிறேன்" என்னுள்.

அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ராவணன் விதியால் புத்தி மயங்கி, போன உயிர் வந்ததுபோல் ஸந்தேகாஷித்தான். த்ரீசிரஸ்

- இவ்வாறு சொல்ல, தேவேந்திரனும் நராகத்தனும் அதிகாயனும் யுத்தஞ்செய்ய ஆவல்கொண்டு, நான் மூர்தி நான் மூர்தியென்று கர்ஜித்துக்கொண்டு கிளம்பினார்கள். (விப்ரதித்தியென்ற தானவனுக்கும் ஸீம்ஹினைக்கும் பிறந்த வாதாபி முதலியவர்களில் நரகாஸுரன் என ஒருவன் உண்டு. வாதாபி, நமூரி, இலவலன், ஸ்குமரன், அந்தகன், நரகன், காலநாபனென்று அவர்களுக்குப் பெயர். இவன் கிருஷ்ணனாலு கொல்லப்பட்ட நரகாஸுரனல்ல.
- 30 த்ரிசிரஸ் சொன்ன வார்த்தையைத் தாங்களும் சொன்னதாய் வைத்துக்கொண்டு, அவனுடைய ஸ்வேஹாதார்களும் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள்.) பராக்ரமத்தில் தேவேந்திரனைப் போன்ற வர்கள். ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்கள். மாயவித்யைகளில் ரிபுணர்கள். தேவர்களைக் கதறடித்தவர்கள், யுத்தத்தில் ஜயிக்க முடியாதவர்கள். அபாரச் பலசாலிகள், நிகரற்ற கீர்த்தி பெற்ற வர்கள். அதுவரையில் யுத்தங்களத்தில் ரென்று ஜயிக்காமல் திரும்பி வந்தார்களென்பதில்லை. தேவ, கந்தர்வ, கின்னர, உரக கணங்களும் அவர்களுடைய பெயரைக் கேட்டால் நடுங்கும். வித்வான்கள் வீரர்கள்; ஸகலவித யுத்தங்களிலும் கைதேர்ந்தவர்கள். உத்தம
- 40 ஞானவான்கள். அப்புதமான வரங்களை அடைந்தவர்கள். ஸூர்யனைப்போன்ற காந்தியுள்ளவர்களும் சத்ரு ஸைன்யங்களைக் கலக்குகிறவர்களுமான இந்தப் புத்ரர்களால் சூழப்பட்ட ராவணன் தானவர்களுடைய கொழுப்பை அடக்கும் தேவர்களால் சூழப்பட்ட மஹேந்திரனைப்போல் விளங்கினான். அவர்களைப் பரியத் துடன் ஆவிக்கனம் செய்து, ப்ரபலமான ஆசிர்வாதங்களால் வாழ்த்தி, யுத்தத்திற்கு அனுப்பினான். தன் ஸ்வேஹாதார்களான யுத்தோன்மத்தனையும், மத்தனையும் குமாரர்களை ரகிப்பதற்காக நியமித்தான். க்ரஹங்கள் ஸூர்யனைச் சுற்றி வருவதுபோல் அவர்கள் மஹாத்மாவான ராவணனைப் ப்ரதகிணஞ் செய்து, நமஸ்கரித்து யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். ஸகல விதமான ஒஷ்டிகளாலும் கந்தங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, அந்த ஆறு ராகுஸ வீரர்களும் யுத்தஞ்செய்ய ஆவல்கொண்டு, நகரத்திலிருந்து வெளியில் வந்தார்கள். (யுத்தோன்மத்தன் மத்தனென்பன மஹேதாநுக்கும் மஹாபாரச்வனுக்கும் வேறு பெயர்கள்.)
- 55 ஐராவதத்தின் குலத்தில் பிறந்த ஸுதர்சனமென்ற ஒரு மதயானைமேலேறி, மஹேதாநன், அஸ்தமிரியின் உச்சியில் விளங்கும் ஸூர்யனைப்போல் யுத்தத்திற்கு வந்தான். அதன் அம்பாரியில் ஸகல ஆயுதங்களும் அம்பகறகளும் கட்டப்பட்டிருந்தன. த்ரிசிரஸ், உத்தம அச்வங்கள் பூட்டி, ஸமஸ்த ஆயுதங்களும் நிறைந்த திவ்ய ரதத்தில் ஏறி வந்தான். மூன்று தலைகளிலும் மூன்று கிரீடங்கள் ப்ரகாசிக்க, மூன்று தங்கச் சிகரங்களால் விளங்கும் ஹிமய மலையைப்போலும், மின்னற்கொடிகள் பாய்ந்துகொண்டு எரிகொள்ளிகளாலும் இந்த்ரவிலிலுகளாலும் ப்ரகாசிக்கும் மேகம்

பர்வத சிகரத்தில் தங்கியிருப்பதுபோலும், காணப்பட்டான். 65
 நிகரற்ற வில்லாளியான அதிகாயன், வெகு அழகாயும் சாதுர்ய
 மாயும் செய்யப்பட்டு, ஸமஸ்த ஆயுதங்களால் நிறைந்து, ஸூர்ய
 மண்டலத்தைப்போலிருக்கும் திவ்ய ரதத்தில், நவரத்னங்களிழைத்த
 தங்கக் கிரீடத்தாலும் ஸகல பூஷணங்களாலும் விரணங்கொண்டு
 ஜ்வலிக்கும் ஆதித்யனை அடைந்த மேருநவப்போல் ப்ரகாசித்தான்.
 ராக்ஷஸ வீரர்களால் குழப்பப்பட்டு யுத்தத்திற்கு வரும் அந்த ராஜ் 70
 குமாரன், தேவகணங்களால் குழப்பப்பட்டுத் தானவர்களுடன் யுத்
 தத்திற்குச் செல்லும் இந்திரனைப்போல் தோன்றினான். ஸூர்யனை
 பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, மனோவேகமுள்ள ஓர் அச்
 வத்திலேறி நராத்கன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். அது பெரிய 75
 சரீரமுடையது; ஸகல லக்ஷணங்களும் பொருந்தினது; உச்சை
 ச்ரவஸென்ற அச்வத்தின் குலத்தில் பிறந்தது. சக்தியாயுத்ததால்
 விளங்கும் ஸ்கந்தர் மயில்மேல் ஏறிவருவதுபோல், நராத்கன் எரி
 கொள்ளியையொத்த ஓர் எரிபிட்டிழைக் கையில் பிடித்திருந்தான்.
 ஸமுத்திரத்தைக் கடையும் காலத்தில் மந்தரபர்வதத்தை இருகை 80
 களாலும் விளையாட்டாய் எடுத்த மஹாவீஷ்ணுவைப் பரிகசிப்
 பதுபோல் தேவார்தகன் வஜ்ரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பரிக
 மென்ற ஆயுதத்துடன் காணப்பட்டான். பெரிய சரீரத்தை
 யுடைய மஹாபார்ச்சவன் கதாபாணியான குபேரனைப்போல் ஒரு
 கதையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு வந்தான். ரத 85
 கஜதுரகபதாதிகள் ஸகல ஆயுதங்களாலும் ஸகல ஆபரணங்களா
 லும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, எல்லையற்ற உத்தாஹத்துடனும் தைர்யத்
 துடனும் அவர்களைப் பிள்தொடர்ந்தார்கள். உத்தம கிரீடங்களைத்
 தரித்துக்கொண்டு கார்தியால் விளங்கும் அந்த ராஜகுமாரர்கள்
 தேஜஸால் ஸூரியனுக்கு நிகரானவர்களாய், ஆகாச விதியில்
 ஜ்வலிக்கும் விரஹங்களைப்போல் தோன்றினார்கள். அவர்கள் தரித்த 90
 ஆயுதக்கூட்டங்கள், சரக்காலத்து மேகங்களையுடைய ஹம்ஸவரிசை
 களைப்போல் ப்ரகாசித்தன. 'ஐயலக்ஷ்மியுடன் திருப்பி வருவோம்;
 அல்லது வீர ஸங்க்ஷமடைவோ'மென்று ப்ரதிக்கூறு செய்து
 கொண்டு, யுத்தத்தில் ஆவல் கொண்டவர்களாய்க் கர்ஜித்
 தார்கள். பாணங்களை விட்டெறிந்து பிடித்தார்கள். 95
 ராக்ஷஸவீரர்களுடைய வீரவனிகளாலும், ஸிம்ஹநாதங்களாலும்,
 அட்டஹாஸங்களாலும் பூமி நடுங்கிற்று; ஆகாசம் பிளந்தது. இப்
 படி அந்த ராக்ஷஸ ஸைன்யம் நகரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு, மலைச்
 சிகரங்களோடும், மரங்களோடும், பாறைகளோடும் தங்களுடைய
 வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வானரங்களைக் கண்டார் 100
 கள். வானரவீரர்கள் அந்த ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தைக் கண்டு
 ஸந்தோஷத்தையும் ஆச்சர்யத்தையும் அடைந்தார்கள். கணக்
 கில்லாத யானைகளாலும், குதிரைகளாலும் நிறைந்து அநேக
 ஆயிரம் தங்கச்சலங்கங்களால் இனிமையாய்ச் சப்பித்துக்கொண்டு,

- 105 மேகக் கூட்டங்களுக்கு நடுவில் பாயும் மின்னற்கொடிகளைப்போல், அவர்களுடைய கருத்த தேஜஸ்களில் ஆபரணங்களும் ஆயுதங்களும் விளங்க, புகையற்ற நெருப்பைப்போலும் ஸூர்யனைப்போலும் தேஜஸால் பிரகாசிக்கும் ராக்ஷஸ வீரர்களுடன் அந்த ஸேனை தங்களைக்கொக்கி வருவதைக்கண்டு, வானரர்கள் 'இன்று நல்ல யுத்தம் நடக்கு'மென்று ஸந்தோஷித்துக் கர்ஜித்தார்கள். அதைக்கேட்டுப் பொறுக்காமல் ராக்ஷஸர்களும் மஹாபயங்கரமாயும் உக்ரமாயும் கர்ஜித்தார்கள்.

- சிகரங்களால் விளங்கும் பர்வதங்களைப்போல், குன்றுகளையும் மலைகளையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வானரத்தலைவர்கள் பயங்கரமான ராக்ஷஸ ஸையத்தில் பிரவேசித்து, யுத்தம் செய்து கொண்டே சென்றார்கள். சிலர் ஆகாசத்திலிருந்தும் சிலர் பூமியில் நின்றுகொண்டும் விருகங்களாலும் பாறைகளாலும் ராக்ஷஸர்களை அடித்தார்கள். ராக்ஷஸர்கள் பாணவர்களைத் தாக்கி அவைகளைத் தடுத்தார்கள். வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அடிக்கடி வரீம்ஹாதம் செய்தார்கள். வானரர்கள் பாறைகளால் சில ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றார்கள்; சிலர் கோபம் கொண்டு கவசங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராக்ஷஸர்களையும் சிலர் சதத்திலுள்ள வீரர்களையும், சில யானை குதிரைகளில் ஏறி யிருந்த குரர்களையும் தாவித்தாவி அடித்துத்தள்ளினார்கள். மலைச் சிகரங்களால் சிதைந்த தேகங்களுடனும், முஷ்டிகளால் குத்தப்பட்டுப் பிதுங்கின கண்களுடனும், ராக்ஷஸ சிரேஷ்டர்கள் அசைத்து விழுந்து கூச்சலிட்டார்கள். ராக்ஷஸர்களோ திஷ்ணமான சரங்களால் வானரசிரேஷ்டர்களைப் பிணர்தார்கள். குலம் உலக்கை கத்தி எரியிட்ட சக்தி முதலிய ஆயுதங்களால் அடித்தார்கள். சிலர் ஒருவரையொருவர் ஐயிக்க விரும்பித் தேகமெங்கும் சத்தம் பெருக, ஒருவரையொருவர் அடித்துத் தள்ளித் தரையில் விழுத்தார்கள். வானரர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் பெயர்த்தெறியப்பட்ட மலைகளாலும், விட்டெறியப்பட்ட கத்திகளாலும் அந்த யுத்தபூமி ஒரு முகூர்த்தத்தில் மறைக்கப்பட்டு, சத்தவெள்ளம் பெருகிற்று. யுத்தம் செய்ய மதம் கொண்ட ராக்ஷஸர்கள் பர்வதங்களைப்போல் அங்கங்கே டிடர்தார்கள். வானரர்களால் வாரி எறியப்பட்டவர்களும் எறியப்படுகிறவர்களும் குலங்கள் ஒடிந்தவர்களும் மறுபடியும் வெறுங்கைகளால் யுத்தம் செய்ய வந்தார்கள். சில ராக்ஷஸர்கள் வானரர்களை வானரர்களால் அடித்துக்கொன்றார்கள். அப்படியே சில வானரர்கள் ராக்ஷஸர்களை ராக்ஷஸர்களால் அடித்துக் கொன்றார்கள். வானரர்கள் விட்டெறியும் கற்பாறைகளைத் தட்டி விட்டு ராக்ஷஸர்கள் அவர்களை அடித்துக்கொன்றார்கள். ராக்ஷஸர்கள் பிரயோகிக்கும் ஆயுதங்களை ஒடித்துவிட்டு வானரர்கள் அவர்களை அடித்துக் கொன்றார்கள். பர்வதங்களாலும் குலங்களாலும் அஸ்திரங்களாலும் ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்

கொண்டு, இரு திறத்து வீரர்களும் ஸிம்ஹநாதம் செய்தார்கள். ராக்ஷஸர்கள் தவசங்கள் பிளந்து, வானரர்களால் அடிக்கப்பட்டு, ரஸத்தைக் கக்கும் மரங்களைப்போல், வாயிலிருந்து ரத்தத்தைப் பெருக்கினார்கள். சில வானரர்கள் ரதங்களால் ரதங்களையும் பாணிகளால் பாணிகளையும், குதிரைகளால் குதிரைகளையும் அடித்தார்கள். வானரர்கள் எல்லோரும் அளவற்ற ஸந்தோஷத்துடனும், பெரிய மலைச்சிகரங்களுடனும், மரங்களாலும், பாறைகளாலும் ராக்ஷஸர்களை அடித்தார்கள். ராக்ஷஸர்களுக்கும் வானரர்களுக்கும் நடந்த கோர யுத்தத்தில் அர்த்தசந்திரம், பல்லம், கூரம் முதலிய கூர்மையான பாணங்களால் ராக்ஷஸர்கள் அந்த மலைகளையும், மரங்களையும் நாசஞ்செய்தார்கள். பிளந்து விழுந்து மலைகளாலும் ஒடிந்த வீரக்ஷங்களாலும் இறந்த வானர ராக்ஷஸர்களாலும் அந்த யுத்த பூமியில் நடக்க வழியில்லை. வானரர்கள் கவத்தாலும் ஸந்தோஷத்தாலும் பூரித்து பயத்தைவிட்டு, அபாரமான கதர்யத்துடன், பலபல ஆயுதங்களால் ராக்ஷஸர்களை எதிர்த்து யுத்தம் செய்தார்கள். இப்படி இருவரும் கைகலந்து யுத்தம் செய்கையில் வானரர்கள் ஐயத்தால் கூச்சலிட, அரக்கர்கள் முறிபட்டுக் கதற, மஹாலிகளும் தேவகணங்களும் நல்லது நல்லதென்று கொண்டாடினார்கள்.

வாயுனவப்போல் வேகமுள்ள ஓர் உத்தம அச்வத்திரேறி, நரார்த்தகன். சக்தியாயுதத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, மஹாஸமுத்திரத்தில் ஒரு நிமிஷமும் பிரவேசிப்பதுபோல், வானர ஸைன்யத்தில் புருத்தான். ஐவலிக்கும் எறியீட்டியால் ஓரே தடவையில் எழுதாறு வானரர்களை குத்திப் பிளந்தான். வானர ஸைன்யத்தை ஒருவனுய் ஒரு கூணத்தில் அடித்துத் துரத்தினான்; தேவேந்திரனும் இவனைக் கண்டு நடுங்கினவனல்லவா? பெரிய சரீரத்துடன் பர்வதத்தைப்போன்ற குதிரையில் ஏறிக்கொண்டு, போகும் வழியெல்லாம் மாம்ஸத்தாலும் ரத்தத்தாலும் சேருக்கிக்கொண்டு, இரு புறத்திலும் மலைபோன்ற வானரர்களைக் கூட்டம்கூட்டமாய் அடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு செல்வதை வித்யாதரர்களும் மஹாலிகளும் கண்டு வருந்தினார்கள். அவனை எதிர்க்க நினைத்து பிரயத்தனம் செய்யமுன் வானரர்கள்மேல் பாய்ந்து ஒரு நொடியில் பிளந்து கொள்ளுன். வணங்களைக் கோடைகாலத்தில் காட்டுத்தீ எரிப்பது போல், நரார்த்தகன் யுத்தபூமியில் ஐவலிக்கும் எறியீட்டியுடன் வானர ஸைன்யத்தைக் கொளுத்திச் சாம்பலாக்கினான். வானரர்கள் மரங்களையும் மலைகளையும் விட்டெறிவதற்கு முன், வஜ்ரத்தால் அடிக்கப்பட்ட பர்வதங்களைப்போல், எறியீட்டியால் கொல்லப்பட்டு விழுந்தார்கள். மழைக்காலத்தில் மேகங்களைப் பெருங்காற்று சிதறடிப்படிபோல், யுத்தபூமியில் ஸகல திக்குகளிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு, அந்த ராக்ஷஸன் வானரர்களைத் துரத்தித் துரத்தி அடித்தான். அவர்கள் நிற்கவாவது ஓடவாவது அசைய

150

155

160

165

170

175

180

185

வாவது முடியவில்லை, தாவுகிறவர்களையும் நிற்கிறவர்களையும் நடக்கிறவர்களையும் மறைகிறவர்களையும் நரார்த்தகன் தேடித்தேடி அடித்தான். ஸுலபனைப்போல் பிரகாசிக்கும் எறியீட்டியால் பிரளய காலத்தில் குலத்துடன் விளங்கும் அந்தகனைப்போல் வானர ஸைன்யத்தை இருந்தவிடம் தெரியாமல் துரத்தினான். வஜ்ராயுதத் தைப்போல் வந்து விழும் அந்த எறியீட்டியைத் தாங்க முடியாமல் வானரர்கள் பெருங்கூச்சலிட்டார்கள். இத்திரனுடைய வஜ்ரத் தால் பிளந்து விழும் பர்வதகிரங்களைப்போல் வானரர்களுடைய சரீரங்கள் அறுபட்டு விழுந்தன. முன்பு கும்பகர்ணனால் அடி பட்ட வானரர்கள் ஸுக்ரீவனை அடைந்து சிரமபரிஹாரம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படித் தன் ஸைன்யம் நரார்த்தகனால் கலக்கப்பட்டுப் பயம் பிடித்து அங்குமிங்கும் ஓடுவதை ஸுக்ரீவன் கண்டான். 200 பிறகு அந்த ராஷஸன் எறியீட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு குதிரையின் மேலேறித் தன்னை கோக்கி வருவதைப் பார்த்து, ஸமீபத்திலிருந்த அங்கதனை அழைத்து, "குழந்தாய்! நீ பராக்ரமத்தில் தேவேந்திரனைப் போன்றவனவல்லவா? இதோ குதிரையில் ஏறி வரும் ராஷஸ வீரன் நமது ஸைன்யத்தைக் கலக்குகிறான். அவனை மறித்து யுத்தம் செய்து உயிரை வாங்கு" என்றான். அதைக் கேட்டு 205 வாலிபுத்திரன், மேகக்கூட்டங்களிலிருந்து வெளிக் கிளம்பும் ஆதித் யனைப்போல், கருத்த வானர ஸைன்யத்திலிருந்து புறப்பட்டான். பர்வதங்களைப்போல் உறுதியான தேகத்தையுடைய அங்கதன் அழகான தோள்வளைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, தாதுக்களால் ஏளனங்கும் பர்வதத்தைப்போல் தோன்றினான். நகங்களையும் பற்களையும் தவிர வேறு ஆயுதமில்லாமல், நரார்த்தகனை மறித்து, 'அபே! 210 ராஷஸ! என்ன காரியம் செய்கிறாய்? அல்ப வானரர்களை இந்நேரம் அடித்துக் கொல்வதில் உனக்கென்ன பெருமை? கில். உன் கையில் வஜ்ரம்போல் விளங்கும் எறியீட்டியை என் மார்பில் விட்டெறி, பார்ப்போம்" என்றான். தன்னை இப்படி அவமானப் படுத்தினதைக் கண்டு நரார்த்தகன் உதட்டைக் கடித்து மஹாஸர்ப்பத்தைப்போல் சீறிக்கொண்டு, எறியீட்டியைச் சுழற்றி, வாலிபுத்திரன் மார்பில் அடித்தான். வஜ்ரத்தைப்போல் கெட்டியான அந்த வானர குல திலகனுடைய மார்பில் அது பட்டு முறித்து பூமியில் விழுந்தது. கருடனால் கிழித்தெறிவப்பட்ட ஸர்ப்பத்தைப்போல், 220 முறிந்து கிடந்த அந்த எறியீட்டியைப் பார்த்து, அங்கதன் ரோஷத்தால் இடிபோல் சிளித்து, நரார்த்தகனுடைய குதிரையின் மேல் பாய்ந்து அதன் தலையில் ஓய்விதைந்தான். மண்டை பிளந்து கண்கள் தெறித்து, நாக்குத் தொங்கி, அந்த உத்தம அச்வம் கருண்டு 225 விழுந்தது. அதைக் கண்டு நரார்த்தகன் கோபத்தால் மெய்மறந்து, வீரர்களை மடக்கி அங்கதனைத் தலையில் அடித்தான்; அந்னால் அந்த வானரன் மண்டை பிளந்து ரத்த வெள்ளம் பெருக சற்று பிரக்ஞை

யற்றுப் பிறகு தெளிந்து, ஆச்சரியமடைந்து, கோபத்தால் ஜ்வலித்
தான். பர்வதிகரத்தைப்போன்ற தன் முஷ்டியால், வஜ்ராயுதம்
வந்து விழுவதுபோல், பூர்ண பலத்துடன் நரார்த்தகனை மார்பில் குத்
தினான். அதனால் அந்த ராக்ஷஸன் மார்பு பிளந்து, நெருப்பு
ஜ்வாலையினைப்போன்ற ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, தேகமெங்கும்
ரத்தம் பெருக, இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தால் அடிப்பட்ட பர்வ
தத்தைப்போல் பூமியில் விழ்ந்திறந்தான். அதைக் கண்டு வானர
ஸையழும் ஆகாசத்திலிருந்த தேவகணங்களும் ஸந்தோஷத்தால்
ஆரவாரித்தார்கள். 235

இப்படி அங்கதன் பிறரால் அஸாத்யமான வீரவிருத்யத்தைச்
செய்து, ராமனுடைய மனத்தை ஸந்தோஷப்படுத்தினான். நிகரற்ற
பலபரக்கிரமமுள்ள ரகுவீரனும் அவனை விசேஷமாய்க் கொண்
டாடி ஆச்சரியமடைந்தார். அதனால் அங்கதன் ஸகல சிரமும்
தீர்ந்து, பலமும் தைரியமும் உத்ஸாஹமும் அதிகரித்து, மறுபடி
யும் யுத்தம் செய்ய ஆவல்கொண்டு நின்றான். 240

அதாங்கதோ ராம மந:ப்ரஹர்ஷணம்
ஸுதுஷ்கரம் தத்க்ருதவாந் ஹி விக்ரமம் |
வினிஷ்மியே ஸோபயதிவீர்ய விக்ரம: |
புதஸ்ச யுத்தே ஸ ப்ரூ'வ ஹர்ஷித: || (104)

ஸர்க்கம் 70

தேவாந்தகன் முதலியவர்களின் வதம்

நரார்த்தகம் ஹதம் திருஷ்ட்வா கக்ருஸ்ரீ ஸதீருதர்ஷபா: |
தே'வாந்தகஸ் தீரீழ்ரதா' ச பெளஸஸ்த்யஸ்ச மஹோதர: || (1)

நரார்த்தகன் அங்கதனால் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டுராக்ஷஸ
வீரர்கள் பெருங்குச்சலிட்டார்கள். தேவாந்தகனும் த்ரீசிரஸும்
மஹோதரனும் அதிக கோபம் கொண்டு வானரஸையத்தில் பிர
வேசித்தார்கள். அப்பொழுது மஹோதரன் மஹாமேகத்தைப்
போன்ற ஒரு மதயாணியின்மேலேறி அங்கதனை நோக்கி ஓடிவந்தான். 5
தன் ஸகோதரன் மரணமடைந்ததால் கோபம் கொண்டு பலவானான
தேவாந்தகன் ஜ்வலிக்கும் ஒரு பரீகமென்ற ஆயுதத்தை எடுத்துக்
கொண்டு, உத்தமர் அச்வங்கள் பூட்டப்பட்டு ஸுரீயனைப்போல்
பிரகாஸிக்கும் சதத்திலேறி, வானரசாஸுருமாரனைத் தடுத்தான்.
தேவர்களுடைய கொழுப்பை அடக்கும் இம்மூன்று ராக்ஷஸ சிரேஷ்
டர்களால் எதிர்க்கப்பட்டும், அங்கதன் சற்றும் அவர்களை லக்ஷ்யம்
செய்யாமல், யுத்தாவேசம் கொண்டு, பெரிய கிளைகளை யுடைய ஒரு
மரத்தைப் பிடுக்கி, ஜ்வலிக்கும் வஜ்ராயுதத்தை இந்திரன் பிரயோ
கிப்பதுபோல் தேவாந்தகனை அடித்தான். அதை த்ரீசிரஸ் கரான
பாணங்களால் அறுத்துத் தள்ளினான். அதைக் கண்டு அங்கதன் 15

- ஆகாசத்தில் இளம்பி மரங்களைப் பாதைகளையும் மலைகளையும் வர்ஷித்தான். அவைகளை த்ரிசிரஸ் திஷ்ணமான சரங்கனால் பொடி செய்தான். தேவார்த்தகன் பரிகத்தின் மூலையால் அந்த மரங்களை அடித்து முறித்தான். பிறகு, த்ரிசிரஸ் அங்கத்தை பாணங்களால் துளைத்தான். மஹோதரன் தன் மதயானையை வாலிபுத்திரன்மேல் நடத்தி வஜ்ரங்களைப் போன்ற தோமரங்களால் அவனுடைய மார்பில் அடித்தான். தேவார்த்தகன் அவனைப் பரிகத்தால் அடித்து அதிவேகமாய்த் திரும்பிச் சென்றான். இப்படி மூன்று ராக்ஷஸவீரர்களாலும் எதிர்த்து அடக்கப்பட்டும், வாலிபுத்திரன், கொஞ்சமாவது கலங்கவுமில்லை; உபத்திரவமடையவுமில்லை ஸ்வபாவமாகவே வேகசாலி; அப்பொழுது தன் வேகத்தை விருத்தி செய்துகொண்டு, அந்த மதயானையை ஓங்கியதைத்தான். அந்த அடியால் அதன் கண்கள் தெறித்து விழுந்தன; அறைகள் தாங்காமல் அது வீறிட்டது. பிறகு அங்கதன் அதன் தந்தைத் தைப் பிடுங்கி தேவார்த்தகனை அடித்தான். சண்டமாகுதத்தால் தாக்கப்பட்ட மரத்தைப்போல், அந்த ராக்ஷஸன் அவயவங்கள் சோர்ந்து, வாயாலும் மூக்காலும், கண்களாலும், காதுகளாலும் ரத்தத்தைக் கவினான். பிறகு தன்னை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு, மஹாதேஜஸ்த்வி யும் பலவானுமாதலால், தேவார்த்தகன் பயங்கரமான பரிகத்தைச் சுழற்றி, அங்கத்தை அடித்தான். அந்த அடியால் வானரவீரன் பூமியில் முழங்காலை ஊன்றி விழுந்து, உடனே தாவினான். அதைக் கண்டு த்ரிசிரஸ் மூன்று திஷ்ணமான பாணங்களால் அவனை நெற்றியில் அடித்தான்.

- இப்படி மூன்று ராக்ஷஸவீரர்களால் குழப்பப்பட்டு தவிராக அங்கதன் யுத்தம் செய்து கலங்குவதைக் கண்டு, ஹனுமானும் சீலனும் அவனுடைய உதவிக்கு வந்தார்கள். சீலன் ஒரு பர்வதசிகரத்தைப் பிடுங்கி த்ரிசிரனை அடித்தான். அதைராவணனுடைய புத்திரன் கூர்மைமான பாணங்களால் பிளக்க, அது நெருப்புப் பொறிகளோடும் ஜ்வாலிகளோடும் பூமியில் விழுந்தது. அதைக் கண்டு தேவார்த்தகன் தன் விலை இழந்து, பரிகமென்ற ஆபுதத்தால் ஆஞ்ஞநேயரை எதிர்த்தான். அவன் பாய்ந்து வருகையில் மாருதி அவனை வஜ்ரத்தைப்போன்ற முஷ்டியால் அடித்து, ராக்ஷஸர்களைத் தன் வரிமஹநாதத்தால் நடுங்கும்படி செய்தார். தலை பிளந்து பற்கள் உதிர்த்து கண்கள் தெறித்து நாக்கு வெளியில் தொங்கி, ராவண புத்திரனான தேவார்த்தகன் உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தான். தேவகணங்களைக் கதறவடித்த அந்த ராக்ஷஸவீரன் மடிந்த பிறகு த்ரிசிரஸ் கோபமடைந்து, கூர்மைமான பாணவர்ஷத்தால் சீலனை மார்பில் துளைத்தான். அதற்குள் மஹோதரன் பர்வதாகாசமான மதயானையிலேறி, கோபத்தால் மெய்மறந்து, மந்தர பர்வதத்தின் உச்சியில் உதிக்கும் ஸாலியனைப்போல் விளங்கி, இந்திரவில்லாலும் மின்னற்கொடிகளாலும் பிரகாசிக்கும் மேகம் பர்வதத்தின்மேல் மழையை வர்ஷிப்

பதுபோல், நீலனுடைய மார்பில் சரமாரி பொழிந்தான். அந்த
 வானரஸனுபதி தேகமெங்கும் சரங்களால் துளைக்கப்பட்டு அவய
 வங்களை அசைக்கமுடியாமல் அங்கங்கள் தளர்ந்து நின்றான். சிறிது
 நேரம் சென்றபின் பிரக்ஞைதெளிந்து, மரங்களடர்ந்த ஒரு பர்வதத்
 தைப் பிடுங்கி மஹாவேகத்துடன் மஹோதரன் தலையில் அடித்
 தான். வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்ட பர்வதத்தைப்போல் மஹோ
 தரன் அவயவங்கள் ஒடித்து அடையாளம் தெரியாமல் பூமியில்
 விழுந்து உபிரைவிட்டான். தன் சிற்றப்பன் இறந்ததைக் கண்டு
 தீரிரஸ் வில்லி வளைத்து ஆஞ்ஞனேயரைப் பாணங்களால் அடித்
 தான். வாயுபுத்திரன் கோபம் கொண்டு ஒரு பர்வதத்தை அவன்
 மேலெறிய அதைக் கூர்மையான பாணங்களால் அடித்தான். பிறகு
 அந்த ராவணபுத்திரன் மேல் பெரிய விருஷங்களைப் பிடுங்கியெறிந்
 தார். அவை ஆகாசத்தில் வரும்பொழுது அவற்றை தீரிரஸ்
 பாணங்களால் துண்டித்து கர்ஜித்தான். அதைக் கண்டு ஹனுமான்
 பாய்ந்து, எரிமூலம் மதயானையின் சிரஸைப் பிளப்பதுபோல், கூர்
 மையான நகங்களால் ரதத்தில் கட்டியிருந்த குதிரைகளின் தலையில்
 அடித்துக் கிழித்தார். பிரளய காலத்தில் அந்தகன் காளராத்திரிய
 பிரயோகிப்பதுபோல், உடனே தீரிரஸ் ஒரு சக்தியாயுதத்தை
 மாருதியின்மேல் பிரயோகித்தான். பகலில் விழும் எரிகொள்ளி
 யைப்போல் ஒன்றாலும் தடுக்கப்படாமல் வந்து விழுந்த சக்தியை
 வானரவீரன் தாவிப்பிடித்து ஒடித்து அட்டஹாஸம் செய்தார்.
 அந்தக் கோசமான சக்தி முறிபட்டதைக் கண்டு வானரகணங்கள்
 மேகங்களைப்போல் கர்ஜித்தார்கள். பிறகு தீரிரஸ் கூர்மையான
 கத்தியை உருவி வாயுபுத்திரன் மார்பில் வெட்டினான். அதைப்
 பொறுத்துக் கொண்டு ஹனுமான் தீரிரஸைத் தன் பூர்ணபலத்
 துடன் ஒங்கியறைந்தார். அவன் கைகளிலிருந்த ஆயுதங்கள் நழுவி
 பிரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்தான். அதற்குள் அவனுடைய கத்தி
 யைப் பிடுங்கிக் கொண்டு ஹனுமான் ராகுஸர்கள் நடுங்கும்படி
 கர்ஜித்தார். அதைக்கேட்டுப் பொறுக்காமல் தீரிரஸ் பாய்ந்து
 மாருதியைத் தன் முஷ்டியால் குத்தினான். அதனால் அவருக்குக்
 கோபம்பொன்று தீரிரஸை அவனது கிரீடங்களில் பிடித்து, பூர்வ
 காலத்தில் த்வஷ்டாவின் புத்திரனான விசுவரூபனுடைய மூன்று
 தலைகளையும் இத்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் அறுத்துத் தன்னினது
 போல், அந்த ராவணபுத்திரனுடைய மூன்று சிரஸுகளையும் அவ
 னுடைய கத்தியாலேயே அறுத்துத் தன்னினார். புண்யகர்மங்கள்
 நாசமடைந்தவுடன் ஆகாசவீதியிலிருந்து விழும் கிரஹங்களைப்
 போல் நீண்டு, அக்னியைப்போல் ஸ்வசித்துக்கொண்டு, பர்வதங்
 களைப்போல் பருத்த கண்களால் பிரகாசிக்கும் அவனுடைய தலை
 கள் பூமியில் விழுந்தன. அதைக்கண்டு வானரர்கள் கர்ஜித்தார்
 கள்; பூமி நடுங்கிற்று; ராகுஸர்கள் மூலைக்கு மூலை ஓடி
 னார்கள்.

- 100 தீர்சிரஸ், மஹோதரன், தேவார்த்தகன், நரார்த்தகன் இந்நால் வரும் இறந்ததைக் கண்டு, மஹாபாரசீவன் உறுதியான இரும் பால் செய்யப்பட்ட ஒரு கதையை எடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு வந்தான். அது தங்கக் கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மாபீஸத் தாலும் ரத்தத்தாலும் பூசப்பட்டிருந்தது. ஐராவதம் மஹாபத்மம் ஸாரீவபெனமமென்ற திக்கஜங்களும் அதைக் கண்டு நடுங்கும்; சத்துருக்களுடைய ரத்ததாரைகளால் விளங்கிற்று. அழகாயும்
- 105 விசித்திரமாயும் செய்யப்பட்டது; நெருப்பு ஜ்வாலைகளால் குழப் பட்டு நெருப்புப் பொறிகளைக் கக்கிக்கொண்டிருந்தது; சிவந்த மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது; பிரளயகாலாக்கிரியைப் போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு மஹாபாரசீவன் வானர ஸைன்யத் தைக் கலக்கினான். அப்பொழுது லீஷபனென்ற வானரன் ராக்ஷ
- 110 ஸைன்யத்தில் பாய்ந்து அவனை எதிர்த்தான். மஹாபாரசீவன் கோபம் கொண்டு வஜ்ரத்தைப்போன்ற தன் கதையால் அவனு டைய மார்பில் அடித்தான். அந்த அடியால் மார்பு பிளந்து கிடு கிடு என்று நடுங்கி, சற்றுநேரம் பிரக்கூயற்று, பிறகு தன்னைத் தையியப்படுத்திக்கொண்டு, அந்த ராக்ஷஸனுடைய கதாயுதத்தைப்
- 115 பிடுங்க ஓடிவந்தான். அதனால் ராக்ஷஸஸைன்யத்தை மூலைக்குமூலை அடித்துத் துரத்தி, அதைக் கறகறவென்று சுழற்றி மஹாபாரசீவ னைத் தலையில் அடித்தான். தன் ஆயுதத்தால் அடிபட்டும் பற்க ளும் கண்களும் தெறித்து வஜ்ரத்தால் அடிபட்ட பர்வதத்தைப் போல் உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தான். ராவணனுடைய ஸ்வே
- 120 தரணை மஹாபாரசீவன் மரணமடைந்ததைக் கண்டு, ஸ்வேத்திரத் தைப் போன்ற ராக்ஷஸ ஸைன்யம் ஆயுதங்களை விட்டெறித்து உயிர் பிழைத்தால் போதுமென்று சிதறி ஓடிற்று.

தஸ்மித் ஸுதே ப்ராதரீ ராவணஸ்ய

தத்ஸந்ருதாதாம் ப்லமர்ணவாபீம் ||

த்யக்தாயுதம் சேவல ஜீவிதார்தம்

துத்ராவ பித்நார்ணவ ஸந்திகாஸம் ||

(68)

ஸர்க்கம் 71

அநிகாய யுத்தம்

ஸ்வபலம் வ்யதிதம் திருஷ்ட்வா துமுலம் ரோமஹர்ஷணம் |

ப்ராதற்கும்ஸா நிறதாத் திருஷ்ட்வா ஸக்ரதுஸ்ய பராக்ரமாத் || (1)

பயங்கரமான தன் ராக்ஷஸஸைன்யம் இப்படிக் கலங்கு வதையும் பராக்விசமத்தில் தேவேந்திரனைப்போன்ற தன் ஸ்வேஹாத ர்கள் மடிந்ததையும் ராக்ஷஸசிரஷ்டர்களான தன் சிற்றப்பன் கள் கொல்லப்பட்டதையும் கண்டு, மஹாதேஜஸ்வியான அநிகா

- யன் கோபத்தால் ஐவலித்தான். மலைபயப்போன்றவன்; தேவர் 5
களையும் தானவர்களையும் நடுங்கச் செய்கிறவன்; பிரஹ்மாவிடத்தி
லிருந்து உத்தமமான வரங்களைப் பெற்றவன்; அநேக ஸூரையர்கள்
ஒன்றாய்க் கூடினதுபோல் பிரகாசிக்கும் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு
கிரீடகவர குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, வில்லைச் சுழற்
றிக்கொண்டு, தன் பெயரையும் வீரகிருத்யங்களையும் கோஷித்துக் 10
கொண்டு, திக்குகள் நடுங்கும்படிக் கர்ஜித்தான். அந்த எரிமல
நாதத்தாலும் கோஷத்தாலும் நானேசையாலும் வானர்கள்
பயந்தார்கள். அவனுடைய தேகபரிமாணத்தைக் கண்டு கும்பகர்
ணன் பிழைத்தெழுந்தானென்று வானர்கள் திகிலடைந்து ஒருவ
ரையொருவர் கட்டிக்கொண்டார்கள். மூன்று லோகங்களையும் 15
மூன்றுடிகளால் அளந்த மஹாவிஷ்ணுவின் உயர்ந்த வடிவம்
போன்ற அவனுடைய வடிவத்தைக் கண்டு வானரத் தலைவர்கள்
புத்திமயங்கி மூலைக்குமூலை ஓடினார்கள். சிலர் ஸர்வலோக சரண்
யான ராமனைச் சரணமடைந்தார்கள்.
- கானமேகத்தைப்போல் கர்ஜித்துக்கொண்டு பர்வதத்தைப் 20
போல் ரதத்தில் வீற்றிருக்கும் அதிகாயின ராமன் தொலைவிலே
பார்த்து. அவனுடைய சரீரத்தையும் தேஜஸையும் தைரியத்தையும்
கண்டு மிகவும் ஆர்சரியப்பட்டார். வானரர்களை ஸமாதானம்
செய்து ஸமீபத்திலிருந்த விபீஷணனை அழைத்து, “அதோ அநேக 25
குதிரைகள் பூட்டின பெரிய ரதத்தில் மலைபோன்ற சரீரத்துடன்
மஞ்சள் வர்ணமான நேத்திரங்களுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் வில்
லாளி யார்? மடுஹச்வரன் பூதகணங்களால் சூழப்படுவதுபோல்
கர்மையான குலங்களும், வல்லயங்களும் ஏறியீட்டிகளும் அவனைச்
சுற்றி பிரகாசிக்கின்றன. யமனுடைய நாக்குகளைப் போலும் 30
மேகங்களில் பாயும் மின்னல்களைப்போலும் பிரகாசிக்கும் அநேக
சக்தியாயுதங்கள் ரதத்தில் ஐவலிக்கின்றன. மேகங்களில் வான
வில்லுகள் காணப்படுவதுபோல் அந்த ரதத்தில் எங்கே பார்த்தா
லும் நாண்பூட்டித் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வில்லுகள்
மாடப்பட்டிருக்கின்றன. ஸூரையனைப்போல் தேஜஸுள்ள 35
அந்த ரதத்திலே வரும் ரதவிரன் யார்? அவனுடைய தேஜஸால்
இந்த ரணபூமி பிரகாசிக்கிறது. அவனுடைய த்வஜத்தின் நுனியில்
ராகு விளங்குகிறான். ஸூரியகிரணங்களைப் போன்ற பாணங்
களால் ஸகல திக்குகளும் ஒளி வீசுகின்றன. மூன்று வளைவுகளுடன்,
இடியைப்போல் உறுதியாய், தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு 40
இந்திர வில்லைப்போன்ற ஒரு தனுஸ் அவன் கையில் விளங்குகிறது.
அதன் நானேசை மேக கர்ஜனைகளைப் பழிக்கிறது. த்வஜத்தாலும்
கொடிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தத் திவ்யரதத்தில் காங்கு
ஸாரதிகள் குதிரைகளை நடத்துகிறார்கள்; முப்பத்தெட்டு கார்முக 45
மென்ற வில்லுகளும் தங்கக்கயிறுகளும் காணப்படுகின்றன.
இரண்டு பக்கங்களிலும் இரண்டு தீக்ஷணமான சுத்திகள் வைக்கப்

பட்டிருக்கின்றன. அவைகளின் கைப்பிடி நான்கு சாண் சிற்றள
 விருக்கும்; நீளமோ பத்துச் சாண்களுக்கு. கழுத்தில் சிவந்த
 மாலைகள் தொங்குகின்றன; கருத்த நீறமுள்ளவன்; காலனைப்
 போன்ற பயங்கரமான வாயுள்ளவன்; மெகங்கள் சூழ்ந்த ஸூரிய
 50 ணைப்போல் தோன்றுகிறான். தங்கக்கொடிநாங்கனால் விளங்கும் இவ
 னுடைய புஜங்கள் ஹிமயமலையின் சிகரங்களைப்போலிருக்கின்றன.
 சுபமான நெத்திரங்களுடனும் குண்டலங்களுடனும் சோபிக்கும்
 இவனுடைய முகம் புணர்வஸ் நகைத்திரங்களுக்கு நடுவில் விளங்
 55 கும் பூர்ணசந்திரனைப்போல் காணப்படுகிறது. வானரர்களெல்
 லாம் இவனைக் கண்டு பயந்தோடுகிறார்கள். இவன் யாசி? என்றார்.

அதற்கு விபீஷணன், "குபேரனுக்குத் தம்பியாய் ராக்ஷஸர்
 களுக்கரசனாய் பத்துத்தலைகளுடன் விளங்கும் ராவணனுடைய
 குமாரன் இவனே. பயங்கரமான கிருத்யங்களைச் செய்கிறவனும்
 அளவற்ற உத்ஸாஹமுள்ளவனுமான லங்கேசுவரனுடைய வீரனு
 60 புத்திரன் இவனே. புத்தத்தில் பிதாவுக்கு ஸுமானன்; பெரியோர்
 களை ஆரவியப்பவன்; அஸ்திரவித்யையில் கிபுணர்களுக்குள் ரிபுணன்.
 யானை ஏறுவதிலும் குதிரை ஏறுவதிலும் கத்திச்சண்டையிலும்
 வில் வித்யையிலும் ஸாமதான பேத தண்டமென்ற சதுர்வித
 உபாயங்களிலும் மந்திராலோசனையிலும் நிகரற்ற திறமைபுள்ள
 65 வன். இவனுடைய புஜபலத்தை கம்பி லங்கை பயமில்லாமல் வளரிக்
 கிறது. இவனுக்குத் தெரியாத அஸ்திரங்களில்லை. அநேக சத்ருக்
 களை புத்தத்தில் ஐயித்திருக்கிறான். பிரஹ்மாவைத் தபஸால் ஸர்
 தோஷப்படுத்தி அபூர்வமான அஸ்திரங்களை அடைந்திருக்கிறான்.
 ராவணனுடைய பிரிய பார்வையான தான்யமானியின் புத்திரன்.
 70 அதிகாயனென்று இவனுக்குப்பெயர். அஸுரர்களாலும் தனக்கு
 மரணமில்லையென்று பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து வரம் பெற்றிருக்
 கிறான். இந்தத் தீவ்ய கவசமும் ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும்
 இந்த ரதமும் அப்பொழுது இவனுக்குக் கிடைத்தன. தேவர்களை
 யும் தானவர்களையும் கணக்கில்லாமல் முறியடித்திருக்கிறான். யக்ஷர்
 75 களை நாசம் செய்து ராக்ஷஸர்களைக் காப்பாற்றியிருக்கிறான்; இந்தி
 ரனுடைய வஜ்ரத்தையும் வருணனுடைய பாசத்தையும் பாணங்
 களால் தடுத்த ராக்ஷஸ சிரேஷ்டன்; புத்திமான்; தேவாலுரர்
 களுடைய கொழுப்பை அடக்கினவன். இவனுடைய பாணங்களால்
 வானர ஸையம் மடிவதற்கு முன் இவனை ஐயிக்க வேண்டும்"
 80 என்றான்.

அதற்குள் அந்த ராக்ஷஸவீரன் வானர ஸையத்தில் புருந்து
 வில்லைச் சுழற்றிக்கொண்டு அடிக்கடி கர்ஜித்தான். குமுதன் தவி
 விதன், ஸமர்தன், கீலன், சரபன் முதலிய வானர சிரேஷ்டர்கள்
 மரங்களையும் மலைச்சிகரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அவனை
 85 எதிர்த்து ஓடி வந்தார்கள். அவைகளைத் தன் பாணங்களால் ஒரு

ஷுணத்தில் அந்த ராஜகுமாரன் தூளாகி, தன்னெதிரில் நின்ற ஸகல வானரர்களையும் இரும்பால் செய்யப்பட்ட சரங்களால் துளைத்தான். அவர்கள் அங்கங்கள் பிளந்து அந்தச் சரமாரியால் கலங்கி அவனுடன் யுத்தம் செய்ய முடியவில்லை. மான் கூட்டங் களைக் கொழுத்த சிங்கக்குட்டி தூரத்தியடிப்பதுபோல், அந்த 90
வானர ஸையத்தை அந்த ராஷுல வீரன் சிதறவடித்தான். தன் னுடன் யுத்தம் செய்யாமலிருந்த ஒருவரையும் அவன் அடிக்க வில்லை. ராமனிருக்குமிடத்திற்கு வந்து கர்வத்துடன். "ரதத்தில் சரசாபங்களுடன் காவிருக்க, ஸாதாரண யுத்த வீரனுடன் நான் சண்டை செய்யத் தகாது. உத்தராகத்துடன் விளங்கும் எந்த வீர சிகாமணியாவது உங்களுக்குள்ளிருந்தால் அவன் முன்னின்று என் னுடன் யுத்தம் செய்யட்டும்" என்றான்.

அந்த வார்த்தையைப் பொறுக்காமல் லக்ஷ்மணன் பாய்ந்து வில்லை வளைத்து நானேற்றி, பூமியும் மலைகளும் ஆகாசமும் ஸமுத்தி ரமும் திக்குகளும் ராஷுலர்களும் நடுங்கும்படி டங்காரம் செய் 100
தார். மஹாதேஜஸ்வியும் பலவானுமான அதிகாயன் அந்தப் பயங்கரமான சப்தத்தைக்கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டான். பிறகு கோபங்கொண்டு ஒரு கூர்மையான பாணத்தை எடுத்து, "லக்ஷ் மண! நீயோ சிறு குழந்தை, வீரனிருக்கக்கூட அறியாதவன்; போ, யமனைப்போன்ற என்னுடன் யுத்தம் செய்ய ஆசைப் 105
படவாமோ? என் கைவிரிந்து விடப்பட்ட பாணங்களுடைய வேகத்தை ஹிமயமலையும் ஆகாசமும் பூமியும் தாங்குமோ? ணுக மாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் காலாக்னியை ஏன் எழுப்ப விரும்புகிறாய்? வில்லை எறிந்துவிட்டுத் திரும்பிப்போ, ஏன் வீணாய் என்னால் உயிரை இழக்கிறாய்? அல்லது, அப்படி இஷ்ட 110
மில்லாமல் என்னை எதிர்த்தால் நில். பிராணனைப் பறிகொடுத்து யமலோகத்திற்குச் செல். சத்ருக்களுடைய கொழுப்பை நாசம் செய்யும் என் கூர்மையான பாணங்களைப் பார்த்தாயா? ருத்திர னுடைய த்ரிகுலத்தைப் போன்றவை; உருக்கியோடவிட்ட தங் கத்தால் அவங்கரிக்கப்பட்டவை; மஹா ஸரீரங்களைப் போன்றவை; கோபம்கொண்ட லெம்ஹம் மதயானையின் மூளையைப் 115
பிளந்து அதன் ரத்தத்தைக் குடிப்பதுபோல், இந்தச் சரம் உன் ரத்தத்தைக் குடிக்கும்" என்று கோபத்தால் சிதிக்கொண்டு அந்தச் சரத்தை வில்லில் தொடுத்தான்.

ரோஷத்தோடும் கர்வத்தோடும் அதிகாயன் சொன்ன வார்த 120
தைக்ளை கேட்டு லக்ஷ்மணன் அடங்காக் கோபங்கொண்டு, அபார பலவானும் காந்தி பொருத்தினவருமானையால் அதைப் பொறுக் காமல், அநேக அர்த்தங்கடாங்கிய மறு மொழியைச் சொன்னார். "அது ராஷுல! வார்த்தையாலேயே உனக்கு மேன்மை ஏற் படுமா? உன்னைப் புகழ்த்து கொண்டதாலேயே குரனுவாயா? 125

- துஷ்டனே! இதோ வில்லும் கையுமாய் உன்னுடன் யுத்தம்செய்வத்
தயாராயிருக்கிறேன்; உன் பூர்ணபலத்தையும் காட்டு; வீண்
பெருமை பேசாதே; செய்கைகளால் உன் திறமையைக் காட்டு;
130 ஆண்மையுடையவனே குரலெனப்படுவான். நல்லவர்கள் பெருமை
பேசுவதில்லை. சிரேஷ்டமான ரதத்தில் ஸகல ஆயுதங்களுடனும் நீ
யுத்தத்திற்கு வந்திருக்கிறாய். பாணங்களாலோ அல்லது அஸ்திரங்
களாலோ உன் பராக்கமத்தை வெளியிடு. பிறகு, பெருங்காற்று
பனம்பழங்களை உதிர்ப்பதுபோல், கூர்மையான பாணங்களால்
உன் தலையை அறுத்து உதிர்த்துவிடுவேன். இன்று என் பாணங்கள்
135 சரீரத்தைத் துளைத்து அதிலிருந்து பெருகும் ரத்தத்தைக் குடிக்கும்.
நான் வயதில் முதிர்ந்தவனல்லவென்று என்னை நீ அலசியம் செய்
யக்கூடாது. நான் சிறுவனுயிருந்தாலும் வயது சென்றவனுயிருந்
தாலும் யுத்தத்தில் உனக்குக் காலமிருந்து வென்றறி. முன்காலத்
தில் வாமனனென்ற சிறுவனாய் அவதாரம் செய்த விஷ்ணுவால்
140 மூன்று லோகங்களும் மூன்று அடிகளால் அனக்கப்பட்டதை அறி
யாயோ?" என்றார்.

- அப்படித் தகுந்த காரணங்களுடனும் சிரேஷ்டமான அர்த்தங்
களுடனும் லக்ஷ்மணன் சொல்லக் கேட்டு அதிகாயன் கோபம்
கொண்டு, உத்தமமான பாணத்தை எடுத்தான். அப்பொழுது
145 வித்யாதர, பூத, தேவ, தைத்ய, மஹர்ஷி, குஹ்ய கணங்கள் அந்த
யுத்தத்தைப் பார்க்க வந்தார்கள். அதிகாயன் வில்லை வீசித்து
நானேற்றி அந்த பாணத்தைப் பூட்டி ஆகாசத்தை விழுங்குவது
போல் அதிவேகமாய் அதை லக்ஷ்மணன்மேல் பிரயோகித்தான்.
கொடிய விஷமுள்ள நாகத்தைப்போல் தன்னை நோக்கி வரும்
150 அந்த தீக்ஷணமான சரத்தை லக்ஷ்மணன் ஒரு அர்த்த சந்திர
பாணத்தால் துண்டித்தார். அதிகாயன் அதைக் கண்டு, ஐந்து
பாணங்களைப் பிரயோகிக்க, லக்ஷ்மணன், அவைகளை அதி ஸூலப
மாயத் தன்வீடத்தில் வருவதற்கு முன்பே நாசம் செய்து, தேஜ
ஸால் ஜ்வலிக்கும் ஒரு கூர்மையான பாணத்தை எடுத்து அந்த
155 சாஷ்ணனுடைய நெற்றியிலடித்தார். மஹா ஸர்ப்பம் பர்வதத்
தில் நுழைவதுபோல் அந்தச் சரம் அவனுடைய நெற்றியில் பதிந்
தது. ரத்தம் பெருகிற்று, குந்திரனுடைய பாணங்களால் அடிக்கப்
பட்ட த்ரிபுராஸுரர்களுடைய நகர கோபுரம்போல், அந்த பாணத்
தைத் தாங்க முடியாமல் அதிகாயன் நடுங்கினான். பிறகு தன்னை
160 ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு, நன்றாய் ஆலோசித்து, மேல் நடக்க
வேண்டியதை நிச்சயித்து, "லக்ஷ்மண! நீ எனக்குத் தகுந்த சத்ரு.
உன் திறமையை மெச்சினேன். வில்வித்யையில் நிறுணனுயிருக்
கிறாய்" என்று புகழ்ந்து, ஒருதரம் கொட்டாவி விட்டு, புணங்களை
முறுக்கிப் பிடித்து ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொண்டு, தேர்த்தட்டில்
165 உறுதியாய் உட்கார்ந்து, ஒன்று படுத்து தூறு இப்படி எண்ணிறந்த
பாணங்களை எடுத்துத் தொடுத்து விடுத்தான். அவை தங்கக்கட்டு

களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, யமதுதர்களைப்போல், ஆகாசமெங்கும்
 ஒரே பிரகாசமாய்த் தோன்றும்படி செய்தன. லக்ஷ்மணன் சற்றும்
 கலங்காமல் அவைகளை அறுத்துத் தன்னினார். பிறகு அதிகாயன்
 ஓர் உத்தமமான பாணத்தை வெகு ஐக்கிரகையாக விடுக்க. 170
 லக்ஷ்மணனை நடுமார்பில் அடித்தது. மதயானை மதஜலத்தைப்
 பெருகவிடுவதுபோல், அவருடைய தேகம் ரத்தநாரைகளால் நனைக்
 கப்பட்டது. அதைப் பிடுங்கியெறிந்து லக்ஷ்மணன் வெகு
 கூர்மையான ஒரு பாணத்தை எடுத்து அதில் ஆக்னேயாஸ்திர
 மந்திரத்தை ஐபித்து அதிகாயன்மேல் விடுத்தார். அதை அதி 175
 காயன் ஸூரியாஸ்திரத்தால் தடுத்தான். அவ்விரண்டும் மஹா
 நாகங்களைப்போல் ஆகாச வீதியில் எதிர்த்து யுத்தம் செய்தன.
 முடிவில் தேஜஸற்று, ஒன்றையொன்று எதிர்த்துப் பூமியில் சாம்ப
 லாய் விழுந்தன. அதிகாயன் அதைக் கண்டு ஐரீகாஸ்திரத்தைப்
 பிரயோகிக்க, லக்ஷ்மணன் அதை இந்திராஸ்திரத்தால் தடுத்தார். 180
 அதனால் கோபமடைந்து அதிகாயன் யமனுடைய அஸ்திரத்தை
 பிரயோகிக்க, அது லக்ஷ்மணனுடைய வாயல்யாஸ்திரத்தால் அடித்
 துத் தன்னப்பட்டது. பிறகு இளையபெருமாள் அந்த ராக்ஷஸனைச்
 சரமாரியால் மறைக்க, அவை அவனுடைய வஜ்ரகவசத்தில் பட்டு
 முனையொடிந்து பூமியில் விழுந்தன. அதைக்கண்டு லக்ஷ்மணன் 185
 ஆவிரம் சிரிஷ்டமான பாணங்களைப் பிரயோகித்தார். யாதோன்
 றாலும் பிளக்கப்படாத கவசத்தை அவன் பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து
 பெற்றதால், அந்தப் பாணங்கள் அவனைக் கொஞ்சம்கூட உபத்திர
 விக்கவில்லை.

அப்பொழுது வாயுபகவான் லக்ஷ்மணனிடத்தில் வந்து. 190
 "குழந்தாய் இந்த ராக்ஷஸன் அஸ்திராஸ்திரங்களால் பிளக்க
 முடியாத ஒரு கவசத்தை பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து வரத்தால் பெற்
 றிருக்கிறான். ஆகையால் இவனை பிரஹ்மாஸ்திரத்தால் அடிக்க
 வேண்டும்; மற்றவை பிரயோஜனப்படா" என்றார். அதைக்கேட்டு
 லக்ஷ்மணன், தடையற்ற வேகமுள்ள ஒரு பாணத்தை எடுத்து 195
 அதில் பிரஹ்மாஸ்திர மந்திரத்தை ஐபித்து அதிகாயன்மேல் பிர
 யோகித்தார். அப்பொழுது திக்குகளும், ஸூரிய சந்திரர்களும்,
 விரஹங்களும், ஆகாசமும், பூமியும் நடுங்கின. தங்கக்கட்டுகளாலும்
 வஜ்ரத்தாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்
 தைப்போலும், யமனுடைய காலதண்டத்தைப்போலும், அக்னியைப் 200
 போலும் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, தடுக்க முடியாத வேகத்துடன்
 அந்த பிரஹ்மாஸ்திரம் தன்னை நோக்கி வருவதை அதிகாயன்கண்டு,
 திஷ்ணமான அநேக பாணங்களால் அதை அடித்தான். அவைகளை
 விழுங்கிக்கொண்டு அது கருடனைப்போல் அதிவேகமாய் அந்த
 ராஜகுமாரனுடைய பக்கத்தில் வந்தது. அப்பொழுது, கலங்காமல், 205
 அதிகாயன் அதைச் சக்தி, கதை, கோடாலி, குலம் முதலிய ஆயுதங்
 களால் அடித்தான். அது அந்த உத்தம ஆயுதங்களையும் நாசம்

- செய்து, ராவணகுமாரனான அதிகாயனுடைய சிரனைக் கீட்ட
குண்டலங்களுடன் அறுத்துத் தள்ளிற்று. ஹிமயம்மலையின் கெரம்
210 பெயர்ந்து விழுவதுபோல், அந்தத் தலை ஆபரணங்களுடன் பூமியில்
விழுவதைக் கண்டு, மடிந்தவர் போக மிகுந்த ராஜ்ஜஸர்கள் கண்
ணீர்விட்டுக் கதறியழுதார்கள். முகம் வாடித் தீனமாய், தேகமெங்
கும் பாறைகளாலும் மரங்களாலும் மலைகளாலும் அடிபட்டுக்
களைத்து, தங்கள் தலைவரையும் இழந்து, திவிலடைத்து, இனி யுத்தம்
215 செய்து ஐயிப்போம் என்ற ஆசை ஒழிந்து, வங்கையைநோக்கி ஓட
ஆரம்பித்தார்கள். ஸுரீயோதயத்தால் மலர்ந்த தாமரைப்போல்,
வானரர்களுடைய முகங்கள் சந்தோஷத்தால் மலர்ந்தன. பயங்
கரமான தேகத்துடன் அளவற்ற பலபராக்கரமங்களுடன் தங்களை
மூலநாசம் செய்ய வந்த சத்ருவைக் கொன்று தங்களுக்கு உயி
220 ரையும் ஸகல சௌக்யங்களையும் அனுக்ரஹித்த லக்ஷ்மணனை
அவர்கள் பூஜித்துக் கொண்டாடினார்கள்.

ப்ரஹ்ரஷ்யுக்தா ப்ரஹவஸ்து வாதரா:

ப்ரபுத்'த' பத்'ம ப்ரதிமாதநாஸ் தத'ா :

அபூஜயத் லக்ஷ்மண மிஷ்டப'ாமிதம்

ஹதே சிபெள பீ'மப'வே து'ராஸதே :

(15)

ஸர்க்கம் 72

ராவணன் கவலை கொண்டது

அதிகாயன் ஹதம் ச்ருத்வா லக்ஷ்மணேந மஹௌஜஸா |

உத்'வேக் மக்'மத் ராஜா வசநம் சேத்'மப்'ரவீத் :

(1)

- அதிகாயன் லக்ஷ்மணனால் மடிந்தானென்ற வார்த்தையைக்
கேட்டவுடன் ராவணன் மனம் நடுங்கி, "ஐயோ! என்ன ஆச்சரி
யம்! வில்லாளிகளுக்குள் சிரேஷ்டனும் ஸகல ஆயுதப் பிரயோகங்
களிலும் நிபுணனும், சத்துருவைப் பார்க்கப் பொறுக்காதவனுமான
5 தாம்ராஷன், அகம்பனன், பிரஹஸ்தன், கும்பகர்ணன் இன்னும்
மற்ற ராஜ்ஜஸவீரர்களும் சத்துருவால் மடிந்தார்கள். இவர்கள் மலை
போன்ற தேகங்களையும் ஸமுத்திரத்தைப்போன்ற உறுதியையும்
அபாரபலத்தையுமுடையவர்கள்; எப்பொழுதும் யுத்தத்தில் ஆவல்
கொண்டவர்கள். சத்ருவைஸன்யங்களை ஐயிப்பதுமாதிரி அவர்
10 களுக்குத் தெரியுமெயொழிய, அபஜயமென்பதை அறியாதவர்கள்;
அஸ்திரவித்யையில் ஈழில்லாதவர்கள். மூன்று லோகங்களிலும்
பிரஸித்தமான பலத்தையும் வீரியத்தையுமுடைய என் குமாரனால்
ராமலக்ஷ்மணர்கள் கட்டப்பட்டார்கள். வரப்பிரஸாதத்தால்
இந்திரஜித் அடைந்த நாகபாசத்திலிருந்து தேவாஸுர யக்ஷகந்தர்வ
15 கின்னரகணங்களும் தப்பமுடியாது. அந்தப் பாசங்களிலிருந்து
தங்களுடைய ஸாமர்த்தியத்தாலோ, பிறரை மோஹிக்கும் மாயா

வியையாலோ, அல்லது ஒஷதிகளாலோ விடுவித்துக்கொண்டார்கள். நான் இதுவரையில் யுத்தத்திற்குனுப்பின ராஷஸவீரர்கள் மஹாபலவான்களான வானரர்களால் கொல்லப்பட்டார்கள். ராம லக்ஷ்மணர்க்கையும் ஸுக்ரீவர்க்கையும் விபீஷணர்க்கையும் வானரர்க்கையும் யுத்தத்தில் வெல்லக்கூடிய ஒருவரையும் காணோம். அந்த ராமனுடைய ஸ்வபாவபலம் வெகு ஆச்சரியகரமாயிருக்கிறது. அஸ்திரங்களால் அவனுக்குக் கிடைத்த பலமேர் அளவற்றது. இதுவரையில் ஸ்கல ராஷஸர்களும் அவனுடைய பராக்ரமத்தால் மடித்ததைப் பார்த்தால், அந்த ராகவன் நித்யஞ்ஞ ஸ்ரீமத்நாராயணனோ வென்று தோன்றுகிறது. அவனைக் கண்டு பயந்து, லங்கையில் வெண்கதவுகளும் உட்கதவுகளும் எப்பொழுதும் அடைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ராஷஸர்களே! நீங்கள் மறைந்திருந்து அதிஜாக்ஷிதையாக லங்கையின் ஸ்கல பாகங்களையும் காக்கவேண்டும். ஸீதை வாரிக்கும் அசோகவனத்தில் என் உத்தரவில்லாமல் எனக்குத் தெரியாமல் ஒருவரும் பிரவேசிக்கக்கூடாது; அங்கிருந்து வெளியில் போகவும் கூடாது; எங்கெங்கே வேண்டுகளுக்கு விடுதிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவோ அங்கங்கே உங்களுடைய ஸைன்யத்துடன் எப்பொழுதும் யுத்தத்திற்கு தயாராயிருக்கவேண்டியது. வானரர்களை ஒரு பொழுதும் அலாஷ்யம் செய்யக்கூடாது. அவர்கள் யுத்தம் செய்யத் தயாராயிருக்கிறார்களா? யுத்தத்திற்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார்களா? இளைப்பாறுகிறார்களா? கவலைகொண்டிருக்கிறார்களா? என்ற விஷயங்களை ஸாயங்காலத்திலும் பாதிராத்திரியிலும் விடியற்காலிலும் எப்பொழுதும் அதிர்ந்துவர வேண்டும்" என்று ஆக்ஞாபித்தான். ராஷஸவீரர்கள் அப்படியே செய்ய, ராவணன் கோபத்தாலும் வருத்தத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டும் தன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். தன் புத்திரர்களை இழந்த துக்கத்தாலும் அதுவரையில் சத்துருக்களால் ஒவ்வொரு தடவையிலும் அபஜயமடைந்ததைப் பற்றிக் கோபத்தாலும் அதை நினைந்து நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டு உருகினான்.

தத: ஸ ஸத்தீபித கோபவஹி :

திஸாசராணு மதி'போ மஹாப்'வ : |

ததே'வ புத்ரவ்யஸநம் விசிந்தயத்

முஹூர்முஹூஸ்ஸைவ தத'ர வ்யதிஸ்வஸத் || (20)

ஸர்க்கம் 73

ராமலக்ஷ்மணர்கள் பிரஹ்மாஸ்திரத்தால் கட்டப்பட்டது

ததோ ஹதாத் ராக்ஷஸபுங்க்வாம்ஸ் தாத்
தேவாத்தகாதி த்ரிபிராதிசாயாத் |
ரக்ஷாக்ரணம் ததிர ஹதாயபிஷ்டா
தே ராவணாய த்வரிதம் ஸஸம்ஸு: ||

(1)

- பிறகு ராக்ஷஸகணங்கள் யுத்த பூமியிலிருந்து வந்து, தேவாந் தகன், த்ரிபிரஸ் அதிகாயன் முதலியவர்கள் நாசமடைந்ததை ராவணனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அதைக் கேட்டு ராவணன் கண்களில் நீர் பெருக, ஒன்றும் தோன்றாமல் புத்தி மயங்கி, பித்துப்பிடித்தவன் போலிருந்தான். தன் புத்திரர்களிறந்ததையும் ஸதேஹாதரர்கள் கோரமாய் மடிந்ததையும் கேட்டு, சிந்தாக்கிராந்தனாய் சோக ஸமுத்திரத்தில் முழுகியிருப்பதைக் கண்டு, இந்திரஜித்தென்ற ராக்ஷஸ வீரகாமணி, “ராக்ஷஸாதிபதியே! தங்களுடைய புத்திரானு இந்திரஜித் பிழைத்திருக்கும்வரையில் தங்களுக்குக் கவலையேன்? யுத்த பூமியில் இந்திரஜித்தின் பாணங்களால் அடிபட்டு உயிருடன் திரும்பினவளை இதுவரையில் யாராவது பார்த்ததுண்டோ? ராமலக்ஷ்மணர்கள் இன்று என் ஆயுதங்களால் தேகம்பிளந்து அவயவங்கள் சிதறி உயிரிழந்து கூர்மையான பாணங்களால் தேகமெங்கும் துளைக்கப்பட்டுத் தரையில் விழுந்து கிடக்கப்போவதை பாருங்கள். இந்திரனைக் கதறவடித்த நான் ஸ்வபாவ பலத்தாலும் தெய்வ பலத்தாலும் சத்துருக்களால் நெருங்க முடியாதவன், நான் செய்யும் கோரப்பிரதிக்கூலையைக் கேளுங்கள். இன்று ராமலக்ஷ்மணர்களுது சரீரத்தில் என் பாணங்களால் ஊசி நாட்ட இடமில்லாமல் துளைக்கிறேன். இன்று இந்திரன், யமன், விஷ்ணு, ஸூரியன், ஸாத்யர்கன், அச்வினிகள், அக்னி, சந்திரன் முதலிய எல்லோரும், முன்பு பரிசுக்கரவர்த்தியின் யாகசாஸ்யில் தடையற்ற பராக்ரீரமத்துடன் விளங்கின மஹாவிஷ்ணுவைப்போல் நான் என் உக்கிரமான வீரியத்தைப் பிரயோகிப்பதை காணப்போகிறார்கள்” என்று வீரத்வனி செய்தான்.

- 25 பிறகு அளவற்ற உத்ஸாகத்துடன் தன் பிதாவிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, அநேக கோவேறு கழுதைகள் பூட்டின ஓர் உத்தம ரதத்திலேறிக்கொண்டு யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். ஸூரியனுடைய ரதத்தைப்போல் பிரகாசித்து, வேகத்தால் வாயுவைப் பழிக்கும் அந்த ரதத்தில் ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் ராவண புத்திரனை அநேக ராக்ஷஸவீரர்கள் ஸந்தோஷத்துடன் பின் தொடர்ந்தார்கள். அவர்கள் பிரஸித்தி பெற்ற வில்லாளிகள்.

சிலர் யாணியின்மேலும் சிலர் குதிரையின்மேலும் ஏறிக்கொண்டு
கத்தி, குலம், சுட்டி, கோடாலி முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்து, சங்
கம், தூத்துபி, பேரிகை முதலிய ரணவாத்யங்கள் கோஷிக்க, ஸகல
ராகுஸர்களும் ஆசுவதிக்க, இந்திரஜித்தைப் பின்தொடர்ந்தார் 35

கள். ஆகாசத்தில் பூர்ண சந்திரனைப்போல் சங்கத்தையும் சந்திர
னையும் காந்தியால் பழிக்கும் ஒரு வெண்குடையின் கீழ் அந்த
ராவண புத்திரன் விளங்கினான். அந்த ராகுஸ வீரனுக்கு இரு புறத்
திலும் தங்கப்பிடிசுளுடன் நவரத்னங்களிழைத்த இரண்டு சாமரங்
கள் எப்பொழுதும் போடப்பட்டன. நிகரற்றதேஜஸுள்ள ஸூரிய 40

னால் ஆகாச வீதி விளங்குவது போல் லங்கை இந்திரஜித்தின் தேஜ
ஸால் விளங்கிற்று. அவன் யுத்த பூமிக்கு வந்து, தன் ஸைன்யங்
களை ரதத்தைச் சுற்றிக் காவல் வைத்து, அக்னியை முட்டி. பிரபல
மான மந்திரங்களை ஜபித்து, விதிப்படி ஹவிஸாலும், பொரிகளா
லும், மாணிகளாலும் கந்தங்களாலும் அதில் ஹோமம் செய்தான். 45

அக்னிக்கு நான்கு பக்கங்களிலும் பரப்பப்படும் தர்ப்பைகளுக்குப்
பதிலாக தோமரங்கள் முதலிய ஆயுதங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.
விபீதகமென்ற விருஷம் ஹோமம் செய்வதற்கு ஸமித்துகளாக உப
யோகப்பட்டது. அவன் உடுத்திருந்த வஸ்திரங்கள் சிவப்பு வர்ண
மாயும், அவன் ஹோமம் செய்த கரண்டிகளும் பாத்திரங்களும் 50

கருப்பு இரும்பால் செய்யப்பட்டும் இருந்தன. இப்படி யுத்த பூமி
யில் அக்னியை வளர்த்து, முற்றிலும் கருத்த ஒரு ஆட்டின் கழுத்
தைப் பிடித்து அறுத்துப் பசி கொடுத்தான். ஒரு தடவை போடப்
பட்ட ஸமித்துகளால் அக்னி புகையில்லாமல் விசேஷ காந்தியுடன்
கொழுந்துவிட்டெரிந்தது. பிரதக்ஷிணமாய்ச் சுழலும் கொழுந்து 55

களுடன் அக்னி பகவான் மனுஷ்ய ரூபமெடுத்து, ஹாரகேயூர கிரீட
குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவராய்க் கொடுக்கப்பட்ட
ஹவிஸைப் பெற்றுக்கொண்டார். பிறகு அந்த அக்னியில் பிரஹ்
மாஸ்திரத்தையும் வில்லையும் ரதத்தையும் யாவற்றையும் ஹோமம்
செய்தான். அப்பொழுது ஸூரிய சந்திர இரண்டு நகஸ்திரங்களு 60

டன் ஆகாச வீதி நடுங்கிற்று. தேஜஸில் அக்னியைப் போலும், வீரி
யத்தில் இந்திரனைப்போலும் விளங்கும் இந்திரஜித், வில், பாணங்
கள், கத்தி, ரதம், குதிரைகள், ஸாரதி முதலியவைகளுடன் ஆகாசத்
தில் மறைந்தான். பிறகு ராகுஸவீரர்கள் யாணை, ரதம் முதலியவை
களில் ஏறிக்கொண்டு லங்கையிலிருந்து வெளிப்பட்டுக் கூர்மையான 65

பாணங்களாலும் தோமரம் கத்தி குலம் முதலிய ஆயுதங்களாலும்
வானரர்களை அடித்தார்கள். அப்பொழுது ராவணபுத்திரன்,
கோபத்தால் சிவந்த கண்களுடன், "கீங்கன் சற்றும் கலங்காமல்
வெகு உதலாகத்துடன் வானரர்களை நாசம் செய்யுங்கள்" என்
றான். பிறகு ஸகல ராகுஸர்களும் வானரர்களை ஜயிக்க விரும்பி, 70

கர்ஜித்துக்கொண்டு, கோரமாய்ச் சரமாரி பொழிந்தார்கள். இந்திர
ஜித்தும் ராகுஸவீரர்களால் குழப்பிட்டு வானரர்களை நாளிகம்

- நாராசம் முதலிய பாணங்களாலும் கதை உலக்கை குலம் முதலிய ஆயுதங்களாலும் கூட்டங் கூட்டமாய் ஹதம் செய்தான். அதைக் கண்டு இதரவானரர்கள் மரங்களையும் மலைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு அவனை சூழ்ந்தார்கள் யுத்தத்தில்பின்வாங்காததிரனான இந்திரஜித்து கோபம் கொண்டு, பலமும் தேஜஸும் எல்லையிலாமல் விருத்தியாக, ஒரே பாணந்தால் ஐந்து பத்து ஐம்பது இப்படி வானரர்களைக் கூட்டங் கூட்டமாய்த் துளைத்தான்; அதைக் கண்டு ராஷஸர்கள் மகிழ்ந்தார்கள். தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸுலரியனைப் போல் பிரகாசிக்கும் பாணங்களால் வானரர்கள் அங்கங்கள் பிளந்து, உபத்திரவத்தைத் தாங்காமல், கொழுப்பழிந்து, யுத்தம் செய்ய ஆசையற்று, பூர்வகாலத்தில் அஸுரர்கள் தேவர்களால் முறியடிக்கப்பட்டதுபோல் விழுந்தோடினார்கள். சில வானர வீரர்கள் பாணங்களாடுகிற கிரணங்களால் ஸுலரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் இந்திரஜித்தை நாசம் செய்ய நிச்சயித்து, அவனை நான்கு புறங்களிலும் வளைத்துக்கொண்டு கோர யுத்தம் செய்தார்கள். ஆனால் அவனுக்குமுன் நிற்க முடியாமல், அவயவங்கள் சிதைந்து ரத்தம் பெருக பிரக்ஞையற்றுப் புத்திமயங்கி ஓடும்படியாயிற்று. பிறகு ராம கைக்கரியத்திற்காகத் தங்களுடைய ஸகல வீரியத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் உபயோகித்து, அவசியமானால் தங்களுடைய உயிரையும் கொடுக்க நிச்சயித்து வானரசிரேஷ்டர்கள், பாறைகளையும் மலைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, திரும்பி வந்து இந்திரஜித்தைச் சூழ்ந்து கொண்டு, ஓயாமல் கல்மாரி பொழிந்தார்கள். அவைகளை அவன் ஒரு நொடியில் சிதறவடித்து வானர ஸைன்யங்களைக் கூர்மையான சரங்களால் துளைத்தான். கந்தமாதனைப் பறினெட்டு பாணங்களாலும், தூரத்திலிருந்த நனை ஒன்பது சரங்களாலும், மைந்தனுடைய உயிரினைக் கொண்டு ஏழு அம்புகளாலும், கஜனை ஐந்து வானிகளாலும் துளைத்தான். பிரளய காலாக்ஷியைப் போல் கோபத்தால் மெய்மறந்து ஜாம்பவானைப் பத்து சரங்களாலும், கீலனை மூப்பது பாணங்களாலும் ஸுக்ரீவன், ரிஷபன், அங்கதன், த்விவிதன் முதலிய வானர சிரேஷ்டர்களை வரப்பிரஸாதத்தாலகடந்த அநேக கோரமான பாணங்களாலும் பிரக்ஞையற்றுப் போகும்படி செய்தான். ஸுலரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் சரங்களை வெகு சாதுரியமாய் பிரயோகிக்க, அவை மனோவேகத்துடன் வானர ஸைன்யங்களில் வந்து விழுந்து அவைகளைக் கலக்கின. பாணவரஷத்தால் வருத்தி ஒன்றும் தோன்றாமல், ரத்த வெள்ளத்தால் நனைக்கப்பட்டிருக்கும் வானர ஸைன்யத்தைக் கண்டு அவனுக்கு அடங்காத மகிழ்ச்சியுண்டாயிற்று. மறுபடியும் பாணங்களையும் கோரமான ஆயுதங்களையும் இடைவிடாமல் வானரர்கள்மேல் பிரயோகித்துச் சொல்லமுடியாத துன்பத்தை உண்டு பண்ணினான். தன் ஸைன்யத்தைவிட்டு வானர ஸைன்யத்தில் புகுந்து ஒருவர் கண்ணுக்கும் தெரியாமல் நீருண்ட மேகத்தைப் போல் சரங்களைப் பொழிந்தான்.

வானரர்கள் அவனுடைய பாண வேகத்தால் தேகங்கள் பிளந்து, அவனுடைய மாயையால் ஒன்றும் தோன்றாமல் விகாரமாய்க் கூர்ச்சலிட்டுக்கொண்டு, இந்திரனால் அடிக்கப்பட்ட பர்வதங்களைப்போல் பெரிய சரீரங்களுடன் பூமியில் விழுந்தார்கள். கூர்மையான சரங்கள் தங்கள்மேல் வந்து விழுவது மாத்திரம் அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. மாயையால் மறைத்திருந்த அந்த ராக்ஷஸ வீரனைக் காண முடியவில்லை. ஸூரிய சிரணங்களைப்போல் பிரகாசிக்கும் பாணங்களால் ஸகல திக்குகளையும் இடைவெளி இல்லாமல் நிரப்பி, ஆகாசத்தையும் பூமியையும் மறைத்தான். வானர சிரேஷ்டர்களைக் கதறடித்தான். நெருப்புப் பொறிகளுடனும் ஜ்வாலிகளுடனும் கொழுந்துவிட்டுடொரியும் அக்னியைப்போன்ற குலம், கத்தி, கோடாவி முதலிய ஆயுதங்களைக் கரகரவென்று சுழற்றி வானரர்களை அசைக்க முடியாமல் அடித்தான். நெருப்பு ஜ்வாலிகளைப் போன்ற பாணங்கள் தேகத்தில் பாய்ந்து ரத்தம் பிரிட்டடிக்க, பெரிய சரீரமுள்ள வானரர்கள் புஷ்பங்களால் நிறைந்த பலாசவிருஷங்களைப்போல் விளங்கினார்கள். ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொண்டு விகாரமாய்க் கூர்ச்சலிட்டு வானர வீரர்கள் உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தார்கள். ஆகாசத்தை நிரீகர்த்து பார்த்த சிலர் கண்களில் அடிக்கப்பட்டார்கள். சிலர் பாணங்களினின்றும் தப்புவதற்காகப் பூமியில் ஒருவர் மேலொருவர் விழுந்தார்கள். ஹனுமான், ஸூக்ரீவன், அங்கதன், கந்த மாதவன், ஜாம்பவான், ஸூஷ்ணன், வேகதர்சி, மைத்தன், த்விவிதன், நீலன், கவாக்ஷன், கஜன், கோமுகன், கேஸரி, ஹரீஸோமா, வித்யுத்தம்ஷ்டர்ன், ஸூர்யமுகன், ஜ்யோதிர்முகன், ததிமுகன், பாவகாஷன், நளன், குமுதன் முதலிய வானரத் தலைவர்களை மத்திரங்களால் காக்கப்பட்ட சட்டி, வல்லயம், குலம் முதலிய ஆயுதங்களாலும் பாணங்களாலும் ஒன்றும் தோன்றாமலடித்து, சாமலக்ஷ்மணர்களை ஸூரியசிரணங்களைப்போன்ற பாணங்களால் மறைத்தான்.

எல்லையற்ற தைரியத்தையுடைய ரகுவீரன், மலையில் விழும் மழைத்தாரைகளைப்போல் அவைகளைச் சற்றும் லக்ஷ்யம்செய்யாமல், "லக்ஷ்மண! இந்த ராக்ஷஸராஜகுமாரன் வரத்தாலையடிப்பட்ட பிரஹ்மாஸ்திரத்தை ஆதாரமாய் வைத்துக்கொண்டு, வானர ஸைன்யத்தைக் கலக்கி முறியடித்து, நம்மையும் குரூரமான பாணங்களால் உபத்திரவிக்கொன். அந்த மஹாவீரன் பிரஹ்மாவால் கொடுக்கப்பட்ட வரங்களின் மஹிமையைக் கொண்டு ஆகாசத்தில் மறைத்திருந்து நமது ஸைன்யங்களை நாசம் செய்கொன் அவன் இருக்குமிடம் தெரியாமல் நமது வீரர்கள் அவனுடன் யுத்தம் செய்வதெப்படி? ஜயிப்பதெப்படி? நீ உன் ஸ்வபாவ மஹிமையை ஆசிரயித்து இவனால் பிரயோகிக்கப்படும் பிரஹ்மாஸ்திரத்தைத் தடுக்க நீனைக்கொன். அது ஸரீபல்ல. இந்த அஸ்திரத்திற்குத் தேவையாயிருந்து இவ்வளவு சக்தியையும் அதற்குக் கொடுத்த பிரஹ்மதேவர் மனத்

- 155 நிற்கெட்டாத பிரபாவத்தையுடையவர். ஆகையால் இந்த ஸமயத் தில் இவனுல் பிரயோகிக்கப்படும் பாணங்களின் வேகத்தை மனம் கலங்காமல் எண்ணப்போல்பொருத்துக்கொண்டிரு. இந்த ராக்ஷஸ வீரன் சரமாரிகளால் ஸகல திக்குகளையும் மறைக்கிறான். இந்த வானரஸையன் தலைவர்கள் மடிந்து மூலைக்குமூலை சிதறி தேஜஸற் றிருக்கிறது. ஆகையால் நாமிருவரும் பிரக்ஞையற்று யுத்தம்செய்யா
- 160 மல் மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுவதைக் கண்டு, இந்த ராக்ஷஸன் ஐயலக்ஷியுடன் அதிசீக்கிரமாய் வங்கையில் பிரவேசிப்பான்" என்று எச்சரித்தார். பிறகு அவர்கள் இந்திரஜித்தால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பாணவர்ஷத்தால் மிகவும் பிடிக்கப்பட்டு பூமியில் விழுந்தார்கள். அதைக் கண்டு இந்திர சதிதுருவானவன் ஸந்தோஷம் தாங்காமல்
- 165 ஆரவாரித்தான். இப்படி வானர ஸையத்தையும் ராமலக்ஷ்மணர் களையும் மிகுந்த உபத்திரவத்திற்குள்ளாக்கி வங்கையில் பிரவேசித்து. ராவணனுக்கு அந்த ஸமாசாரத்தைத் தெரிவிக்க அறிவேகமாய்ச் சென்றான்.

ஸ தத் ததா வாநரஸைய மேவம்
ராமம் ச ஸங்க்யே ஸஹ லக்ஷ்மணேத |
விஷாதயித்வா ஸஹஸா விவேஸ
புரீம் தஸக்ரீவ புஜதபிசுப்தாம் ||

(73)

ஸர்க்கம் 74

ராமலக்ஷ்மணர்கள்
பிரஹ்மாஸ்திரந்திலிருந்து வீகுபட்டது

தயோஸ்ததா ஸாதிதயோ ரணாக்ரே
முமோஹ ஸைத்யம் ஹரிபுங்க்வாநாம் |
ஸுக்ரீவ நீலாங்கத ஜாம்பவந்தோ
நசாபி கிஞ்சித் ப்ரதிபேதிரே தே ||

(1)

- இப்படி ராமலக்ஷ்மணர்கள் யுத்தபூமியில் பிரஹ்மாஸ்திரத் தால் மயங்கிக் கிடப்பதைக் கண்டு, ஸுக்ரீவன், நீலன், அங்கதன், ஜாம்பவான் முதலிய வானர வீரர்கள் ஒன்றும் தோன்றாமலிருந் தார்கள்; வானர ஸையன் புத்தி சிதறி ஏக்கம் பிடித்தது. அப்
- 5 பொழுது மஹாபுத்திமானான விபேணன் வானர சிரேஷ்டர்களை மதுரமான வார்த்தைகளால் தைரியப் படுத்தினான். "பயப்பட வேண்டாம்; நமது ராக்கர்கள் பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்கிறார்களென் பதைப்பற்றி வருந்தவேண்டியதில்லை. பிரஹ்மாவின் ஆக்ஞையைக் கௌரவிப்பதற்காக இந்திரஜித்தின் பாணங்களுக்குக் கட்டுப்பட் டிருக்கிறார்கள். அந்த ராக்ஷஸகுமாரன் சதுர்முகரைக் கடுத்தவத் தால் ஸந்தோஷப்படுத்தி, தடையற்ற வேகமுள்ள இந்த உத்தம
- 10

மான அஸ்திரத்தைப் பெற்றான். அவரிடத்திலுள்ள மரீயாதை யால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் அஸ்திரபந்தத்திற்குட்பட்டிருக்கிறார்கள்; ஒரு முகூர்த்தம் சென்றபின் முன்போல் ககமாயிருப்பார்கள். இதைப்பற்றிக் கவனிப்படலாமா?" என்றான். அதைக்கேட்டு ஹனு மான் பிரஹ்மாஸ்திரத்தை கௌரவீப்பவராக, விபேஷணனை கோக்கி, இதுவரையில் நமது ஸைன்யத்தில் கொல்லப்பட்டவர்களைத் தவிர உயிருடனிருப்பவர்களைக் கண்டுபிடித்து ஆறுதல் செய்வோம் வா" என்று அவனை அழைத்துக்கொண்டு, தீவட்டிகளுடன் ராத்ரியில், அந்த யுத்தகளத்தில் தேடினார்.

15

20

வால், கை, கால்கள், விரல்கள், கழுத்து முதலிய அவயவங்கள் அறுந்தவர்களும், தேகமெங்கும் ரத்தம் பெருகுமிறவர்களும், மல மூத்திரங்களை விடுகிறவர்களும், பர்வதங்களைப்போல் இறந்து கிடப்பவர்களும் ஆயுதங்களால் அடிபட்டுக் கிடப்பவர்களும் அங்கங்கே காணப்பட்டார்கள். அடியெடுத்து வைப்பதற்கு இடமில்லை. ஸூக்ரீவன், அங்கதன், ரீலன், சரபன், கந்தமாதனன், கவாகுஷன், ஸுபேஷணன், வேகதர்சி, ஆஹுகன், மைத்தன், நளன், ஐயோதிர்முகன், த்விவிதன், பனஸன் முதலிய வானரத் தலைவர்கள் அடிபட்டுப் பிணம்போல் கிடப்பதைக் கண்டார்கள். இப்படி ஆறு நாழிகைக்குள் அறுபத்தேழு கோடி வானரர்கள், பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து வரம் பெற்ற அந்த ராகுஷஸ ராஜகுமாரனால் கொல்லப்பட்டார்கள். மஹாஸமுத்திரத்தைப்போன்ற வானர ஸைன்யம் இந்திரஜித்தின் பாணங்களாடிற சண்டமாருதத்தால் அடிக்கப்பட்டுக் கொந்தளித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, மாருதியும் விபேஷணனும் ஜாம்பவானைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

25

30

35

மிகவும் வயதுசென்று, பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு, அணையும் நெருப்பைப்போல் காணப்படும் அந்த பிரஹ்மயுத்திரனைப் பார்த்து விபேஷணன், "ஐயோ! ராகுஸர்களுடைய கூர்மையான பாணங்களால் தாங்கள் கொல்லப்படாமல் பிழைத்திருக்கிறீர்களா" என்று கேட்டான். அதற்கு அந்த வானர வீரன், "மஹாவீரிய முள்ள ராகுஸேச்வர! நீ இருக்கிற இடம் தெரியவில்லை. உன் குரலால் அடையாளம் கண்டுபிடித்தேன். பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு இந்திரிய ஸ்வாதீனமற்றிருக்கிறேன். அது இருக்கட்டும், வாயுபகவானுக்கும் அஞ்சனாதேவிக்கும் பாக்கியவசத்தால் பிறந்த ஹனுமான் உயிர் தப்பி ஸௌக்கியமாக இருக்கிறானா?" என்று, வெகு கஷ்டப்பட்டுப் பேச முடியாமல் பதில் சொன்னார். அப்பொழுது அந்த ராகுஷஸன், "ஐயோ! என்ன ஆச்சரியம்! ராமலக்ஷ்மணர்களைப்பற்றி ஷேமம் விசாரிக்கவில்லை, ஸூக்ரீவ மஹாராஜா அங்கதன் முதலியவர்கள் பிழைத்திருக்கிறார்களா என்று கேட்கவில்லை. இவர்களைவிட வாயுயுத்திரனிடத்தில் தாங்கள் அதிக ஸ்நேஹம் வைத்திருப்பதற்குக் காரணமென்ன?" என்றான். ஜாம்பவான்,

40

45

50

- 55 "ராக்ஷஸஸிரேஷ்ட! மாருதியைப்பற்றி விசேஷமாய் விசாரிக்க வேண்டியது அவசியம். அவன் உயிருடனிருந்தால் நமது ஸைன்யம் முழுவதும் கொல்லப்பட்டாலும் பிழைத்திருப்பதாக எண்ணிக்கொள்ளலாம். அவன் உயிரிழந்தால் நாமெல்லோரும் உயிருடனிருந்தும் இறந்தவர்கள் போலாவோம். பலத்தில் வாடிப்புகவானையும், விரியத்தில் அக்ளியையும் போன்ற ஆஞ்ஞனையன் அபாயமில்லாமலிருந்தால் நாம் உயிரில் ஆசைவைக்கலாம்" என்றார். பிறகு ஹனுமான் ஜாம்பவானுடைய பாதங்களைத் தொட்டு விதிப்படி, நமஸ்கரித்து
- 60 அபிவாதனம் செய்தார். ஜாம்பவான் மாருதியின் குரலுக்கேட்டு, இத்திரியங்கள் கலங்கியிருந்தும் தனக்குப் போன உயிர் திரும்பி வந்ததுபோல் ஸந்தோஷித்தார். "வானரோத்தம! வா; நமது ஸைன்யத்தைக் காப்பாற்றுவது உன் கடமை. அதற்கு வேண்டிய பராக்ரீமத்தைதயுடையவன் இங்கே ஒருவருமில்லை. இவர்களுக்கு
- 65 பரம உபகாரத்தைச் செய்யக்கூடியவன் நீயே. உன் பராக்ரீமத்தை உபயோகப்படுத்தவேண்டிய ஸமயம் இதே. அதற்குத் தகுந்த வேறொருவரையும் காணேன். ராமலக்ஷ்மணர்களுக்குப் பாணங்கனால்கேர்ந்த உபத்திரவத்தைத் தீர்த்து, வானர ஸைன்யத்திற்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடு. ஸமுத்திரத்திற்குமேல் ஆகாச மார்க்க
- 70 மாய் வெகுதூரம் சென்று பர்வதராஜனுள் ஹிமயமலைமீதுச் சேர். அதற்குப்பால் ரிஷபமென்ற உன்னதமான தங்கமலையும், கைலாஸ சிகரமும் காணப்படும். இவ்விரண்டிற்கும் நடுவில் ஸகல ஓஷதிகளால் நிறைந்து அவைகளின் கார்தியால் நவ்நித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒஷதிபர்வதத்தைக் காண்பாய். அதன் உச்சியில் மிருதஸஞ்ஞ
- 75 ஹீனி, வீரல்யகரணி, ஸந்தானகரணி ஸாவர்ணகரணி என்ற நான்கு பரம ஒஷதிகள் ஸகல திக்குகளையும் தங்களுடைய தேஜஸால் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு வளர்நின்றன. அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு இங்கே வா. இறந்த வானரர்களுக்கு உயிரைக் கொடுத்து ஆறுதல் செய்" என்றார். (மிருதஸஞ்ஞஹீனி:—இறந்த
- 80 வளைப் பிழைப்பிக்கும். வீரல்யகரணி:—பிழைத்தபிறகு தேகத்திலிருக்கும் பாணங்களை வெளியில் எடுத்து அவை நடக்கும்படி செய்யும். ஸாவர்ணகரணி:—காயத்தால் உண்டான வர்ணத்தை மாற்றி தேகத்தின் மற்றப் பாகங்களிலுள்ளதபோன்ற ஸ்வபாவமான வர்ணத்தைக் கொடுக்கும். ஸந்தானகரணி:—பாணங்கள் வெளிப்பட்டவுடன் பிளக்கப்பட்ட தோலின் இரண்டுபாகத்தையும் சேர்க்கும்.
- 85

ஜாம்பவான் இப்படிச் சொல்லக் கேட்டு, நான்கு திக்குகளிலிருந்து வந்துவிழும் நதிகளால் ஸமுத்திரம் பொங்குவதுபோல், மாருதிக்குப் பலமும் உத்ஸாஹமும் ததரியமும் விருத்தியாயின. த்ரி

90 கூடப் பர்வதத்தின் உச்சியில் நின்று அதைக் காலால் உதைத்து ஆகாசத்தில் இளம்ப யத்னம் செய்துகொண்டிருந்த ஆஞ்ஞனையர், ஒரு பர்

வதத்தில் மற்றொரு பர்வதம் தன்னினதுபோல் காணப்பட்டார். அவருடைய பாதங்களால் பிளக்கப்பட்டுத் தாங்காமல் அந்தப் பர்வதம் பூமியில் அழுந்திற்று. அவருடைய வேகத்தால் அதிலிருந்து சிகரங்கள் பிளந்து பாறைகள் நெருப்பு ஜ்வாலைகளுடன் விழுந்தன. அநிலுள்ள மரங்கள் முறித்து விழுந்து, பாறைகள் பிளந்து, அந்தப் பர்வதம் அசைந்தாடும்பொழுது வானரர்கள் அதில் நிற்க முடியவில்லை. லங்கையின் கோபுரங்களும் அதற்கு ஸமீபத்திலுள்ள கிருகங்களும் இடிந்து விழுந்தன. கோட்டை வாசல்கள் அசைந்தாடின. லங்காநகரம் அந்த ராத்திரியில் பயத்தால் நடுங்கித் தத்தளிப்பதுபோல் தோன்றிற்று. மலைபோன்ற சரீரத்துடன் தீரிகூடப் பர்வதத்தை உதைத்துக் கிளம்பி பூமியையும் ஸமுத்திரத்தையும் கலங்கச் செய்தார். பிறகு லங்கையிலுள்ள மலைய பர்வதத்தில் ஏறினர். அது மேருமந்திரபர்வதங்களைப்போலுன்னதமாய், அநேக மலையருவிகள் மரங்கள்கொடிகள் தாமரையோடைகள் மிருகங்களுக்குககளால் அழகாயினவென்று. எண்ணிறந்த தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் வித்தியாதசர்களும், முனிகணங்களும், அப்ஸரணுகளும் அதில் ஆனந்தமாய் வளர்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அறுபது யோஜனை உயரமுள்ளது. அதிலிருந்தவர்கள் அவருடைய ரூபத்தையும் வீராவேசத்தையும் கண்டு பயந்தார்கள். தன் சரீரத்தை விருத்தி செய்துகொண்டு வடவா முகத்தைப்போன்ற தன் வாயைத் திறந்து, லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்கள் தான் வருமானவும் வெளிக்கிளம்பாமலிருக்கும்படி பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்தார். அதைக்கேட்டு லங்கையிலுள்ள ஸகலப் பிராணிகளும் ஆச்சரியமடைந்து பயத்தால் அசைவற்றிருந்தார்கள். பிறகு மாருதி ராமமூர்த்தியை மனத்தால் நமஸ்கரித்து, தான் உத்தேசித்த காரியம் விண்ணில்லாமல் நிறைவேறும்படி அனுக்ரஹிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அவருக்குக் கைங்கரியரூபமாக ஒரு அற்புதமான வீரகிருத்யத்தைச் செய்தார். மஹா ஸர்ப்பத்தைப் போன்ற வாலை உயரத்துக்கி, முதுகை வளைத்து, காதுகளை மடக்கி, வடவா முகத்தைப்போன்ற வாயைத்திறந்து, பயங்கரமான வேகத்துடன் ஆகாசத்தில் கிளம்பினார். (வாலைத் தூக்குவதால் அளவற்ற உதலாகமும், முதுகை வளைப்பதால் ஆகாசமார்க்கத்தில் செல்வதற்கனுசுலமாய் பிராணவாயுவை அடக்கினாரென்றும், காதுகளை மடக்குவதால் தன் பலத்தை விருத்தி செய்துகொண்டாரென்றும், வாயைத் திறப்பதினால் தான் செய்யும் காரியத்தில் ஸகலப் பிரக்ஞையையும் வைத்தாரென்றும் விளங்குகின்றன.) அந்த மலையிலுள்ள மரச்சோலைகளையும் கற்பாறைகளையும் அங்கே வளர்த்த வானரர்களையும் தன் வேகத்தால் இழுத்துக்கொண்டு போனார். கைகால்களுடைய வேகத்தால் அவர்கள் பீடிக்கப்பட்டு, வெகுதூரம் அவருடன் போய், வரவர வேகம் குறைந்து ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தார்கள். மஹாஸர்ப்பங்களைப்போன்ற புணங்களை நீட்டிக்கொண்டு, விரியத்தில் கருடனுக்கு ஸமானராய், தான் போகும் வேகத்தால் திக்கு

- களை இழுத்துக்கொண்டு போகிறவர்போல், பர்வதசிரேஷ்டனுள்
மேருவைப் போய்ச் சேர்ந்தார். (கைலாஸத்திற்கருகில் ஹிமயமலை
135 யின்ஒருபாகமான மேருவென்ற ஒரு சிகரமுண்டு; அல்லதுமேருமலை
யிருக்கும் திக்கிலுள்ள ஹிமயபர்வதமென்றும் அர்த்தம் செய்ய
லாம்; அல்லது மேருமலையிருக்கும் உத்தர திக்கை நோக்கிச் சென்ற
ரென்றும் பொருள்தும்; அல்லது, மேருவைப்போல் உன்னதமான
ஹிமயமலையென்றும் அர்த்தமாகும்).கொந்தளிக்கும்அலைகளுடனும்
140 தத்தளிக்கும் ஐலஐந்துக்களுடனும் கூடின ஸமுத்திரத்தைப் பார்
துக்கொண்டு, மஹாவிஷ்ணுவின் கரத்தால் பிரயோஜிக்கப்பட்ட
சக்ராயுதத்தைப்போல் அதிவேகமாய்ச் சென்றார். மலைகள், மரச்
சோடிகள், ஏரிகள், ஆறுகள், தடாகங்கள், நகரங்கள், தேசங்கள்,
வனங்கள் முதலியவைகளைப்பார்த்துக்கொண்டே, ஆஞ்ஜநேயர் தன்
145 பிதாவான வாயுபகவானைப்போன்ற வேகமுடையவராய், ஆகாச
வீதியில் கொஞ்சம்கூட சிரமமில்லாமல் சென்றார். அவர் போகும்
பொழுது உண்டான சப்தத்தால் திக்குகள் நிறைந்தன. ஐயம்ப
வானுடைய வார்த்தைகளை நனைத்துக்கொண்டு, ஒஷதிபர்வதத்
தைத் தாண்டிப் போகக்கூடாதென்று தன் வேகத்தை வரவரக்
150 குறைத்தார்.

- கொஞ்சநேரத்திற்குள் ஹிமயபர்வதம் காணப்பட்டது. அநேக
மலையருவிகளாலும் குகைகளாலும் வெறுத்த மேகக் கூட்டங்களைப்
போன்ற சிகரங்களாலும் பலவகை விருகங்களாலும் அது விளங்
கிற்று. அதன் சிகரங்களிலும் தாழ்வரைகளிலும் பரிசுத்தமான
155 ஆசிரமங்களையும் அதில் வாசிக்கும் தேவரிஷி முதலியவர்களையும்
கண்டார். சதுர்முகப்பிரஹ்மாவின் கிருஹம், கைலாஸம், இந்திரன்
வாசிக்குமிடம், ருத்ரன் விசியாட்டாய் தன் பாணங்களை எய்யு
மிடம், ஹயக்ரீவமூர்த்தியை ஆராதனம்செய்யும் ஸ்தலம், ருத்ரனால்
அறுக்கப்பட்ட பிரஹ்மாவின் சிரஸ் விழுந்த இடம், ஸுரீயனுக்கு
160 ஒவ்வொரு மாதத்திலும் ஊழியம்செய்யும் கிராமணி முதலியவர்கள்
இளைப்பாறுவதற்காக ஏற்பட்ட ஸ்தலங்கள், இந்திரன் பிரஹ்மா
விடத்திலிருந்து வந்தாயுதத்தைப் பெற்றவிடம், ஸுரீயனைப்போல்
ஐவலிக்கும் குபேரனுடைய வாஸஸ்தானம், சாயாதேவியைத்
திரும்பி செய்வதற்காக விச்வகர்மா ஸுரீயனைச் சாணக்கில்லில்
165 வைத்துக் கட்டி, அவருடைய கிரணங்களை அறுத்த ஸ்தானம்,
தேவதைகள் பிரஹ்மாவைத் தரிசிப்பதற்காக ஏற்பட்ட ஸம்ஹா
ஸனம் (பிரஹ்மரிஷிகளுடைய வாஸஸ்தானங்களென்றும் சொல்ல
லாம்.), பரமசிவனுடைய தனுஸ் இருக்குமிடம், பாதாளலோகத்
திற்குப் போகும் துவாரம், கைலாஸத்திற்கு ஸமீபத்தில் 'ஹிமவச்
170 லொ' என்ற ஒரு பெரிய பாறை, ரிஷபமென்ற ஒஷதிமலை, கிழக்கு
திக்கிலுள்ள மேருபர்வதம், ஸகல உத்தம ஒஷதிகளின் பிரகாசத்
தால் ராத்திரிகாலத்தில் விளங்கும் ஒஷதிபர்வதம் முதலியவைகளைக்

ஸ தம் ஸமுத்தபாட்ய க்ஷுத்தபாத வித்தரஸ்ய ஸோகாத் ஸயுராஸ-ரேந்த்ராந் |
 ஸம்ஸ தூயமாந்: க்ஷரே ர்நேஸகத் துக்யம் வேக்ரத் க்ருடேக்ரக்ர ஸேக்: &
 தம் யாகிஸ அதம் நடுவில் கத்தி அதைப் பெயர்த்தேடுத்தி, தேவஸுரர்களும் ஸைவஸுரர்களும் யாத்தா நடுக்க, -தகராத்தில்
 ஸஞ்சலிக்கும் கணங்கள் கோண்டிட, கருடஸுரப்பீரர் அநிவேகமாய்த் திருக்கீ வந்தார்.
 (பக்கம் 221 யாக்கம்)

கண்டார். மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து அதிலேறித் தனக்கு வேண்டிய ஒஷதங்களைத் தேடவாரம்பித்தார். அநேக ஆயிரம் யோஜனை தூரம் தாண்டிவந்து, ஒஷதிபர்வதமெங்கும் ஐக்கிரகையாய்த் தேடிப் பார்த்தும் அவைகளைக் காணாமல் கோபத்தால் கர்ஜித்தார். அந்த ஒஷதிகள் தங்களைக் கொண்டுபோக ஒருவன் வருவதையறிந்து மகந்தன. அந்த அவமானத்தைப் பொறுக்காமல் கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, அந்தப் பர்வதத்தைப் பார்த்து, "ஓப்! ரகுவிரனிடத்தில் விச்வாஸமாவதுபரிதாபமாவது வைக்காமல், இப்படி நான் வந்த காரியத்தைத் தடுப்பது உமக்கு உதிகமென்று தோன்றுகிறதா? இன்று என் புஜபலத்தால் நீர் பொடிப்பொடியாய் ஸ்வருபமில்லாமல் நாசமடைவதைப் பார்ப்பீர்" என்று மரச்சோடிகள், மிருகங்கள், நாடகங்கள், கிரகங்கள், கோடிமுடிகள், தேவ கந்தர்வாரித்தசாரண கணங்கள் முதலியவர்களுடன் கூடின அந்த உத்தமபர்வதத்தைப் பிடித்து அதிவேகமாய் அசைத்துப்பிடுங்கினார். தன் வாலை அதன் நடுவில் சுற்றி அதைப் பெயர்த்தெடுத்து, தேவாஸுரர்களும் ஸகலப் பிராணிகளும் பயந்து நடுங்க, ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் கணங்கள் கொண்டாட கருடனைப்போல் அதிவேகமாய்த் திரும்பி வந்தார். ஸுரீயனுடைய தேஜஸால் விளங்கும் ஹனுமான் ஸுரீயனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் அந்தப் பர்வத கிரகத்தை ஸுரீயவீதியில் கொண்டுவருவதில், ஸுரீயனுடைய ஸம்பத்தில் விளங்கும் எதிர் ஸுரீயனைப்போல் தோன்றி, ஆயிரம் முனைகளுடன் நெருப்புஜ்வாலைகளால் சூழப்பட்டு, விளங்கும் சக்கராயுதத்தைப்போல், அந்த ஒஷதிபர்வதத்தைத் தூக்கிவரும் ஹனுமான் விளங்கினார்.

வானரர்கள் அவரைக்கண்டு பெருங்கூச்சலிட்டார்கள். அவரும் அவர்களைக்கண்டு ஐயத்வனி செய்தார். (ஒஷதிபர்வதம் வெகு தூரத்தில் வரும்பொழுது அதன் வாஸனையால் வானரர்கள் பிழைத் தெழுந்தார்களென்று தெரிவிறது). அதைக் கேட்டு லங்கையிலிருக்கும் ஐந்துக்கன் பயந்து பெரும் கூச்சலிட்டன. பிறகு ஆஞ்ஜநேயர் அந்த ஒஷதிபர்வதத்தடன் த்ரீகூடபர்வதத்தின் கிரகத்தில் குதித்தார். வானரஜிரேஷ்டர்களால் தலைவணங்கி நமஸ்கரிக்கப்பட்டு, மாருதி விபிஷணனை வெகு பிரியத்துடன் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார். ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்த ஒஷதிகளின் வாஸனையை முகர்ந்து, தேகத்தில் பதித்திருந்த அம்புகளும் ஆயுதங்களும் உதிர, உபத்திரவம் நீங்கி எழுந்தார்கள். இறந்தவர்களும் காயப்பட்டவர்களும் காயங்கள் ஆறி உபத்திரவங்கள் நீங்கி, தூங்கி எழுந்தவர்களைப்போல் அதிகரித்த தேஜஸுடனும் பலத்துடனும் கிளம்பினார்கள். லங்கையில் வானரர்களும் ராகுஸர்களும் யுத்தம் ஆரம்பித்த காலம்முதல் இறந்தவர்களின் கணக்கு தனக்குத் தெரிவதற்காகவும் பிறர்க்குத் தெரியாமலிருப்பதற்காகவும், வானரர்களால் கொல்லப்பட்ட ராகுஸர்களையும் சாகப்போகிறவர்களையும் ஸமுத்திரத்தில்

- 215 எறிந்துவிடும்படி ராவணன் உத்திரவு செய்தான். (ஒஷதிகளின் மஹிமையால் ராகுஷஸர்களும் பிழைத்திருப்பார்களே என்பதற்கு ஸமாதானம்). இப்படி வாயுபுத்திரன் உத்தமமான ஒஷதிகள் வளரும் பரவதத்தை மறுபடியும் முன்னிருந்த இடத்திற்குக் கொண்டுபோய் வைத்து, ராமனுடைய ஸமீபத்தில் வந்து சேர்ந்தார்.

ததோ ஹரிர் கீர்த'வஹாத்மஜஸ்து
தமோஷதீ' ஸமஸ முத்'கீரவீர்ய: |
நிநாய வேகாத் ஹிமவந்தமேவ
புநர்ச ராமேண ஸமஜகாம ||

(79)

பக்கம் 75

லங்கையைக் கொளுத்தினது

ததோப்'ரவீத் மஹதேஜா: ஸு'கீரீவோ வானராதி'ப: |
அர்தீ'யம் விஜ்ஞாபயம்ஸ் சாபி ஹநுமத்த மிதீ'ய வச: ||

(1)

- பிறகு வானராதிபதியான ஸு'கீரீவன் ராமனிடத்தில் தன் உத்தேசத்தைத் தெரிவித்து ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து, "கும்பகர்ணன் மடிந்தான். அதிகாயன் முதலிய ராஜகுமாரர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். ஆகையால் இனிமேல் ராவணன் யுத்தத்திற்கு வெளியில் வரும்படி நாம் இடம் கொடுக்கக்கூடாது. நமது ஸைன்யத்தில் பலவான்களும் வேகசாலிகளுமான வானரர்கள் தீவட்டிகளை எடுத்துக்கொண்டு லங்கையில் பிரவேசிக்கட்டும்" என்று ஆஞ்ஞாபித்தான்.

- 10 அப்படியே வானர வீரர்கள் ஸு'கிரியன் அஸ்தமித்தவுடன் முதல் ஜாமத்தில் கோரமான இருட்டில், தீவட்டிகளுடன் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் லங்கையில் நுழைந்து காவற்காரர்களை அடித்துத் தூரத்தினார்கள். கோபுரங்களிலும், கோட்டை வாசல்களிலும், கோட்டைச் சுவர்களிலுள்ள வீடுகளிலும், வீதிகளிலும், சந்துகளிலும், மாளிகைகளிலும், நெருப்பு வைத்தார்கள். அநேக ஆயிரம் வீடுகள் ஒரு நேரத்தில் சாம்பலாயின. மலைகளைப் போன்ற அரண்மனைகள் எரிந்து விழுந்தன. அவைகளிலுள்ள அகில், சந்தனம் முதலிய பரிமாணத் திரவியங்கள் எரிவதாலுண்டான வாஸனை ஒரு பக்கத்திலும், ஐவ ஜூத்துக்கள் எரிவதாலுண்டான பிண நாற்றம் வேறொரு பக்கத்திலும் வீசின. அவைகளிலுள்ள முத்து, பவழம், வஜ்ரம் முதலிய ரத்தினங்களும், வெண்பட்டுகளும், கம்பளங்களும், பட்டுகளும், ஸுவர்ண பாத்திரங்களும், ஆயுதங்களும், குதிரைகளைச் சேர்ந்த பாத்திரங்களும், ஆபரணங்களும், யானைகளின் சங்கிலி அரைக்கச்சை முதலிய ஆபரணங்களும், ரதத்தின் அநேக

பாகங்களும் அலங்காரங்களும், வீரர்களும் யாண குதிரைகளும்
தரிக்கும் கவசங்களும், கேடயங்களும், கத்தி, வில், நாண், அம்புகள், 25
தோமரம், கோடாலி, சக்தி முதலிய ஆயுதங்களும், ஆடு செம்மறி
இவைகளுடைய மயிரால் செய்யப்பட்ட கேர்த்தியான கம்பனங்
களும், சாமரங்களும், விரிப்புகளும், புவித்தோல், மான்தோல் முதலி
யவைகளும், கஸ்தூரி முதலிய உத்தம பதார்த்தங்களும், முத்து
களாலும், ரத்னங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அரண்மனைகளும், 30
ஆயுதக் குவியல்களும், விசித்திரமாய் அமைக்கப்பட்ட வீடுகளும்,
மிருந்த ஐசுவரியமுள்ள ராஜாஸர்களின் வீடுகளும், தங்கக் கவசங்
களும், மாடிகளும், ஹாரங்களும் அந்த அக்னியால் எரிக்கப்பட்டன.

மதுபானம் செய்து கண்கள் மூன்றவர்களும், மதத்தால்
தன்னாடி நடப்பவர்களும், தங்களுடைய வஸ்திரங்களைப் பிடித்துக் 35
கொண்டுவரும் ஸ்த்ரீகளால் பின் தொடரப்படுகிறவர்களும், வான
ரர்களால் கோபமூட்டப்பட்டுக் கண்கள் சிவந்தவர்களும், ரதி
கேளியிலிருந்து அப்பொழுதே வெளியில் வந்தவர்களும், கதை குலம்
முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்களும், தின்று கொண்டிருந்தவர்
களும், குடித்துக் கொண்டிருந்தவர்களும், ஸ்த்ரீகளுடன் கேர்த்தி 40
யான சயனங்களில் படுத்துக் கொண்டிருந்தவர்களும், பயர்தவர்
களும், ஒடிக் கொண்டிருக்கிறவர்களும், குழந்தைகளைத் தூக்கிக்
கொண்டு ஓடுகிறவர்களும், அநேக ஆயிரக்கணக்காய் அக்னி
பகவானால் எரிக்கப்பட்டார்கள். சிரேஷ்டமான தனங்கள்
நிறைத்து, விஸ்தாரமாயும், அழகாயும், வட்டமாயும் இன்னும் 45
விசித்திர ரூபங்களுடனும் வீடுகளின் உச்சியில் கட்டப்பட்ட
கிருஹங்கள் ஸுலூயனை அளவியிருந்தன. அவைகளில் வெள்ளி
யாலும் தங்கத்தாலும் செய்யப்பட்டு ரத்தினங்களாலிழைக்கப்
பட்ட ஜன்னல்களும், முத்து, பவழம், கவரத்தினங்கள் முதலியவை
களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆணைங்களும் படுக்கைகளும், மயில்கள், 50
கிரௌஞ்சங்கள் முதலிய பகடிகளுடைய சப்தங்களாலும் வீணை,
வேணு, மிருதங்கம் முதலிய வாக்ய கோஷங்களாலும் விளங்கிக்
கொண்டு, காந்தியால் அலங்காரியுடைய ஸமுத்திரத்தைப்போல்
பிரகாசித்தன; இவை யாவும் நெருப்புப் பிடித்து வெந்தன. நெருப்பு
ஐவாலைகளால் குழப்பட்ட வாசற்படிகள் வர்ஷா காலத்தில் 55
மின்னல்கள் பாயும் நீருண்ட மேகத்தைப்போல் தோன்றின;
மஹாபர்வதங்களுடைய கிரகங்கள் இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்
தால் அடிபட்டு விழுவதுபோல், சில மானிகைகள் நெருப்புப்
பிடித்துத் திவிரென்று பெரும் சப்தத்துடன் விழுந்தன. சில உப்
பரிகைகளில் படுத்துத் தூங்கின உத்தம ஸ்த்ரீகள், ஆபரணங்களைக்
60
கழற்றி எறித்து ஹா! ஹா! என்று கதறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.
ஹிமய பர்வதத்தின் கிரகங்கள் ராத்திரியில் அவைகளிலுள்ள ஒஷுதி
களுடைய காந்தியால் ஜ்வலிப்பதுபோல், வங்கையில் தீப்பிடித்து

- எரியும் உன்னதமான கிருணங்கள் காணப்பட்டன. விடுகள்
 65 ஜ்வாலைகளால் குழப்பிட்டு நெருப்புக் கொழுத்துகள் அங்குமிங்கும்
 வீசியாடுகையில் அவை புஷ்பித்த பலாசு விருஷங்களைப்போல்
 காணப்பட்டன. யானைப் பாகர்களாலும் குதிரைப் பாகர்களாலும்
 கட்டவிற்த்து விடப்பட்ட யானைகளும் குதிரைகளும், மண்பு
 70 பிரளய காலத்தில் ஸமுத்திரம் கரை புரண்டு அதிலுள்ள ஜல
 ஜூத்துக்கள் பயத்தால் மிரண்டு தத்தளிப்பதுபோல் தோன்றின
 ஓரீடத்தில் ஒரு குதிரை கட்டைத் தெறித்துக்கொண்டு ஓடி வருவ
 தைக் கண்டு ஒரு யானை பயந்தோடிற்று. ஓரீடத்தில் பயந்தோடும்
 யானையைக் கண்டு குதிரை ஓட்டம் பிடித்தது. சிவந்த நெருப்புக்
 75 கொழுத்துகளால் விளங்கும் லங்காநகரம் ஸமீபத்திலுள்ள
 ஸமுத்திர ஜலத்தில் பிரதிபிம்பிக்கவும், ஸமுத்திரம் சிவந்த ஜல
 முடையதுபோல் தோன்றிற்று. ஒரு முகூர்த்தத்தில் வானரர்
 களால் கொளுத்தப்பட்ட அந்தப் பட்டணம், லோகங்கள் அழியும்
 ஸமயத்தில் அக்னியால் குழப்பட்ட பூமண்டலத்தைப்போல் தோன்
 80 னிற்று. நெருப்பாலும் புகையாலும் குழப்பிட்டு, மூச்சுத் திணறிக்
 கடலும் ஸ்திரீகளின் கூக்குரல் பத்துயோஜனை தூரத்திற்குப்பால்
 கேட்கப்பட்டது. நெருப்பால் வெந்த தேகங்களுடன் சில ராஷ
 ணர்கள் வீடுகளிலிருந்து தப்பி பாய்ந்து வெளியில் வருகையில்,
 வானரர்கள் சண்டை செய்து அவர்களைக் கொன்றார்கள். வானரர்
 85 களும் ராஷணர்களும் போட்ட கூச்சல்களால் பத்துத் திக்குகளும்
 ஸமுத்திரமும் பூமியும் நடுங்கின.

- ராமலக்ஷ்மணர்கள் காயங்கள் ஆறிப் பலமும் தேஜஸும்
 விருத்தியடைந்து கொஞ்சம் கூடக் கலங்காமல் பிரசண்ட கோதண்டங்களை
 எடுத்தார்கள். ராமன் ராஷணர்களுடைய ஹிருதயம்
 90 பிளக்கும்படி நானேற்றி டங்காரம் செய்தார். வேதத்திற்
 சொல்லியிருக்கும் லக்ஷணங்கள் பொருத்திப் பிணுகமென்ற
 தனுஸுடன் பரமசிவன் கோபத்தால் ஜ்வலிப்பதுபோல்,
 கோதண்டபாணி விளங்கினார். ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய நானேனைச
 வானரர் ராஷணர்கள் இவர்களுடைய சத்தத்தையும் விஞ்சி
 இருந்தது. இம்முன்று சப்தங்களும் பத்துத் திக்குகளையும்
 95 பிளந்தன. ரகுவினுடைய வில்லிலிருந்து வெளிப்பட்ட பாணங்
 களால் லங்கையின் கைலாச சிகரங்களைப் போன்ற கோபுரங்கள்
 பொடியாகி பூமியில் விழுந்தன. உப்பரிசைகளிலும், கோபுரங்
 களிலும், கிருணங்களிலும், ராமபாணங்கள் வந்து விழுவதைக்
 கண்டு ராஷணர்கள் அதிவேகமாய் யுத்தம் செய்யத் தயாரா
 100 னார்கள். அவர்களுடைய ஸிம்ஹராதங்களால் அந்த ராத்திரி வெகு
 கோரமாய்த் தோன்றிற்று.

"ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தின் வாசலை மறைத்துக்
 கொண்டு யுத்தம் செய்யுங்கள். என் ஆக்ஞையை மீறுவதெனின்

அத்தவிடத்திலேயே கொல்லுங்கள்" என்று ஸுக்ரீவன் வானரர்களுக்குக் கட்டினாயிட்டான். அப்படியே அவர்கள் ஜ்வலிக்கும் நிவட்டிகளுடன் அந்தப்புரத்தின் வாசலைச் சூழ்ந்து நிற்பதைப் பார்த்து, ராவணனுக்கு அடங்காக் கோபமுண்டாயிற்று. அவன் ரோஷத்தால் கைகால்களை உதறிக்கொண்டு முறிக்கையில் பத்துத் திக்குகளும் நடுங்கின. காலாக்கரி குத்ரனுடைய அவயவங்களில் விளங்கும் கோபம் உருவெடுத்து வந்ததுபோல் காணப்பட்டான். கும்பகர்ணனுடைய புத்திரர்களான கும்பனையும், நிரும்பனையும் அநேக ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தத்திற்கனுப்பினான். பூபாக்ஷன், சோணிதாக்ஷன், ப்ரஜங்கள், கம்பனென்ற ராக்ஷஸத் தலைவர்களும் ராவணனுடைய உத்திரவால் யுத்தத்திற்குச் சென்றார்கள். "நீங்கள் இப்பொழுதே போய் வானர ஸையத்தை ஐயித்துச் சிக்குமாய்த் திரும்பி வாருங்கள்" என்று அந்த மஹா பலவான்களான ராக்ஷஸர்களைப் பார்த்து ராவணன் கட்டினாயிட, அவர்கள் ஜ்வலிக்கும் ஆயுதங்களுடன் வீரத்வனிகளையும் ஸிம்ஹாதங்கனையும் அட்டஹாஸங்களையும் செய்துகொண்டு நகரத்திலிருந்து வெளிக் கிளம்பினார்கள். அவர்களுடைய ஸ்வபாவமான தேஜஸாலும், ஆபரணங்களின் காந்தியாலும், அக்ஷரீஜ்வால்களாலும் ஆகாசமெங்கும் பிரகாசித்தது. அதற்குள் சந்திரோதயமாயிற்று. சந்திரகாந்தியும் நக்ஷத்திரங்களின் ஒளியும் இருஸையங்களும் அணிந்த ஆபரணங்களின் பிரகாசமும் ஆகாசத்தின் இருட்டைப் போக்கின. சந்திரிகையாலும் ஆபரணகாந்தியாலும் எரியும் வீடுகளாலும் இரு ஸையமும் நடுப்பகல்போல் தெளிவாய்க் காணப்பட்டன. ஆகாசத்தை யனரவி எரியும் நிருஹங்களின் வெளிச்சத்தால், பாதாளம் வலையில் ஆழமுள்ள ஸமுத்திரம் கொந்தளிக்கும் அலைகளுடன் விசேஷ அமரு பொருத்தியிருந்தது. காற்றில் ஆடிக்கொண்டிருக்கும் கொடிகளாலும், மஞ்சயம் முதலிய ஐந்துக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட த்வஜங்களாலும் கத்தி, கோடாலி, குலம், கதை, எறியிட்டி, வல்லயம் முதலிய ஆயுதங்களாலும், ரதக்ஷத்ரக பதாநிகளாலும், ஸுவர்ண ஆபரணங்களாலும், மணிகளின் நாதத்தாலும், தங்கக் கவசங்கள் பூண்ட புஜங்களால் விசித்திரமாய்ச் சுழற்றப்படும் ஆயுதங்களிலிருந்து பிரகாசிக்கும் ஒளியாலும், காணில் வைத்திழுக்கப்பட்ட பாணங்களின் ஜ்வாலைகளாலும், பரிமளத் திரவியங்களிலிருந்தும் பலவகைப் புஷ்பஹாசங்களிலிருந்தும் விரேஷ்டமான மதுபானங்களிலிருந்தும் வாஸனையை நிரவிரித்துக்கொண்டு வீசும் காற்றாலும், கோர ரூபங்களை யுடைய சூரர்களாலும், ஸமுத்திரத்தைப்போல் கம்பிரமாய்க் கேட்கப்படும் இரு ஸையத்தின் வீரத்வனிகளாலும் ரோபித்துக் கொண்டு ராக்ஷஸ ஸேனை கரைபுரண்டு வருவதைக் கண்டு, வானர ஸையம் ஸந்தோஷத்தால் ஒருதடவை கலங்கிப் பெருங் கூச்ச

145 விட்டது. பிறகு அதிலேகமாய்த் தாவி, விளக்குப் பூச்சிகள் செருப் பில் விழுவதுபோல் அந்த ராவண ஸையத்தின்மேல் வந்து விழத் தது. தங்களுடைய புலங்களால் இடைவிடாமல் கழற்றியெறியப் பட்ட ஆபுதகார்தியால் ராகுஸஸையம் அதிகமாய் விளங்கிற்று.

வானரர்கள் பைத்தியம் பிடித்து மெய்மறந்தவர்களைப்போல்
150 அவர்களின்மேல் பாய்ந்து மரங்களாலும், மலைகளாலும் முஷ்டி களாலும் அடித்துத் தள்ளினார்கள். ராகுஸர்கள் ஓயாமல் கூர்மை யான கத்திகளால் வானரர்களுடைய தலைகளை அறுத்துத் தள்ளிப் பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்தார்கள். வானரர்களால் கடித்துக் கிழிக்கப் பட்ட காதுகளுடனும் முஷ்டிகளால் பிளந்த தலைகளுடனும்

155 பாறைகளாலொடித்த அவயவங்களுடனும் ராகுஸர்கள் கூட்டம் கூட்டமாய்த் தரையில் விழுந்தார்கள். அப்படியே அநேக வானர வீரர்கள் வேகசாகிகளான ராகுஸர்களால் அடித்துத் தள்ளப்பட் டார்கள். ஒருவன் வேறொருவனை அடித்துக் கொண்டிருக்கையில் அவனை மற்றொருவன் அடித்துத் தள்ளினான். ஒருவன் மற்றொரு

160 வனை நிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் மற்றொருவன் அவனை நிந்தித் தான். ஒருவன் வேறொருவனை கடித்துக் கொண்டிருக்கையில் மற்றொருவன் அவனை கடித்தான். 'கொடு, கொடுக்கிறான், கொடுக் கிறேன், ஏன் என்னை உபத்திரவப்படுத்துகிறாய்? அடிக்காதே, ஓடாதே, நில்' என்ற சப்தங்கள் அடிக்கடி கேட்கப்பட்டன.

165 வஸ்திரங்கள் அவிழ்ந்து ஆபுதங்கள் நழுவின. ஈட்டி, குலம் முதலியவைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவரும் லெரும், அங்கு மிங்கும் கலந்து அந்த யுத்த பூமி வெகு கோரமாயிருந்தது. ராகுஸர்கள் வானரர்களையும், வானரர்கள் ராகுஸர்களையும் கூட்டம் கூட்டமாய் அடித்துத் தள்ளினார்கள். தலைமயிர் அவிழ்ந்து
170 வஸ்திரங்கள் நழுவி, கொடிகளாற்று, த்வலங்கொண்டிட்டு, கவசங் கள் பிளந்து தெறியோடும் ராகுஸ ஸையத்தை வானரர்கள் மடக்கிக்கொண்டு யுத்தம் செய்தார்கள்.

விஸ்ரஸ்த கேஸவஸ்தம் வித்'வஸ்த கவசத்'வஜம் |

பீலம் ராகுஸமாலம்பீய வாநரா: பர்யவரயத் ||

(70)

ஸர்க்கம் 76

கும்பனுடைய வதம்

ப்ரவ்ருத்தே ஸங்குலே தஸ்மித் கோ'ரே வீரஜதக்யே |

அங்கத்'ம் கம்பநோ வீரம் ஆஸஸாத்' ரஜேனாஸுக: ||

(1)

இப்படி இருதிறத்தாரும் கோசமாய் மடியும்போது, அங்க தன் கம்பன்னென்ற ராகுஸனைக் குறிப்பிட்டு யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தான். அந்த ராகுஸன் அவனை வா என்றழைத்து, அந்

கோபத்துடன் தன் கையிலிருந்த கதையைச் சுழற்றி அங்கதனைத் தலைபிலடித்தான். வாலிபுத்திரன் அந்த வேகத்தால் நடுங்கிப் பிரக்ஞையற்று, சற்றுத்தெளிந்து ஒரு மலைச்சிகரத்தைப் பிடுங்கி, கம்பனனுடைய மார்பில் விட்டெறித்தான். அதனால் மார்பு சிளந்து, கம்பனன் உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தான்.

5

அதைக்கண்டு சோணிதாஷன் கொஞ்சம்கூடப் பயப்படாமல் அங்கதன்மேல் தன் ரதத்தை நடத்தி, கரண பாணங்களாலும் க்ஷுரம், அர்த்தசந்திரம், நாராசம், வத்ஸதந்தம், கர்ணி, அர்த்த நாராசம், விபாடம் முதலிய பாணங்களாலும், பிரளய காலாக்னியின் ஜ்வாலையைப்போல் அந்த வானர வீரனுடைய அவயவங்களைத் துளைத்தான். அதனால் கடுங்கோபம் கொண்டு அங்கதன் சோணிதாஷனுடைய வில்லையும், ரதத்தையும், பாணங்களையும் கொறுக்கினான். உடனே அந்த ராஷஸன் கத்தியையும் கேடயத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் தாவி, அறிவேகமாய் அங்கதனை நோக்கி வந்தான். அதைக்கண்டு அந்த வானரன் அவனுடைய கையிலிருந்த கத்தியைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, கேடயத்தையும் அந்த

10

ராஷஸனுடைய தேகத்தையும் யக்ஞோபவீதம் தரித்ததுபோல் அதிசாதுரியமாய் ஒரே வெட்டால் துண்டித்தான். பிறகு அந்த கத்தியை எடுத்துக்கொண்டே இதர ராஷஸ வீரர்களை எதிர்த்து, அடிக்கடி ஸிம்ஹராதத்தால் அவர்களுடைய வலிசையங்களை நடுங்கச் செய்தான். அப்பொழுது சோணிதாஷன் ஓர் இரும்புக்கதையைச் சுழற்றிக்கொண்டு அங்கதன்மேல் பாய்ந்தான். பிரஹங்கனும், பூபாஷனும் தங்களுடைய ரதங்களை நடத்தி வாலி புத்திரனை மறித் தார்கள். விசாகநஷத்திரங்களுக்கு நடுவில் விளங்கும் சந்திரனைப் போல் அந்த வானராதிபதி பிரஹங்கனுக்கும் சோணிதாஷனுக்கும் நடுவில் விளங்கினான். அவனுக்கு ஸஹாயமாயிருந்த அவனுடைய

15

மாமன்களான ஸைந்தனும், த்விவிதனும் இரு பக்கத்திலும் நின்ற கொண்டு தங்களுக்கு ஸமமான ராஷஸ வீரர்களை தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதைக்கண்டு மலைபோன்ற தேகங்களையும் அளவற்ற பலத்தையும் உத்ஸாஹத்தையுமுடைய ராஷஸர்கள் கத்தி, கேடயம், கதைகளுடன் அவர்களை எதிர்த்தார்கள். அப்பொழுது சோணிதாஷன், பூபாஷன், பிரஹங்கன் என்ற மூன்று ராஷஸர்

20

களுக்கும் அங்கதன் ஸைந்தன் த்விவிதன் என்ற வானர வீரர்களுக்கும் கோர யுத்தம் உண்டாயிற்று. வானரர்களால் விட்டெறியப்பட்ட விருஷங்களை பிரஹங்கன் கத்தியால் வெட்டித் தள்ளினான். மரங்களாலும், மலைகளாலும் ரதங்களையும் குதிரைகளையும் வான

25

ரர்கள் அடிக்க, அவைகளைப் பாண வருஷங்களால் பூபாஷன் பொடி செய்தான். ஸைந்த த்விவிதர்கள் எறித்த பெரிய விருஷங்

30

களைச் சோணிதாஷன் கதையால் நடுவில் அடித்து ஒடித்தெறித் தான். பிறகு பிரஹங்கன் ஒரு பெரிய கத்தியை உருவிச் சுழற்றிக்

35

களைச் சோணிதாஷன் கதையால் நடுவில் அடித்து ஒடித்தெறித் தான். பிறகு பிரஹங்கன் ஒரு பெரிய கத்தியை உருவிச் சுழற்றிக்

40

- கொண்டு வாலி புத்திரனைக் கொல்வதற்காக ஓடி வந்தான். அங்க
45 தன் அவன் ஸமீபத்தில் வரும் வரையில் பொறுத்திருந்து அச்வ
கர்ணமென்ற ஒரு விரகத்தைப் பிடுங்கி, தன் பூர்ண பலத்துடன்
அடித்தான். விரல்களை மடக்கிக்கொண்டு கத்தியைப் பிடித்துக்
கொண்டிருந்த பூஜத்தில் குத்தினான். உடனே அந்தக் கத்தி நழுவி,
பூமியில் விழ்ந்தது. அதைக் கண்டு பிரஜைகள் வஜ்ரத்தைப்
50 போன்ற தன் முஷ்டியால் அந்த வானரசிரோஷ்டனை நெற்றியில்
குத்தினான். அந்த வேகத்தால் அங்கதன் சற்று நேரம் நடுங்கித்
திசைத்தான். பிறகு தன் பலத்தையும் தேஹனையும் விருத்தி
செய்துகொண்டு பிரஜைகளுடைய சிரஸை அவனுடைய கத்தியால்
அறுத்துப் பூமியில் தள்ளினான்.
- தன் தகப்பனுடன் பிறந்த பிரஜைகள் நிறுத்ததைக் கண்டு
பூபாகுஷன் கண்ணீர்விட்டு ரதத்திலிருந்து இறங்கி, அம்பதையில்
பாணங்களற்றதால் கத்தியைச் சுழற்றிக்கொண்டு அங்கதன்மேல்
பாய்ந்தான். அதைக் கண்டு த்விவிதன் அவனை மார்பில் அறைந்து
இழுத்துத் தள்ளினான். தன் ஸகோதரன் பிடிபட்டதைக் கண்டு
60 சோணிதாஷன் த்விவிதனைக் கதையால் மார்பில் பூர்ணபலத்துடன்
அடித்தான். த்விவிதன் மகாபலவானானதும் சற்று கலங்கி,
பிறகு அவன் மறுபடியும் கதையைத் தூக்குவதைக் கண்டு, வெகு
லாகவயத்துடன் அதைப் பிடுங்கிக்கொண்டான். அதற்குள் மைர்தன்
பூபாகுஷனை மார்பில் ஓங்கியதைத்தான். சோணிதாஷ பூபாகுஷர்
65 களும் மைர்த த்விவிதர்களும் ஒருவரை யொருவர் இழுத்துத் தள்ளி
வாலி யெறித்து கோர யுத்தம் செய்தார்கள். த்விவிதன் சோணி
தாஷனை முகத்தில் நகங்களால் தீறிப் பூமியில் இழுத்துத் தள்ளி
அதிவேகமாய்த் தேய்த்தான். மைர்தன் பூபாகுஷைப் புஜங்களால்
இறுக்கிக் கட்டிப் பூமியில் தள்ளினான். அதைக் கண்டு ராகுண
70 னைன்யம் திசிலடைந்து, தைரியமற்றுக் கும்பகர்ணனுடைய
புத்திரர்களிருக்குமிடத்திற்கு ஓடிற்று.

- கும்பன் அவர்களை ஸமாதானம் செய்து, ராகுண வீரர்கள்
மடித்ததையும் வானரர்கள் தடையற்று ராகுணர்களைத் துரத்திக்
கொல்வதையும் கண்டு, யுத்தகளத்திற் புழுந்து அப்புதமான வீர
75 இருதயங்களைச் செய்தான். வில்லை வளைத்து நானேற்றி வெகு
ஐரக்கிரதையாய்க் காலஸர்ப்பங்களைப் போன்ற பாணங்களால்
வானரர்களைச் சிதறடித்தான். உத்தமமான பாணங்கள் பூட்டின
அவனுடைய வில்லானது மின்னற் கொடியோடும் ஐராவதமென்ற
கீண்ட இத்திர வில்லோடும் விளங்கும் இத்திரதனுனைப்போல்
80 தோன்றிற்று. (மின்னற் கொடி, நான்கயிற்றுக்கும், ஐராவதம்
பாணத்திற்கும், இத்திரதனுஸ் வில்லிற்கும் உபமானங்கள். ஐராவதம்
கீண்டிருக்கும், இத்திரதனுஸ் வளைந்திருக்கும், தேசங்களுக்குப்
பெரிய ஆபத்துகள் நேரும் காலத்தில் ஐராவதம் இத்திர வில்லுடன்

காணப்படும்.) இப்படித் தனுஸை வளைத்து காது வரையில் நாளை இழுத்துத் தங்கக் கட்டுகளாலும் கழுநெருகனாலும் அலங்கரிக்கப் பட்ட ஒரு பாணத்தைத் தீவிதன்மேல் பிரயோகித்தான். அந்த வானரன் கைகால் நடுங்கித் தள்ளாடிப் பர்வதசிகரத்தைப்போல் அசைத்து விழுந்தான். அதைக் கண்டு மைத்தன் ஒரு பெரும் பாறையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஒடிவந்து கும்பன்மேல் விட்டெறித் தான். அந்த ராஷஸ வீரன் அதை ஐந்து பாணங்களால் பொடி செய்து, வேறொரு சிரேஷ்டமான சரத்தால் மைத்தனை மார்பிலடித் தான். உயிர் நிலைகள் பிளந்து, மைத்தன் மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தான்.

தன் மாமன்கள் அடிபட்டதைக் கண்டு அங்கதன் கும்பன் மேல் பாய, அவனை இரும்பாற் செய்த ஐந்து பாணங்களால் கும்பன் தடுத்தது, மதம்கொண்ட யானையை அங்குசத்தால் அடக்கு வதுபோல் வேறு மூன்று பாணங்களால் அசையாமல் நிறுத்தி னான். பிறகு, தடையற்ற வேகமுள்ள சில பாணங்களால் அவ னுடைய அவயவங்களைத் துளைத்தான். அந்த வாலிபுத்திரன் அவை களைச் சற்றும் லக்ஷம் செய்யாமல், கலங்காமல் பாறைகளையும், மலைகளையும், மரங்களையும் கும்பனுடைய தலையில் சொரிந்தான். கும்பகர்ணனுடைய புத்திரன் அவைகளைத் தன் பாணங்களால் அறுத்துத்தள்ளிப் பொடி செய்தான். அங்கதன் தன்மேல் பாய் வதைக்கண்டு, ராத்திரிகாலத்தில் யானையைக் கொள்விக்கட்டை களால் மிரட்டித் திருப்புவதுபோல, இரண்டு பாணங்களால் வாலி புத்திரனுடைய புருவங்களுக்கு நடுவில் அடித்தான். ரத்ததாரைகள் பெருகிக் கண்களை மறைத்தன. அங்கதன் ஒரு கையால் தேத்திரங் களை மறைத்துக்கொண்டு, மற்றொரு கையால் ஸமீபத்திலிருந்த ஓர் ஆச்சாமரத்தைப் பிடுங்கி மார்பிலும் தோளிலும் அணைத்துக் கொண்டு, சற்றுக்குனிந்து அதிவேகத்துடன் கும்பன்மேல் விட் டெறித்தான். இத்திரத்வஐத்தைப்போலும் மரீதிரபர்வதத்தைப் போலும் அந்த விருஷம் தன்னை கோக்கிவருவதைக்கண்டு, கும்பன் திஷ்ணமான ஏழு பாணங்களால் அதைத் துண்டித்து அங்கதனைப் பிளந்தான்.

அந்த வானரவீரன் மிகவும் வருந்திக் கலங்கி மூர்ச்சையடைந் தான். ஸமுத்திரத்தில் பெருங்காற்றால் முழுகும் கப்பலைப்போல் அங்கதனென்ற வானரசிரேஷ்டன் அடிபட்டு விழுந்ததைக்கண்டு சிலர் ராமனிடத்திலோடி, "ஸ்வாமி! சத்ருக்களால் நெருங்க முடியாத வாலிபுத்திரன் அடித்துத் தள்ளப்பட்டான்" என்று தெரிவித்தார்கள். உடனே ரகுவீரன் தன் ஸமீபத்திலிருந்த வானர வீரர்களை, "கீங்கள் போய் அங்கதனுக்கு உதவி செய்யுங் கள்" என்று கட்டளையிட்டு, அவர்கள் கோபபரவசமாய்க் கும்பனை வளைத்துக்கொண்டார்கள். ஜாம்பவானும் ஸுஷேணனும் வேக

- தர்சியும் கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து மரங்களையும், மலைகளையும்
 125 தூக்கிக்கொண்டு தன்மேல் பாய்வதைக்கண்டு, அதிவேகமாய் ஓடி
 வரும் காட்டாற்றை ஒரு பெரிய மலை தடுப்பதுபோல் பாணவர்ஷங்
 களால் அவர்களைத் தடுத்தான். ஸமுத்திரம் கரைநாண்ட முடியா
 ததுபோல், அந்த பிரஸித்தமான வானர வீரர்களுக்கு அவனுடைய
 பாண வரிசையைத் தாண்டி முன்செல்ல முடியவில்லை.
- 130 அதைக்கண்டு வானராதிபதியான ஸுக்ரீவன் தன் தமய
 னுடைய புத்திரனைப் பின்னால் தள்ளிவிட்டுக் கும்பன்மேல்
 பாய்ந்து, மலையில் ஸஞ்சரிக்கும் யானையைப் பார்த்து ஆண் சிங்கம்
 கர்ஜிப்பதுபோல் ஸிம்ஹகாதம் செய்தான். பிறகு அநேக விரு
 க்கங்களை வேருடன் பெயர்த்தெடுத்துக் கும்பன்மேல் விட்டெறிந்
 135 தான். அவை ஆகாசத்தையும் பூமியையும் மறைத்துக்கொண்டு
 வருவதைக் கண்டு, கும்பன் உரான பாணங்களால் அவைகளைக்
 கண்டதுண்டம் செய்து வெட்டவெளியாக்கினான். அந்தத் துண்டங்
 கள் அவைகளில் பதிந்த பாணங்களுடன் இரும்பு முனைகள்
 நாட்டப்பட்ட சதக்னியென்ற ஆயுதங்களைப்போல் பூமியில் நான்கு
 140 புறங்களிலும் விழுந்தன. அதைக் கண்டு ஸுக்ரீவன் கலங்காமல்
 அந்தப் பாணவர்ஷத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டு, கும்பனுடைய
 வில்லைத் தாவிப் பிடுங்கியொடித்தான். தந்தங்களொடித்த யானை
 யைப்போல் நிற்கும் கும்பனைப் பார்த்து அதிக கோபத்துடன்,
 "நிகும்பனுக்குத் தமயனுள் ராகுஸவீர! உன் பராக்ரீமமும் பாண
 145 வேகமும் ஆண்மையும் யுத்தப்பயிற்சியும் வினயமும் ஆச்சரியகரமா
 யிருக்கின்றன. நீ ஸகலவிதத்திலும் ராவணனுக்கு ஸமானன்
 பிரஹ்மாதன். பரி, விருத்திரன் முதலியவர்களை ஐயித்த இந்திரனுக்
 கும் குபேரனுக்கும் வருணனுக்கும் நிகரானவனே! நீ ஒருவனே உன்
 பிதாவான கும்பகர்ணனுக்குப் பலத்தில் ஒப்பானவன். மஹா
 150 பராக்ரீமசாலியான நீ வில்லை வளைத்து நான் ஒலிசெய்து யுத்த
 களத்தில் மின்றால், இந்திரியங்களை ஸ்வாதீனப்படுத்தினவனை
 மனக் கவலைகள் நெருங்காததுபோல் தேவதைகள் உன்னை
 அண்ட முடியாது. மஹா புத்திமானே! உன் யுத்தத்திறமையை
 காட்டு. நான் பார்த்து ஸந்தோஷிக்கிறேன். தேவாஸுரர்
 155 களை உன் பிதாவான கும்பகர்ணன், ஸ்வபாவ விரியத்தாலும்
 உன் பெரிய தகப்பனான ராவணன் வரங்களின் மஹிமையாலும்
 ஐயித்து வந்தார்கள். வில்லாளிகளுக்குள் நீ இந்திரஜித்தைப்
 போன்றவன்; பிரதாபத்தில் ராவணனை யொத்தவன். பலத்தா
 லும் வீரியத்தாலும் இப்பொழுது ராகுஸர்களுக்குள் சிதாமணி
 160 யாய் விளங்குகிறாய். முன் இந்திரனுக்கும் சம்பராஸுரனுக்கும்
 நடந்த யுத்தத்தைப்போல் இன்று உனக்கும் எனக்கும் நடக்கும்
 கோரயுத்தத்தை ஸகலப் பிராணிகளும் பார்த்து ஆச்சரியப்
 படப்போகின்றன. பிறகுக்கு அஸாத்தியமான வீரனெய்வங்களை
 இன்று செய்தாய். அஸ்திர சஸ்திர வித்யையில் உன் திறமை

யைக் காட்டினாய். பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள வானர 165
 சிரேஷ்டர்களை அடித்துத் தள்ளினாய். அநேக வீரர்களுடன் யுத்தம்
 செய்து களைத்திருந்தவனை அடித்துக் கொன்றானென்ற அபவாதத்
 திற்குப் பயந்து நான் உன்னைக் கொல்லவில்லை. ஆகையால் நீ
 சற்று இளைப்பாறு. நானும் சிரமபரிஹாரம் செய்து கொள்கிறேன்.
 பிறகு என் பலத்தைப் பார்" என்றான். 170

இப்படி அவனை மரியாதை செய்வதுபோன்ற வாகீரத்தைகளால்
 ஸுக்ரீவன் அவமானப்படுத்தினதைக் கேட்டுப் பொறுக்காமல்,
 கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியில் நெய்யை ஆஹூதி செய்தது
 போல் அவனுடைய தேஜஸும் கோபமும் விருத்தியடைந்தன. 175
 பிறகு கும்பன் ஸுக்ரீவனைப் புறங்களால் பிடித்து இறுக்கிக்
 கட்டினான். இரண்டு மதயானைகள் ஒன்றையொன்று எதிர்த்தது
 போல் அவ்விருவரும் அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு,
 அவயவங்களைப் பின்னிக்கொண்டு இழுத்துத் தள்ளினார்கள். சிரமத்
 தால் இருவருடைய முகத்திலிருந்தும் புனையும் சுவாசங்களும்
 வெளிப்பட்டன. அவர்களுடைய கால்களால் அடிபட்டுப் பூரி 180
 அழுந்திற்று. ஸமுத்திரம் அலைகளால் கொந்தளித்தது. ஸுக்ரீவன்
 கும்பனைத் தூக்கி, "ஸமுத்திரத்தின் அடியைப் போய்ப் பார்"
 என்று விட்டெறித்தான். (தூறுயோகனை விஸ்தீர்ணமுள்ள
 த்ரிகூடத்தின் நடுவிலிருந்து கும்பனை லங்கா த்வேபத்தைத் தாண்டி
 ஸமுத்திரத்தில் விட்டெறித்த ஸுக்ரீவனுடைய பலம் எல்லை 185
 யற்றது—சாமாதுஜ்யம்.) கும்பனுடைய தேகம் விழுந்த அதிர்ச்சி
 யால் வித்தியம் மந்திரம் முதலிய பர்வதங்களைப்போல் ஸமுத்திர
 ஜலம் கிளம்பி நான்கு புறத்திலும் பரவிற்று. பிறகு கும்பன்
 அங்கிருந்து கிளம்பி ஸுக்ரீவனுடைய மார்பில் வஜ்ரம் போன்ற
 முஷ்டியால் குத்தினான். அந்த வானர வீரனுடைய தோல் பிளந்து 190
 ரத்த தாரைகள் பெருகின. கும்பனுடைய முஷ்டி அவனுடைய
 மார்பெலும்பில் பட்டுத் தடைப்பட்டது. மேகு மலையின் கிரம்
 வஜ்ரத்தால் அடிபட்டதுபோல் அந்த வேகத்தால் சுவாசங்களுடன்
 அடிக்கடி தேஜஸும் கிளம்பிற்று. ஸுக்ரீவன் மஹாபலவானானதால்
 அதை லக்ஷ்யம் செய்யாமல், விரல்களை மடக்கிக்கொண்டு, ஸுக்ரீவ 195
 கிரணங்களால் குழப்பப்பட்ட ஆதித்ய மண்டலத்தைப் போன்ற
 முஷ்டியைச் சுழற்றிக் கும்பனை மார்பில் அடித்தான். அந்த அடி
 யால் வகுந்தி. இந்திரியங்கள் கலங்கி, அணைந்த நெருப்பைப்போல்
 கும்பன் பூரியில் விழுந்தான். அவன் விழுந்தது, அங்கதன் தன்
 சுவஸீக்கும் கிரணங்களுடன் ஆகாச வீதியிலிருந்து பூரியில் விழுவது 200
 போலிருந்தது. ஸுக்ரீவனுடைய முஷ்டியால் மார்பு பிளந்து
 எலும்புகள் ஒடிந்து கும்பன் பூரியில் விழும்போழுது, குத்திர
 மூர்த்தியால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட ஸுக்ரீவனைப்போலிருந்தான்.
 இப்படி மஹா பராக்ரமசாலியான வானராதிபதி கும்பனை

- 205 அடித்துக் கொன்றபொழுது, பூமியும் அதிலுள்ள பர்வதங்களும், வனங்களும் நடுங்கின; ராக்ஷஸர்களுக்கு அளவற்ற பயமுண்டாயிற்று.

தன்மித் ஹதே பீமபராக்ரமேண
பலவங்கமாநா ம்ருஷேபேண யுத்'தே' |
மஹி ஸஸைலா ஸவநா சசால
பீயம் ச ரக்ஷாம்ஸ்யதி'கம் விவேஸ ||

(94)

ஸர்க்கம் 77

நீரும்பனுடைய வதம்

நீரும்போ ப்ராதரம் த்ருஷ்ட்வா ஸுக்ரீவேண நிபாதிதம் |
பிரத'ஹத்திவ கோபேத வாதேரத்த'ர மவைகத ||

(1)

- 5 தான் ஸுதேஹாதரன் ஸுக்ரீவனால் மடிந்ததைக் கண்டு, நீரும் பன் கோபத்தால் எரித்துவிடுபவன்போல் அந்த வானராதிபதியைப் பார்த்தான். பிறகு மாணிகளாலும் ஹாரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுச் சந்தனம் குங்குமம் முதலியவைகளின் அடையாளத்தால் ஐந்துவிரல்களும் பறித்தபிடிபயனுடைய பர்வதசிகரத்தையொத்த ஒரு பரிகத்தை எடுத்தான். அது தங்கக் கட்டுகளாலும், வஜ்ரங்களாலும், முத்துக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. யமதண்டத்தைப்போல் பயங்கரமாய், ராக்ஷஸர்களுடைய பயத்தை காசம் செய்து உதலாஹத்தைக் கொடுத்தது. இந்திரவஜ்ரம் போன்ற
- 01 அந்த ஆயுதத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டு, பெரும் வாயைத் திறத்து, திக்குகள் நடுங்கும்படி க்ஷீஜித்தான். மார்பிலணிந்த தங்க ஹாரங்களாலும், புண்களில் தரித்த தோள் வளிகளாலும், காதுகளில் விளங்கும் குண்டலங்களாலும், கைபில் ஜ்வலிக்கும் பரிகாயுதத்தாலும் இந்திர வில்லோடும் மின்னர்கொடிகளோடும் கூடின
- 15 மேகம் க்ஷீபிப்பது போல் தோன்றினான். அந்த ஆயுதத்தின் துளியால் வாயுமண்டலத்தைப் பிளந்தான். புகையற்ற நெருப்பைப் போல் ஜ்வலித்தான். கத்தர்வர்களுடைய மாளிகைகளில் சேரபிக்கும் அளகாபுரீயும், தேவர்களுடைய அரண்மனைகளால் விளங்கும் அமராவதியும், அச்'வினி முதலிய நகரத்திர கணங்களும், புதன்
- 20 முதலிய நிரஹங்களும், இதர நகரத்திரங்களும், சுக்ரன் முதலிய மஹாக்ரஹங்களும், நீரும்பன் பரிகாயுதத்தைச் சுழற்றுவதாலுண்டான காற்றால் சுழல்வது போலிருந்தன. அந்த ஆயுத கார்தியால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு பிறர் நெருங்க முடியாமல் நீரும்பனென்ற பிரளயாக்கி வானரர்களை ஸம்ஹரிப்பதற்காகக் விளம்பிற்று.
- 25 ராக்ஷஸர்களும், வானரர்களும் பயத்தால் அரைவற்று நீள்கார்கள். "மஹா பலவான்களான பிரஹ்மர்கள் முதலியவர்கள் கொல்லப்பட்ட

புருஷ்கையில் பலமற்ற நீங்கள் ஏன் யுத்தத்திற்கு வந்தீர்கள்" என்று நிகும்பன் கோபிப்பானென்று ராஷஸர்களுக்குப் பயமுண்டாயிற்று. ஆஞ்ஞேயர் மாத்திரம் தனது விஸ்தாரமான மார்பை அவனுக்கெதிரில் காட்டிக்கொண்டு நின்றார். பரிகாயுத்தத்தைப் போன்ற புலத்தால் நிகும்பன் அந்தப் பரிகாயுத்தத்தைச் சுழற்றிப் பூர்ண பலத்துடன் பலத்திற்கு இருப்பிடமான மாருதியின் மார்பில் அடித்தான். அது வஜ்ரம் போன்ற அவருடைய அகன்ற மார்பில் பட்டு முறிந்து, ஆகாசத்திலிருந்து எரிகொள்ளிகள் விழுவது போல் பூமியில் விழ்ந்தது. பூகம்பத்தால் மலை நடுங்குவது போல் வாயுபுத்திரன் அந்த அடியால் சற்று நடுங்கினார். பிறகு வீரல்களை மடக்கிக்கொண்டு அதிவேகமாய் நிகும்பனுடைய மார்பில் குத்தினார். அந்த ராஷஸனுடைய தோல் கிழிந்து, ரத்த தாரைகள் பெருகி, மின்னல் போன்ற ஜ்வாலைகள் கிளம்பின.

30

35

நிகும்பன் கலங்கிப் பிறகு ததாரியப்படுத்திக்கொண்டு ஹனு மாணக் கட்டிப் பிடித்தான். அதைக் கண்டு வங்கையில் வளர்ப்பவர்கள், "பலவானான ஹனுமான் எமது நிகும்பனால் பிடிக்கப் பட்டான்" என்று பயங்கரமாய்க் கூச்சலிட்டார்கள். அவன் தன்னைத் தூக்கிக்கொண்டு போவதைக் கண்டு மாருதி, அவனை முஷ்டியால் அடித்துத் தள்ளித் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு பூமியில் குதித்தார். பிறகு அவனைத் தரையில் போட்டுத் தேய்த்தார்; ஆகாசத்தில் கிளம்பி அதிவேகமாய் அவன் குதித்தான்; அவனுடைய சிரஸைப் புலங்கனால் இறுக்கிப் பிடித்துப் பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்துக்கொண்டு கழுத்தை முறித்தார். நிகும்பன் மடிந்ததைக் கண்டு வானரசர்கள் ஸந்தோஷித்து எம்ஹோதம் செய்தார்கள்; திக்குகள் நடுங்கிற்று; பூமி அதிர்ந்தது; ஆகாசம் பிணர்ந்தது; ராஷஸ ஸைன்யம் திலிடைத்தது.

40

45

50

வ்யபேதே து ஜீவ நிகும்பஸ்ய ஹ்ருஷ்டா

விநேது: ப்லவங்கா நிஸ: ஸஸ்வதுஸ்ச |

சசாலேவ சோரீயீ பபாலேவ ச த்யௌ:

ப்யம் ராஷஸநாம் பஸம் சாவிலேஸு ||

(25)

ஸர்க்கம் 78

மகராஷன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

நிகும்பம் ச ஹதம் ஸ்ருத்வா சும்பம் ச விநிபாதிதம் |

ராவண: பரமாமரீஷி ப்ரஜஜ்வாலாநஸோ யதா ||

(1)

நிகும்பனும் சும்பனும் இறந்ததைக் கேட்டு ராவணன் கோபம் தாங்காமல் அக்ஷியைப்போல் ஜ்வலித்தான். கோபத் தாலும் சோகத்தாலும் மெய்மறந்து, கரணுடைய புத்திரனான

- 5 மகராஷ்டிரப் பார்த்து, "கீ ராக்ஷஸ ஸஸன்யத்துடன் சென்று, காட்டில் ஸஞ்சரிக்கும் ராமலக்ஷ்மணர்களை ஐயித்து வா" என்றான். அதைக் கேட்டு மகராஷ்டிர ஸந்தோஷித்துத் தன் பலத்தையும் வீரியத்தையும் நம்பி, "அப்படியே செய்கிறேன்" என்று ராவணனை பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து ஸமீபத்திலிருந்த ஸேனைத் தலைவனைப் பார்த்து, "சீக்ஷிதமாய் என் ரதத்தைக் கொண்டு வா; ஸஸன்யத்தைத் தயார் செய்" என்றான். அவனும் அப்படியே செய்ய, மகராஷ்டிர ரதத்தை பிரதக்ஷிணம் செய்து அதிலேறி, "ஸாரதே! அதிசீக்ஷிதத்தில் என்னைச் சத்துருக்களுக்கெதிரில் கொண்டு போ!" என்று கட்டளையிட்டான். தன் பரிவாரங்களை அழைத்து, "கீங்க ஸௌலோக்யம் எனக்கு முன் சென்று யுத்தம் செய்யுங்கள். ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று வரும்படி மஹாராஜா எனக்கு உத்தரவு செய்திருக்கிறார். என் பாணவர்ஷங்களாலும் குலங்களாலும் அவர்களையும் ஸுக்ரீவனையும் வானரர்களையும், காட்டுத் தீ உலர்ந்த கட்டைகளை எரிப்பதுபோல் சாம்பலாக்குகிறேன்" என்றான். அவனுடைய வார்த்தைகளால் உத்ஸாஹமடைந்து ராக்ஷஸர்கள் ஸகல ஆயுதங்களுடன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள்.

- காமரூபிகள்; நீண்ட கோரைப் பற்களையும் மஞ்சள் நிறமான கண்களையும் உடையவர்கள்; மலைபோன்ற சரீரமுள்ளவர்கள். அவர்கள் தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு மதயானைகளைப்போல் வீறிட்டுக்கொண்டு பூமி நடுங்கும்படி யுத்தங்களில் வந்தார்கள். 25 சங்கம் பேரிகை முதலிய ரணவாத்யங்கள் ஆயிரக்கணக்காய் அடிக் கப்படும் சப்தமும், வீரத்வலிகளும், ஸீம்ஹாதங்களும் ஒன்று சேர்ந்து பெரும் சப்தமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது சாரதியின் கையிலிருந்து குதிரைச் சவுக்கு நிறென்று நழுவி விழுந்தது. ரதத்திலிருந்த த்வஜம் ஓடிந்து விழுந்தது. அதில் பூட்டியிருந்த குதிரைகள் வழக்கப்படி அடிவரிசைகளைக் காட்டி விசித்திரமாய்ச் செல்லாமல் கஷ்டப்பட்டு நடந்தன; அவைகளின் முகங்கள் வாடி, கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாய்ச் சொலிந்தது. குருமான் அந்த துவஜ ராக்ஷஸன் யுத்தத்திற்குச் செல்லுகையில் கடுங் காற்றைப் புழுதியுடன் அடித்தது. ராக்ஷஸர்கள் அந்த அப சகுணங்களைக் கண்டும், வீரியக் கொழுப்பால் கொஞ்சம்கூட லக்ஷ்யம் செய்யவில்லை. நிறத்தில் மேகங்களையும், யானையையும், எருமை யையும் போன்றவர்கள்; அநேக யுத்தங்களில் பல ஆயுதங்களால் காயமடைந்தவர்கள்; சண்டை செய்ய ஆவலுடன் 'நான், நான்' என்று முர்திக்கொண்டு நான்கு புறத்திலும் கோசமாய்க் கூச்சலிட்டார்கள்.

கீந கீஜ மஹிஷாங்கீ தய்யவரண:

ஸமரமுதேஷ்வஸகருத் கீதா'னி பீ'ந்தா: |

அஹமஹமிதி யுத்'த' கௌஸஸாதே

ரஜநிசரா: பரிப' ப்'ரமுர் நதீ'ந்த: |

ஸர்க்கம் 79

மகராஷ்ட்ரனுடைய வதம்

நிற்காதம் மகராஷ்ட்ரம் தே திருஷ்ட்வா வாரதயூத்பா: |

ஆப்துத்ய ஹஸா ஸர்வேயோத்'து'காமா வ்யவஸ்தி'தா: 1 (1)

வீரனரத் தலைவர்கள் மகராஷ்ட்ரன் வருவதைக்கண்டு அவனை எதிர்க்கத் தயாராய் நின்றார்கள். தேவாஸுரயுத்தத்தைப்போல் வானரர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் பயங்கரமான யுத்தம் ஆரம்பித்தது. அவ்விரு நிறத்தாரும் மரங்களாலும், குயங்களாலும், பாதைகளாலும், பரிகங்களாலும் ஒருவரையொருவர் அடித்தார்கள். வேறு சிலர் சக்தி, கத்தி, கதை, தோமரம், உலக்கை, குண்டாந்தடி முதலிய ஆயுதங்களால் வானரர்களைக் கொன்றார்கள். மகராஷ்ட்ரனுடைய பாணவர்ஷத்தால் எல்லோரும் பயந்து புத்திகலங்கி மூலக்குழிவ ஓடினார்கள். அதைக்கண்டு ராக்ஷஸர்கள் ஸ்தோஷத்தால் ஐயங்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது ராமன் சரமாரி பொழிந்து ராக்ஷஸர்களைத் தடுத்தார். அதைக்கண்டு மகராஷ்ட்ரன் கோபமடைந்து, "ராம! நில்; உன்னுடன் யுத்தம் செய்கிறேன். என் வில்லிலிருந்து விடப்பட்ட பாணங்களால் உன் உயிரைக் கொள்ளை கொள்கிறேன். தண்டகாரணயத்தில் என் பிதாவை நீ கொன்ற பழியை இன்று தீர்க்கிறேன். உன்னைக் கண்டு எனக்குத் கோபம் பொங்குகிறது. அந்த ஸமயத்தில் தண்டகாரணயத்தில் என் கண்ணில் படாமற் போனாயென்று கிணக்க நிறைக்க என் அவயவங்கள் எரிவின்றன. நல்லது; பரியால் வருந்தும் வீரஹத்தை இதர மிருகங்கள் தேடி வந்ததுபோல், வெகுநாளாய் உன்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த எனது அதிருஷ்டவசத்தால் நானிருக்கு மிடத்தை நீயே தேடி வந்திருக்கிறாய். இன்று என் பாணங்கள் உன்னை அதிவேகமாய் யமலோகத்திற்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும். உன்னால் இதுவரையில் கொல்லப்பட்ட ராக்ஷஸவீரர்களுடன் அங்கு நீ ஸுகமாய்க் காலம்கழிக்கலாம். அதிக மாய்ச் சொல்ல வேண்டியதென்ன? ஒரு வார்த்தை கேள். நாமிருவரும் இன்று யுத்த களத்தில் அஸ்திரங்களாலோ கதைகளாலோ புண்புகலாலோ நீ பவின் திருக்கும் மற்ற எவ்விதத்தாலோ யுத்தம் செய்வோம். ஸகலப் பிராணிகளும் பார்க்கட்டும்" என்றான்.

இதைக் கேட்டு ராகவன் அஸ்ப்ரமாய்ச் சிரித்துக்கொண்டு, "அடே, ராக்ஷஸ! ஏன் வீணாப் பெருமை பேசிக்கொள்ளுகிறாய்? இந்த வீரவாதங்கள் உனக்குத் தகாது. வார்த்தைகளால் இதுவரையில் ஒருவரும் சத்துருக்களை ஐயித்ததில்லை. உன் பிதாவான கரணம், தூஷணனும், திரிரெஸும், பதினாடியிரம் ராக்ஷஸ வீரர்களுடன் தண்டகாரணயத்தில் என் பாணத்திற்கு இரையானார்கள்.

35 கூரான நகங்கனையும் மூக்குகனையுமுடைய கழுகுகளும் காக்கைகளும் நரிகளும் உன் மாம்ஸத்தால் இன்று திருப்தியடையப் போகின்றன" என்றார்.

அதைக் கேட்டுக் கோபம்கொண்டு மகராஷன் ராமனைப் பாணவர்ஷத்தால் மறைத்தான். தன்னிடத்தில் வருமுன் ரகுவீரன்
40 கூரான சரங்களால் அவைகளை அறுத்துத்தள்ளினார். அவர்களுடைய நானேகை மறாமேகங்கள் குமுறுவதுபோல் அந்த யுத்தத்தில் கேட்கப்பட்டது. தேவ தானவ கந்தர்வ கின்னர உரக கணங்கள் ஆகாச வீதியில் கூட்டம் கூட்டமாய் நின்று அந்த ஆச்சரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பாணங்களால்
45 இருவருடைய தேகங்களும் துளைக்கப்பட்டன; ஒருவருடைய அஸ்திரங்களை மற்றொருவர் துண்டித்துக்கொண்டே வந்தார்கள். ஸகல திக்குகளும் பூமியும் சரமாரியால் மறைந்து ஒன்றும் தெரிய வில்லை. பிறகு, ராமன் கோபம்கொண்டு, மகராஷனுடைய வில்லை யொடித்து, எட்டு நகராசங்களால் ஸரததையைத் துளைத்து, சதத்
50 தையும் குதிரைகளையும் நாசம் செய்தார். அந்த ராஷன் உடனே பூமியில் குதித்து, பிரளயகாலாக்கியைப்போல் ஜ்வலிக்கின்ற ஒரு பயங்கரமான குலத்தையெடுத்து, கரகரவென்று கழறி ராகவன்மேல் எறிந்தான். ஆகாசத்தில் வரும்பொழுதே ராமன் மூன்று பாணங்களால் அதைத் துண்டிக்க, அதுஎரிகொள்ளி
55 யைப்போல் நான்கு புறங்களிலும் தூள் தூளாய் விழுந்தது. ஆகாச வீதியில் இருந்தவர்கள் ராமனை 'நல்லது நல்லது' என்று கொண்டாடினார்கள். அதைக்கண்டு மகராஷன் விரல்களை மடக்கிக்கொண்டு, 'கில், ஓடாதே' என்று கர்ஜித்து, ராமன்மேல் பாய்ந்தான். ரகுவீரன் அலக்ஷ்யமாய்ச் சிரித்துக்கொண்டு ஒரு
60 ஆக்நேயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து, அவனுடைய இருதயத்தைப் பிளந்து மகராஷனைக் கொன்றார். அதைக்கண்ட ராஷஸர்கள் ராமபாணங்களுக்குப் பயந்து லங்கையில் ஓடியொளிந்தார்கள். வஜ்ராயுதத்தால் பிளக்கப்பட்ட மலை விழுவதுபோல் ராமபாணங்களால் கொல்லப்பட்டுக் கீழே வீழ்ந்த கரனுடைய மகனைக் கண்டு
65 தேவர்கள் மகிழ்ந்தார்கள்.

த'ஸரத'ந்ருப புத்ர பா'ணவேகை':

ரஜநிசரம் திஹதம் க'ராத்மஜம் தம் |

த'த்'ருஸ' ரத' ஸுரா ப்'ருஸம் ப்ரஹ்ருஷ்டா

ஸி'ரிமவ வஜ்ரஹதம் யத'ா விகீர்ணம் ||

(43)

ஸர்க்கம் 80

இந்திரஜித்வ யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

மகராஷ்டிரம் ஹதம் ஸ்ருத்வா ராவண: ஸமிதிஞ்ஜய: |
 க்ரோதே'ந மஹதாவிஷ்டோ தீந்தாத் கடகடாபயத்' (1)

மகராஷ்டிரம் மடிந்ததைக் கேள்விபுற்று ராவணன் மஹா கோபம்கொண்டு பற்களைக் கடகடவென்று கடித்து, என்ன செய்யலாமென்று ஆலோசித்து, இந்திரஜித்தை யுத்தத்திற்கனுப்பினான். "ராக்ஷஸவீர! ராமலக்ஷ்மணர்கள் எல்லையற்ற வீரியவான்கள்; நீய அவர்களை ஐயிக்கவேண்டும். நீ எதிர்த்து யுத்தம் செய்தாலும் மறைந்திருந்தாலும் எப்பொழுதும் பலத்தில் உனக்கு ஈடுண்டோ? நிகரற்ற பராக்ரமமுள்ள இந்திரனை யுத்தத்தில் ஐயித்தாய். அல்ப மனுஷ்யர்கள் உனக்கு ஒரு பொருட்டா?" என்னுள்.

இந்திரஜித்து ராவணனுடைய ஆக்ரோசமுடையதாய் கொண்டு யுத்த பூமியில் விதிப்படி அக்னியை வளர்த்து ஹோமம் செய்தான். அப்பொழுது சிவப்புத் தலைப்பாகைகளை ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் அதிவேகமாய் எடுத்து வந்தார்கள். (இந்த யாகத்தில் ரீத்விக்குகள் சிவப்புத் தலைப்பாகைகளைத் தரிக்கவேண்டியது—சூருதி). தோமஸ்களே நான்கு புறங்களிலுமே பரப்பின தர்ப்பங்கள்; விபிதகவிருஷத்தின் குச்சிகளே ஸமித்துகள்; ரீத்விக்குகள் தரித்த வஸ்திரங்கள் சிவப்பு வர்ணமுடையவை; ஸ்ருக் ஸ்ருவம் முதலிய பாத்நிரங்கள் கருப்பு இரும்பால் செய்யப்பட்டவை. பிறகு அந்த ராவண புக்திரன் அக்னியை வளர்த்து, ஒரு கருப்பு ஆட்டைப் பிடித்து, கழுத்தையறுத்து, அதன் ரத்தத்தை ஆஹுதி செய்தான். ஒரு தடவை மூட்டினவுடன் அக்னி புறகயில்லாமல் வெகு தேஜஸுடன் ஜ்வலித்தது; அவைகளால் தனக்கு ஐயம் கிடைக்குமென்று இந்திரஜித்து ஸந்தோஷித்தான். உருக்கியோடவிட்ட தங்கத்தைப்போன்ற கார்தியுடன் அக்னிபகவான் உருவமெடுத்து வந்து, பிரதக்ஷிணமாய்ச் சுழலும் ஜ்வாலையுடன் அவன் கொடுத்த ஆஹுதிகளைப் பெற்றுக்கொண்டார். இப்படி அக்னியையும் தேவ, தானவ, ராக்ஷஸர்களையும் திருப்திசெய்து, தீவ்ய ரதத்திவோதி ஆகாச வீதியில் மறைந்தான். அதில் நான்கு குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன; சிரஷ்டமான வில்லும் தீவ்ணமான பாணங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன; தங்கத்தால் செய்யப்பட்டு மிருகங்களாலும் சந்திரன்களாலும் விசித்திரமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் தவணும் தங்கத்தாலும் வைடுரியங்களாலும் சூரப்புக்திகொழுந்தைப்போல் ஜ்வலித்தது. ஸுதிரீயனைப்போல் ஒளிவீசும் பிரஹ்மஸ்திரத்தால் சூழிக்கப்பட்டவனாய், இந்திரஜித்து

- 35 அளவற்ற பலத்தையும் சத்துருக்கள் நெருங்க முடியாத வீரியத்
தையும் அடைந்தான். வங்கையிலிருந்து வெளியில் வந்து, ராகுஸ
மந்திரங்களால் (சீருத்திதேவதையை பிரதானமாபுடைய மந்திரங்
களால்) அக்ஷியில் ஹோமம்செய்து, கண்ணுக்கு மறைத்து, "கபட
முனிவேஷம் பூண்ட ராமலக்ஷ்மணர்களை இன்று யுத்தத்தில்
40 கொன்று என் பிதாவிற்கு ஜயத்தைக் கொடுக்கிறேன். இன்று
முதல் பூரியில் வானரப் பூண்டில்லாமற் செய்து ஸகல ராகுஸர்
களுக்கும் மஹாராஜாவுக்கும் பரமபீதியை யுண்டுபண்ணுகிறேன்"
என்றான்.

- அதிவேகமாய் யுத்த பூரியில் வந்து, ராமலக்ஷ்மணர்கள்
45 மூன்று தலைகளுள்ள ஸர்ப்பங்களைப்போல் கோதண்டங்களை
வளைத்து ராகுஸர்களைச் சரமாரியால் நாசம்செய்வதைக் கண்டு
கோபமடைந்தான். (பருத்து உயர்ந்த இரு தோள்களோடும்
உன்னதமான சிரஸோடும் விளங்கும் ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய
மஹாபுருஷ லக்ஷணம் இதனால் குறிக்கப்பட்டது.) "நான் கொல்ல
50 வேண்டியவர்கள் இவர்களே" என்று முடிவுசெய்து, வில்லை
வளைத்து அவர்களைச் சரமாரியால் துளைத்தான். இப்படி ஆகாச
வீதியிலிருந்து ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் தங்களைப் பாணங்
களால் ஹிம்ஸரிப்பதைக் கண்டு, அவர்கள் வில்லில் ஒரு பாணத்
தைப் பூட்டி, நிவ்யாஸிதரத்தை அதில் அபிமந்திரித்தார்கள். தங்க
55 ஞுடைய அம்புகளால் ஆகாசத்தை மறைத்து ஸூரியதேஜஸுள்ள
அஸ்திரங்களால் அடித்தும் அவளை அணுநித் தொடமுடியவில்லை.
அந்த ராகுஸனுடைய மாதையால் ஆகாசத்தில் இருட்டும்
புகையும் பனியும் குழித்து திக்குகளை மறைத்தன. அவனுடைய
குபமாவது நானேனாயவது ரதத்தின் சப்தமாவது ஒன்றும்
60 தெரியவில்லை. அந்தக் கோரமான இருட்டில் அவனுடைய நாரா
சங்கள் மாத்திரம் ஓயாமல் விழித்துகொண்டிருந்தன. அப்புத
மான வரங்களைப் பெற்றுக் கோபபரஸனாய், ராமமூர்த்தியை
ஸூரியனைப்போல் ஸ்வஸிக்கும் பாணங்களால் ஸகல அவயவங்களி
லும் துளைத்தான். பர்வதத்தில் கீர்த்தாரைகள் சொரிவதுபோல்
65 நாராசங்களால் அவர்கள் அடிபட்டுத் தங்கக் கட்டுகளுடன் விளங்
கும் சரங்களை அவன்மேல் பிரயோகித்தார்கள். பகழிகளைப்போல்
அதிவேகமாய் ஆகாசத்திற் சென்று அவனைத் துளைத்து ரத்தத்தால்
நனைந்து பூரியில் விழந்தன. அவனால் எய்யப்பட்ட பாணங்களை
70 அந்த ராஜபுத்திரர்கள் அநேக பல்லங்களால் அறுத்தார்கள்.
அவை வந்து விழும் இடத்தை லக்ஷ்யம் வைத்து உத்தமமான
அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தார்கள். இந்திரஜித்தோ அதிவேக
மாய் ஸகல திக்குகளிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்
களை ஓயாமல் கடான சரங்களால் வருத்தினான். அவை தேக
75 மெங்கும் ஊடுருவிப் பாய்ந்து, ரத்த தாரைகள் பெருக, புஷ்பித்த
விருக்ஷங்களைப்போல் விளங்கினார்கள். அந்த ராகுஸ குமார

ஹனுடைய ஸஞ்சாரமோ, உருவமோ, வில்லோ, அல்லது அம்போ ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை. மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட ஸுறியினைப்போல் தோன்றினான், வானரர்கள் நூற்றுக் கணக்கில் அவனால் அடிப்பட்டு உயிரிழந்து பூமியில் விழும்பார்கள்.

அந்தக் கண்டு லக்ஷ்மணன் கோபம்கொண்டு, "அண்ணா! ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் ஒரு க்ஷணத்தில் பிரஹ்மாஸ்திரத்தால் நாசம் செய்கிறேன்" என்றார். அதற்கு ரகுநாதன், "குழந்தாய்! அப்படியல்ல; ஒருவனுடைய அபராதத்திற்காகப் பூமிமீதுள்ள ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் கொல்லவது நியாயமில்லை. யுத்தம் செய்யாதவர்களும் மறைத்தவர்களும் கைகடப்பிச் சரணமடைந்தவர்களும் ஒடுகிறவர்களும் அறாக்கிரகையாக இருப்பவர்களும் இங்கே அகேகருண்டு, அவர்களை வதம் செய்வது தர்மமல்ல. இவனைக் கொல்ல யத்தனம் செய். மஹாலேகமுள்ள அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிப்போம். இந்த நீசன் மாயாபலத்தால் தன்னையும் ரதத்தையும் மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். வானரத் தலைவர்கள் இவனைக் கண்டால் உயிருடன் விடமாட்டார்கள். இவன் பூமியில் ஹைழர் தாலும், ஆகாசத்தில் மறைந்தாலும், பாதாளத்தில் ஒளிந்தாலும், ஸ்வர்க்கத்தில் மறைந்தாலும், என் பாணம் அவனைத் துரத்திக் கொளுத்திப் பூமியில் பிணமாப்பத் தள்ளும்" என்று கூறிவிட்டு, அந்தக் குரூர ராக்ஷஸைக் கொல்ல உபாயத்தை ஆலோசித்தார்.

இத்யேவ முக்த்வா வசதம் மஹாத்மா

ரகு'ப்ரவீர: பவவக்'ரீஷைப்'ரீ வ்ருத: |

வதா'ய ரௌத்'ரஸ்ய ந்ருஸம்'ஸைக்'ரீமண:

தத'ா மஹாத்மா த்வரிதம் திரீ'ஷுதே || (43)

ஸர்க்கம் 81

மாயாஸீதையைக் கிகான்றது

விஜ்ஞாய து மநஸ் தஸ்ய ராக்'வஸ்ய மஹாத்மந: |

ஸந்திவ்ருத்யாஹவாத் தஸமாத் ஸம்வி'லேஸா புரம் தத: || (1)

அவனுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து இந்திரஜித்து யுத்தபூமியிலிருந்து திரும்பி லங்கையில் பிரவேசித்தான். கும்பகர்ணன் முதலிய ராக்ஷஸ வீரர்கள் மடிந்ததை நீனைத்து, ரோஷத்தால் கண்கள் சிவந்து, அளவற்ற தேககாந்தியுடன், அகேக ராக்ஷஸர்கள் குழ, மேற்குக் கோட்டை வாசலால் வெணியில் வந்தான். தேவ தாளவர்களை நடுங்கச் செய்யும் அந்த ராவணபுத்திரன் அங்கே ராமலக்ஷ்மணர்கள் கோர யுத்தம் செய்வதற்குத் தயாராயிருப்பதைக் கண்டு ஒரு மாயையை பிரயோகித்தான். (சீகும்பிலையில் யாகம் செய்து சத்துருக்களால் ஐயிக்க முடியாத அஸ்திர பலத்தைப் பெற விரும்பி

- 10 னான். அதுவரையில் ராமலக்ஷ்மணர்களை யுத்தத்தின்மூலம் தடுக்க வேண்டும்; ஆகையால் மாயையை உபயோகித்தான். கோபாவேசம் கொண்ட ராமலக்ஷ்மணர்களை நெருங்க முடியவில்லை. அவர்களைத் தவிர ஸீதையின் ஸ்வரூபத்தையறிந்தவன் ஹனுமான் ஒருவரே. விபீஷணனிடத்தில் அந்த மாயை பஸிக்காது. மாருதியின் கண்ணிற்
- 15 கெதிரே ஸீதையைப்போன்ற மாயையை உபயோகிக்க வேண்டுமென்று, அவரிருந்த மேற்குக் கோட்டை வாசல் வழியாய் வெளியில் வந்தான். அவனை ராமலக்ஷ்மணர்கள் காண முடியவில்லை.) மாயையால் ஸீதையைப்போன்ற ஒரு ரூபத்தைத் தன் ரதத்தில் வைத்துக்கொண்டு ராகுஸ ஸஸன்யத்தின் நடுவில் அவனைக் கொல்லவாரம்பித்தான். ஸகல வானரர்களுடைய புத்தியையும் மயக்கவேண்டுமென்று, மாயா ஸீதைபுடன் அந்தத் துஷ்டன் வானரர்களை நோக்கி வந்தான். அவனைக் கண்டவுடன் எல்லா வானரர்களும் மலைகளுடனும் மரங்களுடனும் அவனை எதிர்த்தார்கள். ஒரு பெரிய பர்வதசிகரத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஆஞ்ஞநேயர்
- 20 அவர்களுக்கு முன் சென்றார். தனக்கெதிரில் இந்திரஜித்தின் ரதத்தில் ஸீதை, ஸந்தோஷமற்றுத் திணமாய், ஒற்றைப் பின்னாலுடன் அழுக்கடைந்த ஒற்றை வஸ்திரத்துடன் உபவாஸத்தால் தேகம் இளைத்து, புழுதியாலும் அழுக்காலும் அவயவங்களின் காந்தி குறைந்து, பார்ப்போர் மனம் உருகும்படி, உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டார். அவனைச் சற்றுநேரம் உற்றுப்பார்த்து ஸீதை தானென்று நிச்சயித்தார்; அதற்குக் கொஞ்சகாலத்திற்கு முன் அவனைப் பார்த்துப் பேசியிருக்கிறாள்வா? அவங்கோலமாய் ஜானகி சத்துருவரத்தில் அகப்பட்டுத் தவிப்பதைக் கண்டு மாருதிக்குக் கண்களில் நீர் பெருகிற்று; மனம் தளர்ந்தது. 'இவளை ரதத்தில்
- 35 இங்கே அழைத்து வருவதில் இந்த ராகுஸனுடைய அபிப்பிராயமென்ன?' என்று ஆலோசித்தார். பிறகு வானர சிரேஷ்டர்களுடன் இந்திரஜித்தின் ரதத்தின்மேல் பாய்ந்தார். அதைக் கண்டு ராவணபுத்திரன் கோபத்தால் கண்களிலிருந்து நெருப்புப்பொரிகள் பறக்க, கத்தியை உருவி, ஸீதையின் மயிரைப் பிடித்திழுத்து, ஸகல வானரர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க அடித்தான்; அவன் 'ராமா, ராமா' என்று கதறினான். அந்தக் குரலாகுஷஸன் ராமனுடைய பிரியபத்திலினை, ஸர்வாங்க ஸூந்தரினை, பதிவிரதா சிரோமணியைத் தலை மயிரைத் தொட்டு இழுத்ததைக் கண்டு ஹனுமான் மனம் நொந்து, சோகம் மேலிட்டு, கண்ணிருதித்தார். உடனே
- 45 கோபத்தால் மெய்மறந்து, "அடே துஷ்ட! உன்னை அதிகக்கிரத்தில் கோரமான நரகத்தில் தள்ளுவதற்காக இந்த வழியைத் தேடிக்கொண்டாயோ? ராம பார்வையைத் தலைமயிரைப் பிடித்திழுக்க உனக்கு ஆண்மையோ? பிரஹ்மரீஷிகளுடைய குலத்திற் பிறந்தும், ராகுஸ ஸ்வபாவம் விடவில்லையே. சி இப்படிப்பட்ட அல்பபுத்தியையும் நீசமான ஆகாரத்தையுமுடைய உன்னைச் கடவேண்டும்,
- 50

குரூர் அல்பி துஷ்டி மஹாபாயியே! உனக்கு இரக்கமென்பது முண்டோ? இவள் விட்டைவிட்டு ராஜ்யத்தையும்விட்டு ராமனையும் விட்டு இந்தத் துர்க்கதியடைந்திருக்கிறாள்; இவளை நீ கொல்ல யத்த எடுப்பதற்கு இவள் உனக்கு என்ன கெடுதி செய்தாள்? நீ இவளைக் கொன்றால் வெகுதூரம் பிழைத்திருக்கமாட்டாய். இந்த ஒரு காரியத்திற்காகவே என்மையால் மரணமடைவாய். ஸ்த்ரீகணிக்கொல்லுவிற வர்களுக்கு ஏற்பட்ட நரணங்களை நிரந்தரமாய் அடைவாய்" என்று கூறி, வானர வீரர்களால் குழப்பப்பட்டு இந்திரஜித்தை நோக்கி ஓடிவந்தார். அவர்களைப் பயங்கரமான ராகுஸ வீரர்கள் தடுத்தார்கள். இந்திரஜித்து வானர ஸைன்யத்தைப் பாணவர்களுத்தால் கலக்கி, ஆஞ்ஞநேயரைப்பார்த்து, "ஸூகீவனும் நீயும் ராமனும் எந்தக்காரியத்திற்காக வந்திருக்கிறீர்களோ அந்த ஐரனகியை நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே கொல்லுகிறேன். பிறகு ராமனையும் கக்ஷமணனையும் உன்னையும் ஸூகீவனையும் விபிஷணனையும் காசம் செய்யப்போகிறேன். ஸ்த்ரீகணிக் கொல்லக் கூடாதென்று சொன்னாய். சத்துருக்களுக்கு வகுத்தத்தையும் உபத்திரவத்தையும் கொடுக்கக் கூடிய எந்த காரியத்தையும் செய்யவேண்டியதல்லவா?" என்று அந்த மாயாஸீதையைக் கூர்மையான கத்தியால் யக்ஞோபவீதம் தரித்ததுபோல் வெட்டினான். அவள் ரத்தம் பெருக, 'கோ' என்று அலறிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தாள். பிறகு இந்திரஜித்து ஹனுமான் நோக்கி, "இதோ பாச். ராமனுடைய பார்யையை என் கோபத்திற்கு இரையாக்கினேன். ஸீதை இறந்தாள். நீங்கள் படும் சிரமமெல்லாம் வீணல்லவா" என்று ஸந்தோஷத்துடன் ஸிம்ஹகாதம் செய்தான். ஸமீபத்திலிருந்த வானரர்கள் அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டு மனம் கலங்கித் திகைத்து நின்றார்கள். ஆனால், ராகுஸர்களால் குழப்பப்பட்டிருந்த இந்திரஜித்தை நெருங்க முடியவில்லை.

இப்படி அத்தத்துஷ்ட ராகுஸன் ஸீதையைக்கொண்டு அளவில்லாத ஸந்தோஷத்தையடைந்தான். வானரர்கள் மிகவும் மனம் கொந்து யுத்தகளத்திலிருந்து ஓடினார்கள்.

ததா து ஸீதாம் விதிஹதய துர்மதி:

ப்ரஹ்மஸேதா: ஸ ப்ரபூவ ராவண: |

தம் ஹ்ருஷ்டருபம் ஸமுதீக்ஷய வானரா:

விஷன்ணருபா: ஸமபிப்ரதூத்ருவ: ||

(36)

ஸர்க்கம் 82

நிகும்பிலா யாகம்

ம்குத்வா து பி'மநிர்ஹ்ராத'ம் ஸக்ராஸதி ஸமம்வதம் |
 வீக்ஷமானா தி'ஸ: ஸர்வா: து'த்'ருஷிர் வாதரர்ஷபா: || (1)

- இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதம் விழுந்ததுபோன்ற அந்த வீர
 த்வனியைக் கேட்டு, வானரர்கள் ஸகல திக்குகளிலும் ஒடி ஒளிந்
 தார்கள். தினமாய் முகம் வாடிப் பயந்தோடும் வானர வீரர்களைப்
 பார்த்து ஆஞ்ஞனேயர், "மித்திரர்களை! யுத்தத்தில் பின்வாங்கி,
 5 தைரியத்தையிழந்து ஏன் இப்படி ஒடுகிறீர்கள்? உங்களுடைய
 செனரியம் எங்கே போயிற்று? குரர்களையும் உத்தம குலத்தில்
 பிறந்தவர்களாயுமிருக்கும் நீங்கள் இப்படிப் புறங்காட்டி ஓடுவது
 தகுமா? நான் முன்னே செல்லுகிறேன்; நீங்கள் எனக்குப் பின்னால்
 வாருங்கள்" என்று உத்ஸாஹப்படுத்தினார். அதைக் கேட்டு
 10 வானரர்கள் தைரியமடைத்து மலைகளையும் மரங்களையும்
 பெயர்த்துக்கொண்டு கோரமான கர்ஜனைகளுடன் மாருதியைப்
 பிந்தொடர்ந்தார்கள். துவாலிகளால் சூழப்பட்ட அக்னி
 பகவானைப்போல் அவர்களுடன் ஆஞ்ஞனேயர் ராக்ஷஸ ஸஸன்யத்
 தில் புகுந்து, கோபபரவசராய் அதை ஸம்ஹாரம் செய்தார்.
 15 பிரளய காலத்தில் பிரானிகளை ஸம்ஹரிக்கும் யமனைப்போல்,
 கோபத்தாலும் ரோகத்தாலும் அவர் மெய்மறந்து, இந்திரஜித்தின்
 சதத்தின்மேல் ஒரு பெரும் பாறையை விட்டெறிந்தார். அதைக்
 கண்டு மஹாஸாமர்த்தியமுள்ள ஸாரதி சதத்தை வெகு தூரத்தில்
 கொண்டுபோனார். அந்தப் பாறை குறிப்பிட்ட சதத்தையும்
 20 ஸாரதியையும் குதிரைகளையும் நாசம் செய்வாமல் பூமியில் விழுந்து
 வெகு தூரம் பறித்தது. விழும்பொழுது ராக்ஷஸ ஸஸன்யம் கணக்
 கில்லாமல் மடிந்தது. உடனே வானரர்கள் ஒரே உட்டமாய்
 அவன் மேல் பாய்ந்து மலைகளையும் மரங்களையும் வர்ஷித்து, அநேக
 ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று, ஸந்தோஷத்தால் பலவிதமாய்க் கர்ஜித்
 25 தார்கள். அந்த யுத்தகளத்தில் மரங்களால் அடிபட்டு அநேக
 கோர ரூபமுள்ள ராக்ஷஸர்கள் விழுந்து புரண்டார்கள். தன்
 ஸஸன்யம் வானரர்களால் நாசமடைவதைக் கண்டு, இந்திரஜித்து
 வானரத் தலைவர்களைத் திக்ஷணமான பாணங்களால் அடித்துக்
 கலக்கினான். அவனுடைய பரீவாரங்கள் குலங்களாலும், கத்தி
 30 களாலும், உலக்கைகளாலும் வானரர்களைக் கொன்றார்கள்.

மற்றொரு பக்கத்தில் துனுமான் ராக்ஷஸ வீரர்களை மரங்களா
 லும், மலைகளாலும், பாறைகளாலும் நாசம் செய்தார். ராக்ஷஸ
 ஸஸன்யத்தை மறித்து, வானரர்களைப் பார்த்து, "நாம் நிகும்பிப்
 போவோம்; இந்த ராக்ஷஸர்களை ஜயித்தும் பிரயோஜனமென்ன?

இதுவரையில் உயிரைக் கொடுத்தாவது ராமனுக்கு ஸ்தோத்திரத்தை உண்டு பண்ணி வந்தோம். எதற்காக யுத்தம் செய்து வந்தோமோ அந்த வீரதை இன்று நமது கண்களுக்கெதிரே கொல்லப்பட்டான். இந்த ஸமாசாரத்தை ராமனுக்கும் ஸூக்ரீவனுக்கும் தெரிவித்து அவர்களுடைய உத்தரவுப்படி நடப்போம்" என்றார். பிறகு ஸகல வானரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, யுத்த பூமியிலிருந்து திரும்பி ராமனிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றார். 35 40

இந்திரஜித்து தன் உத்தேசம் நிறைவேற்றினதைக் கண்டு, 'இது தான் ஸமயம்' என்று நிரும்பிப்பென்ற மரச்சோலைக்குச் சென்று, அக்னியை வளர்த்து, மாம்ஸங்களாலும் ரத்தத்தாலும் அதில் ஆஹுதி செய்தான். அதிலிருந்து உண்டான அக்னியைவாலை ஸந்தியாகாலத்தில் காணப்படும் ஸுரீயனைப்போல் விளங்கிற்று. யாக விதிகளைப் பூர்ணமாயறிந்த இந்திரஜித்து, ராக்ஷஸர்களுக்கு வேடமும் கிரீத்தியும் உண்டாவதற்காக விதிப்படி அக்னியில் ஆஹுதி செய்தான். யக்ஞபாகத்தியைகளில் ரிபுணர்களான ராக்ஷஸர்கள் கணக்கில்லாமல் அவனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். 45 50

அதேந்திரஜித் ராக்ஷஸபூதயே து
ஜுஹாவ ஹய்யம் விதிநா விதாநவித் |
த்குஷ்ட்வா வ்யதிஷ்டந்த ச ராக்ஷஸாஸ்தே
மஹாஸமுதேஹு நயாநயஜ்ஞா: || (29)

ஸர்க்கம் 83

லக்ஷ்மணன் ராமனைத் தேற்றினது

ராக்ஷஸராஜி விபுலம் தம் ராக்ஷஸ வதௌகணம் |
ஸ்ருத்வா ஸங்கிராம திரிகோஷம் ஜாம்பவந்த முவாச ஹ || (1)

வானரர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் நடந்த சண்டையாலுண்டான பெரும் சப்தத்தை ரகுवीரன் கேட்டு ஸமீபத்திலிருந்த ஜாம்பவானைப் பார்த்து, "மித்திர! ஹனுமான் ஏதோ அப்புதமான வீர நிருத்யத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிறான்; இல்லாவிட்டால் இந்த பயங்கரமான ஆபுத சப்தம் நமது காடில் விழாது. ஆகையால் நீ உன் ஸைன்யங்களுடன் சென்று அவனுக்கு உதவி செய்" என்றார். அப்படியேஜாம்பவான் தன் ஸைன்யத்தால் குழப்பட்டு ஹனுமானிருந்த மேற்குக்கோட்டை வாசலை கோக்கிச் சென்றார். நடுவழியில் வானரர்கள் யுத்தம் செய்து சிரமத்தால் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு திரும்பி வருவதையும் ஹனுமான் அவர்களுக்கு முன் வருவதையும் கண்டார். மாருதி நீருண்ட மேகங்களைப்போல் கருத்துப் பயங்கரமாய்த் தனக்கெதிரே வரும் அந்தக் 5 10

15 கரடிக் கூட்டங்களைக் கண்டு, அவர்களைத் தன்னுடன் திரும்பச் செய்து, ராமனிருக்குமிடத்திற்கு அழிக்கிரமாய் வந்து, அடங்காத துக்கத்துடன், "நாங்கள் யுத்தம் செய்துகொண்டிருக்கும் பொழுது, எங்களுக்குகெதிரே இந்திரஜித்து ஸீதைையைக் கதறிக்கொண்டிருக்கையில் கொன்றுவிட்டான். அதைப் பார்த்தது முதல் எனக்குத் துக்கத்தால் பித்துப் பிடித்ததுபோலிருக்கிறது. இந்த விருத்தார்த்தத்தைத் தங்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக வந்தேன்" என்றார்.

20 அந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் சகுனீசன், வேரற்ற மரம் போல் சோகத்தால் மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தார். தேவதையைப்போன்ற ராகவன் திடீரென்று பூமியில் விழுந்தவுடன், எல்லா வானரத்தலைவர்களும், அதிவேகமாய்ப் பாய்ந்து அவரைச் சூழ்ந்து, தாமதங்களாலும், உத்பலங்களாலும் பரிமளமடைந்த ஜலத்தை அவர் மேல் தெளித்தார்கள். கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பு, தீவாணிகளற்ற பிறகு ஜலத்தால் அணைக்கப் படுவதுபோலிருந்தது. அவரை லக்ஷ்மணன் வாரியெடுத்து, தன் மனத்திலுள்ள துக்கத்தால் பிடிக்கப்பட்டு, ராமனைப் பார்த்து தருத்த காரணங்களையும் உத்தமமான அர்த்தங்களையுமுடைய பின்வரும் வார்த்தைகளைச் சொன்னார். (ஸீதை கொல்லப்பட்டா

30 னென்று கேட்டதாலுண்டான துக்கத்தால் எல்லையற்ற அதைர்யத்தையடைந்த ராமனைத் தேற்றுவதற்காக லக்ஷ்மணன் தர்மாதர்மங்களுடைய ஸ்வரூபத்தைக் கண்டித்து, "கீதிராஸ்திரப்படி பார்த்தால் பலத்தையே பிரதானமாக நம்பவேண்டும்" என்று நிரூபிக்கிறார்.)

"தாங்கள் பிதிருவாக்யபரிபாலனமென்ற ஸன்மார்க்கத்தில் என்றும் நடக்கிறவர்கள்; கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தைக் கெடுத்த கைகேயியினிடத்திலும், தசரதரிடத்திலும் கொஞ்சமாவது கல்மஷம் மனத்திலுமில்லாததால் இந்திரியங்களை ஜயித்தவர். இப்படிப்பட்ட தங்களை, பிரமாணங்களால் ஏற்படாமல், "முயலின் கொம்பு" என்பதுபோல் பேச்சளவில் மாந்திரமே இருக்கும் தர்மம் கஷ்டங்களிலிருந்து காப்பாற்ற முடியவில்லையே. இப்படியே அதர்மமும் உபயோகமற்றதே. ஏனென்றால், அதையே

45 அனுஷ்டிக்கும் ராவணனுக்கு லைல ஸௌக்யங்களும் கிடைப்பதைத் தடுக்க முடியவில்லையல்லவா? பிதிருவாக்யபரிபாலனம் முற்றிலும் பிரயோஜனமற்றதென்று தங்களுக்கு நான் அப்பொழுதே சொல்லியிருக்கிறேன். தர்மாதர்மங்கள் பிரமாணமென்பதென்ன? பிரத்யக்ஷமா, அனுமானமா, சப்தமா?

50 பிரத்யக்ஷமென்று சொல்லுவோம். அசையும் பொருள்கள், அசையாப் பொருள்கள் இவ்விரண்டும் பஞ்சேந்திரியங்களுக்குப் புலப்படுகிறபடி தர்மமும் அதர்மமும் புலப்படவில்லை; ஆகையால்

பிரத்யக்ஷப்பிரமாணத்திற்கு புலப்படாததால் அவை இல்லவேயில்லை. (முன் ச்லோகத்தில், தர்மத்தின் பலனு ஸுகம் தங்கனிடத்தில் காணப்படாததால் அனுமான் பிரமாணத்திற்குத் தர்மம் ஒவ்வாததென்று நிரூபித்து, இப்பொழுது பிரத்யக்ஷத்திற்கும் ஒவ்வாததென்று காட்டுகிறார்—நிர்ந்தயம்). ஸ்தாவர ஐங்கமவஸ்துக்கள் உருவத்துடன் எப்படி, பிரத்யக்ஷமாய்த் தெரிகின்றனவோ, அப்படியே தர்மமும் பிரத்யக்ஷ பதார்த்தமாயிருந்தால் ஸ்தாவரமாயாவது ஐங்கமமாயாவது நமது புத்தியால் அறியப்படவேண்டும்; அப்படியில்லை. அப்படியிருந்தால், தங்களைப்போன்ற தர்மவான் கஷ்டங்களை அனுபவிப்பதும், ராவணனைப்போன்ற அதர்மிகள் ஸுகங்களை அனுபவிப்பதும் ஏன்?

அனுமான் பிரமாணத்திற்கும் அவை புலப்படுவதில்லை என்பதைக் காட்டுகிறேன். அதர்மம் வாஸ்தவமாயிருந்தால், அதர்மத்தையே செய்யும் ராவணன் நரகத்தை அடையவேண்டியது. தர்மம் வாஸ்தவமாயிருந்தால், தர்மத்தை அனுசரிக்கும் தாங்கள் இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களை அனுபவிக்கக்கூடாது. தர்மாதர்மங்கள் இருக்கின்றனவென்றும், வாஸ்தவமான வஸ்துக்களென்றும் அவைகளின் பலன்களான ஸுகதுக்கங்களால் அனுமானிக்கவேண்டும். மஹாதர்மிகளென்று ஸகலப் பிராணிகளும் ஒப்புக்கொண்ட தங்கனிடத்தில் கஷ்டமென்பதே தோன்றக்கூடாது. ஸகலலோக கண்டகளென்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளும் ராவணனிடத்தில் ஸுகமென்பது தோன்றக்கூடாது. ஆகையால், நாம் நிரூபிக்கவேண்டிய விஷயத்திற்கு நேறுதுக்களில்லை. (இங்கே அனுமான் பிரமாணத்திற்கும் ஒவ்வாததென்று காட்டப்பட்டது—கோவிந்த ராஜ்யம்). தங்களால் காப்பாற்றப்பட்ட தர்மம் அதர்மத்தின் பலனு துக்கத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது. ராவணனால் அவலம்பிக் கப்பட்ட அதர்மம், தர்மத்தின் பலனு ஸுகத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது. தர்மாதர்மங்கள், அவைகளுக்கேற்பட்ட ஸுக துக்கங்களென்ற பலன்களைக் கொடுக்காமலிருப்பது மாத்ரிசமல்ல. நேர் விபிராதமான் பலன்களையும் கொடுக்கின்றன. ஆகையால் அவை இல்லையென்றே எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. 'தர்மத்தால் ஸுகத்தையும், அதர்மத்தால் துக்கத்தையும் அடைவதைப் பார்த்திருக்கிறோமல்லவா' என்றால், தர்மத்தையே பரிபாலித்துவரும் தங்களைப் போன்றவர்களுக்குத் தர்மபலனு ஸுகம் கிடைக்க வேண்டுமே? அதர்மத்தை நாடிவரும் ராவணனைப் போன்றவர்களுக்கு துக்கம் நேரவேண்டுமே? ஆனால், அதர்மத்திலேயே புத்தியைச் செலுத்தினவனுக்கு ஸகல கேடமங்களும் மேன்மேலும் விருத்தியாகின்றன; தர்மவான்களோ மிகுந்த கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். ஆகையால், தர்மாதர்மங்கள் நிச்சயமான பலனைக் கொடுக்காது.

மேலும், தர்மாதர்மங்களுக்கு வேதப்பிரமாணமும் இல்லை. பாபிகள் அதர்மத்தைச் செய்து துக்கத்தையடைவது நிஜமானாலும்,

- புண்பவான்கள் தர்மத்தைச் செய்து ஸுகத்தை அனுபவிப்பது
 95 நிறுமானாலும், அந்த ஹிம்மலையோ ஸுகமோ மூன்று கணங்
 களுக்குமேல் நீடித்திருக்கிறதில்லை; நாசமடைகின்றன. அவை
 எவனுக்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கப்போகின்றன? எவனைத்
 தன்பப்படுத்தப் போகின்றன? தர்மாதர்மங்கள் அனுஷ்டான
 தசையில் சில கணங்களுக்குமேல் நீடித்திருக்கிறதில்லை. ஆகை
 100 யால், சில காலத்திற்குப் பிறகு நேரவேண்டிய பலன்களை உண்டு
 பண்ணுவது அஸாத்தியம். 'கற்கள் மிதக்கின்றன' என்று கூறும்
 வேத வாக்யத்தைப்போன்று, தர்மாதர்மங்களைப்பற்றின வேத
 வாக்யங்களும் வெற்றுச் சொற்கள் என்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ?"
 ஆனால், கர்மங்கள் க்ஷணத்திற்கு மேல் நீடித்திராவிட்டாலும்,
 105 அவைகளால் ஆராதிக்கப்பட்ட தேவதைகள் அத்தந்த பலன்களைக்
 கொடுக்கலாமே. அந்தத் தேவதையால் ஒருவன் உபத்திரவிக்கப்
 படுகிறான்; அல்லது வேறொருவனை உபத்திரவிக்கிறான்" என்று
 சொன்னால் அப்பொழுது அத்தப் பாபகர்மத்தின் பலனுை துக்கம்
 அத்தத் தேவதையைத் தொடர்கின்றது. அதனால் பிரயோஜன
 110 மடைகிறவன் அதில் ஸம்பந்தப்படுகிறதில்லை. தர்மத்தின் பலனுை
 ஸுகமும் இப்படியே அத்த தேவதைக்குத்தான் சேரும்.

- 'நல்ல கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டுக் கெட்ட கர்மங்களால்
 கோபிக்கும் ஈசுவரனே தர்மாதர்மங்களென்று சொல்லுவோமே'
 என்றால், அவரே ஸுக துக்கங்களைப் பகுத்துக் கொடுப்பவரும்
 115 அவைகளால் செய்விப்பவருமாகிறார். அவைகளால் பிரயோஜன
 மடைகிறவனுக்கு யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லை. "ஆனால், ஸ்வதர்
 திராண ஒரு அரசன், விளையாட்டாய் ஒரு விநியை ஏற்படுத்தி,
 அதன்படி நடக்கிறவனை அனுக்ரஹித்து, அதை மீறுகிறவனைத்
 தண்டிப்பதுபோல், ஈசுவரனும் தனது ஆக்களுகளான கர்மங்களை
 120 அனுஷ்டிக்கிறவனை அனுக்ரஹிக்கிறார்; அப்படிச் செய்யாமல்
 விபரீத கர்மங்களைச் செய்கிறவனைத் தண்டிக்கிறாரென்று சொல்
 வோமென்றால், அவர் தனது திருப்திக்காக அப்படிச் செய்கிறாரா?
 பிறருடைய திருப்திக்காக அப்படிச் செய்கிறாரா? ஸகல இச்சை
 களையும் அடைந்த பரிபூர்ணனான ஈசுவரனுக்கு அடையவேண்டிய
 125 வஸ்து இல்லாதபடியால், அவருடைய திருப்திக்காகச் செய்கிற
 ரென்பது பொருத்தாது. ஒருவனை பிரஹ்மாவாகவும் ஒருவனைத்
 தரித்திரனாகவும் செய்கிறவர் பஷபாதமாயும் நடக்கிறாரென்ற
 தோஷம் ஏற்படும். ஆனால், அத்தந்தக் கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி
 ஜீவகோடிகளை ஸிருஷ்டிப்பதால், பஷபாதம் கொஞ்சமும் இல்லை—
 130 யென்றால், ஜீவன்களை நல்ல கர்மங்களையே செய்யும்படி அவர்
 நியமிக்கலாமே. ஸர்வமும் அறிந்தவருக்கு இது ஒரு தோஷ
 மல்லவா? அவருக்கு இரக்கமில்லையென்று ஏன் சொல்லக்கூடாது?
 அனாதியாய் வரும் கர்மப்பிரவாஹத்தால் பூர்வஜன்மங்களில் செய்
 யப்பட்ட கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி பாபபுண்பங்களைச் செய்யும்

புத்தியைக் கொடுக்கிறதென்றால், ஒருவனுக்கு எப்பொழுதும் துக்கமும் ஒருவனுக்கு எப்பொழுதும் ஸுகமும் வந்துகொண்டே இருக்கவேண்டும். ஏனென்றால், மூன் ஐன்மத்தில் செய்த கர்மத்தால் இந்த ஐன்மத்தில் புண்யகர்மங்களைச் செய்ய புத்தியுண்டாகிறது. நல்ல கர்மம் காரணமாய், வரும் ஐன்மத்திலும் புண்ணிய கர்மத்தைச் செய்ய புத்தியுண்டாக வேண்டும். தீயகர்மம் காரணமாக, வரும் ஐன்மத்தில் ஒருவன் கெடுதியையே செய்துகொண்டிருக்கவேண்டி வரும். இப்படி, மாறாமல் ஒருவன் புண்யத்தையோ பாபத்தையோ செய்துகொண்டு வந்து, அவைகளின் பலனான ஸுகத்தையோ துக்கத்தையோ எப்பொழுதும் அனுபவிக்க வேண்டும். அப்படி, லோகத்தில் காணவில்லை; சியமமில்லாமல் நடந்து வருகின்றது.

ஆனால், "கர்மத்தினாலுண்டான அபூர்வமென்ற ஒரு சக்சி யே பலனைக் கொடுக்கின்றது. அதையே தர்மமென்று சொல்வோம்" என்றால், அனுமானத்தாலும் பிரத்யக்ஷத்தாலும் அடைபடாமல் ஸ்வரூபமற்றிருக்கும் அபூர்வமென்று சொல்லப்பட்ட தர்மத்தால் உத்தமமான ரிரேயனை அடைவது அஸாத்தியம். தர்மமென்ற ஒரு வஸ்து இருந்தால், தார்மிகனான தங்களுக்குக் கொஞ்சங்கூடக் கஷ்டம் நேரக்கூடாது. இப்பொழுது ஸஹிக்கமுடியாத கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறீர்கள், ஆகையால் தர்மமென்பதே இல்லை.

காரியம் புலப்படாததால், அபூர்வமென்ற தர்மத்திற்கே இடமில்லை. பலன் நமக்குத் தெரியாததால் அதற்குக் காரணமும் இல்லையென்று எப்படிச் சொல்லலாம்? இந்திரியங்களுக்கு எட்டாத விஷயங்களை இல்லையென்று சொல்லவேண்டியிருக்குமே. ஆகையால் உதவியான காரணமிருத்தும் பயன் தோன்றாவிட்டால் காரணம் இல்லை எனலாம். தர்மம் முக்யமான காரணம், அதற்குத் துணைசெய்வது ஆண்மை, 'துணைக்காரணமான ஆண்மை இல்லாததால் தர்மம் பயனளிக்கவில்லை என்று சொல்லலாமே' என்றால்,

"வேடுவன்றின் உதவியில்லாமல் பலனைக்கொடுக்கமுடியாதது. தானே ஒன்றையும் செய்யச் சக்தியற்றது தர்மம்" என்று கூறப்பட்டதாகிறது. பலவானின் ஸஹாயத்தால் மாத்திரம் ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் என்றும் ஏற்படுகிறது. ஆகையால், சியமமில்லாமல், பலமற்று, ஸ்வதந்திரமாய் ஸுகத்தை விளைவிக்க முடியாத தர்மத்தை முக்யமாக அனுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை என்றெண்ணுகிறேன். ஒரு காரியத்தை ஸாதிப்பதில், தர்மம், துணைக்காரணத்திற்கு அங்கமாயிருக்கிறது; ஆகையால், தர்மத்தை விட்டு, அதை அனுஷ்டித்ததுபோல் ஆண்மையை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

ஆனால், ஸாமான்யதர்மம் மேற்சொன்ன தோஷங்களுக்கு உட்பட்டாலும், ஸத்தியத்தைப் பரிபாலனம் செய்வதென்ற

- 175 விசேஷ தர்மத்திற்கு இந்தக் குறை ஏற்படவில்லையே; அதை ஏன் அனுஷ்டிக்கக் கூடாதென்றால், சொன்ன சொல்லைத் தவறாதிருப்பது தர்மமென்று தாங்கள் எண்ணுகிறீர்கள். நமது பிதா, 'உன்னை யுவராஜாவாய் அபிஷேகம் செய்விக்கிறேன்' என்று பிரதிக்கை செய்து, அப்படி நிறைவேற்றாததால் ஸத்தியம் தவறினார். ஸகல கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமான தாங்கள், அவருக்கு மூத்த புத்திரனல்லவா? கொஞ்சம்கூட இரக்கமில்லாமல் தங்களை ராஜ்ய ஸுகந்திலிருந்து வனவாஸகஷ்டத்திற்கு அனுப்பவில்லையா? அவரைக் கட்டிக் காவலில் வைக்கவேண்டியது. சாஸ்திரப்படி தர்மத்தைக் கைவிட்டவர்களைத் தண்டிக்கவேண்டியதல்லவா?
- 185 பிதிருவசன பரிபாலனம் செய்கிறேனென்று பிரதிக்கை செய்த தாங்கள் ஏன் அப்படிச் செய்யவில்லை? மேலும், ஸகல பிரஜைகளுக்கும் மூன், ராமனை அபிஷேகம் செய்விக்கிறேனென்று சொன்ன வார்த்தையும் பிதிருவசனமே. பிறகு, 'காட்டிற்குப் போ' என்று சொன்னதும் பிதிருவசனமே. இவ்விரண்டில் மூத்திச் சொன்னதை விட்டு, பித்திச் சொன்னதை நிறைவேற்றின தாங்கள், ஸத்தியத்தை நன்றாகப் பரிபாலிக்கவில்லை யென்று தோன்றுகிறது.

- தர்மா தர்மங்களிலிருந்தாலும் அரசன் தர்மத்தையாவது அதர்மத்தையாவது ஒரே போக்காய் அனுஷ்டிக்கக் கூடாது. அத்தீர்தக் காலத்திற்குத் தகுந்த பிரயோஜனத்துக்கேற்றபடி இரண்டையும் அனுஷ்டிக்க வேண்டியதென்பது சிஷ்டாசாரமல்லவா? கேவலம் தர்மத்தையே அனுஷ்டிக்க வேண்டியதென்ற விதியிருந்தால், இந்திரன் விச்வரூபனென்ற முனியை முதலில் கொண்டு, பிறகு யாகங்களைச் செய்ய வேண்டியதில்லை. யாகத்தையே செய்தால் போதாதா? கேவலம் அதர்மத்தையே ஒருவன் எப்பொழுதும் அனுஷ்டிக்க வேண்டியதென்றிருந்தால், இந்திரன் விச்வரூபனைக் கொண்டு பிறகு யாகத்தையும் செய்ய வேண்டியதில்லையே. அவனைக் கொன்றதே போதுமே. இந்திரன், வருணன், பர்ஜன் யன், யமன், ஈசானென்றவர்கள் தேவதைகளுக்குள் ஷத்திரியர்களென்ற கருதிப்படி, ஷத்திரியனுன இந்திரன் தர்மாதர்மங்களைக் காலத்திற்குத் தகுந்தபடி அனுஷ்டித்துக் காட்டியிருக்கிறான். தர்மாதர்மங்களைத் தனித்தனியாய் ஒரே போக்காய் அனுஷ்டித்து வந்தால், அப்படிச் செய்பவன் நாசமடைகிறான். ஆகையால் அவைகளை அத்தீர்தக் காலத்திற்குத் தகுந்தபடி கலந்து அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.
- 210

மேற்சொன்ன விஷயத்தில் எனக்குக் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேகமில்லை. (முதலில் தர்மாதர்மங்களுக்கு யாதொரு பிரமாணமில்லை யென்றும் பிறகு அப்படிக் கொஞ்சம் பிரமாணமிருந்தாலும் அவை பிரதானமில்லையென்றும் சொன்னார். இப்பொழுது, அப்படி

- பிரதானமில்லாவிட்டாலும் ராமன் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவே
இல்லாமென்று நிரூபிக்கிறார்.) தர்மத்தை ஸரீயாய் அனுஷ்டிப்ப
தற்கு ஆதாரம் செல்வமே. கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தை
வேண்டாமென்று தாங்கள் தள்ளிவிட்டதால் ஐஸ்வர்யத்தை இழந்
தீர்கள். தர்மத்தை எப்படிப் பரிபாலிக்க முடியும்? மலைகளிலி
ருந்து நதிகள் உண்டாவதுபோல், பிரஜைகளைக் காப்பாற்றி, 220
அவர்களிடத்திலிருந்து வாங்கும் ஆறிலொரு கடமை வரவரச்
சேர்ந்து, யங்கும் தானம் முதலிய ஸகலக் கிரியைகளுக்கும் ஆதார
மாகின்றன. கோடையில் சிறு நதிகள் வற்றுவதுபோல், தன
மற்று அல்ப்பதேஜஸுள்ளவன் செய்யும் யாதொரு கிரியையும்
முடிவுபெறுது. ஐசுவரியத்தைக் கைவிடுவதால், தர்மம் கடக் 225
காதது மாத்திரமல்ல; தோஷமும் ஏற்படும். பிறத்தது முதல்
ஸுகமாய் வளர்ந்தவன் செல்வத்தைக் கைவிட்டால், முன்
அனுபவித்த ஸுகத்தை விடமுடியாததால் அரீயாயமாயாவது
தனத்தை ஸம்பாதிக்க யத்னம் செய்வான்; அது பாபத்திற்கு
இடமாகும். தனவானே மித்திரர்களால் ஆரெயிக்கப்படுகிறான்; 230
பந்துக்களும் அவனையே அண்டுமிறுக்கன்; தனவானே பண்டித
னெனப்படுவான்; தனவானே புருஷன்; தனமில்லாதவன் கையா
லாகாத ஸ்திரீயைப் போன்றவன்; தனவானே பராக்ரமசாலி;
தனவானே புத்திமான்; தனவானே வீரன்; தனவானே நன்ன
டத்தை முதலிய நற்குணங்களுள்ளவன். ஐஸ்வர்யத்தைத் தள்ளி 235
விடுவதால் முன்சொன்ன குணங்களுக்கு விரோதமான தோஷங்
களுண்டாகின்றன. நியாயமாய்த் தங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்
டிய ராஜ்யத்தை வேண்டாமென்று தள்ளிவிட்டு எந்தக்
குணத்தை அபேஷித்து வளத்திற்கு சென்றிருக்கின்றன எனக்குத்
தெரியவில்லை. தன் செல்வத்தால் தர்ம கர்மங்களை ஸாதிக்கும் 240
பாடிச் செய்பவனுக்கு எல்லாம் அநுகூலமாய் முடியும். ஐஸ்வரி
யத்தை இழந்து, பிறகு தனத்தை ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்று
ஸகலப் பிரயத்தனங்களையும் செய்தாலும், அது கிடைக்குமென்
றெண்ணவில்லை. ஐசுவரியத்தால் அர்த்தம் காமமென்ற புரு
ஷார்த்தங்கள் மாத்திரம் எதித்திக்குமென்று எண்ணக்கூடாது. ஸர் 245
தோஷம், சுகம், கர்வம், தர்மம், கோபம், அடக்கம், சாந்தி
முதலியவை ஐசுவரியத்தால் சோபிக்கின்றன. பரலோகத்தில்
உத்தம லாபத்தைமாத்திரம் கொடுக்கக்கூடியதல்ல; இஹலோ
கத்தில் ஸகல ஸௌக்யத்திற்கும் ஐசுவரியமே காரணமாகும். அது
தங்களிடத்திலில்லை. தனக்குக் கிடைக்கும் ஐசுவரியத்தை அலக்ஷி 250
யம் செய்து கேவலம் தர்மத்தையே ஆசரிப்பவர்களுக்கு இந்த லோ
கத்தில் ஸுகமில்லை. மழைக்காலத்தில் ஆகாசம் மேகங்களால் மூடப்
பட்டிருக்கையில் ஸூரியன் முதலிய பிரஹங்கள் காணப்படாதது
போல் ஸுகத்திற்கு மூலமான ஐசுவரியங்களைத் தங்களிடத்தில்
காணவில்லையே. ஸகல ஷேமத்திற்கும் நேதருவான ராஜ்யத்தை 255

- விட்டு, பிதிருவாக்யபரிபாலனமென்ற தர்மத்தை மாத்திரம் ஆசிரயித்த தங்களுக்கு சேர்ந்த கஷ்டத்தைப் பாருங்கள். உயிரைக் காட்டிலும் தங்களுக்குப் பிரியமாயிருந்த ஜானகியை ராகுஷஸர்கள் அபகரித்தார்கள். ஆகையால் நமக்கு இன்று இத்திரஜித்து செய்த கெடுதியை என் பலத்தால் போக்குகிறேன். சஞ்ஞல சிரேஷ்ட! எழுந்திருங்கள். பதிலுக்குப் பதில் செய்து அத்தத் துக்கத்தைப் போக்குகிறேன். தங்கள் ஸர்வக்ஞான பரமாத்ம ஸ்வரூபமென்பதை ஏன் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ளவில்லை? தங்களுக்கு சோகமோகங்களுண்டோ? அவைகளுக்குக் காரணமெங்கே? பாப லேசமற்ற புண்ணியமூர்த்தியே! இதோ நான் தங்களுடைய ஆக்ஷேபை விதறவேற்றுவதற்காகவே பிறந்திருக்கிறேன். தங்களை எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் அண்டியிருப்பதும் அத்தக் கைங்கரியத்தை உத்தேசித்தே, பிரஹ்மக்ஞானியான ஜனகருடைய அருமைப்புத்திரி ஜானகி, துஷ்டான இத்திரஜித்தால் கொல்லப்பட்டதைப் பார்த்து, எனக்கு அடங்காக்கோபமுண்டாகியிருக்கிறது. ஸங்கையையும் அநிலுள்ள ரத கஜ தூக பதாநிகளையும் ராவணனையும் என் பாணங்களால் நாசம் செய்கிறேன். ஏதோ ஆத்திரத்தால் தர்மாதர்மங்களைத் தர்க்கவுத்திகளால் கண்டித்தேன். என் செளரியத்தை உபயோகப்படுத்தத் தங்களுடைய உத்திரவை எதிர்பார்க்கிறேன்" என்றார்.

அயமநக் தவோதித: ப்ரியார்தம்

ஜதகஸுதா நித'தம் நிரீஷ்ய ருஷ்ட: |

ஸஹயக்ஜ ரதா'ம் ஸராஷுஸேத்த'ராம்

ட்ருஸமிஷு'பி'நி விநிபாதயாமி ஸங்காம் |

(41)

ஸர்க்கம் 84

இத்திரஜித்தைக் கொல்லும் உபாயம்

ராமமாஸ்வானயாதே து லக்ஷ்மணே ப்'ராத்ருவத்ஸவே |

நிகழிபய ரு'க்மாந் ஸ்வஸ்த'ாதே தத்ராக்'ச'த்' விபீ'ஷண: || (1)

- இப்படி லக்ஷ்மணன் சாமனிடத்தில் வைத்த அளவற்ற பிரீதியால் அவரைத் தேற்றிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, விபீஷணன் ஸன்யத்தை அங்கங்கே அணிவகுத்துவிட்டு, மைமலைகளைப் போன்ற தனது நான்கு மந்திரிகள் ஆயுதபாணிகளாய், யானைகள் தங்களுடைய தலைவனைச் சூழ்ந்து வருவதுபோல், அவனைப் பின்தொடர், சாமனிருக்குமிடம் வந்து சேர்ந்தான். ("தேற்றிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது" என்று கூறியதால் மூன் ஸர்க்கத்தில் லக்ஷ்மணன் சொன்ன தர்க்கவாதங்கள் ஸுதேஹாதரவாத்ஸல்யத்தால் சொல்லப்பட்டனவேயன்றி உண்மையில் லக்ஷ்மணன் தர்மத்தை

நித்தித்தவண்ணு எனத்தெரிமறு). ராகவன் சோகத்தால் கலங்கி
 யிருப்பதையும் வானரர்கள் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு சூழ்த்திருப்
 பதையும் கண்டான். இங்ஙவாகுதல் நிலகணு ரகுவிரன் புத்தி
 மயங்கி, "நாம் உயிரோடிருக்கையில் சத்துரு நமது எண்ணங்களை
 வினாக்கி நமக்குத் தீராத துக்கத்தை யுண்டுபண்ணினானே" என்று
 வெட்கமடைந்து, லக்ஷ்மணனுடைய மடியில் தலையை வைத்துப்
 படுத்திருப்பதையும் பார்த்து அடங்காத துயரம் கொண்டு மனம்
 சொந்து, 'இதென்ன ஆச்சரியம்' என்றான். விபீஷணனுடைய
 முகத்தையும் ஸ்கந்தவீணையும் மற்ற வானரர்களையும் கவனித்து,
 லக்ஷ்மணன் கண்ணீரால் தழைத்த குரலுடன் நடந்த விருத்தாந்
 தத்தைச் சுருக்கமாய்ச் சொன்னார்; "ஸீதை இந்திரஜித்தால் கொல்
 லப்பட்டாளென்று ஹனுமான் சொல்லக் கேட்டு, அப்பொழுது
 முதல் இப்படிப் புத்திமயங்கி யிருக்கிறார்" என்றார்.

விபீஷணன் அவரைத் தடுத்து, "எல்லா ஸங்கதிகளையும் நான்
 யூகித்தறிந்தேன். ஹனுமான் பெரும் துயரத்தடன் சொன்ன
 ஸமாசாரம் ஒரு நாளும் நடக்காது, ஸமூத்திரம் எப்பொழுது வந்
 துமோ அப்பொழுது இதுவும் நேரும். அந்தத் துஷ்டஞான ராவண
 னுடைய மனம் ஸீதைவிடத்தில் எவ்விதமாயிருக்கிறதென்பது
 எனக்குத் தெரியும். ஜானகியை ஒருபொழுதும் கொல்லமாட்
 டான். அவளை விட்டுவிடென்று நான் பலவகையாய்க் கெஞ்சிக்
 கேட்டும் என் வார்த்தையைத் தள்ளிவிட்டான். ஸாமதான
 பேதோபாயங்களால் அவளை அவன் நெருங்க முடியவில்லை;
 தண்டோபாயத்தாலும் மாயா வித்யைகளாலும் அவளைக் கெடுக்
 கவும் முடியுமோ? வானரர்களை மயக்கித் தான் நிரும்பியில்
 இடையூறில்லாமல் யாகம் செய்வதற்காக இந்திரஜித்து போயிருக்
 கிறான். நேறாமங்களை முடித்து, யுத்தகனத்திற்கு வந்துவிட்டால்,
 தேவதானவகணங்களாலும் இந்திரனாலும் அவளை ஜயிக்க முடி
 யாது. வானரர்கள் தள்ளி உபத்திரவித்து யாகத்தைக் கெடுக்
 காதபடி இந்த மாயையை பிரயோகித்து அவர்களை மயக்கியிருக்
 கிறான். ஆகையால், இந்தக் காரணமில்லாத துக்கத்தை விடுங்
 கள்; அந்த யாகத்தை முடிப்பதற்கு முன், ஸைன்யங்களுடன் நாம்
 அங்கே போய்ச் சேருவோம். தாங்கள் இப்படி வருத்தப்படுவதைப்
 பார்த்து, ஸகல வானர ஸைன்யமும் மனம் தளர்கின்றது. தாங்
 கள் கவலையற்று இங்கே இருங்கள். லக்ஷ்மணனை வானர ஸைன்
 யங்களுடன் அனுப்புங்கள். இவர் தீக்ஷணமான பாணங்களால்
 அவன் அந்த யாகத்தைப் பூர்த்தியாவதற்கு முன் அந்த யாகத்தை
 விட்டு வரும்படி செய்வார். பிறகு அவனைக் கொல்வது சுலபம்.
 கழுவின இறகுகள் பூண்ட இவருடைய கரான சரங்கள் அவனு
 டைய ரத்தத்தைக் குடிக்கும். ஸங்கையில் அவனைத் தவிர வேறு
 யுத்தம் செய்யக்கடியவர்கள் இல்லை. அவன் யாகத்தில் கவன
 மாயிருக்கும்பொழுது வானரர்கள் அவனை எதிர்த்து அதைக் கெடுப்

- பார்கள். அப்பொழுது பிரம்மா கொடுத்த வரத்தின்படி, நாச மடைவான். இந்திரன் தன் வஜ்ராயுதத்தை அனுப்புவதுபோல், லக்ஷ்மணனை ராகுஸர்களுடைய நாசத்திற்காக இப்பொழுதே அனுப்புகள். இந்த ஸமயத்தில் சத்துருவை அழிக்கும் விஷயத்தில் சிறிதும் காலதாமதம் செய்யக்கூடாது. மஹேந்திரன் அஸுரத் தலைவனைக் கொல்வதற்கு அனுமதி கொடுப்பதுபோல் இந்திரஜித்தைக் கொல்லும்படி லக்ஷ்மணனுக்கு ஆக்ஷேபம் செய்யுங்கள். இந்திரஜித்து செய்யும் யக்ஞம் விக்கினமில்லாமல் முடிந்தால், தேவாஸுரர்களுக்கும் அகப்படாமல் அவன் மறைவான். அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் அப்பொழுது அவனை எதிர்க்க நனைப்பது பிரயோஜனமில்லை" என்றான்.

ஸமாப்தகர்மா துரிஸ ராகுஸாதிபோ
பவத்யத்ருஸ்ய: ஸமரே ஸுராஸுரை: |
யுயுத்தா தேத ஸமாப்தகர்மணு
பவேத் ஸுராணாமபி ஸம்ஸயோ மஹாத் || (22)

ஸக்கம் 85

லக்ஷ்மணன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

தஸ்ய தத்வசநம் ச்ருத்தவா ராக்வ: ப்ராககர்ஸித: |
தோபதாராயதே வ்யக்தம் யதுக்தம் தேந ரக்ஷஸா || (1)

- ரகுவீரன் துக்கத்தால் புத்தி சிதறி விபிஷணனுடைய வார்த்தைகளை நன்றாய் மனத்தில் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. பிறகு தைரிய மடைந்து, ஸமீபத்திலிருந்த விபிஷணனைப் பார்த்து, "ராகுஸாதிபதே! நீ சொன்ன வார்த்தைகளை மறுபடியும் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்றார். அதற்கு விபிஷணன், "ஸ்வாமி! தங்களுடைய கட்டளைப்படி, வேலைகளை அணிவகுத்து அத்தந்தத் தலைவர்களிடத்தில் ஒப்புவித்து வந்தேன். வேறொரு ஸங்கதியைத் தங்களிடத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். தாங்கள் காரணமில்லாமல் துக்கப் படும்பொழுது, எங்களுடைய மனம் வருந்துகின்றது. ஆகையால் தாங்கள் துக்கப்படுவதை நிறுத்தி எங்களை உதவாக்கப்படுத்தி சத்துருக்களின் கர்வத்தை அடக்குங்கள். முயற்சியையும் மனத்தெளிவையும் கைக்கொள்ளுங்கள். தாங்கள் வீரையை அடைய வேண்டுமல்லவா? ராகுஸர்களை மூலநாசம் செய்யவேண்டுமல்லவா? ஆனால் நான் சொல்லும் உபாயத்தைக் கேளுங்கள். லக்ஷ்மணன் வானர ஸையத்துடன் நிரும்பிலை என்னும் இடத்திற்குச் சென்று, அங்கே யாகம் செய்யும் இந்திரஜித்தை யுத்தம் செய்து கொல்லட்டும். கோதண்டத்தை மண்டலாகாரமாய் வளைத்து, காலஸர்ப்பங்களைப்போன்ற பாணங்களால் அவனுடைய மார்க்பைப் பிளந்து உயிரை வாங்கட்டும். அவன் பிரம்

மாவைக் கடுத்தவத்தால் ஆராதித்து, பிரஹ்மஸிரஸென்ற அஸ்திரத்
தையும், நினைத்தவிடங்களுக்குச் செல்லும் சதத்தையும் குதிரைகளை
யும் பெற்றிருக்கிறான். இப்பொழுது ஸஸன்யத்துடன் நிரும்பினைக்குச்
சென்றிருக்கிறான். விக்கினயில்லாமல் யாகத்தை முடித்தெழுந்தால்,
நாமெல்லோரும் இதர்தோமென்பதில் ஸத்தேகமில்லை. 'நீ நிரும்
பினை என்ற ஆசமரத்தடியில் போய்ச் சேருவதற்கு முன், நோமம்
செய்து முடிப்பதற்கு முன், சத்துருவை ஐயிக்கப் புறப்படும் உன்னை
எவன் எதிர்த்து அடிப்பானோ அவனும் இந்திரசத்தருவான உனக்கு
மரணம் நேரும்' என்று ப்ரஹ்மா இந்திரஜித்திற்குக் கட்டினையிட்
டிருக்கிறார், அவனுடைய மரணம் இவ்விதமென்று முன்பே ஏற்பட்
டிருக்கின்றது. அவனைக் கொல்வதற்காக லக்ஷ்மணனை அனுப்பும்
கள். அவனிடத்தால் சாவணனும் அவனுடைய பரிவாரங்களும்
மடிந்தார்களென்பது நிச்சயம்" என்றான்.

அதைக்கேட்டு ராமன், "அவனுடைய மாயாபலத்தை நான்
நன்றியறிவேன். பிரஹ்மாஸ்திரத்தைப் பெற்றவன்; மஹாபுத்தி
மான்; மஹாமாயாவி; மஹாபலசாலி; யுத்தகளத்தில் திக்பாலர்
களுடன் தேவர்கள் வந்தெதிர்த்தாலும் அவர்கள் பிரக்ஞையற்றுக்
கிடக்கும்படி செய்வான்; மேகக்கூட்டங்களால் மறைக்கப்பட்ட
ஸ்திரீயனைப்போல், அவன் ஆகாச வீதியில் சதாருடனாய் ஸஞ்சரிக்
கும்பொழுது, அவனுடைய போக்கும் வரவும் தெரியவில்லை" என்று
கூறி, சத்துருவின் மாயாபலத்தை நன்றாக அறிந்தவராகையால்,
துஷ்டனான இந்திரஜித்துடன் யுத்தம் செய்யப்போகிற லக்ஷ்மணன்
பிரஸித்தி பெற்றவரையிருந்தாலும், "குழந்தாய்! ஸுக்ரீவனுடைய
ஸஸன்யத்தையும் ஐரம்பவானுடைய ஸஸன்யத்தையும் மாருதி
முதலிய வீரசிசேஷ்டர்களுக்கும் அறமத்துக்கொண்டு, மாயாபலத்தில்
நிகரில்லாத அந்த ராஷ்ணனை ஐயித்து வா. இந்த விபேஷணன்
மஹா புத்திமான்; ராஷ்ணர்களுடைய மாயையையும் இருப்பிடங்
களையும் வழிகளையும் நன்றியறிந்தவன்; இவன் மந்திரிகளுடன்
உன்னோடு வருகிறான்" என்றார்.

உடனே லக்ஷ்மணன், கோதண்டத்தைக் கையிலெடுத்து, கவசம்
தரித்து, முதுகில் அம்பநறையை மாட்டி, இருப்பில் கத்தியைக் கட்டி,
ராமனுடைய பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்து, "அண்ணா!
இன்று என் கோதண்டத்திலிருந்து விளம்பும் பாணங்கள் இந்திர
ஜித்தின் ஹிருதயத்தைப் பிளந்து, ஹம்ஸங்கள் புஷ்கரிணியில்
பரவுவதுபோல் லங்கையில் போய்விழும்" என்று சொல்லி வீரலக்ஷ்மி
ஜ்வலிக்க, இந்திரஜித்தின் வதத்திற்காகப் புறப்பட்டார். ராமன்
அவரை ஆசிரீவதித்து, யுத்தத்தில் அபாயம் நேராமல் ஐயத்துடன்
நிரும்பி வருவதற்காக ரக்ஷாமந்திரங்களை ஐயித்து, உத்திரவு
பெடுத்தார். பிறகு, லக்ஷ்மணன் விபேஷணனையும் அவனுடைய
மந்திரிகளையும், வானர ஸஸன்யங்களையும், ஐரம்பவானையும், ஆஞ்ஜ

- 60 தேயர் முதலியவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு வெகுதூரம் சென்று, இந்திரஜித்தின் ஸைன்யத்தைக் கண்டார். இந்திரஜித்தின் மாயையை நன்றாக அறிந்தவராகையால் பிரஹ்மாவின் கட்டளைப் படி மிகும்பினைக்கு இந்திரஜித்து போருமுன்னமே அவனை எதிர்க்கக் கூடிய இடத்தில் தங்கியிருந்தார். எல்லையற்ற இருட்டில் பிரவேசிக்கும் ஸுரீயனைப்போல், பலவகை ஆயுதங்களாலும், தவஜங்களாலும், ரதங்களாலும் விளங்கும் அந்தப் பயங்கரமான ராக்ஷஸை ஸைன்யத்தில் அங்கதன், ஹனுமான், விபீஷணன் முதலியவர்களுடன் லக்ஷ்மணன் புகுந்தார்.

விவிதமமல ஸஸ்த்ர பாஸ்வரம் தத்

தவஜ கஹத்ம் விபுலம் மஹாரதஸ்ச |

ப்ரதிபய தம மப்ரமேய வேகம்

திமிரமீவ த்விஷதாம் பஸம் விவேஸ |

(39)

ஸர்க்கம் 86

இந்திரஜித்வ யுக்தத்திற்கு ஆரம்பித்தவ

அதீ தஸ்யாமவஸ்தாப்யாம் லக்ஷ்மணம் ராவணாநுஜ: |
பரேஷா மஹிதம் வாக்ய மர்திஸாதக மப்ரவீத் |

(1)

- பிறகு விபீஷணன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து ராமலக்ஷ்மணர்களுக்குக் கேட்காமலாயும் ராக்ஷஸர்களுக்கு நாசகரமாயும் இருக்கும் வார்த்தைகளைச் சொன்னான். “மேகம்போல் கருத்த இந்த ராக்ஷஸை ஸைன்யத்தை வானரர்கள் அழிக்கட்டும், இவர்களை அடித்துத் துரத்தினால் இந்திரஜித்திருக்குமிடம் தெரியும். இந்த யாகம் முடியுமுன், இவர்களை உன் பாணங்களால் துளைக்கவேண்டும். தர்மவிரோதியும், மாயாவியும், துஷ்டனும், குருடனும், ஸகலப் பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்பவனுமான அந்த ராக்ஷஸைக் கொல்” என்றான்.

- 10 உடனே லக்ஷ்மணன் வில்லை வளைத்து, நானேற்றி, இடிபோன்ற பாணங்களால் இந்திரஜித்தையும் அவனுடைய ஸைன்யத்தையும் மறைத்தார். கரடிகளும் குரங்குகளும், மலைகளாலும் மரங்களாலும் பறங்களாலும் நகங்களாலும் ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றார்கள். வானரர்களுடைய தேகங்களைப் பாணங்களாலும், கத்திகளாலும், சத்தி தோமரம் முதலிய ஆயுதங்களாலும் ராக்ஷஸ வீரர்கள் னதைத்தார்கள். அவ்விருதிருத்தார்க்கும் நடந்த யுத்தம் பார்க்கப் பயங்கரமாயிருந்தது; லங்கையெங்கும் கிடுகிடு என்று நடுங்கிற்று. பல விதமான பாணங்களாலும் மரங்களாலும் மலைகளாலும் ஆகாசம்

மறைந்தது. இப்படி கொஞ்சநேரம் சென்றபிறகு, ராக்ஷஸஸன்யம்
வானரர்களாலும் கரடிகளாலும் நாசமடைவதையும் மனம்தளர்ந்து 20
மூலைக்குமூலை ஓடுவதையும் கேள்விப்பட்டு, இத்தரஜித்து யாகம் முடி
வதற்குமுன் எழுந்து, அவர்களை ரக்ஷிக்க வந்தான். அந்த மரச்சோடிக
யின் இருளிலிருந்து வெளியில் வந்து கோப பரவசனுய் குதிரைகள்
பூட்டித் தயாராயிருந்த தன் ரதத்தில் ஏறினான். மேகத்தைப்போல்
கருத்த தேகத்துடன், முகமும் நேத்திரங்களும் அதிக கோபத்தால் 25
சிவக்க, வில்லைக் கையிலெடுத்து, பிராணிகளை ஸம்ஹரிக்க வரும்
யமனைப்போல் வெளிப்பட்டான். உதஸாஹமிழந்த ராக்ஷஸ
ஸன்யம் அவனை ரதத்தில் பார்த்தவுடன், திரும்பி லக்ஷ்மண
னுடன் யுத்தம் செய்ய வந்தது. அப்பொழுது மலைபோன்ற ஆஞ்ஞ
நேயர் பெரிய ஒரு விருகத்தைப் பிறுங்கிக் கணக்கி லாத ராக்ஷஸர் 30
களைக் கூட்டம் கூட்டமாய் அடித்துக் கொன்றார். உடனே அனை
ஆயிர ராக்ஷஸர்கள் அவரைக் கூரான குலம், சக்தி, பரிகம், கதை,
சக்கரம், சதக்னி, இரும்புலக்கை, கோடாலி முதலிய ஆயுதங்களா
லும், முஷ்டிகளாலும், இடிபோன்ற கைகளாலும், நான்கு புறங்
களிலிருந்தும் அடித்தார்கள். அதனால் அவர் கோபமடைந்து 35
தன்னைச் சூழ்ந்த ராக்ஷஸர்களை முறித்துத் தள்ளினார். இப்படி
ராக்ஷஸர்களால் கொஞ்சமும் உபத்திரவத்தையடையாமல் அவர்
களை விளையாட்டாய்க் கொல்லும் ஆஞ்ஞநேயரை இந்திரஜித் வெகு
ஆச்சரியத்துடன் பார்த்து, முன்னொருதடவை அவருடைய பராக்கிர
மத்தை அறிந்தவனாகையால், கவலைகொண்டு தன் ஸாரதியை 40
நோக்கி, "அதோ, அந்த வானரனிருக்குமிடத்திற்கு ரதத்தைக்
கொண்டு போ, சற்று அலக்ஷயமாயிருந்தால் நமது ஸன்யம்
அழிந்துவிடும்" என்றான். அந்த ஸாரதியும் அப்படியே செய்ய,
இந்திரஜித்து மாருதியிருக்குமிடம் வந்து, தன்னிடத்திலிருந்த கைவ
ஆயுதங்களாலும் அவரைத் தலையிடித்தான். வாயுபுத்திரன் 45
அவகளைப் பிடித்து ஓடித்து, வெகு கோபமடைந்து, "அடே புத்தி
கெட்டவனே! நீ குரனாயிருந்தால் எனக்கெதிலில் நின்று யுத்தம்
செய். உன் தகப்பன் என்னிடத்தில் பப்பாடு கேட்டதில்லையா?
மாருதியை யுத்தத்தில் எதிர்த்தபிறகும் உயிருடன் திரும்பலாமென்று
எண்ணமோ? வா; மல்யுத்தம் செய்வோம். என்னுடைய வேகத்தை 50
உன்னால் தாங்க முடிந்தால் உன்னை ராக்ஷஸரிடேஷ்டனென்று
மெச்சுகிறேன்" என்றார். பிறகு ஹனுமானைக் கொல்வதற்காக
இந்திரஜித்து வில்லைபெடுத்துப் பாணங்களைப் பூட்டுவதையிேஷணன்
கண்டு, லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, "இந்திரனை ஜயித்த இந்த துஷ்ட
ராக்ஷஸன் ரதத்திலிருந்துகொண்டு நமது மாருதியைக் கொல்ல 55
விரும்புகிறான். ஆகையால் அவனுடைய இருதயத்தைப் பிளந்து
உயிரை வரங்கும் கோரமான பாணங்களைப் பிரயோகிக்கவேண்
டும்" என்றான். லக்ஷ்மணன் அப்படியே செய்கிறேனென்று, வெகு
துரத்தில் மஹா பலவானான அந்த ராக்ஷஸன் தேர்த்தட்டில்

60 பெரிய மலையைப்போல் கர்ஜித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டார்.

இத்யாவழுத்தவ்ஸு ததா* மஹாத்மா
விபீஷணேநாரி விபீஷணேத |
ததா*ஸ தம் பர்வத ஸத்திகாஸம்
ரணே ஸ்தி*தம் பி*மப*ஸம் நத*ந்தம் |

(35)

ஸர்க்கம் 87

இந்திரஜித்திற்கும் விபீஷணனுக்கும்
நடந்த ஸம்வாதம்

ஏவழுத்தவா து ஸௌமித்ரீம் ஜாதஹர்ஷோ விபீஷண: |
ததுஷ்பாணித மாதா*ய த்வரமாணோ ஜகா*ம ஹ | (1)

பிறகு கோதண்டபாணியான லக்ஷ்மணன் அழைத்துக்
கொண்டு விபீஷணன் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் அந்த மரச்சோலை
யிற் புழுத்து, யாக பூமியை அவருக்குக் காட்டினான். அங்கே கருத்த
நீருண்டமேகத்தைப்போல் ஒரு பெரிய ஆலமரம் ஆகாசத்தையும்
5 பூமியையும் மறைத்துக்கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது விபீஷணன்,
“இவ்விடத்தில் இந்திரஜித்து ஸகல பூதங்களுக்கும் பவி கொடுத்துத்
திருப்தி செய்து இங்கிருந்து யுத்தத்திற்குக் கிளம்புவான். பிறகு
ஒருவனுடைய கண்ணிலும் படமாட்டான். உத்தமமான சரங்
களால் சத்துருக்களைக் கட்டிவிடுவான். அவன் இங்கே வருவதற்கு
10 முன், திஷ்ணமான பாணங்களால் அவனையும் ரதத்தையும் குதிரை
களையும் ஸாரதினையும் நாசம் செய்யவேண்டும்” என்றான்.

அப்படியே ஆகட்டுமென்று ரொலன் லக்ஷ்மணன் வில்லை
வளைத்து நாணெற்றிப் பாணங்களைத் தொடுத்துத் தயாராய்
நின்றார். அதற்குள் அக்னியைப்போல் ஜ்வலிக்கும் ரதத்தில் வீரத்வ
15 ஜங்கள் விளங்க, இந்திரஜித்து கவசப்பூண்டு வில்லும் கையுமாய்
வருவதைக் கண்டார்கள். லக்ஷ்மணன் அவனையழைத்து,
“புலஸ்திய வம்சத்தில் பிறந்த வீரரேஷ்ட! நீ இதுவரையிலும்
சத்துருக்களால் ஜயிக்கப்படாதவனென்று சொல்லுகிறார்கள்.
உன்னை யுத்தத்திற்கு அழைக்கிறேன். உன் பலத்தையும், வீரியத்
20 தையும், திறமையையும் காட்டுவதற்கு இதே ஸமயம்” என்றார்.
அதைக் கேட்டு இந்திரஜித்து பக்கத்தில் நின்ற விபீஷணனைப்
பார்த்து, “அடே! த்ரோஷி! நீ இந்த லங்கையில் பிறந்து வளர்ந்த
வன்; என் பிதாவுடன் பிறந்தவன்! எனக்குச் சிற்றப்பன்; உனக்
குப் பிள்ளையான எனக்கே துரோகம் செய்யத் துணிந்தாயா?
25 உனக்குப் பந்துக்களுமில்லை; மித்திரனுமில்லை; ஜாநியுமில்லை; யாவற்
தையும் துறந்தவன்; மரியாதை தர்மம் முதலிய கட்டுப்பாடுகள்

ஒன்றுமில்லாதவன். துர்புத்தி பிடித்தவனே! உன்னைப் பார்க்க
எனக்குப் பரிதாபமுண்டாகிறது. உன் இனத்தாரை விட்டு விலகி,
சத்துருவிற்கு ஊழியம் செய்ய உன் தலைமீல் எழுதியிருக்கிற
தல்லவா? அல்ப புத்தியுள்ளவனாகையால், தன் சுற்றத்தாருடன்
ஆனந்தமாகக் காலம் கழிப்பதற்கும் அல்பர்களை அண்டியிருப்ப
தற்குமுள்ள தாரதமயம் உனக்குத் தெரியவில்லை. சத்ரு ஒருவன்
குணசாலியாயிருந்தாலும், நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் குணமில்லாத
வர்களாயிருந்தாலும், நம்மைச் சேர்ந்தவர்களே மேலானவர்கள்.
எப்படியானாலும் பிறன் பிறனையல்லவா? தன் இனத்தாரை
விட்டுச் சத்ருக்களைப் போய்ச் சேருகிறவனை, அவர்கள் தங்களுக்குக்
காரியம் முடியும்கவரையில் உபசரிப்பார்கள். அவன் மூலமாய்
அவனுடைய இனத்தாரை அழித்த பிறகு அவனையும் அழிப்பார்க
ளென்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ? இப்படி, என் ஹோமத்தைக்
கெடுத்து, லக்ஷ்மணனை இங்கே அழைத்துவரும் குரூர காரியமும்
இரக்கமின்மையும் எங்களுக்குக் க்ருதிரியான உனக்கல்லது மற்ற
வர்க்கு ஸாத்தியமோ?" என்று கீர்த்தித்தான்.

அதற்கு விபீஷணன், "என் ஸ்வபாவத்தையும் நடத்தையையும்
அறியாதவன்போல் ஏன் வீண் பெருமை பேசிக்கொள்ளுகிறாய்?
நீ ராவணனுக்குப் பிறந்தவனல்லவா? அவனுடைய ஸகல துர்க்
குணங்களும் உனக்கும் இருக்குமல்லவா? நான் உனக்குச் சிற்றப்ப
னென்ற முறைமைக்காவது மரியாதைசெய்து இந்தக் கடும் வார்த்
தைகளைச் சொல்வதை கிறுத்து. நான் ராகுலகுலத்தில் பிறந்தது
வாஸ்தவமே. ஆனால் அவர்களுக்குரிய குரூர கிருத்யங்களில்லாமல்
ஸாதுக்களுடைய மார்க்கத்தை அனுஸரிக்கிறேனென்பது எனக்கு
முக்கியகுணம். அதர்மமும் குரூரகிருத்யங்களும் எனக்கு இஷ்டமில்லை.
நான் உங்களை விட்டு வந்ததற்காக என்னைக் குற்றம் சாட்டுகிறாய்.
உன் பிதாவான ராவணன் தன்னுடன் பிறந்த என்னைக் கடும்
வார்த்தைகளைப் பேசி ஏன் தூரத்தினான்? ஸ்வநூதி அபிமானமும்
பந்துக்களுக்குள்ள பிரியமும் ஸஹோதர வாத்தஸ்யமும் அவ
னிடத்தில் எங்கே? மேலும் அவன் துன்மார்க்கத்திலும் குரூரகிருத்
யங்களிலும் பிரவேசிப்பதைக் கண்டு வெறுப்படைந்து விலகினேன்.
கையில் சுற்றின ஸர்ப்பத்தை உகரியெறிவதுபோல், தர்மத்தை
விட்டுப் பாபத்திலேயே புத்தியை நாட்டினவனை விலக்கவேண்டி
யதுதானே; அப்பொழுதுதான் நமக்கு ஸௌக்யமுண்டாகும்.
பிறரை ஹிம்ஸிப்பதும், பிறருடைய பொருளை அபகரிப்பதும்,
பரஸ்தீகனைப் பலாத்காரம் செய்வதும் வெறுக்கத்தக்கவை.
திப்பிடித்தெறியும் வீட்டிலிருந்து ஒருவன் தப்பி ஓடுவதுபோல்,
அத்தத் துன்மார்க்கத்தை விட்டு விலகவேண்டும், பிறருடைய
பொருளை அபகரிப்பது, பரஸ்தீகனை பலாத்காரம் செய்வது,
மித்திரர்களிடத்தில் காரணமில்லாமல் ஸந்தேகிப்பது என்ற
இம்முன்றும் பெரும் குற்றமாகும். இவை ஒருவனைச் சீக்கிரத்

- தில் அழித்துவிடும். மஹரிஷிகளைக் கோரமாய் வதம் செய்வதும். தேவர்களுடன் பகைப்பதும், கர்வமும் கோபமும், ஒருவனிடத்தில்
- 70 திராத த்வேஷம் வைப்பதும், பிறருடைய ஷேமத்தைக்கண்டு பொருமை கொள்வதும், இதர உத்தம குணங்களை மறைத்து, மேகங்கள் பர்வதத்தை மூடுவதுபோல் இருந்தவிடம் தெரியாமல் செய்தன. என் தமயனும் உன் பிதாவுமான ராவணனிடத்தில் அநேக நல்ல குணங்களிருந்தும் இந்தத் துர்க்குணங்களுக்காகவே
- 75 அவனைவிட்டு வந்தேன். இந்த லங்கையும் நீயும் உன்பிதாவும் அதி சிக்குரத்தில் அழியீர்கள். நீ சிறுவன்; தஷ்டன்; ஸாதுக்களால் பழக்கப்படாதவன்; தலை தெரியாத கர்வம்கொண்டவன்; யமனுடைய பாசத்தால் கட்டப்பட்டு உனக்குக் காலம் குறுகிவிட்டது. ஆகையால் உனக்குத் தோன்றினபடிபெல்லாம் சொல். இதோ உனக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டது; என்னைப் பரிகாசம் பண்ணு
- 80 கிருயே. இந்த ஆலமரத்தடியில் உன்னால் வரமுடியுமா? ராமலக்ஷ்மணர்களை விரோதித்த பிறரும் உன் உயிர் தப்புமா? லக்ஷ்மணனுடன் யுத்தம் செய். அதிசிக்குரத்தில் யமலோகம் சென்று, யமனுக்கு அடிமையாவாய், உன் பூர்ணபலத்தையும் காட்டு. உன்
- 85 அஸ்திரங்களையும் சஸ்திரங்களையும் வஞ்சனையில்லாமல் பிரயோகம் செய். லக்ஷ்மணனுடைய பாணங்களுக்குத் தப்பி, உயிருடன் லங்கைக்குத் திரும்பிப் போவோமென்ற ஆசையை விடு" என்றார்.

திதர்ஸய ஸ்வாத்மபுலம் ஸமுத்யதம்
குருஷ்வ ஸர்வாயுதஸாயக ஸ்வயம் |
த லக்ஷ்மணஸ்யையத்ய ஹி பாணகோசரம்
த்வமத்ய ஜீவத் ஸபலோ க்மிஷ்யஸி ||

(33)

ஸர்க்கம் 88

லக்ஷ்மணனுக்கும் இந்திரஜித்திற்கும் யுத்தம்

விபீஷணவச: ஸ்ருத்வா ராவணி: கரோத' ஸூரித: |
அப்ரவீத் பருஷம் வாக்யம் வேகேநாப்யுதப்பாத ஹ | (1)

- விபீஷணனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, இந்திரஜித்து கோபத்தால் தாவிக்குதித்தான். அழகாய் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கருப்புக் குதிரைகள் பூட்டின ரதத்தில் காலாந்தகளைப்போல் வீற்றிருந்து, கத்தி, வில், பாணங்கள் முதலிய ஆயுதங்களை ஜாக்கிரதையாய்க் கவனித்துப் பார்த்து, சத்ரு ஸஸன்யத்தை நோக்கி, தனக்கு எதிரில் லக்ஷ்மணன் யுத்தகோலத்துடன் நிற்பதைக் கண்டான். ஆஞ்ஞகேவருடைய முதுகில் உட்கார்ந்திருக்கும் லக்ஷ்மணன் உதயபர்வதத்தில் விளங்கும் ஆதித்தியனைப்போல் பிரகாசித்தார். (இதனால் மாருதியின் தேகம் தங்கிறமென்றும் லக்ஷ்மணனுடைய தேகம் ஸூரியவர்ணமென்றும் தெரிகின்றன.) பிறகு
- 10

இந்திரஜித்து விபிஷணனையும் லக்ஷ்மணனையும் வானரவீரர்களையும்
 கேட்கி, "இன்று என் பராக்ரமத்தைப் பாருங்கள். என் வில்லி
 வீருந்து னெம்பும் பாணவர்ஷத்தைத் தடுங்கள். நீங்கள் பிரஸித்த
 மான வீரர்களல்லவா? பஞ்சப்பொதியில் நெருப்புப் பொறிகள்
 விழுவதுபோல் என் பாணுக்களியால் உங்களுடைய தேகங்கள் 15
 எரித்து சாம்பலாகும். குலம், கத்தி, தோமரம் முதலிய ஆயுதங்
 களால் உங்களுடைய அவயவங்களைப் பிளந்து, உங்களெல்லோரை
 யும் யமலோகத்திற்கு அனுப்புகிறேன். மழைக்காலத்தில் குமுறும்
 மேகங்களைப்போல் குமுறிச் சரமாரியைப் பொழியும்பொழுது,
 எனக்கெதிரில் நிற்கக்கூடியவன் எவனுவது இருந்தால் வெளியில் 20
 வாருங்கள். அன்று ராத்திரி யுத்தத்தில் வஜ்ரங்கனையும் இடிகளை
 யும் போன்ற பாணங்களால் ராமலக்ஷ்மணர்களை அடித்துத்தள்ளி
 மூர்ச்சையடைபுடும்படி செய்தேன். அதை அதிசீக்கிரத்தில் மறந்து
 விட்டீர்களா? அல்லது யமலோகத்திற்குப் போக நிச்சயித்திருக்கி
 நீர்களா? உங்களுக்கு விகாச காலம் ஸமீபித்தாலல்லாமல், கால 25
 ணர்ப்பம்போல் சிறிக்கொண்டிருக்கும் என்னுடன் யுத்தம் செய்ய
 வரமாட்டீர்கள்" என்று கர்ஜித்தான்.

அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் அலட்சியமாய்ச் சிரித்துக்கொண்டு
 "உன்னால் ஒரு நாளும் சாதிக்க முடியாத காரியங்களைப்பற்றி வெகு
 சாதுரியமாய் பேசுகிறாய்; சொல்லுநிற்படி. செய்யப் போகிறதில்லை. 30
 காரியங்களை முடித்த பிறகு பேசுகிறவனல்லவா யுத்திமான்? நீ ஒரு
 நாளும் சத்துருவை ஐயித்தோமென்ற பிரயோஜனத்தை அடையப்
 போகிறதில்லை. அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்
 கொண்டு காலம் கழிக்கிறாய். காரியங்களை முடித்துவிட்டதாக
 எண்ணி வீணுப் ஸந்தோஷிக்கிறாய். யுத்தகளத்தில் வந்து, மாயை 35
 யால் மறைத்து, ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறாய். அது திருடன் செய்
 யும் வேலைவெய்ன்றி வீரனுக்கழகா? இதோ உன் பாணங்களுக்
 கெதிரில் நிற்கிறேன். அதுபோல் நீயும் என் பாணங்களுக்கெதிரே
 நில். அப்பொழுது உன் நிறமையை அறிகிறேன். வீணுய்ப் படபட
 வென்று என் பிதற்றுமொய்?" என்றார். 40

அதைக் கேட்டவுடன் இந்திரஜித்து வில்லை எடுத்து குரூரமான
 பாணங்களைத் தொடுத்து விடுத்தான். அவை காலணர்ப்பங்களைப்
 போல்சீறிக் கொண்டு, லக்ஷ்மணனுடைய அவயவங்களில் பாய்ந்தன.
 தேகமெங்கும் சத்தத்தால் நனைந்து, லக்ஷ்மணன் வீரலக்ஷ்மியால்
 விளங்கிக்கொண்டு, புகையற்றுக் கொழுந்துவிட்டெறியும் அக்ளி 45
 யைப்போல் ஜ்வலித்தார். தன் பராக்ரமத்தைக்கண்டு இந்திரஜித்து
 ஸந்தோஷமடைந்து, இடிபோல் கர்ஜித்து, "இன்று என்னால்
 பிரயோகிக்கப்படும் பாணங்கள் உன்னைச் சித்திரவதை செய்து
 உன் உயிரைக் கொள்ளை கொள்ளப் போகின்றன. இன்று நரி
 களும் கழுகுகளும் பருந்துகளும் கூட்டம் கூட்டமாய் உன் மாம்ஸத் 50

தைப் பிடுங்கித் தின்னப்போகின்றன. துஷ்ட புத்தியுள்ள அந்த
ராமன் நீ படும் பாட்டைப் பார்க்கப்போகிறான். கூதரீயப்பதரே !
நீசனே, நீ ராமனிடத்தில் எல்லையற்ற பக்தி வைத்திருக்கிறாயல்லவா?
இன்று யுத்தகளத்தில் நீ கவசம் பிளந்து, வில்முறித்து, தகையிழந்து
55 முண்டமாய்க் கிடப்பதை அவன் பார்க்கப்போகிறான்" என்றான்.

அதற்கு லக்ஷ்மணன், விசேஷ அர்த்தங்களடங்கினதும்
தகுந்த காரணங்களுடன் கூடினதுமான வார்த்தைகளால் அவ
னுடைய கரும்மொழிகளைக் கண்டித்தார். "புத்திகெட்டவனே !
வார்த்தைகள் விரியமாகுமா? அதை விடு. குருகிருத்யங்களைச்
60 செய்வதே உன் தொழிலல்லவா? ஏன் இப்படிப் பேசுகிறாய்? உன்
பலத்தைச் செய்கைகளால் அறிவேன். ஒன்றும் செய்யாமல் வீண்
வார்த்தை பேசுவதில் என்ன பிரயோஜனம்? உன் ஆத்மஸ்தோத்
ரத்தை நான் நம்பும்படியான காரியங்களைச் செய். இதோ
பாச், உன்னைப்போல் கோபமாயும் கடுமையாயும் கர்வமாயும்
65 வீண்பெருமையாயும் பேசாமலேயே உன்னைக் கொல்கிறேன்"
என்று, நாளைக் காதுவரையில் இழுத்து, ஐந்து கர்வமையான
நாராசங்களை அவனுடைய மார்பில் பிரயோகித்தார். அவை
ஐயவிக்ஞம் ஸரீர்ப்பங்களைப்போல் அதிவேகமாய் அவனுடைய
மார்பில் பதித்து ஸூரீய பிரணங்களைப்போல் பிரகாசித்தன.
70 அதனால் ரோஷம் கொண்டு, அவன் மூன்று பாணங்களால் லக்ஷ்
மணனைக் குறி தப்பாமல் துளைத்தான்.

பிறகு அஷ்விநுவர்களும் ஒருவரையொருவர் ஐயிக்க விரும்பிப்
பயங்கரமான யுத்தம் செய்தார்கள். இருவரும் பலத்திலும்
பராக்கிரமத்திலும் அஸ்திர சஸ்திர வித்யைகளிலும் தைரியத்திலும்
75 நிகரற்றவர்கள்; சத்தருக்களால் ஐயிக்க முடியாதவர்கள். ஆகாச
வீதியில் இரண்டு சிரஹங்கள் ஒன்றையொன்று எதிர்த்ததுபோல்,
அந்த வீரர்கள் யுத்தம் செய்தார்கள். இந்திரனையும் விருத்திரனையும்
போல் பயமற்றவர்கள்; யுத்தத்தில் அரைக்க முடியாதவர்கள்;
இரண்டு ஆண் ஸிம்ஹங்களைப்போல் சண்டையிட்டார்கள்; மஹா
80 உத்ஸாகத்துடன் ஓயாமல் சரமாரி பொழிந்தார்கள்; மஹாமேகங்
களைப்போல் கர்ஜித்துக் கொண்டு ஒருவரையொருவர் பாணவர்ஷங்
களால் மறைத்தார்கள். இந்திரனும் சம்பராணாசனும் யுத்தம்
செய்ததுபோல், மஹாபலவான்களான அஷ்விநுவரும் வரவர வீரா
வேசம் அதிகரித்து, யுத்த சாஸ்திரத்தில் தங்களுக்குள்ள பரிற்சி
85 யையும் திறமைமையும் காட்டினார்கள்.

அபிப்ரவ்ருத்'தென' யுதி' யுத்'த'கோவிதெ'ள
ஸராஸி சண்டெ'ள ஸிதஸஸ்த்ரத'ாரிணெள |
அபி'ஷ்ண மாவீர்யத'துர் மஹாப'லெள
மஹாஹலே ஸம்ப்ர'வாஸவாவீவ ||

ஸர்க்கம் 89

லக்ஷ்மணனுக்கும் இந்திரஜித்திற்கும் யுத்தம் (தொ)

தத: ஸரம் தாஸரதி: ஸைதாயாமிதர கர்ஸந: |

ஸஸரீஜ ராஷுஸேந்த்ராய க்ருத்'த': ஸர்ப இவ ஸ்வஸந || (1)

பிறகு, லக்ஷ்மணன் மஹாநாகம்போல் கோபத்தால் சிறிக்கொண்டு, ஒரு சிரேஷ்டமான பாணத்தை கானில் பூட்டி, இந்திரஜித்தின்மேல் விடுத்தார். அவருடைய நானேசையைக் கேட்டு, இந்திரஜித்து முகம் வெளுத்து அவரைப் பார்த்தான். அவன் வாடியிருப்பதையும், லக்ஷ்மணன் யுத்தாவேசத்தால் பூரித்திருப்பதையும் கண்ட விபீஷணன், "இவன் களைத்து வீரியம் குறைந்திருக்கிறானென்று அநேக அடையாளங்கள் எனக்குத் தெரிகிறது. ஆகையால் சீக்கிரமாய் யுத்தத்தை நடத்தி இவனைக் கொல்ல வேண்டும்" என்றான்.

உடனே லக்ஷ்மணன் அக்னி ஜ்வாலையினைப் போன்ற பாணங்களை வில்லில் பூட்டி இந்திரஜித்தின்மேல் பிரயோகித்தார். அவன் இந்திரியங்கள் சிதறி, இடிவிழுந்ததுபோல் ஒரு முகூர்த்தம் வரையில் ஒன்றும் தோன்றாமலிருந்தான். ஆனாலும், கலங்காத தைரியமுடையவனுதால், சீக்கிரத்தில் பிரக்ஞை தெளிந்து, எதிரில் லக்ஷ்மணன் வீர கோஷத்துடன் நிற்பதைக் கண்டு, கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, "அடே! முதலாவது யுத்தத்தில் என் பாணங்களால் நீயும் உன் அண்ணலும் கஷ்டப்பட்டுத் தரையில் கிடந்து புரண்டதை மறந்தாயா? என் பராக்கிரமத்தை இன்னும் அறியவில்லையா? உங்களுடைய வானர ஸையத்தையும் இடிபோன்ற பாணங்களால் மூர்ச்சையடைவித்ததை ஞாபகப்படுத்திக்கொள். அல்லது, யம லோகத்திற்கு வழியைத் தேடுகின்றாயோ? அங்கே போக ஆசைகொண்டு என்னுடன் யுத்தம் செய்ய வந்தாயோ? முன் ஒரு தடவை என் பராக்கிரமத்தையும் யுத்தத் திறமையையும் நீ பார்த்து, உனக்குப் புத்தி வந்ததென்றெண்ணினேன். அதை மறந்திருந்தாலும் இன்று நன்றாய்த் தெரிவிக்கிறேன். நில்; ஐக்கிரதையாய் யுத்தம் செய்" என்று ஏழு பாணங்களால் லக்ஷ்மணனையும், பத்து பாணங்களால் ஆஞ்ஞநேயரையும், விபீஷணனை அநேக பாணங்களாலும் அடித்தான்.

அதைக் கண்டு லக்ஷ்மணன் சிரித்துக் கொண்டு, "இதென்ன ஒரு பெரும் காரியமா?" என்று, கோரமான பாணங்களை எடுத்துப் பிரயோகித்து, "அடே, ராஷஸி! குரர்கள் யுத்தகளத்தில் வந்தால் உன்னைப்போல் யுத்தம் செய்யார்கள். ஜயத்தை விரும்பினவர்கள் இப்படி அல்ப வீரீயமுள்ள ஸாமான்ய பாணங்களைப் பிரயோகிப்பார்களா? உன் பாணங்களால் எனக்கு யாதொரு உபத்திரவமு

- 35 மில்லை; மிகவும் ஸுகமாயிருக்கின்றன" என்று சொல்லிக்
கொண்டு சரமாரி தொடுத்தார். அவைகளால் இந்திரஜித்தின்
தங்கக் கவசம் பிளந்து, ஆகாசத்திலிருந்து நஷத்திரங்களைப்போல்
ரதத்தில் சிதறிற்று. அவன் தேகமெங்கும் பாணங்களால்
40 காயமடைந்து, விருஷங்கனால் மூடப்பட்ட பர்வதத்தைப்போல்
தோன்றினான். உடனே கோபத்தால் மெய்மறந்து, ஆவிரம்
பாணங்களால் லக்ஷணனைப் பிளந்தான். அவருடைய திவ்ய
கவசம் பொடியாயிற்று.

- இப்படி ஒருவருக்கொருவர் பதிலுக்குப் பதில் செய்து
கொண்டு, பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு, தேகமெங்கும் சரங்களால்
45 துளைபட்டு, ரத்த தாரைகள் பெருக, வெகுநேரம் கூரான
பாணங்களால் ஒருவரையொருவர் சிதைத்தார்கள். யுத்த ரக்ஸ்
யங்களில் கைதேர்த்தவர்கள்; பயங்கரமான பரக்கிரமமுள்ளவர்
கள்; பரஸ்பரம் ஐயுக்க நிச்சயித்தவர்கள்; தேகமெங்கும் பாணங்
கள் ஊடுருவி, கவசம் பிளந்து, மலையிலிருந்து காட்டாறுகள்
50 பெருகுவதுபோல் ரத்தப் பிரவாகம் சொரிந்து, கேட்போர் ஈடுக்கும்
படியாய்க் கர்ஜித்துக் கொண்டு, சரமாரிபொழிவின்ற அவ்விருவரும்
கருத்த காளமேகங்களைப்போல் விளங்கினார்கள். இப்படி வெகு
நேரம் சென்றும் அவர்கள் களைக்கஷ்டமில்லை; யுத்தத்தில் ஆசையும்
குறையவில்லை. பலவகையான பாணங்களையும் அஸ்திரங்களையும்
55 பிரயோகித்து, ஆகாசமும் பூமியும் தெரியாதபடி சரக்கூடு கட்டினார்
கள். அஸ்திரவிதையிலே அவர்களை மிஞ்ஞினவர்களில்லை; விசித்திர
மாயும், சாதுரியமாயும், லாகவமாயும், குறிதப்பாமல், கைசனைக்கா
மல், பாணங்களை ஓயாமல் பிரயோகித்து வந்தார்கள்; அந்த யுத்தம்
பார்க்கப் பயங்கரமாயிருந்தது. ஆகாசத்திலிருந்து பேரிடிகள்
60 விழுவதுபோல் அவர்களுடைய நாணூரை தனித்தனியாய்க்
கேட்டது. கோரமாய்க் கர்ஜிக்கும் மேகங்களைப்போல், அவர்
களுடைய ஸிம்ஹநாதங்களும், வீரத்வனிகளும், அட்டகாஸங்களும்
கர்ஜனைகளும் கேட்கப்பட்டன. அபாரஜீர்த்திசாலிகள்; ஐயிப்பதில்
மனத்தை நாட்டினவர்கள்; தங்கக்கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
65 நாராசங்கள் தேகமெங்கும் பாய்ந்து ரத்தவெள்ளம் பெருகிற்று.
அவை ஊடுருவி, ரத்தத்தால் பூசப் பட்டுப் பூமியைப் பிளந்து
சென்றன. சில பாணங்கள் ஆகாசத்தில் ஒன்றுற்றிகொண்டு தாக்கின;
சில ஒன்றையொன்று முறித்தன; சில ஒன்றையொன்று துண்டித்
தன. கொழுந்துவிட்டெரியும் கார்ஹபத்யம் ஆஹவனியமென்ற
70 அக்னிகளால் யாகத்தில் கொளுத்தப்பட்ட தர்ப்பைக் கட்டுகளைப்
போல், அவர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பாணங்கள் தீப்பிடித்
தெறித்தன. அந்த மஹா வீரர்களுடைய தேகங்கள் காயம்பட்டு,
இலைகளில்லாமல் புஷ்பங்களால் நிறைந்த சால்மலிவிருகைத்தையும்
பலாசவிருகைத்தையும் ஒத்திருந்தன.

இப்படி அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் கொல்லாமல்
 விடுதலையென்று பிரதிக்ஷை செய்து கொண்டு அடிக்கடி கோர
 யுத்தம் செய்தார்கள். ஓயாமல் ஒருவரையொருவர் பாணங்
 களால் அடித்தும் கொஞ்சமாவது சளைக்கவில்லை. இருவருடைய
 தேகங்களிலும் சரங்கள் பறித்து, அவை அடர்த்த காடுகளால்
 மறைத்த பர்வதங்களைப்போல் விளங்கின. அம்புகளால் மூடப்
 பட்டு, சத்தத்தால் பூசப்பட்ட அவர்களுடைய ஸகல அவயவங்
 களும், ஜ்வாலிகளால் குழப்பட்ட இரண்டு நெருப்புக்களைப்போல்
 பிரகாசித்தன. இப்படி வெகுநேரம் சண்டையிட்டும், அவர்
 களுக்கு ஆசைநீரடிவில்லை; கைசோரடிவில்லை. பிறகு, கலங்காத
 தைரியத்துடனும் அடங்காத உத்ஸாகத்துடனும் போர் புரியும்
 லக்ஷ்மணனுக்கு சிரமத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டு, விபீஷணன்
 அவருக்கு ஸமீபத்தில் வந்து, ஹிதமாயும் பிரியமாயும் இருக்கும்
 வார்த்தைகளைச் சொன்னான்.

அதஃ ஸமரபரிஸ்ரமம் நிஹந்தும்
 ஸமரமுக்ஷேஷ்வஜிதஸ்ய லக்ஷ்மணஸ்ய |
 ப்ரியஹித முபபாத்யத் மஹேளஜா:
 ஸமரமுபேத்ய விபீஷணோ வதந்தே |

(41)

ஸர்க்கம் 90

இந்திரஜித்வ ரதத்தை இழந்தவ

யுத்யமாதேன து தன திருஷ்ட்வா ப்ரஸக்தேன தரராக்ஷணௌ |
 ப்ரபிந்தாஸிவ மாதங்கௌ பரஸ்பர ஜயைஷிணௌ |

(1)

அவ்விருவரும் மதயானைகளைப்போல், ஒருவரையொருவர்
 கொல்ல நிச்சயித்து, வரவர ரோஷம் அதிகரித்து, யுத்தம் செய்வ
 தைப் பார்க்க விபீஷணன் அவ்விடத்திற்கு வந்து, வில்லைவளைத்து
 கூரான பாணங்களால் ராக்ஷஸர்களை வருத்தினான். முன்பு
 இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தால் மலைகள் பிளந்து இறக்கைகள்
 அறுபட்டதபோல், அவை ராக்ஷஸர்களுடைய தேகங்களைப்
 பிளந்தன. அவனுடைய மந்திரிகள் ராக்ஷஸ வீரர்களைக் கத்தி,
 குலம் முதலிய ஆயுதங்களால் வெட்டிக் கொன்றார்கள். அவர்
 களால் குழப்பட்ட விபீஷணன், மதயானைகளால் குழப்பட்ட
 யானைத்தலைவனைப்போல் விளங்கினான் (யுத்தத்தைப் பார்ப்பதற்
 காக முதலில் வந்தவன். பிறகு தானும் யுத்தம் செய்யவேண்டு
 மென்று நினைத்தான். ஆனால் அவர்களில் யார் பலசாலியென்று
 அறிவதற்குச் சற்றுநேரம் கம்மாயிருந்தான். இருவரும் பலத்தில்
 ஸமானர்களென்றறிந்து, தான் ஏதாவது சாமகைக்கரியம் செய்ய
 வேண்டுமென்று யுத்தம்செய்ய ஆரம்பித்தான்). ஸாமர்த்தியமாய்ப்
 பேசும் சக்தியுள்ள அந்த ராக்ஷஸாதிபதி, வானரர்களை உத்ஸாஹிப்

- படுத்துவதற்கு அது நல்ல ஸமயமென்றறிந்து, "மித்திரர்களே! ராவணனுக்கு இவனைத் தவிர இப்பொழுது வேறு கதிரில்லை; இதைத் தவிர வேறு ஸைன்யமில்லை. ஏன் சுமாவிருக்கிறீர்கள்? இவன் இறந்தால், ராவணனைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் மடித்தார்கள் என்பது நிச்சயம். பிரஹஸ்தன், நிகும்பன், கும்பன், கும்பகர்ணன், தூம்ராக்ஷன், ஸம்ஹ்ராதி, விகடன், திக்ஷன், தபன், அதமன், ப்ரகாஸன், ஜங்கன், ப்ரஜங்கன், அக்னிகேது, ரச்மிகேது, வித்யுஜ்ஜிஹ்வன், த்விஜ்ஜஹ்வன், ஸூரீயசத்ரு, அகம்பன், ஸுபார்ச்வன், சக்ரமாலி, ஜம்புமாலி, மஹாமாலி, அக்னிப்ரபன், ஸுப்தக்ஷன், யக்ருகோபன், வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன், கம்பன், தேவாந்தகன், நராந்தகன் முதலிய ராக்ஷஸர்கள் ஸாமான்யர்களா? பலம், வீர்யம், சௌர்யம், தைர்யம், பராக்ரமம் அஸ்திர சஸ்திர வித்தைகளில் திறமை வாகவம் முதலிய உத்தமகுணங்களில் அவர்களுக்கு நிகருண்டோ? அவர்களெல்லோரையும் யுத்தம் செய்து கொல்லாமல்லவா? மஹாஸமுத்ரத்தைக் கைகளால் நீந்தினவர்களுக்கு ஒரு குளம்புப் படியைத் தாண்ட யோசனையென்ன? நீங்கள் ஜயிக்கவேண்டியவர்கள் இவர்களைத் தவிர வேறில்லை. தலை தெரியாமல் கர்வம்கொண்டு நம்முடன் யுத்தம் செய்ய வந்த ராக்ஷஸர்களெல்லோரும் திரும்பிச் சென்றார்களா? இவனுக்கு நான் சிற்றப்பன்; நானே இவனைக் கொல்வது தகாது. அப்படி இருந்தும் ராமனுக்காக இரக்கத்தை விட்டு என் அண்ணன் மகனைக் கொல்வேன். என் மனம் ஒப்பினாலும், கண்ணீர் கண்களை மறைக்கின்றன. ஆகையால் லக்ஷ்மணனென்ற மஹாவீரன் அவனை அடக்குவான். ஸமீபத்திலிருக்கும் இவனுடைய வேலைக்காரர்களை வானரர்கள் அடித்துக் கொல்லட்டும்" என்று விபீஷணனால் உத்தராகப்படுத்தப்பட்ட வானர வீரர்கள், வந்தோஷக் கூச்சலிட்டு வால்களைச் சுழற்றினார்கள். நீருண்ட மேகத்தைக் கண்டமயில் களைப்போல், பலவகையாய்க் கூச்சலிட்டு, தோள்களையும், புஜங்களையும் தட்டி, வால்களைச் சுழற்றிப் பூமியில் அடித்தார்கள்.
- அந்த வானரச் தலைவர்களுக்கு நடுவில் விளங்கும் ஜாம்பவான், பாறைகளாலும், நகங்களாலும், பற்களாலும் ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றார். அவர்கள் பயமில்லாமல் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டு, பாணங்களாலும் திஷ்ணமான ஆயுதங்களாலும் அடித்தார்கள். முன்காலத்தில் தேவாஸுரர்களுக்கு நடந்த கோர யுத்தத்தைப் போல், வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துச் சண்டையிட்டார்கள். அப்பொழுது ஆஞ்ஜீயேயர் பெரிய ஆச்சா மரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அநேக ஆவிரம் ராக்ஷஸர்களை அடித்துக் கொன்றார்.

- இந்திரஜித்து சந்துநேரம் தன் சிற்றப்பனுடன் யுத்தம்செய்து, பிறகு லக்ஷ்மணனை எதிர்த்தான். அவர்கள் பொழியும் சரமாரிகளால் அவர்கள் இருக்குமிடமே தெரியவில்லை. வர்ஷருதுவின்

ஆரம்பத்தில் ஸரீரீயசத்திரர்கள் மேகங்களால் மறைக்கப்படுவது போல், அவ்விருவரும் சரக்கூட்டத்தால் மறைந்தார்கள். சரங்களை அம்பறைகளிலிருந்து எடுப்பதும், வில்லில் பூட்டுவதும், வில்லைக் கையில் பிடிப்பதும், பாணங்களை விடுவதும், காது வரையில் நான்களை இழுப்பதும், முன்னடி பின்னடி வலசாரி இடசாரி முதலிய வர்சைகளைக் காட்டுவதும், வில்லுகளை முஷ்டிகளால் பிடிப்பதும், குறிவைப்பதும் அவர்களுடைய கைலாகவத்தால் யாதொன்றும் தெரியவில்லை. அந்தச் சரமாரியால் ஆகாசமெங்கும் மறைக்கப் பட்டு, ஒருவருடைய வடிவம் மற்றவனுக்குத் தெரியவில்லை. இந்திர றித்து லக்ஷ்மணனை அடிக்கிறானு என்றுவது லக்ஷ்மணன் இந்திர றித்தை அடிக்கிறானு என்றுவது பார்ப்பவர்களுக்குத் தெரியாமல் அவ்வளவு வேகமாய்ப் பாணங்களை பிரயோகித்தார்கள். ஆகாசத் தில் இடைவெளியில்லாமல் ஒரே இருட்டாயிற்று. திக்குகளும் சரங்களால் நிறைத்து செல்ல முடியாமலிருந்தது. ஸகல வஸ்துக் களும் பயங்கரமான ஒரு பெரும் இருட்டால் மூடப்பட்டது. பகலாயிருந்தும், ஸரீரீயன் அஸ்தமித்து சாத்திரிகாலத்தில் இருள் நிறைத்து ஒன்றும் புலப்படாதது போலிருந்தது. அகேக ஆயிர ரத்தப்பிரவாகங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. குருசராக்ஷஸர்கள் பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். காற்றடிக்க வில்லை. அக்னி ஜ்வலிக்கவில்லை, மஹாவிதிகள் ஸகலப் பிராணிகளுக் கும் ஷேமமுண்டாகட்டுமென்று ஆசீர்வதித்தார்கள். அந்த யுத்தத் தைப் பார்க்க வந்திருந்த கந்தர்வ சாரணகணங்கள் படத்தால் நடுங்கி அவ்விடம்விட்டுப் போனார்கள்.

பிறகு, அந்த ராக்ஷஸவீரனுடைய ரதத்தில் பூட்டியிருந்த நான்கு குதிரைகளை லக்ஷ்மணன் நான்கு பாணங்களால் கொண்டு, வேறொரு பாணத்தை எடுத்து ஐக்கிரதையாய் வில்லில் தொடுத்துக் காதுவரையில் இழுத்து, இந்திராஜித்தின் ஸாரதியின்மேல் பிரயோ கிக்க, அது அவனுடைய சிரஸை அறுத்துத் தள்ளிற்று. அப் பொழுதும் இந்திராஜித்து சற்றும் கலங்காமல், குதிரைகளை நடத்திக் கொண்டே யுத்தம் செய்துவந்தான். எல்லோரும் அவனுடைய யுத்தத் திறமையைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அவன் ரதத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கையில் லக்ஷ்மணன் அவனைப் பாணங்களால் அடித்தார். அவன் யுத்தம்செய்யும்பொழுது குதிரை களைப் பாணங்களால் அடித்தார். பாணப்பிரயோகம் செய்வதில் அவனுடைய குறைகளைக் கவனித்து, லக்ஷ்மணன் வெகு லாகவ மாய்ப் பாணங்களை எய்து அவனை மறைத்தார். தன் ஸாரதி இறந்தபிறகு இந்திராஜித்து யுத்தம்செய்வதில் உத்ஸாகமிழந்து, மனம் தளர்ந்தான். கர்வமும் அழிந்தது. அதைக் கண்டு வானரத் தலைவர்கள் ஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிட்டுலக்ஷ்மணனைக்கொண்டாடி னார்கள். பிறகு பிரமாதி, சரபன், ரபஸன், கந்தமாதனனென்ற வானரத் தலைவர்கள் பொருமைகொண்டு ரதத்தில் கட்டின குதிரை

- கனின்மேல் தாவி உட்கார்த்தார்கள். பர்வதங்களைப் போன்ற
 100 அவர்களுடைய பாரத்தைத் தாங்காமல், அவை வாயாலும் மூக்
 காலும் கண்களாலும் காதுகளாலும் ரத்தத்தைக் கக்கி, எலும்புகள்
 ஒடிந்து, அவயவங்கள் கொறுங்கி, உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தன.
 அந்த வானர வீரர்கள் இத்திரஜித்தின் ரதத்தையும் குதிரைகளை
 யும் நாசம்செய்து, அதிலேகமாய்த் தாவி லக்ஷ்மணனுடைய ஸமீபத்
 105 தில் வந்தார்கள். அந்த ராக்ஷஸன் குதிரைகளும் ஸாரதியுமற்று
 ரதத்திலிருந்து குதித்து, லக்ஷ்மணனை சரமாரியால் வருத்தினான்.
 மஹேந்திரனைப் போன்ற ராமாநுஜனும், பாதசாரியாய் நின்ற
 இத்திரஜித்தைத் தன் சரவேகத்தால் தடுத்தார்:

ததோ மஹேந்திர ப்ரதிம: ஸ லக்ஷ்மண:

பதாதிநம் தம் நிறுதைந் ஹயோத்தமை: |

ஸ்ருஜந்த மாஜேன நிசிதாந் ஸரோத்தமாந்

புருஸம் ததா ப்ராணகணைந் நயவாரயத் ||

(51)

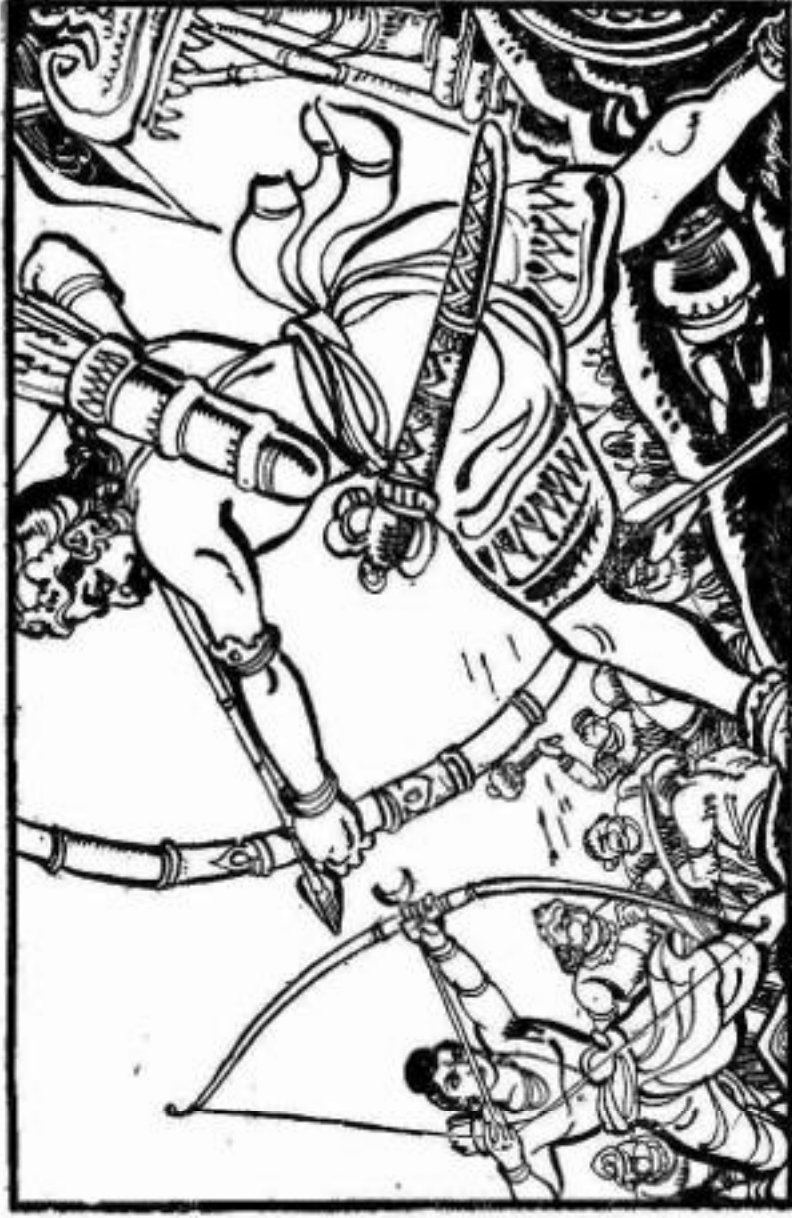
ஸர்க்கம் 9 |

இத்திரஜித்தின் வதம்

ஸ ஹதாஸ்வோ மஹாதேஜா பூமேன திஷ்டத் நிஸாசர: |
 இத்திரஜித் பரமக்குத்: ஸம்ப்ரஜஜ்வாவ தேஜஸா ||

(1)

- குதிரைகள் மடிந்த பிறகு, இத்திரஜித்து பூமியில் நிறு
 கொண்டு கோபத்தால் தேகம் பதறி, தேஜஸால் ஜ்வலித்தான்.
 லக்ஷ்மணன் இத்திரஜித்தென்ற அவ்விரு வில்லாளிகளும், காட்டில்
 ஒன்றையொன்று ஐயிக்க விரும்பி, சண்டையிடும் யானைகளையும்
 5 காளைகளையும்போல் யுத்தம் செய்கார்கள். அவர்களைச் சேர்ந்த
 வர்களும், அவர்கள் போருமிடமெல்லாம் தாங்களும் போய்க்
 கொண்டு, அதிக ஆவலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்
 பொழுது அந்த ராக்ஷஸன் தன் பரிவாரங்களைப்புகழ்ந்து உத்ஸாகப்
 படுத்தி, "மித்திரர்களே! இப்பொழுது ஸகல திக்குகளும் இருளரல்
 10 மூடப்பட்டு மித்திரன் சத்துரு என்பது தெரியவில்லை. வானரர்களை
 மயக்கி நான் இங்கே இல்லாததை அவர்கள் அறியாதபடி வெகு
 தைரியமாய் யுத்தம் செய்யுங்கள். நான் வேறொரு ரதத்தைக்
 கொண்டு வருகிறேன். நான் லங்கைக்குப் போயிருப்பது இவர்
 களுக்கு ஒருக்காலும் தெரியக்கூடாது. ஜாக்ஷிதையாயிருங்கள்"
 15 என்று சொல்லிவிட்டு, நகரத்தில் சென்று தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்
 பட்ட வேறொரு ரதத்தில் ஏறிவந்தான். யுத்தத்திற்கு வேண்டிய
 ஸகல ஆயுதங்களும் அதில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. உத்தம அசுவங்
 கள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. அச்வசாஸ்திரத்திலும் அச்வவித்யையி
 20 லும் அச்வ ஹிருதயத்திலும் நுபுணலும், தனக்கு ஹிதத்தை
 உபதேசிப்பவனுமான ஸாரதி அவைகளை நடத்தினான். (அச்வ

தென தந்திறன ஐக்காய்ஸத்தென அந்வேதந மய்யு-புர ப்ருஸம் |
 விஜயநாபு நிஷ்கராத்தென வபேத க்ஷய்ருஷாவிலி

—புத். 91-வ-2 க.

எய்யமணம் நித்திர நித்தெம்ம அய்யிடு வில்லாவினும், கரட்டில் ஒன்றையொன்று தெவிக்க விருந்தீ, சல்லடைநிதம்
 வரகா கரிவாய் கரையையாய் வேரல் புத்தம் செய்நரகம்.

(பக்கம் 336 பாக்கம்.)

ந்ருதயம்:-குதிரைகளின் ஸ்வபாவத்தையும் லக்ஷணங்களையும் அறித்து, அவைகள் கமக்கிஷ்டமான வேலைகளைச் செய்யும் உபாயங்களை உபதேசிக்கும் சாஸ்திரம்).

இந்திரஜித்துவேடுரு ரதத்தில் ஏறிவந்ததைக்கண்டு, வானரர்களும் விபேஷணனும் மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து, அவனுடைய புத்தியையும் லாகவத்தையும் மெச்சினார்கள். அந்த ராக்ஷஸன் வானரத்தலைவர்களைத் தன் கோபாக்கியால் கொளுத்தி, அநேக நூறு, ஆவிர பாணங்களால் அடித்துத் தன்னினுள், வில்லை மண்டலாகாரமாய் வளைத்து, வெருலாகவமாய்ச் சரங்களை பிரயோகித்து வானரர்களை ஓடவிடாமல் தடுத்து யமலோகத்திற்கு அனுப்பினான். பராக்கிரமசாலிகளான வானரவீரர்களும் அதைக் கண்டு பயந்து, பிராணிகள் பிரஹ்மாவைச் சரணமடைவதுபோல், லக்ஷ்மணனைச் சரணமடைந்தார்கள். யுத்தாவேசத்தால் அவர் ஐயுறியுற்றுக் கொண்டு, அவனுடைய வில்லை முறித்துத் தன் லாகவத்தைக் காட்டினார். உடனே இந்திரஜித்து வேடுரு வில்லை எடுத்து நான்னுட்டினான். அதையும் அவர் மூன்று பாணங்களால் அறுத்து, அவனை ஐந்து பாணங்களால் துளைத்தார். அவை அவனுடைய தேகத்தில் ஊடுருவி, சிவந்த மஹாஸர்ப்பங்களைப் போல் பூமியில் பாய்ந்தன. இந்திரஜித்து கவசம் பிளந்து, வாயால் ரத்தத்தைக் கக்கிக் கொண்டு, வேறு கவசம் பூண்டு, உறுதியான நான்னுட்டின மற்ருரு வில்லை எடுத்து, தேவேந்திரன் மழைத் தாரைகளைச் சொரிவதுபோல், அதிலாகவமாய் லக்ஷ்மணன் மேல் சரமாரிப் பொழிந்தான். அவர் கொஞ்சம் கூடக் கலங்காமல், அவைகளைத் தடுத்துத் தன் ஸாமர்த்தியத்தை அந்த ராக்ஷஸனுக்குக் காட்டினார். அதைப் பார்த்து எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். பிறகு பாணங்கள் அதிவேகமாய்ச் செல்லும்படி மந்திரத்தை ஐபித்து, அங்கிருந்த ஒவ்வொரு ராக்ஷஸனையும் மூன்று பாணங்களால் துளைத்து, இந்திரஜித்தையும் அநேக பாணங்களால் பிளந்தார். பலவானான லக்ஷ்மணனால் இப்படி உபத்திரவிக்கப் பட்ட அந்த ராக்ஷஸன் அதிசுக்கிரமாய் அநேக பாணங்களைத் தொடுத்து விடுத்தான். அவை தன்னிடத்தில் வருமூன்றே லக்ஷ்மணன் அவைகளைக் கண்டித்து, ஸாரதியின் தலையை ஒரு பல்லத்தால் அறுத்து, இந்திரஜித்தின் காலடியில் வீழச் செய்தார். குதிரைகள் கன்றாய் பழக்கப்பட்டிருந்தபடியால், ஸாரதி இறந்தும் சற்றும் கலங்காமல் முன்போல் அநிசாதுரியமாய் ரதத்தைடைத்திக் கொண்டு விசித்திரமான மண்டலங்களையும் அடிவாரிகளையும் காட்டின. அதைக் கண்டு லக்ஷ்மணன் ரோஷம் கொண்டு, அவைகளை அநேக பாணங்களால் அடித்து நடுங்கச் செய்தார். இந்திரஜித்து கடுங்கோபமடைந்து லக்ஷ்மணனைப் பத்துப் பாணங்களால் அடித்தான். அவை வஜ்ராயுதங்களைப்போல் அவனுடைய கவசத்தைத் தாக்கியபின் கீழே வீழ்ந்தன. இந்திரஜித்து, 'இனி இவனுடைய

25

30

35

40

45

50

55

60

- கவசத்தைப் பிளக்க முடியாது' என்றெண்ணி, அவரை நெற்றியில்
மூன்று பாணங்களால் துளைத்துத் தன் கை லாகவத்தைக் காட்டி-
னான். யுத்தத்தில் வெகு பிரியமுள்ள லக்ஷ்மணன், மூன்று கெரங்
65 களுள்ள பர்வதத்தைப்போல் அவைகளால் விளங்கினார். மிகுந்த
உபத்திரவமடைந்து இந்திரஜித்தினுடைய முகத்தில் ஐந்து கூர்மை
யான பாணங்களால் அடித்தார். அவ்விருவரும் வீரர்கள்; மஹா
பலமுள்ள வில்லையுடையவர்கள்; பிறர் நடுங்கும் பராக்கிரமத்தை
யுடையவர்கள். ஒருவரையொருவர் தீக்ஷணமான சரங்களால்
70 ஓயாமல் அடித்தார்கள்; ரத்தத்தால் ஸகல அவயவங்களும் பூசப்
பட்டு, புஷ்பித்த பலாச விருஷங்களைப்போல் விளங்கினார்கள்.
ஒருவரையொருவர் ஐயிக்கவேண்ணி, ஸகல அவயவங்களிலும்
அம்புகளால் துளைத்தார்கள். பிறகு இந்திரஜித்து கோபாவேசத்தால்
விபீஷணனை முகத்தில் மூன்று பாணங்களால் அடித்து, வானரத்
75 தலைவர்களை ஒவ்வொரு பாணங்களால் பிளந்தான். அதைக் கண்டு
விபீஷணன் அவனுடைய குதிரைகளைத் தன் கதையால் அடித்துக்
கொள்ளான். உடனே ராவணபுத்திரன் பூமியில் குதித்து,
ரத்தத்திலிருந்த சக்தியைச் சுழற்றித் தன் சிற்றற்பன்மேல் எயிர்
தான். லக்ஷ்மணன் அதைப் பாணங்களால் படுத்துத் தாண்டுகளாய்
80 அறுத்துத் தள்ளினார். விபீஷணன் ராவண புத்திரனை வஜ்ரம்
போன்ற ஐந்து பாணங்களால் மார்பில் அடித்தான். அவை
அவனுடைய தேகத்தில் பாய்ந்து சிவந்த ஸர்ப்பங்களைப்போல்
வெளியில் வந்தன.
- உடனே அந்த ராக்ஷஸன் விபீஷணனைக் கொல்லவேண்ணி,
85 தனக்கு முன்னால் மயன் அனுக்ரஹித்த ஒரு உத்தமமான சரத்தை
எடுத்தான். அவன் அதை வில்லில் தொடுக்கக் கண்டு, லக்ஷ்மண-
னும் தனக்குக் குபேரனால் ஸ்வப்னத்தில் அனுக்ரஹிக்கப்பட்ட
ஒரு பாணத்தை எடுத்தார். அது ஒருவராலும் ஐயிக்க முடியாதது;
இந்திரனாலும் தேவாஸுரர்களாலும் தாங்க முடியாதது. மஹா
90 பலவான்களான அவ்விருவரும் பரிகாயதங்களைப்போன்ற புஜங்
களால் வில்லுகளைக் காதுவரையில் வளைத்து நானேகை செய்யும்
பொழுது, க்ரேனஞ்ச பஷிகள் கூவுவதுபோலிருந்தது. நாண்
களில் நன்றாய்ப் பூட்டப்பட்ட அவ்விரு பாணங்களும் விசேஷ
காந்தியுடன் ஜ்வலித்தன. அவை வில்லிலிருந்து வீடுபட்டு, ஆகாச
95 வீதியில் முகத்தோடு முகம் தாக்கி, பூமியில் விழுந்தன. அதனால்
புகையுடனும் பொரிகுளுடனும் நெருப்புக் கிளம்பிப் பயங்கரமாய்
எரிந்தது. இரண்டு பெரிய கிரஹங்களைப்போல் அவை ஒன்றை
யொன்றை எதிர்த்துப் பொடிபொடியாய்ப் பூமியில் விழுந்தன.
அதைக் கண்டு அவ்விருவருக்கும் ரோஷமும் வெட்கமும் உண்டா
100 யின. லக்ஷ்மணன் கோபத்தால் மெய்மறந்து வருணஸ்திரத்தைப்
பிரயோகிக்க, அதை இந்திரஜித்து ரௌத்ராஸ்திரத்தால் தடுத்தான்.
பிறகு இந்திரஜித்து ஸகலலோகங்களையும் எரிக்கும் தேஜஸையுடைய

ஆக்னையாஸ்திரத்தை விடுக்க, அதை லக்ஷ்மணன் ஸூர்யாஸ்திரத்
தால் அடக்கினார். பிறகு ராவணபுத்திரன் சத்துருவை நாசம்செய்ய
வெண்ணி, கோரமான அஸுராஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, அதி 105
விருத்து ஐவலிக்கும் குலங்களும், கதைகளும், கத்திகளும்,
கோடாலிகளும், இருப்புலக்கைகளுமுண்டாயின. ஸகலப் பிராணி
களாலும் தடுக்க முடியாததாய் ஸர்வ சத்துருக்களாயும் நாசம்செய்
யும் அந்த அஸ்திரத்தை மஹாதேஜஸ்வியான லக்ஷ்மணன்மேறேவ
ராஸ்திரத்தால் நாசம் செய்தார். அவ்விருவர்க்கும் பிறகு அப்புத 110
மான கோரயுத்தம் நடந்தது. ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்கள் லக்ஷ்
மணனைச் சூழ்ந்து வின்றார்கள். பயங்கரமான சப்தத்துடன் வான
ரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் போர் செய்யும் பொழுது, ஆகாசவிதியில்
அநேக கணங்கள் வின்று வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்
கள், ரிஷிகள், பித்ருக்கள், தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், கருடர்கள், 115
உரகர்கள் முதலிய தேவ கணங்கள் இந்திரனை முன்னிட்டுக்
கொண்டு லக்ஷ்மணனை ஐயமடைவாய் என்று ஆசீர்வதித்து
உத்ஸாகம் செய்து ரசித்து வந்தார்கள்.

பிறகு லக்ஷ்மணன் வேறொரு பாணத்தை வில்லில் பூட்டினார்.
அது உத்தமமான இந்திராஸ்திரம். அக்னியைப்போல் ஸகல 120
பதார்த்தங்களையும் எரிக்கும். அழகான கழுநிறங்களால் அவங்
கரிக்கப்பட்டது. ஸகல அஸ்திர லக்ஷணங்களும் பொருந்தின
தாய் அமைக்கப்பட்டது. தங்கத்தால் விசித்திரமாய் வேலைசெய்யப்
பட்டது; சத்ருக்களின் தேகங்களை அழிக்கும் திறமையுடையது;
ஒருவராலும் தடுக்க முடியாதது; ஒருவராலும் தாங்க முடியாதது; 125
ராக்ஷஸர்களின் மனத்தைக் கலக்கும்படியானது; காலணர்ப்பத்
தின் விஷத்தைப்போன்றது; தேவகணங்களால் பூஜிக்கப்
பட்டது. முன் காலத்தில் தேவாஸுரயுத்தத்தில் இந்திரன் அந்தப்
பாணத்தால் தானவர்களை ஐயித்தான். அதுவரையில் யுத்தத்தில்
அபஜயமடையாத அந்த இந்திராஸ்திரத்தை நரசிரேஷ்டனு லக்ஷ்
மணன் சிரேஷ்டமான தனுரில் பூட்டிக் காதுவரையில் இழுத்து 130
ஸகல லோகங்களையும் ஸம்ஹரிக்கும் காலணர்ப்போல் கோபத்தால்
ஐவலித்துக்கொண்டு, தன் உத்தேசத்தைத் தடையில்லாமல் நிறை
வேற்றக்கூடிய வாக்கியங்களைச் சொன்னார். "ராமன் தசரத
புத்திரனாய் அவதரித்தது ஸத்யமானால், ராமன் தர்மஸ்வரூபி 135
யென்பது நிஜமானால், ராமன் ஸத்தியம் தவறாதவரென்பது
நிஜமானால், ராமன் ஆண்மையில் நிகரற்றவரென்பது நிஜமானால்
ஓ! இந்திராஸ்திரமே! இதோ என் முன்நிற்கும் ராவணபுத்திரன்
இந்திரஜித்தை நாசம் செய்யக் கடவாய்" என்று சொன்னார்.
இந்திராஸ்திர மந்திரத்தை ஐபித்து அந்த பாணத்தை வில்லில் 140
தொடுத்து இந்திரஜித்தை உத்தேசித்து விட்டவுடன், அது
இந்திரஜித்தின் சிரஸைக் குண்டலங்கள், தலைப்பாகை, கிரீடம்
முதலிய ஸகல ஆபரணங்களுடன் அறுத்துப் பூமியில் தள்ளிற்று.

- ரத்தம் தாரை தாரையாய்ப் பெருகும் அந்த இந்திரஜீத்தின் பெரிய தலை பூமியில்விழுந்து கிடக்கையில் ஸ்வர்ணத்தால் செய்யப்பட்டது போல் விளங்கிற்று. இப்படி அந்த ராவண புத்திரன் ஆயுதபாளி யாய் லக்ஷ்மணனால் கொல்லப்பட்டு, கவசம் பிளந்து வில்லொடிந்து உயிரை விட்டான்.
- முன்பு விருத்ராஸுரன் இந்திரனால் கொல்லப்பட்டபோழுது தேவகணங்கள் ஆனந்தமடைந்ததுபோல், ஸகல வானரர்களும் விபீஷணனும் அடங்காத ஸந்தோஷமடைந்து ஜயத்தவளி செய்தார்கள். ஆகாசத்தில் தேவர்களும், ரிஷிகளும், கந்தர்வர்களும், அப் ஸரஸ்களும் லக்ஷ்மணனைக் கொண்டாடிக் களித்தார்கள். இந்திர ஜீத்து மடிந்தவுடன், ஜயசாலிகளான வானரர்கள் அவனுடைய கைவன்யங்களை வெகு கலபமாய் மூலைக்குமூலை அடித்துத் துரத்தி னார்கள். அவர்கள் பயத்தால் மெய்மறந்து, ஆயுதங்களை விட் டெறிந்து, லங்கையைநோக்கி ஓடினார்கள். சிலர் அந்த நகரத்தில் ஒளிந்து கொண்டார்கள்; சிலர் ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தார்கள்; சிலர் மலைகளில் ஏறினார்கள், மஹாவீரனான இந்திரஜித் புத்தகனத் தில் அடிபட்டுக் கிடப்பதைக் கண்டு, அங்கிருந்த அநேக ஆயிர ராக்ஷஸர்களில் ஒருவனாவது கண்ணில் படவில்லை. அஸ்தமித்த பிறகு ஸுதரியகிரணங்கள் மறைவதுபோல், அந்த ராக்ஷஸாதிபதி இறந்த வுடன் அவனுடைய பரிவாரங்கள் மூலைக்குமூலை ஓடி ஒளிந்தார்க ள். கிரணங்கள் அடங்கின ஆதித்தியனைப்போலும், அணைந்த நெருப்பைப்போலும், அவயவங்கள் அலங்கோலமாய் இந்திரஜித்து உயிரிழந்து தேஜஸற்றுப் பூமியில் கிடத்தான். அந்த ராவண புத்திரன் மடிந்தவுடன் மூன்று லோகங்களும் பீடை நீங்கிச் சத்ரு வற்று விளங்கின. அவனைக் கண்டு பயந்து ஒளி குறைந்த ஸுதரிய னும் அப்பொழுது பூர்ணதேஜஸுடன் பிரகாசித்தார். இந்திரனும் தேவகணங்களும் அந்த மஹாபாபி நாசமடைந்ததைக் கண்டு பரமானந்தமடைந்தார்கள்; தேவர்கள் துத்துபுகளை அடித்தார்கள்; அப்ஸரஸ்கள் கர்த்தனம் செய்தார்கள்; கந்தர்வர்கள் மதுரமாய்ப் பாடினார்கள்; லக்ஷ்மணன்மேல் தேவகணங்கள் புஷ்பமாரிசொரிந்து பலவிதமாய்க் கொண்டாடினார்கள். ஸகல லோகங்களையும் கதறிச் செய்த இந்திரஜித்து இறந்தவுடன் ஜலங்களும் திக்குகளும் களங்க மற்றுத் தெளிந்தன. தேவர்களும் தானவர்களும் மகிழ்ந்தார்கள் தேவ கந்தர்வ தானவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து “இனி பிராம்மணர்கள் கவலையற்று, உத்திரவயில்லாமல் ஸஞ்சரிக் கலாம்” என்றார்கள். பலபராக்கிரமத்தில் நிகரற்ற அந்த ராக்ஷஸ வீரன் கொல்லப்பட் டதைக் கண்டு, விபீஷணன் ஹனுமான் ஜாம்பவானும் மற்ற வானரவீரர்களும் லக்ஷ்மணனை, ‘ஜய விஜயே பவ!’ என்று ஸந்தோத்திரம் செய்தார்கள். வானரர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கர்ஜித்தார்கள்; ஸம்ஹாரம் செய்தார்கள்; தோள் தட்டினார்கள் வாலைச் சுழற்றி அடித்தார்கள்; அவருடைய சரித்திரங்களை வர்ணித்

தார்கள்; ஒருவரைப்பொருவர் ஆனந்தத்தால் ஆவிக் கணம் செய்து 185
கொண்டார்கள்; 'லக்ஷ்மணனுக்கு எப்பொழுதும் ஐயமுண்டா
கட்டும்' என்று கோஷித்தார்கள். ஒருவராலும் ஸாத்தியமில்லாத
அந்த அப்புகமான வீரகிருத்யத்தைக் கண்டு, லக்ஷ்மணனுடைய
பிரியமித்திரர்களான தேவர்கள் எல்லையற்ற ஆனந்தமடைந்தார்
கள். (இந்திரஜித்து லக்ஷ்மணனுல் கொல்லப்பட்டானென்று சார 190
ணர்கள் முதலியவர்கள் சொன்ன ஸமாசாரத்தைக் கேட்டு, ஸகல
தேவகணங்களும் ஸந்தோஷித்தார்கள்' ஆனால் அது அஸாத்யமான
காரியம், நம்பத்தக்கதல்லவென்று ஸந்தேகமுண்டாயிற்று.
அதைத் தீர்ப்பதற்காக புத்தபூமிக்கு வந்து பிரத்யக்ஷமாய்ப்
பார்த்து ஆச்சரியத்தால் ஒன்றும் தோன்றாமல் திகைத்து நின் 195
ருர்கள்).

தத'ணுகர மதா'பி'வீஷ்ய ஹ்ருஷ்டா:
ப்ரியணுஹ்ருதே'ா யுதி' லக்ஷ்மணஸ்ய கர்ம |
பரமமுபஸபீத் மத: ப்ரஹ்ரஷம்
வீறிவித மித்த'ர ரீபும் தீஸம்ய தே'வா: || (94)

ஸர்க்கம் 92

லக்ஷ்மணனை ராமன் புகழ்ந்தது

குதி'ரக்வித்த கா'தரஸ்து லக்ஷ்மண: ஸா'ப'லக்ஷண: |
ப'பூ'வ ஹ்ருஷ்டஸ் தம் ஹத்வா ஸந்த்ரஜேதார மாஹவே || (1)

லக்ஷ்மணன், உடம்பெங்கும் ரத்தத்தால் நனைந்து பாணங்
களால் அவயவங்கள் பிளந்து, தேயேந்திரனை ஐயீத்துச் சிறையில்
வைத்த இந்திரஜித்தை புத்தம் செய்து தான் கொன்றதைப்பற்றி
மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தார். பிறகு ஜாம்பவானையும் ஹனுமானை
யும் மற்ற வானரவீரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, புத்தம்செய்ய 5
சிரமத்தால் அவ்விருவராலும் கைலாகு கொடுக்கப்பட்டு, ராகவனும்
ஸாக்ரீவனும் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்றார். ரகுவினை நமஸ்
கரித்து அபிவாதனம் செய்து, பிருஹஸ்பதி இந்திரனுடைய
ஸமீபத்தில் வீற்றிருப்பதுபோல் அவருடைய ஸமீபத்தில் நின்று
கொண்டு, சிரமத்தால் நழுவாத குரலுடையவர்போல் தனக்கும் 10
இந்திரஜித்திற்கும் நடந்த கோரபுத்தத்தையும் தன் கையால் அவன்
இறந்ததையும் தெரிவித்தார். (லக்ஷ்மணனுக்கு வாஸ்தவமாய்
ஆயாஸமில்லை. லோகபாவனைக்காக அப்படிச் காட்டிக்கொள்ள
வேண்டியதென்பதை, 'குரலுடையவன்போல்' என்று மூலத்தில்
பிரயோகித்திருக்கிறார்). லக்ஷ்மணன் கருக்கமாய்த் தெரிவித்ததை 15
விபேஷணனும் ஸந்தோஷமடங்காமல், விஸ்தாரமாய் வர்ணித்தான்.
அளவற்ற வீரியமுள்ள ரகுநாதன் லக்ஷ்மணனுல் இந்திரஜித்து
கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு ஒப்பற்ற ஸந்தோஷமடைந்து

- 20 "லக்ஷ்மண! நல்லது; செய்யவேண்டிய காரியத்தை நன்றாகச் செய்தாய். அதனால் எனக்குள்ள ஆனந்தத்திற்கு எல்லையில்லை. இத்திரஜித்து இறந்தானென்றவுடன் ஸகல சத்துருக்களும் மடிந்தார்கள் என்பது நிச்சயம்" என்று கூறிக்கொண்டாடி அவரை உச்சிமோந்து, "நமது அண்ணன் வீரகிகாமணி; இந்த அப்பகாரியத்தை நான் செய்ததற்காக என்னை அளவிற்கு மிஞ்சி மெச்சுகிறேன்"
- 25 என்று வெட்கப்பட்டு ஒதுங்கி சீற்கும் லக்ஷ்மணனை, ரகுநாதன் பலாக்காரமாய்த் தன்னிடத்தில் இழுத்துத் தன் மடியில் உட்காரச் செய்தார். தேகமெங்கும் பாணங்களால் புண்பட்டிருக்கும் தன் அருமைத் தம்பியை இறுகத் தழுவி, அடிக்கடி அவருடைய முகத்தை பார்த்துப் பரவசமடைந்தார். பிறகு ஸகல அவயவங்களிலும் சரங்கள் பாய்ந்து ஊடுருவிக் காயம் பட்டிருப்பதையும் தேகமெங்கும் ரத்தத்தால் நனைந்திருப்பதையும் சிரமத்தால் பெருமூச்சு விடுவதையும் கண்டு, ராமன் சொல்லமுடியாத துக்கமடைந்து பெருமூச்சுவிட்டார். மறுபடி லக்ஷ்மணனை உச்சிமோந்து, அதிசங்கிரமாய் தேகமெங்கும் தடவிக்கொடுத்து, ஆறுதல் செய்து, "குழந்தாய்! பிறரால் அஸாத்தியமான காரியங்களைச் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ள நீ, ஸகல வேலுகளுக்குத் துணியாததுமான வீரகாரியத்தை இன்று செய்தாய். குரூரராகுஸனுள் அந்த ராவணனுடைய வலது புஜத்தை இன்று வெட்டித் தன்விவிட்டாய். இத்திரஜித்தையே அவன் முற்றிலும் நம்பியிருந்தான். விபீஷணனும் ஹனுமானும் இந்த யுத்தத்தில் அப்புதமான வீரகிருத்தயங்களைச் செய்தார்கள். ஏகாதசி த்வாதசி த்ரயோதசி இம்முன்று தினங்களிலும் இரவுபகலாய் ஓயாமல் யுத்தம்செய்து, அந்த ராகுஸவீரனை வெகு கஷ்டப்பட்டுக் கொன்றீர்கள். இன்றுதான் எனக்குச் சத்ருக்கள்
- 40 அழிந்தார்கள். இனி தன் புத்திரன் இறந்ததைக் கேட்டு, ராவணன் ஸகல ஸையத்துடனும் யுத்தத்திற்கு வருவான். இதுவரையில் சத்துருவால் ஐயிக்கப்படாதிருந்த அந்த ராகுஸாதிபதி புத்திர சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு யுத்தத்திற்கு வந்தவுடன், வானர ஸையத்தால் அவனை குழித்துக்கொண்டு ஹதம் செய்கிறேன். என் கட்டளைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு நீ ஸமீபத்திலிருக்கையில் எனக்கென்ன குறை? மஹேந்திரனை ஐயித்தவனை நீ ஐயித்த பிறகு, ஸீதையும் இந்த பூமியும் எனக்குக் கையில் கிடைத்ததாய் என்னுமிறேன்" என்றார்.

- 55 இப்படித் தன் ஸஹோதரனைப் புகழ்ந்து ஆனந்தம் செய்து, ஸுஷேணனை அழைத்து, "மஹாபுத்திரமாளே! என் அருமைத் தம்பி பாணங்களால் மிகவும் அடிபட்டிருக்கிறான். அவைகளால் உண்டான உபத்திரவம் நீயிவ் எப்பொழுதும்போல் ஸுகமாயிருக்கச் செய்வாய். விபீஷணனும் மற்ற வானர வீரர்களும் பாணங்களாலும் ஆயுதங்களாலும் விரைவு உபத்திரவத்தை அடைந்திருக்

கிருர்கள். அவர்கள் எப்பொழுதும்போல் பல வீரிய பராக்ரமம்
களுடன் விளங்கச் செய்வது உன் கடமை" என்று கட்டளை
யிட்டார். ஸுபேஷணன் உத்தம ஓளவுதத்தை லக்ஷ்மணனுடைய
மூக்கில் பிடிக்க, அந்த வாஸஸையால் அவருடைய அவயவங்களில்
பாய்ந்த அம்புகள் உதிர்ந்தன; உபத்திரவம் சீங்கிற்று; காயங்கள்
ஆறின. விபீஷணனுக்கும் மற்ற வானரர்களுக்கும் தருத்த சிவச்
சைகள் செய்யப்பட்டன. பிறகு, லக்ஷ்மணன் பூர்வ பலத்தையும்
ஆரோகியத்தையும் அடைந்து கவலையற்றிருந்தார். ராமன்,
ஸுக்ரீவன், விபீஷணன் முதலியவர்கள் அதைக்கண்டு பரமா
னந்தமடைந்தார்கள். லக்ஷ்மணன் அன்று செய்த அப்புதுமான
கிருத்யத்தைப்பற்றி ராமன் அடிக்கடி புகழ்ந்தார். வானரத் தலை
வர்களும் இந்திரஜித்து யுத்தத்தில் மடிந்ததைக் கேள்விப்பட்டு
மனம் கலித்தார்கள்.

அபுஜயத் கர்ம ஸ லக்ஷ்மணஸ்ய
ஸுதுஷ்கரம் தாஸரஜிர் மஹாத்மா |
ஸ்ருஷ்டா ப'பூ'வுர் யதி' யூத'பேதத்'ரா
சிபாதிதம் ஸச்ரஜிதம் நிஸம்ய | (28)

ஸர்க்கம் 93

ராவணனுடைய புத்திரசோகம்

தத: பௌவஸ்தய ஸசிவா: ஸ்ருத்வா சேந்த்'ரஜிதம் ஹதம் |
ஆசக்ஷு ரபி'ஜ்ஞாய த'ஸக்'ரீவாய ஸல்யதா: | (1)

பிறகு, இந்திரஜித்து யுத்தகளத்தில் இறந்தானென்று ராவண
னுடைய மந்திரிகள் கேள்விப்பட்டு, மனம் கொந்து, தாங்களும்
நேரில் போய்ப் பார்த்து, மஹாராஜாவிற்குத் தெரிவித்தார்கள்.
(சீகும்பிலா யாகம் முடிவு பெற்றமல் தடைப்பட்டதென்று அறிந்த
வுடன் இந்திரஜித்து யுத்தகளத்திலிருந்து பிழைத்து வரமாட்டா
னென்று ராவணனுக்கு ஸந்தேகமுண்டு). "மஹாராஜா! தங்க
ளுடைய அருமைக் குழந்தையான இந்திரஜித்து மஹாதேஜஸ்யை;
அவனை இன்று யுத்தத்தில் லக்ஷ்மணன் விபீஷணனுடைய ஆலோ
சனையாலும் ஸஹாயத்தாலும் கொன்றுவிட்டான். மஹாஞாந்;
இதுவரையில் யுத்தத்தில் அபஜயமடைந்ததில்லை; தேவேந்திரனை
ஜயித்து சிறையில் வைத்தவன்; தங்களுக்கு ஸகல விதத்திலும்
தருத்த புத்திரன். அவனுக்கு ஸமமான குரனுடன் யுத்தம்செய்து,
லக்ஷ்மணனை விசேஷமாய் உபத்திரவப்படுத்தி, பிறகு அவனுடைய
அஸ்திரத்தால் கொல்லப்பட்டு உத்தம லோகங்களை அடைந்தான்"
என்று தெரிவித்தார்கள்.

இந்திரஜித்து யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டானென்ற கோரமான
வாச்ந்தையைக் கேட்டவுடன், ராவணன், ஹா! என்று கதறி

- மூர்ச்சையடைந்து, வேரற்ற மஹாவிருஷத்தைப்போல் பூமியில்
 விழுந்தான். வெகு நேரம் கழித்து பிரக்ஞை தெளிந்து, இந்திரி
 20 யங்கள் கலங்கி, தீனமாய் பிரலாபித்தான். “ஐயோ! என்
 அருமைக் குழந்தாய்! ஓப்பில்லாத மஹாரத்! ராஷஸை வீரகொ
 மனே! தேவர்களுக்கு அதிபதியான மஹேந்த்ரனை ஐயித்த நீயும்
 லக்ஷ்மணனிடத்தில் அகப்பட்டு உயிரிழந்தாயோ! நீ கோபங்
 கொண்டால் உன் பாணங்கள் காலாந்தகனையும் மந்தரபர்வதத்தின்
 25 கிரகங்களையும் பிளக்குமே! இந்த லக்ஷ்மணன் உனக்கு எவ்வளவு?
 (காலன்—ஸகல ப்ராணிகளையும் ஸம்ஹரிக்கிற சக்தி; அந்தகன்—
 அதற்கு அபிமானிதேவதை)-நீ இன்று கால கதியை அடைந்தபிறகு
 தான் யமனிடத்தில் எனக்கு விசேஷ கௌரதை ஏற்பட்டிருக்
 கிறது. எவன் யஜ்மானனுடைய காரியத்திற்காக உயிரை இழக்
 30 கிறானோ அவன் ஸ்வர்க்கமடைகிறானென்ற நியாயப்படி, ஸகல
 குரர்களும் தேவர்களும் இவ்வித மரணம் தங்களுக்குக் கிடைக்க
 வேண்டியதென்று பிரார்த்திக்கிறார்கள். ஆகையால் நீ வீர
 ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்ததைப்பற்றி நான் துக்கிக்கக்கூடாது.
 இந்திரஜித்து கொல்லப்பட்டானென்ற வார்த்தையைக் கேட்டு
 35 இன்று ஸகல தேவகணங்களும் லோக பாலர்களும் ரிஷிகளும்
 பயமற்று ஸுகமாய்த் தூங்குவார்கள். இன்று மூன்று லோகங்
 களும் இந்தப் பூமியும் அதிலுள்ள மலைகளும் வனங்களும் இந்திர
 ஜித்தில்லாமல் எனக்குச் சூன்யமாய்த் தோன்றுகின்றனவே!
 40 அந்தப்புரத்தில் ராஷஸப் பெண்கள் வாய்விட்டலறும் கூக்குரல்,
 மலைக் குளங்களில் பெண் யானைகள் கதறுவதுபோல் என் செவி
 யைத் துளைக்குமே! அகண்டமான ராஷஸ ராஜ்யத்திற்கு
 இளவரசாயிருப்பதையும் இந்த லங்காபுரியையும் ராஷஸர்களையும்
 உன் தாய் மந்தோதரியையும் உன் ப்ரிய பார்வையும் என்னையும்
 விட்டு எங்கே போய்விட்டாய்? நான் இறந்து எனக்கு நீ ப்ரேத
 45 காரியங்களைச் செய்ய வேண்டியிருக்க, நீ இறந்து நான் உனக்கு
 ப்ரேதகாரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்ற விபரீத கதியைப்பற்றி
 என்ன சொல்வேன்! ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸுகீவனும் மற்ற
 வானர்களும் உயிருடனிருக்க, என் ப்ரதிக்கூஸை நிறைவேற்றாமல்,
 பழியைத் தீர்க்காமல், எங்கெல்லோரையும் அருதைகளாய் விட்டு
 50 எங்கே போய்விட்டாய்” என்று, இப்படி அநேக விதமாய்க் கூறி
 ப்ரதாப லங்கேச்வரன் பிரலாபித்தான்.

- ஸ்வபாவமாகவே வெகுகொபிஷ்டன்; புத்ரசோகத்தால் அது
 எல்லையில்லாமல் அதிகரித்து, கோடையில் ஸூரியனைக் கிரணங்
 55 கள் ஐவலிக்கச் செய்வதுபோல், அவனுக்குக் கோபாக்ஷியை
 அதிகமாகியது புத்ரசோகம். புருவங்களை நெரித்துக்கொண்டு,
 அவன், ப்ரளகாலத்தில் முதல்களால் மிறைந்த ஸமுத்திரத்தின்
 பெரும் அலைகளைப்போல் தோன்றினான். பூர்வத்தில் விருத்ராஸூர

கிண்ப்போல், அவன் கோபாவேசத்தால் கொட்டாவிவிரும்
பொழுது, அவன் வாயிலிருந்து புதைபுடன் நெருப்புக் கொழுந்து
கள் ஜ்வலித்துக்கொண்டு வெணியில் விழுந்தன. அந்த ராஷஸவிரன் 60
புத்ரசோகத்தால் தவித்துக்கொண்டு, கோபபரவசனும், நன்றிய்
ஆலோசித்துப் பார்த்து, ஜானகியைக் கொல்வது நலமென்று கிச்ச
யித்தான். ஸ்வபாவமாகவே சிவந்த அவனுடைய நேத்ரங்கள்
கோபாக்கியால் மிகவும் சிவந்து, அதிக கோரமாய் ஜ்வலித்தன.
ஸ்வபாவமாகவே கோர ரூபத்தையுடையவன்; கோபாக்கியால் 65
மூர்ச்சையடைந்து, கோபங்கொண்ட ருத்ரமூர்த்தியின் ரூபத்தைப்
போல், கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாமலிருந்தான். கோபாக்கி
யால் ஜ்வலிக்கும் அவனுடைய நேத்ரங்களிலிருந்து ஜ்வலிக்கும்
இரண்டு வினக்குகளிலிருந்து எண்ணெய்ச்சுடிகள் விழுவதுபோல்
கண்ணீர்த் துளிகள் விழுந்தன. பற்களைக் கடகடவென்று கடிக்கும் 70
சப்தம், பலசாலிகளான தானவர்கள் செக்குகளில் என்னைப்
போட்டு வேதமாய் ஆட்டுவதுபோல் கேட்கப்பட்டது. ப்ரஸய
காலாக்கியைப்போல் கோபங்கொண்டு அவன் எந்தப்புறம் திரும்பி
னாலும், அங்கேயிருந்த ராஷஸர்கள் பயத்தால் நடுங்கிக் கண்ணில்
படாமல் மறைந்தார்கள். ஸகல சராசரங்களையும் விழங்கிவிடுகிற 75
வகிப்போல், கடுங்கோபத்துடன் ஸகல திக்குகளையும் வெறித்துப்
பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அந்த லோக கண்டகளை ஒருவரும்
நெருங்க முடியவில்லை.

தன் ஹையங்கனும் பரிவாரங்களும் பயந்து யுத்தம்செய்ய
உத்தஸாஹமற்றிருப்பதைக் கண்டு, அவர்களைத் தைரியப்படுத்து 80
வதற்காக, "நான் அநேக ஆயிரவர்ஷங்கள் கடுத்தவம் செய்து அவை
முடியும் காலங்களில் ப்ரஹ்மதேவரைப் பலவிதமாய்த் திருப்தி
செய்திருக்கிறேன். அந்தத் தபோமஹிமைமாலும் பிதாமஹ
ருடைய கிருபையாலும் தேவாஸுரர்களால் எனக்கு ஒருபொழு
தும் பயமில்லை. ஸூர்யனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் தங்கக்கவசத்தை 85
ப்ரஹ்மாயிடத்திலிருந்து பெற்றிருக்கிறேன். தேவாஸுரர்களுடன்
யுத்தம் செய்யும்பொழுது வஜ்ரத்தாலும் சக்திகளாலும் கொஞ்சங்
கூட அது பிளக்கப்படவில்லை. அதைத் தரித்துக்கொண்டு ரதத்தி
லேறி நான் யுத்தமுரியில் செல்லும்பொழுது என்னை எதிர்க்கக்
கூடியவன் யார்? வஜ்ராயுதத்தரித்த இந்திரனும் துணிவானா? 90
ப்ரஹ்மதேவர் என் தபஸால் ஸந்தோஷமடைந்து எனக்குக்
கொடுத்த வில்லும் பாணமுமிருக்கின்றன. முன் தேவாஸுர
யுத்தங்களில் அவரிடத்திலிருந்து நான் பெற்ற இந்த ஆயுதங்களால்
எல்லோரையும் ஜயித்தேன். இன்று அவைகளை வாத்யகோஷங்க
ளுடன் எடுத்து ராமலக்ஷ்மணர்களை யுத்தத்தில் கொல்வதற்காக 95
உபயோகிக்கிறேன்." என்றான்.

அந்த ராஷஸவிரன் புத்ர சோகத்தாலும் கோபத்தாலும் மெய்
மறந்து நன்றிய் ஆலோசித்து வீதையைக் கொல்வதே தல்லதென்று

- நிச்சயித்தான். கோபத்தால் லிவந்த கண்களுடன், கோரமான
 100 பார்வையுடன், மனம் நொந்து, தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த ஸகல
 ராக்ஷஸர்களையும் பார்த்துத் தினமாய், “மித்ரர்களே! என்
 சூழ்ந்த ராமலக்ஷ்மணர்களையும் வானரர்களையும் மயக்க நினைத்து
 லீதை இறந்தாளென்று அவர்கள் நம்பும்படி ஒரு மாயையைக்
 கல்பித்து, அவர்களுக்கெதிரே அதைக் கொள்ளுன். இன்று நிறு
 105 மாகவே அவனைக் கொல்லுகிறேன். அந்த அல்பக்ஷத்ரிபர்களே
 ஆச்ரயிக்கும் ஐரணியைச் சித்ரவதை செய்து என் கோபத்தையும்
 சோகத்தையும் தீர்க்கிறேன்!” என்று கர்ஜித்தான். பிறகு திஷ்ண
 மாய்க் களங்கமற்ற ஆகாயம்போல் காந்தியுடையதாக மாடியுடன்
 ஜ்வலிக்கும் தன் கத்தியை உருவிக் கொண்டு, கோபத்தால் இந்திரி
 110 யங்கள் சிதறி, மந்திரிகளும் பார்வையாளும் பிந்தொடர, லீதை
 யிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றான். அதைக் கண்டு ஸகல ராக்ஷஸர்
 களும் ஸந்தோஷித்து, ஒருவரையொருவர் ஆலிங்கனம் பண்ணிக்
 கொண்டு ஸம்ஹாரதம் செய்தார்கள். “இன்று நமது மஹா
 ராஜாவை ராமலக்ஷ்மணர்கள் தண்டால் நாசமடைவார்களென்ப
 115 தில் ஸந்தேகமில்லை. இவருக்குக் கோபாவேசம் வந்த ஸமயத்தில்
 நான்கு லோகபாலர்களையும் யுத்தத்தில் தன்னை எதிர்த்த எந்தச்
 சத்ருக்களையும் அடித்துத் தள்ளியிருக்கிறார். மூன்று லோகங்களிலு
 முள்ள சிரேஷ்டமான வஸ்துக்களைக் கொண்டுவந்து அனுபவிக்கும்
 பாக்யஸாஸி இவர் ஒருவரே. பலத்திலும் பராக்கிரமத்திலும்
 120 இவருக்கு நிகர் ஒருவருமில்லை” என்று அவர்கள் பேசிக் கொண்
 டிருக்கையில், ராவணன் அசோகவனத்தில் லீதையிருக்குமிடத்தை
 கோக்கி ஓடினான். ஆகாசவீதியில் அங்காரகன் ரோஷினியைப்
 பிடிக்க ஓடுவதுபோல், அவனுக்கு ஹிதத்தை நானும் மித்ரர்களால்
 எவ்வளவு தடுக்கப்பட்டும் நிற்காமல் ராவணன் லீதையைக்
 125 கொல்ல நிச்சயித்து ஓடிவந்தான்.

- ராக்ஷஸர்களுக்கு நடுவில் வெகு ஐக்கிரமையாய்க் காக்கப்பட்டு
 வரும் லீதை, ராவணன் கோபபரவசனாய்க் கத்தியை உருவிக்
 கொண்டு தன்னைநோக்கி ஓடிவருவதையும் அநேக மித்ரர்கள்
 அவனைப் பிந்தொடர்ந்து தடுப்பதையும் கண்டு, மிகுந்த துக்க
 130 மடைந்து, “ஐயோ! இந்தத் துஷ்டன் கத்தியை உருவிக் கொண்டு
 வெறுகோபத்துடன் என்னை நோக்கி ஓடிவருவதைப் பார்த்தால்
 என்னைக் கொல்லாமல் விடமாட்டான் எனத் தோன்றுகிறது.
 என்னைரகழிப்பதற்கு வீரசிரேஷ்டர்களான ராமலக்ஷ்மணர்களிருக்க
 அநாதையானே! இந்தத் துஷ்டன் என்னைத் தனக்குப் பார்வைய
 135 யாகும்படியும், தன்னுடன் ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கும்
 படியும் பலதடவை வேண்டினான். என்பர்த்தாவைத் தவிர வேறொரு
 வரையும் மனத்தாலும் நினைக்காத நான். இவனை நிந்தித்து இவ
 னுடைய வார்த்தைகளுக்கு இடங்கொடுக்கவில்லை. ஆகையால்

இவனுக்கு என்னை அடைவோமென்ற ஆசை முற்றிலும் போயிற்று. நமக்கில்லாத வஸ்து பிறர்க்கு வேண்டாமென்று, 140
கோபத்தாலும் சோகத்தாலும் புத்திஸ்வாதீனமற்று என்னைக் கொல்ல வருகிறான். ஒருவேளை அத்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் எனக்காக இவனுடன் யுத்தஞ்செய்து இந்தப் பாபியால் மரணமடைந்தார்களோ? அத்தராஜபுத்தர்கள் எனக்காக உயிரை விடும்படியான மஹாபாபத்தைச் செய்த என் ஜன்மத்தைச் 145
கூட வேண்டும். ஒருவேளை புத்தசோகத்தால் மணங்கலங்கி, ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொல்ல முடியாமல் இந்த குரூரன் என்னைக் கொல்ல வருகிறானே? ஐயோ! நான் புத்தி பிசிட் முன்பு ஆஞ்ஞ தேயருடைய வார்த்தையைக் கேட்காமற் போனேனே! அவருடைய முதுகில் ஏறிச் சென்றிருந்தால் என் பர்த்தாவை அடைந் 150
திருப்பேன். இந்தக்கஷ்டத்தை அனுபவிக்கமாட்டேன்! ராமனைத் தவிர வேறு புத்திரவிலல்லாமல் ராமனையே கதிராய் நம்பியிருக்கும் கௌஸல்யை, யுத்தத்தில் ரகுவீரன் இறந்தாரென்பதைக் கேள்விப் பட்டால், ஹிருதயம் பிளந்து பிராணனை விடுவானே! அவருடைய பிறப்பையும் பால்யத்தையும் யௌவனத்தையும் நன்னடத்தையும் 155
யும் தர்மத்தையும் ஸத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவதையும் நினைத்து நினைத்துக் கதறுவானே! தான் அவருக்கு உத்தர கிரியைகளைச் செய்யும்படி நேர்ந்த விபரீத கதியைப்பற்றி அடிக்கடி துக்கித்து, இனி ஸுகந்தையும் ஆனந்தத்தையும் அடைவோமென்ற ஆசையை விட்டுப் புத்தி ஸ்வாதீனமற்று, அக்ரையை மூட்டி, அதில் குதிப்பான் 160
அல்லது ஜலத்தில் விழுந்திறப்பான். அவனுக்கு இவ்வளவு துக்கத் தையும் உண்டு பண்ணின அத்த மந்தரையை என்ன செய்தாலும் தரும். மஹா பாபியான அத்தக் கூலியைச் கூட வேண்டும்" என்று கூறி சந்திரனை விட்டுப் பிரிந்து அங்காரகனுடைய வசத்தில் அகப் பட்ட ரோஹிணி தேவியைப்போல், தீனமாய் பிரலாபித்துக் 165
கொண்டிருந்தான்.

அவனைக் கண்டு ராவணன் அதிவேகமாய் ஓடிவந்தான். அப் பொழுது அவனுடைய மந்திரிகளில் ஒருவனுன ஸுபார்ச்வனென் றவன் மஹாபுத்திமான்; நன்னடத்தையுள்ளவன்; மேன்மேலும் தோன்றும் யோசனையுள்ளவன். யார் தடுத்தும் திற்காமல் 170
கோபங்கொண்ட மதயானையைப்போல் ஓடிவரும் தசக்ரீவனைப் பார்த்து, "மஹாராஜா! இதென்ன ஆச்சரியம்! தாங்கள் வேறொருவராலும் அடையப்படாத தசக்ரீவனென்ற பெயரைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள். (ஸாதாரணமான மனுஷ்யனைவிடப் பத்துத் தலைகள் படைத்த உமக்குப் பத்துமடங்கு புத்தியிருக்க வேண்டிய தென்று கருத்து.) தாங்கள் திக்பாலனுன குபேரனுக்கு ஸதோ தரன்; அவரோ தங்கள் குலதெய்வமான பரமசிவனுக்கும் 175
பரமமிதர்; இப்படியிருக்கத் தங்களுடைய குலத்தையும் நடத்தை யையும் கீர்த்தியையும் ஞானத்தையும் தர்மத்தையும் போகவிட்டு,

- 180 ஸீதைையைக் கொன்று ஸ்த்ரீஹத்யாதோஷத்தைக் கட்டிக்கொள்ள விரும்புவதேன்? இப்படிக் கோபத்திற்கு இடங் கொடுக்கலாமா? வேதாப்யாஸம் வித்யைகள் விரதங்கள் ஸ்நானம் ஸ்வகர்மானஸுஷ்டானம் முதலிய கிரியைகளில் ஈப்பொழுதும் நாடின புத்தியை யுடைய தாங்கள் ஒரு ஸ்த்ரீையை வதம் செய்ய ஏற்பட்டதேன்?
- 185 ஸகல ராக்ஷஸர்களுக்கும் சர்வரணுயும், தர்மா தர்மங்களுக்கும் ஆசாரங்களுக்கும் அவர்களுக்கு நடத்திக்காட்டுகிறவராயுமிருக்கும் தங்களுக்கு இது தகுமா? நிகரில்லாத அமகு பொருத்தின ஸீதை காலக்ரமத்தில் தங்களுக்கு வசப்படுவானென்று நம்புங்கள். தாங்களும் தங்களுடைய பரிவாரங்களான நாங்களும் நமது கோபத்தை அந்த ராமன்மேல் பிரயோகிப்போம். இன்று கிருஷ்ண பக்ஷதூர்தசி. இன்று தாங்கள் யுத்தத்திற்குப் புறப்படலாம். தங்களுடைய ஸைன்யங்களால் குழப்ப்பட்டு, அமாவாஸ்யையில் வங்கையிலிருந்து வெளிக்கிளம்பலாம். செளர்யத்திலும் புத்திரியும் தங்களுக்கு நிகருண்டோ? தாங்கள் கவசம்பூண்டு, ஆயுதங்களைத் தரித்துத் திவ்ய ரதத்திலேறி பிரசண்டமான வில்லைக் கையில் பிடித்து, யுத்த களத்தில் சென்று, அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களை நாசம் செய்து, பிறகு ஸீதைையை இஷ்டப்படி அனுபவிப்பீர்கள்" என்று.
- 195 ஸுபார்ச்வனுடைய தர்மவாக்யங்களைத் தனக்கு ஹிதமென்று ஒப்புக்கொண்டு, அந்தத் துஷ்ட ராக்ஷஸன் அசோக வனத்திலிருந்து தன் அரண்மனைக்குச் சென்று, ஸபையில் பிரவேசித்து, மேற் செய்யவேண்டிய காரியங்களை மித்ரர்களுடன் ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

- 200 ஸ தத்'து' ராத்மா ஸுஹ்ருதா' நிவேதிதம்
வச: ஸுத'ரீய்யம் ப்ரதிக்ருஹ்ய ராவண: |
க்ருஹம் ஜகா'மாத், ததர்ச லீரியவாத்
புந: ஸப'ராம் ச ப்ரயயேள ஸுஹ்ருதீ'வ்ருத: || (69)

ஸர்க்கம் 94

மூலபல யுத்தம்

ஸ ப்ரவீர்ய ஸபா'ம் ராஜா தீ'த: பரமதூ': க்வித: |
திஷ்ணாத்'ஸாதே முக்'யே லீம்ஹ: க்ருத்'த' இவஸ்வஸத் || (1)

ரா'வணன் ஸபாமண்டபத்தில் பிரவேசித்து, தினனும் மிகுந்த துக்கத்துடன், கோபங்கொண்ட ஆண் லீம்ஹத்தைப்போல லீம்ஹாஸனத்தில் உட்கார்ந்து, நெடு நேரம் யோசிக்கதான். பிறகு புத்திர சோகத்தால் தேஹம் வாடி, தன்னைச் சுற்றியிருந்த ஸேனைத் தலைவர்களைப் பார்த்து, கைகப்பி, "நீங்களெல்லோரும் ஸகல

ஸைன்யங்களாலும் ரதக்ஷதுரகபதாதிகளாலும் சூழப்பட்டு யுத்தத்
 திற்குச் சென்று, ராமன் ஒருவனையே சூழ்ந்து கொண்டு, மழைக்
 காலத்து மேகங்களைப்போல் பாணவர்ஷத்தால் அவனைச் சின்னா
 பின்னஞ் செய்ய வேண்டியது. அப்படி முடியாவிட்டால், உங்க
 ளுடைய பாணங்களால் அவயவங்கள் பிளந்து தவிக்கும் அந்த 10
 ராமனை, நான் எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் அதி
 ஸுலபமாய்க் கொல்வேன்" என்று தசக்ரீவன் கட்டளைபிடி, லங்
 கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்கள் பர்வதங்களைப்போன்ற ரதங்களிலும்
 யானைகளிலும், குதிரைகளிலுமேறி யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்
 கள். (ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபதியாயிருந்தும் அவர்களைத் தன் 15
 எண்ணப்படி நடக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கினான், ஆகை
 யால் கைகப்புவது பிசகல்ல).

பரிகம், பட்டா, கோடாலி, கத்தி முதலிய ஆயுதங்களால்
 வானரர்களை ராக்ஷஸர்கள் அடித்தார்கள்; மரங்களையும் மலைகளி
 யும், வானரர்கள் ராக்ஷஸர்களின்மேல் விட்டெறிந்தார்கள். இப் 20
 படி அவ்விருவர்க்கும் ஸூரீயோதயம் முதல் கோர யுத்தம் நடந்
 தது. பலவகை ஆயுதங்களால் ஒருவரையொருவர் அடித்துக் காயப்
 படுத்தி வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் சற்றும் பின்வாங்காமல்
 போர் செய்கையில், செந்துளையுமே, ஸைன்யங்களை மறைத்து,
 பிறகு மலையருவிகளைப்போல் பெருகும் ரத்த ப்ரவாஹத்தால் 25
 அடங்கிற்று. யானைகளும் ரதங்களும் அதன் இரு கரைகள்;
 குதிரைகளே மீன்கள்; த்வஜங்களே விருஷங்கள்; மிதக்கும் சரீரங்
 களே தெப்பங்கள். இவ்விதமாய் ஓடின ரத்த ப்ரவாஹத்தால்
 வானரர்கள் நனைந்து, தாவித்தாவி ராக்ஷஸர்களுடைய த்வஜங்
 களையும், கவசங்களையும், ரதங்களையும், குதிரைகளையும், ஆயுதங் 30
 களையும் ஓடித்தார்கள். அவர்களுடைய தலை மயிர்களையும், காது
 களையும், நெற்றிகளையும் மூக்குகளையும் கூர்மையான நகங்களா
 லும், பற்களாலும் அறுத்துக் கிழித்தார்கள். ஒரு விருஷத்தில்
 அநேக பக்ஷிகள் உட்காருவதுபோல், ஒரு ராக்ஷஸ வீரனை அநேக
 வானரச்ரேஷ்டர்கள் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். மலைகளைப்போன்ற 35
 ராக்ஷஸர்கள் வானரவீரர்களைக் கதை, கத்தி, கோடாலி, சட்டி,
 வல்லயம் முதலிய ஆயுதங்களால் அடித்துக் கொன்றார்கள். ராக்
 ஷஸர்களால் மிகவும் உபத்ரவிக்கப்பட்டு, வானரர்கள் ஸர்வலோக
 சரண்யானு ராமனைச் சரணமடைந்தார்கள். ரகுநாதன் ப்ரசண்ட
 கோதண்டத்தை எடுத்து, வளைத்து, நானேற்றி, ராக்ஷஸர்களைச் 40
 சரமாரியால் துளைத்தார். பாணுக்ளியால் தங்களைக் கொளுத்தும்
 ராமசந்திரனை ராக்ஷஸர்கள் நெருங்க முடியவில்லை. பூர்ண
 தேஜஸுடன் ஆகாச விதியில் ஜ்வலிக்கும் ஸூர்யனை மேகங்கள்
 நெருங்க முடியுமோ? ராமனால் செய்யப்பட்ட அப்புதமான வீர
 கிருத்யங்களைப் பார்த்து ராக்ஷஸர்கள் பயந்து நிகைத்தார்கள். 45
 எல்லையற்ற ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தைக் கலக்கிக்கொண்டும் ராக்ஷஸ

மஹாசதர்களை எரித்துக்கொண்டுமிருக்கும் ராமனை அவர்கள் காணமுடியவில்லை. வனத்தில் மாங்கனை முறித்துத் தள்ளும் காற்றைக் காணமுடியுமா? அதிலுண்டாகும் நாசத்தைத் தவிர நமக்கு வேறு புலப்படுவதண்டோ? ராக்ஷஸர்கள் தேஹம் பிளந்து, அவயவங்களாறந்து, பாணுக்களியால் வெந்து, எலும்புகளொடிந்து, அலங்கோலமாய் மடிவதைக் கண்டார்களேயொழிய, அவர்களுக்குள் அதிவேகமாய் ஸஞ்சரிக்கும் ராமனைக் காணவில்லை. பஞ்சபூதங்களால் அமைக்கப்பட்ட சரீரத்தில் விளங்கும் ஜீவாத்மாவை நாம் பார்க்கிறோமா? பஞ்சேந்திரியங்களால் விஷயங்களை அனுபவிப்பதாலேயே அனுமானிக்கிறோமல்லவா? அப்படி ராக்ஷஸர்களுடைய தேஹங்களில் ராமனுடைய பாணங்கள் விழுவது மாத்திரம் காணப்படுமெயொழிய ராக்ஷஸப் பார்த்தவர்களில்லை.

‘இவனே யானைகளைக் கொல்லுகிறான்; இவனே மஹா ரதங்களை உடைக்கிறான்; இவனே குதிரைகளை நாசம் செய்கிறான்; இவனே காலாட்களை ஸம்ஹரிக்கிறான்’ என்று கோபங்கொண்டு, தங்களைச் சேர்ந்தவர்களே ராமனுக்குத் தோன்றி, ராக்ஷஸர்களெல்லோரும் ஒருவர்க்கொருவர் அடித்துக் கொன்றார்கள். அது அந்த மஹாத்மாவால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட கார்த்தவீரஸ்தரத்தின் மஹிமை; ஆகையால் தங்களுடைய ஸைன்யத்தைக் கொளுத்தும் ராமனைக் காணமுடியவில்லை. ஒருபொழுது எங்கே பார்த்தாலும் அநேக ஆயிர ராமன்கள் நிற்பதாகக்கண்டார்கள். பிறகு ரகுநாதன் ஒருவரே கோதண்டபாணியாய் யுத்தபூமியில் விளங்கக் கண்டார்கள். ராமன் மண்டலாகாரமாய்ச் சுழன்று பாணங்களைப் பிரயோகிக்கையில், தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோதண்டத்தின் முனைமாத்திரம் ராக்ஷஸர்களுக்குக் காணப்பட்டது; ராமன் ஒருவரே அதிவேகமாய்ச் சுழல்வதால் எங்குமிருப்பதுபோல் காணப்பட்டார். அவருடைய கோதண்டத்தின் துளி தெரிந்ததே யொழிய, அவர் காணப்படவில்லை. ராமனே விஷ்ணுவின் சக்தா யுதம்; அதற்கு ஈடுபாட்டையிருக்கும் அவருடைய சரீரமே குடம்; பலமே அதிலிருந்து கிளம்பும் கார்தி; அதனால் ப்ரயோகிக்கப்படும் பாணங்களே ஆரங்கள்; வில்லே சக்தரத்தின் வெளிவட்டம்; நாடுணுசையும் நாண் கையில் அடிபடும் ஓசையுமே சக்தரத்திலிருந்து ஜ்வாலுகள் கிளம்பும்பொழுது உண்டாகும் ஓசை; பராக்கரமமே புத்திக்கு ஸ்தானமான நேத்ரம்; சரீரநாந்தியே அதிலிருந்து வெளிப்படும் ஜ்யோதிஸ்; திவ்யாஸ்த்ரங்களின் சக்தியே அதன் எல்லை இப்படி ராக்ஷஸர்களை யுத்தத்தில் கணக்கில்லாமல் நாசம்செய்யும் ராமன், கோதண்டத்துடன் ஸுதர்சன சக்தத்தைப்போல் காணப்பட்டார். வாயுவேகமுள்ள பதினாயிரம் அரீகம் ரதங்களும், பதினெண்ணாயிரம் அரீகம் யானைகளும், பதினாலாயிரம் அரீகம் குதிரைகளும், பாகர்களும், இரண்டு லக்ஷம் அரீகம் காலாட்களும்,

பகலின், எட்டிலொரு பாகத்தில் ராமன் ஒருவரால் ஸம்ஹரிக்
கப்பட்டார்கள்.

யானைகள் மடிந்து குதிரைகளழிந்து சதங்கனொடிந்து காலாட்க
னொழிந்து அந்த ராக்ஷஸஸையன்யம் கொழுப்படங்கி லங்கையை 90
நோக்கி ஓடிற்று. யானைகளும், குதிரைகளும், சதங்களும் வானர
ராக்ஷஸீரர்களும் மலைமலையாய் அங்கங்கே இடந்தார்கள். அந்த புத்த
பூமியைப் பார்க்கையில், ப்ரளயகாலத்தில் குத்தழுந்தி கோபங்
கொண்டு விளையாடுமிடம்போலிருந்தது. தேவர்களும், கந்தர்வர்
களும், ஸித்தர்களும், ரிஷிகளும், ராமனை 'நல்லது, நல்ல'தென்று 95
கொண்டாடினார்கள். தம் ஸமீபத்திலிருந்த ஸுக்ரீவன், விபீஷ
ணன், ஜாம்பவான், ஹனுமான், மைந்தன், த்விவிதன் முதலியவர்
களை நோக்கி, ராமன், "இந்தக் கார்தர்வாஸ்தரத்தை ப்ரயோகிக்
கும் சக்தி எனக்குண்டு: அல்லது பரமசிவனுக்கு ஸம்ஹார காலத்தி
லுண்டு. இப்படி ஒரு க்ஷணத்தில் கணக்கில்லாத ராக்ஷஸர்களை 100
நாசஞ் செய்தது மாயாபலமென்று நீங்கள் எண்ணவேண்டாம்.
கேவலம் அஸ்த்ரபலமே" என்றார். இப்படி பலபராக்ரமத்தில்
தேவேந்திரனைப்போன்ற ராமன் ராக்ஷஸஸையத்தை அழித்து,
அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்களில் அளவில்லாத பயிற்செய்யும் திறமையைபு
முடையவராய், தேவகணங்களால் ஸந்தோஷமாய்க் கொண்டாடப் 105
பட்டார்.

நிஹத்ய தாம் ராக்ஷஸ வாஜநீம் து
ராமஸ தத'ர ஸக்ரஸமோ மஹாத்மா |
அஸ்த்ரேஷு ஸஸ்த்ரேஷு ஜிதக்லமய்ச
ஸம்ஸ்தூயதே தே'வக'ண: ப்ரஹ்ருஷ்டை: || (39)

ஸர்க்கம் 95

ராக்ஷஸிகள் பிரலாபித்தது

தாநி தாநி ஸஹஸ்ராணி ஸாரோஹாணாம் ச வாஜநாம் |
ரதா'நாம் திவக்'நிவரீணாநாம் ஸத்'வஜாநாம் ஸஹஸ்ரப: || (1)

இப்படி அநேக ஆயிரம் குதிரைகளும் குதிரைப்பாகர்களும்,
த்வஜங்களால் விளங்கும் சதங்களும், ஆபுதபானிகளான ராக்ஷஸர்
களும் ராகவனுடைய திஷ்ணமான சரங்களால் மடிந்ததைக்
கண்டு, இதரராக்ஷஸர்கள் புத்திகலங்கித் திகைத்தார்கள். ராக்ஷஸ
ஸ்த்ரீகள் கணக்கில்லாமல் புத்தபூமிக்கு வந்து தினமாய்க் கவலை 5
கொண்டு, பர்த்தாவையிழந்தவர்களும் புத்திரனையிழந்தவர்களும்
பந்துக்களை யிழந்தவர்களுமாய் வாப்பிட்டலறினார்கள்.

"ஐயோ! ராமன் மன்மதனுக்கு மன்மதன்; மிருதுவான
அங்கங்களைபடையவன்; மஹாபலவான்; ஸகலப் பிராணிகளுடைய

- 10 நீர்த்ததையே தேடுகிறவன்; மஹாதேஜன்வி; அனந்தகல்யாண குண பரீபூர்ணன்; அந்த மஹானுபாவனை நமது சூர்ப்பணகை ஆசாமீறி அடையவிரும்பினான். இவளுடைய ரூபத்தையும் குணங் களையும் வர்ணிக்கும் முடியுமோ! மிகவும் வயதுசென்றவன்; பார்க்கப் பயங்கரமானவன்; பருத்த வயிற்றையுடையவன்; உடம் பெங்கும் சுருக்கமுள்ளவன்; வெளுத்த தலைமயிருள்ளவன்; நல்ல குணங்களைப்பதே அவனிடத்தில் கிடையாது; குரூபி; பார்த்த வர்கள் அவனை உடனே கொல்லவேண்டியது. பூர்ணசந்திரனைப் போன்ற முகத்தையுடைய ராமனெங்கே! பயங்கரமான முகத்தை யுடைய சூர்ப்பணகையெங்கே! ராக்ஷஸ் எந்தீ மனுஷ்யனை விரும்ப லாமா? எல்லோரும் பரிஹாஸம் செய்யும்படியாயும் நிந்திக்கும் படியாயும் வெறுக்கும்படியாயும் இந்த மஹாபாபத்தைச் செய்து விட்டான், அதனால் கரன், தூஷணன், திரிநிரஸ், முதலிய ராக்ஷஸ் வீரர்களும் பதினாலாயிரம் வேளைகளும் மடிந்தார்கள்; மாரீசன் இறந்தான்; லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸ் சிவரெட்டர்களும் என்னயங் களும் ஒருவர் பாக்குமில்லாமல் ஒழிந்தார்கள். இவன் ராமனிடத் தில் மோலித்து அவனை அடையவிரும்பலாமா? அதனால் ராவணன் ராமனுடன் பகைத்து வீரதையை அபகரித்தான்; ராமனுடைய திராக் கோபத்திற்குப் பாத்திரமானான்.

- முன்பு வீரதையைக் கண்டு ஆசைப்பட்ட விராதனை ஒரே பாணத்தால் ராமன் கொன்றது எங்களுக்குப் போதும். அதைக் கொண்டே அவருடைய பலத்தையும் பராக்ரமத்தையும் ஊழித் தோம். தசக்ரீவன் வீரதையை ஒருநாளும் அடையப் போகிறதில்லை. கரதுஷணர்கள் மடிந்ததே எங்களுக்குப் புத்தி புகட்டப் போது மானது. ஒரு யோஜனை நீளமுள்ள புதுங்களையுடைய கபர்தன் 35 ராமனுடைய பாணங்களால் மடிந்தது ஒன்றே எங்களுக்குப் போதும். வானர ராஜன் வாலி, மேருவைப் போன்ற தேஹத்தை யுடையவன்; தேவேந்திரனுடைய புத்திரன்; மஹாபலசாலி; அவனை ராமன் ஒரே பாணத்தால் கொன்றதே எங்களுக்குப் போதும். நீர்யமுகபர்வதத்தில் தினனாய் ஆசையொழிந்து ஒளிந்துகொண் டிருந்த ஸ்க்ரீவனை ராமன் கை கொடுத்து வானர ராஜ்யத்தில் 40 அபிஷேகஞ் செய்து வைத்தது ஒன்றே போதும்.

- விரிஷணன் தர்மத்திற்கு ஒத்து ஸகல ராக்ஷஸர்களுக்கும் அநுகூலமான உபதேசத்தைச் செய்ய, அதை ராவணன் தூர்ப் புத்தி பிடித்து அலக்ஷம் செய்தான். அதைக் கேட்டிருந்தால் 45 இந்த லங்கை இப்படிச் சுடுகாடாய் நாயும், நரியும், பேயும், பிணமு மாய்க் கிடக்குமா? மஹாபலவானான சும்பகர்ணன் ராமனால் கொல்லப்பட்டானென்றவுடனாவது ராவணனுக்கு புத்தி வர வேண்டாமா? ஒருவராலும் எதிர்க்க முடியாத அதிகாரியையும் பராக்ரமமே உருவெடுத்து வந்த இந்திரஜித்தையும் லக்ஷ்மணன்

ஐயித்துக் கொன்றாரென்று அறிந்த பிறகாவது தசக்ரீவனுக்குப் புத்தி வரவில்லையே! எங்கே பார்த்தாலும் எந்த வீட்டிலும் 'ஐயோ! என் புத்திரனைப் பறி கொடுத்தேனே! என் அண்ணனை யிழந்தேனே! என் பர்த்தா கொல்லப்பட்டாரே' என்ற அழகைக் குரலாகத் தவிர வேறொன்றும் கேட்கப்படவில்லையே! சாமன் ஒரு வன் இந்த யுத்தகளத்தில் தன் பாணங்களால் மலைகளைப்போல் அடித்துக் குவித்திருக்கும் யானைகளையும், குதிரைகளையும், சதங்களை யும், ராக்ஷஸ வீரர்களையும் பாருங்கள். இவன் மனுஷ்யனல்ல; ருத்ரமூர்த்தியோ, விஷ்ணுவோ. நூறு யாகங்களைச் செய்து பெரும் பதவி பெற்ற இந்திரனே. அல்லது ஸாக்ஷாத் அந்தகனே, சாம ரூபமெடுத்து நம்மை நாசஞ்செய்திருன். நமது வீரர்கள் மடிந்தார்கள்; இனி நாம் பிழைப்போமென்றே ஆசையை விட்டோம்; எங்களுடைய பயத்திற்கு முடிவில்லை; அனாதைகளாய் புலம்புகிறோம்; தசக்ரீவன் பத்துத் தலைகளைப் படைத்தவனே; குரனே; பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து அபூர்வமான வரங்களைப் பெற்றவனே; ஆனாலும் சாமனிடத்திலிருந்து தனக்குப் பெரும் பயம் நேரப் போகிறதென்றதை அறியவில்லையே! சாமன் ஒருவனை யுத்தத்தில் எதிர்த்து நின்றால் தேவகந்தர்வபிசாச ராக்ஷஸகணங்களும் அவனை சஷிக்க முடியுமோ? இதுவரையில் நடந்த ஒவ்வொரு சண்டைகளிலும் நேரும் சகுனங்கள் சாமனுக்கு ஐயத்தையும் சாவணனுக்கு அபஜயத்தையும் குறிக்கின்றன. சாவணன் பிரஹ்மாவைக் கடுந்தபஸால் ஸந்தோஷப்படுத்தித் தேவதானவ ராக்ஷஸகணங்களால் தனக்கு மரணமில்லையென்ற வாதத்தைநடத்தான்; மனுஷ்யர்களை மறந்துவிட்டான். இன்று அந்த மனுஷ்யர்களால் நமக்கும் சாவணனுக்கும் கோரமான அபாயம் நேர்திருக்கிறது. முன்பு தேவர்கள் சாவணனுமிகவும் உபத்திரவிக்கப்பட்டுக் கடுந்தபஸால் பிரஹ்மாவைப் பூஜித்தார்கள். அவர் ஸந்தோஷித்து, அவர்களுடைய கேஷமத்தை உத்தேசித்து, "இன்று முதல் தானவர்களும் ராக்ஷஸர்களும் எப்பொழுதும் தேவர்கள் யார் மூலம் என்ன தீங்கு செய்வார்களோ என்ற பயத்தால் குழப்பட்டு ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கட்டும்" என்று அனுக்ரஹித்தார். பிறகு இந்திரன் முதலிய தேவதைகள் விருஷபாருடான பரமசிவனைப் பூஜித்தார்கள். அவர் பிரஸன்னமாகி, "தேவர்களே! முன்பு மஹாவிஷ்ணு அமீருதத்தை உங்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்த பிறகு, உங்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட கோரமான பரி தானவர்களைத் துன்புறுத்தியதுபோல், சாவணனையும் ராக்ஷஸர்களையும் நாசஞ் செய்வதற்காக ஸ்ரீதை யென்று ஓர் ஸ்த்ரீ பிறப்பான். கெட்ட நடத்தையையும் கெட்ட எண்ணத்தையுமுடைய அந்தத் துஷ்டன் அவனால் கோரமாய் மடிவான்" என்று உத்ஸாஹப்படுத்தினார். யுகங்களின் முடிவில் காலன் பிராணிகளை ஸம்ஹரிக்க வரும்பொழுது 'பயப்படாதே' என்று அடைக்கலங் கொடுப்பார்களுண்டோ! அப்படியே 'இந்த

ராம பாணங்களிலிருந்து உன்னை ரக்ஷிக்கிறேன்" என்று சொல்லு
கிறவர்கள் எந்த லோகங்களிலுமில்லையே! காட்டில் பெண் யானை
கள் பெருந்தியால் குழப்பப்பட்டுத் தத்தளிப்பது போல், இந்தப்
பயத்தால் புத்தி சிதறும் எங்களுக்குக் கதி யார்? ராக்ஷஸ
குலத்திற்கு எவரிடத்திலிருந்து பயம் நிச்சயமோ அந்த ராமனையே
புத்திமானான விபீஷணன் சரணமடைந்தான். அது அவனுடைய
நல்ல காலத்திற்கு அடையாளம்" என்று கூறி ஸ்கல ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீ
களும் ஒருவரையொருவர் கட்டிக் கொண்டு, பயத்தால் நடுங்கி,
கோரமாய் வாய்விட்டவறியார்கள்.

இதில ஸர்வா ரஜநீசர ஸ்த்ரீய:

பரஸ்பரம் ஸம்பிரப்ய பா'ஹு'பி'; |

விஷேது' ரார்தா ப'யபா'ர பீடி'தா

விநேது' குச்சைஸ்ச தத'ா ஸு'த'ாருணம் ||

(44)

ஸர்க்கம் 96

ராவணன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

ஆர்தாநாம் ராக்ஷஸீநாம் து வங்காயாம் வை குலே குலே |

ராவண: கருணம் ஸப்'த'ம் ஸு'ஸ்ராவ பரிதே'வீதம் ||

(1)

இப்படி ராக்ஷஸிகள் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பரிதாபமாய்
அழுவதை ராவணன் கேட்டு, நெடுநேரம் பெருமூச்சு விட்டுக்
கவலையில் ஆழ்ந்தான். பிறகு தனக்கு நேர்ந்த துக்கத்தையும் அவ
மானத்தையும் நினைத்து, கோபத்தால் மெய்மறந்து பர்ச்சுக்
பயங்கரமானான். கேத்திரர்கள் சிவந்து நெருப்புப் பொளிகள் பறக்க,
உதட்டைக் கடித்து, வரவரக் கொழுந்துவிட்டுடையும் காலசக்ளி
யைப்போல் ராக்ஷஸர்கள் கூடக் கண்டு நடுங்கும்படியானான்.
ஸமீபத்திலிருந்த ராக்ஷஸர்களைப் பார்வையால் எரிப்பவனைப்போல்,
பயத்தால் வார்த்தைகள் தடுமாற, மதோதரன் மஹாபார்க்ஷ
னென்ற மந்திரிகளையும் விசுபாக்ஷனையும்ழைத்து, "நமது ஸஸன்யங்
கள் யாவும் சிக்கிரமாய் யுத்தத்திற்குப் புறப்படவேண்டுமென்று
சொல்லுங்கள்" என்றான். அவனுடைய ஆக்ஞைப்படி ஸ்கல
ஸஸன்யமும் அதிசிக்கிரமாய் யுத்தத்திற்குத் தயாராயிற்று. நேறாமம்
சார்ந்தி முதலிய மங்கள காரியங்களைச் செய்து முடித்து, எல்லோ
ரும் ஆயுதபாணிகளாய் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். (முன்பு
கொல்லப்பட்ட மதோதரனும் மஹாபார்க்ஷனும் ராவணனுடைய
ஸநோதரர்கள். அவர்களுக்கே மத்தனென்றும் பிரமத்தனென்றும்
பெயருண்டு.) எல்லோரும் ராவணனிடத்தில் வந்து கைகூப்பி
நமஸ்கரித்து, "ஐய விஜயீபவ" என்று வாழ்த்தி, அவனுடைய ஆக்
ஞையை எதிர்பார்த்து நின்றுார்கள். அப்பொழுது ராவணன்
மதோதரன், மஹாபார்க்ஷன், விசுபாக்ஷன் முதலிய ராக்ஷஸர்

களைப் பார்த்து கோபத்தால் இடிபோல் சிரித்து, சத்ருக்களை அலங்கயஞ்செய்து, "யுகங்களின் முடிவில் லோகங்களை ஸம்ஹரிக்கும் ஆதித்யர்களைப்போன்ற பாணங்களை என் வில்லில் பூட்டி விடுத்து, ராமலக்ஷ்மணர்க்களையும் வானரர்களையும் இருத்தவிடந்தெரியாமல் நாசஞ்செய்து, கரன், சும்பகன்னை, பிரஹஸ்தன், இந்திரஜித்து முதலிய ராக்ஷஸ வீரர்களுக்குத் திருப்தி செய்யப் போகிறேன். ஆகாசம் பூமி திக்குகள் நதிகள் ஸமுத்திரங்கள் என் சரங்களென்ற மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டு ஒன்றும் தெரியப் போகிறதில்லை. இன்று வானர ஸைன்யங்களை அணியணியாய்த் தலைவர்களுடன் என் பாணங்களுக்கு இரையாக்குகிறேன். இன்று என் வில்லாகிற ஸமுத்திரத்திலிருந்து உண்டாகும் பாணங்களென்ற அலைகளாலும் வாயுவெழுள்ள என் ரதத்தாலும் வானர ஸைன்யங்களை நாசஞ்செய்வேன். தாமரைத் தாதுகளைப்போன்ற நிறமுள்ள வானரர்களுடைய முகங்களை சற்று மலர்ந்த தாமரைப் புஷ்பங்கள்; வானரஸேனையின் அணிகளை தாமரையோடைகள்; அவைகளை மதயானையைப்போல் இறங்கிக் கலக்குகிறேன். இன்று வானரத் தலைவர்களுடைய முகங்கள் பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு, காய்புகளைபுகடைய தாமரை மலர்களைப்போல் பூமியை அலங்கரிக்கும். இன்றுயுத்தத்தில் அந்த வானரவீரர்களுடைய ப்ரசண்ட வேகத்தை தடுத்து ஒவ்வொரு பாணத்தால் நூறு வானரர்களைச் சித்ரவதை செய்கிறேன். சத்ருவாதத்தின் மூலம் இன்று பர்த்தாவையழிந்தவர்களுக்கும் புத்ரனைப் பறிகொடுத்தவர்களுக்கும் ஸகோதரர்களற்றவர்களுக்கும் கண்ணீரைத் துடைப்பேன். கோடிமடங்காய் அவர்களுடைய பழியைத் தீர்க்கிறேன். இன்று வானரர்களை என் கூர்மையான பாணங்களால் பிளந்து, பூமியில் சிறிதும் இடைவெளியில்லாதபடி பரப்புகிறேன். இன்று நரிகளும் கழுஞ்களும் மாம்ஸத்தைத் தின்னும் மற்ற ப்ரானிகளும் என் பாணங்களால் நெதக்கப்பட்ட மாம்ஸங்களைத் தின்று அளவற்ற திருப்தியடைப்போகின்றன. என் ரதத்தைச் சீக்ரம் தயார் செய்யுங்கள்; வில்லையெடுத்து வாருங்கள். மிகுத்திருக்கும் ராக்ஷஸர்களெல்லாம் என்னுடன் வரட்டும்" என்றான்.

அவனுடைய கட்டளையைக் கேட்டு மஹாபார்ச்வன் ஸேனாநாயகர்களைப் பார்த்து, "ஸைன்யங்கள் சீக்ரமாய்த் தயாராகட்டும்" என்றான். அவர்கள் பரபரப்புடன் ராக்ஷஸர்களை ஒவ்வொரு வீட்டிலிருந்தும் அழைத்து வந்தார்கள். பயங்கரமான பார்வைகளையும் முகங்களையுமுடைய ராக்ஷஸர்கள், கத்தி, பட்டா, குலம், கதை, உலக்கை, சக்ரம், கோடாலி, சதக்னி முதலிய ஆயுதங்களுடன், கோரமாய்க் கர்ஜித்துக்கொண்டு ஒரு முறையித்தத்தில் யுத்தத்திற்குத் தயாராய் நின்றார்கள். பிறகு ஸேனைத் தலைவன் எட்டு குதிரைகள் பூட்டி, லகல ஆயுதங்களாலும் நிறைத்து, மஹாபுத்திமானான ஸாரதியால் நடத்தப்பட்ட ஓர் திவ்யரதத்தைக் கொண்டு வந்தான்.

65 ராவணன் தன் தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் அந்த ரதத்திலேறி, அநேக ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டு யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். அவனுடைய பலத்தாலும் காமபீரத்தாலும் பூமி பிளக்கும்போலிருந்தது. அவனுடைய உத்திரவுப்படி மஹாபாசிவனும் மஹாதானும் வீரபாக்ஷனும் ரதங்கலிலேறி, வீரகோஷத்தால் ஆகாசத்தையும் ரதவேகத்தால் பூமியையும் பிளந்துகொண்டு, ஜயலக்ஷ்மியையடைய நிச்சயித்தவர்களாய், தசமுகனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். பிறகு

70 தன் ஸைன்யம் தயாராயிருப்பதைக் கண்டு, ராவணன் வீரலக்ஷ்மி ஜ்வலிக்க, வில்லிக் கையில் பிடித்து, ப்ரளயகாலத்தில் ஸகல ப்ரானிகளையும் ஸம்ஹரிக்க வரும் யமனைப்போல், வடக்குக் கோட்டை வாசலைத் தாண்டி, ராமலக்ஷ்மணர்களைநுக்குமிடத்திற்கு வந்தான்.

அப்பொழுது ஸைன்யனுடைய ஒளி மழுங்கிற்று. திக்குகள் இருனால் மூடப்பட்டன. பக்ஷிகள் கோரமாய்க் கூவின. பூமி நடுங்கிற்று. மேகங்கள் சத்தமழை சொரித்தன. குதிரைகள் போகும் வழியில் இடறி விழுந்தன. த்வஜத்தின் துறியில் ஒரு கழுகு தங்கிற்று. நரிகள் பயங்கரமாய் ஊளையிட்டன. ராவணனுடைய இடது புஜமும் வலது கண்ணும் துடித்தன. முகத்தில்

80 நீறம் மாறிற்று. குரல் சற்றுத் தழதழத்தது. இப்படி யுத்தத்திற்குச் செல்லும் தசானனுக்கு அபஜயத்தையும் மரணத்தையும் குறிக்கும் சகுனங்கள் தோன்றின. ஆகாசத்திலிருந்து எரி கொள்ளிகள் பேரிடிக்கிணைப்போல் சப்தித்துக்கொண்டு விழுந்தன. கழுகு களும் காக்கைகளும் அகபமாய்க் கத்தின. இந்த அபசகுனங்களைக் கொஞ்சங்கூட லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல், ராவணன் காலபாசத் தால் புத்திமயங்கி, தன் மரணத்தைத் தேடிக்கொண்டு யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

ராக்ஷஸவீரர்களுடைய ரதகோஷத்தைக் கேட்டு வான ஸைன்யம் யுத்தத்திற்குத் தயாராயிற்று. பிறகு ஒருவரையொருவர் யுத்தத்திற்கழைத்து வீரவாதம் பேசிக்கொண்டு ஜுபிக்க முயன்று, வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கடும்போர் புரிந்தார்கள். தசானன் கோபமூண்டு, தங்கக்கட்டுகளையுடைய பாணங்களால் வானரர்களைக் குரமாய்க் கொன்றான். சிலர் தலைகளறுந்து, சிலர் ஹிருதயம் பிளந்து, சிலர் காதுகளறுந்து, சிலர் வீலாப்பக்கங்கள் கிழிந்து,

95 சிலர் சவாஸம் அடங்கி, சிலர் தலைகளுடைந்து, சிலர் கண்கள் பிதுங்கிக் கிடந்தார்கள். தசக்ரீவன் கோபத்தால் கண்களையுருட்டி விழித்துக்கொண்டு, அந்த யுத்தபூமியில் எந்தப்புறத்தில் செல்லு கிறானோ அங்கிருந்த வானரவீரர்கள் அவனுடைய பாணவேகத்தை ஸஹிக்காமல் அலங்கோலமாய் ஓடினார்கள்.

தீ'ஸாதத: க்ரோத' விவ்ருத்த நேத்ரோ
யதோ யதோப்'யேதி ரதே'ந ஸங்க'யே |
ததஸ்ததஸ் தஸ்ய ஸரப்ரவேக'ம்
மோடு'ம் த போரு' ஹி புங்க'வால் தே ||

ஸர்க்கம் 97

வீரபாக்ஷனுடைய வதம்

ததா³ தை: க்ருத்த காத்ரைஸ்து த்ஸகீரீவண மாக்ரீணை: |
புபூ⁴வ வஸுதா தத்ர ப்ரகீரீண ஹரிபீஸ் ததா⁵ || (1)

இப்படி ராவணனுடைய பாணங்களால் அவயவங்களாகித்து
வானரவீரர்கள் யுத்தங்களத்தில் கிடந்தார்கள். விளக்குப் பூச்சிகள்
ஜ்வலிக்கும் நெருப்பை நெருங்கமுடியாததுபோல், ராவணன்
ஒண்டியாய் நின்று ப்ரயோகிக்கும் பாணத்தினைய, அவர்கள்
ஸஹிதக் முடியவில்லை. காட்டுத்தீயால் வெந்த யானைகளைப்போல்
தசகீரீவனுடைய கட்மையான பாணங்களால் வருத்தி, கட்ச
கீட்டுக்கொண்டு ஓடினார்கள். பெருங்காற்று மேகங்களைச் சிதற
வடிப்பதுபோல், ராவணன் வானரஸேனைகளைத் தன் சரவேகத்
தால் தூர்த்தெய்தத்தான். இப்படி வானரர்களைக் கலக்கி, தசமுகன்
ராகவனிருக்குமிடத்திற்கு வந்தான்.

5

10

அப்பொழுது வானரர்கள் முறிபட்டோடுவதைக் கண்டு
ஸூகீரீவன் ஸு⁶ஷேணனை அவர்களுக்குக் காவலாய் வைத்து,
தான் ராவணனுடன் யுத்தம்செய்ய நீச்சலித்தான். தனக்கு ஸம
மான பராக்ரமமுள்ள ஸு⁷ஷேணனிடத்தில் வைத்யத்தை ஒப்பு
வித்துக் கவலையற்று, ஒரு மஹாவிருஷத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு
ராவணனையெதிர்த்தான். அவனுக்கு இருபுறத்திலும் பின்னும்
வானரவீரர்கள் பெரிய மலைச்சிகரங்களையும் மரங்களையுமெடுத்துக்
கொண்டு வந்தார்கள். ஸூகீரீவன் கோரமாய்க் கர்ஜித்துக்
கொண்டு, போகும் வழியில்அரேக ராக்ஷஸச்சேஷ்டர்களை அடித்
துத் தன்னினான். (மஹாராஜா யுத்தத்திற்குச் செல்லும்பொழுது
ஸேவகர்கள் அவர் ப்ரயோகிக்கும் ஆயுதங்களைப்பெடுத்துக்கொண்டு
பின் செல்வது வழக்கம்). ப்ரளயகாலத்தில் அடிக்கும் காற்று
பெரும் வீரகூலங்களை முறித்துத் தள்ளுவதுபோல், ராக்ஷஸர்
களை ஸூகீரீவன் முறித்துத் தன்னினான். காட்டில் மேகங்
கள் பழிகளின்மேல் ஆலங்கட்டியைப் பொழிவதுபோல்
அந்த வானரவீரன் ராக்ஷஸர்க்குமேல் மலைமாரிப்பொழிந்தான்.
வேரற்ற பர்வதங்களைப்போல் ராக்ஷஸ வீரர்கள் தலைகளுடைந்து
அங்கங்கே விழுந்தார்கள். இப்படி ராக்ஷஸர்கள் நான்கு புறத்தி
லும் ஸூகீரீவனுல் அடிக்கப்பட்டுப் பெருங்கச்சலுடன் மடிவ
தைக் கண்டு, வீரபாக்ஷன் பொறுக்காமல் தன் பெயரைக்
கோஷித்துக்கொண்டு ரதத்திலிருந்து தாவி, ஓர் மதயானைமேல்
பாய்ந்தான். வானரர்களையெதிர்த்துத் தடுத்து, கோரமான சரங்
களால் அவர்களை வருத்தி, ராக்ஷஸர்களுடைய பயத்தைப்போக்கி
உத்ஸாஹப்படுத்தி, ஒடுகிறவர்களை நிறுத்தினான். அவனுடைய

15

20

25

30

- 35 பாணங்களால் தேஹமெங்கும் துளைக்கப்பட்டு, ஸுக்ரீவன் கடுங்
கோபங்கொண்டு, அவனைக் கொல்ல நிச்சயித்தான். ஓர் பெரிய
வீருஷத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அந்த ராக்ஷஸன் ஏறியிருந்த
யானையை முகத்திலடிக்க, அந்த அடியைத் தாங்காமல் விருபாக்ஷ
னுடைய யானை ஒரு வில்லின் ப்ரமாணம் பிந்திக் கீழேபடுத்து
40 வீறிட்டது. அந்த ராக்ஷஸவீரன் அதிலிருந்து குதித்து, எருமைத்
தோலால் மூடப்பட்ட கேடயத்தையும் கத்தியையுமெடுத்துக்
கொண்டு ஸுக்ரீவனை எதிர்த்தான். உடனே வானரராஜன்
மேகம்போன்ற ஓர் பெரிய பாறையைப் பெயர்த்து விருபாக்ஷன்
மேல் விட்டெறித்தான். அந்த ராக்ஷஸன் சற்றுப் பின் வாங்கி
45 அதனின் தம்பித்துக்கொண்டு, ஸுக்ரீவனைக் கத்தியால் வெட்டி
னான். வானராதிபதி ஒரு முஹூர்த்தம் ப்ரக்ஞையற்றவனைப்
போலிருந்து, பிறகு வேகமாய்த் தாவித் தன் வீரல்களை மடக்கிக்
கொண்டு விருபாக்ஷனுடைய மார்பில் ஒங்கிக் குத்தினான். அந்த
ராக்ஷஸன், அதை லக்ஷியஞ்செய்யாமல் தன் கத்தியால் ஸுக்ரீவ
50 னுடைய கவசத்தைப் பிளந்து, அவனை உதைத்துத் தன்வினான்.
வானர ராஜன் எழுந்து இடியிடித்ததுபோல் அவனை ஒங்கியறைந்
தான். அந்த ராக்ஷஸன் அதை லாகவத்தால் தப்பித்துக் கொண்டு
வீரல்களை மடக்கி ஸுக்ரீவனை மார்பில் குத்தினான். தான் அவ
மானமடைந்ததைப்பற்றி ஸுக்ரீவனுக்குக் கோபமும் வெட்கமும்
55 எல்லையில்லாமல் அதிகரித்தன. அந்த ராக்ஷஸனை வெகு ஜாக்கதை
யாய்க் கவனித்துக் கொண்டிருந்து, அவன் கொஞ்சம் கவனமற்
றிருக்கும்பொழுது அவனுடைய நெற்றியில் ஒங்கியறைந்தான்.
அந்த அடியால் தலை பிளந்து ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு விரு
பாக்ஷன் பூமியில் வீழ்ந்தான். கண்கள் தெறித்து, கோபத்தால்
60 ரத்தத்தையும் துரையையும் கக்கிக் கொண்டு, அந்த ராக்ஷஸ வீரன்
பூமியில் புரண்டு துடித்துக்கொண்டு கூச்சலிடுவதை வானர வீரர்
கள் கண்டு ஸந்தோஷித்தார்கள். அவ்விரு ஸைன்யங்களும்
இரண்டு ஸமூத்தர்கள் கரைபுரண்டதுபோல் கோஷித்துக்கொண்டு
கடும் பேரார் புரிந்தன. மஹாபலவானான விருபாக்ஷன் வானர
65 ராஜனுல் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு, ராக்ஷஸர்களும் வானரச்
களும் பயத்தாலும் ஸந்தோஷத்தாலும் கங்கை கரை புரண்டது
போல் தோன்றினார்கள்.

விதாபதிதம் ப்ரேக்ஷ்ய விருபநேத்ரம்
மஹாபீலம் தம் ஹரீபார்திவேத |
பீலம் ஸமஸ்தம் கபிராக்ஷஸாநாம்
உந்மத்த கங்காப்ரதிமம் ப'பூ'வ ||

ஸர்க்கம் 98

மஹோதரனுடைய வதம்

ஹத்யமாநே ப'லே தூர்ண மந்யோந்யம் தே மஹாம்ருதே'

ஸரஸீவ மஹாக'ர்மே ஸோபகநீணே ப'பூ'வது: || (1)

இப்படிக் கோடைகாலத்தில் ஜலம் வற்றின இரண்டு ஏரி களைப்பால் அவ்விரு ஸைன்யமும் வரவரக் குறைந்து சனைக்கை யில், ராக்ஷஸாதிபதி தன் ஸைன்யம் மடிந்ததையும் விருபாக்ஷன் இறந்ததையும் கண்டு இருமடங்கு கோபங்கொண்டான். வான ரர்கள் தன் பரிவாரங்களைக் கடித்துக் கிழிப்பதைப் பார்த்து, 'இப் படியும் கால கதி நமக்கு வாய்த்ததோ'வென்று மிகுந்த வருத்த முண்டாயிற்று. பிறகு ஸமீபத்தில் நின்ற மஹோதரனைப் பார்த்து, 'வீரச்சேஷ்ட! இந்த ஸமயத்தில் சற்றுக்களை ஜயிப்பதற்காக உன்னை நம்பியிருக்கிறேன். வானர ஸைன்யத்தை நாசஞ்செய்து உன் பராக்ரமத்தைக் காட்டு. உன் யஜமானனிடத்தில் உனக் குள்ள வீரவாஸந்தையும் அவன்உனக்குச் செய்த உபகாரத்தையும் தெரிவிக்க இதுதான் ஸமயம்; வெகு ஜாக்ரதையாய் யுத்தஞ் செய்'என்றான்.

'அப்படியே செய்கிறே'னென்று, கூறிவிட்டு எரியும் நெருப்பில் விளக்குப் பூச்சி விழுவதுபோல் மஹோதரன் வானர ஸைன்யத்தில் ப்ரவேசித்து, தன் ஸ்வபாவ வீரயத்தாலும் ராவணனுடைய ஆக்ஞையாலும் வானரர்களைக் கூட்டங் கூட்டமாய்க் கொன்றான். அவர்கள் பெரும் பாறைகளைப் பெயர்த்துக்கொண்டு ராக்ஷஸர்களை அடித்துக் கொன்றார்கள். மஹோதரன் கோபங்கொண்டு தங்கக் கட்டுகளால் ப்ரகாசிக்கும் சரங்கனால் வானரர்களுடைய கை கால்களை அறுத்துத் தன்னினான். சிலர் மூலைக்கு மூலை ஓடினார்கள். சிலர் ஸுக்ரீலனைச் சரணமடைந்தார்கள். வானரேச்வரன் மஹோ தரனால் தன் ஸைன்யம் முறிபட்டோடுவதைக் கண்டு, மலையைப் போன்ற ஒரு பெரும் பாறையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடி வந்து மஹோதரன்மேல் விட்டெறிந்தான். அந்த ராக்ஷஸன் சற்றும் கலங்காமல் அதைத் தன் பாணங்களால் பிளந்து தள்ளினான். அது சிதறியோடும் கழுஞக் கூட்டங்களைப்பிபால், ஆயிரம் சுக்கல் களாய்ப் பூமியில் விழுந்தது. அதைக் கண்டு ஸுக்ரீவன் வெட்க மடைந்து, கோபரவானாய், ஆகாசத்தையனாவின் ஓர் ஆச்சா மரத்தைப் பிடுங்கி அந்த ராக்ஷஸன்மேல் விட்டெறிந்தான். அதை யும் அவன் பாணங்களால் நாசஞ்செய்ய, ஸுக்ரீவன் அங்கு மிங்கும் பார்க்கையில் ஓர் பரிகாசுதம் பூமியில் கிடப்பதைக் கண்டு, அதைக் கசகரவென்று சுழற்றி அதிவேகமாய் மஹோதரனுடைய சதத்தில் பூட்டியிருந்த குதிரைகளை அடித்தான். அந்த ராக்ஷஸ

- 35 வீரன் உடனே ரதத்திலிருந்து குதித்து ஒரு கதையை எடுத்தான். அவ்விரு வீரர்களும் கதையுடனும் பரிகத்துடனும் இரண்டு காளைகளைப்போலவும், மின்னற்கொடிகளால் விளங்கும் இரண்டு மேகங்களைப்போலவும் கர்ஜித்துக்கொண்டு எதிர்த்தார்கள். பிறகு மஹோதரன் ஸூர்யனைப்போல் தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் அந்த கதையைச் சுழற்றி ஸுக்ரீவனையடித்தான். அதை வானராதிபதியைப் பரிகாயுத்தால் தடுத்தான். அவ்விரண்டும் தூள் தூளாய்ப் பூமியில் விழுந்தன. பிறகு ஸுக்ரீவன் ஸமீபத்தில் டிடர்த ஓர் இருப்புலக்கையெடுத்துச் சுழற்றி மஹோதரன்மேலெறிய, அவன் அதை வேறொரு கதையால் தடுத்தான். அவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று தாக்கித் தூளாய்ப் பூமியில் விழுந்தன.

- பிறகு ஆஹுதிகளால் ஜ்வலிக்கும் இரண்டு அக்னிகளைப் போல் அவ்விருவரும் முஷ்டியுத்தம் செய்தார்கள்; இருவர்க்கும் ஆயுதங்களில்லை. தேஜஸிலும் பலத்திலும் நிகரில்லாதவர்கள்; ஒருவரையொருவர் குத்தினார்கள், அதைத்தார்கள். கூச்சலிட்டார்கள், தரையில் விழுந்தார்கள், தாவினார்கள், அடித்தார்கள்; தூக்கி யெறித்தார்கள். இப்படி அவ்விரு வீரர்களும் கைச்சண்டை செய்து களைத்தார்கள். பிறகு மஹோதரன் அதிவேகமாய் ஓர் கத்தியையும் கேடயத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு ஸுக்ரீவன் மேல் பாய்ந்தான். அவனும் ஸமீபத்தில் டிடர்த ஓர் கத்தியையும் கேடயத்தையுமெடுத்துக்கொண்டு மஹோதரன்மேல் பாய்ந்தான். ரோஷத்தால் தேஹம் பதறக் கர்ஜித்துக்கொண்டும் ஒருவரையொருவர் துரத்திக்கொண்டும் அவ்விருவர்க்கும் உத்ஸாஹம் அதிகரித்து, யுத்தசாளத்தரத்தில் தங்களுக்குள்ள நிறைமையையும் பயிற்சியையும் காட்டினார்கள். ஒருவரையொருவர் சுற்றி வந்து வலசாரி இடசாரியையும் மண்டலாகரமாயும் சுழன்று கொண்டு, ஜூயிப்பதில் மனத்தை நாட்டினார்கள். பிறகு மஹோதரன் ஸுக்ரீவனுடைய கேடயத்தை தன் கத்தியால் வெகு வாகவமாயும் அதிவேகமாயும் பிளந்தான். அதில் கிட்டுக்கொண்ட கத்தியை மஹோதரன் பிடுங்கியெடுக்கையில், ஸுக்ரீவன் ஸமயம் பார்த்து, மஹோதரனுடைய சிரஸை அதிலுள்ள ஆபரணங்களுடன் அறுத்துத் தன்வினான். அதைக்கண்டு அந்த ராக்ஷஸஸையம் அவ்விடத்தில் சிற்காமல் சிதறிப்போயிற்று. ஸுக்ரீவனும் வானரசர்களும் வீரகோஷம் செய்தார்கள்; தசக்ரீவன் கோபத்தால் ஜ்வலித்தான்; ராகவன் ஸந்தோஷித்தார்; ராக்ஷஸர்கள் வாடின முகங்களுடன் மனம் கொந்து, பயத்தால் புத்திசெறி மூலைக்குமூலை ஓடினார்கள். ஸூர்யன் தனது தேஜஸால் ஜ்வலிப்பதுபோல், ஸூர்ய புத்ரான ஸுக்ரீவன் மஹோதரனைப் பெரிய பர்வதகொத்தைப் போல் அடித்துத்தள்ளி எல்லையற்ற சீர்த்தியையடைந்தான். இப்படி ஜயலக்ஷியால் விளங்கும் வானராதிபதியை ஆகாசவீதியி

விருத்த தேவ யசு சித்தகணங்களும் பூமியிலிருந்த ஸகல ப்ராணி
களும் கொண்டாடினார்கள்.

75

அத் விஜய மலாபய வாநரேந்த்ர:

ஸமரமுகே ஸுரயசுஸித் த் ஸங்கை: |

அவநிதல க்தைஸ்ச பூ தஸங்கைர்

ஹருஷஸமாகுளிதை: ஸ்துதோ மஹாத்மா ||

(46)

ஸர்க்கம் 99

மஹாபார்ச்வனுடைய வதம்

மஹோத்ரே து நிஹதே மஹாபார்ச்வோ மஹாபுல: |

ஸுக்ரீவேண ஸமீஷ்யாத் க்ரோதாத் ஸமரக்தவோசத: || (1)

மஹோதரனிறந்ததைக்கண்டு மஹாபார்ச்வன் அடங்காக்
கோபங்கொண்டு, அங்கதனுடைய ஸேனைகளைப் பாணங்களால்
நாசஞ்செய்தான். பழங்களைப் பெருங்காற்று அடித்துத் தள்ளு
வது போல், வானரர்களுடைய தேஹங்களிலிருந்து தலைகளைத்
தன் சரங்களால் அறுத்துத் தள்ளினான். லைரை விலாப்பக்கங்
களில் பினர்தான்; லெருடைய புணங்களை அறுத்துத் தள்ளினான்.
மஹாபார்ச்வன் தொடுத்த சரமாரியால் வானரர்கள் நொந்து
யுத்தத்தில் ஆசையற்றுப் ப்ரக்ஞையற்று மனர்தளர்த்தார்கள்;

5

தன் ஸஸன்யம் இப்படிச் சத்ருவால் தப்பிப்பதைக் கண்டு,
பர்வகாலங்களில் ஸமுத்ரம் பொங்குவதைப்போல் அங்கதன்
தன் வேகத்தை விருத்திசெய்தான். இரும்பால் செய்யப்பட்டு
ஸூரியகிரணங்களைப்போல் ஐவலிக்கும் ஒரு பரிகாயுத்தத்தை எடுத்
துக்கொண்டு மஹாபார்ச்வன்மேல் பாய்ந்து அடித்தான். அந்த
அடியால் மஹாபார்ச்வன் மூர்ச்சையடைந்து ப்ரக்ஞையற்று,
ஸாரதியுடன் சதத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்தான். மைமலையைப்
போன்ற ஜாம்பவான் தன் ஸஸன்யத்திலிருந்து தாவி, ஓர்
பெரும்பாறையால் அவனுடைய சதத்தையும் குதிரைகளையும்
பொடியாக்கினார். ஒரு முஹூர்த்தமான பிறகு அந்த ராஷ்டிரன்
மயக்கத்தெளிந்து, அங்கதனைப் பாணவரஷ்த்தால் துன்புறுத்தினான்.
ஜாம்பவானை மூன்று பாணங்களால் மார்பில் துளைத்தான்.
கவாஷனை அநேக சரங்களால் பினர்தான். அவ்விருவரும் உபத்ர
வப்படுவதைக்கண்டு அங்கதன் கோபமூண்டு, ஒரு கோரமான
பரிகாயுத்தத்தை இருகைகளாலும் சுழற்றித் தூரத்திலிருந்த
மஹாபார்ச்வனைத் தன் பூர்ண பலத்துடன் அடித்தான். அங்கதன்
வேகத்துடனும் கோபத்துடனும் மெய்மறந்து எறிந்து அந்தப்
பரிகம் மஹாபார்ச்வனுடைய விலையும் பாணங்களையும் தலைப்
பாகையையும் அடித்துத் தள்ளிற்று. அதைக்கண்டு அங்கதன்

10

15

20

25

- தாலி. அவனுடைய கன்னத்தில் ஓங்கியதைத்தான். அந்த ராக்ஷஸவீரன் அதனால் மகா கோபமடைந்து, ஒரு கையால் ஒரு பெரிய கண்ட்ரகோடானியை எடுத்துச் சுழற்றி அங்கதன் மேல் விட்டெறிந்தான். அது ப்ரதிதினம் எண்ணெய்தடவி தேய்க்கப்பட்டுப் பனபனவென்று ஜ்வலித்தது; பர்வதத்தைப் போல் கடினமானது; முறிக்கமுடியாதது; அது அந்த வானர வீரனுடைய இடதுதோளில் வந்து வேகமாய் விழுந்தது. அங்கதன் அதனின்றும் லகுவாய்த் தப்பித்துக்கொண்டு வஜ்ரத்தைப் போன்ற தன் முஷ்டியால் மஹாபார்ச்வண மார்பில் குத்தினான். அங்கதன் தன் பிதாவிற்கு ஸமமான பராக்ரமத்தையும் பலத்தையுமுடையவன்; அந்த ராக்ஷஸனுடைய உயிர்நீங்கினையறிந்து அவனுடைய ஹிருதயமிருக்குமிடத்தைக் குறிவைத்து வஜ்ரத்தைப் போன்ற தன் முஷ்டியால் குத்தினவுடன், மஹாபார்ச்வன் ஹிருதயம் பிளந்து பூரியில் விழுந்து உயிரிழந்தான். அதைக்கண்டு அவனுடைய ஸஸன்யம் தத்தளித்தது. ராவணனுக்கு அடங்காத கோபமுண்டாயிற்று. தேவர்களும் இந்த்ரனும் ஆகாசவீதியில் உத்ஸாஹத்தால் ஜயகோஷம் செய்ய, வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் வீம்ஹாதம் செய்ய, இவ்விருசப்தங்களும் ஒன்று சேர்ந்து லங்கையிலுள்ள கோபுரங்களையும், வீடுகளையும், கோட்டைகளையும் பிணர்த்தது. அதைக்கேட்டு ராக்ஷஸாதிபதி ரோஷங்கொண்டு மறுபடியும் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

அதேநீர்த்ரஸத்ருஸ் த்ரிதீவா ஸயாதாம்
வநௌகஸாம் ஸசவ மஹாப்ரணாதம் |
ஸ்ருதவா ஸரோஷம் யதி ராக்ஷஸேத்த்ர:
புநஸி யுத்தாபி'முகோ வதஸ்தே' ||

(26)

ஸர்க்கம் 100

ராம ராவண யுத்தாரம்பம்

தஸ்மிம்ஸ ச தீஹதே வீரே விருபாகேஷ மஹாபயே |
மஹோத்ரமஹாபாரிஸ்வௌ ஹதௌ த்ருஷ்ட்வா து ராக்ஷஸௌ ||

- மஹோதரன், மஹாபார்ச்வன், விருபாகேஷனென்ற ராக்ஷஸ சிரேஷ்டர்களிடத்ததைக்கண்டு, ராவணன் தேகம் தெரியாமல் கோபங்கொண்டு, தன் ஸாரதியைப் பார்த்து, "என் மந்த்ரிகளைக் கொன்றதற்கும் என் ராஜதானியை முற்றுகையிட்டதற்கும் பதிலாக அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று என் துக்கத்தைத் தீர்த்துக்கொள்கிறேன்; ராமனென்ற விருஷத்திற்கு வீரையே புஷ்பமும் பழமும்; ஸுகீவன், ஜும்பவான், குமுதன், நளன், மைத்தன்

த்விவிதன், அங்கதன், கத்தமாதனன், ஹனுமான், ஸு+ஷேனன் முதலிய வானரவீரர்கள் பெருங்கிளைகள்; அந்த மரத்தை இன்று வேரறுக்கிறேன்" எனென்று கர்ஜித்துக்கொண்டு. சதவேகத்தால் பத்துத்திக்குகளையும் நடுங்கச்செய்து ராகவனை எதிர்த்தான். ஆறுகள், மலைகள், வனங்கள், மிருகங்கள், பறப்பவைகள் நிறைந்த பூமி முழுவதும் அந்தச் சப்தத்தால் நடுங்கிற்று. கோரமான ஒரு தாம ஸாஸ்த்ரத்தைப் பிரயோகித்து வானரர்களை வாட்டினான்; அவர்கள் நான்கு புறங்களிலும் கட்டங்குட்டமாய் விழுந்தார்கள். அவர்கள் முறிபட்டோடும்பொழுது கிளம்பின புழுதி கோரமாயிருந்தது. பூர்வத்தில் ப்ரஹ்மாவால் நீர்மிக்கப்பட்ட அந்த அஸ்த்ரவேகத்தை வானரர்கள் ஸஹிர்க்கமுடியவில்லை. தசக்ரீவனுடைய பாணங்களால் தன் ஸைன்யங்கள் கலங்கினைதைக்கண்டு, ராகவன் யுத்தம் செய்யத் திரும்பினார். 10

பிறகு அந்த ராகுஸவீரன் வானரஸைன்யத்தை அடித்துத் துரத்தியபின், தன் எதிரில் ராமன் நிற்பதைக் கண்டான். அவர் சத்ருக்களால் ஐயிக்கமுடியாதவர்; மஹாவிஷ்ணுவும் தேவேந்திரனும் நிற்பதுபோல் லக்ஷ்மணனுடன் யுத்தபூமியில் காக்கி கொடுத்தார். மேருவைப்போல் ஆகாசத்தையளாவின் கோதண்டத்தின் மேல் வீசியாய்ச் சாய்ந்தகொண்டிருந்தார்; மலர்ந்த செந்தாமரையிதழ்த்திப்போல் சிவந்து அகன்று நீண்ட நேத்ரங்களை யுடையவர்; முழங்கால்வரையில் நீண்ட புண்களையுடையவர்; சத்ருக்களின் கொழுப்பையடக்குகிறவர்; பலமும் தேஜஸும் உருவமெடுத்ததுபோன்றவர்; ஆதிசேஷாவதாரமான லக்ஷ்மணனுடைய ஸஹாயத்தைப்பெற்றவர். வானரர்கள் பயத்தோடு வதையும் ராவணன் தன்னையெதிர்த்து வருவதையும் கண்டு, அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு, கோதண்டத்தை நடுவில் பிடித்து வளைத்துப் பூமியெங்கும் கிடுகிடுகென்று நடுங்கும்படி நானேற்றி டங்காரஞ் செய்தார். ராவணனுடைய சரமாரியாலும் ராமனுடைய நாணூசையாலும் ராகுஸர்க்கும் வானரர்க்கும் மெய் மறந்து விழுந்தார்கள். ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய பாணமார்க்கத்தில் வந்த ராவணன் ஸுநீர்யசக்தர்களுக்கு ஸமீபத்திலிருக்கும் ராஹுவைப்போல் தோன்றினான். (அமாவாஸ்யையில் ஸுநீர்யசக்தர்களுக்கு ஸமீபத்தில் ராஹு வருவது உபமானமாகச் சொல்லப்பட்டதே யொழிய அவனால் இவர்களுடைய தேஜஸின் குறைவு முதலியவை ஏற்பட்டதென இங்கே கருத்தல்ல.) அப்பொழுது லக்ஷ்மணன் வங்கேச்வரனுடன் முதலில் யுத்தஞ் செய்ய விரும்பி, வில்லை வளைத்து நெருப்புக் கொழுக்கைப்போன்ற கூர்மையான பாணங்களைப் பிரயோகித்தார். அவை வில்லிலிருந்து வெளிப்பட்டவுடனே ராவணன் அவைகளை ஆகாசத்தில் பாணங்களால் ஒன்றிற்கொன்று மூன்றிற்கு மூன்று, பத்திற்குப் பத்து இப்படித் தடுத்துக் கண்டித்தான். தன் ஹஸ்த லாகவத் 40

50 தைக் காட்டி, தன்மேல் லக்ஷ்மணனுடைய பாணம் யாதொன்
றும் வீழாதபடியால் அவனை அலாடிவந்து செய்து அப்புறஞ்
சென்று மேருவைப்போல் அசையாமல் நிற்கும் ரகுவினை யெதிர்த்
தான்.

55 கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து ராமனைச் சரமாரியால் மறைத்
தான். அவைகளை ராமன் பல்லங்களால் கண்டிக்க, அவை கோபங்
கொண்ட கோரமான ஸர்ப்பங்களைப்போல் பூமியில் விழுந்தன.
பிறகு ஒருவரையொருவர் பல்வகை தீஷ்ணமான பாணங்களால்
அடித்தார்கள். இடசாரி, வலசாரி, மண்டலம் முதலிய அடிவரிசை
களைக் காட்டினார்கள். ஒருவர்க்கொருவர் பின் வாங்காமல்
60 பாணங்களைத் தடுத்து வந்தார்கள். அந்த யுத்தத்தைப் பார்த்து
யமனும் ருத்ரனும் யுத்தஞ் செய்கிறார்களோவென்று ஸகல
ப்ராணிகளும் நடுங்கின. மழைக்காலத்தில் ஆகாசம் மேகங்களால்
கருத்து, மின்னன்கொடிகளால் ப்ரகாசிப்பதுபோல், அவர்களுடைய
பாணங்களால் ஆகாசம் மறைந்தது, பாணங்களையால் ஜ்வலித்தது,
சரமாரிகளால் ஆகாசத்தில் ஐன்னல்கள் வைத்தது போலிருந்தது.
65 அந்த அம்புகள் அழகான கணுக்களுள்ளவை; கூர்மையான
முனைகளுள்ளவை. கழுவிறகுகள் பூண்டவை; மகா வேகமுள்ளவை.
அவ்விருவரும் தங்களுடைய சரங்களால் ஆகாசமும் பூமியும் தெரி
யாதபடி ஒரே இருட்டாயிச் செய்தார்கள். ஸூரியன் அந்த
மித்த பிறகு நீருண்ட மேகங்கள் ஆகாசத்தில் பரவினதுபோலி
70 ருத்தது. அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் கொல்ல நிச்சயித்து
செய்யும் யுத்தம் முன்பு இத்தரனுக்கும் விருத்ராணுக்கும்
நடந்த யுத்தத்தைப்போன்றது. அதுவரையில் ஒருவரும் இப்படி
யுத்தஞ் செய்ததில்லை. சாவணனுக்கு இவ்விதமான யுத்தம் கேரு
மென்று ஸ்வப்னத்தில்கூட எண்ணமில்லை. இருவரும் உத்தம
75 மான வில்லாளிகள்; இருவரும் ஆயுதப் பயிற்சியில் நிகரற்றவர்கள்;
இருவரும் அஸ்திர சஹஸ்யங்களை யறிந்தவர்களுக்குள் முதன்மை
யடைந்தவர்கள்; இருவரும் யுத்தத்தில் ஸகல நடைகளையும் வரிசை
களையும் காட்டினார்கள்; ஸமுத்ரத்தில் காற்றடிக்கும் திசையில்
அலைகள் இளம்புவதைப்போல், அவ்விருவரும் போரும் வழியில்
80 பாணங்களாகிற அலைகள் மலைகளைப்போல் கிளம்பின. பிறகு
பாணப்பிரயோகத்தில் நிகற்ற சாவணன், சாமனுடைய நெற்றியில்
நாராசபாணங்களை மாடையாகக் தொடுத்து அடித்தான். பயங்கர
மான வில்லிலிருந்து விடப்பட்டு நீலோத்பலத்தின் இதழ்களைப்
போன்ற வீறமுள்ள அத்தச் சரமாவைப் சாமன் சிரஸில் தரித்துக்
85 கொண்டார். அதனால் அவருக்குக் கொஞ்சமாவது உபத்ரவ
முண்டாகவில்லை. பிறகு ராமன் கோதண்டத்தை வளைத்து ருத்
ராலுக்ர மத்ரத்தை ஐபித்துப் பாணங்களை ப்ரயோகித்தார்.
அவை மஹாமேகம் போன்ற சாவணனுடைய கவசத்தில் விழுந்தும்

அதைப் பிளக்க முடியவில்லை. அவனுக்கு யாதொரு உபத்ரவமு
முண்டாகவில்லை. பிறகு ரகுந்தனன் சில பாணங்களை பெடுத்து 90
சீரேஷ்டமான அஸ்த்ரங்களுடைய மந்த்ரங்களால் ஐபித்து
ராவணனை நெற்றியிலடித்தார். அவைகளை ராவணன் அநேக
பாணங்களால் தடுத்தான். அவைகளையும் பிளந்து ஐந்துதலை
நாகங்களைப்போல் சிறிக்கொண்டு பூமியில் ப்ரவேசித்தன.

இப்படி ராகவனுடைய அஸ்த்ரத்தைக் கண்டித்து ராவணன் 95
மஹாகோசமான அஸுரரஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்தான். அதி
விரூத்து விரிமஹம், புலி, கழுகு, காக்கை, பருந்து, நரி, செந்நாய்,
ஐந்து தலை நாகங்கள், ஸர்ப்பங்கள், கோவேறு கழுதைகள், பன்றி
கள், நாய்கள், கோழிகள், மகரங்கள், கருநாகங்கள் முதலியவை
களைப்போல் பயங்கரமான முகங்களையுடைய அநேக பாணங்கள் 100
வெளிப்பட்டன. அதைக் கண்டு ரகுவீரன் உத்ஸாஹத்துடன்
தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு ஆக்னேயாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்
தார். கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பு, ஸூர்யன், சந்த்ரன்,
அர்த்தசந்த்ரன், தாமகேது, க்ரஹங்கள், நக்ஷத்ரங்கள், எரிகொள்ளி
கள், மின்னற்கொடிகள் முதலியவைகளைப்போல் முகங்களை 105
யுடைய தீஷ்ணமான பாணங்கள் அதிவிரூந்து கணக்கில்லாமல்
வெளிப்பட்டன. தசமுகனுடைய அஸ்த்ரம் ராமனுடைய அஸ்த்
ரத்தால் அடக்கப்பட்டு ஆகாசத்திலிருந்து தூள் தூளாய் விழுந்தது.
அந்த அப்புதமான செய்கையைக் கண்டு ஸுகீர்வன் முதலிய
வானர வீரர்கள் ரகுநாதனை மிகுந்த உத்ஸாஹத்துடன் கொண் 110
டாடிக் கர்ஜித்தார்கள்; தாசரதியும் திருப்தியடைந்தார்.

தலை ததஸ்த்ரம் விநிஹதய ராக்வ:
ப்ரஸஹ்ய தத் ராவண ப்ரஹுதிஸ்குதம் |
முதாந்விதோ தாஸரதிச் சமஹாஹவே
விநேது ருச்சைர முதிதா: கபிஸ்வரா: || (50)

ஸர்க்கம் 101

லக்ஷ்மணன் சக்தியாலடிபட்டது

தஸ்மித் ப்ரதிஹதேஸ்த்ரே து ராவணோ ராக்ஷஸாதிப: |
க்ரோதம் ச த்விருக்ஷம் சக்ரே க்ரோதாச் சாஸ்த்ர மதத்தரம் || (1)

தான் ப்ரயோகித்த அஸ்த்ரம் வீணானதைக்கண்டு ராவணன்
இருமடங்கு கோபங்கொண்டு, வேறொரு அஸ்த்ரத்தையெடுத்தான்.
அது மயனுல் செய்யப்பட்டது; ருத்ரனை தேவதையாயுடையது;
வெகு காந்தி பொருந்தினது. அதை ராகவன்மேல் ப்ரயோகித்த

- 5 பொழுது அதிலிருந்து குலங்கள், கதைகள், உலக்கைகள், வில்கு
கள், இடிகள் முதலிய அநேக ஆபுதங்கள் வஜ்ரங்களைப்போல்
கடினமாய் நெருப்புஜ்வாலையுடன் யுகங்களின் முடிவில் தீக்ஷண
மான சண்ட மாகுதங்களைப்போல் அதிவேகமாய்க் கிளம்பி
வந்தன. உத்தமமான அஸ்த்ரங்களின் ரஹஸ்யங்களை அறிந்தவர்
10 கருக்குள் சீரேஷ்டரான ராகவன் அதைக்கண்டு, ஸந்தோஷித்துத்
தேஜஸும் காந்தியும் விருத்தியடைத்து, கார்த்தர்வாஸ்திரத்தைப்
பிரயோகித்து அதைத் தடுத்தார். தசானனன் ஸூர்யாஸ்த்ரத்தைப்
பிரயோகித்தான். அதிலிருந்து மஹாகாந்தியுள்ள சக்ரங்கள்
வெளிக் கிளம்பின. அவை ஆகாசமெங்கும் பரவி, ஸகல திக்கு
15 களிலும் சந்த்ரஸூர்யர்கள் நிறைந்ததுபோல் ப்ரகாசித்தன.
ராமன் அந்த விசித்திரமான சரங்களைப் பாணவர்ஷத்தால் நாசம்
செய்தார். ராவணன் பத்தப் பாணங்களால் ராமனை ஸகல
அவயவங்களிலும் துளைத்தான். மஹாதேஜஸ்வியான ராமன்
கொஞ்சரங்கூடக் கலங்காமல் ராவணனை ஸகல அங்கங்களிலும்
20 பாணங்களால் துளைத்தார்.

- இப்படி ராவணனைத் தடுத்து ராமன் சற்று சீரமபரிஹாரம்
செய்துகொண்டிருக்கையில், லக்ஷ்மணன் ஏழு உத்தமமான பாணங்
களையெடுத்து, மதுஷ்யனுடைய தலைமையுடைய சதநவஜுத்தை
அறுத்துத்தள்ளி, ராவணனுடைய ஸாஸ்தியின் சிரஸைக் குண்டலங்
25 களுடன் கொய்தார். யானையின் துதிக்கையைப்போன்ற அந்த
ராசுஸனுடைய வில்லை ஐந்து கூர்மையான சரங்களால் பொடி
செய்தார். கருத்த மேகங்களைப்போலும் பர்வதங்களைப்போலும்
அவனுடைய சதத்தில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகளை, விபீஷணன்
பாய்ந்து கதைபால் அடித்துக் கொன்றான். உடனே ராவணன்
30 பூமியில் குதித்து, விபீஷணன்மேல் அடங்காக் கோபங்கொண்டு
நெருப்பிடிபோல் ஜ்வலிக்கும் ஒரு சக்தியையெடுத்து, விபீஷணன்
மேல் ப்ரயோகித்தான். அது வருமுன்னே லக்ஷ்மணன் மூன்று
பாணங்களால் அதைக் கண்டித்தார். அதைக் கண்டு வானர்கள்
பெருங் கூச்சலிட்டார்கள். அந்தச் சக்தி தங்கமாலையினால்
35 அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஆகாசத்திலிருந்து எரிகொன்ளி விழுவதுபோல்
நெருப்புப் பொரிகளுடன் மூன்று துண்டங்களாய்ப் பூமியில்,
விழுந்தது.

- உடனே ராவணன் ரோஷத்தால் தேத்தங்களிலிருந்து நெருப்
புப்பொரிகள் பறக்க, வேறொரு உத்ரமான சக்தியையெடுத்தான்.
40 அது சக்தனம் அகில் முதலிய தூபதீபங்களால் பூஜிக்கப்பட்டது;
யமனுடைய நெருங்க முடியாதது. தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்
டிருந்தது; இந்த்ரனுடைய இடிபைப்போல் கோரமாய், பலவானுடைய
ராவணனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டு, விபீஷணனைக் கொல்வதற்காக
வருவதைக் கண்டு லக்ஷ்மணன், "இது விபீஷணன்மேல் விழுந்தால்

- அவன் பிறழக்க மாட்டான்" என்றெண்ணி, அவனை அப்புறம் தள்ளி, மறைத்துக்கொண்டு தான் முன்னே வந்து நின்று, வில்லை வளைத்து, ராவணன் அந்தச் சக்தியைப் பிரயோகிக்காதபடி பாண வர்ஷத்தால் அவனைத் தடுத்தார். அதனால் ராவணன் விபீஷணனைக் கொல்லமுடியாமல், "லக்ஷ்மணனால் இவன் தப்பினால்லவா" என்று கோபிக்கொண்டு, "அபே! துஷ்ட! நீ விபீஷணனை இன்று மரணத்திலிருந்து தப்புவீத்தாயல்லவா? அதற்குப்பதிலாக இந்தச் சக்தி உன் உயிரை வாங்கப்போகிறது. இதுவரையில் அநேக சத்ருக்களின் ப்ராணனைக் கொள்ள கொண்டிருக்கிறது. சத்தத்தால் பூசப்பட்டிருப்பதைப் பார். உன் ஹிருதயத்தைப் பிளந்து, உன் உயிருடன் என்னிடத்தில் வரப்போகிற"தென்று கூறி ராவணன் அந்தச் சக்தியை மஹாகோபத்துடன் லக்ஷ்மணனை உத்தேசித்து விடுத்தான். அது எட்டுத் தங்கமணிகள் கட்டிக் கம்பிரமான நாதத்துடன் கூடினது; மயன் தன்னுடைய மாயா பவத்தால் அதை ஸ்ருஷ்டித்தான்; வீண்போகாதது; சத்ருக்களை நாசஞ்செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ளது; தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தது. அதைப் பிரயோகித்து, லக்ஷ்மணன் அதற்குத் தப்ப மாட்டானென்று, ராவணன் ஸர்தோஷத்தால் கர்ஜித்தான். அது பயங்கரமான வேகத்துடன் இந்திரனுடைய இடிகையப்போல் குமுறிக்கொண்டு லக்ஷ்மணனை நோக்கி வந்தது. அப்பொழுது ராமன் லக்ஷ்மணனுக்கு 'மங்களமுண்டாகட்டு'மென்று வாழ்த்தி, அந்தச் சக்தியைப்பார்த்து, "நீ லக்ஷ்மணனைக் கொல்ல முடியாமல் வீணாகக்கூடவா"யென்று சொன்னார். ராவணன் மஹாகோபத்துடன் ப்ரபோவித்த சக்தி, கொடிய ஸர்ப்பத்தைப்போல், பயமில்லாமல் எதிர்த்து நிற்கும் லக்ஷ்மணனுடைய விசாலமான மார்பில் விழுந்தது. ராவணன் கடும் வேகத்துடன் சுழற்றியெறிந்த அந்தச் சக்தி தேஹத்தில் ஆழமாய்ப் பாய்ந்து, மஹாஸர்ப்பத்தின் நாக்கைப் போல் நெருப்புக் கொழுத்துகளுடன் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தது. லக்ஷ்மணன் ஹிருதயம் பிளந்து பூமியில் விழுந்தார்.
- ஸமீபத்திலிருந்த ராமன் அதைக்கண்டு, அவனிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹத்தால் மனம்நொத்தார். மஹாதேஜஸ்வியானாலும் அதைத் தாங்கமுடியாமல், கொஞ்சநேரம் என்ன செய்யலாமென்று யோசித்துக் கண்ணீர்பெருக ப்ரளய காலாக்களியைப்போல் கடுங் கோபமடைந்தார். பிறகு இது துக்கப்படுவதற்கு ஸமயமல்லவென்று ராவணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து அவனுடன் கோர யுத்தம் செய்தார். வீரதையை அபஹரித்த துக்கம் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து அதிகரித்தது. சக்தியால் ஹிருதயம் பிளந்து தேஹமெங்கும் சத்தத்தால் நனைந்து, அசைவற்ற மஹாஸர்ப்பத்தைப்போல் லக்ஷ்மணன் கிடப்பதையும் கண்டார். ராவணனைக் கொல்லாமல் விடுவதில்லையென்று நிச்சயித்தார். ராவணன் அநிசிக்கிரமாய் எய்த அம்புகளால் வானரச்ரேஷ்டர்கள் அந்தச் சக்தியைப் பிடுங்கி

பெடுத்து ஒடிக்க முடியவில்லை, அது லக்ஷ்மணனைத் துளைத்துப் பூமியில் பதிந்தது. ராமன் அந்தப் பயங்கரமான ஆபுதத்தை லக்ஷ்வாய்ப்பிடுங்கிக் கைகளால் தடவி ஒடித்தெறித்தார். அப் பொழுது ராவணன் அவரை ஸகல அவயவங்களிலும் மர்ம ஸ்தானங்களிலும் சரங்களால் துளைத்தான். அவைகளைச் சற்றும் லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் ராமன் லக்ஷ்மணனைத் தழுவிக்கொண்டு, ஸுக்ரீலனையும் ஹனுமானையும் அழைத்து,

“கீங்கள் லக்ஷ்மணனைச் சூழ்ந்திருங்கள். கோடையின் முடியில் மழைநீர்வழிநீர்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் ராதகபகி
95 மேகத்தைக் கண்டதுபோல், இந்தப் பாவினைக் கொல்வதற்கு ஸமயம் தேடிக்கொண்டிருந்தேன்; இன்று தேர்ந்தது; இப்பொழுது என் பராக்ரமத்தைப் ப்ரயோகித்து இவனுடைய பத்துத்தலைகளையும் அறுக்கிறேன். இன்னும் ஒரு முயற்சித்தத்தில் ராமனாவது ராவணனாவது மடியவைப் பாருங்கள். நான் கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தைவிழ்த்ததும், தண்டகாரணியத்திற்கு வந்ததும், அங்கே ஓரிடத்திலில்லாமல் அலைந்ததும், ஸீதையைப் பறிகொடுத்ததும், பிறகு ராஷ்டிரகனோடு யுத்தஞ்செய்ததும் நரகவேதனைமையப்போல் எனக்குத் தாங்கமுடியாத துக்கத்தையுண்டாக்கினான். இன்று ராவணனைக் கொண்டு அவற்றையெல்லாம் மறப்பேன்.
105 வானரஸனையத்தை இவ்வளவு தூரம் அழைத்து வந்ததும், வாலியைக் கொன்றதும், ஸுக்ரீலனைப் பட்டத்தில் வைத்ததும், ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினதும், அதில் அணைகட்டினதும் இவனுக்காகவல்லவா? இந்தப்பாபு இன்று என் கண்ணில் பட்டிருக்கிறது. இனி உயிருடன் நிரும்பிப் போவானா? பார்வையால் கொல்லும்
110 கொடிய விஷமுள்ள நாகத்தினிடத்திலகப்பட்டவன் தப்புவதுண்டோ? கீங்கனெல்லோரும் இதோவிரக்கும் பர்வதங்களிலுட்கார்ந்து ஸுகமாய் வேடிக்கைப் பாருங்கள். ராமன் ஸகல லோகங்களிலும் நிகரில்லாத வீரனென்பதும் பராக்ரமத்தால் எல்லோரையும் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறவனென்பதும் மூன்று
115 லோகங்களிலுமுள்ள தேவ, கீதர்வ, வீரத்த, சாரண ரீஷிகணங்கள் முதலிய ஸகல ஜாதுக்களுக்கும் தெரியும். (நான் அவதாரமெடுத்த நின் ப்ரயோஜனமென்று உட்கருத்து). இன்றைக்கு நான் செய்யப் போகிற அபுதமான யுத்தத்தை லோகங்களிலுள்ள சராசர வஸ்துக்களும் தேவகணங்களும் இந்தப் பூமியுள்ளவரைக்கும் கூடிக்
120 கொண்டாடும்” என்று சொல்லிவிட்டு,

தங்கக்கட்டுள்ள கூர்மையான பாணங்களால் ராவணனை ஜாக்ரதையாய் அடித்தார். மேகங்கள் கீர்த்தாரைகளைச் சொரிவது போல் தசமுகன் ஜ்வலிக்கும் நாராசங்கனையும் உலக்கைகளையும் ராமன்பேரில் வர்ஷித்தான். அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துப் ப்ரயோகித்த பாணங்கள் தாக்கும் சப்தம் கோரமா

யிருந்தது. அவை முறிந்து சிதறி ஆகாசத்திலிருந்து ஐவலிக்கும் முனைகளுடன் பூரியில் வீழ்ந்தன. அவர்களுடைய நாடுணுசை ஸகல ப்ராணிகளுடைய ஹிருதயத்தையும் நடுங்கச் செய்தது. பெருங்காற்றாலடிக்கப்பட்ட மேகத்தைப்போல், ராவணன் ராமனுடைய சரமாரியால் மிகவும் வருத்தி, நிற்கமுடியாமல் பயந்து ஓடிப்போனான்.

130

ஸ சீர்யமாண: ஸரஜூல வ்ருஷ்டிபி:

மஹாத்மநா தி'ப்த த'துஷ்மதார்தி'த: |

ப'யாத் ப்ரது'த்'ராவ ஸமேத்ய ராவணே

யத'நிவேநாபி'ஹதோ வலாஹக: |

(65)

ஸர்க்கம் 102

லக்ஷ்மணன் ஸூர்ச்சை நிகழ்ந்தது

ஸக்த்யா விதிஹதம் த்'ருஷ்ட்வா ராவணேந ப'யீயஸா |

லக்ஷ்மணம் ஸமரே ஸூரம் குதி'ரேனக் பரீப்லுதம் || (1)

லக்ஷ்மணன் ராவணனுடைய சக்தியாலடிப்பட்டு சத்தம் பெருகக் கிடப்பதைக் கண்டு, ராமன் ராவணனுடன் கோர யுத்தம் செய்துகொண்டு பாணங்களைப் பிரயோகித்துக்கொண்டே ஸு-வேணனைப் பார்த்து, "மஹாகுரணை நமது லக்ஷ்மணன் ராவணனுடைய வீரயத்தால் பூரியிலடித்துத் தள்ளப்பட்டான். மஹாஸர்ப்பத்தைப்போல் கிடந்து புரளும் லக்ஷ்மணனைக் கண்டு எனக்குத் துக்கம் அதிகரிக்கிறது. உயிரைக் காட்டிலும் எனக்கு ப்ரீயமான லக்ஷ்மணன் சத்தத்தால் நனைந்து கிடக்கையில் நான் இத்தீரியங்கள் சிதறி எப்படி யுத்தஞ் செய்வேன்? ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருத்தின இந்த வீரச்ரேஷ்டன் யுத்தத்தில் ப்ரீய முள்ளவன்; என் உடன் பிறந்தவன்; என்னை நம்பி வந்தவன்; இவன் இதர்தால் எனக்கு ஸுகம் எதற்கு? உயிரை வைத்துக் கொள்ளவும் வேண்டுமோ? என் பலம் வெட்கமடைந்து அடங்குகிறது; கோதண்டம் கையிலிருந்து நழுவுகிறது; பாணங்கள் கைக்கு வரவில்லை; கண்ணீர் கண்களை மறைக்கிறது; ஸ்வப்னத்தில் ஆபத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வதற்காக வேகமாய் ஓட வேண்டுமென்று விரும்புகிறவனுக்குக் கால்கள் எப்படிப் பதித்து ஸ்வாதினப்படாமலிருக்குமோ அப்படித் தீவிரமான கவலை என்னை ஆழ்க்குகிறது. உயிரை விடுவது நலமென்று தோன்றுகிறது" என்று கூறினார்.

5

10

15

20

ரகுவீரன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துப் பார்த்து, அவன் உயிர் நிலையில் அடிபட்டு உபத்ரவத்தை ஸஹிக்க முடியாமல் பெரு மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு புரளுவதைக் கண்டு, சோகமும் கவலையும் மேற்கொண்டு, இத்தீரியஸ்வாதினமற்று ப்ரலாபித்தார். "எனக்கு

- 25 வெளியில் ஸஞ்சரீக்கும் ப்ராணனுள் லக்ஷ்மணன் அடிபட்டுப் புழுதியில் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டபிறகு ராஜ்யத்தாலும் ப்ராணனாலும், புத்தத்தாலும் என்ன ப்ரயோஜனம்? என் அருமைத் தம்பி அடிப்பட்டுக் கிடக்கையில் எனக்கு ஒன்றுத்தோன்ற வில்லை. என் மனஸும், புத்தியும், இந்த்ரியங்களும் அவனிடத்தில்
- 30 லயமாயின. நான் நடைப்பினம்போலானேன். பார்வையகளை எந்தத்தேசத்திலும் ஸம்பாதிக்கலாம்; பந்துக்கள் எந்தத் தேசத்திலும் கிடைப்பார்கள். ஆனால் உடன்பிறந்தான் கிடைக்கக்கூடிய தேசம் மாத்திரம் கிடையாது" என்று கூறி சோகத்தால் இந்த்ரியங்கள் கலங்கி, பார்ப்போர் பரிதபிக்கும்படி அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, ரகுநாதன் புரண்டழுவதைக் கண்டு, ஸுஷேணனென்ற வானர வீரன் அவரை ஸமாதானம் செய்தான்.

- 'ஸ்வாமி! ஸகல சப லக்ஷணங்களுக்குமிருப்பிடமான லக்ஷ்மணன் மரணமடையவில்லை; இவருடைய முகம் விகாரமடைய வில்லை; நிறம் மாறவில்லை; காந்தி குறையவில்லை; ப்ரஸன்னமாயும்
- 40 தேஜஸுடனும் விளங்குகிறது; கைகள் தாமரைப் புஷ்பங்களைப் போல் சிவந்திருக்கின்றன; நேத்ரங்கள் தேவிவாயிருக்கின்றன. உயிரற்றவர்களுக்கு இவ்விதமான லக்ஷணங்கள் கிடையாது; தீர்க்காயுஸுள்ளவர்களுடைய முகங்கள் இப்படியிருக்கும். இவர் மரணமடையவில்லை; பிழைத்திருக்கிறார். ஸுகமாய்த் தூங்கிக் கொண்டிருப்பவனைப்போல் கைகால்களை விசித்துக்கொண்டு படுத்திருக்கும் இவருடைய ஹிருதயம் ஸரியாய் அடித்துக்கொண்டு வருகிறது. ஆகையால் இவர் உயிரோடிருக்கிறாரென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை" என்று ரகுவீரனைத் தேற்றி,

- ஸமீபத்திலிருந்த ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து, "வாயுபுத்ர! இங்
- 50 கிருத்த அதிசீக்ரமாய் ஒஷதிபர்வதத்திற்குச் செல். முன்பு ஜாய்பவான் அதன் லக்ஷணங்களையும் இடத்தையும் வர்ணித்திருக்கிறார். அதன் தென் கிசரத்திலிருந்து விசல்யகரணீ, ஸாவர்ணகரணீ, ஸந்தானகரணீ, ஸஞ்சிவினீ என்ற ஒஷதிகளைக் கொண்டுவா. அவைகளால் லக்ஷ்மணன் மூர்ச்சை தெளித்து முன்போல் ஸுகமாயிருக்கும்படிச் செய்கிறேன்" என்னான்.

- உடனே ஆஞ்ஜநேயர் ஆகாச மார்க்கமாய் ஒஷதிபர்வதமிருக்குமிடத்திற்குச் சென்று, அவைகளைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் கவலைகொண்டார். "இந்த ஒஷதிகளின் அடையாளங்களையும் லக்ஷணங்களையும் நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்வதற்காக மறுபடியும் ஸுஷேணனிடத்தில் நான் சென்றால் கால தாமஸமாகும்;
- 60 உத்தேசித்த கார்யமும் கெடும். ஆகையால் இந்தச் கிசரத்தைப் பெயர்த்துக்கொண்டு போவது நலம். அவை இதில் வளர்கின்றனவென்று ஸுஷேணன் சொல்லியிருக்கிறான். என் அத்தக்கரணம் தெளித்திருப்பதால் அவை இங்கிருக்கவென்றுமென்றே நிச்சயித்

கிறே"னென்று தனக்குள் ஆலோசித்துக்கொண்டு, ஒஷதி பர்வதத் 65
தின் தென்கிரத்தில் தன் வாலைச் சுழற்றி மூன்றுதரம் அசைத்தார்.
அதை மரங்களோடும் மிருகங்களோடும் நதிகளோடும் பிடுங்கி
யெடுத்து, கைகளால் பந்தாடிக்கொண்டு அதிசீக்ரமாய்த் திரும்பி
வந்த, ஆகாச வீதியிலிருந்து ஓர் கருத்த நீருண்ட மேகத்தைப்போல்
வானர ஸைன்யத்திற்கு நடுவில் குதித்தார். 70

சற்று இளைப்பாறி அந்தப் பர்வதகிரத்தை ஸுஷேணனுக்
கெதிரில் வைத்து, "நீ கொண்டுவரச் சொன்ன ஒஷதிகள் எனக்கு
அடையாளம் தெரியவில்லை. ஆகையால் அந்தச் கிரத்தை அப்
படியே பெயர்த்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன்" என்றார்.

ஸுஷேணன் வாயுபுத்தரனைப் புகழ்ந்து, அந்தச் கிரத்திலிருந்து 75
வேண்டிய ஒஷதிகளை பெடுத்துக்கொண்டான். தேவர்களாலும்
செய்யமுடியாத அப்புதகாரியத்தை மாருதி செய்ததைப்பற்றி
வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஆச்சர்யமடைந்தார்கள். பிறகு
ஸுஷேணன் அந்த ஒஷதிகளைப் பிழிந்து லக்ஷ்மணனை முகரும்படி
செய்தான். அவருடைய தேகத்திலிருந்த பாணங்களெல்லாம் 80
உதிர்த்து விழுந்தன: காயங்கள் ஆறின; உபத்தரவம் நீங்கிற்று;
முன்போல் அளவற்ற பலபராக்ரமத்துடன் பூரிலிருந்து மிளம்பி
னார். அதைக்கண்டு வானரசர்கள் 'நல்லது நல்ல'தென்று ஸுஷேண
னைக் கொண்டாடினார்கள். ரகுவீரன் லக்ஷ்மணனை "வா, வா"
என்றழைத்து, வெகுப்பேரையுடன் இறுகத் தழுவித் தண்ணீர்
குதிர்த்தார். "விராகாமணே! நீ செத்துப் பிழைத்ததை என்
புண்யவசத்தால் பார்க்கின்றேன். நீ இறந்தால் எனக்கு ப்ராண
னுலாவது, ஸீதைபாலாவது, சத்ருக்களை ஐயிப்பதாலாவது ஆக
வேண்டியதென்ன?" என்று தன் பிரியத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

அதைக்கேட்டு லக்ஷ்மணன் வருத்தமடைந்து, வார்த்தைகள் 90
குளர, "அண்ணா! என்ன வார்த்தை சொன்னீர்கள்? தங்களுடைய
பராக்கரமம் வீண்போகாதல்லவா? ராவணனைக் கொன்று விடுஷ
ணனை இந்த லங்காநாட்டில் அபிஷேகஞ் செய்திறேனென்று
முன்புப் ப்ரதிக்கை செய்திருக்கிறீர்களல்லவா? யாரோ கையாலாகாத
வன்போலும், ஊரும்பேருமில்லாதவன் போலும், இப்பொழுது 95
இப்படிப் பேசத்தகுமா? பாபலேசமில்லாத புண்யமூர்த்தி! ஸாதுக்
கள் தாம் செய்த ப்ரதிக்கையையே கையிடமாட்டார்கள். ப்ரதிக்
கையையே நிறைவேற்றுவது பெருந்தன்மையின் லக்ஷணம். தாங்கள்
ஸீதைதையையும் ஐயத்தையுமடைவதில் எனக்காக அச்சத்தைகொள்
வது சியாயமல்ல, ராவணனைக் கொன்று, தாங்கள் சொன்ன வார்த்
தையை நிறைவேற்றுவீர்கள். தங்களுடைய பாணமார்க்கத்தில் 100
வந்த சத்ரு உயிருடன் தப்புவானா? கூர்மையான தந்தங்களுடன்
நோபத்தால் கர்ஜிக்கும் வீரம்மறத்தின் கண்ணில்பட்ட யானை
தப்புமா? ஸூரியன் அஸ்தமிப்பதற்குமுன் இந்தத் துஷ்டனை அதி

- 165 சக்ரமாய்க் கொல்லவேண்டும். ராவணனை யுத்தஞ்செய்து கொல்ல வேண்டுமென்றிருந்தால், ப்ரதிக்ஷணைய நிறைவேற்றவேண்டுமென்றிருந்தால், வீதையை மறுபடியும் அடையவேண்டுமென்றிருந்தால் இப்போது நான் ப்ரார்த்திக்கிறபடி சக்ரமாய் நடவுங்கள்” என்றார்.

யதி¹ வத²மிச்ச³லி ராவணஸ்ய ஸங்க⁴யே

யதி¹ ச க்ருதாம் த்வமிதேஹச்ச³லி ப்ரதித்னாம் |

யதி¹ தவ ராஜவராத்தமஜாபி²ஸாஷ:

குரு ச வசோ மம ஸிக்⁴ர மத்⁵ய வீர ||

(54)

ஸர்க்கம் 103

ராமன் இந்திரனுடைய ரதத்திலேறி யுத்தம் செய்தது

வக்ஷ்யணேத து தத்¹வாக்யமுக்தம் ஸ்ருத்வா ஸ ரா²க்³வ: |

ஸத்த¹தே² பரவீரக்³தோ த⁴து ராத⁵ய விர⁶யவாந் ||

(1)

- அதைக்கேட்டு ரகுநாதன் வில்லியெடுத்து வளைத்துக் கோரமான சரங்களை ராவணன்மேல் ப்ரயோகித்தார். பிறகு அந்த ராகுஸன் வேறு ரதத்திலேறி, ஸூர்யனை விழங்க ராஜா ஓடி வருவதுபோல், ராமனை நோக்கி ஓடிவந்து, ரதத்திலிருந்துகொண்டே ராமனை வஜ்ராயுதம்போன்ற கோரமான பாணங்களால் அடித்தான். ரகுநாதன் கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பைப்போன்ற அம்புகளால் தசகண்டனைப் பிளந்தார். பூமியில் நிற்கும் ராமன் ரதத்திலிருக்கும் ராவணனுடன் யுத்தஞ்செய்வது ஸரியல்லவென்று தேவ கந்தர்வ தானவர்கள் அபிப்ராயப்பட்டு, இந்திரனுடைய ரதத்தை ராமனிடத்திலனுப்பினார்கள். அது தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மதுரமாய்ச் சப்திக்கும் அநேக ஸுவர்ண மணிகளால் விளங்கிற்று. பாலஸூர்யனைப்போல் காத்தி பொருத்தினது; வைடுரியங்களால் விளங்கும் ஸூர்யதேஜஸுள்ள அச்வங்கள் பூட்டினது; வெண்சாமரங்களாலும் தங்க ஐன்னல்களாலும் விளங்கிற்று. அழகான தங்க த்வஜத்தையுடையது. இந்திரனுடைய ஸாரதியான மாதவி அதை ஆகாசத்திலிருந்து ராமனிருக்குமிடத்திற்கு கொண்டுவந்து, கையில் குதிரைச் சவுக்குடன் ரதத்திலிருந்த படி கைகூப்பி, “ஸ்வாமி! தாங்கள் ராவணனை ஐயிக்கவேண்டுமென்று விரும்பி தேவராஜன், இந்த ரதத்தையனுப்பினார். சத்ரு குலகால! அளவற்ற காந்தி பொருத்தினவரே! நிகரில்லாத பலவானே! இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட இந்தப் பெரிய வில்லையும் அக்னிபோல் ஜ்வலிக்கும் கவசத்தையும் ஸூர்ய தேஜஸுள்ள பாணங்களையும் கூர்மையான சக்தியையும் அங்கீகரித்து, இந்தத்

நிவ்யரதத்திலேறி ராவணனை ஐயிக்கக்கடவீர்கள். மஹேந்தரன் தானவர்களை ஐயிக்கும்பொழுது நான் ஸாரத்யம் செய்தேன். 25
இன்று தாங்கள் ராவணனை ஐயிக்கும்பொழுது தங்களுக்கு ஸாரத்யம் செய்யும் பாக்யத்தைப் பெற்றேன்" என்றார். ராமன் அந்த ரதத்தைப் ப்ரதவிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து பூர்ண சந்திரனைப் போல் ஸகல லோகங்களையும் தன் கார்தியாப் ப்ரகாசிக்கச் செய்து கொண்டு அதிலேறினார். 30

பிறகு ராமனுக்கும் ராவணனுக்கும் நடந்த யுத்தம் மிகவும் அப்புதமாக இருந்தது. பார்த்தவர்களுக்குப் பயத்தால் மயிர்க் கூச்சத்தை உண்டுபண்ணிற்று. உத்தம அஸ்த்ரங்களின் சமஸ்யத் தைப் பூர்ணமாயறிந்த ரகுவீரன், ராவணனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட கார்தர்வம், தைவம் முதலிய அஸ்த்ரங்களை அந்தந்த அஸ்திரங்களா லேயே தடுத்தார். பிறகு ராவணன் கோபங்கொண்டு கோரமான ராஷ்ணாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்தான். அவனுடைய வில்லிலிருந்து தங்கக்கட்டுகளுள்ள பாணங்கள் வெளிப்பட்டு, மஹாவிஷ்ணுள்ள ஸர்ப்பங்களாய் ராமனைச் சூழ்ந்துகொண்டன. அவை நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக்கக்கும் வாய்களைத் திறந்துகொண்டு, ராமனை உபத்ர வித்தன. வாஸுகி, காரீக்கோடகன் முதலிய மஹாகாகங்களிப் போல் ஸ்வலிக்கும் படங்களுடனும் கொடிய விஷங்களுடனும் ஸகல திக்குகளையும் மறைத்தன. அதைக்கண்டு ராமன் பயங்கர மான கருடாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்தார். அதிலிருந்து இளம்பிண பாணங்கள் ஸர்ப்பங்களையெல்லாம் நாசஞ்செய்தன; அவை மன ஸால் மீனைத்த ஸகல ரூபங்களையுமெடுக்கும். தன் அஸ்த்ரங்கள் விணுனைதைக்கண்டு ராவணன் கோபபரவசனாய் ராமனை சரமாரி யால் துளைத்தான். மாதலியையும் திஷ்ணமான பாணங்களால் வருத்தினான். ஒரு பாணத்தால் ரதத்தில் கட்டியிருந்த தங்க த்வஜத்தை அறுத்துத் தள்ளினான். தேவலோகத்து அச்வங்களையும் பாணவர்ஷத்தால் அடித்தான். அந்த அற்புதமான வீரகிருத்யத் தைக் கண்டு தேவதானவகந்தர்வசாரணர்கள் துக்கமடைந்தார்கள். ராமன் சத்ருவால் பீடிக்கப்படுவதைக்கண்டு வீர்த்தர்களும், மஹாவிஷ்ணும், வானரச்ரேஷ்டர்களும், விபிஷணனும் கவலை கொண்டார்கள். ராமனென்ற பூர்ணசந்த்ரன் ராவணனென்ற 55
ராஷுவால் பீடிக்கப்பட்டதைக்கண்டு ஸகல ப்ராணிகளும் துயர முற்றன.

சந்த்ரனுக்குப் ப்ரியபாசையையாயும் ப்ரஜாபதியை தேவதையா யுடையதுமான ரோஹிணி கஷத்திரத்தைப் புதன் ஆக்ரமித்தான். அது ஸகல ஐகத்திற்கும் அபாயத்தைக் குறிப்பிட்டது. புகையால் குழப்பட்ட அலைகளுடன் ஸமுத்ரம் ஸ்வலிப்பதுபோல் பொங்கி, ஸூர்யனை ஆக்ரமிப்பதுபோல் காணப்பட்டது. கத்தியைப்போல் கருத்த வர்ணத்துடன் ஆதித்யன் ஒளி மழுங்கிற்று. அதில் தலை 60

- 65 யில்லாத முண்டம் காணப்பட்டது. தாமதேது ஸூர்யனைப் பற்றிக்கொண்டது. கோஸலராஜாக்களுடைய நஷத்ரமாயும் இந்ந்ரணையும், அக்னீயையும், தேவதைகளாயுடையதுமான விசாக நஷத்ரத்தை அங்காரகன் ஆகாசவீதியில் ஆக்ரமித்து நின்றான். ராவணன் பத்துத்தலைகளுடனும் இருபது கைகளுடனும் மலை போன்ற விலலைக் கையிற்பிடித்து, மைநாகபர்வதத்தைப்போல்
- 70 தோன்றினான். அவனுல் பீடிக்கப்பட்ட ராமன் பாணங்களை வில்லில் தொடுத்து விடுக்கமுடியவில்லை. அப்பொழுது தான் செய்யவேண்டிய கார்யத்தை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு, புருஷங் களை நெறித்துக் கொஞ்சம் சிவந்த நேத்ரங்களுடன் எல்லியற்ற கோபங்கொண்டு, ஸகல ஜகத்தையும் தன் பார்வையால் எரிப்பவர் போலத் தோன்றினான்.

75

ஸக்ருத்வா'ப'குருயம் க்ருத்'த': கிருசித் ஸம்ரக்தலோசத: |
ஜகா'ம ஸுமஹாக்ரோத'ம் நிர்'த'ஹத்திவ சக்ஷுஷா | (38)

ஸர்க்கம் 104

ராவணன் சூலத்தைப் பிரயோகித்தது

தஸ்ய க்ருத்'த'ஸ்ய வத'நம் த்'ருஷ்ட்வா ராமஸ்ய தி'மத: |
ஸர்வபூ'தாநி வித்ரேஸு: ப்ராகம்பத ச மேதி'ந் | (1)

- இப்படிப் புத்திமானான ரகுநீரன் கோபங்கொண்டதைக் கண்டு அவருடைய முகத்தைப் பார்க்க முடியாமல் ஸகல பூதங் களும் பயத்தால் நடுங்கின; பூமி கிடுகிடு என்று அதிர்ந்தது. பர்வதங் கள் வீருஷங்களுடனும் எரிந்தனம் புவி முதலிய மிருகங்களுடனும் அசைந்தாடின. ஸமுத்ரங்கள் கலங்கிப்பொங்கின. பஷிகள் க்ருரமாய்ச் சபித்தன. ஆகாசத்தில் மேகங்கள் பயங்கரமாய்க் குமுறிக்கொண்டு நான்கு புறங்களிலும் பரவின. ராமன் கோபா வேசங்கொண்டதையும் கோரமான அபசகுனங்களுண்டானதை புங் கண்டு ஸகல ப்ராணிகளும் திசிலடைந்தன. ராவணனுக்கும்
- 5
- 10
- பயமுண்டாயிற்று.

- லோகங்களை நாசஞ்செய்யும் மஹாப்ரளயகாலத்தைப்போல் அவ்விரு வீரர்ரேஷ்டர்களுக்கும் நடந்த அப்புதமான புத்தத்தைப் பார்க்க, தேவகந்தர்வ உரக ரிஷி தானவ தைத்ய கருடர்கள் முதலிய கணங்கள் ஆகாச வீதியில் கூட்டங்கூட்டமாய் விமானங்களில்
- 15
- வந்திருந்தார்கள். விரித்ரமான ஆயுதங்களாலும், கோரமான அஸ்தரங்களாலும், அவ்விருவரும் செய்யும் புத்தமானது பார்ப் பவர்களுடைய உத்ஸாஹத்தையும் பயத்தையும் விருத்தி செய்தது. அப்பொழுது அக்விருத்த தேவகணங்கள் ராமனிடத்திலுள்ள பஷ பாதத்தால், "ரகுநத்தன! ராவணனை ஜயிக்கக் கடவா"பென்று

- எரிய ஆரம்பிக்கையில் அதை இந்த்ரன் மழைத்தாரைகளால் நனைப்
பதுபோல், பாணவர்ஷத்தால் தடுத்தார். எரியும் நெருப்பில்
விழுந்த விளக்குப் பூச்சிகளைப்போல் அவை அந்தச் சூலத்தால்
எரிக்கப்பட்டு இருந்தவிடந்தேரியாமல் போயின. தன் பாணங்
65 கள் சூலத்தில் பட்டுச் சிதறிச் சாம்பலானதைக்கண்டு ராமனுக்குச்
சொல்லமுடியாத கோபமுண்டாயிற்று. மாதலியின் வழியாய்
இந்த்ரன் அனுப்பின உத்தமமான சக்தியையெடுத்துக் கையில்
தூக்கிச் சுழற்றினார். அளவற்ற பலமுடைய ராகவனுடைய புஜத்
தால் சுழற்றப்பட்ட அந்தத் திவ்யாயுதத்தில் கட்டியிருந்த தங்க
70 மணிகள் மதுரமாய்ச் சப்தித்தன. ஆகாசம் யுகங்களின் முடிவில்
எரிகொள்ளிகளால் வயிப்பதுபோல், அந்தச் சக்தியின் தேஜஸால்
விளங்கிற்று. அது ராவணனுடைய சூலத்தின்மேல் விழுந்து அதன்
பலத்தையும் தேஜஸையும் அபஹரித்து அதை ஒடித்துப் பொடிப்
பொடியாய்ப் பூமியில் தள்ளிற்று. உடனே ராமன் பாணங்களை
75 அதிவேகமாய் ப்ரயோகித்து, ராக்ஷஸாதிபதியின் ரதத்தில் பூட்டி
யிருந்த வாயுவேகமுள்ள அச்வங்களை அடித்தார். ராவணனை
நெற்றியிலும் மார்பிலும் அடித்துப் பிளந்தார். ஸகல அவயவங்
களும் பாணங்களால்பிளந்து ரத்தத்தாரைகள் பெருகத் தசானன்
புஷ்பங்களால் நிறைந்த அசோக விருஷத்தைப்போல் காணப்
80 பட்டான். இப்படியுத்தத்தில் ராமபாணங்களால் தேஹமெங்கும்
காயம் பட்டு ரத்தத்தால் நனைந்து, பாதிபுத்தத்தில் மனந்தளர்ந்
தான். பிறகு கடுங்கோபங்கொண்டான்.

ஸ ராமபாணை ரபி'வித்'த' க'ாத்ரோ

நிஸாசரேந்த்'ர: க்ஷதஜார்த்'ர க'ாத்ர: |

ஜகா'ம கே'த'ம் ச ஸமாஜமத்'யே

க்ரோத'ம் ச சக்ரே ஸு'ப்'ருஸம் ததா'நீம் || (37)

ஸர்க்கம் 105

ராவணனுடைய ஸாரதி ரதத்தை
யுத்தபூமியிலிருந்து கொண்டுபோனது

ஸ தேந து தத'ா க்ரோத'ாத் காகுத்ஸ்தே'நார்தி'தோ ரணே |

ராவண: ஸமரஸாஸா'மீ மஹாக்ரோத'மூபாக'மத் ||

(1)

ராமன் கோபமுண்டு இப்படித் தன்னை வருத்துவதைக் கண்டு,
யுத்தத்தில் சத்ருவின் பராக்ரமத்தை மெச்சும் தன்மையுள்ள
ராவணனுக்கும் தேஹந்தேரியாமல் கோபமுண்டாயிற்று. ஸப்த
மேகங்களும் ஒரே காலத்தில் மழைத்தாரைகளைச் சொரிந்து ஒரு
5 பெரிய ஏரியை நிரப்புவதுபோல், தசக்ரீவன் கண்கள் சிவந்து,
ச்வாஸத்தைபடக்கிக்கொண்டு, தன் பூர்ணவீர்யத்தையும் ப்ரயோ

கித்து ராகவனை ஊசிநாட்ட இடையில்லாமல் பாணங்களால் நிறைத்
தான். மேருமலை பெருங்காற்றால் அசையுமா? ரகுவீரன் சத்ருவின்
பாணங்களை அலக்ஷயஞ்செய்து அவைகளால் சத்தும் வருத்தாமல்,
ஸூர்யனுடைய விரணங்களைக் குடையால் தடுப்பதுபோல் சரமாரி
யால் அவைகளைத் தடுத்தார். உடனே ராவணன் அநேகம் ஆயிரம்
அஸ்தரங்களை அதிவேகமாய் ப்ரயோகித்து ராமனை மார்பில் துளைத்
தான். ரத்தத்தால் நனைந்து, ராகவன் காட்டில் வஸந்த காலத்தில்
புஷ்பங்களால் நிறைந்த ஒரு பெரிய பலாச விருக்ஷத்தைப்போல்
விளங்கினார். அந்தச் சரங்களால் கோபங்கொண்டு, யுகங்களின்
முடிவில் ஜ்வலிக்கும் ஸூர்யனைப்போல் தேஜஸ்வியாய், ச்ரேஷ்ட
மான பாணங்களைக் கோதண்டத்தில் தொடுத்து விடுத்தார்.
இருவரும் வாயுவேக மனோவேகமாய் ப்ரயோகிக்கும் சரங்களா
லுண்டான இருட்டில் ஒருவரையொருவர் பார்க்கமுடியவில்லை.

பிறகு ராமன், இவனுடன் எவ்வளவு நேரம் யுத்தஞ்செய்கிற
தென்று கடுங்கோபங்கொண்டு, அவனைப் பார்த்து அலக்ஷயமாகச்
சிரித்து, "அட! துஷ்ட ராகுஸ! ஜனஸ்தானத்தில் என் பார்வைய
தனியாக அனாதையா யிருக்கையில் நீ அவனைத் திருட்டுத்தனமாய்
நானில்லாத வேளையில் அபகரித்தாய். இந்த அல்பவிருத்யத்தைச்
செய்த நீயும் ஒரு வீரனு? சத்தவீரர்களிருக்குமிடத்திற்கு வருவதற்
கும் உனக்கு யோக்யதையுண்டோ? ஒரு ஸ்திரீ நீர்மானுஷ்யமான
காட்டில் பர்த்தா இல்லாமல் தனியாக கவலைக்கொண்டிருக்கையில்
அவனைப் பலாத்காரஞ்செய்ததும், நீ 'நம்மைப்போன்ற குரனில்லை'
யென்று எண்ணங்கொள்வதும் மிகவும் ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது.
சஷிப்பதற்கு பர்த்தா ஸமீபத்திலில்லாத பெண் பிள்ளையிடத்தில்
சௌர்யத்தைக் காட்டும் பதரே! பரஸ்தீரைய அபகரிக்கும் மஹா
பாபி! லோகத்தில் நீசர்களும் சித்திக்கக்கூடிய செய்கையைச் செய்த
பிறகும், 'நான் வீர'னென்று எண்ணத்துணிந்தாயல்லவா? லோக
மரியாதையைக் கடத்தவனே! வெட்கங்கெட்டவனே! நன்னடத்
தையைத் துறந்தவனே! கொழுப்பாலும் கர்வத்தாலும் தலைதெரி
யாமல் காலமிருப்புவை வலுவில் தேடி வீட்டிற்கு அழைத்துத்
கொண்டுவந்தும், 'நம்மைப்போன்ற குரனில்லை'யென்று அகமகிழ்
கிறாயே? திப்பாலமனான குபேரனுக்குத் தம்பி; மஹா குரன்;
எண்ணிறந்த வீரர்களால் சூழப்பட்டவன்; நீ செய்த அப்புதமான
கார்யத்தை ஸகல ப்ராணிகளும் மெச்சுவார்கள். அதனால் உனக்கு
அழிவற்ற கீர்த்தி கிடைக்கும். மதத்தால் நீ செய்த இந்தக்கார்யம்
உன்னை வேரறுக்கும். அந்தப் பாபத்தின் கொடுமையான பலனை
இதோ அனுபவிக்கப்போகியும். துரீபுத்தி பிடித்துச் 'சௌர்யத்
தில் நமக்கீழில்லை'யென்று நினைக்கியும், திருடனைப்போல் வீரதையை
எடுத்துவந்த உனக்கு வெட்கமென்பது கிடையாதோ? நானிருக்
கும்பொழுது நீ அப்படிச் செய்திருந்தால் என் பாணங்களுக்கினர்
யாகி, உன்னுடன் பிறந்த கரனிருக்குமிடம் போயிருப்பாய்.

போகட்டும். இன்று நீ என் கண்ணில் பட்டது மிகவும் நல்லது. இந்தக் கூர்மையான பாணங்களால் உன்னை யமலோகத்திற்கனுப்பு
 50 கிறேன். இன்று உன் சிரத்தை துவளிக்கும் குண்டலங்களுடன் என் சரங்களாலுத்துப் பூமியில் தள்ளுகிறேன். அங்கே அது புழுதியில் புரள, நாங்கனும்' நரிகளும் அதைப் பிடுங்கித் தின்னும். பூமியில் கிடக்கும் உன் முண்டத்தில் சரங்கள் பாய்ந்தவிடங்களிலிருந்து பெருகும் ரத்தத் தாரைகளை இன்று கழுதுகன் குடித்துத் தாகத்
 55 தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும். கருடன் ஸர்ப்பங்களைக் கொத்திக் கொண்டு போவதுபோல், இன்று என் அம்புகளால் பிளக்கப்பட்டு நீ உயிரற்றுப் பூமியில் கிடக்கையில் உன் உடல்களைப் பறவைகள் பிடுங்கித் தின்னும்." என்றார்.

இப்படிச் சுடும் வார்த்தைகளால் ராவணனைத் துணித்து அவன்
 60 மேல் சரமாரி பொழிந்தார். அவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று நினைத்தவுடன் ராமனுக்கு வீர்யமும், பலமும், உத்ஸாஹமும், அஸ்திர பலமும் இரு மடங்காயின. எல்லையற்ற ஞானமுள்ள ராகவனுக்கு அப்பொழுது ஸ்கல அஸ்திரங்களும் தோன்றி சீர்த்தமாயிருந்தன. தேஜஸும் ஸந்தோஷமும் விரும்பியடைந்து பாணங்களைப்
 65 ப்ரயோகிப்பதில் வாயுவேக மனோவேகத்தை மிஞ்சினார். இப்படிப் பட்ட சுபசுருணங்களைக் கவனித்து ஐயம் ஸமீபித்ததென்றெண்ணி, மறுபடியும் ராவணனை மிகவும் கடுமையாய் கெடுக்கி, ஓயாமல் பாணங்களை ப்ரயோகித்ததால், கல்மாரி பொழிவது போல் இடைவிடாமல் வந்துவிழும் ராமபாணங்களாலடிப்பட்டு,
 70 ராவணன் மனந்தளர்ந்து ப்ரமித்தான். வில்லை வளைக்கவுமில்லை; பாணங்களைத் தொடுக்கவுமில்லை; விடுக்கவுமில்லை; ராமனுடைய பாணங்களைத் தடுக்கவுமில்லை; இந்திரிய ஸ்வாதீனமற்று மனந்தளர்ந்தான். அவனுல் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட அஸ்திரங்களும் சஸ்திரங்களும் பலமற்றுச் சத்ருவைக் கொஞ்சமேனும் உபத்ரவிக்க
 75 வில்லை. இப்படி மரணமடையும் தசையிலிருப்பவனைப்போல் ராவணன் கஷ்டப்படுவதைக் கண்டு, ஸாரதி மனங்கலங்காமல் அந்த ரத்தத்தை வுத்தபூமியிலிருந்து அப்புறம் மெள்ள நடத்திக் கொண்டு வந்தான்.

ஸுததஸ்து ரததேதாஸ்ய

ததவஸ்தம் ஸமிக்ஷய தம் |

ஸுநதரீ வுத்தா தஸம்ப்ராததோ

ரதம் தஸ்யாவவாஹயத் ||

(38)

ஸர்க்கம் 106

ராவணனுடைய சகம் மறுபடியும் யுத்தபூமிக்கு வந்தது

ஸது மோஹாத் ஸுஸங்கிருத்தி: க்ருதாந்த ப'ஸோதி: |
க்ரோத' ஸம்ரக்தநயநோ ராவண: ஸுதமப்'ரவீத்: (1)

ராவணன் "தான் சத்ருவுடன் யுத்தம் செய்துகொண்டிருக்கையில் மயக்கங்கொண்டோமல்லவா" வென்று நினைத்துக் கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, காலங்குறுதியிட்டபடியால் அந்தக் கோபத்தை ஸாரசிவின்மேல் தாக்கினான். "அடே யுத்திகெட்டவனே! என்னை வீர்யங்குறைத்து சக்தியற்று ஆண்மையிழந்தவனென்றெண்ணினாயோ? பலமும் தேஜஸும் மழுங்கி யுத்தத்திற்குப் பயத்தோடும் அல்பனென்றெண்ணினாயோ? என் மாயாவத்யைகள் மாயமாயிற்றோ? என் அஸ்த்ரங்கள் மறைந்தனவோ? என்னை ஒரு பொருட்டா யென்னுமல் அலங்கயஞ்செய்து உன் யோசனைப்படி நடக்கத் துணிய்தாயல்லவா? என் அபிப்ராயத்தை அறியாமல் என்னை யுத்த பூமியிலிருந்து இங்கே கொண்டுவந்தாயல்லவா? என் சத்ருவிற்கெதிரே என்னை அவமானப்படுத்தினாயல்லவா? இதுவரையில் நிகரற்ற வீர்த்ரியும், வீர்யமும், தேஜஸும் யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவனென்ற நம்பிக்கையும் என்னிடத்தில் குடிக்கொண்டிருந்தன. வெகு காலமாய் எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு ஸம்பாதித்த இவற்றை யெல்லாம் ஒரு நிமிஷத்தில் கெடுத்த நீச! என் சத்ரு ஸாமான்யனா? மஹாவீரனென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவன்; என் பராக்ரமத்தால் அவனை ஸந்தோஷப்படுத்த நீனைத்தேன். நான் யுத்தத்தில் அளவற்ற ஆசை கொண்டவனென்று உனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருந்தும், அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் என்னைப் பயந்தவனென்றும் தைர்யமற்ற பேடியென்றும் லோகத்தார் நிந்திக்கும்படி செய்து விட்டாயே! என் ரதத்தைச் சத்ருவுக்கெதிரில் நிறுத்தாமல் யுத்த பூமியிலிருந்து இங்கே கொண்டுவந்ததை யோசித்தால் நீ சத்ருவிடத்தில் லஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டு அவனுக்கு ஸ்வாதினப்பட்டாயென்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. என் மித்ரார்களும் என் ஹிதத்தை விரும்புகின்றவர்களும் இப்படிச் செய்வார்களா? இது பரமசத்ருக்கள் எனக்குச் செய்யும் கெடுதியல்லவா? நீ செய்தது முற்றிலும் பிசுரு. என் சத்ரு என்னை இங்குவந்து எதிர்ப்பதற்கு முன் ரதத்தைத் திருப்பிக் கொண்டுபோ. நீ எனக்கு மித்ரனாயிருந்தால், நான் உனக்குச் செய்த உபகாரங்களை நீ மறக்காமலிருந்தால், என்னைச் சத்ருவால் அவமானப்படும்படி

செய்யாதே" என்று புத்தியில்லாமல் ராவணன் தனக்கு ஹிதத்தை உத்தேசித்த ஸாரதியைக் கடுமையாகப் பேசினான்.

- 35 ஆனால் அந்த ராஷஸன் புத்திமானாகையாலும், ராவணனுடைய ஸ்பாவத்தையறிந்தவனானாலும், வணக்கமாய் ராவணனுக்கு ஹிதத்தையுபதேசித்தான். "நான் பயப்படவில்லை; புத்தி பிசகவும் இல்லை. என் சத்ருக்களால் வஞ்சிக்கொடுத்து வசப்படுத்தப்படவில்லை; அஜாக்கிரதையுள்ளவனல்ல; தங்களிடத்தில்
- 40 ஸ்நேஹமற்றவனல்ல; தாங்கள் எனக்குச் செய்த உபகாரங்களை மறந்தவனல்ல; தங்களுடைய ஹிதத்தையே விரும்பி தங்களுடைய கீர்த்திக்கு யாதொரு குறையும் வராமல் காப்பாற்றவேண்டுமென்று, தங்களிடத்தில் வைத்த ஸ்நேஹத்தால் மனமுருகி, இப்படிச் செய்தேன். அது தங்களுக்கு ப்ரியமாயிருக்குமென்றெண்ணினேன். தங்களுக்கு ப்ரியமில்லையென்று தெளிந்து
- 45 கொண்டேன். இந்த விஷயத்தில் நான் தங்களுடைய ஸ்நேஹத்தைக் கோருகிறவன். ஊரும் பேருமில்லாத குலத்தில் பிறந்து, அல்ப புத்தியுள்ள துஷ்டனைப் போல் என்னையும் நினைத்து, என்னிடத்தில் தோஷங்களை ஆரோபிக்கக்கூடாது. உள்ளதமான ப்ரதேசத்திலிருந்து விழும் நதியைப் போல், அதிவேகமாய் புத்த பூமியிலிருந்து நான் ரதத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்த காரணத்தைக் கேளுங்கள். தாங்கள் புத்தத்தில் அற்புதமான வீரகிருத்யங்களைச் செய்து களைத்திருந்தீர்கள். தங்களுடைய மூகம் ப்ரஸன்னமாயில்லை. மனஸில் ஸந்தோஷமில்லையென்றறிந்து
- 55 கொண்டேன். மேலும் ரதத்தில் பூட்டியிருக்கும் இந்தக் குதிரைகள் இதை இழுத்துக் களைத்திருந்தன. மழையிலடிபட்ட பகக் களைப் போல் வெயிலாலும் உஷ்ணத்தாலும் வாடி வருத்தியிருந்தன. நமக்கு ப்ரதிகூலமான சருணங்கள் காணப்பட்டன. ரதத்தை நடத்தும் ஸாரதி தேசகாலங்க்களையும், சுபாகுப சருணங்களையும், முகத்தில் தெளிவு, துக்கம், அததர்யம் இவை காணப்படுவதையும், புத்தவீரனுக்கு உத்ஸாஹம், ஸந்தோஷம், பலம் முதலியவை அதிகரிப்பதையும் குறைவதையும், மேடுபன்னம் ஸம்பூமி முதலியவைகளையும், புத்தஞ்செய்யவேண்டிய காலத்தையும் சத்ருவின் குறைகளைக் கவனித்துக் கண்டுபிடிப்பதையும்,
- 65 அவனுக்கு ஸமீபத்தில் செல்வதையும், பக்கங்களில் செல்வதையும் அசையாமல் எதிரில் நிற்பதையும், பின்வாங்குவதையும் நன்றாயறிந்திருக்க வேண்டியது. தாங்களும் இந்தக் குதிரைகளும் மிகவும் களைத்திருப்பதைக் கண்டு அதை நீவர்த்தி செய்தாலொழிய தாங்கள் சத்ருவால் அவமானப்படுவீர்களென்று நினைத்து, கோரமான புத்தபூமியிலிருந்து ரதத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்தேன். இப்படிச் செய்வதில் எனக்கு இஷ்டமென்றாவது சந்தோஷமென்றாவது தாங்கள் நினைக்கக்கூடாது, தங்களிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹத்தால் இப்படிச் செய்தேனே
- 70

யொழிய வேறல்ல. தாங்கள் உத்தரவு செய்கிறபடி நடக்க
வித்தமாயிருக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் தக்கனிடத்தில் நான்
பெற்ற உபகாரங்களுக்கு வேறு எந்தவிதமாய்ப் பதில் செய்ய
முடியும்? என்னுன்.

75

அதைக்கேட்டு ராவணன் ஸந்தோஷித்து, அவனைப்
பலவிதமாய்க் கொண்டாடி, மறுபடியும் யுத்தஞ்செய்ய ஆசை
கொண்டு, "ஸாரதே! அதிசீகிரத்தில் இந்த ரதத்தை ராமனுக்
கெதிரில் கொண்டுபோய் நிறுத்து. சத்ருவை நாசஞ்செய்யாமல்
ராவணன் யுத்தபூமியிலிருந்து திரும்பமாட்டான்." என்று கூறி
தான் வையில் தரித்திருந்த ஓர் உத்தமமான ஆபரணத்தை
அவனுக்கு வெகுமானமாகக் கொடுத்தான். அந்த ஸாரதி
அதிவேகமாய் ரதத்தை நடத்திக்கொண்டு வந்து அதை ராமனுக்
கெதிரே நிறுத்தினான்.

80

85

ததோ த்ருதம் ராவணவாக்ய சோதித :
ஈரசோத்யாமாஸ ஹவாத ஸ ஸாரதி : |
ஸ ராக்ஷஸேத்த்ரஸ்ய ததோ மஹாரதி :
கூணேத ராமஸ்ய ரணூக்ரதோ பவத் || (29)

ஸர்க்கம் 107

அகஸ்த்யர் ஆரீர்யற்றருதயந்தை
உபநேசித்தது

ததோ யுத்த' பரிஸ்ராத்தம் ஸமரே சித்தவா ஸ்திதம் |

ராவணம் சாக்ரதோ த்ருஷ்ட்வா யுத்த'ாய ஸமுபஸ்திதம் || (1)

அப்பொழுது அந்த அப்புதமான ராமராவண யுத்தத்தைப்
பார்க்க வந்த தேவகணங்களுடன் அகஸ்த்யமஹர்ஷியும் கூடவிருந்
தார். ராவணன் யுத்தஞ்செய்து களைத்திருப்பதையும், மறுபடியும்
எல்லையற்ற ரோஷத்துடன் சாகவளையெறித்து நிற்பதையும்,
'என் பரஸ்வருபத்தை வெளிப்படுத்தாமல் இவனை எப்படி ஐயிப்பே'
னென்று ராமன் கவலைகொண்டு நிற்பதையும் கவனித்து அகஸ்த்
யர் ரகுவீரனுடைய ஸமீபத்தில் சென்று பின்வருமாறு சொன்னார்.
(ராமனுடைய அஸ்திரங்களால் அடிபட்டுக் களைத்த ராவணனை
அவனுடைய ஸாரதி யுத்தபூமியிலிருந்து அப்புறம் கொண்டு
போனான்; ஸூரர்யனும் ஆகாச வீதியில் வரவர விருத்தியடைந்
தான். ராமன் நெடுநேரம் யுத்தஞ் செய்ததால் கொஞ்சம் சிரம
மடைந்து இந்த ராக்ஷஸனைக் கொல்லுமுபாயமென்னவென்று
ஆலோசித்தக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவருடன் யுத்தஞ்
செய்ய வெகு ஆவலுடன் ராவணன் ரதத்தை நடத்திக்கொண்டு

5

10

- 15 அங்க வந்து நின்றான்; அதைக் கண்டு அகஸ்திய பகவான், "ரகுபதி! ராவணனை இப்பொழுதே ஐயிப்பாய், கவலைப்படாதே. ஆனால் உன்னுடைய ஸ்வபாவமான வீரபத்தை விருத்தி செய்வதற்காக ஸூரீய பகவானை ஆதித்ய ஹிருதயமென்ற ஸ்தோத்ரத்தால் உபாஸனை செய்" என்று அதை உபதேசஞ்செய்வதற்கு, ஆகாச வீதியிலிருந்து திரும்பி வந்து ராமனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.—தீர்த்தியம்).
- 29

- "ராம! ராம! அளவற்ற பராக்ரமமுள்ளவனே! இது வரையில் நீ செய்த ஒப்பற்ற வீரப் பித்தயங்களை மறந்துவிட்டாயா? வேதத்தைப்போல் நியமமான ஒரு சஹஸ்ரத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். ஆதித்யஹிருதயமென்று ஒரு ஸ்தோத்ரமுண்டு. அது ஸூரீய பகவானுடைய மனனைத் திருப்தி செய்யும்; அதை ஐயிக்கிறவர்களுடைய புண்யம் எல்லையில்லாமல் விருத்தியாகும்; ஸகல சத்ருக்களையும் நாசஞ்செய்யும்; ஐயத்தைக் கொடுக்கும்; அழிவில்லாத பலந்தையுடையது; அத்தயந்தம் நம்மைப் பரிசுத்தஞ் செய்யக்கூடியது; ஸமஸ்த கேடமங்களையும் ஸாதிக்கக் கூடிய கருவி; இதற்கு முன் செய்த ஸகல பாபங்களையும் அழிக்கும்; தேஹவ்யாதியையும் மனக்கவலைகளையும் போக்கி ஸ்வபாவமாய் ஏற்பட்ட ஆபுஷ்காலத்தை விருத்தி செய்யும்; இந்த உத்தமமான ஸ்தோத்ரத்தை நீ ஐயிக்க வேண்டியது. குமர்தாய்! இதன் மஹிமையால் ஸகல சத்ருக்களையும் புத்தத்தில் ஐயிக்கும்படியான சக்தி உண்டாகும்.
- 30
- 35

- "நீ உபாஸிக்க வேண்டிய தேவதை தங்க நிறமுள்ள இரணங்களையுடையது; நன்றாய் ஆகாச வீதியில் உதயமானது, வெயில், மழை, பனி முதலியவைகளால் ஸகல லோகங்களையும் காப்பாற்றுகிறவர்; இவரை ஆதித்யஹிருதயத்தால் ஸ்தோத்ரம் செய்.
- 40

- "ஸகல தேவதைகளுமிருக்கும்பொழுது இவரைப் பூஜிப்பானேன்" என்றால், அவர்களெல்லோரும் இவரிடத்தில் அடங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இவரே ஆத்மா."
- 45

- "ஸூரீயமண்டலத்தின் நடுவில் காணப்படும் தங்கமயமான எந்தப் புருஷனை யோகிகள் த்யானத்தில் தரிக்கிறார்களோ, அந்தப் புருஷன் இவரே. சதுர்முகப்ரஹ்மா, மஹாவிஷ்ணு, பரமசிவன், ஸுப்ரஹ்மண்யன், ஒன்பதுப்ரஜாபதிகள், மஹேந்திரன், குபேரன், மிருத்யுதேவதை, யமன், ஸோமன், வருணன், பிதருக்கள், வஸுக்கள், ஸாத்யர்கள், அச்வினிகள், மருத்துக்கள், மனு, வாயு, அக்னி முதலிய தேவதைகளின் சரீரங்களில் அந்தர்யாமியாய் வசிப்பவர் இவரே.
- 50

"இதுவரையில் உனக்கு அந்த ஸ்தோத்ரத்தால் உபாஸிக்கப்படும் தெய்வத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் லக்ஷணங்களையும் உப

தேசிக்தேன். இனி ஆதித்யவ்ருதயமென்ற ஸ்தோத்திரத்தை 55
உபதேசிக்கப்போகிறேன். 'நீர் அதிதியின் புத்திரனாய் அவதரித்
தவர்; இந்த ஐகத்தை ஸிருஷ்டிக்கிறவர்; ஜனங்கள் கர்மங்களைச்
செய்யும்படி ஏவுகிறவர்; ஷோகோபகாரத்திற்காக ஆகாசத்தில்
ஸஞ்சரிக்கிறவர்; மழைகளால் ஐகத்தைப் போஷிக்கிறவர்; காந்தி 60
பொருத்தின கிரணங்களை யுடையவர்; தங்கவேழமுள்ளவர்; அபரி
மிதமாய் விளங்குகிறவர்; ஸுவர்ணமயமான பிரஹ்மாண்டத்தை
ஸிருஷ்டித்தவர்; பகைச் செய்கிறவர்;

"கருத்த குதிரைகளால் இழுக்கப்படுகிறவர்; ஆயிரம் கிர 75
ணங்களை யுடையவர்; 'ஸப்த' என்ற பெயரையுடைய ஒரு குதிரை
யால் இழுக்கப்பட்டவர்; விசேஷ பிரகாசமுள்ளவர்; இருட்டை
நாசம் செய்கிறவர்; அவரிடத்திலிருந்து ஸகலஸுகமும் உண்டா
கின்றது; ஸகல ரூபங்களையும் ஸம்ஹரிக்கிறவர்; ஸகல பதார்த
தங்களும் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டபிறகு அவைகளை மறுபடியும் ஸிருஷ்டிப்பதற்காக, மூன்று நாசமடைந்த பிரஹ்மாண்டத்தில் பிறக்கிற 80
வர்; பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்.

"ஸுவர்ணமயமான அண்டத்திற்குள்ளிருப்பவர்; தாப 85
த்ரயங்கால எரிக்கப்பட்டவர்களுடைய கிரமத்தை போக்கும்
குளிர்த ஸ்தானம்; எரிக்கிறவர்; பிரகாசிக்கச்செய்கிறவர்; எல்
லோராலும் கொண்டாடப்படுகிறவர். பகலில் அக்னியைத் தனக்
குள் அடக்கிக்கொண்டிருப்பவர்; அதிதியின் புத்திரனாய் புரர் 90
தரணக் காப்பாற்றுகிறவர்; தானே ஸாயங்காலத்தில் அடங்கு
கிறவர்; பனியை அழிப்பவர். ஆகாசத்திற்கு நாதன்; ராஜஸுவப்
பினந்துகொண்டு வெளியில் வரும்படியான சக்தியுள்ளவர்; ருக்
வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் இவற்றின் முடிவைக் கண்ட
வர். அவரிடத்திலிருந்து மழை உண்டாகிறது. ஜலங்களை வடிவிக் 85
கும் ஸமுத்திரத்திற்கு மித்திரன். தஷிணியணத்தில் விர்திய
பர்வதம் அவருக்கு ஸஞ்சரிக்கும் மார்க்கம். ஆகாசத்தில் தேப்பத்
தைப்போல் செல்லுகிறவர். வெயிலுக்கு இருப்பிடம்; வட்ட
மான ரூபத்தையுடையவர்; விரோதிகளை நாசம் செய்கிறவர்;
உதயகாலத்தில் மஞ்சள் நிறமுள்ளவர்; எல்லா வஸ்துக்களையும் 90
மத்யாஹ்னத்தில் தபிக்கச்செய்கிறவர்; விபாகரணம் முதலிய சாஸ்திரங்களை
வெளிப்படுத்தி உபதேசிக்கிறவர்; ப்ரபஞ்சத்தை நடத்து
கிறவர்; மஹத்தான தேஜஸையுடையவர்; எல்லாப் பிராணி
களிடத்திலும் பிரேமையுள்ளவர்; ஸகலப்பிராணிகளுக்கும் ஸம்
ஸாரமென்பது இவரால் உண்டாகிறது. நக்ஷத்ரங்களுக்கும் 95
க்ரஹங்களுக்கும் அதிபதி. பிரபஞ்சத்தை நிலைபெறச் செய்கிறவர்.
தேஜஸுள்ள தேவதைகளைக்காட்டிலும் விசேஷ தேஜஸுள்ள
வர். "இந்திரன், தாதா, பகன், பூஷா'மித்திரன், வருணன்,
அர்யமா, அர்ச்சிஸ், விவஸ்வான், த்வஷ்டா, ஸவிதா, விஷ்ணு
என்ற பன்னிரண்டு மூர்த்திகளை யுடையவரே! உமக்கு நமஸ்காரம்."

- “ உதய பர்வதத்தில் வலிக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம் ; மேற்கு மலையில் அஸ்தமிக்கின்ற உமக்கு நமஸ்காரம். ஐயோதிர் மண்டலங்களுக்கு அதிபதியாயும், தினத்திற்கு அதிபதியாயுமிருக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம். உபாஸகர்களுக்கு ஐயத்தைக் கொடுக்கிறவரும், கேட்பத்தைக் கொடுக்கிறவரும், கருத்த குதிரைகளால் இழுக்கப்படுகிறவருமான உமக்கு நமஸ்காரம்; (தட்டையற்ற பராக் கிரமத்தையுடையவரும், தன்னை உபாஸிக்கிறவர்களுடைய ரோகத்தையும் பாபத்தையும் போக்கி ஸகல மங்களங்களையும் கொடுக்கிறவரும், ஆஞ்சநேயரை வாழ்வுமாயுடையவருமான உமக்கு நமஸ்காரம் ; அனந்த ஜீவகோடிகளையுடையவரும் ஆதித்யரூபியுமான உமக்கு நமஸ்காரம்; தன்னை உபாஸிக்காதவர்களுக்குக் கடுமையாயும், ஸகலப் பிராணிகளையும் கர்மங்களைச் செய்யும்படி ஏவி விடுகிறவரும், அரை நிமிஷத்தில் இரண்டாயிரம் யோஜனை தூரம் போகிறவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். தாமரையை மலரும்படி செய்கிறவரும், உயிரற்ற பிரஹ்மான்டத்தை ஜீவிக்கச் செய்கிறவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். பிரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்திரனென்ற ஸிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாக்களுக்கும் மேலான பரப்பிரஹ்மஸ்வரூபியாயும், ஸுரீயரூபியாயும், ஆதித்தியன் மூலமாய்த் தன் தேஜஸை வெளிப்படுத்துகிறவராயும், அளவற்ற ஐயோதிஸாயும், ஸகலத்தையும் ஸம்ஹரிக்கிறவராயும், அந்தக் காலத்தில் ருத்திரரூபியாயுமிருக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம். “ எவருக்குப் ப்ராஹ்மணர்களும் க்ஷத்ரியர்களும் ஆறாசமோ ” என்ற ச்ருதிப்படி ஸகலத்தையும் ஸம்ஹரிக்கிறவர். சத்துருக்களை நாசஞ் செய்வதற்காகப் பயங்கரமான ரூபத்தைத் தரித்தவரென்பதால் நரஸம்ஹாவதாரம் குறிப்பிடப்படுகிறது). இருட்டை நாசஞ் செய்கிறவராயும், தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களுடைய சத்துருக்களை அழிக்கிறவராயும், பனியைப் போக்குகிறவராயும், அகண்டமான ஸ்வரூபத்தையுடையவராயும், நன்றியற்றவர்களை ஸம்ஹரிக்கிறவராயும், விசேஷ காந்தியுடையவராயும், ஐயோதிஸால் விளங்கும் பதார்த்தங்களுக்குப் பதியாயுமிருக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம். உருக்கியோடவிட்ட தங்கத்தின் காந்தியுள்ளவராயும், அக்னியின் ரூபமாய் ஹவ்யகவ்யங்களைத் தேவதைகளுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பவராயும், ஸகல ஐகத்திற்கும் கர்த்தாவாயும், அக்னானமென்ற இருட்டைப் போக்குகிறவராயும், கருணைமூர்த்தியாயும், ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருந்து அவர்களுடைய புண்ய பாபங்க ளுக்கு ஸாக்ஷியாயுமிருக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம்.

- “ மஹாப்ரளய காலத்தில் ஐகத்தை ஸம்ஹரித்து, மறுபடியும் அதை ஸிருஷ்டிக்கிறார் இவர். எல்லாவற்றிற்கும் ரக்ஷகனாய் ஜலங்களை வற்றச் செய்கிறார்; எரிக்கிறார்; தன் கிரணங்களால் மழை பெய்விக்கிறார்; ஸகலப் பிராணிகளும் ஸுஷுப்தி தகையில் அடங்கியிருக்கும்பொழுது அவைகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து

கொண்டு எப்பொழுதும் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறார். அக்னி
 ஹோத்ரிகள் செய்யும் யக்ஞமும் அதன் பலமும் இவரே. ஸகல
 வேதங்களாலும் அறிப்பட வேண்டியவரும், யக்ஞயாகாதி க்ரதூக்
 களால் ஆராதிக்கப்படுகிறவரும் இவரே. ஸகல வெனதிக கர்மங்
 களுக்கும் அந்யக்ஷராயிருந்து கொண்டு அவைகளுக்குப் பலனைக்
 கொடுப்பவரும் ஸர்வாத்மாவாய், ஸர்வசக்தராய், ஸர்வேச்வரனாய்
 விளங்குபவரும் இந்த ஆதித்தியனே. 140

“ராகவ! ஸகல ஆபத் ஸமயங்களிலும், கஷ்டதசைகளி
 லும், தீர்மானாப்யமான கரட்டுமார்க்கங்களிலும், பயத்திற்குக்
 காரணமுண்டாகும்பொழுதும், இவரை எவன் ஸ்மரித்து ஸ்தோத்
 திரம் செய்கிறானோ, அவனுக்கு யாதொரு குறையும்மில்லை. ஆகையால்
 மனத்தைச் சிதறவிடாமல் தேவதைகளுக்கு தேவானாகவும் ஸகல
 ஜகத்திற்கும் பதியாயிருக்கும் இவரைப் பக்தியுடன் பூஜை செய்.
 இந்த ஆதித்யஸூரியதயஸ்ஸ்தோத்திரத்தை மூன்று நடவை ஐபித்தால்
 யுத்தத்தில் ஐயமடைவாய். இந்தக்ஷணமே ராவணனை ஸம்ஹரிப்
 பாய்” என்று உபதேசித்து அகஸ்தியர் தானிருந்த இடத்திற்குப்
 போனார். 145

மஹாதேஜஸ்வியான ராகவன் அதைக் கேட்டுச் சோகம்
 நீக்கி, மஹாப்பிரீதியுடன் அதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்
 டார். இந்திரியங்களையும் மனத்தையுமடக்கிக்கொண்டு சுத்தராய்
 மூன்றுதரம் ஆசமனம் செய்து, ஆதித்யனைநோக்கி அதை விதிப்படி
 ஐபித்துப் பரமானந்தமடைந்தார். பிறகு வீரியமும் தேஜஸும்
 அபாசமாய் விருத்தியடைந்து எதிரில் நிற்கும் ராவணனைப்
 பார்த்து, மனத்தில் சந்தோஷம் பொங்க, அவனுடன் யுத்தம்
 செய்து, ஸகலப் பிரயத்னங்களாலும் அவனை எப்படியாவது
 ஸம்ஹரிக்க வேண்டுமென்று உறுதியான நிச்சயம் செய்து
 கொண்டார். 155

ஸூரியபகவானும் தன்னை ஸ்தோத்திரம் செய்த ராமனைப்
 பிரேமையுடன் பார்த்து, அவருடைய பக்தியாலும் ஸ்தோத்திரத்
 தாலும் மிகவும் ஸந்தோஷித்து மயிர்க்குச்சமடைந்து, ராக்ஷஸாதி
 பதி நாசமடையக்கடவானென்று கூறி தேவதைகளின் கடுவி
 லிருந்துகொண்டு ராமனைப் பார்த்து, “ராம! ராவணனைச் சீக்கிர
 மாய் ஸம்ஹாரம் செய்” என்றார். 160

(யுத்தத்தைப் பார்ப்பதற்காக ஸூரியன் தன் மண்டலத்தி
 லிருந்து இறங்கி வந்து ஆகாசவீதியில் ராமனுக்கு ஸமீபத்தில் நின்று
 ஸ்தோத்திரத்தின் பலனை அனுக்ரஹித்தாரென்று தெரிவித்தது.
 ஆனால், மேல் வரும் ஸர்க்கங்களில் பிரஹ்மா ருத்ரன் இந்திரன்
 முதலியவர்கள் ஒரே வார்த்தையாய், “தாங்கள் நாராயண
 மூர்த்தியே” என்று ராமனைக் குறித்துச் சொன்னதால், விஷ்ணுவே
 எல்லோருக்கும் மேலானவரென்று விளங்குகிறது. இவ்விடத்
 170 175

- திலோ அந்த லக்ஷணம் ஸூரிய பகவானுக்குப் பொருந்தியிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு ஸமாதானமென்னவென்றால், சார்தோக்ய உபநிஷத்தில் மதுவீத்யைக்கு ஆதித்யன் அதிஷ்டான தேவதையென்று சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அவருக்கு அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவே அந்த வீத்யையால் உபாஸிக்கப்பட்ட வேண்டியவரென்றும், அவரே அதற்குத் தாத்பர்யமென்றும் வியாஸபகவான் பிரஹ்மஸூத்திரத்தில் வெண்பிட்டிருக்கிறார். ஆகையால் இந்த ஸ்தோத்திரம், ஆதித்யனுக்கு அந்தர்யாமியா யிருக்கும் பரமாத்மாவை உபாஸிக்கும் தெய்வமாயுள்ளது. இந்த ராம சரித்திரத்தில் ஆரம்பம் முதல் முடிவு வரையில் நாராயணனையே பரவஸ்துவாய் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. “பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரன் என்றவர்களுக்குச் ச்வரன்” என்றதால் த்ரிமூர்த்திகளும் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து உண்டானவர்களென்று தெரிகிறது.

- இவ் ராமாயண கோசங்களில் இந்த ஸர்க்கம் காணப்படவில்லை. உடரியும் இதற்கு வியாக்யானம் செய்யவில்லை. ஆரம்பம் முதல் இந்த பிரத்தத்தில் உபதேசிக்கப்பட்ட நாராயணனுடைய பரத்வத்திற்கு இந்த ஸர்க்கத்தில் சொல்லப்படும் ஸூரியனுடைய பரத்வம் விரோதமாகின்றது. மேலும், இந்தக் காண்டத்தில் 130 ஸர்க்கங்களென்று உடாரி கணக்குச் செய்திருர். இதைச் சேர்த்தால் 131 ஸர்க்கங்களென்று சொல்லியிருக்க வேண்டும்.)

அதி ரவிரவதத் திரிஷ்ய ராமம்

முதிதமநா: பரமம் ப்ரஹ்ருஷ்யமான: |

நிபசேரபதி ஸயக்ஷயம் விதித்வா

ஸுரக்ஷ மத்யக்தோ வசஸ் த்வரேதி |

(39)

ஸர்க்கம் 108

ராவணனுக்கு நேர்ந்த அபரகூனங்கள்

ஸ ரதம் ஸாரதிர் த்ருஷ்ட்வா பரஸைத்ய ப்ரதரீஷணம் |
கத்திரிவ நக்ராகாரம் ஸமுச்சீரித பதாநிதம் |

(1)

அப்பொழுது ராவணனுடைய ஸாரதி அதிகீக்ரமாய் ரதத்தை நடத்திக்கொண்டு வந்தான். அது சத்ருஸையங்கள் கண்டு நடுங்கும்படியானது; கத்தர்வகரத்தைப் போன்றது; ஆகாசத்தை யளவும் கொடியையுடையது; தங்கமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட உத்தம அச்வங்கள் பூட்டினது; வில் கவசம் பாணங்கள் கத்தி கேடயம் கதை முதலிய ஸகல ஆயுதங்களால் நிறைந்தது; கொடிகளாலும் நவஜங்காலும் அலங்கரிக்கப்

பட்டது: ஆகாசத்தை விழுங்குவது போலிருந்தது; சப்தத்தால்
 பூமியை நடுங்கச் செய்தது; சத்ரு ஸைன்யங்களை அழிக்கக்கூடியது; 10
 தன் ஸைன்யங்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை விருத்தி பண்ணக்கூடியது;
 இப்படி ஸகல திக்குகளையும் கிடுகிடுன்று நடுங்கச் செய்து
 கொண்டு ராக்ஷஸாதிபதியின் ரதம் தன்னை கோக்கி அதிவேகமாய்
 வருவதை ரகுவீரன் கண்டார். கருப்புக் குதிரைகள் பூட்டிப்
 பயங்கரமான தேஜஸுடன், மின்னற்கொடி போன்ற த்வஜங்
 களுடன், இந்திரனுடைய ஆயுதங்களைப்போன்ற ஆயுதங்கள்அதில் 15
 பிரகாசிக்க, காளமேகங்கள் வர்ஷிப்பதுபோல் சரமாரி பொழிந்து
 கொண்டு, ஆகாசத்தில் நீருண்ட மேகம் பரவுவதுபோல், சத்தரு
 வின் ரதம் தனக்கு ஸமீபத்தில் வந்ததைக் கண்டு ரகுவீரன்,
 நாணேற்றிப் பாலசந்திரனைப்போல் வளைந்துவிளங்கும் பிரசண்ட
 கோதண்டத்தை எடுத்து, வஜ்ராயுதத்தால் மலைகள் பிளக்கப்
 படுவதுபோல் டங்காரம் செய்தார். பிறகு மாதலியைப் பார்த்து 20
 "பார்த்தாயா? ராவணன் அதிவேகமாய்த் தன் ரதத்தை
 நடத்திக்கொண்டு வருகிறான். அவன் அப்ரதக்ஷிணமாய் வருகிற
 தைக் கொண்டே யுத்தத்தில் நாசத்தைக் தேடிக் கொள்ளு
 கிறானென்று தெரிவிறது. ஆகையால் ஜாக்ரதையாய் நமது 25
 ரதத்தை நடத்தி அவனுக்கெதிரில் கொண்டு போ. பெருங்
 காற்று மேகங்களைச் சிதறவடிப்பதுபோல் அவனையும் அந்த
 ரதத்தையும் நாசம் செய்ய விரும்புகிறேன். வெகு உத்ஸாஹத்
 துடன், பதறாமல், ஜாக்ரதையாய், மனத்திலும் பார்க்கவாலும்
 கலக்கம் கொள்ளாமல், கடிவாளங்களை ஒரே மாதிரியாய்ப் 30
 பிடித்து நடத்து. இந்திரனுக்கு ஸாரத்யம் செய்து வழக்கப்
 பட்ட உனக்கு நான் உபதேசிக்க வேண்டியதொன்றுமில்லை.
 ஆனால் பிரபலமான சத்ருவுடன் நான் ஒரே மனதாய் யுத்தம்
 செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறபடியால், உனக்கு ஞாபகம் செய்தேனே
 யன்றி தெரியாததை உபதேசித்ததாக நீ எண்ணக்கூடாது" 35
 என்றார். அந்த வார்த்தைகளால் மாதலி ஸந்தோஷப்பட்டு,
 அதிவேகமாய் ரதத்தை நடத்திக்கொண்டு, ராவணனுடைய
 ரதத்தைத் தனக்கு அபஸவ்யமாகச் செய்துகொண்டு சக்கரங்
 களால் இளப்பப்பட்ட புழுதியால் அவனை மறைத்தான். அதைக்
 கண்டு தசக்ரீவன் கோபத்தால் சிவந்த கண்களையுருட்டி விழித்து, 40
 தனக்கெதிரில் நின்ற ராமனைப் பாணவர்ஷத்தால் வருத்தினான்.
 அதனால் ராகவன் ரோஷம் கொண்டு, மஹாதையத்துடன்
 இந்திரனால் அனுப்பப்பட்ட வில்லையும், ஸூரிய கிரணங்
 களைப் போல் தேஜஸுள்ள பாணங்களையும் அதிவேகமாய்
 எடுத்தார். 45

பிறகு அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்து நின்று,
 ஸம்ஹரிக்க நிச்சயித்து, கொழுத்த வீம்ஹங்களைப்போல் போர்
 புரிந்தார்கள். தேவ, கந்தர்வ, ஸித்த மஹரிஷி கணங்கள் ராவணன்

- நாசமடையவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு, அவ்விருவர்க்கும் நடக்கும் கோர யுத்தத்தைப் பார்க்க அங்கே கூடினார்கள். அப்பொழுது ராகவனுக்கு ஐயத்தையும் ராவணனுக்கு விகாசத்தையும் குறிக்கும் அநேக கோரமான அபசருனங்கள் தோன்றின. மேகங்கள் ராவணனுடைய ரதத்தின்மேல் ரத்த மழை பொழிந்தன. சுழல் காற்றுகள் திக்ஷணமாயும் அப்பிரதக்ஷணமாயும் அடித்தன. பெரிய கழுத்குள் ஆகாசத்தில் கூட்டம் கூட்டமாய் அவனுடைய ரதம் போகுமிடமெல்லாம் பின்தொடர்ந்தன. (சாகப்போகிறவனுடைய ஸமீபத்தில் கழுது முதலிய அசுபமான பகடிகள் அவன் தலைக்குமேலும் வீட்டின் மேலும் வட்டமிடும். —சகுணர்ணவம்). செம்பருத்திப் பூவைப்போன்ற நிறமுள்ள ஸந்தியாகாலவர்ணத்தால் வங்கையும் அதைச் சுற்றிலுமுள்ள பூமியும் வியாபிக்கப்பட்டு, ராத்திரியில் தீப்பிடித்தெரிவது பகலிலேயே தோன்றிற்று. ஆகாசத்தில் எரிகொள்ளிகளும் இடிகளுமுண்டாகி, ராவணனுக்கு அபஐயத்தைக் குறிப்பிட்டன; ராசக்ஷஸ்கள் மனம் நடுங்கினார்கள்; ராவணன் போகுமிடமெல்லாம் பூகம்பம் உண்டாயிற்று; ராசக்ஷஸ்களுடைய புதுங்கள் எவராலோ பிடித்துக் தடுக்கப்பட்டதுபோல், ஆபதங்களைப் ப்ரயோகிக்க முடியாமல் போயின. பர்வதங்களில் அநேக வர்ணமான தாதுக்கள் விளங்குவதுபோல், ஸூரியவிரணங்கள் ராவணனுடைய அவயவங்களில் சிவப்பு, வெண்பு, கறுப்பு முதலிய பல வர்ணங்களுடன் விழுந்தன. நரிகள் நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக் கக்கிக்கொண்டு தசமுகனுடைய முகத்தைப் பார்த்து அசுபமாய் ஊளியிட்டன; கழுத்களும் பருத்துகளும் அப்படியே பயங்கரமாய்ச் சப்தித்தன. அவன் மேல் எதிர்த்துக் காற்றடித்துப் புழுதியை வாரி இறைத்துக் கண்களை மறைத்தது. அவனுடைய னைன்யத்தில் நான்கு புறங்களிலும் மேகங்களில்லாமல் நெருப்பிடுகள் கோரமாய்ச் சப்தித்துக்கொண்டு விழுந்தன. ஸகல திக்குகளும் இருளாலும் புழுதியாலும் மூடப்பட்டு ஆகாசம் மறைந்தது. சாரிகை என்னும் பகடிகள் கணக்கில்லாமல் ஒன்றிற்கொன்று சண்டையிட்டுக்கொண்டும், பயங்கரமாய்க் கூச்சலிட்டுக்கொண்டும் அந்த ரதத்தை நோக்கி வந்தன. அதில் கட்டியிருந்த குதிரைகள் கண்ணீர்விட்டு அழுதன; அவைகளின் பின்பாகங்களிலிருந்து நெருப்புப் பொறிகள் கிளம்பின. இப்படி அநேக அபசருனங்கள் ராவணனுக்கு விகாசகாலம் ஸமீபித்ததென்பதைக் காட்டிக்கொண்டு பயங்கரமாய்த் தோன்றின. ராகவனுக்கு ஐயம் கிடைக்குமென்பதைக் குறிக்கும் அநேக அபசருனங்களும் காணப்பட்டன. அவைகளால் ரகுவிசன் ஸந்தோஷமடைந்து, ராவணன் இறந்தானென்று நிச்சயித்தார்.

சகுணசாஸ்திரத்தில் அதிரிபுணரான ராகவன் தனக்குப் பரம அனுகூலமாயும் ராவணனுக்கு பரமப்பிரதிகூலமாயும் காணப்படும் சகுணங்களுக்கும் அபசருனங்களுக்கும் கவனித்து, ஸந்தோஷத்தால்

மயிர்க்கூச்சமடைந்து, அளவற்ற சுகத்தைப்பெற்று, யுத்தத்தில்
விசேஷ பராக்கிரமத்தைக் காண்பித்தார். 10

ததோ நிரீஷ்யாத்மகாதாநி ராகாவோ
ரணே நிமித்தாநி நிமித்த கோவித: |
ஜகாம ஹர்ஷம் ச பராம் ச நிரீய்நுதிம்
சகார யுத்தே ஹ்யதிசம் ச வித்ரமம் | (35)

ஸர்க்கம் 109

ராம ராவண யுத்தம்

தத: ப்ரய்ஞுத்தம் ஸுக்ருரம் ராமராவணயோஸ் ததா |
ஸுமஹத் தீவரதம் யுத்தம் ஸர்வலோக ப்யாவஹம் | (1)

பிறகு ராமனும் ராவணனும் தீவ்யரதங்களில் ஏறிக்கொண்டு
ஸகல பிராணிகளும் நடுங்கும்படி கோரயுத்தம் செய்தார்கள். அவ்
வீரு ஸஸன்யமும் ஆயுதங்களைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அந்த
யுத்தத்தைப் பார்க்க ஆவலுடன் அசைவற்று நின்றது. அந்த
வீரர்கள் நன்றாய் யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்ததைக் கண்டு எல்லோ
ரும் அதிலேயே நாடின மனத்துடன் எல்லையற்ற ஆச்சரியமடைந்
தார்கள். ஆயுதங்களை எடுத்தவர்கள் எடுத்தபடியே நின்றார்கள்.
ஆச்சரியத்தால் மெய்மறந்து அந்த யுத்தத்தைப் பார்த்துக்
கொண்டே அடிக்க மறந்தார்கள். அவ்விரு ஸஸன்யமும் தங்க
ளுடைய தலைவர்களைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டு 5
சித்திரம்போல் அசைவற்று நின்றது. அந்த வீரர்கள் சகுனங்களைக்
கவனித்துப் பயப்படாமல் ஸ்திரபுத்தியுடன் அடங்காத ரோஷங்
கொண்டு யுத்தம் செய்தார்கள்; 'ஐயமே வரும்' என்ற நம்பிக்
கையுடன் ரகுபதியும், 'மரணம் நிச்சயம்' என்று ராவணனும்
தையியமடைந்து தங்களுடைய ஸகல வீரியத்தையும் யுத்தத்தில் 15
காட்டினார்கள்.

பிறகு தசகீவன் லெ அப்புதமான பாணங்களை ராகவ
னுடைய ரதத்தின் த்வஜத்தின்மேல் ப்ரயோகித்தான். அவை ரத
சக்தியால் தடுக்கப்பட்டு த்வஜத்தை அடையாமல் பூமியில் விழந்
தன. அதனால் ராமனுக்குக் கோபமுண்டாகி, பதிலுக்குப் பதில் 20
செய்யவேண்டுமென்று, வில்லை வளைத்து மஹாஸர்ப்பத்தைப்போல்
தடுக்க முடியாத தேஜஸால் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு
கூரான சரத்தை விடுத்து ராவணனுடைய ரதத்தில் வீணக்கும்
கொடியை அறுத்துப் பூமியில் தள்ளினார். அதனால் ராவணனுக்
குக் கோபத்தால் தேகமெங்கும் ஜ்வலிக்க, எல்லோரையும் எரித்து 25
விடுகிறவன்போல் தோன்றினான். அந்த மஹாபலவான் கடுங்
கோபத்துடன் பல தீக்ஷணமான சரங்களைப் பிரயோகித்து இந்திர

- ரதத்தில் பூட்டியிருக்கும் குதிரைகளை அடித்தான். ஆனால் அவை
தெய்வலோகத்து அச்வங்கள்; சற்றும் மயங்கடிமில்லை, அசையடி
30 மில்லை; தாமரைத் தண்டுகளால் அடிபட்டவைபோல் ஸுகமா
யிருந்தன. அதைக்கண்டு ராவணன் மறுபடியும் சரமாரி பொழிந்
தான். அவனுடைய மாயாசக்தியால் பாணங்களிலிருந்து கதை
களும், பரிகங்களும், சக்ரங்களும், உலக்கைகளும், மலைச் சிகரங்
35 களும், மரங்களும், குலங்களும், கோடானிகளும் வெளிப்பட்டன.
பயங்கரமாயும் கோரமான சப்தங்களுடனும் வந்து விழும் அந்தச்
சரமாரியால் எல்லாப் பிராணிகளும் நடுங்கின. இப்படி ராகவ
னுடைய ரதத்தை மறைக்க, அவர் அதிலேகமாய் அந்தப் பாணங்
களை நாசம் செய்தார். அதைக் கண்டு தசானனன் அவருடைய
ரதத்தைவிட்டு வானர ஸையத்தின்மேல் இடைவிடாமல், உத்
40 ஸாஹம் குறையாமல், மனோதைரியம் அழியாமல், எண்ணிறந்த
பாணங்களைப் பிரயோகித்து ஆகாசத்தையும் ஸகல திக்குகளையும்
இடைவெளியில்லாமல் மறைத்தான். ராவணன் யுத்தத்தில்
மனத்தை நாட்டி வீராவேசம்கொண்டு வரவர விருத்தியடைவதைக்
கண்டு, ராகவன் அலக்ஷ்யமாய்ச் சிரித்து, வில்லை வளைத்து, ஒன்று,
45 பத்து, நூறு, ஆபிரமென்று கணக்கில்லாமல் சரமாரி தொடுத்தார்.
அதைக் கண்டு ராவணன் ஆகாசத்தில் ஊசிகாட்ட இடமில்லாமல்
பாணங்களைப் பரப்பினான். அவர்கள் தொடுத்து விடுத்த சரமாரி
யால் பிரகாசமுள்ள ஆகாசவிதி மறைத்தும் சரக்கூட்டால் மற்றொரு
ஆகாசம் ஜ்வலிப்பதுபோல் தோன்றிற்று. ஒரு பாணமாவது குறி
50 தப்பவில்லை. உத்தேசித்ததற்கு அதிகமாய்ப் பிளக்கடிமில்லை.
குறியில் விழும்பும் உத்தேசித்த காரியத்தை முடித்தன. ஒன்றை
யொன்று தாக்கிப் பூமியில் விழுந்தன. இப்படி ராமனும் ராவண
னும் ஓயாமல் வலசாரி இடசாரியாய்ச் சுற்றிக்கொண்டு அமோக
மான பாணங்களால் ஆகாசம் மூச்சவிட இடமில்லாததுபோல்
55 செய்தார்கள். ஒருவருடைய ரதத்தில் பூட்டியிருக்கும் குதிரைகளை
மற்றொருவர் அடித்தார்கள். வரவரக் கோபம் அதிகரித்து வீரா
வேசம்கொண்டு, பார்ப்போர் கண்டு நடுங்கி மயிர்க்கூச்சமடையும்
படியான கோரயுத்தம் செய்தார்கள். மஹாபலவான்கள் அந்த
60 கூர்மையான சரங்களை விடுத்துச் சனிக்காமல் போர்புரிகையில்,
ராவணன் தன் ரதத்தில் விளங்கும் தவஜம் அறுத்து விழுந்தபடி
யால் ரகுபதியிடத்தில் அடங்காத கோபம் கொண்டான்.

ப்ரயுத்யமாநௌ ஸமரே மஹாப்லௌ

ஸீதை: ஸரை: ராவண லக்ஷ்மணாக்ரஜௌ |

தவஜாவபாதேத ஸ ராக்ஷஸாதீபோ

ப்ருஸம் ப்ரகக்ரோத ததா ரகூத்தமே ||

(30)

ஸர்க்கம் 110

ராவணனுடைய தலைகளை அறுத்தது

தென ததா* யுத்*த்யமாநென து மைரே ராம ராவணென |
தத்*குமூ: ஸர்வபூ*தாதி வில்மிதேநாத்நராத்மநா ||

(1)

இப்படி அவர்கள் யுத்தம் செய்துகொண்டிருக்கும் ஆச்சரியத்தை ஸகல ப்ராணிகளும் பார்த்துத் திகைத்து நின்றன. அந்த ரதங்களும் ஒன்றையொன்று அதிவேகமாய்த் தாக்கின. ஸாரதிகளும் கடுங்கோபம்கொண்டு, ஒருவர் மேலொருவர் ரதத்தைச் செலுத்தி, ஒருவரையொருவர் கொல்ல நிச்சயித்து, முன்னோட்டம் பின்னோட்டம் மண்டலம் வலசாரி இடசாரியென்ற நடைகளையும் அதிகளையும் விசித்திரமாய்க் காட்டிக்கொண்டு சண்டைசெய்வது பாக்கப் பபங்காமாயிருந்தது. ராமன் ராவணனை அடித்துத் திரும்புவதும், ராவணன் ராமனை அடித்துத் திரும்புவதும், வாயுவேக மனோவேகத்தைக் காட்டிலும் அதிவேகமாயிருந்தபடியால், அவர்களுடைய போக்குவரவு ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை. மறைக்காலத்தில் இரண்டு கருமேகங்களைப்போல் அந்த ரதங்களும் சரமாரி பொழிந்துகொண்டு யுத்தபூமியென்ற ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரித்தன. இப்படிப் பலநிதமான நடைவரிசைகளைக் காட்டி, பிறகு ஒன்றை யொன்று எதிர்த்து நின்றன. ஏர்க்காலுடன், ஏர்க்காலும் துகத் தடியுடன் துகத்தடியும் குதிரைகளுடைய முகங்களும் முட்டிக் கொண்டன.

5

10

15

ராமன் வில்லை வளைத்து கான்கு பாணங்களைப் பிரயோகித்து, ராவணனுடைய குதிரைகளை அடித்துத் திருப்பினார். ராவணன் கோபம் கொண்டு ராமனைத் திஷ்ணமான பாணங்களால் துளைத்தான். ராவணனால் பூர்ணபலத்துடன் அடித்துப் பிளக்கப்பட்டும் ராமனுக்குச் சிறிதும் உபத்திரவமில்லை; முகத்தில் விகாரமுமில்லை. பிறகு வஜ்ராயுதங்களைப்போன்ற பாணங்களைப் பிரயோகித்துத் தசானனன் இந்திரனுடைய ஸாரதியான மாதவியை அடித்தான். அவை மாதலியின் தேகத்தில் பாய்ந்தும் அவனுக்குக் கொஞ்சமாவது உபத்திரவமில்லை; அவன் சற்றும் மயங்கவுமில்லை. அது அதுவரையில் தன்னை உபத்திரவித்ததைப்பற்றி ராமனுக்குக் கொஞ்சம்கூட வருத்தமில்லை; தன் ஸாரதியை அடித்ததைக் கண்டு மிகவும் வெட்கமடைத்து, கோபத்தால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு ராவணனைச் சரமாரியால் திரும்பியோடும்படி செய்தார். இருபது, முப்பது, அறுபது, நூறு, ஆயிரம் இப்படிக் கணக்கில்லாமல் ராவணனுடைய ரதத்தின்மேல் ராமன் சரங்களைப் பிரயோகித்தார். ராவணனும் பின்வாங்காமல் கதை உலக்கை முதலிய ஆயுதங்களை ஓயாமல் ராமன்மேல் வீசிவித்தான்.

20

25

30

- 35 பிறகு நடந்த யுத்தம் அதுகோரமாயும் அதிபயங்கரமாயு
மிருந்தது. கதைகள் உலக்கைகள் பரிகங்கள் முதலிய ஆயுதங்கள்
வந்துவிழும் ஓசையாலும் சரமாயியாலும் ஸப்தஸமுத்திரங்களும்
கலங்கின. அதனால் பாதாளலோகத்தில் வலிக்கும் பன்னகர்கள்
தானவர்கள் முதலிய கணங்களும் வருந்தினார்கள். பூமியெங்கும்
40 அதிலுள்ள மலைகளும், வனங்களும், காடுகளும் நடு நடுங்கின.
ஸூரியன் ஒளியற்றான்; காற்று அடிக்கவில்லை; அப்பொழுது தேவ,
கந்தர்வ, ரித்த, மஹர்ஷி, கின்னர, உரககுணங்கள், “இதென்ன
விபரீதம்? ஒருவருக்கொருவர் சகிக்கவில்லையே. ராமன்
ராவணனை ஐயிப்பாரோ?” என்று கவலை கொண்டார்கள். “பசுக்
45 களுக்குக் கேடமமுண்டாகட்டும்; ஸைகல லோகங்களும் அழியாமலிருக்
கட்டும்; ராமன் ராவணனை யுத்தத்தில் ஐயிக்கட்டும்” என்று
தேவர்ஷிகணங்கள் ஐபித்துக்கொண்டு, யுத்தத்தைக் கவனித்துப்
பார்த்திருந்தார்கள். கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸ்களும் கூட்டம்
கூட்டமாய் வந்து நின்று அந்த அற்புதமான யுத்தத்தைப் பார்த்து,
50 “ஆகாசத்திற்கு உபமானம் ஆகாசமே; ஸமுத்திரத்திற்கு உப
மானம் ஸமுத்திரமே; அப்படி இந்த ராமராவண யுத்தத்திற்கு உப
மானம் ராமராவண யுத்தமே”, என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

- பிறகு ரகுநிலோத்தமன் கஷுரமென்ற உத்தமமான
பாணத்தை எடுத்து வில்லில் பூட்டிக் கட்டும் கோபத்துடன் ராவ
55 ணன்மேல் விடுத்து, அவனுடைய தலையை அதில் விளங்கும் கிரீட
குண்டலங்களுடன் அறுத்துப் பூமியில் தள்ளினார். மூன்றுலோக
வாஸிகளும் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்; உடனே
அதைப்போன்ற வேறொரு தலை அவ்விடத்திலேயே தோன்றிற்று.
அதையும் அதிலேகமாய் ராமன் திஷ்ணமான பாணங்களால்
60 அறுத்தார்; உடனே அவ்விடத்தில் வேறொரு தலை தோன்றிற்று,
ராவணனுடைய தலைகளை ராமன் வஜ்ரசங்களைப்போன்ற பாணங்
களால் அறுத்துத்தள்ள, இப்படி நூற்றொரு தலைகள் தோன்றி
நாசமடைந்தன. ஒன்றிற்கொன்று ரூபத்திலாவது நிறத்திலாவது
காந்தியிலாவது அவலங்காரத்திலாவது பேதலில்லை; ஆனால், ராவண
65 னுடைய பிராணன் அழியும் வழியும், அவனுடைய ஆயுளுக்கு
முடியும் காணப்படவில்லை. (இப்படி அடிக்கடி தலைகளை அறுப்
பதின் உத்தேசமென்னவென்றால், ராமபாணங்கள் வெகுகாலமாய்
ராவணனுடைய தலையை அறுத்து, அந்த ரத்தத்தைக் குடிக்க
வேண்டுமென்று கொண்ட ஆவலைத் தீர்ப்பதற்கே தவிர வேறல்ல.
70 இங்கே “ஒரு தலை” என்றதால் ராவணன் ஒரு தலையுடனும்
இரண்டு புஜங்களுடனும் யுத்தம் செய்தானென்று தெரிகிறது.)
ஸைகல அஸ்திரங்களின் குணங்களையும் லக்ஷணங்களையும் அறிந்து,
அவைகளைப் பிரயோகிப்பதிலும் நாசம் செய்வதிலும் மஹாநிபுண
ரான ரகுவிரன் “மாரீசனை அடித்த பாணங்கள் இவைகளே; கர

துஷணர்களை அழித்த பாணங்களும் இவைகளே; தண்டகாவனத்
தில் விராதனுடைய உயிரை வாங்கின பாணங்கள் இவைகளே;
க்ரௌஞ்சவனத்தில் கபர்தனைச் சித்திரவதை செய்த பாணங்கள்
இவைகளே; யுத்தத்தில் இவைகளை நம்பி நான் இதுவரையில்
மோசம் போனதில்லையே; இப்பொழுது ராவணனிடத்தில் சற்றும்
பிரயோஜனப்படவில்லை" என்று கவலையடைந்து, அதிஜாக்ரீரதை
யுடன் ராமன் ராவணனுடைய மார்பில் அநேக பாணங்களை நாட்டி-
னார். ராவணன் கதைகள் உலக்கைகள் முதலிய ஆயுதங்களால்
ராமனை மிகவும் வருத்தினான்.

தரிகூடபர்வதத்தின் சிகரத்தில் யுத்தம் செய்து கொண்டிருக்-
கும் அவ்விருவரும் யுக்தாவேசத்தால் உக்ரம்கொண்டு, பூமியிலும்
ஆகாசத்திலும் மறுபடியும் மலைச்சிகரத்திலும் மாறிமாறி யுத்தம்
செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். தேவ தானவ யக்ஷ பிராச உரக
ராக்ஷஸ கணங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், அந்த ராத்திரி
முழுவதும் அவ்விருவர்க்கும் பயங்கரமான யுத்தம் ஓயாமல்
நடந்தது.

(இவ்விடத்தில் ஸுதராத்தரம் 'ஏழு ராத்திரிப் பகல்களாய்;
ஸர்வராத்தரம் என்று ராத்திரி முழுவதும் என்று இரண்டு' பாடங்க
ருண்டு. பங்குனி மாஸம் சதுர்தசியில் ஹனுமான் லங்கையை
எரித்தார்; டெனர்னமாவால்பையில் ராமன் ஸமுத்திரக் கரைக்கு
வந்தார்; பிரதமை த்விதீயை த்ரீதீயைகளில் தர்ப்பசயனம்;
அஷ்டமியில் ஸுவேல மலையில் ஏறினது; நவமியில் யுக்தாரம்பம்.
ஆகையால் ராமராவண யுத்தம் ஏழு இரவு பகல் நடந்தது என்றும்
அர்த்தஞ் செய்யலாம். இது கும்பகர்ணனுடைய சித்திரா காலத்தை
நிர்ணயிக்குமிடத்திலேயே விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.) பகலி
லாவது ராத்திரியிலாவது ஒரு முகூர்த்தமாவது ஒரு க்ஷணமாவது
ஓயாமல் இடைவிடாமல் ராமனும் ராவணனும் யுத்தம் செய்-
தார்கள். ராமனுக்கும் ராவணனுக்கும் நடக்கும் யுத்தத்தை
விசேஷ கவனமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாதலி, ரகுவீர
னுக்கு கொஞ்சமாவது ஐயம் ஏற்படவில்லையென்று கண்டு, மஹா
யுத்தமானாகையால் இதுதான் ஸமயமென்று ராகவனைப் பார்த்துப்
பின்வருமாறு சொன்னான்.

தீபரத ஸுத ராக்ஷஸேந்திரமோ;

ஐயமதவேஷ்ய ரணே ஸ ராக்வஸ்ய |

ஸுரவர ரத ஸாரதிர் மஹாத்

ரணக்த மேதமுவாச வாக்யமாஸு ||

(39)

ஸர்க்கம் 111

ராவணவதம்

அதஃ ஸம்ஸ்மா ரயாமாஸ ராகவம் மாதஸிஸ ததா |

அஜாதந்திவ சிம் வீர த்வமேத மநுவர்தஸே ||

(1)

- பிறகு மாதவீ ராகவனுக்கு வணக்கமாய் ஞாபகம் செய்தான். “தாங்கள் பிரஹ்மாஸ்திரத்தின் பிரபாவத்தை அறியாதவர்கள் போல் இந்த ராஷஸன் பிரயோகிக்கும் அஸ்திரங்களுக்குப் பதில் அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்துக்கொண்டு மாத்திரமிருக்கிறீர்கள். மஹாவீர! இவன்மேல் பிரஹ்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் செய்து இவனை ஸம்ஹரியுங்கள். இவனுக்கு விநாசகாலமென்று தேவர்கள் சொல்லக் கேட்ட ஸமயம் இப்பொழுது வந்திருக்கிறது.” என்றான். இப்படி, மாதவியால் ஞாபகம் செய்யப்பட்டு, ரகுநந்தன் மஹாஸர்ப்பத்தைப்போல் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டும், தேஜஸால் ஸகல திக்குகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டுமிருக்கும் அந்த அஸ்திரத்தை எடுத்தார். ராமன் தண்டகாரணயத்தில் வளிக்கையில் அதை அகஸ்தியமஹர்ஷி அவருக்குக் கொடுத்தார். அது ஆதியில் இந்திரனுக்காக பிரஹ்மாவால் நிர்மிக்கப்பட்டது. அவன் மூன்று லோகங்களையும் ஜயிக்க யத்தனம் செய்தபொழுது பிரஹ்மாவால் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது; வீண் போகாதது; அதன் பக்கங்களில் வாயுவும், மூலையில் அக்னியும் ஸூரியனும் அதிதேவதைகள்; ஆகாசமயமான சரீரத்தையுடையது; மேருமந்தர பர்வதங்களைப்போல் பளுவுள்ளது; தேஜஸால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு, தங்கக் கட்டுகளையுடைய கணுக்களுடன், கொழுந்து விட்டெரியும் காலாக்னி புறகபால் குழப்பட்டதுபோலும் கோபத்தால் ஜ்வலிக்கும் தீவ்ர வீஷ்ணுள்ள நாகத்தைப்போலும் பார்க்கப் பயங்கரமானது; சத்துருக்களின் ரதகஜதுரகபதாதித்வார கோபுரப்ரகாரங்களையும், பரிகம் கதை முதலிய ஆயுதங்களையும், பர்வதங்களையும் பிளக்கக்கூடியது; ஸகலப் பிராணிகளின் ஸாரமே ரூபமெடுத்து வந்ததுபோன்றது; ஸூரியனைப்போன்ற காந்தியுள்ளது; சத்துருக்களின் ரத்தம், மாம்ஸம், கொழுப்பு முதலியவை களால் பூசப்பட்டுக் கோரமானது; வஜ்ராயுதத்தைப்போல் உறுதியானது; பகைவர்கள் கேட்டு நடுங்கும்படியான சப்தத்தை யுடையது; அநேக ஸைன்யங்களை நாசம் செய்தது; கபட யுத்தத்தை அழிக்கக்கூடியது; அதைக் கண்டு ஸகலப் பிராணிகளும் கதறும். கோபத்தால் சிறிக்கொண்டிருக்கும் கார்த்திகோடகனைப் போன்றது; கழுகு, பருந்து, நரிகள் முதலிய ஜந்துக்களுக்குப் பூர்ணமான ஆகாரத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; யமனை ஒத்தது; வானரசர்கள் அதைக்கண்டு ஆனந்தமடைந்தார்கள்; ராஷஸர்கள் பயந்தார்கள்; கருடனுடைய இறகுகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டது; ஸகல

அஸ்திரங்களுக்கும் ராஜாவானது; இஷ்வாகு குல ராஜாக்களுக்கும் பயத்தைப் போக்குவது; சத்துருக்களுடைய கீர்த்தியை அழிப்பது; அதைப் பெற்றவனுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. மஹா பலவானான ராமன் அதை வேதத்தில் சொல்லியிருக்கும் மந்திரங்களால் ஐபித்து வில்லில் தொடுத்தார். அப்பொழுது ஸகலப் பிராணிகளும் பயந்தன; பூமி நடுங்கிற்று. ரகுவீரன் காலாக்னி ரூத்ரனைப்போல் கோப பரவசராய், பிரசண்ட கோதண்டத்தை வளைத்து நான்கு காது வரையில் இழுத்து, சத்ருவின் உயிர்நிலைகளைப் பிளக்கும் அந்த அஸ்திரத்தை வெகு ஜாக்கிரதையாய்ப் பிரயோகித்தார்.

40

45

இந்திரனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட வஜ்ராயுதத்தைப்பேரல் ஒருவராலும் தடுக்க முடியாததாய், ஸர்வஸம்ஹாரகனான அந்தகனைப்போல் சாவணனுடைய மார்பில் வந்து விழுந்தது. மஹா வேகத்துடன் விடப்பட்ட அந்தப் பாணம் துஷ்டனான சாவணனுடைய ஹிதநயத்தைப் பிளந்து சரீரத்தை நாசம்செய்தது. அந்நேரத்தில் அவனுடைய பிராணைகளை அபகரித்துக்கொண்டு ரத்தத்தால் நனைந்து பூமியில் பிரவேசித்தது. இப்படி சாவணனைக் கொன்று, அவனுடைய ரத்தத்தால் பிரகாசித்துக்கொண்டு, தன் காரியத்தை நிறைவேற்றி, மிகுந்த வணக்கத்துடன் மறுபடியும் ராகவனுடைய அம்பறையில் வந்திருந்தது. தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாமல் உயிரையிழந்த சாவணனுடைய கையிலிருந்து வில்லும் பாணங்களும் நழுவி விழுந்தன. வஜ்ராயுதத்தால் அடிக்கப்பட்ட விருத்ராஸுரனைப்போல், அபாரமான வேகத்தையும் காந்தியையுமுடைய அந்த ராக்ஷஸாதிபதி உயிரற்று ரத்தத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்தான்.

50

55

60

இறந்தவர்கள் போக மிகுந்த ராக்ஷஸர்கள் அதைக் கண்டு நாயகனில்லாமல் பயம் மேலிட்டு மூலைக்கு மூலை ஓட ஆரம்பித்தார்கள். தசக்ரீவன் மடிந்ததையும் ராமன் ஐயித்ததையும் கண்டு வானரர்கள் வீர கோஷங்களால் ஆகாசத்தையும் பூமியையும் நடுங்கச் செய்து கொண்டு, மரங்களையும் மலைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு ராக்ஷஸர்களைத் துரத்தியடித்தார்கள். அவர்களோ பயத்தால் ஒன்றும் தோன்றாமல், பற்றற்று, கண்ணீர் சொரிய, முகம் வாடி, வல்கையில் போய் ஒளிந்துகொண்டார்கள். பிறகு வானரர்கள் பரமானந்தத்தால் பரவசமடைந்து, ஐயத்தால் தேகம் பூரித்து, ரகுவீரன் ஐயித்ததையும் சாவணன் மாண்டதையும் சொல்லிச் சொல்லி ஆரவாரித்தார்கள். ஆகாசத்தில் தேவதூதர்கள் முழங்கின. திவ்யமான பரிமளத்துடன் காற்று ஸுகமாய் அடித்தது. ஆகாசத்திலிருந்து புஷ்பமாரி சொரிந்தது. அந்நேரமானதும் பிறகுக்குக் கிடைக்காததுமான அந்தப் புஷ்ப வர்ஷத்தால் ராகவனும் அவருடைய சதமும் மறைக்கப்பட்டன.

65

70

75

- தேவகணங்கள் ஆகாச விதியில் நின்றனவென்று. 'நல்லது, நல்லது' என்று ராமனைக் கொண்டாடினார்கள். மஹாக் குருரனும் ஸகல லோகங்களையும் கதறச் செய்தவனுமான ராவணன் நாசமடைந்தவுடன் தேவகந்தர்வ ஸீர்த்த சாரண கணங்கள் ஆனந்தத்தால் மெய்மறந்தார்கள். அந்த ராகுஸபதியைக்கொண்டு ராமன் ஸுக்ரீவனையும் அங்கதனையும் ஸந்தோஷப்படுத்தி, அவர்களுடைய மனோரதங்களைப் பூர்த்தி செய்தார். (அவ்விருவரும் ராமன் தங்களுக்குச் செய்த உபகாரத்திற்குப் பதில் செய்யக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்; தங்களுடைய பிரயத்தனங்கள் ஸபலமாய் முடிந்ததைப்பற்றி ஸந்தோஷப்பட்டார்கள்). பிறகு தேவகணங்கள் பயம் நீங்கி, ஸுகமடைந்தார்கள்; திக்குகள் பிரஸன்னமாயின; ஆகாசம் களங்கமற்றது; பூமி நடுங்கவில்லை; காற்று குருரமாய் அடிக்காமல் மிருதுவாயும் ஸுகமாயும் வீசிற்று; பிறகு லக்ஷ்மணன், விபீஷணன் ஸுக்ரீவன், ஜாம்பவான் முதலிய மித்திரர்கள் ராகவனுடைய ஐயத்தால் அச்யந்த ஆனந்தமடைந்து, ரணபூமியில் ஐயலக்ஷியுடன் விளங்கும் ரகுநாயகனை விதிப்படி பூஜித்தார்கள். ராமபத்ரன் தன் சத்துருவை ஸம்ஹரித்து பிரதிக்களையை நிறைவேற்றி, மித்திரர்களாலும் ஸைன்யங்களாலும் சூழப்பட்டு, தேவகணங்களால் உபசரிக்கப்பட்ட மஹேந்திரனைப்போல், மஹாதேஜனுடன் வீற்றிருந்தார்.

ஸது நிறைதரீபு: ஸ்திர ப்ரதித்ன:

ஸ்வஜந ப்லாபி'வ்ருதோ ரணே ரராஜ |

ரகு'குல நீருபநந்த'நோ மஹேஜனா:

தீர்தி'ஸ க'ணே ரபி'ஸம்வ்ருதோ உதே'ந்த்'ர: || (34)

ஸர்க்கம் 112

விபீஷணன் பிரஸாரித்தது

ப்ராதரம் நிறைதம் திருஷ்ட்வா யாதம் ராமநிர்ஜிதம் |

பேராகவோக் பரீதாத்தமா விலலாப விபீ'ஷண: ||

(1)

- 5 தான் ஸ்ரேணாதரணன் ராவணன், ராமனால் ஜயிக்கப்பட்டு, உயிரிழந்து பூமியில் கிடக்கக்கண்ட விபீஷணன் அடங்காத துயரம் கொண்டு புலம்பினான். "ஒப்பில்லாத வீர! அளவற்ற பராக்கிர சாலியே! ஸகல லோகங்களிலும் வியாபிக்கும் கிரத்திபெற்றவனே! ஸகல வித்யைகளிலும் கரைகண்டவனே! ராஜ நீதியை நன்றாய் அறிந்தவனே! காம்பு நீக்கிய ஸுகந்தமலர்கள் பரப்பப்பெற்ற ஹம்ஸதுளிகாசயனத்தில் படுத்தாற்கும் பரமஸு'கியான நீ, இன்று பிராணனை இழந்து வெறுத்தரையில் படுக்கவும்நேர்த்ததோ? தோள்வளைகளால் வீசுத்திரமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு யானைத் துதிக்

எககளைப்போன்ற நீண்ட புறங்களை கீட்டிக்கொண்டு, கிரீடம் 10
 சிதற, தேஜோராகியான ஸுரீயன் பூமியில்விழுந்தபோல், அசை
 வற்று அலங்கோலமாய்க் கிடக்கவும் உனக்கு விதியிருந்ததோ?
 நான் முன்பு உனக்குச் சொன்ன வார்த்தைகள் இப்பொழுது
 பலித்தனவே, காமத்தாலும் கர்வத்தாலும் புத்திமயங்கி என்
 வார்த்தையை அங்கேரீக்காமவிருந்தாய். அளவற்ற கொழுப்பால் 15
 பிரஹஸ்தனும், இத்திரஸ்திதும், கும்பகர்ணனும், அதிகாயனும்,
 நராதகனும் மற்ற ராக்ஷஸர்களும் நீயும் அலக்ஷ்யம்செய்த காரியத்
 தின் பலன் இப்பொழுது பிரத்யக்ஷமாய் அனுபவத்திற்கு வந்து
 விட்டதே. ஐயோ! ராஜரீதிக்கு எல்லையும், தர்மஸ்வரூபியும், பலத்
 திற்கு இருப்பிடமும், ஸகலஸ்தோத்திரங்களுக்கும் பாத்திரமுமான 20
 நீ இன்று நாசமடைந்தாய். அந்தக் குணங்களும் ஆச்ரயிப்பதற்கு
 இடமில்லாமல் அலைகின்றன. இவன் அக்னி ஹோத்திரங்களைச்
 செய்தவன். ஸகல லோகங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்யும்
 ஆதித்யன். ஆகாச மண்டலத்திலிருந்து இன்று பூமியில் விழுந்து
 விட்டான். சந்திரன் ஸகல கலகனும் இறுட்டில் மறைந்தான். 25
 அக்னி தேஜஸ் இழந்தவன் ஆனான். உத்ஸாகமென்பது வேலை
 இல்லாமல் ஒய்ந்திருக்கிறது. யுத்த வீரர்களுக்குள் கிராமணியான
 பிரதாபலங்கேகவரன் பிராணனை இழந்து பூமியில் விழுந்தபிறகு
 மேற்சொன்னதெல்லாம் சித்தமாயிற்று. ராக்ஷஸசிரேஷ்டனான ராவ
 ணன் சத்ருவால் அடிபட்டுப் புழுதியில் கிடக்கிறான்; இனி லோகத் 30
 தில் சுத்தவீரர்களில்லை; என்றும் ஒரே குன்யமாய்த் தோன்று
 கிறது.

“ராக்ஷஸாதிபதியென்ற மஹாவிருஷம் ராமனென்ற சண்ட
 மாருதத்தால் அடிபட்டு யுத்தபூமியில் கிடக்கிறது. செனரியமே 35
 அதற்கு ஆழ்ந்த வேர்; தபஸே பலம்; கஷ்டத்தை ஸஹிக்கும்
 தன்மையே புஷ்பம்; தைரியமே தளிர். ராவணனென்ற மதயாசை
 ராக்ஷனென்ற ஸீம்ஹத்தால் அடிபட்டுக் கிடக்கிறது. பராக்
 கிரமமே தத்தங்கள்; உத்தம குலமே சரீரத்தின் பிற்பகுதி, பின்
 பாகம்; கோபமே அவயவங்கள்; அனுக்ரஹமே தும்பிக்கை,
 தசமுகனென்ற அக்னி ராமனென்ற மேகத்தால் அணைந்துவிட்டது. 40
 பராக்ரமமும் உத்ஸாஹமும் சூவாஸகன்; சுவாஸமே புகை; பலமே
 உஷ்ணம்; அபாசதேஜஸையுடைய தசானனென்ற எருது ரகுவீர
 னென்ற புலியால் கொல்லப்பட்டுக் கிடக்கிறது. ராக்ஷஸர்களே
 அதற்கு வானும் கொம்புகளும் முகப்பும்; (ராக்ஷஸர்களை அவனு
 டைய கர்வத்திற்குக் காரணம்); சத்ருக்களை அலக்ஷ்யமாய் ஐயிக்கக் 45
 கூடியது; வீரியத்தால் அந்த ஜாதியில் உத்தமமாய் விளங்குவது;
 விஷயஸங்கங்களில் ஆசையே காதுகளும் நேத்திரங்களும்” என்று
 கூறினான்.

இப்படி விபீஷணன் ரோகம் தாங்காமல் தருத்த காரணங்க
 ளடங்கிய உத்தமமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி பிரலாபிப்பதைக் 50

- கேட்டு ரகுவிரன், “மித்திர! இவன் யுத்தத்தில் பயங்கரமான பராக்கிரமத்தை யுடையவன்; எல்லையற்ற உத்ஸாஹத்தை யுடையவன்; பராக்கிரமமற்று அல்பஹத்துவைப்போல் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டானென்று எண்ணுதே. பிறர் எந்த விதத்திலும் புகழும்
- 55 மடியான வீரகிருத்யங்களைச் செய்து முடிவில் கொல்லப்பட்டானென்று நிச்சயமாய் நம்பு. ஷத்ரீயதர்மத்தை அனுஷ்டித்து, உத்தமலோகங்களில் ஸுகமாய் வாரிக்க விரும்பி, யுத்தபூமியில் சத்துருவிற்குப் பின்வாங்காமல் மஹாதேவியமாய் யுத்தம்செய்து உயிரையிழக்கிறவர்களைப்பற்றித் துக்கிப்பதற்கிடமில்லை. அவர்கள்
- 60 இதர்தும் என்றும் அநியாதவர்கள். இவன் மஹாபுத்திமான்; இந்திராதி தேவர்களையும் மூன்று லோகங்களையும் யுத்தத்திற் றியித் துக் கதறச்செய்திருக்கிறான். அளவற்ற தீர்த்தியையும் உத்தமமான வீரஸ்வர்க்கத்தையும் பெற்றிருக்கிறான். எல்லோருக்கும் ஸஹஜமான காலகதியை இவனும் அடைந்ததைப்பற்றித் துக்கப்
- 65 படுவதற்கு இது ஸமயமல்ல, யுத்தத்தில் சென்றால் ஒருவனுக்கு எப்பொழுதும் ஐயமே டைத்துவந்ததென்று நாம் கேட்டதில்லை வீரன் சத்துருக்களால் கொல்லப்படுகிறான். அல்லது சத்ருக்களைக் கொல்லுகிறான்; இவ்விரண்டும் ஸஹஜதர்மங்களை. இந்த உத்தமகதி நமது முன்னோர்களால் கொண்டாடப்பட்டது; ஷத்ரீயர்
- 70 களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஆகையால் யுத்தத்தில் புறம் காட்டாமல் வீரகிருத்யங்களைச் செய்து மரணமடைந்த ஷத்ரீயனைப்பற்றி ஒருபொழுதும் துக்கிக்கக்கூடாதென்பது என் நிச்சயமான அபிப்பிராயம். ஆகையால் இந்த நிச்சயத்தை நீயும் அறிந்து, பிறந்தவனுக்கு மரணம் என்றுமுள்ளதென்று தெளிந்து, சோக
- 75 மற்று, மேல்நடக்க வேண்டிய காரியங்களை ஆலோசிக்கவேண்டியது” என்றார்.

- மஹாதாமிகர்களான இஷ்வாகுசக்கரவர்த்திகளின் வம்சத்தில் அவதரித்து, தர்மமும் பராக்கிரமும் ரூபமெடுத்ததுபோன்ற ராகவன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு, விபீஷணன் சோகத்
- 80 திராமல், தன் தமயனுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்தரவாரியங்களைத் தெரிவித்தான். “தேவர்களும் இந்திரனும் ஒன்று சேர்ந்தும் இவனை ஒருநாளும் யுத்தத்தில் ஐயித்ததில்லை, ஸமுத்திர ஐயம் கரைகளால் தடுக்கப்பட்டதுபோல், அப்படிப்பட்ட மஹாவீரன் தங்களை எதிர்த்து யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டான். இவன் கணக்கில்லாமல்
- 85 நானங்களைச் செய்திருக்கிறான். குருக்களையும் தேவதைகளையும் ஸம்பூர்ணமாய்ப் பூஜித்திருக்கிறான். ஸமஸ்த போகங்களையும் அனுபவித்திருக்கிறான். பரிவாரங்களைக் குறையில்லாமல் போஷித்திருக்கிறான். மித்திரர்களுக்கு அளவற்ற தனங்களையும் ஸுகங்களையும் கொடுத்திருக்கிறான். சத்துருக்களிடத்தில் வைத்த பகை
- 90 களைத் தீர்த்திருக்கிறான். இவன் இடைவிடாமல் அக்னிதோஷத் திரங்களைச் செய்தவன்; மஹாதபஸ்வி; வேதசாஸ்திரங்களில் கரை

கண்டவன்; ஸகல வைதிக லௌகிகக் கிரியைகளையும் பூர்ணமாய் விதிப்படி செய்தவன்; நிகரற்ற வீரனுக்கையாலும், தர்மசிலனுக்கையாலும், அக்னிஹோத்ரியாகையாலும். ஸகல 'தர்மங்களையும் குறைவின்றி நடத்தினவனுக்கையாலும் இவனுக்குப் பரலோகத்தில் உத்தம கதி கிடைக்கும்படியான காரியங்களை விதிப்படி நான் செய்வதற்குத் தங்களுடைய ஆக்களுகைய எதிர்பார்க்கிறேன். அவனுடன் பிறந்தவனும், அவனுடைய வயிற்றில் பிறந்தவர்களும் மடிந்தார்கள். பிரேதக்கிரியைகளைச் செய்வதற்கு நான் ஒருவனே அதிகாரியாய் மிகுந்திருக்கிறேன்" என்றான்.

95

100

இப்படி, கேட்பவருடைய மனம் உருகும்படி, கீளமாய் விபீஷணன் அந்த ஸமயத்தில் தனக்கிருந்த அதிக துக்கத்தால் இப்படிச் சொல்ல, ரகுவீரன் ராஜஸபதிக்கு நடக்கவேண்டிய உத்தரக் காரியங்களை ஆக்ஞாபித்தார். (விபீஷணன் கூறிய வார்த்தைகள் வாஸ்தவமல்ல. ராவணன் இறந்ததைக் கண்டவுடன் முன் ஞாபகமும் கூடப் பிறந்ததும் அவன் செய்த உபகாரங்களின் நினைவும் மேலிட சொன்னதேயொழிய வேறல்ல. விபீஷணனே உடனே அதற்குத் தான் கூறியதற்கு மாறாக "நான் இவனுக்கு பிரேதக் கிரியைகளைச் செய்ய மாட்டேன்" என்று கூறுவதையும் கவனிக்க. ஸர்க்கம் 114.) "விபீஷண! உனக்கும் இவனுக்குமுள்ள விரோதத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு நாம் இவனுக்கு பிரேதக்கிருத்தயங்களைச் செய்யாமலிருப்பது நியாயமல்ல. ஸகல விரோதங்களும் மரணத்தோடு முடியவேண்டியது. ஒருவன் இறந்த பிறகும் அவனிடத்தில் வைரம் பாராட்டுவது நியாயமல்ல. நாம் வீரதையை மீட்பதற்காக இங்கு வந்தோம். அந்த பிரயோஜனம் கிடைத்தது. ஆசார்சிலனு இவனுக்கு எவ்விதமாய் பிரேத கிருத்தயங்களைச் செய்யவேண்டுமோ அவைகளைக் குறைவிலாமல் செய்யவேண்டியது. இவன் உனக்கு உடன் பிறந்தவன்; நீ எனக்குப் பரம மித்திரனுக்கையால் எனக்கும் உடன் பிறந்தவனுமான், இவனிடத்திலுள்ள தோஷங்களைக் காரணமாய்க் கொண்டு நீ இவனுக்கு பிரேதகிருத்தயங்களைச் செய்யமாட்டேனென்றால், நானே செய்யத் தயாராயிருக்கிறேன். ஸஹோதரர்களில் எவர்க்கும் அந்த அதிகாரமுண்டு." என்றார்.

105

110

115

120

(இவ்விடத்தில் உரைகாரர் கோவிந்தராஜர் தமது ஆசார்யர்கள் கூறிய கருத்தை இவ்வாறு கூறுகின்றார். "இவன் உயிரோடிருக்கும் வரையில் ஜனஸ்தானத்திலுள்ள ரீஷிகளை உபத்திரவித்தான். வீரதையை அபகரித்தான். உயிருக்கும் உயிரான ஜடாயுவைக் கொன்றான். உயிரிழந்த பிறகு என்னுடன் விரோதம் செய்யவாவது எனக்குக் கெடுதி செய்யவாவது சக்தியற்றவன். என் தீவேஷத்திற்குப் பாத்திரனல்ல. மேலும், 'ராவணனே வந்தாலும் அவனுக்கு அபயப் பிரதானம் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறேன்'

125

130

- என்றபடி. இவனுக்கு ஏதாவது மங்களமான காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தேன். ஆனால், என்னை இரண்டாய்ப் பிளந்தாலும் ஒருவருக்கும் நான் தலை வணங்கமாட்டேன். 135 இது என் ஸ்வபாவம்' என்று இவன் சொன்னபடி. அந்த உபகாரத்தை நான் செய்ய முடியாமல் தடுத்து விட்டான். என் உத்தேசத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு இப்பொழுது நல்ல ஸமயம் இடைத்திருக்கிறது. இப்பொழுது நான் செய்யும் உபகாரத்தை வேண்டாமென்று தடுக்க இவனுக்குச் சக்தியில்லை. ஆகையால் இவனைக் கைவிடக்கூடாது. இவன் என் அபிப்பிராயத்திற்கு அனுசூலமாய்ப் பிறந்தவன். லோகத்திலுள்ள பாபத்தையும் அதர்மத்தையும் அழித்துத் தர்மத்தை மிளிர்ந்த வேண்டுமென்பது என் அவதாரத்தின் உத்தேசம். இவன் லோகத்திலுள்ள ஸகல பாபத்தையும் அதர்மத்தையும் தன்னிடத்தில் ஒன்றியச் சேர்த்துக்கொண்டு, என் 145 உத்தேசத்தை வெகு ஸுலபமாய் நிறைவேற்றும்படி ஒத்தாசை செய்கிறாருள். ஆகையால் எனக்குப் பரமோபகாரி; பரம மித்திரன்; நீயும் என் மித்திரனாகையால் என்னைப்போல் நடக்கக் கூடவாய். இவன் எனக்கு எப்படியோ அப்படியே உனக்கு மல்லவா?" என்று ராமன் கருத்துள்ளதாக பெரியோர் கூறுவர் 150 என்பதாம்.)

மரணந்தாநி வைராணி திரீவ்ருத்தம் ந: ப்ரயோஜநம் |

க்ரீயதாமஸ்ய ஸம்ஸ்கார: மமாப்பேஷ: யதா தவ ||

(34)

ஸர்க்கம் 113

அந்தப்புர ஸ்த்ரீகள் பிரலாபித்தது

ராவணம் நிறைதம் ச்ஞ்ஞத்வா ராஜவேண மஹாத்மநா |

அந்த: புராத் விதிஷ்பேது: ராகுஸ்ய: ஸோகார்பதா: || (1)

- வேணன் ராமனால் கொல்லப்பட்டானென்று கேள்விப்பட்டவுடன் அந்தப்புர ஸ்த்ரீகள் எல்லோரும் துக்கத்தால் மெய் மறந்து தலைவிரிகோலமாய் ஓடிவந்தார்கள். எவர் தடுத்தும் நிற்காமல் தலைமயிர் அவிழ, ஆபரணங்கள் சிதற, ஆடைகள் கழுவ, 5 தரையில் விழுந்து புரண்டுகொண்டு, கன்றையிழந்த பகைக்கிளப் போல் கதறினார்கள். ராகுஸ்களுடன் வடக்குக்கோட்டை வாசல் மூலம் வெளியில் வந்து, கோரமான யுத்த பூமியில் பிரவேசித்துத் தங்களுடைய நா தனைத் தேடினார்கள். "ஹா ராஜபுத்திர! ஹா நாதி!" என்று கதறிக்கொண்டு, உயிரற்ற உடல்களால் நிறைந்து ரத்தத் தாள் சேருன அந்த யுத்த பூமியில் நான்கு புறங்களிலும் தேடினார்கள். கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருக, தங்களுடைய பரித்தாவை இழந்து அநாதைகளாய், வனத்தில் ஆண் யானைகளைப்

பறிகொடுத்த பெண் யானைகளைப்போல் பரிதாபமாய்க் கதறி
 னார்கள். நெடுநேரம் கழித்து, அனவற்ற வீரியத்தையும், தேஜஸை
 யும், கார்தியைபுழுண்டய ராவணன், மைமலையப்போல் பருத்த 15
 சரீரத்துடன் பூமியில் கிடப்பதைக் கண்டார்கள். வெறும் தரையில்
 புழுதியில் கிடந்து புரளும் தங்கள் பிரிய நாயகனுடைய தேகத்
 தைக் கண்டு, வேரற்ற கொடிகளைப்போல் அவனுடைய தேகத்தின்
 மேல் விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தார்கள். ஒருத்தி அவனிடத்தில்
 வைத்த கௌரவத்தாலும் பக்தியாலும் அவனை ஆவீங்கனம் 20
 செய்துகொண்டு கதறினாள்; ஒருத்தி அவனுடைய பாங்குகளைத் தன்
 தலையில் வைத்துக்கொண்டு கதறினாள்; ஒருத்தி அவனுடைய கழுத்
 தைக் கட்டிக்கொண்டு அலறினாள்; ஒருத்தி அவனுடைய புஜங்களை
 எடுத்துத் தன்மேல் போட்டுக்கொண்டு புரண்டழுதாள்; அவனு
 டைய முகத்தைப் பார்த்து ஒருத்தி மூர்ச்சையடைந்து விழுந்தாள்; 25
 ஒருத்தி அவனுடைய தலையை மடியில் வைத்துக்கொண்டு அவனு
 டைய முகத்தை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே பிரலாபித்தாள்;
 பளித்துளிகள் தாமரைப் புஷ்பத்தை நனைப்பதுபோல், அவளுடைய
 கண்ணீர் அவனுடைய முகத்தை நனைத்தது. இப்படித் தங்க
 ளுடைய நாயகனும் பர்த்தாயும் அரசனுமான ராஷஸபதி உயிரி
 மூத்து, பூமியில் கிடக்கக் கண்டு, அவர்கள் துக்கம் தாங்காமல் 30
 அடிக்கடி புலம்பினார்கள், கதறினார்கள், அலறினார்கள், பிரலாபித்
 தார்கள், புரண்டார்கள், தலையிலும் முகத்திலும் மார்பிலும்
 அடித்துக்கொண்டார்கள்.

“ஐயோ! இத்திரளை ஸ்வப்னத்திலும் நடுங்கும்படி அடித்
 தீர்கள். ஸைவப் பிராணிகளையும் ஸம்ஹரிக்கும் யமன் தங்களைக்
 கண்டு பயந்து ஒளிந்தான். பரமசிவனுக்கு பிரியமித்திரனுன
 குபேரன் தங்களுடைய அண்ணனுயிருந்தும் தங்களால் ஐயிக்கப்
 பட்டு புஷ்பகவிமானத்தைப் பறிகொடுத்தான். கத்தர்வர்களும்
 லிஷிகளும் தேவர்களும் தங்களுடைய பெயரைக்கேட்டால் திடுவெடை 40
 தார்களே! அப்படிப்பட்ட தாங்கள் இன்று ரண பூமியில் இப்படித்
 கதியற்றுக் கிடக்கும்படி ஆயிற்றே. அஸுரர்களிடத்திலிருந்தும்
 தானவர்களிடத்திலிருந்தும் தையர்க்களிடத்திலிருந்தும் ஸகல
 தேவணங்களிடத்திலிருந்தும் தங்களுக்குப் பயமில்லை, அல்ப
 மனுஷ்யர்களிடத்திலிருந்து மரணம் நேர்த்ததே! அனவற்ற பல 45
 பராக்ஷிரமமுள்ள தேவ, தானவ, கத்தர்வ, யக்ஷ கணங்களும் கொல்ல
 முடியாத தாங்கள், சதமும் இல்லாமல் பூமியில் நின்று யுத்தம்
 செய்யும் இந்த அல்பமனிதனுடைய கையால் மாண்டீர்களா?
 மூன்று லோகங்களில் வளிக்கும் ஸகலப் பிராணிகளும் ஒன்று
 சேர்ந்தும் தங்களை உபத்திரவிக்க முடியவில்லையே! இன்று ஊரும் 50
 பேருமில்லாத இந்த மனிதனுக்கு வசப்பட்டீர்களோ?” என்று
 இப்படி ராவணனுடைய அந்தப்புர ஸ்த்ரீகள் பலவிதமாய் பிரலா
 பித்துக்கொண்டு வாய்விட்டு அழுதார்கள். அடிக்கடி புலம்பிப்

புலம்பி அவனுடைய குணங்களையும் பெருமையையும் வர்ணித்
தார்கள்.

55

“ஐயோ! தங்களுடைய ஸ்தித்ததைக் கோரும் மித்திரர்கள்
தடுத்துத்தடுத்துச் சொல்லியும், அவர்களுடைய வார்த்தைகளைக்
கொஞ்சம்கூட லக்ஷம்செய்யாமல், ஸீதைையைக் கொண்டுவந்தீர்
கள். தங்களுடைய மரணத்தை வலுவில் தேடி அழைத்துவந்தீர்
கள். ராகுல குலத்தை வேரறுத்தீர்கள், நாங்களும் தாங்களும் தங்
களைச் சேர்த்தவர்களும் ஒரே காலத்தில் அழிந்தோம். தங்களுடன்
பிறந்த விபீஷணன் அடிக்கடி தங்களைத் தடுத்துத்தடுத்து
ஸீதையை விட்டுவிடும்படி சொல்லவில்லையா? அவனுடைய வார்த்
தையைத் தள்ளிவிட்டு, அவனைக் கடுமையாய்ப் பேசி, லங்கையை

60

விட்டுத் துரத்தினீர்கள். தங்களுடைய நல்ல காலத்தை வீட்டை
விட்டுத் துரத்தி, மிகுபு தேவதையை வருவித்துக்கொண்டீர்களே
யொழிய வேறென்ன? தாங்கள் அப்பொழுதே ஸீதையை ராமனி
டத்தில் ஒப்புவித்திருந்தால் எங்களுக்கு இவ்வித கஷ்டங்கள் தேர்ந்
திருக்குமா? ராகுல வம்சம் இப்படி நாசமடையுமா? விபீஷணன்
தங்களிடத்தில் பரம நிரூபிதபடைநிருப்பான். அவனுக்கு
மித்ரானு ராமன் தங்களுடைய குலத்திற்கே மித்திரனுமேயிருப்பான்.
நாங்கள் இப்படி விதவைகளாகமாட்டோம். தங்களுடைய சத்ருக்க
ளான தேவகணங்கள் மகிழ்ந்து துன்னமாட்டார்கள். மஹா
குருமாய் ஸீதையைக் கண்ணும் கண்ணீருமாய்த் தாங்கள்
இழந்து வரும்பொழுதே ராகுலர்களும்நாங்களும்நாங்களும் மடிந்
தோம். ராகுலசிரேஷ்ட! தங்களைச் சொல்லி என்ன? லோகத்தில்
பிரானிகள் அவர்களிடப்படி நடக்கமுடிகிறதா? எல்லாவற்றிற்கும்
விதி ஒன்றே காரணம். விதியால் முதலில் ஒருவன் கொல்லப்பட்டு,
பிறகு சத்ருவின் கையால் வெளிப்படையாய் மரணமடைகிறான்.

65

எண்ணிறந்த வானர்களும் ராகுலர்களும் தாங்களும் இந்த மஹா
யுத்தத்தில் நாசமடையவேண்டுமென்று விதியால் முன்பே ஏற்
பட்டிருந்ததல்லவா? ஐச்வர்யமிருந்தாலென்ன? தன் இஷ்டப்
படி ஸகலமும் நடந்து வந்தாலென்ன? பராக்கரமமிருந்தா
லென்ன? நமது ஆக்களுக்கு எல்லோரும் கீழ்ப்படிந்து வந்தா
லென்ன? இவை யாவும் விதியை வெல்லமுடியுமா?” என்று ராவண
னுடைய அந்தப்புரஸ்திரீகள் தினர்களாய்ப் பரிதாபமுண்டாகும்
படி கண்ணீர் தாரை தாரையாய்ச் சொரிய, ஆணைப் பிரிந்த அன்
றில் பகடிகளைப்போல் கதறினார்கள்.

70

விபேஷரேவம் தீதாஸ்தா ராகுலாதிபயோஷித: |
குரரீய இவ துக்'கார்தா பா'ஷ்ப பர்யாகுலேஷண: ||

75

விபேஷரேவம் தீதாஸ்தா ராகுலாதிபயோஷித: |
குரரீய இவ துக்'கார்தா பா'ஷ்ப பர்யாகுலேஷண: ||

80

விபேஷரேவம் தீதாஸ்தா ராகுலாதிபயோஷித: |
குரரீய இவ துக்'கார்தா பா'ஷ்ப பர்யாகுலேஷண: ||

85

விபேஷரேவம் தீதாஸ்தா ராகுலாதிபயோஷித: |
குரரீய இவ துக்'கார்தா பா'ஷ்ப பர்யாகுலேஷண: ||

விபேஷரேவம் தீதாஸ்தா ராகுலாதிபயோஷித: |

குரரீய இவ துக்'கார்தா பா'ஷ்ப பர்யாகுலேஷண: ||

(26)

ஸர்க்கம் 114

மண்டோதரி பிரலாபம்

தாஸாம் விஸபமாநாதாம் ததா ராக்ஷஸையோஷிதாம் |
ஜயேஷ்டா பந்தி ப்ரியா திதா பர்தாரம் ஸமுதைக்ஷத | (1)

இப்படி, பிரலாபித்துக்கொண்டிருக்கும் ராவண பார்வைய
களுக்குள் மூத்தவளாயும் அவனுக்கு அன்புதம் பிரியமுள்ளவ
ளாயும் அந்தப்புரஸ்தீகளுக்குத் தலைவியாயுமிருக்கும் மந்தோதரி
என்பவன் தன் பரித்தாவின் தேகத்தைக் கண்டாள்; மனம் நொந்
தாள். 'சுத்த வீரர்களுக்கு யுத்தபூமியில் புறங்காட்டாமல் சண்டை
செய்து உயிரைவிடுவது உத்தமகதியைக் கொடுக்கும் என்று வீர
பத்தினியான மந்தோதரிக்கு கன்ருய்த் தெரியும். ஆனால் தனக்கு
எவ்விதத்திலும் ஸமயில்லாத ஒரு மனுஷ்யனால் கீர்த்திசாலியான
தன் நாதன் அபலயப்பட்டு மடிந்ததைப்பற்றி வருத்தமும் வெட்க
மும் உண்டாயின. எண்ணுதற்குரிய பராக்ஷிரமமுள்ள ரகுவீர
னுடைய கையால் லங்கேச்வரன் கொல்லப்பட்டுக் கிடப்பதைக்
கண்டு மந்தோதரி கதரியமிழந்து ஸ்வாதீனமற்று பரிதாபமாய்
பிரலாபித்தாள். "மஹாராஜே! இதென்ன ஆச்சரியம்! தங்க
ளுக்குக் குலதெய்வமான மஹாதேவனுக்குப் பரமமீத்திரான
குபேரன் தங்களுடைய ஸகோதரன்; தாங்கள் கோபங்கொண்
டால் பூமியும் அதில் வளரிக்கும் பிராணிகளும் புவர்லோக ஸுவர்
லோகங்களும் அதில் வளிக்கும் தேவ, தானவ, ரித்த, கந்தர்வ
கணங்களும், தேவேந்திரனும், திக்பாலர்களும், மஹர்ஷிகளும்
பிராஹ்மணர்களும் தங்களுக்கெதிரில் நிற்கமுடியுமா? இது ஜகத்
பிரஸித்தமல்லவா? தங்களைக் கண்டு பயந்தே சாரணர்கள் மூலைக்கு
மூலை ஒடிவிட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட தாங்கள், கேவலம் ஒரு
அல்பமனுஷ்யன், தபஸ்வி, சிறுவன், வீடுவாசலில்லாமல் துரத்தப்
பட்டுக் காட்டிற்கு வந்த இந்த ராமனால் யுத்தத்தில் அபலயமடைந்
தீர்களே. இது தங்களுக்கு அவமானமல்லவா? இப்படித் தாங்கள்
கடக்கக் காரணமென்ன? ராக்ஷஸேச்வர! எனக்குச் சொல்லவேண்
டும். காய் கிழங்குகளைத் தின்றுகொண்டு, ஐடை முடியையும் மர
வுரியையும் மாஸ்தோலையும் தரித்த இந்தத் தபஸ்வி, ஐச்வரியத்
தாலும், வீரியத்தாலும், லக்ஷ்மியாலும் மூன்று லோகங்களையும்
வியாபித்த தங்களை, எப்படி ஜயித்தான்? எப்படிக் கொன்றான்?
தங்களுடைய பராக்ஷிரமத்தையும் தேஜஸையும் எவராவது தாங்க
முடியுமா? தாங்களிருக்கும் லங்கையோ கோரமான ஸமுத்திரத்
தால் குழப்பட்டிருக்கிறது; ஒருவரும் நெருங்கமுடியாத த்ரிகூட
பர்வதத்தின் கிரத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது; கோரமான ராக்ஷ
ஸர்களால் இரவும் பகலும் காக்கப்பட்டிருக்கிறது; இங்கே மனுஷ்
யர்கள் வர நியாயமில்லை; தாங்களோ நினைத்த ரூபமெடுக்கக் கூடிய

வர்கள்; ஸகல விஷயங்களிலும் குறைவற்று ஸகல யுத்த ஸாமக்ரிகளும் பூர்ணமாய்ப் பொருந்தியிருக்கும் தங்களை ராமன் யுத்தத்தில் ஐயித்தானென்று இவர்கள் சொல்லதை நான் கொஞ்சம்கூட நம்பவில்லை.

- 40 "ஆனால் இது யாருடைய காரியமாயிருக்கலாம்? ஸாமான்ய மனுஷ்யன் செய்யக்கூடியதா? ஜனஸ்தானத்தில் தங்களுடைய ஸபேஷாதரணைகளும், தூஷணனும், தீரிரஸும் பதினாலாயிரம் ராஷண வீரர்களுடன் ஒரு முறையிற்றத்தில் இந்த ராமன் ஒருவனுடையே கொல்லப்பட்டார்களென்று கேட்டவுடன் இவன் மனுஷ்யனல்லவென்று நிச்சயித்தேன். தேவாஸூரர்களும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கத் துணியாத இந்த லங்கையில் ஓர் அல்பக் குரங்கு பிரவேசித்துக் காவல்களைக் கடந்து ராஷணவீரர்களை மடித்து நகரத்தை நாசம் செய்ததென்று கேட்டவுடன் எனக்கு அதைநியமூண்டாயிற்று. கோரமான வானர்கள் ஸமுத்திரத்தில் அணிகட்டினார்களென்று கேட்டவுடன் ராமன் மனுஷ்யனல்லவென்று என் புத்தியில் பட்டது. அல்லது யமனே ராமருபம் தரித்து, நிகரற்ற ரூபலாவண்யத்தை யுடைய வீதையென்ற ஒரு மாயையை ஸிருஷ்டித்துத் தங்களைக்கொல்வதற்கு கேரே வந்தானோ? அல்லது, தங்களால் ஐயிக்கப்பட்டு அவமானப்படுத்தப்பட்ட தேவோத்திரனே இப்படி மோசம்செய்து தங்களைக் கொன்றானோ? அப்படியுமில்லை. தங்களுடைய பலமெங்கே? இந்திரனுடைய பலமெங்கே? அவன் யுத்தபூமியில் தங்களைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் முடியுமோ?

- 60 "லோகங்களைக் காப்பாற்றுவதைப்பற்றி எப்பொழுதும் கவலை கொண்டவரும், பரமாத்மாவும், நித்யரும், ஆதிமத்யாந்தமில்லாதவரும், அழிவற்றவரும், விகாரமற்றவரும், இந்ந்ராதி தேவதைகளுக்கு மேலான பிரஹ்மாவிற்கும் மேலானவரும், பிரகிருதியால் செய்யப்பட்ட இந்த பிரபஞ்சத்திற்கு வெளியில் அப்ராகிருதமான சுத்தஸத்வத்தால் நிரமிக்கப்பட்ட ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வீற்றிருக்கிறவரும், சங்க சக்ர கதாதரரும், ஸ்ரீவத்ஸமென்ற மருவால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மார்பையுடையவரும், ஸகல ஜகத்தையும் போஷிக்கிறவரும் (அதற்காகவே மேற்சொன்ன ஆபரணங்களைத் தரிக்கிறவரும்) மஹாலக்ஷ்மியை விட்டு எப்பொழுதும் பிரியாதவரும், ஒருவராலும் ஐயிக்க முடியாதவருமான ஸ்ரீமந்நாராயணனே மனுஷ்ய ரூபத்துடன் ராமனென்று அவதாரம் செய்திருக்கிறார், வீணாகாத பராக்கிரமமுடையவரான மஹாவிஷ்ணுவே வானர ரூபத்தைத் தரித்த தேவகணங்களால் குழப்பட்டு இப்படி அவதாரம் செய்திருக்கிறார். ஸர்வலோக நாதனும் அளவற்ற தேஜோராசியுமான அந்த பிரபுவே ஸகல லோகங்களுக்கும் பரம மங்களத்

தைச் செய்யவேண்டுமென்று தங்கனையும் தங்களுடைய பரிவாரங்
களையும் யுத்தத்தில் நாசம் செய்திருக்கிறார். 75

(மேற்சொன்ன குணங்களால் விளங்கும் மஹாபுருஷனே
ராமனென்றும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஸகலதேவதைகளுக்கும் மேலான
வரென்பதை வால்மீகி பகவான் ஸ்திரீயின் வாரித்தையாலும்
வெளியிடுகிறார். "உத்பத்தி விருத்தி விநாசம் குறைவு விகாரம் 80

முதலியவை இல்லாததால் அவர் பரவஸ்துவென்று காட்டப்படு
கிறது. பிரஹ்மாதி தேவதைகளுக்கும் மேலானதால் பரமாத்மா,
வைகுண்டவாஸி என்பதற்கு "அந்தகாச ரூபமான பிரகிருதியின்
எல்லையைத் தாண்டி கோடி ஸூரியப் பிரகாசமாய் நிற்பவர்" 85

—சூருதி. ஸர்வ வியாபியான பகவான் வைகுண்டத்திலிருக்க வியாய
மென்ன வென்றால், விக்ரஹ ரூபியாய் பக்தர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகப்
பஞ்சாயுததாராய் விளங்குகிறாரென்பது. "உமது பக்தர்கள்
எப்பொழுது தன் ஸஹாயத்தை அபேக்ஷிப்பார்களோவென்று
எப்பொழுதும் அவர்களுடைய சத்ருக்களை ஸம்ஹாரம் செய்ய
னித்தமாயிருக்கிறேனென்று காட்ட எப்பொழுதும் ஆயுதபாணி 90

யாய் நிற்கிறார்"—ஸூரியோகன். விசேஷ கார்த்தியையும் அழகையும்
கொடுக்கும் சிவர்த மருவிற்கு ஸ்ரீவத்ஸமென்று பெயர். அது மஹா
விஷ்ணுவின் வஸது மார்பில் விளங்குகிறது. அவர் ஸகல லோகங்
களுக்கும் ஈசுவரனென்பதற்கு அதுவே அடையாளம். ஐகத்தை
ரக்ஷிப்பதற்கு முக்ய காரணமாயும், ஸகல ஜீவகோடிகளுக்கும் 95

புருஷகாரமாயிருக்கும் மஹாலக்ஷ்மியை விட்டு எப்பொழுதும்
பிரியாதவரென்பதற்கு "ஸ்ரீதேவி எப்பொழுதும் இவரை விட்டுப்
பிரியாதவன்" என்று கூறும் சூருதி)

'மூன்பு தாங்கள் இந்திரியங்களை ஐவிர்த்தத் தங்களுடைய வசத்
தில் வைத்துக்கொண்டிருந்தீர்கள்; அப்பொழுது மூன்று லோகங்
களும் தங்களுக்கு வசப்பட்டிருந்தன. அவை பழி தீர்த்துக்கொள்ள 100

ஸமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்து தங்களை எப்படி கெடுத்து
விட்டனவோ! ராகவனுடன் விரோதிக்க வேண்டாமென்று
நான் பல தடவை எச்சரித்ததை தாங்கள் செவி கொடுத்து
கேட்கவில்லை. அதன் பலனைப் பார்த்தீர்களா? 'எல்லாம் 105

தெரிந்த நீ எனக்கு அப்பொழுதே சொல்லக் கூடாதா? என்று
தாங்கள் என்னைக் குற்றம் சாட்ட நான் இடம் வைத்துக்கொள்ள
வில்லை. ராகுஸபதே! ஸீதைவிடத்தில் தாங்கள் இவ்வளவு
மோஹிக்க என்ன காரணமோ தெரியவில்லையே! ஐசுவர்யம்
குலைந்து, புத்திர மித்திர பந்து ஜனங்களும் மடிந்து, தாங்களும் 110

இப்படி பிரேதமாய்க் கிடப்பதைத் தவிர வேறு பலனைக் கண்
டீர்களோ? அருந்ததியைக் காட்டிலும் அவள் மஹா பதிவிரதை;
ரோஹிணியைக் காட்டிலும் பர்த்தாவிடத்தில் விசேஷ பக்தி
வைத்தவள்; தங்களுக்குத் தாயைப் போன்றவள்; தாங்கள்

- 115 துஷ்டபுத்தி பிடித்து அவனைப் பலாத்காரம் செய்தது தங்களுக்கு உசிதமான காரியமா? 'அவன் அப்படிப்பட்ட பதிவிரதையாயிருந்தால் என்னை ஏன் கொன்றிருக்கக்கூடாது என்றால், பொறுமையில் பூமிதேவிக்கும் பூமி; ஸர்வ ஸம்பத்திற்கும் உத்பத்திஸ்தானமான மஹாலக்ஷ்மிக்கும் லக்ஷ்மி; பர்த்தாவிடத்தில் எல்லையற்ற பிரீதி லைத்தவன்; மனுஷ்ய கர்ப்பத்தில் பிறக்காதவன்; குற்றமற்ற ரூபத்தையும் அழகையுமுடையவன்; மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமற்றுத் துஷ்டமிருகங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் தண்டகாரணயத்தில் வளித்துக் கொண்டிருந்தவன்; தன்னை சஷிக்க ஒருவரும் ஸமிபத்திலில்லாபல் தனியாக இருந்தவன்; பயத்தால் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தவன்;
- 125 ஸன்யாஸிவேஷத்தை எடுத்து அவனை வஞ்சித்து, மாரீசனும் அவ னுடைய பர்த்தாவையும் லக்ஷ்மணனையும் ஆரிரமத்திலிருந்து வெகு தூரம் இழுத்துக்கொண்டுபோய், அவனுக்குத் தங்கனிடத்தில் கொஞ்சமேனும் அபிப்பிராயமில்லாமலிருக்கையில், தலைமயிரில் கை போட்டுக் கதறக்கதறக் கண்ணும் கண்ணிருமாய் இழுத்துக் கொண்டு வந்தீர்களல்லவா? தங்களுக்கு ஸ்வாதீனமான என்னை மறந்தீர்கள். அதற்குக் காரணம் தங்களுடைய புத்திமயக்க மென்று சொல்லவேண்டுமேயொழிய, எனக்கு அழகு லெனத் தர்யம் புத்தி முதலிய பூர்வகுணங்கள் குறைந்தனவென்று சொல்ல முடியுமா? அந்த மஹாபதிவ்ரதையை தாங்கள் பலாத்காரம்
- 135 செய்து அவனுடைய தபோமஹிமையால் நாசமடைந்தீர்கள். இவ்வளவும் எனது அதிருஷ்டக் குறைவால் நேர்த்தியேயொழிய வேறென்ன? 'ஸீதையை அபகரித்தபொழுதே ஏன் அவனுடைய பதிவிரதாக்களி என்னைக் கொளுத்தவில்லை' என்றால், தங்களைக் கண்டு நடுங்கும் அக்ளி தங்களைத் தொடுவானோ?
- 140 "பாபகர்மங்களைச் செய்தவன், அவை பலனைக் கொடுக்கும் காலத்தில் பரமதுக்கத்தையும் கஷ்டத்தையும் அனுபவிக்கிறான். இதில் ஸந்தேகமுமுண்டோ? சுபமான கர்மத்தைச் செய்தவன் ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறான்; பாபத்தைச் செய்தவன் துக்கத்தை அனுபவிக்கிறான். விபீஷணன் தர்மாத்மா; எப்பொழுதும் ஸன் மார்க்கத்தையே அனுஸரித்து வந்தான்; தர்மஸ்வரூபியான ராகவனைச் சரணமடைந்தான். லங்காராஜ்யத்தையும் தீர்க்காயுஸையும் போக போக்யங்கனையும் பரமஸுகத்தையும் அடைந்தான். தாங்கள் அதர்மத்தை ஆச்ரயித்தீர்கள்; தர்மத்தைத் துறந்தீர்கள்; பாபத்தைச் செய்தீர்கள்; தர்மஸ்வரூபியான ராமனை விரோதித்
- 150 தீர்கள்; அவருக்கு பரம அபகாரத்தைச் செய்தீர்கள். இப் பொழுது லங்காராஜ்யத்தை இழந்து, மனுஷ்யனுல் ஐயிக்கப்பட்டு, உயிரைப் பறிகொடுத்து, புத்ர மித்ர பந்து பரிவாரங்கள் அழிந்து, எங்கனையும் அநாதைகளாய்ச் சோக ஸமுத்திரத்தில் தத்தளிக்க விட்டு, இந்த யுத்தகளத்தில் வெறுந்தரையில் புழுதி படிந்து, பிரேத

மாயிக் கிடக்கிறீர்கள்; நாய்களும், நரிகளும், கழுதகளும், காக்கைகளும் தங்களுடைய அவயவங்களைப் பிடுங்கித் தின்னும். 155

“அவன்காட்டிலும் ரூபத்தாலும் ஸௌந்தரியத்தாலும் அதிகமான அநேக ஸ்திரீகள் தங்களுடைய தபஸை ஏதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே! தாங்கள் மன்மதபாசத்தால் கட்டுப்பட்டு, புத்தி மயங்கி அறியாமற் போனீர்களே! குலத்திலாவது ரூபத்திலாவது, வித்தையிலாவது, ஸாமர்த்தியத்திலாவது ஸீதை எனக்கு நிகரா? தாங்கள் புத்தி மயங்கி இதை அறியாமற்போனீர்களே! ஸகல பூதங்களுக்கும் மரணம் ஏதாவது காரணத்தால் நேரும். தாங்களோ இந்த ஸீதையென்ற மிருத்யுவை வெகு தூரத்திலிருந்து வெகுக் கஷ்டப்பட்டு வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தீர்களே! பத்து மாஸமாய்க் கர்ப்பத்தில்வைத்துக் காப்பாற்றும் சிகைவப்போல் ஜானகியைப் பத்து மாஸம் வெகுஜாக்கரதையாய்க் காப்பாற்றி, முடிவில் தங்கள் மரணமென்ற குழந்தையைப் பெற்றீர்கள். ஸீதை இதுவரையில் பர்த்தாவைவிட்டுப் பிரிந்து கஷ்டத்தை அடைந்தாள்; இனிமேல் கஷ்டம் தீர்ந்து, பர்த்தாவுடன் சேர்ந்து ஆனந்தமாய்க் காலத்தைக் கழிப்பாள். நான் இது வரையில் தங்களுடன் சேர்ந்து, அபூர்வமான ஸகல போகபோக்யங்களுக்கும் அனுபவித்து வந்தேன். இனி என் புண்யம் குறைந்து, பாபங்கள் பளித்து, சோக ஸாகரத்தில் முழுகித் தங்களுக்கும் பறி கொடுத்து, என் புத்திரனையும் இழந்து, விதவையாய் அனாதையாய்க் காலம் கழிக்கப் போகிறேன். 160 165 170 175

“நிகரற்ற ஐச்வரியத்துடனும் காந்தியுடனும் விசித்திரமான ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் கந்தங்களையும் தரித்துக் கொண்டு, கைலாஸம், மந்தரம், மேரு, சைத்ராதம், நந்தனம் முதலிய போக பூமிகளில் தங்களுடன் யதேச்சையாய் க்ரீடித்து, புஷ்பக விமானத்தில் ஸகல தேசங்களையும் அதிலுள்ள ஆச்சரியங்களையும் பார்க்கும் கொண்டிருந்தேனே! தாங்கள் உயிரிழந்ததால் அந்த க்ரீடைகளும், அந்த ஸுகமும், அந்த போகங்களும், அந்த ஆனந்தமும் அழிந்தனவே! அவன் யாரோ, இப்பொழுது நான் யாரோவென்று எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. ஐயோ! அரசர்களைய ஐச்வரியம் நிலையற்றதாயுள்ளதே! அதை நம்பலாமா? 180 185

மஹாராஜரே! தாங்கள் பானசாலையில் என்னுடன் க்ரீடிக்கும் பொழுது தங்களுடைய முகத்தின் அழகு இருந்த வகையை எப்படிச் சொல்வேன்? மன்மதனுடைய வில்லைப்போல் வளைந்த புருவங்களுடனும், சற்றுப் பருத்துயர்ந்த மூக்குடனும், காந்தியால் சந்திரனையும் ஸௌந்தரியத்தால் தாமரைவையும் தேஜஸால் ஆதித்யனையும் பறித்துக்கொண்டு, பர்வத சிகரம்போன்ற கிரீடத்தால் விளங்கிக் கொண்டு, கோவைப் பழம்போல் சிவந்த உதடுகளுடன், நவரத்ன கசிதமான குண்டலங்களால் பிரகாசித்துக்கொண்டு, மதத்தால் 190

- 195 கழன்றுகொண்டிருக்கும் நேத்திரங்களுடன், பலவகைப் புஷ்பங்களால் பரிமலிக்கும் ஹாரங்களையும் மாலைகளையும் சூடி, புன்னகையுடன் மதுரமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருப்பதுபோல் இப்பொழுது என் கண்ணிர்செதிர் நிற்கின்றதே! ஐயோ! அந்த முகமே இப்பொழுது களையற்று, ராமபாணங்களால் பிளக்கப்பட்டு, சத்த தாரைகள் உலர்ந்து, கொழுப்பா லும் மாம்ஸத்தாலும் பூசப்பட்டு, சத்ததால் இளப்பப்பட்ட புழுதிபடிந்து, கரடுமுரடாய் முன்போல் பிரகாசிக்கவில்லையே! என் பிராணநாதி நான் என்ன செய்வேன்? அதிருஷ்டமற்ற நான் அறியாமற்போனேனே!

- 200 “இந்தத் தேகம் நீரின் மேற்குமிழிபென்றும் மின்னற்கொடியென்றும் உனக்குத் தெரியாதோ” என்றால், ஐயோ! பலபராக்கிரமத்தில் நிகரற்ற தானவர்களுக்கு அரசனை மயனுக்குப் பெண்ணாய்ப் பிறத்திருக்கிறேன்; ஸகல ராஜஸர்களுக்குப் பதியான ப்ரதாபலங்கேச்வரனை பிரியகராகளாய் அடைந்திருக்கிறேன்; முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளுக்கும் அரசனை இத்திரனைக் கட்டியிருத்தல் சிறையில் அடைத்த இத்திரஜித்தைப் புத்திரனாய்ப் பெற்றிருக்கிறேன். எனக்கென்ன குறைவு? எனக்கு நிகருண்டோ? கஷ்டமும் துக்கமும் எனக்கும் வருமோவென்று கர்வங்கொண்டு மோசம் போனேன். ஹா! நாதி இம்மூவர்களும் அடங்காத கர்வங்கொண்டவர்கள்; சத்ருக்களின் கொழுப்பை அடக்குகிறவர்கள்; குரர்கள்; பலவான்களென்றும் பராக்கிரமசாலிகளென்றும் பிரஸித்தி பெற்றவர்கள்; ஒன்றிற்கும் அஞ்சாதவர்கள்; இவர்கள் எனக்குக் காவலாயிருக்கையில் பயமும், துன்பமும், சோகமும் எனக்குமுண்டோவென்றிருத்தேனே. இவ்விதமான பிரபாவமுள்ள நீங்களிருக்கையில் மனுஷ்யர்களைத் தந்திரித்து இந்தப் பயம் நோக்காரணமென்ன?

- 225 ஆகாயத்தை அளவுவும் இத்திரஸீலபர்வதத்தைப்போல் காந்தியுடனும், வழவழப்பாயும், கேயூரம், தோள்வளை, முத்துமாலை, சத்த மாலை முதலிய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு கீட்டா ஸமயங்களில் அதிக மனோஹரமாயும், புத்த பூமியில் அதிக பயங்கரமாயும் விளங்கும் உங்கள் தேஹம் மின்னற்கொடிகள் பாயும் நீருண்ட மேகத்தைப்போல், என் நேத்ரங்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்குமே! அந்தச் சரீரம் இப்பொழுது கூர்மைபான பாணங்களால் பிளக்கப்பட்டிருக்கிறதே. முன்னம் பன்றியின் முன்னுக்களைப்போல் தேகமெங்கும் ஊசிராட்ட இடமில்லாமல் ராமபாணங்கள் உயிர்நிலைகளில் பதிந்து, தசைகளையும் நரம்புகளையும் அறுத்து, பார்க்க விகாரமாய்ச் செய்தனவே! ஐயோ! தங்களுடன் பேசவும், தங்களுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்கவும் புண்யம் செய்யாவிட்டாலும், தங்களுடைய தேகத்தையாவது ஆகா நீர ஆஸிங்கனம் செய்துகொள்ளலாமென்று வந்தேனே! இந்தப் பாபியான ராம

- பாணங்கள் எனக்குச் சத்துருவாய் வந்து மறுத்துத் தங்களைத் 235
தொட முடியாமல் செய்துவிட்டனவே! வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்
டுச் சிதறிக்கிடக்கும் பர்வதத்தைப்போல். தாங்கள் உயிரற்று
பிரேதமாய் சத்தத்தாலும் புழுதியாலும் விகாரமாய் இந்த யுத்த
பூமியில் கிடப்பதைப் பார்க்க நான் என்ன கோரமான பாபத்தைச்
செய்தேனோ? தங்களுக்கும் மரணமுண்டோ? மற்றப் பிரானிகளைப் 240
போல் தாங்களும் மரணமடைவது வெறும் ஸ்வப்னமென்றிருந்
தேனோ! இப்பொழுது அந்த ஸ்வப்னமே நிரூபயிற்றே! தாங்கள்
ராமனால் எப்படிச் கொல்லப்பட்டீர்கள்? தாங்கள் காலனுக்குக்
காலன்; காலகாலனுள் பரமசிவனுக்கு ப்ரியபக்தன்; காலனுடைய
வசத்தில் எப்படி அகப்பட்டீர்கள்? மூன்று லோகங்களிலுள்ள 245
ஜீவரீயங்களை அனுபவித்தவர்; மூன்று லோகங்களையும் கதறவடித்
தவர்; லோகபாலர்களை ஜயித்தவர்; சங்கரனைக் கைலாஸ பர்வதத்
துடன் பெயர்த்தகைத்தவர்; கொழுப்படைந்தவர்களை அடக்கின
வர்; பராக்ரமத்தை அநேக சமயங்களில் காட்டி பிரஸித்தி பெற்ற
வர்; ஸகல ப்ராணிகளையும் கலக்கினவர்; ஸகல ஜீவத்தையும் 250
கேட்டு அலறும்படியான த்வனிதையுடையவர்; சத்ருவிற்கெதிரே
கர்வமுள்ள வார்த்தைகளைக் கம்பிரமாய்ச் சொல்லுகிறவர்; தன்
பத்துமித்ர பரிவாசஸன்யங்களைக் குறைவில்லாமல் போஷிக்கிற
வர்; பபங்கரமான பராக்ரமத்தையுடையவர்; யஷ்டர்களையும்
தானவச்சேஷ்டர்களையும் கண்க்கில்லாமல் கொன்றவர்; நிவாத 255
கவசர்களென்ற அஸூரச்சேஷ்டர்களை ஜயித்தவர்; எண்ணிறந்த
யக்ஞங்களைக் கெடுத்தவர்; தன்னைச் சேர்ந்தவர்களை சஷித்தவர்;
ஆசாரத்தின் எல்லையை உடையவர்; யுத்தத்தில் விசித்திரமான
மாயைகளை எரிசுஷ்டித்தவர்; தேவாஸூர மனுஷ்ய கன்யைகளைக்
பலாத்நாசமாய் எடுத்துவந்தவர்; சத்துருக்களின் ஸ்த்ரீகளைக் கண் 260
னும் கண்ணீருமாய் நிறுத்தினவர்; தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு
ஸகல செனக்யங்களையும் அபரிமிதமாய்க் கொடுத்தவர்; இந்த
ஸங்காபுரியை ஒருவரும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்காமல் காப்பாற்றி
னவர்; பிறர் பார்த்து நடுங்கும்படியான இருத்யங்களைச் செய்தவர்;
(தன் தலைகளை அறுத்து ஆறுதி செய்திருக்கிறான்;) எங்கெல்ல 265
லோருக்கும் எல்லையற்ற காமபோகங்களைக் கொடுத்தவர்; யுத்த
வீரர்களுக்குள் சிகாமணி. இப்படிப்பட்டவரைப் பர்த்தாவா
யடைந்து, அவர் ராமனால் மரணமடைந்து கிடப்பதைக் கண்டு
இன்னும் பிதைத்திருக்கிற நான் எவ்விதமான பிரானியென்று
எனக்கே தெரியவில்லை. என் தேகம் கல்லோ? என் உயிர் வஜ்ரமோ? 270
மனுஷ்யர்களைத் தவிர மற்றவர்களிடத்திலிருந்து தனக்கு மரண
மில்லையென்று என் பர்த்தா வரம் பெற்றவர்; மனுஷ்யனால் மடித்
தார், நான் அப்படிச் சுடுத்தவம் செய்யவில்லை; எவ்விதமான
வரங்களையும் பெறவில்லை, அப்படியிருந்தும் என் பர்த்தாவைக்
கொன்ற ராமனும் என்னைக் கொல்லமுடியவில்லை. ராமபாணங் 275

- களின் அமோகமான சக்தி என்னிடத்தில் செல்லவில்லையா? பிறர் ஸ்வப்னத்திலும் பார்க்காத உத்தமசயனங்களில் படுத்து உறங்கின தாங்கள், இந்த ரண பூமியில் வெறுத்தரையில் புழுதியில் ரத்த வெள்ளம் பெருக, நான்கு புறத்திலும் துர்க்கத்தம் வீச, நாய்நரி களும், காக்கைகளும் கழுகுகளும் பயங்கரமாய்க் கூச்சலிட, எப்படித் தான் விழித்துக்கொள்ளாமல் தூங்குவிடுகிறீர்களே? ஏன் அருமைக் குழந்தை இந்திரஜித்தின் தலையை அறுத்த லக்ஷ்மணனுடைய பாணம் என் லுறிருதயத்தைப் பிளந்தது; அப்படியும் பிழைத்திருந் தேன்; தாங்களாவது எனக்கிருக்கிறீர்களென்ற தைரியத்தாலல் லவா இன்று தங்களுயிரைக் கொள்ளை கொண்ட பாணம் என்னை யும் மடித்தது. என் பந்துக்கள் இறந்தார்களென்ற குறை எனக் கில்லை; அதனால் வருத்தமுமில்லை; தாங்களிருக்கையில் எனக்கென்ன என்றிருந்தேன். இன்று தங்களைப் பறிகொடுத்து, ஸகல போகங் களையும் இழந்து வெகுகாலம் துக்கஸமுத்திரத்தில் மறைந்தேன்.
- 290 தாங்கள் பிறரால் அடையமுடியாத வீரஸ்வர்க்கத்தை அடைந் தீர்கள். இப்படிப் பரிதபிக்கும் என்னையும் தங்களுடன் சேர்த்துக் கொள்ளமாட்டீர்களா? தங்களை விட்டுப் பிரிந்தும் எனக்கு உயிர் தரிக்குமா? என்னைவிட்டுத் தாங்கள் பிரிந்திருக்க ஸகிக்கமாட்டீர் களே! இப்படிப் பரிதபிக்கும் என்னை இங்கே வஞ்சித்துப்போக மனம் வந்ததோ? நான் பரிதாபமாய் இப்படிக் கதறுவதை எவ்வளவு நேரம் பார்த்தும் ஒரு வார்த்தைகூடப் பதில் சொல்லாம லிருக்கிறீர்களே! அந்தப்புரத்தைவிட்டு, முகத்தில் மறைவில்லாமல் எல்லோரும் பார்க்கும்படி கோட்டை வாசல் வழியாய்க் கால்வழி யால் இங்கே வந்தேனென்ற கோபமோ? தங்களுடைய பார்வைய களை ஸூர்யசந்தரர்களும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கமுடியுமா? அவர் கள்மேல் காற்றடிக்கவும் முடியுமோ? அவர்கள் வெட்கத்தை விட்டு, மறைவில்லாமல் எல்லோரும் பார்க்கும்படி இங்கே வந்திருப் பதைக் கண்டும் தங்களுக்கு ஏன் கோபமுண்டாகவில்லை? தங்க ளுடன் பலவிதமான க்ரீடைகளை அனுபவித்த இந்த அந்தப்புர ஸ்திரீகளெல்லோரும் இப்படிக் கதறுகிறார்களே! இவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லக்கூடாதா? இவர்களை ஆதரிக்கக்கூடாதா? இவர் கள் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவர்கள்; மஹாபதிவிரதைகள்; தர்மத்தை விட்டு விலகாதவர்கள்; பெரியோர்களுக்குச் சுச்சுரைடி செய்வதில் பரியமுள்ளவர்கள், இவர்களெல்லோரும் தங்களை இழந்து விதவைகளானார்கள்; சத்ருவசத்தில் அகப்பட்டார்கள்; சோக ஸமுத்திரத்தில் தத்தளிக்கிறார்கள். இவர்களைத் தாங்கள் பலாத்காரம் செய்து அபகரித்து, இவர்களுடைய பர்த்தாக்களையும் பந்துக்களையும் கொன்று அவமானப்படுத்தினபொழுது இவர்கள் கொடுத்த சாபம் இன்று பவித்ததே. பதிவிரதைகளின் கண்ணீர் பூமியில் விழுந்தால் வீண்போகாதென்ற லோகவார்த்தைக்குத் தங் களைவிட வேறு உதாரணமுண்டோ? தாங்கள் மூன்று லோகங்களை

பும் தேஜஸால் வியாபித்தீர்கள்; சுத்த வீரனென்ற பெயரெடுத்தீர்கள்; ஒரு ஸ்தீரையைத் திருடிக்கொண்டு வரவேண்டுமென்ற இந்த அல்பபுத்தி தங்களுக்கு எப்படி வந்தது? மாரீசனை மான் வேஷம் தரிக்கச் செய்து, ராமலக்ஷ்மணர்களை ஆசிரமத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தி ஸீதையை அபகரித்தபொழுதே, தாங்கள் தைரிய மற்றவர்களென்று ஏற்பட்டதல்லவா? இதுவரையில் தாங்கள் யுத்தத்தில் அதைரியத்தையாவது பயத்தையாவது அடைந்து நானறியேன். தங்களுக்கு அதிருஷ்டம் குறைந்து விராசகாலம் ஸம்பித்ததென்பதற்கு இதே நல்ல அடையாளம். 'மஹான்கள் அல்ப காரியங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தால் அவர்களுக்கு ஹானி நேருமென்ற லோகவார்த்தை தங்களிடத்தில் பவித்தது. தங்களுடைய தம்பி விபீஷணன் மூன்று காலங்களையும் நன்றாய் அழித்தவர்; ஸத்தியம் தவருதவர்; மஹாத்மா; ஸீதையைத் தாங்கள் எடுத்து வந்ததைப் பார்த்து, 'ஐயோ! நமது குலத்திற்கு நாசம் வந்துவிட்டதே' என்று பெருமூச்சுவிட்டுச் சொன்ன வார்த்தையைத் தாங்கள் காமக்ரோதங்களுக்கு இடம்கொடுத்து நிகரமாகி வீரர்கள். ராஜஸூகிரஷ்டர்களை யும் அழித்தீர்கள். தங்களால் ராஜஸூகலம் நாசமடையவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருந்ததோ? இப்பொழுது தங்களைச் சேர்ந்தவர்களை யெல்லாம் அநாதைகளாய்ப் பரிதபிக்கவிட்டீர்களே! பலபராக்கிரமங்களால் பிரஸீத்தி பெற்ற தங்களைப்பற்றி நான் எவ்விதத்திலும் துக்கிக்கவேண்டிய தில்லை; ஸ்தீர் ஸ்வபாவத்தால் என் புத்திமயங்கி இப்படிப் ப்ரலாபிக்கும்படியாயிற்று. தாங்கள் செய்த பாபபுண்யங்களால் பின் தொடரப்பட்டு இந்த லோகத்தைவிட்டுச் சென்றீர்கள். தங்களைப் பிரித்து தபிக்கும் எண்ணப்பற்றியல்லவா நான் துக்கப்படவேண்டும்? மித்ரர்களும், பந்துக்களும், ஸநேஹாதரர்களும் தங்களுடைய ஹிதத்தையே நாடிப் பலவிதமாய்த் தங்களுக்குச் சொன்ன வார்த்தைகளைத் தாங்கள் அலக்ஷியம் செய்தீர்களே! தருந்த காரணங்களுடன் சாஸ்திர ரீதியாய் பிரயோஜனங்களை எடுத்துக்காட்டி, தங்களுக்கு ஷேமத்தையும் கீர்த்தியையும் ஸம்பாதிக்கும் தர்ம வாக்யங்களை மிருதுவாயும், வணக்கமாயும், மதுரமாயும் விபீஷணன் பலதடவை சொல்லவில்லைபா? தாங்கள் அப்படி நடந்தீர்களா? மாரீசனும் கும்பகர்ணனும் என் பிதாவான மயனும் செய்த ஹிதோபதேசத்தைத் தாங்கள் வீரியக்கொழுப்பால் அலக்ஷியம் செய்ததின் பிரயோஜனத்தை இன்று அனுபவிக்கிறீர்கள்.

ரீருண்ட மோகத்தைப்போன்றவரே! மஞ்சள்பட்டு வஸ்திர மணிந்தவரே! அழகான தோள்வளைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரே! அவயவங்களை அலங்கோலமாய் பரப்பிக்கொண்டு, ரத்தத் தால் நனைந்து, அயர்ந்து தூங்குறிறவரைப்போல் வெறும் தரையில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களே! நான் சோகத்தால் தபித்து இப்படிப் புலம்பும்பொழுது, எனக்கு ஒரு வார்த்தையாவது பதில்

சோல்லக்கடாதா? மஹாவீரர்களும் ஸாமர்த்தியசாலிகளும் யுத்
 தங்களில் பின்வாங்காதவர்களுமான மாலி, ஸுமாலி, மால்யவா
 360 னென்ற சாக்ஷஸிரேஷ்டர்களின் வம்சத்தில் பிறந்தவரே! என்னைக்
 கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக்கடாதா? எழுந்திருங்கள்; நெடுநீர
 மாயிற்று; எழுந்திருங்கள். இதுவரையில் தங்களுக்கு இவ்விதமாக
 அவமானம் கேர்த்ததில்லையே! இதைப் பொறுத்துக்கொண்டு இன்
 னும் படுத்திருக்கலாமா? இதுவரையில் தங்களைக்கண்டு நடுங்கின
 365 ஸுதீர்யனும் இன்று பயலில்லாமல் லங்கையில் பிரவேசித்து பிரகா
 சிக்கிறான். இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப்போல் விளங்கும் தங்க
 ளுடைய பரிகாயுதத்தால் இதுவரையில் எண்ணிறந்த சத்ருக்களை
 நாசம் செய்திருக்கிறீர்கள். அது ஸுதீர்யனைப்போல் தேஜஸால்
 ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தது. தங்களுரங்களால் அலங்கரிக்கப்
 370 பட்டது; தங்களால் எப்பொழுதும் பூஜிக்கப்பட்டது. இதோ
 ராமனுடைய பாணங்களால் ஆயிரம் துள்துளாய்ச் சிதறிக்கிடப்
 பதைப் பாருங்கள். இந்த ரணபூமி, தங்களுக்கு பரியரையிபா?
 எவ்வளவு சோல்லியும் அவளை விடாமல் ஆலிங்கனம் செய்து
 கொண்டு கிடக்கிறீர்களே! என்னிடத்தில் வெறுப்படைந்தவரைப்
 375 போல், திரும்பிப் பார்த்துப் பேசாமலிருக்கிறீர்களே! தங்களைப்
 பறிகொடுத்து, இவ்வளவு துக்கத்தையும் அனுபவித்து, இன்னும்
 என் ஹிருதயம் ஆயிரம் துண்டுகளாகப் பிளக்காமலிருக்கிற
 தல்லவா? அதைச் கடவேண்டும்" என்று கூறிப் புலம்பினான்.

இப்படிக் கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருக, ராவணனிடத்
 380 தில் வைத்த ஸ்நேஹத்தால் அவனிடத்தில் காடின மனத்துடன்
 மந்தோதரி புலம்பி மூர்ச்சையடைந்தாள். முகம் வாடி, தேகம்
 மெலிந்து, அவனுடைய மார்பில் பிரக்ஷுபந்து கிடக்கும்பொழுது,
 ஸந்தியாகாலத்தில் சிவந்த நீருண்ட மேகத்தில் பாயும் மின்னற்
 கொடியைப்போல் விளங்கினான். அப்பொழுது அவனுடைய
 385 சக்களத்திகள், சோகத்தால் வாய்விட்டலறிக்கொண்டு அவளை
 வாரியெடுத்து, "அம்மா! பால்யம், கௌமாரம், யௌவனம்
 என்ற நிலைகள் ப்ராணிகளுக்கு நித்தியமில்லை பென்றும்,
 அரசர்களுடைய ஐச்வரியம் நிலையற்றதென்றும் தங்களுக்குத்
 தெரியாததல்லவே" என்று தேற்றினார்கள். அதைக் கேட்டு
 390 மந்தோதரி பிரக்ஷு தெளிந்து, கோவென்றுக் கதறிக் கண்ணீரால்
 தேகத்தை நனைத்தாள்.

அப்பொழுது ராமன் விபீஷணனைப் பார்த்து, "உன் தமய
 னுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்திரக்கிரியைகளைச் செய் இந்த ஸ்த்ரீ
 395 களை லங்கைக்குத் திரும்பிப் போகச்சொல்" என்றார். அதைக்
 கேட்டு விபீஷணன் தான் முன்சொன்ன வார்த்தைகளை நன்றாய்
 ஆலோசித்து, "ராமன் உத்திரவு செய்தால் அப்படிச் செய்கிறேன்,
 இல்லாவிட்டால் செய்யமாட்டேன்" என்று நிச்சயம் செய்து

கொண்டு, "ஸ்வாமி! இவன் தர்ம மார்க்கத்தைத் துறந்தவன்; குரூரன்; இரக்கமற்றவன்; ஸத்தியம் தவறியவன்; பரஸ்தீகனை அபகரித்தவன்; இவனுக்கு உத்தரக்ரீயைகளைச் செய்வதற்கு என் மனம் ஸம்மதிக்கவில்லை. இவன் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் கெடு தலையே செய்தவன்; லோகத்தார்க்கு என் தமயனென்ற பெயரே யொழிய இவன் எனக்குப் பரம சத்ரு; எனக்கு மூத்தவனென்ற கால் மாத்திரம் பூஜிக்கத் தகுந்தவன்; ஸகல லோகங்களையும் கதறச் செய்வதுக்கு நான் மரியாதை செய்வது தகாது. தமய னுக்கு பிரேதக்ரீயைகளைச் செய்யாவிட்டால், என்னை லோகத்தார்க் கன் இரக்கமற்றவனென்று சொல்லுவார்கள்; வேண்டியவரையில் சொல்லட்டும். அவர்களை இவனுடைய தோஷங்களை நீன்றாய் ஆலோசித்து பார்த்தால், நான் செய்தது யுத்தமென்று ஒப்புக் கொள்வார்கள்" என்றான்.

400

405

410

இப்படி மஹாபுத்திமானான விபீஷணன் தன் மனத்திலுள்ள நீஜமான அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னதைப் பற்றித் தர்மாத்மர்க் களில் சிரேஷ்டரான ராமன் ஸந்தோஷித்து, அவனுடைய வார்த்தை களின் உட்கருத்தை அறிந்துகொண்டு, "உன்னால் எனக்கு இந்த ஐயம் கிடைத்தது; ஆகையால் உனக்குப் பிரியமான காரியத்தையே நான் செய்யவேண்டியது. உனக்கு ஐந்தத்தை நான் சொல்ல வேண்டியது. ராவணனுக்கு நீ ஸம்ஸ்காரம் செய்வது எனக்கும் இஷ்டம்; உனக்கும் ஐயம். ராக்ஷஸேச்வர! இவன் ராக்ஷஸ ஐாதியில் பிறந்தவன்; அதர்மத்தையே நாடினவன்; ஸத்யம் தவறி னவன். ஆனாலும், மஹாதேஜஸ்வி, பலவான், குரூர், யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவன். தேவர்களும் இந்த்ரனும் இவனால் பல தடவைகளில் முறியடிக்கப்பட்டார்களென்று கேள்விப்பட்டிருக் கிறேன், மஹாத்மா; அவற்ற ஆன்மையுடையவன். ஸகல லோகங்களையும் கதறச் செய்தவன்; 'இவ்வளவு குணங்களிருந்தும் எனக்குச் சத்ருவல்லவா? இவனுக்கு நான் உத்தரக்ரீயைகளைச் செய்யலாமா' வென்றால், ஸகல த்வேஷமும் வைரமும் கோபமும் மரணத்தோடு முடியவேண்டும்' இவன் இதரீத பிறகும் இவளிடத் தில் அவைகளைக் காட்டலாமா? ஆகையால் இவனுக்கு ஸம்ஸ்கார கிரீயைகளைச் செய். இவன் எப்படி உனக்குப் பந்துவோ, அப்ப டியே தர்ம ரஹஸ்யங்களை நீ அறியாதவனா? விதிப்படி இவனுக்கு பிரேதக்ரீயைகளைச் செய். மஹாபாபங்களிற் செய்த தன் பரம சத்ருகவையும் விபீஷணன் ஆதரித்து த்வேஷ புத்தியில்லாமல் அவ னுக்கு ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்தானென்ற ஒப்பற்ற கீர்த்தி உனக் கும்கிடைக்கும்" என்றான்.

415

420

425

430

அதைக் கேட்டு விபீஷணன் ராகவனுடைய உத்தரவைப் பெற்று, ஸ்தீரீகளை லங்கைக்கு அனுப்பி, யாக சேலர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய விதிப்படி, அதிசேகிரமாய் ராவணனுக்குப் பிரேத

435

- கீரியைகளை நடத்தவாரம்பித்தான். ரீதிவிஞ்ஞுகள் சந்தனக்கட்டை
களை அடுக்கி, அதன்மேல் பரிமள த்ரவ்யங்களைப் பரப்பி, வேத
440 விதிப்படி சங்குவென்ற மானுடைய தோலை அதன்மேல் விரித்
தார்கள். பிறகு, பிதிருமேதஸம்ஸ்காரம் முதலிய சரமக்கீரைய
கள் யதோக்தமாய் நடத்தப்பட்டன. தென் கிழக்காய் ஆக்ஷேய
மூலையில் அக்னி குண்டத்தை ஏற்படுத்தி, மேற்கில் காந்தபத்
யாக்னியையும், கிழக்கில் ஆஹவனீயாக்னியையும், தெற்கில்
445 தக்ஷிணாக்னியையும் விதிப்படி மூட்டி, தயிரும் நெய்யும் கலந்து
வைத்த ஹோம பாத்திரங்களைவிடுத்து அந்தச் சிதையில் எங்கும்
ப்ரோக்ஷணஞ் செய்தார்கள். பாத்திரங்களுக்கு ஸமீபத்தில் ஸோம
ராஜாவைக் கொண்டு வருவதற்காக வண்டியையும், பக்ஞத்தில்
உபயோகிக்கப்படும் உரலை துடைகளுக்கு நடுவிலும் ஸ்தாலி
450 முதலிய மரப்பாத்திரங்களையும், மேல் அரணியையும், கீழ் அரணி
யையும், உலக்கையையும், அத்தந்த ஸ்தானங்களிலும் ரீஷிகளால்
ஏற்படுத்தப்பட்ட விதிப்படி வைத்தார்கள். பிறகு அந்தச்
சிதையின் ஸமீபத்தில் சுத்தமான ஆட்டைப் பஸ்கொடுத்து
ஹோமம் செய்து, ஸமீபத்துக்களை நெய்யில் நனைத்து நான்கு பக்கங்
455 களிலும் பரப்பினார்கள். உத்தம பரிமளத் திரவியங்களாலும்
மாணிகளாலும் வஸ்திரங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அந்த
பிரேதத்தை அவங்கரித்து, விபீஷணனும் இதர ராக்ஷஸர்களும்
கண்ணீர் பெருக மனம் கொந்து பொரிக்கீன வாரியிதைத்தார்கள்.
விபீஷணன் வேதமந்திரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு, அந்தச்
460 சிதையில் அக்னியை மூட்டினான். பிறகு ஸ்நானம் செய்து, சுர
வஸ்திரத்துடன் அறுகம்புல்லுகள் கலந்த எள்ளையும் ஜலத்தையும்
பூமியில் விட்டு பிரேதத்தை ஆவாஹனம் செய்து, ஜலதர்ப்பணம்
செய்தான். பிறகு தலைவணங்கி அங்கிருந்த ஸ்த்ரீகளுக்கு அடிக்கடி
ஆறுதல் சொல்லி, வலக்கைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனான்.
465 அவர்கள் அந்த நகரத்தில் பிரவேசித்தவுடன் விபீஷணன் ராம
வீருக்குமிடத்திற்கு திரும்பி வந்து வணக்கமாய் கின்றான். முன்பு
இந்திரன் விருத்ராஸுரனைக் கொன்றதுபோல், ராமனும் ஸுக்ரீ
வனும் வஷ்ணனும் வானரஸேனைகளும் தங்களுடைய சக்து நாச
மடைந்ததைப்பற்றி அளவற்ற ஆனந்தமடைந்தார்கள். (ராவணன்
470 யுத்தத்தில் மரணமடைந்தபடியால் விபீஷணனுக்கு ஆசனச
மில்லை. ஆகையால் உடனே ராமனிடத்தில் வந்தான். மறுநாள்
ராக்ஷாபிஷேகம் செய்து கொண்டதற்கும் அயோத்யைக்குப்
பிரயாணம் செய்ததற்கும் இதுவே காரணம்.)

ராமோபி ஸஹ ஸைத்வேத ஸஸுக்ரீவ: ஸஸம்மண: |

ஹர்ஷம் வேபே' ரீபும் ஹத்வா யத'ா வ்ருத்ரம் ஸதக்ரது: ॥ (127)

ஸர்க்கம் 115

விபீஷண பட்டாபிஷேகம்

தே ராவணவதம் த்ருஷ்ட்வா

தேவகத்தர்வ தாநவா: |

ஜக்மு: ஸவை:ஸவைர் விமாநைஸ்தே

கத்யுத்த: ஸாபா: கதா: ||

(1)

சூங்கனுக்குப் பரம உபத்திரவத்தைச் செய்து வந்த ராவணன்
ராமனால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டதைப் பார்த்து, தேவ கத்தர்வ நான
வர்கள் தங்களுடைய விமானங்களில் ஏறிக்கொண்டு, ராவண
னுடைய கோரமான மரணத்தையும், ராகவனுடைய பராக்ரமத்
தையும், வானரர்கள் செய்த அபுதமான புத்தத்தையும், 5
ஸூக்ரீவன் புத்தியாய்ச் சொன்ன ஆலோசனைகளையும், ஸுமித்ரா
புத்ரனு லக்ஷ்மணனுடைய வீரியத்தையும் ஸுஹோதரவாத்தஸல்
யத்தையும் ஒருவர்க்கொருவர் ஆனந்தமாய் வர்ணித்துக்கொண்டு
தங்களிருப்பிடம் சென்றார்கள். ராமன் இந்திரனால் கொடுக்கப்
பட்டு அக்ளிபைப்போல் ஜ்வலிக்கும் ரதத்தை உத்திரவு கொடுத்த
தனுப்பிவிட்டு, மாதலியை விசேஷமாய் உபசரித்தார். இந்திரனு
டைய ஸாஸ்தி ராமனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு ரதத்தி
லேறி ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சென்றான். பிறகு ராகவன் விசேஷப்
பிரீதியுடன் ஸூக்ரீவனை ஆலிங்கனம் செய்து, வானர கிரேஷ்டர்கள்
உபசரிக்க, லக்ஷ்மணனால் ஞாபகம் செய்யப்பட்டு, ரகுவீரன் தன்
ஸைன்யம் இறங்கியிருக்குமிடத்திற்கு வந்தார். 15

அங்கே தேஜஸாலும் எல்லையற்ற பலத்தாலும் விளங்கிக்
கொண்டு, தன் ஸமீபத்தில் நிற்கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து,
"குழந்தாய்! நமது விபீஷணன் என்னிடத்தில் அளவற்ற பிரீதி
வைத்தவன்; பத்தியுள்ளவன்; விசேஷ உபகாரம் செய்தவன்; 20
இவனை லங்கைக்கு அழைத்துப்போய் ராவணனுடைய வீம்ஹா
ஸனத்தில் வைத்து, யதோக்தமாய் அபிஷேகம் செய். ராவண
னுடைய தம்பியை லங்கையில் அபிஷேகஞ்செய்து பார்க்க வேண்டு
மென்று எனக்குள் மிகவும் ஆசை வைத்திருந்தேன்" என்றார்.
(என்னிடத்தில் அனுராகமுள்ளவனென்றதால் மித்திரனுடைய 25
கடமையும், 'பத்திவைத்தவ'னென்றதால் தாஸனுடைய கடமையும்,
'உபகாரம் செய்தான்' என்றதால் இவ்விரண்டிற்கும் ராவணவத
மென்ற காரியமே முடிவென்றும், 'இது எனக்குப் பெரும் ஆசை'
யென்றதால் பகவானுக்குத் தன்னைச் சரணமடைந்த விபீஷண
னுடைய மனோரதத்தை நின்றவேற்றுவதே ராவணனை ஸுபித்ததற்கு 30
பிரதானமான பிரயோஜனமென்றும் தெரிகிறது.)

லக்ஷ்மணன் "உத்திரவுப்படி, செய்கிறேன்" என்று, அடங்கா
மகிழ்ச்சியுடன் ஸூவரன் குடங்களை எடுத்து, மனோவீகமாய்ச்

- செல்லும் வானரர்களிடத்தில் கொடுத்து, ஸமுத்திர ஜலத்தைக்
 35 கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டார். சொல்லி முடித்தவுடன்
 அந்த வானர சிரேஷ்டர்கள் காங்கு ஸமுத்திரங்களிலிருந்தும் புன்ய
 தீர்த்தங்களைக் கொண்டுவந்தார்கள். பிறகு, விபீஷணனை ஓர்
 உத்தமமான ஆஸனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து, லக்ஷ்மணன் ஒரு
 கடத்தின் ஜலத்தை அவனுடைய தலையில் அபிஷேகம் செய்தார்.
 40 மற்ற வானராதிபதிகள் இதர கடங்களிலிருக்கும் புன்ய ஜலத்தால்
 முறையே அபிஷேகம் செய்தார்கள். இப்படி லங்கையில் ஸகல
 வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஆனந்தத்துடன் பார்த்துக்கொண்
 டிருக்க, ராமனுடைய ஆக்ஞையால் லக்ஷ்மணன் சுத்தமான
 மனத்தையுடைய விபீஷணனை லங்காராஜ்யத்திற்கு அதிபதியாய்
 45 வேத விதிப்படி பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார். (ராமனுடைய
 உத்திரவானபின் விபீஷணன் முதலியவர்களுடன் லக்ஷ்மணன்
 லங்கைக்குள் பிரவேசித்தார். 'சுத்தமான மனத்தையுடைய' என்ற
 தால், ராமனுடைய ஆக்ஞையைத் தட்டக்கூடாதென்று விபீஷணன்
 லங்காராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டானேயொழிய, எப்பொழுதும்
 50 அவருக்குக் கைங்கரியம் செய்து கொண்டிருப்பதையே தனக்குப்
 பரம பிரயோஜனமாய் எண்ணினவனென்று தெரிகிறது.) விபீஷண
 னுடைய மந்திரிகளும், அவனிடத்தில் பக்தி வைத்த மற்ற ராக்ஷஸர்
 களும் அவனுக்கு அபிஷேகமானபொழுது அனவற்ற ஆனந்த
 மடைந்தார்கள். இப்படி அந்த மஹாராஜ்யத்தை ராமனிடத்தி
 55 லிருந்து பெற்று, பிரஜைகளைக் கேழ்மம் விசாரித்து, புத்தத்தில் அவர்
 களுடைய பந்துக்கள் இறந்ததைப்பற்றி அவர்களுக்கு ஆறுதல்
 சொல்லிவிட்டு, விபீஷணன் ராமனிருக்குமிடத்திற்கு வந்தான்.
 அப்பொழுது அந்த நகரவாரிகள் அக்ஷதைகளையும் மோதகங்
 களையும் பொரிகளையும் உத்தமமான புஷ்பங்களையும் விபீஷண
 60 மஹாராஜாவிற்குக் காணிக்கையாய் வைத்தார்கள். அவன் அவை
 களைப் பெற்றுக்கொண்டு, அந்த மங்களத் திரவியங்களைப் பெல்லாம்
 ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு ஸமர்ப்பித்தான். அவனுடைய கோரிக்
 கைகள் நிறைவேறி, மனம் ஸந்தோஷமடைந்ததைக் கண்டு,
 ராமன் அவனைத் திருப்தி செய்வதற்கு அவைகளைப் பெற்றுக்
 65 கொண்டார்.

- பிறகு, பர்வதத்தைப்போல் தன் ஸமீபத்தில் கைகப்பி
 வணக்கமாய் நின்றுகொண்டிருந்த ஆஞ்ஞநேயரைப் பார்த்து,
 "வாயுபுத்திர! விபீஷண மஹாராஜாவிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்
 70 கொண்டு லங்கைக்குப் போ, அவனுடைய அனுமதியால் ராக்ஷஸ
 பதியின் அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்து, ஜானகியிருக்குமிடத்திற்குச்
 சென்று, நமது ஜயத்தை அவருக்குச் சொல்லி ஸந்தோஷப்படுத்து.
 நானும் லக்ஷ்மணனும் ஸுக்ரீவனும் கேழ்மமாயிருக்கிறோமென்றும்
 ராவணன் என்னால் கொல்லப்பட்டானென்றும் அவனுக்குச் சொல்.

இந்த ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைக் கேட்ட பிறகு, அவன் சொல்லும் பதிலைக் கேட்டு இங்கே வா" என்று.

75

பரியமேத து:தா ஹ்ருத்ய மமதிஸ்யாஸ் த்வம் ஹரிஸ்வர |
ப்ரதிக்ருஹ்ய ச ஸந்தேயா முபாவர்திது மஹஸி | (26)

ஸர்க்கம் 116

ஹனுமானுக்கும் ஸீதைக்கும் ஸம்வாதம்

இதி ப்ரதிஸமாதிஷ்டோ ஹனுமாத் மாகுதாத்மஜ: |
ப்ரலிவஸு பரீம் ஸங்காம் பூஜ்யமானோ நிஸாசரே: || (1)

ஈமன் இப்படி உத்திரவு செய்தவுடன் ஆஞ்ஜனேயர், ஸகல ராகுஸர்க்களும் வழிகாட்ட, ஸங்கையில் பிரவேசித்தார். ராவண னுடைய அத்தப்பூர்த்திற்குள் சென்று பார்க்கையில், தேகமெங்கும் புழுதி படிந்து ஸ்நானமில்லாமல் ஸந்தோஷமற்று, அசோக வனத்தில் விருகூத்தினடியில், கோரராகுஸர்களுக்கு நடுவில், ஏக்கம் பிடித்து, ரோஹிணி புதனல் பிடிக்கப்பட்டதுபோல், ஸீதை உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டார். ஸமீபத்தில் போய், கள் பெயரைச் சொல்லி நமஸ்கரித்து, அவயவங்களை ஒடுக்கிக்கொண்டு, மனோவாக்குக்காயங்கள் அசைவற்று, ஹனுமான் பக்திபுடன் கைகூப்பி வாய்பொத்தி நின்றார். மஹாபலவானான அஞ்ஜன புத்ரன் தனக்கெதிரில் நிற்பதைக் கண்டு, ஸீதை ஆச்சரியமடைந்து, ஒன்றும் தோன்றாமல் அசைவற்றிருந்தாள். பிறகு அவரை உற்றுப் பார்த்து, முகத்தில் விளங்கின கார்தியாலும் ஸந்தோஷத் தாலும் தானும் ஸந்தோஷமடைந்தாள். அவனுடைய முகம் ஆனந்தத்தாலும் தன்னைப் பார்த்ததாலும் மலர்ந்ததைக் கண்டு, அந்த வானர சிரேஷ்டன், ராமன் சொன்ன வார்த்தைகளை விஸ்தார மாய்ச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

5

10

15

"தேவி! ரகுரீரனும், லக்ஷ்மணனும் ஸுகீரீவனும், விபீஷண னும் வானர ஸையங்களும் கேசுமமாயிருக்கிறார்கள். பரம சத்ருவான ராவணன் மரணமடைந்தான். வந்த காரியம் நிறை வேறிற்று. அவர்களுடைய கேசுமத்தை தங்களுக்கு தெரிவிக்கச் சொன்னார்கள். விபீஷணனுடைய ஸஹாயத்தாலும், வானரச் களுடைய பிரயத்தனத்தாலும், லக்ஷ்மணனுடைய யுத்தியாலும் ராமன் ராவணனை யுத்தத்தில் ஐயித்துக்கொண்டு, தன் உத் தேசம் கைகூடி, ஸந்தோஷமடைந்திருக்கிறார். தங்களுடைய கேசுமத்தை விசாரித்துப் பின்வருமாறு சொல்லச் சொன்னார். 'ஜானகி! உனக்குப் பிரியமான ஸமாசாரத்தைச் சொல்லுகிறேன். உன்னை ஹிம்ஸித்த ராவணன் மடிந்தான். உனக்கு விசேஷ பிரியமுள்ள காரியத்தைச் செய்யப்போகிறேன். இவ்வளவு கால

20

25

- 30 மால் என்னைவிட்டுப் பிரிந்திருந்த உன்னை என்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டு, அயோத்யைக்குத் திரும்பப் போகிறேன். பழிவிரதா தர்மத்தின் ரஹஸ்யத்தைப் பூர்ணமாயறிந்தவனே! நான் ராவணனை இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு ஐயித்ததும், நீ இதுவரையில் பிழைத்திராவிட்டால் வீணாகுமல்லவா? ஆகையால் இவ்வளவு
- 35 மாதங்களாகச் சொல்ல முடியாத கஷ்டத்தையும் பயத்தையும் அனுபவித்துக் கொண்டு, நான் மறுபடியும் உன்னை மீட்க வருவேனென்ற நம்பிக்கையில்லாமல், ராவணன் பலவிதமாய் பிரார்த்தித்தும் வஞ்சித்தும் ஸ்தோத்ரம் செய்தும் என்னை இகழ்வாய்ப் பேசியும் உன்னைப் பயமுறுத்தியும் அவனுடைய இஷ்டத்திற்குப்
- 40 படாமல், என்னிடத்தில் நம்பிக்கையையும் பிரீதியையும் வைத்து, ஒரே மனதாயிருந்து உயிரைக் காப்பாற்றினது, நான் செய்த பாக்யத்தின் பிரயோஜனத்தான். ஸகல கவலையும், துக்கமும், விசாரமும் ஒழிந்தன. நமக்குப் பூர்ண ஐயம் கிடைத்திருக்கிறது. ராவணன் இறந்தான்; நமக்குச் சத்ருவில்லை; இந்த ஸங்கை நமது வசத்திலிருக்கிறது. உன்னைச் சத்ருவிடத்திலிருந்து மீட்பே
- 45 எனன்று பிரதிக்கை செய்து, அதை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கவலைகொண்டு, ஆகார நித்திரையில்லாமல், இன்று என் வார்த்தையை நிஜமாக்கினேன். மஹாஸமுத்திரத்தில் அணையைக் கட்டினேன். 'ராவணனுடைய கிருஹத்தில் இன்னுமிருக்கிறோமே'
- 50 என்று கவலைப்படாதே. ஸங்கையும் அதிலுள்ள ஸகல ஐச்வரியமும் இப்பொழுது விபிஷணனுடையவை. ஆகையால் விசாரப் படவேண்டாம். நீ உன் வீட்டிலிருப்பதாக எண்ணு. விபிஷணன் அதிசங்கிரத்தில் உன்னைத் தரிசிக்க ஆவல்கொண்டு வருகிறான்' என்று தங்கனிடத்தில் சொல்லச் சொன்னார்" என்று மாருதி
- 55 தெரிவித்தார்.
- அதைக் கேட்டு லீதை ஆனந்தத்தால் பூர்ண சத்திரிணப்போல் முகமண்டலம் விளங்கப் பரபரப்புடன் எழுந்திருந்து, ஒன்றும் தோன்றாமல் அசைவற்றுச் சுமமாயிருந்தான். அதைக் கண்டு வாயுபுத்தன், "தாயே! ஏன் என்னிடத்தில் பேசவில்லை? என்ன
- 60 மனக்கவலை கொண்டிருக்கிறீர்கள்?" என்றார். பழிவிரதா தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்குள் உத்தமியான லீதை அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்து, ஆனந்தத்தால் குரல் தழதழத்து, "என் பர்த்தா ஐயம்டைந்த ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைக் கேட்டு, ஆனந்தம் மேலிட்டு, கொஞ்ச நேரம் வார்த்தை சொல்ல முடியாமல் மெய்
- 65 மறந்தேன். என் புண்பட்ட ஹிருதயத்தில் அமிருதநாசர பொழிந்ததுபோல் இந்த ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைச் சொன்ன உனக்கு, என்ன பதில் சொல்லுகிறதென்று நான் எவ்வளவு யோசித்துப் பார்த்தும் தெரியவில்லை. குழந்தாய்! உன்னால் நான் அடைந்த உபகாரத்திற்கும் ஆனந்தத்திற்கும் தகுந்த வெகுமானம் செய்வதற்கு இந்தப் பூமியில் யாதொரு வஸ்துவையும் காணேன்.
- 70

தங்கம் வெள்ளி பொன் பலவகை ரத்னங்கள் இந்த மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள மற்ற வஸ்துக்கள் யாவும் அதற்குப் போதாது" என்றான்.

அப்பொழுது ஹனுமான் தலைமேல் கைகூப்பி, வினயமாய் அவனாக் கெதிரில் நின்று, "பார்த்தாவின் க்ஷேமத்தையும் ஹிதத்தையும் ஐயத்தையும் பிரார்த்திக்கும் உத்தமியே! விசேஷப் பிரேமை யுடன் கூடின இந்த வார்த்தையைத் தாங்கள் சொன்னதே எனக்குத் தகுந்த பதில் சொன்னதாயிற்று. என் யோக்யதைக்கு மிஞ் சின வெகுமானமாயிற்று. தங்களைத் தவிர இப்படி யார் சொல் லக்கூறும்? தாங்கள் சொன்ன வார்த்தை விசேஷ ஸாரமுன்னது. 'ஈ சொன்ன வார்த்தைக்குத் தகுந்த பதிலைக் காணேன்' என்ற வார்த்தை, தங்களுக்கு எல்லையற்ற பிரியமுண்டாயிற்றென்ற மஹா தாப்பரியத்தையுடையது. என்ஸீடத்தில் தங்களுக்குள்ள பிரீதியைத் தெரிவிக்கிறது. இதைக் கேட்டவுடனே ஸர்வோத்தம மான வஸ்துவை எனக்கு வெகுமானம் செய்ததாலுண்டாகும் ஆனந்தத்தை அடைந்தேன். பலவகை ரத்னங்களைக் குவியல்களா கக்கொடுத்தாலும், மூன்று லோகங்களின் அதிகாரத்தை எனக்குக் கொடுத்தாலும் இதற்கு ஈடாகுமா? தாங்கள் சொன்னதெல்லாம் எனக்கு இதுவரையிலுமே கிடைத்திருக்கின்றன. ரகுவீரன் ராவணனை ஸம்ஹரித்து, ஐயவக்ஷ்மியுடன் வினங்குவதை நான் பார்ப்பதாலுண்டான ஆனந்தத்திற்கு இவை ஸமமாகுமா?" என்றார்.

அதைக் கேட்டு ஐனகராஜபுத்திரி, மிகவும் சுபமான வார்த்தைகளைச் சொன்னான். "ஆஞ்ஜநேய! வாக்யங்களுக்கேற்பட்ட தோஷங்கள் ஒன்றுமில்லாமல், ஸகல குணங்களும் பொருத்தின தாய், கேட்டவுடனே ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதாய், எட்டு அங்கங்களுடன் கூடின புத்தியை வெளிப்படுத்தக்கூடிய வார்த்தையை உன்னைத்தவிர வேறு எவன் பேசமுடியும்? (பிறர்சொன்ன அர்த்தத்தை மனத்தில் வாங்கிக்கொள்வது, அதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்வது, வேண்டிய ஸமயத்தில் வருவித்துக்கொள்வது, யுத்தமான வார்த்தைகளால் பிறர்க்குச் சொல்வது, பிறருடைய அபிப்பிராயத்தை ஊஹித்தறிவது, அதற்கு உடனே பதில் சொல்வது, வார்த்தைகளின் உட்கருத்தைஅறிவது, பதார்த்தங்களின் ரீது ஸ்வரூபத்தைக் காண்பது, இத்தனட்டும் உத்தமபுத்தியின் லக்ஷணங் கள்.) கேவலம் பேசுத்திறமையால் மாத்திரமல்ல, உத்தமகுணங் களாலும் ஈ மேன்மையடைத்திருக்கிறாய், வாயுபகவானுக்குப் பிறந்த புத்திரனுயிருந்தும், பிராணிகளுக்கு உபகாரக்கொடுத்து ஆனந்தப்படுத்துவதில் அவரை மிஞ்சியிருக்கிறாய். எல்லோரிடத்திலும் அபாரகருணையை எவப்பதென்ற உத்தம தர்மத்திற்கு ஈ இருப் பிடம். பிரயாஸங்களைப் பொறுப்பது, யுத்தத்தில் உத்தஸாதம்,

சாஸ்த்ரஞானம், தேகவலிமை, பராக்க்ரமம், ஸாமர்த்யம், பிறரை ஐயிக்கும் சக்தி, அபராதங்களைப் பொறுப்பது, பிரபாவம், ஒன்றும் கலங்காத தைரியம், வினயம், இன்னும் அநேக உத்தம குணங்கள் உன்னை ஆசிரயித்து விசேஷமாய் விளங்குகின்றன. உன்விடத்தில் இல்லாத குணங்களைக் கல்பித்து, ஸ்தோத்ரம் செய்வதாய் எண்ணக்கூடாது" என்றான்.

115

120

125

130

135

140

145

அதைக் கேட்டு ஹனுமான் சற்றும் கர்வம் கொள்ளாமல், வெகு வணக்கமாய்த் தலைமேல் கைகூப்பி, ஸீதைக்கெதிரே நின்று 'தாயே! இதோ இருக்கும் ராக்ஷஸிகள் கோரஸூரிகள்; குரூர ஸ்வபாவத்தையுடையவர்கள்; கடுமையான பார்வையையும் இரக்க மில்லாத நடத்தையையுமுடையவர்கள்; பிறர் கேட்டு நடுங்கும் படி பேசுகிறவர்கள். தாங்கள் பர்த்தாவையிய தெய்வமாய்ப் பாவித்து, அவரை விட்டுப்பிரிந்து, அசோகவனத்தில் ராவணனால் காவலில் வைக்கப்பட்டுச் சொல்லமுடியாத கஷ்டங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது இவர்கள் தங்களை நிந்தித்தார்கள்; அதட்டினார்கள்; பயமுறுத்தினார்கள்; அவமானம் செய்தார்கள்; சொல்லத்தகாத வார்த்தைகளைச் சொன்னார்கள்; கொல்ல ஓடி வந்தார்கள்; நான் எல்லாவற்றையும் ப்ரத்யக்ஷமாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்படிப் பார்க்காத ராமலக்ஷ்மணர் களுக்காவது, ஸூக்ரீவன் மற்ற வானரர்களுக்காவது, விபீஷண னுக்காவது, என்னைப்போல் இவர்களிடத்தில் கோபம்கொள்வதற்கு நியாயமில்லை. ஆகையால் உங்களை மிரட்டிய இந்த ராக்ஷஸிகள் எல்லோரையும் கொல்ல வேண்டுமென்று அளவற்ற ஆசை கொண்டிருக்கிறேன். உத்திரவு கொடுங்கள், நான்கேட்கும் வரமும் தாங்கள் எனக்குச்செய்யக்கூடிய வெகுமானமும் இதுதான். இவர்களைக் கை கொண்டமட்டும் அதைகிறேன்; முழங்கால்களால் இடிக்கிறேன்; கடிக்கிறேன்; காதுகளையும் முக்குகளையும் கிழிக்கின்றேன்; தலைமயிர்களைப் பற்றி இழுத்து விடுகிறேன்; நகங்களால் கிழிக்கிறேன்; கன்னத்தில் அடிக்கிறேன்; உயரக்கினம்பி, அவர்களின்மேல் குதிக் கிறேன்; கைகளால் இடித்துப் பூமியில்தள்ளி, முஷ்டிகளால் குத்திக் கொல்லுகிறேன். இவர்கள் தங்களுக்குப் பரம அபகாரம் செய்து விட்டனவல்லவா? இவர்களைப் பலவிதமாய் ஹிம்ஸித்துக் கொல்லுகிறேன்; இப்படிச் செய்வது மிகவும் அவசியம்; தங்க ளுக்கு இவர்கள் ஸந்நிதிக் முடியாத அபராதிகளல்லவா" என்றார்.

பொறுமை கருணை முதலிய உத்தம குணங்களால் சிகரில் லாத கீர்த்தியடைந்த ஜகன்மாதாவான ஸீதை அதைக் கேட்டு, உத்தம தர்மத்திற்கு அனுகுணமான வார்த்தைகளைச் சொன்னாள். "வானர சிரேஷ்ட! இவர்கள் அரசனுடைய வேலைக்காரிகள்; ஆகையால் ஸ்வாதினமற்றவர்கள்; அரசனால் ஏவப்பட்ட கார்யம்

150

கனையே செப்திறவர்கள்: அப்படிச் செய்யாவிட்டால் தண்டிக்கப்
படக்கூடியவர்கள்; ராவணனுடைய வேலைக்காரிகளிடத்தில் எவனு
வது கோபங்கொள்வானா? இவர்களைச் சொல்லி பிரயோஜன
மென்ன? நான் பூர்வஜென்மங்களில் செய்த பாபங்களின் பலனாக,
இந்த ஜன்மத்தில் இவ்விதமான கஷ்டங்களை அனுபவிக்கும்படி 155
நேர்ந்தது. நான் செய்த கர்மங்களை நானே அனுபவிக்க வேண்டு
மல்லாமல் பிறர் அனுபவிப்பார்களா? இப்படிச் கஷ்டத்தைசெய்ய
நான் அடையவேண்டுமென்றும், அந்தக் கஷ்டங்களை இவர்களால்
நான் அனுபவிக்கவேண்டுமென்றும் என் விதி. இப்படி இதற்கு
முன்பே நான் நிச்சயித்து என் மனத்தை ஸமாதானப்படுத்திக் 160
கொண்டிருக்கிறேன். இப்படிப்பட்ட ஆபத்தைத் தடுக்க எனக்கு
அப்பொழுது சக்தியில்லை. பிறகுடைய துக்கங்களைப் பார்த்து
ஸஹிக்காத நான், இவர்கள் கஷ்டப்படுவதை பார்க்க முடியுமா?
ஆகையால் இவர்களிடத்தில் எனக்குள்ள கிருபையே என்னை
அப்பொழுதும் தடுத்தது: இப்பொழுதும் தடுக்கிறது. இவர்களை 165
நாசம் செய்ய எனக்கு எண்ணமிருந்தால் அப்பொழுதே இவர்களை
எரித்திருக்கமாட்டேனா? ராவணனால் ஏவப்பட்டு இந்த ராக்ஷஸிகள்
என்னை ஹிம்ஸித்தார்கள்; அவன் இறந்த பிறகு அப்படிச் செய்ய
வில்லையே? ஒருவேளை இவர்கள் ஸ்வதந்திரமுடையவர்களாய்
வேண்டுமென்றே இப்படி அபகாரம் செய்திருந்தாலும், நாம் 170
அதைப் பொறுக்கவேண்டியதுதான்.

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு வேடன் புனியால் தூர்த்தப்பட்டு
ஒரு மரத்தில் ஏறிக்கொண்டான். அங்கே ஒரு கரடி உட்கார்ந்
திருக்கக்கண்டு, அதைச் சரணமடைய, அது, "பயப்படாதே!
உன்னை ரகஷிக்கிறேன்." என்று பிரதிக்கை செய்தது. சற்று நேரம் 175
கழித்து வேடனுக்குத் துக்கம் வர, கரடியின் மடியில் தலையை
வைத்துக்கொண்டு தன்னை மறந்து சித்திரை செய்தான். அப்
பொழுது, மரத்தடியிலிருக்கும் புலி, மரத்தின்மேலிருக்கும் கரடி
யைப் பார்த்து, "தோழா! நாமிருவரும் மிருகங்கள்; ஒரே ஜாதி;
ஒரேயிடத்தில் வாழிப்பவர்கள்; கஷ்டஸுகங்களில் ஸம்பந்தப் 180
பட்டவர்கள்; இவனோ மறுஷ்பன்: அதிலும் வேடன்; நமக்கு
ஜன்மசத்ரு; நம்மைக் கொல்வதே இவனுக்கு ஜீவனம்; நமது
ஜாதியானல்ல; நமது தேசத்தானல்ல; இவனை நீ இப்பொழுது
காப்பாற்றினாலும், அதை மறந்து, நானே உன்னைக் கொல்ல
யத்தளிப்பான். ஆகையால் அவனை என்னிடத்தில் தள்ளிவிடு. 185
நமக்கு ஒரு பெரிய ஆபத்து நீய்தும்" என்று பிரார்த்தித்தது.
அதற்குக் கரடி, "இதென்ன அபியாயம்? நானிருக்குமிடத்தைத்
தேடிவந்து, என்னைச் சரணமடைந்தவனை நான் கைவிட்டால்,
எனக்கு இந்த லோகத்தில் மித்ரத்ரோஹி' என்று ஜனங்களின்
நிந்தையும், பரலோகத்தில் கோரமான நாகமும் கிடைக்கும். 190
ஆகையால் நீ சொல்லும் வாச்த்தைகள் என் செய்யில் நுகழயா?"

- என்றது. பிறகு வேடன் விழித்துக்கொண்டான். கரடிக்குத் தூக்கம் பிடித்து வேடனுடைய மடியில் தலைவைத்துத் தூங்கிற்று. அப்பொழுது மரத்தடியிலிருந்த புலி, வேடனைப் பார்த்து, 195 'மூட்டாளே! என்னிடத்திலிருந்து தப்புவதற்காகக் கரடியைச் சரணமடைந்தாயோ? அது உன் ஜாதியா? மித்ரனா? உன் சத்ரு. நான் இந்த மரத்தைவிட்டு எப்பொழுது போவேனென்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. உடனே உன்னைக் கொன்றுவிடும். அது விழித்துக் கொள்ளுவதற்குமுன் அதை என்னிடத்தில் தள்ளிவிடு' 200 நான் உனக்குப் பதிலாக அதைத் தின்றுவிட்டுப் போகிறேன். நம்மிருவருடைய காரியமும் நிறைவேறும்" என்றது. வேடன் புலியின் வார்த்தையால் மயங்கி, கரடியிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாமல் அதைக் கீழே தள்ளிவிட்டான். அது விழும்பொழுதே விழித்துக்கொண்டு, தன் ஜாதிஸ்வபாவத்தால் ஒரு கிளைையைப் 205 பிடித்துத் திரும்பவும் மரத்திலேறி உட்கார்ந்தது. அப்பொழுதே வேடன் தான் செய்த துரோகத்திற்காகத் தன்னைக் கரடி கொன்று விடுமென்று பயந்து நடுங்க, கரடி, "வேடா! பயப்படாதே. நீ செய்த அபகாரத்தை நான் நினைத்தவேமாட்டேன். நான் சொன்ன வார்த்தையையும் தவறமாட்டேன்" என்றது.
- 210 அப்பொழுது புலி, "தோழா! என் பேச்சு நிஜமாயிற்று? இவன், செய்த நன்றி மறந்த மித்ரத்துரோகியென்று இப்பொழுதாவது தெரிந்ததா? கொஞ்சம்கூட இரக்கம் வைக்காமல் இவனை என்னிடத்தில் தள்ளிவிடு" என்றது. அதற்குக் கரடி, "துஷ்ட ஸ்வபாவமுள்ளவர்கள் பிறர்க்கு அபகாரம் செய்தால், விவேக 215 அவர்களிடத்தில் கோபிப்பானா? அவர்களுக்குப் பதில் அபகாரம் செய்ய நினைப்பானா? நான் செய்த பிரதிக்ஷையைக் காப்பாற்றுவது பெரிதேயல்லாமல் என் உயிர் பெரிதல்ல, பிராணிகளுக்கு ஸத்தியமல்லவா பூஷணம்" என்று மறுமொழி சொல்லி, தன்னைப் புலி எவ்வளவு பிரார்த்தித்ததும் அதற்குட்படாமல், அன்று சாத்திர 220 முழுவதும் வேடனைக் காப்பாற்றிற்று.

(ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து ராமன் புருஷின் விருத்தாந்தத்தைச் சொன்னபடி, ஸீதையும் கரடியின் விருத்தாந்தத்தை உதாஹரண மாய்க் காட்டுகிறான். லீதையின் அபயந்தான சீலாகம் இதுவே.)

- 225 "உன் எண்ணப்படி இந்த ராக்ஷஸிகள் பாபிகளாயிருக்கட்டும்; என் எண்ணப்படி நல்லவர்களாயிருக்கட்டும். அதை நான் விசாரிக்கவேண்டியதென்ன?

- 230 ராக்ஷஸிகள் நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்கள்; ஆயினும் நீ அவர்களிடம் இரக்கம் கொள்ள வேண்டும். குற்றம் செய்யாதவர் உலகில் யார்? க்ருமாயிருப்பதே அவர்களுடைய ஜாதி ஸ்வபாவம்; ப்ராணிகளை ஹிம்ஸிப்பதே அவர்களுக்கு

ஆனந்தம்! அவர்கள் பாபங்களைச் செய்வது ஆச்சரியமல்ல. ஆனாலும் அவர்களுக்கு யாதொரு கெடுதியையும் செய்வக்கடாது" என்றான்.

மஹாபுத்திமானான ஹனுமான் ஸீதையின் வார்த்தைகளால் அவளுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்துகொண்டு, அபார கருணையால் நிகரற்ற கீர்த்தியைப் பெற்ற ஜகன்மாதாவும், பாமபுருஷனுக்கேற்ற பத்தினியுமான ஸீதையைப் பார்த்து, "தாயே! ரகுநாதனுக்கும் தாங்களே தர்ம பத்னி; அவர் அனுஷ்டிக்கும் சரணுகதரக்ஷண தர்மம் தங்களால் விசேஷமாய் பிரகாசிக்கிறது. அவருக்கு ஏற்பட்ட கீர்த்தியெல்லாம் தங்களாலல்லவா? தாங்கள் அவருடையிருக்கத் தகுந்தவர்களேயல்லாது எண்ணப்போன்ற மூர்க்கனுக்கு அந்த யோக்யதையில்லை. ஆகையால் எனக்கு உத்தரவு கொடுங்கள். ராகவனுக்குப் பதில் சொல்லி அனுப்புங்கள். நான் ரகுவீரனிருக்குமிடத்திற்குப் போகிறேன்" என்றார். அதற்கு ஜானகி, வானரோத்தம! என் பர்த்தாவைத் தரிசிக்க விரும்புகிறேன்" என்றான். அந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் ஆஞ்ஞனையருக்குத் தேஜஸும் காந்தியும் விருத்தியாய், "தாயே! பூர்ண சந்திரனைப்போல் பார்ப்பவர்களுடைய ஹிருதயத்தை அமிருத தாசைகளால் குவீரச் செய்யும் ராமனுடைய திருமுகமண்டலத்தை லக்ஷ்மண ஸமேதராய்ப் பார்க்கப் போகிறீர்கள். அவர் சத்ருக்களை ஜயித்து ஸுக்ரீவன் விபேஷணனென்ற மித்திர ரத்னங்களுடன் பிரகாசிக்கிறார். இந்திராணி இந்திரனைப் பார்த்ததுபோல், தாங்கள் ராமசந்திரனைத் தரிசிக்கலாம்" என்றார். உடனே ஸீதையினுடைய ரூபம் ஸாக்ஷாத் மஹாலக்ஷ்மியைப்போல் தேஜஸால் ஜ்வலித்தது; ஆஞ்ஞனையும் அதிவேகமாய் ராமனுக்கு மிடத்திற்குத் திரும்பி வந்தார்.

தாமேவமுக்த்வா ராஜந்தீம் ஸீதாம் ஸாக்ஷாதீவ ஸ்ரீயம் |
ஆஜுகா'ம் மஹாவேகோ ஹனுமாந் யத்ர ராக'வ: || (56)

ஸர்க்கம் 117

ஸீதையை அழைத்து வந்தது

ஊ உவாச மஹாப்ராஜ்ஞ மபீக்'ம்ய ப்லவக்'ம்; |
ராமம் வசதமர்த'த்வோ வரம் ஸர்வத'துஷ்மதாம் || (1)

மஹாபுத்திமானான யுத்த வீரர்களுக்குள் கிரேஷ்டருமான ஆஞ்ஞனையர் ராமனிடத்திற்குச் சென்று, "பிரபோ! நாம் எதற்காக இந்தப் பிரயத்னத்தைச் செய்தோமோ, எதற்காக ஸமூத் திரத்தில் அணையைக் கட்டி, லங்கையை முற்றுகையிட்டு, ராக்ஷஸ ஸையத்தை அறித்து, ராவணனைக் கொன்றோமோ, அந்த

பிரயோஜன ரூபமான ஸீதாதேவிக்குத் தாங்கள் தரிசனம் கொடுக்க வேண்டியது. அவள் சோகத்தால் மனம் வாடி, கண்களிலிருந்து நீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருக, அசோகவனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கையில், நான் சென்று, தாங்கள் ராவணனை ஸம்ஹரித்ததை விஞ்ஞாபனம் செய்பதென். அதைக் கேட்டுப் பரமானந்தமடைந்தான். என்விடத்தில் முன்பு வைத்த விச்வாஸத் தால், 'ஆழ்ஜநேய! ஒருவராலும் வெல்லக்கூடாத ராக்ஷஸர்களை ஸம்ஹரித்து ஐயலக்ஷியுடன் விளங்கும் என் நாதனையும் வக்ஷ்மணனையும் தரிசனம் செய்ய விரும்புகிறேன்' என்று விஞ்ஞாபனம் செய்தான்" என்றார்.

தர்மாத்மாக்களில் கிரேஷ்டரான ரகுநாதன் அதைக் கேட்டு கண்களில் நீர் ததும்ப யோசனையில் ஆழ்ந்தார். "ராவணனுடைய கிருஹத்தில் இவ்வளவு காலம் வலிந்த ஸீதையை நான் சேர்த்துக்கொண்டால், எல்லையற்ற லோகாபவாதத்திற்கானாவேன். தோஷமற்ற ஜானகியைத் தள்ளிவிட்டால் மஹாபாபத்திற்கானாவேன். இந்த ஸங்கடத்திற்கு என்ன செய்யலாம்? இது வரையில் சொல்ல முடியாத கஷ்டங்களை அனுபவித்த ஸீதையின் மனத்தை மறுபடியும் புண்படுத்தவேண்டியிருக்கிறதே" என்று உஷ்ணமாய்ப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, பூமியைப் பார்த்த வண்ணமேயிருந்தார். பிறகு ஸீதையை அழைத்துவரத் துடிதுடித்துக்கொண்டிருந்த விபீஷணனைப் பார்த்து, "ஸீதைக்கு மங்களஸ்நானம் செய்வித்து உத்தமமான பரிமளத்திரவியங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அவங்கரித்துச் சீக்கிரம் அழைத்துவா" என்றார்.

உடனே விபீஷணன் பரபரப்புடன் ஓடி, அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்து, தன் வேலைக்காரிகளின் மூலமாய், "அம்மணி! தாங்கள் மங்களஸ்நானம்செய்து உத்தமமான பரிமளத்திரவியங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அவங்கரிக்கப்பட்டு இந்த வாஹனத்தில் ஏறுங்கள். தங்களுடைய பர்த்தா தங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்" என்று தெரிவித்தான். ஸீதை, "குழந்தாய்! அப்படியல்ல. இப்பொழுது இருக்கிறபடியே என் பர்த்தாவைப் பார்ப்பது நான்" என, விபீஷணன், "தங்களுக்குப் பர்த்தாவும் அரசனுமான ரகுநாதனுடைய உத்திரவுப்படி நடப்பதே உசிதமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்றான். பர்த்தாவையே தெய்வமாய்ப் பாவித்து, அவரிடத்திலுள்ள பத்தியையே விரதமாய்க்கொண்டு, மஹா உத்தமியென்று புகழ்பெற்ற ஜானகி, "அப்படியே செய்கிறேன்" என்றான்.

பிறகு ஸீதைக்கு மங்களஸ்நானம் செய்வித்து, விஷயுயர்ந்த ஆபரணங்களாலும் ஆடைகளாலும் ராக்ஷஸகன்யைகளால் அவங்கரித்து, விபீஷணன் ஸூரியனைப்போல் சிவலிக்கும் பல்லக்கில் ஸீதையை ஏற்றுவித்து, அதற்கு வெளியில் நேர்த்தியாய்த் திரை

ஆரோப்ய சிபிசு'காம் தீப்தாம் பராத்'வாப்'ர ஸம்ஸ்குதாம் |
ரங்கசுபிசு ப்'ரூபிசு கு'ப்தாம் ஆஜஹார விபி'ஷண: ||

—01. 117 000—15 A.

விடுதலைப் போரில் தீவிரத்தில் பங்கெடுத்த வீரர்களை ஏற்றுக்கொள்வது. அதற்கு வெளியே 3 பத்திரிகைகள் தோர போடுவதும் சாஸ்திரம் (பக்கம் 430 பக்கம் 430)

போடுவித்து, ராஜஸூயிரர்கள் ஆயுதபாளிகளாய் நான்கு புறங்
களிலும்காத்துவர, ராமன் இருக்குமிடத்திற்கு அழைத்து வந்தான்.
அவன் வந்ததை அறிந்தும், ஆழ்ந்த யோசனையிலிருக்கும் ராமனை
ஸமீபித்து நமஸ்கரித்து, "பிரபோ! உத்திரவுப்படி தங்களுடைய
தேவியை அழைத்து வந்திருக்கிறேன்" என்று தெரிவித்தான். 50
அதைக் கேட்டு ரகுந்தனனுக்கு, "இவ்வளவு சிரமப்பட்டு
ராவணனைக் கொன்று எந்தையை மறுபடியும் பார்த்தோமல்லவா"
என்று ஆனந்தமூண்டாயிற்று; "ராவணனுடைய கிருஹத்தில்
இவ்வளவு காலம் இருந்ததைப் பற்றி லோகத்தார்கள் என்ன
சொல்லுவார்களோ" என்று முகம் வாடிற்று. இனி அவனிடத்
தில் கடும் வார்த்தைகளைச் சொல்வதற்கு வேண்டிய ரோஷத்தை
யும் வருவித்துக்கொண்டார். பிறகு மேல் நடக்க வேண்டிய
காரியத்தை யோசித்துக்கொண்டு, ஸந்தோஷமற்றவரைப்போல்
அபேயித்து, ஸமீபத்திலிருந்த விபீஷணனைப் பார்த்து, 55
"ராஜஸூயிரே! குழந்தாய்! நீ எப்பொழுதும் என் ஐயத்தையும்
ஜேமத்தையும் கோருகிறவன்; வைதேஹி சிக்கிரமாய் என் ஸமீபத்
தில் வரட்டும்" என்றார். உடனே விபீஷணன் அங்கிருந்த ஐனங்
களை அப்புறம் விவசுச்செய்தான். அந்தப்புர உத்யோகஸ்தர்கள்
பிரம்புகளால் அங்கிருந்த ராஜஸூயிரர்களையும், கரடிகளையும் வானரர்
களையும் தூரத்தில் ஒதுக்கினார்கள். அப்பொழுது ஸமுத்திரத்தில் 65
பெருங்காற்றுக் கிளம்புவதுபோல் பெருங்கூச்சலுண்டாயிற்று.

அதைக் கண்டு ராமன், வானரர்களிடத்திலுள்ள விசேஷ
ஸ்கேஹத்தால் அதைப் பொறுக்காமல், அவர்களைத் தடுத்து, மஹா
புத்திமானான விபீஷணனை நெருப்புப் பொறிபறக்கும் கண்களால்
எரித்துவிடுகிறவரைப்போல் கோபத்துடன் பார்த்து, நான் இருப்
பதைக் கொஞ்சம்கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல் இவர்களை இப்படி 70
உபத்திரவிக்கத் துணிந்தாயல்லவா? போதும், நிறுத்து; இவர்களை
யாரென்று நனைத்தாய்? என்னைச் சேர்ந்தவர்கள்; என் உயிருக்கு
ஸமானர்கள். வீடுகளும், வஸ்திரங்களும், திரைகளும், பரிவாரங்
களும் ஐனங்களை அப்புறம் தூரத்துவதும் இன்னும் மற்ற ராஜோப
சாரங்களும் ஸ்த்ரீகளுக்குக் காவல் என்று நனைத்தாயோ? அவர்
களுடைய எல்ல நடத்தையே அவர்களுக்குக் காவல். மனம் 75
காவலோ மதிள் காவலோ? விசேஷ கஷ்டங்கள் தேர்ந்தபொழு
தும், இஷ்ட ஐனங்கள் இறந்தபொழுதும், ராஜ்யத்திற்கு அபாயங்
கள் தேர்ந்தபொழுதும், யுத்த பூமியிலும், ஸ்வயம்வர காலத்திலும்,
யாகசாலியிலும், விவாஹ மமயத்திலும் ஸ்த்ரீகளை எல்லோரும்
பார்க்கலாம்; அதனால் தோஷமில்லை. இவன் இப்பொழுது யுத்த
பூமியில் வந்திருக்கிறான்; ஸமீபத்தில் விசேஷ கஷ்டத்தை அனுப
விக்கப்போகிறான்; மேலும் என் ஸமீபத்திலிருக்கிறான்; இவனை
எல்லோரும் பார்ப்பதால் தோஷமில்லை; சிக்கிரமாய் இங்கே 80
அழைத்து வா. எனக்காக உயிரைக் கொடுத்த என் ஸ்கேஹிதர்

களுக்கு நடுவில் நாளிருக்கும்பொழுதே ஸீதை என்னைப் பார்க்க
கட்டும். இவர்களுள்ளோரும் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டதும், வீடு
வாசல்களை விட்டு இங்கே வந்ததும், கோரமான ராஷ்டிரகௌரவ
90 அடிபட்டு மடிந்ததும் எதற்காக? இவளுடைய கஷ்டத்தை நிவர்த்தி
செய்து இவளுக்குப் பிராண்தானம் செய்வதற்கல்லவா? அப்படிப்
பட்டவர்கள் இவளுக்குப் பிதாக்களல்லவா? தகப்பன் பெண்ணைப்
பார்ப்பதில் தோஷமென்ன?" என்றார்.

விபீஷணன் அதைக் கேட்டுப் பயந்து நடுநடுங்கி, மிகவும்
95 வணக்கமாய் ஸீதையை ராமனுடைய ஸமீபத்தில் அழைத்து வந்
தான். லக்ஷ்மணனும் ஆஞ்ஜனேயரும் அவருடைய வார்த்தைகளைக்
கேட்டு, "இதென்ன விபீதம்! சகுனாதன் ஸீதையைவிட்டுப்
பிரிந்து சோகத்தால் துபித்துப் பிரலாபிப்பதைப் பிரத்யக்ஷமாய்ப்
பார்த்தோம், அவளுக்காக லக்ஷ லோகங்களையும் ஸம்ஹரிக்க
100 முயன்ற சகுவீரன், இப்பொழுது பேசும் வார்த்தைகளைக் கேட்டால்
ஸீதையிடத்தில் வெறுப்படைந்து அவள் தனக்கு வேண்டியதில்லை
யென்று நிச்சயம் செய்தவர் போலிருக்கிறதே" என்று மிகவும்
வருத்தப்பட்டார்கள்.

அப்பொழுது ஸீதை வெட்கத்தால் என்சாணுடம்பும் ஓடுங்கி.
105 "ஐயோ! இவ்வளவு காலம் கழித்து, இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு, என்
நாதினைப் பார்க்கக் கிடைத்ததே என்று ஸந்தோஷப்பட்டு,
பார்த்ததும் பார்க்காததுமாயிருக்க, ஆரம்பத்திலேயே இடி விழுந்
ததுபோல் இந்தக் கோபவார்த்தைகளைக் கேட்கலாற்றே" என்று
வருந்தி, புருஷர்களுக்கெதிரில் வர வெட்கப்பட்டு, வஸ்திரத்தால்
110 முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு மென்னமென்ன ராமனுடைய பக்கத்
தில் வந்து, "ஆர்யபுத்ரா!" என்றுகூறி, சோகத்தால் நெஞ்சடைத்து,
பேசமுடியாமல் கண்களிலிருந்து நீர் தாசை தாசையாய்ப் பெருக
அழுதாள். இப்படிப்பட்ட கோரவுத்தத்தில் மஹாப்பிரஸித்தி
பெற்று, ஐயலக்ஷ்மி வினங்க, வீரலக்ஷ்மி ஸ்வலிக்க, தன் பர்த்தாவை
115 அதுவரையிலும் பார்த்ததில்லை. ஆகையால் அனவற்ற ஆர்ச்சரியத்
துடன், "நமக்கு மானமும் பிராணனும் பர்த்தாவும் பந்துக்களும்
இரத்தியும் போயினவென்று கை விட்டிருக்க, லக்ஷ ஆபத்துக்களும்
அபாயங்களும், ஸாலியினைக்கண்ட பனிபோல் நீங்கினவல்லவா"
என்று பரமானந்தத்துடனும், தன் பதியையே தெய்வமென்று
120 எண்ணினவளாகையால் அவரிடத்தில் வைத்த கரையில்லாத
ஸநேஹத்துடனும், அவருடைய திவ்ய ஸௌந்தரியம் பொருந்தின
முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். உதித்த பூர்ணசந்திரனைப்போல்
அவருடைய முகமண்டலம் சிவந்திருந்தது. களங்கமற்ற சந்திரனைப்
போல் அடுத்த கணத்தில் கோபத்தால் விகாசத்தை அடையும்.
125 வெகுகாலமாய் விட்டுப்பிரிந்த தன் பிராணநாயகனுடைய முகத்தை

ஏறிட்டுப்பார்த்து, ஸீதை ஸகல துக்கங்களை யும் ஸகலக் கிலேசங்
களையும் ஸகல சோகத்தையும் ஸகல தாபத்தையும் மறந்தாள்.

அத ஸம்பறுத¹த் மந: க்லமம் ஸா

ஸு²சிர மத்³குஷ்ட முதி⁴ஷ்ய ஸவ ப்ரியஸ்ய |

வத⁵ந முதி⁶த பூர்ண சந்த⁷ர காந்தம்

விமல ஸஸாங்க நிப⁸ாநநா தத⁹ாஸித் ||

(37)

ஸர்க்கம் 118

ராமன் ஸீதையைக் கோபித்தது

தாம் து பாரிஸ்வஸ்தி¹தாம் ப்ரஹ்வாம்

ராம: ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய மமதி²ஸீம் |

ஹ்ருத³யாத்நக்⁴த க்ரோதோ⁵

வ்யாஹ்ஸி முபசக்ரமே ||

(1)

இப்படி வெட்கத்தால் தலைகுனிந்து, தன்னருகில் நிற்கும்
ஸீதையைப் பார்த்து ராமனுக்குக் கோபம் பொங்கிற்ற.
“பெண்ணே! என் சத்துருக்களை ஐயித்தேன்; அவர்களுடைய ராஜ
தானியை எரித்தேன்; பழிதீர்த்தேன்; ஒரு சுட்கிரியவீரன் தனக்கு
நேர்ந்த அவமானத்தைப் போக்க எதைச் செய்யவேண்டுமோ
அதைச் செய்தேன். ஆனால் உன்னை மறப்படியும் அடைய இங்
வளவு சிரமப்பட்டேனென்று நீ எண்ணலாம். அது முற்றிலும்
பிசகு. என் பிரயத்தனங்கள் ஸபலமாயின; ராவணன் எனக்குச்
செய்த அபராதத்திற்காக அவனைத் தண்டித்தேன். அவனுடைய
வம்சமும் அவன் எனக்குச் செய்த அவமரியாதையும் இன்று ஒழித்
தன. என் வீரியத்தை ஸகல லோகங்களுக்கும் தெரிவித்தேன்.
நான் செய்த பிரதிக்கூலையை நிறைவேற்றினேன்; கவலையற்றேன்.
நானில்லாத வேளையில் சபல சித்தமுள்ள ராவணன் உன்னை
அபகரித்தான். தெய்வ வசத்தால் நேர்ந்த அந்தக் கெடுதியை
மனுஷ்யப் பிரயத்தனத்தால் விலக்கினேன். தனக்குச் செய்த அவ
மானத்தை தன் வீரியத்தால் நீக்காதவனுக்குப் புருஷார்த்தங்கள்
கைகூடுமா? அவன் அல்ப சக்தியுள்ளவன். ஹனுமான் ஸமுத்
ரத்தைத் தாண்டினதும் லங்கையை நாசம் செய்ததும் யுத்தத்தில்
விசேஷ வீரிய கிருத்யங்களைச் செய்ததும் இன்று ஸபலமாயின.
யுத்தத்தில் தன் பராக்கிரமத்தைக் காட்டி, எப்பொழுதும் எனக்கு
ஹிதத்தையே ஆலோசிக்கும் ஸுக்ஷ்மனும் அவனுடைய ஸைன்
யங்களும் எனக்காகப் பட்ட சிரமமெல்லாம் இன்று ஸபலமா
யிற்று. நற்குணங்களற்ற தன் தமையனை விட்டுவந்து என்னை
ஆசிரயித்த விபீஷணனுடைய சிரமமும் இன்று பிரயோஜன
மடைந்தது” என்று ரகுவீரன் சொல்லக் கேட்டு, காட்டில் புனி

5

10

15

20

25

களால் குழப்பப்பட்ட மான்குட்டியைப் போல் பயத்தால் மிரண்ட கண்களுடன், ஸீதை கலகலவென்று கண்ணீருதிர்த்தாள்.

- 30 ஜ்வலிக்கும் அக்னியில் ஏராளமான நெய்யை ஆணுதி செய்து போல், அதைக் கண்டு ராமனுக்குக் கோபம் அதிகரித்தது. புருவங்களை நெறித்து, ஸீதை தனக்கெதிரில் நிற்பதை விரும்பாமல் அவளைக் குறுக்காகப் பார்த்து, ஸகல வானரர்களும் ராஷ்டிரர்களும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில் குருரமான வார்த்தைகளால் அவளை நிர்த்தித்தார். "ஒருவன் தனக்குச் செய்த அவமானத்தைப் போக்குவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதையெல்லாம் குறைவரச் செய்து முடித்தேன். பூர்வத்தில் இவ்வளவென்ற அஸுரனால் பீடிக்கப்பட்டு ஜனங்கள் ஸஞ்சரிக்க முடியாத தெற்கு திசையை, பிரஹ்மக்ஞானியான அகஸ்தியமஹர்ஷி அவனைக் கொன்று அவனிடத்திலிருந்து மீட்டது போல், உன்னை அபகரித்த சத்ருவிடத்திலிருந்து உன்னை மீட்டேன். என் மித்ரர்களின் 40 வீரியத்தால் புத்தமென்ற ஸமுத்திரத்தைக் கடத்தேன். ஆனால் இவ்வளவும் உனக்காகச் செய்தேனென்று எண்ணாதே; நான் களங்கமற்ற இஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்தவன்; நிகரற்ற சீர்த்தி பெற்றவன்; என் கூத்தரிய தர்மத்தை நிறைவேற்ற வேண்டியது; எனக்குச் செய்த அவமானத்தைப் போக்க வேண்டியது. தஷ்ட 45 னுன் ராவணனுடைய வீட்டில் வசரித்ததால் உன் நடத்தையைப் பற்றி ஸந்தேகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. கண் வலியால் வருந்துவிற வனுக்குத் தீபத்தின் வெளிச்சம் எப்படி. விரோதமோ, ஸலூக முடியாதோ, உபத்திரவிக்குமோ, அப்படி எனக்கெதிரில் நீ நிற்பது எனக்கு ஸலூக முடியவில்லை; மிகுந்த உபத்திரவத்தை உண்டு 50 பண்ணுகிறது. (நேத்திரத்தில் தோஷமெயொழிய தீபப்பிரகாசத்தில் தோஷமில்லை, அப்படியே ராமனுடைய மனத்தில் ஸந்தேகத்தால் தோஷம் ஏற்பட்டதெயொழிய ஸீதைவிடத்தில் தோஷமில்லையென்று வால்மீகியின் கருத்து.) என் மூன் நில்லாதே. உன்னால் எனக்கு ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. இதோ பத்து 55 திக்குகளிலும் தடைபடில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கலாம். நான் உத்தரவு கொடுத்து விட்டேன். இஷ்டமான இடத்திற்குப் போகலாம். உத்தமமான வம்சத்தில் பிறந்து, நிகரற்ற தேஜஸும் வீரியமும் பொருத்தி, புருஷனென்று பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் எவனாவது தஷ்டனுடைய கிருஹத்தில் பத்து மாதங்கள் வரையில் 60 அவனுடைய அதிகாரத்திற்கும் சக்திக்கும் கட்டுப்பட்டு வசரித்த தன் பார்வையை, மறுபடியும் சேர்த்துக் கொண்டானா? ராவணன் உன்னைத் தொட்டு மடியில் வைத்துக் கொண்டு போனான்; ஆசை பொழியும் நேத்திரங்களால் உன்னைப் பார்த்தான். களங்கமற்ற இஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவனென்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு 65 உன்னை இப்பொழுது சேர்த்துக் கொண்டால், ஒவ்வொரு பிராணியும் நித்திக்காதா? என் குலதர்மத்தையும் கௌரவத்தையும்

காப்பாற்ற உன்னைச் சத்ருவிடத்திலிருந்து மீட்டேன்; விசேஷ
கீர்த்தியை ஸம்பாதித்தேன். உன்னிடத்தில் என்னளவும் எனக்கு
ஆசையில்லை. இஷ்டமான இடத்திற்குப் போகலாம். நான்
கோபத்தால் பதறிச் சொல்லவில்லை. 'இது சாத்தமாய் நெடுநேரம்
ஆலோசித்துச் செய்த முடிவு. ஸ்திரீகள் ஒரு பொழுதும் ஸ்வதர்
தரமாயிருக்கக் கூடாதென்ற சாஸ்திரப்படி. உன் புத்திரர்களுக்கு
ஸமமான லக்ஷணன், பரதன், சத்ருக்னன், ஸுக்ரீவன், விபீஷணன்
முதலியவர்களுடைய கிருஹங்களில் எங்கே இஷ்டமோ அங்கே
வசித்துக் கொண்டிருக்கலாம். நீ நிகரற்ற அழகுள்ளவன்; பார்ப்
பவர்களுடைய மனத்தை அபகரிப்பவன்; ராவணன் உன் மேல்
ஆசை வைத்து எடுத்துக் கொண்டு போனான். பத்து மாதங்கள்
வரையில் அந்தப்புரத்தில் வைத்திருந்தான். ஸகல விதத்திலும்
அவனுடைய வசத்திலிருந்தாய்; அவனுக்கு ஸ்வாதீனப்படாம
லிருக்க முடியுமா?' என்றார்.

70

75

80

தன் உயிரைக் காட்டிலும் தனக்குப் பிரியமான ராகவன்,
தன்னை விட்டுப் பிரித்து நெடுநாளாகி, இனி அவரைப் பார்ப்
போமா என்று முற்றிலும் ஆசைவிட்டுத் தவிக்கும் ஸமயத்தில்,
அவரை மறுபடியும் தெய்வ வசத்தால் பார்க்கும்படி கிடைத்தது.
அவருடைய மதுரமான வார்த்தைகளால் அவருக்குத் தன்னிடத்
தில் பிரியம் குறையவில்லை; எல்லையற்று அதிகரித்ததென்று அவர்
சொல்லக் கேட்டுத் தன் தாபங்களை ஆற்றிக்கொள்வோமென்று
ஆசையுடன் எதிர்பார்த்திருந்தான். அப்படியிருக்கையில், கர்ண
கரோமான வார்த்தைகளை அவர் சொல்லவும் தான் கேட்கவும்
நேர்ந்த விதியை நனைத்து, கண்ணீர் தாரை தாரையாய் பெருக,
காட்டில் மதயானையால் அடித்து முறியடிக்கப்பட்ட இனம் மரத்
தைப் போல் தவித்தான்.

85

90

தத: ப்ரியார்ஹ ஸ்ரவண ததப்ரியம்

ப்ரியாதுப்ஸ்ருத்ய சிரஸ்ய மைதி'வீ |

முமோச ப்ரியாபம் ஸுப்'ருபம் ப்ரவேதிதா

க'ஜேந்த்'ர ஹஸ்தாபி'ஹதேவ எல்லகி |

(26)

ஸர்க்கம் 119

ஸீதை அக்ஷிப்பிரவேசம் ஸெய்தது

ஏவமுக்தா து வைதே'ஹி பருஷம் ரோமஹர்ஷணம் |

ராக'வேண ஸரோஷேண ப்'ருபம் ப்ரஸ்யதி'தா ப'வத் | (1)

ரூகந்தனன் வெகு ரோஷத்துடன் இப்படிக் கடுமையாய்
மயிரிக் கூச்சமெடுக்கும்படி சொல்லக் கேட்டு, ஸீதை அளவற்ற
துக்கமடைந்தான். அப்படிச் சொன்னவர் தனக்குப் பிரியநாய

- கன்; ஸகல விதத்திலும் தன்னை ரக்ஷிக்கக் கடமைப்பட்டவர்;
- 5 அதுவரையில் தன் உயிரைப்போல் எல்லாவற்று பிரீதியுடன் தன்னிடத்தில் நடந்து கொண்டவர்; அவர் தன்னைப் பார்த்தது முதல் புன்சிரிப்புடனும் பிரேமையுடனும் தன்னிடத்தில் பேசினதே யொழிய, கடுமையாகவாவது பிரியமில்லாமலாவது ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசினதில்லை; தன் மாமனாரும் மாமியார்களும் மைத்
- 10 துணைகளும் ராமனைவிட விசேஷப்பிரீதியுடன் தன்னை வைத்து நடத்தி வந்தார்கள்; தனக்குப் பிதாவான மிதிலாதேசத்தரசன் வெகுநான் ஸந்ததியில்லாமல் ஈசுவரனிருப்பதால் தனக்குக் கிடைத்த அருமைக் குழந்தையென்று எவ்வளவோ செல்வமாயும் விச்வாஸமாயும் வளர்த்து வந்தார், பரபுருஷர்களின் கண்ணில்
- 15 பட்டு வழக்கமில்லாதவன்; கோடிக்கோடி வானரசர்களும் ராஷ ஸர்களும் கூடியிருக்கும் யுத்தகளத்தில் வந்து, அவர்களுக்குப் பிரபுவான தன் நாதன், அவர்களுக்கெதிரே, தன்னைக் குரூரமான வார்த்தைகளாலும் ஸந்தேகத்தாலும் அவமானப்படுத்தினதைப் பார்த்து ஸீதைக்கு வெட்கம் மேலிட்டு, என்சாணுடம்பும் குறுகி,
- 20 தலை குனிந்து, நாராசம் போன்ற அந்த வார்த்தைகளால் ஹிருதயம் பிளந்து, ஒன்றும் தோன்றாமல், கண்ணிருடன் சற்று நேரம் நின்றான். பிறகு நேத்திரங்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, சோகத் தால் நெஞ்சடைக்க, தழதழத்த குரலுடன், ராமனைப் பார்த்து, "நாதி இந்த வார்த்தைகளைத் தாங்கள் சொல்லத் தகுமா?
- 25 நான் கேட்கத்தகுமா? மிகவும் கடுமையாயும், கேட்பதற்கு வேறுப்பாயுமிருக்கின்றன, தங்களுடைய குலத்தையும் கீர்த்தி யையும் ஆசாரத்தையும் மறந்து, என் குலத்தையும் என் ஆசாரத்தையும் மறந்து, ஏதோ ஊரும் பேருமற்ற அல்பமனுஷ்யன் னாரும் பேருமற்ற ஸாதாரண ஸத்ரீயைப் பார்த்து பேசுவது போல் பேசியிட்டீர்களே! சுத்த வீரனென்று பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் தங்களுக்கு இது அழகா? தாங்கள் நீனைக்கிற
- 30 படி நான் அபராதியல்ல, மஹானுபாவ! நான் செய்த புண்ணி யத்தின் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன்; நம்புங்கள். ஸாதா ரண ஸத்ரீயின் நடத்தையைப் பார்த்து ஸத்ரீஜாதி முழுவதும் அப்படியே இருப்பார்களென்று ஸந்தேகிக்கிறீர்கள். தாங்கள் என் ஸ்வபாவத்தை நன்றாய் அறிந்திருந்தால் இப்படிச் செய்யமாட்டீர் கள். உன்னை ராவணன் தொட்டெடுத்தானென்றீர்கள்; வாஸ்த வமே! நான் ஸத்ரீ; அநாதை; அவனோ ராஷஸன்; அள வற்ற பலசாலி; க்ரூரன்; ஆயுதபாணி; ஸஹாயமுள்ளவன்;
- 40 நான் என்ன செய்ய முடியும்? என்னால் கூடியவரையில் தடுத்தேன்; எனக்கு எள்ளளவாவது அவனுடன் போக வேண்டுமென்று ஆசையிருந்ததா? விதியைச் சொல்ல வேண்டியதே யொழிய என்னைக் குற்றம் சொல்லலாமா? என் தேகம் பிறர்க்கு வசப்பட்டது. ஸ்வதந்தரமற்ற நான் என்ன செய்ய முடியும்?

என் வசத்திலிருந்த என் னிருதயம் அப்பொழுதும் இப்பொழுதும் 45
 எப்பொழுதும் தங்கவிடத்திலேயே நாடியிருக்கிறது. நாமிருவரும்
 பால்யம்முதல் சேர்ந்து வளர்ந்தோம்; எப்பொழுதும் பிரியாமலிருத்
 தோம்; இவ்விரண்டு காரணங்களால் என் ஸ்வபாவத்தைத் தாங்
 கள் பூர்ணமாய் அறிந்திருக்கவேண்டியது. அப்படியுமில்லாவிட்
 டால் நான் தங்களுக்கு எவ்வித நம்பிக்கை செய்து கொடுத்தும் 50
 பிரயோஜனமென்ன? எனக்கு வேறு கதையில்லை. கொஞ்சகாலத்
 திற்குமுன் நானிருக்குமிடத்தையும் என் ஸ்திதியையும் அறிந்து
 வரும்படி ஹனுமான அனுப்பினீர்கள். நான் ஸங்கையில் ராவண
 னுடைய வீட்டிலிருப்பதாய்த் தெரிந்தவுடனே என்னை ஏன் தள்ளி
 விடவில்லை? அப்படி ஹனுமான் எனக்குச் சொல்லியிருந்தால், 55
 அதைக் கேட்ட அடுத்த நேரமே அவனுக்கெதிலில் என் உயிரை
 விட்டிருப்பேனே. நான் வீரபத்தியல்லவா? அப்படிச் செய்திருந்
 தால் தங்களுக்கும் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் இவ்வளவு சிரமப்பட
 வேண்டியதில்லை. யுத்தத்தில் ஐயமும் மரணமும் ஒருவருடைய
 பங்கல்ல. உயிருக்குத் துணித்தாவது ராகுஸர்களுடன் இப்படி 60
 யுத்தம் செய்யவேண்டியதில்லை. தாங்கள் புருஷசிரேஷ்டரல்லவா?
 கேவலம் கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்து அப்பமனுஷ்ய
 ணைப்போல் என்னை ஸ்தீரியென்று மாத்திரம் எண்ணிப் பேசினீர்
 கள்; மற்ற விஷயங்களைக் கவனிக்கவில்லை. ஜனகருடைய
 புத்திரியென்று பெயரேயொழிய எனக்குக் கர்ப்பவாஸமுண்டோ? 65
 நான் பூமியிலிருந்து வெளிப்பட்டதைக்கேட்டதில்லையோ? மனுஷ்யர்
 களுடைய நடத்தையை ஸுலபமாயும் ஹுட்பமாயும் அறியக்கூடிய
 சக்தி தங்களுக்கு அபாரமாயிருக்க, என் நடத்தையையும் ஆசாரத்
 தையும் தாங்கள் ஏன் விசாரித்தறியவில்லை? தாங்கள் என்னைப்
 பாணிக்ரஹம் செய்தபொழுது பாலர்; நானும் சிறுபெண்; அப் 70
 பொழுது தங்கவிடத்தில் நான் செய்த பிரதிக்ஷையையும் பொய்
 யாக்ஷினீர்கள். என் பக்தி சீலம் முதலிய ஸகல குணங்களையும்
 முற்றிலும் மறத்தீர்கள்" என்று கண்ணீருடன் குரல் தழதழக்க
 ரகுவீரனைப் பிரார்த்தித்தான்.

பிறகு ஸஷ்மணன் முகம்வாடிக் கவலையொன்று ஒன்றும் 75
 தோன்றாமல் திகைத்து நிற்கக்கண்டு, ரீதை, "ஸஷ்மண! உன்
 தாயான ஸுமித்திரையிடத்தில் உனக்கு எல்லாபற்ற பக்தியுண்டு;
 நாம் வனத்திற்கு வரும்பொழுது, "ரீதையை நானாகப் பாவித்து
 நடந்து கொள்" என்று அவள் சொன்ன வார்த்தை ஞாபகமிருக்
 கிறதா? "ராமனைத் தசரதராகப் பாவித்து நடந்துகொள்" என்ற 80
 வார்த்தையை நிறைவேற்றினாய். இப்பொழுது உன் தாயின் உப
 தேசத்தில் மற்றொரு பாகத்தையும் பூர்ணமாய் நிறைவேற்ற
 வேண்டும். ஸுமித்திரையின் ஆக்களுயை எப்படித் தவரமாட்
 டாயோ, அப்படி என் வார்த்தையையும் நிறைவேற்ற, இப்பொழுது
 நான் அனுபவிக்கும் துக்கத்திற்கு வேறு மருந்தில்லை; கட்டையுடன் 85

திரவேண்டும். ஆகையால் கட்டைகளை அடுக்கு; நெருப்பை மூட்டு. என் பார்த்தாவே என்னை அசியாயமாய் அபவாதத்திற்கு ஆளாக்கின பிறகு இந்தத் தேகத்தை ஒரு சுண்ணக்கட வைத்துக் கொள்ளமாட்டேன். என் பதிவிரதாதர்மத்தில் அவருக்கு ஸந்தேகம் வந்துவிட்டது. இதுவரையிலும்போல் என் நற்குணங்களால் அவர் பீரீதியடையவில்லை. எண்ணிறந்த வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கூடியிருக்கையில் என்னைத் தள்ளிவிட்டார். அக்னியில் பிரவேசிப்பதைத் தவிர எனக்கு வேறு கதியில்லை” என்றான்.

- 95 அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் மனம் நொந்து ராமனுடைய முகத்தைப் பார்த்தார். வீதைக்கு எள்ளளவேனும் அபராதம் செய்தவர்களை வேறுபாட்டிற்கும் ஸ்வபாவத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் முடையவர்; ஆனால், தன் தமையனான ராமனை வீதையை வருத்தப் படுத்தும்பொழுது என்ன செய்யார்? யாசிடத்தில் கோபிப்பார்?
- 100 தன் தாயைப்போன்ற வீதை உத்திரவு செய்த பிறகும், “தங்களுடைய அபிப்பிராயம் எப்படி” என்று ராமனைக் கண்ணாடியாய்க் கேட்டார். அவருடைய முகக்குறியாலும் இங்கிதங்களாலும் அதற்கு அனுமதி கொடுத்தாரென்றறித்து, உடனே கட்டைகளைக் கொண்டு வந்து அடுக்கினார். பிறகு, ஜானகி, தலைகுவித்து நிற்கும் ராமனை மெதுவாய் பிரதக்ஷிணம் செய்து, ஆகாசத்தையனாக விஜ்வலிக்கும் அக்னிக்கு ஸமீபத்தில் வந்தாள். தேவதைகளையும் பிராம்மணர்களையும் மனத்தால் நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பி, “அக்னி பகவானே! நீர் ஸகலப் பிராணிகளுடைய பாப புண்யங்களுக்கும் ஸாக்ஷி. என் மனம் எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் எந்த அவஸ்தையிலும் ராகவாஸித்தியிருந்து ஒரு நிமிஷமாவது தவறாமலிருப்பது வர்ஸ்தவமானால், என்னைத் தாங்கள் ஸகல விதத்தாலும் ரக்ஷிக்க வேண்டும். கொஞ்சமேனும் குற்றமற்ற என்னை ராகவன் தோஷமுள்ளவனென்று எண்ணுவது வாஸ்தவமானால், லோக ஸாக்ஷியான தாங்கள் என்னை ஸர்வவிதத்திலும் காப்பாற்ற வேண்டும்; ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த ராகவனையே மனத்தாலும், வாக்காலும், தேகத்தாலும் சரணமடைந்திருப்பது வாஸ்தவமானால் லோக ஸாக்ஷியான தாங்கள் என்னை ஸர்வ விதத்திலும் காப்பாற்ற வேண்டும். ஆதித்யன், வாயு, திக்குகள், சந்திரன், பகல், ராத்திரி, ஸந்த்யைகள், பூமி முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களும் நான் உத்தமமான சிலமுள்ளவனென்று அறிந்திருப்பது வாஸ்தவமானால், ஸகலலோக ஸாக்ஷியான தாங்கள் எவ்விதத்திலும் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று இவ்வாறு கூறி ஜானகி அக்னியைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து சரீரத்தில் அபிமானத்தைவிட்டு, அக்னியில் பிரவேசித்தாள். அதைக் கண்டு அங்கிருந்த எல்லோரும் பயந்து நடுங்கி ஒன்றும் தோன்றாமல் பிரமித்து நின்றார்கள். ஜனகராஜ புத்திரி உருக்கியோடவிட்ட தங்கத்தைப்போன்ற தேக காந்தி

ஏவழகத்தவா நு வைநெதீ ஹி பரிகரம்ய ஹுதாஸறநம் !
விவேசுர ஜீவவதம் தீபதம் திவ்வைகோதாந்தராத்தமதா !

—அ. 119 ஸ-39 க.

திவ்வாது கூ.தி. தூவாவி அகநிவாயப் பிரதவினம் செயது சீரத்திம் அபிமாதந்தா விட்டு, அகநிவியப் பிரதவித்ததம். (பக்கம் 440 பக்கம்)

புடன், தங்க ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, எல்லாரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, ஆசாசத்தை அளவி ஐயவிற்கும் அந்த அக்னியில் குவித்தான். பரிசுத்தமான செய்கை வேறாமருன் டத்தில் ஆறுதி செய்வதைப்போல், அளவற்ற மஹிமைபுள்ள லீதை அந்த அக்னியில் பிரவேசிப்பதை மூன்று லோகத்திலுமுள்ள வர்களும் கண்டார்கள். யாகத்தில் வலோர்த்தாரை என்று ஓயாமல் செய்கை ஆறுதி செய்வதுபோல், லீதை அக்னியில் பிரவேசிப்பதைக் கண்டு அங்கிருந்த ஸ்த்ரீகள் கோவென்று அலறி னார்கள். ஸ்வர்க்கத்தில் வானிக்கும் தேவதை, சாபத்தால் நரகத்தில் தள்ளப்பட்டதுபோல், லீதை ஸகல போகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்தவனாயிருந்தும் இப்படி அக்னியில் பிரவேசித்து உயிரை விடுவதைப் பார்த்து, தேவ, கந்தர்வ, தானவ, வித்த, ஸாத்யர்கள் முதலிய மூன்று லோகவாஸிகளும் மனம் கொந்தார்கள். ராக்ஷஸர்களும் வானரர்களும் 'ஹாஹா'வென்று பெருங்கூச்சலிட்டார்கள்.

தஸ்யாமக்திம் விசுர்த்தயாம் து ஹாஹேதி விபுல: ஸ்வத: |
ரக்ஷஸாம் வாதரானாம் ச ஸம்பூ'வாத்'பு'தோபம: || (35)

ஸர்க்கம் 120

தேவர்கள் ராமனை ஸ்தோத்ரம் செய்தது

ததோ ஹி துர்மதா ராம: ஸ்ருத்வவயம் வத'தாம் வி'ர: |
த'த்'வென முஹூர்தம் த'ர்மாத்மா ப'ாஷ்ப வ்யாகுல வோசத: || (1)

இப்படி, ஸகல ஜனங்களும் சொல்வதைக் கேட்டு ராகவன் சற்று தேரம் துக்கம் மேலிட்டு, "ஐயோ! என்ன காரியம் செய்து விட்டேன்" என்று கவலைகொண்டார். கேவலம் தர்மஸ்வரூபி யாகையால் லோகத்தில் தர்மத்தை தான் அனுஷ்டித்து மற்றவர் களும் அனுஷ்டிக்கும்படி செய்யவேண்டியவர்; ஆகையால் லீதையை ஒப்புக்கொள்ள இஷ்டப்படவில்லை. ஆனால், அபார கருணமூர்த்தி; யாதோரு காரணமில்லாமல் தனக்கு அதிகப் பிரிய மான ஒரு ஸ்த்ரீயை இப்படி வருத்தப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறதே என்று நினைத்து, அவன் பட்ட கஷ்டங்களையும் தன் வார்த்தை களால் அவருடைய ஹிருதயம் பிளப்பதையும் கண்டு, கண்களில் நீர் முத்து முத்தாய்த் ததும்பியது.

பிறகு, குபேரன், யமன், மஹேந்திரன், வருணன், மஹா தேவன் லோககர்த்தாவான பிரஹ்மா முதலியவர்கள் ஸுதரிய பிரகாசமுள்ள விமானங்களில் லங்கைக்கு வந்து ராமனிருக்குமிடத் திற்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் நிவ்யமான ஆபரணங்களால் பிரகாசிக்கும் கைகளை மேலே தூக்கிக்கொண்டு, "அதிக வினயத் துடன் கைகூப்பி நிற்கும் ராகவனை நோக்கி,

“ஸ்வாமி! தாங்கள் ஸகல லோகங்களுக்கும் இந்த பிரஹ்மாவின் மூலமாய் கர்த்தா; கேவலம் ஞானஸ்வரூபி; எல்லாமறிந்தவர்; ஒன்றுமறியாத ஸாதாரண மனுஷ்யனைப்போல் ஸீதையை அலக்ஷ்யம் செய்யலாமா? அவளை அக்னியில் விழும்படி விடலாமா? பிரஹ்மாதி தேவகணங்களுக்கு கிரேஷ்டரான தாங்கள், தங்களுடைய விஜயஸ்வரூபத்தை ஏன் அறிந்துகொள்ளவில்லை? தாங்கள் பூர்வகல்பத்தில் வஸுட்களில் ஸகலப் பிரகஜகளுக்கும் அதிபதியான (ரிதநாஸ) என்பவர்; மூன்று லோகங்களுக்கும் தாங்கள் ஆதி கர்த்தா; பிரஹ்மாண்டத்தின் அதிபதிவரையிலுள்ள ஸீருஷ்டிகளை நேரே செய்கிறவர்;) எல்லோருக்கும் மேலானவர்; ருத்ரர்களில் எட்டாவது ருத்ரர்; ஸாத்யர்களில் ஐந்தாவது ஸாத்யர்; அச்வினி தேவதைகள் தங்களுடைய காதுகள்; ஸூரியசந்திரர்கள் தங்களுடைய நேத்திரங்கள்; லோகங்களுடைய ஆதியிலும் பிரளயத்திலும் தாங்கள் ஒருவரே காணப்படுகிறீர்கள். இப்படி ஸர்வக்ரு ண்யும், ஸர்வசக்திமானாயும், ஸர்வவேச்வரனுயிருந்தும், பிரஹ்மவித் தான ஜனகருடைய குலத்தில், ஸ்த்ரீபுருஷ ஸம்பந்தமில்லாமல் பிறந்த ஸீதையை அலக்ஷ்யம் செய்கிறீர்கள்.

ஸகல லோகங்களுக்கும் நாதனும், ஸகலப் பிராணிகளையும் ஆனந்தப்படுத்துகிறவரும், அவர்களுடைய தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கச் செய்கிறவருமான ரகுவீரன், லோகபாலர்கள் தன்னை ஸ்தோத்ரம் செய்வதைக் கேட்டு, “தேவதைகளே! நான் தசரத சக்திரவர்த்திக்குப் பிறந்தவன்; என் பெயர் ராமன்; நான் கேவலம் மனுஷ்யன்தான். நான் எவன்? எவனைச் சேர்ந்தவன்? எதற்காக இங்கு வந்தவன்? நீங்கள் எனக்குத் தெரியப்படுத்துங்கள்” என்றார்.

பிரஹ்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்களுக்குள் கிரேஷ்டரான பிரஹ்மா அதைக் கேட்டு, “ஸ்வாமி! ராம! வீணாகாத பராக்ஷிரமத் தையுடையவரே! நான் ஸத்யமாய்ச் சொல்வதைக்கேளுங்கள். நாரம் என்ற பிரகிருதியிலும் ஸ்ரீவன்களிலும் இருப்பிடத்தை அடைந்து, அத்தர்யாமியாய் விளங்குவதால் நாராயணனென்று தங்களுக்குப் பெயர். எப்பொழுதும் ஸ்ரீமீ ஸமேதராய் விளங்குகிறவர்; சக்தத்தை ஆபுதமாயுடையவர்; ஸர்வவ்யாபி; ஒற்றைக்கொம்புடைய ஆதி வராஹமூர்த்தி; பூர்வத்தில் மதுகைடபர் முதலிய சத்ருக்களையும், இனி வரும் சிசபாலன் தந்தவக்ரன் முதலிய அஸுரர்களையும் ஐயித்தவர்; தாங்கள் அக்ஷரஸ்வரூபி; ப்ரஹ்மம்; இருத்தல் உண்டா தல் மாறுதல் வளர்தல் குறைதல் நாசமென்ற அறுவகை விகாரங் களுக்கு உட்படாதவராகையால் ஸத்யம். ஸகலப் பிரபஞ்சங்களுக் கும் ஆதியிலும், நடுவிலும் முடிவிலும் காணப்படுகிறவராகையால் நித்யர்; ஸகல லோகங்களுக்கும் பரமமங்கனத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய தர்மஸ்வரூபி; ஸகல திக்குகளிலும் ஸேனிகளையுடையவர்; ஸகலத்திற்கும் ஈச்வரனாகையால் விஷ்ணுஸேனர். நான் கு புருஷார்த்தங்களையும் ஒரே காலத்தில் கொடுக்கக்கூடியவரென்

பதற்கு அடையாளமாய் எப்பொழுதும் நான்கு திருக்கைகளுடன்
விளங்குகிறவர்; காலரூபமான சார்ங்கமென்ற தனுஸைக் கையில் 60
பிடித்துப் பக்தர்களை ரக்ஷிப்பதற்கு எப்பொழுதும் எரித்தமாயிருப்
பவர். ஸகல இந்திரியங்களுக்கும் மயக்கும்படியான திவ்யமங்கன
விக்ரஹத்தையுடையவர்; ஹ்யருதகுணஹயில் சயனம் செய்பவ
ராகையால் புருஷன். தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களை ரக்ஷிப்பதில்
ஒருவராலும் தடுக்கப்படாதவர்; வித்தியாருபமான நந்தகமென்ற 65
கத்தியைத்தரித்தவர். ஸர்வவியாபியானதால் விஷ்ணு; தங்களுடைய
இருபைக்குப் பாத்திரமானவனை அப்பொழுதே அவ்விடத்திலேயே
ரக்ஷிக்கிறீர்கள். பூமிக்கு ஹிதமளிப்பவர்; ஸகலப் பிரபஞ்சத்
திற்கும் பரமஸுகத்தை அளிப்பவர்; ஸகலத்தையும் தாங்கும்
சக்தியையுடையவர்; தேவஸையங்களை நடத்துகிறவர்; ஸகல 70
ப்ராணிகளுக்கும் அவரவர்களுடைய கர்மபலங்களைக் கொடுக்
கிறவர்; இந்த பிரபஞ்சத்திற்கு உத்பத்திஸ்தானமும் லயமடையும்
ஸ்தானமும் தாங்கினே. இத்திரனுக்குத் தம்பியாய் அவதரித்தவர்.
வேதத்தை அபகரித்த மதுவென்ற அஸுரனை ஸம்ஹரித்தவர்,
அளவற்ற ஐச்வரியத்தையுடையவர். ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரன். 75
பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமான தாமரை மலர் தங்களுடைய நாபியி
லிருந்து உண்டாகிறது. யுத்தத்தில் சத்ருக்களை நாசம் செய்கிறவர்.
எல்லோரும் சரணமடையத்தகுந்த ஞானம், சக்தி, தயை முதலிய
உத்தமகுணங்களுடையவரென்றும் ரக்ஷிப்பதற்கு சிரேஷ்டமான
உபாயமென்றும் தங்களை ஸ்தோத்தரம் செய்கிறார்கள். ஆயிரம் 80
சாகைகளுள்ள ஸாமவேத ஸ்வரூபி; சித்திய கைமித்திக காமயமென்ற
ஸாமான்ய விசேஷ கர்மங்களைச் செய்யும்படி அநேக விதமாய்
ஏவுகிறவர். ஸகல கர்மங்களுக்கும் ஸாஷி. மூன்றுலோகங்களுக்கும்
ஸிருஷ்டிகர்த்தா; எனக்கும் மற்ற தேவர்களுக்கும் தாங்களே
கர்த்தா; பிறர்க்கு உட்படாதவர்; மூத்தர்களுக்கும் சித்பஸுரிகளுக்
கும் தங்களுக்கு ஸமமான ஆனந்தத்தை அனுக்ரஹிப்பவர். அவர் 85
களை ரக்ஷிப்பதற்காக அவர்களுக்கு முன்னும் ஸிருஷ்டிக்கு முன்னும்
விளங்குகிறவர். தாங்களே யங்களும், வஷட்காரம், ஓங்காரம்-

சிரேஷ்டமான தபஸால் ஆராதிக்கத் தகுந்தவர்; தங்களுடைய
உத்பத்தியையாவது லயத்தையாவது தாங்கள் இன்னொரென்றாவது, 90
வேதங்களுக்கும் அதை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கும் தெரியாது.
(அளவற்ற மஹிமையுடையவர்); விசேஷமாய் பிராஹ்மணர்களி
லும் பசுக்களிலும், ஸாமான்யமாய் ஸகல பூதங்களிலும் திக்குகளி
லும் ஆகாசத்திலும்; பர்வதங்களிலும் வனங்களிலும் காணப்படு
கிறீர் (ஸர்வவ்யாபி); அனந்தமான தலைகளையும் நேத்திரங்களை 95
யும் சரணங்களுடையவன். மஹாபர்வதங்களுடன் பூமியையும்
இதர மஹாபூதங்களையும் தரிக்கிறீர்கள். பிரஹ்மநினைத்தின் முடிவில்
இந்தப் பூமி அழிந்த பிறகு, மூன்று லோகங்களையும் அவைகளி
லுள்ள ஸகல பூதங்களையும் தங்களுக்குள் அடக்கிக் கொண்டு,

- 100 ஷீரஸாகரத்தில் சேஷசயனத்தில் யோகசித்திரை செய்வதை மாரீக் கண்டேயர் முதலிய மஹர்ஷிகள் கண்டு அனுபவித்திருக்கிறார்கள். நான் தங்களுடைய ஹிருதயம்; ஸரஸ்வதி தங்களுடைய நாக்கு. பரப்ரஹ்மத்தின் அங்கங்களில் மயிர்களைப்போல் தேவர்கள் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். தாங்கள் நேசத்தை மூடுவது ராத்திரி;
- 105 நிறப்பது பகல்; தங்களுடைய ச்வாஸமே வேதங்கள்; தாங்கள் அந்தரயாமியாயிராத வஸ்து யாதொன்றுமில்லை. ஸகல ஜகத்தும் தங்களுடைய சரீரம்; தங்களுடைய ஆக்ஞையால் நிலைபெற்று ஸகல வ்யவஹாரங்களையும் நடத்துவிறது; அந்த சரீரத்தின் விசேஷணங் களும் தங்களுடைய விசேஷணங்களே. தங்களுடைய உறுதியென்ற ருணமே பூமி; தங்களுடைய கோபமே அக்ளி; கிருபையே சந்திரன்; ஸ்ரீவத்ஸமென்று விளங்கும் மருவும் அதுவே. பூர்வத்தில் பஸி யென்ற மஹாஸூரனைக் கட்டி, மஹேந்திரனை மூன்று லோகங் களுக்கும் அரசனாகச் செய்தீர்கள்; அப்பொழுது மூன்று லோகங் களையும் மூன்றுடிகளால் அளந்தீர்கள். மஹாலக்ஷ்மியே வீரதையாய் அவதாரம் செய்திருக்கிறாள்; தாங்கள் மஹாவிஷ்ணு; ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் நாதனுடையாலும், அவகளுக்கு நித்யமான ஷேமத்தைக் கொடுக்க வேண்டியவராகையாலும், லோககண்டக னுள் ராவணனை ஸம்ஹரிக்க மனுஷ்ய சரீரத்துடன் அவதரித்திருக் கிறீர்கள். அதர்மத்தை நாசம் செய்து தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதே
- 120 ஸ்வபாவமாயும் ஸ்வரூபமாயுமுள்ள தாங்கள் எங்களுடைய பிரார்த்த னையை அங்கேறித்து, ராவணன் முதலிய ராஷஸர்களை நாசம் செய்தீர்கள். அவதாரத்தின் பிரயோஜனம் முடிந்தபடியால் ஸந்தோஷத்துடன் தங்களடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளவேண்டும். ஸ்வாமி! தங்களுடைய பலமும் வீரியமும் பராக்கிரமமும் தனையந்
- 125 தவை, வீணுகாதவை; தங்களுடைய தரிசனம் வீண்போகாது; தங்களை ஸ்தோத்ரம் செய்வதும் வீண்போகாது; தங்களிடத்தில் அத்யந்தம் பக்திசெய்திறவர்கள் அறிசிக்கிரத்தில் அபேஷித்த பலன் களை அடைகிறார்கள். நித்யனும் தேவாதி தேவனும் புராணபுருஷ னும் புருஷோத்தமனுமான தங்களிடத்தில் மனோவாக்குக்காயங்க ளால் இடைவிடாமல் பக்திசெய்பவர்கள் இந்த லோகத்தில் தேக மிருக்கும்வரையில் ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்து பரலோகத் தில் ஸமஸ்த மனோதங்களையும் அடைகிறார்கள். ஸகல விதமான தவம் முதலியவைகளைக் காட்டிலும் தங்களுடைய பக்தியே சிரேஷ்டமான தர்மம்; இப்படிப் பக்தி செய்வத் திறமையிலாத
- 135 வர்கள் மேற்சொன்ன ஸ்தோத்ரத்தைப் பக்தியுடன் உச்சரித்தால் அவர்களுக்குப் புனர்ஜன்மமில்லை. இந்த ஸ்தோத்ரம் வேதத்தில் ஏற்பட்டது; நித்யமானது; அனுதியாயுள்ளது; ஆகையால் அளவற்ற மஹிமைமையுடையது" என்று.

இமமாரீஷம் ஸ்தவம் நித்ய மிதிஹாஸம் புராததம் |

யே நரா: கிர்த்தயிஷ்யந்தி நாஸ்தி தேஷாம் பராபவ: || (32)

ஸர்க்கம் 121

ஸீதை அக்னிபீலிகுந்து எழுந்தது

ஏதத் ஸ்ருத்தவா ஸாபம் வாக்யம் பிதாமஹ ஸமீரிதம் |

அங்கேநாதாய வைதேஹீ முதப்பாத விபாவணு; :

(1)

பிதாமஹர் இப்படிச் சுபமாய் அனுக்கிரஹித்த வாக்யங்களை அக்னிபகவான் கேட்டு, அடுக்கியிருந்த கட்டைகளைத் தள்ளிவிட்டு, மனுஷ்யரூபத்துடன் ஜானகியை மடியில் வைத்துக்கொண்டு கிளம் பினார். ஸீதை பாலஸூர்யனைப்போல் காந்தியால் ஸ்வஸித்துக் கொண்டிருந்தாள்; உருக்கியோடவிட்ட தங்கத்தால் செய்த ஆபரணங்களாலும், கறுத்துச் சுருண்ட நீண்ட தலைமயிராலும், சிவந்த பட்டாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, வாடாத புஷ்பஹாரங்களாலும் மாடிகளாலும் விளங்கிக்கொண்டு, அக்னியில் பிரவேசிக்கும்பொழுது தரித்த ரூபத்துடன், களங்கமற்ற பிரஸன்னமான மனத்துடன் வெளியில் வந்தாள். அவளை அக்னிபகவான் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு, ராமனிடத்தில் ஒப்புவித்து, ஸுகலப் பிராணிகளுடைய கர்மங்களுக்கும் ஸாக்ஷியானதால், “ஸ்வாமி! மூன்பு என்னிடத்தில் பிரவேசித்த ஸீதை இவளே. இவளிடத்தில் பாபவேசமென்பது கிடையாது. தங்களுக்கு அத்யந்தம் பிரியமான ஸீதை தோஷமற்றவளென்று தங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும்; ஆவிலும் தங்களுடைய ஆசாசத்திற்கு வேசமேனும் அபவாதம் வரக்கூடாதென்ற எண்ணத்தால் அவளை அக்னியில் பிரவேசிக்கச் செய்தீர்கள். ஆசாசத்தையும் நடத்தையையும் நிகழித்துவதில் நிகரற்றவரே! இவள் தங்களைத்தவிர வேறொரு புருஷனைப் பற்றிப் பேசினதில்லை, பார்த்ததில்லை, நனைத்ததில்லை, உத்தேசித்ததில்லை. உத்தமமான பதிவிரதாதர்மத்தை அனுஷ்டித்து வந்தவள்; ஆனால், அவளுடைய ஸம்மதமில்லாமல் ராவணன் இவளை எப்படி எடுத்துப் போனானென்றால், அவன் ராக்ஷஸன்; பலத்திலும் விரியத்திலும் நிகரற்றவன்; அந்த ஸமயத்தில் தாங்களாவது லக்ஷ்மணனாவது ஸமீபத்திலில்லை. இருக்குமிடமோ மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காடு; தங்களைவிட்டுப் பிரிந்து ஏங்கியிருக்கும் ஸமயம்; தன்னை தாப் பாற்றிக்கொள்ளச் சக்தியற்றுப் பிறனுக்கு வசப்படும்படியாயிற்று, ராவணன் இவனைக் கொண்டு போய்த் தன் அந்தப்புரத்தில் வைத்தான். அங்கும் கோச ரூபமுள்ள ராக்ஷாசிகள் இவளை ஜாக்ரதையாய்க் காத்துவந்தார்கள்; தங்களைத்தவிர வேறு கதியுண்டென்று ஒரு மீமிஷமாவது நனைத்தவனல்ல; தங்களைத்திலேயே நாடின சித்தத்தையுடையவன். மனமும் சித்தமும் புத்தியும் தங்களிடத்திலேயே லயித்தபடியால், ராவணனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் பலவிதமாய்ப் பயங்கூட்டியும் ஆசைகாட்டியும் அவளை ஏரெடுத்துப் பார்க்குமில்லை; அந்த வார்த்தைகளை காதில் வாங்கிக்கொள்ளவு

5

10

15

20

25

30

35

மில்லை; அவனைப்பற்றி நினைக்கவுமில்லை. இவளுடைய ஹிருதயம் மஹாபரிசுத்தமானது. பாபவேசமென்பது இவளிடத்திலில்லை. இவளை என்னிடத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். என் வார்த்தையைத் தடுத்துப் பதில் சொல்லக்கூடாது. நான் ஆக்ரூபிக் கிறேன்” என்றார்.

40

அதைக்கேட்டு ராமனுடைய மனம் அளவற்ற ஆனந்த மடைந்தது. பேசும் திறமையுள்ளவர்களுக்குள் கிரேஷ்டரானதால், அக்ளிபகவானுடைய வார்த்தைகளில் அடங்கிய விசேஷமான தாத் பர்யத்தை அறிந்தார். தர்மஸ்வரூப்பானதால், “நான் ஸீதையை வேண்டாமென்று தள்ளினதும் வீண்போகவில்லை. அவளுடைய மஹிமை ஸ்கல ஜகத்திற்கும் வெளியாயிற்று” என்று தனக்குள் நினைத்து, காரணமில்லாமல் அவளை விசேஷ கஷ்டத்திற்குட்படுத்தினதைப்பற்றி வருத்தப்பட்டுக் கண்ணீருதிர்த்தார். பிறகு எந்தக் கஷ்டத்திலும் தர்மத்தைக் கைவிடாதவரும், ஆரிரயித்தவர்களை ரக்ஷிப்பதில் பிறரால் நெருக்கமுடியாத பராக்ரமமுள்ளவரும், ஜானகியுடன் மறுபடியும் சேர்த்ததால் அளவற்ற காந்திபொருத் தினவருமான ரகுவீரன் அக்ளியைப் பார்த்து, “ஸீதைக்கும் பாபத்திற்கும் வெகுதூரமென்பது மூன்று லோகங்களிலும் பிரஸித்தமான விஷயமே. தோஷமற்றவனானாலும் லோகாப வாதத்திற்குப் பயப்படவேண்டியதல்லவா? இவள் ஸ்கல வஸ்துக் களையும் பரிகத்தம் செய்யக்கூடியவனானாலும் ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் வெகுகாலமிருந்தாள். ‘ராமன் சிறுவன்; அவ ளிடத்தில் வைத்த ஆசைக்கு அடிமைப்பட்டு அவளைப் பரிகழிக்காமல் மறுபடியும் சேர்த்துக் கொண்டான். இதில் ஆச்சரியமென்ன? கைகேயி என்ற துஷ்டஸ்த்ரீக்கு வசப்பட்டு ஸர்வோத்தமமான புத்திரனை வனத்திற்கனுப்பின தசரதனுடைய புத்திரனல்லவா’ என்று லோகத்தார் சொல்வார்கள். இவள் மிதிலாபதியான ஜனக ரேன்ற பிரஹ்மவித்தின் புத்திரி; மறுஷ்ய ஸம்பந்தமில்லாமல் பிறந்தவன்; இவளுடைய ஆசாரத்தைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண் டுமோ? இவள் என்னிடத்தில் விசேஷ பக்தியுள்ளவன்; என் மனத் தின்படி நடப்பவன்; வேடுகுவரிடத்தில் இவளுடைய ஹிருதயம் நாடாதென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். மூன்று லோகத்திலு முள்ளவர்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டாகவும், இவளுடைய நிஜ ஸ்வ ரூபத்தை வெளியிடவும், பிறர் நடக்கவேண்டிய வழியைக் காட்ட வும், இவள் அக்ளிப்ரவேசம் செய்தபொழுது அலக்ஷயமாயிருந் தேன். ஸமுத்திரம் கரைபுரளுமா? பதிவிரதாக்களியாலும் தன் தேஜ ஸாலும் ரக்ஷிக்கப்பட்ட இவளை ராவணன் நெருக்கமுடியுமா? இவ ளுடைய விசாலமான தேத்திரங்கள் கருணாமழையையும் அகண்ட மான ஐச்வரியத்தையும் பொழிவதற்கே ஏற்பட்டவை; ஆனாலும் கொஞ்சம் கோபங்கொண்டால் அதே தேத்திரங்கள் ஒரு கணத்தில் லோகத்தையும் சாம்பலாயெரிக்கும். இவளுடைய அப்புதமான

70

75

அழகைக் கண்டு ராவணன் ஆசைகொண்டு மயங்கினான். ஆனால், இவளைப் பிறர் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் முடியுமா? ஆகையால், இவளை அவன் மனத்தாலும் அடையச் சக்தியற்றவன். அவன் துஷ்டஸ்வபாவமுள்ளவனே; ஆனால், அக்ளி கொழுந்து விட்டெரிகையில் அதைக் கட்டியுணத்துக்கொள்பவருமுண்டோ? அவனுடைய பலமும் வீரியமும் துஷ்டஸ்வபாவமும் இவளிடத்தில் செல்லாது. அவனுடைய அகண்டமான ஐஸ்வரியத்தைக் கண்டு மயங்கக்கூடியவன் இவளல்ல. ஸூர்யனுடைய கிரணங்கள் அவரைவிட்டு எப்படி விலகாதோ, அப்படி என்னைவிட்டு ஒருக்காலும் பிரியாதவன். நித்தியமாயும் எல்லையற்றதாயும் மனோவாக் கிற்று எட்டாததாயுமிருக்கும் என் அகண்ட விபூதியை அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பவளல்லவா? ஸகல ஜீவகோடிகளுக்கும் பாக்கமென்பதும், மங்களமென்பதும், ஐஸ்வரியமென்பதும் ஸுகமென்பதும் இவளுடைய கிருபாகடாகுத்தின் பலனல்லவா? மூன்று லோகங்களிலும் இவளுடைய மஹிமையும் சுத்தியும் பரவியிருக்கின்றன. உத்தமபுருஷன் கீர்த்தியை விடமுடியுமா? அப்படியே நானும் இவளை விட்டுப் பிரியமுடியாது. நீங்களெல்லோரும் எனக்குப்பரமமித்திரர்கள்; எல்லோராலும் கொண்டாடப்படுகிறவர்கள்; என் ஹிதத்தையே கோருகிறவர்கள். நீங்கள் சொல்லும் விஷயமோ மிகவும் சுபமானது. ஆகையால் உங்களுடைய வார்த்தைப்படி நான் நடக்க வேண்டியது அவசியம்” என்றார்.

அதைக் கேட்டு ஸகல தேவர்களும் ஸகல வானரர்களும் ஸகல ராக்ஷஸர்களும் ஆனந்தத்தால் ஆரவாரித்து அவரைக் கொண்டாடினார்கள். பிறகு ரகுநாதன் ஸீதைையைத் தனக்கு ஸமீபத்தில் வருவித்துச் சேர்த்துக் கொண்டு அளவற்ற ஆனந்தமடைந்தார். பரமானந்த ஸ்வரூபி; துக்கலேசமும் பற்றாதவர்; எல்லையற்ற பலவானானாலும் தர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு, லோகத்தார்களுக்குத் தர்மத்தை அனுஷ்டித்துக் காட்ட இப்படிச் செய்தார்.

இதீதீமுத்தவா விதிதம் மஹாபீல:
ப்ரபுஸ்யமாந: ஸ்வக்ருதேந கர்மணா |
ஸமேத்ய ராம: ப்ரியயா மஹாபீல:
ஸுகம், ஸுகார்தோதுபிபூவ ராக்வ: || (23)

ஸர்க்கம் 122

ராமன் தசரதரை ஸந்தித்தது

ஏதத் ச்ருத்தவா ஸூபம் வாக்யம் ராக்வேண ஸூபாஷிதம் |
இதம் ஸூபதரம் வாக்யம் வ்யாஜஹார மதேஹ்வர: | (1)

- 5 ராமன் இப்படிச் சொல்ல, மஹாதேவன், "தேவர்களின் கார்யம் முடிந்ததென்று பிரஹ்மா ராமனைத் தன் அடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளும்படி பிரார்த்திக்கிறார். ஆனால், லோகத்தில் தலைகெட்டுத் தடுமாறும் தர்மத்தை நிலைநிறுத்தவேண்டுமென்ற ராமனுடைய கருத்தை நான் அறிவேன்" என்று, சருவிரனை நோக்கி, "புண்டரீகாஷு! சங்கசக்ர கதாயுதங்களால் விளங்குபவரே! பூவத்ஸமென்ற மருவால் பிரகாசிக்கும் திருமார்பா! ஸங்கல்பத்தாலேயே ஸகல சத்ருக்களையும் நாசம் செய்யும் பிரபோ! ஷத்திரியதர்மத்தைக் குறைவற அனுஷ்டிக்கும் இஷ்வாகுருலதிலகனை நீ இப்படிச் செய்வது மிகவும் யுக்தம். ஸகல லோகங்களிலும் அதர்மமென்ற இருள் வரவர விருத்தியடைந்தது. ராவணனால் உண்டான பயம் எல்லோரையும் ஏக்கமடையச் செய்தது. இன்று அந்தத் தசகண்டனை யுக்தத்தில் கொன்று ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் அபயம் கொடுத்து, அதர்மத்தை வேரறுத்துத் தர்மத்தை நிலைநாட்டினாய். பரதன் மனம் நொந்திருக்கிறான். உன்னைப் புத்திரனுய்ப் பெறும் பாக்யமடைந்த கௌஸல்யை வாடி யிருக்கிறான். விசேஷஜீர்த்தியுள்ள கைகேயியும் ஸூமித்திரையும் உன்னை வழிபார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கண்டு, அவர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கு. அயோத்யா பதியாய் அபிஷேகம் பெற்று, பந்துக்களையும் மித்திரர்களையும் பிரஜைகளையும் வெகுகாலம் ஸந்தோஷப்படுத்தி, தர்மமாய் அரசாண்டு, இஷ்வாகுருலத்தை விருத்தி செய்யும் புத்திரர்களைப் பெற்று, அநேக அச்வமேதங்களைச் செய்து, பிரஹ்மணோத்தமர்களுக்கு அளவற்ற தானங்களைக் கொடுத்து, நித்தியமான ஜீர்த்தியடைந்து பிறகு உன் அடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளுவாய். விசேஷ கார்த்தியுடன் ஜ்வலிக்கும் உன் பிதாவை நீயும் லக்ஷ்மணனும் நமஸ்காரம் செய்புங்கள்" என்றார்.

- 30 அதைக் கேட்டு ராமலக்ஷ்மணர்கள் தெய்வவிமானத்தில் ஸீர்திருந்த தசரதருக்கு நமஸ்கரித்தார்கள். அளவற்ற கார்த்தியால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, உத்தமமான ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, தேவர்களுக்கு எடுவில் பிரகாசிக்கும் தங்களுடைய பிதாவைக் கண்டு வந்தனம் செய்தார்கள். தசரதரும் தன் உயிர்க்குயிரான புத்திரனைப் பார்த்து, அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து, கட்டியனைத்து மடியில் உட்காரச் செய்து, உச்சிமுகர்ந்து, "குழந்தாய்!

ராம! ஸ்வர்க்கலோகமும் அதில் அனுபவிக்கும் ஸுகங்களும் எனக்குப் பெரிதல்ல. தேவரஷிகள் எனக்கு உபசாரம் செய்வதும் பெரிதல்ல. நீ இல்லாத குறை ஒருதானும் தீராதது. நான் சொல்வதை ஸத்தியமென்று நம்பி, உன்னைக் காட்டிற்றுத் தூரத்துவதற்காகக் கைகேயி சொன்ன வார்த்தைகள் இன்னும் என் ஹிருதயத்தைத் துளைக்கின்றன. காலமுள்ளவனாயில் மறக்குமா? இன்று உன்னையும் லக்ஷ்மணனையும் பார்த்துக் கண்குளிரிந்து கீழ்கள் ஷேமமாயிருக்கிறீர்களென்று தெரிந்து அந்தத் துக்கத்தை ஒருவாறு போக்கிக்கொண்டேன். ஸூரியன் பனியைப் போக்குவது போல் உன் திருமுகமண்டலம் என் ஹிருதயத்திலுள்ள துக்கத்தையும் அஞ்ஞானத்தையும் போக்கிற்று. புத்திரனென்றால் நீயல்லவா புத்திரன்? முன்பு கடுமையானவரென்ற ரிஷி அஷ்டாவக்ரரால் கரை யேற்றப்பட்டதுபோல் மஹாத்மாவான நீ எனக்குப் புத்திரனாய்ப் பிறந்து என்னைக் கரையேற்றினாய். உனக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வதற்கு நடத்த ஏற்பாடுகளைக் கைகேயியும் மந்திரையும் கெடுத்து, உன்னை வனத்திற்குத் தூரத்தினதெல்லாம் தேவதைகள் செய்த உபாயமென்றும், சாவணியையும் ராகுகள்களையும் நூலும் செய்ய உன்னை ராஜ்யத்திலிருந்து வனத்திற்கு அழைத்து வந்து ஸீதைையை அபகரிக்கும்படி செய்தார்களென்றும், பிறகு தெரிந்து கொண்டேன். ராம! நீ சத்ருக்களை நூலும் செய்து ஜயலக்ஷி புடன் அயோத்யைக்குத் திரும்பி வந்து அந்தப்புரத்தில் பிரவேசிப்பதைப் பார்க்கக் கிடைத்த கௌஸல்யையே மஹா பாக்யசாலி. நீ அயோத்யாபுரியில் ராஜ ஸபையில் இசுக்வாகு வம்சத்தரசர்களுடைய ஸீம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருந்து பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம் கொள்வதைப் பார்க்கக் கிடைத்த அயோத்யாபுர வாஸிக எல்லவா புண்யவான்கள்? பரதன் உன்னிடத்தில் மஹாபீதி வைத்தவன்; பலவான்; சுத்தமான நடத்தைபுள்ளவன்; தர்ம மார்க்கத்தைவிட்டு விலகாதவன்; நீ அவனுக்குத் தரிசனம் கொடுக்க வேண்டியது. புருஷோத்தம! சாவணிகளை ஸம்ஹரிப்பதற்காக மனுஷ்யாவதாரமெடுத்த மஹாவிஷ்ணுவே நீயென்று நன்றாக அறிவேன். நீயும் பரதனும் சேர்ந்திருப்பதைக் காண விரும்புகிறேன். ஸீதைபுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் பதினான்கு வர்ஷங்கள் வனத்தில் வசித்தாய். நீ செய்த பிரதிக்ஷைப்படி வனவாஸம் முடிந்தது. சாவணிகளை ஸம்ஹரித்துத் தேவர்களுடைய பிரார்த்தனையையும் சிறைவேற்றினாய். அவர்கள் அளவற்ற ஆனந்தமடைந்தார்கள். பிறரால் அலாப்யமான காரியத்தைச் செய்தாய். நித்தியமான கீர்த்தியை ஸம்பாதித்தாய். பரத லக்ஷ்மண சத்ருக்கள்களுடன் தீர்க்காயுஷ்மானாய் பூமியை ஆண்டு வரக்கடவாய்" என்று ஆசீர்வதித்தார்.

அதைக் கேட்டு ரகுநிரன் கைகப்பி வணங்கி, "ஸ்வாமி! கைகேயியிடத்திலும் பரதனிடத்திலும் தயவு செய்யவேண்டும்.

- ‘உன்னையும் உன் புத்திரனையும் தள்வீவிட்டேன்’ என்ற தங்க
 ஞாய சாபம் அவர்களை உபத்திரவிக்கவேண்டாம்” என்று வேண்டி
 டிக்கொண்டார். தசரதரும் அப்படியே ஆகட்டும்” என்று சொல்லி
 80 ‘ஸமீபத்தில் கைகப்பி நிற்கும் ஸக்ஷ்மணனைப் பிரியத்துடன் ஆவிச்
 கணம் செய்து, “குழந்தாய்! ராமனையும் ஸீதைகளையும் வெகு பக்தி
 யுடன் நீ பூஜித்து வந்ததால் எனக்கு விசேஷ பீர்தியுண்டாயிற்று.
 உத்தமமான தர்மத்தின் பலனை அடைந்தாய். ராமன் உன்னிடத்தில்
 கிருபை செய்தால் தர்மமும் விசாலமான கீர்த்தியும்
 85 ஸ்வர்க்க ஸுகூழும் மஹிமையும் உனக்குக் கிடைக்கும். ராமனுக்கு
 எப்பொழுதும் ஸகல கைங்கரியத்தையும் செய்துகொண்டிரு.
 அவன் ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் எப்பொழுதும் மங்களத்தை
 அனுக்கிரஹிப்பதிலேயே நோக்கமுள்ளவன். இதோ இருக்கும்
 ஸீர்த்தர்களும் ரிஷிகளும் மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள பிராணிகளும்
 90 இந்திராதி தேவர்களும் இவனைக் கொண்டாடி, இந்தப் புருஷோத்
 தமனைப் பூஜிக்கிறார்கள். இவன் ஸகல தேவதைகளுக்கும் அந்தர்
 யாமியென்றும், அக்னி முதலியவர்களின் ரூபங்களைத் தரித்து
 ஸமஸ்த யக்ஞங்களால் ஆராதிக்கப்படுகிறவனென்றும், கேவலம்
 உபநிஷத்துக்களாலேயே அறியப்படவேண்டியவனென்றும், பக்தி
 யில்லாதவர்களால் அறிய முடியாதவனென்றும், ஸகல விகாரங்
 95 களும்ற்றவனென்றும், பரப்பிரஹ்மமே ராமனென்று அவதரித்து
 விளங்குகிறதென்றும், பிரஹ்மா முதலானவர்கள் சொல்லக்
 கேட்டிருக்கிறேன். உத்தமமான தர்ம பலத்தையும் புத்தத்தில்
 நிகரற்ற கீர்த்தியையும் நீ அடைந்தது ராமனையும் ஸீதையையும்
 பக்தியுடன் பூஜித்ததால் அல்லவா” என்று கூறியபின், ஸீதையைப்
 100 பார்த்து, “ராமன் உன் மஹிமையையும் ஆசாரத்தையும் லோகத்
 தாருக்கு வெளிப்படுத்த உன்னைக் கடுமையாய்ப் பேசித் தள்ளி
 விடுவது போல் நடந்துகொண்டான். நீ அதைப்பற்றிக் கொஞ்சம்
 கூட வருத்தப்படக்கூடாது. பரிந்தாயிற்குச் சுச்சுரணை செய்யும்
 விஷயத்தில் உனக்கு நான் உபதேசிக்க வேண்டியது பாடொன்று
 105 மில்லை. ஆனாலும், இவன் உனக்குப் பரதேய்வமென்று நான்
 சொல்லவேண்டியது அவசியம்” என்று ஐராவதிக்கும் புத்திரர்
 களுக்கும் உபதேசித்து, தேஐஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு விமானத்தி
 லேறி இந்திரலோகம் சென்றார்.

இதி ப்ரதி ஸமாதிர்ய புத்ரௌ ஸீதாம் ததா ஸ்ருஷாம் |
 இந்திரலோகம் விமானேத யயௌ தஸரதோ ஜ்யஸத் || (38)

ஸர்க்கம் 123

இந்திரன் ராமனுக்கு வரம் கொடுத்தது

ப்ரதியாதே து காகுதஸ்தே மஹேத்ர: பாசுரானத: |

அப்ரவித் பரமபீதோ ராகவம் ப்ராபுஜஸி: ஸ்திதம் || (1)

தீசரதர் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போன பிறகு, இந்திரன், கைகப்பி சிற்கும் ராகவனிடத்தில், பரமபீதியடைத்து, “ராம! நாங்கள் தசரதருடைய புத்ரகாமேஷ்டி நடக்கும்பொழுது உன்னைப் பார்த்தது வினாக்களில்லை, ராவணனிடத்திலிருந்து எவ்வித பயமும் எங்களுக்கு நீங்கிற்று. அதற்கு பிரத்யுபகாரமாக நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும், சொல்” என்றான். ராமனும் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் கைகப்பி அவரை நமஸ்கரித்தார்கள். ராமன், “என்னிடத்தில் தங்களுக்குப் பிரீதியுண்டானால், என் பிரார்த்தனையை அங்கீகரித்து, தாங்கள் இப்பொழுது சொன்ன வார்த்தையை நிறுமாக்கவேண்டும். எனக்காக இந்த யுத்தத்தில் உயிரைவிட்டு யமலோகம் சென்ற ஸர்வ ஸைன்யங்களும் உயிர்பெற்று எழும் திருக்கூடும். எனக்காகப் புத்திரர்களையும், பிதாக்களையும், பந்துக்களையும் இழந்தவர்களும் என் ஷோமத்தை உத்தேசித்து மரணத்தை லக்ஷயம் செய்யாதவர்களும் தங்களுடைய கிருகபயால் மறுபடியும் யாதொரு குறையில்லாமல் ஸகல ஸௌக்கியங்களையும் அனுபவிக்கூடும். இதுவே நான் கேட்கும் வரம். காயங்கள் ஆறீ உபத்திரவம் நீங்கிப் பலமும் ஆண்மையும் கொஞ்சம்கூடக் குறையாமல், வானரர்களும், கொண்டை முஸுருகளும், கரடிகளும் ஆனந்தமாயிருப்பதைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். இவர்களிருக்கு மிடத்தில் எந்த குறையிலும் எந்தக் காலத்திலும் முக்கியமான பழங்கனும் மிழங்குகளும் குறையில்லாமல் கிடைக்க வேண்டும். நதிகள் தெளிந்த நீரால் சிதறத்திருக்க வேண்டும்” என்றார்.

மஹேந்திரன், அவரிடத்தில் வைத்த பிரீதிக்கு அடையாளமாக, “ராகவ! நீ கேட்கும் வரம் ஸாதாரணமல்ல. பலவிடங்களில் சிதறிக் கிடக்கும் அவயவங்களை அவைகளுக்குரிய ஸ்தானங்களில் சேர்த்து வைக்க வேண்டும்; இதர லோகங்களுக்குச் சென்றவர்களை மறுபடியும் வருவிக்கவேண்டும். ஆனால், சொன்ன வார்த்தையை நான் ஒருபொழுதும் தவறினதில்லை. ஆகையால் நீ கேட்டுக்கொண்டபடியே நடக்கும். இந்த யுத்தத்தில் ராஷ்டிரர்களால் இழந்த வானரர்களும், கரடிகளும், கொண்டை முஸுருகளும் அவயவங்களை இழந்தவர்களும், காயமற்று, உபத்ரவமற்று, எப்பொழுதும்போல் பலவான்களாயும் பராக்ரமசாகிகளாயும், தூங்கிவிழித்தவர்களைப்போல் எழும் திருப்பார்கள். மித்திரர்களோடும், பந்துக்களோடும், இனத்தாரோடும் முன்போல் கூடிக்குலாவு

35 வர்கள். இவர்கள் வளர்க்குமிடங்களில் தேர்த்தியான பழங்
களும் கிழங்குகளும் புஷ்பங்களும் எக்காலத்திலும் எந்த ருதுவி
தும் கிடைக்கும், நதிகளில் நிர்மலமான ஜலம் வற்றாமல் ஓடும்”
என்று அனுக்ரஹித்தார்.

40 உடனே காயம்பட்டிருந்தவர்கள் கொஞ்சம்கூடக் காய
மில்லாமல் பிழைத்தெழுந்தார்கள். அவயவங்களற்று இறந்தவர்கள்
அவயவங்களுடன் பிழைத்தெழுந்தார்கள். இப்படி வானரர்
கள் கோடிகோடியாய் நித்திரை தெளிந்தவர்களைப்போல் எழுந்த
தைக் கண்டு, “இதென்ன ஆச்சரிய”மென்று மற்ற வானரர்களும்
ராஷஸர்களும் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.
45 ராமனுடைய இருபையால் உயிர்பெற்ற வானரர்களெல்லோரும்
அவரைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்தார்கள்.

இப்படி ரகுவீரன் தன் உத்தேசத்தை நிறைவேற்றி ஸந்தோ
ஷத்துடனிருக்கக்கண்டு, தேவர்கள் அவரையும் லக்ஷ்மணனையும்
கொண்டாடி, “ராம! இங்கிருந்து புறப்பட்டு அயோத்யைக்குப்
50 போ. வானரர்களை அனுப்பிவிடு. உன்னிடத்தில் பரமப்ரீதியை
வைத்திருக்கும் இந்த மஹாபதிவ்ரதையான வீரதையின் துக்கத்தைப்
போக்கு. பரதனும் சத்ருக்ஷணம் உன் வரவை எதிர்பார்த்துக்
கொண்டு ஸகல ஸுகங்களையும்விட்டு, நீ அனுஷ்டிக்கும் வீரதத்தை
அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களையும், கௌஸல்யை,
55 ஸுமித்ரை, கைகேயி, முதலியவர்களையும் பார்த்து ஆறுதல்
சொல்லு. அயோத்யையில் பட்டாபிஷேகமஹோத்ஸவம் பெற்று
பிரஜைகளை நெடுங்காலம் தர்மமாய்ப் பரிபாலனம் செய்” என்று
ஆசீர்வதித்து, ராமலக்ஷ்மணர்களிடத்தில் உத்திரவு பெற்று,
ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் விமானங்களில் தங்களிருப்பிடங்
60 களுக்கு ஸந்தோஷமாய்ச் சென்றார்கள்.

ராமன் ஸகல தேவர்களுக்கும் நமஸ்காரம் செய்து, லக்ஷ்மண
னுடன் வானரர்களுக்கு விடுதிகளை ஏற்படுத்தினார். இப்படி ராம
லக்ஷ்மணர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட அந்த வானரஸேனை, ராஷ
ஸர்களை யுத்தத்தில் ஐயித்ததால் விசேஷதேர்த்தியடைந்து, ஸீமஹ
65 நாதங்களுடனும் அட்டஹாஸங்களுடனும் ஆரவாரங்களுடனும்,
பூர்ண சந்திரனால் பிரகாசிக்கும் ராத்திரியைப்போல், தேஜஸால்
ஜ்வலித்துக்கொண்டு விளங்கிற்று.

ததஸ்து ஸா லக்ஷ்மணராம பானிதா
மஹாசமூர் ஹருஷ்டஜநா யஸஸ்வீநீ |
ஸ்ரீயா ஜ்வலந்தீ விரராஜ ஸர்வதோ
நிஸா ப்ரணீதேவ ஹி சீதரஸ்யிதா ||

ஸர்க்கம் 124

விபீஷணன் ராமனை உபசரித்து

தாம் ராத்திரிமுடிதம் ராமம் ஸுக்ஷேபத்தித மரித்தமம் |

அபிரவீத ப்ராஞ்ஞவிர் வாக்யம் ஜயம் ப்ருஷ்ட்வா விபீஷண: | (1)

அன்று ராத்திரி ராமன் ஸஸன்பங்களுடன் அங்கே வலித்தார். மறு நாட்காலையில் விபீஷணன் அவரைக் கைகூப்பி கமஸ்கரித்து, 'ஐய விஜயிபவ' என்று வாழ்த்தி, "பேபோ! தாங்களும் ஸக்ஷ்மணனும் மற்றவர்களும் ஸ்கானம் செய்வதற்கு ஜலங்களும், குங்குமம் முதலிய வாஸனைத் திரவியங்களும் ஹாரங்களும் வஸ்திரங்களும் ஆபரணங்களும் சந்தனங்களும் சீத்தமாயிருக்கின்றன. இந்த ரூபவதிகள் அலங்காரம் செய்வதில் வெகுஸுமர்த்தர்கள்; தங்களுக்கு ஸ்கானம் முதலியவைகளைச் செய்விக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த உபசாரங்களை ஏற்றுக்கொண்டு என்னை அனுக்ரஹிக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான்.

அதற்கு ரகுநாதன், "விபீஷண! ஸுக்ரிவன் முதலிய வானரஸிரஷ்டர்களுக்கு இந்த உபசாரங்களைச் செய். பரதன் எனக்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவன் தர்மாத்மா; ஸுக்ங்களை அனுபவிக்கத் தகுந்தவன்; செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்டவன்; மஹாபராக்கிரமசாலி; ஸத்தியம் தவருதவன்; பதினான்கு வர்ஷங்களான பிறகு தங்களைப் பார்க்காவிட்டால் அக்னிப்ரவேசம் செய்து பிராணனை விடுவேன்" என்று பிரதிக்கை செய்திருக்கிறான். அதைத் தவற மாட்டான். என்னைப் பார்க்கும் பொருட்டு கடுமையான விரதத்தை அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அந்தத் தர்மசிலன் ஸ்கானம் செய்யாமல் எனக்கு ஸ்கானமேன்? வஸ்திரங்களேன்? ஆபரணங்களேன்? கைகேயி அவனுக்குண்டாக்கின துக்கத்தை நானும் உண்டாக்க வேண்டுமா? நானும் தசரதசக்கரவர்த்தியும் இல்லாதபொழுது தர்மமாய் ராஜ்யபாலனம் செய்துவருகிறான். என்னை விட்டுப் பிரிந்து மறுபடியும் என்னைப் பார்க்க வேண்டுமென்று கடுமையான விரதங்களை அவன் அனுஷ்டித்துவருகையில், நான் மாத்திரம் அவன் விஷயத்தில் என் விரதத்தைப் பொய்யாக்கலாமா? நான் இந்த வழியாக அதிசுக்ரீதத்தில் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போக வேண்டும். இதோ பார்; இங்கிருந்து வெகுதூரமிருக்கிறது. இங்கே தாம திக்கக்கூடாது" என்றார்.

அதைக் கேட்டு விபீஷணன், "தாங்கள் இதைப்பற்றிக் கொஞ்சம்கூடக் கவலைப்பட வேண்டாம். ஒரு பகலில் தங்களை அங்கே கொண்டு?பாய்ச் சேர்க்கிறேன். சக்கரவர்த்தித் திருமகனான தங்களுக்குத் தகுந்த உபசாரத்துடனும் கௌரவத்துடனும்

- 35 மரியாதையுடனும் பெருமையுடனும் தாங்கள் அயோத்யையில் பிரவேசிக்க வேண்டியதல்லவா? ராவணன் குபேரனுடன் யுத்தம் செய்து அவனிடத்திலிருந்த புஷ்பகவிமானத்தை அபகரித்தான். அதுஸூர்யதேஜஸுடன் நீனைத்தவிடத்திற்குப் போகக்கூடியதாய், எவ்வளவு பிராணிகள் அதில் ஏறினாலும் எல்லோர்க்கும் இடம் கொடுக்கக்கூடிய மஹிமையுள்ளது. ராவணன் இறந்தவுடன் அதைக் குபேரனுக்கு நான் அனுப்பிவிடவேண்டியது. ஆனால், தாங்கள் அயோத்யைக்குச் சீக்கிரமாய்ப் போகவிண்டுமென்றே தேவதைகளுடன் குபேரன் இங்கே வந்தபொழுது அவனிடத்தில் கொடுக்கவில்லை, பெருங்காற்றால் அடிக்கப்பட்ட மேகத்தைப்போல், அதிவேகமாய்ச் செல்லக்கூடியது; ஆகையால் அயோத்யைக்குப் போவதைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம். தாங்கள் ஸ்நானம் செய்யாவிட்டாலும் இவ்விடத்தில் இரண்டு மூன்று தினங்க ளாவது தங்கவேண்டியது. என்னை அனுக்ரஹிக்க வேண்டுமென்று தங்களுக்குஷ்டமிருந்தால், நான் கொஞ்சமாவது குணங்களுள்ளவ னென்று தங்களுக்கு ஞாபகமிருந்தால், என்னிடத்தில் தங்க ளுக்கு பிரீதியுண்டென்பது வாஸ்தவமானால், தாங்களும், லக்ஷ்மண னும், ஸீதையும் இங்கே சிறிது காலம் வசிக்க வேண்டியது. தங்களுக்கும் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் தங்களுடைய ஸைன்யத் தையும் என் இஷ்டப்படி உபசரிக்க ஆசை கொண்டிருக்கிறேன்.
- 50 அதற்குக் இனி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியதில்லை. எல்லாம் ஸீத்தமாயிருக்கிறது. என் கைங்கரியத்தை அங்கேகரித்து, என்னைக் கிருதார்த்தனாகச் செய்து, என் வேண்டுகோளை நிறை வேற்றி, பிறகு அயோத்யைக்குப் போகலாம். நான் தங்களை நிப்பந்தம் செய்வதாக எண்ணக்கூடாது. என் வார்த்தையைக் கேட்பீர்களென்ற நம்பிக்கையாலும், என்னைத் தாங்கள் பிரியமாய் வைத்து நடத்துவதாலும், எனக்குத் தங்களைத்திலுள்ள பக்தி யாலும் இப்படிப் பிரார்த்திக்கத் துணிந்தேன். நான் தங்களுடைய ஸேவகனல்லவா?" என்னுன்.

- ராமசந்திரன், ராகுஸர்களும் வானரர்களும் கேட்டுக்கொண் டிருக்க, விபிஷணனைக் கிருபா கடாஷுத்தால் நோக்கி, "குழங் தாயி! நீ எனக்குச் செய்த ஸஹாயமும் யுத்தத்தில் காட்டின பராக்ரமமும் என்னிடத்தில் நீ வைத்திருக்கும் ஸ்நேஹமுமே எனக்குச் செய்த உத்தமமான பூதஜெயென்று எண்ணுகிறேன். உன் வார்த்தையை அங்கேகரிக்கக்கூடாதென்ற எண்ணம் எனக்குக் கொஞ்சமுமில்லை. ஆனால், என் அருமைத் தம்பியான பரதனைப் பார்க்க என் மனம் துடிதுடிக்கிறது. என் பிதாவால் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தை வேண்டாமென்று விலக்கி, சித்திர கூடத்திலிருந்த என்னைத் தேடி வந்து, அந்த ராஜ்யத்தை ஆளும் படி என்னை தலைவணங்கி பிரார்த்தித்தான். அயோத்யைக்குத் திரும்பிவருப்படி தன்னால் கூடிய பிரயத்தனங்களைச் செய்தான்.

ஆனால் அவனுடைய வார்த்தைக்கு நான் இணங்கவில்லை. அவனைப் பார்க்க வேண்டும், கௌஸல்யையையும் ஸுமித்திரையையும் கைகேயியையும் நமஸ்கரிக்க வேண்டும். பெரியோர்களையும் மித்திரர்களையும் நகரவாசிகளையும் அவர்களுடைய மனைவிமக்களையும் பார்க்க வேண்டும். ஆகையால், சீக்கிரமாய் புஷ்பகவிமானத்தைக் கொண்டுவா. நான் வந்த காரியம் முடிந்தது. இனி இங்கேயிருக்க இஷ்டமில்லை. தாமதித்தால் பரதன் அக்ளியில் விழுந்திறப்பான். நீ எனக்குச் செய்த உபசாரத்தாலும் புஷ்பக விமானத்தைக் கொடுத்ததாலும் நன்றியைப் பூஜிக்கப்பட்டுடன். நான் போய் வருகிறேன். உன் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்யவில்லைபென்று வருத்தப்படாதே" என்றார். 80

அதைக் கேட்டு விபீஷணன் சீக்கிரமே புஷ்பக விமானத்தைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான். அது நங்குந்தால் விரித்திரமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது; வைகுரியங்களிழைத்த மேடைகளாலும் மண்டபங்களாலும் சிறைத்திருந்தது. கார்தியால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு வெண்மையான கொடிகளாலும் த்வஜங்களாலும் தங்கத்தாமரைகளாலும் உட்பரிகைகளாலும் விளங்கிற்று. நான்கு பக்கங்களிலும் சலங்கைகளும், மூலைகளில் மணிகளும், மதுரமாய்ச் சப்தித்தன. முத்துக்களாலும் ரத்னங்களாலும் அமைக்கப்பட்ட ஹாரங்கள் ஜன்னல்களில் மாட்ப்பட்டிருந்தன. மேரு சிகரத்தைப் போல் உன்னதாயும் விலதாரமாயும், அகேச விடுதிகளுடனும் தங்கத்தாலும், வெள்ளியாலும், ஸ்படிகத்தாலும் இழைக்கப்பட்ட தரைகளுடனும், விலையுயர்ந்த கம்பளங்களாலும் விரிப்புகளாலும் மூடப்பட்ட ஆஸனங்களுடனும் விளங்கிற்று. மூன்று லோகங்களிலுள்ள ஸகல ஜீவவரியங்களையும் அதில் காணலாம். ஒருவராலும் எதிர்க்க முடியாதது; மனோலகமூள்ளது; விபீஷணன் இவ்விதமான திவ்ய விமானத்தைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி ராமனுக்குத் தெரிவித்தான். 85

உபஸ்திதமநாத்'ருஷ்யம் தத்'விமானம் மனோஜுவம் |
நிவஸதித்வா ராமாய தஸ்தௌ'தத்ர விபீ'ஷண: | (29)

ஸர்க்கம் 125

விபீஷணன் வானரஸேனைகளை உபசரித்தது

உபஸ்திதம் து தம் த்'ருஷ்ட்வா புஷ்பகம் புஷ்பபூ'ஷிதம் |
அவிது'ரஸ்தி'தோ ராமம் ப்ரத்யுவாச விபீ'ஷண: | (1)

ஈமனுடைய உத்திரவுப்படி புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட புஷ்பகவிமானத்தைக் கொண்டு வந்து அவருக்குத் தெரிவித்து, விபீஷணன் கைகப்பி வணக்கமாய் ஸமீபத்தில் வந்து

- நின்ற, "பிரபோ! தங்களுடைய ஆக்ஷேபம் என்ன?" என்று கேட்டான். அதற்கு ராகவன் லக்ஷ்மணனுடைய ஸம்மதத்தை அறித்து தானும் நன்றாய் ஆலோசித்து, தன்னை ஆஸிரயித்தவர்களிடத்தில் தனக்குள்ள பிரியத்தையும் ஆதரவையும் வெளியிடும் வார்த்தைகளைச் சொன்னார். "விபீஷண! இதோவிரும்பும் வானரர்கள் ஆச்சரியமான வீரகுருத்யங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் ரத்தினங்களையும், தனங்களையும் வஸ்திரங்களையும் பூஷணங்களையும் கொடு. இதுவநரையில் ஒருவராலும் ஐயிக்கப்படாத வஸ்துவை நாம் இவர்களுடைய உதவியால் ஐயித்தோம். இவர்கள் வெகு உதவையளித்தாள், உயிரை லக்ஷியம் செய்யாமல், வெகு தைரியமாக, சத்ருக்களுக்குப் பின் வாங்காமல் யுத்தம் செய்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் செய்யவேண்டிய காரியத்தை நன்றாய் செய்தவர்கள். இவர்களை நன்றாய் உபசரிக்க வேண்டும். இவர்களுக்குத் தனங்களையும் ரத்தினங்களையும் கொடுத்து இவர்கள் பட்ட சிரமத்தை ஸபலமாகச் செய். இவர்கள் உனக்குச் செய்த உபகாரத்திற்காக உன் நன்றியைக் காட்டவேண்டிய வழி இதே. இவர்களுக்கு வெகுமானம் செய்வதும் அவமானம் செய்வதும் உன் வசத்திலிருக்கிறது. நான் சொன்ன படி இவர்களை உபசரித்தால் மிகவும் ஸத்தோஷிப்பார்கள். உனக்கு இந்த லங்கா ராஜ்யம் கிடைத்ததும் இவர்களாலேன்பதை மறக்கக்கூடாது. அதிகமாய்த் தனம் சிலவாகிறதென்று வருத்தப்படாதே. நீ கேட்பவர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லாமல் மித்திரர்களை ஸம்பாதிப்பவனென்றும், அளவற்ற கருணையுள்ளவனென்றும், விசேஷகீர்த்திசாஸி என்றும் லோகத்தில் எல்லோரும் உன்னைக் கொண்டாடுவார்கள். உனக்கு ஹிதமென்று என் புத்தியில் பட்டதைச் சொன்னேனெயொழிய ஆக்ஷேபிக்கிறதாக எண்ணக்கூடாது. இந்த ஸஸன்யங்களுக்கு ஸன்மானம் செய்யாவிட்டால் தோஷங்களும் ஏற்படும். அவர்களுடைய யஜ்ஞமானையிருக்கட்டும்; யதேஷ்டமாய்க் கொடுப்பது, ஆகரிப்பது, முதலிய உத்தம குணங்களில்லாமல் தங்களை அதிகமாக ஹிம்ஸித்து எப்பொழுதும் கோபத்துடன் தங்களிடத்தில் பழகினால், யுத்தத்தில், நல்ல ஸமயம் பார்த்து அவனைக் கைவிடுவார்கள். உன் விஷயத்தில் சொல்லவேண்டுமா?" என்றார்.

- விபீஷணன் ராமனுடைய ஆக்ஷேபத்தைத் தலையால் வலிந்து, வானரர்களை அவரவர்களுடைய ஸ்திதிக்கும் போக்பதைக்கும் பராக்ரீரமத்திற்கும் தருத்தபடி ரத்தினங்களாலும், தனங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் வஸ்திரங்களாலும் உபசரித்தான். பிறகு ராமன் லக்ஷ்மணனுடன் புஷ்பகவிமானத்திலேறி, வீரதையை மடையில் வைத்துக் கொண்டு ஸகல வானரர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் பார்த்து, "விபீஷண! ஸக்ரீவ! வானரசிரேஷ்டங்கள்! மித்திரர்கள் செய்யவேண்டிய ஸகல உபகாரங்களையும் சூறையில்லாமல்

எனக்குச் செய்தீர்கள். உங்கனெல்லோருக்கும் உத்தரவு கொடுத்தேன். உங்களுக்கு இஷ்டமான இடங்களுக்குச் செல்லலாம். ஸுக்ரீவ! தோழனாயும் மித்திரனாயுமிருப்பவன் நல்ல ஹிருதயத் தோடும் அதர்மத்திற்குப் பயந்தும் எது செய்யவேண்டுமோ அதைப் பூர்ணமாய்ச் செய்தாய். உன் னைன்யங்களுடன் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பிப்போ. விபீஷண! நான் உனக்குக் கொடுத்த இந்த லங்கா ராஜ்யத்தில் ஐக்கிரதையாய் ஆண்டுவா. ராவணனைப்போல் இதர ராஜ்யங்களை ஆக்கிரமித்து ஐனங்களை ஹிம்ஸை செய்பாதே. இந்திராதி தேவர்களும் அஸுரர்களும் உன்னைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாது. நான் என் பிதாவின் ராஜதானியான அயோத்யைக்குப் போகிறேன். உங்கனெல்லோருக்கும் உத்தரவு கொடுத்தேன். நானும் உங்களிடத்தில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்" என்றார்.

அதைக் கேட்டு வானரர்களும், ராக்ஷஸர்களும், விபீஷணனும் கைகடப்பி, "ராம! நாங்கனெல்லோரும் தங்களுடன் அயோத்யைக்கு வர ஆசைகொண்டிருக்கிறோம். எங்களை அழைத்துப் போகவேண்டும். ஐனங்களை உபத்ரவம் செய்யாமல் தோட்டங்களையும், நகரங்களையும், வனங்களையும் நாசம் செய்யாமல் வெகு ஐக்கிரதையாய் வளர்க்கிறோம். தங்களுடைய பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைப் பார்த்துக் களிக்கவேண்டும். இந்தப் புத்திர சன்னத்தைப் பெறும்படியான மஹாபாக்யத்தைச் செய்துக் கொளஸ்யாதேவியை நமஸ்கரித்து எங்களுடைய ஐன்மங்களை ஸபலமாகச் செய்கிறோம். தங்களுடன் பிறந்த பரதனையும் சத்ருக்ளையும் தங்களால் ஆளப்படும் பிரஜைகளையும் பார்க்கவேண்டும். பிறகு எங்களிருப்பிடங்களுக்குப் போகிறோம்" என்று பிரசுத்தித் தார்கள். ராகவன் அதைக் கேட்டு, "என்னை உயிருக்குவிராய்ப் பாவித்து எனக்காக ஸகல கஷ்டங்களையும் அனுபவித்த உங்களுடன் நான் அயோத்யைக்குச் செல்வதைவிட எனக்குப் பிரியமான காரியம் வேறுண்டோ? எல்லோரும் ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் புஷ்பகவிமானத்தில் ஏறுங்கள். விபீஷண! நீயும் உன் மந்திரிகளுடன் வா. ராவணனைக் கொன்று லீதையை அடைந்தது எனக்குப் பிரியமான விஷயம்; பரதனை ஸந்திப்பது அதைவிட பிரியமானது; உங்களுடன் அயோத்யையில் பிரவேசிப்பது அதைவிட பிரியமானது" என்றார். பிறகு ஸுக்ரீவன் ஸகலவானரர்களிடனும் விபீஷணன் தன் மந்திரிகளுடனும் சீக்கிரமாய்ப் புஷ்பகவிமானத்தில் ஏறினார்கள். உடனே ராகவன் உத்தரவுசெய்ய, அந்தவிமானம் ஆகாச மார்க்கமாய்ப் போயிற்று. ஹம்ஸபிரதிமைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த விமானத்தில், ராமன் வானரர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் கொண்டாடப்பட்டு, பரமானந்தத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு, லோகபாலனுன குபேரனைப்போல் விளங்கினார். வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அந்த விமானத்தில் தங்களுடைய

னெனகரீயப்படி. ஒருவர்க்கொருவர் இடையூறில்லாமல் ஸஞ்சரித்
துக்கொண்டு, ஸகல ஸுகங்கனையும் அனுபவித்தார்கள்.

தே ஸர்வே வாத்ரா நற்குஷ்டா ராக்ஷஸாஸ்ச மஹாபீலா : |
யதாஸுகமஸம்பாதிம் திவ்யே தஸ்மிந் நுபாவிரத்தி (27)

ஸர்க்கம் 126

ராமன் ஸீதைக்கு வழியிலுள்ள
ஸ்தலங்களைக் காட்டினது

அதுஜ்ஞாதம் து ராமேண தத்விமாந மறுத்தமம் |
உத்பபாத மஹாமேக: ஸ்வஸநேநோத்'த'தோ யதா: (1)

- ராமனால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டு அந்த விமானம், சண்டமாரு
தத்தால் அடிக்கப்பட்ட மஹாமேகத்தைப்போல், அதிலேகமாய்
போயிற்று. அப்பொழுது சகுநாதன் நான்கு புறங்களையும் கவ
னித்துப் பார்த்துத் தன் மடியிலிருந்த ஸீதைக்கு அந்தந்த பிரதேசங்
களையும் ஸ்தலங்களையும் காட்டிக் கொண்டு போனார். தூணடி
தன் பிராணநாதனை மறுபடியும் அடைந்ததால் அளவற்ற ஆனந்தத்
துடனும், பூர்ணசந்திரன் உதித்ததுபோல் விளங்கும் முகமண்டலத்
துடனும், அவைகளைப்பார்த்து ஆச்சரியத்தையும் ஸந்தோஷத்தையு
மடைந்தான். "கைலாஸசிகரத்தைப்போன்ற த்ரிகூடபர்வதத்
தின் சிகரத்தில் விளங்கும் ஸங்கையைப் பார். இது பூர்வத்தில்
விச்வகர்மாவால் அமைக்கப்பட்டது. இதோ பார், ராக்ஷஸர்
களும் நாய்களும் யுத்தம் செய்த ஸ்தலம்; சத்தத்தாலும் மாம்ஸத்
தாலும் நிறைந்திருக்கிறது. இவ்விடத்தில் எண்ணிறந்த ராக்ஷஸர்
களும் வானரசர்களும் மடிந்தார்கள். அதோ பார், ராவணன் எரி
பட்டுச் சாம்பலாய்க் கிடக்கிறான். பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து அபூர்வ
மான வரங்களைப் பெற்றவன்; ஸகலலோக கண்டகன்; ராக்ஷ
ஸாதிபதி. உனக்காக அவனைக் கொன்றேன். இங்கே கும்பகர்
ணன் இறந்தான். இங்கே கீலன் பிரஹஸ்தனைக் கொன்றான்.
இங்கே ஹனுமான் தூம்ராக்ஷனை நாசம் செய்தான். இங்கே
ஸுஷேணன் வித்யுன்மாலையை ஸம்ஹரித்தான். இங்கே லக்ஷ்
மணன் இந்திரஜித்துடன் கோரயுத்தம் செய்து அவனைக்
கொன்றான். இங்கே அங்கதன் விகடனை அழித்தான். இங்கே
மற்ற வானரசரோஷ்டர்கள் விருபாக்ஷனையும் மஹாபார்சுவனையும்
மஹோதரனையும் அகம்பனனையும் மற்ற ராக்ஷஸர்களையும் கொள்
ருர்கள். இங்கே ராவணனுடைய பார்ஸவயான மந்தோதரி அநேக
மாயீசம் ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளுடன் கண்ணும் கண்ணீருமாய் அவனைக்
குறித்து வாய்விட்டழுது பிரலாபித்தான். இங்கே ஸமுத்திரத்தை
தாண்டி, அன்று ராத்திரிதங்கினோம். இதோ நான் ஸமுத்திரத்தில்

கட்டுவித்த அணையைப் பார், இது னானால் கட்டப்பட்டது. உனக்
காகவே இவ்வளவு சிரமத்தையும் வலித்தோம். அதற்குக்காரணம்
உன் நேத்திரங்களின் அழகையல்லவா? பிறரால் இப்படிச் செய்ய
முடியுமா? வருணனுக்கு இருப்பிடமான ஸமுத்திரத்தைப் பார்.
நடுவில் தங்குவதற்குத் தீபங்களில்லை. எப்பொழுதும் அலைகள்
கீழித்துக் கொண்டிருக்கின்றன; சங்குகளும் முத்துகளும், ரத்தினங்
களும் செழித்து வளரும் ஸ்தலம்; ஒருவராலும் கலக்க முடியாதது. 30
இதோ பார், மைநாகபர்வதம் தங்கமயமான கொடி முடிகளுடன்
விளங்குகிறது. இங்கே ஹனுமான் ஸாகரத்தைத் தாண்டும்
பொழுது சற்று இளைப்பாறினான். ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் அணை
யின்மேல் நாங்கள் தங்கிக் கூடாமடித்த இடத்தைப் பார். இதோ
அணையின் வடக்குக் கோடியைப் பார். இந்த ஸ்தலம் வெகு புண்ய
மானது; மூன்று வேலகத்தாராலும் பூஜிக்கப்பட்டது; மிகவும்
பரிசுத்தமானது; மஹாபாபங்களைப் போக்கக் கூடியது. இங்கே
மூன்று ஸமுத்திரராஜன் எனக்கு அனுக்ரஹம் செய்தார். (இந்த
சீலோகம், "அத்ர பூர்வம் மஹாதேவ: ப்ரஸாதம் அகரோத் ப்ரபு:"
பலவிதமாய் அர்த்தம் செய்யப்படுகிறது. ஆனால் மஹாதேவனென்
றால் ஸமுத்ரராஜனென்று தாத்பர்யம், ஸகல ஜலங்களுக்கும் அபிபதி
யானதால் அவர் பிரபு. 'ஸமுத்திரத்தை வற்றச் செய்கிறேன்.
வானரர்கள் கால்நடையாய் ஸமுத்ரத்தின் வழியாய் ஸங்கைக்குச்
செல்லட்டும்' என்று ராமன் கோபம் கொண்டபொழுது ஸமுத்திர
ராஜன் பிரஸன்னமாகி தன் மேல் அணைகட்டும்படி இடம் கொடுத்
தார். இங்கே மஹாதேவனென்றால் குத்ரனென்று அர்த்தம் செய்யக்
கூடாது. அவர் ராமனுக்கு அனுக்ரஹம் செய்ததாக ஓரிடத்திலும்
சொல்லப்படவில்லை. ராமன் மூன்று நடந்த விஷயங்களையே ஸீதைக்
குச் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்.—கோவித்தாஜனீயம்)

இவ்விடத்திற்குக் கொஞ்சம் வடக்கில் விபிஷணன் என்னை
வந்தடைந்தான். இதோ பார்! விசித்திரமான வனங்களால் சூழப்
பட்ட கிஷ்கிந்தை தெரிகிறது. ஸுக்ரீவனுடைய ராஜதாளி
இதே. இங்கே வானி என்னால் அடிபட்டு மரணமடைந்தான்"
என்றார்.

ஸீதை கிஷ்கிந்தையைப் பார்த்து ஸந்தோஷமடைந்து. ராம
ஸீடத்தில் வைத்த பிரீதியால் பரபரப்புடன் "காதி ஸுக்ரீவ
னுடைய பார்வையே தாரை, மற்ற யானர சிரேஷ்டர்களுடைய
பார்வையெழுடன் அயோத்யைக்குப் போகலாமென்று தோன்று
கிறது" என்று பிரார்த்தித்தான். ராகவன், "அப்படியே ஆகட்டும்"
என்று, கிஷ்கிந்தைக்கு நேரில் விமானத்தை நிறுத்தி. ஸுக்ரீவனை
அழைத்து, "ஶீபும் உன் வானரவீரர்களும் உங்களுடைய பார்வைய
எழுடன் அயோத்யைக்கு வரவேண்டுமென்று ஸீதை விரும்புகிறாள்.
ஆகையால், சீக்கிரமாய் அவர்களை அழைத்து வா" என்றார்.

- உடனே ஸுக்ரீவன் வானரவீரர்களுடன் கிஷ்கிந்தைக்கு சென்று, அந்தப்புரத்திலிருக்கும் தாரையை அழைத்து, "நமது ஸ்த்ரீகளுடன் நீ அயோத்யைக்கு வரவேண்டுமென்று ஜானகி விரும்புகிறாள். தர்கவனும் அப்படியே உத்தரவு செய்திருக்கிறார். எல்லோரும் அயோத்யைக்கு சென்று அங்குள்ள அப்புதங்கனையும் தசரதருடைய பார்வையகனையும் பார்த்து வருவோம். தாமதம் செய்யாதே" என்றான். தாரை வஸ்திராபரணங்களால் தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு, ஸகல வானரர்களையும் தருவித்து, "நாமெல்லோரும் அயோத்யைக்குப் போகவேண்டுமென்று மஹாராஜா உத்தரவு செய்திருக்கிறார். மேலும், என்னை வேண்டி, நீங்கள் இப்படிச் செய்யவேண்டியது. நாமெல்லோரும் அயோத்யா நகரத்தின் நெற்பைபும், ராமன் நகரத்தில் பிரவேசிப்பதையும் அவருடைய பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தையும், தசரதருடைய பார்வையகனையும் பார்த்து வருவோம். சிக்கிரமாய்ப் புறப்படுங்கள்" என்றான். ஸகல வானர ஸ்த்ரீகளும் மங்களாலங்காரங்கள் செய்து கொண்டு பிரதக்ஷிணமாய்ப் புஷ்பகவிமானத்திலேறி ஸீதையை நமஸ்கரித்தார்கள்.

- பிறகு புஷ்பகவிமானம் அங்கிருந்து கிளம்பி ஆகாசமார்க்கமாய்ப் போகையில், ராமன் ரிஷ்யமுகபர்வதத்தினருகில், "ஸீதே! அதோ பார்! மின்னற்கொடி பாயும் நீருண்ட மேகத்தைப்போல் அநேக தாதுக்களால் விளங்கும் ரிஷ்யமுகபர்வதத்தில் ஸுக்ரீவனை ஸந்தித்தேன். இங்கே வாலியைக் கொல்வேனென்று பிரதிக்கொரு செய்தேன். அதோ பார்! பம்பாநதி விசித்திரமான வனங்களால் சூழப்பட்டுத் தெரிகிறது. உன்னை விட்டுப் பிரித்து இங்கே வெகு காலம் பிரலாபித்தேன். இதன் கரையில் சபரீ என்ற தாபஸியைக் கண்டு அவளால் உபசரிக்கப்பட்டேன். இதோ பார்! ஒரு யோஜனை நீளமுள்ள புஷ்பகையுடைய கபர்தன் என்னால் இங்கே கொல்லப்பட்டான். அதோ பார்! மஹாத்மாவான ஜடாயு வளரித்த ஆலமரம் தெரிகிறது. அங்கே உன்னை மீட்பதற்காக என் பிதாவின் மித்திரன் ராவணனுடன் கோரயுத்தம் செய்து குரூரமாய்க் கொல்லப்பட்டார். அதோ பார்! பஞ்சவடியில் நாமிருந்த ஆசிரமம் தெரிகிறது. அங்கே கான், துஷணன், த்ரீசிரஸென்ற ராக்ஷஸவீரர்கள் அவர்களுடைய பரிவாரங்களுடன் என்னால் யுத்தம் செய்து கொல்லப்பட்டார்கள். அதோ பார்! நமது பரீண சாலை காணப்படுகிறது. எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது! ராக்ஷஸாதிபதி உன்னைப் பலாத்காரம் செய்து இங்கிருந்து எடுத்துப் போனான். அதோ கோதாவரிநதி ஸ்படிகத்தைப்போல் தெளிந்த புண்யஜலத்துடன் விளங்குகிறது. அதோ அகஸ்திய மஹரிஷியின் ஆசிரமம் தெரிகிறது. அதோ மஹாத்மாவான ஸுதீக்ஷணருடைய ஆசிரமம் தேஜஸால்ப்ரகாசிப்பதைப் பார். சரபங்கமஹர்ஷியின்

புண்யாசிரமத்தைப் பார்த்தாயா? அங்கே இந்திரன் அந்த மஹர்ஷி
யைப் பார்க்கவந்த பொழுது நாமிருந்தோமல்லவா? மலைபோன்ற 110
சரீரத்தையுடைய விராதன் கொல்ஸப்பட்ட இடத்தைப் பார்.
அதோ தபஸ்விகளின் ஆசிரமங்கள் காணப்படுகின்றன. ஸுரீயனை
போலும் அம்னியைப்போலும் தேஜஸுள்ள அதரீபகவானுடைய
ஆசிரமம் தெரிகிறது பார். பதிவீரதா தர்மமே ரூபமெடுத்து வந்த
தைப் போன்ற அனஸுயாதேவி உனக்கு அனுக்ரஹம் செய்தவிடம் 115
இதுதான். அதோ சித்திரகூடம் தெரிகிறது பார். அங்கே கைகேயி
புத்திரனான பரதன் என்றான் அயோத்யைக்குத் திரும்பி வரும்படி
பிரார்த்தித்தான். அதோ ஸமீபத்தில் யமுனாநதியும் அதைச் சூழ்ந்த
அழகான காடுகளுக்கு நடுவில் பரத்வாஜனுடைய காந்திபொருத்தின
ஆசிரமம் காணப்படுகிறது. அதோ விசித்திரமான காடுகளுக்கு நடு 120
வில் கங்கை ஸகல ஜகத்தையும் பரிசுத்தம் செய்து கொண்டு ஓடு
கிறது. நானாவர்ணமுள்ள பகவிகள் அதன் ஜலத்தில் விளையாடுவ
தைப் பார். அதோ தெரிகிற சிருந்திபேரபுரத்தில் குறவன் நம்மை
விசேஷமாய் உபசரித்தான். அதோ பாச்! ஸரபூ என்ற புண்யநதி
காணப்படுகிறது. இஷ்வாகு வம்சத்தரசர்கள் எண்ணிறந்த யாகங்
களைச் செய்து, ஒவ்வொரு யாகத்தின் முடிவிலும் தங்களுடைய கிரீத்
தியை நிலை நிறுத்துவதற்காக நாட்டின ஸ்தம்பங்கள் இரு கரைகளி
லும் நிறைந்திருப்பதைப் பார். நானாவர்ணமுள்ள புஷ்பங்களால்
அலங்கரிக்கப்பட்ட காடுகள் இரு கரைகளிலும் அடர்ந்து வெகு
தூரம் பரவியிருப்பதைப் பார். அதோ ஸுரீய வம்சத்துச் சக்கர 130
வர்த்திகளுடைய ராஜதானியான அயோத்யை தெரிகிறது. பார்.
நாம் ஸேஷமாய்த் திரும்பி வந்தோம். அந்தப் புண்ய நகரத்திற்கு
நமஸ்காரம் செய்" என்றார்.

அதைக் கேட்டு, ஸகல வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் விபீஷ
னனும் ரகுநீரன் அவதாரம் செய்யப்பெற்ற புண்யஸ்தலமான 135
அயோத்யையை உயரக் கிளம்பிப் பார்த்து நமஸ்கரித்தார்கள்.
வெணுத்த மேகங்களைப்போல் விளங்கும் அரண்மனைகளாலும்,
விசாலமான கட்டுகளுள்ள கிருஹங்களாலும், உத்தமமான யானை
களாலும் குதிரைகளாலும் இந்திரனுடைய ராஜதானியான அமரர்
வதியைப்போல் விளங்கும் அயோத்யையை வானரர்கள் கண்டு 140
களிந்து ஆச்சரியமடைந்தார்கள்.

ததஸ்து தாம் பாண்டுர ஹர்மய மாலிதீம்
விஸாவகஷ்யாம் கஜவாஜி ஸங்குலாம் |
புரீமயோத்யாம் தித்ரூபா பவவக்மா:
புரீம் மஹேந்திரஸ்ய யதாமராவதீம் ||

ஸர்க்கம் 127

ராமன் பரத்வாஜாசிரமத்தில் தங்கினது

பூர்ணே சதுர்த்மே வர்ஷே பஞ்சம்யாம் வக்ஷமாணக்'ரஜ: |
ப'ரத்'வாஜாஸ்ரமம் ப்ராப்ய வைத்தே' நியதோ முநிம் | (1)

பதினான்கு வர்ஷங்கள் முடிந்து பதினேர்தாவது வர்ஷம் சித்திரை மாதம் பஞ்சமி திதியில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் பரத்வாஜாசிரமத்திற்கு வந்து அந்த மஹர்ஷியை விதிப்படி நமஸ்கரித்துப் பூஜித்தார்கள்.

- 6 (சைத்ரகத்தபஞ்சமியில் ராமலக்ஷ்மணர்களும் வீரையும் அயோத்யையிலிருந்து புறப்பட்டார்கள். அன்று ராத்திரி தமஸா நதிக்கரையிலும், ஷஷ்டியில் குருங்கிபரபுரத்திலும், ஸப்தமியில் ஆலமரத்தினடியிலும், அஷ்டமியில் பரத்வாஜாசிரமத்திலும், நவமியில் யமுனாநீரத்திலும் வாரித்தார்கள். தசமியில் ராமன் சித்திரகூடத்திற்குப் போவாரென்று குறுகுண்டய தூதர்களால் ஸாமந்திரர் அறிந்து அன்று மாலை அயோத்யைக்குத் திரும்பி வந்தார். அன்று ராத்திரி தசரதர் உத்தமகதியடைந்தார். ஏகாதசியில் அவருடைய தேகத்தை எண்ணெய்க்கொப்பரையில் போட்டு வைத்தார்கள். த்வாதசியில் பரதனை அழைத்துவரத் தூதர்கள் புறப்பட்டார்கள். திரயோதசி சதுர்ததியில் அவர்கள் பிரயாணம் செய்து, பெளர்ணமாவாஸ்யை ராத்திரியில் கேகயராஜ தானியில் பிரவேசித்தார்கள். பிரதமையில் பரதன் கேகய நகரத்திலிருந்து அயோத்யைக்குப் புறப்பட்டார். வழியில் ஏழு ராத்திரிகள் தங்கி, எட்டாவது தினத்தில் வெகு வேகமாய் ராத்திரிபகல் ஓயாமல் பிரயாணம் செய்து நவமியில் ஸாலியோதய காலத்தில் அயோத்யையில் பிரவேசித்தார். அன்று தசரதருக்கு ஸம்ஸ்காரம் நடந்தது. அன்றுமுதல் பதின்மூன்றாவது தினம் வைசாககத்தபஞ்சமியிலும் அதற்கு முதல் நாளிலும் பரதன் தசரதருக்கு சிராத்தம் செய்தார். அந்தத் தேசத்து ஆசாரப்படி ஷஷ்டியில் அஸ்தி ஸஞ்சயணம் நடந்தது. ஸப்தமியில் வேலைக்காரர்களை அழைத்து வனத்தில் மார்க்கங்களை ஏற்படுத்தும்படி உத்தரவு செய்தார். தசமிவரையில் அந்தக் காரியம் நடந்தது. ஏகாதசியில் பரதன் ராமன்டத்திற்குப் போனார். அன்று ராத்திரி கங்காநீரத்திலும் த்வாதசியில் பரத்வாஜருடைய ஆசிரமத்திலும் தங்கி திரயோதசியில் ராமனைத் தரிசித்தார். சதுர்தசி பெளர்ணமாவாஸ்யை பிரதம இம்மூன்று தினங்களும் பரதன் ராமனுடன் வளித்து, வைசாக பருள த்விதினையில் அயோத்யைக்குப் புறப்பட்டு, சதுர்த்தியில் அந்த நகரத்தில் பிரவேசித்தார். பஞ்சமியில் ராமன் சித்ரகூடத்திலிருந்து புறப்பட்டு அத்தியின் ஆசிரமம் முதலிய இடங்களில் வளித்

துக்கொண்டு, பிறகு பஞ்சவடிவில் தங்கிப் பதினாறு வர்ஷம் 35
களைக் கழித்தார். பதினான்காவது வர்ஷம் சைத்ர மாஸத்தில்
ராவணன் ஸீதையை அபகரித்தான். வைசாகத்தில் ராமன்
ஸுக்ரீவனைக் கண்டார். ஆஷாட மாதத்தில் வாலிவதம். ஆச்வ
யுஜ மாஸத்தில் வானர ஸேனைகளைத் தருவித்தது. பால்குள
மாஸத்தில் ராமன் ஸமுத்திரக் கரையில் பிராயோபவேசம் செய் 40
தார். பால்குள சுத்த சதுர்தியில் வானரர்கள் லங்கையைக்
கொளுத்தினார்கள். அமாவாஸ்யையில் ராவணவதம். பதினைக்
தாவது வர்ஷம் சைத்ரகந்த பிரதமையில் ராவணனுக்கு ஸம்ஸ்காரம்
நடந்தது. தவிதியையில் விபிஷணபட்டாபிஷேகமும், ராமன்
ஸீதையைச் சேர்த்துக்கொண்டதும், தேவதைகள் அனுக்ரஹித் 45
ததும் நடந்தன. திருதியையில் லங்கையையிட்டுப் புறப்பட்டுச்
சதுர்த்தியில் கிஷ்கிந்தையில் தங்கிப் பஞ்சமியில் பரத்வாஜாசிர
மத்தில் வாரித்தார். ஷஷ்டியில் கந்திகிராமத்திற்குப் போய்
ஐடையை நீக்கி அயோத்யையில் பிரவேசித்தார். ஸப்தமியில்
புஷ்யாஷுத்திரத்தில் கபமுகூர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமசுத்திரன் பட்டா 50
பிஷேக மஹோத்ஸவம் பெற்றார்.)

பிறகு ராமன், "ஸ்வாமி! அயோத்யையிலும் கோஸலராஜ்
யத்திலும் எல்லோரும் ஷேமமாயிருக்கிறார்களா? வியாதி பஞ்சம்
வெள்ளம் முதலியவைகளில்லாமல் ஸகலப் பிராணிகளும் ஸுகமாக
வாழ்கின்றனவா? பரதன் பிரஜைகளைத் தர்மமாய்ப் பரிபாலித்து 55
வருகிறானா? சக்கரவர்த்தியின் பார்வைகள் ஸுகமாய் ஜீவித்திருக்
கிறார்களா?" என்று கேட்டார். அதற்குப் பரத்வாஜர் வெகு
ஸந்தோஷமாய்ப் புன்சிரிப்புடன், "ராம! பரதன் தபஸ்விகளின்
வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு ஐடைமுடிபுடன் தேகமெங்கும்
அழுகடைந்து உன் வரவை பிரதி க்ஷணமும் எதிர்பார்த்துக் 60
கொண்டு, உன் பாதுகைகளை முன்னிட்டு ராஜ்யபாரம் செய்து
வருகிறான். உன் வீட்டில் எல்லோரும் ஸௌக்யமாயிருக்
கிறார்கள். முன்பு நீ இங்கே வந்தபொழுது மான்டோல் மரவுரியுடன்
தண்டகாரணயத்தில் பிரவேசிக்க ஸித்தமாயிருந்தாய். உனக்கு
நியாயமாய்க் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தைக் கைவிட்டு, பிறகு 65
வாக்யப்பரிபாலனமென்ற தர்மத்தையே கைபற்றி, ஐசுவரியங்களை
யும் வெறுத்து, லக்ஷ்மணனுடனும் ஸீதையுடனும் கால்நடையால்
இங்கே வந்தாய். பால்யம் முதல் சிரேஷ்டமான போகங்களையும்
ஸுகங்களையும் அனுபவித்து வந்து, அவைகளை விட்டு, ஸ்வர்க்க
வானிகள் புண்யம் குறைந்தவுடன் அங்கிருந்து பூலோகத்தில் 70
விழுவதுபோல், இந்த நிர்மானுஷ்யமான வனத்தில் கைகேயியின்
வார்த்தையால் வாரித்துக்கொண்டு, பழங்களையும் கிழங்குகளையும்
புறித்துக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்க என் மனம் வருத்தமடைந்
தது. இப்பொழுது நீ உத்தேசித்த காரியம் நிறைவேறி, உன்
சத்ருக்களை நாசம் செய்து, மித்ரர்களாலும் பரிவாரங்களாலும் 75

குழப்பப்பட்டு, ஐயசாலியாய் அயோத்யைக்குப் போவதைப் பார்க்க
எனக்கு எல்லையற்ற ஆனந்தமுண்டாகிறது. உனக்கு நேர்ந்த
ஸுகுதுர்கங்கள் யாவும் எனக்குத் தெரியும். பிராம்மணர்களையும்
80 தபஸ்விகளையும் ரகசிப்பதாக பிரதிக்கை செய்து ஐனஸ்தானத்தில்
கரன் முதலிய ராஜஸர்களைக் கோரப்பட்டதில் வதம் செய்ததும்;
மாரீசன் மான்வேஷம் தரித்து உங்களை வஞ்சித்ததும்; ஸீதையை
ராவணன் அபகரித்ததும்; கீங்கள் கபந்தனைக் கொன்றதும்;
பம்பைக்கு சென்று ஸுக்ரீவனுடன் ஸ்நேஹம் செய்ததும்;
வாலியை ஸம்ஹரித்ததும்; வானரசர்கள் ஸீதையைத் தேடினதும்;
85 மாருதியின் அப்புதமான காரியங்களும்; ஸீதையைக் கண்டு
பிடித்ததும்; நளனுல் ஸேதுவைக் கட்டுவித்ததும்; வானரசர்கள்
லங்கையைக் கொளுத்தினதும்; ஸகைப் பிராணிகளையும் உபத்திர
வித்த ராவணன் புத்திரமித்திர பந்து பரிவாரங்களுடன் யுத்தத்தில்
மடிந்ததும்; தேவதைகள் பிரஸன்னமாகி உனக்கு வரம் கொடுத்
90 ததும் என் தபோமஹிமைமால் இங்கிருந்தே பார்க்கப்பட்டன.
நானும் உனக்கு வரம் கொடுக்கிறேன். இன்று இந்த ஆசிரமத்தில்
தய்வி, என்னால் உபசரிக்கப்பட்டு, நான் அயோத்யைக்குப் போக
லாம்" என்றார்.

ராமன் அவருடைய வார்த்தையைத் தலைவணங்கி அங்கீ
95 கரித்து, "இங்கிருந்தே ஆஞ்ஜநேயரை அனுப்பிப் பரதனுக்கு
என் வரவைத் தெரிவிக்கலாம்" என்று முடிவு செய்து ஸந்தோஷ
மடைத்து, "மஹரிஷே! நானும் என் மித்திரர்களும் அயோத்
யைக்குப் போகும் வழியில் விருஷங்கள் புஷ்பங்களாலும் பழங்க
ளாலும் செழிக்கவேண்டும். தேன் தாரைதாரையாய் பொழிய
100 வேண்டும்" என்று யாசித்தார். பரத்வாஜர் 'அப்படியே ஆகட்டும்'
என்று சொல்ல, அயோத்யைக்குப் போகும் வழியில் இருபுறத்
திலும் மூன்று யோஜனைவரையிலுள்ள விருஷங்கள் ஸ்வர்க்கவோ
கத்து விருஷங்களைப் போலாயின. பழமில்லாத மரங்கள் பழுத்துக்
குலுங்கின; புஷ்பமில்லாத மரங்கள் புஷ்பத்தால் தலைவணங்கின;
105 உலர்ந்து பட்டுப்போன மரங்கள் மறுபடியும் தனிர்ந்தன. மரங்
களிலிருந்து தேன் தாரை தாரையாக பெருகிற்று. அதைக் கண்டு
ஸகை வானரசர்களும் அளவற்ற ஆனந்தமடைந்தார்கள். அபிரு
தத்தைப்போல் குளியுள்ள அந்தப் பழங்களை வேண்டியவரையில்
110 தின்று, தேனைக் குடித்து ஸ்வர்க்கவாஸிகளைப்போல் ஸுகித்
தார்கள்.

தத: ப்ரஹ்ருஷ்டா: ப்லவகர்ஷ்பாஸ்தே

பு'ஹ்ருதி திவ்யாநி ப்லாநி சைவ |

காமாத்'பாஸ்தந்தி ஸஹஸ்ரஸாதே

முதாந்விதா: ஸ்வர்க்'ஜிதோ யதாத்வ |

ஸர்க்கம் 128

ஹனுமானப் பரதனிடத்திற்கு அனுப்பினது

அயோத்யாம் து ஸமாலோக்ய சித்தயாமான ராகவ: |
பரியகாம: பரியம் ராம: ததஸ்த்வரித விக்ரம: || (1)

பிறகு ராகவன் அயோத்யையைப்பற்றி நீண்டது மாருதியை அழைத்து, "நீ இங்கிருந்து அதிசிக்கிரமாக அயோத்யைக்குச் சென்று, கௌஸல்யை முதலிய ராஜஸ்த்ரீகள் ஸுகமாயிருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்துகொள். சிருங்கிபரபுரத்திலிருக்கும் குறையைக் கண்டு கேடும் விசாரித்தேனென்று சொல். நான் கவலையற்றுச் சத்ருக்களை ஐயித்து உத்தேசித்த காரியத்தை முடித்தேனென்று கேட்டு அவன் மிகவும் ஸந்தோஷிப்பான். என்னிடத்தில் வைத்த பக்தியாலும், எனக்கு அவனிடத்திலுள்ள பிரீதியாலும், அவனை இஷுவாகுவம்சத்தில் பிறந்த ராஜகுமாரனைப்போல் எனக்கு ஸமமாக எண்ணுகிறேன். அவன் அயோத்யைக்குப் போகும் மார்க்கத்தையும் பரதனுடைய கேடும் ஸமாசாரத்தையும் உனக்குத் தெரிவிப்பான். நானும் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் கேடும்மாக வந்து சேர்ந்தோமென்று பரதனிடத்தில் தெரிவித்து, நான் அவனுடைய கேடும்த்தை விசாரித்ததாகச் சொல். பிதிருவாக்ய பரிபாலனம் செய்ததையும், ராவணன் ஸீதையை பலாத்காரமாய் அபகரித்ததையும், ஸுகீவனுடன் ஸ்நேஹம் செய்ததையும், வாலியை யுத்தத்தில் கொன்றதையும், வானரர்கள் ஸீதையைத் தேடினதையும், நீ ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி லங்கையில் ஸீதையைக் கண்டதையும், ஸமுத்திரக்கரையில் நான் பிராயோபவேசம் செய்ததையும், நானால் அணைகட்டுவித்ததையும், சாக்ஷாதிகளை ஸம்ஹரித்ததையும், இந்திரன், பிரஹ்மா, வருணன் முதலியவர்கள் எனக்கு வரம் கொடுத்ததையும், (இறந்த வானரர்களைப் பிழைக்கச் செய்ததில் பிரஹ்மாவும் வருணனும் இந்திரனுக்கு அனுமதி கொடுத்து ஸஹாயம் செய்தார்களென்று தெரிவித்து) பரமசிவனுடைய அனுக்ரஹத்தால் நான் தசாதசக்ர வர்த்தியை ஸந்தித்ததையும், நான் அங்கே வந்திருப்பதையும் அவனுக்கு மெதுவாய்ச் சொல். கேற்றுச் சதூர்த்தியுடன் பதினான்கு வர்ஷங்கள் முடித்துவிட்டபடியால் நான் வரவில்லையென்றெண்ணிக் கொண்டு, அக்ஷியில் பிரவேசிப்பான். நான் வந்த ஸமாசாரத்தைத் திடீரென்று சொன்னால் ஸந்தோஷம் தாங்காமல் அபாயம் நேரிடும். ராகுஸர்க்களும், விபீஷணனும், வானரர்களும் ஸுகீவனும் என்னுடன் வந்திருப்பதாகச் சொல். அப்பொழுது அவனுடைய முகத்தில் ஸந்தோஷம் வெளிப்படுகிறதா? துக்கம் வெளிப்படுகிறதா? இன்னும் என் விஷயத்தில் அவனுடைய அபிப்பிராயம் என்னவென்று ஐக்கிரதையாய்த் தெரிந்துகொள். 'ராமன் ஸகல

5

10

15

20

25

30

35

சத்ருக்களையும் ஸூயித்து, அளவற்ற சேர்த்தியடைந்து, தன் எண்ணங்
கள் சிறைவேறி, மஹாபலவான்களான மித்ரர்களுடன் வந்திருக்
கிருர் என்று சொல். அப்பொழுது அவன் மனத்திலுண்டாகும்
எண்ணங்களை முகஜாடையாலும் இய்திதங்களாலும் சேஷடை
களாலும் அறி. "சீயே இந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டு வா" என்று
நான் சொன்னால் பரதன் அதற்கு ஸம்மதிக்கிறானா இல்லையா
என்று நான் பரீக்ஷித்துப் பார்க்கவேண்டும். அப்படியில்லாவிட்
டால், "லோகத்தில் உடன்பிறந்தவர்களைல்லோரும் பரதனைப்
போலாவார்களா" என்ற என் ஸ்வபாவத்திற்கும், "உத்தமமான
ராஜகுலக்ஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராமனுடைய பாத கம
லங்களை என் கிரகில் பக்தியுடன் தரிக்கிறவரையில் எனக்கு ஆறுத
லில்லை" என்ற அவனுடைய ஸ்வபாவத்திற்கும் பேதமுண்டாகும்.
இப்படி அவனை என் பரீக்ஷிக்கவேண்டுமென்றால், குல பரம்பரை
யாய்த் தனக்குக் கிடைத்த இந்த ராஜ்யம் ஸகல போதபோக்யங்
களாலும் சதுரங்க ஸைன்யங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கை
யில், இதை ஆண்டனுபவிக்கவேண்டுமென்று யாருக்குத்தான்
ஆசையுண்டாகாது? முன்பு நான் இந்த ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்
ளவேமாட்டேனென்று ஆசைபித்தான். ஆனாலும், பதினான்கு வர்
ஷங்கள்வரையில் என்னைப் பார்க்காமலிருந்து இப்பொழுது என்
னைக் கண்ட ஆனந்தப்பெருக்கால் "சீயே இந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டு
வா" என்று நான் சொன்னால் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறான்? வேண்டா
மென்கிறானா? ஒப்புக்கொண்டால் முன்பு என் வார்த்தைக்குக் கட்
டுப்பட்டு இவ்வளவு காலம் ஆண்டுவந்த இந்த ராஜ்யத்தை அவனை
இனிமேலும் ஆண்டுவருவதில் எனக்குப் பரம ஸம்மதம். எனக்கு
அபிஷேகம் செய்து பார்த்தனுபவிக்காமல் என் பிதா பரலோக
மடைந்தார். நானாவது பரதனுக்கு அபிஷேகம் செய்து பார்த்து
ஸந்தோஷப்படுகிறேன். நான் அயோத்யையைவிட்டு வரும்போது
பரதனுக்கு அபிஷேகம் செய்து பார்த்துவிட்டுப் போகலாமென்று
மெள்ளத் தயங்கி நடந்தேன். நான் ராஜ்யத்தை விட்டுப் போவ
தற்கு வருத்தப்படுகிறேனென்று கைகேயி அர்த்தம் செய்து
கொண்டாள். இவ்வளவு காலம்வரையில் இந்த ராஜ்யத்தை ஸ்வ
தந்திரமாய் ஆண்டு அனுபவித்து வந்த பரதனுக்கு இதில் பற்றிருக்
கிறதாவென்று பரீக்ஷித்துப் பார்த்து, அவ்விதமான ஆசையிருந்
தால் நாங்கள் இங்கிருந்து அயோத்யையை நோக்கி வெகு தூரம்
செல்வதற்கு முன் நீ திரும்பி வந்து என்னிடத்தில் தெரிவிக்க
வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நீ அங்கேயே இரு" என்றார். (ராம
னுக்குப் பரதனுடைய அந்தரங்கம் நன்றாய்த் தெரியும். ஆனால்
தனக்கு அந்நியத்தம் பிரியமானவனையும் அடிக்கடி பரீக்ஷிக்கவேண்டு
மென்ற ராஜரீதியை அனுஸரித்துப் பரதனிடத்தில் ஸந்தேகம்
கொண்டவர்போல் பேசினார். தான் நிமிரென்று பரதனுக்குத்
தரிசனம் கொடுத்தால் அந்த ஆனந்தம் தலைக்கேறி அபாயம் நேரு

மென்று ஹனுமாளை முதலில் அனுப்பித் தான் வருவதைத் தெரிவித்தார். ராமனுடைய கருத்தை அறிந்த மாருதியும் திரும்பி வந்து ராமனுக்குப் பதில் ஸமாசாரம் சொல்லாமல் பரதனுடன் வந்தார்.)

80

கருடன் ஸமுத்திரத்திலிருந்து மஹாஸர்ப்பங்களைக் கொத்திக் கொண்டு ஆகாச வீதியில் செல்வதுபோல், உடனே ஆஞ்ஞனையர் மனுவிய ரூபத்துடன் அதிவேகமாய் அங்கிருந்து கிளம்பிப் போய், அயோத்தியையை நோக்கி, லங்கையும் யமுனையும் சேரு

85

மிடத்திலுள்ள பிரயாகையைத் தாண்டிச் சிருந்நிபெரபுரத்திற்கு வந்து குஹளைக் கண்டு, ஸந்தோஷத்துடன் சுபமான வார்த்தைகளால் "மித்திர! உன் பிரியமான தோழரும் இஷ்வாகு குல நிலக

90

ரும் வீணாகாத பராக்ரமமுடையவருமான சாகவன் லக்ஷ்மணனோடும் ஸீதையோடும் உன் ஷோமத்தை விசாரித்தார். இன்று ராத்திரி பரத்வாஹ மஹர்ஷியின் ஆசிரமத்தில் தங்கி நாளைக் காலை

95

அவரிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு இந்த வழியாய் வருவார்" என்றார். அங்கிருந்து கிளம்பி, அதிவேகமாய் ஆகாசமார்க்கத்

100

தில் போய், வழியிலுள்ள காடு மலை வனம் முதலியவைகளின் ஸௌந்தரியத்தைக் கவனிக்காமல், பரகராம தீர்த்தத்தையும் வாலு கிளீததியையும், கோமதியையும் அதற்கடுத்த பயங்கரமான பனங்

105

காட்டையும் எண்ணிற்ற த ஜனங்கள் ஸந்தோஷமாய் வலிக்கும் தேசங்களையும், கிராமங்களையும், நகரங்களையும் தாண்டி, வெகு தூரம் போய், நந்திக்கிராமத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள காடுகளைக்

110

கண்டார். இந்திரனுடைய கந்தவனமென்ற தோட்டத்தில் தேவர்கள் விளையாடுவதுபோல், ஸ்ந்தீகளும், பாலர்களும், வ்யதசென்ற வர்களும் அங்கே விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அயோத்

115

த்யைக்கு இரண்டு நாழிகை வழிக்கு அப்புறமுள்ள நந்திக்கிராமத்தில் பரதன் மரவுரி மான்தோல், ஐடைமுடிகளைத் தரித்துக்கொண்டு தேகம் இளைத்து, மனம்வாடி, அழக்கடைத்து, தபஸ்விகளின்

விரதத்தை ஆசரித்துக்கொண்டு, ராமன் எப்பொழுது வருவாரென்ற வழி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் அடக்கி, மௌனமாய் ஆத்மஸ்வரூபத்தை தியானம் செய்துகொண்டு, பிரஹ்மரஹிகளின் தேஜஸ்புடையவராய், ரகு வீரனுடைய திருவடிகளை மூன்றிட்டு பிரஜைகளை தர்மமாய்ப் பரிபாலித்து வந்தார். ஸமர்த்தர்களான மந்திரிகளாலும் சுத்தர்களான புரோஹிதர்களாலும் சூழப்பட்டு, நான்கு வர்ணத்தாருக்கும் யாதொரு அபாயமுமில்லாமல் ஆண்டு வந்தார். அவருடைய

- விரதத்தை அனுஷ்டிக்கையில், நாம் மாத்திரம் போகபோக்பங்களை அனுபவிப்பது சியாயமல்ல" என்றிருந்தார்கள். ஸகல தர்மங்களின் சமஸ்தத்தை அறிந்தவர்; தர்மமே ரூபமெடுத்து வந்ததோ என்று சொல்லக்கூடியவர். மாருதி பரதனுடைய ஸமீபத்தில் போய்கைகப்பி வணக்கமாய், "ஸ்வாமி! 'தசரத புத்திரனுள் ரகுநாதன் தண்டகாரண்யத்தில் தப்ஸ்வி வேஷத்துடன் சென்றாரே. பதினான்கு வர்ஷங்களான பின் தவருமல் வருகிறேனென்றாரே. இன்னும் வரவில்லையே என்று தாங்கள் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ராமமூர்த்தி, தன் கேஷமத்தைத் தங்களுக்குத் தெரிவித்து, தங்களுடைய கேஷமத்தை விசாரிக்கிறார். தங்களுக்கு அத்யந்தம் பிரியமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறேன். இதுவரையில் தங்களைப் பிடித்த துக்கத்தை விடுங்கள், அதிசங்கிரத்தில் ராமனைப் பார்ப்பீர்கள். அவர் ராவணன் முதலிய ராஷஸர்களை ஸம்ஹரித்து ஜானகியை மீட்டு, தான் உத்தேசித்த காரியங்களை முடித்து, மஹாபலவான்களான மித்திரர்களுடன் வருகிறார். இந்திரானியுடன் கூடின இந்திரனைப்போல், ஜானகி ஸமேதராய் ஸம்மணனுடன் தங்களுக்குத் தரிசனம் கொடுக்கப்போகிறார்" என்றார்.

- ஹனுமாருக்கும் பரதனுக்கும் பூர்வபரிசயமில்லாததால் மாருதி அவரை வந்தனம் செய்யவில்லை. அல்லது 'கைகப்பி' என்ற பதத்தால் நமஸ்கரித்தாரென்றும் அர்த்தம் செய்யலாம். அல்லது பரதனிருக்கும் ஸ்திதியைப் பார்த்து, "ஒரு கடினம் நான் தாமதித்தால் இவருடைய உயிருக்கு மோசம் வரும். கவரை வைத்துக் கொண்டல்லவா சித்திரம் எழுத வேண்டும்? ராமன் வருகிறாரென்று சொல்லி இவருடைய உயிரைக் காப்பாற்றுவது முக்கியமேயொழிய நமஸ்காரம் முதலிய மரியாதைகளைப் பின்பு பார்த்துக்கொள்வோம் என்றிருக்கலாம். அல்லது பரதனுடைய துக்கத்தையும் ராமனிடத்தில் அவர் வைத்த பக்தியையும் அவருடைய உத்தமஸ்வபாவத்தையும் பார்த்து, மெய்மறந்து தடுமாறியிருக்கலாம்.

- அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன், 'என் அண்ணன் எப்பொழுது வருவார்? அவருடைய முகமண்டலத்தை எப்பொழுது பார்ப்பேன்? அவருடைய பாதங்களை எப்பொழுது நமஸ்கரிப்பேன்' என்று எல்லையற்ற ஆவல் கொண்டிருந்த பரதன், ஸந்தோஷம் மெனீட்டு மெய்மறந்து பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தார். சற்று நேரம் கழித்து பிரக்ஞை தெளிந்து எழுந்து, தனக்குப் பிரியமான வார்த்தையைச் சொன்ன ஆஞ்ஞநேயரை இறுகத் தழுவி, ஆனந்தக் கண்ணீரால் நனைத்தார். (ராமன் வருகிறாரென்ற ஸமாசாரத்தைக் கேட்டவுடனே இந்த ஸ்திதியை அடைந்த பரதனுக்கு ராமன் நிமிசென்று வந்துவிட்டால் என்ன அபாயம் கெருமோ என்று ஸந்தேகித்தே ராமன் ஆஞ்ஞநேயரை, அனுப்பினார்.) பிறகு "மலுஷ்ய ரூபத்தைத் தரித்திருந்தாலும் உமது அபார தேஜஸால்

நீர் மனுஷ்யனு தேவதைபா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. எப்படியிருந்தாலும் இருக்கட்டும். என்னிடத்தில் அபார கருணை வைத்து என் பிராணனை ரக்ஷிக்கும் ஸமாசாரத்தைச் சொன் லீர்கள். அதற்குத் தகுந்த வெகுமானத்தை நான் செய்யச் சக்தியற்றவனுயிருந்தாலும் என்னால் இயன்றதைச் செய்கிறேன். அதை ஸந்தோஷமாய்ப் பெற்றுக்கொண்டு என்னை அனுக்ரஹிக்க வேண்டும். லக்ஷம் பசுக்களையும் நூறு கிராமங்களையும் விசேஷ ரூபவதிகளான பதினாறு கண்பைகளையும் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். அவர்கள் உத்தம ஜாதியில் பிறந்தவர்கள்; நிகரற்ற அழகுள் ளவர்கள்; ஸமஸ்த ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட வர்கள்; சிரேஷ்டமான புத்தியும் நடத்தையுமுள்ளவர்கள்" என்றார். 160 165 170

பரதன் இப்படி ஆஞ்ஜலேயரிடத்திலிருந்து ராமனுடைய வர வைத் தெரிந்துகொண்டு அவரைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை வரவர விருத்தியாகி, மாருதியைப் பார்த்து வெகுப்பீரீதியுடன் பின் வருமாறு சொன்னார்.

நிசம்ய ராமாக்மநம் நீருபாத்தமஜு:
கபிப்ரவீரஸ்ய ததத்'தி'தோபமம் |
ப்ரஹ்ரஷிதோ ராமதி'த்'ருக்ஷயாப'வத்
புநஸ்ச ஹர்ஷாதி'த'மப்'ரவீத்'வச: || (45)

ஸர்க்கம் 129

மாருதி ராமனுடைய விருத்தாந்தத்தை
பரதனுக்குச் சொன்னது

ப்ரஹ்ரஷி நாம வர்ஷாணி க்'தஸ்ய ஸுமஹத்'வநம் |
ஸ்ருஜேதம்யஹம் ப்ரீதிகரம் மம நாத'ஸ்ய கீர்த்ததம் || (1)

"மித்திர! என் பிரபு இவ்விடமிருந்து தண்டகாரண்யத் திற்குள் பிரவேசித்து அநேக வர்ஷங்களாயின. இப்பொழுதுதான் அவருடைய விருத்தாந்தம் எனக்குத் தெரிந்தது. ஒருவன் உயி ருடன் மாத்திரமிருந்தால் ஸுகத்தை அனுபவிக்காமலிருக்கமாட்டா னென்ற லோகவார்த்தை என் விஷயத்தில் மிகவும் பொருந்தி யிருக்கிறதென்று தோன்றுகிறது. ஆனால், சாகவனுக்கும் வானரர் களுக்கும் எப்படி ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டது? எவ்விடத்தில்? எந்த பிரயோஜனத்திற்காக? இதை எனக்கு விஸ்தாரமாய்ச் சொல்ல வேண்டும்" என்றார். (இந்த வாக்யத்தால் வானரஸேனை கிஷ்கிந்தை யில் கூடினதையும், அவைகளுடன் ராமன் தெற்கே சென்றதையும், பரதன் பொதுவாய்க் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாரென்று தெரிகிறது. —கோவிந்தராஜீயம், 'நீர் தேவனு மனுஷ்யனு' என்று பரதன் ஸந்தே 5 10

சித்துக் கேட்டவுடன், மாருதி, 'தான் வானர ராஜாவான ஸ்கீரீவனுடைய மந்திரி; ராகவனுக்குத் தாஸன்' என்று தன் விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது.)

- 15 அதைக் கேட்டு ஆளுநரையர் ராமனுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்ல ஸமயம் வாய்த்ததைப்பற்றி ஆனந்தமடைந்து, "ஸ்வாமி! தங்களுடைய மாதாவிற்குச் சக்ரவர்த்தி வரம் கொடுத்ததும், அதன்படி, ராமன் காட்டிற்கனுப்பப்பட்டதும், அவரைப் பிரிந்த
- 20 துக்கத்தால் மஹாராஜா லோகாந்தரம் அடைந்ததும், தாங்கள் தூதர்களால் அயோத்யைக்கு அழைத்து வரப்பட்டதும், தங்களுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தபொழுது வேண்டாமென்று மறுத்ததும், தங்களுக்கு இந்தப் பூமியை ஆளத்திறமையிருந்தும் சித்திரகூடத்திற்குச் சென்று, ராமனைக் கண்டு, ஸாதுக்களின்
- 25 ஆசாரப்படி அவருக்கு ராஜ்யத்தை ஸமர்ப்பித்து அயோத்யைக்குத் திரும்பிவரும்படி பிரார்த்தித்ததும், அவர் ஸம்மதிக்காமல் தன் மரவடிகளைக் கொடுத்தனுப்பினதும் தங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயமே. (தான் சொல்லப்போகிற விஷயத்தில் கம்பிக்கை உண்டாவதற்காக முன் நடந்த விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவிக்கிறார்.)
- 30 தாங்கள் அயோத்யைக்குத் திரும்பிவந்த பிறகு நடந்ததைச் சொல்லுகிறேன். அந்த வனத்தில் மிருகங்களும் பசுிகளும் தபஸ்விகளும் ஸஸன்யங்களுடைய நெருக்கத்தாலும் அப்படிப்பட்ட வர்களை அதுவரையில் பார்க்காததாலும் மிகவும் கஷ்டப்பட்ட படியால், ராமலக்ஷ்மணர்கள் அங்கிருந்து தண்டகாரண்யத்தில்
- 35 ப்ரவேசித்தார்கள். யானைகளாலும் எரிமஹங்களாலும் புலிகளாலும் இதர குரூர மிருகங்களாலும் பயங்கரமாய், மனுஷ்யஸஞ்சார மில்லாமல் கண்ணுக்கெட்டினவரையில் வியாபிக்கும் அந்த வனத்தில் செல்லுகையில், விராதனென்ற ஒரு ராக்ஷஸன் அவர்களை எதிர்த்தான். அவனைக் கொன்று ஒரு பெரிய குழியை வெட்டி
- 40 அதில் புதைத்தார்கள். ராமன் அன்று ஸாயங்காலத்தில் சரபங்களுடைய ஆசிரமத்தில் தங்கி, அவர் உத்தமலோகத்தை அடைந்தவுடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஸகல நிஷிகளையும் கமஸ்கரித்து ஜனஸ்தானத்திற்குப் போனார். அங்கே குர்ப்பணையென்ற ராக்ஷஸி தன்னைப் பாரியையாக அடையவேண்டுமென்று ராமனை
- 45 கிரிப்பந்திக்க அவளுடைய காதுகளையும் மூக்கையும் கத்தியால் அறுத்தார். அவள் தன் பத்துக்களான க்ரதுஷணர்களிடத்தில் போய்முறையிட, அவர்கள் பதினாஸாயிரம் ராக்ஷஸஸன்யத்துடன் ராமனை எதிர்த்தார்கள். அவர்கள் மஹாபலவான்கள்; மஹாவீரியசாகிகள்; யாக்ஷக்ருங்களையும் தபஸையும் கெடுப்பவர்கள்.
- 50 அவர்களை ரகுவீரன் ஒண்டியாய் ஒரு யாமத்தில் திஷ்ணமான பாணங்களால் ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் யமலோகத்திற்கு அனுப்பினார். பிறகு குர்ப்பணையை ராவணனிடத்தில் போய் முறையிட, ராக்ஷஸாதிபதி தண்டகாரண்யத்திற்கு வந்து, மாரீசனைப் பொன்

மானுக்கி. ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய ஆசிரமத்திற்குமுன் விளை
யாடச் செய்தான். ஸீதை, "காத் இந்த மான் வெகு அழகா
யிருக்கிறது; இதைப் பிடித்துத் தாருங்கள். ஆசிரமத்தில் கட்டி
யிருந்தால் விநோதமாயிருக்கும்" என்று ராமனைப் பிரார்த்தித்தான்.
அப்பொழுது ராமன் ஆயுதபாணியாய் அந்த மானைத் துரத்திக்
கொண்டு வெகுதூரம் சென்றார். மாரீசன் சாகும்தருணத்தில்
ராமனைப்போல் "ஹா, லக்ஷ்மண! ஹா ஸீதே! என்று அலற, 55
ஸீதை ராமனுக்கு ஆபத்து நேரிடத்தென்றெண்ணி லக்ஷ்மணனை
அனுப்பினாள். அந்த ஸமயம் பார்த்து தசகீவன் ஆசிரமத்தில்
நுழைந்து, ஸீதையை பலாக்காரமாய் அபகரித்து, ரோஹிணி
க்ஷத்திரசுதைப் புதன் ஆக்ரமிப்பதுபோல், ஆகாசமார்க்கமாய்ச்
செல்லும்பொழுது தசரதசக்கரவர்த்திக்குப் பரமபிரானு ஐடாயு 65
அவனைத் தடுத்து கோரயுத்தம் செய்தார். அவரை ஐயித்துக்
காயப்படுத்தி மறுபடியும் ஆகாசமார்க்கமாய் லங்கையை நோக்கிப்
போகும்பொழுது, ரிசயமுகபர்வதத்தில் உட்கார்ந்திருந்த நானும்
ஸூக்ரீவனும் மற்ற வானரர்களும் ஒரு ராக்ஷஸன் விமானத்தில்
திவ்யவெளாந்தரியமுள்ள ஒரு ஸ்திரீயை எடுத்துப்போவதையும் 70
'அவள், ராம! ராம! என்று கதறுவதையும் கண்டு ஆச்சரிய
மடைந்தோம். பிறகு ராவணன் லங்கைக்குச் சென்று ஸீதையைத்
தன் அரண்மனையில் வைத்துப் பலவிதமாய் ஸமாதானம் செய்து
தன் இஷ்டத்திற்கெனங்கும்படி பிரார்த்தித்தான். ஸீதை தரும்பாக
அவனை நினைத்து லக்ஷ்யம் செய்யாமல் ராமனிடத்திலேயே நாடின 75
மனமுடையவளாயிருந்தாள். ராவணன் அவளை அசோகவனத்தில்
வைத்து ராக்ஷஸிகளைக் காவலாக ஏற்படுத்தினான்.

அதற்குள் ராமன் மாரீசனைக் கொன்றுவிட்டு ஆசிரமத்திற்குத்
திரும்பிவந்து பார்க்கையில் ஸீதையைக் காணாமல் தேடிக்கொண்டு
போனார். ஐடாயு காயம் பட்டு விடப்பதைக் கண்டு வருத்த 80
மடைந்து, அவரால் நடந்த விருத்தார்த்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டு
அவருக்குத் தகன ஸம்ஸ்காரங்களைத் தானே செய்தார். பிறகு
ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு ராமலக்ஷ்மணர்கள் கோதாவரிக்கரை
களிலும் வனங்களிலும் அலைந்து, ஒரு காட்டில் கபந்தனென்ற
ராக்ஷஸனைக் கண்டார்கள். அவனைக் கொன்று அவனுடைய வார்த் 85
தையால் ரிசயமுகபர்வதத்திற்குப் போய் ஸூக்ரீவனைக் கண்டார்
கள். ஒருவரையொருவர் பார்த்தவுடன் அபாரமான பிரீதியுண்டா
யிற்று. ஸூக்ரீவன் தன் தமையான வாலியால் ராஜ்யத்திலிருந்து
துரத்தப்பட்டு ஸகல திக்குகளிலும் ஓடி, முடியில் ரிசயமுகபர்வதத்
திற்கு வந்து மதங்கரிஷியின் ஆசிரமத்தில் ஒளிந்திருந்தான். ராமனும் 90
ஸூக்ரீவனும் தங்களுடைய விருத்தார்த்தத்தை தெரிவித்த பிறகு
அவர்களுக்கு ஸ்நேஹம் விருத்தியாயிற்று. பிறகு ராமன் மஹாபல
வானுன வாலியைக் கொன்றுஸூக்ரீவனை வானராதிபதியாய்ச் செய்

- தார். அவன் சாமனுடைய பார்வை யிருக்குமிடத்தைக் கண்டு பிடிப்
 95 பதாய் அவருக்குப் பிரதிக்ஞை செய்திருந்தான். அப்படியே பத்து
 கோடி வானரர்களை நான்கு திக்குகளிலும் அனுப்பினான். அதில்
 தெற்கே சென்ற நாங்கள் விரீதிய மலைச்சாரல்களில் அலைந்துதிர்ந்து
 வெகுநேரம் கழித்தோம். பிறகு வங்காதீபத்தில் ஸீதை சாவண
 100 னுடைய அந்தப்புரத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என்று ஐடாயு
 வின் தமையனுள் ஸம்பாதி தெரிவித்தான்.

- என்னுடையிருந்த வானரர்கள் அங்கே எப்படிப் போவதென்று
 மனம் தளர, நான் நூறுயோஜனையுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி
 லங்கைக்குப்போய், அசோகவனத்தில் ஸீதை தனியாகத் தேகம்
 105 இளைத்து அழுக்குப்படித்து மனம்வாடி ராக்ஷஸர்களுக்கு நடுவில்
 ஒற்றை வஸ்திரத்துடன் ஸந்தோஷமற்று சாமனையே நியமித்துக்
 கொண்டிருக்கக் கண்டேன். அவளிடத்தில் நடந்த விருந்தாந்தம்
 களைத் தெரிவித்து, சாமன் என்னிடத்தில் அடையாளமாய்க்
 கொடுத்த மோதிரத்தை ஸமர்ப்பித்து, அவ்விருவர்க்கும் சஹஸ்ய
 110 மாய் நடந்த சில விஷயங்களை அடையாளமாய்ச் சொல்லி என்னை
 நம்பச்செய்தேன். அவளுடைய பதிலைத் தெரிந்து கொண்டு, குடா
 மணியை அடையாளமாகப் பெற்றுக்கொண்டு, மறுபடியும் ஸமுத்
 திரத்தைத் தாண்டி, வானரர்களை ஸந்தோஷப் படுத்தி, சாமனிடத்
 தில் அந்தச் குடாமணியைக் கொடுத்து, ஸீதையின் பதிலைத் தெரி
 115 வித்தேன். மரணமடையப்போகிறவனுக்கு அமிருதபானம் கிடைத்
 ததுபோல் ஸீதை உயிரோடிருக்கிறாள் என்று கேட்டு, சாமன் உயிர்
 பெற்றார்.

- சாகவன் பிரளயகாலத்தில் ஸகல லோகங்களையும் நாசம் செய்
 யும் ஸூரியனைப்போல் சத்ருக்களை ஸம்ஹரிக்க நிச்சயித்து வானர
 னைன்யங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஸமுத்திரக்கரைக்கு வந்து நள
 120 னால் அணைகட்டுவித்தார். அதன் வழியாய் லங்கைக்குப் போய்
 அதை முற்றுகையிட்டு, நீலன் பிரஹஸ்தனையும், சாகவன் சும்ப
 கர்ணனையும் சாவணனையும், லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்தையும் கொன்
 ஞர்கள், பிறகு இந்திரன், வருணன், யமன், பரமசிவன், தசரத
 சக்ரவர்த்தி, தேவரஷிகள் முதலியவர்களை ஸந்தித்து, அவர்களிடத்தி
 125 லிருந்து வரங்களைப்பெற்று, இறந்த வானரர்களைப் பிழைப்பித்து,
 அவர்களுடன் புஷ்பசவிமானத்தில் அமர்ந்துவிஷ்ணுவைக் கண்டார்.
 கங்கைக்கரையில் பரத்வாஜாராமத்தில் இன்று வணிகிறார். நான்கு
 தினம் புஷ்பயோகமானதால் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தங்களை
 130 ஸந்திப்பார்" என்றார். இப்படி ஹனுமார்சொல்லக்கேட்டுப் பரதன்
 கைகூப்பி, சாமனை மனத்தால் வணங்கி, "ஆஞ்ஜநேய! வெகு
 நாளாய் நான் எண்ணியிருந்த கோரிக்கைகள் இன்று நிறை

வேதின" என்று சொல்லி மாருதியின் மனத்தை ஸந்தோஷப் படுத்தினார்.

ததஸ்து ஸத்யம் ஹநுமத்'வசோ மஹத்
நிஸம்ய ஹ்ருஷ்டோ ப'ரத: க்ருதாஞ்ஞஃ |
உவாச வானீம் மதஸ: ப்ரஹ்மணீம்
சிரஸ்ய பூர்ண: க்ஸு மே மதோரத: || (59)

ஸர்க்கம் 130

ராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்களர்கள் ஸந்திந்தறு

ஸ்ருத்வா து பரமாதத்த'ம் ப'ரத: ஸத்ய விக்ரம: |
ஹ்ருஷ்ட மாஜ்ஞாபயாமாஸ ஸத்ருக்'நம் பரவீரஹா || (1)

இப்படிப் பரமானந்தகரமான வாக்கியங்களைக் கேட்டு பரதன், "சத்ருக்கள்! வீரசிகாமணே! அயோத்யையில் நாம்சந்திகளிலுள்ள மண்டபங்களும், தேவாலயங்களும், மாலைகளாலும், ஹாரங்களாலும், தோரணங்களாலும், பரிமளத் திரவ்யங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டும், ஸுதீதர்களும் மாகதர்களும், வைதானிகர்களும் வாத்யங்களில் நிபுணர்களும், பாடகர்களும், வேச்யைகளும், ராஜமஹிஷிகளும், மந்திரிகளும், ஸேனைத்தலைவர்களும், ஸைன்யங்களும், அவர்களிடைய பத்தினிகளும், பிராஹ்மணர்களும், கூத்திரியர்களும், ஜாதித்தலைவர்களும் ராமனுடைய முகமண்டலத்தைப் பார்த்துக் களிக்க இப்பொழுதே புறப்பட்டும்" என்றான். அப்படியே சத்ருக்கள் கூலியில்லாமல் வேலைசெய்பவர்களை அழைத்து, "இங்கிருந்து அயோத்யை வரையில் கொஞ்சம்கூட மேடுபள்ளமில்லாமல் ஒழுங்குபடுத்துங்கள். பனிக்கட்டியைப்போல் குளிர்ந்த ஜலத்தால் எங்கும் தெளிக்கவேண்டும். புஷ்பங்களையும் பொரிகளையும் காங்கு புறங்களிலும் வாரியிறைக்க வேண்டும். விதிகளில் த்வஜங்களும் கொடிகளும் நாட்டப்பட வேண்டும். ஸூரியோதயம் முதல் ஒய்வொரு கிருஹமும் விசித்திரமாய் அலங்கரிக்கப்பட வேண்டும். ராஜமாரக்கத்தில் மாலைகளும் தோரணங்களும் கட்டப்பட்டு, அநேக வர்ணமுள்ள வாஸனைப்பொடிகளால் அங்கங்கே விசித்திரமான கோலங்கள் போடப்பட வேண்டும்" என்றார்.

பிறகு ராஜமஹிஷிகளும், திருஷ்டி, ஜயந்தன், விஜயன், வித்தார்த்தன், அர்த்தஸாதகன், அசோகன், மந்த்ரபாலன், ஸுமந்திரன் முதலிய மந்திரிகளும் மதயானைகளில் ஏறி வந்தார்கள். அரசனுக்கு அந்தரங்கமான வேறு சிலர் பெண்பாணிகளில் ஏறி வந்தார்கள். பிராஹ்மணர்களும் கூத்திரியர்களும் ஜாதித்தலைவர்களும் ஸைன்யங்களின் ஸ்திரீகளும், அவரவர்களுக்குத் தகுந்த குதிரைகள் ரதங்கள் பல்லக்குகள் முதலிய வாகனங்களில் ஏறி வந்தார்

- கள். எண்ணிறந்த யானை வீரர்களும் குதிரை வீரர்களும் ரத வீரர்களும் காவாட்களும் ஆயுதபாணிகளாய் புறப்பட்டார்கள். தசரதருடைய பார்வையுடன் கௌண்டையையும் ஸுமித்திரையையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு கைகேயியுடன் வாஹனங்களில் நந்திக்கிராமத்திற்கு வந்தார்கள். (பரதன் கைகேயியை அலங்காரம்செய்து அழைக்கவில்லை; ஆகையால், பிறகு புறப்பட்டு, மற்றவர்களுடன் நந்திக்கிராமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாளென்று தெரிகிறது.) அயோத்யாபுரியில் ஒருவர் பாக்கியில்லால் நந்திக்கிராமத்திற்கு வந்தார்கள் குதிரைகளின் குளம்புகளாலும் ரதங்களின் சக்கரங்களாலும் சங்கம் தூத்துபி பேரிகை முதலிய வாதியங்களாலும் பூமி நடுங்கிற்று. பிராஹ்மண சிரேஷ்டர்களும், கூத்தியத் தலைவர்களும், வைசிய முக்யர்களும் ஜாதிகளின் நாட்டாண்மைக்காரர்களும் பரதனைப் பின்தொடர், வலிஷ்டர் முதலிய மந்திரிகள் மாலைகளையும் மோதகங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வர, சங்கம், பேரீ தூத்துபி, வீணை, மிருதங்கம், புல்லாங்குழல் முதலியவாதியங்கள் கோஷிக்க, ஸூதமாதக வந்திகள் ஸ்தோத்ரம் செய்து கட்டியம்கூற, பரதன் ராமனுடைய பாதுகைகளைச் சிரஸில் வைத்துக் கொண்டு அவைகளின்மேல் வெண்மைபான மாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வெண்குடையைப் பிடித்து, இரு பக்கங்களிலும் தங்கப் பிடிதளைய சாமரங்களைப் போடச் செய்து நந்திக்கிராமத்திலிருந்து ராகவனை எதிர்கொண்டழைக்கப் புறப்பட்டார். உபவாஸத்தால் தேகம் இளைத்து, பூமியில் படுப்பதால் அழுக்கடைந்து, மரவுரி, மான்தோல், ஐடை முடிபுடன் விளங்கும் பரதன், ராமன் வருகிறானென்று கேள்விப்பட்டவுடன் அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டார். பிறகு நான்கு புறங்களிலும் பார்த்து, ராமனுடைய பரிவாரங்கள் வராததைக் கண்டு, ஸமீபத்திலிருந்த ஆஞ்ஞனேயரை நோக்கி, "இஷ்வாகு குல நிலைகுண ரகுவீரனைக் காணவில்லையே! குரங்குகளுக்குள்ள சபலபுத்தியை அதுஷ்டித்து, இப்படிச் சொன்னாயா? ராமன் தூரத்தில் வந்தாலும் வானர ஸேனை வரவில்லையே! அவர்கள் காம ரூபிகளானதால் வானர ரூபத்துடன் வராவிட்டாலும் வேறு ரூபங்களையாவது தரித்து வருவார்களல்லவா" என்றார். மாருதி நாமதப்பட்டதற்குக் காரணத்தைத் தெரிவித்தார். "வானர ஸேனை ஸஞ்சரிக்குமிடங்களிலுள்ள விருகங்கள் எப்பொழுதும் புஷ்பங்களோடும் பழங்களோடும் தேனோடும் விளங்கவேண்டிய தென்று இந்திரனும் பரதவாஹரும் வரம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் வானரர்கள் அவைகளை யதேஷ்டமாய்ப் புரீத்திக் கொண்டு, மெள்ள வருகிறார்கள். மேலும் அந்த ரீஷியின் ஆசிரமத்தில் ஸகல ஸைன்யங்களுக்கும் பரிவாரங்களுக்கும் அப்புதமான விருந்து நடந்தது. ஆகையால் கொஞ்சம் நாமறித்து வருகிறார்கள். அதோ வானரர்கள் உத்ஸாஹத்தால் கூச்சலிடும் பயங்கரமான சப்தம் கேட்கப்படுகிறது. இப்பொழுது கோமதி நதியைத்

தாண்டுகிறார்கள். அதோ ஆகாசத்தை மறைக்கும்படியாய்ப் புழுதி கிணம்புகிறது. வாலுநீர் கதிக் கரையில் வந்திருக்கிறார்கள். வழியிலுள்ள பணங்காட்டில் வானர்கள் கொஞ்ச நேரம் தங்கிப் பழங்களைப் பறித்துத் தின்றார்களென்று எண்ணுகிறேன். அதோ புஷ்பகவிமானம் சந்திரனைப்போல் ஆகாசத்தில் தெரிகிறது. இது பிரஹ்மாவால் நிரமிக்கப்பட்டுக் குபேரனுக்குக் கொடுக்கப் பட்டது; மனோவேகமுன்னது; பாலஸுதிரியனைப்போன்ற கார்த்தியை யுடையது; ராமன் ராவணனையும் ராகுண விரர்களையும் யுத்தத்தில் கொன்று இந்த விமானத்தை அடைந்தார்" என்றார்.

அதற்குள் ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் ஸுக்ரீவனும் விபீஷணனும் விமானத்தில் விளங்கிக்கொண்டு, ஸமீபத்தில் வரக் கண்டு, ஸ்த்ரீகளும் சிறுவர்களும் வயது சென்றவர்களும், "அதோ நமது ராமன் வந்துவிட்டார்" என்று பரமானந்தமடைந்து, ஸகல திக்குகளும் நடுங்கும்படி ஆரவாரித்தார்கள். தங்களுடைய வாஹ னங்களிலிருந்து இறங்கிப் பூமியில் சின்றுகொண்டு, ஆகாச வீதியில் பூர்ணசந்திரனைப்போல் புஷ்பக விமானத்தில் பிரகாசிக்கும் ராமமூர்த்தியைக் கண்டார்கள். பரதன் தலைமேல் கைகூப்பி, ஆனந்தபாஷ்பம் பெருகும் நேத்திரங்களால் ராகவனைப் பார்த்து, "பதினாலுவர்ஷங்கள் முடிந்தவுடன் அவசியம் திரும்பிவருகிறேன்" என்று செய்த பிரதிக்கூறையை நிறைவேற்றினதற்காக ராமனைக் கொண்டாடினார். பிரஹ்மா மனத்தால் எருஷ்டித்த புஷ்பக விமானத்தில் புண்டரீகாஷன் ராமன், வஜ்ராயுதத்தை தரித்த தேவேந்திரனைப்போல் விளங்கினார். ராமன் அந்த விமானத்தின் முன்பாகத்தில் வர, பரதன் மிகவும் வணக்கமாய் மேருபர்வதத்தில் ஜ்வலிக்கும் ஆதித்யனைப்போன்ற தன் தமயனுக்கு வந்தனம் செய்தார். பிறகு அந்த விமானம் ராமனுடைய உத்திரவால் பூமியில் தங்கிற்று. பரதன் அதில் ஏறி ராமனுக்கருகில் போய் மறுபடியும் நமஸ்கரித்தார். அநேக வர்ஷங்களாய்ப் பார்க்காமலிருந்த தன் அருமைத் தம்பியை வாரியெடுத்து, ராமன்மடியில் உட்காரவைத்து, ப்ரியமாய் ஆலிங்கனம் செய்தார். பிறகு லக்ஷ்மணன் தனக்கு நமஸ்கரிக்கப் பரதன் அவனை ஆலிங்கனம் செய்து ஸீதையை நமஸ் கரித்தார். (லக்ஷ்மணன் நமஸ்காரஞ்செய்ய வருவதைக் கண்டு ராமனிருக்கும் பொழுது அது தனக்குத்தகாதென்று பரதன் தடுத்த தாகச் சிலர் எண்ணுகிறார்கள். லக்ஷ்மணன் நமஸ்காரம் செய்த பிறகு பரதன் ஸீதையை நமஸ்கரித்தாகச் சொல்லியிருக்கிறபடியால் ஸீதை வானர ஸ்த்ரீகளுடன் கொஞ்ச தூரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த தாகத் தெரிகிறது. பிறகு ஸுக்ரீவன், ஜாம்பவான், அங்கதன், ஸைத்தன், த்விவிதன், நீலன், ரிஷபன், ஸுஷேணன், நளன், கவா ஷன், கந்தமாதனன், சரபன், பனஸன் முதலிய வானர சிரேஷ்டர் களை ஆலிங்கனம் செய்தார். அவர்கள் மனுஷ்யரூபத்துடன் அவரை கேஷமம் விசாரித்தார்கள். பிறகு பரதன் ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து,

70

75

89

85

90

95

100

105

- 110 "எங்கள் நால்வர்க்கும் ஈ ஸ்வேதாதரன்; மித்திரனுடைய லக்ஷணம் உபகாரம் செய்வது; சத்ருயின் லக்ஷணம் அபகாரம் செய்வது" என்று மெச்சினார். பிறகு விபீஷணனைப் பார்த்து அவனுடைய பந்துக்கள் இதர்த்ததைப்பற்றித் துக்கம்விசாரித்து ஆறுதல்சொல்லி, "மித்திர! உன் ஸ்வேதாயத்தாலல்லவா ராமலக்ஷணர்களும்
- 115 வானரஸிரேஷ்டர்களும் இந்த அஸாத்யமான காரியத்தைச் செய்து முடித்தார்கள்" என்றார். சத்ருக்கள் ராமலக்ஷணர்களையும் வீரதையையும் பரமபக்தியுடன் நமஸ்கரித்தார். பிறகு ராமன் கௌஸல்யையிருக்குமிடத்துக்குப் போய், அவளை விசயத்துடன் ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து, "அம்மா! நான் தங்களுடைய வார்த்தையை
- 120 அங்கீகரிக்காமல் வனத்திற்குப் போனதைப்பற்றி என்னிடத்தில் கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது. இதுவகையில் என்னால் விசேஷ துக்கத்தை அனுபவித்தீர்கள். என் அபராதத்தை மன்னிக்க வேண்டும். இந்தக்ஷணத்தில் தங்களுக்கு ஸகல கிஷேசமும் தீர்ந்தது" என்று ஸமாதானம் செய்தார். பிறகு ஸுமித்தரையையும் கீர்த்தி
- 125 சாலியான கைகேயியையும் இதர சாஸ்திர பன்னிகளையும் நமஸ்கரித்து, தன் குலகுருவான வஸிஷ்டரிருக்குமிடத்திற்குச் சென்று, அவரைப் பிரதக்ஷினம் செய்து நமஸ்கரித்தார்.

- (கைகேயியின் வார்த்தைக்கிணங்கி ராமனை வனத்திற்கனுப்பிப் புத்திர சோகத்தால் உயிரை விட்டதைக் கொண்டு சக்கரவர்த்தி
- 130 ராமனிடத்தில் வைத்திருந்த பிரீதி வெளிப்படுகிறது. ராமன் காட்டிற்குப் போய் அவரை சாஸ்திரத்திற்குத் திரும்பிவரும்படி பரதன் பிரார்த்திக்காவிட்டால் பரதனுக்கு ராமனிடத்திலுள்ள பரமபக்தியும் பிரீதியும் எப்படித் தெரியும்? ராமன் வனத்திற்குப்போய் வீரதையை ராவணன் அபகரிக்காவிட்டால், வாய்ப்புத்திரனுள் ஆஞ்ஞ நேயருடைய மலிகமையும், வானராதிபதியான ஸுக்ரீவனுடைய ஸ்வேதமும் எப்படி வெளிவாகும்? ரகுவிரன் காட்டிற்குப் போகாமல் அயோத்யையிலிருந்தால் இளையபெருமானுக்கு ராமனிடத்தில் சேஷத்வபுத்தியும் ஸகல கைங்கரியங்களையும் தானே செய்யவேண்டுமென்ற ஆசையும் உண்டென்று எப்படி அறிய
- 140 முடியும்? வீரத ராமனுடன் வனத்திற்குப் போய் ராவணனால் அபகரிக்கப்படாவிட்டால் லோகமாதாவென்பதும் பதியிரதா சிரோமணியென்பதும், எப்படி லோகத்தார்க்குத் தெரியும்? ஆயுத மெடுத்தவர்களுக்குள் நான் ராமனென்று சொல்லும்படியான கோத்தண்டபாணியின் புதுபலபராக்கிரமம் அவர் வனத்திற்குப்
- 145 போய், ராவணதிராக்ஷஸர்களை வதம் செய்யாவிட்டால் எப்படி வெளிப்படும்? கைகேயி, ராவணதிராக்ஷஸர்களில்லாவிட்டால் ஸகல லோகங்களுக்கும் பரமானந்தத்தைக் கொடுக்கும் ராமமூர்த்திக்கும் சத்ருக்களுண்டென்ற ஆச்சரியகரமான விஷயம் எப்படித் தெரியும்? இத்தெல்லாம் கைகேயி ராமனை வனத்திற்கனுப்பினதால் எல்லோர்க்கும் பிரஸித்தமாயினவல்லவா? ஆகையால் கைகேயி ஸகல ஜீவ
- 150

கோடிகளுக்கும் பகவானுடைய கல்யாண குணங்களையும் பகவத் பக்தர்களுடைய மஹிமையையும் வெளியிட்டதால் அபாரதீர்த்தி சாவியென்று சொல்லத்தகும்.)

அப்பொழுது நகரத்து ஜனங்களெல்லோரும் கைகூப்பி, “ராம! தங்களைப் பெற்ற மஹாபாக்யசாலியான கௌஸல்யைக்கு கீத்தி யானந்தத்தைக் கொடுக்கும் புருஷோத்தம! கேஷமமாய் வந்து சேர்ந் தீர்களா?” என்று விசாரித்தார்கள். அவர்களெல்லோரும் கைகூப்பி வது, தாமரை ஓடையில் விளங்கும் மொட்டுக்களைப் போலிருந்தது. பிறகு, பரதன் ராமனுடைய பாதுகைகளையெடுத்து, அவருடைய திருவடிகளில் சேர்த்து கைகூப்பி வணக்கத்துடன், “தாங்கள் இந்த ராஜ்யத்தை என்னிடத்தில் ஒப்புவித்துப் போவீர்கள், ஏதோ எனக்குத் தெரிந்தவரையில் இதை ஆண்டு வந்தேன். இப்பொழுது தங்களிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறேன். பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அயோத்யாதிபதியான தாங்கள் தங்களுடைய ராஜ்யத்திற்குத் திரும்பிவந்ததைப் பார்க்கும்படியான பாக்யம் பெற்ற என் ஜன்மம் இன்று ஸபலமாயிற்று. என் கைல மனோரதங் களும் நிறைவேறின. பொக்கிஷத்தையும், தான்யசாஸ்யையும், நகரத்தையும், ஸைன்யங்களையும், அரண்களையும், பரிசோதித்துப் பார்க்க வேண்டும். தங்களுடைய தேஜோவிசேஷத்தால் இவை பத்து மடங்கு விருத்தியாயின” என்றார். இப்படி அந்த ஸுதேவா தரர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் வைத்திருக்கும் பிரீதியையும் நம்பிக்கை யையும் கண்டு, வானரர்களும் விபீஷணனும் ஆனந்தத்தால் கண் னீர்விட்டு, “கமது குடும்பங்களில் இவ்விதமான ஒற்றுமையிலாமல் போயிற்றல்லவா” என்று வருத்தப்பட்டார்கள். பிறகு ராமன் பரதனை மடியில் வைத்துக்கொண்டு புஷ்பகவிமானத்தில் நந்திக்கிராமத்திற்குச் சென்றார். அங்கே தன் பரிவாரங்களுடன் அதிவிருந்திறங்கி, “உத்தமமான விமானமே! உனக்கு உத்திரவு கொடுத்தேன். இனி குபேரனுக்குக் கைங்கரியம் செய்து வா” என்றார். அப்படியே அது வடக்கு திக்கிலுள்ள குபேரனுடைய நகரத்திற்குச் சென்றது. பிறகு ராகவன் வஸிஷ்டரை நமஸ் கரித்து, உத்தமமான ஆஸனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து, தானும் அவருடன் உட்கார்ந்து அவர்கள் தேவேந்திரனையும் பிருஹஸ்பதியையும் போல் விளங்கினார்கள்.

புரோஹிதஸ்யாத்ம ஸமஸ்ய ராகவோ

புருஹஸ்பதே: ஸகீர இவாமராதிப: |

திபீட்டிய பாதேள ப்ருத்காஸதே ஸம்பே

ஸஹைவ தேதோபவிவேஸ லீரியவாத் ||

(60)

ஸர்க்கம் 131

ராமமூர்த்தியின் பட்டாரிஷேக மஹேநாதஸுவம்

சிரஸ்யஞ்ஜவி மாதா'ய கைகேய்யாதந்த' வர்த'த: |
ப'பா'ஷே ப'ரதோ த்யேஷ்ட'ம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம் || (1)

அவதாரிகை

இப்படிப் புஷ்பகவிமானத்தைக் குபேரனுக்கு அனுப்பி
விட்டு, பரதனுடைய அனுமதியில்லாமல் அயோத்யையில் பிரவே
சிக்குக்டாடென்று கிணத்து, நத்திக்கிராமத்தில் ராமன் தங்கியிருத்
தார். அயோத்யாநகரத்து ஐனங்களும் அவரைவிட்டுப் பிரிய மன
5 மில்லாமல் அங்கே இருந்தார்கள். கௌஸல்யை முதலிய ராஜ
ஸ்த்ரீகளும் ராமனைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். பரதன் அவருடைய
முகஜாடைகளாலும் இங்கிதங்களாலும் உட்கருத்தையறிந்து தன்
அபிப்பிராயத்தை வெளியிடுகிறார்.

பரதன் தலைமேல் கைகப்பி, மஹானுபாவரான தன் தமைய
10 கைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு சொன்னார். கைகேயி அந்த வார்த்தை
களைக் கேட்டு முகம் மலர்ந்து பரமானந்தத்தையடைந்தான்.
(‘கைகப்பி’ என்றதால் வனவாஸ காலத்தில் சித்ரகூடத்தில்
செய்த ப்ரபத்தியை ஞாபகப்படுத்துகிறார். தனக்கு வேறு கதையில்லை
பென்று தெரிவிப்பதற்காகக் கைகப்பினார்.)

15 “ஸ்வாமி! தாங்கள் இந்த ராஜ்யத்தை வேண்டாமென்று
ஒப்புக்கொள்ளாமல் வனவாஸம் செய்ததால், என் மாதாவின்
மனத்தை ஸந்தோஷப்படுத்தினீர்கள். பிறகு சித்ரகூடத்தில்
இதை என்னிடத்தில் ஒப்புவித்தீர்கள். ஆகையால் தாங்கள் என்
னிடத்தில் அடைக்கலமாய் வைத்த கோஸல ராஜ்யத்தை இப்

20 பொழுது தங்களிடத்தில் மறுபடியும் கொடுத்து விட்டேன். ஆனால்,
“நான் கேட்டபொழுது நீ கொடுக்கலாம்; அதுவரையில் வைத்துக்
கொண்டிரு. நான் அயோத்யையில் ஸகல போகங்களையும் அனு
பவித்துக்கொண்டு ஸுகமாய் வளர்கிறேன். நீயே ராஜ்யத்தை
ஆண்டு வா” என்று சொல்வீர்கள். பூர்ண பலமுள்ள ஓர் எருது

25 தனியாக ஸஹாயமில்லாமல் சுமந்து வந்த வாகனத்தைச் சிறு
கன்றுக்குட்டி. சுமக்குமா? அப்படியானால் இதுவரையில் எப்படி
ஆண்டு வந்தாயென்று கேட்பீர்கள். ஆற்றில் ஜலத்தின் வேகத்
தைத் தடுப்பதற்கு மரக்கிணிகள், வைக்கோல், மரம் முதலிய
பதார்த்தங்களால் உறுதியாய் அணை கட்டாவிட்டால். அங்கங்கே

30 சிறு தவாங்கள் ஏற்பட்டு அவைகளின் வழியாய் ஜலம் பிரவா
ஹித்து முடிவில் அணையை அடித்துக்கொண்டு போவதுபோல்
இந்த ராஜ்யபாலனம் ஸுலபமல்ல. ஆனுகிறவனுக்கு உத்தம
குணங்களென்ற பலமான அணையில்லாவிட்டால் ராஜ்ய ரஹஸ்

யங்கள் சிக்கிரத்தில் வெளிப்படும். ஆனால், 'என்னைப்போல் நீயும்
 பிரஜைகளை உத்தமகுணங்களால் வசப்படுத்தக்கூடாதா?' என் 35
 பிரர்கள். உத்தம அச்வத்தின் நடைக்கும் கழுவையின் நடைக்கும்
 உவமையுண்டோ? காக்கை ராஜஹம்ஸத்தைப் போலாகுமோ?
 தாங்கள் போகும் வழியில் வேறொருவர் அடிவைக்க முடியுமோ?
 ஆனால் 'நானும் உனக்கு ஸஹாயமாயிருக்கிறேன். நீயே ராஜ்
 யத்தை ஆண்டு வா' என்பீர்கள். ஒரு குடும்பிதன் வீட்டில் ஓர் 40
 உத்தமஜாதி விருஷத்தை வைத்துப் பயிராக்கினான். அது காலக்
 கிரமத்தில் விசாலமான கிளைகளுடன் அழகான புஷ்பங்களால்
 நிறைந்து விளங்கிற்று. ஆனால் ஒரு பழமாவது கிடைபாது.
 அப்படியிருந்தால் அதை வளர்த்தவனுக்கு என்ன பிரயோஜனம்? 45
 நமது பிதா அறுபதாயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் புத்திரனில்லாமல்
 அச்வமேதம் புத்திரகாமேஷ்டி முதலிய யாகங்களைச் செய்து
 தங்களைப் பெற்றார். தாங்கள் லோகோத்தமமான அனந்த
 கல்யாணகுணங்களுடன் வளர்ந்து வந்தீர்கள். இந்த ராஜ்யத்
 தைத் தங்களிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தான் செய்த பிரயத்தனங்
 களின் பலனை அனுபவிக்கலாமென்று அவர் நினைத்தார். இப் 50
 பொழுது ஸகல பூமண்டலத்தையும் தர்மமாய்ப் பரிபாலனம்
 செய்யத் தகுந்த உத்தம குணங்கள் தங்களிடத்திலிருந்தும், வம்ச
 பரம்பரையாய் ஐயியஷ்ட புத்திரர்களால் ஆளப்பட்டு வந்த இந்த
 ராஜ்யத்தைத் தாங்கள் ஆளாவிட்டால் தங்களைப்பெற்று வளர்த்த
 தின் பிரயோஜனமென்ன? ஸூரியன் மத்யாஹ்னகாலத்தில் 55
 ஆகாசவீதியில் பூர்ணசிரணங்களுடன் ஸகல ஐகத்திற்கும் பிரகாசத்
 தையும் ஆடினையும் கொடுத்துக்கொண்டு விளங்குவதுபோல்,
 தாங்கள் பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம் பெற்று ஸிம்ஹாஸனத்தி
 லிருந்து எங்கெல்லாவோருக்கும் ஷேமத்தைக் கொடுப்பதை நாங்கள்
 பார்த்து மகிழ்வினோம். விடியற்காலத்தில் மதுரமான காணங் 60
 களாலும், வாத்திய சப்தங்களாலும், தங்கச் சலங்கைகளால் அலங்
 கரிக்கப்பட்ட உத்தம ஸ்த்ரீகளின் நாடியங்களாலும், தாங்கள்
 எழுப்பப்படுவதை நாங்கள் கண்டு மகிழ்வினோம். ஸகல போகங்
 களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்தவர்கள் தாங்களே. ஆனால், "நீங்களும்
 என்னுடன் பிறந்தவர்களல்லவா? உங்களுக்கும் ராஜ்யபாலனம் 65
 செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசையிலீயோ?" என்று கேட்பீர்கள்.
 ஸூரிய சந்திர சிவஹங்களும் நஷத்திரங்களும் உள்ள வரையிலும்,
 இந்தப் பூமியுள்ள வரையிலும் தாங்கள் எங்களைப் பரிபாலனம்
 செய்து வரவேண்டுமென்பதே எங்களுடைய பிரார்த்தனை" 70
 என்றார்.

ராமன் பரதனுடைய சரணாகதியை அங்கேறித்து, உத்தம
 மான ஆஸனத்தில் உட்கார்த்தார். பிறகு ஸாக்மாயும் சிக்கிர
 மாயும் சாதுர்யமாயும் ஷவரம் செய்யக் கூடியவர்களை சத்ருஞ்சர்
 தருவிக்க, அவர்கள் ராமலக்ஷ்மண பரதசத்ருஞ்சர்களுடைய

- 75 ஐடைகளை நீக்கினார்கள். பரதன், லக்ஷ்மணன், ஸுக்ரீவன், விபீஷணன் முதலியவர்கள் ஸ்ரீராமம் செய்த பிறகு விசித்திரமான மாலைகளாலும் பரிமளங்களாலும், வஸ்திரங்களாலும், ஆபரணங்களாலும் ராமலக்ஷ்மணர்களைச் சத்ருக்ளன் அலங்காரம் செய்வித்தார். தசரதருடைய பத்தினிகள் ஸீதைக்கு ஸகல அலங்காரங்களையும் தாங்கின செய்தார்கள். தாரை முதலிய வானர ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸகல அலங்காரங்களையும் ராமனிடத்தில் எல்லையற்ற வாத்ஸல்யத்தை வைத்த கௌஸல்யை செய்வித்தாள். பிறகு சத்ருக்ளருடைய உத்தரவால் இஷ்வாகு குல ஸாரதியான ஸுமத்ரிர், உத்தம அச்வங்கள் பூட்டின ராஜ்ரதத்தைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார். ஸூரிய மண்டலத்தைப் போல் பிரகாசிக்கும் அந்த ரதத்தைப் பார்த்து ராமன் ஸந்தோஷ மடைந்து, அதில் ஏறினார். ஸுக்ரீவனும் ஹனுமானும் மதேஹத்ரிணப்போல் தேஹஸால் சூவணித்துக்கொண்டு, கேர்த்தியான வஸ்திராபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ராமனுடன் போனார்கள். ஸுக்ரீவனுடைய பார்க்கைகளும் ஸீதையும் திவ்ய அலங்காரங்களுடன் அபேரத்தையையப் பார்க்க ஆகாச கொண்டு அவர்களுடன் போனார்கள்.

- பிறகு அயோத்யையில் தசரதருடைய மந்திரிகளும் வஸிஷ்டரும் ராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய மங்களத் திரவியங்களை ஸம்பாதித்தார்கள். அசோகன், விஜயன், ஸுமத்ரின் முதலியவர்கள், "ராமனுக்கு ஷேமமும் ஸுகமம் ஸுச்வரியமும் விருத்தியாவதற்கும், இந்த நகரமும் ராஜ்யமும் எப்பொழுதும் மங்களத்தை அடைவதற்கும் வேண்டிய ஸகல சுபக்ரீதையங்களையும் குறையிலல்லாமல் செய்ய வேண்டியது" என்று வஸிஷ்டரைப் பிரார்த்தித்து, ராமனைப் பார்ப்பதற்காகத் திரும்பி வந்தார்கள். திவ்ய அச்வங்கள் பூட்டின ரதத்தில் மாதவி ஸாரத்யம் செய்ய, தேவகணங்கள் புடைகுழ இந்திரன் வருவதுபோல், திவ்யமான ரதத்தில் ஸுமத்ரிர் ஸாரத்யம் செய்ய, ஸதேஹாதரர்களும், வானரர்களும், ராக்ஷஸர்களும், பிரஹ்முகளும் புடைகுழ ராம சந்திரன் விளங்குவதைக் கண்டார்கள். பரதன் கடிவாளங்களை பிடித்துக்கொண்டு ஸுமத்ரிருக்குப் பக்கத்திலிருந்து ஸாரத்யம் செய்து வந்தார். சத்ருக்ளன் இஷ்வாகு சக்கரவர்த்திகளுடைய வெண்குடையைப் பிடித்தார். லக்ஷ்மணன் ராமனுக்கு முன் நின்று வெண்சாமரத்தை விசிறினார். ராக்ஷஸாதிபதியான விபீஷணன் மற்றொரு வெண்சாமரத்தை விசிறினான். அப்பொழுது ஆகாச வீதியில் தேவ, கந்தர்வ, யக்ஷ, கின்னர, வித்யாதர, உரக, கருட, பன்னக, வீத்த, ஸாத்ய, நாக, மருத்கணங்கள், ராவணாதி ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்து தங்களுக்கு எல்லையற்ற ஸுகத்தையும் ஷேமத்தையும் கொடுத்ததைப்பற்றி, ராமனைக் கொண்டாடும் மதுரமான த்வனி கேட்கப்பட்டது. மஹாபர்வதத்தைப்போல்,

மதஜலத்தைப் பெருகவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் சத்ருஜயனென்ற
பட்டத்து யானையின் மேல் ஸுக்ரீவன் ஏறி, ஐராவதத்தின்மேல்
விளங்கும் இந்திரனைப்போல் பிரகாசித்தான். இதர வானர்கள்
மனுஷ்ய ரூபத்துடன் ஸர்வாபரண பூஷிதர்களாய் ஒன்பதாயிரம்
மதயானைகளின்மேல் ஏறிவந்தார்கள். இப்படிச் சங்கம், பேரீ, 120
துர்துயி, வீணை, மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியகோஷங்களுடன் ரகு
வீரன் அயோத்யையை நோக்கிப் போனார். மந்திரிகள் அவரை 'ஜய
வீஜயீபவ' என்று வாழ்த்தி, அவரால் உபசரிக்கப்பட்டு, அவரைப்
பிள் தொடர்ந்து வந்தார்கள். ப்ரஜைகளாலும், பிராம்மணர்
களாலும் மந்திரிகளாலும் குழப்பப்பட்டு ராகவன், ஆகாசவீதியில் 125
நஷத்திரங்களால் குழப்பப்பட்ட சந்திரனைப்போல் பிரகாசித்தார்.
அவருக்கு முன் அநேகர் மங்கனவாத்யங்களைக் கோஷித்துக்கொண்டு
சென்றார்கள். ஸ்வஸ்திகம் முதலிய மதுரமான வாத்தியங்களை
அநேகர் வாசித்துக்கொண்டு போனார்கள். கண்மையானும், பிராம்
மணர்களும், மஞ்சள் கலந்த அக்ஷதைகளை எடுத்துக்கொண்டு 130
முன்னே போனார்கள். அநேகர் மோதகங்களை எடுத்துக்கொண்டு
போனார்கள். உத்தமலக்ஷணங்களுள்ள பகைகள் சென்றன.
ராமனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் நேர்ந்த ஸ்வேஹத்தையும், வாயு
புத்திரனுடைய பிரபாவத்தையும், வானரர்களுடைய பராக்ரீர
மத்தையும், ராக்ஷஸர்களுடைய பலத்தையும், வீரீஷணனுடைய 135
ஸஹாயத்தையும் ராமன் மந்திரிகளுக்கு விஸ்தாரமாய் எடுத்துச்
சொன்னார். அதைக் கேட்டு நகரத்து ஜனங்கள் ஆச்சரியமடைந்
தார்கள்.

இப்படிப் பேசிக்கொண்டிட ஸகல ஸௌக்யங்களும் பொருந்
தின ஜனங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அயோத்யையில் ராமன் 140
பிரவேசித்தார். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் மாலைகளாலும் ஹாரங்
களாலும் தோரணங்களாலும், கொடிகளாலும், த்வஜங்களாலும்
விசித்திரமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ராமன் ப்ரஜைகளால்
வாழ்த்தப்பட்டு இஷ்வாகு வம்சத்தரசர்கள் வசிக்கும் அரண்மனை
யில் பிரவேசித்தார். கௌஸல்யை, ஸுமித்ரையை, கைகேயி முதலிய 145
ராஜபத்தினிகளை நமஸ்கரித்து, பரதனை நோக்கி, 'அழகான
அபிரகத் தோட்டத்துடன் விளங்கும் என் உத்தமமான அரண்
மனையில் ஸுக்ரீவன் தங்கட்டும்' என்றார். அவருடைய அபிப்ரா
யத்தை பரதன் அந்த வார்த்தைகளால் அறிந்துகொண்டு, ஸுக்ரீவ
னுடைய கையைப் பிடித்து, அந்த அரண்மனைக்கு அழைத்துக் 150
கொண்டு போனார். பிறகு பரிசாரகர்கள் சத்ருக்ஷனுடைய
உத்திரவால் திபங்கனையும், ஆஸனங்களையும், விரிப்புகளையும்,
படுக்கைகளையும் அந்த அரண்மனையில் கொண்டுபோய் வைத்
தார்கள். பிறகு சத்ருக்ஷன் ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து, "ப்ரபோ!
ராமனுடைய அபிஷேகத்திற்காக வானரர்களை அனுப்புங்கள்" 155
என்றார். நான்கு வானர ச்ரேஷ்டர்களை அழைத்து, ரத்னங்க

- எழைத்த நான்கு ஸ்வர்ண குடங்களைக் கொடுத்து, “வானரர்களே! பொழுது விடியுமுன் நான்கு திக்குகளிலுள்ள ஸாகரங்களிலிருந்தும், புன்யதீர்த்தங்களிலிருந்தும் பரிசுத்தமான ஜலத்தைக் கொண்டுவந்து ஶீர்த்தமாயிருக்கவேண்டும்” என்று ஆக்ஞாபித்தான். உடனே மதயானைகளைப்போன்ற வானர வீரர்கள் ஆகாசத்தில் னெம்பிக் கருடனைப்போல் அதிவேகமாய்ப் போனார்கள். ஜாம்பவான், ஹனுமான், வேகதர்சி, ரிஷபன் முதலியவர்கள் தங்கக் கலசங்களில் ஐந்து ஐந்து நதிகளிலிருந்து புன்யதீர்த்தங்களைக் கொண்டுவந்தார்கள். ஸுஷேணன் கிழக்கு ஸமுத்திரத்திலிருந்தும், ரிஷபன் தெற்கு ஸமுத்திரத்திலிருந்தும், கவயன் மேற்கு ஸமுத்திரத்திலிருந்தும், நளன் வடக்கு ஸமுத்திரத்திலிருந்தும் ஜலத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். வானரர்கள் ராமனுடைய அபிஷேகத்திற்காகப் புன்யஜலங்களைக் கொண்டு வந்தார்களென்றறிந்து, சத்துருக்களும் மந்திரிகளும் வலிஷ்டருக்கும் இதர ஸ்வேதவிதர்களுக்கும் தெரிவித்தார்.

ஸ்ரீ ராம பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம்

தத: ஸப்ரயதோ ஸ்ருத்'தோ' வலிஷ்டோ' ப்'ராஹ்மண: | ஸஹ |
 ராமம் ரத்தமயே பீடே' ஸஹஸீதம் ந்யவேஸயத் |
 வலிஷ்டோ' வாமதே'வஸ்ச ஜாபா'விரத' காச்சயப்: |
 காத்தயாயத: ஸுயஜ்ஞஸ்ச கௌதமோ விஜயஸ்ததா' ||
 அப்'யஷிஞ்சத் நரவ்யாக்'ரம் ப்ரஸத்'தேத ஸு'க'த்தி'நா |
 ஸலிவேந ஸஹஸ்ராக்ஷம் ஸஸவோ வாஸவம் யதா' ||
 ரித்விக்'பி: ப்'ராஹ்மண: பூர்வம் கத்யாபி'ர் மத்திரிபி'ஸ் ததா' |
 யோதை'ஸ்சைவாப்'யஷிஞ்சம்ஸ்தே ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டா: ஸதைக்'மை: |

- பிறகு, இஷ்வாகு குல சக்கரவர்த்திகளுக்குக் குருவும், தீர்க்காயுஸுள்ளவருமான வலிஷ்ட மஹர்ஷி, இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் ஸமாதானம் செய்து ஸகல பிராம்மணர்களுடைய அனுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு, ஸ்ரீ ராமனை ஶீர்த்தாவேஷ்டன் சத்னமயமான ஶம்ஹாஸனத்தில் உட்காரச் செய்தார். தேவேந்திரனை அஷ்டவஸுக்கள் அபிஷேகம் செய்வது போல், வலிஷ்டர், வாமதேவர், ஜாபாலி, காச்சயர், காத்தயாயனர், ஸுயஜ்ஞர், கௌதமர், விஜயரென்ற எட்டு மஹாத்மாக்களும், வேதோக்த மந்திரங்களை ஜபித்து, ராமசந்திரனைப் பரிமளத்திரவியங்கள் கலந்த புன்ய தீர்த்தத்தால் விதிப்படி பட்டாபிஷேகம் செய்தார்கள். பிறகு ஸகல ஓனஷ்டிகளும் சஸங்களும் கலந்த புன்ய ஜலத்தால் ரீத்விக்குகளும், பிராஹ்மணர்களும், கன்யைகளும், மந்திரிகளும், யுத்த வீரர்களும் வர்த்தகத் தலைவர்களும் ரகுவினை அபிஷேகம் செய்தார்கள்.

தத: ஸ ப்ரபதோ ம்ருதேதா வஸிஷ்டேதா ப்ராஹ்மண: ஸதா |
ராமம் ரத்நமயே பீடே ஸஹஸீதம் த்யவேஸயத் ||

—அ. 131 ஸ—60 சு.

பீதரு, இவ்வரசரு முன் சக்கரவர்த்திகளாகக் குருவும், தீர்க்கரவர்த்திகளாகவும் வளமுள்ள வஸிஷ்ட-பரமர்ஷி இத்திரியங்களையும் ஸனத்கமதயம்
ஸனாதரவம் செய்து, ஸகஸி பிரம்மண்களையுடைய அனுமதிபெய் பெற்றுக்கொண்டு, பீராமனை வீரோத்திரிடம் ரத்னமயமான ஸிம்ஹாஸனத்தில்
உட்காரச் செய்தார். (பக்கம் 484 பார்க்க)

ஆகாசவீதியில் லோகபாலர்களும் தேவகணங்களும்
 சின்று ஆனந்தமாய்க் கொண்டாடினார்கள். சத்ருக்ளன் வெண்
 குடை பிடித்தார். ஸுக்ரீவன் வெண்சாமரம் போட்டார்.
 இந்திரனால் அனுப்பப்பட்ட வாயுபகவான் எண்ணிறந்த தங்கத்
 தாமரைப் புஷ்பங்களால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு பிரகாசமான மாலை 190
 யையும் நவரத்தினங்கள் கலந்த ஒரு முத்துஹாரத்தையும் கொண்டு
 வந்தார். தேவகந்தர்வர்கள் அந்த மஹோத்ஸவ மையத்தில் மதரா
 மாய்ப்பாடினார்கள். அப்ஸரஸ்கணங்கள் சாதாரீயமாய் நாட்டியம்
 செய்தார்கள். ஸமஸ்த பயிர்களால் பூமி செழித்தது. வீரஷங்கன்
 பழங்களால் நிறைந்தன. புஷ்பங்களிலிருந்து நேர்த்தியான 195
 பரிமளம் வீசிற்று. எண்ணிறந்த பகக்களையும், கன்றுகளையும்,
 காளைகளையும், குதிரைகளையும், மூப்பது கோடி தங்க காணயங்
 களையும், பலவித ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் ரகுநாதன்
 பிராஹ்மணர்களுக்கும் மற்ற ஜாதியர்களுக்கும் கொடுத்தார்.
 நவரத்தினங்களிழைத்து. ஸுரீயகீர்ப்போல் பிரகாசிக்கும் ஒரு 200
 தங்க ஹாரத்தை ராகவன் ஸுரீய புத்திரான ஸுக்ரீவனுக்குக்
 கொடுத்தார். வாலி புத்திரான அங்கதனுக்கு நவரத்தினங்
 களிழைத்த இரண்டு அங்கதங்களை, (அதாவது, தோள்வளைகளை)
 கொடுத்தார். சந்திர கிரணங்களைப்போல் ஒளி வீசும் ரத்தினங்கள்
 கலந்த ஒரு முத்துஹாரத்தை ஸீதைக்குக் கொடுத்தார். அவள் 205
 இரண்டு உத்தமமான வஸ்திரங்களையும் அநேக ஆபரணங்களையும்
 பர்த்தாவின் அனுமதியைக் கண்ணாடையால் அறிந்த ஆஞ்ஜ
 நேயருக்குக் கொடுத்தாள். பிறகு தன் கழுத்திலிருந்து அந்த
 ஹாரத்தைக் கழற்றி, ஸகல வானரர்களையும் தன் பர்த்தாவையும்
 ஸீதை அடிக்கடி பார்த்தாள். ராமன் அவளுடைய கருத்தை 210
 அறிந்து, "ஸீதே! எவ்விடத்தில் உனக்கு விசேஷ நிருப்பதியிருக்
 கிறதோ, எவ்விடத்தில் ஆண்மையும் பராக்கிரமும் புத்தியும்
 எல்லையற்று விளங்குகின்றனவோ அவனுக்கு இதை வெகுமான
 மாகக் கொடு" என்றார். உடனே ஸீதை அந்த ஹாரத்தை ஆஞ்ஜ
 நேயருக்குக் கொடுத்தாள். அதனால் ஹனுமான் சந்திரகிரணங்கள் 215
 குழிந்த வெண்மையான மேகங்களால் விளங்கும் பரவதத்தைப்
 போல் பிரகாசித்தார். மைந்தன், த்விவிதன், நீலன் முதலிய ஸகல
 வானரர்களுக்கும் அவரவர்களுடைய உத்தம குணங்களுக்குத்
 தகுந்தபடி வஸ்திரங்களையும் பூஷணங்களையும் அபரிமிதமாய்க்
 கொடுத்தார். விபீஷணன், ஸுக்ரீவன், ஹனுமான், ஜாம்ப 220
 வான் முதலிய வானரவீரர்கள் ரத்தினங்களாலும் வஸ்திரங்களாலும்,
 ஆபரணங்களாலும், பூஷணங்களாலும் வெகுமதி செய்யப்பட்டுத்
 தங்களிருப்பிடம் போனார்கள். வானரர்கள் அந்தப் பட்டாபிஷேக
 மஹோத்ஸவத்தைக் கண்டு களித்து, ராமனிடத்தில் உத்தரவு
 பெற்றுக்கொண்டு விஷ்ணுதைக்குச் சென்றார்கள். ராகுஸாதி 225
 பதியான விபீஷணன் இஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களுக்குக் குலதன

மான ஸ்ரீரங்கவிமானத்தை ராமனிடத்திலிருந்து பெற்று வங்கைக்குப் போனான். விபீஷணன் ஸகல சத்ருக்களையும் ஐயித்து, மஹாரீத்திசாலியாய்த் தர்மராஜ்யம் செய்து வந்தான்.

- 230 ராமன் பிரதேசங்களைத் தன் குழந்தைகளைப்போல் பாதுகாத்து, துஷ்டசக்திரஹ சிஷ்டபரிபாலனம் செய்து வந்தார். பிறகு "லக்ஷ்மண! தர்ம ரஹஸ்யங்களை அறிந்த புத்திமானே! கமது முன்னோர்களால் ஆளப்பட்டு வந்த இந்த ராஜ்யத்தை என்னுடன் நீயும் பரிபாலனம் செய். உன்னை யுவராஜாவாக நியமிக்கிறேன்"
- 235 என்றார். அவர் எவ்வளவு சொல்லியும் லக்ஷ்மணன் கொஞ்ச மாவது ஸம்மதிக்கவில்லை. பகவானுக்குப் பரதத்திரானுயிருக்கும் தர்மத்தை யே அனுஷ்டித்த பரதனுக்கு ராமன் யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்வீர்தார். பெளண்டரீகம், அச்வமேதம், வஹியேயம் முதலிய யாகங்களைக் கணக்கில்லாமல் செய்தார்.
- 240 பதினோராயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் ராஜ்யத்தை ஆண்டார். அபரிமிதமான தகவிலைகளுடன் எண்ணிறந்த அச்வமேதயாகங் களைச் செய்தார். முழங்கால் வரையில் நீண்ட திருக்கைகளுடனும், மேருமலைப்போன்ற திருமார்புடனும், மஹாப் பிரதாபசாலி யாய், லக்ஷ்மணனால் எப்பொழுதும் உபசரிக்கப்பட்டு லோகத்தை
- 245 ஆண்டார். பந்துக்களுடனும் மித்திரர்களுடனும் பலவகை யக்ஷுங்களைச் செய்து முடித்தார். அவருடைய ராஜ்யத்தில் ஸ்த்ரீகள் புருஷனை இழந்து வருத்தப்பட்டதில்லை. துஷ்ட மிருகங் களால் உபத்திரவமுமில்லை. வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டவர்களில்லை. திருடர்களால் பயமில்லை. ஒருவனுக்கும் கஷ்டமென்பது நேர வில்லை. அகாலத்தில் ஒருவரும் மரணமடையவில்லை. எல்லோரும் ஸத்தோஷமாய்க் காலம் கழித்தார்கள். எல்லோரும் தர்மத்தி லேயே நாடின மனமுடையவர்களாயிருந்தார்கள். தர்மஸ்வரூபி யான ராமனுடைய ஆசாரத்தையே பிரதேசங்களும் அனுஸரித்து ஒருவரையொருவர் உபத்திரவிக்கவில்லை. அநேக ஆயிர வர்ஷங்கள்
- 255 ஐயித்திருந்து, அநேக ஆயிர புத்திரர்களுடன், வியாதியில்லாமலும் சோகமில்லாமலும் வாழ்ந்தார்கள். ராமன் ராஜ்யத்தை ஆளும் பொழுது எங்கே பார்க்க்தாலும் ராமன் ராமனென்றே எல்லோரும் அவருடைய சரித்திரங்களை வர்ணித்து அவரையே கொண்டாடி னார்கள். ஐகத் முழுவதும் ராமமயமாயிற்று. எந்த குதவிலும் விருஷங்கள் விசாலமான கிளைகளுடனும் புஷ்பங்களுடனும் பழங் களுடனும் செழித்தன. மேகங்கள் அந்தர்தக் காலத்தில் மழை பெய்தன. காற்று ஸுகமாய் வீசிற்று. பிராஹ்மணர்களும், ஷத்ரியர்களும், வைச்யர்களும், நான்காம் வர்ணத்தவர்களும் பேராசையற்றவர்களாய், தங்களுடைய வர்ணசிறம தர்மங்களைத் திருப்தியாயும் ஸத்தோஷமாயும் நடத்தி வந்தார்கள். ஸகலப் பிரதேசங்களும் தர்மத்தில் பிரியமுள்ளவர்களாயும், தர்மத்தில் பொழுதும் நோக்கமுள்ளவர்களாயும், ஸ்தலவான்களாயும்,

சபலஷணங்கள் பொருந்தியவர்களாய் மிருந்தார்கள். ஸ்ரீராமன் ஸ்வேதாதரர்களால் உபசரிக்கப்பட்டு, பதினேராயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் நிகரற்ற காந்தியுடன், ராஜ்யபாலனம் செய்தார்.

270

வால்மீகிமஹர்ஷியால் ஆதியில் செய்யப்பட்ட இந்தக் காவியம் தனத்தையும், கீர்த்தியையும், ஆயுளையும், ஜயத்தையும் அரசர் களுக்குக் கொடுக்கும். இதைப் படித்தவனும், கேட்டவனும் பாபத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். ராமனுடைய பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவ கதையைக் கேட்பவன் புத்திரர்களை விரும்பினால் புத்திரர்களை அடைகிறான்; தனத்தை விரும்பினால் தனத்தை அடைகிறான். அரசனாயிருந்தால் சத்துருக்களை ஜயித்து லோகத்தை ஆளுகிறான். ஸ்த்ரீகளாயிருந்தால் கௌஸல்யை ராமனை அடைந்தது போலும், ஸுமித்திரை லக்ஷ்மணனை அடைந்தது போலும், கைகேயி பரதனை அடைந்தது போலும், திர்க்காயுள்ள உத்தம புத்திரர்களை அடைகிறார்கள். இந்த ராமாயணத்தையும் ராம னுடைய விஜயத்தையும் கேட்கிறவன் திர்க்காயுளைப் பெறுகிறான். வேதார்த்தங்களை விளக்கும் பொருட்டு வால்மீகி மஹர்ஷியால் செய்யப்பட்ட இந்த உத்தம காவியத்தை, காமக்குரோதங்களை அடக்கி சிரத்தையுடன் கேட்கிறவன் ஸகல கஷ்டங்களையும், ஸகலக் கிலேசங்களையும் தாண்டுகிறான். தூரதேசத்திற்குப் போயிருந்தால் தன் புத்திரமித்திர பந்துக்களுடன் சேருகிறான். சருகாதவிடத்திலிருந்து வேண்டிய வரங்களைப் பெறுகிறான். இந்த ராமாயணத்தைக் கேட்பவனிடத்தில் ஸகல தேவதைகளும் பிரதி லைக்கிறார்கள். அவனுடைய மிருஹத்திலிருக்கும் விநாயகர் களென்ற தேவதைகள் பிரஸன்னமாகின்றன. அரசனாயிருந்தால் இந்தப் பூமியை ஜயிப்பான். தேசாந்திரம் போனவனையிருந்தால் ஷேமமாய் வந்து சேருவான். பெளவன ஸ்த்ரீகள் இதைக் கேட்டால் உத்தமமான புத்திரர்களைப் பெறுவார்கள். இந்தப் புராதனமான இந்நூலுடைய பிரதி தினமும் பூஜித்துப் படித்தால் ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டுத் திர்க்காயுளை அடைவார்கள். ஷத்ரீயர்கள் எப்பொழுதும் இந்தப் புண்ய சரித்திரத்தை நமஸ் கரித்து பிராஹ்மணர்களிடத்திலிருந்து கேட்க வேண்டியது. அவர் களுக்கு அளவற்ற ஐசுவரியமும் புத்திரவாபமும் கிடைக்கும். இந்த ராமாயணம் முழுவதையும் எப்பொழுதும் ஒருவன் கேட்டாலும் படித்தாலும் ஸ்ரீராமமூர்த்தி அவனிடத்தில் அழிவற்ற பிரீதியை லைக்கிறார். அவர் அனாதியான மஹாவிஷ்ணுவல்லவா? ஆதி தேவனும் மஹானுபாவமும் ஸர்வேச்வரனுமான ஆதிசேஷனே லக்ஷ்ணனாயும் அவதரித்தார்கள். இந்த மங்களகரமான காவி யத்தைக் கேட்கிறவர்களுக்குக் குடும்ப விரும்பியும் தனதான்ய

275

280

285

290

295

300

305

விருத்தியும் உத்தமமான ஸுகமும் கிடைக்கும். ஸகல புருஷர்த் தங்களும் கைகூடும். ஸகல மனோரதங்களும் நிறைவேறும். உத்தம மான ஸ்த்ரீகளை அடைவார்கள். திர்க்காயுளும் தேஹாரோக்யமும்

310

கிர்த்தியும் ஸுஹோதரர்களின் ஒற்றுமையும், திக்ஷணமாபுத்தியும், அழிவற்ற ஸுகமும் கிடைக்கும். தேஹஸ், பவவீரியம் முதலியவைகளைக் கொடுக்கும். இந்த கிரந்தத்தை ஐசுரயத்தை விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் நியமத்துடன் கேடவேண்டியது.

315

வெகு காலத்திற்கு முன் நடந்த இந்தச் சரித்திரம் இவ்வமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. உங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களு உண்டாகட்டும். விஷ்ணுவினுடைய மனோவாக்கிற்கெட்டாத சக்ஷோகங்களில் விருத்தியடையட்டுமென்று ஸந்தேஹமில்லாப வெட்கப்படாமல் நிச்சயமாய்ச் சொல்லுங்கள். ராமாயணத்தை படிப்பதாலும், கேட்பதாலும் ஸகல தேவர்களும் ஸந்தோஷமடைகிறார்கள். ராமாயணத்தைக் கேட்பதால் பித்ருக்களும் ஸந்தோஷமடைகிறார்கள். வேதஸம்ஹிதைக்கு ஸமமான இந்த வால்மீகி ராமாயணத்தைப் பக்தியுடன் எழுதுகிறவர்கள் எந்நாளும் ஸ்வர்கத்தில் வசிக்கிறார்கள்.

320

புக்த்யா ராமஸ்ய யே சேமாம் ஸம்ஹிதாம் நிஷிணு க்ருதாம் |
லேக்யந்திஹ ச நரா: தேஷாம் வாஸஸ் த்ரிவிஷ்டபே || (12)

புத்த காண்டம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ லதோ லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்ள ஹனுமத் ஸமேத
ஸ்ரீராமசந்திர பரப்ரஹ்மணோ நம:

